
ຍອດພຣະທຳ
ຈາກພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ
ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ

ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ

ບົດນຳ

ໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອນຳໄປສູ່ຍຸກໃໝ່, ປ່ຽນແປງວິທີປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກທັງໝົດ. ນີ້ແມ່ນຫຼັກການທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ.

ພຣະອົງບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງມະນຸດເພື່ອກ່າວຈາກຫຼາກຫຼາຍມຸມມອງ ເຊິ່ງຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເປັນພຣະທຳປາກົດໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ, ສະຕິບັນຍາ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ.

ການປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງການເອົາຊະນະມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ ແລະ ກຳຈັດມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງການໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດໃນຍຸກພຣະທຳ.

ຜ່ານພຣະທຳ, ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນກະທຳ. ຜ່ານພຣະທຳ, ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການກະທຳໃນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳຈະສຳເລັດຜົນທັງໝົດ. ຜ່ານພຣະທຳ, ມະນຸດຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ກຳຈັດ ແລະ ທົດລອງ. ມະນຸດໄດ້ເຫັນພຣະທຳ, ໄດ້ຍືນພຣະທຳ ແລະ ຮູ້ວ່າພຣະທຳມີຈິງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ມະນຸດຈຶ່ງເຊື່ອໃນການມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊື່ອໃນລິດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສະຕິບັນຍາພ້ອມດ້ວຍເຊື່ອໃນຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດຜົນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄຳທີ່ວ່າ “ພຣະທຳ” ຈະງ່າຍດາຍ ແລະ ທຳມະດາ, ແຕ່ພຣະທຳທີ່ອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະເຮັດໃຫ້ຈັກກະວານສັນສະເທີ ອນໄປໝົດ; ຈະປ່ຽນແປງຈິດໃຈ, ແນວຄິດ, ນິໄສເດີມຂອງມະນຸດ ແລະ ເສັ້ນທາງແຫ່ງໂລກທີ່ເຄີຍເປັນມາ. ໃນຫຼາຍຍຸກຜ່ານມາ, ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະແບບນີ້, ກ່າວແບບນີ້ ແລະ ສະເດັດລົງມາຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດຜົນແບບນີ້. ຕໍ່ຈາກນີ້ໄປ

ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳ, ດູແລ ແລະ ການສະໜອງຈາກພຣະທຳ. ມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ມາຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງພຣະທຳພາຍໃຕ້ຄຳສາບແຊ່ງ ແລະ ການໃຫ້ພອນຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນອກຈາກນີ້ຍັງມີມະນຸດອີກຫຼາຍຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຈາກພຣະທຳ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອການໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບມະນຸດ, ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດໃນການປ່ຽນແປງພາບລັກຂອງໂລກດັ່ງເດີມແຫ່ງການສ້າງ.

ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງໂລກດ້ວຍພຣະທຳ, ນຳພາມະນຸດທົ່ວຈັກກະວານດ້ວຍພຣະທຳ ແລະ

ພ້ອມນັ້ນຍັງໄດ້ເອົາຊະນະ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາລອດພົ້ນດ້ວຍພຣະທຳ. ໃນທີ່ສຸດ, ພຣະອົງຈະໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອຈົບສິ້ນໂລກເກົ່ານີ້ທັງໝົດ. ແລ້ວເມື່ອນັ້ນ ແຜນການຄຸ້ມຄອງມະນຸດກໍຈະສຳເລັດລົງຢ່າງສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຕະຫຼອດໄປ. ເຮົາເປັນຜູ້ໃຫ້ຊີວິດແກ່ມະນຸດ ແລະ ເປັນຜູ້ນຳພາໜຶ່ງດຽວສຳລັບມະນຸດຊາດ. ຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດຂຶ້ນໂດຍອີງຕາມວ່າມະນຸດຊາດຮັບຮູ້ ຫຼື ຍອມຮັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ບໍ່ ແຕ່ອີງຕາມແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທຳເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ຈະສາມາດຮັບພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ກໍຕາມ ແຕ່ຄຸນຄ່າຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພວກມັນ ທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດບໍ່ອາດສາມາດປະເມີນໄດ້ໂດຍມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອຜະເຊີນກັບມະນຸດຫຼາຍຄົນທີ່ກະບົດ, ໂຕ້ແຍ້ງ ຫຼື ດູກູກພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ທຳທີ່ຂອງເຮົາຄືສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ: ໃຫ້ເວລາ ແລະ ຄວາມຈິງເປັນພະຍານຂອງເຮົາ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນຄວາມຈິງ, ແນວທາງ ແລະ ຊີວິດ. ໃຫ້ພຣະທຳຂອງເຮົາສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວແມ່ນຖືກຕ້ອງ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະກອບມື ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນຍອມຮັບ. ເຮົາຈະໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຈິງນີ້: ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງເຕັມເມັດເຕັມໜ່ວຍ, ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດນຳພຣະທຳຂອງເຮົາໄປປະຕິບັດຕົວຈິງ, ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຈຸດປະສົງໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຍ້ອນພຣະທຳຂອງເຮົາ ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກພຣະທຳຂອງເຮົາລົງໂທດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນເປັນຄົນທີ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຮົາ ແລະ ຄ້ອນເລັກຂອງເຮົາຈະບໍ່ມີວັນຢູ່ໄກຈາກພວກເຂົາເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າຄວນພິຈາລະນາການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ບໍ່ວ່າພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າ ໃນຮູບແບບລັກສະນະພາຍນອກ ຈະທຳມະດາ ຫຼື ເຂົ້າໃຈຍາກ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນກໍແມ່ນຄວາມຈິງທັງໝົດທີ່ມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຂົ້າສູ່ຊີວິດ; ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນນ້ຳພຸຂອງນ້ຳແຫ່ງຊີວິດ ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ໃນທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ເນື້ອໜັງ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນສະໜອງສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການເພື່ອໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່; ຫຼັກຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ ສຳລັບການດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຂົາ; ເສັ້ນທາງ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ ທິດທາງ ທີ່ເຂົາຕ້ອງພັດຜ່ານເພື່ອໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ; ຄວາມຈິງທັງໝົດທີ່ເຂົາຄວນມີ

ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ; ແລະ ຄວາມຈິງທັງໝົດ ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ມະນຸດເຊື່ອຟັງ ແລະ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຫຼັກປະກັນ ທີ່ຮັບປະກັນການຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ, ແມ່ນອາຫານປະຈຳວັນຂອງມະນຸດ ແລະ ຍັງແມ່ນການສະໜັບສະໜູນທີ່ແຂງແກ່ນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ລຸກຂຶ້ນຢືນໄດ້.

ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງຄວາມເປັນມະນຸດແບບປົກກະຕິ ເນື່ອງຈາກມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນດຳລົງຢູ່ນຳ, ອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍຄວາມຈິງເຊິ່ງມະນຸດໄດ້ລຸດພົ້ນເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຫຼົບຫຼີກຈາກແຮ້ວຂອງຊາຕານ, ອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍການສິດສອນ, ການແນະນຳ, ການໃຫ້ກຳລັງໃຈ ແລະ ການບອບໃຈທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເມື່ອຍ ທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ມອບໃຫ້ມວນມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນໄຟ ທີ່ນຳທາງ ແລະ ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ມະນຸດ ເພື່ອເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານບວກ, ຫຼັກປະກັນທີ່ຮັບປະກັນວ່າ ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດ ແລະ ຄອບຄອງທຸກສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ດີ ເຊິ່ງເປັນມາດຕະຖານທີ່ປະເມີນຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ວັດຖຸສິ່ງຂອງທັງໝົດ ແລະ ຍັງເປັນເຄື່ອງໝາຍໃນການນຳທາງ ທີ່ນຳພາມະນຸດໄປສູ່ການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເສັ້ນທາງແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໃນການອຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໃນໜັງສື

“ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ກັບຈັກກະວານທັງໝົດ”

ພຣະເຈົ້າກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈາກທັດສະນະຂອງພຣະວິນຍານ.

ລັກສະນະທີ່ພຣະອົງກ່າວແມ່ນບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍມະນຸດຊາດ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຄຳສັບ ແລະ ລັກສະນະແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນສວຍງາມ ແລະ ດົນໃຈ ແລະ ບໍ່ມີຮູບແບບວັນນະຄະດີໃດຂອງມະນຸດສາມາດແທນທີ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້.

ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງໃຊ້ເພື່ອເປີດໂປງມະນຸດກໍຖືກຕ້ອງ,

ບໍ່ມີບັດຊະຍາໃດສາມາດໂຕ້ແຍ້ງພວກມັນໄດ້ ແລະ ພວກມັນເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນຍອມຈຳນົນ. ເຊັ່ນດຽວກັບມືດທີ່ແຫຼມຄົມ,

ພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອພິພາກສາມະນຸດໄດ້ຕັດທະລູເຂົ້າໃສ່ສ່ວນເລິກຂອງຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນ, ຕັດເຂົ້າເລິກຫຼາຍຈົນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ມີບ່ອນລີ້.

ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງປອບໃຈຜູ້ຄົນກໍມີຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາ, ພວກມັນອົບອຸ່ນຄືກັນກັບອ້ອມກອດຂອງແມ່ອັນເປັນທີ່ຮັກ ແລະ ພວກມັນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກໝັ້ນຄົງດັ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍເປັນມາກ່ອນ.

ລັກສະນະໜຶ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ກໍຄື ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນນີ້

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວໂດຍໃຊ້ຕົວຕົນຂອງພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື ພຣະເຢຊູຄຣິດ ຫຼື

ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ. ກົງກັນຂ້າມ, ໂດຍໃຊ້ຕົວຕົນຕາມທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ
ທີ່ເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ ແລະ ສັງສອນທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງ. ມັນຖືກຕ້ອງຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະເວົ້າວ່າ
ນີ້ຄືຄັ້ງທຳອິດນັບຕັ້ງແຕ່ການເນລະມິດສ້າງໂລກ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ມະນຸດຊາດທັງປວງ.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍກ່າວຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ຖືກສ້າງຢ່າງລາຍລະອຽດດັ່ງກ່າວ ແລະ
ເປັນລະບົບລະບຽບເຊັ່ນນີ້ມາກ່ອນ. ແນ່ນອນ
ນີ້ຍັງເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຕໍ່ມະນຸດຫຼາຍເຊັ່ນນີ້ ແລະ ກ່າວເປັນເວລາດົນນານ.
ມັນບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນເລີຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ສ້າງເປັນຂໍ້ຄວາມທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວທຳມະກາງມະນຸດຊາດ
ເຊິ່ງພຣະອົງໃຊ້ເພື່ອເປີດໂປງຜູ້ຄົນ, ນຳພາພວກເຂົາ, ພິພາກສາພວກເຂົາ ແລະ
ກ່າວກັບພວກເຂົາດ້ວຍໃຈຈິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ພວກມັນກໍຍັງເປັນພຣະຄຳທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກບາດກ້າວຂອງພຣະອົງ,
ສະຖານທີ່ພຣະອົງນອນ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ,
ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຫວັງໃຍຂອງພຣະອົງສຳລັບມະນຸດຊາດ.
ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຣະຄຳທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ມະນຸດຊາດຈາກສະຫວັນຊັ້ນສາມ
ນັບຕັ້ງແຕ່ການເນລະມິດສ້າງ ແລະ
ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຕົວຕົນຕາມທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງເພື່ອປາກົດ ແລະ
ສະແດງເຖິງສຽງຈາກຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດໃນທຳມະກາງພຣະທຳ.

(ບົດນຳຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ກັບຈັກກະວານທັງໝົດໃນພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນໃດກໍສາມາດມີໄດ້ ຫຼື
ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນໃດກໍສາມາດຫາໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ.
ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໃຫ້ຊີວິດ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ
ມີພຽງພຣະເຈົ້າເອງທີ່ມີທາດແທ້ຂອງຊີວິດ, ບໍ່ມີຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ປາດສະຈາກພຣະເຈົ້າເອງ
ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມີພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງຊີວິດ ແລະ
ເປັນບໍ່ນຳທີ່ມີນຳແຫ່ງຊີວິດຫຼັງໄຫຼຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ນັບຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພະລັງແຫ່ງຊີວິດ,
ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ນຳຊີວິດມາສູ່ມະນຸດ ແລະ
ຈ່າຍດ້ວຍລາຄາທີ່ສູງເພື່ອມະນຸດອາດຈະໄດ້ຮັບຊີວິດ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າເອງເປັນຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນ
ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງເປັນຫົນທາງແຫ່ງການຟື້ນຟູຊີວິດຂອງມະນຸດ.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຂາດໄປຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດຈັກເທື່ອ ແລະ
ອາໄສຢູ່ທຳມະກາງມະນຸດຕະຫຼອດເວລາ.

ພຣະອົງໄດ້ເປັນກຳລັງພັກດັນໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດ,
 ເປັນຮາກຖານໃຫ້ກັບການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ
 ເປັນແຫຼ່ງທີ່ອຸດົມສົມບູນສຳລັບການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດຫຼັງຈາກການກຳເນີດ.
 ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເກີດຂຶ້ນໃໝ່ ແລະ
 ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດດຳລົງໃນທຸກບົດບາດຂອງຊີວິດຂອງເຂົາຢ່າງໜຽວແໜ້ນ.
 ຍ້ອນອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພະລັງຊີວິດທີ່ບໍ່ສາມາດດັບສູນໄດ້ຂອງພຣະອົງ,
 ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດດຳລົງຊີວິດສືບຕໍ່ຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ
 ເຊິ່ງພະລັງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຮາກຖານໃນການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ
 ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍດ້ວຍລາຄາແພງທີ່ບໍ່ມີມະນຸດທຳມະດາຄົນໃດເຄີຍຈ່າຍມາກ່ອນ.
 ພະລັງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເອົາໄຊຊະນະເໝືອນວິດອຳນາດທັງປວງ; ນອກຈາກນັ້ນ
 ມັນຍັງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າວິດອຳນາດໃດໆທັງປວງ. ຊີວິດຂອງພຣະອົງເປັນຢູ່ຊົ່ວນິດນິລັນ,
 ວິດອຳນາດຂອງພຣະອົງພິເສດ ແລະ
 ພະລັງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດຖືກເອົາຊະນະໄດ້ໂດຍສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ຫຼື
 ກຳລັງໃດໆຂອງສັດຕູ. ພະລັງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ ແລະ ສ່ອງແສງເບິ່ງປະກາຍໄປທົ່ວ
 ບໍ່ວ່າຈະເປັນເວລາ ຫຼື ສະຖານທີ່ໃດກໍຕາມ. ສະຫວັນ ແລະ
 ແຜ່ນດິນໂລກອາດໄດ້ຜ່ານການປ່ຽນແບງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ,
 ແຕ່ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຄືເກົ່າຕະຫຼອດໄປ. ທຸກສິ່ງຢ່າງຈາກໄປ ແຕ່ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງຄົງຢູ່
 ຍ້ອນພຣະເຈົ້າເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງການມີຊີວິດຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງຢ່າງ ແລະ
 ຮາກຖານຂອງການມີຊີວິດຢູ່ຂອງພວກເຂົາ. ຊີວິດຂອງມະນຸດເກີດມາຈາກພຣະເຈົ້າ,
 ການມີຢູ່ຂອງສະຫວັນກໍຍ້ອນພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ການມີຢູ່ຂອງແຜ່ນດິນໂລກເກີດມາຈາກວິດອຳນາດແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມີພະລັງທີ່ສາມາດຢູ່ເໝືອນອຳນາດການບົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ
 ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ແຂງແກ່ນສາມາດລອດພົ້ນຈາກຂອບເຂດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ດ້ວຍເຫດນີ້
 ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນໃຜ ທຸກຄົນຕ້ອງຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການບົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ທຸກຄົນຕ້ອງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ຂໍ້ສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼີກຫຼີນໄປຈາກການຄວບຄຸມຂອງພຣະອົງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມອບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້”
 ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍນຳພາຊີວິດ ແລະ ນຳພາຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ຍືນຍານ ແລະ
 ບໍ່ສິ້ນສຸດ. ຄວາມຈິງນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຊີວິດ ແລະ
 ເປັນເສັ້ນທາງດຽວທີ່ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນດີນຳ.
 ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຈັດຕັ້ງໄວ້ໃຫ້

ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຂອງພຣະເຢຊູຈັກເທື່ອ ແລະ
ບໍ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການເຂົ້າປະຕູຂອງອານາຈັກສະຫວັນຈັກເທື່ອ ຍ້ອນເຈົ້າເປັນທັງຫຸ່ນ ແລະ
ນັກໂທດຂອງປະຫວັດສາດ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຂໍ້ບັງຄັບ, ໂດຍຕົວໜັງສື ແລະ
ຖືກປະຫວັດສາດໃສ່ໄວ້ ຈະບໍ່ສາມາດຮັບຊີວິດຈັກເທື່ອ ແລະ
ຈະບໍ່ຮັບທຶນທາງແຫ່ງຊີວິດຕະຫຼອດໄປຈັກເທື່ອ. ນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າ
ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີແມ່ນນ້ຳສົກກະບົກທີ່ຂັງຢູ່ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ
ແທນທີ່ຈະເປັນນ້ຳແຫ່ງຊີວິດທີ່ຫຼັງໄຫລມາຈາກບັນລັງ.
ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການເຕີມເຕັມໂດຍນ້ຳແຫ່ງຊີວິດຈະຍັງຄົງເປັນສາກສົບຕະຫຼອດໄປ,
ເປັນຂອງຫຼິ້ນໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ເປັນບຸດຊາຍແຫ່ງນະຣົກ. ແລ້ວ
ພວກເຂົາຈະສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ພະຍາຍາມຍຶດຕິດກັບອະດີດ,
ພຽງແຕ່ຮັກສາສິ່ງຕ່າງໆຄ້າຍຄືກັບວ່າພວກມັນຍັງບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ
ບໍ່ພະຍາຍາມປ່ຽນແປງສະຖານະພາບໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ປະຖິ້ມປະຫວັດສາດ,
ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາບໍ່? ຂັ້ນຕອນໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກວ້າງໃຫຍ່
ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ ຄືກັບຄືນທະເລອີ່ງຂຶ້ນ ແລະ ສຽງຟ້າຮ້ອງທີ່ດັງສະນັ້ນ, ແຕ່ເຈົ້ານັ້ງ ແລະ
ລໍຖ້າຄວາມພິນາດໂດຍບໍ່ຕື່ນຮົນ, ຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມໂງ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍ.
ດ້ວຍວິທີນີ້
ເຈົ້າຈະສາມາດຖືກພິຈາລະນາໃຫ້ເປັນຄົນທີ່ຕິດຕາມບາດຢ່າງຂອງພຣະເມສານ້ອຍໄດ້ແນວໃດ?
ເຈົ້າຈະສາມາດພິສູດຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າຍຶດໝັ້ນວ່າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ
ແລະ ບໍ່ເກົ່າເລີຍໄດ້ແນວໃດ?
ແລະພຣະທຳຂອງໜັງສືຫົວສີເຫຼືອງຂອງເຈົ້າຈະນຳພາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ໄດ້ແນວໃດ?
ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຈະນຳພາເຈົ້າໃຫ້ສະແຫວງຫາຂັ້ນຕອນໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
ແລະພຣະທຳນັ້ນຈະນຳເຈົ້າຂຶ້ນສູ່ແຜ່ນດິນສະຫວັນໄດ້ແນວໃດ?
ສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າແມ່ນຕົວໜັງສືທີ່ສາມາດສະໜອງພຽງແຕ່ເຄື່ອງປອບໃຈຊົ່ວຄາວ
ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ສາມາດໃຫ້ຊີວິດໄດ້.
ຂໍພຣະທຳທີ່ເຈົ້າອ່ານແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດພຽງແຕ່ໃຫ້ເຈົ້າເພີ່ມພູນລີ້ນຂອງເຈົ້າ
ບໍ່ແມ່ນພຣະທຳແຫ່ງສະຕິບັນຍາທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກຊີວິດຂອງມະນຸດ
ຢ່າວ່າແຕ່ຫົນທາງທີ່ສາມາດນຳພາເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມສົມບູນເລີຍ.
ຄວາມບໍ່ກົງກັນນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄຕ່ຕອງແດ່ບໍ່?
ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງລຶກລັບທີ່ຢູ່ພາຍໃນບໍ່?
ເຈົ້າສາມາດນຳພາຕົນເອງໄປສະຫວັນເພື່ອພົບກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງບໍ່?
ບາດສະຈາກການມາຂອງພຣະເຈົ້າ
ເຈົ້າສາມາດນຳຕົວເອງເຂົ້າສູ່ສະຫວັນເພື່ອມີຄວາມສຸກແບບຄອບຄົວດຽວກັບກັບພຣະເຈົ້າບໍ່?

ໃນຕອນນີ້ ເຈົ້າຍັງກຳລັງຝັນຢູ່ບໍ່? ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາແນະນຳໃຫ້ເຈົ້າຢຸດຝັນ ແລະ ເບິ່ງວ່າ
ແມ່ນໃຜທີ່ກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕອນນີ້,
ໃຜທີ່ກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນການຊ່ວຍມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຢຸດ
ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຊີວິດອີກຕໍ່ໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມອບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້”
ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

ສາລະບານ

I ພຣະທຳກ່ຽວກັບພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ

(I) ການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ

(II) ການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ

(III) ຍຸກແຫ່ງລາຊະອານາຈັກ ນັ້ນກໍຄື ຍຸກສຸດທ້າຍ

II ພຣະທຳກ່ຽວກັບພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ

(I) ພຣະທຳກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍວິທີການທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມ

(II) ພຣະທຳກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສແບບຊາຕານຂອງມະນຸດຊາດຜູ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ
ແກ່ນແທ້ແຫ່ງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ

(III) ພຣະທຳກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍແນວຄິດທາງສາສະໜາ, ແນວຄິດນອກຮີດ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອຜິດຂອງມະນຸດຊາດຜູ້ເສື່ອມຊາມ

(IV) ພຣະທຳກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມຈິງ

III ພຣະທຳກ່ຽວກັບການເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ການບາກິດຕົວ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ

IV ພຣະທຳກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍຄວາມລຶກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

V ພຣະທຳກ່ຽວກັບຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ

VI ພຣະທຳກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ

VII ພຣະທຳກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ

VIII ພຣະທຳກ່ຽວກັບການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ

IX ພຣະທຳກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພາລະກິດຂອງມະນຸດ

X

ພຣະທຳກ່ຽວກັບວິທີການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນໜຶ່ງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

(I) ກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍຄວາມໝາຍຂອງການມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

-
- (II) ກ່ຽວກັບວິທີການປະຕິບັດຄວາມຈິງ, ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ
- (III) ກ່ຽວກັບວິທີການຮູ້ຈັກຕົນເອງ ແລະ ບັນລຸການກັບໃຈທີ່ແທ້ຈິງ
- (IV) ວິທີຜະເຊີນກັບການພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕີ, ການທົດລອງ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ
- (V) ວິທີການເປັນຄົນຊື່ສັດ
- (VI) ກ່ຽວກັບວິທີການປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ
- (VII) ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຄົນຢ່າງພຽງພໍ
- (VIII) ກ່ຽວກັບການບັນລຸຄວາມຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ
- (IX) ກ່ຽວກັບວິທີການເລືອກເສັ້ນທາງໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນ
- (X) ກ່ຽວກັບວິທີການສະແຫວງຫາຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ
- (XI) ກ່ຽວກັບມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ
- (XII) ກ່ຽວກັບວິທີການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ
- (XIII) ກ່ຽວກັບວິທີການຂັບໄລ່ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ບັນລຸຄວາມລອດພົ້ນ
- (XIV) ກ່ຽວກັບວິທີການສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງດ້ານອຸປະນິໄສ ແລະ ຄວາມສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ
- XI ພຣະທຳກ່ຽວກັບການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ
- (I) ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ
- (II) ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
- (III) ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
- (IV) ພຣະເຈົ້າເປັນຕົ້ນກຳເນີດແຫ່ງຊີວິດສຳລັບທຸກສິ່ງ
- XII ພຣະທຳກ່ຽວກັບລັດຖະທຳມະນູນ, ພຣະດຳລັດແຫ່ງການບົກຄອງ ແລະ ພຣະບັນຍັດຕ່າງໆຂອງຍຸກແຫ່ງລາຊະອານາຈັກ
- XIII ພຣະທຳກ່ຽວກັບຂໍ້ກຳນົດ, ຄຳແນະນຳ, ການປອບໃຈ ແລະ ຄຳເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າ
- (I) ຂໍ້ກຳນົດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ
- (II) ຄຳແນະນຳ ແລະ ການປອບໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ
- (III) ຄຳເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ
- XIV ພຣະທຳກ່ຽວກັບມາດຕະຖານຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບການກຳນົດຜົນໄດ້ຮັບຂອງມະນຸດ ແລະ ກ່ຽວກັບຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຄົນທຸກປະເພດ
- XV ພຣະທຳກ່ຽວກັບການທຳນາຍຄວາມງົດງາມຂອງລາຊະອານາຈັກ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຄຳສັນຍາ ແລະ ພອນຂອງພຣະເຈົ້າ

ພຣະທຳກ່ຽວກັບພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ

1. ແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງເຮົາ, ແຜນການທີ່ກວມເອົາຫົກພັນປີ, ປະກອບດ້ວຍສາມໄລຍະ ຫຼື ສາມຍຸກ: ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໃນເບື້ອງຕົ້ນ (ເຊິ່ງເປັນຍຸກທຳອິດ), ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ (ເຊິ່ງແມ່ນຍຸກຂອງການໂຖ່ປາບ) ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ການເຮັດພາລະກິດຂອງເຮົາໃນສາມຍຸກນີ້ ແຕກຕ່າງກັນໃນເນື້ອຫາຕາມທຳມະຊາດຂອງແຕ່ລະຍຸກ, ແຕ່ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນແມ່ນສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດ ຫຼື ເວົ້າຢ່າງຊັດເຈນກໍຄື ມັນຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ທຽບທັນກັບກົນລະຍຸດທີ່ຊາຕານໃຊ້ໃນສົງຄາມທີ່ເຮົາຕໍ່ສູ້ກັບມັນ. ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ, ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງ ສະຕິບັນຍາ ແລະ ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ, ເພື່ອເປີດເຜີຍກົນລະຍຸດທຸກຢ່າງຂອງຊາຕານ ແລະ ເພື່ອຊ່ວຍເຊື້ອຊາດມະນຸດທັງໝົດໃຫ້ລອດພົ້ນ ເຊິ່ງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງມັນ. ມັນເປັນການສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສະຕິບັນຍາ ແລະ ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ ໃນຂະນະດຽວກັນ ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຫນ້າກຽດຊັງທີ່ບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ໄປໄດ້ຂອງຊາຕານ. ຍິ່ງໄປ ກວ່ານັ້ນ ມັນເປັນການສົດສອນຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຮົາສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອໃຫ້ຮູ້ຈັກໃຈແຍກລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ, ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ວ່າເຮົາເປັນຜູ້ປົກຄອງທຸກສິ່ງ, ເພື່ອໃຫ້ເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າຊາຕານແມ່ນສັດຕູຂອງມະນຸດ, ເປັນສິ່ງທີ່ຕ່ຳສຸດຂອງຄວາມຕ່ຳ, ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເພື່ອບອກເຖິງຄວາມແນ່ນອນແທ້ຈິງ, ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມເປີເບື້ອນ ແລະ ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ໄຮ້ກຽດສັກສີ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ມວນມະນຸດຊາດທີ່ຂາດສະຕິບັນຍາຈະສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ເຮົາວ່າມັນບໍ່ແມ່ນເຮົາເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ມວນມະນຸດເສື່ອມໂຊມ ແລະ ມີພຽງແຕ່ເຮົາ ນັ້ນກໍຄື ພຣະຜູ້ສ້າງໂລກສາມາດຊ່ວຍມວນມະນຸດຊາດໃຫ້ພົ້ນໄດ້, ສາມາດສະໜອງສັບພະສິ່ງໃຫ້ມວນມະນຸດ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມສຸກແກ່ພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ວ່າ ເຮົາເປັນຜູ້ປົກຄອງທຸກສິ່ງ ແລະ ຊາຕານເປັນພຽງແຕ່ຫນຶ່ງໃນຊີວິດທີ່ເຮົາສ້າງຂຶ້ນ ເຊິ່ງຕໍ່ມາມັນຫັນມາຕໍ່ຕ້ານເຮົາ. ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງເຮົາຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມໄລຍະ ເພື່ອບັນລຸຜົນຮັບ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການສ້າງຂອງເຮົາກາຍເປັນພະຍານຜ່າຍເຮົາ, ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ຮູ້ວ່າເຮົາຄືຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເລື່ອງຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງການໂຖ່ປາບ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

2. ພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດແມ່ນຖືກຈັດແບ່ງອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນ. ສາມຂັ້ນຕອນນີ້ບໍ່ລວມເຖິງພາລະກິດແຫ່ງການສ້າງໂລກ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກມັນແມ່ນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ.

ພາລະກິດແຫ່ງການສ້າງໂລກແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການກໍ່ໃຫ້ເກີດບັນດາມວນມະນຸດຊາດ.

ມັນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ບໍ່ມີສ່ວນພົວພັນກັບພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດ ຍ້ອນໃນຕອນທີ່ໂລກຖືກສ້າງຂຶ້ນນັ້ນ ມະນຸດຊາດຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ຕ້ອງມີການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດ.

ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດພຽງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນເມື່ອມະນຸດຊາດໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດກໍພຽງແຕ່ເກີດຂຶ້ນເມື່ອມະນຸດຊາດຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມແລ້ວເຊັ່ນກັນ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ

ການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນຈາກຜົນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເກີດມາຈາກພາລະກິດແຫ່ງການສ້າງໂລກ.

ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມເທົ່ານັ້ນ

ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງກໍຈຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຈຶ່ງປະກອບມີສາມສ່ວນ ແທນທີ່ຈະເປັນສີ່ສ່ວນ ຫຼື ສີ່ຍຸກ. ນີ້ແມ່ນວິທີການກ່າວເຖິງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງວິທີດຽວເທົ່ານັ້ນ.

ເມື່ອຍຸກສຸດທ້າຍເຂົ້າໃກ້ຈຸດສິ້ນສຸດ,

ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດກໍຈະເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຢ່າງບໍລິບູນ.

ການສິ້ນສຸດຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງໝາຍຄວາມວ່າ

ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດຈະສຳເລັດລົງຢ່າງສົມບູນ ແລະ

ມະນຸດຊາດໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງການເດີນທາງຂອງເຂົາແລ້ວ.

ຖ້າບາດສະຈາກພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບັນດາມວນມະນຸດຊາດ

ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດກໍຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນ ຫຼື

ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນກໍຈະບໍ່ມີຢູ່ເຊັ່ນດຽວກັນ.

ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວທີ່ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ

ຍ້ອນມະນຸດຊາດຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງຮີບດ່ວນ

ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຢໂຮວາສິ້ນສຸດການສ້າງໂລກ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ.

ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນຫຼັງຈາກຕອນນັ້ນ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ

ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ຕອນນັ້ນ. “ການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ”
 ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການນຳພາຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຫາກໍຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
 (ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມະນຸດຊາດທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເສື່ອມຊາມເທື່ອ). ກົງກັນຂ້າມ,
 ມັນເປັນຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ
 ມັນເປັນການປ່ຽນແປງມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດ.
 ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດບໍ່ລວມເຖິງພາລະກິດແຫ່ງການສ້າງໂລກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
 ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດກໍບໍ່ໄດ້ລວມເຖິງພາລະກິດແຫ່ງການສ້າງໂລກ ແລະ
 ພຽງແຕ່ລວມເຖິງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນທີ່ແຕກຕ່າງຈາກການສ້າງໂລກ.
 ເພື່ອທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ,
 ມັນຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບປະຫວັດສາດຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ
 ເຊິ່ງນີ້ກໍຄືສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງຮັບຮູ້ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ລອດພົ້ນ.
 ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຄວນຮັບຮູ້ວ່າ ມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ
 ແລະ ຄວນຮັບຮູ້ເຖິງແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ກໍຄວນຮັບຮູ້ເຖິງຂະບວນການແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ.
 ຖ້າພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ວິທີການປະຕິບັດໂດຍອີງຕາມຫຼັກການ
 ເພື່ອຮັບຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວວ່າ
 ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍຊີວິດມະນຸດຊາດແນວໃດ ຫຼື ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ
 ແລ້ວນີ້ກໍຄືສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຂາດໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ເຈົ້າບໍ່ຄວນພຽງແຕ່ພໍໃຈກັບການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນ
 ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງໄດ້
 ໃນຂະນະທີ່ເມີນເສື່ອມຕໍ່ຂອບເຂດຂອງພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກວ້າງຂຶ້ນ
 ເຊິ່ງຖ້າມັນເປັນແນວນີ້ ເຈົ້າກໍຈະຄິດວ່າຕົນເອງຖືກຕະຫຼອດເວລາ.
 ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນເບື້ອງໃນຂອງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ການກຳເນີດພຣະກິດຕິຄຸນທົ່ວຈັກກະວານ, ຄວາມລຶກລັບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນບັນດາມວນມະນຸດຊາດ
 ແລະ ຍິ່ງເປັນພື້ນຖານຂອງການເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດ.
 ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງເລັກນ້ອຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ
 ບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້, ບັນດາຄວາມລຶກລັບ ແລະ ນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ
 ແລ້ວຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຄືກັບຜົນຜະລິດທີ່ບໍ່ສົມບູນບໍ່ ເຊິ່ງບໍ່ມີຫຍັງດີເລີຍ ນອກຈາກໄດ້ແຕ່ເບິ່ງ?
 (ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”
 ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

3. ພາລະກິດ 6.000 ປີແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຍຸກ:
 ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ.

ທັງສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ

ພວກມັນແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນເວລາດຽວກັນ

ພວກມັນເປັນແບບນັ້ນກໍເພື່ອພຣະເຈົ້າອາດຈະເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ຄືກັບທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນ

ສະນັ້ນສົງຄາມກັບຊາຕານກໍຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນເຊັ່ນກັນ ແລະ

ລັກສະນະສອງຢ່າງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກດຳເນີນໄປພ້ອມໆກັນ. ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ

ສົງຄາມກັບຊາຕານແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ

ຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້ໃນຂັ້ນຕອນ

ດຽວ ສົງຄາມກັບຊາຕານຈຶ່ງຖືກແບ່ງອອກເປັນຂັ້ນຕອນ ແລະ ໄລຍະ ແລະ

ກໍເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດ ແລະ

ການຂະຫຍາຍຄວາມເສື່ອມຊາມທີ່ຊາຕານມີຕໍ່ມະນຸດ. ບາງເທື່ອ ໃນຈົນຕະນາການຂອງມະນຸດ ເຂົາເຊື່ອວ່າ ໃນສົງຄາມນີ້

ພຣະເຈົ້າຈະຈັບອາວຸດຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານໃນທຳນອງດຽວກັນກັບທີ່ກອງທັບສອງຝ່າຍຈະຕໍ່ສູ້ກັນ.

ນີ້ເປັນພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ຄວາມສະຫຼາດຂອງມະນຸດສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້;

ມັນເປັນຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ເປັນຈິງເລີຍ ແຕ່ມັນກໍເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດເຊື່ອ. ແລະ

ຍ້ອນເຮົາກ່າວໃນທີ່ນີ້ວ່າ

ວິທີການແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດແມ່ນໂດຍການເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ

ມະນຸດຈຶ່ງຈົນຕະນາການວ່ານີ້ຄືວິທີທີ່ສົງຄາມດຳເນີນການ.

ໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດນັ້ນ ມີການດຳເນີນການຢູ່ສາມຍຸກ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ

ການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານແມ່ນໄດ້ແຍກອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນກ່ອນການເອົາຊະນະຊາຕານຄັ້ງດຽວ

ແລະ ສຳລັບທຸກຄົນ.

ແຕ່ເບື້ອງໃນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດທັງໝົດໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານແມ່ນໄດ້ຮັບຜົນຜ່ານສອງສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ ເຊັ່ນ:

ການມີຄວາມເມດຕາກະລຸນາຕໍ່ມະນຸດ, ການເປັນເຄື່ອງຖວາຍບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ,

ການໃຫ້ອະໄພຕໍ່ຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ, ການເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ ການສ້າງມະນຸດໃຫ້ສົມບູນ.

ຄວາມຈິງກໍຄື ການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານບໍ່ແມ່ນການໃຊ້ອາວຸດສູ້ຮົບກັບຊາຕານ ແຕ່ເປັນຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ,

ການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ການປ່ຽນແປງອຸປະນິເສດຂອງມະນຸດ

ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນວິທີເອົາຊະນະຊາຕານ.

ຊາຕານຜ່າຍແພ້ຍ້ອນການປ່ຽນແປງຈິດໃຈອັນເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ.

ເມື່ອຊາຕານໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ເມື່ອມະນຸດໄດ້ລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ

ແລ້ວເມື່ອນັ້ນຊາຕານທີ່ອັບອາຍໃຈກໍຈະຖືກຜູກມັດໄວ້ຢ່າງສົມບູນ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້
ມະນຸດຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ. ສະນັ້ນ

ທາດແທ້ຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດກໍຄື ການເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ ແລະ
ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ສົງຄາມນີ້ກໍຈະສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຢູ່ໃນຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຟື້ນຟູຊີວິດບົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

4. ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນຂອງບັນດາມວນມະນຸດ
ເຊິ່ງໝາຍເຖິງການໄຖ່ບາຍທີ່ສົມບູນຂອງມະນຸດຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນມີຈຸດປະສົງ ແລະ
ຄວາມສຳຄັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ
ແຕ່ວ່າແຕ່ລະຂັ້ນຕອນກໍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດ ແລະ
ແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຖືກນຳໄປປະຕິບັດໂດຍອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການ
ຂອງມະນຸດຊາດ. ເມື່ອເຈົ້າຮຸ່ງກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້
ເຈົ້າກໍຈະມີສະຕິເພື່ອເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ ແລະ
ຈະຮັບຮູ້ວິທີການປະຕິບັດ ເພື່ອເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າເຈົ້າສາມາດມາຮອດຈຸດນີ້ໄດ້, ສິ່ງນີ້
ເຊິ່ງກໍຄືນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດກໍຈະກາຍເປັນພື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຄໍ່າພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

5. ສິ່ງອັນສຳຄັນຂອງສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການໄຖ່ບາບໃຫ້ມະນຸດ, ເຊັ່ນ:
ການເຮັດໃຫ້ສັບພະສິ່ງທັງປວງບູຊາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ເຮັດການເນລະມິດສ້າງ. ສະນັ້ນ,
ທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ຈຶ່ງມີຄວາມໝາຍສຳຄັນຫຼາຍ;
ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ບໍ່ມີຄຸນຄ່າຢ່າງເດັດຂາດ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ຂັ້ນຕອນພາລະກິດນີ້ປະກອບດ້ວຍການເປີດຍຸກໃໝ່ ແລະ ການສິ້ນສຸດສອງຍຸກທີ່ຜ່ານມາ;
ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ ກໍປະກອບດ້ວຍການລົບລ້າງຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ ແລະ ລົບລ້າງຄວາມເຊື່ອ
ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດທັງໝົດ.
ພາລະກິດຂອງສອງຂັ້ນຕອນໃນເມື່ອກ່ອນແມ່ນຖືກດຳເນີນໂດຍອີງຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດໃນ
ຍຸກນັ້ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນເພື່ອລົບລ້າງຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດໃຫ້ໝົດສິ້ນ
ເພື່ອເອົາຊະນະໃຈຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງທັງປວງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

6. ຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາຈົນເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ
ຈາກພາລະກິດພຣະເຢຊູຈົນເຖິງຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນ,

ສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ສືບຕໍ່ປົກຄຸມທຸກຂອບເຂດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານອົງດຽວທັງໝົດ. ນັບຕັ້ງແຕ່ການສ້າງໂລກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ພຣະອົງເປັນການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ການສິ້ນສຸດ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ທຳອິດ ແລະ ຜູ້ສຸດທ້າຍ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ນຳຍຸກມາສູ່ການສິ້ນສຸດ. ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນໃນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນສະຖານທີ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານອົງດຽວຢ່າງແນ່ນອນ. ທຸກຄົນທີ່ແບ່ງແຍກສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຍືນຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະເຈົ້າ. ບັດນີ້, ມັນຈຳບັນສຳລັບເຈົ້າທີ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພາລະກິດທັງໝົດຕັ້ງແຕ່ຂັ້ນຕອນທຳອິດຈົນເຖິງບັດຈຸບັນ ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ, ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານອົງດຽວ. ເລື່ອງນີ້ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສົງໄສ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

7. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ; ນີ້ຄືນິມິດທີ່ອີງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນເສັ້ນທາງສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນສຳເລັດໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວແທນພຣະອົງໄດ້-ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມີພຽງພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຮອດບັດ ຈຸບັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກນຳໄປປະຕິບັດໃນຍຸກ ແລະ ສະຖານທີ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດຂອງແຕ່ລະຢ່າງແຕກຕ່າງກັນ, ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດ. ຈາກນິມິດທັງໝົດ, ນີ້ຄືນິມິດທີ່ອີງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ມະນຸດຄວນຮູ້ ແລະ ຖ້າມະນຸດສາມາດຮັບຮູ້ຢ່າງສົມບູນ ເຂົາກໍຈະສາມາດຍືນໄດ້ຢ່າງໜັກແໜ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

8. ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນຫົວໃຈຂອງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກມັນສຳແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າສຳແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແນວໃດ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ເຖິງສະຕິບັນຍາແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາກໍຍັງເມີນເສີຍຕໍ່ຫຼາຍໆວິທີທີ່ພຣະອົງຊ່ວຍຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງສຳລັບບັນດາມວນມະນຸດຊາດ. ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນການສຳແດງທີ່ສົມບູນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຈະເມີນເສີຍຕໍ່ວິທີການ ແລະ

ຫຼັກການຫຼາຍຢ່າງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ;
ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ພຽງແຕ່ຍຶດຕິດຢ່າງໜຽວແໜ້ນກັບຫຼັກການທີ່ຄົງມາຈາກຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະ
ກິດແມ່ນຄົນທີ່ຈຳກັດພຣະເຈົ້າໃຫ້ຢູ່ໃນຫຼັກການ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາກໍ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ບໍ່ແນ່ນອນ.
ຄົນດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ.
ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດສຳແດງຄວາມສົມບູນຂອງອຸປະນິໄສຂອງ
ພຣະເຈົ້າແທ້ໆ ແລະ
ສຳແດງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການໄຖ່ບັນດາມວນມະນຸດຊາດຢ່າງສົມບູນ ແລະ
ຂະບວນການທັງໝົດຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ. ນີ້ຄືຫຼັກຖານທີ່ພິສູດວ່າ
ພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ໄດ້ຮັບເອົາມະນຸດຊາດ,
ມັນແມ່ນຫຼັກຖານແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ແມ່ນການສຳແດງເຖິງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ໜຶ່ງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້
ຈັກສ່ວນໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ໃນແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ,
ມັນງ່າຍທີ່ຈະໃຫ້ຂັ້ນຕອນອັນດຽວຂອງພາລະກິດນີ້ກາຍມາເປັນຫຼັກການ,
ມັນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ວ່າ ມະນຸດຈະສ້າງຕັ້ງກົດລະບຽບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມະນຸດແມ່ນນຳໃຊ້ອຸປະນິໄສພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ເປັນຕົວແທນອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງ
ພຣະເຈົ້າ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຈົນຕະນາການສ່ວນຫຼາຍຂອງມະນຸດກໍ່ປະສົມຢູ່ໃນນັ້ນ
ໂດຍທີ່ເຂົາຈຳກັດອຸປະນິໄສ, ຄວາມເປັນຢູ່ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ
ພ້ອມທັງຫຼັກການພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ຈຳກັດ ໂດຍເຊື່ອວ່າ
ຖ້າພຣະເຈົ້າເຄີຍເປັນແບບນີ້ ແລ້ວພຣະອົງກໍ່ຈະຄົງເປັນຢູ່ຄືເກົ່າຕະຫຼອດເວລາ ແລະ
ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ. ມີພຽງແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ
ຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຖືກຕ້ອງ.
ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ນິຍາມພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາແອນ ຫຼື
ຊາວຢິວ ແລະ
ບໍ່ເຫັນພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຕຶງດ້ວຍຕະຫຼອດທີ່ໄມ້ກາງແຂນໂດຍເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງມະນຸດ
ຢູ່ສະເໝີ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຈາກໜຶ່ງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ສະນັ້ນ ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກໍ່ໜ້ອຍ ແລະ ໜ້ອຍຫຼາຍ.
ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກໍ່ເປັນພຽງນ້ຳຢອດໜຶ່ງໃນມະຫາສະໝຸດ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນ
ແລ້ວເປັນຫຍັງທະຫານຍາມເກົ່າແກ່ທີ່ເຄັ່ງໄສສະໜາຫຼາຍຄົນຈຶ່ງຕຶງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕະຫຼອດທີ່ໄມ້ກາງ
ແຂນໂດຍທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່?
ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນມະນຸດກັກຂັງພຣະເຈົ້າພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ແນ່ນອນບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

9. ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເປັນການບັນທຶກຂອງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກມັນແມ່ນການບັນທຶກຂອງການໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ຈະຈົນຕະນາການໄດ້.

ຖ້າພວກເຈົ້າຕ້ອງການສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ຂອງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ລືມຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງເລັກໜ້ອຍທີ່ສຸດ

ທີ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຕ້ອງຈະໄດ້ຮັບ.

ມະນຸດເອງບໍ່ສາມາດສະເໜີຂໍ້ຄິດເຫັນກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.

ມັນບໍ່ແມ່ນບາງຢ່າງທີ່ມະນຸດສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້ ຫຼື

ມັນບໍ່ແມ່ນຜົນຕາມມາຂອງຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ມີໃຫ້ກັບຄົນໃດໜຶ່ງ.

ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນຄວາມຮູ້ທີ່ເກີດຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນແມ່ນຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຽງແຕ່ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຕາມຄວາມອຳເພີໃຈ ຫຼື

ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດສອນໄດ້. ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບປະສົບການສ່ວນຕົວທັງໝົດ.

ການໄຖ່ບາບໃຫ້ມະນຸດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຈຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ ແຕ່ປະກອບມີວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ

ວິທີທາງທີ່ສຳແດງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ.

ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຍາກທີ່ສຸດທີ່ມະນຸດຕ້ອງຈຳແນກ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຍາກທີ່ມະນຸດຕ້ອງເຂົ້າໃຈ. ການແບ່ງແຍກລະຫວ່າງຍຸກ, ການປ່ຽນແປງໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ການປ່ຽນແປງໃນສະຖານທີ່ຂອງພາລະກິດ, ການປ່ຽນແປງຂອງຄົນທີ່ຮັບພາລະກິດນີ້ ແລະ ສິ່ງອື່ນໆ-ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຖືກລວມໄວ້ໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ,

ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ

ລວມທັງການດັດແປງຂອງອຸປະນິໄສ, ພາບລັກ, ຊີ້, ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ການປ່ຽນແປງອື່ນໆ ທັງໝົດແມ່ນສ່ວນຕ່າງໆໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ.

ຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດສາມາດພຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບໜຶ່ງສ່ວນ ແລະ

ມີຄວາມຈຳກັດພາຍໃນເຂດເຂດທີ່ແນ່ນອນ. ມັນບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການແບ່ງແຍກຂອງຍຸກ ຫຼື ການປ່ຽນແປງໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຢ່າວ່າແຕ່ລັກສະນະອື່ນໆເລີຍ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ.

ສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນຄວາມສົມບູນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການໄຖ່ມະນຸດຊາດ.

ມະນຸດຕ້ອງຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຖ້າບາດສະຈາກຄວາມຈິງນີ້
ຄວາມຮູ້ທີ່ເຈົ້າມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຽງຄຳເວົ້າທີ່ເປົ່າວ່າງ, ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກດີແຕ່ບາກ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

10.

ອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍອອກຕະຫຼອດແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງ
ພຣະອົງ. ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍພຽງແຕ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ຫຼື ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ,
ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະຖືກເປີດເຜີຍພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນ.

ພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການພິພາກສາ,
ຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ການຂັ້ນຕົວ. ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ສາມາດແທນ
ພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ ຫຼື ແທນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ສາມຂັ້ນຕອນເຊື່ອມໂຍງກັນເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວ ແລະ

ຂັ້ນຕອນທັງໝົດແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ. ຕາມທຳມະຊາດແລ້ວ

ການປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ພາລະກິດທີ່ສຳເລັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍເປັນພາລະກິດທີ່ນຳທຸກສິ່ງໄປສູ່ການສິ້ນສຸດ;

ພາລະກິດທີ່ສຳເລັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ

ພາລະກິດທີ່ສຳເລັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ.

ສຳລັບນິມິດຂອງພາລະກິດທີ່ຢູ່ໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີນີ້,

ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຮັບເອົາຄວາມຮູ້ ຫຼື ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ນິມິດເຫຼົ່ານີ້ກໍຍັງເປັນບິດສະໜາຢູ່.
ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ

ມີພຽງພາລະກິດຂອງພຣະທຳເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກປະຕິບັດເພື່ອນຳໄປສູ່ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ,

ແຕ່ຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ແມ່ນຕົວແທນຂອງຍຸກທັງໝົດ. ຍຸກສຸດທ້າຍກໍເປັນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ

ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກກໍຄືຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ເຊິ່ງບໍ່ແມ່ນຕົວແທນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ຫຼື

ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ນັ້ນຄືຄວາມຈິງ, ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ

ພາລະກິດທັງໝົດໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນ.

ນີ້ແມ່ນການເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມລຶກລັບ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມລຶກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

11. ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ.

ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດສາມາດເປັນຕົວແທນພາລະກິດທັງສາມຍຸກໄດ້,

ແຕ່ເປັນພຽງພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດທັງໝົດ.

ຊື່ຂອງພຣະເຢໂຮວາບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດໄດ້.

ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ

ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດບໍ່ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ
ພຣະເຈົ້າເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ.

ພຣະເຢໂຮວາສ້າງຕັ້ງພຣະບັນຍັດເພື່ອມະນຸດ ແລະ ວາງຂໍ້ພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ກັບພວກເຂົາ,
ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດສ້າງພຣະວິຫານ ແລະ ແທ່ນບູຊາ;
ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ.

ພາລະກິດນີ້ທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ

ພຣະອົງເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດຮັກສາພຣະບັນຍັດ ຫຼື
ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າພຽງໃນພຣະວິຫານ ຫຼື ພຣະອົງເປັນພຽງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າແທ່ນບູຊາເທົ່ານັ້ນ.
ການເວົ້າແບບນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ.

ພາລະກິດທີ່ສໍາເລັດພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ພຽງແຕ່ຍຸກໃດໜຶ່ງ. ດັ່ງນັ້ນ

ຖ້າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ

ມະນຸດກໍຈະກໍານົດພຣະເຈົ້າໃນຄວາມໝາຍດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ໂດຍເວົ້າວ່າ

“ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າໃນພຣະວິຫານ ແລະ ເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ
ພວກເຮົາຕ້ອງນຸ່ງເສື້ອຄຸມປະໂລຫິດ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ”.

ຖ້າພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະອຸນບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະ

ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ສືບຕໍ່ມາຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້ ມະນຸດຈະບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຍັງມີຄວາມເມດຕາ
ແລະ ຄວາມຮັກ. ຖ້າພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໃຫ້ສໍາເລັດ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ
ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະອຸນເທົ່ານັ້ນ

ແລ້ວມວນມະນຸດກໍຈະຮູ້ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດໂຖ່ບາບໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ

ອະໄພຄວາມຜິດບາບໃຫ້ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ມະນຸດຈະຮູ້ພຽງແຕ່ວ່າພຣະອົງເປັນອົງບໍລິສຸດ ແລະ

ອົງໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ຍ້ອນເຫັນແກ່ມະນຸດ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດສະລະພຣະອົງເອງ ແລະ

ຍອມຖືກຄົງໃສ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ມະນຸດຈະຮູ້ແຕ່ພຽງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແຕ່ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງອື່ນໃດເລີຍ.

ສະນັ້ນແຕ່ລະຍຸກສະແດງໃຫ້ເຫັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແຕ່ສໍາລັບສ່ວນໃດຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຄືຕົວແທນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ,

ສ່ວນໃດຄືຕົວແທນຍຸກແຫ່ງພຣະອຸນ ແລະ ສ່ວນໃດຄືຕົວແທນໃນຍຸກປັດຈຸບັນ

ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບທັງສາມຍຸກ. ເມື່ອສາມຍຸກໄດ້ລວມເຂົ້າກັນເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນແລ້ວ

ທັງສາມຍຸກຈະສາມາດເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ທັງໝົດ.

ພຽງແຕ່ເມື່ອມະນຸດໄດ້ມາຮູ້ຈັກທັງສາມຂັ້ນຕອນນີ້ທັງໝົດ

ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ.

ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດໃນສາມຂັ້ນຕອນທີ່ສາມາດຕັດອອກໄດ້.

ຫລັງຈາກໄດ້ຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈະເຫັນອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າສໍາເລັດພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ

ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ
 ພຣະອົງສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ
 ພຣະເຈົ້າຈະໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດຕະຫຼອດໄປ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນການສະຫຼຸບໂດຍມະນຸດເອງ.
 ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຽງໄມ້ກາງແຂນເທົ່ານັ້ນ
 ແລະ ໄມ້ກາງແຂນເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຕົວແທນຄວາມລອດຟົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ການເວົ້າແບບນັ້ນກໍຈະເປັນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ໃນຂັ້ນຕອນບັດຈຸບັນ
 ພຣະເຈົ້າພຽງປະຕິບັດພາລະກິດກ່ຽວກັບພຣະທຳເປັນສ່ວນໃຫຍ່
 ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດຈັກເທື່ອ ແລະ
 ສິ່ງທີ່ພຣະອົງນຳມາມີພຽງການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາເທົ່ານັ້ນ.
 ພາລະກິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍເປີດເຜີຍພາລະກິດຂອງພຣະເຢຣ໌ວາ, ພຣະເຢຊູ ແລະ
 ຄວາມລຶກລັບທັງໝົດທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈມັນໄດ້, ພ້ອມທັງເປີດເຜີຍຈຸດໝາຍປາຍທາງ
 ແລະ ຈຸດຈົບຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ
 ສິ້ນສຸດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດຟົ້ນທັງໝົດທ່າມກາງມະນຸດຊາດ.
 ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ຈະນຳພາທຸກສິ່ງໄປສູ່ການສິ້ນສຸດ.
 ຄວາມລຶກລັບທັງໝົດທີ່ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຈະໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຢັ້ງເຖິງຄວາມລຶກ
 ລັບດັ່ງກ່າວຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ
 ມະນຸດຊາດຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກຈັດແບ່ງອອກຕາມປະເພດຂອງໃຜມັນ.
 ມີພຽງແຕ່ຫລັງຈາກແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີໄດ້ສຳເລັດລົງ
 ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ
 ເພາະວ່າໃນຕອນນັ້ນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງກໍຈະສິ້ນສຸດລົງເຊັ່ນກັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມລຶກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

12. ພາລະກິດໃນບັດຈຸບັນໄດ້ຊຸກຍູ້ພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ
 ນັ້ນກໍຄືພາລະກິດພາຍໃຕ້ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີທັງໝົດໄດ້ສືບຕໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ.
 ເຖິງແມ່ນວ່າ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ
 ມັນກໍມີຄວາມຄືບໜ້າຕໍ່ໄປໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແລ້ວເວົ້າອີກວ່າພາລະກິດຍຸກນີ້ສ້າງຂຶ້ນບົນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ
 ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ?
 ຍ້ອນພາລະກິດທຸກມື້ນີ້ແມ່ນການສືບຕໍ່ຈາກພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ
 ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ສາມຍຸກແມ່ນເຊື່ອມຕໍ່ກັນຢ່າງແໜ້ນແຟ້ນ
 ໂດຍທີ່ແຕ່ລະຂັ້ນຕໍ່ໄປໃສ່ເຊື່ອມໂຍງກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າອີກວ່າ
 ພາລະກິດຍຸກນີ້ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູ?
 ສົມມຸດວ່າພາລະກິດຍຸກນີ້ບໍ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູ

ການໄຖ່ບາບດ້ວຍການຄົງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນກໍຈະເກີດຂຶ້ນອີກໃນຍຸກນີ້ ແລະ
ພາລະກິດການໄຖ່ບາບຈາກຍຸກຜ່ານມາກໍຈະຕ້ອງໄດ້ເຮັດຄືນໃໝ່ໝົດ.
ນີ້ຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໝົດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພາລະກິດບໍ່ໄດ້ເຮັດສຳເລັດທັງໝົດ
ແຕ່ຍຸກນີ້ພັດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ ເຮັດໃຫ້ລະດັບຂອງພາລະກິດຍົກສູງຂຶ້ນຫຼາຍກວ່າເກົ່າ.
ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ພາລະກິດຍຸກນີ້ແມ່ນສ້າງຂຶ້ນບົນຮາກຖານຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ
ແລະ ເທິງກ້ອນຫີນແຫ່ງພາລະກິດການໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຢຊູ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສ້າງຂຶ້ນເທື່ອລະຍຸກ ແລະ ຍຸກນີ້ບໍ່ແມ່ນຍຸກເລີ່ມຕົ້ນ.
ການປະສົມປະສານກັນລະຫວ່າງພາລະກິດສາມຍຸກເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສະມາດຖືວ່າເປັນແຜນການຄຸ້ມຄອງ
ຫຼັກພັນປີ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄັ້ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສຳເລັດ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

13.

ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດໃນທັງສາມຂັ້ນຕອນທີ່ຖືວ່າ

ເປັນນິມິດດຽວທີ່ບັນດາມວນມະນຸດຊາດຕ້ອງຮູ້ຈັກ
ຍ້ອນຄວາມສົມບູນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ
ໂດຍທີ່ບໍ່ແມ່ນຂັ້ນຕອນດຽວເທົ່ານັ້ນ. ຕາບໃດທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຍັງບໍ່ທັນສຳເລັດ,
ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດສິ້ນສຸດໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ການເປັນຢູ່, ອຸປະນິໄສ ແລະ
ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສຳແດງອອກໃນຄວາມສົມບູນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ,
ບໍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ມະນຸດຄົນໃດຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນແລ້ວ
ແຕ່ຖືກສຳແດງອອກເທື່ອລະໜ້ອຍໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ.
ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນສຳແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສ່ວນໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສ
ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສ່ວນໜຶ່ງຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ;
ບໍ່ແມ່ນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດສາມາດສຳແດງເຖິງຄວາມສົມບູນຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະ
ອົງໂດຍກົງ ແລະ ຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ,
ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຈຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສິ້ນສຸດລົງເມື່ອທັງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ
ສຳເລັດລົງແລ້ວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບຄວາມສົມບູນຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກພາລະກິດສາມ
ຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
ສິ່ງທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບຈາກໜຶ່ງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດເປັນພຽງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກສຳແດງ
ອອກມາຜ່ານສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ມັນບໍ່ສາມາດແທນອຸປະນິໄສ ແລະ
ການເປັນຢູ່ ເຊິ່ງສຳແດງອອກໃນຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ ຫຼື ຕໍ່ມາໄດ້. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ
ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດລົງທັນທີໃນລະຫວ່າງຊ່ວງໄລຍະໃດໜຶ່ງ
ງ ຫຼື ໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງໜຶ່ງ

ແຕ່ມັນຈະເລິກເຊິ່ງລົງເທື່ອລະໜ້ອຍໂດຍອີງຕາມລະດັບການພັດທະນາຂອງມະນຸດໃນແຕ່ລະເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່. ມັນແມ່ນພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຂັ້ນຕອນທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ສາເລັດໄດ້ໃນພຽງຂັ້ນຕອນດຽວ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ສະຕິບັນຍາທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກຫຼໍ່ເປັນແກ້ວພະລຶກໃນທັງສາມຂັ້ນຕອນ ແທນທີ່ຈະຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງ. ການເປັນຢູ່ ແລະ ສະຕິບັນຍາທັງໝົດຂອງພຣະອົງຖືກວາງລົງໃນທັງສາມຂັ້ນຕອນນີ້ ແລະ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນກໍປະກອບດ້ວຍການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນການບັນທຶກຂອງສະຕິບັນຍາຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ມະນຸດຄວນຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສຳແດງອອກຜ່ານທັງສາມຂັ້ນຕອນນີ້. ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃຫ້ກັບບັນດາມວນມະນຸດຊາດ ແລະ ຖ້າມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຮູ້ນີ້ ເມື່ອພວກເຂົານະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງຈາກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ນະມັດສະການພຣະພຸດທະເຈົ້າ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທຳມະກາງມະນຸດແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກເຊື່ອງຈາກມະນຸດ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທຸກຄົນທີ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຄວນຮູ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດທັງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນທຳມະກາງມະນຸດ, ມະນຸດຄວນຮູ້ຈັກການສຳແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນຢູ່ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຊື່ອງຈາກມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ຄວນຮູ້ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າສຳແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນຮູ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນມີ. ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນໃນທັງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນປະຕິບັດໂດຍອີງຕາມຜົນຖານຂອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ; ມັນບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຢ່າງອິດສະຫຼະ ແລະ ແຍກຈາກພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາຍໃນຍຸກ ແລະ ປະເພດຂອງພາລະກິດທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດ, ແຕ່ຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດກໍຍັງເປັນຫົວໃຈສຳຄັນຂອງມັນ ແລະ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນເລິກເຊິ່ງກວ່າຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

14. ການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແບ່ງອອກເປັນສາມຍຸກ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ເໝາະສົມໃນແຕ່ລະຍຸກ ແມ່ນປະກອບດ້ວຍມະນຸດ. ນອກນັ້ນເມື່ອຍຸກຕ່າງໆຜ່ານໄປ ແລະ ພັດທະນາຂຶ້ນ, ເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຕໍ່ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍສູງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພາລະກິດຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ລະຍຸກຈຶ່ງປະຕິບັດເຖິງຂັ້ນສູງສຸດ ເທື່ອລະບາດກ້າວ ຈົນກວ່າມະນຸດຈະເຫັນຄວາມຈິງຂອງ “ການປາກົດແຫ່ງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ” ແລະ ໃນວິທີນີ້ ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດກໍຈະຍິ່ງເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ ແລະ

ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດໃນການເປັນປະຈຳພະຍານກໍຈະສູງຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ.

ອີງມະນຸດສາມາດຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຫຼາຍສ່ຳໃດ,

ເຂົາກໍອີງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ.

ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດຄືການເປັນພະຍານທີ່ເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີ

ແລະ

ການເປັນພະຍານທີ່ເຂົາມີກໍຄືການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີຜົນທັນທີ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະສາມາດມີຄຳພະຍານທີ່ແທ້ຈິງໄດ້ ຫຼື

ບໍ່ ແມ່ນກ່ຽວໂຍງກັບການຮ່ວມມື ແລະ ການເປັນພະຍານຂອງມະນຸດໂດຍຕັດຂາດຈາກກັນບໍ່ໄດ້.

ເມື່ອພາລະກິດຖືກເຮັດໃຫ້ສ່ຳເລັດ

ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ

ເມື່ອການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດແລ້ວ,

ມະນຸດຈຳເປັນຕ້ອງເປັນພະຍານໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ແລະ ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ,

ການປະຕິບັດ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ຂອງມະນຸດກໍຈະເຖິງຈຸດສູງສຸດ.

ຜ່ານມາ

ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດແມ່ນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍ ແລະ ພຣະບັນຍັດ ແລະ

ຕ້ອງເປັນຄົນອົດທົນ ແລະ ອ່ອນນ້ອມຖ້ອມຕົນ. ໃນບັດຈຸບັນ ມະນຸດຕ້ອງເຊື່ອຟັງ

ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ແລະ ຕ້ອງມີຄວາມຮັກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ

ໃນທີ່ສຸດ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສະພາບທຸກຍາກລ່າບາກພຽງໃດກໍຕາມ ເຂົາກໍ ຕ້ອງຍັງຮັກພຣະເຈົ້າສະເໝີ.

ສາມຍຸກເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ,

ເທື່ອລະບາດກ້າວ

ຕະຫຼອດການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.

ພາລະກິດແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດຳເນີນໜັກຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ

ແລະ

ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນກໍເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ດ້ວຍວິທີນີ້

ການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຄ່ອຍໆເປັນຮູບຮ່າງຂຶ້ນ.

ມັນແມ່ນຍ້ອນເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດສູງຂຶ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໃກ້ຄຽງກັບມາດຕະຖານ

ທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້

ແລະ

ຍ້ອນສາເຫດດັ່ງກ່າວນີ້ມະນຸດຊາດທັງໝົດຈຶ່ງເລີ່ມຄ່ອຍໆຫຼຸດຜົນອອກຈາກອິທິພົນຂອງຊາຕານ,

ຈົນກວ່າເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ,

ມວນມະນຸດຊາດຈຶ່ງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດຜົນຈາກອິທິພົນຂອງຊາຕານໄດ້. ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ,

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ

ແລະ

ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກ

ແລະ ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ຈາກນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ ກໍຈະບໍ່ມີການກະບົດ ຫຼື ການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດອີກ ແລະ ຈະມີການຮ່ວມມືຢ່າງປອງດອງລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ

ພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ

ເຊິ່ງຈະເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດ

ແລະ

ພຣະເຈົ້າຢູ່ຮ່ວມກັນ,

ຊີວິດທີ່ມາຈາກການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຖືກພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກການຈັບກຸມຂອງຊາຕານ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

15. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ: ເພື່ອມອບມະນຸດຊາດໃຫ້ກັບຊາຕານ, ມະນຸດຊາດທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ, ພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນຫຍັງ, ວິທີການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ບ່ອຍໃຫ້ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເຂົາເສື່ອມຊາມ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ

ພຣະເຈົ້າກໍກອບກູ້ເອົາມະນຸດຈາກມືຂອງຊາຕານເທື່ອລະກ້າວ ຈົນມະນຸດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ປະຕິເສດຊາຕານ.

ນີ້ຄືການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ອາດຟັງຄືນິທານເທບນິຍາຍ ແລະ ມັນອາດເບິ່ງຄືສັບສົນ. ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ນີ້ແມ່ນນິທານເທບນິຍາຍ ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍວ່າ

ມີຈັກຢ່າງແນ່ທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບມະນຸດຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍສອງສາມພັນປີທີ່ຜ່ານມາ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ມີຈັກເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຈັກກະວານ ແລະ ທ້ອງຟ້າ. ແລ້ວຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຊີ້ນຳໂລກທີ່ອັດສະຈັນຫຼາຍກວ່າ, ເປັນຕາຍ້ານກົວຫຼາຍກວ່ານີ້ ເຊິ່ງມີຢູ່ນອກເໜືອໂລກແຫ່ງວັດຖຸ

ແຕ່ເປັນໂລກທີ່ຕາມະນຸດຂອງພວກເຂົາບິດບັງບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາເບິ່ງເຫັນ.

ມັນຮູ້ສຶກວ່າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ສຳລັບມະນຸດ

ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ມີເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມສຳຄັນແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດ ຫຼື ຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາໃຫ້ມະນຸດຊາດເປັນໃນທີ່ສຸດ.

ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມທັງໝົດ ຄືກັບອາດາມ ແລະ ເອວາບໍ່? ບໍ່! ເປົ້າໝາຍແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາກຸ່ມຄົນ ທີ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ເຫັນຊາຕານເປັນພໍ່ຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ;

ພວກເຂົາຮັບຮູ້ເຖິງໃບໜ້າທີ່ເປັນຕາລັງກຽດຂອງຊາຕານ ແລະ ປະຕິເສດມັນ ແລະ

ພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອຍອມຮັບເອົາການພິພາກສາ ແລະ

ການຂັງນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາມາຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຂີ້ຮ້າຍ ແລະ

ມັນແຕກຕ່າງຈາກສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດແນວໃດ ແລະ ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ. ມະນຸດຊາດແບບນີ້ຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດສຳລັບຊາຕານ ຫຼື

ນະມັດສະການຊາຕານ ຫຼື ບຸຊາຊາຕານ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ

ພວກເຂົາເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ນີ້ຄືຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດໃນການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານີ້,
ມະນຸດຊາດຄືເປັນທັງເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ແລະ
ຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຄືຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊາຕານຕໍ່ສູ້ກັນ.
ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ພຣະອົງກໍກອບກູ້ເອົາມະນຸດຈາກມືຂອງຊາຕານເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ມະນຸດຈຶ່ງເຂົ້າມາໃກ້ກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ...

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນທຳມາກາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

16. ເມື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດໃກ້ເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ,
ພຣະເຈົ້າຈະຈັດແບ່ງສິ່ງທັງໝົດຕາມແຕ່ລະປະເພດ. ມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍມີຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ
ໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງຕ້ອງນຳມະນຸດກັບມາຄືນສູ່ອຳນາດຂອງພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ;
ນີ້ຄືການສິ້ນສຸດຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ
ສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າໃນປະເທດອິດສະຣາແອນ ແລະ
ຢູເດຍແມ່ນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຈັກກະວານທັງໝົດ.
ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດສິ່ງນີ້ໄດ້ ແລະ ມັນເປັນຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດຍັງບໍ່ໄດ້ປະເຊີນ ຫຼື ພົບພໍ້ຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງຂອງພາລະກິດນີ້,
ຄວາມຈິງກໍຍັງເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ມະນຸດຄົນໃດບໍ່ສາມາດປະຕິເສດສິ່ງນີ້ໄດ້.
ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນທຸກດິນແດນແຫ່ງຈັກກະວານຈະຍອມຮັບພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນທັງໝົດ.
ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງຂອງພາລະກິດ ແລະ
ບໍ່ເຂົ້າໃຈອີກສອງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ, ບໍ່ເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນອະດີດ
ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດກ່າວຄວາມຈິງທັງໝົດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ
ຄວາມຮູ້ທີ່ເຈົ້າມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍມີແຕ່ດ້ານດຽວ ຍ້ອນໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນ
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ເຈົ້າບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ.
ບໍ່ວ່າຄວາມຮູ້ໃນບັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເລິກເຊິ່ງ ຫຼື ບໍ່ສຳຄັນ, ໃນທີ່ສຸດ
ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຕ້ອງໝັ້ນໃຈຢ່າງຮອບຄອບ ແລະ
ທຸກຄົນຈະເຫັນຄວາມສົມບູນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດນີ້,
ທຸກສາສະໜາຈະກາຍເປັນໜຶ່ງດຽວ, ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຈະກັບຄືນສູ່ອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ,
ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງພຽງອົງດຽວ ແລະ
ສາສະໜາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຈະຫາຍໄປ ໂດຍທີ່ຈະບໍ່ປະກົດຂຶ້ນອີກຈັກເທື່ອ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

17. ແບ້ນຫຍັງຕ້ອງອ້າງເຖິງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ? ການຜ່ານໄປຂອງຍຸກ, ການພັດທະນາຂອງສັງຄົມ ແລະ ເບື້ອງໜ້າທັງໝົດທີ່ປ່ຽນໄປຂອງທຳມະຊາດລ້ວນແລ້ວແຕ່ສືບເນື່ອງຈາກການປ່ຽນແປງໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ. ມະນຸດຊາດປ່ຽນແປງໄປພ້ອມກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ພັດທະນາດ້ວຍຕົວມັນເອງ.

ການກ່າວເຖິງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າກໍເພື່ອນຳສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຢ່າງ ແລະ ມະນຸດທົ່ວທັງທຸກສາສະໜາ ແລະ ນິກາຍໃຫ້ມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະນັບຖືສາດສະໜາໃດກໍຕາມໃນທີ່ສຸດ, ພວກເຈົ້າທັງໝົດກໍຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໄດ້; ຫົວໜ້າທາງສາສະໜາໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້. ມີຫຼາຍສາສະໜາຫຼັກໆໃນໂລກ ແລະ ແຕ່ລະສາສະໜາກໍມີຫົວໜ້າ ຫຼື ຜູ້ນຳ ແລະ ຜູ້ຕິດຕາມກໍແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວທຸກປະເທດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ອານາເຂດທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ; ທຸກປະເທດ ບໍ່ວ່າຈະໃຫຍ່ ຫຼື ນ້ອຍ ແມ່ນມີສາສະໜາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຈະມີສາສະໜາຫຼາຍສ່ວນໃດທົ່ວເທິງໂລກນີ້, ໃນທີ່ສຸດ ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນຈັກກະວານກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ ແລະ ການແບ້ນຢູ່ຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຖືກນຳພາໂດຍຫົວໜ້າ ຫຼື ຜູ້ນຳທາງສາສະໜາ. ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ຖືກນຳພາໂດຍຫົວໜ້າ ຫຼື ຜູ້ນຳທາງສາສະໜາໃດໜຶ່ງ; ກົງກັນຂ້າມ, ບັນດາມວນມະນຸດຊາດຖືກນຳພາໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງ ເຊິ່ງແບ້ນຜູ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ຍັງສ້າງມະນຸດຊາດ ແລະ ນີ້ກໍຄືຄວາມຈິງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂລກມີຫຼາຍສາສະໜາໃຫຍ່ໆທີ່ຫຼາກຫຼາຍກັນ ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະອີງໃຫຍ່ສ່ວນໃດ ແຕ່ພວກມັນທັງໝົດກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີໃຜເລີຍທີ່ສາມາດຢູ່ເໜືອຂອບເຂດອຳນາດນີ້ໄດ້. ການພັດທະນາຂອງມະນຸດຊາດ, ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງສັງຄົມ, ການພັດທະນາຂອງວິທະຍາສາດທຳມະຊາດ ແຕ່ລະຢ່າງບໍ່ສາມາດແຍກໄດ້ຈາກການຈັດກຽມຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ພາລະກິດນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຫົວໜ້າທາງສາສະໜາໃດໜຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດໄດ້.

ຫົວໜ້າທາງສາສະໜາແບ້ນພຽງຜູ້ນຳໃນສາສະໜາໃດໜຶ່ງ ແລະ ບໍ່ສາມາດແບ້ນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ແບ້ນຜູ້ທີ່ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ.

ຫົວໜ້າທາງສາສະໜາສາມາດນຳຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດທີ່ຢູ່ພາຍໃນສາສະໜາທັງໝົດ

ແຕ່ບໍ່ສາມາດສົ່ງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ສະຫວັນ-
 ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ເປັນທີ່ຍອມຮັບທົ່ວໄປ. ຫົວໜ້າທາງສາສະໜາເປັນພຽງຜູ້ນຳ ແລະ
 ບໍ່ສາມາດຍືນໄດ້ຢ່າງເທົ່າທຽມກັບພຣະເຈົ້າ (ພຣະຜູ້ສ້າງ). ສິ່ງທັງໝົດຢູ່ໃນມືຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ
 ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາທັງໝົດຈະກັບຄືນສູ່ມືຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ໂດຍດັ່ງເດີມ,
 ມະນຸດຊາດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະເປັນສາສະໜາໃດກໍຕາມ,
 ທຸກໆຄົນຈະກັບຄືນໄປຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ-ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຫຼີກຫຼ່ຽງບໍ່ໄດ້.
 ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສູງສຸດທ່າມກາງທຸກສິ່ງຢ່າງ ແລະ
 ຜູ້ປົກຄອງທີ່ສູງສຸດທ່າມກາງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດອື່ນໆໄດ້ກັບຄືນໄປສູ່ອຳນາດຂອງພຣະອົງ.
 ບໍ່ວ່າມະນຸດຢູ່ໃນສະຖານະສູງສ່ຳໃດ, ເຂົາບໍ່ສາມາດນຳມະນຸດຊາດໃຫ້ໄປສູ່ຈຸດໝາຍທີ່ເໝາະສົມໄດ້
 ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຈັດແບ່ງສິ່ງທັງໝົດອອກເປັນແຕ່ລະປະເພດໄດ້. ພຣະເຢໂຮວາ
 ພຣະອົງເອງໄດ້ສ້າງມະນຸດຊາດ ແລະ ຈັດແບ່ງແຕ່ລະຢ່າງອອກເປັນແຕ່ລະປະເພດ ແລະ
 ເມື່ອເວລາສຸດທ້າຍມາເຖິງ ພຣະອົງຍັງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງດ້ວຍຕົນເອງ
 ຄືການຈັດແບ່ງສິ່ງທັງໝົດອອກເປັນແຕ່ລະປະເພດ-ແລະ
 ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິບັດສິ່ງນີ້ໄດ້ອີກເວັ້ນພຣະເຈົ້າ.
 ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນທີ່ປະຕິບັດຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນຈົນຮອດປັດຈຸບັນແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະ
 ເຈົ້າພຣະອົງເອງ ແລະ ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າອົງດຽວ.
 ຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງຂອງຄວາມເປັນຜູ້ນຳບັນດາມວນມະນຸດ
 ຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດໄດ້.
 ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ,
 ທຸກສິ່ງຢ່າງຈະຖືກຈັດແບ່ງອອກເປັນແຕ່ລະປະເພດ ແລະ ກັບຄືນສູ່ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ
 ຍ້ອນວ່າ ທົ່ວທັງຈັກກະວານທັງໝົດ ມີພຽງພຣະເຈົ້າອົງນີ້ອົງດຽວ ແລະ
 ບໍ່ມີສາສະໜາອື່ນໆອີກເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”
 ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

18. ບາງເທື່ອ ເມື່ອບິດສະໜາຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຖືກເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັບຮູ້
 ກໍຈະປະກົດມີກຸ່ມຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຕາມມາ. ແນ່ນອນ ເຮົາຫວັງວ່າ
 ມັນຈະເປັນແບບນັ້ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຢູ່ໃນຂະບວນການປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລະ
 ຫວັງທີ່ຈະໄດ້ເຫັນການປະກົດຕົວຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດດັ່ງກ່າວໃນອະນາຄົດທີ່ໃກ້ໆນີ້.
 ພວກເຂົາຈະກາຍມາເປັນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບຄວາມຈິງກ່ຽວກັບພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ແນ່ນອນ ຈະເປັນຄົນທຳອິດທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້.
 ຖ້າບໍ່ມີຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດດັ່ງກ່າວ, ໃນມື້ທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃກ້ຈະສິ້ນສຸດລົງ ຫຼື
 ມີພຽງແຕ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງຄົນ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍອມຮັບດ້ວຍຕົວເອງ

ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ມັນກໍຈະບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນຕາເສົ້າໃຈ ແລະ ເປັນຕາເສຍໃຈກວ່າສິ່ງນີ້-ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນເປັນກໍລະນີທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ເຮົາຍັງຫວັງວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສະແຫວງຫາຢ່າງແທ້ຈິງຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນນີ້. ຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງເວລາ, ຍັງບໍ່ມີພາລະກິດທີ່ເປັນແບບນີ້ມາກ່ອນ, ພາລະໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວບໍ່ເຄີຍປະກົດມີໃນປະຫວັດສາດຂອງການພັດທະນາມະນຸດຈັກເທື່ອ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດກາຍມາເປັນໜຶ່ງໃນກຸ່ມຄົນທຳອິດທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ເປັນກຽດຕິຍົດອັນສູງສຸດຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດບໍ່? ພຣະເຈົ້າຈະຍົກຍ້ອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດອື່ນໆທີ່ຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດຫຼາຍກວ່າບໍ່? ພາລະກິດດັ່ງກ່າວບໍ່ງ່າຍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດກໍຍັງຈະໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນເພດໃດ ຫຼື ສັນຊາດໃດກໍຕາມ, ທຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຈະເປັນພຽງຄົນດຽວທີ່ມີສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ຄືພາລະກິດໃນບັດຈຸບັນ ແລະ ເປັນພາລະກິດສຳລັບອະນາຄົດເຊັ່ນກັນ; ມັນເປັນພາລະກິດສຸດທ້າຍ ແລະ ສູງສົ່ງທີ່ສຸດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຊ່ວງເວລາ 6.000 ປີແຫ່ງພາລະກິດ ແລະ ເປັນວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເປີດເຜີຍມະນຸດແຕ່ລະປະເພດ. ຜ່ານພາລະກິດທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ລະດັບຊັ້ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍອອກ: ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນຄຸນສົມບັດໃນການໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບສັນຍາຂອງພຣະອົງ ໃນຂະນະທີ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການຮັບພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດຮັບພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະອົງບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບພາລະກິດໃດໆຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນການແກ້ເຄື່ອນ, ການກັ່ນຕອງ ຫຼື ການພິພາກສາ, ທຸກຢ່າງກໍມີເພື່ອໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສຸດ ແລະ ເພື່ອມະນຸດຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ເປັນພຽງຜົນສະທ້ອນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

19. ເມື່ອເວລາສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດສິ້ນສຸດລົງກໍຈະມີກຸ່ມຜູ້ທີ່ເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ກຸ່ມຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຈະສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງໄດ້. ພວກເຂົາຈະມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ

ທຸກຄົນຈະຮູ້ຈັກສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດໃນຕອນສຸດທ້າຍ ແລະ

ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແກ້ວພະລຶກແຫ່ງພາລະກິດ 6.000 ປີ ໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ເປັນພະຍານທີ່ຊົງພະລັງທີ່ສຸດໃນການເອົາຊະນະຊາຕານ.

ບັນດາຜູ້ທີ່ສາມາດເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຈະສາມາດຮັບຄຳສັນຍາ ແລະ

ພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະເປັນກຸ່ມທີ່ຄົງຢູ່ຕະຫຼອດຈົນເຖິງຕອນສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບພຣະພອນອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

20. ຫຼັງຈາກປະຕິບັດພາລະກິດທຶກພັນປີຂອງພຣະອົງຈົນມາເຖິງປັດຈຸບັນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍການກະທຳຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະອົງ

ໂດຍທີ່ເປົ້າໝາຍຫຼັກໆແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ

ນຳເອົາຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດ.

ພຣະອົງໃຊ້ໂອກາດນີ້ເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ໃນສະຫວັນ,

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ໃນທະເລ ແລະ

ທຸກສັບພະສິ່ງແຫ່ງການສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ເຫັນລົດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະ ແລະ ພຣະເຈົ້າ ປະຈັກທຸກການກະທຳຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງຍາດເອົາໂອກາດໃນການເອົາຊະນະຊາຕານເພື່ອເປີດເຜີຍທຸກການກະທຳຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະ ນຸດຊາດ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຄົນສາມາດສັນລະເສີນພຣະອົງ ແລະ

ຍົກຍ້ອງສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງໃນການເອົາຊະນະຊາຕານ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ໃນສະຫວັນ ແລະ ໃນທະເລໄດ້ນຳເອົາສະຫງ່າລາສີມາສູ່ພຣະອົງ,

ສັນລະເສີນລົດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະອົງ, ສັນລະເສີນທຸກການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮ້ອງຫາໝາກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນຂໍ້ພິສູດການເອົາຊະນະຂອງພຣະອົງເໝືອນຊາຕານ; ເປັນຫຼັກຖານຊີ້ບອກເຖິງການທຳລາຍລ້າງຊາຕານ. ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື

ມັນເປັນຫຼັກຖານແຫ່ງການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ.

ການຊົງສ້າງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳເອົາສະຫງ່າລາສີມາສູ່ພຣະອົງ,

ສັນລະເສີນພຣະອົງສຳລັບການເອົາຊະນະສັດຕູຂອງພຣະອົງ ແລະ ການກັບຄືນມາດ້ວຍໄຊຊະນະ ແລະ ສັນລະເສີນພຣະອົງໃນນາມເປັນກະສັດແຫ່ງໄຊຊະນະອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງສືບຕໍ່ເປັນເວລາທຶກພັນປີ.

ພຣະອົງໃຊ້ການເສຍໄຊຂອງຊາຕານເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ;
ພຣະອົງໃຊ້ການເສຍໄຊຂອງຊາຕານເພື່ອເປີດເຜີຍການກະທຳຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ
ເປີດເຜີຍທຸກສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ ແລະ
ຜູ້ທູດສະຫວັນທັງໝົດຈະເຫັນທຸກສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ. ບັນດາຜູ້ສົ່ງຂ່າວໃນສະຫວັນ,
ມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.
ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳ. ສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງໃນສະຫວັນ ແລະ
ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ ແລະ
ພຣະອົງຈະກັບຄືນມາຢ່າງມີໄຊຊະນະຫຼັງຈາກໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສັນລະເສີນພຣະອົງ, ດ້ວຍວິທີນີ້
ພຣະອົງຈະປະສົບຜົນສຳເລັດທັງສອງດ້ານໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ໃນທີ່ສຸດ
ມະນຸດຊາດທັງໝົດຈະຖືກປົກຄອງໂດຍພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຈະກວາດລ້າງທຸກຄົນທີ່ຂັດຂຶ້ນ ຫຼື
ຕໍ່ຕ້ານ: ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະອົງຈະກຳຈັດທຸກຄົນທີ່ເປັນຄົນຂອງຊາຕານ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ມະນຸດຊາດທັງໝົດໄດ້ພັດທະນາມາຮອດມື້ນີ້ໄດ້ແນວໃດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(I)
ການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ

21. ໃນເວລານັ້ນ ຄວາມສຳຄັນ, ຈຸດປະສົງ ແລະ ຂັ້ນຕອນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ໃນດິນແດນອິສະເຣເນແມ່ນເປັນການລິເລີ່ມພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ໃນທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກເຊິ່ງພຣະອົງ ໄດ້ຖືເອົາດິນແດນອິສະເຣເນເປັນຈຸດສູນກາງ, ແລ້ວຫວັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຄ່ອຍໆ ຂະຫຍາຍອອກໄປສູ່ບັນດາປະເທດຕ່າງໆ. ນີ້ຄືຫຼັກການ ການດຳເນີນພາລະກິດຂອງ ພຣະອົງໃນທົ່ວຈັກກະວານເພື່ອສ້າງຮູບແບບ ພ້ອມຂະຫຍາຍກວ້າງອອກໄປ ຈົນກວ່າຜູ້ຄົນໃນທົ່ວຈັກກະວານຈະໄດ້ຮັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະອົງ. ຄົນອິສະເຣເນຄົນທຳອິດແມ່ນລູກຫຼານຂອງໂນອາ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮັບພຽງລົມຫາຍໃຈຈາກພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈພຽງພໍທີ່ຈະດູແລ ຄວາມຈຳເປັນຂັ້ນພື້ນຖານຂອງຊີວິດເຫຼົ່ານັ້ນ. ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າແບບໃດ ທີ່ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດແນວໃດ. ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ຈະໃຫ້ພວກເຂົາເຄົາລົບບູຊາຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ສ້າງສັບພະທຸກສິ່ງໄດ້ແນວໃດ. ສ່ວນທີ່ວ່າມີກົດເກນ ທີ່ ມີຂັ້ນຍັດຫຍັງແດ່ທີ່ຕ້ອງເຊື່ອຟັງ ທີ່ ມີໜ້າທີ່ຫຍັງແດ່ທີ່ຜູ້ຖືກສ້າງຄວນປະຕິບັດເພື່ອພຣະຜູ້ສ້າງ, ລູກຫຼານຂອງອາດາມແມ່ນບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ຄື ຜົວຄວນສະລະເຮື້ອແຮງເຮັດວຽກເພື່ອລ້ຽງດູຄອບຄົວ ແລະ ຜູ້ເປັນເມຍຄວນຖວາຍຕົນໃຫ້ກັບຜົວຂອງລາວເພື່ອສືບຕໍ່ ເວົ້າຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຂະຫຍາຍຊາດຕົນມະນຸດທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວທີ່ໄດ້ຮັບແຕ່ລົມຫາຍໃຈ ແລະ ຊີວິດຈາກພຣະເຢໂຮວາ ແມ່ນບໍ່ຮູ້ໃນເລື່ອງປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ ຮູ້ຈັກວິທີເຮັດໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະທຸກສິ່ງ ເພິ່ງພໍໃຈ. ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈນ້ອຍທີ່ສຸດ. ສະນັ້ນເຖິງແມ່ນວ່າ ໃນໃຈພວກເຂົາຈະບໍ່ຄົດໂກງ, ຫຼອກລວງ, ອິດສາບັງບຽດ ແລະ ຊິງດີຊິງເດັ່ນ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ທີ່ ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຢໂຮວາ ນັ້ນກໍຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະທຸກສິ່ງ. ບັນພະບຸລຸດຂອງມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ພຽງຮູ້ຈັກແຕ່ກິນ ແລະ ຊີ້ນຊົມໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຢໂຮວາມອບໃຫ້ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເຄົາລົບບູຊາພຣະເຢໂຮວາ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຢໂຮວາຄື ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາຄວນຄູ່ເຂົ້າກັບຫົວລົງບູຊາ. ສະນັ້ນຈະເອີ້ນພວກເຂົາເປັນຄົນຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ຄຳທີ່ວ່າ “ພຣະອົງສ້າງມະນຸດເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ປະຈັກ, ສັນລະເສີນ ແລະ ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງ” ນັ້ນ ຈະບໍ່ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດບໍ່?

ຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຄົາລົບບູຊາຕໍ່ພຣະເຢໂຮວາມາເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ກັບ
ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?

ຈະໃຫ້ພວກເຂົາມາເປັນການສະແດງເຖິງກຽດຕິຍົດຂອງ ພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?
ແລ້ວຄໍາກ່າວຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ວ່າ “ເຮົາສ້າງມະນຸດໃນຮູບພາບຂອງເຮົາ” ນັ້ນ
ຈະບໍ່ກາຍເປັນອາວຸດໃນກໍາມືຂອງຊາຕານຜູ້ຊົ່ວຮ້າຍບໍ່? ຄໍາກ່າວເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຢໂຮວາ
ຜູ້ສ້າງມະນຸດນັ້ນອັບອາຍຂາຍໜ້າບໍ່? ເພື່ອສໍາເລັດຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ,
ຫລັງຈາກໄດ້ສ້າງມະນຸດເລີ່ມແຕ່ຍຸກອາດາມຈົນເຖິງຍຸກໂນອາ ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ແນະນໍາ ຫຼື
ຊີ້ນໍາພວກເຂົາ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ຈົນກວ່າຫລັງຈາກນໍ້າຖ້ວມໂລກ
ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຊີ້ນໍາຊົນຊາດອິສະຣະເອນຜູ້ທີ່ເປັນລູກຫຼານຂອງໂນອາ ແລະ ອາດາມ.
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະທໍາທີ່ພຣະອົງກ່າວໃນດິນແດນອິສະຣະເອນໄດ້ຊີ້ນໍາຜູ້ຄົນ
ໃນດິນແດນອິສະຣະເອນທັງໝົດ

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາດໍາລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາໃນທົ່ວດິນແດນອິສະຣະເອນ ແລະ
ດ້ວຍວິທີນີ້ຈຶ່ງໄດ້ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນວາ
ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງຜູ້ໃຫ້ລົມຫາຍໃຈແກ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ
ມະນຸດຍັງໄດ້ຮັບຊີວິດມາຈາກພຣະອົງ
ເປັນຊີວິດທີ່ເກີດຈາກລະອອງຝຸ່ນເຊິ່ງຖືກສ້າງໃຫ້ກາຍເປັນມະນຸດ,
ນອກຈາກນັ້ນພຣະອົງຍັງສາມາດທໍາລາຍ ແລະ ສາບແລ້ງມະນຸດ ແລະ
ສາມາດນໍາໃຊ້ໄມ້ຄ້ອນຂອງພຣະອົງເພື່ອປົກຄອງມະນຸດຊາດ. ພ້ອມນັ້ນ
ຍັງໄດ້ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າພຣະເຢໂຮວາ ສາມາດນໍາພາຊີວິດຂອງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ແລະ ກ່າວພຣະຄໍາ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດທັງຫຼາຍອີງຕາມເວລາຂອງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນ.
ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດພຽງເພື່ອໃຫ້ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງໄດ້ຮູ້ວ່າ
ມະນຸດມາຈາກຂີ້ຝຸ່ນທີ່ພຣະອົງເກັບຂຶ້ນມາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ມະນຸດແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະອົງເອງ. ບໍ່ພຽງເທົ່ານີ້ ແຕ່
ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນໃນດິນແດນອິສະຣະເອນນັ້ນແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນ ແລະ ຊາດຕ່າງໆ
(ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ຊາດຕ່າງໆທີ່ວ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຕ່າງຊາດຈາກອິສະຣະເອນ
ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພວກເຂົາແມ່ນແຍກອອກມາຈາກຊົນຊາດອິສະຣະເອນ ແລະ
ຍັງເປັນລູກຫຼານຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາຄືເກົ່າ)
ໄດ້ຮັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢໂຮວາຈາກດິນແດນອິສະຣະເອນ
ເພື່ອມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນທັງໝົດໃນຈັກກະວານຈະໄດ້ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຢໂຮວາ ແລະ
ຍົກພຣະອົງຂຶ້ນເປັນອົງທີ່ອົງໃຫຍ່.
ຖ້າພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນດິນແດນອິສະຣະເອນ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ
ຫລັງຈາກສ້າງມະນຸດແລ້ວ ບໍ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາໃຊ້ຊີວິດຢ່າງເປັນອິດສະລະເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ດ້ວຍວ່າ ທຳມະຊາດຮ່າງກາຍຂອງມະນຸ (ທຳມະຊາດໝາຍເຖິງວ່າ ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຕົນເອງບໍ່ສາມາດເຫັນ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ຕົນເອງຈະບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະເຢໂຮວາຄືຜູ້ສ້າງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງສ້າງເພື່ອຫຍັງ) ມະນຸດຈະບໍ່ມີທາງຮູ້ວ່າ ພຣະເຢໂຮວາເປັນຜູ້ສ້າງມະນຸດ ຫຼື ພຣະອົງຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ຖ້າພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສ້າງມະນຸດ ແລ້ວບ່ອຍປະພວກເຂົາໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອເປັນສິ່ງຂອງທີ່ພຣະອົງຊົນຊົມ ແລ້ວແທນທີ່ພຣະອົງຈະຢູ່ກັບມະນຸດ ເພື່ອຊີ້ນຳພວກເຂົາໃນໄລຍະເວລາໜຶ່ງ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ປັດມື ແລ້ວຫົນໄປ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍຈະກັບໄປສູ່ຄວາມຫວ່າງເປົ່າເໝືອນເດີມ; ແມ່ນແຕ່ ສະຫວັນ, ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສັບພະສິ່ງທັງປວງທີ່ພຣະອົງສ້າງ ແລະ ມວນມະນຸດຊາດ ກໍຈະກັບຄືນໄປສູ່ຄວາມຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຈະຖືກຢຽບຍ່າທຳລາຍໂດຍຊາຕານ. ໃນວິທີນີ້ ພຣະເຢໂຮວາຫວັງວ່າ: “ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ນັ້ນກໍຄື ໃນທຳມະກາງຂອງການເນລະມີສ້າງຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຄວນຈະມີບ່ອນຢືນທີ່ເປັນສະຖານທີ່ສັກສິດ” ກໍຈະຖືກທຳລາຍໝົດສິ້ນ. ສະນັ້ນ, ຫລັງຈາກການເນລະມີດສ້າງມະນຸດແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຢູ່ໃນທຳມະກາງມະນຸດເພື່ອຊີ້ນຳພວກເຂົາໃນການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ກ່າວຕໍ່ມະນຸດໃນທຳມະກາງພວກເຂົາ, ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມປະສົງ ແລະ ແຜນການຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

22. ໃນໄລຍະຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ວາງຂໍ້ບັນຍັດຫຼາຍຂໍ້ໃຫ້ກັບໂມເຊ ເພື່ອນຳໄປໃຊ້ກັບຊົນຊາດອິສະຣະເອນຜູ້ທີ່ຕິດຕາມລາວອອກຈາກອີຢິບ. ພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ ຊົນຊາດອິສະຣະເອນ ແລະ ບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃດໆກັບຊົນຊາດອີຢິບ. ພຣະບັນຍັດແມ່ນຖືກວາງອອກ ເພື່ອຄວບຄຸມຊົນຊາດອິສະຣະເອນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳໃຊ້ພຣະບັນຍັດເພື່ອບັງຄັບພວກເຂົາ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະນັບຖືວັນຊະບາໂຕ ຫຼື ພວກເຂົາຈະບູຊາພະທຽມ ແລະ ອື່ນໆ. ກົດພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານີ້ຄືຫຼັກການ ຂອງການຕັດສິນຄວາມບາບ ຫຼື ຄວາມຊອບທຳຂອງພວກເຂົາ. ໃນບັນດາພວກເຂົາ ຈະມີຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເຜົາໄໝ້ ດ້ວຍໄຟຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ບາງຄົນຖືກລົງໂທດດ້ວຍການແກວ່ງໝາກຫິນໃສ່ຈົນຕາຍ ແລະ ບາງຄົນໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຢໂຮວາ. ສິ່ງນີ້ຖືກກຳນົດຂຶ້ນອີງຕາມວ່າພວກເຂົາເຊື່ອຜັງ ກົດພຣະບັນຍັດເຫຼົ່ານີ້ຫຼືບໍ່. ຜູ້ທີ່ບໍ່ນັບຖືວັນຊະບາໂຕຈະຖືກລົງໂທດ ດ້ວຍການແກວ່ງໝາກຫິນໃສ່ຈົນຕາຍ. ມະຫາປະໂລຫິດທີ່ບໍ່ນັບຖືວັນຊະບາໂຕຈະຖືກເຜົາໄໝ້ດ້ວຍໄຟຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແດງຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ພໍ່ແມ່

ກໍຈະຖືກລົງໂທດດ້ວຍການແກວ່ງໝາກຫິນໃສ່ຈົນຕາຍເຊັ່ນດຽວກັນ.

ທັງໝົດນີ້ຖືກຍົກຍ້ອງໂດຍພຣະເຢໂຮວາ. ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສ້າງຕັ້ງກົດບັນຍັດ ແລະ ກົດໝາຍຂອງພຣະອົງ ກໍຍ້ອນວ່າ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງນຳພາຊີວິດຂອງພວກເຂົານັ້ນ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຟັງ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ. ພຣະອົງໃຊ້ກົດບັນຍັດເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອຄວບຄຸມເຊື້ອຊາດມະນຸດທີ່ກຳລັງເກີດໃໝ່ ແລະ ເພື່ອປູຜືນຖານສຳລັບການດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນອະນາຄົດ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາກະທຳໃນຍຸກທຳອິດຈຶ່ງເອີ້ນວ່າ ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

23.

ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ,

ພາລະກິດແຫ່ງການນຳພາມະນຸດແມ່ນຖືກປະຕິບັດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ພາລະກິດຂັ້ນຕອນທຳອິດກໍຖືກລິເລີ່ມຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ພາລະກິດໄດ້ປະກອບດ້ວຍການສ້າງພຣະວິຫານ ແລະ ແທ່ນບູຊາ ແລະ ການນຳໃຊ້ກົດໝາຍເພື່ອນຳພາປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທຳມະກາງພວກເຂົາ. ການນຳພາປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ,

ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສ້າງຜືນຖານສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ຈາກພື້ນຖານນີ້, ພຣະອົງຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງນອກເໜືອອິດສະຣາເອັນ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ເລີ່ມຕົ້ນຈາກອິດສະຣາເອັນ ພຣະອົງຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງອອກໄປທາງນອກ ເພື່ອຄົ້ນຄວ້າຕໍ່ມາຈຶ່ງໄດ້ຄ່ອຍໆຮຽນຮູ້ວ່າ ພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາຄືຜູ້ທີ່ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທັງປວງ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາເອງເປັນຜູ້ສ້າງສິ່ງຊົງສ້າງທັງປວງ.

ພຣະອົງຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງອອກໄປທາງນອກຜ່ານທາງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ.

ດິນແດນອິດສະຣາເອັນແມ່ນສະຖານທີ່ສັກສິດແຫ່ງທຳອິດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາເທິງ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ

ຢູ່ໃນດິນແດນອິດສະຣາເອັນນີ້ເອງທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດໄປປະຕິບັດພາລະກິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ນັ້ນແມ່ນພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

24.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າເລີ່ມພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງຢ່າງເປັນທາງການ,

ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດກົດລະບຽບຫຼາຍຢ່າງທີ່ມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ.

ກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີຊີວິດປົກກະຕິເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,

ຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດທີ່ບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ການນຳພາຂອງພຣະອົງໄດ້.

ກ່ອນອື່ນ ພຣະເຈົ້າບອກມະນຸດເຖິງວິທີສ້າງແທ່ນບູຊາ ແລະ ວິທີການສ້າງແທ່ນບູຊາ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ,

ພຣະອົງກໍບອກມະນຸດເຖິງວິທີການຖວາຍ ແລະ ຈັດຕັ້ງວິທີການທີ່ມະນຸດຕ້ອງດຳລົງຊີວິດຕາມ,

ສິ່ງທີ່ເຂົາຕ້ອງໃສ່ໃຈໃນຊີວິດ, ສິ່ງທີ່ເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາຄວນ ແລະ ບໍ່ຄວນເຮັດ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດອອກໃຫ້ແກ່ມະນຸດແມ່ນບົກຄຸມທຸກສິ່ງ ແລະ ດ້ວຍທຳນຽມ, ກົດລະບຽບ ແລະ ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຶດຕິກຳຂອງຜູ້ຄົນມີມາດຕະຖານ, ພຣະອົງນຳພາຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ນຳພາພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າສູ່ກົດລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ, ນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າແທ່ນບູຊາຂອງພຣະເຈົ້າ, ນຳພາພວກເຂົາໃນການມີຊີວິດທຳມະການສິ່ງທັງປວງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງສຳລັບມະນຸດ ເຊິ່ງມີລະບຽບ, ມີຄວາມເປັນບົກກະຕິ ແລະ ຄວາມພໍປະມານ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ກົດລະບຽບ ແລະ ຫຼັກການທີ່ງ່າຍດາຍເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອກຳນົດຂອບເຂດສຳລັບມະນຸດ, ເພື່ອວ່າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ມະນຸດຈະມີຊີວິດເປັນບົກກະຕິໃນການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ຈະມີຊີວິດບົກກະຕິຂອງມະນຸດ; ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນເນື້ອຫາສະເພາະຂອງການເລີ່ມຕົ້ນແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງ. ຂໍກຳນົດ ແລະ ກົດລະບຽບບົກຄຸມເນື້ອຫາຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ພວກມັນຄືກົດລະບຽບຂອງການນຳພາມະນຸດຊາດໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພວກມັນຕ້ອງຖືກຍອມຮັບ ແລະ ເຊື່ອຟັງໂດຍຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພວກມັນຄືການບັນທຶກເຖິງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ພວກມັນເຄື່ອງພິສູດແທ້ຈິງເຖິງຄວາມເປັນຜູ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການນຳພາມະນຸດຊາດທັງປວງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

25. ພຣະເຢໂຮວາສ້າງມະນຸດຊາດ ເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງສ້າງບັນພະບຸລຸດຂອງມະນຸດຊາດ, ອາດາມ ແລະ ເວວາ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະທານຄວາມສະຫຼາດ ຫຼື ສະຕິບັນຍາເພີ່ມເຕີມໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ເກືອບຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນການສ້າງມະນຸດກໍ່ສຳເລັດແຕ່ພຽງເຄິ່ງດຽວ ແລະ ແຮງໄກຈາກຄວາມສົມບູນ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ສ້າງແບບຢ່າງຂອງມະນຸດຈາກດິນໜຽວ ແລະ ມອບລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມັນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ປະທານຄວາມເຕັມໃຈຢ່າງພຽງພໍໃຫ້ກັບມະນຸດເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຄົາລົບບູຊາພຣະອົງ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຄິດທີ່ຈະເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງ ຫຼື ຍຳເກງພຣະອົງ. ມະນຸດພຽງແຕ່ຮູ້ວິທີການຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ພື້ນຖານກ່ຽວກັບຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ກ່ຽວກັບກົດລະບຽບທຳມະດາຂອງຊີວິດມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສ້າງຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງ ແລະ ສຳເລັດແຜນການພາຍໃນເຈັດມື້, ນັ້ນກໍ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດໃນການສ້າງມະນຸດ ຍ້ອນວ່າ

ມະນຸດຍັງເປັນແກບເຂົ້າ ແລະ ຂາດຄວາມເປັນຈິງຂອງການເປັນມະນຸດຢູ່. ມະນຸດຮູ້ພຽງແຕ່ວ່າ ພຣະເຢໂຮວາສ້າງມະນຸດຊາດ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຕາມພຣະທໍາ ຫຼື ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ດັ່ງນັ້ນ ຫລັງຈາກມະນຸດຊາດເກີດມາ,

ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາຍັງຫ່າງໄກຈາກຄວາມສໍາເລັດ.

ພຣະອົງຍັງຕ້ອງໄດ້ນໍາມະນຸດໃຫ້ມາຫາພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ

ເພື່ອພວກເຂົາຈະສາມາດດໍາລົງຊີວິດຮ່ວມກັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເຄົາລົບບູຊາພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍການຊີ້ນໍາຂອງພຣະອົງ

ພວກເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງແຫ່ງການດໍາລົງຊີວິດແບບມະນຸດບົກກະຕິເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ

ພາລະກິດທີ່ດໍາເນີນພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາຈິ່ງຈະສໍາເລັດຜົນຢ່າງສົມບູນ, ນັ້ນກໍຄື ພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພາລະກິດແຫ່ງການສ້າງໂລກຂອງພຣະເຢໂຮວາຈິ່ງຈະສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ. ສະນັ້ນ ຫລັງຈາກສ້າງມະນຸດ

ພຣະອົງຕ້ອງໄດ້ນໍາພາຊີວິດມະນຸດຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ

ເພື່ອມະນຸດຊາດຈະໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະດໍາລັດ ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມໃນກິດຈະກຳຕ່າງໆຂອງຊີວິດໃນແບບມະນຸດບົກກະຕິເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາຈິ່ງຈະສໍາເລັດຜົນຢ່າງສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

26. ກ່ອນໄລຍະສອງພັນປີ ເຊິ່ງເປັນໄລຍະທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກະທໍາພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ມະນຸດແມ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງ ແລະ ມະນຸດຊາດເກືອບທັງໝົດໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຈົນເຖິງກ່ອນການທໍາລາຍໂລກດ້ວຍອຸທິກກະໄພ ພວກເຂົາແມ່ນເຖິງຈຸດໃຈສິນທໍາ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຊ້າທີ່ສຸດ ເຊິ່ງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນຂາດພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນ ຂາດວິທີທາງຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາຈະກະທໍາ; ພວກເຂົາຂາດເຫດຜົນ, ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຂາດຄວາມຮູ້ ເໝືອນດັ່ງເຄື່ອງຈັກທີ່ຫາຍໃຈ

ແຕ່ໄຮ້ຄວາມຮູ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າ, ໂລກ, ຊີວິດ ແລະ ອື່ນໆ. ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ພວກເຂົາປະພຶດໃນການຫຼອກລວງຕ່າງໆ ຄືກັນກັບງູ ແລະ

ເວົ້າຈາຫຼາຍສິ່ງຢ່າງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ພໍໃຈ, ແຕ່ເນື່ອງຈາກວ່າ ພວກເຂົາເປັນຄົນໃຮ້ດຽງສາ ພຣະເຢໂຮວາຈິ່ງບໍ່ລົງໂທດ ແລະ ຕິສອນພວກເຂົາ. ຈົນກວ່າຫລັງຈາກອຸທິກກະໄພ, ເມື່ອໃນອາໄດ້ອາຍຸ 601 ປີ ພຣະເຢໂຮວາຈິ່ງປາກົດຕໍ່ໃນອາ, ຊີ້ນໍາລາວ ແລະ ຄອບຄົວຂອງລາວ; ພຣະອົງນໍາພາຝູງນົກ ແລະ ສັດປ່າ ທີ່ລອດພົ້ນຈາກອຸທິກກະໄພພ້ອມດ້ວຍໃນອາ ແລະ ລູກຫຼານຂອງລາວຈົນກວ່າການສິ້ນສຸດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ເຊິ່ງລວມເວລາທັງໝົດ 2.500 ປີ. ໃນໄລຍະນີ້, ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງຊົນຊາດອິສະເຣເອນວ່າ ຖ້າຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຢໂຮວາ

ພວກເຂົາຄວນສ້າງວິຫານ, ໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງແບບປະໂລຫິດ
 ແລ້ວຍ່າງຕີນເປົ່າເຂົ້າສູ່ວິຫານໃນຍາມຮຸ່ງເຮົາ. ດ້ວຍວ່າ
 ພວກເຂົາຍ້ານເກີບຂອງພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ວິຫານເປີດເປື້ອນ ແລະ
 ຍ້ານແປວໄຟຈາກຍອດວິຫານພຸ່ງໃສ່ພວກເຂົາ ແລະ ເຜົາໄໝ້ພວກເຂົາຈົນຕາຍ,
 ພວກເຂົາຈຶ່ງປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ອ່ອນນ້ອມຍອມຮັບເອົາແຜນການຂອງພຣະເຢໂຮວາ.
 ພວກເຂົາອະທິຖານເຖິງພຣະເຢໂຮວາໃນວິຫານ ແລະ
 ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບຄວາມເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຢໂຮວາ ນັ້ນກໍຄື
 ຫລັງຈາກພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກເຂົາເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ
 ສົ່ງສອນພວກເຂົາໃຫ້ພວກເຂົາສະແດງຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ພຣະເຢໂຮວາຜູ້ທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວ
 ກເຂົາ. ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາຄວນສ້າງວິຫານ ແລະ ແທ່ນບູຊາ ແລະ
 ໃນວັນບັດສະຄາ ເຊິ່ງໃນເວລານັ້ນໄດ້ກຳນົດຂຶ້ນໂດຍພຣະເຢໂຮວາ,
 ພວກເຂົາຄວນຈັດຫາງົວເກີດໃໝ່ ແລະ ແກະ
 ແລ້ວນຳເອົາມາວາງໃສ່ເທິງແທ່ນບູຊາເພື່ອຖວາຍແດ່ພຣະເຢໂຮວາ,
 ນັ້ນກໍເພື່ອເປັນການບັງຄັບພວກເຂົາ ແລະ
 ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາມີຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ພຣະເຢໂຮວາ. ສ່ວນວ່າ
 ພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຟັງກົດບັນຍັດນີ້ ຫຼື ບໍ່ ນັ້ນ
 ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຢໂຮວາ. ພ້ອມນີ້
 ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກຳນົດວັນຊະບາໂຕໃຫ້ພວກເຂົາ
 ເຊິ່ງເປັນວັນທີ່ເຈັດຂອງການເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະອົງ. ຫລັງຈາກວັນຊະບາໂຕ
 ພຣະອົງໄດ້ສ້າງວັນທຳອິດ ເປັນວັນສຳລັບພວກເຂົາສັນລະເສີນພຣະເຢໂຮວາ ເພື່ອຖວາຍບູຊາ
 ແລະ ເສບດົນຕີແດ່ພຣະອົງຟັງ. ໃນວັນນີ້
 ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ຮຽກເຊີນມະຫາປະໂລຫິດທຸກຄົນເຂົ້າຮ່ວມ ເພື່ອແບ່ງບັນສິ່ງຂອງທີ່ນຳມາຖວາຍ
 ຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊານັ້ນໃຫ້ຜູ້ຄົນກິນ
 ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຊື່ນຊົມກັບສິ່ງທີ່ນຳມາຖວາຍໃຫ້ແດ່ພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນ
 ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວບອກພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພອນແລ້ວ,
 ພວກເຂົາໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງບັນຈາກພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເປັນຄົນທີ່ພຣະອົງເລືອກ
 (ເຊິ່ງເປັນຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບຊົນຊາດອິສະຣະເອນ). ຍ້ອນເຫດນີ້, ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້
 ຊົນຊາດອິສະຣະເອນຍັງເວົ້າຢູ່ວ່າ ພຣະເຢໂຮວາຄືພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ
 ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຊາດອື່ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

27. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຢຣ໌ວາໄດ້ສ້າງພຣະທຳຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ກະທຳພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ພຣະອົງພຽງຊື່ນຳຜູ້ຄົນໄປໃນທາງບວກ, ສິດສອນຜູ້ຄົນທີ່ໄຮ້ດຽງສາເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ຮຽນຮູ້ເຖິງວິທີການເປັນມະນຸດ, ວິທີການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ການເຂົ້າໃຈວິທີທາງຂອງພຣະເຢຣ໌ວາ. ສ່ວນໃຫຍ່ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນນັບຖືວິທີທາງຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດໄດ້ປະຕິບັດກັບຜູ້ຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍພຽງເລັກນ້ອຍ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຂະຫຍາຍໄປເຖິງການປ່ຽນແປງຈິດໃຈ ຫຼື ຄວາມກ້າວໜ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງເນັ້ນໃນເລື່ອງໃຊ້ພຣະບັນຍັດເພື່ອກົດກັນ ແລະ ຄວບຄຸມຜູ້ຄົນ. ສຳລັບຊົນຊາດອິສະເຣເນໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຣ໌ວາແມ່ນເປັນພຽງພຣະເຈົ້າໃນພຣະວິຫານ ແລະ ພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງເປັນເສົາເມກ ແລະ ເສົາໄຟ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຣ໌ວາຕ້ອງການຈາກພວກເຂົາກໍຄືການເຊື່ອຟັງໃນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນໃນມື້ນີ້ຮູ້ຈັກດີ ນັ້ນກໍຄື ກົດໝາຍ ແລະ ພຣະບັນຍັດ ເຊິ່ງອາດເວົ້າໄດ້ອີກວ່າເປັນກົດເກນ. ເນື່ອງຈາກວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຢຣ໌ວາໄດ້ກະທຳນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອປ່ຽນແປງພວກເຂົາ ແຕ່ເພື່ອບັນດານພວກເຂົາໃຫ້ມີສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນມີ ແລະ ເພື່ອແນະນຳພວກເຂົາຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ເພາະວ່າຫລັງຈາກຖືກສ້າງແລ້ວ ມະນຸດບໍ່ມີສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນມີ. ສະນັ້ນ ພຣະເຢຣ໌ວາຈຶ່ງບັນດານຜູ້ຄົນໃຫ້ມີສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນມີເພື່ອປະກອບເຂົ້າ ໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້, ເຮັດໃຫ້ ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງນຳພາມີຖານະດີກວ່າບັນເພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນກໍຄື ອາດາມ ແລະ ເອວາ, ຍ້ອນວ່າສິ່ງພຣະເຢຣ໌ວາໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຂົາແມ່ນດີກວ່າ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ອາດາມ ແລະ ເອວາໃນເບື້ອງຕົ້ນ. ແນວໃດກໍຕາມ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຣ໌ວາກະທຳໃນດິນແດນອິສະເຣເນ ແມ່ນເປັນພຽງການຊີ້ນຳມະນຸດຊາດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັບຮູ້ພຣະຜູ້ສ້າງຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເອົາຊະນະ ຫຼື ປ່ຽນແປງພວກເຂົາ ແຕ່ພຽງຊີ້ນຳພວກເຂົາ. ນີ້ຄື ຜົນລວມຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຣ໌ວາໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ມັນເປັນເບື້ອງຫລັງ, ເປັນເລື່ອງຈິງ, ເປັນໃຈຄວາມຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງອິສະເຣເນ ແລະ ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຫົກຟັນປີຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຢຣ໌ວາ. ຜົນຈາກພາລະກິດດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ເກີດມີພາລະກິດ ເພີ່ມຂຶ້ນໃນແຜນ ການຄຸ້ມຄອງຫົກຟັນປີຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(II) ການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ

28. ພຣະເຢຊູເປັນຕົວແທນພາລະກິດທັງຫມົດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ; ພຣະອົງໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເປີດຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ພຣະອົງໄດ້ຖືກຄຶງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ເພື່ອເຮັດສໍາເລັດພາລະກິດຂອງການໄຖ່ບາບ, ເພື່ອສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ “ຜູ້ບັນຊາສູງສຸດ”, “ຜູ້ຮັບບາບ”, “ຜູ້ໄຖ່ບາບ”. ດັ່ງນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແຕກຕ່າງກັນທາງດ້ານເນື້ອໃນຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ເຖິງແມ່ນວ່າພາລະກິດທັງສອງໃຊ້ຫຼັກການດຽວກັນ. ພະເຢໂຮວາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ໄດ້ສ້າງຜື້ນຖານ ເຊິ່ງເປັນຕົ້ນກໍາເນີດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໄດ້ອອກກົດລະບຽບ ແລະ ພຣະບັນຍັດ; ສອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນ ຜົນສໍາເລັດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນຕົວແທນຂອງ ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນບໍ່ແມ່ນເພື່ອອອກຂໍ້ກົດລະບຽບ ແຕ່ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຂໍ້ບັນຍັດ, ດັ່ງນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງນໍາໄປສູ່ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ທີ່ໃຊ້ເວລາເຖິງສອງພັນປີ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ບຸກເບີກ ແລະ ສະເດັດມາເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ແຕ່ພາກສ່ວນຕົ້ນຕໍຂອງພາລະກິດພຣະອົງນັ້ນແມ່ນການໄຖ່ບາບ. ດັ່ງນັ້ນ ຜົນສໍາເລັດຂອງພຣະອົງມີສອງຢ່າງຄື: ເປີດຍຸກໃໝ່ ແລະ ສໍາເລັດພາລະກິດໄຖ່ບາບຜ່ານການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ຈາກໄປ. ແລ້ວຕໍ່ຈາກນີ້ໄປແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເລື່ອງຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງການໄຖ່ບາບ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

29. ສໍາລັບພາລະກິດແຫ່ງຍຸກພຣະຄຸນແລ້ວ, ພຣະເຢຊູ ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ແມ່ນຄວາມກະລຸນາ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ, ຄວາມອົດກັ້ນ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມຖ່ອມຕົນ, ຄວາມເປັນຫ່ວງ ແລະ ການໂຍະຍານ ແລະ ພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດ. ສໍາລັບອຸປະນິເສດຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກ ແລະ ຍ້ອນພຣະອົງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກ, ພຣະອົງຈຶ່ງຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອມະນຸດ ເພື່ອສະແດງວ່າ

ພຣະເຈົ້າຮັກມະນຸດເໝືອນກັບພຣະອົງເອງ
 ຮັກຫຼາຍຈົນພຣະອົງຍອມຖວາຍຕົວພຣະອົງເອງທັງໝົດ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ,
 ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຢຊູ, ເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊ່ວຍມະນຸດ ແລະ
 ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກ. ພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບມະນຸດ.
 ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງຕິດຕາມມະນຸດທຸກຄົນ.
 ມີພຽງແຕ່ການຍອມຮັບພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ການຊົງສະຖິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ
 ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດຮັບເອົາສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມປະສົບດີໄດ້, ຮັບເອົາການອວຍພອນຂອງພຣະອົງ,
 ຮັບເອົາພຣະຄຸນທີ່ຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ນັບບໍ່ຖ້ວນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ.
 ຜ່ານການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູ,
 ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຖືກອະໄພຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ.
 ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຢຊູເປັນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ
 ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນຖືກປະຕິບັດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເປັນຫຼັກ.
 ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຈົ້າຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ.
 ພຣະອົງໄດ້ຮັບຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃໝ່ທີ່ຢູ່ນອກເໜືອພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ
 ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍສິ້ນສຸດພ້ອມກັບການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ.
 ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

30.

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳແມ່ນສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງມວນມະນຸດຊາດໃນສະໄຫ
 ມນັ້ນ. ໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອໂຖບາບມະນຸດ, ໃຫ້ອະໄພບາບພວກເຂົາ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ
 ບຸກຄະລິກຂອງພຣະອົງທັງໝົດກໍຄືຄວາມຖ່ອມຕົນ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມສັດຊື່,
 ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາ.
 ພຣະອົງໄດ້ປະທານພອນໃຫ້ແກ່ມະນຸດຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ
 ນຳຄວາມກະລຸນາມາສູ່ພວກເຂົາຢ່າງມາກມາຍກ່າຍກອງ ແລະ
 ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກໄດ້
 ພຣະອົງແມ່ນໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຂົາເພື່ອຄວາມສຸກຂອງພວກເຂົາ, ນັ້ນກໍຄື ຄວາມສັນຕິສຸກ,
 ຄວາມສຸກ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາຂອງພຣະອົງ.
 ໃນເວລານັ້ນ, ທຸກຢ່າງທີ່ມະນຸດປະສົບພົບພໍ້
 ລ້ວນແຕ່ແມ່ນຄວາມອຸດົມສົມບູນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສຸກໄດ້:
 ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈ,
 ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບການປອບໂຍນ ແລະ
 ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການອຸ້ມອຸ້ມຈາກພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ນັ້ນກໍຄືພຣະເຢຊູ.

ພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຮັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຜົນມາຈາກພາລະກິດຂອງຍຸກທີ່ພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່. ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ມວນມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມເສື່ອມໂຊມຈາກຊາຕານມາແລ້ວ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ, ພາລະກິດຂອງການໄຖ່ບາບມວນມະນຸດຊາດຈຶ່ງຕ້ອງການຄວາມກະລຸນາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ອົດທົນຢ່າງໜັກ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ ເພື່ອປະສົບຄວາມສຳເລັດຂອງຍຸກ ຈຶ່ງມີການຖວາຍຢ່າງພຽງພໍເພື່ອຊົດໃຊ້ບາບຂອງມະນຸດ.

ສິ່ງທີ່ມວນມະນຸດໄດ້ເຫັນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນການຊົດເຊີຍບາບຂອງມວນມະນຸດຂອງເຮົາ, ນັ້ນຄື ພຣະເຢຊູ. ທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ຄືຄວາມເມດຕາ ແລະ ອົດທົນ; ແລະ ທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາເຫັນຄືຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກາລຸນາຂອງພຣະເຢຊູ. ທັງໝົດນີ້ເປັນເພາະວ່າພວກເຂົາເກີດຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ດັ່ງນັ້ນ

ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບ ພວກເຂົາຕ້ອງພະເຊີນກັບຄວາມກະລຸນາຫຼາຍຮູບແບບ ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ເຊິ່ງມັນມີປະໂຫຍດຕໍ່ພວກເຂົາຫຼາຍ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຮັບການອະໄພບາບທີ່ພວກເຂົາກະທຳໂດຍຜ່ານການເສບສຸກໃນຍຸກພຣະຄຸນ ແລະ ຍັງສາມາດໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບໂດຍຜ່ານຄວາມອົດທົນ ອົດກັ້ນຂອງພຣະເຢຊູອີກ. ມີພຽງການອົດທົນອົດກັ້ນຂອງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ເສບສຸກຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງຄວາມກະລຸນາທີ່ໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຢຊູ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາໄຖ່ບາບໃຫ້ຄົນຊອບທຳ ແຕ່ມາເພື່ອໄຖ່ບາບໃຫ້ຄົນຜິດບາບ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນບາບໄດ້ຮັບການອະໄພບາບ.

ຖ້າຫາກວ່າພຣະເຢຊູບັງເກີດເປັນມະນຸດກັບການພິພາກສາວົງໂທດ, ການສາບແລ້ງ ແລະ ຄວາມບໍ່ອົດທົນຕໍ່ຄວາມຜິດຂອງມວນມະນຸດຊາດ, ມະນຸດຈະບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະໄຖ່ບາບ ແລະ ຄົງຈະເປັນບາບຕະຫຼອດໄປ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ,

ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຄົງຈະສິ້ນສຸດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ກໍ່ຈະແກ່ຍາວຕະຫຼອດຫົກພັນປີ. ບາບຂອງມະນຸດຈະເພີ່ມຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ໃສກເສົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ການສ້າງມະນຸດຈະບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ.

ມະນຸດກໍ່ຈະສາມາດພຽງແຕ່ຮັບໃຊ້ພະເຢຊູໂດຍພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບາບຂອງພວກເຂົາຈະຫຼາຍເກີນກວ່າ ບາບຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາໃນຄັ້ງທຳອິດ. ອີ່ງພຣະເຢຊູຮັກມະນຸດຊາດເທົ່າໃດ, ໃຫ້ອະໄພບາບເຂົາເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ ແລະ ມອບຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າງພຽງພໍເທົ່າໃດ, ມວນມະນຸດກໍ່ຍິ່ງຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຖືກເອີ້ນວ່າລູກແກະທີ່ສູນຫາຍ ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊື້ຄືນໃນລາຄາທີ່ແພງທີ່ສຸດ.

ຊາຕານບໍ່ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນພາລະກິດນີ້ໄດ້

ເພາະວ່າພຣະເຢຊູປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງຄືຜູ້ເປັນແມ່ທີ່ຮັກລູກປະຕິບັດຕໍ່ລູກໃນອ້ອມກອດອັນອົບອຸ່ນຂອງນາງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໂກດເຄືອງພວກເຂົາ ຫລື ດູຫມິ່ນພວກເຂົາ

ແຕ່ຕັ້ງແຕ່ໄປດ້ວຍຄວາມບອບໂຍນ; ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍ ໂກດແຄ້ນໃນທ່າມກາງພວກເຂົາ
ແຕ່ໄດ້ອົດທົນກັບບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມອງຂ້າມຄວາມໂງ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຄວາມໄຮ້ດຽງສາຂອງພວກເຂົາ ຈົນເຖິງຂັ້ນກ່າວວ່າ: “ໃຫ້ອະໄພຜູ້ອື່ນເຈັດສິບເທື່ອຄູນເຈັດເທື່ອ”.
ດັ່ງນັ້ນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຫັນປ່ຽນຫົວໃຈຂອງຄົນອື່ນ.

ແລ້ວມັນກໍ່ແມ່ນວິທີນີ້ເອງທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພບາບໂດຍຜ່ານການອົດທົນຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເລື່ອງຈົງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງການໄຖ່ບາບ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

31. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຢຊູຢູ່ໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ
ຈະປາດສະຈາກຄວາມຮູ້ສຶກໃດໆ, ພຣະອົງຍັງ ບອບໃຈພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ,
ສະໜອງໃຫ້ພວກເຂົາ, ຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາ ແລະ ສະໜັບສະໜູນພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ.
ເຖິງວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດເພື່ອສາວົກຂອງພຣະອົງຫຼາຍເທົ່າໃດ ຫຼື ໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານຫຼາຍເທົ່າໃດ,
ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮຽກຮ້ອງຈາກຄົນຂອງພຣະອົງເກີນຄວາມຈຳເປັນເລີຍ, ແຕ່ຊ້ຳພັດອົດທົນ ແລະ
ຮັບບາບແທນພວກເຂົາ ຈົນເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນ ຍຸກແຫ່ງຄວາມກະລຸນາ ເອີ້ນພຣະອົງວ່າ
“ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທີ່ໜ້າຮັກ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ”. ສຳລັບຜູ້ຄົນໃນເວລານັ້ນ ແລະ ສຳລັບທຸກຄົນ,
ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູມີ ແລະ ເປັນ ແມ່ນຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາ.
ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຈົດຈຳການລ່ວງລະເມີດຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ

ການປະຕິບັດຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນຢູ່ກັບການລ່ວງລະເມີດຂອງພວກເຂົາ.

ເນື່ອງຈາກວ່າການປະຕິບັດແບບນັ້ນແມ່ນຢູ່ຍຸກອື່ນ, ພຣະອົງມັກຈະມອບອາຫານ ແລະ
ເຄື່ອງດື່ມທີ່ອຸດົມສົມບູນແກ່ຜູ້ຄົນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບປະທານຢ່າງອີ່ມໜ້າສຳລານສະເໝີ.

ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງທັງຫມົດດ້ວຍຄວາມກະລຸນາ, ປິ່ນປົວຄົນເຈັບປ່ວຍ,
ຂັບໄລ່ພວກຜີປີສາດ, ຟື້ນຜູ້ຕາຍໃຫ້ຄືນມາ. ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແລະ
ເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳລົງໄປນັ້ນແມ່ນມີຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຈົງໃຈ,
ພຣະອົງໄດ້ສະແດງເຖິງຂະໜາດວ່າຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງສິບທີ່ເຫຼົ່າເປື້ອຍ,

ສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ຍ້ອນກຳມີຂອງພຣະອົງ
ແມ່ນແຕ່ຄົນຕາຍແລ້ວຍັງກັບຄືນມາມີຊີວິດອີກ.

ຍ້ອນວິທີການແບບນີ້ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເຈັບປວດຢ່າງງຽບໆ ແລະ
ໄດ້ເຮັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບຂອງພຣະອົງທ່າມກາງພວກເຂົາ.

ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຖືກຕອກຕະປູໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ,

ພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບເອົາບາບຂອງມວນມະນຸດຊາດມາແລ້ວ ແລະ
ກາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບຂອງມວນມະນຸດຊາດ. ກ່ອນທີ່ຈະຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ,

ພຣະອົງໄດ້ເປີດທາງໄປສູ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອໄຖ່ເອົາມວນມະນຸດຊາດ.

ໃນທີ່ສຸດພຣະອົງໄດ້ຖືກຕອກຕະປູຕິດໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ເສຍສະລະຕົນເອງເພື່ອກາງແຂນ ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ມອບ ຄວາມເມດຕາ, ຄວາມຮັກກະລຸນາ ແລະ

ຄວາມບໍລິສຸດທັງຫມົດໃຫ້ແກ່ມວນມະນຸດຊາດ. ເພື່ອມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງອົດທົນສະເຫມີ, ບໍ່ເຄີຍແກ້ແຄ້ນ, ແຕ່ໃຫ້ອະໄພບາບຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ເຕືອນພວກເຂົາໃຫ້ກັບໃຈ ແລະ ສອນພວກເຂົາໃຫ້ມີຄວາມອົດທົນ, ອົດກັ້ນ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮັກ, ໃຫ້ນ້ຳຮອຍພຣະອົງ ແລະ ເສຍສະລະຕົນເອງເພື່ອຄວາມໝາຍຂອງໄມ້ກາງແຂນ.

ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕໍ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງແມ່ນເກີນຄວາມຮັກທີ່ມີໃຫ້ນາງມາຣີ.

ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳເປັນຫລັກການບິນບົວຜູ້ຄົນ ແລະ ຂັບໄລ່ພວກຜີມ່ານຮ້າຍ, ທັງຫມົດແມ່ນເພື່ອເປັນການໄຖ່ບາບໃຫ້ມວນມະນຸດຊາດ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະໄປໃສ,

ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງດ້ວຍຄວາມກະລຸນາ.

ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທຸກຍາກກາຍເປັນເສດຖີ, ຜູ້ເປັນລ່ວຍຢ່າງໄດ້, ຄົນຕາບອດກັບມາເຫັນ ແລະ ຄົນຫຼຸຫນວກໄດ້ຍືນ; ພຣະອົງຍັງໄດ້ເຊື້ອເຊີນບັນດາຄົນຕ່ຳຕ້ອຍ ຜູ້ຍາກໄຮ້, ຄົນບາບ, ນັ່ງຢູ່ໃຕະດຽວກັນກັບພຣະອົງ, ບໍ່ເຄີຍຫຼີກເວັ້ນພວກເຂົາ ແຕ່ມີຄວາມອົດທົນຢູ່ສະເໝີ, ເຖິງຂັ້ນກ່າວວ່າ:

“ເມື່ອຜູ້ລ້ຽງແກະສູນເສຍແກະໜຶ່ງໂຕຈາກຈຳນວນຫນຶ່ງຮ້ອຍໂຕ, ລາວຈະຊອກຫາແກະທີ່ສູນເສຍນັ້ນແມ່ນແຕ່ຕ້ອງປ່ອຍປະແກະ 99 ໂຕທີ່ເຫຼືອໄວ້ຂ້າງຫຼັງກໍຕາມ, ເມື່ອລາວຫາພົບມັນແລ້ວ ລາວຈະປິຕິຍືນດີຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ”.

ພຣະອົງຮັກຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງປານກັບແມ່ແກະຮັກລູກຂອງຕົນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໃ່ງຈ້າ ແລະ ບໍ່ຮັບຮູ້ ແລະ ເປັນຄົນບາບຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ ອີ່ງໄປກ່ວານັ້ນຍັງເປັນຄົນອ່ອນໂຍນທີ່ສຸດຂອງສັງຄົມ, ພຣະອົງໄດ້ຖືວ່າຄົນບາບເຫຼົ່ານີ້ ຄົນທີ່ຄົນອື່ນດູຫມິ່ນ ເປັນທີ່ໂປດປານໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງ.

ຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ໂປດປານພວກເຂົາ, ພຣະອົງໄດ້ມອບຊີວິດຂອງພຣະອົງເພື່ອພວກເຂົາ ດັ່ງທີ່ລູກແກະໄດ້ຖືກຖວາຍເທິງແທ່ນບູຊາ.

ພຣະອົງໄດ້ໄປຢູ່ໃນທຳມກາງພວກເຂົາເຫມືອນກັບວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ, ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາໃຊ້ພຣະອົງ ແລະ ຂ້າພຣະອົງ, ຍອມຮັບໃຊ້ພວກເຂົາໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ. ຕໍ່ກັບຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງ ພຣະອົງເປັນພຣະເຊລຸພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ, ແຕ່ຕໍ່ກັບພວກຜາຣີຊາຍ ຜູ້ສິດສອນຜູ້ຄົນຈາກແທ່ນທີ່ສູງ, ພຣະອົງບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາ, ແຕ່ຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈ.

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກະທຳການໃດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກັບພວກຜາຣີຊາຍ, ມີແຕ່ສັງສອນພວກເຂົາ ແລະ ຕຳນິພວກເຂົາບາງຄັ້ງຄາວ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໄປຢູ່ໃນທຳມກາງພວກເຂົາ ດຳເນີນພະລະກິດໄຖ່ບາບ ຫຼື ປະຕິບັດການສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ. ພຣະອົງໄດ້ມອບຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາຂອງພຣະອົງໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງ,

ຮັບເອົາຄວາມທຸກເພື່ອຄົນບາບເຫຼົ່ານີ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ເມື່ອພຣະອົງຖືກຕອກຕະບູໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ທົນທຸກທໍລະມານຈົນກວ່າພຣະອົງໄດ້ໄຖ່ບາບໃຫ້ມະນຸດທັງປວງ, ນີ້ແມ່ນຜົນລວມຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເລື່ອງຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງການໄຖ່ບາບ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

32.

ຖ້າປາສະຈາກການໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຢຊູ,

ມະນຸດຄົງຈະມີຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມບາບຕະຫຼອດໄປ ແລະ ກາຍເປັນລູກຫຼານຂອງຄວາມບາບ, ລູກຫຼານຂອງພວກມານຮ້າຍ. ຖ້າເປັນໄປຕາມນີ້

ໃນໂລກນີ້ກໍ່ຈະກາຍເປັນສະຖານທີ່ພັກເຊົາຂອງຊາຕານ, ບ່ອນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງພວກມັນ.

ແຕ່ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບຕ້ອງການ ການສະແດງອອກເຊິ່ງຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກກະລຸນາຕໍ່ມວນມະນຸດ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພບາບ ແລະ ສຸດທ້າຍໄດ້ຮັບສິດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ໄດ້ຮັບພອນຢ່າງເຕັມທີ່.

ຖ້າປາສະຈາກພາລະກິດໃນຍຸກນີ້, ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຈະບໍ່ສາມາດດຳເນີນຕໍ່ໄປໄດ້.

ຖ້າຫາກວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ຖ້າຫາກພຣະອົງພຽງແຕ່ໄດ້ປິ່ນປົວຜູ້ຄົນ ແລະ ຂັບໄລ່ພວກມານຮ້າຍ, ຜູ້ຄົນກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພບາບຂອງພວກເຂົາຢ່າງສົມບູນ.

ໃນໄລຍະສາມປີເຊິ່ງພຣະເຢຊູໃຊ້ເວລາກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດພຽງແຕ່ເຄິ່ງຫນຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ;

ຈົນກວ່າ ວ່າພຣະອົງໄດ້ຖືກຄຶງໃສ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ

ກາຍເປັນເໝືອນເນື້ອໜັງທີ່ເປັນບາບທີ່ມອບຄືນໃຫ້ແກ່ຄົນຊົ່ວ,

ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຂອງການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ເຂົາໃຈແຈ່ມແຈ້ງເຖິງ ຊະຕາກຳຂອງມະນຸດ. ຫຼັງຈາກທີ່ຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງຖືກມອບໃຫ້ຊາຕານ,

ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງ. ເປັນເວລາສາມສິບສາມປີເຊິ່ງ,

ພຣະອົງໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້, ຖືກເຍາະເຍື້ຍໃສ່ຮ້າຍ, ຖືກດູຖູກ ແລະ

ຖືກປະຖິ້ມ, ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພຣະອົງບໍ່ມີບ່ອນຊຸກທົ່ວນອນ, ບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ພັກເຊົາ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ

ພຣະອົງກໍ່ຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ທັງຫມົດຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນຮ່າງກາຍທີ່ບໍ່ລົສຸດ ແລະ

ໄຮ້ດຽງສາຖືກຕອກຕະບູຄຶງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ພຣະອົງອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານທຸກດ້ານ.

ຜູ້ທີ່ມີອຳນາດໄດ້ເຍາະເຍື້ຍ ແລະ ຂັງນຕີພຣະອົງ ແລະ

ພວກທະຫານເຮັດເຖິງກັບຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ໃບຫນ້າຂອງພຣະອົງ; ແຕ່ພຣະອົງຍັງຄົງງຽບສະຫງົບ

ແລະ ທົນທຸກທໍລະມານຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ຖວາຍຕົນຢ່າງບໍ່ມີເງື່ອນໄຂຈົນເຖິງຈຸດຈົບຂອງເຊື້ອ, ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ

ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດທັງຫມົດ. ເມື່ອນັ້ນ

ພຣະອົງກໍ່ໄດ້ຖືກໃຜດໃຫ້ພັກຜ່ອນ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳເປັນພຽງແຕ່ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ;

ມັນບໍ່ໄດ້ລວມຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ

ມັນບໍ່ແມ່ນການທົດແທນພາລະກິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍແຕ່ຢ່າງໃດ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ,

ຍຸກທີສອງທີ່ມະນຸດໄດ້ຜ່ານພົ້ນ ນັ້ນກໍ່ຄືຍຸກແຫ່ງການໄຖ່ບາບ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເລື່ອງຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງການໄຖ່ບາບ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(III) ຍຸກແຫ່ງລາຊະອານາຈັກ ນັ້ນກໍຄື ຍຸກສຸດທ້າຍ

33. ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາສູ່ໂລກມະນຸດ, ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ສິນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແລະ ດ້ວຍການບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ. ທຸກຄົນທີ່ສາມາດຮັບເອົາການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກນຳພາໄປສູ່ຍຸກ ແຫ່ງອານາຈັກ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຈະສາມາດຮັບເອົາການຊີ້ນຳເປັນການສ່ວນຕົວຈາກພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງໃນທຳມະກາງມະນຸດ, ພຣະອົງພຽງສຳເລັດການໄຖ່ບາບຂອງມວນມະນຸດຊາດ ແລະ ກາຍເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກຳຈັດອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມທັງໝົດຂອງເຂົາອອກຈາກມະນຸດ. ການຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານບໍ່ແມ່ນພຽງຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຢຊູກາຍເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບ ແລະ ແບກຮັບຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມັນຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນເພື່ອກຳຈັດອຸປະນິໄສເສື່ອມຊາມ ຂອງຊາຕານຂອງເຂົາໃຫ້ອອກຈາກມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ ບັດນີ້ເມື່ອມະນຸດໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນສູ່ເນື້ອໜັງ ເພື່ອນຳພາມະນຸດໄປສູ່ຍຸກໃໝ່ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ. ພາລະກິດນີ້ໄດ້ນຳພາມະນຸດໄປສູ່ອານາຈັກທີ່ສູງສົ່ງອີ່ງຂຶ້ນ. ທຸກຄົນທີ່ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈິງທີ່ສູງສົ່ງຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຮັບພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ພວກເຂົາຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ ຊີວິດ.

(ຄັດຈາກບົດນຳຂອງໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

34. ກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະຖືກໄຖ່ບາບ, ພິດຫຼາຍຢ່າງຂອງຊາຕານຖືກຜັງລົກພາຍໃນໃຈຂອງເຂົາແລ້ວ ແລະ ຫຼັງຈາກເວລາຫຼາຍພັນປີທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ສິ່ງນັ້ນກາຍເປັນທຳມະຊາດຢ່າງໝັ້ນຄົງຂອງມະນຸດໃນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ເມື່ອມະນຸດຖືກໄຖ່ບາບ, ມັນກໍບໍ່ຕ່າງຫຍັງຈາກການໄຖ່ບາບທີ່ມະນຸດໄດ້ຊື້ມາດ້ວຍລາຄາສູງ, ແຕ່ທຳມະຊາດທີ່ເປັນພິດຢູ່ພາຍໃນເຂົາແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກກຳຈັດ. ມະນຸດທີ່ສຶກກະບົກຫຼາຍຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການປ່ຽນແປງກ່ອນພວກເຂົາຈະເໝາະສົມໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍວິທີຂອງພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕີນີ້,

ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ທີ່ສົກກະບົກ ແລະ ເສື່ອມຊາມທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວເຂົາເອງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຂົາຈະສາມາດປ່ຽນແປງຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ບໍລິສຸດຂຶ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງເໝາະສົມທີ່ຈະກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ປະຕິບັດໃນມື້ນີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ເພື່ອຮັບການປ່ຽນແປງ; ຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕີຈາກພຣະທຳ ພ້ອມກັບຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ ມະນຸດສາມາດລົບລ້າງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນບໍລິສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຈະຖືວ່າເປັນຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແຕ່ມັນອາດຈະເໝາະສົມກວ່າ ທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ເປັນພາລະກິດແຫ່ງການຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ, ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນຂອງການເອົາຊະນະ

ເຊັນກັນກັບຂັ້ນຕອນທີສອງໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕີໂດຍພຣະທຳ ມະນຸດຈຶ່ງມາເຖິງຈຸດຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ; ແລະ ມັນແມ່ນຜ່ານການໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອຫຼໍ່ຫຼອມ, ພິພາກສາ ແລະ ເປີດເຜີຍ ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ, ແນວຄິດ, ແຮງຈູງໃຈ ແລະ

ຄວາມປາຖະໜາພາຍໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດຈຶ່ງຖືກເປີດເຜີຍອອກຢ່າງຄົບຖ້ວນ.

ສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຖືກໄຖ່ໃຫ້ພົ້ນ ແລະ ໄດ້ຮັບອະໄພຄວາມຜິດບາບ, ສາມາດພິຈາລະນາໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຈົດຈຳການລ່ວງລະເມີດຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດຕາມການລ່ວງລະເມີດຂອງເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ

ເມື່ອມະນຸດທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງເນື້ອໜັງບໍ່ໄດ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມຜິດບາບ, ເຂົາກໍຈະສືບຕໍ່ສ້າງບາບ ແລະ ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ. ນີ້ແມ່ນຊີວິດທີ່ມະນຸດໄດ້ດຳລົງຢູ່, ເປັນວົງຈອນຂອງການສ້າງບາບ ແລະ ໄດ້ຮັບອະໄພບາບຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ. ມະນຸດສ່ວນໃຫຍ່ສ້າງບາບໃນຕອນກາງເວັນ

ແລ້ວກໍພາກັນສາລະພາບບາບໃນຕອນແລງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າ

ການຖວາຍຄວາມຜິດບາບຈະມີຜົນສຳລັບມະນຸດຕະຫຼອດໄປກໍຕາມ,

ມັນກໍຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບໄດ້.

ມີພຽງແຕ່ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ,

ຍ້ອນມະນຸດຍັງມີອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ເມື່ອຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຂົາສືບເສື່ອມຊາມມາຈາກໂມອາບ, ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ຕໍ່ວ່າ, ພາກັນເຊົາສະແຫວງຫາຊີວິດ ແລະ ເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ຄິດລົບທີ່ສຸດ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ

ມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ?

ນີ້ບໍ່ແມ່ນອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາແທ້ບໍ່?

ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການຂຽນຕີ,

ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາ,

ເຈົ້າກໍຈະຍົກມືຂຶ້ນສູງກວ່າຄົນອື່ນ, ຍົກສູງກວ່າພຣະເຢຊູອີກ.
 ແລ້ວກໍພາກັນໂຮ່ຮ້ອງອອກມາຢ່າງແຮງວ່າ “ຈົ່ງເປັນບຸດຊາຍອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ!
 ຈົ່ງເປັນມິດສະຫາຍຂອງພຣະເຈົ້າ! ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຂໍຕາຍດີກວ່າກົມຫົວລົງໃຫ້ກັບຊາຕານ!
 ຈົ່ງກະບົດຕໍ່ຊາຕານເຖົ້າ! ຈົ່ງກະບົດຕໍ່ມັງກອນແດງໃຫຍ່!
 ຂໍໃຫ້ມັງກອນແດງໃຫຍ່ສູນເສຍອຳນາດຢ່າງໜ້າສັງເກດ!
 ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈົ່ງເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍສົມບູນ!” ສຽງຮ້ອງໂຮ່ຂອງເຈົ້າແມ່ນກ້ອງດັງກວ່າຄົນອື່ນໆ.
 ແຕ່ເມື່ອເຖິງເວລາແຫ່ງການຂຶ້ນຕື, ນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດກໍສະແດງອອກມາໃຫ້ເຫັນອີກກຄັ້ງ.
 ສຽງຮ້ອງໂຮ່ຂອງພວກເຂົາກໍມີດລົງ ແລະ ຄວາມເດັດດ່ຽວຂອງພວກເຂົາກໍລົ້ມເຫຼວ.
 ນີ້ແມ່ນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ທີ່ຝັງເລີກກວ່າຄວາມຜິດບາບ,
 ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຊາຕານໄດ້ບູກຝັງໄວ້ ແລະ ໄດ້ຝັງເລີກຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ.
 ມັນບໍ່ງ່າຍທີ່ມະນຸດຈະມາຮູ້ຈັກກັບຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ;
 ເຂົາບໍ່ມີທາງຮູ້ຈັກທຳມະຊາດທີ່ຝັງແໜ້ນໃນຕົວເຂົາ ແລະ
 ຕ້ອງເພິ່ງພາການພິພາກສາຂອງພຣະທຳເພື່ອບັນລຸຜົນນີ້. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້
 ນຸດຈິ່ງຈະຖືກປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍຈາກຈຸດນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

35. ພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນເພື່ອກ່າວພຣະທຳ.
 ການປ່ຽນແປງຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ຈະເກີດຜົນໃນມະນຸດໂດຍຜ່ານວິທີທາງແຫ່ງພຣະທຳ.
 ການປ່ຽນແປງໃນບັດຈຸບັນແມ່ນມີຜົນຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ຍອມຮັບເອົາພຣະທຳຫຼາຍກວ່າຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ຍອມຮັບ
 ບເອົາໝາຍສຳຄັນ ແລະ ຄວາມອັດສະຈັນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ເນື່ອງຈາກວ່າ
 ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນນັ້ນ
 ພວກມານຮ້າຍແມ່ນຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກມະນຸດໂດຍການເອົາມືວາງໃສ່ມະນຸດ ແລ້ວອະທິຖານ
 ແຕ່ການຂັບໄລ່ມານຮ້າຍແບບນັ້ນບໍ່ໄດ້ລົບລ້າງຄວາມຄວາມເສື່ອມຊາມອອກຈາກຈິດໃຈຂອງມະ
 ນຸດເລີຍ ມະນຸດໄດ້ຮັບການຮັກສາຈາກຄວາມເຈັບປ່ວຍຂອງເຂົາ ແລະ
 ຮັບການອະໄພຈາກຄວາມບາບຂອງເຂົາ
 ແຕ່ສຳລັບວິທີການລົບລ້າງອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມແບບຊາຕານໃນມະນຸດນັ້ນ,
 ພາລະກິດນີ້ຍັງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດເທື່ອ. ມະນຸດພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ ແລະ
 ຮັບການອະໄພຈາກຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາຍ້ອນຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ
 ແຕ່ທຳມະຊາດຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍ ແລະ ຍັງຝັງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ.
 ຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການອະໄພຜ່ານກິດຈະການຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ
 ດ ແຕ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມບາບໃນພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.
 ຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການອະໄພຜ່ານເຄື່ອງບູຊາໂຖ່ບາບ

ແຕ່ສໍາລັບວິທີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ວິທີທີ່ຈະທຳລາຍລ້າງ ແລະ
ປ່ຽນແປງທຳມະຊາດຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງນັ້ນ
ມະນຸດບໍ່ມີວິທີແກ້ໄຂບັນຫານີ້ເລີຍ. ຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການອະໄພ ແລະ
ນີ້ກໍ່ຍ້ອນພາລະກົດແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ການແຂນຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ມະນຸດຍັງສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມແບບຊາຕານຄືເກົ່າ.
ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້
ມະນຸດຕ້ອງໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນຈາກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມແບບຊາຕານຂອງພວກເຂົາ
ເພື່ອທຳມະຊາດແຫ່ງຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ຖືກທຳລາຍລ້າງຢ່າງສົມບູນ ແລະ
ຈະບໍ່ມີຄວາມເສື່ອມຊາມເກີດຂຶ້ນອີກຕໍ່ໄປ,
ດ້ວຍວິທີນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງໃໝ່.
ແຕ່ມະນຸດຕ້ອງເຂົ້າໃຈຫົນທາງແຫ່ງການເຕີບໂຕຂອງຊີວິດ, ຕ້ອງເຂົ້າໃຈຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ ແລະ
ເຂົ້າໃຈຫົນທາງໃນການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ມະນຸດຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຕາມເສັ້ນທາງດັ່ງກ່າວນີ້
ເພື່ອອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ
ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງ
ເພື່ອທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເພື່ອພວກເຂົາຈະປະຖິ້ມອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມໂຊມ,
ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເປັນອິດສະລະຈາກອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດຂອງຊາຕານ ແລະ
ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມຜິດບາບຢ່າງສົມບູນ.
ເມື່ອນັ້ນມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງຄົບຖ້ວນ.
ໃນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງນັ້ນ
ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະອົງຍັງມືດມົວຢູ່ ແລະ ບໍ່ທັນແຈ່ມແຈ້ງເທື່ອ.
ມະນຸດເຊື່ອສະເໝີວ່າ ພຣະອົງເປັນບຸດຊາຍຂອງເດວິດ ແລະ
ປະກາດພຣະອົງໃຫ້ເປັນສາສະດາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່
ເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ມີຄວາມເມດຕາກະລຸນາທີ່ໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບມະນຸດ.
ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ
ບາງຄົນກໍ່ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວພຽງແຕ່ໄດ້ຈັບບາຍຂອບເສື້ອຜ້າຂອງພຣະອົງ;
ຄົນຕາບອດກໍ່ສາມາດເຫັນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄົນຕາຍຍັງສາມາດຟື້ນຄືນໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ
ມະນຸດບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍອັນເສື່ອມຊາມທີ່ຝັງເລິກຢູ່ພາຍໃນຕົວພວກເຂົາ ຫຼື
ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວິທີທາງກຳຈັດອຸປະນິໄສນັ້ນອອກໄປ. ມະນຸດໄດ້ຮັບພຣະກະລຸນາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ເຊັ່ນ:
ຄວາມສະງົບສຸກ, ຄວາມສຸກຂອງຮ່າງກາຍ,
ຄວາມສັດທາພຽງຄົນດຽວກໍ່ນຳການອວຍພອນມາເຖິງຄອບຄົວທັງໝົດ,

ການຮັກສາຄວາມເຈັບປ່ວຍ ແລະ ອື່ນໆ. ສ່ວນທີ່ເຫຼືອແມ່ນເປັນການກະທຳດີຂອງມະນຸດ ແລະ ການມີສິນທຳ.

ຖ້າມະນຸດສາມາດດຳລົງຊີວິດບິນຜືນຖານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ພວກເຂົາຖືວ່າເປັນຜູ້ເຊື່ອທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດ.

ມີພຽງຜູ້ເຊື່ອແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນເມື່ອຕາຍໄປຈະໄດ້ໄປສູ່ສະຫວັນ

ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນແລ້ວ. ແຕ່ວ່າ ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດເລີຍ. ພວກເຂົາສ້າງແຕ່ຄວາມບາບ

ສ້າງບາບແລ້ວກໍສະລະພາບບາບ.

ເຮັດແບບນັ້ນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກໂດຍບໍ່ມີການຄົ້ນຄິດຫາເສັ້ນທາງເພື່ອປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກ ເຂົາເລີຍ. ນັ້ນຄືສະພາບຂອງມະນຸດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ.

ແລ້ວມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນບໍ່? ບໍ່! ສະນັ້ນ

ຫວັງຈາກພາລະກິດຍຸກນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ກໍຍັງມີພາລະກິດຂອງການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນ.

ພາລະກິດຍຸກນີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍລິສຸດໂດຍວິທີທາງແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ

ເປັນການມອບຫົນທາງໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດຕາມ. ຍຸກນີ້ຈະບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດ ຫຼື ມີຄວາມໝາຍ ຖ້າຍັງມີການສືບຕໍ່ກຳຈັດມານຮ້າຍ

ເພາະວ່າມັນຈະເຮັດໃຫ້ການລົບລ້າງທຳມະຊາດແຫ່ງຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດຫຼົ້ມເຫຼວ ແລະ ມະນຸດກໍຈະຢຸດຢູ່ໃນການໃຫ້ອະໄພບາບຂອງພວກເຂົາ. ໂດຍຜ່ານການຖວາຍບາບ

ມະນຸດໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ

ນັ້ນກໍຄືຍ້ອນພາລະກິດຂອງການໄຖ່ບາບດ້ວຍການຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະ

ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານ ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດບາບ.

ແຕ່ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຍັງຄົງເສື່ອມຊາມຢູ່ ມະນຸດຍັງສາມາດສ້າງບາບ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ ໄດ້ຖືກຮັບເອົາໂດຍມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ

ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ.

ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນມີຄວາມໝາຍກວ່າຂັ້ນຕອນທີ່ຜ່ານມາ ພ້ອມທັງມີຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍກວ່າ

ເພາະວ່າເປັນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳທີ່ສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດໂດຍກົງ ແລະ

ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງໃໝ່ທັງໝົດ;

ເປັນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ລະອຽດຂັ້ນຫຼາຍ. ສະນັ້ນ

ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ສຳເລັດຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງ ພຣະເຈົ້າ ແລະ

ສຳເລັດແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

36. ພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນເພື່ອຈັດແບ່ງທຸກສິ່ງອອກຕາມປະເພດໃຜປະເພດມັນ ແລະ ເພື່ອສິ້ນສຸດແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະວ່າ ເວລາໃກ້ມາເຖິງແລ້ວ ແລະ ມື້ຂອງພຣະເຈົ້າມາຮອດແລ້ວ. ພຣະເຈົ້ານຳເອົາທຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ, ນັ້ນກໍຄື ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ເຂົ້າສູ່ຍຸກຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ແຕ່ວ່າ, ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດ ກ່ອນທີ່ຍຸກຂອງພຣະເຈົ້າເອງຈະມາເຖິງນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສ້າງເກດການປະພຶດຂອງມະນຸດ ຫຼື ຊຸດຄົ້ນຫາຊີວິດຂອງມະນຸດ, ແຕ່ເພື່ອພິພາກສາຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຊໍາລະລ້າງຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະອົງໃຫ້ບໍລິສຸດ. ຜູ້ຄົນທັງໝົດ ທີ່ໄດ້ເດີນຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ທຸກຄົນທີ່ຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຄືຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ. ເວົ້າໄດ້ອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ທຸກຄົນທີ່ຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍນີ້ ຄືຄົນທີ່ໄດ້ຮັບເອົາການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາດ້ວຍຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

37. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະຄຣິດໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍຄວາມຈິງເພື່ອສັງສອນມະນຸດ, ເປີດໂປງແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ວິເຄາະຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງມະນຸດ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ປະກອບດ້ວຍຄວາມຈິງຫຼາຍປະການ, ເຊັ່ນ: ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ, ວິທີມະນຸດຄວນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ວິທີມະນຸດຄວນຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ວິທີທີ່ມະນຸດຄວນສະແດງຄວາມປະພຶດຕົນແບບມະນຸດບົກກະຕິທົ່ວໄປ ພ້ອມດ້ວຍສະຕິບັນຍາ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເນັ້ນໃສ່ແກ່ນແທ້ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດໂດຍກົງ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພຣະທຳທີ່ເປີດໂປງວິທີມະນຸດທີ່ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າໃນເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ມະນຸດເປັນຮູບຮ່າງປາກົດຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນກຳລັງສັດຕູທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ໃນການປະຕິບັດພາລະກິດພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດຊັດເຈນດ້ວຍພຣະທຳສອງສາມຂໍ້ເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ພຣະອົງເປີດໂປງ, ຈັດການ ແລະ ລິຮານມັນໃນໄລຍະຍາວ. ວິທີການເປີດໂປງ, ຈັດການ ແລະ ລິຮານເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດທົດແທນດ້ວຍຄຳກ່າວທຳມະດາ ແຕ່ທົດແທນດ້ວຍຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດບໍ່ມີແທ້ໆ. ມີພຽງວິທີການແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າເປັນການພິພາກສາ; ຜ່ານການພິພາກສາແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ອີງໄປກວ່ານັ້ນກໍຮັບເອົາຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະອົງ.

ສິ່ງທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສານຳມາ
ກໍຄືຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດຕໍ່ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບການກະບົດຂອງເຂົາເອງ.
ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ,
ເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມລຶກລັບທີ່ເຂົາບໍ່ອາດສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້.
ພາລະກິດດັ່ງກ່າວຍັງສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັບຮູ້ ແລະ ຮູ້ຈັກທາດແທ້ທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາ ແລະ
ຕົ້ນຕໍຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຕົນ ພ້ອມທັງຄົ້ນພົບຄວາມໜ້າລັງກຽດຂອງມະນຸດອີກດ້ວຍ.
ຜົນກະທົບເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເກີດຂຶ້ນໂດຍພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາທັງໝົດ
ເພາະວ່າທາດແທ້ຂອງພາລະກິດນີ້ຄືພາລະກິດແຫ່ງການເປີດເຜີຍຄວາມເປັນຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ
ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ກັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມສັດທາໃນພຣະອົງແທ້ໆ.
ພາລະກິດນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາດ້ວຍຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

38. ເມື່ອຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ, ມະນຸດຊາດກໍບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າມີພຣະເຈົ້າ
ແລະ ຢຸດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ເມື່ອອາດາມ ແລະ ເອວາຖືກສ້າງ,
ສະຫງ່າລາສີ ແລະ ຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢໂຣວາກໍປາກົດຢູ່ສະເໝີ.
ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ມະນຸດກໍສູນເສຍສະຫງ່າລາສີ ແລະ ຄຳພະຍານ
ຍ້ອນທຸກຄົນກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊົາເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງທັງສິ້ນ.
ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນບັດຈຸບັນແມ່ນເພື່ອຟື້ນຟູຄຳພະຍານທັງໝົດ ແລະ
ສະຫງ່າລາສີທັງໝົດ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ,
ເພື່ອວ່າຈະມີຄຳພະຍານຢູ່ທຳມະກາງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ;
ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ຈະຖືກປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນນີ້.
ມະນຸດຊາດຈະຖືກເອົາຊະນະແນວໃດກັນແທ້?
ໂດຍໃຊ້ພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳໃນຂັ້ນຕອນນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອຢ່າງສົມບູນ;
ໂດຍໃຊ້ການເປີດເຜີຍ, ການພິພາກສາ, ການຂຽນຕີ ແລະ
ການສາບແຊ່ຢ່າງໄຮ່ປານີເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາຍອມຮັບຢ່າງແທ້ຈິງ;
ໂດຍເປີດໂປງຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດ ແລະ ພິພາກສາການຕໍ່ຕ້ານຂອງເຂົາ
ເພື່ອວ່າເຂົາອາດຮູ້ຈັກຄວາມບໍ່ຊອບທຳ ແລະ ຄວາມສົກກະປົກຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ
ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງໃຊ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອເປັນສິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຈ້ງຂຶ້ນ. ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນຜ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ມະນຸດຈຶ່ງຖືກເອົາຊະນະ ແລະ
ຖືກເຮັດໃຫ້ເຊື່ອຢ່າງສົມບູນ. ພຣະທຳແມ່ນວິທີໃນການເອົາຊະນະຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງມະນຸດຊາດ

ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບການເອົາຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງຍອມຮັບເອົາການຂັງໜີ້ ແລະ ການພິພາກສາແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

39. ໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອນຳໄປສູ່ຍຸກໃໝ່, ປ່ຽນແປງວິທີປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກທັງໝົດ. ນີ້ແມ່ນຫຼັກການທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ.

ພຣະອົງບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງມະນຸດເພື່ອກ່າວຈາກຫຼາກຫຼາຍມຸມມອງ ເຊິ່ງຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເປັນພຣະທຳປາກົດໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ, ສະຕິບັນຍາ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ.

ການປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງການເອົາຊະນະມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ ແລະ ກຳຈັດມະນຸດ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງການໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດໃນຍຸກພຣະທຳ.

ຜ່ານພຣະທຳ, ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນກະທຳ. ຜ່ານພຣະທຳ,

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການກະທຳໃນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳຈະສຳເລັດຜົນທັງໝົດ. ຜ່ານພຣະທຳ, ມະນຸດຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ກຳຈັດ ແລະ ທົດລອງ. ມະນຸດໄດ້ເຫັນພຣະທຳ, ໄດ້ຍືນພຣະທຳ ແລະ ຮູ້ວ່າພຣະທຳມີຈິງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ມະນຸດຈຶ່ງເຊື່ອໃນການມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເຊື່ອໃນລົດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສະຕິບັນຍາພ້ອມດ້ວຍເຊື່ອໃນຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດຜົນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄຳທີ່ວ່າ “ພຣະທຳ” ຈະງ່າຍດາຍ ແລະ ທຳມະດາ,

ແຕ່ພຣະທຳທີ່ອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະເຮັດໃຫ້ຈັກກະວານສັນສະເຫຼີ ອນໄປໝົດ; ຈະປ່ຽນແປງຈິດໃຈ, ແນວຄິດ, ນິໄສເດີມຂອງມະນຸດ ແລະ ເສັ້ນທາງແຫ່ງໂລກທີ່ເຄີຍເປັນມາ. ໃນຫຼາຍຍຸກຜ່ານມາ,

ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະແບບນີ້, ກ່າວແບບນີ້ ແລະ ສະເດັດລົງມາຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດຜົນແບບນີ້. ຕໍ່ຈາກນີ້ໄປ

ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳ, ດູແລ ແລະ ການສະໜອງຈາກພຣະທຳ. ມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ມາຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງພຣະທຳພາຍໃຕ້ຄຳສາບແຊ່ງ ແລະ ການໃຫ້ພອນຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນອກຈາກນີ້ຍັງມີມະນຸດອີກຫຼາຍຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຈາກພຣະທຳ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ

ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອການໄຖ່ບາບໃຫ້ກັບມະນຸດ, ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຜົນປະໂຫຍດໃນການປ່ຽນແປງພາບລັກຂອງໂລກດັ່ງເດີມແຫ່ງການສ້າງ.

ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງໂລກດ້ວຍພຣະທຳ, ນຳພາມະນຸດທົ່ວຈັກກະວານດ້ວຍພຣະທຳ ແລະ ພ້ອມນັ້ນຍັງໄດ້ເອົາຊະນະ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາລອດພົ້ນດ້ວຍພຣະທຳ. ໃນທີ່ສຸດ, ພຣະອົງຈະໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອຈົບສິ້ນໂລກເກົ່ານີ້ທັງໝົດ. ແລ້ວເມື່ອນັ້ນ ແຜນການຄຸ້ມຄອງມະນຸດກໍຈະສຳເລັດລົງຢ່າງສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

40.

ໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ,

ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດກ່າວພຣະທຳເພື່ອເອົາຊະນະບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງທັງໝົດ.

ນີ້ແມ່ນ “ພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ”; ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃນຍຸກສຸດທ້າຍເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດນີ້, ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອສຳເລັດຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ກ່າວພຣະທຳເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີການສະແດງເຖິງຂໍ້ເທັດຈິງ.

ນີ້ແມ່ນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ ແລະ

ເມື່ອພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ

ນີ້ແມ່ນການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ ແລະ

ພຣະທຳສະຖິດເຂົ້າສູ່ຮ່າງກາຍມະນຸດ. “ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນຊົງເປັນພຣະທຳຢູ່ແລ້ວ ແລະ

ພຣະທຳຊົງຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດ”.

ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ

(ພາລະກິດການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ) ແລະ

ແມ່ນບົດສຸດທ້າຍຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ດັ່ງນັ້ນ

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ມາໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສະແດງພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ.

ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ໄດ້ສຳເລັດໃນວັນນີ້, ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ຈະສຳເລັດໃນອະນາຄົດ,

ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ຈຸດໝາຍປາຍທາງສຸດທ້າຍຂອງມະນຸດ,

ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດ, ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ ອື່ນໆ.

ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ທີ່ປະຕິບັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຖືກກ່າວໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວ ແລະ

ທັງໝົດນັ້ນແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ.

ບົດບັນຍັດການປົກຄອງ ແລະ ກົດເກນທີ່ໄດ້ອອກກ່ອນໜ້ານີ້, ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຖືກທຳລາຍ,

ບັນດາຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າໄປສູ່ການພັກຜ່ອນ ພຣະທຳທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງໄດ້ຖືກບັນລຸ.

ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຫຼັກທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ປະຕິບັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດຊະຕາກຳໄວ້ລ່ວງໜ້ານັ້ນຢູ່ໃສ ແລະ

ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳນົດຊະຕາກຳໄວ້ລ່ວງໜ້ານັ້ນຢູ່ໃສ, ວິທີທີ່ຜູ້ຄົນ ແລະ

ບຸດຂອງພຣະອົງຈະຖືກຄັດແຍກ; ແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກັບອິສຣາເອັນ,

ແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກັບເອຢິບໃນອະນາຄົດ,

ທຸກຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈະຖືກບັນລຸຜົນທັງໝົດ.

ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດພຣະເຈົ້າກໍາລັງກ້າວໜ້າຢ່າງຫ້າວຫັນ.

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທໍາເປັນເຄື່ອງມືໃນການເປີດເຜີຍໃຫ້ມະນຸດຮູ້ວ່າມີຫຍັງແດ່ທີ່ຕ້ອງສໍາເລັດໃນແຕ່ລະຍຸກ, ມີຫຍັງແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ພັນທະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດ ແລະ

ພຣະທໍາທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມສໍາຄັນອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ທຸກສິ່ງບັນລຸໂດຍພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

41. ໃນບັດຈຸບັນນີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຕົ້ນຕໍແມ່ນເພື່ອສໍາເລັດພາລະກິດຂອງ “ພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ”, ນຳໃຊ້ພຣະທໍາເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຍອມຮັບເອົາການປະຕິບັດຂອງພຣະທໍາ ແລະ

ການຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດຈາກພຣະທໍາ. ໃນພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ

ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບການສະໜອງຊີວິດ; ໃນພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າຈະເຫັນພາລະກິດ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທໍາເພື່ອຕີສອນ ແລະ ຊໍາລະລ້າງເຈົ້າໃຫ້ບໍລິສຸດ.

ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າເຈົ້າທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກ ກໍເປັນຍ້ອນພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເອງ. ທຸກມື້ນີ້ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳພາລະກິດໂດຍການໃຊ້ຂໍ້ເທັດຈິງ, ແຕ່ໃຊ້ພຣະທໍາ.

ພາຍຫຼັງທີ່ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈິ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ພາຍໃນຕົວເຈົ້າໄດ້ ແລະ

ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າທັງຮູ້ສຶກເປັນທຸກ ແລະ ສຸກຢ່າງແທ້ຈິງ.

ມີພຽງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດພາເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມເປັນຈິງໄດ້.

ມີພຽງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ,

ຢ່າງໜ້ອຍເຈົ້າກໍຄວນເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້: ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນໄລຍະຍຸກສຸດທ້າຍນີ້

ຕົ້ນຕໍແມ່ນການໃຊ້ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນສົມບູນ ແລະ ເພື່ອນຳພາມະນຸດ.

ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນຜ່ານທາງພຣະທໍາ;

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄຳເທັດຈິງເພື່ອຕີສອນເຈົ້າ. ມີບາງເວລາທີ່ບາງຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.

ເຖິງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳເອົາຄວາມບໍ່ສະບາຍໃຈອັນໃຫຍ່ຫຼວງມາໃຫ້ເຈົ້າ,

ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຕີສອນ ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກ,

ແຕ່ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າມາຫາເຈົ້າ ແລະ ຊໍາລະລ້າງເຈົ້າໃຫ້ບໍລິສຸດ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດທົນມັນໄດ້.

ເຫດໃດຈິ່ງເປັນແບບນັ້ນ? ໃນເວລາທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ບໍລິການປະຕິບັດວຽກງານນັ້ນ,

ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກໃຫ້ໂຍນມະນຸດລົງສູ່ຊຸມເລິກ. ແລ້ວມະນຸດໄດ້ລົງໄປຮອດຊຸມເລິກນັ້ນແທ້ບໍ່?

ມີພຽງຜ່ານການໃຊ້ພຣະທໍາເພື່ອຊໍາລະລ້າງມະນຸດໃຫ້ບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈິ່ງຈະໄດ້ລອດພົ້ນ.

ສະນັ້ນ, ໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້, ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍເປັນມະນຸດ,

ຕົ້ນຕໍແມ່ນພຣະອົງໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງສຳເລັດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງແຈ່ມແຈ້ງຂຶ້ນ. ມີພຽງພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຫັນໄດ້ໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ; ມີພຽງພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າພຣະອົງເອງແມ່ນພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດລົງມາໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດອື່ນ ນອກຈາກກ່າວພຣະທຳ, ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຂໍ້ເທັດຈິງ; ມີພຽງພຣະທຳກໍ່ພຽງພໍແລ້ວ. ນັ້ນກໍ່ຍ້ອນວ່າ ຕົ້ນຕໍແລ້ວພຣະອົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດນີ້, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນພະລັງ ແລະ ອຳນາດສູງສຸດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງວ່າ ພຣະອົງໄດ້ປິດບັງພຣະອົງຢ່າງສຸພາບ ແລະ ອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົນພຽງໃດ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍວ່າ ທັງໝົດທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນແມ່ນຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນທັງໝົດແມ່ນຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຫັນຫຼາຍວິທີການຂອງການກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນການສະໜອງ, ການເປີດເຜີຍ ແລະ ການຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບມະນຸດ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສາບແຊ່ງມະນຸດແຕ່ຢ່າງໃດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງສາບແຊ່ງກໍ່ສາບແຊ່ງຜ່ານພຣະທຳ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນຍຸກທີ່ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້, ຢ່າໄດ້ພະຍາຍາມເຫັນພຣະເຈົ້າປິ່ນປົວຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ມານຮ້າຍອີກເລີຍ, ຢ່າໄດ້ພະຍາຍາມຊອກຫາເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນອີກຕໍ່ໄປ. ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ! ເຄື່ອງໝາຍເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບໄດ້! ເວົ້າຢ່າງຈະແຈ້ງກໍ່ຄື: ບັດຈຸບັນນີ້, ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ນັ້ນກໍ່ຄື ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແມ່ນພຽງແຕ່ກ່າວພຣະທຳ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກະທຳໃນສິ່ງມະຫັດສະຈັນໃດໆ, ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ! ພຣະອົງໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ ແລະ ໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອລ້ຽງເກືອ ແລະ ໃຫ້ນ້ຳເຈົ້າ. ພຣະອົງໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ໃຊ້ພຣະທຳແທນຂໍ້ເທັດຈິງຕ່າງໆເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດຮັບຮູ້ພາລະກິດແບບນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຢູ່ລ້າງ. ແທນທີ່ຈະສຸມໃສ່ສິ່ງທີ່ເປັນທາງລົບ, ເຈົ້າຄວນສຸມໃສ່ສິ່ງທີ່ເປັນທາງບວກເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຖືກບັນລຸ ຫຼື ບໍ່ກໍ່ຕາມ ຫຼື ບໍ່ວ່າຈະມີຂໍ້ເທັດຈິງ ຫຼື ບໍ່ກໍ່ຕາມ, ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບຊີວິດຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງໝາຍສຳຄັນທັງໝົດ, ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້. ນີ້ແມ່ນຫຼັກຖານທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນໝາຍສຳຄັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໝາຍສຳຄັນໃດໆ. ມີພຽງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ທຸກສິ່ງບັນດຸໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

42. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຕົ້ນຕໍແລ້ວ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເພື່ອບີບບັງຄັບມະນຸດ ຫຼື ເພື່ອລໍ່າໃຈມະນຸດ; ສິ່ງນີ້ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ລົດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຈະແຈ້ງຂຶ້ນໄດ້.

ຖ້າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເທົ່ານັ້ນ ແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຊັດເຈນ, ເຊັ່ນດຽວກັນ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບດ້ວຍເຄື່ອງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ, ແຕ່ໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອຫົດສົງ ແລະ ດູແລມະນຸດ ເຊິ່ງ ຫຼັງຈາກນັ້ນມະນຸດກໍຈະໄດ້ບັນລຸການເຊື່ອຟັງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ ແລະ ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຊ້ວິທີການສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແຕ່ພຣະອົງໃຊ້ພຣະທຳ ແລະ

ໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍວິທີການຂອງພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ.

ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ, ການຕິດຕໍ່ພົວພັນ, ການລິຮານ ແລະ ການສະໜອງພຣະທຳ,

ພຣະເຈົ້າກ່າວຈາກຫຼາຍໆດ້ານທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມຮູ້ເພີ່ມຂຶ້ນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ຽວກັບສະຕິບັນຍາ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ... ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວວ່າ

ກຸ່ມຂອງຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະນັ້ນແມ່ນໄດ້ມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ,

ຜູ້ຊະນະທີ່ມາຈາກທ່າມກາງຄວາມຍາກລຳບາກອັນຫຍຸ້ງໃຫຍ່.

ຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນໝາຍເຖິງຫຍັງ? ມັນໝາຍເຖິງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້

ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບການພິພາກສາ, ການຕິສອນ, ການຈັດການ, ການລິຮານ ແລະ ທຸກຮູບແບບຂອງການຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ.

ຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ມີດົມ ຫຼື ເປັນນາມມະທຳ, ແຕ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ.

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນໃດໆ ຫຼື ອັດສະຈັນໃດໆ;

ພວກເຂົາບໍ່ເວົ້າເຖິງຕົວໜັງສື ແລະ ທິດສະດີທີ່ບໍ່ຈະແຈ້ງ, ຫຼື ການເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ;

ແຕ່ພວກເຂົາມີຄວາມຈິງ ແລະ ມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແລ້ວກຸ່ມຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ລົດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຊັດເຈນຂຶ້ນບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ທຸກສິ່ງບັນດຸໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

43. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ໄດ້ລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອກ່າວພຣະທຳໂດຍສະເພາະ. ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ
ພຣະອົງເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ ແລະ
ສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບໂດຍການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.
ພຣະອົງໄດ້ນຳຈຸດຈົບມາຍັງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ລົບລ້າງສິ່ງເກົ່າທັງໝົດ.
ການມາຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ.
ການມາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ນຳຈຸດຈົບມາຍັງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ.
ພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງໂດຍສະເພາະ,
ເພື່ອໃຊ້ພຣະທຳໃນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ, ເພື່ອເອືອງທາງ ແລະ ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງກັບມະນຸດ
ແລະ ເພື່ອກຳຈັດຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອອກຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດ.
ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດເມື່ອເວລາພຣະອົງມາ.
ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ພຣະອົງໄດ້ກະທຳການອັດສະຈັນຫຼາຍຢ່າງ, ພຣະອົງຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ
ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບໂດຍການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.
ຜົນຕາມມາກໍຄື ໃນແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຄວນເປັນ.
ຍ້ອນວ່າ ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການກຳຈັດພາບລັກໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະ
ເຈົ້າອອກຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດ; ເມື່ອພຣະອົງມາ ພຣະອົງຈຶ່ງຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ,
ພຣະອົງຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ
ພຣະອົງເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ. ສ່ວນເລື່ອງກ່ຽວກັບ
ການລົງມາບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້
ແມ່ນເພື່ອກຳຈັດຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຊັດເຈນຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ
ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີພາບທີ່ບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ.
ດ້ວຍພຣະທຳທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ,
ການເຄື່ອນໄຫວຂອງພຣະອົງທົ່ວແຜ່ນດິນ, ພາລະກິດທີ່ພິເສດ ແລະ ບົກກະຕິ
ທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດທຳມາກາງມະນຸດ,
ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ກຳຈັດຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອອກຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ອີກດ້ານໜຶ່ງກໍຄື
ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງສຳເລັດລົງ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

44. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເພື່ອກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງໂດຍສະເພາະ.
ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳຈາກມຸມມອງຂອງພຣະວິນຍານ, ຈາກມຸມມອງຂອງມະນຸດ ແລະ

ຈາກມຸມມອງຂອງບຸກຄົນທີສາມ; ພຣະອົງກ່າວໂດຍໃຊ້ຫຼາຍວິທີ,
ນຳໃຊ້ໜຶ່ງວິທີສຳລັບຊ່ວງໄລຍະເວລາໜຶ່ງ ແລະ
ນຳໃຊ້ວິທີຂອງການກ່າວເພື່ອປ່ຽນແປງແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ
ກຳຈັດພາບທີ່ບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ອອກຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດ.
ນີ້ຄືພາລະກິດຫຼັກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ. ຍ້ອນມະນຸດເຊື່ອວ່າ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເພື່ອຮັກສາຄົນປ່ວຍ, ເພື່ອຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ເພື່ອເຮັດການອັດສະຈັນ ແລະ
ເພື່ອໃຫ້ພອນທາງວັດຖຸແກ່ມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ, ນັ້ນກໍຄື
ພາລະກິດແຫ່ງການລົງໂທດ ແລະ ການພິພາກສາ
ເພື່ອກຳຈັດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນອອກຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ເພື່ອມະນຸດຈະຮູ້ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ
ຄວາມເປັນທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເພື່ອພາບຂອງພຣະເຢຊູຈະຖືກລົບອອກຈາກຫົວໃຈຂອງເຂົາ ແລະ
ຖືກແທນທີ່ໂດຍພາບໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ທັນທີທີ່ພາບຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃນໃຈມະນຸດເລີ່ມເກົ່າລົງ
ມັນກໍຈະກາຍເປັນຮູບບູຊາ. ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ແລະ ປະຕິບັດຂັ້ນຕອນນັ້ນຂອງພາລະກິດ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຄວາມບໍລິບູນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງເຮັດໝາຍສຳຄັນ ແລະ
ສິ່ງອັດສະຈັນບາງຢ່າງ, ກ່າວພຣະທຳບາງຂໍ້ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ
ພຣະອົງກໍເປັນຕົວແທນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນການປະຕິບັດພາລະກິດສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ ແລະ ອັດສະຈັນຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດຍິ່ງເຖິງໄດ້ ແລະ
ຍ້ອນພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງພຽງໜຶ່ງສ່ວນໃນແຕ່ລະຍຸກ.
ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຍຸກນີ້
ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງກໍແມ່ນການສະໜອງພຣະທຳສຳລັບຊີວິດຂອງມະນຸດ,
ການເປີດໂປງອຸປະນິໄສທີ່ເລື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ ທາດແທ້ແຫ່ງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ,
ການທຳລາຍແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ, ຄວາມຄິດກ່ຽວກັບສັກດີນາ, ຄວາມຄິດທີ່ລ້າສະໄໝ
ເຊິ່ງລວມທັງຄວາມຮູ້ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງມະນຸດ. ສິ່ງທັງໝົດນີ້ຕ້ອງຖືກປ່ອຍໄວ້ໃຫ້ຫວ່າງເປົ່າ
ແລະ ເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ພຣະທຳ ແລະ
ບໍ່ແມ່ນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ.
ພຣະອົງນຳໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອເປີດເຜີຍມະນຸດ, ເພື່ອພິພາກສາມະນຸດ,
ເພື່ອລົງໂທດມະນຸດ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ, ເພື່ອວ່າໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນສະຕິບັນຍາ ແລະ ຄວາມງົດງາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເພື່ອວ່າ ດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຈະເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ

ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ນຳໂມເຊອອກຈາກບະເທດອີຢິບດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ
ກ່າວພຣະທຳບາງຂໍ້ກັບຊາວອິດສະຣາເອັນ; ໃນເວລານັ້ນ
ການກະທຳບາງສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍ
ແຕ່ຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດມີຂີດຈຳກັດ ແລະ
ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາສົມບູນໄດ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສືບຕໍ່ກ່າວ ແລະ
ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງອົງ. ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ
ມະນຸດເຫັນການກະທຳບາງສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງ. ພຣະເຢຊູສາມາດສະແດງໝາຍສຳຄັນ
ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ, ຮັກສາຄົນບ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ ຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ,
ສາມມື້ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຟື້ນຄືນມາ ແລະ ບາກົດຕົວຜ່ານເນື້ອໜັງຕໍ່ໜ້າມະນຸດ.
ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຫຼາຍໄປກວ່ານີ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຮູ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງໃຫ້ເຂົາເຫັນ ແລະ
ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນຫຼາຍກວ່ານີ້
ແລ້ວສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍເປັນຂອບເຂດທີ່ມະນຸດກຳນົດໄວ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ
ເພື່ອຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈະເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ແລະ
ເພື່ອເຂົາຈະຄ່ອຍໆຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ
ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ.
ຈິດໃຈທີ່ເສື່ອມໂຊມຂອງເຈົ້າຖືກເປີດເຜີຍໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາຂອງເຈົ້າຖືກແທນທີ່ໂດຍຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ລົງມາ
ໂດຍສະເພາະຢ່າງອື່ນແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດຕາມພຣະທຳທີ່ກ່າວວ່າ “ພຣະທຳກາຍມາເປັນມະນຸດ,
ພຣະທຳເກີດມາເປັນມະນຸດ ແລະ ພຣະທຳບາກົດໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ” ແລະ
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຕັ້ງໝັ້ນໃນຕົວເອງໄດ້.
ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ສ່ວນຫຼາຍ
ພຣະເຈົ້າປະສົງທີ່ຈະເຮັດສຳເລັດຂັ້ນຕອນພາລະກິດຂອງພຣະທຳທີ່ປາໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ ແລະ
ນີ້ຄືສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

45. ໃນພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະທຳແມ່ນອີ່ງໃຫຍ່ກວ່າການສະແດງໝາຍສຳຄັນ
ແລະ ຄວາມອັດສະຈັນ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະທຳກໍຢູ່ເໜືອໝາຍສຳຄັນ ແລະ
ສິ່ງອັດສະຈັນທັງປວງ.
ພຣະທຳເປີດໂປງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມທັງໝົດທີ່ຖືກຝັງເລິກຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ.
ເຈົ້າບໍ່ມີທາງຮູ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນດ້ວຍຕົວເຈົ້າເອງໄດ້.
ເມື່ອສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຖືກເປີດເຜີຍອອກຕໍ່ໜ້າເຈົ້າຜ່ານພຣະທຳ,

ເຈົ້າກໍຈະຄົ້ນພົບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໂດຍທຳມະຊາດ; ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດປະຕິເສດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ ແລະ
ເຈົ້າກໍຈະເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິດອຳນາດຂອງພຣະທຳບໍ່?

ນີ້ແມ່ນຜົນທີ່ພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳໄດ້ບັນລຸໃນປັດຈຸບັນ. ສະນັ້ນ

ມັນບໍ່ແມ່ນຜ່ານການຮັກສາຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ການຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ

ມະນຸດຈຶ່ງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາຢ່າງສົມບູນ ຫຼື

ມັນບໍ່ແມ່ນຜ່ານການສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ

ການເຮັດໃນສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ພວກເຂົາສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້.

ວິດອຳນາດໃນການຮັກສາຄວາມເຈັບປ່ວຍ ແລະ

ການຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍນັ້ນເປັນພຽງການໃຫ້ຄວາມເມດຕາກະລຸນາຕໍ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ,

ແຕ່ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຍັງເປັນຂອງຊາຕານ ແລະ

ອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມກໍຍັງຄົງຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື

ສິ່ງທີ່ຍັງບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສະອາດກໍຍັງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມຜິດບາບ ແລະ ຄວາມສົກກະປົກຢູ່.

ມີພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຜ່ານການປະຕິບັດຂອງພຣະທຳ

ເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ກາຍມາເປັນມະນຸດທີ່ສັກສິດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

46. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ຈະຊີ້ແຈງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ

ການໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຢລູໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ

ຫຼັກກຽມເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈພາລະກິດທັງໝົດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍ ແລະ ທາດແທ້ທັງໝົດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີນີ້ ແລະ

ເຂົ້າໃຈເຖິງເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຢລູປະຕິບັດ ແລະ

ພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມເຊື່ອຖືແບບຫຼັບຫຼັບຕາ ແລະ

ການບູຊາພຣະຄຳພີຂອງເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຢ່າງລະອຽດ.

ເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈທັງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢລູປະຕິບັດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ;

ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ເບິ່ງເຫັນຄວາມຈິງ, ຊີວິດ ແລະ ຫົນທາງທັງໝົດ.

ໃນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢລູປະຕິບັດນັ້ນ

ເປັນຫຍັງພຣະເຢລູຈຶ່ງຈາກໄປໂດຍບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການສິ້ນສຸດ?

ເພາະວ່າຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢລູບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂັ້ນສຸດທ້າຍ.

ເມື່ອພຣະເຢລູຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງກໍສິ້ນສຸດລົງເຊັ່ນກັນ;

ຫຼັງຈາກພຣະອົງຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍສຳເລັດລົງຢ່າງສົມບູນ.

ຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ ນັ້ນກໍຄື

ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະທຳຖືກກ່າວຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ ແລະ

ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຈະສຳເລັດ.

ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ມີພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ພຣະເຢຊູກໍບໍ່ສົນໃຈວ່າພຣະອົງກ່າວຫຍັງ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ກ່າວຫຍັງ, ຍ້ອນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພັນທະກິດແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ສະນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ພຣະອົງກໍຈາກໄປ.

ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນັ້ນຫຼັກໆແມ່ນເພື່ອການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ບໍ່ຄືກັບຂັ້ນຕອນໃນບັດຈຸບັນ. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ຫຼັກໆແມ່ນເພື່ອການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ການເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຊັດເຈນຂຶ້ນ ແລະ ການສິ້ນສຸດພາລະກິດທັງໝົດ. ຖ້າພຣະທຳບໍ່ໄດ້ຖືກກ່າວອອກຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ກໍຈະບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຈົບພາລະກິດນີ້ລົງໄດ້, ຍ້ອນໃນພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ ທຸກພາລະກິດແມ່ນຖືກນຳມາສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ສຳເລັດລົງໂດຍໃຊ້ພຣະທຳ. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ພຣະອົງຈາກໄປຢ່າງງຽບ ແລະ ໃນບັດຈຸບັນນີ້ກໍຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງພາກັນເຂົ້າໃຈແບບຜິດໆ ແຕ່ກໍຍັງເຊື່ອວ່າຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົານັ້ນຜິດ. ສຸດທ້າຍ ຂັ້ນຕອນໃນບັດຈຸບັນນີ້ຈະນຳພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຈະໃຫ້ຜົນສະຫຼຸບຂອງມັນ. ທຸກຄົນຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ແນວຄິດທີ່ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ, ເຈດຕະນາຂອງເຂົາ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງເຂົາ, ແນວຄິດຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ພຣະເຢຊູ, ທັດສະນະຂອງເຂົາກ່ຽວກັບຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ການອອກນອກທິດນອກທາງ ແລະ ຄວາມຜິດພາດອື່ນໆຂອງເຂົາຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ແລ້ວມະນຸດຈະເຂົ້າໃຈເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ຖືກຕ້ອງທັງໝົດ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ຄວາມຈິງທັງໝົດ. ເມື່ອສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນ, ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ກໍຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

47.

ຖ້າຜູ້ຄົນຍັງຢູ່ໃນຍຸກພຣະຄຸນ

ພວກເຂົາຈະບໍ່ຫຼຸດພົ້ນຈາກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມລາມຂອງພວກເຂົາໄດ້ຈັກເທື່ອ, ແຮງໄກທີ່ຈະຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສໂດຍກຳເນີດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດໃນທຳມະກາງຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງຄວາມກະລຸນາຢູ່ສະເໝີ ແຕ່ບໍ່ມີວິທີຊີວິດທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເປັນທີ່ພິພິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະອົງໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງຈັກເທື່ອ. ຄວາມເຊື່ອປະເພດນີ້ເປັນຕາສົມເພດແທ້ໆ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ອ່ານປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ສຳເລັດແລ້ວ, ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນກັບແຕ່ລະບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກ ແຫ່ງອານາຈັກນີ້ແລ້ວ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ

ຄວາມບາຖະໜາທີ່ເຈົ້າມີເປັນເວລາຫຼາຍປີນັ້ນຈະກາຍເປັນຈິງໃນທີ່ສຸດ. ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ
ມີແຕ່ຕອນນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າເຊິ່ງໜ້າ;
ມີແຕ່ຕອນນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຈະໄດ້ແນມເບິ່ງໃບໜ້າພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ຍິນພຣະຄໍາສ່ວນຕົວຂອງພຣະອົງ,
ເຫັນຄຸນຄ່າສະຕິບັນຍາໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ສຶກຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ
ພຣະອົງເປັນຈິງ ແລະ ມີວິດທານຸພາບສູງສຸດພຽງໃດ. ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ
ເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຼາຍສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນໃນອະດີດຜ່ານມາບໍ່ເຄີຍເຫັນ ຫຼື ເຄີຍມີ. ໃນເວລານີ້
ເຈົ້າຈະຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ ແລະ
ການປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ. ແນ່ນອນ
ຖ້າເຈົ້າຍຶດຕິດກັບມຸມມອງໃນອະດີດ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບ ຫຼື
ປະຕິເສດຄວາມຈິງຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຍັງເຫຼືອແຕ່ມືເປົ່າ, ບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ
ເຈົ້າກໍຈະຖືກພິພາກສາວ່າຜິດໃນກໍລະນີຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງຄວາມຈິງ ແລະ
ຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການຍືນຍັນພາຍໃຕ້ນາມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນ
ມະນຸດຄັ້ງທີສອງ ນັ້ນກໍຄື ອົງຊົງວິດທານຸພາບສູງສຸດ.
ພວກເຂົາຈະສາມາດຮັບເອົາການຊີ້ນຳສ່ວນຕົວຈາກພຣະເຈົ້າ, ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
ສູງສົ່ງຫຼາຍຢ່າງຂຶ້ນ ພ້ອມທັງຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ.
ພວກເຂົາຈະເຫັນນິມິດທີ່ຜູ້ຄົນໃນອະດີດບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ: “ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າຫັນໄປຍັງສຽງທີ່ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຫັນໄປກໍເຫັນຄັນທຽນຄໍາເຈັດອັນ;
ໃນທ່າມກາງຄັນທຽນເຈັດອັນເຫຼົ່ານັ້ນ ມີຜູ້ໜຶ່ງເໝືອນບຸດມະນຸດ, ນຸ່ງເສື້ອລ່າມລົງເຖິງຕີນ ແລະ
ຄຽນເອິກດ້ວຍຜ້າບ່ຽງຄໍາ. ຫົວ ແລະ ຜົມຂອງພຣະອົງເປັນສີຂາວເໝືອນຂົນແກະ,
ຂາວເໝືອນດັ່ງຫີມະ ແລະ ຕາຂອງພຣະອົງເປັນເໝືອນດັ່ງແປວໄຟ;
ຕີນຂອງພຣະອົງເໝືອນດັ່ງທອງຍອດດີ ທີ່ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ຖືກຫຼອມໃນເຕົາໄຟ ແລະ
ສຽງຂອງພຣະອົງດັງກ້ອງເໝືອນດັງສຽງນ້ຳໄຫລ.
ພຣະອົງຖືດາວເຈັດດວງໃນມືເບື້ອງຂວາຂອງພຣະອົງ ແລະ
ໃນປາກຂອງພຣະອົງມີດາບສອງຄົມເດ່ອອກມາ ແລະ
ໃບໜ້າຂອງພຣະອົງເປັນເໝືອນດັ່ງຕາເວັນທີ່ສ່ອງແສງຢູ່ໃນລັດສະໝີຂອງພຣະອົງ” (ພຣະນິມິດ
1:12-16). ນິມິດດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນເປັນການສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງກໍຍັງເປັນການສະແດງເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະ
ເຈົ້າໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນຂອງພຣະອົງ.
ຢູ່ໃນສະພາວະທີ່ຫຼັງໄຫຼແຫ່ງການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ,
ບຸດມະນຸດສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງຜ່ານວິທີການແຫ່ງພຣະຄຳ
ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບການຂຽນຕີ ແລະ

ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ເຫັນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງບຸດມະນຸດ
ທີ່ເປັນການພັນລະນາຢ່າງຊື່ສັດເຖິງໃບໜ້າຂອງບຸດມະນຸດທີ່ໂຢຮັນເຄີຍໄດ້ເຫັນ. (ແນ່ນອນ
ທຸກສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ໂດຍຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ). ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຢ່າງສົມບູນໂດຍໃຊ້ພາສາຂອງມະນຸດ
ແລະ ດັ່ງນັ້ນ
ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ວິທີການທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກໃນອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງເພື່ອສະແດງ
ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງໃຫ້ມະນຸດເຫັນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນຄຸນຄ່າອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງບຸດມະນຸດກໍຈະໄດ້ເຫັນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງ
ບຸດມະນຸດ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ກົນໄປ ແລະ
ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຢ່າງສົມບູນໂດຍໃຊ້ພາສາຂອງມະນຸດໄດ້.
ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ຜະເຊີນກັບທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ,
ພວກເຂົາກໍຈະຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄຳວ່າຂອງໂຢຮັນ
ທີ່ເພິ່ນເວົ້າເຖິງບຸດມະນຸດຢູ່ໃນທຳມະກາງຄັນໂຄມໄຟວ່າ: “ຫົວ ແລະ
ຜົມຂອງພຣະອົງເປັນສີຂາວເໝືອນຂົນແກະ, ຂາວເໝືອນດັ່ງຫີມະ ແລະ
ຕາຂອງພຣະອົງເປັນເໝືອນດັ່ງແປວໄຟ; ຕີນຂອງພຣະອົງເໝືອນດັ່ງທອງຍອດດີ ທີ່ເບິ່ງຄືກັບວ່າ
ຖືກຫຼອມໃນເຕົາໄຟ ແລະ ສຽງຂອງພຣະອົງດັ່ງກ້ອງເໝືອນສຽງນ້ຳໄຫລ.
ພຣະອົງຖືດາວເຈັດດວງໃນມືເບື້ອງຂວາຂອງພຣະອົງ ແລະ
ໃນປາກຂອງພຣະອົງມີດາບສອງຄົມເດ່ອອກມາ ແລະ
ໃບໜ້າຂອງພຣະອົງເປັນເໝືອນດັ່ງຕາເວັນທີ່ສ່ອງແສງຢູ່ໃນລັດສະໝີຂອງພຣະອົງ”.

(ຄັດຈາກບົດນຳຂອງໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

48. ເປັນຫຍັງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈຶ່ງເປັນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍ?
ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ປາກົດແຈ້ງຂຶ້ນວ່າມະນຸດແຕ່ລະຊົນຊັ້ນຈະພົບກັບຈຸດຈົບແບບໃດບໍ່?
ໃນຊ່ວງເວລາຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໂດຍການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ,
ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນສະແດງທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນຕໍ່ມາກໍຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາບໍ່?
ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່ານີ້ແມ່ນການເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ, ມັນອາດດີກວ່າທີ່ຈະເວົ້າວ່າ
ສິ່ງນີ້ແມ່ນສະແດງເຖິງວິທີຈົບສິ້ນຂອງແຕ່ລະຊົນຄົນ.
ນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບການພິພາກສາຄວາມບາບຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເປີດເຜີຍຊົນຊັ້ນຕ່າງໆຂອງຄົນ, ແລ້ວສຸດທ້າຍກໍຕັດສິນວ່າພວກເຂົາຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື
ຊອບທຳ. ຫຼັງຈາກພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ, ກໍມີພາລະກິດແຫ່ງການໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ ແລະ
ລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍ. ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງຢ່າງສົມບູນ ໝາຍເຖິງຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະແທ້ໆ
ແມ່ນຈະຖືກວາງໄວ້ໃນບາດກ້າວຕໍ່ໄປຂອງການເຜີຍແຜ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງ

ບວງ; ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເອົາຊະນະກໍຈະຖືກວາງໄວ້ໃນຄວາມມືດມືດ ແລະ ຈະພົບກັບໄພພິບັດ. ສະນັ້ນ
ມະນຸດຈຶ່ງຈະຖືກຈັດແບ່ງອອກຕາມປະເພດຂອງເຂົາ,
ພວກທີ່ເຮັດຊົ່ວກໍຈະຖືກຮວມຢູ່ກັບກຸ່ມຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ເຊິ່ງຈະບໍ່ມີແສງຕາເວັນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
ພວກທີ່ມີຄວາມຊອບທຳກໍຈະຖືກຮວມຢູ່ກັບກຸ່ມຄົນດີ ເພື່ອຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງ ແລະ
ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຕະຫຼອດໄປ. ຈຸດຈົບສຳລັບທຸກສິ່ງແມ່ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ;
ຈຸດຈົບຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກສະແດງຢ່າງຊັດເຈນຕໍ່ໜ້າຂອງເຂົາ ແລະ
ທຸກສິ່ງຈະຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງເຂົາ.

ແລ້ວຜູ້ຄົນຈະສາມາດຫຼົບຫົນຈາກຄວາມເຈັບປວດໃນການຈັດແບ່ງແຕ່ລະຄົນຕາມປະເພດໄດ້ແນ
ວໃດ? ຈຸດຈົບທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງມະນຸດແຕ່ລະຊົນຊັ້ນຈະຖືກເປີດເຜີຍ
ເມື່ອຈຸດຈົບຂອງທຸກສິ່ງໃກ້ມາເຖິງ ແລະ
ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈັກກະວານທັງປວງ
(ລວມເຖິງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະທັງໝົດ, ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍພາລະກິດໃນບັດຈຸບັນ).
ການເປີດເຜີຍຈຸດຈົບຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງແມ່ນຖືກປະຕິບັດຕໍ່ໜ້າບັນລັງແຫ່ງການພິພາກສາ
າ, ໃນລະຫວ່າງການຂັ້ນຕົ ແລະ ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນຍຸກສຸດທ້າຍ...

ຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນເວລາທີ່ທຸກສິ່ງຈະຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດໂດຍຜ່ານການເອົາຊະນະ.
ການເອົາຊະນະແມ່ນພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື
ການຕັດສິນຄວາມບາບຂອງແຕ່ລະຄົນແມ່ນພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ
ຜູ້ຄົນຈະຖືກຈັດແບ່ງໄດ້ແນວໃດ?

ພາລະກິດແຫ່ງການຈັດແບ່ງປະເພດທີ່ຖືກປະຕິບັດໃນທຳມະກາງພວກເຈົ້າແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງ
ພາລະກິດດັ່ງກ່າວໃນຈັກກະວານທັງປວງ. ຫຼັງຈາກນີ້, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈາກດິນແດນທັງປວງ ແລະ
ທຸກຄົນກໍຍັງຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະອີກດ້ວຍ.

ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນການເນລະມິດສ້າງຈະຖືກຈັດແບ່ງອອກຕາມປະເພດຂອງເຂົາ
ໂດຍມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງແຫ່ງການພິພາກສາເພື່ອຮັບເອົາການພິພາກສາ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ແລະ
ບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດຫຼົບຫົນການທົນທຸກຈາກການຂັ້ນຕົ ແລະ ການພິພາກສານີ້ໄດ້ ຫຼື ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ຫຼື
ສິ່ງໃດທີ່ຈະບໍ່ຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດ; ທຸກຄົນຈະຖືກຈັດແບ່ງ
ຍ້ອນຈຸດຈົບຂອງທຸກສິ່ງໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ
ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ໄປເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມັນແລ້ວ.

ມະນຸດຈະສາມາດຫຼົບຫົນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

49. ໃນໄລຍະຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງມະນຸດຈະຖືກເອົາຊະນະ
ແມ່ນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ແລະ
ມັນກໍຍັງເປັນພາລະກິດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ.

ຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງການເອົາຊະນະມະນຸດແມ່ນການສົ່ງມະນຸດໃນຮູບຮ່າງຊາຕານຄືນ, ແລະ
ນັ້ນກໍຄື ມະນຸດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມແມ່ນໄດ້ຖືກສົ່ງຄືນໃຫ້ກັບພຣະຜູ້ສ້າງ
ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຖືກເອົາຊະນະ ໂດຍຜ່ານການປະຖິ້ມຊາຕານ ແລ້ວກັບຄືນສູ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ.
ດ້ວຍວິທີນີ້ ມະນຸດຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ. ດັ່ງນັ້ນ,
ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນພາລະກິດສຸດທ້າຍໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ແລະ
ເປັນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ. ຖ້າບໍ່ມີພາລະກິດນີ້,
ຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຢ່າງຄົບຖ້ວນຈະບໍ່ມີທາງເປັນໄປໄດ້,
ການເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງສົມບູນກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ແລະ
ມະນຸດຊາດຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງອັນມະຫັດສະຈັນນັ້ນໄດ້ ຫຼື
ຫຼຸດພົ້ນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ
ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດສິ້ນສຸດໄດ້ກ່ອນສົງຄາມກັບຊາຕານຈະສິ້ນສຸດ
ລົງ
ຍ້ອນຫົວໃຈຫຼັກຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມ
ລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ. ມະນຸດຊາດໃນຊ່ວງທຳອິດແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ຍ້ອນການລ້ວງ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ມະນຸດຈຶ່ງຖືກຜູກມັດໂດຍຊາຕານ
ແລະ ຕົກໄປຢູ່ໃນມືຂອງສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ຊາຕານຈຶ່ງກາຍເປັນຈຸດມຸ່ງໝາຍທີ່ຜ່າຍແພ້ໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຍ້ອນຊາຕານຄອບຄອງມະນຸດ ແລະ
ຍ້ອນມະນຸດເປັນຕົ້ນຕໍຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ,
ຖ້າມະນຸດຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລ້ວເຂົາກໍຕ້ອງຖືກຍາດຄືນຈາກມືຂອງຊາຕານ
ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ຕ້ອງມີການພາມະນຸດກັບຄືນຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຊາຕານຈັບເປັນຊະເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ
ຊາຕານຕ້ອງຖືກເອົາຊະນະໂດຍຜ່ານການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງມະນຸດ
ນັ້ນກໍຄືການປ່ຽນແປງທີ່ຟື້ນຟູສະຕິເດີມຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍວິທີນີ້
ມະນຸດຜູ້ເຊິ່ງຖືກຈັບເປັນຊະເລີຍກໍສາມາດຖືກຍາດຄືນຈາກມືຂອງຊາຕານ.
ຖ້າມະນຸດເປັນອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນ ແລະ ການເປັນທາດຂອງຊາຕານ, ຊາຕານຈະອັບອາຍ,
ມະນຸດຈະຖືກພາກັບຄືນໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຊາຕານຈະຜ່າຍແພ້.
ຍ້ອນມະນຸດໄດ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນດ້ານມືດຂອງຊາຕານ
ມະນຸດຈຶ່ງກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຍາດເອົາມາຈາກສົງຄາມທັງໝົດນີ້ ແລະ
ຊາຕານກໍຈະກາຍມາເປັນຈຸດມຸ່ງໝາຍທີ່ຈະຖືກລົງໂທດຫຼັງຈາກທີ່ສົງຄາມນີ້ສິ້ນສຸດລົງ
ເຊິ່ງເປັນເວລາຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຝຶນຝຸດຊີວິດບົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

50. ຜູ້ທີ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນໄລຍະການປະຕິບັດພາລະກິດພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕືຂອງພຣະອົງໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ໃນໄລຍະພາລະກິດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງການຊຳລະລ້າງບາບ ຈະເປັນຜູ້ໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາກັບພຣະເຈົ້າ; ສະນັ້ນ, ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຫຼຸດຜົນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ໄດ້ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜ່ານພາລະກິດຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດບາບຂອງພຣະອົງ. ໃນທີ່ສຸດ ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຢ່າງຖາວອນ. ຈຸດປະສົງສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງການຂຽນຕື ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຊຳລະລ້າງບາບໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ເພື່ອກະກຽມພວກເຂົາສຳລັບການພັກເຊົາອ້າງສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົາ; ຖ້າບໍ່ມີການຊຳລະລ້າງບາບ ມວນມະນຸດຊາດກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກຈັດຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາໄດ້ ຫຼື ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້. ພາລະກິດນີ້ຄືເສັ້ນທາງດຽວຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້. ມີພຽງພາລະກິດແຫ່ງການຊຳລະລ້າງບາບຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຊຳລະລ້າງມະນຸດອອກຈາກຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງພວກເຂົາໄດ້ ແລະ ມີພຽງພາລະກິດຂອງການຂຽນຕື ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະນຳເອົາແສງສະຫວ່າງມາສູ່ອົງປະກອບທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດຊາດ ເພື່ອແຍກຜູ້ທີ່ຈະສາມາດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດຜົນອອກຈາກຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດຜົນ ແລະ ແຍກຜູ້ທີ່ຈະຍັງຢູ່ອອກຈາກຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ຍັງຢູ່. ເມື່ອພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະອົງສິ້ນສຸດລົງ, ຜູ້ທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ຈະຖືກຊຳລະລ້າງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ສະພາບທີ່ສູງຂຶ້ນຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງພວກເຂົາຈະມີຄວາມສຸກກັບຊີວິດມະນຸດອັນງົດງາມອີກຄັ້ງໃໝ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພວກເຂົາຈະເລີ່ມວັນແຫ່ງການພັກເຊົາຂອງມະນຸດ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ຖືກຂຽນຕື ແລະ ຖືກພິພາກສາ, ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍທັງໝົດ ເຊິ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ອີກຕໍ່ໄປຄືດັ່ງຊາຕານ. ມະນຸດໃນອະນາຄົດຈະບໍ່ມີຜູ້ຄົນປະເພດນີ້ອີກ; ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ເໝາະທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ດິນແດນແຫ່ງຄວາມສະຫງົບສຸດທ້າຍ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເໝາະທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມວັນແຫ່ງຄວາມສະຫງົບທີ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະແບ່ງປັນກັນ ເນື່ອງຈາກວ່າ ພວກເຂົາຄືເປົ້າໝາຍໃນການລົງໂທດ ແລະ ເປັນຄົນຊົ່ວຊ້າ ແລະ ຄົນໄຮ້ສິນທຳ.

ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບຄັ້ງໜຶ່ງ ແລະ ພວກເຂົາກໍຖືກພິພາກສາ ແລະ ຂັງນຕີ; ພວກເຂົາຍັງໄດ້ໃຫ້ການຮັບໃຊ້ຄັ້ງໜຶ່ງແກ່ພຣະເຈົ້າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເມື່ອວັນສຸດທ້າຍມາເຖິງ, ພວກເຂົາຈະຖືກກຳຈັດ ແລະ ຖືກທຳລາຍ ຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຍ້ອນການບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງອະນາຄົດ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຊີວິດໃນທຳມະກາງເຊື້ອຊາດຂອງມະນຸດໃນອະນາຄົດ.

ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນວິນຍານຂອງຄົນຕາຍ ຫຼື ເປັນຄົນທີ່ຍັງໃຊ້ຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ, ຄົນຊົ່ວຮ້າຍທຸກຄົນ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ຈະຖືກທຳລາຍຫຼັງຈາກທີ່ຄົນທີ່ບໍລິສຸດໃນທຳມະກາງມະນຸດຊາດໄດ້ເຂົ້າສູ່ການພັກເຊົາ.

ສຳລັບວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ວິນຍານຂອງຄົນທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຄົນທີ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊອບທຳ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຍຸກໃດກໍຕາມ ທຸກຄົນທີ່ກະທຳຊົ່ວຈະຖືກທຳລາຍໃນທີ່ສຸດ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຊອບທຳຈະຢູ່ລອດ. ການທີ່ບຸກຄົນ ຫຼື

ວິນຍານຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກຕັດສິນໂດຍອີງໃສ່ພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍທັງ ໝົດ; ກົງກັນຂ້າມ, ມັນຖືກກຳນົດໂດຍອີງໃສ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ບໍ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່.

ຖ້າຜູ້ຄົນໃນຍຸກກ່ອນໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ ແລະ

ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ກໍຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການລົງໂທດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ ຄົນໃນຍຸກນີ້ທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວ ແລະ

ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ກໍຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນເຊັ່ນກັນ.

ມະນຸດຖືກແຍກອອກບົນພື້ນຖານຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ,

ບໍ່ແມ່ນບົນພື້ນຖານຂອງຍຸກທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່. ເມື່ອຖືກແບ່ງແຍກ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກລົງໂທດ ຫຼື ໄດ້ຮັບລາງວັນທັນທີ; ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ

ພຣະເຈົ້າຈະພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການລົງໂທດຄວາມຊົ່ວ ແລະ

ໃຫ້ລາງວັນແກ່ຄວາມດີ

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຂອງພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ຄວາມຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ແບ່ງແຍກມະນຸດອອກເປັນຄົນດີ ແລະ

ຄົນຊົ່ວນັບຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງເລີ່ມດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທຳມະກາງພວກເຂົາແລ້ວ.

ມັນເປັນພຽງແຕ່ວ່າພຣະອົງຈະມອບລາງວັນໃຫ້ແກ່ຄົນຊອບທຳ ແລະ

ລົງໂທດຄົນຊົ່ວຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງສິ້ນສຸດລົງເທົ່ານັ້ນ; ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າ

ພຣະອົງຈະແຍກພວກເຂົາອອກເປັນປະເພດໃຜລາວຫຼັງຈາກສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ

ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການລົງໂທດຄົນຊົ່ວ ແລະ

ມອບລາງວັນໃຫ້ຄົນດີທັນທີ.

ຈຸດປະສົງທັງໝົດທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການລົງໂທດຄົນຊົ່ວ ແລະ

ການມອບລາງວັນໃຫ້ແກ່ຄົນດີນັ້ນ ແມ່ນເພື່ອຊໍາລະລ້າງມະນຸດທັງປວງໃຫ້ບໍລິສຸດ
ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະສາມາດນໍາເອົາມວນມະນຸດຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຢ່າງນິລັນດອນ.
ຂັ້ນຕອນພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນສໍາຄັນທີ່ສຸດ;
ມັນແມ່ນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

II ພຣະທຳກ່ຽວກັບພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກ ສຸດທ້າຍ

51. ໃນພາລະກິດສຸດທ້າຍຂອງການສິ້ນສຸດຍຸກຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ ເຊິ່ງພຣະອົງເປີດເຜີຍທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ ເພື່ອພິພາກສາທຸກຄົນຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງດ້ວຍຈິງໃຈສົມບູນແບບ. ພຽງການກະທຳແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນຳການສິ້ນສຸດມາສູ່ຍຸກໄດ້. ຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ສັບພະທຸກສິ່ງໃນການຊົງສ້າງຈະຖືກຈັດແບ່ງອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແບ່ງແຕ່ລະປະເພດອອກອີງຕາມທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍຜົນສະຫຼຸບທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ ແລ້ວກໍຈະບໍ່ມີທາງເປີດເຜີຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງພວກເຂົາໄດ້. ພຽງແຕ່ຜ່ານການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະສາມາດເປີດເຜີຍຜົນຕາມມາຂອງການສ້າງສັບພະສິ່ງ. ມະນຸດພຽງແຕ່ສະແດງທາດແທ້ຂອງເຂົາເມື່ອເຂົາຖືກຂຽນຕີ ແລະ ຖືກພິພາກສາ. ຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກຈັດໄວ້ຢູ່ນຳຄົນຊົ່ວຮ້າຍ, ຄົນດີໄວ້ກັບຄົນດີ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນຈະຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ. ຜົນຕາມມາຂອງການຊົງສ້າງຈະຖືກເປີດເຜີຍຜ່ານການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ ເພື່ອຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ ຄົນດີຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ ແລະ ທຸກຄົນຈະໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານການຂຽນຕີ ແລະ ພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳ. ເນື່ອງຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດໄດ້ເຖິງຂັ້ນຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົານັ້ນຮ້າຍແຮງຢ່າງລົ້ນເຫຼືອ, ມີພຽງແຕ່ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ປະກອບດ້ວຍການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈຶ່ງສາມາດປ່ຽນແປງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້. ມີພຽງອຸປະນິໄສນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປີດເຜີຍຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ລົງໂທດຄົນທີ່ບໍ່ຊອບທຳທຸກຄົນຢ່າງຮຸນແຮງໄດ້. ສະນັ້ນ, ອຸປະນິໄສດັ່ງກ່າວແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໝາຍຂອງຍຸກດັ່ງກ່າວ ແລະ ການເປີດເຜີຍ ແລະ ການສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງກໍຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງເພື່ອພາລະກິດຂອງແຕ່ລະຍຸກ. ບໍ່ແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຕາມອຳເພີໃຈ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມໝາຍ.

ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຈະຖືວ່າເປັນຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແຕ່ມັນອາດຈະເໝາະສົມກວ່າ
ທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ເປັນພາລະກິດແຫ່ງການຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ,
ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນຂອງການເອົາຊະນະ
ເຊັ່ນກັນກັບຂັ້ນຕອນທີສອງໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ
ການຂຽນຕີໂດຍພຣະທໍາ ມະນຸດຈຶ່ງມາເຖິງຈຸດຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ; ແລະ
ມັນແມ່ນຜ່ານການໃຊ້ພຣະທໍາເພື່ອຫຼໍ່ຫຼອມ, ພິພາກສາ ແລະ ເປີດເຜີຍ ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ,
ແນວຄິດ, ແຮງຈູງໃຈ ແລະ
ຄວາມບາຖະໜາພາຍໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດຈຶ່ງຖືກເປີດເຜີຍອອກຢ່າງຄົບຖ້ວນ.
ສໍາລັບທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຖືກໂຖໃຫ້ພົ້ນ ແລະ ໄດ້ຮັບອະໄພຄວາມຜິດບາບ,
ສາມາດພິຈາລະນາໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຈົດຈໍາການລ່ວງລະເມີດຂອງມະນຸດ ແລະ
ບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດຕາມການລ່ວງລະເມີດຂອງເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ເມື່ອມະນຸດທີ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງເນື້ອໜັງບໍ່ໄດ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມຜິດບາບ,
ເຂົາກໍຈະສືບຕໍ່ສ້າງບາບ ແລະ ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ.
ນີ້ແມ່ນຊີວິດທີ່ມະນຸດໄດ້ດໍາລົງຢູ່, ເປັນວົງຈອນຂອງການສ້າງບາບ ແລະ
ໄດ້ຮັບອະໄພບາບຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ. ມະນຸດສ່ວນໃຫຍ່ສ້າງບາບໃນຕອນກາງເວັນ
ແລ້ວກໍພາກັນສາລະພາບບາບໃນຕອນແລງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າ
ການຖວາຍຄວາມຜິດບາບຈະມີຜົນສໍາລັບມະນຸດຕະຫຼອດໄປກໍຕາມ,
ມັນກໍຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບໄດ້.
ມີພຽງແຕ່ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ,
ຍ້ອນມະນຸດຍັງມີອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ເມື່ອຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ
ພວກເຂົາສືບເສື່ອມຊາມມາຈາກໂມອາບ, ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ຕໍ່ວ່າ, ພາກັນເຊົາສະແຫວງຫາຊີວິດ
ແລະ ເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ຄິດລົບທີ່ສຸດ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ
ມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ?
ນີ້ບໍ່ແມ່ນອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາແທ້ບໍ່?
ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການຂຽນຕີ, ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາ,
ເຈົ້າກໍຈະຍົກມືຂຶ້ນສູງກວ່າຄົນອື່ນ, ຍົກສູງກວ່າພຣະເຢຊູອີກ.
ແລ້ວກໍພາກັນໂຮ່ຮ້ອງອອກມາຢ່າງແຮງວ່າ “ຈົ່ງເປັນບຸດຊາຍອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ!
ຈົ່ງເປັນມິດສະຫາຍຂອງພຣະເຈົ້າ! ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຂໍຕາຍດີກວ່າກັມຫົວລົງໃຫ້ກັບຊາຕານ!
ຈົ່ງກະບົດຕໍ່ຊາຕານເຖົ້າ! ຈົ່ງກະບົດຕໍ່ມັງກອນແດງໃຫຍ່!
ຂໍໃຫ້ມັງກອນແດງໃຫຍ່ສູນເສຍອໍານາດຢ່າງໜ້າສັງເກດ!
ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈົ່ງເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍສົມບູນ!” ສຽງຮ້ອງໂຮ່ຂອງເຈົ້າແມ່ນກ້ອງດັງກວ່າຄົນອື່ນໆ.
ແຕ່ເມື່ອເຖິງເວລາແຫ່ງການຂຽນຕີ,

ນີ້ໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດກໍສະແດງອອກມາໃຫ້ເຫັນອີກກໍລັງ.
ສຽງຮ້ອງໂຮ່ຂອງພວກເຂົາກໍມີດລົງ ແລະ ຄວາມເດັດດ່ຽວຂອງພວກເຂົາກໍລົ້ມເຫຼວ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ທີ່ຝັງເລິກກວ່າຄວາມຜິດບາບ,
ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຊາຕານໄດ້ບູກຝັງໄວ້ ແລະ ໄດ້ຝັງເລິກຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ.
ມັນບໍ່ງ່າຍທີ່ມະນຸດຈະມາຮູ້ຈັກກັບຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ;
ເຂົາບໍ່ມີທາງຮູ້ຈັກທຳມະຊາດທີ່ຝັງແໜ້ນໃນຕົວເຂົາ ແລະ
ຕ້ອງເພິ່ງພາການພິພາກສາຂອງພຣະທຳເພື່ອບັນລຸຜົນນີ້. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້
ນຸດຈິ່ງຈະຖືກປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍຈາກຈຸດນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

53. ມື້ນີ້ພຣະເຈົ້າຕັດສິນພວກເຈົ້າ, ຂັງນຕີພວກເຈົ້າ ແລະ ກ່າວໂທດພວກເຈົ້າ,
ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈຸດປະສົງໃນການກ່າວໂທດຂອງພວກເຈົ້າ
ນັ້ນກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຕົວພວກເຈົ້າເອງ. ພຣະອົງກ່າວໂທດ, ສາບແຊ່ງ, ຕັດສິນ ແລະ
ຂັງນຕີເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ຈັກຕົວເອງ, ເພື່ອວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າອາດຈະປ່ຽນແປງ ແລະ
ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍເພື່ອວ່າ ເຈົ້າອາດຈະຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ
ເຫັນວ່າການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດນັ້ນຊອບທຳ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ
ແລະ ອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ວ່າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຕາມແຜນການໄຖ່ບາບມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທຸ່ງທຳຜູ້ທີ່ຮັກມະນຸດ, ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ຕັດສິນ ແລະ
ຂັງນຕີມະນຸດ. ຖ້າເຈົ້າຮູ້ພຽງແຕ່ວ່າເຈົ້າເປັນຄົນມີສະຖານະຕ່ຳຕ້ອຍ, ວ່າເຈົ້າເປັນຄົນເສື່ອມຊາມ
ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງ,
ແຕ່ກັບບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າປາດຖະໜາປະຕິບັດພາລະກິດການໄຖ່ບາບມະນຸດຂອງພຣະອົງແບບລຽບ
ງ່າຍຜ່ານທາງການພິພາກສາ ແລະ ການຂັງນຕີທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນນີ້,
ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີທາງໄດ້ຮັບປະສົບການ, ແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດດຳເນີນຕໍ່ໄປຂ້າງໜ້າໄດ້.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຂ້າ ຫຼື ທຳລາຍ, ແຕ່ມາເພື່ອຕັດສິນ, ສາບແຊ່ງ, ຂັງນຕີ ແລະ
ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຈົນກວ່າແຜນການຄຸ້ມຄອງ 6.000 ປີຂອງພຣະອົງຈະຈົບສິ້ນລົງ
ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະເປີດເຜີດຜົນສະຫຼຸບແຕ່ລະປະເພດຂອງມະນຸດ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ;
ຈຸດປະສົງຂອງມັນກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງສົມບູນທັງໝົດ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ,
ທັງໝົດແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ;
ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຊີວິດ.

ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດດັ່ງກ່າວ

ພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຮັບເອົາການໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ການໄຖ່ບາບແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ

ແລະ

ການສະແຫວງຫາຊີວິດຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດເພື່ອຮັບເອົາການໄຖ່ບາບນັ້ນ.

ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ,

ການໄຖ່ບາບຄືຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນການຂັງຄັກ, ການຕັດສິນ, ແລະ ການສາບແຊ່ໄດ້;

ການໄຖ່ບາບຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,

ຕ້ອງມີຄໍາເວົ້າບອບໃຈ ແລະ ພອນອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ປະທານໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຄົນເຊື່ອວ່າ

ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ ພຣະອົງປະຕິບັດເຊັ່ນນັ້ນໂດຍສໍາພັນພວກເຂົາດ້ວຍພອນ

ແລະ ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ.

ໝາຍຄວາມວ່າ, ການສໍາພັນມະນຸດຂອງພຣະອົງກໍ່ຄືການຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ.

ການລອດພົ້ນແບບນີ້ແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍການບັນລຸຕາມຂໍ້ຕົກລົງ.

ມີພຽງເມື່ອພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຮ້ອຍເທົ່າເທົ່ານັ້ນ

ມະນຸດຈຶ່ງຈະຍອມຮັບນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດດີເພື່ອພຣະອົງ ແລະ

ນໍາສະຫງ່າລາສີມາໃຫ້ພຣະອົງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບມະນຸດ.

ພຣະເຈົ້າລົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມໃຫ້ລອດພົ້ນ;

ສິ່ງນີ້ຄືຄວາມເປັນຈິງ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ, ແນ່ນອນວ່າ

ພຣະອົງຈະບໍ່ມາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍພຣະອົງເອງ. ໃນອະດີດ,

ຫົນທາງແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງປະກອບດ້ວຍການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກ ແລະ

ຄວາມເມດຕາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ເຊັ່ນວ່າ

ພຣະອົງມອບທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບຊາຕານເພື່ອແລກປ່ຽນກັບມະນຸດຊາດທັງໝົດ.

ບັດຈຸບັນແມ່ນບໍ່ຄືອະດີດ:

ຄວາມລອດພົ້ນທີ່ປະທານໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນເກີດຂຶ້ນໃນເວລາຍຸກສຸດທ້າຍ

ໃນລະຫວ່າງການຈັດແບ່ງຜູ້ຄົນຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ;

ວິທີທາງແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກ ຫຼື ຄວາມເມດຕາ,

ແຕ່ແມ່ນການຂັງຄັກ ແລະ ການພິພາກສາ

ເພື່ອວ່າມະນຸດອາດຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ດັ່ງນັ້ນ,

ສິ່ງດຽວທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບກໍ່ຄືການຕິສອນ, ການພິພາກສາ ແລະ

ການຂັງຄັກຢ່າງໄຮ້ຄວາມບານີ, ແຕ່ຮູ້ໄວ້ວ່າ ໃນການຂັງຄັກຢ່າງໄຮ້ຄວາມບານີນີ້

ບໍ່ແມ່ນການລົງໂທດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວເລີຍ. ບໍ່ວ່າພຣະທໍາຂອງເຮົາຈະຮຸນແຮງພຽງໃດກໍ່ຕາມ

ຫຼື ພຣະທໍາເລັກນ້ອຍທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບ ບາກົດວ່າຈະໄຮ້ຄວາມເມດຕາທີ່ສຸດສໍາລັບພວກເຈົ້າ ແລະ

ບໍ່ວ່າເຮົາຈະໂກດຮ້າຍພຽງໃດກໍ່ຕາມ, ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າກໍ່ຄືພຣະທໍາແຫ່ງການສິດສອນ

ແລະ ເຮົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທຳຮ້າຍພວກເຈົ້າ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.
ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ເທັດຈິງທັງໝົດບໍ່? ຮູ້ໄວ້ວ່າ ທຸກມື້ນີ້, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳ ຫຼື
ການຫຼົ່ງຫຼອມ ແລະ ການຂຽນຕື່ຢ່າງໄຮ້ຄວາມບານີ,
ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດຟົ້ນຂອງມວນມະນຸດ.

ບໍ່ວ່າໃນປັດຈຸບັນນີ້ຈະມີການຈັດແບ່ງຄົນຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາແບບໃດ ຫຼື
ປະເພດຂອງມະນຸດຈະຖືກຈັດວາງອອກແບບໃດກໍ່ຕາມ, ຈຸດປະສົງຂອງພຣະທຳ ແລະ
ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງໃຫ້ລອດຟົ້ນ.
ການພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍ່ລືສຸດ,
ການຫຼົ່ງຫຼອມຢ່າງໄຮ້ຄວາມເມດຕາກໍ່ເພື່ອຊ່ວຍລ້າງພວກເຂົາ, ພຣະທຳ ຫຼື
ການຂຽນຕື່ຢ່າງຮຸນແຮງກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບໍ່ລືສຸດ ແລະ ເພື່ອຄວາມລອດຟົ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າຄວນວາງພອນທາງດ້ານສະຖານະໄວ້ທາງຂ້າງ ແລະ

ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອນຳຄວາມລອດຟົ້ນມາສູ່ມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

54. ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການລົງໂທດ
ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ
ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ພຣະອົງ. ຖ້າບໍ່ມີການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ
ຕໍ່ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ອຸປະນິໄສທີ່ທ່ຽງທຳຂອງພຣະອົງ
ເຊິ່ງຈະບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດ ຫຼື
ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຮູ້ເດີມກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄປເປັນຄວາມຮູ້ ໃໝ່ໄດ້.
ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງການເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ,
ພຣະອົງຊົງເປີດເຜີຍຄວາມເປັນພຣະອົງທັງໝົດສູ່ສາທາລະນະນາຊົນ, ສະນັ້ນ
ການປະກົດຕົວຂອງພຣະອົງໃນສາທາລະນະນາຊົນ ຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ,
ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ ແລະ
ເພື່ອການເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ
ແມ່ນເຮັດໄດ້ຜ່ານພາລະກິດຫຼາຍປະເພດຂອງພຣະເຈົ້າ;
ຖ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງດັ່ງກ່າວຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ,
ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ສະແຫວງຫາຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ.
ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດບົ່ງບອກວ່າ
ມະນຸດໄດ້ຫຼຸດຟົ້ນອອກຈາກການເປັນທາດຂອງຊາຕານ ແລະ ອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ
ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ຕົວຢ່າງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທຸກມື້ນີ້,
ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ໄດ້ຊົງສະເດັດມາເພື່ອກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ

ພຣະອົງຊົງກຳນົດໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ເຊື້ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ໂດຍທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດແທ້ ແລະ ພາລະກິດບົກກະຕິຂອງພຣະອົງ, ເຊື້ອຟັງທຸກພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ ພ້ອມດ້ວຍການກະທຳທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳສຳເລັດໃນການບົກຄອງມະນຸດ.

ຜູ້ຄົນທີ່ເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ; ມີພຽງການເປັນປະຈັກພະຍານແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນຈິງ ແລະ ມີພຽງການເປັນປະຈັກພະຍານແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍໄດ້.

ພຣະເຈົ້າຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ມາຮູ້ຈັກພຣະອົງຜ່ານປະສົບການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານການລົງໂທດ, ການຈັດການ ແລະ ການຕັດຈຳນວນ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ເພື່ອໃຫ້ເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ ພ້ອມນັ້ນ ພຣະອົງຍັງຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະອົງ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ.

ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດມາສັນລະເສີນພຣະອົງໂດຍໃຊ້ພຽງແຕ່ບາກ ແລະ ພຣະອົງຊົງບໍ່ຕ້ອງການຄຳສັນລະເສີນ ແລະ ການເປັນພະຍານແບບຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອ. ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນສົມບັດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງໄດ້ ແລະ ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນສົມບັດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດນຳເອົາຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງໂດຍເຈດຕະນາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

55. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະຄຣິດໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍຄວາມຈິງເພື່ອສັ່ງສອນມະນຸດ, ເປີດໂປງແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ວິເຄາະຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງມະນຸດ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ປະກອບດ້ວຍຄວາມຈິງຫຼາຍປະການ, ເຊັ່ນ: ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ, ວິທີມະນຸດຄວນເຊື້ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ວິທີມະນຸດຄວນຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ວິທີທີ່ມະນຸດຄວນສະແດງຄວາມປະພຶດຕົນແບບມະນຸດບົກກະຕິທົ່ວໄປ ພ້ອມດ້ວຍສະຕິບັນຍາ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເນັ້ນໃສ່ແກ່ນແທ້ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດໂດຍກົງ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພຣະທຳທີ່ເປີດໂປງວິທີມະນຸດທີ່ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າໃນເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ມະນຸດເປັນຮູບຮ່າງບາກົດຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນກຳລັງສັດຕູທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ໃນການປະຕິບັດພາລະກິດພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດຊັດເຈນດ້ວຍພຣະທຳສອງສາມຂໍ້ເທົ່ານັ້ນ;

ແຕ່ພຣະອົງເປີດໂປງ, ຈັດການ ແລະ ລິຮານມັນໃນໄລຍະຍາວ. ວິທີການເປີດໂປງ, ຈັດການ ແລະ ລິຮານເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດທົດແທນດ້ວຍຄຳກ່າວທຳມະດາ

ແຕ່ທົດແທນດ້ວຍຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດບໍ່ມີແທ້ໆ.

ມີພຽງວິທີການແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າເປັນການພິພາກສາ;

ຜ່ານການພິພາກສາແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ

ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຮັບເອົາຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະອົງ.

ສິ່ງທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສານຳມາ

ກໍຄືຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດຕໍ່ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບການກະບົດຂອງເຂົາເອງ.

ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ,

ເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມລຶກລັບທີ່ເຂົາບໍ່ອາດສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້.

ພາລະກິດດັ່ງກ່າວຍັງສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັບຮູ້ ແລະ ຮູ້ຈັກທາດແທ້ທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາ ແລະ

ຕົ້ນຕໍຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຕົນ ພ້ອມທັງຄົ້ນພົບຄວາມໜ້າລັງກຽດຂອງມະນຸດອີກດ້ວຍ.

ຜົນກະທົບເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເກີດຂຶ້ນໂດຍພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາທັງໝົດ

ເພາະວ່າທາດແທ້ຂອງພາລະກິດນີ້ຄືພາລະກິດແຫ່ງການເປີດເຜີຍຄວາມເປັນຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ

ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ກັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມສັດທາໃນພຣະອົງແທ້ໆ.

ພາລະກິດນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຖືຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ວ່າເປັນສິ່ງສຳຄັນ,

ຖ້າເຈົ້າຄິດແຕ່ຈະຫຼີກລ້ຽງຈາກຄວາມຈິງນັ້ນຕະຫຼອດ ຫຼື

ຄິດຈະຊອກຫາຫົນທາງໃໝ່ທີ່ບໍ່ກ່ຽວພັນກັບຄວາມຈິງນັ້ນ, ແລ້ວເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ

ເຈົ້າເປັນຄົນບາບໜັກໜາທີ່ສຸດ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມສັດທາໃນພຣະເຈົ້າ,

ແຕ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼື ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື

ເຈົ້າບໍ່ຮັກຫົນທາງທີ່ຈະນຳພາເຈົ້າເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າວ່າ

ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ພະຍາຍາມຫຼົບຫຼີກຄຳພິພາກສາ ແລະ ເຈົ້າຄືຫຸ່ນຕຸກກະຕາ ແລະ

ເປັນຄົນທີ່ລະຍົດທີ່ຫຼົບຫຼີກຈາກບັນລັງຂາວທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່.

ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກເວັ້ນຄົນກະບົດຄົນໃດຄົນໜຶ່ງທີ່ຫຼົບຫຼີກຈາກສາຍຕາຂອງພຣະອົງ.

ມະນຸດດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດຢ່າງຮຸນແຮງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ.

ຜູ້ທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອຮັບເອົາການລົງໂທດ ແລະ

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືເພື່ອໄດ້ຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ,

ຈະໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ. ແນ່ນອນ, ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນອະນາຄົດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາດ້ວຍຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

56. ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ສະນັ້ນ
ແນ່ນອນມັນຄວນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ, ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະເຈົ້າໄດ້.
ເພາະວ່າ ການພິພາກສາແມ່ນການໃຊ້ຄວາມຈິງເພື່ອເອົາຊະນະ,
ແນ່ນອນວ່າພຣະເຈົ້າຈະຍັງປາກົດຢູ່ໃນລັກສະນະທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງ
ກ່າວນີ້ໃນທ່າມກາງມະນຸດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ
ພຣະຄຣິດຈະໃຊ້ຄວາມຈິງເພື່ອສອນມະນຸດໃນທົ່ວໂລກ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຄວາມຈິງທັງໝົດ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມີຫຼາຍຄົນຮູ້ສຶກບໍ່ດີກ່ຽວກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພາະວ່າມະນຸດເຫັນວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ເຊື່ອໄດ້ຍາກທີ່ພຣະເຈົ້າຈະກາຍເປັນມະນຸດເພື່ອປະຕິບັດພາລະ
ກິດແຫ່ງການພິພາກສາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາຕ້ອງບອກເຈົ້າວ່າ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເໜືອຄວາມຄາດຫວັງຂອງມະນຸດຫຼາຍ ແລະ
ຍາກທີ່ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຈະຍອມຮັບໄດ້.
ຍ້ອນວ່າຜູ້ຄົນເປັນພຽງໂຕໜອນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ອົງໃຫຍ່ທີ່ຄອບຄອງຈັກກະວານ;
ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດເປັນຄືກັບບວກນ້ຳເນົາເໝັນທີ່ເປັນພຽງບໍ່ເກີດຂອງໜອນເທົ່ານັ້ນ,
ໃນຂະນະທີ່ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ຖືກນຳພາໂດຍຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າຄືໝາກຜົນແ
ຫ່ງສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນພະຍາຍາມທີ່ຈະແຂ່ງຂັນກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດ
ເຊິ່ງເຮົາບອກວ່າມັນເຫັນຊັດໃນຕົວມັນເອງວ່າ ຜູ້ໃດຈະທົນທຸກກັບຄວາມສູນເສຍໃນທີ່ສຸດ.
ເຮົາຂໍແນະນຳພວກເຈົ້າທຸກຄົນ ບໍ່ຄວນຄິດວ່າຕົນເອງມີຄ່າຫຼາຍໄປກວ່າທອງຄຳ.
ຖ້າຄົນອື່ນສາມາດຮັບເອົາຄຳພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄຳພິພາກສາຂອງພຣະອົງ?
ເຈົ້າຢືນສູງກວ່າຄົນອື່ນຫຼາຍປານໃດ? ຖ້າຄົນອື່ນສາມາດກົມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າຄວາມເປັນຈິງ
ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດຄືຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້?
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມີແຮງຜັກດັນທີ່ບໍ່ສາມາດຢຸດຢັ້ງໄດ້.
ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຕິບັດຊ້ຳພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາເພື່ອເຫັນແກ່ “ຄວາມດີ” ທີ່ເຈົ້າໄດ້ສ້າງ ແລະ
ເຈົ້າກໍຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈທີ່ບໍ່ອຍໃຫ້ໂອກາດດີດັ່ງກ່າວນັ້ນຫຼຸດໄປ.
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອພຣະທຳຂອງເຮົາ
ແລ້ວຈົ່ງລໍຖ້າໃຫ້ບັນລັງຂາວທີ່ອົງໃຫຍ່ໃນທ້ອງຟ້າຕັດສິນລົງໂທດເຈົ້າ! ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ໄວ້ວ່າ
ຊາວອິດສະຣາເອນທຸກຄົນໄດ້ກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດພຣະເຢຊູ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ
ຄວາມຈິງຂອງການທີ່ພຣະເຢຊູໄຖ່ບາບມະນຸດຍັງຂະຫຍາຍໄປທົ່ວຈັກກະວານ ແລະ
ໄປຈົນສຸດແຜ່ນດິນໂລກ. ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມາແຕ່ດົນນານບໍ່?

ຖ້າເຈົ້າຍັງລໍຖ້າພຣະເຢຊູຮັບເອົາເຈົ້າໄປສູ່ສະຫວັນ,
ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າເຈົ້າຄືທ່ານໄມ້ຕາຍທີ່ແຂງກະດ້າງທ່ານໜຶ່ງ^[7].

ພຣະເຢຊູຈະບໍ່ຮັບຮູ້ຜູ້ເຊື່ອຈອມປອມຄືກັບເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ຄວາມຈິງ ແລະ
ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຽງແຕ່ພອນເທົ່ານັ້ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາໃນການໂຍນເຈົ້າລົງໄປໃນບຶງໄຟເພື່ອຖືກເຜົາໄໝ້ເປັນເວລາຫຼາຍສິບພັນປີ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາດ້ວຍຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

57. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພິພາກສາມະນຸດເທື່ອລະຄົນ ແລະ ບໍ່ທົດສອບມະນຸດເທື່ອລະຄົນ; ການເຮັດແບບນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ. ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງແມ່ນບໍ່ຄືກັນບໍ່? ທາດແທ້ຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນຄືກັນໝົດບໍ່? ສິ່ງທີ່ຖືກພິພາກສາແມ່ນທາດແທ້ທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ, ທາດແທ້ຂອງມະນຸດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມບາບທັງໝົດຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພິພາກສາຂໍ້ຜິດພາດທີ່ເລັກນ້ອຍ ແລະ ບໍ່ສຳຄັນສຳລັບມະນຸດ. ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາແມ່ນໃນຮູບແບບເປັນຕົວແທນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດເພື່ອຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໂດຍສະເພາະ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ພິພາກສາຄົນກຸ່ມໜຶ່ງເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການພິພາກຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ. ເຊັ່ນວ່າ ການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄົນກຸ່ມໃດໜຶ່ງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງໃຊ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ພາລະກິດຈຶ່ງຖືກເຜີຍແຜ່ອອກໄປເທື່ອລະໜ້ອຍ; ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາກໍເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພິພາກສາຄົນບາງປະເພດ ຫຼື ຄົນບາງກຸ່ມ, ແຕ່ພິພາກສາຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດທັງໝົດ, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ການທີ່ມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ການທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ ຫຼື ການລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ສິ່ງທີ່ຖືກພິພາກສາແມ່ນທາດແທ້ຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດທີ່ມະນຸດໄດ້ເປັນພະຍານ ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາກຕໍ່ໜ້າບັນລັງສີຂາວທີ່ອົ່ງໃຫຍ່ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງຄິດຂຶ້ນໂດຍມະນຸດໃນຍຸກຜ່ານມາ. ພາລະກິດທີ່ກຳລັງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນການພິພາກສາຕໍ່ໜ້າບັນລັງສີຂາວທີ່ອົ່ງໃຫຍ່ຢ່າງແນ່ນອນ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແຫ່ງປັດຈຸບັນແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ພິພາກສາມະນຸດຊາດທັງປວງໃນ

ລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ. ເນື້ອໜັງນີ້ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະທຳ ແລະ ອຸປະນິໄສທັງໝົດແມ່ນຄວາມບໍລິບູນຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ຂອບເຂດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະມີຈຳກັດ ແລະ

ບໍ່ກ່ຽວພັນເຖິງຈັກກະວານທັງປວງໂດຍກົງ,

ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາແມ່ນການພິພາກສາມະນຸດຊາດທັງປວງໂດຍກົງ;

ມັນບໍ່ແມ່ນສຳລັບເຫັນແກ່ປະຊາຊົນຈີນເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ສຳລັບຄົນກຸ່ມນ້ອຍໆ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດຜົນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

58. ພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວໃນມື້ນີ້ແມ່ນເພື່ອພິພາກສາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ, ເພື່ອພິພາກສາຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດ, ເພື່ອສາບແລ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ. ຄວາມບໍ່ຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມທໍລະຍົດຂອງມະນຸດ, ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງມະນຸດ, ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດແມ່ນໄດ້ຖືກປະນາມວ່າເປັນຄວາມຜິດບາບ.

ພຣະທຳຂອງພຣະອົງກ່ຽວພັນກັບຫຼັກການແຫ່ງການພິພາກສາ;

ພຣະອົງໃຊ້ການພິພາກສາແຫ່ງຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດ,

ຄຳສາບແລ່ງແຫ່ງຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດ ແລະ

ການເປີດໂປງໃບໜ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງມະນຸດເພື່ອສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ຄວາມບໍລິສຸດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ

ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄືອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ.

ອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນບໍລິບົດແຫ່ງພຣະທຳໃນບັດຈຸບັນ,

ເຮົາໃຊ້ພວກມັນເພື່ອກ່າວ ແລະ ພິພາກສາ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ.

ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຄືພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ

ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າແຈ້ງສະຫວ່າງຢ່າງສົມບູນ.

ຖ້າບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍຂອງອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມໃນຕົວເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ພິພາກສາເຈົ້າ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງຕໍ່ເຈົ້າ.

ຍ້ອນເຈົ້າມີອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ອຍເຈົ້າໄປ ແລະ ມັນແມ່ນຜ່ານສິ່ງນີ້

ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຖືກສະແດງອອກ. ຖ້າພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າ ຄວາມສົກກະປົກ ແລະ

ຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດມີຫຼາຍເກີນໄປ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວ ຫຼື ພິພາກສາເຈົ້າ ຫຼື

ບໍ່ໄດ້ຂຽນຕີເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍຈະພິສູດວ່າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ,

ຍ້ອນວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ມີຄວາມກຽດຊັງຄວາມຜິດບາບ; ພຣະອົງຈະສົກກະປົກຄືກັບມະນຸດ.

ໃນບັດຈຸບັນ, ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມສົກກະປົກຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈຶ່ງພິພາກສາເຈົ້າ ແລະ

ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມກະບົດຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈຶ່ງຂຽນຕີເຈົ້າ.

ເຮົາບໍ່ໄດ້ໂອ້ອວດລິດອຳນາດຂອງເຮົາຕໍ່ພວກເຈົ້າ ຫຼື ຕັ້ງໃຈກົດຂີ່ພວກເຈົ້າ; ເຮົາເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້
 ກໍຍ້ອນພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ເກີດໃນດິນແດນອັນສັກກະບົກນີ້
 ຖືກເຮັດໃຫ້ເປີດເບື້ອນດ້ວຍຄວາມສັກກະບົກຢ່າງຮຸນແຮງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍຄວາມຊື່ສັດ ແລະ
 ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າໄປແລ້ວ ແລະ
 ພວກເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນໝູທີ່ເກີດໃນມຸມທີ່ສັກກະບົກທີ່ສຸດຂອງໂລກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
 ມັນເປັນຍ້ອນສິ່ງນີ້ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຖືກພິພາກສາ ແລະ
 ເຮົາຈຶ່ງປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາມາເຖິງພວກເຈົ້າ. ມັນເປັນຍ້ອນການພິພາກສານີ້ແທ້ໆ
 ພວກເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳ ແລະ
 ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍລິສຸດ; ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງແທ້ໆ, ພຣະອົງຈຶ່ງພິພາກສາພວກເຈົ້າ ແລະ
 ປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໃສ່ພວກເຈົ້າ.
 ຍ້ອນພຣະອົງສາມາດເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ
 ເມື່ອພຣະອົງເຫັນຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດ ແລະ
 ຍ້ອນພຣະອົງສາມາດເປີດເຜີຍຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ
 ເມື່ອພຣະອົງເຫັນຄວາມສັກກະບົກຂອງມະນຸດ, ສິ່ງນີ້ກໍພຽງພໍທີ່ຈະສະແດງວ່າ
 ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ ຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ສົມບູນ ແລະ
 ຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ສັກກະບົກ. ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ກຶ້ງເກືອກໃນບຶງໜອງກັບຄົນອື່ນ
 ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ບໍລິສຸດກ່ຽວກັບເຂົາ ແລະ ເຂົາບໍ່ມີອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳ,
 ແລ້ວເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຄຸນສົມບັດພິພາກສາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດ ຫຼື
 ເຂົາຈະບໍ່ເໝາະສົມປະຕິບັດການພິພາກສາຂອງມະນຸດ. ຖ້າບຸກຄົນໜຶ່ງຈະຕັດສິນອີກຄົນໜຶ່ງ,
 ມັນຈະບໍ່ເປັນຄືກັບວ່າພວກເຂົາຕົບໜ້າກັນເອງບໍ່?
 ຜູ້ຄົນທີ່ສັກກະບົກສຳກັບອີກຄົນໜຶ່ງຈະສາມາດມີຄຸນສົມບັດພິພາກສາຄົນທີ່ເປັນຄືກັບພວກເຂົາໄດ້
 ແນ່ນອນໃດ?
 ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດພິພາກສາມະນຸດຊາດສັກກະບົກທັງປວງ.
 ມະນຸດຈະສາມາດພິພາກສາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ?
 ມະນຸດຈະສາມາດເຫັນຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ ແລະ
 ມະນຸດຈະສາມາດມີຄຸນສົມບັດເພື່ອປະນາມຄວາມຜິດບາບເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແນວໃດ?
 ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນສົມບັດພິພາກສາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ,
 ແລ້ວພຣະອົງຈະເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳໄດ້ແນວໃດ?
 ເມື່ອອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງຜູ້ຄົນຖືກເປີດເຜີຍອອກ, ພຣະເຈົ້າກໍກ່າວເພື່ອພິພາກສາຜູ້ຄົນ
 ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງເຫັນວ່າພຣະອົງບໍລິສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີທີ່ຜົນຂອງບາດກ້າວທີສອງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຖືກບັນລຸ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

59. ພຣະເຈົ້າສຳເລັດການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນຜ່ານທາງໃດ? ສິ່ງນັ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານທາງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຫຼັກໆແມ່ນປະກອບດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມໂກດຮ້າຍ, ລົດທານຸພາບ, ການພິພາກສາ ແລະ ຄຳສາບແຊ່ງ ແລະ ການທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນຫຼັກໆແມ່ນຜ່ານທາງພິພາກສາ. ບາງຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຖາມວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ຄຳສາບແຊ່ງເທົ່ານັ້ນ? ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ “ຖ້າພຣະເຈົ້າຈະສາບແຊ່ງມະນຸດ, ມະນຸດຈະບໍ່ຕາຍບໍ່? ຖ້າພຣະເຈົ້າຈະພິພາກສາມະນຸດ, ມະນຸດຈະບໍ່ຖືກກ່າວໂທດບໍ່? ແລ້ວເຂົາຈະຍັງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ແນວໃດ?” ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສາບແຊ່ງແມ່ນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງພິພາກສາແມ່ນຄວາມບາບຂອງມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງກ່າວຢ່າງໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ພຣະອົງກໍເປີດເຜີຍທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ, ເປີດເຜີຍຜ່ານພຣະທຳທີ່ເຂັ້ມງວດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ມະນຸດ, ແຕ່ຜ່ານການພິພາກສາດັ່ງກ່າວ, ພຣະອົງໄດ້ມອບຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບທາດແທ້ຂອງເນື້ອໜັງໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຍອມເຊື່ອຟັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດແມ່ນມາຈາກຄວາມບາບ ແລະ ມາຈາກຊາຕານ, ມັນແມ່ນການບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ມັນຄືເປົ້າໝາຍແຫ່ງການຂ້ຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ພຣະທຳແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ການຫຼໍ່ຫຼອມທຸກຮູບແບບ; ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດມີປະສິດທິພາບ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອເຈົ້າປະສົບກັບການທົດລອງທີ່ເຈັບປວດເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

60. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ, ພຣະອົງໄດ້ຮັກມະນຸດ ແລະ ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດຜົນ, ແຕ່ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຢູ່ພາຍໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ? ມີການພິພາກສາ, ລົດທານຸພາບ, ຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ຄຳສາບແຊ່ງ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າສາບແຊ່ງມະນຸດໃນອະດີດ, ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ໂຍນມະນຸດທັງມົດລົງສູ່ຊຸມເລິກທີ່ສຸດ, ແຕ່ໃຊ້ວິທີນັ້ນເພື່ອຫຼໍ່ຫຼອມຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ; ພຣະອົງບໍ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ, ແຕ່ປະຕິບັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ທາດແທ້ຂອງເນື້ອໜັງແມ່ນມາຈາກຊາຕານ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າເວົ້ານັ້ນແມ່ນຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ,

ແຕ່ຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ເປັນໄປຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງສາບແຊ່ເຈົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະຮັກພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງເນື້ອໜັງ;
ພຣະອົງຂຽນຕີເຈົ້າເພື່ອບຸກໃຫ້ເຈົ້າຕື່ນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກຂໍ້ບົກຜ່ອງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວເຈົ້າ
ແລະ ເພື່ອຮູ້ຈັກຄວາມບໍ່ມີຄຳທັງໝົດຂອງມະນຸດ. ສະນັ້ນ, ຄຳສາບແຊ່ຂອງພຣະເຈົ້າ,
ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ ລົດທານຸພາບ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ,
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນປັດຈຸບັນ ແລະ
ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍພາຍໃນພວກເຈົ້າ,
ທຸກສິ່ງແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອເຈົ້າປະສົບກັບການທົດລອງທີ່ເຈັບປວດເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

61. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະພິພາກສາມະນຸດ ຫຼື ສາບແຊ່ເຂົາ,
ທັງສອງຢ່າງແມ່ນເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ:
ທັງສອງຢ່າງແມ່ນເຮັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີສຸດຢູ່ພາຍໃນມະນຸດນັ້ນສົມບູນ. ໝາຍຄວາມວ່າ
ມະນຸດຖືກຫຼຸ່ມຜ່ານສິ່ງນີ້ ແລະ
ສິ່ງທີ່ຍັງຂາດຢູ່ຂ້າງໃນມະນຸດກໍຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຜ່ານທາງພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.
ທຸກບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າຈະເປັນພຣະທຳທີ່ໂຫດຮ້າຍ ຫຼື ການພິພາກສາ ຫຼື
ການຂຽນຕີແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ເໝາະສົມທີ່ສຸດ.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວທີ່ອຸກຕ່າງໆແບບນີ້; ໃນປັດຈຸບັນ,
ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ພາຍໃນພວກເຈົ້າ
ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະເຫັນຄຸນຄ່າເຖິງສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງ.
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດບາງຢ່າງພາຍໃນຕົວພວກເຈົ້າ,
ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າກໍໝັ້ນຄົງ ແລະ ມີຄວາມສະຫງົບສຸກ;
ມັນຄືພອນຂອງເຈົ້າທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບຈາກຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຫຍັງກໍຕາມໃນອະນາຄົດ,
ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຕົວພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຄືຄວາມ
ຮັກ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການພິພາກສາ ແລະ ການຫຼຸ່ມຂອງພຣະເຈົ້າ, ການກະທຳ ແລະ
ຄວາມຈິງໃຈຂອງເຂົາກໍຈະຍັງຢູ່ໃນລະດັບພາຍນອກສະເໝີ ແລະ
ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາກໍຈະຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແບງຢູ່ສະເໝີ.
ສິ່ງນີ້ຖືວ່າເປັນການຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າບໍ່? ໃນປັດຈຸບັນ,
ເຖິງແມ່ນວ່າຍັງມີຫຼາຍຢ່າງພາຍໃນມະນຸດທີ່ຍັງອວດດີ ແລະ ທະນົງຕົວ,
ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດກໍໝັ້ນຄົງກວ່າແຕ່ກ່ອນຫຼາຍ.
ການທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດການກັບເຈົ້າກໍແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ

ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າອາດຮູ້ສຶກເຈັບປວດບາງຢ່າງໃນເວລານັ້ນ,
ມື້ທີ່ເກີດມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າກໍຈະມາເຖິງ. ໃນເວລານັ້ນ, ເຈົ້າຈະຫຼຽວຄືນຫຼັງ
ແລະ ເຫັນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມີສະຕິບັນຍາຫຼາຍສ່ຳໃດ ແລະ
ໃນເວລານັ້ນເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອເຈົ້າປະສົບກັບການທົດລອງທີ່ເຈັບປວດເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

62. ພາລະກິດທີ່ກຳລັງປະຕິບັດຢູ່ໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຖິ້ມຊາຕານ,
ປະຖິ້ມບັນພະບຸລຸດທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງພວກເຂົາ.
ທຸກການພິພາກສາດ້ວຍພຣະທຳແມ່ນແນໃສ່ເພື່ອເປີດໂປ່ງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ
ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈແກ່ນແທ້ແຫ່ງຊີວິດ.
ການພິພາກສາທັງໝົດທີ່ຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກເຫຼົ່ານີ້ສຽບແທງຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ.
ທຸກການພິພາກສາສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຊະຕາກຳຂອງພວກເຂົາໂດຍກົງ ແລະ
ມັງໝາຍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຈັບໃຈເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ປະຖິ້ມທຸກສິ່ງ ແລະ ຫັນມາຮູ້ຈັກຊີວິດ;
ຮູ້ຈັກໂລກທີ່ສົກກະປົກນີ້ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍຮູ້ຈັກສະຕິບັນຍາ, ລົດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ຮູ້ຈັກມະນຸດຊາດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ອີ່ມມີການຕີສອນ ແລະ
ການພິພາກສາຫຼາຍພຽງໃດ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດກໍອີ່ມສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ເຈັບຫຼາຍພຽງນັ້ນ ແລະ
ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາກໍອີ່ມສາມາດຖືກປຸກໃຫ້ຕື່ນຫຼາຍພຽງນັ້ນ.
ການປຸກຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງໜັກ ແລະ
ຖືກຫຼອກລວງຫຼາຍທີ່ສຸດເຫຼົ່ານີ້ຄືເປົ້າໝາຍຂອງການພິພາກດັ່ງກ່າວ. ມະນຸດບໍ່ມີຈິດວິນຍານ
ນັ້ນກໍຄື ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາໄດ້ຕາຍໄປດົນນານແລ້ວ ແລະ ເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າມີສະຫວັນ,
ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າມີພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົາກຳລັງດື່ມລົມໃນເຫວລິກແຫ່ງຄວາມຕາຍ;
ແລ້ວເຂົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ແນວໃດວ່າ ເຂົາກຳລັງດຳລົງຊີວິດໃນນະລົກຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້?
ເຂົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ແນວໃດວ່າ
ຊາກສົບເນົ່າເປື້ອນນີ້ຂອງເຂົາໄດ້ຕົກລົງໄປຢູ່ໃນແດນມໍລະນາແຫ່ງຄວາມຕາຍດ້ວຍຄວາມເສື່ອມ
ຊາມຂອງຊາຕານ? ເຂົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ແນວໃດວ່າ
ທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຖືກທຳລາຍເກີນກວ່າມະນຸດຈະແກ້ໄຂໄດ້ເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ?
ແລະ ເຂົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ແນວໃດວ່າ ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກໃນປັດຈຸບັນ ແລະ
ກຳລັງຊອກຫາກຸ່ມຄົນເສື່ອມຊາມທີ່ພຣະອົງສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້? ເຖິງແມ່ນວ່າ
ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ການພິພາກສາທຸກຢ່າງ
ຈິດສຳນຶກທີ່ແຂງກະດ້າງຂອງເຂົາກໍຍັງບໍ່ຕື່ນແມ່ນພຽງໜ້ອຍດຽວ ແລະ
ບໍ່ມີກິລະຍາທຳທາງຫຍັງເລີຍ. ມະນຸດຊ່າງເສື່ອມຊາມແທ້ເດ! ເຖິງແມ່ນວ່າ
ການພິພາກສາປະເພດນີ້ຈະເປັນເໝືອນດັ່ງໝາກເຫັບອັນຮ້າຍກາດທີ່ຕົກລົງມາຈາກທ້ອງຟ້າ,

ແຕ່ມັນກໍເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍສຳລັບມະນຸດ.

ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການຕັດສິນຄົນແບບນີ້

ຈະບໍ່ມີຜົນດີຕາມມາ

ແລະ

ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະສາມາດຊ່ວຍຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກເຫວລິກແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານນັ້ນໄດ້.

ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພາລະກິດນີ້

ກໍຈະເປັນການຍາກທີ່ຈະໃຫ້ຄົນຫຼຸດພົ້ນຈາກແດນມໍລະນາແຫ່ງຄວາມຕາຍນັ້ນໄດ້

ເພາະຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ຕາຍໄປເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ

ແລະ

ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາກໍຖືກຊາຕານຢຽບຍຳເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ.

ການຊ່ວຍພວກເຈົ້າທີ່ຈົມຢູ່ກັບຄວາມເສື່ອມຊາມຢ່າງໜັກ

ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເອີ້ນເອົາພວກເຈົ້າຢ່າງແຮງ ແລ້ວຕັດສິນພວກເຈົ້າຢ່າງໜັກ ແລະ ພຽງເມື່ອນັ້ນ
ຫົວໃຈທີ່ເຢັນຊາຄືກັບນ້ຳກ້ອນຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກບຸກໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ມະນຸດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທົ່ານັ້ນສາມາດມີຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍໄດ້”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

63. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ການທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຄົບຖ້ວນ ແລະ
ຮັບເອົາມະນຸດນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ນຳຫຍັງມາສູ່ມະນຸດເລີຍ ນອກຈາກດາບ ແລະ

ການຂັງຄັດເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ນຳການທົນທຸກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ, ໄຟທີ່ເຜົາໄໝ້,

ການພິພາກສາທີ່ໄຮ້ບານີ, ການຕີສອນ ແລະ ຄຳສາບແຊ່ງ ພ້ອມທັງການທົດລອງທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ.

ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນເລື່ອງລາວພາຍໃນ ແລະ ຄວາມຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແນໃສ່ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ ແລະ

ບາຍຫອກແຫ່ງເຈດຕະນາຮ້າຍທີ່ໄຮ້ຄວາມບານີທັງໝົດນີ້ແມ່ນແນໃສ່ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ

(ຍ້ອນໂດຍດັ່ງເດີມແລ້ວ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຜິດ). ທຸກສິ່ງແມ່ນເພື່ອຄວາມສະຫງ່າລາສີ ແລະ

ຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ນີ້ກໍເພາະວ່າ

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເພື່ອມະນຸດຊາດແຕ່ຢ່າງດຽວ, ແຕ່ແມ່ນເພື່ອແຜນການທັງໝົດ

ແລະ ເພື່ອບັນລຸຄວາມປະສົງດັ່ງເດີມຂອງພຣະອົງ ໃນຕອນທີ່ພຣະອົງສ້າງມະນຸດຊາດ. ດັ່ງນັ້ນ,

ບາງທີເກົ້າສິບເປີເຊັນຂອງສິ່ງທີ່ມະນຸດປະສົບແມ່ນຄວາມທົນທຸກ ແລະ

ການທົດລອງແຫ່ງແປວໄຟ ແລະ ມີແຫ່ງຄວາມຫວານຊື່ນ ແລະ ມີແຫ່ງຄວາມສຸກໜ້ອຍທີ່ສຸດ ຫຼື

ບໍ່ມີເລີຍ ທີ່ເປັນມື້ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດບາຖະໜາ ແລະ

ພວກເຂົາອີ່ງບໍ່ສາມາດມີຊ່ວງເວລາທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມສຸກໃນເນື້ອໜັງ

ໂດຍໃຊ້ເວລາທີ່ສວຍງາມກັບພຣະເຈົ້າ. ເນື້ອໜັງແມ່ນສົກກະບົກ, ດັ່ງນັ້ນ

ສິ່ງທີ່ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເຫັນ ຫຼື ໄດ້ຮັບແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກການຂັງຄັດຂອງພຣະເຈົ້າ

ທີ່ມະນຸດພົບວ່າມັນບໍ່ໜ້າພໍໃຈ, ຄືກັບວ່າ ມັນຂາດຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບົກກະຕິ. ນີ້ແມ່ນຍ້ອນວ່າ

ພຣະອົງຈະສຳແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງທີ່ມະນຸດບໍ່ມັກ,

ພຣະອົງຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການກະທຳຜິດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງຂອງສັດຕູ.

ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງດ້ວຍທຸກວິທີທາງທີ່ຈຳເປັນ
ເພື່ອສິ້ນສຸດພາລະກິດແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານເປັນເວລາຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງ
ນັ້ນກໍຄືພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ການທຳລາຍຊາຕານເຖົ້າ!

(ຄັດຈາກບົດ “ເປົ້າໝາຍຂອງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

64. ຕອນນີ້ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແລ້ວບໍ່ ວ່າສິ່ງໃດຄືການພິພາກສາ ແລະ ສິ່ງໃດຄືຄວາມຈິງ?
ຖ້າເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈແລ້ວ, ແລ້ວເຮົາຂໍແນະນຳເຈົ້າໃຫ້ຍອມເຊື່ອຟັງຮັບເອົາການຖືກພິພາກສາ,
ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກຍົກຍ້ອງໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ຖືກພຣະອົງນຳພາໄປສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ທີ່ພຽງຍອມຮັບເອົາຄຳພິພາກສາ
ແຕ່ບໍ່ສາມາດຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດຈັກເທື່ອ, ນັ້ນກໍຄື
ຜູ້ທີ່ຫຼົບຫຼີນໄປໃນທຳມະກາງພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ຈະຖືກລັງກຽດ ແລະ
ປະຕິເສດໂດຍພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ. ຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາຈະມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກວ່າ ແລະ
ຮ້າຍແຮງກວ່າຄວາມບາບພວກຟາຣີຊາຍ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ທໍລະຍົດພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເປັນກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີສົມຄວນແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດບໍລິການ
ກໍຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດທີ່ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ,
ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍເປັນການລົງໂທດຊົ່ວນິລັນດອນ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກເວັ້ນຄົນທໍລະຍົດ
ຜູ້ທີ່ໄດ້ສະແດງຄວາມສັດຊື່ດ້ວຍຄຳເວົ້າ ແຕ່ຕໍ່ມາແມ່ນທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ.
ຄົນປະເພດນີ້ຈະໄດ້ຮັບຜົນກຳຜ່ານການລົງໂທດຕໍ່ວິນຍານ, ຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍ.
ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນການເປີດເຜີຍແທ້ຈິງເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?
ນີ້ບໍ່ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຕັດສິນລົງໂທດ ແລະ ເປີດເຜີຍເຂົາບໍ່?
ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍທຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດຄວາມປະພຶດຊົ່ວຊ້າທຸກປະເພດໃນລະຫວ່າງເວລາແຫ່ງ
ການພິພາກສາໄປສະຖານທີ່ໆເຕັມໄປດ້ວຍວິນຍານຊົ່ວ ແລະ
ປ່ອຍໃຫ້ວິນຍານຊົ່ວເຫຼົ່ານີ້ທຳລາຍຮ່າງກາຍຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາຕາມໃຈມັກ ແລະ
ຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກໍສົ່ງກິ້ນເໝັນເນົາຂອງຊາກສົບ.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຜົນກຳທີ່ເໝາະສົມສຳລັບພວກເຂົາ.
ພຣະເຈົ້າຈົດບັນທຶກຄວາມບາບທຸກຢ່າງຂອງຜູ້ເຊື່ອຈອມບອມທີ່ບໍ່ຊື່ສັດ, ອັກຄະສາວົກບອມ ແລະ
ຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດຈອມບອມ; ຫລັງຈາກນັ້ນ ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ເໝາະສົມ
ພຣະອົງຈະໂຍນພວກເຂົາໄປຢູ່ທຳມະກາງວິນຍານທີ່ສົກກະບົກ,
ປ່ອຍໃຫ້ວິນຍານທີ່ສົກກະບົກເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາທັງໝົດເປີດເປື້ອນຢ່າງຕາມໃຈ
ມັກ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເກີດໃໝ່ອີກຄັ້ງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງອີກຈັກເທື່ອ.
ຜູ້ໜ້າຊື່ໃຈຄົດເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ເຮັດບໍລິການໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ
ແຕ່ບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ຈົນຮັກພັກດີເຖິງທີ່ສຸດແມ່ນຖືກພຣະເຈົ້ານັບໃຫ້ຢູ່ກຸ່ມຄົນຊົ່ວຊ້າ
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເດີນຢູ່ໃນການຊີ້ນຳຂອງຄົນຊົ່ວຊ້ານັ້ນ ແລະ

ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງກຸ່ມຄົນທີ່ຂາດລະບຽບວິໄນ; ໃນທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະຄຣິດ ຫຼື ບໍ່ປະກອບສ່ວນຫຍັງດ້ວຍກຳລັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເມື່ອຍຸກໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ ພຣະອົງຈະທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາທັງໝົດ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບເສັ້ນທາງເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຈົງໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຖືກບັງຄັບໂດຍສະຖານະການໃຫ້ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງພໍເປັນພິທີ ແມ່ນຈະຖືກນັບໄວ້ກັບຜູ້ຄົນທີ່ເຮັດບໍລິການສຳລັບຄົນຂອງພຣະອົງ. ໃນບັນດາມະນຸດເຫຼົ່ານັ້ນ ມີພຽງຈຳນວນນ້ອຍຄົນທີ່ສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຈະດັບສູນໄປກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທີ່ແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດບໍລິການ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາທຸກຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຄິດອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັບພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ເຊັ່ນ: ຜູ້ຄົນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ວ່າໜ້າໂດຍພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນປະໂລຫິດ. ພວກເຂົາຈະເປັນໝາກຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກຈັດຢູ່ໃນປະເພດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້, ພວກເຂົາຈະຖືກນັບໃຫ້ຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ແນ່ນອນ ພວກເຈົ້າສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້ເລີຍວ່າ ຜົນຮັບຂອງພວກເຂົາຈະອອກມາແບບໃດ. ເຮົາໄດ້ເວົ້າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຄວນເວົ້າກັບພວກເຈົ້າໄປແລ້ວ; ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຈົ້າເລືອກແມ່ນທາງເລືອກຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈກໍຄື: ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍລໍຖ້າສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດກ້າວທັນພຣະອົງໄດ້ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດຄົນໃດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາດ້ວຍຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ທ່ອນໄມ້ຕາຍ: ສຳນວນພາສາຈີນທີ່ໝາຍເຖິງ “ເກີນຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ”.

(II) ພຣະທຳກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍວິທີການທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາ ດເສື່ອມຊາມ

65. ອາດາມ ແລະ ເອວາທີ່ຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນ ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ລົສຸດ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນສວນເອເດັນ ພວກເຂົາບໍ່ລົສຸດ, ບໍ່ໄດ້ມີມົນທົນຈາກຄວາມສັກກະບົກເລີຍ. ພວກເຂົາຊື່ສັດກັບພຣະເຢໂຮວາອີກດ້ວຍ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບການຫັກຫຼັງພຣະເຢໂຮວາ. ນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາປາສະຈາກການລົບກວນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ, ປາສະຈາກພິດຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ລົສຸດທີ່ສຸດໃນບັນດາມະນຸດຊາດ. ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສວນເອເດັນ, ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປື້ອນດ້ວຍຄວາມສັກກະບົກໃດເລີຍ, ບໍ່ໄດ້ຖືກຄອບຄອງໂດຍເນື້ອໜັງ ແລະ ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຢໂຮວາ. ຕໍ່ມາ ເມື່ອພວກເຂົາຖືກຊາຕານລ້ວງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງມີພິດຂອງ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຫັກຫຼັງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ພວກເຂົາບໍ່ລົສຸດ ແລະ ເຄົາລົບພຣະເຢໂຮວາ; ຍ້ອນສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນມະນຸດ. ຕໍ່ມາ, ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຖືກຊາຕານລ້ວງ, ພວກເຂົາຈຶ່ງກິນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງການຮູ້ຈັກດີ ແລະ ຊົ່ວ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ. ພວກເຂົາຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ສູນເສຍລັກສະນະດັ້ງເດີມຂອງມະນຸດ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ມະນຸດມີລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ. ໃນເວລານັ້ນ, ມະນຸດເປັນມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ. ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ມະນຸດກໍ່ກາຍມາເປັນສັດ. ຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົ່ວ ແລະ ຄວາມສັກກະບົກ, ປາສະຈາກຄວາມດີ ຫຼື ຄວາມບໍ່ລົສຸດ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຊາຕານບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

66. ຈາກຕອນທີ່ມະນຸດໄດ້ມີວິທະຍາສາດສັງຄົມເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດກໍ່ວຸ້ນຢູ່ນຳວິທະຍາສາດ ແລະ ຄວາມຮູ້. ແລ້ວວິທະຍາສາດ ແລະ ຄວາມຮູ້ກາຍມາເປັນເຄື່ອງມືສຳລັບການບົກຄອງຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີພື້ນທີ່ພຽງພໍອີກຕໍ່ໄປສຳລັບໃຫ້ມະນຸດ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂທີ່ຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີອີກຕໍ່ໄປ. ຕຳແໜ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼຸດຕໍ່າລົງຫຼາຍຢ່າງຂຶ້ນໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ໂລກໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດເຊິ່ງປາສາຈາກພື້ນທີ່ໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເປັນໂລກທີ່ມືດ, ຫວ່າງເປົ່າໂດຍປາສະຈາກຄວາມຫວັງ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ຈຶ່ງໄດ້ເກີດມີນັກວິທະຍາສາດສັງຄົມຫຼາຍຄົນ, ນັກປະຫວັດສາດ ແລະ ນັກການເມືອງເພື່ອອະທິບາຍທິດສະດີແຫ່ງວິທະຍາສາດສັງຄົມ, ທິດສະດີແຫ່ງການວິວັດທະນາການ ແລະ ທິດສະດີອື່ນໆທີ່ລະເມີດຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດ, ເພື່ອເຕັມເຕັມຫົວໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ແລ້ວໃນລັກສະນະນີ້, ຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງ ກໍຍິ່ງໜ້ອຍລົງ ແລະ ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນທິດສະດີແຫ່ງວິວັດທະນາການກໍຍິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ. ນອກຈາກນັ້ນ ກໍມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍຄົນທີ່ເຫັນການບັນທຶກແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນ ເປັນເໝືອນກັບເລື່ອງເລົ່າລື ແລະ ຕຳນານ. ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນເລີ່ມບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ກຽດສັກສີ ແລະ ຄວາມອຶ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຂໍ້ຄຶດເຫັນທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າມີຢູ່ ແລະ ມີອຳນາດເໝືອນທຸກສິ່ງ. ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຊະຕາກຳຂອງປະເທດ ແລະ ຊົນຊາດບໍ່ສຳຄັນກັບພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ. ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທີ່ຫວ່າງເປົ່າ ເຊິ່ງສົນໃຈແຕ່ການກິນ, ຕື່ມ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມພໍໃຈເທົ່ານັ້ນ... ມີຄົນສ່ວນໜ້ອຍທີ່ຈະສະແຫວງຫາດ້ວຍຕົນເອງວ່າ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນບັດຈຸບັນຢູ່ທີ່ໃດ ຫຼື ຄົ້ນຫາວິທີທີ່ພຣະອົງປົກຄອງ ແລະ ບັນແຕ່ງຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ໂດຍມະນຸດບໍ່ຮູ້ຕົວ, ອາດຈະທຳຂອງມະນຸດກໍຍິ່ງມີຄວາມສາມາດໜ້ອຍລົງທີ່ຈະຍຶດຕິດກັບຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດ ແລະ ຍັງມີຄົນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍທີ່ຮູ້ສຶກວ່າ ການດຳລົງຊີວິດແບບນີ້ໃນໂລກ ພວກເຂົາແມ່ນມີຄວາມສຸກໜ້ອຍກວ່າຄົນທີ່ຈາກໄປ. ແມ່ນແຕ່ຄົນໃນປະເທດທີ່ເຄີຍມີຄວາມສິວິໄລສູງກໍຈົ່ມກັບຄວາມທຸກດັ່ງກ່າວ. ຍ້ອນວ່າຫາກປາສະຈາກການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ນັກສັງຄົມສາດໃດໆ ຈະພະຍາຍາມຄົ້ນຄິດຢ່າງໜັກເພື່ອຮັກສາອາລິຍະທຳຂອງມະນຸດຫຼາຍສ່ຳໃດ, ມັນກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຕື່ມເຕັມຄວາມຫວ່າງເປົ່າໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດໄດ້, ຍ້ອນບໍ່ມີໃຜສາມາດເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີທິດສະດີທາງສັງຄົມໃດທີ່ສາມາດປ່ອຍມະນຸດໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກຄວາມຫວ່າງເປົ່າທີ່ເຂົາທົນ ທຸກຢູ່. ວິທະຍາສາດ, ຄວາມຮູ້, ອິດສະລະພາບ, ປະຊາທິປະໄຕ, ເວລາຫວ່າງ, ຄວາມສະດວກສະບາຍ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການບັນເທົາພຽງຊົ່ວຄາວ. ເຖິງວ່າຈະມີສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ມະນຸດກໍຈະເຮັດບາບໂດຍຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ ແລະ ສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າກັບຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳຂອງສັງຄົມ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດຍັບຍັ້ງຄວາມຍາກໄດ້ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດໃນການຄົ້ນຫາ. ຍ້ອນມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເສຍສະລະ ແລະ ການຄົ້ນຫາທີ່ປາສະຈາກຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຈຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດນຳພາໄປສູ່ຄວາມທຸກທໍລະມານ

ຫຼາຍຂຶ້ນ. ມະນຸດຈະດຳລົງຢູ່ໃນສະພາວະແຕ່ງຄວາມຍ້ານກົວຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ, ຈະບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີຜະເຊີນກັບອະນາຄົດຂອງມະນຸດຊາດ ຫຼື ວິທີຜະເຊີນກັບເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າ. ມະນຸດຍິ່ງຈະຍ້ານວິທະຍາສາດ ແລະ ຄວາມຮູ້ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຍ້ານຄວາມຮູ້ສຶກຫວ່າງເປົ້າທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ. ໃນໂລກນີ້ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນປະເທດເສລີ ຫຼື ປະເທດທີ່ປາສະຈາດສິດທິມະນຸດ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຫຼົບຫຼີນຈາກຊະຕາກຳຂອງມະນຸດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ບົກຄອງ ຫຼື ຄົນທີ່ຖືກບົກຄອງ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຫຼົບຫຼີນຈາກຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຄົ້ນຫາຊະຕາກຳ, ຄວາມລຶກລັບ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ແລ້ວແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດຫຼົບຫຼີນຈາກຄວາມຮູ້ສຶກສັບສົນກັບຄວາມຫວ່າງເປົ້າ. ປະກົດການດັ່ງກ່າວ ເຊິ່ງເປັນບົກກະຕິກັບມະນຸດຊາດທັງໝົດ ແມ່ນຖືກເອີ້ນໂດຍນັກສັງຄົມສາດວ່າເປັນ ປະກົດການທາງສັງຄົມ, ແຕ່ບໍ່ມີບຸກຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນໃດສາມາດອອກມາແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າບົກຄອງຢູ່ເໜືອຊະຕາກຳຂອງມວນມະນຸດຊາດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

67. ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ດິນແດນແຫ່ງນີ້ໄດ້ເປັນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສັກກະບົກ, ມັນເປື້ອນເຖິງຂັ້ນຮັບບໍ່ໄດ້, ມີຄວາມທຸກທໍລະມານຫຼາຍ, ຜິສາງແລ່ນອາລະວາດທຸກບ່ອນ ທັງໃຊ້ອຸປະສານ ແລະ ຫຼອກລວງ, ກ່າວຫາໂດຍບໍ່ມີຫຼັກຖານ^[1], ມີຄວາມອຳມະຫິດ ແລະ ໂຫດຮ້າຍ, ຢຽບອ່າເມືອງຮ້າງແຫ່ງນີ້ ແລະ ປະໃຫ້ມັນເຕັມໄປດ້ວຍຊາກສົບ; ກິ່ນເໝັນຈາກຄວາມເນົ່າເປື້ອນບົກຄຸມທົ່ວດິນແດນ ແລະ ແຜ່ລາມທົ່ວເທິງອາກາດ ແລະ ດິນແດນແຫ່ງນີ້ແມ່ນມີການເຜົ່າຍາມຢ່າງໜ້າແທ້^[2]. ໃຜສາມາດເຫັນໂລກທີ່ຢູ່ເໜືອທ້ອງຟ້າ? ຜິຮ້າຍໄດ້ມັດຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດທຸກຄົນຢ່າງຫັດແທ້, ມັນປິດຕາທັງສອງຂອງເຂົາ ແລະ ປິດປາກຂອງເຂົາຢ່າງແທ້. ກະສັດຂອງພວກຜິຮ້າຍໄດ້ອາລະວາດເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ຈົນຮອດປະຈຸບັນ ໃນເວລາທີ່ມັນຍັງເຜົ່າເບິ່ງເມືອງຮ້າງ ດັ່ງກັບວ່າ ມັນເປັນພະລາຊະວັງຂອງພວກຜິຮ້າຍທີ່ບໍ່ສາມາດບຸກລຸກເຂົ້າໄດ້; ໃນຂະນະດຽວກັນ ຜູ້ໝາເຜົ່າຍາມນີ້ກໍຈັ່ງເບິ່ງດ້ວຍສາຍຕາວາດລະແວງ, ມີຄວາມຍ້ານກົວວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຈັບພວກມັນໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ ແລະ ຈະກວາດລ້າງພວກມັນທັງໝົດ ເຮັດໃຫ້ພວກມັນບໍ່ມີບ່ອນຢູ່ສະຫງົບ ແລະ ມີຄວາມສຸກ. ຜູ້ຄົນຂອງເມືອງຮ້າງແບບນີ້ຈະເຄີຍເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາເຄີຍມີຄວາມສຸກກັບຄວາມເປັນທີ່ຮັກ ແລະ ຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ພວກເຂົາສຳນຶກບຸນຄຸນຫຍັງແນ່ ຕໍ່ເລື່ອງຕ່າງໆຂອງໂລກມະນຸດ? ຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຂົາທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງອັນແຮງກ້າຂອງພຣະເຈົ້າ? ສະນັ້ນ, ໜ້ອຍຄົນຈິງສົງໄສວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຍັງຖືກເຊື່ອງຊ້ອນໄວ້ຢ່າງມືດຊືດ: ໃນສັງຄົມມືດແບບນີ້ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພວກຜິສາດມີຄວາມໂຫດຮ້າຍ ແລະ ປ່າເຖື່ອນ,

ກະສັດຂອງພວກຜິສາດ ທີ່ໄດ້ຂ້າຄົນໂດຍບໍ່ໄດ້ຜິບຕາ ຈະທົນຕໍ່ການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ໜ້າຮັກ,
ໃຈດີ ແລະ ຍັງບໍ່ລືສຸດໄດ້ແນວໃດ? ມັນຈະຕົບມື ແລະ
ຮ້ອງເຊຍການສະເດັດມາເຖິງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກຂີ້ຂ້າເຫຼົ່ານີ້ເອີຍ!
ພວກເຂົາຕອບແທນຄວາມໃຈດີດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງ, ພວກເຂົາໄດ້ດູກູກພຣະເຈົ້າແຕ່ດົນນານ,
ພວກເຂົາຂົ່ມເຫັງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບ່າເຖື່ອນທີ່ສຸດ,
ພວກເຂົາບໍ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ພວກເຂົາລັກ ແລະ ບຸ້ນ,
ພວກເຂົາໄດ້ສູນເສຍສາມັນສໍານຶກທັງໝົດ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ຕ້ານສາມັນສໍານຶກທັງໝົດ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ລໍ້ລວງໃຫ້ຄົນບໍ່ລືສຸດຂາດສະຕິ. ນີ້ແມ່ນບັນພະບຸລຸດຂອງຄົນສະໄໝບູຮານບໍ່?
ຜູ້ນໍາທີ່ເປັນທີ່ຮັກບໍ່? ພວກເຂົາທຸກຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ!
ການກ້າວກ່າຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກ້ອງສະຫວັນຕ້ອງຕົກຢູ່ໃນສະພາບແຫ່ງຄວາ
ມມືດ ແລະ ຄວາມສົນລະວົນ! ນີ້ແມ່ນອິດສະຫຼະທາງສາສະໜາບໍ່?
ນີ້ແມ່ນສິດທິຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນບໍ່?
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກົນລວງເພື່ອປົກປິດບາບ! ແມ່ນໃຜໄດ້ຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ?
ແມ່ນໃຜໄດ້ມອບຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ສະຫຼະເລືອດຂອງຕົວເອງເພື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ?
ຫຼາຍຊົ່ວໜ້າອາຍຸຄົນ ນັບຈາກພໍ່ແມ່ຫາລູກ,
ມະນຸດທີ່ຖືກຈັບໄປເປັນທາດໄດ້ຈັບພຣະເຈົ້າໄປເປັນທາດແບບບໍ່ມີຜິທີລືຕອງ
ແລ້ວນີ້ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມໂມໂຫໄດ້ແນວໃດ?
ພັນປີແຫ່ງຄວາມກຽດຊັງແມ່ນຝັງເລິກຢູ່ໃນຫົວໃຈ,
ຄວາມບາບໜາເປັນພັນປີແມ່ນຖືກຈາລຶກໃສ່ຫົວໃຈ
ແລ້ວນີ້ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເກີດມີຄວາມກຽດຊັງໄດ້ແນວໃດ? ຈົ່ງແກ້ແຄ້ນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ,
ເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງພຣະອົງດັບສູນໃຫ້ໝົດ, ຢ່າຍອມໃຫ້ມັນແລ່ນອາລະອາດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
ຢ່າຍອມໃຫ້ມັນສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງມັນອີກຕໍ່ໄປ!
ດຽວນີ້ແມ່ນເຖິງເວລາແລ້ວ: ແຕ່ດົນນານ ມະນຸດໄດ້ເຕົ້າໂຮມກໍາລັງທັງໝົດຂອງເຂົາ,
ເຂົາໄດ້ອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຂອງເຂົາ, ເສຍສະຫຼະທຸກຢ່າງເພື່ອສິ່ງນີ້,
ເພື່ອຈົກໃບໜ້າທີ່ເປັນຕາຍຳຂອງຜິສາດນີ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນ ທີ່ຖືກບັງຕາ ແລະ
ທີ່ໄດ້ທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມລໍາບາກໃນທຸກຮູບແບບ
ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມເຈັບປວດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຫັນຫຼັງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບຜິສາດເຖົ້າທີ່ຊົ່ວຮ້າຍນີ້.
ເປັນຫຍັງຈຶ່ງສ້າງອຸປະສັກທີ່ບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ?
ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໃຊ້ແລ່ນກົນເພື່ອຫຼອກລວງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ? ອິດສະຫຼະທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ສິດ ແລະ
ສິດຜົນປະໂຫຍດທີ່ຖືກຕ້ອງມີຢູ່ໃສ? ຄວາມຍຸຕິທໍາຢູ່ໃສ? ຄວາມສຸກສະບາຍຢູ່ໃສ?
ຄວາມອົບອຸ່ນຢູ່ໃສ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໃຊ້ອຸບາຍຫຼອກລວງເພື່ອຕົວະຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ?

ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໃຊ້ກຳລັງເພື່ອຍັບຍັ້ງການສະເດັດມາຂອງພຣະເຈົ້າ?
 ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຄະເນຈອນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງຂຶ້ນຢ່າງເປັນອິດ
 ສະຫຼະ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງລົບກວນພຣະເຈົ້າຈົນພຣະອົງບໍ່ມີບ່ອນທີ່ຈະພັກຫົວຂອງພຣະອົງລົງ?
 ຄວາມອົບອຸ່ນໃນທຳມະກາງມະນຸດຢູ່ໃສ? ການຕ້ອນຮັບໃນທຳມະກາງມະນຸດຢູ່ໃສ?
 ເປັນຫຍັງຈຶ່ງສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າແບບບໍ່ມີຫວັງ?
 ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮ້ອງອອກມາຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ?
 ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າກັງວົນກັບບຸດຊາຍທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ? ໃນສັງຄົມມືດນີ້
 ເປັນຫຍັງໝາເຜົ່າຍາມທີ່ເປັນຕາສົມເພດຂອງມັນບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າສະເດັດໄປງມາງຢ່າງອິດສະ
 ຫຼະທົ່ວໂລກທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງ? ເປັນຫຍັງມະນຸດ ທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນທຳມະກາງຄວາມເຈັບປວດ ແລະ
 ຄວາມທຸກທໍລະມານຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈ? ເພື່ອພວກເຈົ້າແລ້ວ,
 ພຣະເຈົ້າໄດ້ອົດທົນຕໍ່ຄວາມທໍລະມານຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ໄດ້ປະທານບຸດຊາຍທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ,
 ເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດຂອງພຣະອົງໃຫ້ພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ
 ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຍັງເມີນເສີຍຢູ່? ໃນລັກສະນະລວມຂອງທຸກຄົນ,
 ພວກເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດການສະເດັດມາຮອດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ໄດ້ປະຕິເສດມິດຕະພາບຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີສາມັນສຳນຶກເຖິງຂະໜາດນັ້ນ?
 ພວກເຈົ້າຕຸ້ມໃຈບໍ່ ທີ່ຈະທົນຕໍ່ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳໃນສັງຄົມມືດແບບນີ້?
 ແທນທີ່ຈະຍັດທ້ອງຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ອີ່ມກັບຄວາມກຽດຊັງນັບຜັນປີ,
 ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຍັດທ້ອງຕົນເອງດ້ວຍ “ຂີ້” ຂອງກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (8)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

68. ຈາກເບື້ອງເທິງຫາເບື້ອງລຸ່ມ ແລະ ຈາກຕອນເລີ່ມຕົ້ນຫາຕອບຈົບ,
 ຊາຕານໄດ້ລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະພຶດໃນທາງກົງກັນຂ້າມກັບພຣະອົງ.
 ການເວົ້າກ່ຽວກັບ “ມໍລະດົກທາງວັດທະນະທຳບູຮານ”, ການໃຫ້ຄຸນຄ່າ
 “ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳບູຮານ”, “ການສັ່ງສອນຂອງລັດທິເຕົ້າ ແລະ ຂົງຈີ້” ແລະ
 “ວັນນະຄະດີຊັ້ນຍອດຂອງຂົງຈີ້ ແລະ ພິທີການຂອງສັກດີນາ” ທຸກສິ່ງນີ້ໄດ້ນຳພາມະນຸດໄປສູ່ນາຮົກ.
 ວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝໃນປັດຈຸບັນ ພ້ອມກັບອຸດສາຫະກຳ, ກະສິກຳ ແລະ
 ທຸລະກິດທີ່ມີການພັດທະນາຢ່າງສູງ ແມ່ນບໍ່ມີໃຫ້ເຫັນຢູ່ຈັກກ່ອນເລີຍ. ກົງກັນຂ້າມ,
 ທຸກສິ່ງທີ່ມັນເຮັດແມ່ນເນັ້ນໃສ່ພິທີການຂອງສັກດີນາທີ່ເຜີຍແຜ່ໂດຍ “ທະນີ”
 ຂອງສະໄໝບູຮານເພື່ອຈົງໃຈລົບກວນ, ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ສືບຕໍ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຈັບປວດຈົນຮອດປັດຈຸບັນ ແຕ່ມັນຍັງຕ້ອງການກິນກິນ^[3]
 ມະນຸດທັງໝົດ. ການເຜີຍແຜ່ຄຳສອນດ້ານສົມບັດສິນທຳ ແລະ ຈັນຍາບັນຂອງສັກດີນາ ແລະ
 ການຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳບູຮານໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ມະນຸດແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ
 ວ ແລະ ໄດ້ຫັນປ່ຽນມະນຸດໄປເປັນມານຮ້າຍທັງໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍ.

ມີຄົນຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ຈະຍືນດີຕ້ອນຮັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຕ້ອນຮັບການສະເດັດມາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງດີອີກດີໃຈ.

ໃບໜ້າຂອງມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍເຈດຕະນາຄາດຕະກຳ ແລະ
ຢູ່ທຸກບ່ອນກໍມີແຕ່ລົມຫາຍໃຈແຫ່ງການເຂັນຂ້າກະຈາຍໄປທົ່ວອາກາດ.

ພວກເຂົາຕ້ອງການຢາກຂັບໄລ່ພຣະເຈົ້າອອກຈາກດິນແດນແຫ່ງນີ້;
ພວກເຂົາຈັດແຈງໂຕເອງໃນຖັນແຖວຂອງການຕໍ່ສູ້ເພື່ອ “ທຳລາຍລ້າງ” ພຣະເຈົ້າດ້ວຍມືດ ແລະ
ງ້າວທີ່ຢູ່ໃນມື. ໃນທົ່ວດິນແດນແຫ່ງຜີຮ້າຍນີ້, ມະນຸດຖືກສອນຢູ່ຕະຫຼອດວ່າ ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ,
ມີແຕ່ພະທຸງມະເຜີລາມໄປທົ່ວ ແລະ

ໃນອາກາດກໍກະຈາຍໄປດ້ວຍກິ່ນອາຍແຫ່ງຄວາມວືນວຽນປວດຮາກຈາກການຈູດເຈັຍ ແລະ ທູບ
ເຊິ່ງຄວັນກຸ້ມຈົນຫາຍໃຈບໍ່ອອກ. ມັນຄືກັບວ່າ

ເປັນກິ່ນເໝັນຂອງຂີ້ຕົມທີ່ປົກຫຸ້ມດ້ວຍການບິດມ້ວນໂຕຂອງໆພືດໃຫຍ່,
ເປັນກິ່ນທີ່ເໝັນຫຼາຍຈົນຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຊົາຮາກໄດ້. ນອກຈາກນີ້ແລ້ວ,

ຍັງສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຄ່ອຍໆຂອງພວກຜີສາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍສວດຄຳພີ ເຊິ່ງຄືກັບວ່າ
ເປັນສຽງດັງມາແຕ່ໄກໆໃນນາຮົກ, ເປັນສຽງດັງຫຼາຍຈົນຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຊົາສັນເຊັນໄດ້.

ທົ່ວດິນແດນແຫ່ງນີ້ ມີຮູບບັນຍາຍທຸກສີຂອງສາຍຮຸ້ງກະຈາຍໄປທົ່ວ
ເຊິ່ງຜັນປ່ຽນດິນແດນນີ້ໄປເປັນໂລກແຫ່ງຄວາມເບີກບານ

ໃນຂະນະທີ່ກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍຫົວເຍາະເຍີ້ຍຢູ່ຢ່າງຊົ່ວຊ້າ ຄືກັບວ່າ
ແຜນການທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນໄດ້ປະສົບຜົນສຳເລັດແລ້ວ. ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ,

ມະນຸດແມ່ນຍັງບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ ແລະ ເຂົາບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າ
ຜີຮ້າຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາເລື່ອມຊາມຈົນເຖິງລະດັບທີ່ວ່າ ເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນໄຮ້ສະຕິ ແລະ

ໄດ້ແຕ່ເຮັດເປັນຄຳຕົກຍອມຮັບໃນຄວາມຜ່າຍແພ້.
ມັນບາດຖະໜາທີ່ຈະກວາດລ້າງທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍການໂຈມຕີຄັ້ງດຽວ ແລະ

ເພື່ອເລີ່ມຊາມພຣະອົງ ແລະ ສັງຫານພຣະອົງອີກຄັ້ງ; ມັນຕັ້ງໃຈທຳລາຍ ແລະ
ລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.

ມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າມີສະຖານະທຽບເທົ່າກັບມັນໄດ້ແນວໃດ?
ມັນສາມາດທົນຕໍ່ການທີ່ພຣະເຈົ້າ “ແຊກແຊງ” ວຽກງານຂອງມັນໃນທຳມະການມະນຸດໄດ້ແນວໃດ?

ມັນສາມາດຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປີດໜ້າກາກອອກຈາກໃບໜ້າອັນເປັນຕາຊັງຂອງມັນໄດ້ແນວໃດ?
ມັນສາມາດຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ວຽກງານຂອງມັນແຕກກະຈາຍໄດ້ແນວໃດ? ຜີຮ້າຍນີ້

ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂມໂຫຢ່າງແຮງ
ສາມາດຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມສະໜາມໜ້າບ້ານຂອງມັນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ແນວໃດ?

ມັນຈະສາມາດເຕັມໃຈຂາບລົງຕໍ່ລົດທານຸພາບອັນສູງສົ່ງຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?
ໃບໜ້າທີ່ເປັນຕາຊັງຂອງມັນຖືກເປີດເຜີຍຕາມສິ່ງທີ່ມັນເປັນ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຄົນຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ວ່າ ຈະຫົວ ຫຼື

ຈະເຫດີ ແລະ ມັນກໍຍາກທີ່ຈະເວົ້າເຖິງສິ່ງນີ້ແທ້ໆ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນທາດແທ້ຂອງມັນບໍ່? ດ້ວຍຈິດວິນຍານທີ່ຂີ້ຮ້າຍ, ມັນຍັງເຊື່ອວ່າ ມັນງາມຈົນເຫຼືອເຊື່ອ. ກຸ່ມຜູ້ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດໃນອາຊະຍາກຳນີ້!^[4] ພວກເຂົາມາຢູ່ໂລກມະນຸດເພື່ອເຜີດເຜີນກັບຄວາມສຸກ ແລະ ສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍ, ກໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍຢ່າງແຮງຈົນໂລກກາຍເປັນໂລກທີ່ບໍ່ມີຄວາມແນ່ນອນ ແລະ ບໍ່ໝັ້ນຄົງ; ຫົວໃຈຂອງມະນຸດກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕົກໃຈ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະບາຍໃຈ; ພວກເຂົາໄດ້ລໍ້ຫລິ້ນກັບມະນຸດຫຼາຍເກີນໄປຈົນລັກສະນະຂອງເຂົາໄດ້ກາຍເປັນສັດຮ້າຍທີ່ໄຮ້ມະນຸດ ສະທຳແຫ່ງທັງຫຍ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍທີ່ສຸດ ແລະ ຈາກສິ່ງນັ້ນ ຮ່ອງຮອຍສຸດທ້າຍຂອງມະນຸດຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດດັ່ງເດີມກໍໄດ້ສູນເສຍໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຍັງປາດຖະໜາທີ່ຈະຮັບເອົາອຳນາດອະທິປະໄຕຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພວກເຂົາຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໜັກຈົນວ່າພາລະກິດນັ້ນເກືອບບໍ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄປຂ້າງໜ້າໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ປິດກັນມະນຸດຢ່າງໜາແໜ້ນດັ່ງກຳແພງທອງແດງ ແລະ ເຫຼັກ. ເມື່ອໄດ້ເຮັດບາບໜາສາຫັດຢ່າງໜັກ ແລະ ສ້າງຄວາມພິນາດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລ້ວພວກເຂົາຍັງຄາດຫວັງທີ່ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງອື່ນນອກຈາກການຂັ້ນຕົຢູ່ບໍ່? ພວກຜິສາດ ແລະ ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ແລ່ນອາລະວາດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນເວລາດົນນານ ແລະ ໄດ້ປິດກັນຄວາມປະສົງ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງປຶກໜາຈົນບໍ່ສາມາດເຈາະຜ່ານພວກມັນໄດ້. ຈັ່ງແມ່ນເປັນຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດແທ້ໆ! ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກກັງວົນໃຈໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກໂກດຮ້າຍໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາໄດ້ຂັດຂວາງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຮ້າຍແຮງ: ຊ່າງກະບົດແທ້ໆ!

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (7)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

69. ຄວາມຮູ້ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳບູຮານ ແລະ ປະຫວັດສາດ ແມ່ນໄດ້ປິດຄວາມຄິດ, ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິທາງດ້ານຈິດໃຈຂອງມະນຸດຢ່າງແໜ້ນໜາ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໜຽວແໜນ ແລະ ເປັນສານທີ່ບໍ່ສາມາດເສື່ອມສະຫຼາຍ.^[5] ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນວົງຈອນສິບແປດຂອງນາຮົກ ຄືກັບວ່າ ພວກເຂົາຖືກພຣະເຈົ້າຂັບໄລ່ໃຫ້ໄປຢູ່ຄຸກໃຕ້ດິນ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງອີກເລີຍ. ຄວາມຄິດແບບສັກດີນາໄດ້ກົດຂີ່ຜູ້ຄົນຈົນພວກເຂົາເກືອບບໍ່ສາມາດຫາຍໃຈ ແລະ ຫາຍໃຈບໍ່ໄດ້. ພວກເຂົາບໍ່ມີເຮືອແຮງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານ; ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ອົດທົນ ແລະ ອົດກັນຢ່າງງຽບ... ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ ຫຼື ລຸກຂຶ້ນສູ່ເພື່ອຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ; ແຕ່ລະມື້ ແລະ ແຕ່ລະປີຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ຮ້າຍກວ່າສັດ ພາຍໃຕ້ການທຳຮ້າຍ ແລະ ການຂົ່ມເຫັງຂອງຫຼັກການສັກດີນາ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄິດທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ເພື່ອມີຄວາມສຸກຢູ່ໃນໂລກມະນຸດ. ມັນຄືກັບວ່າ ຜູ້ຄົນຖືກຕີລົງຈົນເຖິງຈຸດທີ່ວ່າພວກເຂົາຄືກັບໃບໄມ້ລົ່ນໃນລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ, ແຫວ່ແຫ້ງ, ຫ່ຽວ ແລະ

ເຫຼືອງ-ສີນ້ຳຕານ. ຜູ້ຄົນໄດ້ສູນເສຍຄວາມຊົງຈໍາຂອງພວກເຂົາແຕ່ດົນນານ;
ພວກເຂົາດໍາລົງຊີວິດໃນນາຣົກ ຢ່າງສິ້ນຫວັງທີ່ເອີ້ນວ່າ ໂລກມະນຸດ,
ລໍຖ້າການມາເຖິງຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາອາດຈະດັບສູນໄປພ້ອມກັນກັບນາຣົກນີ້
ຄືກັບວ່າ
ຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ພວກເຂົາປາດຖະໜາແມ່ນມື້ທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງົບຢ່າງມີຄວາມສຸກ.
ຫຼັກການຂອງສັກດີນາ ແມ່ນໄດ້ນຳເອົາຊີວິດມະນຸດໄປສູ່ “ແດນມໍລະນາ”
ເຮັດໃຫ້ກໍາລັງຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດອ່ອນແອລົງ.
ການກົດຂີ່ທຸກຮູບແບບໄດ້ຍູ້ມະນຸດຕົກລົງສູ່ແດນມໍລະນາເລີກຍິ່ງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ
ຫ່າງໄກອອກຈາກພຣະເຈົ້າເທື່ອລະກ້າວ. ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້
ເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນແປກໜ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ
ຟ້າວລົບຫຼີກພຣະອົງເວລາພວກເຂົາພົບກັນ. ມະນຸດບໍ່ສົນໃຈພຣະອົງ ແລະ
ບ່ອຍໃຫ້ພຣະອົງຢືນຢູ່ຂ້າງໜຶ່ງຜູ້ດຽວ ຄືກັບວ່າ ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ
ບໍ່ເຄີຍພົບເຫັນພຣະອົງມາກ່ອນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ລໍຖ້າມະນຸດຜ່ານການເດີນທາງອັນຍາວໄກຂອງຊີວິດມະນຸດ,
ບໍ່ເຄີຍໂຍນຄວາມໂມໂຫທີ່ບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້ຂອງພຣະອົງໃສ່ມະນຸດ.
ພຣະອົງພຽງແຕ່ລໍຖ້າຢ່າງງຽບໆ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດສໍານຶກຜິດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່.
ແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາໂລກມະນຸດເພື່ອແບ່ງບັນຄວາມທຸກຂອງໂລກມະນຸດກັບມະນຸດ.
ພຣະອົງໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບມະນຸດເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຄົ້ນພົບການມີຢູ່ຂອງພຣະອົງ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ອົດທົນຢູ່ຢ່າງງຽບໆຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຄວາມສັກກະບົກໃນໂລກມະນຸດ
ໃນຂະນະທີ່ດໍາເນີນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ນຳມາສູ່ຜູ້ຄົນ.
ພຣະອົງສືບຕໍ່ອົດກັ້ນເພື່ອຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ
ເພື່ອຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດຊາດ,
ພຣະອົງປະສົບກັບຄວາມທຸກທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍປະສົບມາກ່ອນ. ຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະນຸດ
ພຣະອົງໄດ້ລໍຖ້າເຂົາຢ່າງງຽບໆ ແລະ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ພຣະອົງໄດ້ຖອມຕົວພຣະອົງເອງ
ເພື່ອຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ
ພ້ອມນັ້ນກໍເພື່ອຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດຊາດອີກດ້ວຍ.
ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳບູຮານໄດ້ລັກເອົາມະນຸດຢ່າງລັບໆຈາກການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ມອບເຂົາໃຫ້ແກ່ກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍ ແລະ ລູກຫຼານຂອງມັນ. ໜັງສືທັງ 4 ແລະ
ວັນນະຄະດີຊັ້ນຍອດທັງ 5^[7] ໄດ້ເອົາຄວາມຄິດ ແລະ
ແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດເຂົ້າສູ່ອີກຍຸກແຫ່ງການກະບົດ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊີດຊູຜູ້ທີ່ຂຽນໜັງສື
ແລະ ວັນນະຄະດີຊັ້ນຍອດຂອງສາລະບັນເພີ່ມຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຜົນຕາມມາກໍຄື

ເຮັດໃຫ້ແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຮ້າຍແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍໄດ້ໂຍນພຣະເຈົ້າອອກຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດຢ່າງໄຮ້ຄວາມບານີ

ໂດຍທີ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ

ມັນເອງກໍມາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດດ້ວຍຄວາມດີອົກດີໃຈຢ່າງມີໄຊຊະນະ. ນັບແຕ່ເວລານັ້ນມາ

ມະນຸດແມ່ນຖືກຄອບງ່າໂດຍວິນຍານທີ່ຂີ້ເຮີ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ

ດ້ວຍໃບໜ້າຂອງກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍ. ຄວາມກຽດຊັງພຣະເຈົ້າເຕັມຢູ່ໃນເອິກຂອງເຂົາ ແລະ

ຄວາມບອງຮ້າຍຢ່າງຊົ່ວຊ້າຂອງກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍກໍແຜ່ລ່າມພາຍໃນມະນຸດແຕ່ລະມື້

ຈົນເຂົາຖືກກິນກິນຢ່າງສົມບູນ. ມະນຸດບໍ່ມີອິດສະຫຼະອີກຕໍ່ໄປ ແລະ

ບໍ່ມີທາງຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກການພົວພັນຢ່າງແໜ້ນຂອງກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍໄດ້.

ມະນຸດບໍ່ມີທາງເລືອກນອກຈາກຖືກຈັບກຸມຢູ່ກັບບ່ອນ, ຍອມຈຳນົນຕໍ່ມັນ ແລະ

ລົ້ມລົງຍອມອ່ອນນ້ອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າມັນ. ດົນນານມາແລ້ວ ເມື່ອຫົວໃຈ ແລະ

ຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດຍັງຢູ່ໃນໄວເດັກ,

ກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍໄດ້ບູກເມັດພືດຂອງກ້ອນເນື້ອແຫ່ງລັດທິເທວະນິຍົມໃສ່ໃນຫົວໃຈ ແລະ

ຈິດວິນຍານຂອງເຂົາ, ສອນຄວາມຄິດຜິດໄຫຼ່ໃຫ້ກັບເຂົາເຊັ່ນ: “ການສຶກສາວິທະຍາສາດ ແລະ

ເຕັກໂນໂລຊີ; ຮັບຮູ້ນະໂຍບາຍ 4 ທັນສະໄໝ; ແລະ ໃນໂລກນີ້ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ”. ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ

ມັນຍັງປະກາດຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກວ່າ:

“ໃຫ້ພວກເຮົາອາໄສແຮງງານອັນດຸໝັ່ນຂອງພວກເຮົາເພື່ອສ້າງບ້ານເກີດເມືອງນອນທີ່ສວຍງາມ”

ໂດຍຮ້ອງຂໍໃຫ້ທຸກຄົນກຽມພ້ອມແຕ່ໄວເດັກ ເພື່ອຮັບໃຊ້ປະເທດຊາດຂອງພວກເຂົາຢ່າງຊື່ສັດ.

ມະນຸດຖືກນຳມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າມັນໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວ

ເຊິ່ງມັນແອບອ້າງສິດເອົາຄວາມດີຄວາມຊອບໃຫ້ກັບຕົວເອງໂດຍບໍ່ລັງເລໃຈ

(ໝາຍເຖິງຄວາມດີຄວາມຊອບຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບການຖືມະນຸດຊາດທັງໝົດຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົ

ງ). ມັນບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຮູ້ສຶກລະອາຍໃຈ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນຍັງໄດ້ຈັບກຸມເອົາຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ ລາກພວກເຂົາກັບໄປເຮືອນຂອງມັນ ໂດຍບໍ່ລະອາຍໃຈ,

ກົງກັນຂ້າມມັນໂດດຂຶ້ນໃຕະຄືກັບໂຕໜູ ແລະ ໃຫ້ມະນຸດບູຊາມັນຄືກັບພຣະເຈົ້າ.

ຈິ່ງແມ່ນມັນຊ່າງສິ້ນຄິດແທ້ໆ! ມັນຮ້ອງຢ່າງອັບປະຍົດທີ່ໜ້າຕົກໃຈອອກມາວ່າ:

“ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າໃນໂລກ. ລົມມາຈາກການວິວັດທະນາການອີງຕາມກົດເກນທາງທຳມະຊາດ;

ຜົນຕົກເມື່ອມີອາຍນ້ຳທີ່ປະທະກັບຄວາມເຢັນ ແລ້ວກັນເປັນລະອອງນ້ຳທີ່ຕົກລົງສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ;

ແຜ່ນດິນໄຫວແມ່ນການສັ່ນສະເທືອນຂອງພື້ນແຜ່ນດິນໂລກຍ້ອນການປ່ຽນແປງທາງພູມສາດ;

ຄວາມແຫ້ງແລ້ງແມ່ນມາຈາກຄວາມແຫ້ງໃນອາກາດທີ່ເກີດຈາກການແຕກຂອງພະລັງປະລະມະ

ນູໃນໜ້າພື້ນຂອງດວງຕາເວັນ. ນີ້ແມ່ນປະກົດການທາງທຳມະຊາດ. ແລ້ວໃນທຸກສິ່ງນີ້

ມີສ່ວນໃດທີ່ເປັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?”

ມີຜູ້ຄົນເຖິງກັບຮ້ອງອອກເປັນຄຳຖະແຫຼງການຄືກັບຄຳຖະແຫຼງການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ທີ່ບໍ່ຄວນຮ້ອງອອ

ກມາ ວ່າ: “ໃນບູຮານຕະການມາ ມະນຸດແມ່ນວິວັດທະນາການມາຈາກທະນີ ແລະ ໂລກໃນປັດຈຸບັນແມ່ນສືບທອດມາຈາກສັງຄົມບູຮານປະມານພັນລ້ານປີຜ່ານມາ.

ປະເທດຊາດຈະຮຸ່ງເຮືອງ ຫຼື ລົ້ມຈົມ ທັງໝົດແມ່ນອາໄສມີຂອງປະຊາຊົນ”. ໃນເບື້ອງຫຼັງແລ້ວ ມັນເຮັດໃຫ້ມະນຸດຫ້ອຍມັນໄວ້ຢູ່ເທິງຜາ ແລະ ວາງມັນໄວ້ເທິງໂຕະ ເພື່ອບູຊາ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໃຫ້ກັບມັນ. ໃນຂະນະດຽວກັນມັນກໍຮ້ອງວ່າ: “ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ”, ມັນແຕ່ງຕັ້ງມັນເອງເປັນພຣະເຈົ້າ

ໂດຍຍູ້ພຣະເຈົ້າອອກຈາກຂອບເຂດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງຮຸນແຮງ ໃນຂະນະທີ່ຍືນຍູ້ບ່ອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບໜ້າທີ່ເປັນກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍ. ຈັ່ງແມ່ນໄຮ້ເຫດຜົນແທ້ໆ! ມັນເຮັດໃຫ້ຄົນກຽດຊັງມັນຈົນເຂົ້າກະດູກດຳ. ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຄືຄູ່ສັດຕູສາບານກັນ ແລະ ທັງສອງບໍ່ສາມາດຢູ່ຮ່ວມກັນໄດ້. ມັນວາງອຸບາຍຂັບໄລ່ພຣະເຈົ້າຫົນ ໃນຂະນະທີ່ມັນໄປມາຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ຢູ່ເໜືອກົດໝາຍ.^[6] ຈັ່ງແມ່ນມັນເປັນກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍແທ້ໆ!

ຈະສາມາດອົດທົນຕໍ່ການມີຢູ່ຂອງມັນໄດ້ແນວໃດ?

ມັນຈະບໍ່ເຊົາຈົນກວ່າມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜິນາດລົງ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ພາລະກິດທັງໝົດນັ້ນຢູ່ໃນຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ^[7] ຄືກັບວ່າ ມັນຕ້ອງການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ຈົນກວ່າວ່າ ປາຈະຕາຍ ຫຼື ແຫລະຂາດ, ຕັ້ງຕົນເປັນບໍລະບັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງຕັ້ງໃຈ ແລະ ຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃບໜ້າທີ່ເປັນຕາຊັງຂອງມັນ ແມ່ນຖືກຖອດໜ້າກາກອອກຢ່າງສິ້ນເຊີງແຕ່ດົນນານແລ້ວ, ຕອນນີ້ ມັນມີຮອຍຊ້າ ແລະ ຖືກຕີ^[8] ແລະ ໃນສະພາບທີ່ໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ມັນກໍຍັງບໍ່ລົດລະຄວາມກຽດຊັງຂອງມັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຄືກັບວ່າ

ໂດຍກິນກິນພຣະເຈົ້າພຽງໃນຄຳດຽວ

ມັນກໍຈະສາມາດບັນເທົາຄວາມກຽດຊັງທີ່ຂັງຢູ່ໃນໃຈຂອງມັນໄດ້ແລ້ວ.

ພວກເຮົາຈະສາມາດອົດທົນກັບມັນຜູ້ເປັນສັດຕູທີ່ເປັນຕາຊັງຂອງພຣະເຈົ້ານີ້ໄດ້ແນວໃດ!

ມີແຕ່ການກຳຈັດ ແລະ

ການທຳລາຍລ້າງມັນຢ່າງສິ້ນເຊີງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມບາດຖະໜາຂອງຊີວິດພວກເຮົາເກີດ ໝາກຜົນ. ມັນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ແລ່ນອາລະວາດໄດ້ແນວໃດ?

ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອຊາມຈົນເຖິງລະດັບທີ່ວ່າ ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກຕາເວັນແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນຄົນຕາຍດ້ານ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ສຶກ. ມະນຸດໄດ້ສູນເສຍເຫດຜົນຂອງມະນຸດປົກກະຕິ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ເສຍສະຫຼະຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາເພື່ອທຳລາຍ ແລະ ຈູດເຜົາມັນ ເພື່ອກຳຈັດຄວາມກັງວົນໃນອະນາຄົດ ແລະ

ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄປເຖິງຈຸດແຫ່ງຄວາມງົດງາມທີ່ບໍ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນມາກ່ອນໄວ້ຂຶ້ນ?

ກຸ່ມຄົນຊົ່ວດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ມາຢູ່ທ່າມກາງໂລກມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມວຸ້ນວາຍ.

ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາມະນຸດທຸກຄົນໄປໄວ້ຢູ່ເທິງໜ້າຜາ ແລະ ວາງກິນອຸບາຍຢ່າງລັບໆ ເພື່ອຢູ່ພວກເຂົາຈຶ່ງໃຫ້ແຕກຫັກເປັນເສດສ່ວນ ແລະ ກິນຊາກສົບຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຫວັງຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດທີ່ຈະມ້າງເພດຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບພຣະອົງ ໂດຍເດີມພັນທຸກສິ່ງດ້ວຍການໂຍນໝາກຄະລອກເທື່ອດຽວ.^[9] ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ງ່າຍເລີຍ! ຄວາມຈິງແລ້ວ, ໄມ້ກາງແຂນໄດ້ກຽມໄວ້ແລ້ວສຳລັບກະສັດຂອງພວກຜີຮ້າຍທີ່ມີຄວາມຜິດອາຊະຍາກຳທີ່ຮ້າຍແຮງ ທີ່ສຸດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະອົງໄດ້ໂຍນຖິ້ມມັນໄວ້ທາງຂ້າງເພື່ອຜີຮ້າຍແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບໄຊຊະນະແຕ່ດົນມາແລ້ວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກໂຮກເລົ້າກັບຄວາມບາບຂອງມະນຸດຊາດອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ພຣະອົງຈະນຳເອົາຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (7)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

70. ໃນສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ, ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຕັມໄປດ້ວຍບັດຊະຍາຊີວິດ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງມັນ. ແລ້ວໃນຂະນະທີ່ຊາຕານເຮັດແບບນີ້, ມັນກໍ່ປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດນຳໃຊ້ຄວາມຄິດ, ບັດຊະຍາ ແລະ ມຸມມອງຂອງມັນ ເພື່ອວ່າມະນຸດອາດປະຕິເສດການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ປະຕິເສດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອສິ່ງທັງປວງ ແລະ ເໜືອໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດ. ແລ້ວໃນຂະນະທີ່ການສຶກສາຂອງມະນຸດຄົບໜ້າໄປ ແລະ ເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຂົາກໍ່ຮູ້ສຶກວ່າການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າຄຸມເຄືອ ແລະ ເຖິງກັບອາດບໍ່ຮູ້ສຶກອີກຕໍ່ໄປວ່າພຣະເຈົ້າມີຢູ່. ໃນຂະນະທີ່ຊາຕານໄດ້ໃສ່ມຸມມອງ, ແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດໃສ່ໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມໃນຂະບວນການນີ້ບໍ່? (ແມ່ນແລ້ວ). ບັດນີ້ ມະນຸດອີງຊີວິດຂອງເຂົາບົນສິ່ງໃດ? ເຂົາກຳລັງດຳລົງຊີວິດບົນພື້ນຖານຄວາມຮູ້ນີ້ແທ້ໆບໍ່? ບໍ່; ມະນຸດກຳລັງອີງຊີວິດຂອງເຂົາບົນຄວາມຄິດ, ມຸມມອງ ແລະ ບັດຊະຍາຂອງຊາຕານທີ່ຖືກເຊື່ອງໄວ້ພາຍໃນຄວາມຮູ້ນີ້. ນີ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ສ່ວນສຳຄັນໃນການທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມເກີດຂຶ້ນ; ນີ້ເປັນທັງເປົ້າໝາຍຂອງຊາຕານ ແລະ ວິທີການຂອງມັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

71. ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການສຶກສາເອົາຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ, ຊາຕານນຳໃຊ້ທຸກວິທີທາງ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການເລົ່າເລື່ອງ, ການມອບຄວາມຮູ້ບາງສ່ວນໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງ ຫຼື ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຂົາ. ຊາຕານຕ້ອງການນຳເຈົ້າໄປສູ່ຫົນທາງແບບໃດ? ຜູ້ຄົນຄິດວ່າບໍ່ມີຫຍັງຜິດໃນການສຶກສາຄວາມຮູ້, ມັນເປັນເລື່ອງທຳມະຊາດທັງສິ້ນ. ຖ້າຈະເວົ້າໃນລັກສະນະທີ່ຟັງແລ້ວ ເປັນຕາສົນໃຈ, ການສົ່ງເສີມອຸດົມຄະຕິທີ່ສູງສົ່ງ ຫຼື ການມີຄວາມທະເຍີທະຍານກໍ່ຄືການມີແຮງຜັກດັນ ແລະ ສິ່ງນີ້ຄວນເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນຊີວິດ, ບໍ່ແມ່ນບໍ່?

ມັນບໍ່ແມ່ນຫົນທາງທີ່ສະຫງ່າງາມຫຼາຍກວ່າບໍ່
 ທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດຖ້າພວກເຂົາສາມາດຮູ້ຈັກອຸດົມຄະຕິຂອງພວກເຂົາເອງ ຫຼື
 ຕັ້ງໝັ້ນອາຊີບຢ່າງປະສົບຜົນສຳເລັດ? ການເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້,
 ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ໃຫ້ກຽດບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ
 ແຕ່ຍັງມີໂອກາດທີ່ຈະສ້າງຊື່ສຽງໄວ້ໃນປະຫວັດສາດອີກດ້ວຍ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີບໍ່?
 ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີໃນສາຍຕາຂອງຄົນບົກກະຕິ ແລະ ສຳລັບພວກເຂົາແລ້ວ ມັນຈຶ່ງເໝາະສົມ ແລະ ດີ.
 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຊາຕານພ້ອມກັບແຮງຈູງໃຈອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ
 ນຳພາຜູ້ຄົນໄປສູ່ເສັ້ນທາງປະເພດນີ້ ແລະ ມີພຽງສ່ານັ້ນບໍ່? ແນ່ນອນມັນບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນ.
 ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ, ບໍ່ວ່າອຸດົມຄະຕິຂອງມະນຸດຈະສູງສົ່ງສ່ຳໃດກໍຕາມ, ຫຼື
 ບໍ່ວ່າຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດຈະເປັນຈິງຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ
 ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະເໝາະສົມສ່ຳໃດກໍຕາມ, ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການບັນລຸ,
 ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແຫວງຫາ
 ແມ່ນຖືກເຊື່ອມໂຍງກັນກັບສອງຄຳເວົ້າໂດຍຕັດຂາດອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້.
 ສອງຄຳເວົ້ານີ້ແມ່ນສຳຄັນຫຼາຍຕໍ່ຊີວິດຂອງທຸກຄົນ ແລະ
 ພວກມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຊາຕານຕັ້ງໃຈບູກຜັງໃນມະນຸດ. ສອງຄຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ? ພວກມັນແມ່ນ
 “ຊື່ສຽງ” ແລະ “ຜົນປະໂຫຍດ”. ຊາຕານໃຊ້ວິທີການທີ່ສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມຫຼາຍ,
 ເປັນວິທີການທີ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຮຸນແຮງພໍສ່ຳໃດ
 ໂດຍທີ່ມັນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຍອມຮັບເອົາວິທີການດຳລົງຊີວິດຂອງມັນ ແລະ
 ກົດລະບຽບຂອງມັນໃນການດຳລົງຊີວິດໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ສ້າງເປົ້າໝາຍຊີວິດ ແລະ
 ທິດທາງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃນການເຮັດແບບນັ້ນ
 ພວກເຂົາກໍມີຄວາມທະເຍີທະຍານໃນຊີວິດໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ບໍ່ວ່າຄວາມທະເຍີທະຍານໃນຊີວິດເຫຼົ່ານີ້
 ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ຳໃດກໍຕາມ, ພວກມັນກໍເຊື່ອມໂຍງກັບ “ຊື່ສຽງ” ແລະ “ຜົນປະໂຫຍດ”
 ໂດຍຕັດຂາດຈາກກັນບໍ່ໄດ້. ທຸກສິ່ງທີ່ບຸກຄົນມີອຳນາດ ຫຼື ມີຊື່ສຽງ ທີ່ຈິງແລ້ວ ທຸກຄົນ
 ແມ່ນປະຕິບັດໃນຊີວິດອີງຕາມພຽງແຕ່ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ: “ຊື່ສຽງ” ແລະ “ຜົນປະໂຫຍດ”.
 ຜູ້ຄົນຄິດວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາມີຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ,
 ແລ້ວພວກເຂົາກໍໄດ້ຜົນປະໂຫຍດຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອມີຄວາມສຸກກັບສະຖານະທີ່ສູງສົ່ງ ແລະ
 ຄວາມຮັ່ງມີທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເພື່ອມີຄວາມສຸກກັບຊີວິດ. ພວກເຂົາຄິດວ່າຊື່ສຽງ ແລະ
 ຜົນປະໂຫຍດເປັນທຶນປະເພດໜຶ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດນຳໃຊ້ເພື່ອຮັບເອົາຊີວິດແຫ່ງການສະແຫວ
 ງຫາຄວາມສຸກ ແລະ ເພື່ອໝັກມຸ້ນຢູ່ກັບຄວາມສຸກຝ່າຍເນື້ອໜັງ. ເພື່ອເຫັນແກ່ຊື່ສຽງ ແລະ
 ຜົນປະໂຫຍດນີ້ ເຊິ່ງມະນຸດຊາດປາຖະໜາຫຼາຍ,
 ຜູ້ຄົນຈຶ່ງເຕັມໃຈທີ່ຈະມອບຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມຄິດ, ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີ,
 ອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບຊາຕານ

ເຖິງແມ່ນຈະບໍ່ຮູ້ຕົວກໍຕາມ. ພວກເຂົາເຮັດແບບນັ້ນໂດຍບໍ່ລັງເລແມ່ນແຕ່ວິນາທິດຽວເລີຍ, ບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະຟື້ນຟູທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ມອບໃຫ້.

ຜູ້ຄົນສາມາດຄວບຄຸມຕົນເອງໄດ້ບໍ່

ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນລົ້ມໄຢຢູ່ກັບຊາຕານໃນລັກສະນະແບບນີ້ ແລະ ພາກັນຊື່ສັດກັບມັນແບບນີ້? ບໍ່ໄດ້ແນ່ນອນ. ພວກເຂົາຖືກຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານທັງສິ້ນ ແລະ ໂດຍສິ້ນເຊີງ. ພວກເຂົາຈົມລົງສູ່ບວກຕົມທັງສິ້ນ ແລະ ໂດຍສິ້ນເຊີງ ແລະ ບໍ່ສາມາດບົດປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະໄດ້. ຫຼັງຈາກທີ່ບາງຄົນຈົມປັກຢູ່ກັບຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສະແຫວງສິ່ງທີ່ສົດໃສ, ສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ຫຼື ທຸກສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ດີອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ເປັນຍ້ອນອຳນາດຂອງຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດແມ່ນເໝືອນຜູ້ຄົນຫຼາຍເກີນໄປ; ພວກມັນກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ສະແຫວງຫາຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຖິງກັບຕະຫຼອດໄປເປັນນິດໂດຍບໍ່ມີຈຸດຈົບ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ່?

ບາງຄົນຈະເວົ້າວ່າການສຶກສາເອົາຄວາມຮູ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງຫຼາຍກວ່າການອ່ານໜັງສື ຫຼື ການຮຽນຮູ້ໜ້ອຍໜຶ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ທັນຮູ້ຈັກເທື່ອ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ລ້າຫຼັງ ຫຼື ຖືກໂລກປະຖິ້ມໄວ້ຢູ່ທາງຫຼັງ.

ຄວາມຮູ້ແມ່ນຖືກສຶກສາພຽງແຕ່ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດລ້ຽງຕົນເອງ, ເພື່ອອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ເພື່ອສະໜອງຄວາມຈຳເປັນຂັ້ນພື້ນຖານ. ມີຜູ້ໃດແດ່ທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ການສຶກສາຢ່າງໜັກເປັນເວລາທົດສະວັດເພື່ອຄວາມຈຳເປັນຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະ ພຽງແຕ່ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຂອງອາຫານ? ບໍ່ມີ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດເປັນແບບນີ້. ແລ້ວເປັນຫຍັງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຈຶ່ງທົນທຸກກັບຄວາມລຳບາກເຫຼົ່ານີ້ເປັນເວລາຫຼາຍປີ? ມັນແມ່ນເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ. ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດກຳລັງລໍຖ້າພວກເຂົາຢູ່ຫ່າງໄກ, ກຳລັງກວ້າງມືເອົັນພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າຜ່ານຄວາມດຸໝັ່ນ, ຄວາມລຳບາກ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດເດີນຕາມທົນທາງທີ່ຈະນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ການມີຊື່ສຽງ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ.

ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຕ້ອງທົນທຸກກັບຄວາມລຳບາກເຫຼົ່ານີ້ກັບເສັ້ນທາງໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາເອງ, ເພື່ອຄວາມສຸກໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອໄດ້ຮັບຊີວິດທີ່ດີຂຶ້ນ. ຄວາມຮູ້ນີ້ແມ່ນຫຍັງກັນແທ້, ພວກເຈົ້າສາມາດບອກເຮົາໄດ້ບໍ່?

ມັນບໍ່ແມ່ນກົດລະບຽບແຫ່ງການດຳລົງຊີວິດທີ່ຖືກບູກຜັງໃນຜູ້ຄົນບໍ່, ເປັນກົດລະບຽບທີ່ຊາຕານສັ່ງສອນພວກເຂົາໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການສຶກສາເອົາຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາບໍ່? ມັນບໍ່ແມ່ນ “ອຸດົມຄະຕິຢ່າງສູງ” ແຫ່ງຊີວິດທີ່ຊາຕານບູກຜັງໃນມະນຸດບໍ່? ຍົກຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ: ຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຢາກເປັນໃຫຍ່, ຄວາມຊື່ສັດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງ ຫຼື ຈິດໃຈກ້າຫານຂອງບຸກຄົນທີ່ເປັນວິລະບຸລຸດ ຫຼື ຄວາມກ້າຫານ ແລະ

ຄວາມເມດຕາຂອງຕົວລະຄອນເອກສຳຄັນ ແລະ ນັກຕໍ່ສູ້ໃນນິຍາຍສິລະປະປ້ອງກັນຕົວ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນວິທີທີ່ຊາຕານບຸກຜັງອຸດົມຄະຕິບໍ່? (ແມ່ນ, ມັນແມ່ນແບບນັ້ນ). ຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ມີອິດທິພົນຕໍ່ຄົນແຕ່ລະຮຸ່ນ ແລະ ຜູ້ຄົນໃນແຕ່ລະຮຸ່ນແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ຍອມຮັບເອົາຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້, ໃຫ້ດຳລົງຊີວິດເພື່ອຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ສະແຫວງຫາມັນຢ່າງບໍ່ຍຸດຍັງ. ນີ້ແມ່ນຫົນທາງ ແລະ ເປັນຊ່ອງທາງ ທີ່ຊາຕານໃຊ້ຄວາມຮູ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ. ສະນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ຊາຕານໄດ້ນຳຜູ້ຄົນໄປສູ່ຫົນທາງນີ້, ມັນຍັງເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົານະມັດສະການພຣະເຈົ້າ? ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ຊາຕານບຸກຜັງໃນມະນຸດປະກອບມີເສດສ່ວນເລັກນ້ອຍໃນການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າບໍ່? ມັນມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ເປັນຄວາມຈິງ? ມັນມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ຍ່າກາງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ? (ບໍ່, ມັນບໍ່ມີ).

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

72. ຊາຕານຈຶ່ງໃຊ້ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດເພື່ອຄວບຄຸມຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນມະນຸດຈຶ່ງຄິດນຳແຕ່ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນ. ພວກເຂົາດື່ມຮົນເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ, ທົນທຸກກັບຄວາມລຳບາກເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ, ອົດທົນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ, ເສຍສະຫຼະທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ພວກເຂົາຈະຕັດສິນໃຈ ແລະ ຕັດສິນໃດຍເຫັນແກ່ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ. ໃນລັກສະນະນີ້, ຊາຕານຜູກມັດຜູ້ຄົນດ້ວຍໄສ້ທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີກຳລັງ ຫຼື ຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະໂຍນໄສ້ເຫຼົ່ານັ້ນຖິ້ມ. ພວກເຂົາແບກຫາບໄສ້ເຫຼົ່ານີ້ໃດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ຢ່າງຢ່າງອິດເມື່ອຍໄປຂ້າງໜ້າດ້ວຍຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ. ຍ້ອນເຫັນແກ່ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດນີ້, ມະນຸດຊາດຈຶ່ງຫຼີກເວັ້ນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫັກຫຼັງພຣະອົງ ແລະ ພາກັນເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍໜັກຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ສະນັ້ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ ມະນຸດແຕ່ລະຮຸ່ນຈຶ່ງຖືກທຳລາຍໃນທຳມະກາງຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາຕານ. ເມື່ອເບິ່ງການກະທຳຂອງຊາຕານໃນຕອນນີ້ແລ້ວ, ແຮງຈູງໃຈໃນການກະທຳຊົ່ວຂອງມັນບໍ່ເປັນຕາລັງກຽດທີ່ສຸດບໍ່? ບາງເທື່ອ ໃນປັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດເບິ່ງອອກເຖິງແຮງຈູງໃຈອັນຊົ່ວຊ້າຂອງຊາຕານ ຍ້ອນພວກເຈົ້າຄິດວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໄດ້ຫາກຂາດຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ. ເຈົ້າຄິດວ່າ ຖ້າຜູ້ຄົນປະຖິ້ມຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດໄວ້ເບື້ອງຫຼັງ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດເຫັນຫົນທາງທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ສາມາດເຫັນເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ, ເຊິ່ງອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາກໍຈະມືດມົດ, ມືດມົວ ແລະ ເສົ້າໝອງ. ແຕ່ມື້ໜຶ່ງ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະຄ່ອຍໆເຂົ້າໃຈວ່າ ຊື່ສຽງ ແລະ

ຜົນປະໂຫຍດແມ່ນໄສ້ແຫ່ງວິບັດທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອຜູກມັດມະນຸດ. ເມື່ອມັນນໍາມາເຖິງ, ແລະ ເຈົ້າກໍຈະຕໍ່ຕ້ານການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານຢ່າງສຸດຂີດ
ຕໍ່ຕ້ານໄສ້ທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອຜູກມັດເຈົ້າຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ແລະ
ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການໂຍນທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານໄດ້ບູກຜັງໃນຕົວເຈົ້ານັ້ນອອກໄປ, ແລະ
ເຈົ້າກໍຈະຕັດຂາດຈາກຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ
ເຈົ້າຈະກຽດຊັງທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານນໍາມາໃຫ້ເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ພຽງເມື່ອນັ້ນ
ມະນຸດຊາດຈິ່ງຈະມີຄວາມຮັກ ແລະ ປາຖະໜາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

73. ສິ່ງທີ່ວິທະຍາສາດເຮັດກໍມີພຽງແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນສິ່ງຂອງໃນໂລກທາງກາຍ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພິຈາລະນາຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງມະນຸດ
ແຕ່ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຫັນກົດເກນທີ່ພຣະເຈົ້າມີອໍານາດເໝືອນສິ່ງທັງປວງໄດ້.
ມະນຸດເບິ່ງຄືຈະຄົ້ນຫາຄໍາຕອບໃນວິທະຍາສາດ ແຕ່ຄໍາຕອບເຫຼົ່ານີ້ກໍສັບສົນ ແລະ
ນໍາຄວາມພໍໃຈຊົ່ວຄາວມາເທົ່ານັ້ນ
ເຊິ່ງເປັນຄວາມພໍໃຈທີ່ພຽງແຕ່ເຮັດໜ້າທີ່ຈໍາກັດຫົວໃຈຂອງມະນຸດກັບໂລກທາງວັດຖຸ.
ມະນຸດຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄໍາຕອບຈາກວິທະຍາສາດ,
ແລ້ວບໍ່ວ່າບັນຫາຫຍັງກໍຕາມຈະເກີດຂຶ້ນ,
ພວກເຂົາກໍໃຊ້ມຸມມອງດ້ານວິທະຍາສາດຂອງພວກເຂົາເປັນພື້ນຖານເພື່ອພິສູດ ແລະ
ຍອມຮັບບັນຫານັ້ນ. ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຖືກຄວບຄອງໂດຍວິທະຍາສາດ ແລະ ຖືກມັນລ້ວງ
ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຄິດທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຊື່ອວ່າທຸກສິ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຄວນເບິ່ງຫາພຣະອົງສໍາລັບຄໍາຕອບອີກຕໍ່ໄປ.
ມັນບໍ່ແມ່ນແບບນີ້ບໍ? ຍິ່ງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງເຊື່ອໃນວິທະຍາສາດຫຼາຍສໍາໃດ,
ພວກເຂົາກໍຍິ່ງໄຮ້ເຫດຜົນຫຼາຍສໍານັ້ນ ໂດຍເຊື່ອວ່າທຸກສິ່ງມີວິທີແກ້ໄຂທາງວິທະຍາສາດ ແລະ
ການຄົ້ນຄວ້າສາມາດແກ້ໄຂທຸກຢ່າງໄດ້. ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະອົງມີຢູ່;
ເຖິງກັບມີບາງຄົນທີ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າເປັນເວລາຫຼາຍປີທີ່ຈະໄປ ແລະ
ຄົ້ນຄວ້າເຊື່ອຈຸລິນຊີຕາມອໍາເພີໃຈ ຫຼື ຊອກຫາຂໍ້ມູນບາງຢ່າງສໍາລັບຄໍາຕອບຕໍ່ບັນຫາ.
ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຫຼຽວເບິ່ງບັນຫາຈາກທັດສະນະຂອງຄວາມຈິງ ແລະ ໃນຫຼາຍກໍລະນີ
ພວກເຂົາຕ້ອງການອີງໃສ່ມຸມມອງ ຫຼື ຄວາມຮູ້ທາງວິທະຍາສາດ ຫຼື
ວິທີການແກ້ໄຂດ້ວຍວິທະຍາສາດເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ; ພວກເຂົາບໍ່ເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນເຊັ່ນນີ້ຈະມີພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ບໍ? (ບໍ່).
ເຖິງກັບມີບາງຄົນທີ່ຕ້ອງການຄົ້ນຄວ້າພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບທີ່ພວກເຂົາສຶກສາວິທະຍາ
ສາດ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ມີຊ່ຽວຊານ ດ້ານສາສະໜາຫຼາຍຄົນທີ່ໄດ້ໄປທີ່ພູເຂົາບ່ອນທີ່ເຮືອໄດ້ມາຢຸດຢູ່

ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາກໍໄດ້ພິສູດການມີຢູ່ຂອງເຮືອ. ແຕ່ໃນການບາກົດຕົວຂອງເຮືອ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນເຖິງການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຊື່ອພຽງແຕ່ໃນເລື່ອງລາວ ແລະ ປະຫວັດສາດ; ນີ້ຄືຜົນຈາກການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການສຶກສາໂລກຝ່າຍວັດຖຸ. ຖ້າເຈົ້າຄົ້ນຄວ້າສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນວັດຖຸ, ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນຈຸລະຊີບວິທະຍາ, ດາລາສາດ ຫຼື ພູມສາດ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຄົ້ນພົບຜົນຕາມມາທີ່ກຳນົດວ່າພຣະເຈົ້າມີຢູ່ ຫຼື ພຣະອົງມີອຳນາດສູງສຸດເໝືອນສິ່ງທັງປວງ ຫຼື ບໍ່. ແລ້ວວິທະຍາສາດເຮັດຫຍັງເພື່ອມະນຸດ? ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຫ່າງອອກຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່? ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນວາງພຣະເຈົ້າໄວ້ພາຍໃຕ້ການສຶກສາບໍ່? ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົງໄສອີ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? (ແມ່ນແລ້ວ). ແລ້ວຊາຕານຕ້ອງການໃຊ້ວິທະຍາສາດເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມແນວໃດ? ຊາຕານບໍ່ຕ້ອງການໃຊ້ຂໍ້ສະຫຼຸບດ້ານວິທະຍາສາດເພື່ອຫຼອກລວງຜູ້ຄົນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາດ້ານຊາ ແລະ ໃຊ້ຄຳຕອບທີ່ຄຸມເຄືອເພື່ອຈັບຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນໄວ້ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ສະແຫວງຫາ ຫຼື ເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? (ແມ່ນແລ້ວ). ແລ້ວນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າ ວິທະຍາສາດແມ່ນໜຶ່ງໃນວິທີທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

74. ຊາຕານໄດ້ປັ້ນແຕ່ງ ແລະ ປະດິດເລື່ອງຟິນເມືອງ ຫຼື ເລື່ອງລາວຫຼາຍເລື່ອງທີ່ປາກົດໃນໜັງສືປະຫວັດສາດ, ບ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນປະທັບໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳດັ້ງເດີມ ຫຼື ກັບບຸກຄົນງົມງວາຍ. ຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ: ໃນປະເທດຈີນ ມີເລື່ອງ “ຄົນອຳມະຕະແປດຄົນຂ້າມຜ່ານທະເລ”, “ການເດີນທາງສູ່ທິດຕະເວັນຕົກ”, “ຈັກກະພັດແກ້ວມໍລະກົດ”, “ເນຊາປາບກະສັດມັງກອນ” ແລະ “ການແຕ່ງຕັ້ງເທບພຣະເຈົ້າ”. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຜັງເລິກຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດບໍ່? ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າບາງຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກລາຍລະອຽດທັງໝົດ, ພວກເຈົ້າກໍຍັງຮູ້ຈັກເລື່ອງລາວທົ່ວໄປ ແລະ ມັນແມ່ນເນື້ອຫາທົ່ວໄປນີ້ທີ່ຕິດແໜ້ນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ ຈົນວ່າເຈົ້າບໍ່ສາມາດລືມພວກມັນໄດ້. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແນວຄິດຕ່າງໆ ຫຼື ເລື່ອງລືຊາທີ່ຊາຕານໄດ້ຈັດກຽມໃຫ້ກັບມະນຸດເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ ແລະ ໄດ້ເຜີຍແຜ່ໃນເວລາຕ່າງໆ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທຳຮ້າຍ ແລະ ກັດເຊາະວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນໂດຍກົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫຼາຍຄົນຕົກຢູ່ພາຍໃນເວດມົນຂອງມັນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍອມຮັບເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງເກີດມາຈາກວັດທະນະທຳດັ້ງເດີມດັ່ງກ່າວ, ເລື່ອງລາວ ຫຼື ສິ່ງງົມງວາຍ, ຫຼັງຈາກທີ່ມັນຖືກຜັງໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກມັນຕິດຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວມັນກໍເປັນຄືກັບວ່າ ເຈົ້າຖືກເວດມົນ, ເຈົ້າເລີ່ມຕິດພັນ ແລະ ຖືກຄອບງຳໂດຍວັດທະນະທຳເຫຼົ່ານີ້ ນັ້ນກໍຄື ແນວຄິດ ແລະ

ເລື່ອງລາວດັ່ງເດີມເຫຼົ່ານີ້. ພວກມັນມີອິດທິພົນໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ທັດສະນະຄະຕິກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ການຕັດສິນສິ່ງຕ່າງໆຂອງເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກມັນມີອິດທິພົນຕໍ່ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າເພື່ອເສ້ນທາງທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງຊີວິດ: ນີ້ແມ່ນເວດມົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແທ້ໆ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະພະຍາຍາມຫຼາຍສ່ວນໃດ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດບົດພວກມັນອອກໄດ້; ເຈົ້າຕັດພວກມັນ ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຕັດພວກມັນລົງໝົດໄດ້; ເຈົ້າຕິພວກມັນ ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຕິພວກມັນໃຫ້ຫົນໄປໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຄົນຖືກເວດມົນແບບນີ້ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ພວກເຂົາກໍຈະເລີ່ມຕົ້ນບູຊາຊາຕານໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ເຊີດຊູພາບລັກຂອງຊາຕານໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພວກເຂົາສ້າງຕັ້ງໃຫ້ຊາຕານເປັນພະທຸມຂອງພວກເຂົາ, ເປັນວັດຖຸໃຫ້ພວກເຂົາບູຊາ ແລະ ເຊີດຊູ, ເຖິງກັບຖືວ່າ ມັນເປັນພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ມັນຄວບຄຸມຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ທຳອິດ ເຈົ້າຖືວ່າເລື່ອງລາວ ແລະ ຕຳນານເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຈິງ, ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍອມຮັບການມີຢູ່ຈິງຂອງພວກມັນໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ເຮັດໃຫ້ພວກມັນເປັນບຸກຄົນຈິງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກມັນກາຍເປັນວັດຖຸທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ມີຕົວຕົນ. ໃນຄວາມບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຮັບເອົາແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ການມີຢູ່ຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຈິດໃຕ້ສຳນຶກຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຍັງຮັບເອົາມານຊົ່ວຮ້າຍ, ຊາຕານ ແລະ ພະທຸມເຂົ້າໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າດ້ວຍຈິດໃຕ້ສຳນຶກຂອງເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນເວດມົນແທ້ໆ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

75. ການກະທຳແບບງົມງວາຍຂອງຜູ້ຄົນ ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງທີ່ສຸດ, ແຕ່ຫຼາຍຄົນກໍຍັງບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້, ພວກເຂົາຄິດວ່າການກະທຳແບບງົມງວາຍເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຖືກບັນຍັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນແຕ່ບັດຈຸບັນກໍຍັງບໍ່ຍອມຖິ້ມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວມານັ້ນ ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນໜຸ່ມຈັດກຽມສຳລັບງານດອງ ແລະ ເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງເຈົ້າສາວ; ຂອງຂວັນທີ່ເປັນເງິນ, ງານກິນລ້ຽງ ແລະ ພິທີກຳໃນງານສະເຫຼີມສະຫຼອງທົ່ວໄປ; ມັນເປັນປະເພນີບູຮານທີ່ຖືກສືບທອດກັນມາແຕ່ດົນນານ; ພິທີກຳງົມງວາຍທີ່ໄຮ້ຄວາມໝາຍທັງໝົດທີ່ຖືກໃຊ້ໃນງານຄົນຕາຍ ແລະ ພິທີຝັງສົບຂອງພວກເຂົາ: ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຍິ່ງເປັນທີ່ກຽດຊັງສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນແຕ່ມີແຫ່ງການນະມັດສະການ (ລວມເຖິງວັນຊະບາໂຕ ຕາມທີ່ໂລກແຫ່ງສາສະໜາໄດ້ຮັກສາໄວ້) ກໍເປັນທີ່ກຽດຊັງສຳລັບພຣະອົງ; ຄວາມສຳພັນໃນສັງຄົມ ແລະ ການມີປະຕິກິລິຍາທາງໂລກລະຫວ່າງມະນຸດກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນທີ່ກຽດຊັງ ແລະ ຖືກປະຕິເສດໂດຍພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນແຕ່ເທດສະການລະດູໃບໄມ້ບົ່ງ ແລະ ວັນຄຣິສມາດ

ເຊິ່ງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຂອງທຸກຄົນ ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກບັນຍັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງຂອງຫຼິ້ນ ແລະ ການຕົບແຕ່ງສໍາລັບມື້ພັກເທດສະການເຫຼົ່ານີ້ເຊັ່ນ: ຄໍາກອນ, ບັ້ງກະໂພກ, ໂຄມໄຟ, ພິທີສິນມະຫາສະນິດ, ຂອງຂວັນໃນວັນຄຣິສຕມາດ ແລະ ງານລ້ຽງສະຫຼອງວັນຄຣິສຕມາດ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນພະທຸກທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດບໍ່? ການຫັກເຂົ້າຈີ່ໃນວັນຊະບາໂຕ, ເຫຼົ້າແວງ ແລະ ຜ້າຝ້າຍລິນິນທີ່ສວຍງາມຍິ່ງເປັນພະທຸກຢ່າງຊັດເຈນຂຶ້ນອີກ. ມື້ເທດສະການປະເພນີທັງໝົດໃນປະເທດຈີນ ເຊັ່ນ: ວັນແຫ່ສິງໂຕ, ວັນແຂ່ງເຮືອມັງກອນ, ເທດສະການກາງລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ, ເທດສະການລາບາ ແລະ ປີໃໝ່ ແລະ ເທດສະການຕ່າງໆໃນໂລກແຫ່ງສາສະໜາ ເຊັ່ນ: ວັນຄືນພະຊົນ, ມື້ຮັບບັບຕິດສະມາ ແລະ ວັນຄຣິສຕມາດ, ເທດສະການທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນເຫຼົ່ານີ້ຖືກຈັດກຽມ ແລະ ສືບຕໍ່ກັນມາຢ່າງແຜ່ຫຼາຍ ຈາກຍຸກບູຮານຈົນເຖິງປັດຈຸບັນໂດຍຄົນຫຼວງຫຼາຍ. ມັນຄືຈົນຕະນາການແບບເພີ່ມຂຶ້ນຂອງມະນຸດ ແລະ ແນວຄິດປະດິດສ້າງທີ່ເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຖືກສືບຕໍ່ມາຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເບິ່ງຄືກັບວ່າ ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ, ແຕ່ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພວກມັນຄືກົນອຸບາຍທີ່ຊາຕານຫຼອກລວງມະນຸດຊາດ. ອີ່ງບ່ອນໃດທີ່ເປັນສະຖານທີ່ຊຸມນຸມຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນສະຖານທີ່ຫຼ້າສະໄໝ ແລະ ຫຼ້າຫຼັງສໍາໃດ, ປະເພນີແບບສັກດີນານີ້ກໍຍິ່ງຖືກຜັງແໜ້ນໃນສ່ວນລັກຂອງຜູ້ຄົນຫຼາຍສ່ວນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຜູກມັດຜູ້ຄົນຢ່າງແໜ້ນ ເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີບ່ອນວ່າທີ່ຈະເຄື່ອນໄຫວໄດ້ເລີຍ. ຫຼາຍເທດສະການທີ່ຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງສາສະໜາເບິ່ງຄືກັບວ່າ ມັນສະແດງເຖິງຄວາມເກົ່າແກ່ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສ້າງຂົວເຊື່ອມໂຍງກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພວກມັນເປັນສາຍເຊືອກທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອຜູກມັດຜູ້ຄົນບໍ່ໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນອຸບາຍລ່ວງໜຽມຂອງຊາຕານ. ໃນຄວາມຈິງ, ເມື່ອຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສໍາເລັດລົງ, ພຣະອົງໄດ້ທໍາລາຍເຄື່ອງມື ແລະ ຮູບແບບໃນເວລານັ້ນແລ້ວ ໂດຍບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເຫຼືອຮ່ອງຮອຍໄວ້ເລີຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ “ຜູ້ເຊື່ອທີ່ເຫຼືອມໃສ” ກໍສືບຕໍ່ນະມັດສະການວັດຖຸສິ່ງຂອງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຈັບຕ້ອງໄດ້; ໃນຂະນະດຽວກັນ ພວກເຂົາກໍເກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີນັ້ນໄວ້ຢູ່ໃນເບື້ອງຫຼັງຂອງຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ສຶກສາມັນອີກຕໍ່ໄປ, ເບິ່ງຄືວ່າ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກສໍາລັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາໄດ້ຜັກດັນພຣະອົງໃຫ້ອອກຈາກເຮືອນຂອງພວກເຂົາຕັ້ງແຕ່ດົນມາແລ້ວ ແລະ ວາງຊາຕານໄວ້ເທິງໂຕະເພື່ອນະມັດສະການ. ຮູບພາບຂອງພຣະເຢຊູ, ໄມ້ກາງແຂນ, ມາຣິອາ, ການຮັບບັບຕິດສະມາຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ອາຫານຄາບສຸດທ້າຍ, ຜູ້ຄົນເຄົາລົບນັບຖືສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນ, ໃນຂະນະດຽວກັນກໍຮ້ອງອອກເປັນສຽງດັງຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກວ່າ

“ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ”. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນເລື່ອງຕະຫຼົກບໍ່?
 ຈົນເຖິງມື້ນີ້, ຄຳເວົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ຄ້າຍຄືກັນຫຼາຍຢ່າງ
 ທີ່ຖືກສົ່ງຕໍ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດແມ່ນເປັນທີ່ກຽດຊັງສຳລັບພຣະເຈົ້າ;
 ພວກມັນກົດຂວາງຫົນທາງທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າສຳລັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ
 ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍໄດ້ສ້າງຄວາມລົ້ມເຫຼວໃຫ້ກັບທາງເຂົ້າຂອງມະນຸດ.
 ນອກຈາກລະດັບທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມແລ້ວ,
 ຂ້າງໃນຂອງຜູ້ຄົນກໍເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ກົດລະບຽບຂອງພະຍານລີ້,
 ປະສົບການຂອງລ່ຽມ, ການສຳຫຼວດຂອງຜູ້ເຝົ້າເບິ່ງເຫັນ ແລະ ວຽກງານຂອງເປົາໂລ.
 ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດໄດ້, ເພາະວ່າ
 ພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອໃນກົດໝາຍ, ກົດລະບຽບ, ຂໍ້ກຳນົດ, ລະບົບ ແລະ
 ສິ່ງອື່ນໆທີ່ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນຫຼາຍເກີນໄປ; ນອກຈາກກະແສງມງວາຍແບບສັກດີນາຂອງຜູ້ຄົນແລ້ວ
 ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຍັງໄດ້ເຂົ້າຍຶດ ແລະ ກິນກິນມະນຸດ.
 ມັນຄືກັບວ່າຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນເປັນຮູບເງົາທີ່ເປັນຕາສົນໃຈ
 ເຊິ່ງບັນລະຍາຍເຖິງເທບນິຍາຍໃນຮູບແບບເຕັມສີ, ໂດຍມີສິ່ງມີຊີວິດທີ່ວິເສດກຳລັງຂີ່ກ້ອນເມກ,
 ເຕັມໄປດ້ວຍພະລັງຈົນຕະນາການຫຼາຍສິ່ງຢ່າງ ຈົນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຫຼາດໃຈ,
 ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເມົາມົວ ແລະ ເວົ້າບໍ່ອອກ. ຖ້າຈະເວົ້າຄວາມຈິງແລ້ວ,
 ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາເພື່ອປະຕິບັດໃນບັດຈຸບັນ ຕົ້ນຕໍແມ່ນເພື່ອຈັດການ ແລະ
 ກຳຈັດແນວຄວາມຄິດງົມງວາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ປ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ.
 ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄົງຢູ່ຈົນເຖິງບັດຈຸບັນ
 ເນື່ອງຈາກມໍລະດົກທີ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກມະນຸດຊາດສືບຕໍ່ຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ;
 ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍພຣະອົງເອງ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດດ້ວຍພຣະອົງ
 ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສົ່ງຕໍ່ໃຫ້ເປັນມໍລະດົກຂອງມະນຸດຝ່າຍວິນຍານທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ ຫຼື
 ມອບໝາຍພາລະກິດໃດກໍຕາມໃຫ້ກັບກຸ່ມຄົນທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຍຸກໃດຍຸ
 ກໜຶ່ງ. ມະນຸດບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສົນໃຈກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ໃນບັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າມີຮູບແບບການເວົ້າ ແລະ
 ການປະຕິບັດພາລະກິດແບບໃໝ່, ແລ້ວເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງຕ້ອງສ້າງບັນຫາໃຫ້ກັບຕົນເອງ?
 ຖ້າມະນຸດຢ່າງໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງບັດຈຸບັນພາຍໃນກະແສບັດຈຸບັນ
 ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງສືບຕໍ່ມໍລະດົກຂອງ “ບັນພະບຸລຸດ” ຂອງພວກເຂົາ,
 ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄປເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາຈັກເທື່ອ.
 ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກລັງກຽດພິດຕິກຳໃນຮູບແບບນີ້ຂອງມະນຸດທີ່ສຸດ ຄືກັນກັບທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງປີ,
 ເດືອນ ແລະ ມື້ໃນໂລກມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

“ກະແສນິຍົມໃນສັງຄົມ” ຮວມມີຫຼາຍສິ່ງ. “ກະແສນິຍົມໃນສັງຄົມ” ຮວມມີຫຼາຍສິ່ງ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ: “ມັນໝາຍເຖິງແຟຊັ້ນລ້າສຸດ, ເຄື່ອງສຳອາງ, ຊົງຜົມ ແລະ ອາຫານຫຼູຫຼາບ?” ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືວ່າເປັນກະແສນິຍົມໃນສັງຄົມບໍ່?

ພວກມັນເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງກະແສນິຍົມໃນສັງຄົມ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະບໍ່ລົມກ່ຽວກັບພວກມັນໃນນີ້.

ພວກເຮົາພຽງຕ້ອງການລົມກ່ຽວກັບແນວຄິດທີ່ກະແສນິຍົມໃນສັງຄົມນຳມາສູ່ຜູ້ຄົນ, ວິທີທີ່ພວກມັນເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນປະພຶດຕົນເອງໃນໂລກ ແລະ ເປົ້າໝາຍ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິໃນຊີວິດທີ່ພວກມັນນຳມາສູ່ຜູ້ຄົນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສຳຄັນຫຼາຍ;

ພວກມັນສາມາດຄວບຄຸມ ແລະ ມີອິດທິພົນຕໍ່ສະພາວະຂອງຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ກະແສນິຍົມເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ພວກມັນທັງໝົດມີອິດທິພົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຄຸນຄ່າຂອງມະນຸດຊາດລົດລົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສູນເສຍຄວາມສຳນຶກ, ຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ເຫດຜົນ, ເຮັດໃຫ້ສິນລະທຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄຸນນະພາບລັກສະນະຂອງພວກເຂົາອ່ອນແອຫຼາຍຂຶ້ນ ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້ບໍ່ມີຄວາມຊື່ສັດ, ບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມສຳນຶກ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະມີເຫດຜົນ.

ແລ້ວກະແສນິຍົມເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ?

ພວກມັນແມ່ນກະແສນິຍົມທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນດ້ວຍຕາເປົ່າ.

ເມື່ອກະແສນິຍົມໃໝ່ແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ, ບາງເທື່ອ

ມີຄົນພຽງຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ນຳທັນກະແສ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຄົນກຳນົດກະແສ.

ພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການເຮັດບາງສິ່ງທີ່ໃໝ່, ແລ້ວກໍຮັບເອົາຄວາມຄິດບາງປະເພດ ຫຼື ທັດສະນະບາງປະເພດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈະຕິດເຊື້ອ, ຖືກເຊື້ອມຊຶມ ແລະ ດຶງດູດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໂດຍກະແສນິຍົມດັ່ງກ່າວໃນສະພາບທີ່ບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ,

ຈົນພວກເຂົາທຸກຄົນຍອມຮັບມັນໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ຮັບເອົາມັນໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ, ຈົມບັກຢູ່ກັບມັນ ແລະ ຖືກມັນຄວບຄຸມ. ຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງລົ້າ, ກະແສນິຍົມດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈທີ່ແຂງແຮງ, ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ ແລະ

ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດແຍກແຍະລະຫວ່າງສິ່ງບວກ ແລະ ລົບຕັ້ງແຕ່ທຳອິດແລ້ວນັ້ນກໍຄື

ຍອມຮັບພວກມັນຢ່າງມີຄວາມສຸກ ພ້ອມທັງຮັບເອົາມຸມມອງຊີວິດ ແລະ

ຄຸນຄ່າທີ່ມາຈາກຊາຕານ.

ພວກເຂົາຍອມຮັບສິ່ງທີ່ຊາຕານບອກພວກເຂົາກ່ຽວກັບວິທີການເຂົ້າຫາຊີວິດ ແລະ

ວິທີດຳລົງຊີວິດທີ່ຊາຕານ “ປະທານ” ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີກຳລັງ ຫຼື ຄວາມສາມາດ, ແຮງໄກທີ່ຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກຕົວທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານ...

...
 ຊາຕານໃຊ້ກະແສນິຍົມໃນສັງຄົມເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອລໍ້ລວງຜູ້ຄົນເທື່ອລະກ້າວໃຫ້ໄປສູ່ຮັງຂອງພວກມານຮ້າຍ, ເພື່ອວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ຕິດກະແສນິຍົມຂອງສັງຄົມດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ມີຄວາມທະເຍີທະຍານເພື່ອເງິນ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາດ້ານວັດຖຸ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ຫຼັງຈາກທີ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຫົວໃຈຂອງມະນຸດ, ແລ້ວມະນຸດຈະກາຍເປັນຫຍັງ? ມະນຸດກໍຈະກາຍເປັນຜີຮ້າຍ, ເປັນຊາຕານ! ຍ້ອນຫຍັງ? ຍ້ອນແນວໂນ້ມທາງຈິດທີ່ມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ? ມະນຸດເຄົາລົບຫຍັງ? ມະນຸດເລີ່ມພໍໃຈໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະຫງົບ, ບໍ່ສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຄວາມສວຍງາມ ຫຼື ຄວາມດີ, ແຮງໄກທີ່ຈະສະແດງເຖິງຄວາມສັນຕິສຸກ. ຜູ້ຄົນບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຮຽບຽງຢ່າງຍາວຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບສະຖານະສູງສົ່ງ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ມີຄວາມສຸກກັບເນື້ອໜັງ, ພະຍາຍາມທຸກສິ່ງເພື່ອສະໜອງເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາເອງ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ, ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂທີ່ຈະຢຸດຢັ້ງພວກເຂົາໄດ້; ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ສະນັ້ນ ເມື່ອມະນຸດໝົກມຸ້ນຢູ່ໃນກະແສນິຍົມເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມຮູ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ຈະສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າບົດປ່ອຍຕົນເອງໄດ້ບໍ່? ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບວັດທະນະທຳດັ່ງເດີມ ແລະ ຄວາມງົດງາຍຈະສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າຫຼົບຫຼີນຈາກຄວາມຍາກລຳບາກນີ້ໄດ້ບໍ່? ສິນລະທຳ ແລະ ພິທີດັ່ງເດີມທີ່ມະນຸດຮູ້ຈັກຈະສາມາດຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ຫັກຫ້າມໃຈໄດ້ບໍ່? ຍົກຕົວຢ່າງ ເຊັ່ນ: ເລື່ອງສາມຕົວລະຄອນດີເດັ່ນ. ມັນສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນດຶງຕີນຂອງພວກເຂົາອອກຈາກບຶງແຫ່ງກະແສນິຍົມເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ບໍ່? (ບໍ່, ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້). ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ອວດດີ, ຈອງຫອງ, ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ປະສົງຮ້າຍຫຼາຍຂຶ້ນ. ບໍ່ມີຄວາມຮັກໄຄ່ລະຫວ່າງຜູ້ຄົນອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ມີຄວາມຮັກລະຫວ່າງສະມາຊິກຂອງຄອບຄົວອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທຳມະກາງຍາດຕິພັນ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນອີກຕໍ່ໄປ; ຄວາມສຳພັນຂອງມະນຸດໄດ້ກາຍເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມຮຸນແຮງ. ແຕ່ລະຄົນສະແຫວງຫາເພື່ອໃຊ້ວິທີການຮຸນແຮງໃນການດຳລົງຊີວິດທຳມະກາງຜູ້ຄົນ; ໃນແຕ່ລະມື້ ພວກເຂົາຍາດເຂົ້າຈີ່ກັນໂດຍໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ; ພວກເຂົາຍາດຊິງເອົາຕຳແໜ່ງ ແລະ ຮັບເອົາຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາໂດຍໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ພວກເຂົາໃຊ້ວິທີການຮຸນແຮງ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເພື່ອເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ຄວາມເປັນມະນຸດນີ້ບໍ່ເປັນຕາຍຳນັບ? (ແມ່ນແລ້ວ).

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

77. “ເງິນເຮັດໃຫ້ໂລກໝູນໄປ” ແມ່ນບັດຊະຍາຂອງຊາຕານ ແລະ ມັນມີກຳລັງເໜືອມະນຸດຊາດທັງປວງ ເຊິ່ງຢູ່ໃນທຸກສັງຄົມຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ

ມັນແມ່ນຄຳນິຍົມ ຍ້ອນມັນຖືກບູກຝັງໃນຫົວໃຈຂອງທຸກໆຄົນ. ຈາກຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ຜູ້ຄົນບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄຳເວົ້ານີ້, ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍຍອມຮັບໂດຍປະລິຍາຍ ເມື່ອພວກເຂົາພົບພໍ້ກັບຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ເລີ່ມຮູ້ສຶກວ່າຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ເປັນຈິງແທ້ໆ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂະບວນການທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມບໍ່? ບາງເທື່ອ ຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້ານີ້ໃນລະດັບດຽວກັນ ແຕ່ທຸກຄົນມີການຕີຄວາມໝາຍ ແລະ ການຮັບຮູ້ຄຳເວົ້ານີ້ໃນລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ໂດຍອີງຕາມສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນອ້ອມຂ້າງພວກເຂົາ ແລະ ດ້ວຍປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ. ນັ້ນບໍ່ເປັນຄວາມຈິງບໍ່? ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງວ່າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຈະມີປະສົບການຫຼາຍສ່ຳໃດກັບຄຳເວົ້ານີ້, ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນລົບທີ່ມັນສາມາດມີໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ? ບາງສິ່ງແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍຜ່ານອຸປະນິເສນະນຸດຂອງຜູ້ຄົນໃນໂລກນີ້ ລວມເຖິງພວກເຈົ້າທຸກໆຄົນ. ສິ່ງນີ້ທີ່ຖືກເປີດເຜີຍອອກແມ່ນຖືກຕີຄວາມໝາຍແນວໃດ? ມັນຄືການນະມັດສະການເງິນ. ມັນຍາກທີ່ຈະກຳລັດສິ່ງນີ້ອອກຈາກຫົວໃຈຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງບໍ່? ມັນຍາກຫຼາຍ! ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ການທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມແມ່ນເລິກແທ້ໆ! ສະນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ຊາຕານໃຊ້ຄຳນິຍົມນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມ, ມັນກໍຖືກສະແດງອອກໃນພວກເຂົາແນວໃດ? ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກບໍ່ວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດໃນໂລກນີ້ໄດ້ ຫາກປາສະຈາກເງິນ, ແມ່ນແຕ່ມື້ດຽວທີ່ປາສະຈາກເງິນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້? ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດໃນໂລກນີ້ໄດ້ ສະຖານະຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນຂຶ້ນກັບວ່າພວກເຂົາມີເງິນຫຼາຍສ່ຳໃດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມເຄົາລົບນັບຖືທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບ. ຫຼັງຂອງຄົນທຸກຍາກແມ່ນຄົດດ້ວຍຄວາມອັບອາຍ ໃນຂະນະທີ່ຄົນລ້າລວຍໄດ້ຮັບສະຖານະທີ່ສູງສົ່ງຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເຊີດໜ້າຊຕາ ແລະ ພາກພູມໃຈ, ເວົ້າຢ່າງສຽງດັງ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢ່າງອວດດີ. ຄຳເວົ້າ ແລະ ຄຳນິຍົມນີ້ນຳຫຍັງມາເຖິງຜູ້ຄົນ? ມັນບໍ່ເປັນຈິງບໍ່ທີ່ຫຼາຍຄົນໄດ້ເສຍສະຫຼະເພື່ອສະແຫວງຫາເງິນ? ຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ສູນເສຍສັກສີ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຂົາເພື່ອສະແຫວງຫາເງິນເພີ່ມບໍ່? ອີ່ໆໄປກວ່ານັ້ນ, ຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ສູນເສຍໂອກາດໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ເພື່ອເຫັນແກ່ເງິນບໍ່? ນີ້ບໍ່ແມ່ນການສູນເສຍສຳລັບຜູ້ຄົນບໍ່? (ແມ່ນແລ້ວ). ຊາຕານບໍ່ໄດ້ມຸ່ງຮ້າຍບໍ່ທີ່ໃຊ້ວິທີການນີ້ ແລະ ຄຳເວົ້ານີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມຈົນເຖິງລະດັບດັ່ງກ່າວ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນກົນອຸບາຍທີ່ປອງຮ້າຍບໍ່? ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າກ້າວຈາກການຂັດຄ້ານຄຳເວົ້າທີ່ມີຊື່ສຽງນີ້ຈົນຍອມຮັບວ່າມັນເປັນຄວາມຈິງໃນທີ່ສຸດ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຕົກຢູ່ໃນອົງມື້ຂອງຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງມາດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຄຳເວົ້ານັ້ນໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ. ຄຳເວົ້ານີ້ມີຜົນຕໍ່ເຈົ້າຈົນເຖິງລະດັບໃດ?

ເຈົ້າອາດຮູ້ຈັກທຶນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຈົ້າອາດຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ, ແຕ່ເຈົ້າກໍ່ໄດ້ອໍານາດທີ່ຈະສະແຫວງຫາມັນ. ເຈົ້າອາດຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງຢ່າງຊັດເຈນ, ແຕ່ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຈ່າຍລາຄາ ຫຼື ທຶນທຸກເພື່ອຮັບເອົາຄວາມຈິງ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຈະເສຍສະຫຼະອະນາຄົດ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າເອງເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງທີ່ສຸດແທ້ໆ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງກໍ່ຕາມ, ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງກໍ່ຕາມ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈ ຫຼື ບໍ່ວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບເຈົ້ານັ້ນເລິກເຊິ່ງສ່ຳໃດ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ຳໃດ, ເຈົ້າກໍ່ຈະຢືນຢັນຢ່າງດີດຶງທີ່ຈະເຮັດຕາມທາງຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ຈ່າຍລາຄາສໍາລັບຄໍາເວົ້ານີ້. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຄໍາເວົ້ານີ້ໄດ້ຄວບຄຸມພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ເຈົ້າຈະໃຫ້ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າຖືກມັນຄວບຄຸມແທນທີ່ຈະປ່ອຍມັນໄປໝົດ. ຂໍແທ້ຈິງທີ່ຜູ້ຄົນປະຕິບັດໃນລັກສະນະນີ້, ທີ່ພວກເຂົາຖືກຄວບຄຸມໂດຍຄໍາເວົ້ານີ້ ແລະ ຖືກມັນຈັດການ ບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ການທີ່ຊາຕານກໍາລັງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມແມ່ນມີປະສິດທິຜົນບໍ່? ນີ້ບໍ່ແມ່ນການທີ່ບັດຊະຍາ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານໄດ້ຍັງຮາກໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່? ຖ້າເຈົ້າເຮັດແບບນີ້, ຊາຕານຈະບໍ່ໄດ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງມັນແລ້ວບໍ່? (ແມ່ນແລ້ວ). ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຖິງວິທີທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມໃນລັກສະນະນີ້ບໍ່? ເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງມັນໄດ້ບໍ່? (ບໍ່). ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນມັນ ຫຼື ຮູ້ສຶກເຖິງມັນ. ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານໃນທີ່ນີ້ບໍ່? ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຢູ່ໃນທຶນແຫ່ງ. ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສໍາລັບມະນຸດທີ່ຈະປ້ອງກັນຕໍ່ຄວາມເສື່ອມຊາມນີ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດໝົດທຶນທາງຕໍ່ຕ້ານມັນ. ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຍອມຮັບເອົາຄວາມຄິດຂອງມັນ, ມຸມມອງຂອງມັນ ແລະ ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ມາຈາກມັນໃນສະຖານະການຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ເວລາທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ກໍາລັງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນຍອມຮັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຄັດຄ້ານພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຊື່ນຊົມ ແລະ ຍຶດຖືສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືກັບຊັບສົມບັດ, ພວກເຂົາປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈັດການພວກເຂົາ ແລະ ຫຼິ້ນກັບພວກເຂົາ; ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

78. ມີກົນອຸບາຍຫຼັກຢູ່ຫົກຢ່າງທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ.

ຢ່າງທໍາອິດແມ່ນການຄວບຄຸມ ແລະ ການຊຸ່ເຊ້ນ. ນັ້ນກໍ່ຄື ຊາຕານຈະເຮັດທຸກວິທີທາງເພື່ອຄວບຄຸມຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. “ການຊຸ່ເຊ້ນ” ໝາຍເຖິງຫຍັງ? ມັນໝາຍເຖິງການໃຊ້ຄໍາຊຸ່ ແລະ ຍຸດທະວິທີດ້ວຍກໍາລັງເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອຝັງມັນ,

ໂດຍເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຄິດເຖິງຜົນຕາມມາ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ເຈົ້າກໍຍ້ານ ແລະ ບໍ່ກ້າຂັດຂຶ້ນມັນ, ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍອມຕໍ່ມັນ.

ຢ່າງທີສອງແມ່ນການຕົວະຍົວະ ແລະ ການຫຼອກລວງ. “ການສັ່ໂກງ ແລະ ການຫຼອກລວງ” ເຮັດໃຫ້ເກີດຫຍັງຂຶ້ນ? ຊາຕານສ້າງເລື່ອງລາວບາງຢ່າງ ແລະ ຄໍາເວົ້າຂີ້ຕົວະຂຶ້ນ, ໂດຍຕົວະຍົວະໃຫ້ເຂົາເຊື່ອໃນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ມັນບໍ່ເຄີຍບອກເຈົ້າວ່າມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ມັນກໍບໍ່ໄດ້ເວົ້າໂດຍກົງວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ. ມັນບໍ່ໃຊ້ຄຳວ່າ “ພຣະເຈົ້າ” ເລີຍ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນໃຊ້ສິ່ງອື່ນແທນ, ໃຊ້ສິ່ງອື່ນເພື່ອຫຼອກລວງເຈົ້າ ເພື່ອວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີແນວຄິດກ່ຽວກັບການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ແນ່ນອນ, “ການຫຼອກລວງ” ນີ້ລວມເຖິງຫຼາຍດ້ານ, ບໍ່ແມ່ນພຽງດ້ານນີ້ດ້ານດຽວ.

ຢ່າງທີສາມແມ່ນການສັ່ງສອນດ້ວຍບັງຄັບ. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຖືກສັ່ງສອນແບບບັງຄັບ? ການສັ່ງສອນດ້ວຍການບັງຄັບເກີດຂຶ້ນຍ້ອນທາງເລືອກຂອງມະນຸດເອງບໍ່? ມັນເກີດຂຶ້ນພ້ອມກັບການຍືນຍອມຂອງມະນຸດບໍ່? (ບໍ່ແມ່ນ). ເຖິງແມ່ນເຈົ້າບໍ່ຍືນຍອມ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ໃນສິ່ງນັ້ນ. ໃນຄວາມບໍ່ຮູ້ຕົວຂອງເຈົ້າ, ຊາຕານສັ່ງສອນເຈົ້າ, ບູກຜັງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງມັນ, ກົດເກນແຫ່ງຊີວິດຂອງມັນ ແລະ ທາດແທ້ຂອງມັນ.

ຢ່າງທີສີ່ແມ່ນການຂົ່ມຂູ່ ແລະ ການລໍ່ໃຈ. ນັ້ນກໍຄື ຊາຕານໃຊ້ກົນອຸບາຍຕ່າງໆເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຍອມຮັບມັນ, ຕິດຕາມມັນ ແລະ ເຮັດວຽກຮັບໃຊ້ມັນ. ມັນຈະເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງມັນ. ບາງເທື່ອ ມັນມອບຂອງຂວັນເລັກນ້ອຍໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ໃນຂະນະດຽວກັນກໍຫຼອກໃຫ້ເຈົ້າເຮັດຜິດບາບ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຕິດຕາມມັນ, ມັນກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າທົນທຸກ ແລະ ລົງໂທດເຈົ້າ ແລະ ໃຊ້ວິທີຕ່າງໆເພື່ອໂຈມຕີເຈົ້າ ແລະ ດັກຈັບເຈົ້າ.

ຢ່າງທີຫ້າແມ່ນການລໍ່ລວງ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ເປັນອຳມະພາດ. “ການລໍ່ລວງ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ເປັນອຳມະພາດ” ແມ່ນເວລາທີ່ຊາຕານບິນຄຳເວົ້າ ແລະ ແນວຄິດບາງຢ່າງທີ່ຜັງຄືມ່ວນຫຼຸ ເຊິ່ງສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າມັນກຳລັງຄຳນຶງເຖິງສະຖານະການດ້ານເນື້ອໜັງຂອງຜູ້ຄົນ, ຄຳນຶງເຖິງຊີວິດ ແລະ ອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ, ເມື່ອຄວາມຈິງແລ້ວ ເປົ້າໝາຍດຽວຂອງມັນກໍຄືຫຼອກລວງເຈົ້າ. ແລ້ວມັນກໍເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນອຳມະພາດ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ວ່າສິ່ງໃດຖືກ ແລະ ສິ່ງໃດຜິດ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະຖືກຫຼອກລວງຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ສຸດທ້າຍ ກໍມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງມັນ.

ຢ່າງທີຫົກແມ່ນການທຳລາຍຮ່າງກາຍ ແລະ ຄວາມຄິດ. ຊາຕານທຳລາຍສ່ວນໃດຂອງມະນຸດ? (ຄວາມຄິດ ແລະ ຕົວຕົນທັງໝົດຂອງມະນຸດ). ຊາຕານທຳລາຍຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ມີກຳລັງຕໍ່ຕ້ານ, ໝາຍຄວາມວ່າ ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຈະຫັນໄປຫາຊາຕານ ເທື່ອລະໜ້ອຍໂດຍບໍ່ສົນໃຈກັບຕົວເຈົ້າເອງ. ມັນບູກຜັງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນຕົວເຈົ້າທຸກມື້, ໃຊ້ແນວຄິດ

ແລະ ວັດທະນະທຳເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອສ້າງອິດທິພົນ ແລະ ຝຶກຟົນເຈົ້າໃນທຸກມື້, ກຳນົດຄວາມປະສົງຂອງເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ ເພື່ອວ່າໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າຈະບໍ່ປາຖະໜາເປັນຄົນດີອີກຕໍ່ໄປ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ປາຖະໜາລຸກຂຶ້ນສູ່ເພື່ອສິ່ງທີ່ເຈົ້າເອີ້ນວ່າ “ຄວາມຊອບທຳ” ອີກຕໍ່ໄປ. ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ເຈົ້າບໍ່ມີກຳລັງໃຈທີ່ຈະລອຍຜ່ານກະແສນ້ຳອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຈະໄຫຼໄປຕາມນ້ຳ. “ການທຳລາຍ”

ໝາຍເຖິງການທີ່ຊາຕານທໍລະມານຜູ້ຄົນຫຼາຍຈົນພວກເຂົາກາຍມາເປັນເງົາຂອງຕົນເອງ, ບໍ່ແມ່ນມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ຊາຕານໃຈມຕີ, ຈັບກຸມ ແລະ ກິນກິນພວກເຂົາ.

ກົນອຸບາຍແຕ່ລະຢ່າງທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍ່ມີກຳລັງທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານ; ກົນອຸບາຍແຕ່ລະຢ່າງແມ່ນຮ້າຍກາດຕໍ່ມະນຸດ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ຊາຕານເຮັດ ແລະ ກົນອຸບາຍໃດກໍຕາມທີ່ມັນໃຊ້ ແມ່ນສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເສື່ອມຊາມລົງ, ສາມາດນຳເຈົ້າມາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຈົມຢູ່ໃນບຶງແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຜິດບາບ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນກົນອຸບາຍທີ່ຊາຕານໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

79. ເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດເກີດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ສັກກະບົກ, ເຂົາໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກສັງຄົມຢ່າງແຮງ, ເຂົາໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກຈະລິຍະທຳສັກດີນາ ແລະ ເຂົາໄດ້ຖືກສັ່ງສອນຈາກ “ສະຖາບັນແຫ່ງການສຶກສາຊັ້ນສູງ”. ຄວາມຄິດແບບຫຼ້າຫຼັງ, ສິນທຳທີ່ເສື່ອມຊາມ, ມຸມມອງຊີວິດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ບັດຊະຍາຊີວິດທີ່ໜ້າລັງກຽດ, ການມີຊີວິດຢູ່ທີ່ໄຮ້ຄຸນຄ່າ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ປະເພນີທີ່ຕ່ຳຊ້າ ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ໄດ້ບຸກລຸກເຂົ້າໄປໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ທັງໄດ້ທຳລາຍ ແລະ ໂຈມຕີສາມັນສຳນຶກຂອງເຂົາຢ່າງຮຸນແຮງ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ມະນຸດໄດ້ຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຍິ່ງຂຶ້ນ. ອຸປະນິເສດຂອງມະນຸດກໍເສື່ອມຊາມຂຶ້ນທຸກມື້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນທີ່ຍິນດີທີ່ຈະສະລະທຸກສິ່ງເພື່ອພຣະອົງ, ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຍິນດີຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ບໍ່ມີໃຜເລີຍທີ່ຍິນດີຈະສະແຫວງຫາການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານ, ມະນຸດບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍນອກຈາກສະແຫວງຫາຄວາມສຸກສະບາຍ, ປ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງເສື່ອມຊາມກັບເນື້ອໜັງໃນດິນແດນແຫ່ງຂີ້ຕົມ. ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຈະໄດ້ຍືນຄວາມຈິງ, ຜູ້ທີ່ຈົມຢູ່ໃນຄວາມມືດກໍບໍ່ຄິດທີ່ຈະນຳເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຫັນການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະອົງ.

ມະນຸດຊາດທີ່ຕ່ຳຊ້າຈະມີໂອກາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດຟົນໄດ້ແນວໃດ?

ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມໂຊມທີ່ສຸດຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ການບໍ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິເສດການເປັນບໍລະບັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

80. ຊາຕານສ້າງຊື່ສຽງຂອງມັນຈາກການຫຼອກລວງຜູ້ຄົນ ແລະ ຕັ້ງມັນເອງໃຫ້ເປັນແນວໜ້າ ແລະ ແບບຢ່າງແຫ່ງຄວາມຊອບທຳຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ.

ພາຍໃຕ້ການທຳທຳບົກບັກຮັກສາຄວາມຊອບທຳ, ມັນທຳຮ້າຍຜູ້ຄົນ,

ກິນກິນວິນຍານຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃຊ້ທຸກວິທີການເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຢັນຊາ, ຫຼອກລວງ ແລະ ຍຸດແຍ່ມະນຸດ. ເປົ້າໝາຍຂອງມັນກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນດີ ແລະ

ເຮັດຕາມຄວາມປະພຶດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ,

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າຮ່ວມກັບມັນໃນການຕໍ່ຕ້ານສິດອຳນາດ ແລະ

ອຳນາດໃນການບົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ເມື່ອຜູ້ຄົນເຫັນກິນອຸບາຍ ແລະ

ແຜນການຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ ແລະ ເຫັນລັກສະນະທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງມັນ ແລະ

ເມື່ອຜູ້ຄົນບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກມັນຢຽບຢູ່ ແລະ ຫຼອກລວງ ຫຼື ສືບຕໍ່ເປັນທາດຂອງມັນ ຫຼື ຖືກລົງໂທດ ແລະ ທຳລາຍໄປພ້ອມກັບມັນ,

ຊາຕານກໍ່ປ່ຽນຮູບລັກສະນະທີ່ມີຄວາມເມດຕາຂອງມັນ ແລະ

ຈືກໜ້າກາກຈອມປອມຂອງມັນນັ້ນອອກເພື່ອເປີດເຜີຍໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນ ເຊິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ໂຫດຮ້າຍ, ຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ປ່າເຖື່ອນ.

ມັນບໍ່ໄດ້ຮັກຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່າການທຳລາຍລ້າງທຸກຄົນທີ່ປະຕິເສດທີ່ຈະຕິດຕາມມັນ ແລະ

ຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານກອງກຳລັງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ. ໃນຈຸດນີ້ ຊາຕານບໍ່ສາມາດມີລັກສະນະທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສຸພາບບຸລຸດອີກຕໍ່ໄປ; ກົງກັນຂ້າມ ຮູບລັກສະນະທີ່ຂີ້ຮ້າຍ ແລະ

ມານຮ້າຍຢ່າງແທ້ຈິງຂອງມັນຖືກເປີດເຜີຍພາຍໃຕ້ເຄື່ອງນຸ່ງແກະຂອງມັນ.

ຫຼັງຈາກທີ່ກິນອຸບາຍຂອງຊາຕານຖືກນຳມາສູ່ແສງສະຫວ່າງ ແລະ

ລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນຖືກເປີດເຜີຍອອກ, ມັນກໍ່ຈະໃຈຮ້າຍຂຶ້ນທັນທີທັນໃດ ແລະ

ເປີດເຜີຍຄວາມໂຫດຮ້າຍປ່າເຖື່ອນຂອງມັນ. ຫຼັງຈາກນີ້, ຄວາມປາຖະໜາຂອງມັນທີ່ຈະທຳຮ້າຍ

ແລະ ກິນກິນຜູ້ຄົນກໍ່ຈະເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ. ມັນໃຈຮ້າຍກໍ່ຍ້ອນວ່າ ມະນຸດຕົ້ນຂຶ້ນມາສູ່ຄວາມຈິງ ແລະ

ມັນສ້າງຄວາມອາຄາດຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ມະນຸດ ເພາະວ່າມະນຸດຕ້ອງການຄວາມເປັນອິດສະຫຼະພາບ,

ຕ້ອງການ ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ບົດບ່ອນອອກຈາກການຄຸມຂັງຂອງມັນ.

ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງມັນແມ່ນມີເຈດຕະນາເພື່ອປ້ອງກັນ ແລະ ສົ່ງເສີມຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ

ແລະ ມັນຍັງເປັນການເປີດເປີຍເຖິງທຳມະຊາດທີ່ປ່າເຖື່ອນຂອງມັນຢ່າງແທ້ຈິງ.

ໃນທຸກໆເລື່ອງ, ພຶດຕິກຳຂອງຊາຕານເປີດເຜີຍເຖິງທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ.

ຈາກບັນດາການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດທີ່ຊາຕານໄດ້ປະຕິບັດໃນມະນຸດ,

ຈາກຄວາມພະຍາຍາມຄັ້ງທຳອິດຂອງມັນທີ່ຫຼອກລວງໃຫ້ມະນຸດຕິດຕາມມັນ

ຈົນເຖິງການທີ່ມັນຂຸດຮິດມະນຸດ, ເຊິ່ງມັນໄດ້ລາກມະນຸດເຂົ້າສູ່ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ, ສູ່ຄວາມອາຄາດຂອງມັນຕໍ່ມະນຸດຫຼັງຈາກທີ່ລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ມະນຸດໄດ້ຮູ້ຈັກ ແລະ ປະຖິ້ມມັນ, ໃນບັນດາການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ສາມາດເປີດເຜີຍທາດແທ້ອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ສາມາດພິສູດຄວາມຈິງທີ່ວ່າຊາຕານບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງດີ ແລະ ຊາຕານເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ທຸກການກະທຳຂອງມັນບົກບ້ອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຮັກສາຄວາມຕໍ່ເນື່ອງຂອງການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ, ຕໍ່ຕ້ານສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ດີ ແລະ ທຳລາຍກົດເກນ ແລະ ລະບຽບຂອງການເປັນຢູ່ບົກກະຕິຂອງມະນຸດຊາດ. ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ຂອງຊາຕານມີເຈດຕະນາຮ້າຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກມັນຈະຖືກທຳລາຍໂດຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເຖິງແມ່ນຊາຕານມີຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງມັນເອງ, ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງມັນເປັນພຽງວິທີການລະບາຍທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນ. ເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງຊາຕານຈຶ່ງໃຈຮ້າຍຫຼາຍ ແລະ ໂຫດຮ້າຍກໍຄື: ກົນອຸບາຍຂອງມັນຖືກເປີດໂປງອອກ; ແຜນການຮ້າຍຂອງມັນແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກປ່ອຍປະແບບງ່າຍດາຍອີກຕໍ່ໄປ; ຄວາມທະເຍີທະຍານ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ປ່າເຖື້ອນຂອງມັນໃນການຈະມາແທນທີ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ຄືກັບພຣະເຈົ້າກໍຖືກໂຈມຕີ ແລະ ກົດຂວາງ; ແລະ ບັດນີ້ ເປົ້າໝາຍຂອງມັນໃນການຄວບຄຸມມະນຸດຊາດທັງໝົດແມ່ນບໍ່ໄດ້ປະໂຫຍດຫຍັງ ແລະ ບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ຈັກເທື່ອ. ສິ່ງທີ່ຢຸດແຜນການຮ້າຍຂອງຊາຕານບໍ່ໃຫ້ເກີດອອກອອກຜົນ ແລະ ກົດກັ້ນການແຜ່ຂະຫຍາຍ ແລະ ການເຜີຍແຜ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ ກໍຄືການປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້, ຊາຕານຈຶ່ງທັງຊັງ ແລະ ຢ້ານຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປ່ອຍລົງມາ, ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ເປີດໂປງລັກສະນະທີ່ຊົ່ວຊ້າແທ້ຈິງຂອງຊາຕານ, ແຕ່ມັນຍັງເປີດເຜີຍຄວາມປາຖະໜາຂອງຊາຕານໃນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ໃນຂະນະດຽວກັນ ເຫດຜົນທີ່ຊາຕານໃຈຮ້າຍຕໍ່ມະນຸດຊາດກໍຖືກເປີດເຜີຍອອກເຊັ່ນກັນ. ຄວາມໂມໂຫຂອງຊາຕານຄືການເປີດເຜີຍທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມັນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຍັງເປັນການເປີດໂປງກົນອຸບາຍຂອງມັນອີກດ້ວຍ. ແນ່ນອນ ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ຊາຕານໃຈຮ້າຍແມ່ນເຕືອນໃຫ້ຮູ້ວ່າ ມີການທຳລາຍສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ມີການບົກບ້ອງ ແລະ ການສືບຕໍ່ເນື່ອງສິ່ງດີ; ມັນປະກາດໃຫ້ຮູ້ວ່າ ແທ້ຈິງແລ້ວ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກລ່ວງເກີນໄດ້!

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

-
1. “ກ່າວຫາໂດຍບໍ່ມີຫຼັກຖານ” ໝາຍເຖິງວິທີການທີ່ຜິດສາດຮ້າຍທຳລາຍຜູ້ຄົນ.
 2. “ເຝົ້າຍາມຢ່າງໜ້າແໜ້ນ” ໝາຍເຖິງວິທີການທີ່ຜິດສາດຮ້າຍໃຊ້ກັບຜູ້ຄົນ ແມ່ນໂຫດຮ້າຍຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ຄວບຄຸມຜູ້ຄົນຢ່າງຮຸນແຮງຈົນພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄດ້.
 3. “ກິນກິນ” ໝາຍເຖິງພຶດຕິກຳທີ່ໂຫດຮ້າຍຂອງກະສັດຂອງພວກຜິດຮ້າຍທີ່ບຸ້ນເອົາຜູ້ຄົນທັງໝົດ.
 4. “ຜູ້ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດໃນອາຊະຍາກຳ” ແມ່ນປະເພດດຽວກັນກັບ “ກຸ່ມອັນຕະພານ”.
 5. “ເປັນສານທີ່ບໍ່ສາມາດເສື່ອມສະຫຼາຍ.” ແມ່ນມີເຈດຕະນາເຍາະເຍີ້ຍ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ຄົນມີຄວາມເຂັ້ມງວດໃນດ້ານຄວາມຮູ້, ວັດທະນະທຳ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິທາງດ້ານຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ.
 6. “ໄປມາຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ຢູ່ເໝືອນກົດໝາຍ” ບົ່ງບອກວ່າ ຜິດຮ້າຍແມ່ນເປັນບ້າ ແລະ ແລ່ນອາລະວາດ.
 7. “ຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ” ໝາຍເຖິງການປະພຶດຢ່າງໂຫດຮ້າຍຂອງຜິດຮ້າຍແມ່ນສິ່ງທີ່ທົນບໍ່ໄດ້.
 8. “ຮອຍຊ້າ ແລະ ຖືກຕີ” ໝາຍເຖິງໃບໜ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງກະສັດຂອງພວກຜິດຮ້າຍ.
 9. “ເດີມພັນທຸກສິ່ງດ້ວຍການໂຍນໝາກຄະລອກເທື່ອດຽວ” ໝາຍເຖິງການທຸ້ມເງິນທັງໝົດຂອງບຸກຄົນໃສ່ການພະນັນບາດດຽວເພື່ອຫວັງຈະເອົາຊະນະໃນທີ່ສຸດ. ນີ້ແມ່ນຄຳອຸປະມາສຳລັບແຜນອຸບາຍທີ່ຮ້າຍກາດ ແລະ ຊົ່ວຊ້າຂອງຜິດຮ້າຍ. ສ່ານວນນີ້ແມ່ນໃຊ້ເພື່ອເປັນການເຍາະເຍີ້ຍ.
- ກ. ໜັງສືທັງ 4 ແລະ ວັນນະຄະດີຊັ້ນຍອດທັງ 5 ແມ່ນໜັງສືແຫ່ງລັດທີ່ຂົງຈີ້ໃນປະເທດຈີນ.

(II)

**ພຣະທຳກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສແບບຊາຕານຂອງມະນຸດຊາດຜູ້ເສື່ອມຊາ
ມ ແລະ ແກ່ນແທ້ແຫ່ງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ**

81.

ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການຄັດຄ້ານ

ແລະ

ການກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດແມ່ນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາທີ່ເກີດຈາກຊາຕານ.

ເພາະວ່າມະນຸດໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ສາມັນສຳນຶກຂອງມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຕາຍດ້ານ,

ເປັນຄົນຂາດສິນທຳ, ແນວຄິດຂອງເຂົາກໍ່ຕ່ຳຊາມ ແລະ ເຂົາມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ຫຼ້າຫຼັງ.

ກ່ອນທີ່ເຂົາໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ

ມະນຸດແມ່ນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ

ເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບຟັງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ.

ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ

ເຂົາມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ ແລະ ມີສາມັນສຳນຶກທີ່ດີ ແລະ ມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ.

ຫຼັງຈາກຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ, ສາມັນສຳນຶກ ແລະ

ຄວາມເປັນມະນຸດດັ່ງເດີມຂອງເຂົາກໍ່ຕາຍດ້ານ ແລະ ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມເສຍ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສູນເສຍຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງມະນຸດໄດ້ວິປະລິດ, ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາໄດ້ກາຍເປັນດັ່ງນີ້ໃສຂອງສັດ,

ການຕໍ່ຕ້ານຂອງເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຫຼາຍກວ່າເກົ່າ.

ແຕ່ເຖິງບາບນັ້ນ, ມະນຸດຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກ ຫຼື ຮັບຮູ້ເຖິງສິ່ງນີ້ ແລະ ໄດ້ແຕ່ຄັດຄ້ານ ແລະ

ຕໍ່ຕ້ານຢ່າງຕາບອດ.

ການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍຈາກການສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ,

ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ສາມັນສຳນຶກຂອງເຂົາ; ຍ້ອນວ່າຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ ແລະ

ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາບໍ່ໝັ້ນຄົງ ແລະ ສາມັນສຳນຶກຂອງເຂົາໄດ້ຕາຍດ້ານຫຼາຍ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ ແລະ

ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້,

ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງເຂົາກໍ່ອົ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ທີ່ຈະເປັນໄປຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງມະນຸດບໍ່ໝັ້ນຄົງ, ເຂົາກໍ່ບໍ່ສາມາດຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ

ບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະໃຫ້ພຣະອົງໃຊ້. “ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດທີ່ປົກກະຕິ” ໝາຍເຖິງການເຊື່ອຟັງ ແລະ

ການສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ການສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ການມີຄວາມແນ່ນອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ

ການມີສາມັນສຳນຶກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ມັນໝາຍເຖິງການມີຫົວໃຈ ແລະ ແນວຄິດດຽວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ

ການບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດທີ່ຜິດປົກກະຕິຈະບໍ່ເປັນແນວນີ້.

ເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ເຂົາໄດ້ສ້າງມະໂນພາບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ

ແລະ ເຂົາບໍ່ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ຫຼື ບໍ່ມີການສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ,

ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະມີສາມັນສຳນຶກຕໍ່ພຣະອົງ. ມະນຸດແມ່ນຕໍ່ຕ້ານ ແລະ

ຕັດສິນພຣະເຈົ້າໂດຍເຈດຕະນາ ແລະ ອີ່ງໄປກ່ວານັ້ນ ຍັງກ່າວໝິ່ນປະໝາດຫຼັບຫຼັງພຣະອົງ. ມະນຸດຮູ້ດີວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຖິງບານນັ້ນກໍຍັງຕັດສິນພຣະອົງຫຼັບຫຼັງ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ພຽງແຕ່ຮຽກຮ້ອງ ແລະ ຮ້ອງຂໍຈາກພຣະອົງແບບບໍ່ມີນູມິນຕາ. ຄົນດັ່ງກ່າວ ນັ້ນກໍຄື ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຜິດປົກກະຕິແມ່ນບໍ່ສາມາດຮູ້ພຶດຕິກຳທີ່ໜ້າລັງກຽດຂອງຕົນ ຫຼື ຮູ້ສຶກເສຍໃຈຕໍ່ການກະບົດຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງຕົນເລັກໜ້ອຍ; ອີ່ງຜູ້ຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ພວກເຂົາກໍຍັງມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການບໍ່ປ່ຽນແປງອຸປະໂນໄສຄືການເປັນບໍລະບັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

82. ຫຼັງຈາກຫຼາຍພັນປີຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມ, ມະນຸດໄດ້ຕາຍດ້ານ ແລະ ໂງ່ຈ້າ; ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຜິສາດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າ ການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນໜັງສືແຫ່ງປະຫວັດສາດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ມະນຸດເອງກໍບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ເຖິງພຶດຕິກຳການຕໍ່ຕ້ານຂອງຕົນ ເນື່ອງຈາກວ່າ ມະນຸດໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງໜັກ ແລະ ຖືກຊາຕານນຳພາໄປໃນທາງທີ່ຜິດຈົນບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຫັນໄປທາງໃດດີ. ແມ່ນແຕ່ທຸກມື້ນີ້, ມະນຸດຍັງຄົງທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ: ເມື່ອມະນຸດແນມເຫັນພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອເຂົາບໍ່ສາມາດແນມເຫັນພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍຍັງຄົງທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ. ແລ້ວຍັງມີຜູ້ຄົນ ເຖິງວ່າໄດ້ເຫັນເຖິງການສາບແລ້ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແຕ່ກໍຍັງທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດແມ່ນໄດ້ສູນເສຍໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມັນໄປແລ້ວ ແລະ ລວມທັງສາມັນສຳນຶກຂອງມະນຸດກໍໄດ້ສູນເສຍໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມັນເຊັ່ນກັນ. ມະນຸດທີ່ເຮົາແນມເບິ່ງແມ່ນສັດເດຍລະສານທີ່ແຕ່ງກາຍເປັນຄົນ, ເຂົາເປັນຈິງທີ່ມີພຶດຊະຍາ ແລະ ບໍ່ວ່າເຂົາຈະພະຍາຍາມກະທຳຕົວໃຫ້ໜ້າສົງສານພຽງໃດໃນສາຍຕາຂອງເຮົາກໍຕາມ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ມີວັນເມດຕາເຂົາ ເນື່ອງຈາກວ່າ ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມແຕກຕ່າງ ລະຫວ່າງ ສີດຳ ແລະ ສີຂາວ ຫຼື ຄວາມແຕກຕ່າງ ລະຫວ່າງ ຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມເທັດ. ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດແມ່ນດ້ານຊາຫຼາຍ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຂົາກໍຍັງປາດຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນ; ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຂົາຕ່ຳຊ້າ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຂົາກໍຍັງປາດຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຄອບຄອງອຳນາດຂອງກະສັດ. ການມີຄວາມຮູ້ສຶກແບບນັ້ນເຂົາຈະເປັນກະສັດຂອງໃຜໄດ້? ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດແບບນັ້ນຈະນຸ່ງເທິງບັນລັງໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດແມ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກອາຍແທັງ! ເຂົາເປັນຄົນອວດດີທີ່ໜ້າເວດທະນາທີ່ສຸດ! ສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ປາດຖະໜາຢາກໄດ້ຮັບພອນ,

ເຮົາຂໍແນະນຳວ່າ ກ່ອນອື່ນໝົດ ໃຫ້ພວກເຈົ້າຊອກຫາແວ່ນ ແລະ ແຍງເບິ່ງຄວາມຂີ້ຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າເອງກ່ອນ. ເຈົ້າມີສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເປັນກະສັດໄດ້ບໍ່? ເຈົ້າມີໜ້າຕາຂອງຄົນທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບພອນບໍ່? ບໍ່ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນນິໄສຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມຈິງໃດໆໄປປະຕິບັດ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍັງປາດຖະໜາເຖິງອະນາຄົດທີ່ສວຍງາມ. ເຈົ້າກຳລັງຫຼອກລວງຕົນເອງ! ເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດເກີດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ສັກກະປົກ, ເຂົາໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກສັງຄົມຢ່າງແຮງ, ເຂົາໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກຈະລິຍະທຳສັກດີນາ ແລະ ເຂົາໄດ້ຖືກສັ່ງສອນຈາກ “ສະຖາບັນແຫ່ງການສຶກສາຊັ້ນສູງ”. ຄວາມຄິດແບບຫຼ້າຫຼັງ, ສິນທຳທີ່ເສື່ອມຊາມ, ມຸມມອງຊີວິດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ບັດຊະຍາຊີວິດທີ່ໜ້າລັງກຽດ, ການມີຊີວິດຢູ່ທີ່ໄຮ້ຄຸນຄ່າ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ປະເພນີທີ່ຕ່ຳຊ້າ ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ໄດ້ບຸກລຸກເຂົ້າໄປໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ທັງໄດ້ທຳລາຍ ແລະ ໂຈມຕີສາມັນສຳນຶກຂອງເຂົາຢ່າງຮຸນແຮງ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ມະນຸດໄດ້ຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຕ່ຳຕ້ານພຣະອົງອີ່ງຂຶ້ນ. ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດກໍເສື່ອມຊາມຂຶ້ນທຸກມື້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນທີ່ຍິນດີທີ່ຈະສະລະທຸກສິ່ງເພື່ອພຣະອົງ, ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຍິນດີຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ຫຼື ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ບໍ່ມີໃຜເລີຍທີ່ຍິນດີຈະສະແຫວງຫາການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງລາຕານ, ມະນຸດບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍນອກຈາກສະແຫວງຫາຄວາມສຸກສະບາຍ, ບ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງເສື່ອມຊາມກັບເນື້ອໜັງໃນດິນແດນແຫ່ງຂີ້ຕົມ. ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຈະໄດ້ຍືນຄວາມຈິງ, ຜູ້ທີ່ຈົມຢູ່ໃນຄວາມມືດກໍບໍ່ຄິດທີ່ຈະນຳເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຫັນການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະອົງ. ມະນຸດຊາດທີ່ຕ່ຳຊ້າຈະມີໂອກາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມໂຊມທີ່ສຸດຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ການບໍ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຄືການເປັນບໍລະບັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

83. ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນສິ່ງໃດ ແຕ່ເປັນສາມັນສຳນຶກທີ່ຕາຍດ້ານ, ທຳມະສາດທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດບໍ່ດີຂອງເຂົາ; ຖ້າສາມັນສຳນຶກ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງມະນຸດສາມາດກັບມາເປັນປົກກະຕິອີກຄັ້ງ, ແລ້ວເຂົາກໍຈະເໝາະສົມໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້. ມັນເປັນຍ້ອນວ່າສາມັນສຳນຶກຂອງມະນຸດໄດ້ຕາຍດ້ານຢູ່ສະເໝີ ແລະ

ຍ້ອນຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງມະນຸດຕາຍດ້ານຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ມະນຸດຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ
ເຊິ່ງພວກເຂົາເຖິງກັບຄືງພຣະເຢຊູໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ
ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ ບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາ,
ທັງປະນາມເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງຕ່ຳຊ້າ.
ຖ້າມະນຸດມີຄວາມເປັນມະນຸດເລັກນ້ອຍ,
ພວກເຂົາກໍຄົງບໍ່ປະຕິບັດຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ;
ຖ້າມະນຸດມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດເລັກນ້ອຍ,
ພວກເຂົາກໍຄົງບໍ່ປະຕິບັດຢ່າງໂຫດຮ້າຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ;
ຖ້າເຂົາມີສາມັນສຳນຶກເລັກນ້ອຍ, ເຂົາຄົງບໍ່ພາກັນ “ຕອບແທນ”
ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແບບນີ້. ມະນຸດອາໄສຢູ່ໃນສະໄໝທີ່ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຂອບໃຈພຣະເຈົ້າສຳລັບການມອບໂອກາດພິເສດນີ້ໃຫ້ກັບເຂົາ
ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ເຂົາສາບແຊງການສະເດັດມາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ເມີນເສີຍຕໍ່ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ
ເບິ່ງຄືກັບວ່າພວກເຂົາຈະຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ເປື້ອໜ່າຍພຣະອົງດ້ວຍຊ້າ.
ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະປະຕິບັດຕໍ່ການສະເດັດມາຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ, ສະຫຼຸບກໍຄື
ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດບໍ່ໄດ້ສະແດງການຕ້ອນຮັບຕໍ່ພຣະອົງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ
ຮ້ອງຂໍຈາກພຣະອົງແບບບໍ່ມີໃຈໃນຕາກໍຕາມ
ພຣະອົງຍັງດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງອົດທົນສະເໝີ.
ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດແມ່ນໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດ,
ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງມະນຸດແມ່ນຕາຍດ້ານຢ່າງໜັກ ແລະ
ສາມັນສຳນຶກຂອງມະນຸດໄດ້ຖືກສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຢຽບຢຳຈົນສິ້ນຊາກ ແລະ
ບໍ່ມີສາມັນສຳນຶກດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ.
ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ເນລະຄຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ສຳລັບການປະທານຊີວິດ ແລະ
ມອບພຣະຄຸນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍແກ່ມວນມະນຸດ,
ແຕ່ຍັງບໍ່ພໍໃຈກັບພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ປະທານຄວາມຈິງແກ່ພວກເຂົາອີກດ້ວຍ;
ມັນເປັນຍ້ອນວ່າມະນຸດບໍ່ໃສ່ໃຈໃນຄວາມຈິງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ
ຈົນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເລີ່ມບໍ່ພໍໃຈກັບພຣະເຈົ້າ.
ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດສະລະຊີວິດຂອງເຂົາເພື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ,
ແຕ່ເຂົາຍັງພະຍາຍາມດຶງເອົາຄວາມນິຍົມຊົມຊອບຈາກພຣະອົງ ແລະ
ຮຽກຮ້ອງເອົາຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ມະນຸດໄດ້ມອບໃຫ້ພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າຕົວອີກດ້ວຍ.
ຜູ້ຄົນທີ່ມີສາມັນສຳນຶກ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກ ຄິດວ່າສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງໃຫຍ່ ແລະ ຍັງເຊື່ອວ່າ
ພວກເຂົາໄດ້ເສຍສະຫຼະຕົວເອງຫຼາຍເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ກັບພວກເຂົາໜ້ອຍເກີນໄປ. ມີຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ໃຫ້ນ້ຳໜຶ່ງຂັນແກ່ເຮົາ
ແຕ່ອື່ນມີຂອງເຂົາ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮົາເອົາມັນສອງຂັນໃຫ້ພວກເຂົາ ຫຼື
ໄດ້ໃຫ້ຫ້ອງພັກກັບເຮົາໜຶ່ງຄືນ ແຕ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮົາຈ່າຍຄ່າເຊົ່າສອງຄືນ.
ດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດແບບນີ້ ແລະ ດ້ວຍສາມັນສຳນຶກແບບນີ້, ເຈົ້າຍັງຫວັງຈະໄດ້ຮັບຊີວິດຢູ່ບໍ່?
ເຈົ້າຊ່າງແມ່ນຄົນຕ່ຳຊ້າທີ່ໜ້າເວດທະນາແທ້ໆ!

(ຄັດຈາກບົດ “ການບໍ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຄືການເປັນບໍລະບັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

84. ຖ້າເຮົາບໍ່ເປີດໂບງຄວາມຂີ້ຮ້າຍ ໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ,
ແລ້ວພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນກໍ່ຈະວາງມົງກຸດໄວ້ເທິງຫົວຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
ໃຫ້ຄວາມສະຫງ່າລາສີທັງໝົດແກ່ພວກເຈົ້າເອງ. ທຳມະຊາດຄວາມອວດດີ ແລະ
ຄວາມຈອງຫອງຂອງພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າທໍລະຍົດຄວາມສຳນຶກຂອງພວກເຈົ້າເອງ, ກະບົດ
ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ ແລະ ເປີດເຜີຍຄວາມຂີ້ຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ,
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຈດຕະນາ, ຄວາມຄິດ, ຄວາມປາຖະໜາເກີນຄວນ ແລະ
ຕາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂລບມາກໂລພາຂອງພວກເຈົ້າສູ່ສາທາລະນະ. ແລ້ວເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ
ພວກເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ເວົ້າແບບໂງ່ງກ່ຽວກັບຄວາມຫຼົງໄຫຼຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າສຳລັບພາລະກິ
ດຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ເວົ້າແລ້ວເວົ້າອີກເຖິງຄວາມຈິງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ.
ນີ້ແມ່ນ “ຄວາມເຊື່ອ” ຂອງພວກເຈົ້າ, “ຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ” ຂອງພວກເຈົ້າ. ຕະຫຼອດຜ່ານມາ
ເຮົາໄດ້ຍຶດຕິດມະນຸດກັບມາດຕະຖານທີ່ເຂັ້ມງວດຫຼາຍ.

ຖ້າຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າມາພ້ອມກັບເຈດຕະນາ ແລະ ເງື່ອນໄຂ,
ແລ້ວເຮົາກໍ່ຈະບໍ່ຂໍມີສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າຄວາມຈົງຮັກພັກດີ,
ເພາະວ່າເຮົາກຽດຊັງຄົນທີ່ຫຼອກລວງເຮົາຜ່ານເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຊຸດຮີດເຮົາດ້ວຍເງື່ອນໄຂຕ່າງໆ. ເຮົາພຽງປາຖະໜາໃຫ້ມະນຸດຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາຢ່າງທີ່ສຸດ ແລະ
ເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອເຫັນແກ່ ແລະ ເພື່ອພິສູດໜຶ່ງຄຳຄື: ຄວາມເຊື່ອ.
ເຮົາກຽດຊັງການໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ອ່ອນຫວານຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຮົາຍືນດີ,
ເພາະວ່າເຮົາປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຢູ່ສະເໝີ ແລະ ສະນັ້ນ
ເຮົາກໍ່ປາຖະໜາຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາດ້ວຍຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງເຊັ່ນກັນ.
ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມເຊື່ອ,

ຫຼາຍຄົນອາດຄິດວ່າພວກເຂົາຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຍ້ອນວ່າພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ
ບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍ່ຈະບໍ່ທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານດັ່ງກ່າວ. ແລ້ວເຮົາຂໍຖາມເຈົ້າດັ່ງນີ້:
ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງ?
ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມຢ່າເກງຕໍ່ພຣະອົງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ?
ເຈົ້າຍອມຮັບວ່າພຣະຄຣິດແມ່ນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງດູກູກພຣະອົງ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງບໍ່ເຄົາລົບ?
 ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕັດສິນພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍ?
 ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເບິ່ງການເຄື່ອນໄຫວຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ?
 ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຍອມຮັບເອົາການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງ?
 ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຂູດຮີດ ແລະ
 ບຸ້ນພຣະອົງຈາກເຄື່ອງບູຊາຂອງພຣະອົງ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າຈາກສະຖານະຂອງພຣະຄຣິດ?
 ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕັດສິນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງນັ້ນຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່?
 ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງກ້າໝັ້ນປະໝາດລັບຫຼັງພຣະອົງ? ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ອື່ນໆ
 ບໍ່ໄດ້ປະກອບເປັນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າແມ່ນຜູ້ເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າບໍ່?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

85. ຖ້າເຈົ້າໃຊ້ແນວຄວາມຄິດ ວັດແທກ ແລະ ວາດພາບພຣະເຈົ້າ
 ຄືດັ່ງພຣະເຈົ້າເປັນຮູບບັນດິນໜຽວທີ່ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ ແລະ
 ຖ້າເຈົ້າຈຳກັດພຣະເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນພຣະຄຳພີ ແລະ
 ຈຳກັດພຣະອົງພາຍໃນຂອບເຂດວຽກງານທີ່ຈຳກັດ,
 ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ປະນາມພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນວ່າໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ
 ຄົນຍິວຂອງຍຸກແຫ່ງພັນທະສັນຍາເດີມນັ້ນ ໄດ້ຫຼົ່ມພຣະເຈົ້າເປັນຮູບບັນດິນ
 ຄືດັ່ງວ່າພຣະເຈົ້າສາມາດເປັນພຽງພຣະເມຊີອາເທົ່ານັ້ນ ແລະ
 ມີແຕ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເມຊີອາເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນວ່າມະນຸດຮັບໃຊ້ ແລະ
 ບູຊາພຣະເຈົ້າຄ້າຍກັບວ່າພຣະອົງແມ່ນຮູບບັນດິນໜຽວ (ທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ).
 ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອກພຣະເຍຊູຂອງຍຸກນັ້ນໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຕັດສິນພຣະອົງໃຫ້ໄປສູ່ຄວາມຕາຍ
 ໂດຍການປະນາມພຣະເຍຊູທີ່ບໍລິສຸດຈົນເຮັດໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.
 ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳຄວາມຜິດ ແຕ່ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ໄດ້ລະເວັ້ນພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຕັດສິນໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມຕາຍໂດຍບໍ່ລັງເລໃຈເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້,
 ພຣະເຍຊູຈຶ່ງຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ມະນຸດມີຄວາມເຊື່ອມາຕະຫຼອດວ່າ
 ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ ແລະ ໄດ້ນິຍາມພຣະອົງຕາມພຣະຄຳພີ
 ຄືດັ່ງວ່າມະນຸດໄດ້ແນມເຫັນເຖິງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຄືດັ່ງວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳແມ່ນຢູ່ໃນກຳມີຂອງມະນຸດ.
 ມະນຸດແມ່ນໄຮ້ສາລະທີ່ສຸດ, ພວກເຂົາມີຄວາມອວດດີຢ່າງສຸດຂີດ ແລະ
 ພວກເຂົາທຸກຄົນມີພອນສະຫວັນດ້ານຄາລົມໂອ້ອວດຫຼາຍທີ່ສຸດ.
 ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈະມີຫຼາຍ
 ແຕ່ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເລີຍ; ບໍ່ມີໃຜຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່ານີ້ ແລະ
 ເຈົ້າໄດ້ປະນາມພຣະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃດໆ

ທີ່ຈະເຊື່ອຟັງໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທີ່ຈະເດີນຕາມເສັ້ນທາງບໍລິສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງໄວ້.
 ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍເພິ່ງພໍໃຈກັບການກະທຳຂອງມະນຸດ? ຍ້ອນວ່າມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ,
 ຍ້ອນວ່າມະນຸດມີແນວຄວາມຄິດຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ
 ຍ້ອນວ່າຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ກົງກັບຄວາມເປັນຈິງ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ
 ເປັນທ່ານອງດຽວກັນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳເລົ່າຢ່າງໜ້າເປື້ອນໜ້າຍໂດຍບໍ່ມີການປ່ຽນແປງຫຍັງ ແລະ
 ນຳໃຊ້ວິທີການແບບເກົ່າໃນທຸກສະຖານະການ. ສະນັ້ນ,
 ຫຼັງຈາກໄດ້ສະເດັດລົງມາແຜ່ນດິນໂລກໃນບັດຈຸບັນ,
 ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຖືກຕອກໃສ່ໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງ. ມວນມະນຸດຈຶ່ງແມ່ນໂຫດຮ້າຍອຳມະຫິດ!
 ການຮ່ວມມືກັນຢ່າງລັບງ ແລະ ການມືກັນອຸບາຍ, ການຕໍ່ສູ້ກັນເອງ, ການຍາດແຍ່ງຊື່ສຽງ-
 ໂຊກລາບ ແລະ ການຂ້າຝັນກັນເອງ. ມື້ໃດມັນຈະໝົດສິ້ນໄປ?
 ພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າອອກມາເປັນຮ້ອຍພັນຄຳ ແຕ່ກໍບໍ່ມີໃຜມີສະຕິ.
 ພວກເຂົາກະທຳການເພື່ອປະໂຫຍດຂອງຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ລູກຊາຍ-ລູກສາວ,
 ເພື່ອອາຊີບວຽກງານ, ໂອກາດ, ສະຖານະ, ຄວາມທະນົງຕົວ ແລະ ເງິນຄ່າຂອງພວກເຂົາ;
 ເພື່ອເຄື່ອງນຸ່ງຮົ່ມ, ເພື່ອອາຫານ ແລະ ຮ່າງກາຍ.
 ມີການກະທຳຂອງຜູ້ໃດທີ່ເຮັດເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແດ່?
 ແມ່ນແຕ່ໃນຈຳນວນຄົນທີ່ກະທຳເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າ
 ກໍຍັງມີຄົນຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ມີຈັກຄົນທີ່ບໍ່ກະທຳເພື່ອປະໂຫຍດຂອງຕົວເອງ?
 ມີຈັກຄົນທີ່ບໍ່ກົດຂີ່ ແລະ ເລືອກປະຕິບັດກັບຄົນອື່ນ
 ເພື່ອປະໂຫຍດໃນການຮັກສາສະຖານະຂອງພວກເຂົາເຈົ້າເອງ? ດ້ວຍເຫດນີ້,
 ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກບັງຄັບໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນສະພາບຂອງຄວາມຕາຍທີ່ນັບຈຳນວນຄັ້ງບໍ່ໄດ້
 ເຊິ່ງເປັນການຕັດສິນຢ່າງປ່າເຖື້ອນທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ; ປະນາມພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຖືກຕອກໃສ່ໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງ. ມີຈັກຄົນທີ່ສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າເປັນຄົນຊອບທຳ
 ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາກະທຳການເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ?

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນຊົ່ວຈະຖືກລົງໂຫດຢ່າງແນ່ນອນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

86. ຫຼາຍຄົນບໍ່ຕຳນຽມພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
 ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ແຕກຕ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ອີ່ງເປັນກວ່ານັ້ນກໍຍ້ອນພວກເຂົາມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຫຼັກການໜ້ອຍດຽວ
 ເຊິ່ງໃຊ້ເພື່ອປະເມີນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນບໍ່? ເຖິງແມ່ນວ່າ
 ປະສົບການຂອງຄົນດັ່ງກ່າວມີຢູ່ເລັກໜ້ອຍ, ພວກເຂົາກໍອວດດີ ແລະ ບ່ອຍຕົວໃນທຳມະຊາດ
 ແລະ ພວກເຂົາເບິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດດ້ວຍການດູຖຸກ,
 ເມີນເສື້ອຕໍ່ລະບຽບວິໄນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ອີ່ງເປັນກວ່ານັ້ນ
 ພວກເຂົາໄດ້ນຳໃຊ້ການໂຕ້ຖຽງແບບເກົ່າໆໃນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສຳຄັນເພື່ອຍື່ນຍັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນ

ຍານບໍລິສຸດ. ພວກເຂົາຍັງສະແດງລະຄອນ ແລະ ໝັ້ນໃຈໃນການຮຽນຮູ້ ແລະ ຄວາມຮູ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງຂອງຕົນເອງທັງໝົດ ແລະ ໝັ້ນໃຈວ່າ ພວກເຂົາສາມາດທ່ອງທ່ຽວທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ. ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກຍຸກໃໝ່ທຳລາຍບໍ່? ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍເປັນຄົນບໍ່ສຳຄັນທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ພຽງແຕ່ພະຍາຍາມສະແດງວ່າ ພວກເຂົາສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມພຽງໃດ? ພວກເຂົາພະຍາຍາມຢຽບເຮືອສອງແຄມກັບໂລກແຫ່ງ “ການສຶກສາ” ແລະ ຫຼັກການທີ່ບໍ່ສຳຄັນໃນການສັງສອນຄົນ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ໃນພຣະຄຳພີພຽງເລັກໜ້ອຍ, ພວກເຂົາພະຍາຍາມຍຸກກັບຫົວກັບຫາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ມັນໝູນຮອບຂະບວນການຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຍ້ອນຄວາມບໍ່ຄິດທາງໄກທີ່ເປັນຢູ່ ພວກເຂົາກໍໄດ້ພະຍາຍາມເບິ່ງພາລະກິດ 6.000 ປີຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍສາຍຕາພຽງແວບດຽວ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງ! ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ເມື່ອຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອົ່ງໃຫຍ່ສຳໃດ ພວກເຂົາກໍຕັດສິນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງຊັກຊ້າຫຼາຍສຳນັ້ນ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາພຽງແຕ່ກ່າວເຖິງຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນພຽງເລັກໜ້ອຍ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ດ່ວນໃນການຕັດສິນ. ເມື່ອມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໜ້ອຍສຳໃດ ພວກເຂົາກໍຈະເປັນຄົນອວດດີ ແລະ ໝັ້ນໃຈໃນຕົວຫຼາຍເກີນໄປຫຼາຍສຳນັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະປະກາດຄວາມເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າແບບບໍ່ມີເຫດຜົນຫຼາຍສຳນັ້ນ- ແຕ່ພວກເຂົາພຽງແຕ່ກ່າວເຖິງທິດສະດີ ແລະ ບໍ່ມີຫຼັກຖານທີ່ແທ້ຈິງ. ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຄຸນຄ່າເລີຍ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເກມແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ! ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ລະມັດລະວັງ ເມື່ອພວກເຂົາປະເຊີນກັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ໃຊ້ປາກເວົ້າຫຼາຍ ແມ່ນຄົນທີ່ຕັດສິນຢ່າງໄວວາ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ຢາກປະຕິເສດຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງມີອິດສະ ຫຼະຕາມສັນຊາດຕະຍານທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍັງດູຖູກ ແລະ ໝິ່ນປະມາດ- ຄົນທີ່ຂາດຄວາມເຄົາລົບນັບຖືດັ່ງກ່າວບໍ່ເນີນເສີຍຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່? ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ອວດດີ, ອີ່ງຍະໂສໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ບໍ່ສາມາດປົກຄອງໄດ້ບໍ່? ເຖິງແມ່ນວ່າ ມື້ທີ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈະຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະມາເຖິງ, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ດູຖູກຄົນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງໝິ່ນປະມາດພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງ. ຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າເຊັ່ນນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພ

ບໍ່ວ່າຈະໃນຍຸກນີ້ ຫຼື ຍຸກທີ່ຈະມາຮອດ ແລະ ພວກເຂົາຈະພິນາດໃນນະລົກ! ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຄົາລົບ ແລະ ບໍ່ອຍຕົວເອງໄປຕາມທຳມະຊາດເຫຼົ່ານັ້ນກຳລັງທຳທ່າວ່າ ເຊື້ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາເຮັດແບບນັ້ນຫຼາຍສ່ວນໃດ

ພວກເຂົາກໍມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ວນນັ້ນ.

ຄົນທີ່ອວດດີເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດທີ່ບໍ່ຍັບຍັ້ງຕົວເອງຕັ້ງແຕ່ເກີດ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເຊື່ອຟັງໃຜເລີຍ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນທຸກຄົນທີ່ຍ່າງເທິງເສັ້ນທາງນີ້ບໍ່? ພວກເຂົາບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃນທຸກໆມື້ ເຊິ່ງພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າເລີຍ?

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

87. ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ໃຊ້ແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າເອງເພື່ອປະເມີນພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ
ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຫຼັກການການປະຕິບັດພາລະກິດຈອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈົງຈັກກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງພຽງພໍ.
ການທີ່ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນມາຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມອວດດີໂດຍທຳມະຊາດ. ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜິດພາດ
ແຕ່ຍ້ອນພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງໂດຍທຳມະຊາດ.
ຫຼັງຈາກທີ່ພົບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ບາງຄົນບໍ່ສາມາດເວົ້າຢ່າງແນ່ນອນວ່າ
ມະນຸດມາຈາກໃສ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງກ້າກ່າວຄຳປາໄສໃນທີ່ສາທາລະນະທີ່ປະເມີນຄວາມຖືກຕ້ອງ
ແລະ ຄວາມຜິດພາດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ພວກເຂົາຍັງສັ່ງສອນອັກຄະສາວົກທີ່ມີພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ໂດຍສະແດງຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ເວົ້າສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນເວົ້າອອກມາ;
ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາຕ່ຳຫຼາຍ ແລະ
ບໍ່ມີຄວາມສຳນຶກໃນຕົວພວກເຂົາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.
ມື້ທີ່ຄົນປະເພດນີ້ຈະຖືກປະຕິເສດໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
ຖືກເຜົາໄໝ້ດ້ວຍໄຟແຫ່ງນະລົກຈະບໍ່ມາຮອດບໍ່? ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ວິຈານພາລະກິດຂອງພຣະອົງແທນ ແລະ
ຍັງພະຍາຍາມແນະນຳພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດ.
ຄົນທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນແບບນີ້ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໃນໄລຍະຂະບວນການສະແຫວງຫາ ແລະ ປະສົບກັບພຣະອົງ;
ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການວິຈານພຣະອົງຕາມຄວາມອຳເພີໃຈທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຜ່ານ
ການເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ເມື່ອຄົນມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ພວກເຂົາກໍຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງໜ້ອຍສ່ຳນັ້ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໜ້ອຍສ່ຳໃດ,
ມັນກໍມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ພວກເຂົາຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ,
ທຳມະຊາດເກົ່າແກ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດ, ບຸກຄະລິກ ແລະ
ທັດສະນະທາງສິນທຳຂອງເຈົ້າແມ່ນ “ຕົ້ນທຶນ” ທີ່ເຮັດໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເມື່ອເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ, ເສຍກຽດ ແລະ ຕ່ຳຕ້ອຍຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ.
ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ປະກອບມີແນວຄວາມຄິດທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ
ມີອຸປະນິໄສທີ່ເຊື່ອວ່າຕົນເອງດີແຮງເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ
ຄົນປະເພດນີ້ກໍເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ. ຖ້າແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ,
ມັນກໍຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ; ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ
ຈະຫ່າງໄກຈາກພຣະອົງຕະຫຼອດເວລາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

88. ບຸກຄົນໃດທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ
ລ້ວນແຕ່ເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ແມ່ນຜູ້ທີ່ຮັບຮູ້ຕໍ່ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ. ບຸກຄົນໃດທີ່ອ່ານພຣະຄຳພີໄປເປັນ
ຢູ່ໃນໂບດໃຫຍ່ໆ ແມ່ນທ່ອງພຣະຄຳພີໄປເປັນທຸກມື້,
ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຕໍ່ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້; ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ,
ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ພວກເຂົາລ້ວນແຕ່ເປັນຄົນໄຮ້ຄຳ, ມະນຸດຜູ້ຊົ່ວຊ້າ
ເຊິ່ງແຕ່ລະຄົນແມ່ນຍືນຢູ່ບ່ອນສູງ ເພື່ອສອນພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະເກີດທູນ
ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາແມ່ນຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ພວກເຂົາຈະຈັດພວກເຂົາເອງວ່າ ເປັນຜູ້ສັດທາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍແມ່ນຜູ້ທີ່ກິນເນື້ອໜັງ
ແລະ ຕື່ມເລືອດຂອງມະນຸດ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວລ້ວນແຕ່ແມ່ນຜິສາດທີ່ກິນກິນວິນຍານຂອງມະນຸດ,
ເປັນຫົວໜ້າຜິສາດທີ່ຕັ້ງໃຈຂັດຂວາງຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມກ້າວໄປຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ
ເປັນສິ່ງກົດຂວາງ ທີ່ຂັດຂວາງເສັ້ນທາງຂອງຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ພວກເຂົາຈະເປັນ “ເນື້ອໜັງທີ່ແຂງແຮງ” ກໍຕາມ, ບັນດາສາວົກຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າ
ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິສ ທີ່ນຳພາມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ?
ພວກເຂົາຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າ ພວກເຂົາແມ່ນຜິສາດທີ່ມີຊີວິດ ທີ່ສະແຫວງຫາວິຍານໂດຍສະເພາະ

ເພື່ອກິນກິນ?

ຜູ້ທີ່ໃຫ້ກຽດຕົນເອງຢູ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ

ລ້ວນແມ່ນບຸກຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນມວນມະນຸດ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ທີ່ ອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົວ ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີກຽດທີ່ສຸດ.

ຜູ້ທີ່ຄິດວ່າຕົນເອງຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ກ່າວອ້າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຄົນອື່ນ ດ້ວຍການປ່າວປະກາດຢ່າງອີກກະທຶກຄືກໂຄມ ໃນຂະນະທີ່ສາຍຕາຂອງພວກເຂົາແມ່ນແນມເບິ່ງພຣະອົງ.

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້

ແມ່ນຄວາມໂງ່ຈ້າທີ່ສຸດຂອງມະນຸດ.

ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້

ແມ່ນຜູ້ທີ່ບາດສະຈາກການເປັນພຣະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ທະນົງໂຕ ແລະ ອວດດີ.

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າຕົນມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໜ້ອຍເກີນໄປ ເຖິງແມ່ນວ່າ ປະສົບການຕົວຈິງ ແລະ ຄວາມຮູ້ໃນພາກປະຕິບັດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈະມີຫຼາຍ

ແມ່ນຜູ້ທີ່ພຣະອົງຮັກຫຼາຍທີ່ສຸດ.

ມັນແມ່ນມະນຸດແບບນີ້

ທີ່ມີການເປັນພະຍານຢ່າງແທ້ຈິງ

ແລະ

ແມ່ນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ

ແມ່ນເປັນບໍລະບັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ

ແມ່ນເປັນບໍລະບັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ທີ່ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ຍັງຂັດກັບແກ່ນແທ້ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເປັນບໍລະບັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ;

ຜູ້ທີ່ມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕ້ານ

ແມ່ນເປັນບໍລະບັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ທີ່ຕັດສິນພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ

ບຸກຄົນໃດທີ່ບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະອົງ ແມ່ນຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງຮັບຟັງເອົາຄຳແນະນຳຂອງເຮົາ:

ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າມີສັດທາຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ຈະເດີນໃນເສັ້ນທາງນີ້, ກໍຈົ່ງປະຕິບັດຕາມມັນ.

ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດລະງັບຍັບຍັ້ງກັບການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ມັນກໍຈະດີທີ່ສຸດແມ່ນ

ທີ່ພວກເຈົ້າເດີນຫົນຈາກໄປ ກ່ອນທີ່ມັນຈະຊ້າເກີນໄປ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ,

ມັນກໍຈະເປັນລາງຮ້າຍຢ່າງແທ້ຈິງ ແທນທີ່ວ່າຈະເປັນລາງດີ ເນື່ອງຈາກວ່າ

ທຳມະຊາດຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນເສື່ອມຊາມຫຼາຍເກີນໄປ. ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ຫຼື

ຄວາມເຊື່ອຟັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ ຫຼື ມີຫົວໃຈທີ່ບາດຖະໜາເຖິງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມຈິງ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ

ສະພາບຂອງພວກເຈົ້າ ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຢູ່ໃນຄວາມໂກລາຫົນທີ່ສຸດ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈະຮັກສາສິ່ງທີ່ຄວນຮັກສາ ຫຼື ບໍ່ສາມາດເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ຄວນເວົ້າ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດນຳໄປປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ຄວນປະຕິບັດໄດ້ ແລະ

ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ ທີ່ຕົນຄວນປະຕິບັດໄດ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີ,

ສາມັນສຳນຶກ, ຄວາມເຊື່ອຟັງ ຫຼື ຄວາມເດັດດ່ຽວ ທີ່ພວກເຈົ້າຄວນມີໄດ້.

ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ພວກເຈົ້າຄວນຈະມີ ແລະ

ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສັດທາ ທີ່ພວກເຈົ້າຄວນຈະມີ. ພວກເຈົ້າຂາດຄຸນງາມຄວາມດີຢ່າງສິ້ນເຊີງ;

ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຄົາລົບຕົນເອງເພື່ອມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປບໍ່?

ເຮົາຂໍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຈົ້າຫຼັບຕາເພື່ອພັກຜ່ອນໄປຊົ່ວນິລັນຈະຕົກວ່າ, ທັງນີ້
ກໍເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕ້ອງມາກັງວົນກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງມາອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານ
ເພື່ອພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງບໍ່ຮູ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ; ພວກເຈົ້າກິນ
ແລະ ຕື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງບໍ່ສາມາດຮັກສາຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າເອົາໄວ້ໄດ້.
ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່
ທັງທີ່ບໍ່ມີເປົ້າໝາຍທີ່ສະແຫວງຫາ. ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ບໍ່ມີຈຸດປະສົງ.
ພວກເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ເປັນມະນຸດ ແຕ່ບໍ່ມີສາມັນສຳນຶກ, ສິນທຳ ຫຼື
ຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ. ຈະສາມາດຖືວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນມະນຸດໄດ້ແນວໃດ?
ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງຫຼອກລວງພຣະອົງ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
ພວກເຈົ້າເອົາເງິນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກິນເຄື່ອງຖວາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ
ສຸດທ້າຍກໍບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສາມັນສຳນຶກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ຈະຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການອັນເລັກໜ້ອຍທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
ໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ ຈະສາມາດຖືວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນມະນຸດໄດ້ແນວໃດ? ອາຫານທີ່ພວກເຈົ້າກິນ ແລະ
ອາກາດທີ່ພວກເຈົ້າຫາຍໃຈ ແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າເພີດເພີນກັບພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ສຸດທ້າຍແລ້ວ ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ. ກົງກັນຂ້າມ,
ພວກເຈົ້າພັດກາຍເປັນຄົນໄຮ້ປະໂຫຍດ ຊຶ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສັດເດດລະສານ
ທີ່ບໍ່ດີໄປກວ່າໝາໂຕໜຶ່ງບໍ່? ມີສັດຕ່າງໆ ທີ່ມີເຈດຕະນາຮ້າຍຫຼາຍກວ່າພວກເຈົ້າບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

89. ບັນຫາທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດກັບມະນຸດກໍຄື ເຂົາພຽງແຕ່ຮັກໃນສິ່ງທີ່ເຂົາບໍ່ສາມາດແນມເຫັນ ຫຼື
ຈັບຕ້ອງໄດ້, ສິ່ງທີ່ລຶກລັບ ແລະ ອັດສະຈັນທີ່ສຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຈົນຕະນາການບໍ່ເຖິງ ແລະ
ສິ່ງທີ່ມະນຸດທຳມະດາບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້. ເມື່ອສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສົມຈິງຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍຈະຖືກວິເຄາະໂດຍມະນຸດຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້
ໂດຍບໍ່ໃສ່ໃຈສິ່ງອື່ນໆ ແລະ ຈະພະຍາຍາມຮັບເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ອີ່ງພວກມັນບໍ່ສົມຈິງຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ມະນຸດກໍຈະພິຈາລະນາຢ່າງຖີ່ຖ້ວນ ແລະ ວິເຄາະພວກມັນຢ່າງໃກ້ຊິດຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ ແລະ
ອາດເຮັດຫຼາຍກວ່ານັ້ນເຖິງຂັ້ນສ້າງແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງທົ່ວເຖິງຂັ້ນມາເອງ.
ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເມື່ອທຸກສິ່ງເປັນຈິງຫຼາຍສ່ຳໃດ, ມະນຸດກໍຈະບໍ່ສົນໃຈພວກມັນຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ;
ເຂົາພຽງແຕ່ດູໝິ່ນ ແລະ ຍັງສະແດງຄວາມດູຖຸກພວກມັນອີກດ້ວຍ.
ນີ້ບໍ່ແມ່ນທຳທີ່ຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ເປັນຄວາມຈິງທີ່ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດໃນ
ບັດຈຸບັນບໍ່? ເມື່ອສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນຄວາມຈິງຫຼາຍສ່ຳໃດ
ພວກເຈົ້າກໍຈະມີອະຄະຕິກັບພວກມັນຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ.
ພວກເຈົ້າບໍ່ນຳໃຊ້ເວລາວ່າງໃນການພິຈາລະນາພວກມັນ ມີພຽງແຕ່ເມີນເສີຍຕໍ່ພວກມັນ;

ພວກເຈົ້າດູກູກເງື່ອນໄຂທີ່ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ມາດຕະຖານຕໍ່ເຫຼົ່ານີ້ ແລະ
 ຍັງເຊື່ອງແນວຄວາມຄິດຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອົງນີ້ທີ່ເປັນຈິງທີ່ສຸດ ແລະ
 ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມບົກກະຕິຂອງພຣະອົງຢ່າງງ່າຍດາຍ. ດ້ວຍວິທີນີ້,
 ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນທຳມະກາງຄວາມບໍ່ແຈ້ງແຈ້ງບໍ່?
 ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວໄດ້ໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ແຈ້ງແຈ້ງແຫ່ງຍຸກອະດີດ ແລະ
 ບໍ່ສົນໃຈໃນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງຍຸກປັດຈຸບັນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າແຫ່ງອະດີດ ແລະ
 ພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນມາຈາກສອງຍຸກສະໄໝທີ່ແຕກຕ່າງກັນບໍ່?
 ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າແຫ່ງອະດີດແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງສອງສະຫວັນທີ່ຖືກສັນລະເສີນ
 ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນເປັນພຽງມະນຸດນ້ອຍເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່? ນອກຈາກນັ້ນ,
 ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດນະມັດສະການແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນຈາກແນວຄວາມ
 ຄິດຂອງເຂົາບໍ່
 ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນແມ່ນເນື້ອໜັງຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ?
 ເມື່ອທຸກຢ່າງຖືກກ່າວເຖິງ ແລະ ດຳເນີນຢ່າງສົມບູນ,
 ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນເປັນຈິງເກີນໄປ ຈົນມະນຸດບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງບໍ່?
 ຍ້ອນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນຂໍຮ້ອງຈາກມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ຕັ້ງໃຈປະຕິບັດຢ່າງແທ້
 ຈິງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ສຶກອັບອາຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການເຮັດໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆຍາກສຳລັບມະນຸດບໍ່?
 ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປີດຮອຍບາດແຜຂອງເຂົາບໍ່? ດ້ວຍວິທີນີ້,
 ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມເປັນຈິງຈິ່ງກາຍມາເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງຂອ
 ງມະນຸດ, ກາຍມາເປັນຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນບໍ່?
 ໃນອະດີດ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ມາເປັນເນື້ອໜັງເທື່ອ ເຈົ້າອາດເປັນບຸກຄົນທາງສາສະໜາ ຫຼື
 ຜູ້ເຊື່ອທີ່ເຫຼືອມໃສ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າມາເປັນເນື້ອໜັງ,
 ຜູ້ເຊື່ອທີ່ເຫຼືອມໃສເຫຼົ່ານັ້ນຫຼາຍຄົນໄດ້ກາຍມາເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດໂດຍບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາ.
 ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ແມ່ນຫຍັງກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນທີ່ແຫ່ງນີ້? ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ,
 ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ກັບຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ
 ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພັດຫຼົງໄຫຼກັບສິ່ງທີ່ຜິດ
 ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນຕົ້ນຕໍທີ່ຊັດເຈນທີ່ສຸດຂອງການເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງຂອງມະນຸດບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

90.

ກ່ອນການຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບພຣະຄຣິດ,

ເຈົ້າອາດຈະເຊື່ອວ່ານີ້ເປັນຂອງເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງໝົດແລ້ວ,
 ເຈົ້າຄືຜູ້ຕິດຕາມຢ່າງຊື່ສັດຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ
 ທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະຄຣິດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,

ເຈົ້າຄືບຸກຄົນທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດ
 ຫຼັງຈາກໄດ້ເດີນທາງອັນຍາວໄກ,

ໄດ້ສໍາເລັດວຽກງານຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ສ້າງຜົນງານເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ, ແນ່ນອນວ່າ ເຈົ້າກໍຄືຄົນໜຶ່ງທີ່ຈະໄດ້ຮັບມົງກຸດໃນຕອນສຸດທ້າຍ. ແຕ່ມີຄວາມຈິງໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າອາດຈະບໍ່ຮູ້: ນິໄສຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດ, ການກະບົດ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດທີ່ສະແດງອອກເມື່ອເວລາພົບກັບພຣະຄຣິດໃນບັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ສົມບູນກວ່າແຕ່ລະຍຸກທີ່ຜ່ານມາ. ຍ້ອນວ່າ ພຣະຄຣິດແມ່ນບຸດຂອງມະນຸດ ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ທີ່ມະນຸດບໍ່ໃຫ້ກຽດ ຫຼື ເຄົາລົບພຣະອົງ. ຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ ສະນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດ ສະແດງອອກມາໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ຢ່າງລາຍລະອຽດທີ່ສຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ການມາຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມຕໍ່ຕ້ານທັງໝົດຂອງມະນຸດ ແລະ ໄດ້ປ່ຽນແປງທາດແທ້ຂອງມະນຸດຊາດຢ່າງແທ້ຈິງ. ສິ່ງນີ້ເອີ້ນວ່າ “ການລໍ່ເສື້ອລົງຈາກພູເຂົາ” ແລະ “ການລໍ່ໝາບ່າອອກຈາກຖ້ຳ”. ແລ້ວເຈົ້າກ້າບອກບໍ່ວ່າ ເຈົ້າຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າກ້າບອກບໍ່ວ່າ ເຈົ້າສະແດງຄວາມເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າກ້າບອກບໍ່ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ? ບາງຄົນຈະບອກວ່າ ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຢູ່ກັບສະພາບແວດລ້ອມໃໝ່ແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຍອມຮັບໂດຍບໍ່ຈົ່ມວ່າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສະແດງແນວຄິດບໍ່ດີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ບາງຄົນຈະບອກວ່າ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະມອບວຽກອັນໃດໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະເຮັດສູດຄວາມສາມາດຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຢ່າງລະມັດລະວັງ. ໃນກໍລະນີນີ້, ເຮົາຂໍຖາມພວກເຈົ້າແດ່ວ່າ: ໃນເວລາທີ່ພວກເຈົ້າຢູ່ກັບພຣະຄຣິດ ພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າກັບພຣະອົງໄດ້ບໍ່? ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າກັບພຣະອົງໄດ້ດົນບານໃດ? ໜຶ່ງມື້? ສອງມື້? ໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ? ຫຼື ສອງຊົ່ວໂມງ? ສັດທາຂອງພວກເຈົ້າອາດຈະເປັນໜ້າສັນລະເສີນ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນຄົງເລີຍ. ຫຼັງຈາກເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຢູ່ກັບພຣະຄຣິດຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມອວດດີວ່າຕົນເອງເປັນຄົນຊອບທຳ ແລະ ການເຫັນແກ່ຕົວກໍຈະຄ່ອຍໆເປີດເຜີຍອອກມາໃຫ້ເຫັນຜ່ານຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າ; ຄວາມຕ້ອງການອວດໃອ້, ຄວາມຄິດບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະຄ່ອຍໆເປີດເຜີຍອອກມາໃຫ້ເຫັນໂດຍທຳມະຊາດເຊັ່ນກັນ. ສຸດທ້າຍ, ຄວາມອວດດີຂອງເຈົ້າກໍຈະຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຕໍ່ຕ້ານກັບພຣະຄຣິດຫຼາຍຂຶ້ນບຽບຄືນ້ຳກັບໄຟ ແລະ ແລ້ວໃນທີ່ສຸດທາດແທ້ຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍອອກມາຢ່າງສົມບູນ. ໃນເວລານັ້ນ, ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດບົກບິດໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ, ການຈົ່ມວ່າກໍຈະສະແດງອອກມາເອງເຊັ່ນກັນ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ເສື່ອມເສຍຂອງເຈົ້າກໍຈະເຜີຍອອກມາຢ່າງສົມບູນ. ແນວໃດກໍຕາມ, ເຖິງຢ່າງນັ້ນ, ເຈົ້າກໍຍັງສືບຕໍ່ປະຕິເສດການຕໍ່ຕ້ານຂອງເຈົ້າ

ໂດຍເຊື່ອວ່າພຣະຄຣິດໃນຮູບລັກສະນະນີ້ແມ່ນຍາກທີ່ມະນຸດຈະຍອມຮັບເອົາ ເພາະວ່າ
ພຣະອົງເຂັ້ມງວດກັບມະນຸດເກີນໄປ; ຖ້າພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດທີ່ມີຄວາມເມດຕາກວ່ານີ້
ເຈົ້າຈະຍອມຮັບເອົາທັງໝົດ. ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ
ການຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນມີເຫດຜົນສະເໝີ ແລະ ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງກໍຍ້ອນວ່າ
ພຣະຄຣິດໄດ້ບີບບັງຄັບພວກເຈົ້າເກີນໄປ. ເຄີຍມີຈັກຄັ້ງຢູ່ບໍ່
ທີ່ພວກເຈົ້າຄິດວ່າຕົນເອງລົ້ມເຫຼວໃນການເຊື່ອວ່າ ພຣະຄຣິດເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ເຄີຍມີເຈດຕະນາທີ່ຈະເຊື່ອຝັງພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຍືນຍັນຢ່າງຫົວດີ
ໃຫ້ພຣະຄຣິດດຳເນີນວຽກງານອີງຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງເຈົ້າ ແລະ
ເມື່ອພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຄິດວ່າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ເປັນມະນຸດທຳມະດາ. ມີຫຼາຍຄົນໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັບພຣະອົງໃນຮູບແບບນີ້
ແມ່ນບໍ່? ສຸດທ້າຍ ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃຜ? ພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາສິ່ງໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດເປັນປະລະປັກກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

91. ພວກເຈົ້າປາດຖະໜາຢາກເຫັນພຣະຄຣິດຢູ່ຕະຫຼອດ,
ແຕ່ເຮົາແນະນຳໃຫ້ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນຍົກສູງສັກສີຂອງຕົນເອງແບບນັ້ນ;
ທຸກຄົນອາດຈະເຫັນພຣະຄຣິດ, ແຕ່ເຮົາບອກວ່າບໍ່ມີໃຜສົມຄວນໄດ້ເຫັນພຣະຄຣິດ.
ເພາະວ່າທຳມະຊາດຂອງມະນຸດແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມອວດດີ ແລະ
ການກະບົດ, ໃນເວລາທີ່ເຈົ້າເຫັນພຣະຄຣິດ, ທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າຈະທຳລາຍເຈົ້າ ແລະ
ລົງໂທດເຈົ້າຈົນເຖິງຕາຍ. ການພົວພັນຂອງເຈົ້າກັບອ້າຍນ້ອງ (ຫຼື ເອື້ອຍນ້ອງ)
ອາດຈະບໍ່ສະແດງເຖິງທາດແທ້ຂອງເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ,
ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍເມື່ອເຈົ້າພົວພັນກັບພຣະຄຣິດ. ເມື່ອເວລາພົວພັນກັບພຣະອົງ
ຄວາມຄິດບໍ່ດີຂອງເຈົ້າອາດຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ທຸກເວລາ;
ຄວາມອວດດີຂອງເຈົ້າຈະເລີ່ມເປີດເຜີຍອອກ ແລະ ຄວາມຕໍ່ຕ້ານຂອງເຈົ້າກໍຈະປາກົດຂຶ້ນ.
ແລ້ວເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດດັ່ງກ່າວ
ຈະເໝາະສົມກັບການພົວພັນກັບພຣະຄຣິດໄດ້ແນວໃດ?
ເຈົ້າຈະສາມາດປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງເໝືອນດັ່ງພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຕະຫຼອດເວລາໄດ້ບໍ່?
ເຈົ້າຈະມີຄວາມເປັນຈິງໃນການຍອມຮັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່?
ພວກເຈົ້າບູຊາພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສົ່ງຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ
ໃນຂະນະທີ່ພຣະຄຣິດທີ່ມີຕົວຕົນເປັນພຽງມະນຸດຄົນໜຶ່ງ.
ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຈົ້າຕຳເກີນໄປ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າເສື່ອມເສຍເກີນໄປ!
ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດນັບຖືພຣະຄຣິດເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້ຕະຫຼອດໄປ; ພຽງແຕ່ບາງເວລາເທົ່ານັ້ນ,
ເມື່ອພຣະອົງໃຫ້ຄວາມສົນໃຈແກ່ເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຮັບເອົາພຣະອົງ ແລະ ບູຊາພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ.
ນີ້ແມ່ນສາເຫດທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ສັດທາໃນຕົວພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ແມ່ນກຸ່ມຜູ້ສະໜັບສະໜູນການກະທຳຜິດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ.

ແມ່ນແຕ່ມະນຸດຜູ້ທີ່ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ກັບຜູ້ອື່ນກໍຍັງໄດ້ຮັບການຕອບແທນ,

ແຕ່ພຣະຄຣິດຜູ້ທີ່ໄດ້ກະທຳໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ພັດບໍ່ໄດ້ຮັບຄາມຮັກຈາກມະນຸດ ຫຼື ການຕອບແທນ ແລະ ການຍອມຮັບຈາກມະນຸດເລີຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ໜ້າເສົ້າສະລົດໃຈທີ່ສຸດບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດເປັນບໍລະບັກກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

92. ມັນອາດຈະເປັນຍ້ອນວ່າໃນຕະຫຼອດເວລາຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍສາບແຊ່ງຜູ້ໃດ ຫຼື ກະທຳການທີ່ບໍ່ດີໃດໆ, ແຕ່ໃນການພົວພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະຄຣິດ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າຄວາມຈິງ, ປະຕິບັດຢ່າງຊື່ສັດ ຫຼື ເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະຄຣິດ; ໃນກໍລະນີນີ້, ເຮົາບອກໄດ້ເລີຍວ່າເຈົ້າເປັນບຸກຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຊົ່ວຊ້າທີ່ສຸດໃນໂລກ. ເຈົ້າອາດຈະຈິງໃຈ ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ກັບຍາດພີ່ນ້ອງ, ໝູ່ເພື່ອນ, ເມຍ (ຫຼື ຜົວ), ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວ ແລະ ພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າເປັນພິເສດ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເອົາບຽບຄົນອື່ນເລີຍ; ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າຫາ ແລະ ພົວພັນກັບພຣະຄຣິດໄດ້,

ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະເສຍສະລະຊັບສິນທັງໝົດຂອງເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າ ຫຼື ເອົາໃຈໃສ່ດູແລເບິ່ງແຍງພໍ່, ແມ່ ແລະ ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ, ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າເລີຍວ່າ ເຈົ້າຍັງຊົ່ວຮ້າຍຢູ່ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍັງເປັນຄົນຫຼອກລວງເກັ່ງທີ່ສຸດ. ຢ່າຄິດວ່າ ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າກັນໄດ້ດີກັບພຣະຄຣິດ ເປັນພຽງຍ້ອນວ່າເຈົ້າເຂົ້າກັບຄົນອື່ນໄດ້ດີ ຫຼື ເຮັດດີພຽງສອງສາມຢ່າງເທົ່ານັ້ນ.

ເຈົ້າຄິດວ່າເຈດຕະນາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍກຸສົນຂອງເຈົ້າຈະສາມາດຫຼອກລວງການໃຫ້ພອນຈາກສະຫວັນໄດ້ຊັ້ນບໍ່?

ເຈົ້າຄິດວ່າການເຮັດດີສອງສາມຢ່າງຈະສາມາດປ່ຽນແທນການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າໄດ້ຊັ້ນບໍ່?

ບໍ່ມີໃຜໃນບັນດາພວກເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບເອົາການຖືກຈັດການ ແລະ ວິຮານ;

ທຸກຄົນເຫັນວ່າມັນຫຍຸ້ງຍາກໃນການຮັບເອົາຄວາມເປັນມະນຸດບົກກະຕິຂອງພຣະຄຣິດ,

ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະປ່າວປະກາດການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ.

ການສັດທາດັ່ງກ່າວຂອງພວກເຈົ້າຈະນຳມາເຊິ່ງຜົນກຳສະໜອງຢ່າງເໝາະສົມ.

ຢຸດມົວເມົາກັບພາບລວງຕາທີ່ເຜີ້ຜັນ ແລະ ຄວາມບາດຖະໜາຢາກເຫັນພຣະຄຣິດໄດ້ແລ້ວ ເພາະພວກເຈົ້າແມ່ນຕ້ອຍຕຳເກີນໄປ,

ຕຳຕ້ອຍຫຼາຍຈົນວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະເຫັນພຣະອົງ.

ເມື່ອເຈົ້າກຳຈັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າໃຫ້ໝົດສິ້ນ ແລະ ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດໄດ້, ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະປາກົດໃຫ້ເຈົ້າເຫັນໂດຍທຳມະຊາດ. ຖ້າເຈົ້າໄປພົບພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ໄດ້ຜ່ານການວິຮານ ຫຼື ການພິພາກສາ, ເຈົ້າຈະກາຍເປັນບໍລະບັກກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ. ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດແມ່ນເປັນບໍລະບັກກັບພຣະເຈົ້າໂດຍກຳເນີດ

ເພາະມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ຖືກຄອບງຳໂດຍຄວາມເສື່ອມຊາມທີ່ສຸດຂອງຊາຕານ.

ຖ້າມະນຸດພະຍາຍາມພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າກັບຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ແນ່ນອນວ່າ
ບໍ່ມີຫຍັງດີເກີດຂຶ້ນຈາກສິ່ງນີ້ໄດ້; ການກະທຳ ແລະ
ຄຳເວົ້າຂອງມະນຸດຈະເຜີຍຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຕົນອອກມາໄດ້ຢູ່ທຸກໆແຫ່ງ ແລະ
ໃນການພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າ ຄວາມຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍອອກມາໃນທຸກໆດ້ານ.
ໂດຍຮູ້ເທົ່າບໍ່ເຖິງການ, ມະນຸດເກີດຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ, ຫຼອກລວງພຣະຄຣິດ ແລະ
ປະຖິ້ມພຣະຄຣິດ; ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ, ມະນຸດຈະຢູ່ໃນສະພາບທີ່ອັນຕະລາຍທີ່ສຸດ ແລະ
ຖ້າສິ່ງນີ້ຍັງສືບຕໍ່, ມະນຸດຈະຖືກລົງໂທດ.

ບາງຄົນອາດຈະເຊື່ອວ່າ ຖ້າການພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າອັນຕະລາຍຫຼາຍ
ແລ້ວອາດຈະເປັນການດີທີ່ຈະຢູ່ຫ່າງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນແບບນີ້ຈະສາມາດໄດ້ຮັບຫຍັງແດ່?
ພວກເຂົາສາມາດຊີ້ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ແນ່ນອນວ່າ
ການພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າເປັນເລື່ອງຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ ແຕ່ທັງໝົດນັ້ນ ເປັນຍ້ອນມະນຸດເສື່ອມຊາມ
ແລະ ບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດພົວພັນກັບມະນຸດໄດ້.
ມັນຈະເປັນການດີທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຈົ້າໃນການອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍກວ່ານີ້ຕໍ່ກັບຄວາມຈິ
ງໃນການຮູ້ຈັກຕົນເອງ. ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ?
ເປັນຫຍັງນີ້ໃສຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເປັນໜ້າລັງກຽດຕໍ່ພຣະອົງ?
ເປັນຫຍັງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງກຽດຊັງ?
ທັນທີທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ສະແດງຄວາມຈົງຮັກພັກດີພຽງເລັກໜ້ອຍ,
ພວກເຈົ້າກໍຮ້ອງເພງສັນລະເສີນຕົນເອງ ແລະ
ພວກເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຂໍລາງວັນຈາກການປະກອບສ່ວນພຽງເລັກໜ້ອຍ;
ພວກເຈົ້າດູຖູກຄົນອື່ນໃນເວລາທີ່ພວກເຈົ້າສະແດງຄວາມເຊື່ອພຽງເລັກໜ້ອຍ ແລະ
ກາຍເປັນການດູໝິ່ນພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກໄດ້ສຳເລັດໜ້າທີ່ພຽງເລັກໜ້ອຍ. ເພື່ອຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າຮ້ອງຂໍເອົາເງິນ, ຂອງຂວັນ ແລະ ຄ່າຍ້ອງຍໍ. ມັນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໜັກໃຈໃນການໃຫ້ໜຶ່ງ ຫຼື
ສອງຫຼຽນ; ໃນເວລາທີ່ເຈົ້າໃຫ້ສືບຫຼຽນ, ເຈົ້າປາດຖະໜາຢາກໄດ້ພອນມະຫາສານ ແລະ
ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕໍ່ຢ່າງພິເສດ.
ຄວາມເປັນມະນຸດແບບນີ້ຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນໜ້າລັງກຽດທີ່ສຸດທີ່ຈະເວົ້າເຖິງ ຫຼື ຮັບຟັງ.
ມີອັນໃດທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນໃນຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າແດ່?
ຜູ້ທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຮັດ; ຜູ້ທີ່ນຳພາ ແລະ ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມ;
ຜູ້ທີ່ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບ; ຜູ້ທີ່ບໍລິຈາກ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຮັດ; ຜູ້ທີ່ສອນພຣະທຳ ແລະ
ຜູ້ທີ່ຮັບເອົາພຣະທຳ ແລະ ອື່ນໆ: ທັງໝົດນີ້ແມ່ນມະນຸດສັນລະເສີນຕົນເອງ.
ພວກເຈົ້າບໍ່ເຫັນສິ່ງທັງໝົດນີ້ເປັນຕາຢາກຫົວບໍ່? ຮູ້ດີຢູ່ແລ້ວວ່າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ຮູ້ດີຢູ່ແລ້ວວ່າ ພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີກຸສົນຫຍັງທັງສິ້ນ
ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງຢາກໂອ້ອວດ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກເລີຍບໍ່ວ່າ

ຄວາມສໍານຶກຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນເສື່ອມໂຊມເຖິງຈຸດທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມຕົນເອງໄດ້ແລ້ວ?
ດ້ວຍຄວາມສໍານຶກແບບນີ້, ເຈົ້າເໝາະສົມທີ່ຈະພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ່?
ພວກເຈົ້າບໍ່ກັງວົນໃຈເລີຍບໍ່?
ນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງເຈົ້າໄດ້ເສື່ອມໂຊມເຖິງຈຸດທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ແລ້ວ. ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ,
ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງໝົດ ແມ່ນບໍ່? ແລະ
ສັດທາຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຜິດປົກກະຕິ ແມ່ນບໍ່?
ແລ້ວເຈົ້າຈະຈັດການກັບອະນາຄົດຂອງເຈົ້າແນວໃດ?
ເຈົ້າຈະເລືອກເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຈະເດີນຕໍ່ໄປດ້ວຍວິທີໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດເປັນປະຈຸບັນກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

93. ບາງຄົນບໍ່ຊົມຊົມຍິນດີໃນຄວາມຈິງ, ແຮງໄກທີ່ຈະຊົມຊົມກັບການພິພາກສາ.
ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາຊົມຊົມຍິນດີໃນອຳນາດ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີ;
ຄົນເຊັ່ນນີ້ຖືວ່າເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາອຳນາດ.
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຄົ້ນຫາພິກາຍເຫຼົ່ານັ້ນໃນໂລກທີ່ມີອິດທິພົນ ແລະ
ພວກເຂົາຄົ້ນຫາພຽງແຕ່ສິດຍາພິບານ ແລະ ຄູອາຈານທີ່ມາຈາກໂຮງຮຽນສອນສາສະໜາ.
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຍອມຮັບເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງແລ້ວ,
ພວກເຂົາກໍພຽງແຕ່ສອງຈິດສອງໃຈ; ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດມອບຫົວໃຈ ແລະ
ຈິດໃຈທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ, ປາກຂອງພວກເຂົາເວົ້າເຖິງການເສຍສະລະຕົນເອງເພື່ອພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ສາຍຕາຂອງພວກເຂົາເລັ່ງໃສ່ສິດຍາພິບານ ແລະ ອາຈານຜູ້ຫຍິບໃຫຍ່ ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຫຼຽວເບິ່ງພຣະຄຣິດອີກຄັ້ງ. ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາເຕັມເລັ່ງໄປທີ່ຊື່ສຽງ, ໂຊກລາບ
ແລະ ສະຫງ່າລາສີ.
ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອເລີຍວ່າຜູ້ຊາຍທີ່ຈ່ອຍບາງຄົນນີ້ຈະສາມາດເອົາຊະນະຄົນຫຼວງຫຼາຍໄດ້,
ຄົນທີ່ແສນທຳມະດາຄົນໜຶ່ງທີ່ຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນແບບໄດ້. ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອເລີຍວ່າ
ຄົນທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ໃນທຳມະການຂີ້ຜູ້ນ ແລະ
ກອງຂີ້ເຫຍື້ອແມ່ນຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າຖ້າຄົນເຊັ່ນນັ້ນແມ່ນວັດຖຸປະສົງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ,
ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກກໍຄົງຈະກັບກັນ ແລະ ທຸກຄົນຈະຫົວຂວັນຈົນຢ່າງບ້ຳບ່ວງ.
ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າເລືອກຄົນທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນເຊັ່ນນັ້ນເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ,
ແລ້ວຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ເຫຼົ່ານັ້ນກໍຈະກາຍເປັນພຣະເຈົ້າເອງ.
ທັດສະນະຂອງພວກເຂົາແມ່ນຖືກເປີດເປື້ອນດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອ; ນອກຈາກຈະບໍ່ເຊື່ອແລ້ວ,
ພວກເຂົາເປັນພຽງສັດຮ້າຍທີ່ຜິດປົກກະຕິ. ເພາະພວກເຂົາໃຫ້ຄຸນຄ່າແກ່ສະຖານະ, ສັກສີ ແລະ
ອຳນາດ ແລະ ພວກເຂົາເຄົາລົບພຽງແຕ່ຄົນກຸ່ມໃຫຍ່ ແລະ ນິກາຍຕ່າງໆ.

ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມນັບຖືແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວຕໍ່ຜູ້ທີ່ຖືກນໍາພາໂດຍພຣະຄຣິດ;
ພວກເຂົາເປັນພຽງຄົນທໍລະຍົດທີ່ຫັນຫຼັງໃຫ້ກັບພຣະຄຣິດ, ໃຫ້ຄວາມຈິງ ແລະ ໃຫ້ຊີວິດ.

ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຊີດຊູນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຖອມຕົນຂອງພຣະຄຣິດ,
ແຕ່ແມ່ນຜູ້ລ້ຽງແກະຈອມບອມທີ່ມີສະຖານະໂດດເດັ່ນ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບູຊາຄວາມໜ້າຮັກ ຫຼື
ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະຄຣິດ,
ແຕ່ບູຊາພວກຄົນໄຮ້ສິນທໍາເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ກຶ້ງເກືອກໃນຄວາມສັກກະບົກຂອງໂລກ.
ເຈົ້າຫົວຂວັນຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະຄຣິດຜູ້ທີ່ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ບ່ອນຈະວາງຫົວຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ເຈົ້າເຊີດຊູລາກສົບເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ລໍາເອົາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບການມືນເມົາ.
ເຈົ້າບໍ່ແຕ້ມໃຈທີ່ຈະທົນທຸກຄຽງຂ້າງກັບພຣະຄຣິດ,
ແຕ່ເຈົ້າຍືນດີເຂົ້າໄປໃນອ້ອມແຂນຂອງພວກຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດທີ່ບໍ່ຮອບຄອບເຫຼົ່ານັ້ນ
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາພຽງແຕ່ສະໜອງໃຫ້ເຈົ້າດ້ວຍເນື້ອໜັງ, ຄໍາເວົ້າ ແລະ ການຄວບຄຸມ.
ແມ່ນແຕ່ດຽວນີ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຍັງຫັນໄປຫາພວກເຂົາຢູ່, ໄປຫາຊື່ສຽງຂອງພວກເຂົາ,
ໄປຫາສະຖານະຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໄປຫາອິດທິພົນພວກເຂົາ.
ແລ້ວເຈົ້າສືບຕໍ່ມີທໍາທີ່ເຈົ້າພົບວ່າພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດຍາກທີ່ຈະກິນ ແລະ
ເຈົ້າບໍ່ແຕ້ມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບມັນ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າ
ເຈົ້າຂາດຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະຍອມຮັບພຣະຄຣິດ.

ເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງຈົນຮອດທຸກວັນນີ້ກໍພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນ.
ກຸ່ມບຸກຄົນທີ່ສູງສົ່ງຢືນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ; ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼົງລີ້ມທຸກໆຄໍາເວົ້າ ແລະ
ການກະທໍາຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ຄໍາເວົ້າ ແລະ ມືທີ່ມີອິດທິພົນຂອງພວກເຂົາ. ຢູ່ໃນຫົວໃຈພວກເຈົ້າ,
ພວກເຂົາສູງສຸດ ແລະ ເປັນວິລະບຸລຸດຕະຫຼອດການ.
ແຕ່ບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນສໍາລັບພຣະຄຣິດໃນທຸກວັນນີ້.
ພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມສໍາຄັນໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ ແລະ
ບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຕະຫຼອດໄປ. ເພາະວ່າພຣະອົງທໍາມະດາເກີນໄປ,
ມີອິດທິພົນໜ້ອຍເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສູງສົ່ງຫຍັງທັງສິ້ນ.

ໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ເຮົາຂໍບອກວ່າທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຊື່ນຊົມຄວາມຈິງແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ
ເປັນຜູ້ທໍລະຍົດຕໍ່ຄວາມຈິງ. ຄົນເຊັ່ນນັ້ນຈະບໍ່ມີວັນໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຈາກພຣະຄຣິດ.
ຕອນນີ້ເຈົ້າໄດ້ຮູ້ແລ້ວວ່າຄວາມບໍ່ເຊື່ອຢູ່ພາຍໃນຕົວເຈົ້ານັ້ນມີຫຼາຍສໍາໃດ ແລະ
ມີເຈົ້າມີຄວາມທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະຄຣິດຫຼາຍສໍາໃດ? ເຮົາຂໍເຕືອນເຈົ້າດັ່ງນີ້:
ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເລືອກເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງແລ້ວ, ເຈົ້າກໍຄວນອຸທິດຕົນເອງ ຢ່າງສຸດໃຈ;
ຢ່າສອງຈິດສອງໃຈ ແລະ ລັງເລໃຈ. ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງໂລກ ຫຼື
ຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ເປັນຂອງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ,
ເປັນຂອງທຸກຄົນທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ອຸທິດຕົນ ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າແມ່ນຜູ້ເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າບໍ່?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

94. ຫຼາຍຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າພຽງສົນໃຈໃນວິທີການຮັບພອນ ຫຼື ກຳຈັດໄພພິບັດ. ທັນທີທີ່ກ່າວເຖິງພາລະກິດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາພາກັນມືດງຽບ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈຫຍັງທັງໝົດ. ພວກເຂົາຄິດວ່າ ການເຂົ້າໃຈບັນຫາທີ່ໜ້າເປື້ອດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ຊ່ວຍໃຫ້ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະເລີນເຕີບໂຕຂຶ້ນ ຫຼື ມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຍືນກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍ່ສົນໃຈມັນພຽງໜ້ອຍດຽວ. ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ຈະຮັບເອົາ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮັບເອົາມັນໃຫ້ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວມີພຽງຈຸດປະສົງໜຶ່ງດຽວໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈຸດປະສົງນັ້ນກໍ່ຄືການຮັບພອນ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດໃສ່ໃຈກັບສິ່ງອື່ນໃດທີ່ບໍ່ພົວພັນກັບຈຸດປະສົງນີ້ໂດຍກົງ. ສຳລັບພວກເຂົາແລ້ວ, ບໍ່ມີເປົ້າໝາຍໃດທີ່ຖືກຕ້ອງເກີນກວ່າການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອການຮັບພອນ, ມັນເປັນຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າມີສິ່ງໃດໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ປະກອບສ່ວນໃນເປົ້າໝາຍນີ້, ພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການດົນບັນດານຈາກມັນທັງສິ້ນ. ນີ້ຄືກໍ່ລະນືຂອງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນ. ເປົ້າໝາຍ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາເບິ່ງຄືວ່າຖືກຕ້ອງ ຍ້ອນວ່າໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຍັງເສຍສະຫຼະເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ອຸທິດຕົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຍອມສະຫຼະຄວາມໝຸ່ມຂອງພວກເຂົາ, ປະຖົມຄອບຄົວ ແລະ ອາຊີບ ແລະ ເຖິງກັບໃຊ້ເວລາຫຼາຍປີອອກຈາກເຮືອນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຫຍຸ້ງ. ເພື່ອເຫັນແກ່ເປົ້າໝາຍອັນສູງສຸດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາບ່ຽນຄວາມສົນໃຈຂອງພວກເຂົາເອງ, ມຸມມອງກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຖິງກັບບ່ຽນທິດທາງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາ; ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ສາມາດບ່ຽນແປງຈຸດປະສົງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນພຣະເຈົ້າໄດ້. ພວກເຂົາວຸ້ນວາຍຫາການຄຸ້ມຄອງອຸດົມຄະຕິຂອງພວກເຂົາເອງ; ບໍ່ວ່າຫົນທາງຈະຍາວໄກພຽງໃດ ແລະ ບໍ່ວ່າລະຫວ່າງທາງຈະມີຄວາມລຳບາກ ແລະ ອຸປະສັກຫຼາຍພຽງໃດກໍ່ຕາມ ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ຍອມຖອຍ ແລະ ບໍ່ຢ້ານຄວາມຕາຍ. ອຳນາດຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສືບຕໍ່ອຸທິດຕົນໃນລັກສະນະນີ້? ມັນແມ່ນຄວາມສຳນຶກຂອງພວກເຂົາບໍ່? ມັນແມ່ນລັກສະນະທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສູງສົ່ງຂອງພວກເຂົາບໍ່? ມັນແມ່ນຄວາມຕັ້ງໃຈເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບກອງກຳລັງຊົ່ວຮ້າຍຈົນເຖິງທີ່ສຸດບໍ່?

ມັນແມ່ນຄວາມສັດທາຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຫວັງຜົນຕອບແທນບໍ່?

ມັນແມ່ນຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະຕັ້ງໃຈສະຫຼະທຸກສິ່ງເພື່ອບັນລຸຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຫຼື ມັນແມ່ນຈິດວິນຍານແຫ່ງການອຸທິດຕົນ

ທີ່ຍອມປະຖິ້ມຄວາມຕ້ອງການສ່ວນຕົວທີ່ເກີນຂອບເຂດບໍ່?

ສໍາລັບຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມອບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຂະໜາດນັ້ນ ກໍ່ຖືວ່າເປັນສິ່ງມະຫັດສະຈັນ ໄດ້ຂ້ອນຂ້າງງ່າຍ! ສໍາລັບຊ່ວງເວລານີ້, ໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ມອບ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ,

ພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາແມ່ນສົມຄວນເປັນຢ່າງສູງແກ່ການວິເຄາະຂອງພວກເຮົາ.

ນອກຈາກຜົນປະໂຫຍດທີ່ກ່ຽວພັນກັບພວກເຂົາຢ່າງໃກ້ຊິດແລ້ວ,

ຍັງຈະມີເຫດຜົນໃດອີກທີ່ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ ຈະມອບໃຫ້ແກ່ພຣະອົງຫຼາຍຂະໜາດນັ້ນ? ໃນນີ້ ພວກເຮົາກໍ່ຄົ້ນພົບບັນຫາທີ່ບໍ່ໄດ້ລະບຸມາກ່ອນ:

ຄວາມສໍາພັນຂອງມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າເປັນພຽງຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວທີ່ວົງໄປເທົ່ານັ້ນ.

ມັນເປັນຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງຜູ້ຮັບ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ພອນ. ເວົ້າງ່າຍໆກໍ່ຄື

ມັນຄ້າຍຄືຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງພະນັກງານ ແລະ ນາຍຈ້າງ.

ພະນັກງານເຮັດວຽກເພື່ອໄດ້ຮັບລາງວັນທີ່ນາຍຈ້າງປະທານໃຫ້.

ບໍ່ມີຄວາມຮັກໃນຄວາມສໍາພັນດັ່ງກ່າວ, ມີພຽງແຕ່ການຕິດຕໍ່ທາງທຸລະກິດ. ບໍ່ມີການຮັກ ຫຼື ການບໍ່ຖືກຮັກ, ມີພຽງການກຸສົນ ແລະ ຄວາມເມດຕາ. ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ, ມີແຕ່ຄວາມໂກດແຄ້ນທີ່ຖືກປາບປາມ ແລະ ການຫຼອກລວງເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີຄວາມສະຫິດສະໜົມ, ມີແຕ່ອາວຸທະເລທີ່ບໍ່ສາມາດຂ້າມຜ່ານໄດ້. ບັດນີ້ເມື່ອສິ່ງຕ່າງໆໄດ້ມາເຖິງຈຸດນີ້ແລ້ວ,

ຜູ້ໃດຈະສາມາດປິ່ນກັບເສັ້ນທາງດັ່ງກ່າວໄດ້? ແລ້ວມີຈັກຄົນທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າ

ຄວາມສໍາພັນແບບນີ້ໄດ້ຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍສ່ວນໃດ?

ເຮົາເຊື່ອວ່າເມື່ອຜູ້ຄົນເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຈົມບັກຢູ່ກັບຄວາມສຸກໃນການຮັບພອນ,

ບໍ່ມີໃຜສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ວ່າ ຄວາມສໍາພັນດັ່ງກ່າວກັບພຣະເຈົ້າເປັນຕາອັບອາຍ ແລະ ເປັນຕາລັງກຽດພຽງໃດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດຟ້ັນທຳມະກາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

95. ສິ່ງທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈທີ່ສຸດກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍ່ຄື

ມະນຸດດຳເນີນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຂົາເອງໃນທຳມະກາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ບໍ່ສົນໃຈກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມລົ້ມເຫຼວຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຂອງມະນຸດແມ່ນນອນຢູ່ກັບວິທີທີ່ມະນຸດສ້າງຈຸດໝາຍປາຍທາງຕາມອຸດົມຄະຕິຂອງເຂົາເອງ ແລະ ວາງແຜນຫາວິທີທີ່ຈະຮັບພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ

ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີທີ່ສຸດ ໃນເວລາດຽວກັນກັບທີ່ສະແດງຫາເພື່ອຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ນະມັດສະການພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນຄົນໆໜຶ່ງຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຂົາເປັນຕາສັງເກດ, ໜ້າລັງກຽດ ແລະ ໜ້າເວດທະນາພຽງໃດ, ມີຈັກຄົນພ້ອມທີ່ຈະສາມາດປະຖິ້ມອຸດົນຄະຕິ ແລະ ຄວາມຫວັງຂອງພວກເຂົາ? ແລ້ວຜູ້ໃດສາມາດຢຸດບາດກ້າວຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຢຸດຄິດພຽງແຕ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງ?

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຜູ້ຄົນທີ່ຈະຮ່ວມມືກັບພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດເພື່ອສໍາເລັດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຕ້ອງການຄົນທີ່ຈະຍອມຕໍ່ພຣະອົງໂດຍການອຸທິດຄວາມຄິດ ແລະ ຮ່າງກາຍທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການຜູ້ຄົນທີ່ແບ່ງມືຂໍທານຈາກພຣະອົງທຸກວັນ, ແຮງໄກທີ່ຈະຕ້ອງການຄົນທີ່ໃຫ້ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍລ່ຖ້າຮັບເອົາລາງວັນ. ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງຄົນທີ່ປະກອບສ່ວນພຽງໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍນອນຢູ່ກັບກຽດຕິຍົດຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງຜູ້ຄົນເລືອດເຢັນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ພໍໃຈກັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ມີແຕ່ຢາກເວົ້າກ່ຽວກັບການໄປສະຫວັນ ແລະ ການຮັບພອນ. ພຣະອົງມີຄວາມກຽດຊັງທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນສໍາລັບຄົນທີ່ສວຍໂອກາດທີ່ຖືກນໍາສະເໜີໂດຍພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ

ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ເຄີຍສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຈະບັນລຸ ແລະ ໄດ້ຮັບຜ່ານພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຂົາພຽງເປັນຫ່ວງກັບວິທີທີ່ພວກເຂົາສາມາດໃຊ້ໂອກາດທີ່ສະໜອງໃຫ້ໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອການຮັບພອນ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ,

ໝັກມຸ່ນຢູ່ກັບເລື່ອງອະນາຄົດ ແລະ ຊະຕາກໍາຂອງພວກເຂົາເອງທັງສິ້ນ. ຄົນທີ່ບໍ່ພໍໃຈກັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງເຈົ້າ ແລະ

ບໍ່ເຄີຍສົນໃຈແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເອງພໍໃຈ ໃນລັກສະນະທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກຈົດຈໍາ ຫຼື ເຫັນດີເຫັນພ້ອມໂດຍພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກທີ່ພຣະອົງຈະເບິ່ງພຶດຕິກຳນັ້ນຢ່າງເພິ່ງພໍໃຈ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນທ່າມກາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ”
ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

96. ການກະທໍາຂອງເຮົາແມ່ນຫຼາຍກວ່າຈໍານວນເມັດຊາຍທີ່ມີຢູ່ຕາມຫາດຊາຍ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາແມ່ນເໝືອນກວ່າບັນດາລູກຊາຍທັງໝົດຂອງໂຊໂລໂມນ, ແຕ່ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ຄິດກ່ຽວກັບເຮົາຄືກັບແພດທີ່ບໍ່ມີຄວາມສໍາຄັນຫຍັງເລີຍ ແລະ

ອາຈານທີ່ບໍ່ເປັນທີ່ຮັບຮູ້ຂອງມະນຸດ. ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາພຽງແຕ່ເພື່ອໃຫ້ເຮົາຮັກສາພວກເຂົາ? ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາພຽງແຕ່ເພື່ອໃຫ້ເຮົາໃຊ້ພະລັງຂອງເຮົາຂັບໄລ່ວິນຍານທີ່ບໍ່ສະອາດອອກຈາກຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ? ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາພຽງເພື່ອໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມສຸກຈາກເຮົາ? ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາພຽງແຕ່ເພື່ອຕ້ອງການຄວາມຮັ່ງມີທາງວັດຖຸຈາກເຮົາຍິ່ງຂຶ້ນ? ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາພຽງແຕ່ເພື່ອໃຊ້ຊີວິດນີ້ຢ່າງສະຫງົບສຸກ ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ປອດໄພ ແລະ ຢູ່ລອດ ໃນໂລກທີ່ຈະມາເຖິງ? ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາເພື່ອຫຼີກເວັ້ນຄວາມທຸກທໍລະມານແຫ່ງນະຣົກ ແລະ ເພື່ອໄດ້ຮັບພອນແຫ່ງສະຫວັນ? ມີຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາພຽງແຕ່ເພື່ອຄວາມສະດວກສະບາຍຊົ່ວຄາວ ແຕ່ບໍ່ສະແຫວງຫາທີ່ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງໃດໆໃນໂລກທີ່ຈະມາເຖິງ? ໃນເວລາທີ່ເຮົານຳຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາລົງມາສູ່ມະນຸດ ແລະ ຍຶດເອົາຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມສະຫງົບສຸກທັງໝົດທີ່ຄັ້ງໜຶ່ງເຂົາເຄີຍມີ, ມະນຸດກໍຈະເກີດມີຄວາມສົງໄສ. ເມື່ອເຮົາມອບຄວາມທຸກທໍລະມານແຫ່ງນະຣົກໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ໄດ້ຮຽກກັບຄືນພອນແຫ່ງສະຫວັນ, ຄວາມອັບອາຍຂອງມະນຸດກໍຈະກາຍເປັນຄວາມໂກດແຄ້ນ. ເມື່ອມະນຸດ ຮ້ອງຂໍໃຫ້ເຮົາປິ່ນປົວເຂົາ, ເຮົາແມ່ນບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເຂົາ ແລະ ຮູ້ສຶກກຽດຊັງຕໍ່ເຂົາ; ມະນຸດກໍໜີອອກຈາກເຮົາໄປສະແຫວງຫາວິທີການແຫ່ງການແພດສາດ ແລະ ເວດມົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ໃນເວລາທີ່ເຮົາເອົາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການຈາກເຮົາໄປ, ທຸກຄົນກໍຫາຍໄປໂດຍບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍ. ສະນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ມະນຸດມີຄວາມສັດທາໃນເຮົາ ເພາະວ່າເຮົາໃຫ້ຄວາມກະລຸນາຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ມີສິ່ງທີ່ຈະໄດ້ຮັບຫລາຍເກີນໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຮູ້ຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບຄວາມສັດທາ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

97. ເຈົ້າຫວັງວ່າ ຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສົ່ງຜົນໃຫ້ມີການທຳທາຍ ຫຼື ຄວາມຍາກລຳບາກ ຫຼື ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເຈົ້າສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄ່າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າກັບຊີວິດ, ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຖືເອົາຄວາມຄິດທີ່ເກີນເຫດຜົນຂອງເຈົ້າເອງຫຼາຍກວ່າຄວາມຈິງ. ເຈົ້າຊ່າງໄຮ້ຄ່າຫຼາຍ! ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຄືກັບໝູ ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງເຈົ້າ, ໝູ ແລະ ໝາ? ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມຄືຮັກເນື້ອໜັງ ບໍ່ແມ່ນສັດບໍ່? ຄົນຕາຍແລ້ວທີ່ປາສະຈາກວິນຍານບໍ່ແມ່ນຊາກສົບທີ່ຢ່າງໄດ້ບໍ່? ມີພຣະທຳຫຼາຍສ່ຳໃດທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ? ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດເລັກນ້ອຍທີ່ຖືກປະຕິບັດທ່າມກາງພວກເຈົ້າ? ເຮົາໄດ້ຈັດກຽມທ່າມກາງພວກເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດ? ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຍັງບໍ່ຮັບເອົາມັນ? ເຈົ້າມີຫຍັງທີ່ຕ້ອງຕໍ່ວ່າບໍ່? ເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ ບໍ່ແມ່ນເພາະວ່າ

ເຈົ້າຮັກເນື້ອໜັງຫຼາຍເກີນໄປບໍ່? ແລ້ວບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເກີນຂອບເຂດຫຼາຍໄປບໍ່?
 ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເຈົ້າໂງ່ເກີນໄປບໍ່? ຖ້າເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບການອວຍພອນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້,
 ແລ້ວເຈົ້າຈະໂທດພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ບໍ່?
 ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາແມ່ນເພື່ອໄດ້ຮັບສັນຕິສຸກຫຼັງຈາກທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ
 ຄືໃຫ້ລູກຂອງເຈົ້າເປັນອິດສະລະຈາກຄວາມເຈັບປ່ວຍ, ໃຫ້ສາມີຂອງເຈົ້າມີອາຊີບທີ່ດີ,
 ໃຫ້ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າພົບພັນລະຍາທີ່ດີ, ໃຫ້ລູກສາວຂອງເຈົ້າພົບສາມີທີ່ເໝາະສົມ, ໃຫ້ງົວ ແລະ
 ມ້າຂອງເຈົ້າຄາດດິນໄດ້ດີ, ໃຫ້ບີທີ່ມີສະພາບອາກາດດີສຳລັບຜົນບູກຂອງເຈົ້າ.
 ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາ.
 ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າແມ່ນພຽງແຕ່ການດຳລົງຊີວິດຢ່າງສະບາຍ,
 ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເກີດອຸປະຕິເຫດກັບຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ, ໃຫ້ລົມພັດຜ່ານເຈົ້າໄປ,
 ເພື່ອໃຫ້ໃບໜ້າຂອງເຈົ້າບໍ່ຖືກພັດດ້ວຍເມັດດິນຊາຍ,
 ເພື່ອໃຫ້ຜົນບູກຂອງຄອບຄົວຂອງເຈົ້າບໍ່ຖືກນ້ຳຖ້ວມ,
 ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຜົນກະທົບຈາກໄພພິບັດໃດໆ, ເພື່ອດຳລົງຊີວິດໃນອ້ອມກອດຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ເພື່ອດຳລົງຊີວິດໃນເຮືອນຮັ່ງທີ່ອົບອຸ່ນ ແລະ ສະບາຍ. ຄົນຂີ້ຢ້ານແບບເຈົ້າ
 ຜູ້ເຊິ່ງສະແຫວງຫາເນື້ອໜັງຢູ່ສະເໝີ ເຈົ້າມີຫົວໃຈບໍ່, ເຈົ້າມີວິນຍານບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສັດບໍ່?
 ເຮົາມອບຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບເຈົ້າໂດຍບໍ່ຮຽກຮ້ອງຫຍັງເປັນການຕອບແທນ,
 ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ສະແຫວງຫາ. ເຈົ້າເປັນໜຶ່ງໃນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່?
 ເຮົາປະທານຊີວິດມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ສະແຫວງຫາ.
 ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງຫຍັງຈາກໝູ ຫຼື ໝາບໍ່? ໝູບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງມະນຸດ,
 ພວກມັນບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກຊຳລະລ້າງ ແລະ ພວກມັນບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ຊີວິດແມ່ນຫຍັງ.
 ໃນແຕ່ລະມື້ ຫຼັງຈາກທີ່ກິນອີ່ມແລ້ວ, ພວກມັນກໍຈະມີແຕ່ນອນ. ເຮົາມອບຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ,
 ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາມັນ ນັ້ນຄື: ເຈົ້າມີແຕ່ມືເປົ່າ. ເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະສືບຕໍ່ກັບຊີວິດແບບນີ້ບໍ່
 ເຊິ່ງເປັນຊີວິດຂອງໝູ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍທີ່ຄົນປະເພດນີ້ມີຊີວິດຢູ່?
 ຊີວິດຂອງເຈົ້າເປັນຕາລັງກຽດ ແລະ ເປັນຕາໜ້າອັບອາຍ,
 ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດທຳມະກາງຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ມີຕັນຫາຫຼາຍ ແລະ
 ເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍໃດເລີຍ;
 ຊີວິດຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຊີວິດທີ່ເປັນຕາໜ້າອັບອາຍທີ່ສຸດເລີຍບໍ່? ເຈົ້າກ້າທີ່ຈະຫຼຽວເບິ່ງພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ່?
 ຖ້າເຈົ້າສືບຕໍ່ມີປະສົບການໃນລັກສະນະນີ້, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ?
 ຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງຖືກມອບໃຫ້ກັບເຈົ້າແລ້ວ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາມັນໄດ້ ຫຼື ບໍ່
 ແມ່ນຂຶ້ນກັບການສະແຫວງຫາສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າເອງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”
 ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

98. ໃນປະສົບການຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ, ພວກເຂົາຄິດກັບຕົນເອງຢູ່ສະເໝີວ່າ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສະຫຼະຄອບຄົວ ແລະ ອາຊີບຂອງຂ້ານ້ອຍເພື່ອພຣະເຈົ້າ
ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະຫຼະຫຍັງແດ່ແກ່ຂ້ານ້ອຍ? ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງບວກມັນ ແລະ ຍືນຍັນວ່າ,
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບພອນຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ບໍ່?
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມອບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນໄລຍະເວລານີ້, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ແລ່ນ ແລະ ແລ່ນ ແລະ
ໄດ້ທົນທຸກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ສັນຍາແກ່ຂ້ານ້ອຍເປັນການຕອບແທນບໍ່?
ພຣະອົງຈະຈົດຈຳການກະທຳດີຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່? ແລ້ວຈຸດຈົບຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເປັນແນວໃດ?
ຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດຮັບເອົາພອນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ...
ທຸກຄົນຄຳນວນສິ່ງດັ່ງກ່າວຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ
ພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແບກຮັບເອົາແຮງຈູງໃຈຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມທະເຍີທະຍານ
ແລະ ຄວາມຄິດແບບເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ
ໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ ມະນຸດກຳລັງທົດສອບພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ,
ຄິດວາງແຜນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ, ໂຕ້ຖຽງກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອຜົນໄດ້ຮັບຂອງເຂົາເອງ ແລະ
ພະຍາຍາມຖອດຖອນຄຳເວົ້າຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າຈະສາມາດມອບສິ່ງທີ່ເຂົາຕ້ອງການໃຫ້ແກ່ເຂົາ ຫຼື ບໍ່.
ໃນຂະນະທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຄືກັບພຣະເຈົ້າ.
ມະນຸດພະຍາຍາມທີ່ຈະເຮັດຂໍ້ຕົກລົງກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ, ຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະອົງຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ
ແລະ ເຖິງກັບກົດດັນພຣະອົງໃນທຸກດ້ານ, ພະຍາຍາມເອົາສອກຫຼັງຈາກໄດ້ຄືບ.
ໃນຂະນະທີ່ພະຍາຍາມຕົກລົງກັບພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດໂຕ້ຖຽງກັບພຣະອົງ ແລະ ຍັງມີຄົນທີ່ອ່ອນແອ,
ຂີ້ຄ້ານ ແລະ ເມືນເສື່ອມໃນວຽກງານຂອງພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍການຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າ
ເມື່ອການທົດລອງເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາ ຫຼື ພວກເຂົາຜະເຊີນກັບສະຖານະການໃດໜຶ່ງ.
ຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ມະນຸດເລີ່ມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄັ້ງທຳອິດ,
ເຂົາໄດ້ພິຈາລະນາໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນເຂົາແກະແຫ່ງອຸດົມສົມບູນ,
ເປັນມິດຂອງກອງທັບສະວິດເຊີແລນ ແລະ
ເຂົາໄດ້ພິຈາລະນາຕົນເອງໃຫ້ເປັນເຈົ້າໜຶ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຄືກັບວ່າການພະຍາຍາມຮັບເອົາພອນ ແລະ ສັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າຄືສິດ ແລະ
ພັນທະໂດຍທຳມະຊາດຂອງເຂົາ, ໃນຂະນະທີ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອປົກປ້ອງ
ແລະ ດູແລມະນຸດ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ເຂົາ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຄືຄວາມເຂົ້າໃຈພື້ນຖານກ່ຽວກັບ
“ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ” ຂອງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ສິ່ງດັ່ງກ່າວຄືຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດກ່ຽວກັບແນວຄິດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.
ນັບຕັ້ງແຕ່ທາດແທ້ແຫ່ງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດຈົນເຖິງການສະແຫວງຫາສ່ວນຕົວຂອງເຂົາ,
ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ກ່ຽວພັນກັບຄວາມຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ.

ເປົ້າໝາຍຂອງມະນຸດໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດບໍ່ເຄີຍພິຈາລະນາ ຫຼື ເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງການຍ່າຕາງ ແລະ ການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ອີງຕາມສະຖານະການດັ່ງກ່າວແລ້ວ, ສາມາດເຫັນໄດ້ເຖິງທາດແທ້ຂອງມະນຸດຢ່າງຊັດເຈນ. ແມ່ຫຍ້າຄືທາດແທ້ນີ້? ມັນກໍຄື ຫົວໃຈຂອງມະນຸດມີເຈດຕະນາຮ້າຍ, ມີການທໍລະຍົດ ແລະ ການຫຼອກລວງ, ບໍ່ຮັກຄວາມຍຸຕິທໍາ ແລະ ຄວາມຊອບທໍາ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນບວກ ແລະ ມັນເປັນຕາລັງກຽດ ແລະ ເປັນຄົນໂລບມາໂລພາ. ຫົວໃຈຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດປິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄປຫຼາຍກວ່ານີ້ອີກແລ້ວ; ເຂົາບໍ່ໄດ້ມອບມັນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດ ຫຼື ມະນຸດບໍ່ເຄີຍນະມັດສະການພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຈ່າຍລາຄາຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ ຫຼື ພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍສ່ຳໃດ ຫຼື ພຣະອົງຈະສະໜອງແກ່ມະນຸດຫຼາຍສ່ຳໃດ, ມະນຸດກໍຍັງຄົງຕາບອດ ແລະ ເສີຍເມີຍຕໍ່ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ມະນຸດບໍ່ເຄີຍມອບຫົວໃຈຂອງເຂົາໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ, ເຂົາພຽງແຕ່ສົນໃຈຫົວໃຈຂອງເຂົາເອງ, ຕັດສິນໃຈດ້ວຍຕົນເອງ, ຄວາມເປັນຈິງກໍຄືມະນຸດບໍ່ຕ້ອງການປະຕິບັດຕາມຫົນທາງແຫ່ງການຍ່າຕາງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ເຊື່ອຟັງອໍານາດບົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຂົາບໍ່ຕ້ອງການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຄືສະພາວະຂອງມະນຸດໃນປັດຈຸບັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິເສດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

99. ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເວົ້າເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງ

ພວກເຈົ້າປະຕິບັດກັບມັນດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງເປັນພິເສດ;

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນອ່ອນໄຫວເປັນພິເສດໃນບັນຫານີ້.

ບາງຄົນບໍ່ສາມາດລໍຖ້າທີ່ຈະຄຸ້ມຂ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອລົງເອີຍດ້ວຍຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີ.

ເຮົາສາມາດພິສູດຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຈົ້າ

ເຊິ່ງບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງສະແດງອອກເປັນຄໍາເວົ້າກໍໄດ້.

ພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າຕົກລົງສູ່ໄພພິບັດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຖືກລົງໂທດຢ່າງຍາວນານໃນອະນາຄົດ.

ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຫວັງທີ່ຈະດໍາລົງຊີວິດຢ່າງລຽບງ່າຍ ແລະ ເປັນອິດສະລະຫຼາຍຂຶ້ນ. ແລ້ວສະນັ້ນ

ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກກັງວົນໃຈເປັນພິເສດ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເວົ້າເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງ

ໂດຍຢ້ານຢູ່ເລິກໆວ່າ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຕັ້ງໃຈພໍ ພວກເຈົ້າອາດຈະລ່ວງເກີນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະປະສົບກັບຜົນກໍາສະໜອງທີ່ສົມຄວນ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ລັງເລທີ່ຈະອ່ອນນ້ອມເພື່ອເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ

ພວກເຈົ້າທັງຫຼາຍທີ່ເຄີຍຄົດໂກງ ແລະ ບໍ່ຈົງຈັງມາກ່ອນ ກໍ່ກາຍເປັນຄົນທີ່ອ່ອນໄຫວເປັນພິເສດ ແລະ ມີຄວາມຈົງໃຈໃນທັນທີທັນໃດ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ຄວາມຈົງໃຈຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນຕາຍຳນກົວຫຼາຍ. ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍ່ຕາມ,

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນມີຫົວໃຈທີ່ “ສັດຊື່” ແລະ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ ພວກເຈົ້າໄດ້ເປີດໃຈກັບເຮົາ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຄວາມລັບຫຍັງໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເລີຍ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການກ່າວໂທດ, ການຫຼອກລວງ ຫຼື ການອຸທິດຕົນ. ໂດຍລວມແລ້ວ ພວກເຈົ້າໄດ້ “ສາລະພາບ” ຕໍ່ເຮົາຈາກສ່ວນເລິກທີ່ສຸດຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຈົ້າ ແບບກົງໄປກົງມາກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ສຳຄັນ. ແນ່ນອນ, ເຮົາບໍ່ເຄີຍຫຼີກເວັ້ນສິ່ງດັ່ງກ່າວ

ເພາະພວກມັນໄດ້ກາຍມາເປັນເລື່ອງທຳມະດາສຳລັບເຮົາ.

ພວກເຈົ້າແມ່ນຍອມລົງສູ່ທະເລໄຟເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ຍອມສູນເສຍເສັ້ນຜົມແມ່ນແຕ່ເສັ້ນດຽວເພື່ອຮັບເອົາການເຫັນດີຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບໍ່ແມ່ນວ່າເຮົາແຂງກະດ້າງກັບພວກເຈົ້າຫຼາຍເກີນໄປ; ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ

ຫົວໃຈແຫ່ງການອຸທິດຕົນຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນບໍ່ພຽງພໍຫຼາຍເກີນໄປທີ່ຈະຜະເຊີນກັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທີ່ເຮົາກະທຳ. ພວກເຈົ້າອາດບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາໝາຍເຖິງ ສະນັ້ນ

ເຮົາຂໍອະທິບາຍແບບງ່າຍໆໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈ ນັ້ນກໍ່ຄື

ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງການບໍ່ແມ່ນຄວາມຈົງ ແລະ ຊີວິດ;

ມັນບໍ່ແມ່ນຫຼັກການແຫ່ງການປະພຶດຕົວຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ

ມັນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທີ່ເຮົາປາຖະໜາ.

ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງການແມ່ນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າມີໃນເນື້ອໜັງ ນັ້ນກໍ່ຄື ຄວາມຮັ່ງມີ,

ຖານະ, ຄອບຄົວ, ການແຕ່ງດອງ ຯລຯ. ພວກເຈົ້າບໍ່ພິຈາລະນາເຖິງພຣະທຳ ແລະ

ພາລະກິດຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ, ສະນັ້ນ

ເຮົາຈຶ່ງສາມາດສະຫຼຸບຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າເປັນຄຳດຽວວ່າ ຄວາມບໍ່ຈົງຈັງ.

ພວກເຈົ້າຈະເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອບັນລຸສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຈົ້າອຸທິດຕົວໃຫ້ຢ່າງເຕັມທີ່,

ແຕ່ເຮົາຄົ້ນພົບວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນທຸກຢ່າງ

ເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຈົ້າຊື່ສັດພໍປະມານ

ແລະ ຈົງຈັງພໍປະມານ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າ

ຄົນທີ່ຂາດຫົວໃຈທີ່ຈົງໃຈທີ່ສຸດກໍ່ຄືຄົນທີ່ລົ້ມເຫຼວໃນຄວາມເຊື່ອຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ຄິດຢ່າງຖີ່ຖ້ວນວ່າ

ມີຄວາມລົ້ມເຫຼວທຳມາກາງພວກເຈົ້າຫຼາຍບໍ່?

ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ

ຄວາມສຳເລັດໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້ານັ້ນ

ແມ່ນສຳເລັດໂດຍຈາກການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າເອງ; ເມື່ອຜູ້ຄົນລົ້ມເຫຼວ,

ນັ້ນກໍ່ຍ້ອນການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າເອງ, ບໍ່ແມ່ນຜົນມາຈາກບັດໃຈໃດໆ. ເຮົາເຊື່ອວ່າ

ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອເຮັດໃຫ້ບາງສິ່ງສຳເລັດ ເຖິງແມ່ນວ່າ

ສິ່ງນັ້ນຈະຫຍຸ້ງຍາກກວ່າ ແລະ ທົນທຸກທໍລະມານຫຼາຍກວ່າການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍຈະເຮັດກັບມັນຢ່າງຈິງຈັງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ພວກເຈົ້າກໍຈະຕັ້ງໃຈເຮັດໂດຍບາດສະຈາກຂໍ້ຜິດພາດໃດໆເລີຍ;

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງບໍ່ທໍ້ຖອຍ

ທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ນໍາເຂົ້າສູ່ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າເອງ.

ນອກຈາກນັ້ນ

ພວກເຈົ້າຍັງສາມາດຫຼອກລວງເຮົາທາງຝ່າຍເນື້ອໜັງ

ແຕ່ບໍ່ສາມາດຫຼອກລວງຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພວກເຈົ້າເອງ.

ນີ້ແມ່ນການປະພຶດທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຂອງພວກເຈົ້າ

ແລະ

ຫຼັກການທີ່ພວກເຈົ້ານໍາໄປໃຊ້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສ້າງພາບຈອມບອມເພື່ອຫຼອກລວງເຮົາບໍ່

ໂດຍເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ສວຍງາມ

ແລະ ຢ່າງມີຄວາມສຸກ? ເຮົາຮູ້ວ່າ ການອຸທິດຕົນຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ

ຄວາມຈິງໃຈຂອງພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງຊົ່ວຄາວ; ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ

ລາຄາທີ່ພວກເຈົ້າຈ່າຍນັ້ນແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອປັດຈຸບັນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສໍາລັບອະນາຄົດບໍ່ແມ່ນບໍ່?

ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຄັ້ງສຸດທ້າຍເພື່ອຮັກສາຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ສວຍງາມ. ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຈົ້າກໍເປັນພຽງການຄ້າຂາຍເທົ່ານັ້ນ;

ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຈົ້າເປັນໜຶ່ງກັບຄວາມຈິງ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ

ມັນບໍ່ແມ່ນການຕອບແທນເຮົາສໍາລັບລາຄາທີ່ເຮົາໄດ້ຈ່າຍ.

ສະຫຼຸບກໍຄືພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະໃຊ້ຄວາມສະຫຼາດຂອງພວກເຈົ້າ,

ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ເພື່ອສິ່ງນັ້ນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມປາຖະໜາທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?

ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ປິດບັງຕົວພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ຕ້ອງບໍ່ຄິດໝັກເກີນໄປກ່ຽວກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ວ່າ

ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດກິນ ແລະ ນອນຫຼັບໄດ້. ເພາະວ່າ

ຄວາມຈິງແລ້ວຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຈະຖືກກໍານົດໃນເວລາສຸດທ້າຍຢູ່ດີບໍ່ແມ່ນບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຈຸດໝາຍປາຍທາງ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

100.

ພວກເຈົ້າໄດ້ຕິດຕາມເຮົາມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ

ແຕ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ມອບຄວາມຈິງຮັກພັກດີໃຫ້ແກ່ເຮົາແມ່ນແຕ່ພຽງເລັກໜ້ອຍ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ

ພວກເຈົ້າແມ່ນຕິດພັນອ້ອມຂ້າງຄົນທີ່ພວກເຈົ້າຮັກ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ,

ຫຼາຍຈົນເກືອບທຸກເວລາ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃສກໍຕາມທີ່ເຈົ້າໄປ,

ເຈົ້າກໍຮັກສາພວກເຂົາໄວ້ໃກ້ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມພວກເຂົາ.

ໃນເວລາໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຈົ້າມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ຫຼື ຫຼົງຫຼັກກັບສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຮັກ,

ມັນກໍເກີດຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງຕິດຕາມເຮົາ ຫຼື
ແມ່ນແຕ່ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າຟັງພຣະທຳຂອງເຮົາ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ
ພວກເຈົ້າກຳລັງໃຊ້ຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າ ເພື່ອຈົງຮັກພັກດີ ແລະ
ຖະໜອມໃນ “ສັດລ້ຽງ” ຂອງພວກເຈົ້າແທນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າອາດຈະເສຍສະຫຼະສິ່ງໜຶ່ງ ຫຼື
ສອງສິ່ງໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ມັນກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຮົາຄືຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ຢ່າງແທ້ຈິງ.
ພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຕິດພັນກັບພາລະໜ້າທີ່ທີ່ພວກເຈົ້າຫຼົງໄຫຼ:
ບາງຄົນຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວ, ຄົນອື່ນກໍຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຜົວ, ເມຍ, ຄວາມຮັ່ງມີ,
ວຽກງານ, ຫົວໜ້າ, ສະຖານະ ຫຼື ແມ່ຍິງ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກເມື່ອຍ ຫຼື
ເປື້ອນຕໍ່ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີ; ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ
ພວກເຈົ້າຍິ່ງມີຄວາມຕ້ອງການຫຼາຍຂຶ້ນທີ່ຈະມີສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນປະລິມານຫຼາຍຂຶ້ນ ຫຼື
ຄຸນນະພາບສູງຂຶ້ນ ແລະ ເຈົ້າກໍບໍ່ເຄີຍຍອມແພ້. ເຮົາ ແລະ
ພຣະທຳຂອງເຮົາຖືກດັນໃຫ້ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຈົ້າຫຼົງໄຫຼ. ແລ້ວພວກເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກ
ນອກຈາກຈະຈັດລຳດັບເຮົາ ແລະ ພຣະທຳໃຫ້ເປັນສິ່ງສຸດທ້າຍ.
ເຖິງກັບມີຄົນທີ່ປ່ອຍຕຳແໜ່ງສຸດທ້າຍນີ້ໄວ້ສຳລັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາຈົງຮັກພັກດີ
ເຊິ່ງພວກເຂົາບໍ່ທັນໄດ້ຄົ້ນພົບເທື່ອ.
ບໍ່ເຄີຍມີຮ່ອງຮອຍຂອງເຮົາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ.
ພວກເຈົ້າອາດຄິດວ່າເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າຫຼາຍເກີນໄປ ຫຼື
ກ່າວຫາພວກເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດເຖິງຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າໃຊ້ເວລາຢ່າງມີຄວາມສຸກກັບຄອບຄົວຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນ,
ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາຈັກເທື່ອບໍ່? ໃນເວລາແບບນີ້,
ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຈັບປວດບໍ່? ເມື່ອຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມປະຕິຢືນດີ
ແລະ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບລາງວັນສຳລັບການເຮັດວຽກໜັກຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກທີ່ໃຈບໍ່
ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຈິງຢ່າງພຽງພໍ?
ມີຄັ້ງໃດແດ່ທີ່ພວກເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເສຍໃຈທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກເຮົາ?
ພວກເຈົ້າພະຍາຍາມຄິດຢ່າງໜັກ ແລະ ມີຄວາມເຈັບປວດອັນໃຫຍ່ຫຼວງເພື່ອເຫັນແກ່ລູກຊາຍ
ແລະ ລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ພໍໃຈ;
ພວກເຈົ້າຍັງເຊື່ອວ່າຕົນເອງບໍ່ໄດ້ດູໝັ່ນແທນພວກເຂົາ,
ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອພວກເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ສຳລັບເຮົາແລ້ວ ພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ລະມັດລະວັງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຢູ່ສະເໝີ;
ເຮົາພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຄວາມຊົງຈຳຂອງພວກເຈົ້າ,
ແຕ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ທົນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເລີຍ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກເຖິງການອຸທິດ ແລະ

ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຮົາຢູ່ຕະຫຼອດໄປ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຊົມພວກມັນເລີຍ. ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ໄຕ່ຕອງສັ້ນໆ ແລະ ເຊື່ອວ່າສິ່ງນີ້ພຽງພໍແລ້ວ. “ຄວາມຈົງຮັກພັກດີ” ດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາ, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາກຽດຊັງຕະຫຼອດມາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຜູ້ໃດ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

101. ຖ້າຕອນນີ້ເຮົາເອົາເງິນຈຳນວນໜຶ່ງມາວາງໄວ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ພວກເຈົ້າມີອິດສະຫຼະທີ່ຈະເລືອກ ແລະ ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວໂທດພວກເຈົ້າສຳລັບການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ແລ້ວຄົນສ່ວນໃຫຍ່ກໍຈະເລືອກເງິນ ແລະ ປະຖົມຄວາມຈົງ. ຜູ້ທີ່ມີເດດໃນບັນດາພວກເຈົ້າກໍອາດຈະສະຫຼະເງິນ ແລະ ເລືອກຄວາມຈົງຢ່າງບໍ່ເຕັມໃຈ, ໃນຂະນະທີ່ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນລະຫວ່າງກາງກໍຈະຄວາເອົາເງິນໄວ້ໃນມືຂ້າງໜຶ່ງ ແລະ ຄວາມຈົງໄວ້ອີກຂ້າງ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ທາດແທ້ຂອງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຊັດເຈນໃນຕົວມັນເອງບໍ່? ເມື່ອກຳລັງເລືອກລະຫວ່າງຄວາມຈົງ ແລະ ສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຈົງຮັກພັກດີ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນກໍຈະຕັດສິນໃຈໄປໃນທຳນອງນັ້ນ ແລະ ທ່າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະຍັງຄືເກົ່າ. ມັນບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນບໍ່? ບໍ່ໄດ້ມີຫຼາຍ ຄົນໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ສັບໄປສັບມາລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ຜິດ? ໃນການແຂ່ງຂັນລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ, ສີດຳ ແລະ ສີຂາວ, ແນ່ນອນ ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກເຖິງທາງເລືອກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈລະຫວ່າງຄອບຄົວ ແລະ ພຣະເຈົ້າ, ລູກໆ ແລະ ພຣະເຈົ້າ, ສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມແຕກແຍກ, ຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກ, ສະຖານະ ແລະ ຄວາມສາມັນທຳມະດາ, ການຖືກສະໜັບສະໜູນ ແລະ ການຖືກປະຖົມ ແລະ ອື່ນໆ. ລະຫວ່າງຄອບຄົວທີ່ມີສັນຕິສຸກ ແລະ ຄອບຄົວທີ່ແຕກແຍກ, ພວກເຈົ້າກໍເລືອກອັນທີ່ຢູ່ກ່ອນໜ້າ ແລະ ເຈົ້າເລືອກໂດຍບໍ່ລັງເລໃຈ; ລະຫວ່າງຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ໜ້າທີ່, ພວກເຈົ້າກໍເລືອກສິ່ງທີ່ມາກ່ອນໜ້າ ເຖິງກັບຂາດຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະກັບຄືນຝັ່ງ;^[7] ລະຫວ່າງຄວາມຫຼູຫຼາ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກ, ພວກເຈົ້າກໍເລືອກອັນກ່ອນໜ້າ; ແລະ ລະຫວ່າງລູກຊາຍ, ລູກສາວ, ເມຍ ແລະ ຜົວ ແລະ ເຮົາ, ພວກເຈົ້າກໍເລືອກສິ່ງທີ່ຢູ່ກ່ອນໜ້າ; ແລະ ລະຫວ່າງແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຈົງ, ພວກເຈົ້າກໍຈະເລືອກອັນກ່ອນໜ້າອີກ. ເມື່ອພົບພໍ້ກັບການກະທຳອັນຊົ່ວຮ້າຍທຸກຮູບແບບຂອງພວກເຈົ້າ, ເຮົາພຽງແຕ່ແມ່ນໝົດສັດທາໃນຕົວຂອງພວກເຈົ້າ. ມັນພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາປະຫຼາດໃຈວ່າ ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຕໍ່ຕ້ານທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ອ່ອນໄຫວ. ການອຸທິດ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມເປັນເວລາຫຼາຍປີບໍ່ໄດ້ນຳຫຍັງເລີຍມາເຖິງເຮົາ ນອກຈາກການປະຖົມ ແລະ ຄວາມສື່ນຫວັງຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ຄວາມຫວັງຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພວກເຈົ້າກໍນັບມື້ນັບເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ເພາະມື້ຂອງເຮົາໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ໜ້າທຸກຄົນໝົດແລ້ວ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ

ພວກເຈົ້າກໍຍັງສືບຕໍ່ສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ມີຄວາມ
 ປະຕິເສດທີ່ຈະປ່ອຍວາງພວກມັນ. ດັ່ງນັ້ນ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດ?
 ພວກເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາສິ່ງນີ້ຢ່າງລະອຽດກ່ອນແລ້ວບໍ່? ຖ້າໃຫ້ພວກເຈົ້າເລືອກອີກຄັ້ງ,
 ແລ້ວຕໍາແໜ່ງຂອງພວກເຈົ້າຈະແມ່ນຫຍັງ? ພວກເຈົ້າຍັງຈະເລືອກອັນກ່ອນໜ້າຢູ່ບໍ່?
 ພວກເຈົ້າຍັງຈະນໍາຄວາມຜິດຫວັງ ແລະ ຄວາມເສົ້າເສຍໃຈທີ່ເປັນຕາໜ້າສົມເພດມາສູ່ເຮົາຢູ່ບໍ່?
 ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຍັງຈະມີຄວາມອົບອຸ່ນພຽງເລັກນ້ອຍຢູ່ບໍ່?
 ພວກເຈົ້າຈະຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຮົາສະບາຍໃຈຢູ່ບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ຜູ້ໃດ?” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

102. ໃນແຕ່ລະມື້, ການກະທໍາ ແລະ
 ຄວາມຄິດຂອງທຸກຄົນແມ່ນໄດ້ຖືກເບິ່ງເຫັນໂດຍສາຍຕາຂອງຜູ້ໜຶ່ງ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ
 ກໍຢູ່ໃນການກະກຽມສໍາລັບອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາເອງ.
 ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕ້ອງຢ່າງຕາມ;
 ມັນຄືເສັ້ນທາງທີ່ເຮົາໄດ້ກໍານົດໄວ້ລ່ວງໜ້າສໍາລັບທຸກຄົນແລ້ວ ແລະ
 ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼົບຫຼີນຈາກມັນ ຫຼື ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນເລີຍ.
 ພຣະທໍາທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແມ່ນມີຈໍານວນນັບບໍ່ຖ້ວນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ພາລະກິດທີ່ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດແມ່ນບໍ່ສາມາດວັດແທກໄດ້. ທຸກໆມື້
 ເຮົາເບິ່ງແຕ່ລະຄົນປະຕິບັດທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດໂດຍທໍາມະຊາດຕາມທໍາມະຊາດທີ່ຕິດ
 ຜັງໃນຕົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຫດການທໍາມະຊາດຂອງພວກເຂົາ. ຫຼາຍຄົນໄດ້ເຂົ້າສູ່
 “ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ” ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ
 ເຊິ່ງເຮົາໄດ້ຈັດວາງໄວ້ເພື່ອເປີດເຜີຍມະນຸດປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
 ເຮົາໄດ້ວາງມະນຸດປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຫຼົ່ານີ້ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແຕກຕ່າງກັນຕັ້ງແຕ່ດົນ
 ມາແລ້ວ ແລະ ໃນສະຖານທີ່ໃຜລາວຂອງພວກເຂົາ
 ແຕ່ລະຄົນກໍໄດ້ສະແດງລັກສະນະຕາມທໍາມະຊາດຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະຜູກມັດພວກເຂົາ,
 ບໍ່ມີໃຜທີ່ລ້ວງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາມີອິດສະຫຼະທັງໝົດ ແລະ
 ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງກໍອອກມາຢ່າງທໍາມະຊາດ. ມີພຽງສິ່ງດຽວທີ່ຕິດຕາມພວກເຂົາ:
 ພຣະທໍາຂອງເຮົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບາງຄົນຈຶ່ງອ່ານພຣະທໍາຂອງເຮົາແບບບໍ່ເຕັມໃຈ,
 ບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນຈັກເທື່ອ ໂດຍເຮັດຢ່າງນັ້ນກໍພຽງແຕ່ເພື່ອຫຼີກຫຼ່ຽງຄວາມຕາຍ;
 ໃນຂະນະດຽວກັນ ຄົນອື່ນພັດພົບວ່າ
 ມັນເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ມື້ຕ່າງໆໂດຍບໍ່ມີພຣະທໍາຂອງເຮົານໍາພາ ແລະ
 ກະກຽມໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ສະນັ້ນ
 ພວກເຂົາຈຶ່ງຍືດໝັ້ນກັບພຣະທໍາຂອງເຮົາຢ່າງເປັນທໍາມະຊາດຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ.
 ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ, ພວກເຂົາກໍຄົ້ນພົບຄວາມລັບຂອງຊີວິດມະນຸດ,

ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງການເປັນມະນຸດ.
ນີ້ເປັນພຽງການທີ່ມະນຸດຊາດຢູ່ໃນການສະຖິດຂອງເຮົາ ແລະ
ເຮົາພຽງແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ເລື່ອງລາວຕ່າງໆເປັນໄປຕາມທຳມະຊາດຂອງພວກມັນ.
ເຮົາບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດຫຍັງທີ່ບັງຄັບໃຫ້ຜູ້ຄົນເອົາພຣະທຳຂອງເຮົາໄປເປັນພື້ນຖານຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມສຳນຶກ ຫຼື
ຄົນທີ່ມີການເປັນຢູ່ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍມີຄຸນຄ່າ, ປະຖົມພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງໜ້າດ້ານ ແລະ
ເຮັດຕາມທີ່ພວກເຂົາບາຖະໜາຫຼັງຈາກທີ່ສັງເກດວິທີທີ່ສິ່ງຕ່າງໆດຳເນີນໄປຢ່າງງຽບ. ພວກເຂົາເລີ່ມເປື້ອໜ້າຍຄວາມຈິງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກເຮົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາເປື້ອກັບການຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຮົາ. ເພື່ອເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອຫຼົບຫຼີກການລົງໂທດ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ອາໄສຢູ່ພາຍໃນເຮືອນຂອງເຮົາຊົ່ວຄາວ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະໃຫ້ບໍລິການ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຈດຕະນາ ແລະ
ການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ.
ສິ່ງນີ້ເພີ່ມຄວາມບາຖະໜາຂອງພວກເຂົາເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບພອນ ແລະ
ເພີ່ມຄວາມບາຖະໜາຂອງພວກເຂົາເພື່ອເຂົ້າສູ່ອານາຈັກເປັນຄັ້ງດຽວ ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນແມ່ນຄົງຢູ່ໃນນັ້ນຕະຫຼອດໄປ ແມ່ນແຕ່ເພື່ອເຂົ້າສູ່ສະຫວັນຊົ່ວນິດນິລັນ. ຍິ່ງພວກເຂົາບາຖະໜາໃຫ້ມີຂອງເຮົາມາເຖິງໄວໆ, ພວກເຂົາຍິ່ງຮູ້ສຶກວ່າ
ຄວາມຈິງກາຍເປັນອຸປະສັກ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງກົດຂວາງໃນເສັ້ນທາງຂອງພວກເຂົາ.
ພວກເຂົາເກືອບຈະບໍ່ສາມາດອົດໃຈລໍຖ້າທີ່ຈະກ້າວຂາເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກເພື່ອຮັບພອນຈາກອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນຕະຫຼອດໄປ ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼື
ຍອມຮັບການພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕີ ແລະ ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນໂດຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງກຶ້ງເກືອກໃນເຮືອນຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດຕາມທີ່ເຮົາສັ່ງ.
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າສູ່ເຮືອນຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມບາຖະໜາຂອງພວກເຂົາທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼື ຮ່ວມມືກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ;
ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາແມ່ນພຽງເພື່ອຢູ່ທຳມະການຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຖືກທຳລາຍໃນຍຸກຕໍ່ໄປ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກວ່າ ຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງ ຫຼື
ຈະຮັບເອົາຄວາມຈິງໄດ້ແນວໃດ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າ
ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດຄວາມຈິງ ຫຼື
ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງການເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ
ແຕ່ໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຮົາດັ່ງ “ຄົນຮັບໃຊ້” ໂດຍຕະຫຼອດມາ.
ພວກເຂົາລໍຖ້າການມາຂອງມື້ຂອງເຮົາ “ຢ່າງອົດທົນ” ແລະ
ບໍ່ຮູ້ຈັກອິດເມື່ອຍໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຖືກໂຍນໄປມາດ້ວຍວິທີການຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ.
ແຕ່ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະພະຍາຍາມຫຼາຍພຽງໃດກໍຕາມ ຫຼື ພວກເຂົາໄດ້ຈ່າຍໃນລາຄາຫຍັງກໍຕາມ,

ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຄີຍເຫັນ ພວກເຂົາທົນທຸກເພື່ອຄວາມຈິງ ຫຼື ມອບສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງເພື່ອເຮົາ. ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດລໍຖ້າທີ່ຈະເຫັນມື້ທີ່ເຮົານຳຈຸດສິ້ນສຸດມາສູ່ຍຸກເກົ່າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດລໍຖ້າທີ່ຈະຄົ້ນພົບວ່າ ວິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງເຮົາຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຟ້າວເຮັດກໍຄືການປ່ຽນແປງຕົນເອງ ແລະ ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາຮັກສິ່ງທີ່ເຮົາເປື້ອໜ່າຍ ແລະ ເປື້ອໜ່າຍໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຮັກ. ພວກເຂົາປາຖະໜາໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຊົງ ແຕ່ກໍຍ້ານສູນເສຍສິ່ງທີ່ເຮົາລັງກຽດ. ພວກເຂົາໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທີ່ຊົ່ວຮ້າຍນີ້ ໂດຍບໍ່ເຄີຍກຽດຊັງມັນເລີຍ ແລະ ຍັງຍ້ານຢູ່ເລິກໆວ່າເຮົາຈະທຳລາຍມັນອີກ. ໃນທຳມະກາງເຈດຕະນາທີ່ຂັດແຍ່ງກັນຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຮັກໂລກນີ້ທີ່ເຮົາລັງກຽດ ແຕ່ກໍຍັງປາຖະໜາໃຫ້ເຮົາທຳລາຍມັນທັງໝົດຢ່າງຮີບດ່ວນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມທົນທຸກແຫ່ງຄວາມຜິນາດ ແລະ ປ່ຽນແປງໃຫ້ກາຍເປັນເຈົ້ານາຍໃນຍຸກຕໍ່ໄປ ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຫັນເຫຈາກຫົນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ເປື້ອໜ່າຍກັບທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກເຮົາ. ພວກເຂົາອາດກາຍເປັນ “ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງ” ໃນເວລາສັ້ນໆ ເພື່ອເຫັນແກ່ການບໍ່ສູນເສຍພອນ ແຕ່ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຂົາເພື່ອຮັບພອນ ແລະ ຄວາມຍ້ານທີ່ຈະຈົບຫາຍ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ທະເລສາບແຫ່ງໄຟທີ່ເຜົາຜານ ບໍ່ສາມາດຖືກປິດບັງໄດ້ຈັກເທື່ອ. ເມື່ອມື້ຂອງເຮົາໃກ້ເຂົ້າມາ ຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາກໍຄ່ອຍໆແຮງກ້າຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ແລ້ວຍິ່ງໄຟຟ້ວບັດຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍເທົ່າໃດ ມັນກໍຍິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຂາດທີ່ເພິ່ງຫຼາຍສຳນັ້ນ ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ຈະເລີ່ມຕົ້ນຈາກໃສເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຮົາຍືນດີ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຈາກການສູນເສຍພອນທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາມາເປັນເວລາດົນນານ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຮ້ອນຮົນທີ່ຈະລົງມືປະຕິບັດຮັບໃຊ້ເປັນແຖວໜ້າ ທັນທີທີ່ມີຂອງເຮົາເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດ. ພວກເຂົາຄິດພຽງແຕ່ທີ່ຈະຫຼັ່ງໄຫຼໄປຢູ່ແນວໜ້າສຸດຂອງກອງທັບ ໂດຍຍ້ານຢ່າງເລິກໆວ່າເຮົາຈະບໍ່ເຫັນພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເຮັດ ແລະ ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄິດວ່າຖືກຕ້ອງ ໂດຍບໍ່ເຄີຍຮູ້ວ່າການກະທຳ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຈິງເລີຍ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາພຽງແຕ່ລົບກວນ ແລະ ແຊກແຊງແຜນການຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາອາດພະຍາຍາມຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ອາດເປັນຈິງໃນຄວາມປະສົງ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະອົດທົນກັບຄວາມຍາກລຳບາກ ແຕ່ໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຮົາເລີຍ ຍ້ອນເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນວ່າ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາມາຈາກເຈດຕະນາທີ່ດີ

ແລ້ວແຮງໄກທີ່ເຮົາຈະໄດ້ເຫັນພວກເຂົາວາງສິ່ງໃດກໍຕາມເທິງແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນການກະທຳທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີເຫຼົ່ານີ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າຄວນພິຈາລະນາການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

103. ຫຼາຍຄົນຍົກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນ ເພື່ອອ່ານທຸກມື້
ຈົນເຖິງຂັ້ນຕັ້ງໃຈຈົດຈຳຂໍ້ພຣະທຳສຸດຍອດທັງໝົດທີ່ມີຢູ່ໃນນັ້ນຢ່າງຮອບຄອບເໝືອນດັ່ງສົມບັດ
ທີ່ມີຄຳທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ຍັງເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄປເທດສະໜາຢູ່ທຸກບ່ອນ ເພື່ອສະໜອງ ແລະ
ຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ອື່ນໂດຍການໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາຄິດວ່າ
ການເຮັດສິ່ງນີ້ແມ່ນການເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ
ການເຮັດສິ່ງນີ້ແມ່ນການຕິດຕາມວິທີທາງຂອງພຣະອົງ; ພວກເຂົາຄິດວ່າ
ການເຮັດສິ່ງນີ້ແມ່ນການດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ການເຮັດສິ່ງນີ້ແມ່ນການເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຊີວິດຕົວຈິງຂອງພວກເຂົາ,
ການເຮັດສິ່ງນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ພວກສະແດງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນການປະຕິບັດ ຫຼື
ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຕົວເອງສອດຄ່ອງກັບສິ່ງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ.
ກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໄດ້ຮັບການບູຊາ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອໃຈຂອງຜູ້ອື່ນໂດຍໃຊ້ລ່າງລັບ ເພື່ອເຂົ້າສູ່ການຄຸ້ມຄອງຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ
ເພື່ອຍັກຍອກ ແລະ ລັກເອົາສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຫວັງຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດ
ໃຊ້ໂອກາດທີ່ໄດ້ຮັບໂດຍການເຜີຍແຜ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະໄດ້ຮັບລາງວັນຂອງການເຮັດ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຳຍ້ອງຍໍຈາກພຣະອົງ. ຈັກບີແລ້ວທີ່ໄດ້ຜ່ານໄປ
ແຕ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄຳຍ້ອງຍໍຈາກພຣະເຈົ້າໃນການເທດສະໜາພຣະທຳຂອງ
ພຣະເຈົ້າ,
ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບວິທີທາງທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດໃນການເປັນພະຍານໃຫ້
ແກ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍ ຫຼື
ສະໜອງໃຫ້ກັບຕົວເອງໃນການຊ່ວຍ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ກັບຜູ້ອື່ນໂດຍໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບບູຊາຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງພາຍໃນພວກເຂົາຕື່ນຂຶ້ນໃນການເຮັດສິ່ງທັງໝົດ
ເຫຼົ່ານີ້ ແຕ່ກົນກັນຂ້າມ
ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຍິ່ງມີຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ,
ຄວາມບໍ່ເຊື່ອໃຈຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງແມ່ນຍິ່ງຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ແລະ

ການຈົນຕະນາການຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະອົງກໍຍິ່ງເກີນຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ.
ເນື່ອງຈາກຖືກສະໜອງ ແລະ ຊີ້ນຳໂດຍທິດສະດີຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ປະກົດວ່າ
ພວກເຂົາຈະຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມຂອງຕົນເອງຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ຄືກັບວ່າ
ພວກເຂົາໄດ້ຄົ້ນພົບຈຸດປະສົງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄືກັບວ່າ
ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຊີວິດໃໝ່ ແລະ ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ຄືກັບວ່າ
ດ້ວຍການບັນຍາຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ລ່ຽນໄຫຼອອກຈາກລີ້ນຂອງພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າເຖິງຄວາມຈິງ, ໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ໄດ້ຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງໃນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄືກັບວ່າ
ໃນລະຫວ່າງການສະແດງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ເຊິ່ງໜ້າພຣະເຈົ້າເປັນປະຈຳ.
ພ້ອມນັ້ນ, ພວກເຂົາຖືກ “ດົນໃຈ” ເປັນປະຈຳຈົນເຖິງກັບຮ້ອງໄຫ້ ແລະ
ເນື່ອງຈາກຖືກນຳພາເປັນປະຈຳໂດຍ “ພຣະເຈົ້າ” ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ປະກົດວ່າ
ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຫວ່າງໃຍທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຈດຕະນາດີຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດ ແລະ
ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ກໍໄດ້ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ
ໄດ້ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ອີງຕາມຜື້ນຖານດັ່ງກ່າວນີ້, ປະກົດວ່າ
ພວກເຂົາເຊື່ອໃນການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໜັກແໜ້ນກວ່າເກົ່າ,
ໄດ້ຮູ້ເຖິງສະພາບທີ່ສູງສົ່ງຂອງພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສະຫງ່າງາມ
ແລະ ຄວາມເໝືອນທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງຢ່າງເລິກເຊິ່ງກວ່າເກົ່າ.
ໄດ້ຖືກອາບດ້ວຍຄວາມຮູ້ທີ່ບໍ່ເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ປະກົດວ່າ
ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໄດ້ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ, ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະທົນທຸກກໍໝັ້ນຄົງຂຶ້ນ
ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ.
ຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຮູ້ວ່າ
ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ
ແມ່ນອອກມາຈາກຈົນຕະນາການ ແລະ ການຄາດຄະເນຂອງພວກເຂົາເອງ.
ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ທົນກັບການທົດສອບປະເພດໃດໜຶ່ງຈາກພຣະເຈົ້າ, ຈິດວິນຍານ
ແລະ ວຸດທິພາວະທີ່ສັນນິຖານຂຶ້ນເອງຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ທົນກັບການທົດລອງ ຫຼື
ການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້,
ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນເປັນຄືດັ່ງຜະສາດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢູ່ເທິງດິນຊາຍ ແລະ
ຄວາມຮູ້ທີ່ສັນນິຖານຂຶ້ນເອງຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ແຕ່ງຂຶ້ນຈາກຈິ
ນຕະນາການຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຕາມທີ່ເຄີຍເປັນມາ
ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເຂົ້າໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ແມ່ນບໍ່ເຄີຍຮູ້ເລີຍວ່າ ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນແມ່ນຫຍັງ, ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງຄືຫຍັງ,

ການເອົາໃຈໃສ່ທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຫຍັງ ຫຼື ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຄືຫຍັງ. ພວກເຂົາເອົາທິດສະດີ, ຈົນຕະນາການ, ຄວາມຮູ້, ພອນສະຫວັນ, ປະເພນີ, ຄວາມງົມງວາຍ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄຸນຄ່າທາງສິນທຳຂອງມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນ “ຕົ້ນທຶນ” ແລະ “ອາວຸດ” ສຳລັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຕິດຕາມພຣະອົງ, ເຖິງກັບເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນພື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຕິດຕາມພຣະອົງຂອງພວກເຂົາ. ໃນເວລາດຽວກັນນີ້ ພວກເຂົາຍັງເອົາຕົ້ນທຶນ ແລະ ອາວຸດດັ່ງກ່າວນີ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກມັນເປັນຂອງຄ້າຄຸນສຳລັບການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຮັບມື ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບການກວດສອບ, ການທົດລອງ, ການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງ ນອກຈາກຂໍ້ສະຫຼຸບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ເຊື່ອມຊຶມດ້ວຍຄວາມໝາຍແຜງທາງສາສະໜາ, ໃນຄວາມງົບງວາຍແບບສັກດີນາ ແລະ ທຸກສິ່ງແມ່ນເປັນການເພີ່ມ, ພຶດສະດານ ແລະ ປິດສະໜາ. ວິທີທາງຂອງພວກເຂົາໃນການຮູ້ຈັກ ແລະ ການນິຍາມພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກປະທັບຕາໃສ່ແມ່ພິມດຽວກັນຄືກັບຂອງຄົນທີ່ເພງແຕ່ເຊື່ອໃນສະຫວັນເບື້ອງເທິງ ຫຼື ຜູ້ເຖົ້າຢູ່ເທິງຟ້າເທົ່ານັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ການຄອບຄອງ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ອື່ນໆ ເຊິ່ງລ້ວນແລ້ວແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນສິ່ງທີ່ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢັ້ງເຖິງໄດ້, ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາຕັດຂາດຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ເຖິງກັບຫ່າງໄກເທົ່າກັບໄລຍະທາງລະຫວ່າງຂົ້ວໂລກເໜືອ ແລະ ຂົ້ວໂລກໃຕ້. ໃນວິທີນີ້ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການສະໜອງ ແລະ ການຫຼໍ່ລ້ຽງດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຢ່າງຢູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງການຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້. ເຫດຜົນທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບສິ່ງນີ້ກໍຄື ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍມີການຕິດຕໍ່ ຫຼື ປະຕິສຳພັນທີ່ແທ້ຈິງກັບພຣະອົງ ແລະ ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພວກເຂົາຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນຄວາມເຊື່ອ, ການສະແຫວງຫາ ຫຼື ການນະມັດສະການຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ພວກເຂົາເຄົາລົບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການທີ່ພວກເຂົາເຄົາລົບພຣະເຈົ້າ; ມຸມມອງ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິດັ່ງກ່າວນີ້ ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຂົາສູນເປົ່າ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢ່າງຢູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງການຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຕະຫຼອດໄປ. ເປົ້າໝາຍທີ່ພວກເຂົາກຳລັງມຸ່ງໝັ້ນ ແລະ ທິດທາງທີ່ພວກເຂົາກຳລັງເດີນແມ່ນເປັນສັນຍານວ່າ

ພວກເຂົາເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າຊົ່ວນິດລັນດອນ
ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຊົ່ວນິດລັນດອນ.

ແລະ

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໃນການອໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ”

ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

104. ໃນຊ່ວງເວລາຫຼາຍປີຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ, ມະນຸດໄດ້ຮັບ ແລະ ຍອມຖືມຫຼາຍສິ່ງ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຮົາຍັງຄົງເວົ້າໄດ້ວ່າມະນຸດບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ຍ້ອນວ່າມະນຸດພຽງແຕ່ຍອມຮັບດ້ວຍປາກຂອງພວກເຂົາວ່າ ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ໂຕ້ແຍ້ງຄວາມຈິງທີ່ເຮົາກ່າວ ແລະ ຍິ່ງໜ້ອຍກ່ວານັ້ນ ແມ່ນການບໍ່ຂັບຕາມຄວາມຈິງຕາມທີ່ເຮົາຕ້ອງການ. ກ່າວຄື ມະນຸດຍອມຮັບພຽງແຕ່ການຊົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍອມຮັບດ້ວຍຄວາມຈິງ; ມະນຸດຍອມຮັບພຽງແຕ່ການຊົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍອມຮັບດ້ວຍຊີວິດ; ມະນຸດຍອມຮັບພຽງແຕ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເນື່ອງຈາກຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງເຂົາເອງ, ມະນຸດຈຶ່ງກາຍເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າລັງກຽດສໍາລັບເຮົາ. ຍ້ອນນະມຸດພຽງແຕ່ໃຊ້ຄໍາເວົ້າທີ່ມ່ວນໆເພື່ອຫຼອກລວງເຮົາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ນະມັດສະການເຮົາດ້ວຍໃຈຈິງ. ຄໍາເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າຄືການລ່ວງຂອງໆ; ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນ, ມັນເປັນຄວາມຈອງຫອງຢ່າງສຸດຂີດ ເຊິ່ງເປັນຄໍາປະກາດຢ່າງແທ້ຈິງຂອງອັກຄະລະສະທູດສະຫວັນ. ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນ, ການກະທໍາຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຖືກທໍາລາຍ ແລະ ຈົກຂາດຈົນໜ້າອັບອາຍ; ຄວາມບາດຖະໜາທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພໍ ແລະ ເຈດຕະນາທີ່ເຊື່ອໃຈບໍ່ໄດ້ຂອງພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນຕາຟັງ. ພວກເຈົ້າລ້ວນກາຍເປັນຄືມອດໃນເຮືອນຂອງເຮົາ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງຂອງທີ່ຈະຖືກກໍາຈັດຖິ້ມພ້ອມກັບຄວາມຊົງຊັງ. ເພາະບໍ່ມີພວກເຈົ້າຄົນໃດທີ່ເປັນຜູ້ທີ່ຮັກຄວາມຈິງ, ແຕ່ພັດເປັນມະນຸດທີ່ປາດຖະໜາຫາແຕ່ພຣະພອນ, ຢາກໄປສູ່ແດນສະຫວັນ, ຢາກເຫັນນິມິດອັນແສນງົດງາມຂອງອົງພຣະຄຣິສທີ່ຊົງສໍາແດງລົດອໍານາດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກ. ແຕ່ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດບໍ່ວ່າ ຄົນແບບພວກເຈົ້າ ທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເລີຍວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຢ່າງໃດ ຈະຄູ່ຄວນທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າບໍ່? ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນໄດ້ຢ່າງໃດ? ເຈົ້າຄູ່ຄວນທີ່ຈະໄດ້ເຫັນຄວາມງົດງາມ ເຊິ່ງເປັນຄວາມງົດງາມທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໄດ້ຢ່າງໃດ? ປາກຂອງພວກເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫຼອກລວງ ແລະ ສິ່ງສັກກະບົກ, ການທໍລະຍົດ ແລະ ຄວາມຍິ່ງຍະໂສ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເວົ້າຖ້ອຍຄໍາທີ່ຈິງໃຈຕໍ່ເຮົາ, ບໍ່ມີຖ້ອຍຄໍາໃດບໍລິສຸດ, ບໍ່ມີຖ້ອຍຄໍາໃດທີ່ສະແດງເຖິງການເຊື່ອຟັງເຮົາເມື່ອໄດ້ຍິນພຣະທໍາຂອງເຮົາ. ທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວ, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າເປັນແນວໃດແທ້? ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍກິເຫຼດ ແລະ

ຄວາມມັ່ງມີ, ຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍວັດຖຸສິ່ງຂອງ.
ແຕ່ລະມື້ພວກເຈົ້ານັ່ງນັບຕາຄອຍວ່າຈະໄດ້ຮັບສິ່ງຕ່າງໆຈາກເຮົາໃນຮູບແບບໃດ,
ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມມັ່ງມີ ແລະ ວັດຖຸສິ່ງຂອງຈາກເຮົາຫຼາຍປານໃດ? ແຕ່ລະມື້,
ເຈົ້າລໍຄອຍທີ່ພຣະພອນຈະຕົກເທລົງມາຫາພວກເຈົ້າເພື່ອທີ່ພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມສຸກກັບມັນ,
ຫວັງທີ່ຈະມີຄວາມສຸກກັບພຣະພອນຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຫຼາຍຂຶ້ນ.
ສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າໃນທຸກເວລານັ້ນບໍ່ແມ່ນເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ມາຈາກເຮົາ,
ແຕ່ກັບກາຍເປັນສາມີ (ພັນລະຍາ) ຂອງພວກເຈົ້າ, ລູກຊາຍ, ລູກສາວ ຫຼື ອາຫານການກິນ ແລະ
ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄິດພຽງວ່າ
ຈະເຮັດແນວໃດໃຫ້ຄວາມສຸກຂອງພວກເຈົ້າເພີ່ມພູນຂຶ້ນ ແລະ ດີກວ່າເກົ່າ.
ເຖິງແມ່ນຕອນທີ່ພວກເຈົ້າຍັດອາຫານໃສ່ທ້ອງຈົນແໜ້ນ,
ພວກເຈົ້າກໍຍັງຄົງບໍ່ຕ່າງຫຍັງຈາກສົບບໍ່ແມ່ນບໍ່?
ເຖິງແມ່ນຕອນທີ່ພວກເຈົ້າຕົບແຕ່ງພາບລັກພາຍນອກຂອງຕົວເອງໃຫ້ສວຍງາມ,
ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ຕ່າງຫຍັງຈາກສົບທີ່ຍ່າງໄດ້ແຕ່ບໍ່ມີຊີວິດ?
ພວກເຈົ້າເຮັດວຽກຢ່າງໜັກເພື່ອທ້ອງຂອງຕົນຈົນຜົມຂອງພວກເຈົ້າຫງອກຂຶ້ນ, ເຖິງບານນັ້ນ
ກໍບໍ່ມີພວກເຈົ້າຄົນໃດຍອມສະຫຼະແມ່ນແຕ່ຜົມເສັ້ນດຽວເພື່ອພາລະກິດຂອງເຮົາ.
ພວກເຈົ້າຫຍຸ້ງວັນວາຍຕະຫຼອດ, ໃຊ້ຮ່າງກາຍຢ່າງໜັກ ແລະ
ທໍລະມານສະໝອງຕົນເອງເພື່ອປະໂຫຍດຂອງເນື້ອໜັງຂອງຕົວເອງ ແລະ ເພື່ອລູກຊາຍ ແລະ
ລູກສາວຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ກໍບໍ່ມີພວກເຈົ້າຄົນໃດໃສ່ໃຈ ແລະ
ຄໍານຶງເຖິງຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ. ເຫດໃດພວກເຈົ້າຍັງຫວັງຈະໄດ້ຮັບສິ່ງຕ່າງໆຈາກເຮົາ?

(ຄັດຈາກບົດ “ຫຼາຍຄົນຖືກເອີ້ນມາ, ແຕ່ໜ້ອຍຄົນຈະຖືກເລືອກ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

105. ເຮົາໄດ້ສະແດງພຣະທໍາຫຼາຍຂໍ້ ແລະ ຍັງໄດ້ສະແດງຄວາມປະສົງ ແລະ
ຈິດໃຈຂອງເຮົາໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ຄົນກໍຍັງບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ
ເຊື່ອໃນເຮົາ ຫຼື ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງເຮົາໄດ້. ຄົນທີ່ອາໄສໃນພຣະຄໍາຟີ,
ຄົນທີ່ອາໄສທໍາມະກາງກົດບັນຍັດ, ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ຄົນທີ່ອາໄສຕາມທິດສະດີ ແລະ
ຄົນທີ່ອາໄສທໍາມະກາງພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ, ຄົນປະເພດໃດທີ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້?
ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຄິດເຖິງການຮັບພອນ ແລະ ລາງວັນ ແລະ
ບໍ່ເຄີຍຄິດຫາວິທີທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ແມ່ນແຕ່ພຽງໜ້ອຍດຽວ ຫຼື
ວິທີທີ່ບ້ອງກັນຕົນເອງບໍ່ໃຫ້ເປັນສັດຕູກັບເຮົາ. ເຮົາຜິດຫວັງໃນຕົວພວກເຈົ້າຫຼາຍ
ຍ້ອນເຮົາໄດ້ມອບຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ
ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຈາກພວກເຈົ້າແມ່ນເກືອບຈະບໍ່ມີເລີຍ. ການຫຼອກລວງຂອງພວກເຈົ້າ,
ຄວາມອວດດີຂອງພວກເຈົ້າ, ຄວາມເຫັນແກ່ໄດ້ຂອງພວກເຈົ້າ,
ຄວາມຕ້ອງການທີ່ເກີນຂອບເຂດຂອງພວກເຈົ້າ, ການທໍລະຍົດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ

ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າ, ສິ່ງໃດທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຫຼົບຫົນຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້?
ພວກເຈົ້າບໍ່ຮອບຄອບກັບເຮົາ, ພວກເຈົ້າຫຼອກລວງເຮົາ, ພວກເຈົ້າດູກູກເຮົາ, ພວກເຈົ້າອອຍເຮົາ,
ພວກເຈົ້າບີບບັງຄັບເຮົາ ແລະ າຊູ່ຂັ້ນເຮົາໃຫ້ເສຍສະລະ,
ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍດັ່ງກ່າວຈະສາມາດຫົນພົ້ນຈາກການລົງໂທດຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ການກະທຳຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າເປັນຫຼັກຖານພິສູດວ່າພວກເຈົ້າເປັນສັດຕູກັບເຮົາ ແລະ
ເປັນຫຼັກຖານພິສູດວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້. ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນເຊື່ອວ່າ
ຕົວເອງສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ, ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ
ແລ້ວຫຼັກຖານທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ນີ້ ໝາຍເຖິງໃຜ? ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ຕົວເອງມີຄວາມຈິງໃຈ
ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ເຮົາທີ່ສຸດ. ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ພວກເຈົ້າໃຈດີຫຼາຍ, ມີຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຫຼາຍ ແລະ
ໄດ້ອຸທິດຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ກັບເຮົາ. ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໃຫ້ເຮົາແມ່ນພຽງພໍແລ້ວ.
ແຕ່ພວກເຈົ້າເຄີຍປຽບທຽບຄວາມເຊື່ອເຫຼົ່ານີ້ກັບການປະພຶດຂອງພວກເຈົ້າເອງຫຼືບໍ່?
ເຮົາຂໍບອກວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ອວດດີຫຼາຍ, ເຫັນແກ່ໄດ້ຫຼາຍ ແລະ ເຮັດພໍເປັນພິທີ;
ກົນອຸບາຍທີ່ພວກເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອຫຼອກລວງເຮົາແມ່ນສະຫຼາດຫຼາຍ, ພວກເຈົ້າມີເຈດຕະນາ ແລະ
ໃຊ້ວິທີການທີ່ຕ່ຳຊ້າຫຼາຍ. ຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ໜ້ອຍ,
ຄວາມຈິງຈັງຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ເລັກໆນ້ອຍໆ ແລະ ຈິດສຳນຶກຂອງພວກເຈົ້າຍິ່ງບໍ່ມີເລີຍ.
ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າມີແຕ່ຄວາມຄິດຊົ່ວ ແລະ
ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະໄດ້ຮັບການລະເວັ້ນຈາກຄວາມຊົ່ວຂອງເຈົ້າ, ແມ່ນແຕ່ເຮົາກໍ່ບໍ່ລະເວັ້ນ.
ພວກເຈົ້າຕັດເຮົາອອກ ຍ້ອນເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງລູກຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ສາມີຂອງພວກເຈົ້າ
ຫຼື ການຮັກສາຕົວພວກເຈົ້າເອງ. ແທນທີ່ຈະສົນໃຈກ່ຽວກັບເຮົາ
ພວກເຈົ້າສົນໃຈຄອບຄົວຂອງພວກເຈົ້າ, ລູກຂອງພວກເຈົ້າ, ສະຖານະພາບຂອງພວກເຈົ້າ,
ອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄວາມພໍໃຈໃນຕົວພວກເຈົ້າເອງ. ມີຍາມໃດແດ່
ທີ່ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດເຖິງເຮົາ ໃນເວລາທີ່ພວກເຈົ້າກ່າວ ຫຼື ກະທຳ? ເມື່ອອາກາດເຢັນ,
ພວກເຈົ້າກໍ່ຄິດຫາລູກຂອງພວກເຈົ້າ, ສາມີຂອງພວກເຈົ້າ, ພັນລະຍາຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື
ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຈົ້າ. ເມື່ອອາກາດຮ້ອນ ເຮົາບໍ່ມີພື້ນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າເລີຍ.
ເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຄິດເຖິງແຕ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງ,
ຄວາມບອດໄພຂອງຕົນເອງ ແລະ ຄິດເຖິງສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າເອງ.
ເຈົ້າເຄີຍເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອເຮົາ? ມີຕອນໃດແດ່ ທີ່ເຈົ້າຄິດເຖິງເຮົາ? ມີຕອນໃດແດ່
ທີ່ເຈົ້າອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ກັບເຮົາ ແລະ ໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ ບໍ່ວ່າໃນສະພາບໃດກໍ່ຕາມ?
ຫຼັກຖານທີ່ພວກເຈົ້າວ່າ ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ນັ້ນ ຢູ່ໃສ?
ຄວາມເປັນຈິງຂອງຄວາມຊື່ສັດທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາ ຢູ່ໃສ?
ຄວາມເປັນຈິງຂອງຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາ ແມ່ນຢູ່ໃສ? ມີເມື່ອໃດແດ່
ທີ່ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າບໍ່ຫວັງເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກເຮົາ? ພວກເຈົ້າຫຼອກລວງ ແລະ ຕົວະເຮົາ,

ພວກເຈົ້າຫຼິ້ນກັບຄວາມຈິງ, ບົດບັງການເປັນຢູ່ແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ
ທ່ລະຍົດຕໍ່ທາດແທ້ຂອງຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າວາງຕົນເປັນສັດຕູກັບເຮົາ
ແລ້ວແມ່ນຫຍັງລ່ຖ້າເຈົ້າໃນອະນາຄົດ?
ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ
ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງ
ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດເລີຍ.
ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກໍາແບບດຽວກັນກັບຜູ້ຄົນທີ່ຊົ່ວຊ້າສົມຄວນໄດ້ຮັບບໍ່?
ໃນເວລານັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະສໍານຶກໄດ້ວ່າ
ບໍ່ມີໃຜທີ່ບໍ່ເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດຈະສາມາດຫຼົບໜີມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍໄດ້ ແລະ
ພວກເຈົ້າຈະຄົ້ນພົບວ່າ ຜົນກໍາແບບໃດທີ່ຈະຖືກນໍາມາສູ່ຄົນທີ່ເປັນສັດຕູກັບພຣະຄຣິດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

106. ໃນການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າມີແນວຄິດ, ຄວາມຫວັງ ແລະ
ອະນາຄົດສ່ວນຕົວຫຼາຍເກີນໄປ.
ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເພື່ອຈັດການກັບຄວາມບາຖະໜາຂອງພວກເຈົ້າສໍາລັບສະຖານະ
ແລະ ຄວາມບາຖະໜາທີ່ເກີນຂອບເຂດຂອງພວກເຈົ້າ. ຄວາມຫວັງ, ສະຖານະ ແລະ
ແນວຄິດຕ່າງໆລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຕົວແທນຊັ້ນຍອດຂອງອຸປະນິໄສຂອງຊາຕານ.
ເຫດຜົນທີ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ
ທັງໝົດກໍຍ້ອນພຶດຂອງຊາຕານກັດເຊາະຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນຢູ່ສະເໝີ ແລະ
ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ສາມາດກໍາຈັດການລ້ວງເຫຼົ່ານີ້ຂອງຊາຕານໄດ້ຕະຫຼອດເວລາ.
ພວກເຂົາກໍາລັງດໍາລົງຊີວິດທ່າມກາງຄວາມບາບ ແຕ່ບໍ່ເຊື່ອວ່າ ມັນຄືຄວາມບາບ ແລະ
ພວກເຂົາຍັງຄຶດວ່າ: “ພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ
ພຣະອົງຕ້ອງປະທານພອນມາຍັງພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ຈັດແຈງທຸກສິ່ງສໍາລັບພວກຂ້ານ້ອຍຢ່າງເໝາະສົມ. ພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ
ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງດຶກວ່າຄົນອື່ນ ແລະ ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງມີສະຖານະທີ່ສູງກວ່າ ແລະ
ອະນາຄົດທີ່ດຶກວ່າຄົນອື່ນໆ. ຍ້ອນພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ,
ພຣະອົງຕ້ອງມອບພອນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃຫ້ກັບພວກຂ້ານ້ອຍ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ,
ສິ່ງນັ້ນກໍບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ”. ເປັນເວລາຫຼາຍປີ,
ຄວາມຄິດທີ່ຜູ້ຄົນເພິ່ງພາສໍາລັບການຢູ່ລອດຂອງພວກເຂົາໄດ້ກັດເຊາະຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຈົນເຮົາ
ຖືກຈຸດທີ່ວ່າພວກເຂົາທ່ລະຍົດ, ຂີ້ຍ້ານ ແລະ ຊົ່ວຊ້າ. ບໍ່ພຽງແຕ່ພວກເຂົາຂາດຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ
ຄວາມເດັດດ່ຽວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງກາຍເປັນຄົນໄລບ, ອວດດີ ແລະ ດີ້ດານອີກດ້ວຍ.
ພວກເຂົາຂາດຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຢູ່ເໝືອດົນເອງຢ່າງສັ້ນເຊິງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມກ້າຫານແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວທີ່ຈະກໍາຈັດການຄວບຄຸມຂອງອິດທິພົນດ້ານມື

ດເຫຼົ່ານີ້. ຄວາມຄິດ ແລະ
ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນເນົ່າເປື້ອນຫຼາຍຈົນທັດສະນະຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ
ບັນດາລັກກຽດຢ່າງເຫຼືອທົນ ແລະ
ແມ່ນແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າກ່ຽວກັບທັດສະນະຂອງພວກເຂົາໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ
ກໍເປັນສິ່ງທີ່ທົນຟັງບໍ່ໄດ້ແທ້ໆ. ຜູ້ຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຂີ້ຢ້ານ, ບໍ່ມີຄວາມສາມາດ, ຊົ່ວຊ້າ ແລະ
ອ່ອນແອຫຼາຍ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກກຽດຊັງອຳນາດມຶດ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກຮັກແສງສະຫວ່າງ
ແລະ ຄວາມຈິງ; ກົງກັນຂ້າມ
ພວກເຂົາເຮັດສຸດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາເພື່ອຂັບໄລ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ຄວາມຄິດ ແລະ
ທັດສະນະໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນແບບນີ້ບໍ? “ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ
ຂ້ານ້ອຍຄວນໄດ້ອາບດ້ວຍພອນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຄວນໄດ້ຮັບປະກັນວ່າ
ສະຖານະຂອງຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສູນເສຍໄປຈັກເທື່ອ ແລະ ມັນຈະສູງລົງກວ່າຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ”.
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີທັດສະນະແບບນັ້ນພາຍໃນພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງປີ, ແຕ່ເປັນເວລາຫຼາຍປີ.
ແນວຄິດໃນການດຳເນີນງານຂອງພວກເຈົ້າພັດທະນາຫຼາຍເກີນໄປ.
ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຂັ້ນຕອນນີ້ໃນປັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ປະຖິ້ມສະຖານະ,
ແຕ່ດື່ມຮົນທີ່ຈະສອບຖາມກ່ຽວກັບມັນ ແລະ ສັງເກດມັນທຸກໆມື້ຢູ່ສະເໝີ
ໂດຍມີຄວາມຍ້ານຢູ່ໃນສ່ວນເລິກວ່າ ມື້ໜຶ່ງ ສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າຈະສູນເສຍໄປ ແລະ
ຊື່ສຽງຂອງພວກເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍ.
ຜູ້ຄົນບໍ່ເຄີຍບໍ່ອຍວາງຄວາມປາຖະໜາເພື່ອຄວາມສຸກສະບາຍຂອງພວກເຂົາ...
ອີ່ງເຈົ້າສະແຫວງຫາໃນລັກສະນະນີ້ຫຼາຍສ່ຳໃດ ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະເກັບກ່ຽວໄດ້ໜ້ອຍສ່ຳນັ້ນ.
ອີ່ງຄວາມປາຖະໜາສຳລັບສະຖານະຂອງຜູ້ຄົນອີ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສ່ຳໃດ
ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຈະຕ້ອງຖືກຈັດການຢ່າງຈິງຈັງຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ ແລະ
ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຈະຕ້ອງຜະເຊີນກັບການຫຼົ່ຫຼອມຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ຄົນປະເພດນັ້ນໄຮ້ຄ່າຫຼາຍ!
ພວກເຂົາຕ້ອງຖືກຈັດການ ແລະ ຖືກພິພາກສາຢ່າງພຽງພໍ
ເພື່ອພວກເຂົາຈະປະຖິ້ມສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໂດຍສິ້ນເຊີງ.
ຖ້າພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາໃນລັກສະນະນີ້ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ,
ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ເກັບກ່ຽວຫຍັງເລີຍ.
ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ
ຄົນທີ່ບໍ່ກະຫາຍຫາຄວາມຈິງແມ່ນບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ.
ເຈົ້າບໍ່ໃສ່ໃຈໃນການສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງສ່ວນຕົວ ແລະ ການເຂົ້າສູ່,
ແຕ່ກົງກັນຂ້າມໃສ່ໃຈໃນຄວາມປາຖະໜາທີ່ເກີນຂອບເຂດ ແລະ
ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຈຳກັດຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ກິດກັນເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ.
ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດປ່ຽນແປງເຈົ້າໄດ້ບໍ? ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດນຳເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກໄດ້ບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເປັນຕົວປະກອບ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

107.

ມະນຸດດຳລົງຊີວິດທຳມະການແສງສະຫວ່າງ
ແຕ່ເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ເຖິງຄວາມລ້ຳຄ່າຂອງແສງສະຫວ່າງນັ້ນ. ເຂົາບໍ່ໃສ່ໃຈຕໍ່ທາດແທ້ຂອງແສງສະຫວ່າງ
ແລະ ແຫຼ່ງກຳເນີດແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຂົາບໍ່ໃສ່ໃຈວ່າ
ແສງສະຫວ່າງນັ້ນເປັນຂອງໃຜ. ເມື່ອເຮົາມອບແສງສະຫວ່າງທຳມະການມະນຸດ,
ເຮົາກວດສອບສະພາບການຕ່າງໆໃນທຳມະການມະນຸດທັນທີ: ຍ້ອນແສງສະຫວ່າງ,
ທຸກຄົນໄດ້ປ່ຽນແປງ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ໄດ້ອອກຈາກຄວາມມືດ.
ເຮົາເຝົ້າເບິ່ງຈັກກະວານໃນທຸກມຸມ ແລະ ເຫັນວ່າໝອກໄດ້ປົກຫຸ້ມພູເຂົາ,
ແມ່ນ້ຳກາຍເປັນນ້ຳກ້ອນໃນທຳມະການຄວາມເຍືອກເຢັນ ແລະ
ຍ້ອນການກັບມາຂອງແສງສະຫວ່າງ,
ຜູ້ຄົນຈຶ່ງເບິ່ງໄປທາງທິດຕະເວັນອອກເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຄົ້ນພົບບາງສິ່ງທີ່ມີຄ່າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ
ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນທິດທາງຢ່າງຈະແຈ້ງໃນທຳມະການຄວາມມືດມົວ.
ເພາະໂລກທັງໝົດຖືກປົກຄຸມດ້ວຍໝອກ, ເມື່ອເຮົາຫຼຽວເບິ່ງຈາກກ້ອນເມກ,
ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຄົ້ນພົບການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາຈັກເທື່ອ; ມະນຸດຊອກຫາບາງສິ່ງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,
ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ເຂົາກຳລັງຫາອາຫານ, ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ເຂົາເຈດຕະນາທີ່ຈະລໍຖ້າການມາເຖິງຂອງເຮົາ,
ແຕ່ເຂົາບໍ່ຮູ້ມື້ຂອງເຮົາ ແລະ ພຽງແຕ່ສາມາດຫຼຽວເບິ່ງແສງຮີບຮີ້ທີ່ຢູ່ທາງທິດຕະເວັນອອກ.
ໃນບັນດາຜູ້ຄົນທັງປວງ, ເຮົາສະແຫວງຫາຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມໃຈເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ.
ເຮົາຢາງທຳມະການບັນດາຜູ້ຄົນ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທຳມະການຜູ້ຄົນທັງປວງ,
ແຕ່ມະນຸດມີຄວາມປອດໄພ ແລະ ໝັ້ນຄົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜປະຕິບັດຕາມໃຈເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີເອົາໃຈໃສ່ຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ,
ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນການກະທຳຂອງເຮົາ ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວຢູ່ທຳມະການແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຖືກແສງສະຫວ່າງສ້ອງລົງໃສ່.
ເຖິງແມ່ນມະນຸດເຊີດຊູພຣະທຳຂອງເຮົາ,
ເຂົາກໍບໍ່ສາມາດເບິ່ງຜ່ານກົນອຸບາຍທີ່ລ້ວງຂອງຊາຕານໄດ້; ເພາະວ່າ
ວຸດທິພາວະຂອງມະນຸດແມ່ນມີຕຳເກີນໄປ, ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດຕາມໃຈປາຖະໜາຂອງເຂົາ.
ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຮັກເຮົາຢ່າງຈິງໃຈຈັກເທື່ອ. ເມື່ອເຮົາຍົກຍ້ອງເຂົາ, ເຂົາກໍຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງບໍ່ສົມຄວນ,
ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈ. ເຂົາພຽງແຕ່ຍຶດເອົາ “ຕຳແໜ່ງ”
ທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ເຂົານັ້ນໄວ້ຢູ່ໃນກຳມີຂອງເຂົາ ແລະ ກວດເບິ່ງມັນຢ່າງໃກ້ຊິດ;
ເຂົາເສີຍເມີຍຕໍ່ຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງເຮົາ, ກົງກັນຂ້າມ
ເຂົາສືບຕໍ່ມີຄວາມສຸກກັບຕຳແໜ່ງຂອງເຂົາຢ່າງໄລ່ລາ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບົກຜ່ອງຂອງມະນຸດບໍ່?
ເມື່ອພູເຂົາເໜັງຕີງ, ພວກມັນສາມາດລ້ຽວຫຼົບຫົນຍ້ອນເຫັນແກ່ຕຳແໜ່ງຂອງເຈົ້າບໍ່?
ເມື່ອແມ່ນ້ຳໄຫຼ, ພວກມັນສາມາດເຊົາໄຫຼເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕຳແໜ່ງຂອງມະນຸດບໍ່? ສະຫວັນ ແລະ

ແຜ່ນດິນໂລກສາມາດຖອຍຫຼັງກັບຍ້ອນຕ່ຳແໜ່ງຂອງມະນຸດບໍ່? ຄັ້ງໜຶ່ງ
ເຮົາເຄີຍເມດຕາຕ່ຳມະນຸດ ຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຊິນຊົມ ຫຼື ເຊີດຊູສິ່ງນີ້ເລີຍ,
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຟັງສິ່ງນັ້ນຄືກັບວ່າເປັນເລື່ອງເລົ່າ ຫຼື ອ່ານມັນຄືກັບວ່າເປັນນິຍາຍ.
ພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ດົນໃຈມະນຸດແທ້ບໍ່? ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາບໍ່ມີຜົນຫຍັງແທ້ບໍ່? ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ
ບໍ່ມີໃຜເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາເລີຍ? ມະນຸດບໍ່ຮັກຕົນເອງ; ກົງກັນຂ້າມ
ເຂົາເຂົ້າຮ່ວມກັບຊາຕານເພື່ອໃຈມຕີເຮົາ ແລະ ໃຊ້ຊາຕານເປັນ “ເຄື່ອງມື” ເພື່ອຮັບໃຊ້ເຮົາ.
ເຮົາຈະແຊກຊຶມເຂົ້າໄປໃນກົນອຸບາຍທີ່ຫຼອກລວງທຸກຢ່າງຂອງຊາຕານ ແລະ
ຍຸດຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ໃຫ້ຮັບເອົາການລ່ວງຂອງຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ ເພື່ອວ່າ
ພວກເຂົາຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ຍ້ອນການເປັນຢູ່ຂອງຊາຕານ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 22” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

108. ຫຼາຍຄົນລັບຫລັງເຮົາກໍ່ຫລົງໄຫລນຳຖານະ, ພວກເຂົາໃສ່ໃຈຕົນເອງແຕ່ເລື່ອງກິນ,
ພວກເຂົາຮັກການຫຼັບນອນ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ດູແລແຕ່ເນື້ອຫນັງພາຍນອກ,
ຍ້ານແຕ່ບໍ່ມີທາງຕັດຂາດອອກຈາກເນື້ອຫນັງໄດ້.
ພວກເຂົາບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເອງໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ໄປໂບດເພື່ອກິນຂອງພຣີ ຫຼື
ນອກນັ້ນກໍ່ຫາຕັກເຕືອນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ,
ພວກເຂົາຈະໂອ້ອວດຕົນເອງ ແລະ ສະແດງເປັນເຈົ້າເປັນນາຍບັງການຄົນອື່ນ.
ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະມັກເວົ້າສະເໝີວ່າພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພວກເຂົາຈະເວົ້າສະເໝີວ່າພວກເຂົາຄືຄົນໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນເລື່ອງຕະຫຼົກທີ່ສຸດບໍ່? ຖ້າຫາກເຈົ້າມີແຮງຈູງໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ
ແຕ່ບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ກໍ່ແປວ່າເຈົ້າເປັນຄົນໂງ່ຈ້າ
ແຕ່ຖ້າຫາກເຈົ້າມີແຮງຈູງໃຈແບບບໍ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຈົ້າຍັງບອກວ່າເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ
ກໍ່ແປວ່າເຈົ້າເປັນຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ສົມຄວນຖືກລົງໂທດໂດຍພຣະເຈົ້າ.
ເຮົາບໍ່ມີຄວາມເມດຕາສຳລັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້! ໃນສາສະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກິນພຣີ ແລະ
ມີແຕ່ຫຼົງໄຫຼກັບຄວາມສຸກຂອງຮ່າງກາຍ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຄິດເຖິງເລື່ອງຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຂົາມີແຕ່ສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ດີສຳລັບຕົນເອງສະເໝີ,
ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໃສ່ໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ,
ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດແມ່ນບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາວາງແຜນ ແລະ
ໃຊ້ກົນອຸບາຍຕໍ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດ ແລະ
ເປັນຄົນສອງໜ້າຄືກັບໝາຈຶ່ງຈອກໃນສວນອະງຸ່ນທີ່ລັກກິນໝາກລະແຊ່ງ ແລະ
ໂດດເດັ່ນຢູ່ບໍ່ສວນອະງຸ່ນຢູ່ຕະຫຼອດ.
ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວນັ້ນສາມາດເປັນຄົນໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່?
ເຈົ້າເໝາະສົມທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າ

ແລະ ຄຣິສະຕະຈັກ. ເຈົ້າເໝາະສົມຈະໄດ້ຮັບເອົາຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?
ຜູ້ໃດຈະກ້າໄວ້ວາງໃຈຄົນຄືເຈົ້າ? ໃນເມື່ອເຈົ້າຮັບໃຊ້ແບບນີ້
ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະສາມາດກ້າມອບພາລະໜ້າທີ່ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າແນວໃດ?
ເຈົ້າຈະບໍ່ຊັກຊ້າຖ້ວງເວລາບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ "ວິທີຮັບໃຊ້ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

109. ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ເຖິງກັບເວົ້າເຖິງເງື່ອນໄຂຂອງພວກເຂົາໃນການຮັບໃຊ້ພຣະອົງ:
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສົນໃຈວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມະນຸດ,
ພວກເຂົາເວົ້າເຖິງພຽງເງື່ອນໄຂຂອງຕົນເອງ ແລະ

ສະແຫວງຫາເຮັດໃຫ້ພໍໃຈຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາເອງ.

ເມື່ອພວກເຈົ້າຄົວອາຫານໃຫ້ແກ່ເຮົາ ພວກເຈົ້າກໍຮຽກຮ້ອງຄໍາບໍລິການ,
ເມື່ອພວກເຈົ້າແລ່ນເພື່ອເຮົາ ພວກເຈົ້າກໍຖາມຫາຄໍາແລ່ນ, ເມື່ອພວກເຈົ້າເຮັດວຽກເພື່ອເຮົາ
ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງການຄໍາແຮງງານ, ເມື່ອພວກເຈົ້າຊັກເຄື່ອງໃຫ້ແກ່ເຮົາ
ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງການຄໍາຊັກເຄື່ອງ, ເມື່ອພວກເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄຣິສະຕະຈັກ
ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງການຄໍາຕອບແທນ, ເມື່ອພວກເຈົ້າເວົ້າ ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງການຄໍາເວົ້າ,
ເມື່ອພວກເຈົ້າມອບປຶ້ມ ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງການຄໍາແຈກຢາຍ ແລະ ເມື່ອພວກເຈົ້າຂຽນ
ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງການຄໍາຂຽນ. ຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາໄດ້ຈັດການກໍຍັງຕ້ອງການຄໍາຊົດເຊີຍຈາກເຮົາ,
ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ທີ່ຖືກລົງກັບບ້ານຕ້ອງການຄໍາຊົດໃຊ້ທີ່ພວກເຂົາເສຍຊີວິດ; ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ແຕ່ງດອງ
ຕ້ອງການຄໍາສິນສອດ ຫຼື ຄໍາເຮັດຂວັນສໍາລັບຄວາມໝຸ່ມທີ່ສູນເສຍໄປ,
ຜູ້ຄົນທີ່ຂ້າໄກ່ຕ້ອງການຄໍາຂ້າ, ຜູ້ທີ່ຈືນອາຫານຕ້ອງການຄໍາຈືນ ແລະ ຜູ້ທີ່ເຮັດແກງ
ຕ້ອງການຄໍາເຮັດແກງເຊັ່ນກັນ... ນີ້ຄືຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າທີ່ທະນົງຕົວ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່
ແລະ ນີ້ຄືການກະທຳທີ່ຖືກບົກບາງໂດຍສາມັນສໍານຶກທີ່ຮ້ອນຮົນຂອງພວກເຈົ້າ.
ຄວາມຮູ້ສຶກນີ້ກໍຄືຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ?
ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າດັ່ງນີ້! ຖ້າພວກເຈົ້າສືບຕໍ່ເຮັດແບບນີ້,

ເຮົາຈະຢຸດຕິພາລະກິດຂອງເຮົາໃນພວກເຈົ້າ.

ເຮົາຈະບໍ່ເຮັດພາລະກິດໃນທຳມະກາງຜູງສັດຮ້າຍທີ່ຢູ່ໃນຮ່າງຂອງມະນຸດ,

ເຮົາຈະບໍ່ທົນທຸກເພື່ອກຸ່ມຄົນທີ່ໜ້າຊົ່ວໃຈຄົດ,

ເຮົາຈະບໍ່ອົດກັນເພື່ອຜູງສັດທີ່ບໍ່ມີໂອກາດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ.

ມື້ທີ່ເຮົາຫັນຫຼັງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າແມ່ນມື້ທີ່ພວກເຈົ້າເສຍຊີວິດ,

ມັນແມ່ນມື້ທີ່ຄວາມມືດເຂົ້າມາບົກຄຸມພວກເຈົ້າ

ແລະ

ເປັນມື້ທີ່ພວກເຈົ້າຖືກປະຖິ້ມດ້ຍຍແສງສະຫວ່າງ.

ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າແນວນີ້!

ເຮົາຈະບໍ່ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ກຸ່ມຄົນເຊັ່ນພວກເຈົ້າ, ກຸ່ມທີ່ຕ້ອຍຕໍ່າຍິ່ງກວ່າສັດ! ພຣະທໍາ ແລະ

ການກະທຳຂອງເຮົາແມ່ນມີຂີດຈຳກັດ

ແລະ

ດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດ

ແລະ

ສາມັນສຳນຶກທີ່ພວກເຈົ້າມີ, ເຮົາຈະບໍ່ເຮັດພາລະກິດອີກ ເພາະວ່າພວກເຈົ້າຂາດສາມັນສຳນຶກ, ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຈັບປວດແສນສາຫັດ ແລະ ພຶດຕິກຳທີ່ໜ້າລັງກຽດຂອງພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຮົາລັງກຽດຫຼາຍ. ຜູ້ຄົນທີ່ຂາດຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ສາມັນສຳນຶກຈະບໍ່ມີວັນໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ; ເຮົາຈະບໍ່ຊ່ວຍຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີຫົວໃຈ ແລະ ບໍ່ສຳນຶກບຸນຄຸນ. ເມື່ອວັນຂອງເຮົາມາເຖິງ, ເຮົາຈະປ່ອຍແປວໄຟທີ່ແຜດໄໝ້ຊົ່ວນິດນິລັນຂອງເຮົາລົງໃສ່ບຸດແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງທີ່ຄັງໜຶ່ງໄດ້ທຳທາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງແຮງຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະກຳນົດການລົງໂທດອັນເປັນນິດນິລັນຂອງເຮົາຕໍ່ຜູ້ສັດທີ່ຄັງໜຶ່ງໄດ້ປະນາມເຮົາ ແລະ ປະຖິ້ມເຮົາ, ເຮົາຈະເຜົາບຸດແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງທີ່ຄັງໜຶ່ງເຄີຍກິນ ແລະ ຢູ່ຮ່ວມກັບເຮົາແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນເຮົາ, ທັງດູກູກ ແລະ ຫັກຫຼັງເຮົາ ດ້ວຍໄຟທີ່ບໍ່ມີວັນດັບຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ທຳທາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາໄດ້ຮັບໂທດ, ເຮົາຈະຖອກເທຄວາມໂກດຮ້າຍທັງໝົດຂອງເຮົາລົງສູ່ສັດຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຄັງໜຶ່ງເຄີຍບາຖະໜາທີ່ຈະຢືນຄຽງຂ້າງທຽບເທົ່າກັບເຮົາ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ນະມັດສະການ ຫຼື ເຊື່ອຟັງເຮົາ, ໄມ້ຄ້ອນທີ່ເຮົາໃຊ້ຂັງຕີມະນຸດຈະຕົກໃສ່ສັດເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຄັງໜຶ່ງ ເຄີຍມີຄວາມສຸກກັບການເບິ່ງແຍງຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມເລິກລັບທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວ ແລະ ຜູ້ທີ່ຄັງໜຶ່ງເຄີຍພະຍາຍາມເອົາຄວາມສຸກແຫ່ງວັດຖຸຈາກເຮົາ. ເຮົາຈະບໍ່ໃຫ້ອະໄພໃຜທີ່ພະຍາຍາມມາແທນທີ່ເຮົາ; ເຮົາຈະບໍ່ລະເວັ້ນຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມຈະສວຍໂອກາດເອົາອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຈາກເຮົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການບໍ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຄືການເປັນບໍລະບັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

110.

ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນໃນທຸກມື້ນີ້ພຽງແຕ່ແມ່ນດາບທີ່ແຫຼມຄົມຈາກປາກຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ທັນເຄີຍເຫັນໄມ້ໃນມືຂອງເຮົາ ຫຼື ແປວໄຟທີ່ເຮົາເຜົາໄໝ້ມະນຸດ ແລະ ນັ້ນແມ່ນຍ້ອນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຍັງຈອງຫອງ ແລະ ບໍ່ໃສ່ໃຈຕໍ່ກັບການປະກົດຕົວຂອງເຮົາ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນຍ້ອນຫຍັງເຈົ້າຍັງຂັດຂຶ້ນກັບເຮົາຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຮົາ, ໂຕ້ຖຽງດ້ວຍຄຳເວົ້າຈາກລີ້ນປາກຂອງມະນຸດກັບຄຳເວົ້າຈາກປາກຂອງເຮົາທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າໄປແລ້ວ. ມະນຸດບໍ່ຢ້ານກົວເຮົາ ແລະ ຍັງສືບຕໍ່ເປັນສັດຕູກັບເຮົາຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້, ມະນຸດຍັງບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວເລີຍ. ພວກເຈົ້າມີລີ້ນ ແລະ ແຂ້ວທີ່ບໍ່ຊອບທຳໃນປາກຂອງພວກເຈົ້າ. ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຍັງຄົງກັບຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຮົາທີ່ຊັກຊວນໃຫ້ເອວາເຮັດບາບ. ພວກເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກກັນແລະກັນແບບຕາຕ່າ ແລະ ແຂ້ວຕ່ແຂ້ວ ແລະ ພວກເຈົ້າດື່ມຮົນໃນການປະກົດຕົວຂອງເຮົາເພື່ອຍາດຊິງຕຳແໜ່ງ, ຊື່ສຽງ ແລະ

ຜົນປະໂຫຍດສຳລັບຕົວພວກເຈົ້າເອງ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາກຳລັງເຝົ້າເບິ່ງຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງລັບງຢູ່. ກ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າມາຢູ່ໃນການປະກົດຕົວຂອງເຮົາ, ເຮົາໄດ້ຍັງເຖິງສ່ວນລົກຂອງຫົວໃຈພວກເຈົ້າແລ້ວ. ມະນຸດຕ້ອງການຫຼົບຫຼີກຈາກກຳມີຂອງເຮົາ ແລະ ຫຼົບຫຼີກການສັງເກດຈາກສາຍຕາເຮົາຢູ່ ສະເໝີ, ແຕ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍຫຼົບຈາກການເຝົ້າຕິດຕາມຄຳເວົ້າ ຫຼື ການກະທຳຂອງມະນຸດເລີຍ. ກົງກັນຂ້າມ ເຮົາອະນຸຍາດຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ເຂົ້າສູ່ສາຍຕາຂອງເຮົາຢ່າງມີຈຸດປະສົງ, ເພື່ອໃຫ້ເຮົາສາມາດລົງໂທດຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດ ແລະ ປະຕິບັດການພິພາກສາຕໍ່ກັບການກະບົດຂອງມະນຸດ. ສະນັ້ນ ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງມະນຸດແບບລັບງຢູ່ຄົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງພິພາກສາຂອງເຮົາສະເໝີ ແລະ ຄຳພິພາກສາຂອງເຮົາບໍ່ເຄີຍປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດຫຼຸດຜົນໄປໄດ້, ເພາະວ່າການກະບົດຂອງມະນຸດແມ່ນຫຼາຍເກີນໄປ. ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອເຜົາທຳລາຍ, ເພື່ອກັນຕອງຄຳເວົ້າ, ເພື່ອການກະທຳທັງໝົດຂອງມະນຸດທີ່ໄດ້ເວົ້າໄປ ແລະ ເພື່ອການກະທຳໄປໂດຍຜ່ານການປະກົດຕົວຂອງພຣະຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້^[2] ເມື່ອເຮົາອອກຈາກໂລກນີ້ໄປ, ຜູ້ຄົນຈະຍັງຮັກສາຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາ ແລະ ຈະຍັງຮັບໃຊ້ເຮົາຄືກັນກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ອັນບໍລິສຸດຂອງເຮົາທີ່ປະຕິບັດໃນພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຕອນນີ້ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາໃນໂລກນີ້ສືບຕໍ່ໄປຈົນກວ່າມີສຳເລັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດເຜີຍແຜ່ຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພາລະກິດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດຜົນ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

111. ເຮົາພໍໃຈໃນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບຄົນອື່ນ ແລະ ເຮົາມັກຄົນທີ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ; ສຳລັບມະນຸດສອງປະເພດນີ້ ເຮົາສະແດງຄວາມຫວັງໃຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ຍ້ອນໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ ພວກເຂົາເປັນມະນຸດທີ່ຊື່ສັດ. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນຫຼອກລວງ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະມີຫົວໃຈທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃຜ ແລະ ສົງໄສຕໍ່ທຸກຄົນ ແລະ ທຸກເລື່ອງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນເກີດຂຶ້ນເທິງຜື້ນຖານຂອງຄວາມສົງໄສ. ເຮົາບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວໄດ້. ການຂາດຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ເຈົ້າກໍຈະອີ່ງປາສະຈາກຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງ. ແລ້ວຖ້າເຈົ້າສາມາດສົງໄສພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄາດເດົາກ່ຽວກັບພຣະອົງຕາມໃຈມັກ ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ຫຼອກລວງທີ່ສຸດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ. ເຈົ້າຄາດຄະເນວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດເປັນຄືກັບມະນຸດໄດ້ ຫຼື ບໍ່: ນັ້ນ ຄືຄວາມຜິດບາບທີ່ຍົກໂທດໃຫ້ບໍ່ໄດ້, ເປັນຄົນທີ່ມີບຸກຄະລິກຕ່ຳ, ປາສະຈາກຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ເຫດຜົນ, ຂາດຄວາມສຳນຶກແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ, ຕົກຢູ່ໃນກົນລະຍຸດທີ່ຊົ່ວຊ້າ, ມີແຈ້ງໝູ່ມ ແລະ ສະຫຼາດແກມໂກງ, ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມມືດມົງ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ເຫດຜົນທີ່ມະນຸດມີຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຍ້ອນມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຮູ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກ່ຽວ

ກັບພຣະເຈົ້າບໍ່? ຄວາມເຊື່ອປະເພດນີ້ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກຄວາມຜິດບາບ!
ເຖິງກັບມີບາງຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າ ຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈແມ່ນຄົນປະຈົບປະແຈງ ແລະ
ຄົນລູບແຂ່ງເລຍຂາແທ້ໆ ແລະ
ຄົນທີ່ບໍ່ມີທັກສະດັ່ງກ່າວກໍຈະບໍ່ຖືກຕ້ອນຮັບໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຈະສູນເສຍຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາໃນທີ່ນັ້ນ.
ສິ່ງນີ້ແມ່ນຄວາມຮູ້ທັງໝົດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຼັງຈາກຊ່ວງເວລາທີ່ຜ່ານມາບໍ່?
ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບບໍ່?
ແລ້ວຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າທີ່ກ່ຽວກັບເຮົາບໍ່ໄດ້ຢຸດຕິລົງພຽງທີ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດເຫຼົ່ານີ້;
ຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືການໝັ້ນປະໝາດທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການປະນາມສະຫວັນ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າ
ຄວາມເຊື່ອປະເພດດັ່ງກ່າວຂອງພວກເຈົ້າຈະພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຫ່າງເຫີນຈາກເຮົາ ແລະ
ຕໍ່ຕ້ານເຮົາຫຼາຍອີ່ງຂຶ້ນ. ຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດ
ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງ ແຕ່ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ຫຼືຂອງເຮົາໄດ້ຍືນຫຍັງແດ່?
ມີພວກເຈົ້າຈັກຄົນທີ່ເຕັມໃຈຍອມຮັບເອົາຄວາມຈິງ? ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເຊື່ອວ່າ
ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຊໍາລະລາຄາເພື່ອຄວາມຈິງ ແຕ່ມີຈັກຄົນທີ່ໄດ້ທົນທຸກເພື່ອຄວາມຈິງແທ້ໆ?
ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກຄວາມບໍ່ຊອບທຳທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ
ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນໃຜກໍຕາມ ທຸກຄົນຫຼອກລວງ ແລະ ບໍ່ສັດຊື່ສ່າງກັນ
ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ເຈົ້າເຖິງກັບເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນປາສະຈາກຫົວໃຈເມດຕາ
ຫຼື ຄວາມຮັກກະລຸນາຄືກັບມະນຸດປົກກະຕິ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ລັກສະນະທີ່ສູງສົ່ງ
ແລະ ທຳມະຊາດທີ່ເມດຕາ ແລະ ກະລຸນາມີຢູ່ພຽງແຕ່ພາຍໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ.
ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ນັກບຸນດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຢູ່ຈິງ ແລະ ມີພຽງແຕ່ຄວາມມືດ ແລະ
ການປົກຄອງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ
ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ມະນຸດຝາກຟັງຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາສຳລັບສິ່ງທີ່ດີ
ແລະ ສວຍງາມ, ເປັນບຸກຄົນທີ່ມີຊີວິດທີ່ບໍ່ແຕ່ງຂຶ້ນມາໂດຍມະນຸດ. ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ
ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນແມ່ນຊື່ສັດ, ຊອບທຳ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ
ເຊິ່ງສົມຄວນແກ່ການນະມັດສະການ ແລະ ການເຄົາລົບບູຊາ; ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນ
ພຣະເຈົ້ານີ້ທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນພຽງຕົວສຳຮອງ ແລະ
ເປັນເຄື່ອງມືຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ
ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ບໍ່ສາມາດທຽບເທົ່າກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ
ແຮງໄກທີ່ຈະຖືກກ່າວເຖິງໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບພຣະອົງ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ກຽດສັກສີຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນຂອງສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ
ແຕ່ເມື່ອເວົ້າເຖິງທຳມະຊາດ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄຸນສົມບັດເຊິ່ງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກມີສ່ວນ.
ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນເປັນຕາມນັບຖືຕະຫຼອດໄປ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ສຳຄັນ,
ອ່ອນແອ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສາມາດຕະຫຼອດໄປ.
ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຢ່າງອື່ນ ມີແຕ່ຄວາມຊອບທຳເທົ່ານັ້ນ
ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກມີແຮງຈູງໃຈເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ
ປາສະຈາກຄວາມຍຸຕິທຳ ຫຼື ເຫດຜົນ.
ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນບໍ່ມີຄວາມຄິດໂກງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຊື່ສັດຕະຫຼອດໄປ
ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກມີດ້ານທີ່ບໍ່ຊື່ສັດຢູ່ສະເໝີ.
ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນຮັກມະນຸດຫຼາຍ
ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກສະແດງຄວາມຫ່ວງໃຍຕໍ່ມະນຸດເຊິ່ງກໍ່ບໍ່ພຽງພໍ,
ເຖິງກັບເມື່ນເສີຍຕໍ່ເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
ຄວາມຮູ້ທີ່ຜິດນີ້ຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ ແລະ
ອາດຝັງຢູ່ໃນຫົວໃຈພວກເຈົ້າໃນອະນາຄົດ.
ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າທຸກການກະທຳຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນມາຈາກຈຸດຍືນຂອງຄົນທີ່ບໍ່ຊອບທຳ ແລະ
ປະເມີນພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ພ້ອມທັງຕົວຕົນ ແລະ
ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງຈາກທັດສະນະຂອງຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ.
ພວກເຈົ້າໄດ້ສ້າງຄວາມຜິດພາດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ
ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄົນໃດທີ່ມາກ່ອນໜ້າພວກເຈົ້ານັ້ນເຄີຍເຮັດມາກ່ອນເລີຍ. ນັ້ນກໍ່ຄື
ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຕາມນັບຖືໃນສະຫວັນທີ່ມີມົງກຸດປະທັບຢູ່ເທິງຫົວຂອງພຣະ
ອົງ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈກັບພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າບໍ່ສຳຄັນ
ຄືກັບວ່າພຣະອົງບໍ່ມີຕົວຕົນຕໍ່ພວກເຈົ້າເລີຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບາບຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?
ນີ້ບໍ່ແມ່ນຕົວຢ່າງເດັ່ນໃນການເຮັດຜິດຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?
ພວກເຈົ້ານະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ພວກເຈົ້າເຄົາລົບຮູບພາບທີ່ສູງສົ່ງ ແລະ
ນັບຖືຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງຍ້ອນຄຳເວົ້າທີ່ຈັບໃຈຂອງພວກເຂົາ.
ເຈົ້າຍິນດີຖືກບັນຊາໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ມີຂອງເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມລ້ຳລວຍ ແລະ
ປາຖະໜາຫາພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດສະໜອງຄວາມປາຖະໜາທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າທຸກຢ່າງ.
ພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ເຈົ້າບໍ່ນະມັດສະການກໍ່ຄືພຣະເຈົ້າອົງນີ້ທີ່ບໍ່ເປັນຕາສູງສົ່ງ;
ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າກຽດຊັງກໍ່ຄືການກ່ຽວພັນກັບພຣະເຈົ້າອົງນີ້ ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດເຫັນວ່າສູງສົ່ງ.
ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈກໍ່ຄືຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ເຄີຍມອບເງິນແມ່ນແຕ່ກີບດຽວໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ
ພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າປາຖະໜາຫາພຣະອົງ ກໍ່ຄືພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ເປັນຕາຮັກອົງນີ້.
ພຣະເຈົ້າແບບນີ້ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປີດມຸມມອງຂອງເຈົ້າອອກຢ່າງກວ້າງຂວາງໄດ້,
ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ເຈົ້າໄດ້ພົບຊັບສົມບັດ ແຮງໄກທີ່ຈະສະໜອງສິ່ງທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາ.

ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕິດຕາມພຣະອົງ?

ເຈົ້າເຄີຍຄິດໃນຄໍາຖາມແບບນີ້ບໍ່?

ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະຄຣິດອົງນີ້ເທົ່ານັ້ນ;

ທີ່ສໍາຄັນໄປກວ່ານັ້ນ

ມັນຍັງເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນອີກ.

ເຮົາຄິດວ່າ

ນີ້ບໍ່ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ!

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

112. ຫຼາຍຄົນເລືອກທີ່ຈະຖືກລົງໂທດໃຫ້ຕົກນາຮົກ ແທນທີ່ຈະເວົ້າ ແລະ ປະຕິບັດຢ່າງຊື່ສັດ.

ບໍ່ແບກໃຈເລີຍທີ່ເຮົາ ຈະມີວິທີການ ຈັດການແບບອື່ນ ທີ່ກຽມໄວ້ສໍາລັບ ຄົນທີ່ບໍ່ຊື່ສັດ.

ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ

ເຮົາເຂົ້າໃຈດີເລື່ອງ

ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກລໍາບາກ

ທີ່ພວກເຈົ້າພົບພໍ້ໃນການພະຍາຍາມເປັນຄົນຊື່ສັດ.

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນສະຫຼາດ

ແລະ

ຊໍານິຊໍານານຫຼາຍ

ໃນການປະເມີນສຸພາບບຸລຸດ

ໂດຍອີງຕາມມາດຕະຖານອັນຕ່າງໆຂອງພວກເຈົ້າເອງ,

ດ້ວຍເຫດນີ້ພາລະກິດຂອງເຮົາຈຶ່ງງ່າຍຂຶ້ນຫຼາຍ.

ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຫາກຮັກສາຄວາມລັບຂອງພວກເຈົ້າໄວ້ກັບຕົວເອງ, ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ

ເຮົາກໍຈະສົ່ງພວກເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມພິນາດເທື່ອລະຄົນ ເພື່ອຮັບ “ການສັ່ງສອນ” ຈາກກອງໄຟ,

ເພື່ອວ່າຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຈົ້າອາດຈະມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນຕໍ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະທໍາຂອງເຮົາຢ່າງສຸດໃ

ຈ. ໃນທີ່ສຸດ ເຮົາຈະດຶງຄໍາເວົ້າວ່າ “ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຄວາມສັດທາ”

ອອກຈາກປາກຂອງພວກເຈົ້າ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະຕື່ອນຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ

ເວົ້າອອກມາດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈວ່າ

“ຈິດໃຈຂອງມະນຸດຈັ່ງແມ່ນບໍ່ຈົງໃຈ!”

ສະພາບຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນຈັ່ງໃດໃນຕອນນີ້?

ເຮົາຄິດວ່າ

ເຈົ້າຈະບໍ່ອວດອົງທະນົງຕົວເກີນໄປຄືດັ່ງທີ່ເຈົ້າເປັນໃນຕອນນີ້.

ຢ່າວ່າແຕ່ເລື່ອງພວກເຈົ້າຈະເຮັດເປັນ “ຄົນເລິກເຊິ່ງທີ່ຍາກຈະເຂົ້າໃຈ” ຄືດັ່ງທີ່ເປັນໃນຕອນນີ້ເລີຍ.

ບາງຄົນປະພຶດຕົນໃນຮູບແບບຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ສຸພາບແລະ ເບິ່ງຄືວ່າ “ມີມາລະຍາດທີ່ດີ”

ໂດຍສະເພາະຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ພວກເຂົາພັດກາຍເປັນຄົນຕໍ່ຕ້ານ

ແລະ

ຂາດລະບຽບຕໍ່ໜ້າພຣະວິນຍານ. ພວກເຈົ້າຈະຮັບເອົາຄົນດັ່ງກ່າວລວມເຂົ້າກັບກຸ່ມຄົນທີ່ຊື່ສັດບໍ່?

ຖ້າເຈົ້າໜ້າຊີໃຈຄົດ

ແລະ

ເປັນຄົນລະເລີງໃນສັງຄົມ,

ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ

ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນສໍາຄັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ຖ້າຄໍາເວົ້າຂອງເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຂໍ້ແກ້ຕົວ ແລະ

ເຫດຜົນທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ສຸດໃນການປະຕິບັດຕໍ່ຄວາມຈິງ.

ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມໝັ້ນໃຈຫຼາຍຈົນເຈົ້າບໍ່ສະໝັກໃຈທີ່ຈະແລກປ່ຽນ

ແລະ

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປີດເຜີຍຄວາມໃຈຂອງເຈົ້າ

ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືຄວາມທຸກໃຈ

ຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ ເພື່ອການສະແຫວງຫາຫົນທາງແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ, ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ

ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບ ການໂຖ່ປາບຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ພົ້ນອອກຈາກ

ຄວາມມືດຢ່າງງ່າຍດາຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະໂອວາດສາມຂໍ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

113. ເຮົາເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຖິງຄວາມຫຼອກລວງທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າຫຼາຍຄົນຕິດຕາມເຮົາ ດ້ວຍຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນ ແລະ ມາເພື່ອສະແຫວງຫາເຮົາ ດ້ວຍຄວາມວ່າງເປົ່າ. ເມື່ອຄວາມປາຖະໜາຢ່າງທິສາມຂອງພວກເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອຊີວິດທີ່ສັນຕິສຸກ ແລະ ມີຄວາມສຸກແຕກສະຫຼາຍ, ແລ້ວຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນຂອງພວກເຈົ້າກໍຫາຍໄປເຊັ່ນກັນ. ຄວາມຫຼອກລວງທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນແມ່ນຖືກເປີດໂປງຜ່ານຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ. ວົງແບບກົງໄປກົງມາກໍຄື ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຢາກຮູ້ຢາກເຫັນກ່ຽວກັບເຮົາ, ແຕ່ບໍ່ຢາກເງົາເຮົາ; ພວກເຈົ້າບໍ່ໃສ່ໃຈລັບຂອງພວກເຈົ້າ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າຈະຍັບຢັ້ງພຶດຕິກຳຂອງພວກເຈົ້າ. ແລ້ວພວກເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອປະເພດໃດກັນແທ້? ມັນເປັນຈິງແທ້ບໍ່? ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ໃຊ້ພຣະທຳຂອງເຮົາເພື່ອບັດເປົ່າຄວາມກັງວົນຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ບັນເທົາຄວາມເບື້ອໜ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ, ເຕີມເຕັມພື້ນທີ່ວ່າງເປົ່າທີ່ຫຼົງເຫຼືອໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ຜູ້ໃດທຳມາກາງພວກເຈົ້າໄດ້ນຳພຣະທຳຂອງເຮົາເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດແດ່? ຜູ້ໃດມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງແດ່? ພວກເຈົ້າສືບຕໍ່ຮ້ອງວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ເຫັນໃນສ່ວນເລິກຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຈົ້າຮ້ອງຫາໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າຮ້ອງແບບນີ້, ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດແບບນັ້ນ? ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຕອບແທນເຮົາ? ມີຄວາມອຸທິດຈຳນວນບໍ່ໜ້ອຍໃນຮີມສົບຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ຄວາມເສຍສະຫຼະຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ ແລະ ການກະທຳດີຂອງພວກເຈົ້າເດ? ຖ້າມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າມາເຖິງຫຼຸຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະສາມາດກຽດຊັງພວກເຈົ້າຫຼາຍລ່ານັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຈົ້າຈະຕົກລົງໃນສະພາວະທີ່ລຳບາກແບບນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າມີສີໜ້າອຸກໃຈເທິງໃບໜ້າຂອງພວກເຈົ້າ ຄືກັບວ່າພວກເຈົ້າຢູ່ໃນດິນແດນມໍລະນາ ໂດຍກຳລັງຖືກພິຈາລະນາຄະດີ. ພວກເຈົ້າບໍ່ມີກຳລັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ພວກເຈົ້າເວົ້າກ່ຽວກັບສຽງພາຍໃນຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງອ່ອນແອ; ພວກເຈົ້າເຖິງກັບເຕັມໄປດ້ວຍການຈົ່ມຕໍ່ວ່າ ແລະ ການສາບແຊ່ງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍຄວາມເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດແຕ່ດົນມາແລ້ວ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມເຊື່ອເດີມຂອງພວກເຈົ້າກໍຫາຍໄປ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດຕິດຕາມໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດໄດ້ແນວໃດ? ໃນເມື່ອເປັນແນວນີ້, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະທຳສຳລັບຄົນໜຸ່ມ ແລະ ຄົນເຖົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

114. ເຖິງແມ່ນມະນຸດເຊື້ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຫົວໃຈຂອງມະນຸດກໍ່ປາສະຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົາບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບການຮັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຂົາບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນຫົວໃຈຂອງເຂົາບໍ່ເຄີຍຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົາຫຼີກເວັ້ນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ຜົນຕາມມາກໍ່ຄື ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຂົາຢູ່ໃສ? ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ໄປໃສເລີຍ: ແທນທີ່ຈະມອບມັນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເປີດເຜີຍມັນໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຫັນ, ເຂົາເກັບມັນໄວ້ສຳລັບຕົນເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າບາງຄົນມັກອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າວ່າ: “ໂອ ພຣະເຈົ້າ, ຫຼຽວເບິ່ງຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍດ້ວຍເທີນ, ພຣະອົງຮູ້ທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍຄິດ” ແລະ ບາງຄົນເຖິງກັບສາບານຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຫຼຽວເບິ່ງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວຂໍໃຫ້ພວກເຂົາຖືກລົງໂທດ ຖ້າພວກເຂົາເຮັດຜິດຄຳສາບານຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນມະນຸດຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຫຼຽວເບິ່ງຫົວໃຈຂອງເຂົາ, ນີ້ກໍ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດຈະສາມາດເຊື່ອຟັງການບັນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຂົາຍອມໃຫ້ໂຊກຊະຕາ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຂົາ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຂອງເຂົາຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ຄຳສາບານທີ່ເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສິ່ງທີ່ເຈົ້າປະກາດຕໍ່ພຣະອົງແມ່ນບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ, ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍ່ຍັງປິດຕໍ່ພຣະອົງຢູ່, ຍ້ອນເຈົ້າພຽງແຕ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຫຼຽວເບິ່ງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະອົງຄວບຄຸມມັນ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍ່ຄື ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ ແລະ ພຽງແຕ່ເວົ້າຄຳເວົ້າທີ່ອ່ອນຫວານໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນ; ໃນຂະນະດຽວກັນ, ເຈົ້າກໍ່ເຊື່ອງເຈດຕະນາຫຼອກລວງຕ່າງໆຈາກພຣະເຈົ້າ, ພ້ອມກັບແລ່ຫຼ່ຽມ, ກົນອຸບາຍ ແລະ ແຜນການຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກຳຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າຢ່າງແໜ້ນ ໂດຍຢ້ານຢູ່ເລິກໆວ່າ ພວກມັນຈະຖືກພຣະເຈົ້າເອົາໄປ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍຫຼຽວເຫັນຄວາມຈິງໃຈຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງເລີຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າສັງເກດເຫັນຄວາມເລິກຂອງຫົວໃຈມະນຸດ ແລະ ສາມາດເຫັນວ່າມະນຸດກຳລັງຄິດຫຍັງ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຂົາຕ້ອງການເຮັດຫຍັງ ແລະ ສາມາດເຫັນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກັບໄວ້ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ, ຫົວໃຈຂອງມະນຸດກໍ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ມອບມັນໃຫ້ຢູ່ໃນການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າມີສິດສັງເກດ, ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ມີສິດຄວບຄຸມ. ໃນຄວາມຮູ້ສຶກສ່ວນຕົວຂອງມະນຸດ,

ມະນຸດບໍ່ຕ້ອງການ ຫຼື ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະຍອມໃຫ້ຕົນເອງຢູ່ໃນການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ບໍ່ພຽງແຕ່ມະນຸດປິດກັນຕົນເອງຈາກພຣະເຈົ້າ,
 ແຕ່ເຖິງກັບມີຄົນທີ່ຄິດຫາວິທີຕ່າງໆເພື່ອຫຸ້ມຫໍ່ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ,
 ໂດຍໃຊ້ການເວົ້າແບບນີ້ມນວນ ແລະ ການປະຈົບປະແຈງເພື່ອສ້າງຄວາມປະທັບໃຈທີ່ຜິດ ແລະ
 ຮັບເອົາຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ປິດບັງໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ອອກຈາກສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາໃນການບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຫັນ
 ກໍຄືການບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັບຮູ້ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນ.
 ພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງການມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ,
 ແຕ່ເກັບຮັກສາມັນໄວ້ສໍາລັບຕົວພວກເຂົາເອງ. ຄວາມໃນຂອງເລື່ອງນີ້ກໍຄື ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດ ແລະ
 ສິ່ງທີ່ເຂົາຕ້ອງການແມ່ນຖືກວາງແຜນ, ຄໍານວນ ແລະ ກໍານົດໂດຍມະນຸດເອງທັງໝົດ;
 ເຂົາບໍ່ຕ້ອງການການມີສ່ວນຮ່ວມ ຫຼື ການແລກແລງຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະຕ້ອງການໆບັນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ
 ບໍ່ວ່າຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຝາກຝັງຂອງພຣະອົງ ຫຼື
 ເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ, ການຕັດສິນໃຈຂອງມະນຸດກໍອີງຕາມເຈດຕະນາ ແລະ
 ຜົນປະໂຫຍດຂອງເຂົາເອງ, ອີງຕາມສະພາວະ ແລະ ສະຖານະການຂອງເຂົາເອງໃນເວລານັ້ນ.
 ມະນຸດໃຊ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເຂົາຄຸ້ນເຄີຍສະເໝີ ແລະ
 ຄວາມສະຫຼາດຂອງເຂົາເອງເພື່ອຕັດສິນ ແລະ ເລືອກເອົາເສັ້ນທາງທີ່ເຂົາຄວນຢ່າງ ແລະ
 ບໍ່ຍອມໃຫ້ມີການແລກແລງ ຫຼື ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ນີ້ແມ່ນຫົວໃຈຂອງມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າເບິ່ງເຫັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

115. ຫຼາຍຄົນປາຖະໜາທີ່ຈະຮັກເຮົາແທ້ຈິງ,

ແຕ່ຍ້ອນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຂອງພວກເຂົາເອງ,
 ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມເໝືອດົນເອງ;
 ຫຼາຍຄົນຮັກເຮົາແທ້ຈິງໃນທຳມະກາງການທົດລອງທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້,
 ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າເຮົາມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
 ພຽງແຕ່ຮັກເຮົາໃນທຳມະກາງຄວາມວ່າງເປົ່າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການເປັນຢູ່ທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຮົາ;
 ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເປີດຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາອອກຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ຫຼາຍຄົນກໍບໍ່ສົນໃຈ ແລະ ສະນັ້ນ
 ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກຊາຕານຍາດເອົາໄປ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ມັນມີໂອກາດ ຫຼັງຈາກນັ້ນ
 ພວກເຂົາກໍປະຖິ້ມເຮົາ; ຫຼາຍຄົນຮັກເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ ເມື່ອເຮົາສະໜອງພຣະທໍາຂອງເຮົາໃຫ້,
 ແຕ່ບໍ່ຖະໜຸຖະໜອມພຣະທໍາຂອງເຮົາໃນຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາ, ກົງກັນຂ້າມ
 ພວກເຂົາໃຊ້ພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນແບບຊົ່ວຄາວຄືກັນກັບຊັບສິນສາທາລະນະ ແລະ

ໂຍນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນກັບຄືນບ່ອນເກົ່າເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກຢາກເຮັດ.
 ມະນຸດຄົນຫາເຮົາໃນທຳມະກາງຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ເຂົາຫຼຽວເບິ່ງເຮົາທຳມະກາງການທົດລອງ.
 ໃນເວລາມີຄວາມສະຫງົບສຸກ ເຂົາກໍຊື່ນຊົມໃນຕົວເຮົາ, ເມື່ອຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ ເຂົາກໍປະຕິເສດເຮົາ,
 ເມື່ອເຂົາຫຍຸ້ງ ເຂົາກໍລືມເຮົາ ແລະ ເມື່ອເຂົາຂີ້ຄ້ານ ເຂົາກໍທຳທຳປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາ,
 ແຕ່ບໍ່ເຄີຍມີໃຜຮັກເຮົາຕະຫຼອດທັງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເລີຍ.
 ເຮົາບາຖະໜາໃຫ້ມະນຸດຈົງໃຈຕໍ່ໜ້າເຮົາ: ເຮົາບໍ່ຂໍໃຫ້ເຂົາມອບສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງໃຫ້ກັບເຮົາ,
 ຂໍພຽງແຕ່ໃຫ້ທຸກຄົນຈົງຈັກກັບເຮົາ, ແທນທີ່ຈະໂນ້ມນ້ຳວເຮົາ,
 ພວກເຂົາຍອມໃຫ້ເຮົານຳຄວາມຈົງໃຈຂອງມະນຸດກັບຄືນມາ. ແສງສະຫວ່າງ, ແສງເຍືອງທາງ
 ແລະ ຄຳຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຮົາບົກຄຸມໄປທົ່ວທຸກຄົນ, ເຊັ່ນດຽວກັນ
 ຄວາມເປັນຈິງໃນການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດກໍແຜ່ລາມໄປທົ່ວທຸກຄົນ
 ພ້ອມກັບການຫຼອກລວງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ. ມັນເປັນຄືກັບວ່າ
 ສ່ວນປະກອບໃນການຫຼອກລວງຂອງມະນຸດຕິດຢູ່ກັບເຂົາຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງ, ຄືກັບວ່າ
 ເຂົາມີທັກສະພິເສດໃນການຫຼອກລວງຕັ້ງແຕ່ເກີດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຂົາບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍຄວາມລັບ;
 ບໍ່ມີໃຜເຄີຍເຫັນຜ່ານແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງທັກສະທີ່ຫຼອກລວງເຫຼົ່ານີ້. ຜົນຕາມມາກໍຄື
 ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ທຳມະກາງການຫຼອກລວງໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ
 ມັນເປັນຄືກັບວ່າເຂົາໄດ້ໃຫ້ອະໄພຕົນເອງ, ຄືກັບວ່າ
 ມັນເປັນການບັນແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າແທນທີ່ຈະເປັນການຫຼອກລວງເຮົາຢ່າງຕັ້ງໃຈ.
 ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການຫຼອກລວງຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່?
 ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນກົນອຸບາຍທີ່ມີແລ້ວຂອງເຂົາບໍ່? ເຮົາບໍ່ເຄີຍສັບສົນຍ້ອນການຍົກຍໍ ແລະ
 ກົນອຸບາຍຂອງມະນຸດຈັກເທື່ອ, ຍ້ອນເຮົາເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງເຂົາຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ.
 ຜູ້ໃດຮູ້ຈັກຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດໃນເລືອດຂອງເຂົາມີຫຼາຍປານໃດ ແລະ
 ມີພິດຂອງຊາຕານຫຼາຍສ່ວນໃດໃນກະດູກຂອງເຂົາ? ມະນຸດເລີ່ມລົງເຄີຍກັບສິ່ງນັ້ນໃນແຕ່ລະມື້
 ຈົນວ່າເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກກັບການທໍລະມານຂອງຊາຕານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
 ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສົນໃຈໃນການຄົ້ນຫາ “ສິລະປະແຫ່ງການເປັນຢູ່ທີ່ສົມບູນ”.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 21” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

116. ມະນຸດລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຕົວເອງ.
 ແຕ່ເຖິງແມ່ນຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ເຂົາກໍຮູ້ຈັກຄົນອື່ນໆເປັນຢ່າງດີ
 ຄືກັບວ່າຄົນອື່ນທຸກຄົນໄດ້ຜ່ານການກວດສອບຈາກເຂົາ ແລະ
 ຮັບການຍິນຍອມຈາກເຂົາກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະເວົ້າ ຫຼື ເຮັດຫຍັງກໍຕາມ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
 ຄືກັບວ່າເຂົາໄດ້ໃຊ້ມາດຕະການກັບທຸກຄົນຕະຫຼອດເຖິງສະພາບທາງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ.
 ມະນຸດລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນແບບນີ້. ໃນປັດຈຸບັນ ມະນຸດໄດ້ເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ,
 ແຕ່ທຳມະຊາດຂອງເຂົາກໍຍັງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ. ເຂົາຍັງເຮັດແບບທີ່ເຮົາເຮັດເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ,

ແຕ່ເມື່ອລັບຫຼັງເຮົາ ເຂົາກໍເລີ່ມລຸກຂຶ້ນເຮັດ “ທຸລະກິດ” ພິເສດຂອງເຂົາເອງ. ຫຼັງຈາກທີ່ທຸລະກິດນັ້ນສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ເຂົາກໍມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາອີກຄັ້ງ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຂົາແຕກຕ່າງຈາກເດີມ, ເບິ່ງຄືໃຈເຢັນຢ່າງບໍ່ຮູ້ອາຍ, ໃບໜ້າສະຫງົບ, ໃຈເຕັ້ນບົກກະຕິ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົ່ວຊ້າຫຼາຍແທ້ບໍ່?

ມີຈັກຄົນທີ່ມີສອງໜ້າທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ໜ້າໜຶ່ງເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ອີກໜ້າເມື່ອຢູ່ລັບຫຼັງເຮົາ? ມີພວກເຂົາຫຼາຍຄົນທີ່ເຮັດຄືກັບແກະນ້ອຍເກີດໃໝ່ເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແຕ່ເມື່ອຢູ່ລັບຫຼັງເຮົາ ພວກເຂົາກໍກາຍເປັນເສືອທີ່ດຸຮ້າຍ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເຮັດຄືກັນກັບນົກນ້ອຍທີ່ບິນໄປມາໃນພູເຂົາຢ່າງລ່າເລີງ.

ມີຈັກຄົນທີ່ສະແດງຈຸດປະສົງ ແລະ ຄວາມເດັດດ່ຽວເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ? ມີຈັກຄົນທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ສະແຫວງຫາພຣະທໍາຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມຫົວກະຫາຍ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາ, ແຕ່ເມື່ອຢູ່ລັບຫຼັງເຮົາ ພວກເຂົາເມື່ອຍກັບພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ປະຖິ້ມ ຄືກັບວ່າພຣະທໍາຂອງເຮົາເປັນພາລະ? ມີຫຼາຍຄັ້ງ

ເມື່ອເຫັນວ່າມະນຸດຊາດຖືກສັດຕູຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ເຮົາກໍປະຖິ້ມຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຮົາໃນມະນຸດຊາດ. ມີຫຼາຍຄັ້ງ

ເມື່ອເຫັນມະນຸດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາດ້ວຍນ້ຳຕາເພື່ອຮຽກຮ້ອງການອະໄພໂທດ, ແຕ່ຍ້ອນຄວາມທີ່ເຂົາຂາດການເຄົາລົບຕົນເອງ, ຄວາມດີດຶງຂອງເຂົາທີ່ແກ້ໄຂບໍ່ໄດ້, ເຮົາໄດ້ປິດຕາຂອງເຮົາຕໍ່ການກະທໍາຂອງເຂົາດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ, ເຖິງແມ່ນຫົວໃຈຂອງເຂົາເປັນຈິງ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງເຂົາຈິງໃຈກໍຕາມ. ມີຫຼາຍຄັ້ງ

ເຮົາເຫັນມະນຸດສາມາດມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະຮ່ວມມືກັບເຮົາ, ເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ຜູ້ຄົນແມ່ນເບິ່ງຄືວ່າ ຢູ່ໃນອ້ອມກອດຂອງເຮົາ ແລະ ຊົມຄວາມອົບອຸ່ນຂອງມັນ ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ໄດ້ເຫັນຄວາມໄຮັດຽງສາ, ຄວາມມີຊີວິດຊີວາ ແລະ ຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງເຮົາ, ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ ເຮົາພໍໃຈໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ສະເໝີ.

ມະນຸດບໍ່ຮູ້ວິທີການຊົມຊື່ນກັບພອນຂອງພວກເຂົາທີ່ຖືກກໍານົດລ່ວງໜ້າດ້ວຍມືຂອງເຮົາ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ແມ່ນຫຍັງຄືພອນ ຫຼື ແມ່ນຫຍັງຄືການທົນທຸກ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້, ມະນຸດຊາດຈຶ່ງຍັງຢູ່ໄກຫຼາຍໃນການຄົ້ນຫາເຮົາ. ຖ້າບໍ່ມີສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າມື້ອື່ນ, ຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າ ທີ່ກໍາລັງຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ທີ່ຂາວດັ່ງຫີມະບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີມົນທົນດັ່ງແກ້ວຍົກ? ແນ່ນອນ

ຄວາມຮັກທີ່ພວກເຈົ້າມີສໍາລັບເຮົາບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດແລກປ່ຽນດ້ວຍອາຫານທີ່ແຊບ ຫຼື ຊຸດເສື້ອຜ້າທີ່ຫຼູຫຼາ ຫຼື ຕໍາແໜ່ງທີ່ມີເງິນເດືອນສູງບໍ່? ຫຼື

ມັນສາມາດຖືກແລກປ່ຽນກັບຄວາມຮັກທີ່ຄົນອື່ນມີໃຫ້ກັບເຈົ້າບໍ່? ແນ່ນອນ,

ການຜະເຊີນກັບການທົດລອງຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະຖິ້ມຄວາມຮັກທີ່ເຂົາມີສໍາລັບເຮົາບໍ່? ແນ່ນອນ,

ການທົນທຸກ ແລະ

ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາຕໍ່ວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ບໍ່?

ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ເຂົ້າໃຈດາບທີ່ຢູ່ໃນບາກຂອງເຮົາ: ພວກເຂົາຮູ້ພຽງແຕ່ຄວາມໝາຍພາຍນອກ ໂດຍບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍພາຍໃນຂອງມັນຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຖ້າມະນຸດສາມາດເຫັນຄວາມຄົມຂອງດາບຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ,

ພວກເຂົາຈະແລ່ນຫົນສູ່ຮູຂອງພວກເຂົາຄືກັບໜູ.

ຍ້ອນຄວາມມືນຊາຂອງພວກເຂົາ,

ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ສະນັ້ນ

ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າ ພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນຕາຍຳເກງພຽງໃດ

ຫຼື

ທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາຖືກເປີດເຜີຍອອກຫຼາຍສ່ຳໃດ ແລະ ພາຍໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ

ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບການພິພາກສາຫຼາຍສ່ຳໃດ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້,

ໂດຍອີງຕາມແນວຄິດເກ່ງກາງທີ່ພວກເຂົາມີກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ,

ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈຶ່ງມີທຳທີ່ແບບບໍ່ຮ້ອນບໍ່ໜາວ ແລະ ຂາດຄວາມອຸທິດຕົນ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 15” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

117. ທົ່ວທັງຍຸກຕ່າງໆ, ຫຼາຍຄົນໄດ້ຈາກໂລກນີ້ໄປດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງ ແລະ

ດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈ ແລະ ຫຼາຍຄົນມາສູ່ໂລກນີ້ດ້ວຍຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ.

ເຮົາໄດ້ຈັດກຽມໃຫ້ກັບຫຼາຍຄົນທີ່ຈະມາ ແລະ ໄດ້ສົ່ງຫຼາຍຄົນໃຫ້ຈາກໄປ.

ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນໄດ້ຜ່ານມືຂອງເຮົາໄປ.

ວິນຍານຫຼາຍຕົນໄດ້ຖືກໂຍນຖິ້ມລົງສູ່ແດນມໍລະນາ, ຫຼາຍຄົນໄດ້ດຳລົງຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ ແລະ

ຫຼາຍຄົນໄດ້ຕາຍ ແລະ ເກີດໃໝ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ແຕ່ບໍ່ເຄີຍມີໃຜທີ່ໄດ້ມີໂອກາດຮັບເອົາພອນແຫ່ງອານາຈັກໃນປັດຈຸບັນ.

ເຮົາໄດ້ມອບຫຼາຍສິ່ງໃຫ້ກັບມະນຸດ, ແຕ່ເຂົາໄດ້ຮັບພຽງໜ້ອຍດຽວ,

ຍ້ອນການໃຈມຕີຈາກກຳລັງຂອງຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມຮັ່ງມີທັງໝົດຂອງ

ເຮົາໄດ້. ເຂົາມີພຽງແຕ່ໂຊກດີທີ່ໄດ້ຮັບການເຝົ້າເບິ່ງ,

ແຕ່ບໍ່ເຄີຍທີ່ຈະສາມາດຊີ້ນຊົມຢ່າງສົມບູນຈັກເທື່ອ.

ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຄົ້ນພົບຄັງສົມບັດໃນຮ່າງກາຍຂອງເຂົາເພື່ອຮັບເອົາຄວາມຮັ່ງມີຂອງສະຫວັນຈັກເທື່ອ

ອ ແລະ ສະນັ້ນ ເຂົາກໍໄດ້ສູນເສຍພອນຕ່າງໆທີ່ເຮົາໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບເຂົາ.

ວິນຍານຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດເຊື່ອມໂຍງມະນຸດກັບພຣະວິນຍານຂອງເຮົາແທ້ບໍ່?

ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍພົວພັນເຮົາດ້ວຍວິນຍານຂອງເຂົາຈັກເທື່ອ?

ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງສາມາດຍັບເຂົ້າໃກ້ເຮົາດ້ວຍເນື້ອໜັງ,

ແຕ່ບໍ່ສາມາດເຮັດແບບນັ້ນກັບຜ່າຍວິນຍານ? ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຮົາແມ່ນມາຈາກເນື້ອໜັງບໍ່?

ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງເຮົາ?

ບໍ່ເຄີຍມີຮ່ອງຮອຍກ່ຽວກັບເຮົາໃນວິນຍານຂອງມະນຸດແທ້ບໍ່?

ເຮົາໄດ້ຫາຍໄປຈາກວິນຍານຂອງມະນຸດໂດຍສົມບູນແລ້ວບໍ່?

ຖ້າມະນຸດບໍ່ເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານ, ເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
 ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ ມີຫຍັງທີ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານໄດ້ໂດຍກົງ?
 ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ເຮົາໄດ້ເອີ້ນຫາມະນຸດດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ,
 ແຕ່ມະນຸດກໍ່ເຮັດຄືກັບວ່າເຂົາຖືກເຮົາແທງ, ຈ້ອງເບິ່ງເຮົາຢູ່ຫ່າງໆ
 ຍ້ອນຢ້ານຢ່າງໃຫຍ່ວ່າເຮົາຈະນຳພາເຂົາໄປສູ່ໂລກອີກໃບໜຶ່ງ.
 ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ເຮົາໄດ້ສອບຖາມໃນວິນຍານຂອງມະນຸດ, ແຕ່ເຂົາກໍ່ຍັງຄົງບໍ່ຮູ້ເມື່ອ
 ໂດຍຢ້ານຢ່າງແຮງວ່າເຮົາຈະເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເຂົາ ແລະ
 ສວຍໂອກາດຍຶດສິ່ງຂອງທັງໝົດຂອງເຂົາ. ສະນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງອັດປະຕູຕົນເຮົາໄວ້ຂ້າງນອກ
 ໂດຍບໍ່ອຍໃຫ້ເຮົາບໍ່ພົບຫຍັງເລີຍນອກຈາກປະຕູເຢືອກເຢັນທີ່ອັດແຈບຢ່າງແໜ້ນ.
 ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ມະນຸດໄດ້ລົ້ມລົງ ແລະ ເຮົາໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອເຂົາໄວ້, ແຕ່ຫຼັງຈາກຕົ້ນຂຶ້ນ
 ເຂົາກໍ່ຈາກເຮົາໄປທັນທີ ແລະ ຫຼຽວເບິ່ງເຮົາຢ່າງລະແວງ
 ໂດຍທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກສຳຜັດກັບຄວາມຮັກຂອງເຮົາເທື່ອ;
 ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງມະນຸດອົບອຸ່ນເລີຍ. ມະນຸດເປັນສັດທີ່ໄຮ້ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ
 ເລືອດເຢັນທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມອົບອຸ່ນຈາກອ້ອມກອດຂອງເຮົາ,
 ເຂົາກໍ່ບໍ່ເຄີຍຕື່ນຕົວໃຈຍ້ອນສິ່ງນັ້ນຈັກເທື່ອ. ມະນຸດເໝືອນຄົນປ່າເຖື່ອນທີ່ຢູ່ເທິງພູເຂົາ.
 ເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຄວາມຮັກທີ່ເຮົາມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ເຂົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຂົ້າຫາເຮົາ,
 ເລືອກທີ່ຈະອາໄສຢູ່ເທິງພູເຂົາ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ເຂົາອົດກັ້ນຕໍ່ການຂົ່ມຂູ່ຂອງສັດຮ້າຍ,
 ແຕ່ເຂົາກໍ່ຍັງບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະລີ້ໄພໃນຕົວເຮົາ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ບັງຄັບມະນຸດຄົນໃດ,
 ເຮົາພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ. ແລ້ວມື້ນັ້ນຈະມາເຖິງ
 ມື້ທີ່ມະນຸດລອຍຂ້າມມະຫາສະໝຸດທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ມາຫາເຮົາ ເພື່ອວ່າ
 ເຂົາອາດຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັ່ງມີເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ປະຖິ້ມຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະຖືກກີນໂດຍທະເລ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 20” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

118. ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນງົດງາມຫຼາຍ; ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ
 ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະສະຫຼະທັງຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າໃນນາມພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ
 ເຕັມໃຈທີ່ຈະເສຍສະລະຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອມັນ,
 ແຕ່ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງຈັກໜ້ອຍເລີຍ. ພວກເຈົ້າມີແຕ່ຄຳເວົ້າທີ່ອວດດີ
 ເຖິງວ່າທີ່ຈິງແລ້ວ ການກະທຳຕົວຈິງຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນອະນາດຫຼາຍ. ມັນປະກົດວ່າ ລີ້ນ ແລະ
 ບາກຂອງຄົນແມ່ນຢູ່ໃນສະຫວັນ ແຕ່ຂາແມ່ນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄຳເວົ້າ ແລະ
 ການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຊື່ສຽງຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຍັງຢູ່ໃນສະພາບທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ຖືກທຳລາຍ.
 ຊື່ສຽງຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຖືກທຳລາຍ, ກິລິຍາທຳທາງຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເສື່ອມໂຊມລົງ,
 ວິທີເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຕ່ຳຕ້ອຍ, ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນຕາລັງກຽດ;
 ເຖິງແມ່ນແຕ່ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ຈະຈົມລົງສູ່ຄວາມຕ່ຳຕ້ອຍ.

ພວກເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມຄິດຄັບແຄບຕໍ່ຜູ້ຄົນ ແລະ
ພວກເຈົ້າຜິດຖຽງກັນກ່ຽວກັບທຸກຢ່າງທີ່ເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍ.

ພວກເຈົ້າຜິດຖຽງກັນກ່ຽວກັບຊື່ສຽງ ແລະ ສະຖານະຂອງຕົວເອງ
ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຕົກລົງນາຮົກ ແລະ ເຂົ້າໄປຢູ່ໃນທະເລສາບແຫ່ງໄຟ. ຄໍາເວົ້າ
ແລະ ການກະທຳໃນບັດຈຸບັນຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນພຽງພໍທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດຕັດສິນວ່າ
ພວກເຈົ້າເປັນຄົນບາບ.

ທັດສະນະຄະຕິຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນພຽງພໍສໍາລັບເຮົາທີ່ຈະຕັດສິນວ່າ
ພວກເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ຊອບທຳ ແລະ ນິໄສທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະບົ່ງບອກວ່າ
ພວກເຈົ້າແມ່ນວິນຍານທີ່ສົກກະບົກ ທີ່ຕັ້ງໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ໜ້າລັງກຽດ.
ການສະແດງອອກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເປີດເຜີຍ ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະບົ່ງບອກວ່າ
ພວກເຈົ້າແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຕື່ມເລືອດຂອງວິນຍານທີ່ສົກກະບົກຢ່າງພຽງພໍ.

ເມື່ອມີການກ່າວເຖິງການເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ ພວກເຈົ້າກໍຈົ່ງຢາກທໍາລະຍົດຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົວເອງ.
ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນແມ່ນດີພໍສໍາລັບເຈົ້າ
ໃນການເຂົ້າສູ່ປະຕູແຫ່ງອານາຈັກຂອງສະຫວັນແລ້ວບໍ່? ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ

ພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າສູ່ດິນແດນບໍລິສຸດແຫ່ງພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາ ໂດຍທີ່ຄໍາເວົ້າ
ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຜ່ານການທົດສອບຂອງເຮົາບໍ່?
ແມ່ນໃຜສາມາດຕົບຕາທັງສອງຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງສໍາເລັດແດ່? ຄວາມຊົ່ວຊ້າ, ຄວາມປະພຶດ ແລະ
ການສົນທະນາອັນຕໍ່າຕ້ອຍຂອງພວກເຈົ້າຈະເກີດພົ້ນສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາໄດ້ກຳນົດຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າເປັນຊີວິດທີ່ດີມເລືອດ ແລະ
ກິນເນື້ອໜັງຂອງວິນຍານທີ່ສົກກະບົກເຫຼົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າ

ພວກເຈົ້າລອກຮຽນແບບພວກມັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາທຸກມື້. ໂດຍສະເພາະຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ
ພຶດຕິກຳຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ດີ ແລ້ວເຮົາຈະບໍ່ຮູ້ສຶກລັງກຽດພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ຄໍາເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າມີຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດຂອງວິນຍານທີ່ສົກກະບົກ: ພວກເຈົ້າອ້ອນວອນ, ປິດບັງ
ແລະ ປະຈົບປະແຈງຄືກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເຮັດເວດມົນຄາຖາ ແລະ
ຄືກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ທໍາລະຍົດ ແລະ ດື່ມເລືອດຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຊອບທຳ.

ການສະແດງອອກຂອງມະນຸດທຸກຄົນ ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຊອບທຳຫຼາຍ
ແລ້ວຜູ້ຄົນທັງໝົດຈະສາມາດຖືກຈັດໃຫ້ຢູ່ໃນດິນແດນບໍລິສຸດທີ່ມີຄວາມຊອບທຳໄດ້ແນວໃດ?
ເຈົ້າຄິດວ່າ

ພຶດຕິກຳທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ບໍລິສຸດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ຊອບທຳບໍ່?
ໃນທີ່ສຸດ ລິ້ນທີ່ຄ້າຍຄືກັບໆໃຫຍ່ຂອງເຈົ້າຈະທຳລາຍເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ ໂດຍເຮັດໃຫ້ມີຄວາມພິນາດ
ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນຕາລັງກຽດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ
ມີຂອງເຈົ້າທີ່ເປື້ອນດ້ວຍເລືອດຂອງວິນຍານສົກກະບົກຍັງຈະດຶງວິນຍານຂອງເຈົ້າລົງສູ່ນາຮົກ

ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຄືບໍ່ໂດດເອົາໂອກາດນີ້

ເພື່ອຊໍາລະລ້າງມືຂອງເຈົ້າທີ່ບົກຫຸ້ມດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກ?

ເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ໃຊ້ໂອກາດນີ້ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດເພື່ອຕັດລິ້ນຂອງເຈົ້າທີ່ກ່າວຄໍາເວົ້າບໍ່ຊອບທໍາ?

ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ ທີ່ເຈົ້າຕັ້ງໃຈທົນທຸກພາຍໃຕ້ແບວໄພຂອງນາຮົກ ຍ້ອນມືທັງສອງ, ລິ້ນ ແລະ ບາກຂອງເຈົ້າ? ເຮົາເຝົ້າເບິ່ງໃຈຂອງທຸກຄົນດ້ວຍຕາທັງສອງ ເພາະວ່າ ແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ ກ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງມະນຸດ ເຮົາໄດ້ກໍາຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ. ເຮົາເບິ່ງໃຈມະນຸດອອກ ຕັ້ງແຕ່ດົນ, ສະນັ້ນຄວາມຄິດໃນໃຈຂອງມະນຸດຈະສາມາດເຫັນຜົນສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາຈະສາມາດຫຼົບຫຼີນຈາກພຣະວິນຍານທີ່ເຝົ້າໄຫວ້ຂອງເຮົາໃຫ້ທັນເວລາໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕໍ່າໃນບຸກຄະລິກຫຼາຍ!” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

119. ບາກຂອງເຈົ້າແມ່ນໃຈດີກວ່ານົກເຂົາ ແຕ່ໃຈຂອງເຈົ້າແມ່ນເປັນຕາຍ້ານກວ່າງຖົ່າ. ບາກຂອງເຈົ້າແມ່ນງາມປານປາກຂອງອົງຊາວລີບັງ

ແຕ່ໃຈຂອງເຈົ້າແມ່ນບໍ່ງົດງາມສ່ຳໃຈຂອງພວກເຂົາເລີຍ ແລະ

ມັນບໍ່ສາມາດປຽບທຽບກັບຄວາມງາມຂອງຄົນການາອານຢ່າງແນ່ນອນ.

ໃຈຂອງເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມຫຼອກລວງຫຼາຍ! ສິ່ງທີ່ເຮົາກຽດຊັງແມ່ນປາກແຫ່ງຄວາມບໍ່ຊອບທໍາ ແລະ ໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາຕໍ່ຜູ້ຄົນແມ່ນບໍ່ສູງສົ່ງກວ່າໄຟຟົນ, ມັນເປັນພຽງແຕ່ວ່າ ເຮົາຮູ້ສຶກກຽດຊັງການກະທໍາທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຊອບທໍາ ແລະ ເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຂົາຈະສາມາດປະຖິ້ມຄວາມສົກກະປົກຂອງພວກເຂົາໄດ້ ແລະ ຫົວອອກຈາກສະພາບທີ່ລໍາບາກໃນບັດຈຸບັນເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດ ແລະ ມີຄວາມບໍລິສຸດຮ່ວມກັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມຊອບທໍາ.

ພວກເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃນສະຖານະການດຽວກັນກັບເຮົາ

ແຕ່ພວກເຈົ້າແມ່ນຖືກບົກຫຸ້ມໄປດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກ,

ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຄ້າຍຄືກັບມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນເບື້ອງຕົ້ນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ

ຍ້ອນວ່າ ທຸກມື້ນີ້ພວກເຈົ້າຮຽນແບບຄວາມຄ້າຍຄືຂອງຈິດວິນຍານທີ່ສົກກະປົກເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ

ພວກເຈົ້າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກມັນເຮັດ ແລະ ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ພວກມັນເວົ້າ,

ທຸກພາກສ່ວນຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນແຕ່ລື້ນ ແລະ ບາກຂອງພວກເຈົ້າ

ແມ່ນແຊ່ໃນນໍ້າເປື້ອນຂອງພວກວິນຍານເຫຼົ່ານັ້ນ. ມັນເຖິງຈຸດທີ່ວ່າ

ພວກເຈົ້າຖືກບົກຫຸ້ມດ້ວຍຮອຍດ່າງເຫຼົ່ານັ້ນຈົດໝົດ ແລະ

ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ສ່ວນດຽວທີ່ສາມາດຖືກນໍາໃຊ້ເພື່ອພາລະກິດຂອງເຮົາ.

ມັນຊ່າງເປັນເລື່ອງໜ້າເສົ້າໃຈຫຼາຍ! ພວກເຈົ້າດໍາລົງຊີວິດໃນໂລກຂອງຝູງມ້າ ແລະ ງົວ

ແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກເປັນທຸກເລີຍ; ພວກເຈົ້າແມ່ນຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ

ພວກເຈົ້າດໍາລົງຊີວິດຢ່າງເສລີ ແລະ ຢ່າງສະບາຍ.

ພວກເຈົ້າກໍາລັງລອຍໄປມາຢູ່ໃນນໍ້າເປື້ອນແຫ່ງນີ້ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າ

ຕົນເອງໄດ້ຕົກຢູ່ໃນສະຖານະການດັ່ງກ່າວ. ທຸກມື້ນີ້ເຈົ້າຄົບຫາກັບວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ພົວພັນກັບ “ອຸດຈະລະ”. ຊີວິດຂອງເຈົ້າແມ່ນຕ່ຳຕ້ອຍຫຼາຍ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນໂລກມະນຸດນີ້ແລ້ວ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງຕົວເອງ. ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ຊີວິດຂອງເຈົ້າແມ່ນຖືກວິນຍານທີ່ສົກກະປົກຢຽບຍ່າມາແຕ່ດົນ ແລະ ບຸກຄະລິກຂອງເຈົ້າແມ່ນຖືກນໍ້າສົກກະປົກເຮັດໃຫ້ເປີດເປື້ອນແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ? ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າກໍາລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນວິມານແຫ່ງສະຫວັນບິນດິນ ແລະ ເຈົ້າຢູ່ໃນລະຫວ່າງຄວາມສຸກບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຢູ່ກັບທຸກສິ່ງທີ່ພວກມັນໄດ້ກະກຽມໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າ?

ການດຳລົງຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະສາມາດມີຄວາມໝາຍໄດ້ແນວໃດ?

ຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະສາມາດມີຄຸນຄ່າໄດ້ແນວໃດ?

ເຈົ້າດື່ມຮົນແລ່ນໄປມາຈົນເຖິງເພື່ອພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າທີ່ເປັນວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕິດກັບດັກ ແມ່ນພວກວິນຍານທີ່ສົກກະປົກເຫຼົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງກໍຄືພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ໃຫ້ກຳເນີດເຈົ້າ ແລະ ຊຸບລ້ຽງເຈົ້ານັ້ນເອງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ຄວາມສົກກະປົກຂອງເຈົ້າທັງໝົດ ທີ່ຈິງແລ້ວ ແມ່ນໄດ້ມາຈາກພວກເຂົາ; ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າຮູ້ ແມ່ນພວກເຂົາສາມາດມອບ “ຄວາມສຸກ” ໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ຂັ້ນຕິເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕັດສິນເຈົ້າ ແລະ ໂດຍສະເພາະ ພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ໄດ້ສາບແຊ່ງເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໃຈຮ້າຍໃສ່ເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຂົາປະຕິບັດກັບເຈົ້າຢ່າງສຸພາບ ແລະ ອ່ອນໂຍນ. ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາຫຼໍ່ລ້ຽງຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າປະທັບໃຈ ດັ່ງນັ້ນ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຈຶ່ງສັບສົນໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ, ເຈົ້າຖືກດູດດຶງເຂົ້າໄປຫາພວກເຂົາ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພວກເຂົາ ເປັນບ່ອນລະບາຍ ພ້ອມກັບເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ. ເຈົ້າບໍ່ຕໍ່ວ່າຈັກດີ, ແຕ່ເຕັມໃຈເຮັດວຽກໃຫ້ພວກເຂົາຄືກັບໝາ, ຄືກັບມ້າ; ເຈົ້າຖືກພວກເຂົາຫຼອກລວງແລ້ວ. ເພາະເຫດຜົນດັ່ງກ່າວນີ້,

ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີປະຕິກິລິຍາຕໍ່ພາລະກິດທີ່ເຮົາກະທຳເລີຍ.

ສົມພໍເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງການຫຼຸດອອກຈາກມືຂອງເຮົາຢ່າງລັບງຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ສົມພໍເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງການໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ອ່ອນຫວານເພື່ອຫຼອກລວງເອົາຄວາມພໍໃຈຈາກເຮົາຕະຫຼອດ ເວລາ. ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວ ເຈົ້າມີແຜນການ ແລະ ໄດ້ກະກຽມສິ່ງອື່ນໆໄວ້ຢູ່ແລ້ວ. ເຈົ້າສາມາດເຫັນການກະທຳອັນຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດຂອງເຮົາພຽງເລັກນ້ອຍ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ເຖິງການພິພາກສາ ແລະ ການລົງໂທດຂອງເຮົາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ການຕີສອນຂອງເຮົາໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນຕອນໃດ; ເຈົ້າຮູ້ແຕ່ວິທີຫຼອກລວງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການເຮັດຜິດຂອງມະນຸດ.

ໃນເມື່ອເຈົ້າໄດ້ກຳນົດຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອຮັບໃຊ້ເຮົາແລ້ວ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າໄປ. ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ກຽດຊັງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ອິດສາມະນຸດ.

ໃນເມື່ອເຈົ້າເອົາຄໍາເວົ້າຂອງເຈົ້າໄປວາງຢູ່ແທ່ນບູຊາແລ້ວ,
 ເຮົາຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການທີ່ເຈົ້າຈະແລ່ນອອກຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ ແລະ
 ເຮົາຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການທີ່ເຈົ້າຈະຮັບໃຊ້ເຈົ້ານາຍສອງຄົນ. ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າສາມາດມີຄວາມຮັກອີກ
 ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເອົາຄໍາເວົ້າຂອງເຈົ້າໄປວາງຢູ່ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ ແລະ
 ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າວາງຄໍາເວົ້າຂອງເຈົ້າໄວ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາຂອງເຮົາບໍ່?
 ເຮົາຈະບ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຫຼອກລວງເຮົາແບບນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າສາມາດປະຕິຍານ ແລະ
 ສາບານຕໍ່ເຮົາດ້ວຍລັ້ນຂອງເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າສາມາດສາບານຕໍ່ບັນລັງຂອງເຮົາ
 ເຊິ່ງແມ່ນສິ່ງທີ່ສູງສຸດໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຄິດວ່າ ຄໍາສາບານຂອງເຈົ້າໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວບໍ່?
 ເຖິງແມ່ນວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າຈະຕາຍໄປແລ້ວ ແຕ່ເຮົາຂໍບອກພວກເຈົ້າວ່າ
 ຄໍາສາບານຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຕາຍໄດ້. ໃນທີ່ສຸດ, ເຮົາຈະຕັດສິນລົງໂທດພວກເຈົ້າ
 ໂດຍອີງໃສ່ຄໍາສາບານຂອງພວກເຈົ້າ. ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງຄິດວ່າ
 ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຍົກຄໍາເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເພື່ອຮັບມືກັບເຮົາ ແລະ
 ໃຈຂອງພວກເຈົ້າຍັງສາມາດຮັບໃຊ້ຈິດວິນຍານທີ່ສັກກະບົກ ແລະ ຈິດວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ.
 ຄວາມໄມ້ໂຫຂອງເຮົາຈະສາມາດອົດທົນຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຄືໝາ ແລະ
 ໝູ່ທີ່ຫຼອກລວງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຕ້ອງປະຕິບັດພຣະດໍາລັດຂອງເຮົາ ແລະ ຍາດເອົາຜູ້ທີ່
 “ເຊື່ອໃນສາສະໜາ” ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນຕົວເຮົາມາຈາກກໍາມີຂອງວິນຍານສັກກະບົກ
 ເພື່ອວ່າພວກເຂົາອາດຈະ “ລໍຖ້າ” ເຮົາໃນລັກສະນະທີ່ມີວິໄນ, ເປັນງົວຂອງເຮົາ, ເປັນມ້າຂອງເຮົາ
 ແລະ ຢູ່ໃນອຳນາດແຫ່ງການສັງຫານຂອງເຮົາ.
 ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຍົກຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຜ່ານມາຂອງເຈົ້ານັ້ນສູງຂຶ້ນ ແລະ ມາຮັບໃຊ້ເຮົາອີກຄັ້ງ.
 ເຮົາຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ຜູ້ທີ່ຫຼອກລວງເຮົາ. ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າຈະສາມາດຮ້ອງຂໍ ແລະ
 ຕົວະແບບໜ້າດ້ານງູຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາບໍ່? ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຍິນ ຫຼື ເຫັນຄໍາເວົ້າ ແລະ
 ການກະທໍາຂອງເຈົ້າບໍ່? ຄໍາເວົ້າ ແລະ ການກະທໍາຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
 ເຮົາຈະບ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຫຼອກລວງເຮົາແບບນັ້ນໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕໍ່າໃນບຸກຄະລິກຫຼາຍ!” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

120. ເຮົາໄດ້ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ພົວພັນກັບພວກເຈົ້າໃນລະດູໃບໄມ້ບົ່ງ ແລະ
 ໃນລະດູໃບໄມ້ລົ່ນເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ເຮົາໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານ
 ແລະ ໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ.
 ແລ້ວຄວາມປະຜິດທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະຫຼຸດພົ້ນອອກໄປຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
 ຄໍາເວົ້າທີ່ປະທັບໃຈເຫຼົ່ານັ້ນຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນຍັງດັງກ້ອງຢູ່ໃນຫູຂອງເຮົາຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ;
 ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຈົ້າເປັນຈຳນວນລ້ານໆ
 ແມ່ນຖືກວາງຢູ່ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາຈົນບໍ່ສາມາດນັບໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
 ໃນສ່ວນການອຸທິດຕົນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ໄປແລ້ວ ແມ່ນບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.

ຄວາມຈິງໃຈຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນແຕ່ຍົດນ້ອຍຍົດດຽວກໍບໍ່ມີຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ.
 ໝາກຜົນແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນຢູ່ໃສ?
 ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຈາກເຮົາ ແລະ
 ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມລຶກລັບທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຈາກສະຫວັນ ແລະ
 ເຮົາຍັງໄດ້ສະແດງແປວໄຟແຫ່ງສະຫວັນໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນ ແຕ່ເຮົາບໍ່ມີໃຈທີ່ຈະຈູດເຜົາພວກເຈົ້າ.
 ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຈົ້າໄດ້ມອບຄືນໃຫ້ກັບເຮົາຫຼາຍຊ່າໃດແລ້ວ?
 ພວກເຈົ້າຕັ້ງໃຈມອບໃຫ້ເຮົາຫຼາຍຊ່າໃດ? ເຈົ້າຖືອາຫານທີ່ເຮົາໄດ້ເອົາໃຫ້ເຈົ້າ
 ແລ້ວຫັນມາຖວາຍມັນໃຫ້ກັບເຮົາ ໂດຍເວົ້າວ່າ ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບເປັນການຕອບແທນ
 ເພື່ອແຮງຈາກການເຮັດວຽກໜັກຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ກັບເຮົາ.
 ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າ “ສິ່ງບໍລິຈາກ” ຂອງເຈົ້າທີ່ມີໃຫ້ເຮົາ
 ແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ລັກຈາກແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ ແລ້ວຕອນນີ້ເຈົ້າກໍລັງຖວາຍສິ່ງນັ້ນໃຫ້ກັບເຮົາ.
 ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນກໍລັງຫຼອກລວງເຮົາບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮົາເຜີດເຜີນນຳໃນປະຈຸບັນນີ້
 ແມ່ນສິ່ງຖວາຍທັງໝົດທີ່ຢູ່ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບມາ
 ເພື່ອເປັນການຕອບແທນສຳລັບການເຮັດວຽກໜັກຂອງເຈົ້າ ແລະ
 ນຳສິ່ງນັ້ນມາຖວາຍໃຫ້ກັບເຮົາ? ພວກເຈົ້າຈຶ່ງແມ່ນກຳຫຼອກລວງເຮົາແທ້ໆ
 ແລ້ວເຮົາຈະສາມາດອະໄພໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະສາມາດອົດກັນກັບສິ່ງນີ້ໄດ້ດົນບານໃດ?
 ເຮົາໄດ້ມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ເປີດເຜີຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອພວກເຈົ້າ,
 ໄດ້ສະໜອງເພື່ອຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເປີດຕາຂອງພວກເຈົ້າ
 ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງຫຼອກລວງເຮົາແບບນີ້ ໂດຍເມື່ນເສີຍຕໍ່ສາມັນສຳນຶກຂອງພວກເຈົ້າເອງ.
 ເຮົາໄດ້ປະທານທຸກສິ່ງແກ່ພວກເຈົ້າໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ເພື່ອວ່າ ເຖິງພວກເຈົ້າຈະທົນທຸກ
 ພວກເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງຈາກເຮົາ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ນຳມາຈາກສະຫວັນ. ນອກເໜືອຈາກນີ້,
 ພວກເຈົ້າບໍ່ອຸທິດຕົວຈັກດີ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ບໍລິຈາກພຽງເລັກນ້ອຍກໍຕາມ
 ພວກເຈົ້າກໍຈະມາ “ສະສາງ” ກັບເຮົາພາຍຫຼັງ. ສິ່ງບໍລິຈາກຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ເສຍຖີ້ມບໍ່?
 ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ກັບເຮົາແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງ ແຕ່ເປັນພຽງເມັດຊາຍໜຶ່ງເມັດ
 ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຂໍຈາກເຮົາແມ່ນເປັນຄຳໜຶ່ງໂຕນ. ເຈົ້າບໍ່ໄຮ້ເຫດຜົນເກີນໄປໂພດບໍ່?
 ເຮົາເຮັດພາລະກິດໃນທຳມະກາງພວກເຈົ້າ.
 ອັດຕາສິບສ່ວນຮ້ອຍທີ່ເຮົາຄວນໄດ້ຮັບບໍ່ເຫັນແມ່ນແຕ່ຮ່ອງຮອຍຈັກດີ
 ຢ່າວ່າແຕ່ການເສຍສະຫຼະເພີ່ມເຕີມເລີຍ. ອຶ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
 ອັດຕາສິບສ່ວນຮ້ອຍທີ່ຄົນເຫຼື້ອມໃສໃນສາສະໜາບໍລິຈາກ ແມ່ນຖືກຄົນຊົ່ວຍຶດເອົາໄປໝົດ.
 ພວກເຈົ້າທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນແຕກກະຈາຍອອກຈາກເຮົາບໍ່?
 ພວກເຈົ້າທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນເປັນປະປັກກັບເຮົາບໍ່?
 ພວກເຈົ້າທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນກຳລັງທຳລາຍແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາບໍ່?

ແລ້ວຈະໃຫ້ເຮົາເຫັນບຸກຄົນປະເພດນີ້ເປັນສັບສົມບັດໃນສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນໝູ ແລະ ໝາທີ່ເຮົາກຽດຊັງບໍ່?
ຈະໃຫ້ເຮົາສາມາດເອີ້ນການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າເປັນສັບສົມບັດໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕ່ຳໃນບຸກຄະລິກຫຼາຍ!” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

121. ຍັງມີຫຼາຍວິທີທີ່ນອກເໜືອໄປກວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຫຼາຍເລື່ອງທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ພວກເຈົ້າຈັ່ງແມ່ນບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ. ເຮົາຮູ້ຄວາມສາມາດ ແລະ ຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງພວກເຈົ້າດີ. ສະນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີພຣະທຳຫຼາຍຄຳ ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຊື່ອມຊຶມໄດ້ ແຕ່ເຮົາຍັງຕ້ອງການທີ່ຈະບອກຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບຮູ້ມາກ່ອນ, ຍ້ອນວ່າເຮົາເປັນຫ່ວງຢູ່ສະເໝີວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຍືນເປັນພະຍານໃຫ້ເຮົາໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ຕາມຄວາມສາມາດທີ່ພວກເຈົ້າມີໃນຕອນນີ້. ບໍ່ແມ່ນວ່າ ເຮົາດູກຸກພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນແມ່ນເປັນສັດຮ້າຍ ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຜ່ານການເຝິກຝົນຢ່າງເປັນທາງການຈາກເຮົາ ແລະ ຍັງມີຂໍ້ສົງໄສຢູ່ວ່າ ພວກເຈົ້າມີກຽດສັກສີຫຼາຍປານໃດໃນຕົວພວກເຈົ້າ. ເຖິງວ່າ ເຮົາໄດ້ໃຊ້ເຮືອແຮງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ໃນການເຮັດພາລະກິດໃນຕົວພວກເຈົ້າ, ແຕ່ປາກົດວ່າ ອົງປະກອບດ້ານບວກໃນຕົວພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີເລີຍ ແລະ ອົງປະກອບດ້ານລົບສາມາດນັບດ້ວຍນິ້ວມືນີ້ວດຽວໄດ້ ແລະ ພຽງໃຊ້ເປັນພະຍານເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຕົວພວກເຈົ້າເກືອບທັງໝົດແມ່ນພິດຂອງຊາຕານ. ເຮົາເບິ່ງພວກເຈົ້າ ຄ້າຍຄືວ່າ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບໄດ້. ໃນຂະນະທີ່ບັນຫາຍັງຢູ່ເທົ່ານັ້ນ, ເຮົາເບິ່ງການສະແດງອອກ ແລະ ການປະພຶດທີ່ຫຼາກຫຼາຍຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ເຮົາກໍ່ຮູ້ວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງເປັນຫ່ວງພວກເຈົ້າຢູ່ສະເໝີວ່າ: ຖ້າຖືກປະປ່ອຍໃຫ້ດຳລົງຊີວິດຕາມລຳພັງ, ມະນຸດຈະໄດ້ດີກວ່າ ຫຼື ໄດ້ເທົ່າທຽມ ກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເປັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ຫຼື ບໍ່? ພວກເຈົ້າບໍ່ກັງວົນກັບຄວາມສາມາດລະດັບເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຈົ້າບໍ່? ພວກເຈົ້າສາມາດເປັນຄືຄົນອິດສະຣາເອນທີ່ຖືກເລືອກໄດ້ແທ້ບໍ່ ທີ່ຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາ ແລະ ເຮົາຜູ້ດຽວພາຍໃຕ້ທຸກສະຖານະການເທົ່ານັ້ນບໍ່? ສິ່ງທີ່ເປີດເຜີຍໃນຕົວພວກເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຄວາມດີຂອງເດັກນ້ອຍ ຜູ້ທີ່ລ້ອນເລັ່ນຈາກພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ແມ່ນຄວາມໂຫດຮ້າຍທີ່ອອກມາຈາກສັດ ທີ່ຢູ່ໄກຈາກແສ້ຂອງເຈົ້ານາຍຂອງພວກມັນ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ທຳມະຊາດຂອງພວກເຈົ້າເອງ, ເຊິ່ງເປັນຈຸດອ່ອນ ທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນມີ, ຈຸດບົກຜ່ອງທົ່ວໄປຂອງພວກເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ຄຳແນະນຳພຽງຢ່າງດຽວຂອງເຮົາ ທີ່ຈະໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແມ່ນຈົ່ງໃຫ້ຍືນເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ຈົ່ງຢ່າປ່ອຍໃຫ້ຄວາມອ່ອນແອໃນເມື່ອກ່ອນກັບຄືນມາອີກຄັ້ງ.

ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດກໍ່ຄືການຢືນເປັນພະຍານ. ນັ້ນແມ່ນຫົວໃຈສຳຄັນໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ.
ພວກເຈົ້າຄວນຍອມຮັບພຣະທຳຂອງເຮົາ
ຄືດັ່ງພຣະແມ່ແມ່ຮິໄດ້ຍອມຮັບການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຢໂຮວາ
ທີ່ມາບາກົດໃນຄວາມຜັນຂອງພຣະນາງ ໂດຍທີ່ພຣະນາງໄດ້ເຊື່ອ ແລະ ປະຕິບັດຕາມ.
ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນນະສົມບັດເປັນຄວາມບໍລິສຸດທີ່ແທ້ຈິງ. ເນື່ອງຈາກວ່າ
ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຢືນພຣະທຳຂອງເຮົາຫຼາຍທີ່ສຸດ, ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈາກເຮົາຫຼາຍທີ່ສຸດ.
ເຮົາໄດ້ມອບສິ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ສຸດທີ່ເຮົາມີໃຫ້ພວກເຈົ້າ ໂດຍມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ພວກເຈົ້າ.
ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
ສະຖານະຂອງຜູ້ຄົນຂອງອິດສະຣາເອນແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ ຄືວ່າຢູ່ຄົນລະໂລກ.
ແຕ່ເມື່ອທຽບກັບພວກເຂົາແລ້ວ, ພວກເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຮັບຫຼາຍກວ່າພວກເຂົາຫຼາຍເທົ່າ.
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາລໍຖ້າຢ່າງໝົດຫວັງ ຕໍ່ການບາກົດຕົວຂອງເຮົາ,
ພວກເຈົ້າພັດໃຊ້ເວລາຢ່າງມີຄວາມສຸກກັບເຮົາ ໂດຍແບ່ງບັນຄວາມອຸດົມສົມບູນຈາກເຮົາ.
ຖ້າທຽບກັນແລ້ວ, ພວກເຈົ້າມີສິດຫຍັງ ທີ່ຈະມາຈົ່ມ ແລະ ຖຽງກັນກັບເຮົາ ແລະ
ຮຽກຮ້ອງເອົາສ່ວນແບ່ງຈາກຊັບສິນຂອງເຮົາ? ພວກເຈົ້າຍັງໄດ້ບໍ່ພໍອີກບໍ່?
ເຮົາເອົາໃຫ້ພວກເຈົ້າຫຼາຍແລ້ວ
ແຕ່ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໃຫ້ເຮົາເພື່ອເປັນການຕອບແທນຄືຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ແລະ
ຄວາມວິຕົກກັງວົນ ແລະ ຄວາມແຄ້ນໃຈ ແລະ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ທີ່ບໍ່ສາມາດທົນໄດ້.
ພວກເຈົ້າໜ້າລັງກຽດຫຼາຍ, ນອກນັ້ນພວກເຈົ້າຍັງໜ້າສົມເພດອີກ. ສະນັ້ນ, ເຮົາບໍ່ມີທາງເລືອກ
ນອກຈາກອົນທົນກັບຄວາມແຄ້ນໃຈ ແລະ
ສະແດງຄວາມຄັດຄ້ານຂອງເຮົາຕໍ່ພວກເຈົ້າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ຫຼາຍພັນປີກັບການດຳເນີນພາລະກິດ,
ເຮົາບໍ່ເຄີຍຄັດຄ້ານມະນຸດມາກ່ອນ ຍ້ອນວ່າ ເຮົາໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າ
ໃນປະຫວັດສາດຂອງການພັດທະນາຂອງມະນຸດຊາດ,
ມີແຕ່ຄົນຫຼອກລວງໃນບັນດາພວກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເປັນຄົນມີຊື່ສຽງຫຼາຍທີ່ສຸດ.
ການຫຼອກລວງປຽບເໝືອນມໍລະດົກທີ່ລ້ຳຄ່າ ທີ່ບັນພະບູລຸດທີ່ມີຊື່ສຽງໃນຍຸກບູຮານ
ໄດ້ປະໄວ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າ. ຈຶ່ງແມ່ນເຮົາກຽດຊັງພວກໝູ ແລະ ໝາ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດນີ້ເດ.
ພວກເຈົ້າຂາດຈິດສຳນຶກຫຼາຍ! ນິດໃສຂອງພວກເຈົ້າຕຳຊາມເກີນໄປ!
ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າແຂງກະດ້າງເກີນໄປ! ຖ້າເຮົາຕ້ອງເອົາພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ
ພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ຂອງເຮົາໄປອິດສະຣາເອນ, ເຮົາຄືຊິໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີແຕ່ດົນນານແລ້ວ.
ແຕ່ວ່າກັບບັນດາພວກເຈົ້າພັດບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ.
ໃນບັນດາພວກເຈົ້າແມ່ນມີແຕ່ຄວາມບໍ່ສົນໃຈທີ່ໂຫດຮ້າຍ, ຫົວໃຈທີ່ເຢັນຊາ ແລະ ຄຳແກ້ໄຕ.
ພວກເຈົ້າຂາດຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງເລີຍ!

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຍັງແດ່?” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

122. ຈົ່ງຄິດທົບທວນໃນອະດີດ: ເມື່ອໃດທີ່ສາຍຕາຂອງເຮົາເກີດມີຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ນ້ຳສຽງຂອງເຮົາເກີດມີຄວາມຮຸນແຮງກັບພວກເຈົ້າ?

ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາໂຕ້ຖຽງກ່ຽວກັບເລື່ອງເລັກນ້ອຍກັບພວກເຈົ້າ?

ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາລົງໂທດຕັກເຕືອນພວກເຈົ້າຢ່າງບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ?

ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາລົງໂທດຕັກເຕືອນພວກເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ?

ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາທີ່ເຮົາຂໍໃຫ້ພຣະບິດາຂອງເຮົາຮັກສາພວກເຈົ້າຈາກການທົດລອງທຸກຢ່າງ? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາແບບນີ້?

ເຮົາເຄີຍໃຊ້ອຳນາດຂອງເຮົາເພື່ອໃຈມຕີເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?

ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຕອບແທນເຮົາແບບນີ້? ຫຼັງຈາກທີ່ທຳທ່າສົນໃຈເຮົາ ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຮ້ອນ ຫຼື ບໍ່ເຢັນ ແລະ ແລ້ວ ເຈົ້າກໍພະຍາຍາມໄມ້ມ້າວເຮົາ ແລະ ເຊື່ອງສິ່ງຕ່າງໆຈາກເຮົາ ແລະ ບາກຂອງພວກເຈົ້າກໍເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳລາຍແຫ່ງຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳ.

ພວກເຈົ້າຄິດວ່າລື້ນຂອງພວກເຈົ້າສາມາດຫຼອກລວງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາໄດ້ບໍ່?

ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ລື້ນຂອງພວກເຈົ້າສາມາດລອດຜົນຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາໄດ້ບໍ່?

ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ລື້ນຂອງພວກເຈົ້າຈະສາມາດຕັດສິນການກະທຳຂອງເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢໂຮວາ ຕາມທີ່ລື້ນຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງການໄດ້ບໍ່?

ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຖືກມະນຸດດຳເນີນການພິພາກສາບໍ່?

ເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ໜ້ອນນ້ອຍໆມາເວົ້າໝິນປະໝາດເຮົາແບບນີ້ບໍ່?

ເຮົາຈະຈັດວາງລູກແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງດັ່ງກ່າວໄວ້ທຳມະກາງການຮັບພອນທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍ ແລະ ກ່າວໂທດພວກເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ. ເມື່ອເຮົາກາງທ້ອງຟ້າອອກ ແລະ ສ້າງທຸກສິ່ງຂຶ້ນ ເຮົາບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃດກໍຕາມມີສ່ວນຮ່ວມຕາມທີ່ພວກເຂົາມັກ,

ເຮົາບໍ່ເຄີຍອະນຸຍາດໃຫ້ສິ່ງໃດທຳລາຍພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາຕາມທີ່ມັນຕ້ອງການໃນແບບໃດກໍຕາມ. ເຮົາບໍ່ອົດທົນຕໍ່ມະນຸດ ຫຼື ສິ່ງຂອງ; ເຮົາຈະສາມາດຍົກໂທດໃຫ້ກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ມີເມດຕາຕໍ່ເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາຈະສາມາດໃຫ້ອະໄພກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ກະບົດຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາຈະຍົກໂທດໃຫ້ກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ຊະຕາກຳຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ ພຣະຜູ້ມີວິດທານຸພາບສູງສຸດບໍ່?

ເຮົາຈະພິຈາລະນາໃຫ້ຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ລົບສຸດໄດ້ແນວໃດ?

ຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າຈະທຳລາຍຄວາມບໍ່ລົບສຸດຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາບໍ່ຖືກທຳລາຍໂດຍຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ທ່ຽງທຳ ຫຼື

ເຮົາບໍ່ຮັບເອົາການຖວາຍບູຊາຂອງຄົນທີ່ບໍ່ທ່ຽງທຳ. ຖ້າເຈົ້າຊິສັດກັບເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢໂຮວາ ເຈົ້າສາມາດເອົາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາທີ່ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາບໍ່?

ເຈົ້າສາມາດໃຊ້ລົ້ນທີ່ເປັນພິດຂອງເຈົ້າເວົ້າໝັ້ນປະໝາດນາມສັກສິດຂອງເຈົ້າໄດ້ບໍ່?
 ເຈົ້າສາມາດກະບົດຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຈົ້າແບບນີ້ໄດ້ບໍ່? ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕໍ່ລັດສະໝີ ແລະ
 ນາມສັກສິດຂອງເຈົ້າຄືກັບເຄື່ອງມືທີ່ຮັບໃຊ້ຊາຕານ ຜູ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍບໍ່?
 ຊີວິດຂອງເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຄວາມຊື່ນບານຂອງຄົນທີ່ບໍ່ລືສຸດ.
 ເຈົ້າສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າຫຼິ້ນກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າຕາມທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ ແລະ
 ໃຊ້ມັນເປັນເຄື່ອງມືໃນການສ້າງຂໍ້ຂັດແຍ່ງທ່າມກາງພວກເຈົ້າເອງໄດ້ແນວໃດ?
 ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເມດຕາເລີຍ ແລະ ຂາດວິທີທາງແຫ່ງຄວາມດີ
 ໃນວິທີທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
 ເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າລົງໃນພຣະທຳແຫ່ງຊີວິດແລ້ວ?
 ພວກເຈົ້າຈະລອດພົ້ນມີ້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ ເມື່ອເຈົ້າລົງໂທດອີຍິບໄດ້ແນວໃດ?
 ເຈົ້າຈະອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງເຈົ້າແບບນີ້
 ເທື່ອແລ້ວເທື່ອເລົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າບອກເຈົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ເມື່ອຮອດມື້ນັ້ນ
 ການລົງໂທດຂອງພວກເຈົ້າຈະໜັກຫຼາຍກວ່າຂອງອີຍິບ!
 ພວກເຈົ້າຈະສາມາດລອດພົ້ນຈາກມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ບໍ່ມີໃຜທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງສາມາດລອດພົ້ນຈາກມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

123. ມະນຸດລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະໄດ້ຮັບພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ ຫຼື
 ຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ຍອມໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບພຣະອົງ ແຕ່ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ຕ້ອງການຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ເປັນຍ້ອນມະນຸດບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະອົງດ້ວຍໃຈທີ່ຮ້ອນຮົນ.
 ບຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງຈະຖືກສາບແລ່ງໂດຍພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?
 ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ
 ມີສາມັນສຳນຶກທີ່ດີຈະຖືກພຣະເຈົ້າສາບແລ່ງໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ທີ່ນະມັດສະການ ແລະ
 ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງຈະຖືກໄຟແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງເຜົາໄໝ້ໄດ້ຢ່າງໃດ?
 ຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈເຊື່ອຟັງພຣະອົງຈະຖືກຕະອອກຈາກເຮືອນຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?
 ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຢຸດຮັກພຣະອົງຈະຕົກຢູ່ໃນການລົງໂທດຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?
 ຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມທຸກສິ່ງເພື່ອພຣະອົງຈະຖືກບ່ອຍປະໃຫ້ສູນເສຍທຸກສິ່ງໄດ້ແນວໃດ?
 ມະນຸດບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະສະລະຊັບສິນຂອງຕົນເພື່ອພຣະເຈົ້າ,
 ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມຕະຫຼອດຊີວິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ
 ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພາກັນເວົ້າວ່າພຣະອົງກະທຳເກີນໄປ,
 ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດເກີນໄປແມ່ນບໍ່ກົງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດແບບນີ້,
 ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າທຸ້ມເທໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຈົ້າ
 ພວກເຈົ້າກໍຍັງຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ,
 ແຮງໄກຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ

ພວກເຈົ້າເປັນຜົນຜະລິດທີ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງມະນຸດຊາດ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
ບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດໃດທີ່ຕໍ່າຊ້າກວ່າຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າ?

ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງທີ່ຄົນອື່ນເອີ້ນພວກເຈົ້າ?
ຜູ້ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເອີ້ນພວກເຈົ້າວ່າ ປິດາຂອງໝາປ່າ, ມານດາຂອງໝາປ່າ,
ບຸດຂອງໝາປ່າ ແລະ ລູກຫຼານຂອງໝາປ່າ; ພວກເຈົ້າແມ່ນທາຍາດຂອງໝາປ່າ,
ຜູ້ຄົນຂອງໝາປ່າ ແລະ ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກຕົວຕົນຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ຢ່າໄດ້ລືມມັນ.
ຢ່າໄດ້ຄິດວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງ:

ພວກເຈົ້າເປັນກຸ່ມທີ່ບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ສຸດໃນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ.
ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສິ່ງນີ້ເລີຍບໍ່? ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ

ເຮົາຕ້ອງສຽງເທົ່າໃດໂດຍການເຮັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຈົ້າ?
ຖ້າຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດກັບມາເປັນບົກກະຕິອີກຄັ້ງ ແລະ
ສາມັນສໍານຶກຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກເປັນບົກກະຕິ,
ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີວັນຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກສາຍານາມ “ໝາປ່າ” ໄດ້,
ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີທາງຫົນພົ້ນວັນແຫ່ງການສາບແຊ່ງໄດ້ ແລະ
ຈະບໍ່ມີທາງຫົນພົ້ນວັນແຫ່ງການລົງໂທດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້. ພວກເຈົ້າເກີດມາຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ
ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄ່າ. ໂດຍທ່າມະຊາດແລ້ວ ພວກເຈົ້າຄືຜູ້ໝາປ່າທີ່ຫົວໂຫຍ, ເປັນສິ່ງເສດເຫຼືອ ແລະ
ກອງຂີ້ເຫຼື້ອ ແລະ ບໍ່ຄືພວກເຈົ້າ

ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດພາລະກິດຕໍ່ພວກເຈົ້າເພື່ອຮັບຄວາມນິຍົມຊົມຊອບ
ແຕ່ຍ້ອນມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດພາລະກິດ. ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ກະບົດແບບນີ້,
ເຮົາຈະຍຸດພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ຈະບໍ່ເຮັດພາລະກິດຕໍ່ພວກເຈົ້າອີກ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ເຮົາຈະໂອນພາລະກິດຂອງເຮົາໃຫ້ກັບກຸ່ມອື່ນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້
ກໍຈະປະຖິ້ມພວກເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ຕັ້ງໃຈເຝົ້າເບິ່ງຜູ້ຄົນທີ່ເປັນບໍລະບັກກັບເຮົາ.
ສະນັ້ນ, ພວກເຈົ້າປາດຖະໜາທີ່ຈະຢູ່ຮ່ວມກັນກັບເຮົາ ຫຼື ເປັນບໍລະບັກກັບເຮົາ?

(ຄັດຈາກບົດ “ການບໍ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຄືການເປັນບໍລະບັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

124. ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຢ່າງຢູ່ເສັ້ນທາງຂອງບັດຈຸບັນ,
ການສະແຫວງຫາປະເພດໃດແມ່ນເໝາະສົມທີ່ສຸດ? ໃນການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ,
ຄົນປະເພດໃດທີ່ເຈົ້າເຫັນວ່າ ຕົວເອງຄວນເປັນ?
ມັນຈຳເປັນສໍາລັບເຈົ້າທີ່ຈະຮູ້ຈັກວິທີທີ່ເຈົ້າຄວນເຂົ້າຫາທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນ,
ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນການທົດລອງ ຫຼື ຄວາມລໍາບາກ ຫຼື ການຂັງຄັດຢ່າງໄຮ້ປານີ ແລະ ການສາບແຊ່ງ.
ເມື່ອຜະເຊີນກັບທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າກໍຄວນໄຕ່ຕອງພວກມັນຢ່າງລະມັດລະວັງໃນທຸກກໍລະນີ.
ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງກ່າວສິ່ງນີ້? ບໍ່ວ່າຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາກ່າວມັນກໍຍ້ອນວ່າ
ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນ ແມ່ນການທົດລອງໃນໄລຍະສັ້ນ

ເຊິ່ງເກີດຂຶ້ນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ; ບາງເທື່ອ ເທົ່າທີ່ເຈົ້າຮູ້,
ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນບໍ່ຫຍັງຍາກຕໍ່ຈິດໃຈໂດຍສະເພາະ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ເຈົ້າຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆລ່ວງລອຍໄປຕາມເສັ້ນທາງທຳມະຊາດຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ຖືວ່າ
ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຊັບສົມບັດທີ່ມີຄ່າໃນການສະແຫວງຫາຄວາມກ້າວໜ້າ.
ເຈົ້າຈຶ່ງແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຄິດ! ບໍ່ມີຄວາມຄິດຫຼາຍຈົນເຈົ້າຄິດວ່າ
ຊັບສົມບັດທີ່ມີຄ່ານີ້ເປັນຄືກັບກ້ອນເມກທີ່ລ່ວງລອຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າບໍ່ຖືເອົາການໂຈມຕີທີ່ຮຸນແຮງເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງມີຄ່າ ເຊິ່ງຕົກລົງໃສ່ເຈົ້າຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ,
ກໍຄືການໂຈມຕີທີ່ສັ້ນ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ມີນ້ຳໜັກໜ້ອຍດຽວສຳລັບເຈົ້າ
ແຕ່ເຈົ້າພັດເບິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນດ້ວຍການແຍກຕົວອອກຢ່າງເຍືອກເຢັນ, ບໍ່ໃສ່ໃຈກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ
ປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນພຽງໂອກາດທີ່ເສຍໄປ. ເຈົ້າຈຶ່ງແມ່ນອວດດີ!
ຕໍ່ການໂຈມຕີທີ່ໂຫດຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້, ການໂຈມຕີທີ່ຄ້າຍກັບພາຍ ທີ່ມາຢ່າງຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ,
ເຈົ້າກໍມີແຕ່ສະແດງຄວາມບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ສິ່ງນັ້ນ; ບາງຄັ້ງເຈົ້າເຖິງກັບມີຮອຍຍື່ມທີ່ເຍືອກເຢັນ
ໂດຍເປີດໂບງສືໜ້າທີ່ບໍ່ສົນໃຈຢ່າງສິ້ນເຊີງ ເພາະວ່າ ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຄິດກັບຕົວເອງວ່າ
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງທົນທຸກກັບ “ຄວາມໂຊກຮ້າຍ” ດັ່ງກ່າວ. ເປັນໄປໄດ້ບໍ່
ທີ່ເຮົາບໍ່ຍຸຕິທຳຕໍ່ມະນຸດຂະໜາດນັ້ນ? ເຮົາເຮັດໃຫ້ມັນເປັນວຽກຂອງເຮົາບໍ່
ເພື່ອຊອກຫາຂໍ້ບົກຜ່ອງໃນຕົວເຈົ້າ? ເຖິງວ່າ
ບັນຫາດ້ານຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າອາດບໍ່ຮ້າຍແຮງຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ຟັນລະນາ
ແຕ່ຜ່ານຄວາມສະຫງົບພາຍນອກຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າໄດ້ແຕ້ມຮູບພາບຂອງໂລກພາຍໃນຂອງເຈົ້າແຕ່ດົນນານແລ້ວ.
ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າ
ສິ່ງດຽວທີ່ເຊື່ອງຢູ່ໃນສ່ວນລືກຂອງຫົວໃຈເຈົ້າແມ່ນຄຳປະນາມທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ
ຮ່ອງຮອຍບາງຢ່າງຂອງຄວາມໂສກເສົ້າທີ່ຄົນອື່ນເກືອບບໍ່ສາມາດແຍກແຍະອອກໄດ້.
ຍ້ອນເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ມັນບໍ່ຍຸຕິທຳຫຼາຍທີ່ຈະທົນທຸກກັບການທົດລອງດັ່ງກ່າວ ເຈົ້າຈຶ່ງສາບແຊ່;
ແລະ ຍ້ອນການທົດລອງເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໂດດດ່ຽວຂອງໂລກ
ເຈົ້າຈຶ່ງຕັດໄປດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ເບິ່ງການໂຈມຕີ ແລະ
ການກະທຳທາງວິໄນເຫຼົ່ານີ້ຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກວ່າ ເປັນການບົກປ້ອງທີ່ດີທີ່ສຸດ,
ເຈົ້າຍັງເຫັນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນການສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍຢ່າງໄຮ້ຄວາມຄິດຂອງສະຫວັນ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ
ກໍເປັນຜົນກຳສະໜອງທີ່ເໝາະສົມສຳລັບເຈົ້າ. ເຈົ້າຈຶ່ງແມ່ນໄງ່ຈ້າຫຼາຍ!
ເຈົ້າຈຳກັດຂອບເຂດເວລາທີ່ດີໄວ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດຢ່າງໄຮ້ຄວາມເມດຕາ; ເຈົ້າເຫັນການທົດລອງ
ແລະ ການກະທຳທາງວິໄນທີ່ມະຫັດສະຈັນເປັນການໂຈມຕີຈາກສັດຕູຂອງເຈົ້າຢ່າງຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ.
ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີປັບຕົວເຂົ້າກັບສະພາບແວດລ້ອມຂອງເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າເຖິງກັບບໍ່ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະພະຍາຍາມເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ເພາະວ່າ ສຳລັບເຈົ້າແລ້ວ

ເຈົ້າບໍ່ຕຸ້ມໃຈທີ່ຈະຮັບເອົາສິ່ງໃດໆຈາກການຂຽນຕີທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຕະຫຼອດເວລານີ້. ເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມຊອກຫາ ຫຼື ສຳຫຼວດຫາ ແລະ ພຽງແຕ່ຍອມຮັບຊະຕາກຳຂອງຕົວເອງ ແລະ ຍອມໄປບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ມັນນຳພາເຈົ້າໄປ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າອາດເບິ່ງຄືກັບວ່າ ເປັນການກະທຳຈາກການຂຽນຕີທີ່ປ່າເຖື່ອນແມ່ນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແບງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ຄວບຄຸມຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ; ກົງກັນຂ້າມ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນແທງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າເຫັນ “ການຂຽນຕີທີ່ໂຫດຮ້າຍ” ນີ້ເປັນພຽງສັດຕູໃນຊີວິດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ. ເຈົ້າຄິດວ່າຕົວເອງເປັນຝ່າຍຖືກທີ່ສຸດ! ມີໜ້ອຍຄັ້ງທີ່ເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ເຈົ້າທົນທຸກກັບການທົດລອງດັ່ງກ່າວຍ້ອນການໝິ່ນປະມາດຂອງຕົວເອງເຈົ້າເອງ; ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຖືວ່າ ຕົວເອງໂຊກຮ້າຍ ເຊິ່ງຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍເວົ້າວ່າ ເຮົາຊອກຫາຈັບຜິດເຈົ້າຕະຫຼອດ. ແລ້ວຕອນນີ້ ສິ່ງຕ່າງໆກໍໄດ້ມາຮອດທາງຜ່ານນີ້ແລ້ວ, ເຈົ້າຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວ ແລະ ປະຕິບັດແທ້ຫຼາຍຊໍ່ໃດ? ຈົ່ງຢ່າຄິດວ່າ ເຈົ້າແມ່ນອັດສະລິຍະຕັ້ງແຕ່ເກີດ ທີ່ຕ່ຳກວ່າສະຫວັນໜ້ອຍໜຶ່ງ ແຕ່ສູງກວ່າແຜ່ນດິນໂລກຫຼາຍ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະຫຼາດໄປກວ່າຄົນອື່ນ ແລະ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນເປັນພຽງສິ່ງທີ່ໜ້າຮັກເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເຈົ້າບ້ຳຫຼາຍສ່ຳໃດໄປກວ່າຄົນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ມີເຫດຜົນ ເພາະວ່າ ເຈົ້າຄິດວ່າ ຕົວເອງສູງສົ່ງຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຮູ້ສຶກດ້ອຍ ຄືກັບວ່າ ເຈົ້າສາມາດເຫັນທະລຸການກະທຳຂອງເຮົາຢ່າງລາຍລະອຽດທີ່ສຸດ. ທີ່ຈິງແລ້ວ, ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ຂາດເຫດຜົນຫຼາຍ ຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຄິດ ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການປະຕິບັດ ແລະ ເຈົ້າເຖິງກັບບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງປະຕິບັດໃນຕອນນີ້. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ ເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດປຽບທຽບແມ່ນແຕ່ກັບຊາວນາເຖົ້າ ທີ່ເຮັດວຽກໜັກ, ເຊິ່ງເປັນຊາວນາທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຊີວິດມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແຕ່ຍັງມອບຄວາມໄວ້ວາງໃຈທັງໝົດຂອງລາວໄວ້ກັບພອນຂອງສະຫວັນ ໃນຂະນະທີ່ລາວບູກຝັງຢູ່ໃນດິນ. ເຈົ້າບໍ່ຄິດກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າເລີຍ, ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ມີຊື່ສຽງ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຕົວເອງ. ເຈົ້າຈຶ່ງແມ່ນ “ເໜືອທຸກສິ່ງ”!

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮຽນຮູ້ ແລະ ຍັງຄົງໄງ່ຈ້າ: ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນສັດຮ້າຍບໍ່?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

125. ບາງຄົນປະດັບຕົນເອງຢ່າງສວຍງາມ, ແຕ່ໃນທາງຜິວເຜີນ: ເອື້ອຍນ້ອງປະດັບຕົນເອງຢ່າງສວຍງາມດັ່ງດອກໄມ້ ແລະ ອ້າຍນ້ອງກໍນຸ່ງເຄື່ອງຄືກັບເຈົ້າຊາຍ ຫຼື ຊາຍໜຸ່ມເຈົ້າຊູ່ທີ່ລ້ຳລວຍ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈໃນສິ່ງພາຍນອກ ເຊັ່ນ: ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກິນ ແລະ ນຸ່ງ; ຢູ່ພາຍໃນ, ພວກເຂົາຂາດແຄນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍໃນສິ່ງນີ້? ແລ້ວກໍຍັງ ມີບາງຄົນທີ່ນຸ່ງຄືກັບຄົນຂໍທານທີ່ຍາກຈົນ, ພວກເຂົາເບິ່ງຄືກັບທາດຈາກອາຊີຕາເວັນອອກແທ້ໆ!

ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈບໍ່ວ່າເຮົາຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກພວກເຈົ້າກັນແທ້?

ໃຫ້ສົນທະນາທ່າມກາງພວກເຈົ້າເອງເບິ່ງວ່າ:

ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຍັງກັນແທ້?

ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ນີ້ຄືທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເກັບກ່ຽວ, ພວກເຈົ້າບໍ່ອາຍບໍ່? ພວກເຈົ້າບໍ່ອັບອາຍບໍ່?

ພວກເຈົ້າໄດ້ສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ວຸດທິພາວະຂອງພວກເຈົ້າກໍຍັງຕ່ຳກວ່າວຸດທິພາວະຂອງນົກຈອກ!

ໃຫ້ເບິ່ງຍິ່ງສາວທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ສວຍງາມຄືກັບຮູບພາບທີ່ຢູ່ໃນເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ເຄື່ອງສ່ຳອາງຂອງພວກເຈົ້າ, ບຽບທຽບຕົນເອງໃສ່ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ແລ້ວພວກເຈົ້າບຽບທຽບຫຍັງ? ຄວາມມ່ວນໃຈຂອງພວກເຈົ້າບໍ່? ຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?

ພວກເຈົ້າຄິດວ່າເຮົາໄດ້ມາເພື່ອຄັດເລືອກເອົານາໆແບບບໍ່? ພວກເຈົ້າຊ່າງບໍ່ມີຄວາມລະອາຍໃຈ! ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ?

ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສະແຫວງຫາບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງຄວາມບາຖະໜາທີ່ເກີນຂອບເຂດຂອງພວກເຈົ້າເອງບໍ່? ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າງາມຫຼາຍ, ແຕ່ເຖິງແມ່ນເຈົ້າອາດນຸ່ງເຄື່ອງໃນທຸກລັກສະນະທີ່ສວຍງາມ, ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງໜອນດິນກະດູກກະດຶກທີ່ເກີດໃນກອງຂີ້ສັດບໍ່? ມື້ນີ້, ເຈົ້າໂຊກດີທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈາກສະຫວັນເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນໃບໜ້າທີ່ສວຍງາມຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດການຍົກເວັ້ນໂດຍຍົກເຈົ້າຂຶ້ນ. ມັນຍັງບໍ່ຊັດເຈນຕໍ່ເຈົ້າບໍ່ວ່າ

ເຈົ້າມາຈາກໃສ? ເມື່ອເວົ້າເຖິງຊີວິດ, ເຈົ້າອັດປາກຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເວົ້າຫຍັງເລີຍ, ໂງ່ຈ້າຄືກັບຮູບບັນ, ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງໜ້າດ້ານແຕ່ງຕົວເອງ! ເຈົ້າຍັງມັກໃຊ້ແປງ ແລະ ທາແບ້ງໃສ່ໃບໜ້າຂອງເຈົ້າ! ແລ້ວໃຫ້ເບິ່ງຊາຍເຈົ້າຊື່ທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ,

ຜູ້ຊາຍດີດ້ານທີ່ໃຊ້ເວລາໝົດມື້ເພື່ອຍ່າງໄປມາຢ່າງບໍ່ມີລະບົບລະບຽບ

ພ້ອມກັບສີໜ້າເສື້ອເມືຍໃນໃບໜ້າຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຄວນປະພຶດບໍ່? ແຕ່ລະຄົນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ ບໍ່ວ່າຈະເປັນຜູ້ຊາຍ ຫຼື ແມ່ຍິງ ພວກເຈົ້າໄດ້ອຸທິດຄວາມໃສ່ໃຈກັບຫຍັງໝົດມື້?

ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າເພິ່ງພາໃຜເພື່ອລ້ຽງຕົນເອງ? ຈົ່ງເບິ່ງທີ່ການນຸ່ງຖືຂອງເຈົ້າ, ເບິ່ງສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເກັບກ່ຽວໃນມືຂອງເຈົ້າ, ລູບທ້ອງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າໄດ້ກຳໄລຫຍັງຈາກລາຄາຂອງເລືອດ ແລະ

ເຫືອແຮງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍໃນຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີແຫ່ງຄວາມເຊື່ອແບບນີ້?

ເຈົ້າຍັງຄິດທີ່ຈະໄປທ່ຽວຊົມ, ເຈົ້າຍັງຄິດທີ່ຈະປະດັບປະດາເນື້ອໜັງທີ່ເໝັນເນົ່າຂອງເຈົ້າ, ນັ້ນຄືການສະແຫວງຫາທີ່ໄຮ້ຄ່າ! ເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເປັນບຸກຄົນທີ່ບົກກະຕິ, ແຕ່ບັດນີ້ ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ຜິດບົກກະຕິ, ເຈົ້າຍັງວິປະລິດອີກດ້ວຍ.

ບຸກຄົນເຊັ່ນນັ້ນຈະໜ້າດ້ານມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດເຊັ່ນນີ້, ເດີນຂະບວນແຫ່ສະເໜ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ໂອ້ອວດເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ,

ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນຕັນຫາແຫ່ງເນື້ອໜັງຢູ່ສະເໝີ,
ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງມານຮ້າຍທີ່ສົກກະບົກ ແລະ ວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍບໍ່?
ເຮົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ມານຮ້າຍທີ່ສົກກະບົກດັ່ງກ່າວຍັງຄົງມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ດົນ!
ແລ້ວຢ່າຄິດວ່າເຮົາບໍ່ຮູ້ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າອາດຮັກສາຕັນຫາຂອງເຈົ້າ ແລະ
ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າໄວ້ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຢ່າງເຄັ່ງຄັດ,
ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຄິດທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງທີ່ຕາຂອງເຈົ້າບາຖະໜາໄດ້ແນວໃດ?
ພວກເຈົ້າອີງສາວທັງຫຼາຍບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງສວຍງາມແບບນັ້ນເພື່ອເດີນຂະບວນແຫ່ງເນື້ອໜັງ
ຂອງພວກເຈົ້າບໍ່? ຜູ້ຊາຍມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງຕໍ່ພວກເຈົ້າ?
ພວກເຂົາສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຈົ້າຈາກທະເລແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດແທ້ບໍ່?
ສຳລັບບັນດາຊາຍເຈົ້າທັງຫຼາຍ,
ພວກເຈົ້າທຸກຄົນນຸ່ງເຄື່ອງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເບິ່ງຄືເປັນສຸພາບບຸລຸດ ແລະ ໂດດເດັ່ນ,
ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍຸດທະວິທີທີ່ຖືກອອກແບບມາເພື່ອນຳຄວາມສົນໃຈມາສູ່ຮູບລັກສະນະທີ່ມີສະເໜ່ຂ
ອງເຈົ້າບໍ່? ພວກເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອຜູ້ໃດ? ແມ່ຍິງມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງຕໍ່ພວກເຈົ້າ?
ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຈົ້າບໍ່? ພວກເຈົ້າ ທີ່ເປັນຜູ້ຊາຍ ແລະ
ແມ່ຍິງເອີຍ, ເຮົາໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ຕໍ່ພວກເຈົ້າ,
ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍພຽງແຕ່ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳສອງສາມຂໍ້ເທົ່ານັ້ນ.
ຫູຂອງພວກເຈົ້າຍາກທີ່ຈະໄດ້ຍິນ, ຕາຂອງພວກເຈົ້າເລີ່ມມົວ ແລະ
ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າກໍແຂງຈົນເຖິງຈຸດທີ່ບໍ່ມີຫຍັງ ນອກຈາກຕັນຫາຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າ,
ຈົນພວກເຈົ້າຕິດກັບດັກມັນ, ບໍ່ສາມາດຫຼົບຫຼີນໄດ້. ຜູ້ໃດຕ້ອງການໄປໃກ້ພວກເຈົ້າທີ່ເປັນໜອນ,
ພວກເຈົ້າທີ່ດື່ມກະດູກກະດຶກໃນຄວາມສົກກະບົກ ແລະ ເປື້ອນເປີ?
ຢ່າລືມວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່າຄົນທີ່ເຮົາຍົກມາຈາກກອງຂີ້ສັດ, ໂດຍດັ່ງເດີມແລ້ວ
ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດບົກກະຕິ.
ສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າກໍຄືຄວາມເປັນມະນຸດບົກກະຕິ ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ມີໃນຕົນເດີມ,
ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ພວກເຈົ້າເດີນຂະບວນແຫ່ງຕັນຫາຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື
ໃຫ້ອິດສະຫຼະໃນການສະແດງເນື້ອໜັງທີ່ເໝັນເນົາຂອງພວກເຈົ້າ
ເຊິ່ງຖືກຝຶກຜົນໂດຍມານຮ້າຍເປັນເວລາຫຼາຍປີ. ເມື່ອພວກເຈົ້າແຕ່ງຕັ້ງແບບນັ້ນ,
ພວກເຈົ້າບໍ່ຢ້ານບໍ່ວ່າ ພວກເຈົ້າຈະຕິດກັບດັກຮ້າຍແຮງຍິ່ງຂຶ້ນ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
ໂດຍຕົນເດີມແລ້ວ ພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນຂອງຜິດບາບ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ມໄປດ້ວຍຕັນຫາຈົນມັນເຖິງກັບໄຫຼຊົມອອກຈາກເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພວກ
ເຈົ້າ, ເປີດເຜີຍສະພາວະຂອງພວກເຈົ້າວ່າເປັນມານຮ້າຍທີ່ຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ສົກກະບົກຢ່າງເຫຼືອທຶນ?
ມັນບໍ່ແມ່ນໃນກໍລະນີທີ່ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກສິ່ງນີ້ຢ່າງຊັດເຈນກວ່າຄົນອື່ນບໍ່? ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ,

ຕາຂອງພວກເຈົ້າ, ຮິມສົບຂອງພວກເຈົ້າ,
ພວກມັນທັງໝົດບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນເປື້ອນໂດຍມານຮ້າຍທີ່ສົກກະບົກບໍ່?
ສ່ວນເຫຼົ່ານີ້ຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົກກະບົກບໍ່? ເຈົ້າຄິດວ່າ ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າບໍ່ປະພຶດ,
ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ລືສຸດທີ່ສຸດບໍ່?
ເຈົ້າຄິດວ່າການນຸ່ງເຮື້ອຜ້າທີ່ສວຍງາມຈະສາມາດບົກບິດຈິດວິນຍານທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?
ສິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ເກີດຜົນ! ເຮົາແນະນຳພວກເຈົ້າໃຫ້ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ: ຢ່າສັ່ງໂກງ ແລະ ທຳທຳເຮັດ ແລະ
ຢ່າແຕ່ຂະບວນຕົນເອງ. ພວກເຈົ້າໂອ້ອວດຕັນຫາຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ກັນເອງ,
ແຕ່ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບເປັນການຕອບແທນກໍຄືການທົນທຸກຕະຫຼອດໄປ ແລະ
ການຂຽນຕີທີ່ໄຮ້ປານີເທົ່ານັ້ນ! ພວກເຈົ້າມີຄວາມຈຳເປັນຫຍັງທີ່ຈະສົ່ງສາຍຕາໃຫ້ກັນເອງ ແລະ
ໝົກມຸ້ນຢູ່ກັບຄວາມຮັກ? ນີ້ແມ່ນການວັດແທກຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
ຂອບເຂດຄວາມທ່ຽງທຳຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?
ເຮົາກຽດຊັງບັນດາຜູ້ຄົນໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເຮັດຢາ ແລະ
ເວດມົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ; ເຮົາກຽດຊັງຊາຍໜຸ່ມ ແລະ
ອົງໜຸ່ມໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ຮັກເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາເອງ. ພວກເຈົ້າຄວນຈະຢັບຢັ້ງຕົນເອງ,
ຍ້ອນບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບົກກະຕິ ແລະ
ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໂອ້ອວດຕັນຫາຂອງພວກເຈົ້າ,
ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍໃຊ້ທຸກໂອກາດທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດໃຊ້ໄດ້,
ຍ້ອນເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າອຸດົມສົມບູນເກີນໄປ ແລະ ຕັນຫາຂອງພວກເຈົ້າກໍມີຫຼາຍເກີນໄປ!

(ຄັດຈາກບົດ “ການປະຕິບັດ (7)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

126. ຄົນທີ່ຄິດເຖິງພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄົນທີ່ມັກຄວາມສະບາຍ;
ຄົນທີ່ເບິ່ງຄືເຊື້ອ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຊື້ອແທ້ໆ; ຄົນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການເຮັດຢາ ແລະ ເວດມົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ;
ຄົນທີ່ຜິດສິນທຳ, ໃຈແຕກ ແລະ ສົກກະບົກ; ຄົນທີ່ລັກເຄື່ອງຖວາຍແກ່ພຣະເຢໂຮວາ ແລະ
ສິ່ງຂອງພຣະອົງ; ຄົນທີ່ຮັກການຕິດສິນບົນ; ຄົນທີ່ຜັນຢ່າງຂີ້ຄ້ານເຖິງການຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ;
ຄົນທີ່ອວດດີ ແລະ ທະນົງຕົວ; ຄົນທີ່ພຽງແຕ່ພະຍາຍາມຫາຊື່ສຽງ ແລະ ໂຊກລາບສ່ວນຕົວ;
ຄົນທີ່ເຜີຍແຜ່ຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ສຸພາບ; ຄົນທີ່ໝົນປະໝາດພຣະເຈົ້າເອງ; ຄົນທີ່ບໍ່ເຮັດຫຍັງ
ນອກຈາກຕັດສິນ ແລະ ກ່າວຮ້າຍພຣະເຈົ້າເອງ; ຄົນທີ່ກໍ່ຕັ້ງກຸ່ມພັກພວກ ແລະ
ສະແຫວງຫາຄວາມເປັນເອກະລາດ; ຄົນທີ່ຍົກຍ້ອງຕົນເອງເໝືອນພຣະເຈົ້າ; ຊາຍ ແລະ ອົງໜຸ່ມ,
ໄວກາງຄົນ ແລະ ໄວອາວຸໂສທີ່ໄຮ້ຄ່າ ຜູ້ເຊິ່ງຕິດກັບດັກໃນກິເລດຕັນຫາ; ຊາຍ ແລະ
ອົງທີ່ເພີດເພີນກັບຊື່ສຽງສ່ວນຕົວ ແລະ ໂຊກລາບ ແລະ
ສະແຫວງຫາສະຖານະສ່ວນຕົວທຳມະກາງຄົນອື່ນໆ;
ຄົນທີ່ບໍ່ສຳນຶກຜິດທີ່ຕິດກັບດັກຢູ່ໃນຄວາມຜິດບາບ,
ພວກເຂົາທັງໝົດບໍ່ໄດ້ເກີນຄວາມລອດພົ້ນບໍ່? ຄວາມຜິດສິນທຳ, ຄວາມຜິດບາບ, ຢາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ,

ເວດມົນ, ຄໍາເວົ້າທີ່ຫຍາບຄາຍ ແລະ
 ຄໍາເວົ້າບໍ່ສຸພາບລ້ວນແລ້ວແຕ່ກໍ່ການຈະລາຈົນທໍາມກາງພວກເຈົ້າ; ແລະ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈ ແລະ
 ຄໍາເວົ້າແຫ່ງຊີວິດແມ່ນຖືກຢຽບຢຳໃນບັນດາພວກເຈົ້າ ແລະ
 ພາສາບໍລິສຸດໄດ້ຖືກເຮັກໃຫ້ເປີດເປື້ອນໃນບັນດາພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າທີ່ເປັນຊາວຕ່າງຊາດ
 ທີ່ໃຫ້ໄປດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ!
 ຜົນຕາມມາສຸດທ້າຍຂອງພວກເຈົ້າຈະແມ່ນຫຍັງ? ຄົນທີ່ຮັກເນື້ອໜັງ,
 ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດເວດມົນຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ
 ຜູ້ທີ່ຕິດກັບດັກໃນຄວາມຜິດບາບຈາກຕັນຫາຈະສາມາດໜ້າດ້ານສືບຕໍ່ດໍາລົງຊີວິດໄດ້ແນວໃດ!
 ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນແບບພວກເຈົ້າແມ່ນໜ້ອນທີ່ເກີນຄວາມລອດພົ້ນ?
 ເຈົ້າມີສິດຫຍັງທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງນີ້ ແລະ ນັ້ນ? ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ,
 ບໍ່ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ພຽງແຕ່ຮັກເນື້ອໜັງ,
 ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ? ຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ,
 ຄົນທີ່ບໍ່ຍົກຍ້ອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ,
 ຜູ້ທີ່ວາງອຸບາຍເພື່ອເຫັນແກ່ສະຖານະຂອງພວກເຂົາເອງ, ຜູ້ທີ່ຍົກຍ້ອງຕົນເອງ,
 ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນຄືເກົ່າບໍ່ ແມ່ນແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ?
 ແມ່ນຫຍັງຄືຄຸນຄ່າໃນການຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ?
 ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ຫຼື ບໍ່
 ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບວ່າຄວາມອາວຸໂສຂອງເຈົ້າມີຫຼາຍສ່ຳໃດ ຫຼື ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຈັກບີແລ້ວ
 ແລະ ແຮງໄກທີ່ມັນຈະຂຶ້ນກັບວ່າເຈົ້າໄດ້ສ້າງຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືຫຼາຍສ່ຳໃດ. ກົງກັນຂ້າມ
 ມັນຂຶ້ນກັບວ່າ ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າໄດ້ເກີດຜົນ ຫຼື ບໍ່. ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ
 ຄົນທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນແມ່ນ “ຕົ້ນໄມ້” ທີ່ອອກໝາກ, ບໍ່ແມ່ນຕົ້ນໄມ້ທີ່ມີໃບຂຽວງາມ ແລະ
 ເຕັມໄປດ້ວຍດອກ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເກີດໝາກຫຍັງເລີຍ.
 ເຖິງແມ່ນເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເວລາຫຼາຍປີເພື່ອພະເນຈອນຕາມທ້ອງຖະໜົນ, ມັນສໍາຄັນຫຍັງ?
 ຄໍາພະຍານຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ?
 ຄວາມເຄົາລົບຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນມີໜ້ອຍກວ່າຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຕົນເອງ ແລະ
 ຄວາມບາຖະໜາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາຂອງເຈົ້າ, ບຸກຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມບໍ່?
 ພວກເຂົາຈະສາມາດເປັນຕົ້ນແບບ ແລະ ແບບຢ່າງສໍາລັບຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ?
 ທໍາມະຊາດຂອງເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້, ເຈົ້າກະບົດເກີນໄປ,
 ເຈົ້າເກີນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ! ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຈະຖືກກໍາຈັດບໍ່?
 ເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງເຮົາສໍາເລັດບໍ່ແມ່ນເວລາແຫ່ງການມາເຖິງຂອງວັນສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າບໍ່?
 ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ກ່າວພຣະທໍາຫຼາຍຂໍ້ທໍາມກາງພວກເຈົ້າ,
 ມີຈັກຂໍ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າຫຼຸຂອງພວກເຈົ້າແທ້ໆ? ມີຈັກຂໍ້ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງ?

ເມື່ອພາລະກິດຂອງເຮົາສິ້ນສຸດລົງ,
ເວລາທີ່ເຈົ້າເຊົາຢືນຂັດຂວາງເຮົາ.

ນັ້ນຈະເປັນເວລາທີ່ເຈົ້າເຊົາຕໍ່ຕ້ານເຮົາ,
ໃນເວລາທີ່ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດ,

ພວກເຈົ້າກໍປະພຶດຕໍ່ຕ້ານເຮົາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ;

ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດຕາມພຣະທໍາຂອງເຮົາຈັກເທື່ອ. ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ
ເຈົ້າປະຕິບັດ “ພາລະກິດ” ຂອງເຈົ້າເອງ, ສ້າງອານາຈັກນ້ອຍໆຂອງເຈົ້າເອງ.
ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງເລີຍນອກຈາກກຸ່ມໝາໃນ ແລະ ໝາ, ເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອຕໍ່ຕ້ານເຮົາ!
ເຈົ້າພະຍາຍາມຢູ່ສະເໝີທີ່ຈະນໍາເອົາຄົນທີ່ມອບຄວາມຮັກໃຫ້ເຈົ້າທັງໝົດເຂົ້າສູ່ອ້ອມກອດຂອງເຈົ້າ
າ, ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຂອງເຈົ້າມີຢູ່ໃສ? ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນຫຼອກລວງ!
ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຟັງ ຫຼື ຄວາມເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນຫຼອກລວງ ແລະ
ໝົ່ນປະໝາດ! ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ບໍ່? ຜູ້ຊາຍທີ່ຜິດສິນທໍາ ແລະ
ເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາທາງເພດຕ້ອງການສະເໝີທີ່ຈະດຶງດູດໃສເພນີທີ່ຍິ້ວເອົາມາຫາພວກເຂົາເພື່ອ
ຄວາມສຸກຂອງພວກເຂົາເອງ.

ເຮົາຈະບໍ່ຊ່ວຍມານຮ້າຍທີ່ຜິດສິນທໍາທາງເພດແບບນັ້ນໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງເດັດຂາດ.

ເຮົາກຽດຊັງພວກເຈົ້າ ມານຮ້າຍທີ່ສົກກະບົກ ແລະ ຄວາມເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາ ແລະ
ຄວາມຍິ້ວຍວນຂອງພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຈົມລົງສູ່ນະຣົກ. ພວກເຈົ້າມີຫຍັງໃຫ້ແກ້ຕົວບໍ່?
ພວກເຈົ້າ ມານຮ້າຍທີ່ສົກກະບົກ ແລະ ວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນເປັນຕາລັງກຽດ!
ພວກເຈົ້າເປັນຕາຂີ້ດຽດ! ຂີ້ເຫຍື້ອແບບນີ້ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ?
ພວກເຂົາທີ່ຕິດກັບດັກໃນຄວາມຜິດບາບຈະຍັງສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນບໍ່? ມື້ນີ້ ຄວາມຈິງນີ້,
ຫົນທາງນີ້ ແລະ ຊີວິດນີ້ບໍ່ໄດ້ດຶງດູດໃຈພວກເຈົ້າ; ກົງກັນຂ້າມ
ພວກເຈົ້າຖືກດຶງດູດຫາຄວາມຜິດບາບ; ຫາເງິນ; ຫາຖານະ, ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ;
ຫາຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ; ຫາຄວາມເຈົ້າຊ້ຂອງຜູ້ຊາຍ ແລະ ສະເໜ່ຂອງແມ່ຍິງ.
ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາ?

ພາບລັກຂອງພວກເຈົ້າເຖິງກັບຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ,

ສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າເຖິງກັບສູງສົ່ງກວ່າພຣະເຈົ້າ,

ດ້ານກຽດຊື່ສຽງຂອງພວກເຈົ້າໃນທໍາມະກາງມະນຸດແມ່ນບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງ,

ພວກເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນຮູບບັນທີ່ຜູ້ຄົນບູຊາ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນອັກຄະເທວະດາບໍ່?

ເມື່ອຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນຖືກເປີດເຜີຍ

ເຊິ່ງຍັງເປັນເວລາທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໃກ້ຈະເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມັນ,

ຫຼາຍຄົນໃນບັນດາພວກເຈົ້າຈະເປັນຊາກສົບທີ່ເກີນຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຕ້ອງຖືກກໍາຈັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການປະຕິບັດ (7)” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

127. ມະນຸດແມ່ນຄົນຊົ່ວທີ່ບໍ່ມີຄໍາ ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າກັບຕົວເອງ.
ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຮັກແມ່ນແຕ່ຕົວເອງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ຢຽບຍໍາຕົວເອງ

ແລ້ວນີ້ບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມບໍ່ມີຄ່າຂອງພວກເຂົາບໍ່?

ມະນຸດແມ່ນຄືກັນກັບຍິງຊົ່ວທີ່ຫຼິ້ນເກມກັບຕົວເອງ ແລະ

ມອບຕົວເອງດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈໃຫ້ຄົນອື່ນລ່ວງເກີນ. ເຖິງດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນກໍຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າ

ພວກເຂົາຕ່ຳຕ້ອຍພຽງໃດ. ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກໃນການເຮັດວຽກເພື່ອຜູ້ອື່ນ ຫຼື ໄອ້ລົມກັບຜູ້ອື່ນ
ໂດຍເອົາຕົວເອງໄປຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຜູ້ອື່ນ;

ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມສົກກະປົກທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດບໍ່? ເຖິງແມ່ນວ່າ

ເຮົາບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບຊີວິດໃນທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບຊີວິດຂອງມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ

ແຕ່ເຮົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນຫຼາຍກ່ຽວກັບທຸກການເຄື່ອນໄຫວ, ທຸກການປະຕິບັດ,

ທຸກຖ້ອຍຄ່າ ແລະ ທຸກການກະທຳຂອງມະນຸດ.

ເຮົາເຖິງກັບສາມາດເປີດໂປງຄວາມອັບອາຍທີ່ສຸດຂອງມະນຸດ

ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພວກເຂົາບໍ່ກ້າທີ່ຈະເປີດເຜີຍການເຮັດຜິດຢ່າງລັບງຂອງພວກເຂົາເອງ ຫຼື

ຍອມຕໍ່ຕົນເອງຂອງພວກເຂົາ.

ພວກເຂົາບໍ່ກ້າທີ່ຈະເປີດເຜີຍສະພາບທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປຄືກັນກັບຫອຍທີ່ຖອຍເຂົາ
ປືອກຂອງພວກມັນ. ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກຕົວເອງ,

ຂໍ້ຜິດພາດອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງແມ່ນຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະອວດອ້າງສະເໜ່ຂອງພ

ວກເຂົາຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ ໂດຍອວດໃບໜ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ;

ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງທີ່ສຸດ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຜູ້ຄົນແມ່ນຜິດປົກກະຕິ

ແລະ ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງບຸກຄົນແບບປົກກະຕິຂອງຜູ້ຄົນກໍຂາດຫາຍໄປ,

ແລ້ວນັບພາສາຫຍັງກັບຄວາມສຳພັນແບບປົກກະຕິລະຫວ່າງພວກເຂົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 14”

ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງ

ກາຍ)

128. ຈົນກວ່າຜູ້ຄົນໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມຈິງ,

ມັນຄືທຳມະຊາດຂອງຊາຕານທີ່ເຂົ້າຄວບຄຸມ ແລະ ມີອຳນາດເໜືອພວກເຂົາຈາກພາຍໃນ.

ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ທຳມະຊາດນັ້ນນຳໄປສູ່ຫຍັງ? ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນແກ່ຕົວ?

ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງປົກປ້ອງຕ່ຳແໜ່ງຂອງເຈົ້າເອງ? ເປັນຫຍັງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຈົ້າຈຶ່ງແຮງກ້າຫຼາຍ?

ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງມັກສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳເຫຼົ່ານັ້ນ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງມັກຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນ?

ແມ່ນຫຍັງຄືເພິ່ນຖານທີ່ເຈົ້າມັກສິ່ງດັ່ງກ່າວ? ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມາຈາກໃສ?

ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງມີຄວາມສຸກທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາພວກມັນ? ຮອດຕອນນີ້,

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນກໍໄດ້ມາເຂົ້າໃຈວ່າ

ເຫດຜົນຫຼັກໆທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍຄືພວກມັນປະກອບມີພຶດຂອງຊາຕານ.

ແຕ່ສຳລັບພຶດຂອງຊາຕານແມ່ນຫຍັງນັ້ນ, ມັນສາມາດຖືກສະແດງອອກດ້ວຍຄຳເວົ້າຢ່າງສົມບູນ.

ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຖ້າເຈົ້າຖາມຜູ້ເຮັດຊົ່ວບາງຄົນວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດແບບນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຈະຕອບວ່າ “ມະນຸດທຸກຄົນເຮັດເພື່ອຕົນເອງ ແລະ ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ”. ວະລີໜຶ່ງຢ່າງນີ້ສ້າງແດງເຖິງຮາກແທ້ຂອງບັນຫາ.

ເຫດຜົນຂອງຊາຕານໄດ້ກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ.

ພວກເຂົາອາດເຮັດສິ່ງຕ່າງໆສໍາລັບຈຸດປະສົງນີ້ ຫຼື ຈຸດປະສົງນັ້ນ, ແຕ່ພວກເຂົາເຮັດມັນສໍາລັບຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ. ທຸກຄົນຄິດວ່າ

ຍ້ອນມະນຸດທຸກຄົນເຮັດເພື່ອຕົນເອງ ແລະ ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ, ພວກເຂົາກໍຄວນມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພວກເຂົາເອງ,

ເຮັດທຸກສິ່ງດ້ວຍອຳນາດຂອງພວກເຂົາເພື່ອຮັບປະກັນຕໍາແໜ່ງທີ່ດີ ແລະ ອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. “ມະນຸດທຸກຄົນເຮັດເພື່ອຕົນເອງ ແລະ

ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ”, ນີ້ແມ່ນຊີວິດ ແລະ ບັດຊະຍາຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນຍັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ. ຄຳຢືນຢັນນີ້ແມ່ນພຶດຕະການຂອງຊາຕານແທ້ໆ

ແລະ ເມື່ອຜູ້ຄົນໄດ້ຊົມລັບ, ມັນກໍກາຍມາເປັນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ. ທຳມະຊາດຂອງຊາຕານແມ່ນຖືກເປີດໂປງຜ່ານຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້;

ພວກມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຳມະຊາດນັ້ນຢ່າງສົມບູນ. ພຶດນີ້ໄດ້ກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ ພ້ອມທັງເປັນພື້ນຖານການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມໄດ້ຖືກຄອບງວ່າໂດຍພຶດນີ້ຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ.

ທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດແມ່ນເພື່ອຕົວມັນເອງ. ມັນປາຖະໜາທີ່ຈະຢູ່ເໝືອນພຣະເຈົ້າ,

ເປັນອິດສະຫຼະຈາກພຣະອົງ ແລະ ມີອຳນາດດ້ວຍຕົວມັນເອງ ແລະ

ຄອບຄອງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງ. ສະນັ້ນ

ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດຈຶ່ງແມ່ນທຳມະຊາດຂອງຊາຕານ. ແທ້ຈິງແລ້ວ

ຄຳຂວັນຂອງຫຼາຍຄົນສາມາດເປັນຕົວແທນ ແລະ ສະທ້ອນເຖິງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ.

ໃນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດ ແລະ ໃນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າ,

ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະພະຍາຍາມປິດບັງຕົນເອງແນວໃດກໍຕາມ,

ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປິດບັງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາໄດ້. ມີບາງຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍເວົ້າຄວາມຈິງ ແລະ

ເກັ່ງໃນການທຳທຳ, ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຄົນອື່ນມີປະຕິກິລິຍາກັບພວກເຂົາເປັນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງ,

ທຳມະຊາດທີ່ຫຼອກລວງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊື່ສັດທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາກໍຈະຖືກຄົ້ນພົບ.

ໃນທີ່ສຸດ, ຄົນອື່ນຈະມາເຖິງຂໍ້ສະຫຼຸບບາງຢ່າງ: ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ເຄີຍກ່າວຄຳເວົ້າແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ

ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ຫຼອກລວງ. ຄຳຢືນຢັນນີ້ເວົ້າຕໍ່ທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ; ມັນຄືພາບປະກອບ ແລະ

ຫຼັກຖານທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງທຳມະຊາດ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພວກເຂົາ.

ບັດຊະຍາສໍາລັບການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຄືການບໍ່ບອກຄວາມຈິງແກ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ແລະ

ຍັງເປັນການບໍ່ເຊື່ອຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ.

ທຳມະຊາດແບບຊາຕານຂອງມະນຸດປະກອບມີບັດຊະຍາຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ. ບາງເທື່ອ
 ເຈົ້າເອງກໍ່ເຖິງກັບບໍ່ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈມັນ,
 ແຕ່ທຸກຊ່ວງເວລາໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍ່ອີງຕາມສິ່ງນັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າກໍ່ຄິດວ່າ
 ບັດຊະຍານີ້ຂ້ອນຂ້າງຖືກຕ້ອງ, ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ບໍ່ຜິດພາດ. ສິ່ງນີ້ກໍ່ພຽງພໍເພື່ອສະແດງວ່າ
 ບັດຊະຍາຂອງຊາຕານໄດ້ກາຍມາເປັນທຳມະຊາດຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ
 ພວກເຂົາກໍ່ດຳລົງຊີວິດຕາມບັດຊະຍາຂອງຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ
 ບໍ່ກະບົດຕໍ່ມັນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ສະນັ້ນ
 ພວກເຂົາກໍ່ລັງເປີດເຜີຍທຳມະຊາດແບບຊາຕານຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ ແລະ ໃນທຸກດ້ານ
 ພວກເຂົາກໍ່ດຳລົງຊີວິດໂດຍບັດຊະຍາຂອງຊາຕານຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ.
 ທຳມະຊາດຂອງຊາຕານຄືຊີວິດຂອງມະນຸດ.

(“ວິທີຢ່າງໃນເສັ້ນທາງຂອງເປໂຕ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

129. ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດແມ່ນຂ້ອນຂ້າງແຕກຕ່າງຈາກແກ່ນແທ້ຂອງເຮົາ,
 ຍ້ອນທຳມະຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດແມ່ນເກີດມາຈາກຊາຕານທັງສິ້ນ;
 ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກຊາຕານຈັດການ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ນັ້ນກໍ່ຄື
 ມະນຸດດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມຊື່ຮ້າຍຂອງຊາຕານ.
 ມະນຸດບໍ່ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໂລກແຫ່ງຄວາມຈິງ ຫຼື ສະພາບແວດລ້ອມທີ່ບໍ່ລົບສຸດ ແລະ
 ແຮງໄກທີ່ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງ. ດັ່ງນັ້ນ,
 ມັນຈຶ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຈະມີຄວາມຈິງພາຍໃນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາຕັ້ງແຕ່ຊ່ວງເວລາ
 ທີ່ເກີດມາ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຈະເກີດມາພ້ອມກັບແກ່ນແທ້ທີ່ຍ່າເກງ ແລະ
 ເຊື້ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ຜູ້ຄົນມີທຳມະຊາດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເຊື້ອຟັງພຣະເຈົ້າ
 ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮັກສຳລັບຄວາມຈິງ. ທຳມະຊາດນີ້ແມ່ນບັນຫາທີ່ເຮົາຕ້ອງການສົນທະນາ ນັ້ນກໍ່ຄື
 ການທໍລະຍົດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ: ການທໍລະຍົດ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

130. ພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນການທໍລະຍົດ.
 ພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ສາມາດຈົບຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາແມ່ນການທໍລະຍົດ. ການຫຼອກລວງເຮົາ ແລະ
 ການໃຊ້ຄວາມຊື່ຕົວເພື່ອຫຼອກລວງເຮົາແມ່ນການທໍລະຍົດ. ການມີແນວຄິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ
 ການເຜີຍແຜ່ແນວຄິດເຫຼົ່ານັ້ນໄປທຸກບ່ອນແມ່ນການທໍລະຍົດ. ການບໍ່ສາມາດຍືນຍົດຄຳພະຍານ
 ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງເຮົາແມ່ນການທໍລະຍົດ. ການທຳທຳຢັ້ມແບບປອມງໃນຫົວໃຈ
 ໃນເວລາທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກເຮົາແມ່ນການທໍລະຍົດ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນການກະທຳທີ່ທໍລະຍົດ
 ເຊິ່ງພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ຢູ່ສະເໝີ ແລະ
 ພວກມັນກໍ່ຍັງແມ່ນເລື່ອງທຳມະດາໃນບັນດາພວກເຈົ້າ.
 ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນທຳມະກາງພວກເຈົ້າທີ່ຄິດວ່າສິ່ງນີ້ແມ່ນບັນຫາ, ແຕ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຄິດ.

ເຮົາບໍ່ສາມາດຖືເອົາການທີ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງທໍລະຍົດເຮົາເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສໍາຄັນ ແລະ
 ເຮົາບໍ່ສາມາດເມີນເສີຍກັບມັນໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ບັດນີ້
 ເມື່ອເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດໃນທຳມະການພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍປະພຶດໃນລັກສະນະນີ້,
 ຖ້າມີໜຶ່ງມາເຖິງເມື່ອບໍ່ມີໃຜເຝົ້າເບິ່ງພວກເຈົ້າ,
 ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນຄືກັບໃຈນທີ່ແຕ່ງຕັ້ງຕົນເອງເປັນກະສັດບໍ່? ເມື່ອສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນ ແລະ
 ພວກເຈົ້າໄດ້ສ້າງໄພພິບັດ, ຜູ້ໃດຈະຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອທຳຄວາມສະອາດຫຼັງຈາກພວກເຈົ້າ?
 ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ການກະທຳທີ່ທໍລະຍົດບາງຄັ້ງກໍເປັນພຽງແຕ່ເຫດການຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ,
 ບໍ່ແມ່ນພຶດຕິກຳຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
 ບໍ່ໄດ້ເກີດປະໂຫຍດຫຍັງຈາກການສົນທະນາດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງດັ່ງກ່າວ,
 ໃນລັກສະນະທີ່ທຳຮ້າຍຄວາມທະນົງຕົນຂອງພວກເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຈົ້າຄິດແບບນັ້ນແທ້ໆ,
 ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍຂາດຄວາມຮູ້ສຶກ. ການຄິດແບບນັ້ນເປັນຕົວຢ່າງ ແລະ
 ແມ່ພິມຂອງຄວາມກະບົດ. ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດແມ່ນຊີວິດຂອງເຂົາ;
 ມັນແມ່ນຫຼັກການທີ່ເຂົາເພິ່ງພາເພື່ອຢູ່ລອດ ແລະ ເຂົາບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້.
 ທຳມະຊາດແຫ່ງຄວາມທໍລະຍົດກໍຄືກັນ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຮັດບາງຢ່າງເພື່ອທໍລະຍົດຍາດຕິພົນນ້ອງ
 ຫຼື ໝູ່ເພື່ອນ, ມັນກໍພິສູດວ່າ ມັນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ
 ທຳມະຊາດທີ່ເຈົ້າເກີດມາພ້ອມ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ: ການທໍລະຍົດ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

131. ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ສາມາດນຳໃຊ້ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາເອງ
 ເພື່ອສະແດງເຖິງໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ. ແນ່ນອນ
 ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງນີ້ແມ່ນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ.
 ຖ້າເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ເວົ້າໃນລັກສະນະທີ່ຫຼອກລວງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍກະທຳໃນລັກສະນະທີ່ມີແລ່ນຫຼ່ຽມ ແລະ
 ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມັນເປັນເລື່ອງງ່າຍຫຼາຍທີ່ຈະໃຫ້ຄົນອື່ນຖືກເຈົ້າຫຼອກລວງ.
 ຖ້າທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າຊົ່ວຮ້າຍ, ຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າອາດຈະຟັງມ່ວນ,
 ແຕ່ການກະທຳຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດປິດບັງກົນລວງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າໄດ້.
 ຖ້າທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າຂີ້ຄ້ານ,
 ແລ້ວທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າເວົ້າກໍຈະແມ່ນເພື່ອຫຼີກເວັ້ນຄວາມຮັບຜິດຊອບສຳລັບຄວາມເຮັດພິບັດພິທີ
 ແລະ ຄວາມຂີ້ຄ້ານຂອງເຈົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າຈະຊ້າ ແລະ ພິບັດພິທີ ແລະ
 ຂ້ອນຂ້າງແກ້ງໃນການປິດບັງຄວາມຈິງ. ຖ້າທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມເອົາໃຈໃສ່,
 ແລ້ວຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າກໍຈະມີເຫດຜົນ ແລະ
 ການກະທຳຂອງເຈົ້າກໍຍັງຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງເປັນຢ່າງດີເຊັ່ນກັນ.
 ຖ້າທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າຄືຄວາມຈິງຮັກພັກດີ, ແລ້ວຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າຈິງໃຈຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ
 ວິທີເຈົ້າເຮັດສິ່ງຕ່າງໆກໍມີເຫດຜົນ, ປາສະຈາກສິ່ງທີ່ອາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າອຶດອັດ.

ຖ້າທ່ານມະຊາດຂອງເຈົ້າແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາ ຫຼື ໂລບມາເພື່ອເງິນ, ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍມັກຈະເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເຈົ້າຈະເຮັດການກະທຳທີ່ຜິດປົກກະຕິ ແລະ ໄຮ້ສິນທຳ ເຊິ່ງຜູ້ຄົນຈະບໍ່ລົມໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນລັງກຽດ. ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າມາ, ຖ້າເຈົ້າມີທຳມະຊາດຂອງການທໍລະຍົດ ແລ້ວເຈົ້າກໍສາມາດບົດບ່ອນຕົນເອງອອກຈາກມັນໄດ້ຍາກ. ຢ່າໄວ້ໃຈໃນໂຊກສະຕາທີ່ວ່າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຜິດຕໍ່ຄົນອື່ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີທຳມະຊາດຂອງການທໍລະຍົດ. ຖ້ານັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດ ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ໜ້າລັງກຽດ. ພຣະທຳທັງໝົດຂອງເຮົາໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແມ່ນແນໃສ່ທຸກຄົນ, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຫຼັກຄົນ ຫຼື ຄົນປະເພດໃດໜຶ່ງ. ພຽງແຕ່ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ທໍລະຍົດເຮົາໃນເລື່ອງໜຶ່ງ ບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດທໍລະຍົດເຮົາໃນເລື່ອງອື່ນໄດ້. ໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ບາງຄົນສູນເສຍຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງພວກເຂົາ ໃນລະຫວ່າງຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນການແຕ່ງດອງຂອງພວກເຂົາ. ບາງຄົນປະຖິ້ມພັນທະຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາໃນລະຫວ່າງທີ່ຄອບຄົວແຕກແຍກ. ບາງຄົນປະຖິ້ມເຮົາເພື່ອສະແຫວງຫາຊ່ວຍເວລາແຫ່ງຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ. ບາງຄົນຍອມຕົກຢູ່ໃນຮ່ອມພູທີ່ມີແທນທີ່ຈະອາໄສຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຮັບຄວາມສຸກຈາກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ບາງຄົນເມີນເສີຍຄຳແນະນຳຂອງໝູ່ເພື່ອນ ເພື່ອເຫັນແກ່ການຕອບສະໜອງຕັນຫາພວກເຂົາສຳລັບຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ແມ່ນແຕ່ດຽວນີ້ກໍບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຜິດພາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບ່ຽງເສັ້ນທາງຂອງພວກເຂົາໄດ້. ບາງຄົນພຽງແຕ່ດຳເນີນຊີວິດຊົ່ວຄາວພາຍໃຕ້ຊື່ຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກເຮົາ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນພຽງແຕ່ອຸທິດເລັກນ້ອຍຕໍ່ເຮົາພາຍໃຕ້ການຖືກບີບບັງຄັບ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຍຶດຕິດກັບຊີວິດ ແລະ ຍ້ານກົວຄວາມຕາຍ. ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ການກະທຳອື່ນໆທີ່ຜິດສິນທຳ ແລະ ບໍ່ມີສັກສີ ບໍ່ແມ່ນພຶດຕິກຳທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ທໍລະຍົດເຮົາໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແຕ່ດົນແລ້ວບໍ່? ແນ່ນອນຢູ່, ເຮົາຮູ້ຈັກວ່າ ຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ວາງແຜນລ່ວງໜ້າທີ່ຈະທໍລະຍົດເຮົາ; ການທໍລະຍົດຂອງພວກເຂົາແມ່ນການເປີດເຜີຍໂດຍທຳມະຊາດເຖິງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ມີໃຜຕ້ອງການຈະທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາ ແລະ ບໍ່ມີໃຜມີຄວາມສຸກ ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບາງສິ່ງເພື່ອທໍລະຍົດເຮົາ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາກຳລັງສັ່ນເຊັນດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວ ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າກຳລັງຄິດ ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຈະໂຖ່ການທໍລະຍົດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ວິທີທີ່ຈະປ່ຽນແປງສະຖານະການໃນປັດຈຸບັນບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ: ການທໍລະຍົດ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

132. ພວກເຈົ້າຖືກແຍກອອກຈາກຕົມ ແລະ ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມ ພວກເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກເລືອກຈາກສິ່ງເສດເຫຼືອ, ເປັນສິ່ງສົກກະບົກ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ. ພວກເຈົ້າເປັນຂອງຊາຕານ ແລະ ເຄີຍຖືກມັນຢຽບຍໍ່າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີມົນທົນ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າຖືກແຍກອອກຈາກຕົມ ແລະ ນອກຈາກຈະຫ່າງໄກຈາກຄວາມບໍ່ລືສຸດແລ້ວ ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າຄືສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນມະນຸດ ເຊິ່ງໄດ້ກາຍເປັນໝາຍໃຫ້ຊາຕານຫຼອກລວງຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ.

ນີ້ແມ່ນການປະເມີນທີ່ເໝາະສົມກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວ່າ ໂດຍເດີມແລ້ວ ພວກເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ລືສຸດ ທີ່ພົບເຫັນໃນນ້ຳເປື້ອນ ແລະ ຕົມ ເຊິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງທີ່ເປັນຕາປາດຖະໜາເຊັ່ນປາ ແລະ ກຸ້ງ ເນື່ອງຈາກວ່າບໍ່ຄວາມສຸກໃດໆມາຈາກຕົວພວກເຈົ້າເລີຍ. ຖ້າໃຫ້ເວົ້າແບບກົງໄປກົງມາ ພວກເຈົ້າກໍແມ່ນສັດຮ້າຍທີ່ມີຄຸນຄ່າຕໍ່າຂອງສັງຄົມທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍ, ຮ້າຍແຮງກວ່າໝູ ແລະ ໝາ. ເວົ້າຕາມກົງກໍຄື

ການຈະເວົ້າເຖິງພວກເຈົ້າໂດຍໃຊ້ຖ້ອຍຄຳດັ່ງກ່າວນັ້ນບໍ່ແມ່ນການເວົ້າທີ່ເກີນຄວາມຈິງ ຫຼື ເປັນການເວົ້າທີ່ເກີນເຫດຜົນ; ກົງກັນຂ້າມ ແຕ່ມັນແມ່ນວິທີເພື່ອເຮັດໃຫ້ບັນຫາງ່າຍຂຶ້ນ. ອີ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ

ການເວົ້າເຖິງພວກເຈົ້າໂດຍໃຊ້ຖ້ອຍຄຳດັ່ງກ່າວແມ່ນວິທີສະແດງຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ພວກເຈົ້າ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ຖ້ອຍຄຳ, ພຶດຕິກຳແບບມະນຸດ ແລະ ທຸກລັກສະນະໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງລວມທັງສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຕົມ ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າ ຕົວຕົນຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນ “ບໍ່ປົກກະຕິ”.

(ຈາກບົດ “ຕົວຕົນໂດຍທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງພວກເຂົາ: ພວກເຂົາເປັນແບບໃດກັນແທ້?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

133. ມະນຸດຊາດເປັນສ່ວນປະກອບໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ ແຕ່ຖ້າໃຫ້ເວົ້າໃຫ້ຖືກຕ້ອງກວ່ານີ້ ມະນຸດຊາດກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍກວ່າສັດຕູຂອງເຮົາ. ມະນຸດຊາດເປັນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາ. ມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍກວ່າລູກຫຼານຂອງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຮົາໄດ້ສາບແລ້ງ. ມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍກວ່າລູກຫຼານຂອງນາຍເທວະດາທີ່ທໍລະຍົດເຮົາ. ມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍກວ່າມໍລະດົກຂອງພວກມານຮ້າຍທີ່ເຮົາໄດ້ປະຕິເສດມາດົນນານແລ້ວ ແລະ ໄດ້ເປັນສັດຕູອັນຮ້າຍກາດຂອງເຮົາທີ່ບໍ່ສາມາດຄືນດີກັນໄດ້ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້. ເນື່ອງຈາກທ້ອງຟ້າທີ່ຢູ່ເທິງມະນຸດຊາດທຸກຄົນບໍ່ສົດໃສ ແລະ ມືດມົວ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມແຈ້ງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ ແລະ ໂລກມະນຸດຖືກໂຍນລົງສູ່ຄວາມມືດສະນິດ ເພື່ອວ່າ

ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນໂລກມະນຸດນັ້ນບໍ່ສາມາດເຫັນມືຂອງເຂົາທີ່ອີ່ນອອກໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງເຂົາ

າ ຫຼື ເຫັນຕາເວັນເມື່ອເຂົາເຈົ້າຍົກທົວຂອງເຂົາຂຶ້ນ. ເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ກ້ອງຕົນຂອງພວກແມ່ນຂີ້ຕົມ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍບວກຊຸມ ເຊິ່ງກ້ຽວໄປກ້ຽວມາຢ່າງຄົດລ້ຽວ; ທົ່ວແຜ່ນດິນແມ່ນຮົກໄປດ້ວຍຊາກສົບ. ມຸມມືດແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຊາກສົບຂອງຄົນຕາຍ ແລະ ໃນມຸມທີ່ເຢັນ ແລະ ມີຮົ່ມແມ່ນມີພວກມານຮ້າຍອາໄສຢູ່.

ທົ່ວທຸກແຫ່ງທົນໃນໂລກມະນຸດແມ່ນມີພວກມານຮ້າຍໄປມາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.

ລູກຫຼານຂອງສັດຮ້າຍທຸກປະເພດ ທີ່ບົກຄຸມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ສົກກະບົກ

ແມ່ນຕິດຢູ່ໃນສົງຄາມທີ່ຈັດກອງກຳລັງທະຫານຢ່າງເປັນລະບຽບ

ໂດຍມີສຽງດັງກ້ອງສະທ້ານຫວັ່ນໄຫວໃນຫົວໃຈ. ໃນເວລາດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ໃນໂລກດັ່ງກ່າວ,

“ສະຫວັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ” ດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ຄົນຈະສະແຫວງຫາຄວາມສຸກແຫ່ງຊີວິດໄດ້ຢູ່ໃສ?

ຄົນໆໜຶ່ງຈະຄົ້ນຫາຈຸດໝາຍປາຍທາງຊີວິດຂອງຕົນໄດ້ຢູ່ໃສ?

ມະນຸດຊາດໄດ້ຖືກຢຽບຢູ່ຢ່າງຮຸນແຮງໃຕ້ຕຶນຂອງຊາຕານມາດົນນານ,

ໄດ້ເປັນນັກສະແດງໃນຮູບພາບຂອງຊາຕານຕັ້ງແຕ່ທຳອິດ, ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ມະນຸດຊາດທີ່ເປັນຕົວຢ່າງຂອງຊາຕານ ແລະ

ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເຄື່ອງພິສູດຢັ້ງຢືນວ່າມະນຸດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບຊາຕານຢ່າງຊັດເຈນ.

ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ຕຳລາມ,

ເຊື້ອສາຍຂອງຊາດມະນຸດທີ່ຊົ່ວຊ້າເຫຼົ່ານີ້ຈະສາມາດເປັນພະຍານຜ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ແລ້ວຄວາມສະງ່າລາສີຂອງເຮົາມີຢູ່ໃສ? ໃຜຈະສາມາດເລີ່ມກ່າວຄຳພະຍານຂອງເຮົາ? ເພາະວ່າ

ສັດຕູທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມໂຊມ, ທີ່ຕັ້ງຕົນເປັນບໍລະບັກຕໍ່ເຮົາ

ໄດ້ຍຶດເອົາມະນຸດທີ່ເຮົາສ້າງມາແຕ່ດົນນານທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະງ່າລາສີຂອງເຮົາ ແລະ

ຄວາມເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ ທີ່ເຮົາໃຫ້ການດູແລພວກເຂົາ.

ມັນໄດ້ຍາດຊຶງເອົາຄວາມສະງ່າລາສີຂອງເຮົາໄປ ແລະ

ສິ່ງດຽວທີ່ມັນເຮັດຄືບຸກຜັງຈິດໃຈມະນຸດດ້ວຍຢາພິດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ

ແລະ ດ້ວຍນ້ຳໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງສະຕິບັນຍາຂອງຄົນດີ ແລະ ຄົນຊົ່ວ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການເປັນຄົນທີ່ແທ້ຈິງໝາຍເຖິງຫຍັງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

134.

ພຶດຕິກຳເປັນເວລາຫຼາຍປີຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ໜ້າເຮົາໄດ້ມອບຄຳຕອບທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະ ຄຳຖາມສຳລັບຄຳຕອບນີ້ກໍຄື: “ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີ່ຂອງມະນຸດຕໍ່ໜ້າຄວາມຈິງ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ?”

ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ເຮົາທຸ່ມເທົ່າໃສ່ມະນຸດໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງເຮົາໃນການຮັກມະນຸດ

ດ ແລະ

ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດຕໍ່ໜ້າເຮົາໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນເຖິງທາດແທ້ຂອງເຂົາທີ່ກຽດຊັງຄວາມ

ຈິງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ. ຕະຫຼອດເວລາ ເຮົາເປັນຫ່ວງທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາ

ແຕ່ບໍ່ມີເວລາໃດເລີຍທີ່ຜູ້ຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົານັ້ນຈະສາມາດຮັບພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້;
ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮັບແມ່ນແຕ່ຂໍ້ສະເໜີຕ່າງໆຂອງເຮົາ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເສົ້າໃຈຕະຫຼອດເວລາ.
ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຂົ້າໃຈເຮົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຍອມຮັບເຮົາໄດ້
ເຖິງແມ່ນວ່າທຳທີ່ຂອງເຮົາຈະຈິງໃຈ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາຈະອ່ອນໄຫວ.
ທຸກຄົນພະຍາຍາມປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເຮົາໄດ້ຝາກຝັງໃຫ້ກັບພວກເຂົາຕາມແນວຄວາມຄິດຂອງ
ພວກເຂົາເອງ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາເຈດຕະນາຂອງເຮົາ
ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຖາມເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຂົາ.
ພວກເຂົາຍັງອ້າງວ່າພວກເຂົາຮັບໃຊ້ເຮົາຢ່າງຊື່ສັດ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາພາກັນກະບົດຕໍ່ເຮົາ.
ຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າ ຄວາມຈິງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮັບໄດ້ ຫຼື
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດນຳໄປປະຕິບັດຕົວຈິງໄດ້ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ. ໃນຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ,
ຄວາມຈິງຂອງເຮົາກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຖືກປະຕິເສດ ແລະ ຖືກປະຖິ້ມ. ໃນເວລາດຽວກັນ
ຜູ້ຄົນຮັບຮູ້ວ່າເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າໃນຄຳເວົ້າ ແຕ່ຍັງເຊື່ອວ່າເຮົາວ່າເປັນຄົນນອກທີ່ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ,
ແນວທາງ ຫຼື ຊີວິດ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກຄວາມຈິງນີ້:
ພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຕະຫຼອດໄປ. ເຮົາເປັນຜູ້ໃຫ້ຊີວິດແກ່ມະນຸດ ແລະ
ເປັນຜູ້ນຳພາໜຶ່ງດຽວສຳລັບມະນຸດຊາດ. ຄຸນຄ່າ ແລະ
ຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດຂຶ້ນໂດຍອີງຕາມວ່າມະນຸດຊາດຮັບຮູ້ ຫຼື
ຍອມຮັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ບໍ່ ແຕ່ອີງຕາມແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທຳເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ຈະສາມາດຮັບພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ກໍຕາມ
ແຕ່ຄຸນຄ່າຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພວກມັນ
ທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດບໍ່ອາດສາມາດປະເມີນໄດ້ໂດຍມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ
ເມື່ອຜະເຊີນກັບມະນຸດຫຼາຍຄົນທີ່ກະບົດ, ໂຕ້ແຍ້ງ ຫຼື ດູກູກພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ,
ທຳທີ່ຂອງເຮົາຄືສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ: ໃຫ້ເວລາ ແລະ ຄວາມຈິງເປັນພະຍານຂອງເຮົາ ແລະ
ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນຄວາມຈິງ, ແນວທາງ ແລະ ຊີວິດ.
ໃຫ້ພຣະທຳຂອງເຮົາສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວແມ່ນຖືກຕ້ອງ,
ມັນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະກອບມື ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນຍອມຮັບ.
ເຮົາຈະໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຈິງນີ້:
ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງເຕັມເມັດເຕັມໜ່ວຍ,
ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດນຳພຣະທຳຂອງເຮົາໄປປະຕິບັດຕົວຈິງ,
ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຈຸດປະສົງໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ
ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຍ້ອນພຣະທຳຂອງເຮົາ
ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກພຣະທຳຂອງເຮົາລົງໂທດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ແມ່ນເປັນຄົນທີ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຮົາ
ຄ້ອນເລັກຂອງເຮົາຈະບໍ່ມີວັນຢູ່ໄກຈາກພວກເຂົາເລີຍ.

ແລະ

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າຄວນພິຈາລະນາການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ກັບຄືນຝັ່ງ: ເປັນສ່ວນວນຂອງພາສາຈີ, ເຊິ່ງໝາຍເຖິງ “ກັບຕົວຈາກຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ”.

ຂ. ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບບໍ່ມີວະລີ “ດ້ວຍວິທີນີ້”.

(III) ພຣະທຳກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍແນວຄິດທາງສາສະໜາ,
ແນວຄິດນອກຮີດ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອຜິດຂອງມະນຸດຊາດຜູ້ເສື່ອມຊາມ

135. ໃນຄວາມເຊື່ອພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າຄວນມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໂດຍອີງໃສ່ພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ໂດຍບໍ່ຜິດພ້ຽນໃນຄວາມເຊື່ອ ຫຼື ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ກ່ອນອື່ນໝົດ ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືພື້ນຖານຂອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

ທຸກຄວາມເຊື່ອທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ຖືກຕ້ອງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຂາດການຍອມຮັບພຣະທຳທີ່ບໍ່ລົບຊົດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ ເຊິ່ງເປັນການຍອມຮັບທີ່ພິດພ້ຽນ ແລະ ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ທັກສະທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງບຸກຄົນທາງສາສະໜາຄືການນຳເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຍອມຮັບໃນອະດີດ ແລ້ວກວດສອບຂໍ້ພຣະທຳນັ້ນໂດຍອີງໃສ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ. ເມື່ອເວລາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ຖ້າເຈົ້າຢຶດຕິດກັບສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍ່ລົບຊົດເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງຂຶ້ນໃນອະດີດ ແລ້ວການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າຈະເກີດມີສິ່ງກົດກັນ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າກໍຈະລ້າສະໄໝ ເຊິ່ງເປັນພິທີກຳທາງສາສະໜາ. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຕ້ອງຖ່ອມຕົວ ແລະ ອົດທົນຢູ່ພາຍນອກ... ຖ້າເຈົ້າຳນຳຄວາມຮູ້ປະເພດນີ້ໄປປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ ແລ້ວຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວກໍເປັນແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ ແລະ ການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວກໍກາຍມາເປັນການປະຕິບັດຂອງຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ.

“ແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ” ໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ລ້າສະໄໝ ແລະ ເຊົາໃຊ້ກັນແລ້ວ (ລວມທັງການຍອມຮັບພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້ ແລະ ແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະວິນຍານບໍ່ລົບຊົດໄດ້ເປີດເຜີຍໂດຍກົງ) ແລະ ຖ້ານຳເອົາພຣະທຳດັ່ງກ່າວໄປປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ, ພຣະທຳນັ້ນກໍຈະເປັນສິ່ງຂັດຂວາງຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດກັບມະນຸດເລີຍ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດລົບລ້າງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວເຂົາ ທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜານັ້ນອອກ ແລ້ວສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນກໍຈະກາຍມາເປັນອຸປະສັກໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດ. ຄົນທີ່ມີແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາບໍ່ມີທາງນຳທັນບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ ບໍ່ລົບຊົດໄດ້, ພວກເຂົາລຳຊ້າໃນທຸກບາດກ້າວ, ເພາະແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຄິດວ່າ ຕົນເອງທ່ຽງທຳຢ່າງອີ່ງ ແລະ ອວດດີ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກອາໄລອາວອນໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ ແລະ ກະທຳໃນອະດີດ; ຖ້າມັນລ້າສະໄໝແລ້ວ ພຣະອົງກໍທຳລາຍມັນຖິ້ມ. ແນ່ນອນ

ເຈົ້າສາມາດປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ? ຖ້າເຈົ້າຢຶດຕິດກັບພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໃນອະດີດ
ສິ່ງນີ້ຈະພິສູດໄດ້ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ?

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນ
ແຕ່ຢຶດຕິດກັບແສງສະຫວ່າງໃນອະດີດ ສິ່ງນີ້ສາມາດພິສູດໄດ້ບໍ່ວ່າ
ເຈົ້າເດີນຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາບໍ່?
ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງອາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

136. ຍ້ອນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມີການພັດທະນາໃໝ່ຢູ່ເປັນປະຈຳ,
ຈຶ່ງມີພາລະກິດທີ່ຫຼ້າສະໄໝ ແລະ ເກົ່າ ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດໃໝ່ເກີດຂຶ້ນ. ພາລະກິດເກົ່າ ແລະ
ໃໝ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ຂັດແຍ່ງກັນ ແຕ່ສົ່ງເສີມກັນ;
ທຸກບາດກ້າວຂອງພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນສືບຕໍ່ຈົນຮອດຍຸກສຸດທ້າຍ. ຍ້ອນມີພາລະກິດໃໝ່,
ສິ່ງເກົ່າ ແນ່ນອນ ກໍຕ້ອງໄດ້ທຳລາຍຖິ້ມ. ຕົວຢ່າງ:
ການປະຕິບັດບາງຢ່າງທີ່ຖືກຈັດຕັ້ງເປັນເວລາດົນນານ ແລະ ຖ້ອຍຄຳທີ່ເປັນນິໄສຂອງມະນຸດ
ປະກອບດ້ວຍປະສົບການ ແລະ ການສັ່ງສອນເປັນເວລາຫຼາຍປີຂອງມະນຸດ
ໄດ້ສ້າງແນວຄວາມຄິດທຸກປະເພດໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ.
ແຕ່ສິ່ງທີ່ຄາດຫວັງໄປຫຼາຍກວ່ານັ້ນກ່ຽວກັບການສ້າງແນວຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວຂອງມະນຸດກໍຄື
ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ເປີດເຜີຍໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ ແລະ
ຈິດໃຈໂດຍທຳມະຊາດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ເຫັນ
ຮ່ວມກັບການແຜ່ຂະຫຍາຍຂອງທິດສະດີຕາມປະເພນີຕັ້ງແຕ່ສະໄໝບູຮານມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ.
ມັນຖືກຕ້ອງທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ໃນລະຫວ່າງເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດ
ໄດ້ມີອິດທິພົນແຫ່ງແນວຄິດທີ່ຫຼາກຫຼາຍເກີດຂຶ້ນ ແລະ
ເກີດວິວັດທະນາການແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈຕາມແນວຄິດທຸກປະເພດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນຜູ້ຄົນ
ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນທາງສາສະໜາຫຼາຍຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນສັດຕູຂອງພຣະອົງ.
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເມື່ອແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາຂອງຄົນໜັກແໜ້ນຂຶ້ນ
ພວກເຂົາກໍຈະກາຍເປັນສັດຕູ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ, ບໍ່ເຄີຍເກົ່າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສ້າງທິດສະດີ
ແຕ່ທາງກົງກັນຂ້າມ ພາລະກິດດັ່ງກ່າວໄດ້ປ່ຽນແປງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ
ເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໃນຂອບເຂດທັງນ້ອຍ ແລະ ກວ້າງກວ່າເກົ່າ.
ພາລະກິດນີ້ແມ່ນເປັນການສະແດງອອກເຖິງຈິດໃຈໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ.
ມັນຍັງແມ່ນຫຼັກການໂດຍທຳມະຊາດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ໜຶ່ງໃນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍ.

ຖ້າພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍວິທີນີ້ ມະນຸດຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ ຫຼື ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຊາຕານກໍຈະບໍ່ຖືກບາບປາມ. ດ້ວຍເຫດນີ້

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງມີການປ່ຽນແປງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເຊິ່ງເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ເປັນບົກກະຕິ ແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວ ແມ່ນເປັນບົກກະຕິດີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ

ວິທີທີ່ມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແຕກຕ່າງກັນພໍສົມຄວນ. ພວກເຂົາຍຶດຕິດກັບທິດສະດີ ແລະ ລະບົບເກົ່າແກ່ທີ່ຕົນລັງເຄີຍ ແລະ ຍິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເກົ່າຫຼາຍສ່ຳໃດ ຍິ່ງຖືກໃຈພວກເຂົາຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ.

ຄວາມຄິດທີ່ໃກ້ຈ້າຂອງມະນຸດ, ຈິດໃຈເໝືອນດັ່ງກ້ອນຫີນທີ່ບໍ່ຍອມອ່ອນນ້ອມ ຈະສາມາດຍອມຮັບພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເລິກເຊິ່ງໄດ້ແນວໃດ?

ມະນຸດມັກຈະກຽດຊັງພຣະເຈົ້າທີ່ໃໝ່ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າສະເໝີ; ເຂົາພຽງແຕ່ມັກພຣະເຈົ້າອົງເດີມ, ຜູ້ທີ່ມີແຂ້ວຍາວ, ຜົມສີຂາວ ແລະ ຢູ່ກັບທີ່. ຍ້ວນວ່າ ພຣະເຈົ້າ ແລະ

ມະນຸດມີຄວາມມັກສ່ວນຕົວທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂໍ້ຂັດແຍ້ງເຫຼົ່ານີ້ມີມາຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງໄດ້ເກືອບຫົກພັນປີ

ແລະ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ຂໍ້ຂັດແຍ້ງດັ່ງກ່າວກໍຍັງມີຢູ່. ມະນຸດແມ່ນນອກເໜືອທີ່ຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂແລ້ວ. ບາງເທື່ອ

ເປັນຍ້ອນຄວາມດີດ້ານຂອງມະນຸດ ຫຼື ເປັນຍ້ອນຂໍ້ບັນຍັດການຈັດການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຝ່າຜົນໄດ້

ທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດເຮັດໃຫ້ຄູສອນສາດສະໜາ ແລະ ຜູ້ຍິງເຫຼົ່ານັ້ນຍັງຍຶດຕິດກັບໜັງສື ແລະ ປຶ້ມເກົ່າແກ່ທີ່ຂາດຄຸນນະພາບ,

ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງທີ່ຍັງບໍ່ສຳເລັດນັ້ນ ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີໃຜຢູ່ຄຽງຂ້າງພຣະອົງເລີຍ.

ເຖິງແມ່ນຂໍ້ຂັດແຍ້ງເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຂໍ້ຂັດແຍ້ງດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໃສ່ໃຈໃນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ,

ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈຂໍ້ຂັດແຍ້ງໃດໆທັງສິ້ນ. ບໍ່ວ່າຈະມີ ຫຼື ບໍ່ມີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມະນຸດຍັງຍຶດຖືໃນຄວາມເຊື່ອ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ

ແລະ ແນວຄວາມຄິດນັ້ນເລີຍ. ແຕ່ມີສິ່ງໜຶ່ງທີ່ພິສູດໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນກໍຄື: ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດຈະບໍ່ຜິດຜົນໄປຈາກທຳທີ່ຂອງຕົນ, ແຕ່

ບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເຄື່ອນຍ້າຍເປັນປະຈຳ ແລະ ພຣະອົງປ່ຽນແປງທຳທີ່ຂອງພຣະອົງຕາມສະພາບແວດລ້ອມຢູ່ສະເໝີ

ເຊິ່ງໃນທີ່ສຸດກໍຈະແມ່ນມະນຸດເອງທີ່ໄດ້ຮັບການຜ່າຍແພ້ໂດຍບໍ່ມີການຕໍ່ສູ້. ໃນຂະນະດຽວກັນ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ສັດຕູທັງຫຼາຍຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະໄດ້ ແລະ

ພຣະອົງຍັງເປັນຜູ້ຊະນະເລີດຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງລວມທັງຜູ້ທີ່ໄດ້ເອົາຊະນະ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເອົາຊະນະ. ມີຜູ້ໃດແດ່ທີ່ສາມາດແຂ່ງຂັນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ?

ແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດອາດເບິ່ງຄືວ່າ ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນວ່າ
 ພວກເຂົາທຸກຄົນເກີດຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ອະໄພມະນຸດຍ້ອນສິ່ງນີ້,
 ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງຍັງບໍ່ຍົກຍ້ອງມະນຸດທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ “ເພື່ອພຣະເຈົ້າ”
 ເຊິ່ງຢູ່ນອກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງຮູ້ສຶກລັງກຽດແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ
 ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ເກົ່າ ແລະ
 ບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະແມ່ນແຕ່ຮັບຮູ້ວັນທີທີ່ແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ບາກົດຂຶ້ນເປັນຄັ້ງທຳອິດ.
 ພຣະອົງບໍ່ຍອມຮັບເລີຍວ່າ ແນວຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ເກີດມາຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ
 ຍ້ອນແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດແຜ່ຂະຫຍາຍໂດຍມະນຸດ;
 ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງພວກມັນແມ່ນມາຈາກຄວາມຄິດ ແລະ ຈິດໃຈຂອງມະນຸດເອງ ແລະ
 ບໍ່ແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ມາຈາກຊາຕານ.
 ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຄືການເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃໝ່ ແລະ ມີຊີວິດຊີວາຢູ່ສະເໝີ
 ບໍ່ແມ່ນແກ່ເຖົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຊີວິດຊີວາ ແລະ
 ເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດຕັ້ງໝັ້ນກັບການປ່ຽນແປງໃນແຕ່ລະຍຸກ ແລະ
 ແຕ່ລະສະໄໝ, ບໍ່ເປັນນິດນິລັນ ແລະ ບໍ່ເປັນອຳມະຕະ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າ
 ຜູ້ສ້າງມະນຸດໃຫ້ມີຊີວິດ ແລະ ເປັນຄົນໃໝ່ ເຊິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບມານຮ້າຍຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຕາຍ
 ແລະ ເປັນຄົນເກົ່າ. ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້ບໍ່? ເຈົ້າມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ
 ແລະ ບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ ກໍຍ້ອນເຈົ້າມີຄວາມຄິດຄັບແຄບ.
 ບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນເຫດຜົນທີ່ວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເລັກນ້ອຍເກີນໄປ ຫຼື
 ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ມັນບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງ.
 ການທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າກໍຍ້ອນວ່າ
 ເຈົ້າຂາດຄວາມເຊື່ອຟັງຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ
 ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ມີລັກສະນະທີ່ຄ້າຍຄືກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ
 ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຢ່າງຫຍຸ້ງຍາກໄປໝົດສຳລັບເຈົ້າ.
 ສິ່ງທັງໝົດນີ້ເປັນຜົນມາຈາກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງເລີຍກັບພຣະເຈົ້າ;
 ຄວາມທົນທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມໂຊກຮ້າຍແມ່ນເປັນຜົນມາຈາກມະນຸດ. ເພາະວ່າ
 ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດີສະເໝີ:
 ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າມີແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆນາໆ ແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າປ່ຽນແປງ ແລະ
 ຖືກສ້າງໃໝ່ຕາມຍຸກສະໄໝຂອງມັນ. ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເບິ່ງອອກຈາກສອງສິ່ງນີ້
 ທີ່ແຕກຕ່າງກັນເລີຍ ແລະ ມີແຕ່ກວດສອບ ຫຼື ວິເຄາະຢູ່ເປັນປະຈຳ. ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າ
 ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຫຍຸ້ງຍາກໄປສຳລັບເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ເກີນໄປ.

ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດນ້ອຍໆຖືພວກເຈົ້າຍັງກ້າຮັບເອົາສິ່ງບໍ່ສໍາຄັນທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ພວກເຈົ້າກ່ອນໜ້ານີ້
ແລ້ວຫັນກັບມາ ແລະ ໂຈມຕີພຣະເຈົ້າ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດບໍ່?
ມັນຖືກຕ້ອງແລ້ວທີ່ຈະເວົ້າວ່າ

ມະນຸດບໍ່ມີຄຸນສົມບັດແທ້ໆໃນການສະແດງຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພວກເຂົາແຮງຍັງບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະແຕ່ງຂະບວນອ້ອມພາສາທີ່ໄຮ້ຄ່າ, ມີກິ່ນເໝັນ, ເນົ່າເປື້ອນ,
ສວຍງາມຂອງພວກເຂົາ ຕາມທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາ,
ບໍ່ຕ້ອງເວົ້າຫຍັງເຖິງເລື່ອງຫຍັງກໍຕາມທີ່ເປັນແນວຄິດເປີເປື້ອນເຫຼົ່ານັ້ນ.
ແລ້ວພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນໄຮ້ຄ່າຫຼາຍກວ່ານັ້ນອີກບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງອາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້”
ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

137. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສືບຕໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ
ເຖິງແມ່ນວ່າຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ,
ວິທີການທີ່ພຣະອົງໃຊ້ດໍາເນີນພາລະກິດແມ່ນປ່ຽນແປງຕະຫຼອດເວລາ
ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າກໍປ່ຽນແປງເຊັ່ນດຽວກັນ.
ອີ່ງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຂຶ້ນ
ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງທົ່ວເຖິງຫຼາຍຂຶ້ນ.
ການປ່ຽນແປງທີ່ສອດຄ່ອງກັນກໍເກີດຂຶ້ນໃນອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດເຊັ່ນກັນ
ດ້ວຍການບຸກຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ມັນແມ່ນຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປ່ຽນແປງຢູ່ເປັນປະຈຳ,
ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
ຄົນໂງ່ຈ້າເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງຈິ່ງໄດ້ເລີ່ມຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍສອດຄ່ອງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ
ເພາະພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃໝ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າເລີຍ ແລະ
ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດຊ້ໍາພາລະກິດແບບເກົ່າ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ
ພຣະອົງດໍາເນີນພາລະກິດແບບໃໝ່ທີ່ບໍ່ເຄີຍເຮັດມາກ່ອນຢ່າງກ້າວໜ້າ.
ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດຊ້ໍາພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ມະນຸດຕັດສິນພາລະກິດໃນບັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນອະດີດໂດ
ຍບໍ່ປ່ຽນແປງ, ມັນຈຶ່ງຍາກຫຼາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຈະດໍາເນີນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຍຸກໃໝ່.
ມະນຸດສ້າງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍເກີນໄປ! ເຂົາມີການຄິດທີ່ມີຂອບເຂດຫຼາຍເກີນໄປ!
ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ທຸກຄົນຈໍາກັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວ.
ເມື່ອເຂົາອອກຈາກພຣະເຈົ້າ ມະນຸດກໍສູນເສຍຊີວິດ, ຄວາມຈິງ ແລະ ພອນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ມະນຸດກໍບໍ່ຍອມຮັບຊີວິດ ຫຼື ຄວາມຈິງເລີຍ,

ແຮງໄກທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ.

ມະນຸດທຸກຄົນຫວັງຈະໄດ້ຮັບພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ບໍ່ສາມາດອົດທົນຕໍ່ການປ່ຽນແປງຕ່າງໆໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ

ເຊື່ອວ່າ

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ,

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງຄົງຢຸດຢູ່ບ່ອນເກົ່າຕະຫຼອດໄປ.

ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ

ທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດຕາມກົດເກນ ແລະ ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ

ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະເປັນທີ່ພໍໃຈຢູ່ສະເໝີ.

ພວກເຂົາມີຄວາມຄິດເຫັນວ່າ

ພຣະເຈົ້າສາມາດເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດບັນຍັດ

ແລະ

ພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອມະນຸດ;

ມັນແມ່ນຄວາມຄິດເຫັນຂອງພວກເຂົາເຊັ່ນທີ່ຄິດວ່າ

ພຣະເຈົ້າບໍ່ຄວນ

ແລະ

ບໍ່ສາມາດເຫັນອກວ່າພຣະຄຳພີໄດ້.

ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຄິດເຫັນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເປັນໂສ້ມັດພວກເຂົາຢ່າງແໜ້ນຕິດຢູ່ກັບກົດບັນຍັດແຫ່ງຍຸກເດີມ ແລະ ຄຶງພວກເຂົາໃສ່ກົດລະບຽບທີ່ຕາຍ.

ເຖິງກັບມີຄົນທີ່ເຊື່ອອີກວ່າ

ພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າອາດເປັນແນວໃດກໍຕາມ

ມັນຕ້ອງຖືກສະໜັບສະໜູນໂດຍຄຳທ່ານວາຍ ແລະ ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດດັ່ງກ່າວ

ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ “ແທ້ຈິງ” ຕ້ອງໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ

ພາລະກິດດັ່ງກ່າວກໍບໍ່ສາມາດເປັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ. ນອກຈາກຫົວໃຈທີ່ໂງ່າຈ້າຂອງມະນຸດ

ແລະ ທຳມະຊາດແຫ່ງການກະບົດທີ່ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບຕົນເອງ ແລະ ຄວາມທະນົງຕົນ,

ມັນຍິ່ງຍາກຫຼາຍຂຶ້ນສຳລັບເຂົາທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມະນຸດບໍ່ພິຈາລະນາພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລະມັດລະວັງ

ຫຼື

ບໍ່ຍອມຮັບມັນດ້ວຍຄວາມອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົນ;

ກົງກັນຂ້າມ

ເຂົານຳໃຊ້ທ່າທີ່ງູດຖຸກ

ໃນຂະນະທີ່ເຂົາວ່າການເປີດເຜີຍ

ແລະ

ການຊີ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ບໍ່ແມ່ນການປະພຶດຂອງຄົນທີ່ກະບົດ

ແລະ

ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າບໍ່?

ມະນຸດປະເພດນີ້ຈະສາມາດຮັບການເຫັນພ້ອມຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດທີ່ຈຳກັດພຣະເຈົ້າໃນແນວຄິດຂອງເຂົາຈະສາມາດຮັບການເປີດເຜີຍຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

138.

ໃນເມື່ອມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ,

ເຂົາກໍຕ້ອງຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະບາດກ້າວຢ່າງໃກ້ຊິດ;

ເຂົາຄວນ

“ຕິດຕາມພຣະເມສານ້ອຍບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະໄປໃສກໍຕາມ”.

ມີພຽງແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເປັນຄົນສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ,
ມີພຽງແຕ່ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ຄົນທີ່ຕິດຕາມຕົວອັກສອນ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນຄືກັບທາດ
ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກກຳຈັດໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນແຕ່ລະໄລຍະຂອງເວລາ,
ພຣະເຈົ້າຈະເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ ຈະມີການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ທ່າມກາງມະນຸດ.
ຖ້າມະນຸດພຽງແຕ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງທີ່ວ່າ “ພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າ” ແລະ
“ພຣະເຢຊູເປັນພຣະຄຣິດ” ເຊິ່ງເປັນຄວາມຈິງທີ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ໄດ້ກັບຍຸກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ,
ແລ້ວມະນຸດກໍຈະນຳບໍ່ທັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ
ຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕະຫຼອດໄປ.
ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍຕາມ,
ມະນຸດກໍຕິດຕາມໂດຍບໍ່ສົງໄສແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ເຂົາກໍຕິດຕາມຢ່າງໃກ້ຊິດ. ໃນວິທີນີ້,
ມະນຸດຈະສາມາດຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກຳຈັດໄດ້ແນວໃດ? ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ,
ຕາບໃດທີ່ມະນຸດໝັ້ນໃຈວ່າ ນັ້ນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
ຮ່ວມມືໃນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສໃດໆ ແລະ
ພະຍາຍາມບັນລຸເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຂົາຈະຖືກລົງໂທດໄດ້ແນວໃດ?
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຢຸດເຊົາຈັກເທື່ອ, ບາດກ້າວຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢຸດສະງັດຈັກເທື່ອ
ແລະ ກ່ອນການລ່າເລັດພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຫຍຸ້ງຢູ່ສະເໝີ ແລະ
ບໍ່ເຄີຍຢຸດຈັກເທື່ອ. ແຕ່ມະນຸດແມ່ນແຕກຕ່າງ:
ເມື່ອໄດ້ຮັບພຽງແຕ່ຈຳນວນເລັກນ້ອຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ເຂົາກໍປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງນັ້ນຄືກັບວ່າມັນຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ; ເມື່ອໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ເລັກນ້ອຍ,
ເຂົາກໍບໍ່ສືບຕໍ່ຕິດຕາມບາດກ້າວພາລະກິດທີ່ໃໝ່ກວ່າຂອງພຣະເຈົ້າ;
ເມື່ອໄດ້ເຫັນພຽງແຕ່ສ່ວນເລັກນ້ອຍໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເຂົາກໍກຳນົດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຮ່າງໄມ້ຟິເສດທັນທີ ແລະ
ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຍັງຄົງຢູ່ໃນຮູບຮ່າງນີ້ທີ່ເຂົາເຫັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຂົາ, ເຊິ່ງມັນເປັນແບບນີ້ໃນອະດີດ
ແລະ ຈະເປັນແບບນີ້ໃນອະນາຄົດ; ເມື່ອໄດ້ຮັບພຽງແຕ່ຄວາມຮູ້ຜິວເຜີນ,
ມະນຸດກໍພູມໃຈຈົນເຂົາລືມຕົນເອງ ແລະ ເລີ່ມປະກາດແບບບໍ່ມີເຫດຜົນເຖິງອຸປະນິໄສ ແລະ
ຄວາມເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າວ່າບໍ່ມີຢູ່ຈິງແທ້; ແລະ
ເມື່ອໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນໜຶ່ງໃນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ບໍ່ວ່າຄົນທີ່ປະກາດພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າຈະເປັນຄົນປະເພດໃດກໍຕາມ,
ມະນຸດກໍບໍ່ຍອມຮັບມັນ. ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ;
ພວກເຂົາຫົວບູຮານເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບສິ່ງໃໝ່ໄດ້.
ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວແມ່ນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍັງປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດເຊື່ອວ່າ

ຊາວອິດສະຣາເອັນແມ່ນຜິດທີ່ “ເຊື່ອໃນພຣະເຢໂຮວາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ”
ແຕ່ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ກໍສະແດງບົດບາດທີ່ພວກເຂົາ “ເຊື່ອໃນພຣະເຢໂຮວາເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ປະຕິເສດພຣະເຢຊູ” ແລະ “ປາຖະໜາການກັບມາຂອງພຣະເມຊີອາ,
ແຕ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເມຊີອາຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ”.
ແລ້ວບໍ່ແປກໃຈເລີຍທີ່ຜູ້ຄົນຍັງດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງຊາຕານຫຼັງຈາກທີ່ຍອມຮັບໜຶ່ງ
ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ນີ້ບໍ່ແມ່ນຜົນຂອງການກະບົດຂອງມະນຸດບໍ່?
ຊາວຄຣິສຕຽນທົ່ວໂລກທີ່ນໍາບໍ່ທັນພາລະກິດໃໝ່ແຫ່ງປັດຈຸບັນ
ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຍຶດຕິດກັບຄວາມຫວັງທີ່ວ່າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ໂຊກດີ ແລະ
ສົມມຸດວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມປາຖະໜາແຕ່ລະຢ່າງຂອງພວກເຂົາສໍາເລັດ.
ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງໝັ້ນໃຈວ່າ
ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງພາພວກເຂົາຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນຊັ້ນສາມ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ໝັ້ນໃຈວ່າ
ພຣະເຢຊູຈະມາເພື່ອຮັບເອົາພວກເຂົາຂີ້ເທິງເມກສີຂາວໄດ້ແນວໃດ,
ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະເວົ້າດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ສຸດວ່າ
ພຣະເຢຊູຈະມາເທິງເມກສີຂາວແທ້ໆໃນມື້ທີ່ພວກເຂົາຈົນຕະນາການ ຫຼື ບໍ່.
ພວກເຂົາທຸກຄົນວິຕົກກັງວົນ ແລະ ເຮັດຫຍັງບໍ່ຖືກ; ພວກເຂົາເອງຍິ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ
ພຣະເຈົ້າຈະພາພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນທີ່ເປັນຄົນກຸ່ມນ້ອຍທີ່ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ
ຜູ້ທີ່ມາຈາກແຕ່ລະນິກາຍຂຶ້ນໄປ ຫຼື ບໍ່. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຕອນນີ້, ໃນຍຸກປັດຈຸບັນ,
ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ
ບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ນອກຈາກນັບມື້ດ້ວຍນິ້ວມືຂອງພວກເຂົາ.
ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເມສາໂອຍຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນ
ຈຶ່ງຈະສາມາດຮັບເອົາພອນສຸດທ້າຍໄດ້, ໃນຂະນະທີ່ “ຄົນສະຫຼາດ” ເຫຼົ່ານັ້ນ
ທີ່ບໍ່ສາມາດຕິດຕາມຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ ແຕ່ຍັງເຊື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບທັງໝົດ
ແມ່ນບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານເຖິງການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ພວກເຂົາທຸກຄົນເຊື່ອວ່າ
ພວກເຂົາເປັນຄົນສະຫຼາດທີ່ສຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ພວກເຂົາຍຸດການພັດທະນາທີ່ສືບເນື່ອງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນເລີຍ ແລະ
ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ສຸດວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະພາພວກເຂົາຜູ້ທີ່
“ມີຄວາມຊື່ສັດທີ່ສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຕິບັດຕາມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ”
ຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາມີ “ຄວາມຊື່ສັດທີ່ສຸດ” ຕໍ່ພຣະທໍາທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ, ຄໍາເວົ້າ
ແລະ ການກະທໍາຂອງພວກເຂົາກໍຍັງເປັນຕາລັງກຽດຫຼາຍ
ເພາະພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເຮັດການຫຼອກລວງ ແລະ
ການຊົ່ວຮ້າຍ. ຄົນທີ່ບໍ່ຕິດຕາມຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ,

ຄົນທີ່ນຳບໍ່ທັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຄົນທີ່ພຽງແຕ່ຍຶດຕິດກັບພາລະກິດເດີມ
 ແມ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ,
 ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມແມ່ນໄດ້ກາຍເປັນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ,
 ໄດ້ກາຍເປັນຄົນທີ່ຖືກປະຕິເສດໃນຍຸກໃໝ່ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ຈະຖືກລົງໂທດ.
 ມີຄົນທີ່ເປັນຕາເວດທະນາກວ່າພວກເຂົາຢູ່ບໍ່? ຫຼາຍຄົນເຖິງກັບເຊື່ອວ່າ
 ທຸກຄົນທີ່ປະຕິເສດພຣະບັນຍັດເດີມ ແລະ ຍອມຮັບພາລະກິດໃໝ່ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມສຳນຶກ.
 ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ພຽງແຕ່ເວົ້າເຖິງ “ຄວາມສຳນຶກ” ແລະ
 ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະຖືກຄວາມສຳນຶກຂອງພວກເຂົາເອງຕັດຄວາມຄາດ
 ຫວັງຂອງພວກເຂົາໃນທີ່ສຸດ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນ ແລະ
 ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຍຶດຕິດກັບມັນ.
 ສິ່ງທີ່ຄວນຖືກປະຕິເສດກໍຖືກປະຕິເສດ, ສິ່ງທີ່ຄວນຖືກກຳຈັດກໍຖືກກຳຈັດ.
 ແຕ່ມະນຸດເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຍຶດຕິດພຽງແຕ່ສ່ວນເລັກນ້ອຍດຽວຂອງ
 ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບໍ່ມີເຫດຜົນຂອງມະນຸດບໍ່?
 ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງມະນຸດບໍ່? ອີ່ງຜູ້ຄົນບໍ່ກ້າ ແລະ
 ລະມັດລະວັງເກີນໄປຍ້ອນພວກເຂົາຍ້ານບໍ່ໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດ,
 ພວກເຂົາກໍຍິ່ງບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບພອນສຸດທ້າຍ.
 ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຢ່າງທາດ
 ກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ສະແດງຄວາມຊື່ສັດທີ່ສຸດຕໍ່ພຣະບັນຍັດ ແລະ
 ຍິ່ງພວກເຂົາສະແດງຄວາມຊື່ສັດດັ່ງກ່າວຕໍ່ພຣະບັນຍັດຫຼາຍສ່ຳໃດ,
 ພວກເຂົາກໍຍິ່ງເປັນກະບົດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ຍ້ອນບັດຈຸບັນແມ່ນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ
 ແລະ ບໍ່ແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ພາລະກິດໃນບັດຈຸບັນ ແລະ
 ພາລະກິດໃນອະດີດກໍບໍ່ສາມາດກ່າວໃນລົມຫາຍໃຈດຽວກັນ ຫຼື
 ພາລະກິດໃນອະດີດແມ່ນບໍ່ສາມາດບຽບທຽບກັບພາລະກິດໃນບັດຈຸບັນໄດ້.
 ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດກໍໄດ້ປ່ຽນແປງໄປເຊັ່ນກັນ;
 ມັນບໍ່ແມ່ນການຍຶດຕິດກັບພຣະບັນຍັດ ຫຼື ແບກໄມ້ກາງແຂນ. ສະນັ້ນ
 ຄວາມຊື່ສັດຂອງຜູ້ຄົນຕໍ່ພຣະບັນຍັດ ແລະ
 ໄມ້ກາງແຂນແມ່ນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

139. ທຸກຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນກັບດັກຂອງຊາຕານ,
 ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດໂດຍເນື້ອໜັງ, ດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມປາຖະໜາທີ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ
 ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນກຸ່ມຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້. ມີຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ
 ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້ ແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນນະມັດສະການຮູບປັ້ນແບບງົມງວາຍ.

ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ຊື່ຂອງເຮົາວ່າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ລືສຸດ,
ພວກເຂົາກໍຍັງຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບເຮົາ ແລະ
ຄໍາເວົ້າຂອງພວກເຂົາກໍຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມອວດດີ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຕົນເອງທີ່ສຸດ;
ຍ້ອນວ່າ ໃນສ່ວນເລິກແລ້ວ ພວກເຂົາທຸກຄົນແມ່ນຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້.
ແຕ່ລະມື້ ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຮ່ອງຮອຍຂອງເຮົາຢູ່ໃນພຣະຄໍາພີ ແລະ ຊອກຫາຂໍ້ຄວາມທີ່
“ເໝາະສົມ” ແບບຕາມໃຈມັກ ແລ້ວກໍພາກັນອ່ານ ແລະ
ທ່ອງຂໍ້ຄວາມພຣະຄໍາພີນັ້ນໃສ່ໃຈໃຈຕະຫຼອດມາ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເລີຍວ່າ
ຈະສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດ, ບໍ່ຮູ້ວ່າ
ການຢູ່ແບບເປັນສັດຕູກັບເຮົານັ້ນໝາຍເຖິງຫຍັງ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າການອ່ານແຕ່ຂໍ້ພຣະຄໍາພີ
ຄືການອ່ານແບບຄົນຕາບອດ. ພວກເຂົາສັດທາໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍຢູ່ໃນພຣະຄໍາພີ.
ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນຈັກເທື່ອ, ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ
ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເອົາອອກມາເບິ່ງໄດ້ໃນເວລາຫວ່າງ.
ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າເຮົາມີຕົວຕົນພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຂອບເຂດພຣະຄໍາພີເທົ່ານັ້ນ. ສໍາລັບພວກເຂົາ
ເຮົາກໍຄືພຣະຄໍາພີ; ຫາກບາດສະຈາກພຣະຄໍາພີກໍບໍ່ມີເຮົາ ແລະ
ຫາກບາດສະຈາກເຮົາກໍບໍ່ມີພຣະຄໍາພີ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈກັບການເປັນຢູ່ ຫຼື ການກະທຳຂອງເຮົາ,
ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາອຸທິດຕົນ ແລະ ໃສ່ໃຈເປັນພິເສດຫຼາຍໃນທຸກຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະຄໍາພີ.
ພວກເຂົາທຸກຄົນຍັງເຊື່ອວ່າ ເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮົາບາດຖະໜາຢາກເຮັດ
ນອກຈາກວ່າສິ່ງນັ້ນຈະໄດ້ທຳນວາຍໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ.
ພວກເຂົາໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນກັບຂໍ້ຄວາມພຣະຄໍາພີຫຼາຍເກີນໄປ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ພວກເຂົາເຫັນພຣະທຳ ແລະ ການສະແດງອອກເປັນສິ່ງສໍາຄັນເກີນໄປ
ຈົນເຖິງກັບໃຊ້ຂໍ້ພຣະຄໍາພີເພື່ອວັດແທກພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ເຮົາກ່າວອອກໄປ ແລະ ເພື່ອຕຳນິເຮົາ.
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາບໍ່ແມ່ນຫົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າເຖິງເຮົາ ຫຼື
ຫົນທາງທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງຄວາມຈິງໄດ້, ແຕ່ເປັນຫົນທາງເຂົ້າເຖິງພຣະທຳໃນພຣະຄໍາພີ ແລະ
ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ຖືກກັບພຣະຄໍາພີ ສິ່ງນັ້ນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງເຮົາ
ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນໃດໆ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນເຊື້ອສາຍທີ່ເຮັດຕາມພວກຟາລີຊາຍບໍ່?
ພວກຟາລີຊາຍທີ່ເປັນຊາວຍິວໃຊ້ກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊເພື່ອກ່າວໂທດພຣະເຢຊູ.
ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າກັບພຣະເຢຊູໃນເວລານັ້ນ
ແຕ່ພາກັນປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ, ປະຕິບັດຕາມໜັງສືຢ່າງເຂັ້ມງວດ
ຈົນເຖິງຂັ້ນສົງພຣະເຢຊູຜູ້ບໍ່ລືສຸດໃສ່ໄມ້ການແຂນ ແລ້ວກໍກ່າວຫາວ່າ
ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດໃນພັນທະສັນຍາເດີມ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເມຊີອາ.
ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນຫຍັງ?
ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຫົນທາງເຂົ້າກັບຄວາມຈິງບໍ່?

ພວກເຂົາຫຼົງໄຫຼກັບພຣະທຳທຸກຂໍ້ໃນພຣະຄຳພີ, ແຕ່ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຄວາມປະສົງ, ຂັ້ນຕອນ ແລະ ແນວທາງພາລະກິດຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ

ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຍຶດຕິດຕໍ່ພຣະທຳຢ່າງເຂັ້ມງວດ; ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາເປັນໝາເຝົ້າພຣະຄຳພີ.

ເພື່ອຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ສົ່ງເສີມຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ບົກບ້ອງຊື່ສຽງຂອງພຣະຄຳພີ,

ພວກເຂົາເຮັດຈົນເຖິງຂັ້ນຄົງພຣະເຢຊູຜູ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ.

ພວກເຂົາເຮັດພຽງແຕ່ເພື່ອບົກບ້ອງພຣະຄຳພີ ແລະ

ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໃນການຮັກສາສະພາບຂອງພຣະທຳທຸກຂໍ້ໃນພຣະຄຳພີໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ທຳນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລືອກທີ່ຈະປະຖິ້ມອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການໂຖ່ບາບ ເພື່ອກ່າວລົງໂທດພຣະເຢຊູຈົນສິ້ນພະຊົນ

ຍ້ອນວ່າພຣະອົງບໍ່ສອດຄ່ອງກັບທິດສະດີພຣະຄຳພີຂອງພວກເຂົາ.

ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຂໍ້ຂ້າຂອງພຣະທຳທຸກຂໍ້ໃນພຣະຄຳພີບໍ່?

ແລ້ວ ຄົນໃນປັດຈຸບັນນີ້ເດ? ພຣະຄຣິດລົງມາເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມຈິງ

ແຕ່ພວກເຂົາເລືອກທີ່ຈະຂັບໄລ່ພຣະອົງໃຫ້ອອກຈາກກຸ່ມມະນຸດເພື່ອຮັບສິດໃນການເຂົ້າສູ່ສະຫວັ

ນ ແລະ ເພື່ອຮັບພຣະຄຸນ. ພວກເຂົາເລືອກທີ່ຈະປະຕິເສດການມາຂອງຄວາມຈິງ

ເພື່ອຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ເລືອກທີ່ຈະຄຶງພຣະຄຣິດ ຜູ້ທີ່ກັບມາເປັນມະນຸດ

ຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງ ເພື່ອຮັບຮອງການເປັນຢູ່ຊົ່ວນິດນິລັນຂອງພຣະຄຳພີ.

ມະນຸດສາມາດຮັບຄວາມລອດຜົນຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ

ໃນເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຂົາຊົ່ວຮ້າຍເຖິງຂະໜາດນີ້ ແລະ

ໃນເມື່ອທຳມະຊາດຂອງເຂົາຕໍ່ຕ້ານເຮົາເຊັ່ນນີ້? ເຮົາອາໄສຢູ່ທຳມະກາງມະນຸດ

ແຕ່ມະນຸດບໍ່ຮູ້ເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາສ່ອງແສງສະຫວ່າງມາໃສ່ມະນຸດ,

ເຂົາກໍ່ຍັງຄົງບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບການດຳລົງຢູ່ຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍມາໃສ່ມະນຸດ,

ເຂົາກໍ່ຈະປະຕິເສດການດຳລົງຢູ່ຂອງເຮົາເພີ່ມຂຶ້ນອີກ. ມະນຸດຄົ້ນຫາເສັ້ນທາງເຂົ້າກັບພຣະທຳ

ແລະ ກັບພຣະຄຳພີ

ແຕ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເພື່ອສະແຫວງຫາຫົນທາງເຂົ້າກັບຄວາມຈິງ.

ມະນຸດຫຼຽວເບິ່ງເຮົາຢູ່ເທິງສະຫວັນ ແລະ ອຸທິດຈິດໃຈຕໍ່ການດຳລົງຢູ່ຂອງເຮົາຢູ່ໃນສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ

ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສົນໃຈເຮົາ ຜູ້ທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ

ຍ້ອນວ່າເຮົາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ທຳມະກາງມະນຸດເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສຳຄັນ.

ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງເຂົ້າກັບພຣະທຳໃນພຣະຄຳພີ ແລະ

ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນຢ່າງຊັດເຈນ.

ແມ່ນເປັນພາບທີ່ເປັນຕາສົມເພດຫຼາຍສຳລັບເຮົາ. ນັ້ນກໍ່ຍ້ອນວ່າ

ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບູຊາແມ່ນພຣະທຳທີ່ຕາຍແລ້ວ ແລະ
ເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດມອບຊັບສົມບັດທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນໃຫ້ກັບພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ.
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບູຊາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຕັ້ງຕົນເອງຢູ່ໃນຄວາມເມດຕາຂອງມະນຸດ
ເຊິ່ງບໍ່ມີຕົວຕົນຢູ່ຈິງ. ແລ້ວມະນຸດປະເພດດັ່ງກ່າວຈະສາມາດຮັບຫຍັງໄດ້ແດ່ຈາກເຮົາ?
ມະນຸດຕຳເກີນໄປສຳລັບພຣະທຳ. ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ, ຄົນທີ່ມີແຕ່ຮຽກຮ້ອງ,
ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກສຳລັບຄວາມຈິງ, ຄົນທີ່ກະບົດຕໍ່ເຮົາ
ແລ້ວພວກເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

140. ຖ້າເຈົ້າໃຊ້ແນວຄວາມຄິດ ວັດແທກ ແລະ ວາດພາບພຣະເຈົ້າ
ຄືດັ່ງພຣະເຈົ້າເປັນຮູບປັ້ນດິນໜຽວທີ່ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ ແລະ
ຖ້າເຈົ້າຈຳກັດພຣະເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນພຣະຄຳພີ ແລະ
ຈຳກັດພຣະອົງພາຍໃນຂອບເຂດວຽກງານທີ່ຈຳກັດ,
ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ປະນາມພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນວ່າໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ
ຄົນອົວຂອງຍຸກແຫ່ງພັນທະສັນຍາເດີມນັ້ນ ໄດ້ຫຼົ່ມພຣະເຈົ້າເປັນຮູບປັ້ນບູຊາ
ຄືດັ່ງວ່າພຣະເຈົ້າສາມາດເປັນພຽງພຣະເມຊີອາເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ມີແຕ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເມຊີອາເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນວ່າມະນຸດຮັບໃຊ້ ແລະ
ບູຊາພຣະເຈົ້າຄຳຍກັບວ່າພຣະອົງແມ່ນຮູບປັ້ນດິນໜຽວ (ທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ).
ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອກພຣະເຍຊູຂອງຍຸກນັ້ນໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຕັດສິນພຣະອົງໃຫ້ໄປສູ່ຄວາມຕາຍ
ໂດຍການປະນາມພຣະເຍຊູທີ່ບໍ່ມີສຸດຈົນເຮັດໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳຄວາມຜິດ ແຕ່ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ໄດ້ລະເວັ້ນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຕັດສິນໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມຕາຍໂດຍບໍ່ລັງເລໃຈເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້,
ພຣະເຍຊູຈຶ່ງຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ມະນຸດມີຄວາມເຊື່ອມາຕະຫຼອດວ່າ
ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ ແລະ ໄດ້ນິຍາມພຣະອົງຕາມພຣະຄຳພີ
ຄືດັ່ງວ່າມະນຸດໄດ້ແນມເຫັນເຖິງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄືດັ່ງວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳແມ່ນຢູ່ໃນກຳມີຂອງມະນຸດ.
ມະນຸດແມ່ນໄຮ້ສາລະທີ່ສຸດ, ພວກເຂົາມີຄວາມອວດດີຢ່າງສຸດຂີດ ແລະ
ພວກເຂົາທຸກຄົນມີພອນສະຫວັນດ້ານຄາລົມໂອ້ອວດຫຼາຍທີ່ສຸດ.
ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈະມີຫຼາຍ
ແຕ່ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເລີຍ; ບໍ່ມີໃຜຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່ານີ້ ແລະ
ເຈົ້າໄດ້ປະນາມພຣະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃດໆ
ທີ່ຈະເຊື່ອຟັງໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທີ່ຈະເດີນຕາມເສັ້ນທາງບໍ່ມີສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງໄວ້.
ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍເພິ່ງພໍໃຈກັບການກະທຳຂອງມະນຸດ? ຍ້ອນວ່າມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ,

ຍ້ອນວ່າມະນຸດມີແນວຄວາມຄິດຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ
ຍ້ອນວ່າຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ກົງກັບຄວາມເປັນຈິງ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ
ເປັນທຳນອງດຽວກັນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳເລົ່າຢ່າງໜ້າເປື້ອນໄດຍບໍ່ມີການປ່ຽນແປງຫຍັງ ແລະ
ນຳໃຊ້ວິທີການແບບເກົ່າໃນທຸກສະຖານະການ. ສະນັ້ນ,
ຫຼັງຈາກໄດ້ສະເດັດລົງມາແຜ່ນດິນໂລກໃນບັດຈຸບັນ,
ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຖືກຕອກໃສ່ໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນຊົ່ວຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

141. ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີມາແລ້ວ

ມະນຸດໄດ້ປາດຖະໜາຢາກເຫັນການມາເຖິງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ.
ມະນຸດປາດຖະໜາຢາກເຫັນພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ
ລົງມາໃນຮູບຮ່າງຂອງຄົນຢູ່ເທິງເມກສີຂາວ, ລົງສູ່ທ່າມກາງຜູ້ທີ່ລໍຄອຍ ແລະ
ປາດຖະໜາຢາກເຫັນພຣະອົງເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີມາແລ້ວ.
ມະນຸດໄດ້ປາດຖະໜາໃຫ້ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດກັບຄືນມາ ແລະ ກັບມາສູ່ຜູ້ຄົນ,
ນັ້ນກໍຄືໃຫ້ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດກັບຄືນມາຫາຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈາກໄປເປັນເວລາຫຼາຍ
ພັນປີ.

ມະນຸດຫວັງວ່າພຣະອົງຈະດຳເນີນພາລະກິດການໄຖ່ບາບອີກຄັ້ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍກະທຳໃນກຸ່ມຊາວຢີ
ວ. ພຣະອົງຈະມີຄວາມສົງສານ, ມີຄວາມຮັກຕໍ່ມະນຸດ, ຈະໃຫ້ອະໄພບາບແກ່ມະນຸດ,
ຮັບເອົາບາບຂອງມະນຸດ ແລະ ພ້ອມຮັບເອົາການກະທຳຜິດຂອງມະນຸດທັງໝົດ ແລະ
ນຳມະນຸດອອກຈາກຄວາມຜິດບາບ.

ພວກເຂົາປາດຖະໜາຢາກໃຫ້ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເປັນຄືແຕ່ກ່ອນ
ນັ້ນກໍຄືເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທີ່ໜ້າຮັກ ເປັນມິດ ແລະ ໜ້າເຄົາລົບນັບຖື
ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍໂກດເຄືອງຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຕຳນິມະນຸດ. ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດນີ້ໃຫ້ອະໄພ
ແລະ ແບກຮັບເອົາບາບຂອງມະນຸດທັງໝົດ ແລະ
ພ້ອມຍອມຕາຍເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອມະນຸດອີກຄັ້ງ. ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູໄດ້ຈາກໄປ
ສາວົກຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ໄພ່ພົນທັງໝົດຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດ
ຍ້ອນພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄດ້ພາກັນສະແຫວງຫາ ແລະ ລໍຄອຍພຣະອົງຢ່າງສິ້ນຫວັງ.
ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດໂດຍພຣະກະລຸນາຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນລະຫວ່າງຍຸກ
ຫ່າງພຣະກະລຸນາໄດ້ປາດຖະໜາຫາວັນແຫ່ງຄວາມປິຕິຍິນດີໃນຊ່ວງຍຸກສຸດທ້າຍ,
ເມື່ອພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດລົງມາເທິງເມກສີຂາວ ແລະ ປະກົດຕົວຂຶ້ນທ່າມກາງມະນຸດ. ແນ່ນອນ
ສິ່ງນີ້ຍັງແມ່ນຄວາມປາດຖະໜາທັງໝົດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຍອມຮັບພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍ
ໃຫ້ລອດໃນທຸກມື້ນີ້. ໃນທົ່ວຈັກກະວານ
ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ຮູ້ຈັກການຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ລໍຄອຍຢ່າງສິ້ນຫວັງ

ງສຳລັບການມາເຖິງໃນທັນທີທັນໃດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ
ເພື່ອເຮັດສຳເລັດພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູໃນເວລາຢູ່ໃນໂລກ:
“ເຮົາຈະມາຄືກັນກັບຕອນທີ່ເຮົາຈາກໄປ”. ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ຫຼັງຈາກການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ
ແລະ ການຄືນຊີບ ພຣະເຢຊູໄດ້ກັບຄືນໄປສູ່ສະຫວັນເທິງເມກສີຂາວ ແລະ
ປະທັບຢູ່ບັນລັງຂອງພຣະອົງຢູ່ຈຸດສູງສຸດໃນດ້ານຂວາມື. ມະນຸດເຂົ້າໃຈວ່າ
ໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ເໝືອນກັນ ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດລົງມາ ຢູ່ເທິງເມກສີຂາວອີກຄັ້ງ
(ເມກນີ້ໝາຍເຖິງເມກທີ່ພຣະເຢຊູຂຶ້ນເວລາທີ່ພຣະອົງສະເດັດກັບໄປສະຫວັນ)
ໃນທຳມະການຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ລໍຄອຍພຣະອົງຢ່າງສິ້ນຫວັງເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ແລະ
ພຣະອົງຈະມີພາບລັກ ແລະ ໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຊາວຢິວ. ຫຼັງຈາກປະກົດຕໍ່ມະນຸດແລ້ວ
ພຣະອົງຈະໃຫ້ອາຫານແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ນ້ຳແຫ່ງຊີວິດໄຫຼອອກມາໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ
ຈະໃຊ້ຊີວິດໃນທຳມະການມະນຸດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະລຸນາ, ຄວາມຮັກ, ຊີວິດຊີວາ, ຄວາມຈິງ
ແລະ ອື່ນໆ. ແຕ່ພຣະເຢຊູຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດບໍ່ໄດ້ກະທຳໃນສິ່ງນີ້
ພຣະອົງກະທຳກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງທີ່ມະນຸດເຂົ້າໃຈ.
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາໃນທຳມະການຜູ້ຄົນທີ່ລໍຄອຍການກັບມາຂອງພຣະອົງ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນເມກສີຂາວລົງມາປະກົດຕໍ່ກັບມະນຸດທຸກຄົນ. ພຣະອົງໄດ້ລົງມາຮອດໂລກແລ້ວ
ແຕ່ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ຍັງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງເທື່ອ.
ມະນຸດກຳລັງລໍຖ້າພຣະອົງຢ່າງບໍ່ມີຈຸດໝາຍ, ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງມາຈາກ
“ເມກສີຂາວ” ແລ້ວ (ເມກເຊິ່ງແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຈິດໃຈທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ) ແລະ
ຂະນະນີ້ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຢູ່ໃນທຳມະການກຸ່ມຜູ້ຊະນະທີ່ພຣະອົງຈະສ້າງຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າ
ຍນີ້. ມະນຸດບໍ່ຮູ້ສິ່ງນີ້,
ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທີ່ບໍລິສຸດຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ
ຄວາມຮັກຕໍ່ມະນຸດກໍຕາມ ຈະໃຫ້ພຣະອົງດຳເນີນພາລະກິດໃນ “ພຣະວິຫານ”
ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ໄຮ້ຄວາມບໍລິສຸດໄດ້ແນວໃດ?
ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດໄດ້ລໍຖ້າການລົງມາຂອງພຣະອົງ
ແຕ່ຈະໃຫ້ພຣະອົງປະກົດຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ກິນຮ່າງກາຍຂອງຄວາມບໍ່ຊອບທຳ,
ຕື່ມເລືອດຂອງຄວາມບໍ່ຊອບທຳ, ນຸ່ງເສື້ອຜ້າຂອງຄວາມບໍ່ຊອບທຳ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ
ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຫຼອກລວງພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໄດ້ແນວໃດ?
ມະນຸດຮູ້ແຕ່ວ່າພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເຕັມປຸງໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາ
ແລະ ເປັນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍບາບທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍການໄຖ່ບາບ.
ແຕ່ມະນຸດບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງເອງເປັນພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ ທີ່ເຕັມປຸງໄປດ້ວຍສິນທຳ,
ຄວາມສະຫງ່າລາສີ, ຄວາມໂກດຮ້າຍ, ຄຳພິພາກສາ, ອຳນາດ ແລະ ກຽດສັກສີ. ສະນັ້ນ

ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຈະປາດຖະໜາ ແລະ ລໍຄອຍການກັບມາຂອງຜະຜູ້ໄຖ່ບາບ ແລະ
ເຖິງແມ່ນວ່າສະຫວັນຈະສັນສະເໜືອນຈາກການອະທິຖານຂອງມະນຸດ
ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດກໍຈະບໍ່ປະກົດຕົວຕໍ່ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ກັບຄືນມາເທິງ ‘ເມກຂາວ’” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

142. ຕາມທີ່ມະນຸດຈົນຕະນາການ ຖ້າພຣະເຢຊູກັບມາອີກຄັ້ງ ແລະ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ
ພຣະອົງຈະຍັງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ ແລະ ຍັງມາເທິງເມກສີຂາວ,
ລົງມາທ່າມກາງມະນຸດໃນພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຢຊູ,
ແລ້ວນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນການເຮັດຊຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່?

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສາມາຍຶດຕິດກັບອະດີດບໍ່? ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດເຊື່ອແມ່ນແນວຄິດ ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດເຂົ້າໃຈແມ່ນຕາມຄວາມໝາຍຂອງຄຳເວົ້າໂດຍກົງ ແລະ
ຕາມຈົນຕະນາການຂອງເຂົາເຈົ້າເຊັ່ນກັນ;

ພວກມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນັ້ນ;
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບ້າ ແລະ ໂງ່ຈ້າແບບນັ້ນ ແລະ

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ງ່າຍດາຍຄືກັບທີ່ເຈົ້າຈົນຕະນາການ. ອີງຕາມທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດກະທໍາ
ແລະ ຄິດ, ພຣະເຢຊູຈະມາໂດຍຂີ້ກ້ອນເມກ ແລະ ສະເດັດມາທ່າມກາງພວກເຈົ້າ.
ພວກເຈົ້າຈະເຫັນພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ຈະບອກພວກເຈົ້າວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ ໂດຍຂີ້ເທິງກ້ອນເມກ.
ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນຮອຍຕະປູໃນມືຂອງພຣະອົງເຊັ່ນກັນ ແລະ ຈະຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຢຊູ.
ແລ້ວພຣະອົງຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນອີກຄັ້ງ ແລະ

ຈະເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ອົງໃຫຍ່ຂອງພວກເຈົ້າ. ພຣະອົງຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ,
ປະທານຊີ້ໃໝ່ໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ມອບກ້ອນຫີນສີຂາວໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ
ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າສູ່ອານາຈັກສະຫວັນ ແລະ ຖືກຮັບເຂົ້າສູ່ສະຫວັນວິມານ.
ຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດບໍ່?

ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຕາມຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ຫຼື

ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມຄິດຂອງມະນຸດກັນແທ້?

ຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ມາຈາກຊາຕານບໍ່?

ມະນຸດທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມບໍ່?

ຖ້າພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕາມຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ,
ແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ກາຍມາເປັນຊາຕານບໍ່?

ພຣະອົງຈະບໍ່ເປັນປະເພດດຽວກັນກັບສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງບໍ່? ຍ້ອນວ່າ ບັດຈຸບັນນີ້

ສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຫຼາຍ

ມະນຸດຈຶ່ງກາຍມາເປັນຮູບລັກຂອງຊາຕານ,

ຖ້າພຣະເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດຕາມສິ່ງຕ່າງໆຂອງຊາຕານ,
ແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ຢູ່ຮວມລືກດຽວກັນກັບຊາຕານບໍ່?
ມະນຸດຈະສາມາດຍິ່ງເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ສະນັ້ນ
ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຈັກເທື່ອ,
ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະທີ່ເຈົ້າຈິນຕະນາການ. ມີຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ
ພຣະເຈົ້າເອງກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະມາເຖິງເທິງກ້ອນເມກ.
ເປັນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວສິ່ງດັ່ງກ່າວດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ສາມາດຍິ່ງເຖິງສິ່ງລັບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້? ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ
ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ສາມາດອະທິບາຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້?
ເຈົ້າໝັ້ນໃຈໂດຍບໍ່ມີຄວາມສົງໄສແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວບໍ່ວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຮັບການສ່ອງແສງສະຫວ່າງ
ແລະ ການເຍືອງທາງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ແນ່ໃຈບໍ່ວ່າ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນໃນສິ່ງນັ້ນໂດຍກົງ?
ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ທີ່ແນະນຳເຈົ້າ ຫຼື ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເອງທີ່ນຳພາເຈົ້າໃຫ້ຄິດແບບນັ້ນ?
ເຈົ້າເວົ້າວ່າ “ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ”. ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໃຊ້ຄວາມຄິດ ແລະ
ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາເອງເພື່ອວັດແທກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ສຳລັບຄຳເວົ້າທີ່ເອຊາຢາເວົ້າອອກມານັ້ນ,
ເຈົ້າສາມາດອະທິບາຍຄຳເວົ້າຂອງລາວຢ່າງໝັ້ນໃຈທີ່ສຸດບໍ່?
ເຈົ້າກ້າທີ່ຈະອະທິບາຍຄຳເວົ້າຂອງລາວບໍ່? ໃນເມື່ອເຈົ້າບໍ່ກ້າອະທິບາຍຄຳເວົ້າຂອງເອຊາຢາ,
ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງກ້າອະທິບາຍພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູ? ແມ່ນໃຜສູງສົ່ງກວ່າກັນ ພຣະເຢຊູ ຫຼື
ເອຊາຢາ? ເມື່ອຄຳຕອບແມ່ນພຣະເຢຊູ, ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງອະທິບາຍພຣະທຳທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວໄວ້?
ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄວ້ລ່ວງໜ້າບໍ່?
ບໍ່ມີສິ່ງຊົງສ້າງແມ່ນແຕ່ສິ່ງດຽວທີ່ສາມາດຮູ້ໄດ້, ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຜູ້ສົ່ງຂ່າວໃນສະຫວັນ ຫຼື ບຸດມະນຸດ,
ແລ້ວເຈົ້າຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

143. ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ເຖິງຕົ້ນຕໍຂອງເຫດຜົນທີ່ພວກຟາລີຊາຍຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູບໍ່?
ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ທາດແທ້ຂອງພວກຟາລີຊາຍບໍ່?
ພວກເຂົາຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມເພີ່ມຂຶ້ນກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາ. ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຊື່ອວ່າ ພຣະເມຊີອາຈະລົງມາ ແຕ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງແຫ່ງຊີວິດ.
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຍັງຄົງລໍຖ້າພຣະເມຊີອາໃນບັດຈຸບັນ
ເພາະພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າ
ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງຄືຫຍັງ. ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ ຄົນທີ່ໄງ່ຈ້າ, ດີ້ດ້ານ ແລະ
ຂາດຄວາມຮູ້ແບບນີ້ຈະຮັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ພວກເຂົາຈະເຫັນພຣະເມຊີອາໄດ້ແນວໃດ?

ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູ

ກໍຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ທິດທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ

ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ທິດທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວເຖິງ ແລະ ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ
ກໍຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເມຊີອາ
ແລະ ບໍ່ເຄີຍຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະເມຊີອາ

ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດພາດໃນການຍຶດຕິດຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດກັບນາມມະຍົດຂອງພຣະເມຊີອາ

ໃນຂະນະດຽວກັນພວກເຂົາກໍຕໍ່ຕ້ານທາດແທ້ຂອງພຣະເມຊີອາດ້ວຍທຸກວິທີທາງທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ທາດແທ້ຂອງພວກຟາລີຊາຍແມ່ນຄວາມດີດ້ານ, ຄວາມອວດດີ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງຄວາມຈິງ.

ຫຼັກການແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແມ່ນ:

ເຖິງວ່າເຈົ້າຈະມີການເທດສະໜາທີ່ມີຄວາມໝາຍເລິກເຊິ່ງ, ເຖິງເຈົ້າຈະມີອຳນາດທີ່ສູງສົ່ງ

ເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນພຣະຄຣິດ ນອກຈາກເຈົ້າຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເມຊີອາ.

ຄວາມຄິດເຫັນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຂັດກັບເຫດຜົນ ແລະ ເປັນຕາເບື້ອນ່າຍບໍ່?

ເຮົາຖາມພວກເຈົ້າອີກຄັ້ງ:

ມັນບໍ່ງ່າຍສຳລັບພວກເຈົ້າຫຼາຍໄປທີ່ຈະເຮັດຜິດພາດຄືກັບພວກຟາລີຊາຍກ່ອນໜ້ານີ້

ໂດຍທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ?

ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງທິດທາງແຫ່ງຄວາມຈິງອອກບໍ່? ເຈົ້າສາມາດຮັບປະກັນໄດ້ບໍ່ວ່າ

ເຈົ້າຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ? ເຈົ້າສາມາດຕິດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ບໍ່?

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ເຈົ້າຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ ຫຼື ບໍ່, ແລ້ວເຮົາເວົ້າວ່າ

ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຂອບເຂດໃກ້ຄວາມຕາຍແລ້ວ.

ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເມຊີອາສາມາດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູ, ປະຕິເສດພຣະເຢຊູ ແລະ

ກ່າວຮ້າຍພຣະອົງໄດ້ທັງໝົດ. ຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະເຢຊູສາມາດປະຕິເສດພຣະອົງ ແລະ

ດຳພຣະອົງໄດ້ທັງໝົດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ພວກເຂົາສາມາດເຫັນການກັບມາຂອງພຣະເຢຊູເປັນການຫຼອກລວງຂອງຊາຕານ ແລະ

ມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍຂຶ້ນຈະກ່າວໂທດພຣະເຢຊູທີ່ກັບມາເປັນມະນຸດ.

ສິ່ງທັງໝົດນີ້ບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຢ້ານບໍ່?

ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າພະເຊີນຈະເປັນການໝົນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,

ການຫຼົ້ມຈົມຂອງພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ມີຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ ແລະ

ການປະຕິເສດແບບດູກູກໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສຳແດງອອກ.

ພວກເຈົ້າສາມາດຮັບຫຍັງຈາກພຣະເຢຊູຖ້າພວກເຈົ້າສັບສົນມືນເມົາເຊັ່ນນີ້?

ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດພາດຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງດີດ້ານ,

ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູເມື່ອພຣະອົງກັບມາເປັນມະນຸດເທິງເມກສີຂາ

ວໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາບອກພວກເຈົ້າສິ່ງນີ້: ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງ

ແຕ່ລ່ຳການມາເຖິງຂອງພຣະເຢຊູເທິງເມກສີຂາວຢ່າງຕາບອດຈະໝົນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍ່
 ວິສຸດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ພວກເຂົາເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ສົມຄວນຖືກທຳລາຍ.
 ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງການພຣະອຸນຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ
 ພຽງແຕ່ຕ້ອງການຮັບອານາຈັກສະຫວັນທີ່ມີແຕ່ຄວາມສຸກ,
 ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຊື່ອຟັງພຣະທຳທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວ ແລະ
 ບໍ່ເຄີຍຮັບເອົາຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູສຳແດງອອກໃນເວລາທີ່ພຣະອົງກັບມາເປັນມະນຸດ.
 ພວກເຈົ້າຈະຍຶດຖືສິ່ງໃດເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູກັບມາເທິງເມກສີຂາວ?
 ຍຶດຖືຄວາມຈິງໃຈທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດບາບຢູ່ຕະຫຼອດ ແລະ
 ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍສາລະພາບມັນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກນັ້ນບໍ່?
 ພວກເຈົ້າຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຫຍັງໃຫ້ແກ່ພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ຈະກັບມາເທິງເມກສີຂາວ?
 ມັນເປັນປີແຫ່ງພາລະກິດທີ່ພວກເຈົ້າສັນລະເສີນຕົນເອງບໍ່?
 ພວກເຈົ້າຈະຍຶດຖືສິ່ງໃດເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ຈະກັບມາ ເຊື່ອໃນຕົວເຈົ້າ?
 ຍຶດຖືເອົາທຳມະຊາດແຫ່ງການອວດດີຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຄວາມຈິງນັ້ນບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ເວລາທີ່ເຈົ້າເຫັນຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະ

ແຜ່ນດິນໂລກຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

144.

ຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຈົ້າເປັນພຽງແຕ່ຄຳເວົ້າເທົ່ານັ້ນ

ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າກໍເປັນພຽງບັນຍາ ແລະ ຄວາມຄຶດ,
 ຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງການໄດ້ຮັບພອນແຫ່ງສະຫວັນ
 ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງເປັນໄປແບບໃດ? ແມ່ນແຕ່ໃນບັດຈຸບັນ
 ພວກເຈົ້າຍັງເຮັດຫຼືໜ້າໃສ່ທຸກພຣະທຳແຫ່ງຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ
 ພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະຄຣິດແມ່ນຫຍັງ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ
 ຈະເຄົາລົບພຣະເຢໂຮວາໄດ້ແນວໃດ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ
 ຈະເຂົ້າສູ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ວິສຸດໄດ້ແນວໃດ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ
 ຈະຈຳແນກລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກົນອຸບາຍຂອງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ.
 ເຈົ້າຮູ້ຈັກພຽງແຕ່ກ່າວຕຳນິພຣະທຳແຫ່ງຄວາມຈິງໃດໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ
 ໂດຍບໍ່ເປັນໄປຕາມຄວາມຄຶດຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມຖ່ອມຕົວຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ?
 ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມສັດຊື່ຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ?
 ຄວາມຕ້ອງການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມເຄົາລົບພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ?
 ເຮົາບອກພວກເຈົ້າວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນໝາຍສຳຄັນ
 ແມ່ນກຸ່ມຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມພິນາດຢ່າງແນ່ນອນ.
 ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບມາເປັນມະນຸດ
 ແມ່ນລູກຫຼານຂອງນະຣົກ, ຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງອັກຄະເທວະດາ

ເຊິ່ງເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມພິນາດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ.

ຫຼາຍຄົນອາດບໍ່ສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາບອກກ່າວ

ແຕ່ເຮົາຍັງຢາກບອກໄພ່ພົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູທຸກຄົນວ່າ

ເມື່ອພວກເຈົ້າເຫັນພຣະເຢຊູລົງມາຈາກແຜ່ນດິນສະຫວັນເທິງເມກສີຂາວດ້ວຍຕາຂອງພວກເຈົ້າ
ເອງ ນີ້ຈະເປັນການບາກົດຕົວຢ່າງເປີດເຜີຍຂອງຜະກຸນທີ່ແຫ່ງຄວາມທ່ຽງທຳ. ບາງເທື່ອ
ນັ້ນຈະເປັນເວລາແຫ່ງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຢ່າງໃຫຍ່ສຳລັບເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ
ເວລາທີ່ເຈົ້າເປັນພະຍານການລົງມາຂອງພຣະເຢຊູຈາກແຜ່ນດິນສະຫວັນຍັງເປັນເວລາທີ່ເຈົ້າຈະລົງ
ນະຣົກເພື່ອຮັບການລົງໂທດອີກດ້ວຍ.

ນັ້ນຈະເປັນເວລາແຫ່ງການສິ້ນສຸດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ມັນເປັນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ ແລະ ລົງໂທດຄົນຊົ່ວ. ເນື່ອງຈາກວ່າ

ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຈະສິ້ນສຸດລົງກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນ

ໃນເວລາມີການສະແດງຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ ມີພຽງຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງ ແລະ

ບໍ່ສະແຫວງຫາໝາຍສຳຄັນຈະໄດ້ຮັບການຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ

ເຊິ່ງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະກັບມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ເຂົ້າຮ່ວມໃນອ້ອມກອດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ຜູ້ຄົນທີ່ຍຶດຖືໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າ “ພຣະເຢຊູ

ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຂີ່ເມກສີຂາວ ແມ່ນພຣະເຢຊູຕົວບອມ” ຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ

ຍ້ອນພວກເຂົາເຊື່ອພຽງພຣະເຢຊູທີ່ກະທຳໝາຍສຳຄັນ

ແຕ່ບໍ່ຮັບຮູ້ພຣະເຢຊູທີ່ປະກາດການພິພາກສາທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ສ້າງຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງຊີວິດ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຢຊູກັບມາເທິງເມກສີຂາວຢ່າງເປີດເຜີຍ

ພຣະອົງອາດຈັດການກັບພວກເຂົາ ເພາະພວກເຂົາດີ້ດ້ານເກີນໄປ, ໝັ້ນໃຈໃນຕົວເອງເກີນໄປ

ແລະ ອວດດີຫຼາຍເກີນໄປ. ຄົນເຊື່ອມຊາມແບບນີ້ຈະໄດ້ຮັບລາງວັນຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ການກັບມາຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາຄວາມ

ຈິງ ແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມຈິງແມ່ນຈະຖືກຕັດສິນລົງໂທດ.

ພວກເຈົ້າຄວນເລືອກເສັ້ນທາງຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ

ບໍ່ຄວນໝັ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ປະຕິເສດຄວາມຈິງ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນເປັນຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ອວດດີ

ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງການນຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຈົ່ງປາດຖະໜາ ແລະ

ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ.

ເຮົາແນະນຳພວກເຈົ້າໃຫ້ຢ່າງຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງ.

ຢ່າຟ້າວດ່ວນສະຫຼຸບ; ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ ຢ່າເຮັດເປັນທຳມະດາ ແລະ

ບໍ່ໃສ່ໃຈກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄວນຖອມຕົວ ແລະ ສະແດງຄວາມເຄົາລົບນັບຖື. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍືນຄວາມຈິງ

ແຕ່ບໍ່ເຫັນດີນໍາ ພ້ອມທັງດູຖູກ ແມ່ນຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍືນຄວາມຈິງ ແຕ່ດ່ວນສະຫຼຸບຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນ ຫຼື ຕໍານິມັນ ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອວດດີ. ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູບໍ່ຄວນສາບແຊ່ງ ຫຼື ກ່າວຕໍານິຄົນອື່ນ. ພວກເຈົ້າທັງໝົດຄວນເປັນຄົນທີ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ຍອມຮັບຄວາມຈິງ. ບາງເທື່ອ ການໄດ້ຍືນຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ອ່ານພຣະທໍາແຫ່ງຊີວິດ, ເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ມີພຽງໜຶ່ງໃນ 10,000 ຄໍາເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງເຈົ້າ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ຄວາມໃນພຣະຄໍາພີ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ເຈົ້າຄວນສືບຕໍ່ສະແຫວງຫາທັງໝົດຂອງ 10,000 ຄໍາເຫຼົ່ານີ້. ເຮົາຍັງແນະນຳໃຫ້ເຈົ້າຖ່ອມຕົວ ບໍ່ໝັ້ນໃຈໃນຕົນເອງຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ສັນລະເສີນຕົນເອງສູງສົ່ງເກີນໄປ. ດ້ວຍຫົວໃຈແຫ່ງການເຄົາລົບພຣະເຈົ້າໜ້ອຍດຽວຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ. ຖ້າເຈົ້າພິຈາລະນາຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ຕຶກຕອງພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ຊ້າໄປຊ້າມາ ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຄວາມຈິງຫຼືບໍ່ ແລະ ແມ່ນຊີວິດຫຼືບໍ່. ບາງເທື່ອ ການໄດ້ອ່ານສອງສາມປະໂຫຍກ ບາງຄົນຈະກ່າວຕໍານິພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຕາບອດ ໂດຍກ່າວວ່າ “ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າການເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ” ຫຼື “ນີ້ແມ່ນພຣະຄຣິດຕົວບອມທີ່ມາເພື່ອຫຼອກລວງຜູ້ຄົນ”. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເວົ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ຕາບອດດ້ວຍຄວາມໂງ່ຈ້າ! ເຈົ້າເຂົ້າໃຈພາລະກິດ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ເຮົາແນະນຳໃຫ້ເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ອີກຄັ້ງ! ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫຼັບຫຼັບຕາກ່າວຕໍານິພຣະທໍາທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ຍ້ອນການບາກົດຂອງພຣະຄຣິດຕົວບອມໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ເປັນຄົນທີ່ໝັ້ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຍ້ອນພວກເຈົ້າຢ້ານກົນອຸບາຍ. ມັນຈະບໍ່ເປັນເລື່ອງທີ່ເປັນຕາເສຍດາຍຢ່າງຍິ່ງບໍ່? ຫຼັງຈາກການພິຈາລະນາ ຖ້າເຈົ້າຍັງເຊື່ອວ່າ ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ, ບໍ່ມີທາງນັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການກ່າວຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຈະຖືກລົງໂທດໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພອນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເວລາທີ່ເຈົ້າເຫັນຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

145. ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເວລາດົນ, ແຕ່ເຈົ້າກໍມີແນວຄິດຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະອົງ ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ເຈົ້າບໍ່ກ້າຄິດແມ່ນແຕ່ວິນາທິດຽວວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນຈະຍອມລົດກຽດເພື່ອໃຫ້ກຽດພວກເຈົ້າດ້ວຍການສະຖິດຂອງພຣະອົງ. ແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າຈະກ້າຄິດວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າບາກົດຕົວເປັນການສ່ວນຕົວໄດ້ແນວໃດ ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າສັກກະປົກຢ່າງເຫຼືອທົນຂະໜາດນີ້.

ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຄິດເລີຍວ່າພຣະເຈົ້າຈະສາມາດລົງມາໃນດິນແດນຕ່າງຊາດເປັນການສ່ວນຕົວ.
ພຣະອົງຄວນລົງມາເທິງພູເຂົາຊີນາຍ ຫຼື ພູເຂົາໝາກກອກເທດ ແລະ ປາກົດຕໍ່ຊາວອິດສະຣາເອນ.
ຊາວຕ່າງຊາດ (ນັ້ນກໍຄື ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ນອກອິດສະຣາເອນ)
ບໍ່ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງການກຽດຊັງຂອງພຣະອົງບໍ່?
ພຣະອົງຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດເປັນການສ່ວນຕົວທ່າມກາງພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ?
ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແນວຄິດຜັງເລິກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ມີເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວ.
ຈຸດປະສົງຂອງການເອົາຊະນະພວກເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນແມ່ນເພື່ອພັດທະນາແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ຂອງພວກເຈົ້າ. ສະນັ້ນ
ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະໄດ້ເຫັນເຖິງການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເປັນການສ່ວນຕົວທ່າມກາງພວກເຈົ້າ,
ບໍ່ແມ່ນເທິງພູເຂົາຊີນາຍ ຫຼື ເທິງພູເຂົາໝາກກອກເທດ,
ແຕ່ຢູ່ໃນທ່າມກາງຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍນຳພາມາກ່ອນ.
ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດສອງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນອິດສະຣາເອນ, ຊາວອິດສະຣາເອນ
ແລະ ຊາວຕ່າງຊາດທຸກຄົນຈຶ່ງໄດ້ມີແນວຄິດແບບດຽວກັນວ່າ
ໃນຂະນະທີ່ມັນແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງສິ່ງທັງປວງ,
ແຕ່ພຣະອົງພຽງແຕ່ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວຕ່າງຊາດ. ຊາວອິດສະຣາເອນເຊື່ອສິ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:
ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ,
ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າທີ່ເປັນຊາວຕ່າງຊາດ ແລະ
ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຢໂຮວາ, ສະນັ້ນ
ພຣະເຢໂຮວາທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຈຶ່ງກຽດຊັງພວກເຈົ້າ.
ຄົນຢິວເຫຼົ່ານັ້ນຍັງເຊື່ອສິ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ວ່າ:
ພຣະເຢຊູເຈົ້າມີພາບລັກສະນະຂອງພວກເຂົາທີ່ເປັນຄົນຢິວ ແລະ
ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີສັນຍາລັກຂອງຄົນຢິວ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຮົາ.
ພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາບລັກສະນະຂອງພວກເຮົາກໍຄ້າຍຄືກັນ;
ພາບລັກສະນະຂອງພວກເຮົາກໍໃກ້ຄຽງກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງພວກເຮົາ
ຊາວຢິວ; ຊາວຕ່າງຊາດບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມລອດເພີ່ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແບບນັ້ນ.
ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນເຄື່ອງບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບສຳລັບພວກເຮົາ ຊາວຢິວ.
ມັນແມ່ນບົນເພີ່ນຖານຂອງສອງຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ຂອງພາລະກິດເຫຼົ່ານັ້ນ, ຊາວອິດສະຣາເອນ ແລະ
ຄົນຢິວຈຶ່ງເກີດມີແນວຄິດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້.
ພວກເຂົາອ້າງສິດຢ່າງທະນົງຕົວວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າສຳລັບພວກເຂົາເອງ,
ບໍ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວຕ່າງຊາດຄືກັນ. ໃນລັກສະນະນີ້,
ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກາຍເປັນພື້ນທີ່ວ່າງໃນຫົວໃຈຂອງຊາວຕ່າງຊາດ. ນີ້ກໍຍ້ອນທຸກຄົນເຊື່ອວ່າ

ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວຕ່າງຊາດ ແລະ
 ພຣະອົງພຽງແຕ່ມັກຊາວອິດສະຣາເອນ, ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄົນຍິວ,
 ໂດຍສະເພາະແມ່ນສາວົກທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ. ເຈົ້າຮູ້ວ່າພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາ ແລະ
 ພຣະເຢຊູປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ? ບັດນີ້
 ເຈົ້າຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າທຸກຄົນທີ່ເກີດຢູ່ນອກອິດສະຣາເອນ?
 ໃນບັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ທ່າມກາງພວກເຈົ້າບໍ່? ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຄວາມຜັນ ແມ່ນບໍ່?
 ພວກເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມເປັນຈິງນີ້ບໍ່? ພວກເຈົ້າກ້າທີ່ຈະບໍ່ເຊື່ອ ຫຼື ຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ.
 ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະເຫັນແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ທ່າມກາງພວກເຈົ້າບໍ່?
 ພວກເຈົ້າຍັງຢ້ານທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະທ່າເຫຼົ່ານີ້ບໍ່? ຕັ້ງແຕ່ມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ທຸກຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະ
 ແລະ ທຸກຄົນທີ່ບາຖະໜາເປັນຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?
 ພວກເຈົ້າທຸກຄົນທີ່ເປັນຜູ້ຕິດຕາມໃນມື້ນີ້ບໍ່ແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກທີ່ຢູ່ນອກອິດສະຣາເອນບໍ່?
 ສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ຄືກັບຊາວອິດສະຣາເອນບໍ່?
 ທຸກສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກບໍ່?
 ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະພວກເຈົ້າບໍ່?
 ຍ້ອນພວກເຈົ້າສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ,
 ນັບຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ສູ່ອະນາຄົດ. ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຖິ້ມພວກເຈົ້າ
 ຕາບໃດທີ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເຕັມໃຈທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ຊື່ສັດ ແລະ
 ເຊື່ອຟັງຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທ່າປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

146. ມີພຽງແຕ່ການປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດເກົ່າແກ່ຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
 ເຈົ້າຈິ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ໃໝ່ ແຕ່ຄວາມຮູ້ເກົ່າກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງແມ່ນແນວຄວາມຄິດເກົ່າ.
 “ແນວຄວາມຄິດ” ໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ມະນຸດຈົນຕະນາການທີ່ບໍ່ຖືກກັບຄວາມເປັນຈິງ.
 ຖ້າຄວາມຮູ້ເກົ່າເປັນສິ່ງທີ່ລ້າສະໄໝໃນຍຸກເກົ່າແລ້ວ ແລະ
 ມັນຢຸດມະນຸດຈາການເຂົ້າສູ່ພາລະກິດໃໝ່, ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວກໍຈະເປັນແນວຄວາມຄິດເຊັ່ນກັນ.
 ຖ້າມະນຸດມີວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການເຂົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວ ແລະ
 ສາມາດມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າຈາກລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍຢ່າງ ໂດຍປະສົມສິ່ງທີ່ເກົ່າແກ່
 ແລະ ໃໝ່, ແລ້ວຄວາມຮູ້ເກົ່າແກ່ກໍຈະກາຍເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດໄດ້ ແລະ
 ກາຍມາເປັນພື້ນຖານທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່.
 ບົດຮຽນຂອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຫຼັກການຫຼາຍຢ່າງດ້ວຍຄວາມຊ່ຽວຊານ:
 ວິທີການເຂົ້າເຖິງເສັ້ນທາງສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ
 ແລະ ວິທີການປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດ ແລະ ທຳມະຊາດທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງເຈົ້າ
 ເພື່ອເຈົ້າຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການຈັດການຂອງພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າເຈົ້ານຳໃຊ້ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ເປັນພື້ນຖານຂອງການເຂົ້າສູ່ບົດຮຽນແຫ່ງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ
ແລ້ວຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າຈະເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນເຕີມອີກເລື້ອຍໆ.

ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນ-ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ

ເປັນຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ-ແລະ

ຖ້າເຈົ້າສາມາດທຽບສຳພັນສອງຂັ້ນຕອນທີ່ກ່ອນໜ້າຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກັບຂັ້ນຕອນໃນ
ບັດຈຸບັນ ແລະ ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ມັນຄືພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດ,
ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີພື້ນຖານທີ່ໜັກແໜ້ນໄປກວ່ານີ້ແລ້ວ...

ຖ້າມະນຸດສາມາດເຫັນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງປະຕິບັດໃນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ,
ໃນສະຖານທີ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນຜູ້ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຖ້າມະນຸດສາມາດເຫັນວ່າ
ເຖິງແມ່ນພາລະກິດຈະແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ມັນກໍຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າອົງດຽວທັງໝົດ ແລະ
ເມື່ອພາລະກິດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າອົງດຽວ, ມັນກໍຕ້ອງຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ
ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນບໍ່ຖືກກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແຕ່ກໍບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດໄດ້ວ່າ
ມັນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ-ຖ້າມະນຸດສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າ

ມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ

ແລ້ວແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດກໍຈະກາຍເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສຳຄັນ, ບໍ່ມີຄ່າໃຫ້ກ່າວເຖິງ.

ຍ້ອນນີ້ມິດຂອງມະນຸດບໍ່ຊັດເຈນ ແລະ ມະນຸດພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ

ສອງຈິດສອງໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນບັດຈຸບັນ,

ຫຼາຍຄົນຍັງຊື່ສັດກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ ແລະ

ອ້ອມລ້ອມໄປດ້ວຍແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນ,

ຄົນສ່ວນຫຼາຍຍັງສົງໄສຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ບໍ່ຈົງຈັກກັບພາລະກິດໃນບັດຈຸບັນ.

ມະນຸດບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້.

ນັ້ນກໍຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມເປັນຈິງຂອງພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້າ ແລະ

ບໍ່ໄດ້ພົບພໍ້ມັນດ້ວຍຕົນເອງ. ມັນກໍຍ້ອນບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນພວກມັນໄດ້

ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດຈື່ນຕະນາການຕາມໃຈມັກ; ບໍ່ວ່າເຂົາຈະສະເໜີຫຍັງກໍຕາມ,

ຈະບໍ່ມີຂໍ້ອ້າງອີງມາຟິສູດມັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜແກ້ໄຂມັນໃຫ້ຖືກຕ້ອງ.

ມະນຸດຢາກເຮັດກໍໄດ້ຢ່າງມີອິດສະຫຼະຕາມສັນຊາດຕະຍານທຳມະຊາດຂອງເຂົາ,

ເຮັດໂດຍບໍ່ກັງວົນເຖິງຜົນຕາມມາ ແລະ ບໍ່ອຍໃຫ້ຈື່ນຕະນາການຂອງເຂົາເປັນອິດສະຫຼະ

ຍ້ອນບໍ່ມີຂໍ້ອ້າງອີງມາຟິສູດມັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈື່ນຕະນາການຂອງມະນຸດກໍກາຍມາເປັນ

“ຄວາມຈິງ” ໂດຍບໍ່ສົນວ່າ ຈະມີຫຼັກຖານມາຟິສູດ ຫຼື ບໍ່. ສະນັ້ນ,

ມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເຂົາຈື່ນຕະນາການຂຶ້ນມາໃນຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງ ແລະ

ບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ. ຖ້າຄົນໜຶ່ງຄົນໃດມີຄວາມເຊື່ອແບບດຽວ

ແລ້ວທ່າມກາງຄົນຮ້ອຍຄົນກໍຈະມີຮ້ອຍຄວາມເຊື່ອ. ມະນຸດຖືກຄອບງ່າໂດຍຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວ
ເພາະວ່າ ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນຄວາມເປັນຈິງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພາະເຂົາພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນມັນດ້ວຍຫູຂອງເຂົາເອງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຫັນມັນດ້ວຍຕາຂອງເຂົາ.
ມະນຸດໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບຕຳນານ ແລະ ເລື່ອງລາວ-
ແຕ່ເຂົາບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ຍິນເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງຄວາມຈິງແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ,
ມັນເປັນຍ້ອນແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຫາກໍມາເປັນຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ພຽງໜຶ່ງປີ ແລະ
ເລື່ອງດັ່ງກ່າວກໍເປັນຄວາມຈິງສຳລັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.
ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມຈິງຈະບໍ່ສາມາດເຫັນຈາກຄວາມເຊື່ອທີ່ພວກເຂົາມີແນວຄວາມຄິດ
ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ. ມະນຸດເຊື່ອວ່າ
ເຂົາໄດ້ບົດບ່ອນໃຫ້ຕົນເອງເປັນອິດສະຫຼະຈາກການຜູກມັດຂອງແນວຄວາມຄິດເກົ່າແກ່ຂອງເຂົາ
ແລະ ໄດ້ເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນໃໝ່ແລ້ວ. ມະນຸດບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
ຄວາມຮູ້ຂອງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ
ນອກຈາກແນວຄວາມຄິດ ແລະ ເລື່ອງທີ່ໄດ້ຍິນມາ? ມະນຸດຄິດວ່າ
ແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ ຄິດວ່າ
ແນວຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນ ເມື່ອມະນຸດໄດ້ພົບພໍ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ
ເຂົາກໍຈະມາຍແນວຄວາມຄິດທີ່ກໍ່ຕົວຂຶ້ນໃນຊ່ວງເວລາຫຼາຍປີ. ຈົນຕະນາການ ແລະ
ຄວາມຄິດໃນອະດີດໄດ້ກາຍມາເປັນອຸປະສັກໃຫ້ກັບພາລະກິດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ ແລະ
ມັນກາຍມາເປັນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວ ແລະ
ປະຕິເສດຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວ.
ແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ເປັນໄປຕາມແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງຫຼາຍຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕິດຕາ
ມພຣະເຈົ້າຈົນຮອດປັດຈຸບັນໄດ້ກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ແລະ
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ສ້າງຄວາມເປັນສັດຕູທີ່ດີ້ດຶງເທື່ອລະໜ້ອຍກັບພຣະເຈົ້າທີ່ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ແລະ ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຄວາມກຽດຊັງນີ້ແມ່ນແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຈົນຕະນາການຂອງມະນຸດ.
ແນ່ນອນຢູ່ທີ່ແລ້ວທີ່ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ
ຄວາມຈິງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດຈົນຕະນາການຢ່າງມີອິດສະຫຼະ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ແນວຄວາມຄິດ ແລະ
ຈົນຕະນາການຂອງມະນຸດບໍ່ຍອມທົນຕໍ່ການມີຢູ່ຂອງຄວາມຈິງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ມອບຄວາມຄິດໃຫ້ກັບຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມແທ້ຈິງຂອງຄວາມຈິງ ແລະ
ພຽງແຕ່ມາຍແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາຢ່າງໃຈດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ນຳໃຊ້ຈົນຕະນາການຂອງເຂົາເອງ ໂດຍທີ່ແນວຄວາມຄິດ ແລະ
ຈົນຕະນາການຂອງມະນຸດກາຍມາເປັນສັດຕູຂອງພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ

ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດບໍ່ຖືກກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ.
ເປັນຄວາມຜິດພາດຂອງແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ
ເປັນຄວາມຜິດພາດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ສິ່ງນີ້ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ

ແລະ

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

147.

ຜູ້ຄົນເວົ້າວ່າ

ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳ

ແລະ

ຕາບໃດທີ່ມະນຸດຕິດຕາມພຣະອົງຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ,
ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ລ່າອຽງຕໍ່ມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນ

ຍ້ອນວ່າພຣະອົງຊອບທຳທີ່ສຸດ.

ຖ້າມະນຸດຕິດຕາມພຣະອົງຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ,

ແລ້ວພຣະອົງຈະສາມາດປະຖິ້ມມະນຸດໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາບໍ່ລ່າອຽງຕໍ່ມະນຸດທັງໝົດ

ແລະ

ພິພາກສາມະນຸດທຸກຄົນດ້ວຍອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງເຮົາ,

ແຕ່ມີສະພາບການທີ່ເໝາະສົມໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ

ແລະ

ສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງກໍຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍມະນຸດທຸກຄົນ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນໃຜກໍຕາມ.

ເຮົາບໍ່ສົນໃຈວ່າ

ຄຸນສົມບັດຂອງເຈົ້າກວ້າງຂວາງ

ຫຼື

ເປັນຕາມນັບຖືຫຼາຍສ່ວນໃດ;

ເຮົາສົນໃຈພຽງແຕ່ວ່າ ເຈົ້າຢ່າງໃນທົນທາງຂອງເຮົາ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າຮັກ ແລະ ກະຫາຍຫາຄວາມຈິງ

ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າຂາດຄວາມຈິງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພຣະນາມຂອງເຮົາ ແລະ

ບໍ່ປະຕິບັດຕາມທົນທາງຂອງເຮົາ, ພຽງແຕ່ປະຕິບັດໂດຍບໍ່ສົນໃຈ ຫຼື ກັງວົນຫຍັງເລີຍ,

ແລ້ວໃນເວລານັ້ນ ເຮົາຈະຕິເຈົ້າຈົນລົ້ມລົງ ແລະ ລົງໂທດເຈົ້າສຳລັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າ

ແລ້ວຕອນນັ້ນເຈົ້າຈະເວົ້າແກ້ຕົວແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊອບທຳໄດ້ບໍ່?

ໃນບັດຈຸບັນ,

ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດຕາມພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວໄວ້,

ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນປະເພດທີ່ເຮົາເຫັນດີນຳ.

ເຈົ້າເວົ້າວ່າ

ເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກຢູ່ສະເໝີໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ,

ເຈົ້າໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງຜ່ານຮ້ອນຜ່ານໜາວ ແລະ ໄດ້ແບ່ງບັນເວລາທີ່ດີ ແລະ ບໍ່ດີກັບພຣະອົງ,

ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໄວ້ເລີຍ;

ເຈົ້າພຽງແຕ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດນັ້ນເຮັດນີ້ໃຫ້ພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ເສຍສະລະຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນແຕ່ລະມື້ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຄິດທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ.

ເຈົ້າຍັງເວົ້າວ່າ

“ໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ,

ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າ

ພຣະເຈົ້າຊອບທຳ.

ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທົນທຸກເພື່ອພຣະອົງ, ແລ່ນໄປມາເພື່ອພຣະອົງ ແລະ ອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະອົງ

ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດວຽກໜັກ

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ໃດເລີຍ;

ພຣະອົງຈະຈີ່ຂ້ານ້ອຍຢ່າງແນ່ນອນ”.

ເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ

ພຣະເຈົ້າຊອບທຳ,

ແຕ່ຄວາມຊອບທຳນີ້ບໍ່ໄດ້ມີມົນທົນຈາກຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດເລີຍ

ນັ້ນຄື:

ມັນບໍ່ມີຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ

ແລະ

ມັນບໍ່ໄດ້ມີມົນທົນຈາກເນື້ອໜັງ

ຫຼື

ການຈັດການຂອງມະນຸດ. ທຸກຄົນທີ່ເປັນບໍລະບັກ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຫົນທາງຂອງພຣະອົງ ຈະຖືກລົງໂທດ; ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບການອະໄພໂທດ ແລະ ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບການລະເວັ້ນ! ບາງຄົນເວົ້າວ່າ “ໃນປັດຈຸບັນ, ຂ້ານ້ອຍແລ່ນໄປມາເພື່ອພຣະອົງ; ເມື່ອເວລາສຸດທ້າຍມາເຖິງ ພຣະອົງມອບການອວຍພອນເລັກນ້ອຍໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍໄດ້ບໍ່?” ແລ້ວເຮົາຈະຖາມເຈົ້າວ່າ “ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາແລ້ວບໍ່?” ຄວາມຊອບທຳທີ່ເຈົ້າເວົ້າເຖິງແມ່ນອີງຕາມການຈັດການຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າຄິດພຽງແຕ່ວ່າ ເຮົາຊອບທຳ ແລະ ບໍ່ລ່າອຽງຕໍ່ມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍກໍຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຮັບເອົາການອວຍພອນຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ມີຄວາມໝາຍລຶກລັບໃນພຣະທຳຂອງເຮົາທີ່ວ່າ “ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງແນ່ນອນ” ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ: ຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍເປັນຄົນທີ່ຈະຖືກເຮົາຮັບເອົາຢ່າງສົມບູນ, ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເຮົາເອົາຊະນະ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ເຈົ້າໄດ້ບັນລຸເງື່ອນໄຂໃດແດ່? ເຈົ້າພຽງແຕ່ບັນລຸໃນການຕິດຕາມເຮົາຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ, ແຕ່ສິ່ງອື່ນໆເດ? ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ່? ເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດການຮຽກຮ້ອງໜຶ່ງໃນຫ້າຢ່າງຂອງເຮົາ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະສຳເລັດອີກສີ່ຢ່າງທີ່ເຫຼືອ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງທີ່ງ່າຍສຸດ ແລະ ສະບາຍສຸດ ແລະ ສະແຫວງຫາມັນ ດ້ວຍທັດສະນະຄະຕິພຽງແຕ່ຫວັງວ່າຈະໄດ້ໂຊກດີ. ສຳລັບຄົນແບບເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງເຮົາແມ່ນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ, ມັນແມ່ນຜົນກຳສະໜອງທີ່ຊອບທຳ ແລະ ມັນເປັນການລົງໂທດທີ່ຊອບທຳຕໍ່ຜູ້ກະທຳການຊົ່ວຊ້າທຸກຄົນ; ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຕິດຕາມຫົນທາງຂອງເຮົາຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຕິດຕາມຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳນີ້ຖືກສຳແດງອອກໃນການລົງໂທດມະນຸດ, ມະນຸດກໍຈະຕົກສະເງື້ ແລະ ເສຍດາຍວ່າ ໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ເຂົາບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມຫົນທາງຂອງພຣະອົງ. “ໃນເວລານັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍພຽງແຕ່ທົນທຸກ ເລັກນ້ອຍໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີຂໍ້ອ້າງຫຍັງແດ່? ບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກການຖືກຕີສອນ!” ແຕ່ໃນຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກຳລັງຄິດວ່າ “ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ຕິດຕາມຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ ສະນັ້ນ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຈະຕີສອນຂ້ານ້ອຍ, ມັນກໍອາດຈະບໍ່ແມ່ນການຕີສອນທີ່ຮຸນແຮງເກີນໄປ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ວາງການຕີສອນນີ້ແລ້ວ ພຣະອົງກໍຍັງຕ້ອງການຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຊອບທຳ ແລະ ຈະບໍ່ປະຕິບັດກັບຂ້ານ້ອຍແບບນັ້ນຕະຫຼອດໄປ. ເພາະວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຄືກັບຄົນທີ່ຈະຖືກກວາດລ້າງ;

ຄົນທີ່ຖືກກວາດລ້າງຈະໄດ້ຮັບການຕີສອນຢ່າງໜັກ
 ໃນຂະນະທີ່ການຕີສອນຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເບົາກວ່າ”.
 ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄືກັບທີ່ເຈົ້າເວົ້າ. ມັນບໍ່ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າ
 ຄົນທີ່ເກັ່ງໃນການສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາຈະຖືກຈັດການຢ່າງຜ່ອນຜັນ.
 ຄວາມຊອບທຳແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ເປັນອຸປະນິໄສທີ່ບໍ່ທົນຕໍ່ການເຮັດຜິດໂດຍມະນຸດ ແລະ
 ທຸກສິ່ງທີ່ສັກກະບົກ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມລັງກຽດຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນກົດໝາຍ ແຕ່ເປັນບົດບັນຍັດຄຸ້ມຄອງ:
 ມັນເປັນບົດບັນຍັດຄຸ້ມຄອງພາຍໃນອານາຈັກ ແລະ
 ບົດບັນຍັດຄຸ້ມຄອງນີ້ແມ່ນການລົງໂທດທີ່ຊອບທຳຕໍ່ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ປ່ຽນແປງ
 ແລະ ບໍ່ມີຄວາມລອດຜົນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຍ້ອນເມື່ອແຕ່ລະຄົນຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດ,
 ຄົນດີກໍ່ຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ ແລະ ຄົນຊົ່ວກໍ່ຈະຖືກລົງໂທດ.
 ມັນເປັນເວລາທີ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຊັດເຈນ,
 ມັນເປັນເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງຄວາມລອດຜົນຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ຫຼັງຈາກນັ້ນ
 ພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດຜົນຈະບໍ່ຖືກປະຕິບັດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
 ຜົນກໍາສະໜອງຈະນຳມາເຖິງທຸກໆຄົນທີ່ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ
 “ພຣະເຈົ້າຈື່ທຸກໆຄົນທີ່ຢູ່ຂ້າງພຣະອົງຕະຫຼອດ. ພຣະອົງຈະບໍ່ລືມພວກເຮົາຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ.
 ພວກເຮົາຮັບປະກັນວ່າຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ພຣະອົງຈະບໍ່ຈື່ຄົນໃດກໍ່ຕາມທີ່ຢູ່ເບື້ອງລຸ່ມ,
 ຮັບປະກັນໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາທີ່ຢູ່ທ່າມກາງຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນໜ້ອຍກວ່າພວກເຮົາ
 ຜູ້ເຊິ່ງຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດ; ທ່າມກາງພວກເຮົານັ້ນ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຖືກລືມໂດຍພຣະເຈົ້າ,
 ພວກເຮົາທຸກຄົນໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຮັບປະກັນໄດ້ວ່າຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ”. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນມີແນວຄິດແບບດັ່ງກ່າວ.
 ແລ້ວນີ້ແມ່ນຄວາມຊອບທຳບໍ່? ເຈົ້າໄດ້ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ຫຼື ບໍ່?
 ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ເຈົ້າເຜີຍແຜ່ຂ່າວລືແບບນີ້, ເຈົ້າຊ່າງບໍ່ມີຄວາມລະອາຍແກ່ໃຈເລີຍ!

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

148. ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື
 ໃຊ້ແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າເອງເພື່ອປະເມີນພາລະກິດໃນບັດຈຸບັນ
 ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຫຼັກການການປະຕິບັດພາລະກິດຈອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈົງຈັກກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງພຽງພໍ.
 ການທີ່ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນມາຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
 ຄວາມອວດດີໂດຍທຳມະຊາດ. ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜິດພາດ

ແຕ່ຍ້ອນພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງໂດຍທຳມະຊາດ.
ຫຼັງຈາກທີ່ພົບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ, ບາງຄົນບໍ່ສາມາດເວົ້າຢ່າງແນ່ນອນວ່າ
ມະນຸດມາຈາກໃສ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງກ້າກ່າວຄຳປາໄສໃນທີ່ສາທາລະນະທີ່ປະເມີນຄວາມຖືກຕ້ອງ
ແລະ ຄວາມຜິດພາດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ພວກເຂົາຍັງສັງສອນອັກຄະສາວົກທີ່ມີພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ໂດຍສະແດງຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ເວົ້າສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນເວົ້າອອກມາ;
ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາຕ່ຳຫຼາຍ ແລະ
ບໍ່ມີຄວາມສຳນຶກໃນຕົວພວກເຂົາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.
ມື້ທີ່ຄົນປະເພດນີ້ຈະຖືກປະຕິເສດໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
ຖືກເຜົາໄໝ້ດ້ວຍໄຟແຫ່ງນະລົກຈະບໍ່ມາຮອດບໍ່? ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ວິຈານພາລະກິດຂອງພຣະອົງແທນ ແລະ
ຍັງພະຍາຍາມແນະນຳພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດ.
ຄົນທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນແບບນີ້ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໃນໄລຍະຂະບວນການສະແຫວງຫາ ແລະ ປະສົບກັບພຣະອົງ;
ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການວິຈານພຣະອົງຕາມຄວາມອຳເພີໃຈທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຜ່ານ
ການເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ເມື່ອຄົນມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ພວກເຂົາກໍຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງໜ້ອຍສ່ຳນັ້ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໜ້ອຍສ່ຳໃດ,
ມັນກໍມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ພວກເຂົາຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ,
ທຳມະຊາດເກົ່າແກ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດ, ບຸກຄະລິກ ແລະ
ທັດສະນະທາງສິນທຳຂອງເຈົ້າແມ່ນ “ຕົ້ນທຶນ” ທີ່ເຮັດໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເມື່ອເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ, ເສຍກຽດ ແລະ ຕ່ຳຕ້ອຍຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ.
ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ປະກອບມີແນວຄວາມຄິດທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ
ມີອຸປະນິໄສທີ່ເຊື່ອວ່າຕົນເອງດີແຮງເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ
ຄົນປະເພດນີ້ກໍເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ. ຖ້າແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ,
ມັນກໍຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ; ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ
ຈະຫ່າງໄກຈາກພຣະອົງຕະຫຼອດເວລາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

149. ຫຼັງຈາກຄວາມຈິງຂອງພຣະເຢຊູທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງໄດ້ກາຍເປັນຈິງແລ້ວ, ມະນຸດເຊື່ອໃນສິ່ງນີ້: ບໍ່ມີພຽງແຕ່ພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງມີພຣະບຸດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ພຣະວິນຍານ. ນີ້ຄືແນວຄິດຕາມປະເພນີທີ່ມະນຸດມີ ຄືມີພຣະເຈົ້າແບບນີ້ທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ: ພຣະເຈົ້າຕຣິເອການຸພາບທີ່ເປັນພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມະນຸດຊາດທັງປວງມີແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້: ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ, ແຕ່ປະກອບມີສາມພາກສ່ວນ

ເຊິ່ງທຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຝັງເລິກຢ່າງໜ້າເສົ້າໃຈຢູ່ກັບແນວຄິດດັ່ງເດີມຖືວ່າມີພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມີພຽງແຕ່ສາມສ່ວນເຫຼົ່ານັ້ນລວມກັນເປັນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະເປັນພຣະເຈົ້າທັງໝົດ. ຫາກປາສະຈາກພຣະບິດາບໍລິສຸດ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສົມບູນ. ໃນທ່ານອງດຽວກັນ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສົມບູນເຊັ່ນກັນ ຖ້າປາສະຈາກພຣະບຸດ ຫຼື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ພຣະບິດາພຽງອົງດຽວ ຫຼື ພຣະບຸດພຽງອົງດຽວ ບໍ່ສາມາດຖືວ່າເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້. ມີພຽງແຕ່ພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຮ່ວມກັນເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຖືວ່າເປັນພຣະເຈົ້າເອງ. ບັດນີ້ ຜູ້ເຊື່ອສາສະໜາທຸກຄົນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຕິດຕາມແຕ່ລະຄົນທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກກາງພວກເຈົ້າ ແມ່ນມີຄວາມເຊື່ອແບບນີ້. ແຕ່ສໍາລັບເລື່ອງທີ່ວ່າ ຄວາມເຊື່ອນີ້ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດອະທິບາຍໄດ້ ຍ້ອນພວກເຈົ້າສັບສົນກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າເອງຢູ່ສະເໝີ. ເຖິງແມ່ນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືແນວຄິດ, ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ຮູ້ວ່າ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຖືກ ຫຼື ຜິດ, ຍ້ອນວ່າພວກເຈົ້າຖືກກະທົບໂດຍແນວຄິດທາງສາສະໜາຢ່າງຮຸນແຮງເກີນໄປ.

ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາແນວຄິດຕາມປະເພນີຂອງສາສະໜາຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ຜິດນີ້ກໍໄດ້ຊົມລົງເລິກເຂົ້າໃນພາຍຕົວພວກເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ໃນເລື່ອງນີ້ເຊັ່ນກັນ ພວກເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຍອມຈຳນົນຕໍ່ອິດທິພົນທີ່ເປັນອັນຕະລາຍນີ້, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຕຣິເອການຸພາບບໍ່ມີຢູ່ຈິງແທ້ໆ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າຕຣິເອການຸພາບທີ່ມີພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນັ້ນບໍ່ມີຢູ່ຈິງແທ້ໆ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນແນວຄິດຕາມປະເພນີຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງມະນຸດ. ຕະຫຼອດຫຼາຍສັດຕະວັດ, ມະນຸດໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕຣິເອການຸພາບນີ້, ເນລະມິດຂຶ້ນຈາກແນວຄິດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ບັ້ນແຕ່ງຂຶ້ນໂດຍມະນຸດ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ. ຕະຫຼອດເວລາຫຼາຍປີທີ່ຜ່ານມາ, ມີຜູ້ອະທິບາຍພຣະຄໍາພິຫຼາຍຄົນທີ່ໄດ້ອະທິບາຍ “ຄວາມໝາຍແທ້ຈິງ” ຂອງພຣະເຈົ້າຕຣິເອການຸພາບ, ແຕ່ການອະທິບາຍດັ່ງກ່າວກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຕຣິເອການຸພາບວ່າມີຕົວຕົນສາມຢ່າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນຮ່າງກາຍດຽວແມ່ນບໍ່ແນ່ນອນ ແລະ ບໍ່ຊັດເຈນ ແລະ ຜູ້ຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ສັບສົນກັບ

“ໂຄງສ້າງ” ຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີມະນຸດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນໃດເຄີຍອະທິບາຍໄດ້ຢ່າງລະອຽດ; ການອະທິບາຍສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນພຽງຜ່ານມາດຕະຖານໃນເລື່ອງຂອງການໃຫ້ເຫດຜົນ ແລະ ບົດຄວາມ,

ແຕ່ບໍ່ມີມະນຸດແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍນີ້ໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນສົມບູນ. ນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດນັ້ນແມ່ນບໍ່ມີຈິງແທ້ງ...

ຖ້າສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຖືກປະເມີນຕາມແນວຄິດນີ້ທີ່ວ່າ
ມີພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບ, ດັ່ງນັ້ນ ກໍ່ຕ້ອງມີພຣະເຈົ້າສາມພຣະອົງ ເພາະວ່າ
ພາລະກິດທີ່ແຕ່ລະພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນບໍ່ຄືກັນ. ຖ້າມີຜູ້ໃດກໍ່ຕາມໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ
ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບມີແທ້ຈິງຢ່າງແນ່ນອນ, ແລ້ວໃຫ້ອະທິບາຍວ່າ
ພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວທີ່ຢູ່ໃນສາມຕົວຕົນນີ້ແມ່ນຫຍັງແທ້ງ. ແມ່ນຫຍັງຄືພຣະບິດາບໍລິສຸດ?
ພຣະບຸດແມ່ນຫຍັງ? ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຫຍັງ? ພຣະເຢໂຮວາແມ່ນພຣະບິດາບໍລິສຸດບໍ່?
ພຣະເຢຊູແມ່ນພຣະບຸດບໍ່? ແລ້ວພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເດ? ພຣະບິດາບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍ່?
ທາດແທ້ຂອງພຣະບຸດບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານເຊັ່ນກັນບໍ່?
ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່?
ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນເວລານັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຄືກັນກັບພຣະເຢຊູບໍ່?
ພຣະເຈົ້າສາມາດມີພຣະວິນຍານໄດ້ຈັກອົງ? ອີງຕາມຄຳອະທິບາຍຂອງເຈົ້າ,
ສາມຕົວຕົນທີ່ມີພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ;
ຖ້າເປັນແບບນີ້ ແລ້ວກໍ່ມີພຣະວິນຍານສາມອົງ,
ແຕ່ການມີພຣະວິນຍານສາມອົງແມ່ນໝາຍຄວາມວ່າມີພຣະເຈົ້າສາມອົງ.
ສິ່ງນີ້ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງໜຶ່ງດຽວ;
ພຣະເຈົ້າປະເພດນີ້ຈະຍັງສາມາດມີທາດແທ້ໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
ຖ້າເຈົ້າຍອມຮັບວ່າ ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າພຽງໜຶ່ງດຽວ, ແລ້ວພຣະອົງຈະສາມາດມີລູກຊາຍ ແລະ
ເປັນບິດາໄດ້ແນວໃດ? ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນແນວຄິດຂອງເຈົ້າບໍ່?
ມີພຣະເຈົ້າພຽງໜຶ່ງດຽວ, ມີພຽງຕົວຕົນໜຶ່ງດຽວໃນພຣະເຈົ້າອົງນີ້ ແລະ
ມີພຽງພຣະວິນຍານອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຂຽນລົງໃນພຣະຄຳພີວ່າ
“ມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດພຽງໜຶ່ງດຽວ ແລະ ມີພຣະເຈົ້າພຽງໜຶ່ງດຽວ”. ບໍ່ວ່າພຣະບິດາ ແລະ
ພຣະບຸດທີ່ເຈົ້າກ່າວເຖິງນັ້ນມີຢູ່ຈິງ ຫຼື ບໍ່, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວກໍ່ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວ ແລະ
ທາດແທ້ຂອງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ພວກເຈົ້າເຊື່ອກໍ່ເປັນທາດແທ້ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍ່ຄື ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະວິນຍານ, ແຕ່ພຣະອົງສາມາດກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ
ດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງມະນຸດ ພ້ອມທັງຢູ່ເໜືອສິ່ງທັງປວງ.
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງບົກຄຸມທຸກສິ່ງ ແລະ ຢູ່ທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ. ພຣະອົງສາມາດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ

ແລະ ຢູ່ທົ່ວທັງຈັກກະວານໃນເວລາດຽວກັນ. ໃນເມື່ອທຸກຄົນເວົ້າວ່າ
 ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວທີ່ແທ້ຈິງ, ດັ່ງນັ້ນກໍຈະມີພຽງພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວ
 ເຊິ່ງບໍ່ມີໃຜສາມາດແບ່ງແຍກອອກໄດ້ຕາມອຳເພີໃຈ!
 ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ມີອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ; ແລະ
 ນັ້ນກໍແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເປັນຄືດັ່ງເຈົ້າເວົ້າວ່າ ມີພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ
 ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວພວກອົງທັງສາມບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າສາມອົງບໍ່?
 ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເລື່ອງໜຶ່ງ, ພຣະບຸດອີກເລື່ອງໜຶ່ງ ແລະ ພຣະບິດາກໍເປັນອີກເລື່ອງໜຶ່ງ.
 ຕົວຕົນຂອງທັງສາມພຣະອົງແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ ແລະ
 ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງທັງສາມກໍແຕກຕ່າງກັນ.
 ແລ້ວທັງສາມພຣະອົງຈະເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວໄດ້ແນວໃດ?
 ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນພຣະວິນຍານ; ສິ່ງນີ້ງ່າຍສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ. ຖ້າເປັນແບບນີ້,
 ແລ້ວພຣະບິດາກໍອົງເປັນພຣະວິນຍານຫຼາຍກວ່າ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
 ບໍ່ເຄີຍກາຍເປັນເນື້ອໜັງຈັກເທື່ອ; ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ
 ພຣະອົງເປັນພຣະວິນຍານເຊັ່ນກັນຢ່າງແນ່ນອນ.
 ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະອົງ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ?
 ມັນແມ່ນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດບໍ່? ຫຼື
 ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະບິດາບໍ່?
 ທາດແທ້ຂອງພຣະວິນຍານແຕ່ລະອົງຄືກັນບໍ່? ຫຼື
 ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນເຄື່ອງມືຂອງພຣະບິດາບໍ່? ຈະສາມາດອະທິບາຍສິ່ງນີ້ໄດ້ແນວໃດ?
 ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ?
 ມັນເປັນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະວິນຍານສອງອົງບໍ່ ຫຼື ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ
 ພຣະວິນຍານ? ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ມີຄຳອະທິບາຍ!
 ຖ້າທັງສາມພຣະອົງລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວ,
 ແລ້ວຈະບໍ່ມີການເວົ້າເຖິງສາມຕົວຕົນ, ຍ້ອນທັງສາມພຣະອົງມີພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວ.
 ຖ້າທັງສາມພຣະອົງມີຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ,
 ແລ້ວພຣະວິນຍານຂອງທັງສາມພຣະອົງກໍຈະມີກຳລັງທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ
 ທັງສາມພຣະອົງແມ່ນຈະບໍ່ສາມາດເປັນພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວໄດ້. ແນວຄິດທີ່ວ່າ ມີພຣະບິດາ,
 ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນທີ່ສຸດ! ສິ່ງນີ້ເປັນການແບ່ງພຣະເຈົ້າ
 ແລະ ແຍກພຣະອົງອອກເປັນສາມຕົວຕົນ ເຊິ່ງແຕ່ລະຕົວຕົນກໍມີສະຖານະ ແລະ ພຣະວິນຍານ;
 ແລ້ວພຣະອົງຈະຍັງສາມາດເປັນພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວ ແລະ ພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວໄດ້ແນວໃດ?
 ໃຫ້ບອກເຮົາເບິ່ງ, ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
 ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນໂລກແມ່ນຖືກສ້າງໂດຍພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ຫຼື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແທ້ງບໍ່?

ບາງຄົນເວົ້າວ່າທັງສາມພຣະອົງສ້າງທຸກສິ່ງນຳກັນ. ແລ້ວແມ່ນໃຜໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດ? ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະບຸດ ຫຼື ພຣະບິດາ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະບຸດຄືຜູ້ໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດ. ແລ້ວແມ່ນໃຜເປັນພຣະບຸດທີ່ຢູ່ໃນທາດແທ້?

ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ການບັງເກີດເປັນມະນຸດເອີ້ນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ

ໂດຍນາມຂອງພຣະບິດາຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງ. ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ພຣະເຢຊູເກີດຈາກການປະຕິສົນທິຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ?

ພາຍໃນພຣະອົງແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຍັງເປັນຜູ້ດຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ, ຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງເປັນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແນວຄິດນີ້ກ່ຽວກັບພຣະບຸດແມ່ນບໍ່ເປັນຈິງແທ້ໆ.

ມີພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດທຸກຢ່າງ; ມີພຽງພຣະເຈົ້າເອງ ນັ້ນກໍຄື ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.

ແມ່ນໃຜຄືພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ? ມັນບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່? ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ ທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນພຣະເຢຊູ?

ຖ້າພາລະກິດບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ (ນັ້ນກໍຄື ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ), ແລ້ວພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ບໍ່?

ເມື່ອພຣະເຢຊູເອີ້ນຫາພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ດ້ວຍນາມຂອງພຣະບິດາເມື່ອພຣະອົງອະທິຖານ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນເກີດຂຶ້ນໃນທັດສະນະຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງເທົ່ານັ້ນ, ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສວມໃສ່ເນື້ອໜັງທີ່ສາມັນ ແລະ ທຳມະດາ ແລະ ມີສິ່ງບົກຫຸ້ມພາຍນອກຄືກັບສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ.

ເຖິງແມ່ນວ່າພາຍໃນພຣະອົງເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະອົງກໍຍັງເປັນມະນຸດທຳມະດາ; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນ “ບຸດມະນຸດ” ທີ່ມະນຸດທັງປວງ ລວມເຖິງພຣະເຢຊູເອງ ໄດ້ເວົ້າໄວ້. ເນື່ອງຈາກວ່າ ພຣະອົງຖືກເອີ້ນວ່າບຸດມະນຸດ, ພຣະອົງກໍເປັນມະນຸດ (ບໍ່ວ່າຜູ້ຊາຍ ຫຼື ແມ່ຍິງ, ໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມແມ່ນເປັນບຸກຄົນມີເປືອກນອກຂອງມະນຸດ) ທີ່ເກີດໃນຄອບຄົວທຳມະດາຂອງຜູ້ຄົນສາມັນ. ສະນັ້ນ ພຣະເຢຊູທີ່ເອີ້ນຫາພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນສະຫວັນ ໂດຍນາມຂອງພຣະບິດານັ້ນ ກໍຄືກັນກັບທີ່ພວກເຈົ້າເອີ້ນພຣະອົງວ່າພຣະບິດາໃນຕອນທຳອິດ; ພຣະອົງເຮັດແບບນັ້ນແມ່ນຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງ.

ພວກເຈົ້າຍັງຈື່ຄຳອະທິຖານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ພຣະເຢຊູສອນພວກເຈົ້າໃຫ້ທ່ອງຈຳບໍ່? “ພຣະບິດາຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ...”

ພຣະອົງຂໍໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເອີ້ນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນດ້ວຍນາມຂອງພຣະບິດາ.

ແລ້ວໃນເມື່ອພຣະເຢຊູກໍ່ເອີ້ນພຣະອົງວ່າພຣະບິດາເຊັ່ນກັນ,
ພຣະອົງເອີ້ນຈາກທັດສະນະຂອງຄົນໜຶ່ງທີ່ມີຖານະເທົ່າທຽມກັບພວກເຈົ້າ ແລະ
ໃນຖານະມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກໄວ້ (ນັ້ນກໍ່ຄື ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ).
ຖ້າພວກເຈົ້າເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າ ພຣະບິດາ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນສິ່ງຖືກສ້າງບໍ່?
ບໍ່ວ່າສິດອຳນາດຂອງພຣະເຢຊູຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນຈະອົງໃຫຍ່ພຽງໃດກໍ່ຕາມ,
ກ່ອນທີ່ຈະຖືກຄຶງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະອົງກໍ່ເປັນພຽງບຸດມະນຸດຄົນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ
ເຊິ່ງບົກຄອງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ (ນັ້ນກໍ່ຄື ພຣະເຈົ້າ) ແລະ
ເປັນໜຶ່ງໃນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ຍ້ອນວ່າ
ພຣະອົງຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທື່ອ. ສະນັ້ນ,
ການທີ່ພຣະອົງເອີ້ນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນວ່າ ພຣະບິດາ ກໍ່ເປັນຄວາມຖອມຕົນ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ການທີ່ພຣະອົງເອີ້ນພຣະເຈົ້າ (ນັ້ນກໍ່ຄື
ພຣະວິນຍານທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ) ໃນລັກສະນະນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຜິດສູດວ່າ
ພຣະອົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ກົງກັນຂ້າມ,
ມັນເປັນພຽງແຕ່ຍ້ອນທັດສະນະຂອງພຣະອົງແຕກຕ່າງກັນ,
ບໍ່ແມ່ນວ່າພຣະອົງມີຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
ການມີຢູ່ຂອງຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ຜິດ!
ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຖືກຄຶງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນ,
ພຣະເຢຊູເປັນບຸດມະນຸດທີ່ຖືກຜູກມັດດ້ວຍຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີສິດອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານຢ່າງສົມບູນ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າ
ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຈາກທັດສະນະຂອງ
ສິ່ງຖືກສ້າງ. ມັນເປັນດັ່ງທີ່ພຣະອົງອະທິຖານສາມຄັ້ງໃນສວນເກັດເຊມາເນວ່າ:
“ບໍ່ແມ່ນຕາມທີ່ຂ້ານ້ອຍປະສົງ, ແຕ່ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ”.
ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະອົງເປັນພຽງກະສັດຂອງຊາວຍິວ;
ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ, ບຸດມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ມີສະຫງ່າລາສີ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າ
ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າພຣະບິດາ ຈາກຈຸດຢືນຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ. ບັດນີ້
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າ ທຸກຄົນທີ່ເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າພຣະບິດາແມ່ນພຣະບຸດ. ຖ້າເປັນແບບນີ້,
ແລ້ວພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະບໍ່ກາຍມາເປັນພຣະບຸດບໍ່
ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄຳອະທິຖານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ?
ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຊື່ອອີກ, ແລ້ວຈົ່ງບອກເຮົາໄດ້ບໍ່ວ່າ ແມ່ນໃຜຄືຜູ້ທີ່ພວກເຈົ້າເອີ້ນວ່າ ພຣະບິດາ?
ຖ້າພວກເຈົ້າກຳລັງໝາຍເຖິງພຣະເຢຊູ,
ແລ້ວແມ່ນໃຜເປັນພຣະບິດາຂອງພຣະເຢຊູສຳລັບພວກເຈົ້າ? ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຈາກໄປ,
ແນວຄິດນີ້ກ່ຽວກັບພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດກໍ່ບໍ່ມີຢູ່ອີກ.

ແນວຄິດນີ້ພຽງແຕ່ເໝາະສົມໃນບິທີ່ພຣະເຢຊູກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ; ພາຍໃຕ້ທຸກກໍລະນີ, ຄວາມສໍາພັນແມ່ນຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງ ແລະ ສິ່ງຖືກສ້າງ ເມື່ອພວກເຈົ້າເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າ ພຣະບິດາ. ບໍ່ມີເມື່ອໃດທີ່ແນວຄິດນີ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຕືອກການຸພາບທີ່ມີພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍ່ລົສຸດສາມາດເປັນຈິງໄດ້; ມັນເປັນຄວາມເຊື່ອຜິດທີ່ບໍ່ຄ່ອຍເຫັນໃນຍຸກຕ່າງໆ ແລະ ມັນບໍ່ມີຢູ່ຈິງ!

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າຕືອກການຸພາບມີແທ້ບໍ່?” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

150. ໃນພຣະສັນຍາເດີມຂອງພຣະຄໍາຟີ, ບໍ່ມີການກ່າວເຖິງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍ່ລົສຸດ, ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຢໂຮວາ ທີ່ກໍາລັງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນອິດສະຣາເອັນ. ພຣະອົງຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະນາມທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະຍຸກ, ແຕ່ນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ຟື້ນຟູວ່າ ແຕ່ລະພຣະນາມແມ່ນໝາຍເຖິງຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຖ້າເປັນແບບນີ້, ແລ້ວມັນຈະບໍ່ມີຫຼາຍຕົວຕົນຈົນນັບບໍ່ໄດ້ໃນພຣະເຈົ້າບໍ່? ສິ່ງທີ່ຖືກຂຽນໃນພຣະສັນຍາເດີມແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ຂັ້ນຕອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງສໍາລັບການເລີ່ມຕົ້ນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ມັນຄືພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງກ່າວ ທຸກສິ່ງກໍເປັນໄປຕາມນັ້ນ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງສັ່ງ ທຸກສິ່ງກໍຕັ້ງໝັ້ນ. ບໍ່ມີເມື່ອໃດທີ່ພຣະເຢໂຮວາກ່າວວ່າພຣະອົງເປັນພຣະບິດາທີ່ມາປະຕິບັດພາລະກິດ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍທໍານວາຍເຖິງພຣະບຸດທີ່ຈະມາເພື່ອໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດ. ເມື່ອມາເຖິງເວລາຂອງພຣະເຢຊູ, ກໍມີພຽງແຕ່ກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດທັງປວງ, ບໍ່ແມ່ນ ນັ້ນຄືພຣະບຸດທີ່ໄດ້ສະເດດມາ. ເພາະວ່າຍຸກຕ່າງໆບໍ່ຄືກັນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າເອງປະຕິບັດກໍຍັງແຕກຕ່າງກັນ, ພຣະອົງຈຶ່ງຈໍາເປັນຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຕົວຕົນທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກມາຈຶ່ງແຕກຕ່າງກັນອີກດ້ວຍ. ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະບິດາຂອງພຣະເຢຊູ, ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ໂດຍພຣະເຢຊູເລີຍ ຜູ້ທີ່ກ່າວວ່າ “ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍຖືກຈໍາແນກວ່າເປັນພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດ; ເຮົາ ແລະ ພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນເປັນໜຶ່ງດຽວກັນ. ພຣະບິດາຢູ່ໃນເຮົາ ແລະ ເຮົາກໍຢູ່ໃນພຣະບິດາ; ເມື່ອມະນຸດເຫັນພຣະບຸດ, ພວກເຂົາກໍກໍາລັງເຫັນພຣະບິດາໃນສະຫວັນ”. ເມື່ອທຸກສິ່ງຖືກກ່າວອອກມາ ເຖິງຈະເປັນພຣະບິດາ ຫຼື ພຣະບຸດ, ທັງສອງພຣະອົງກໍເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນ, ບໍ່ໄດ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນຕົວຕົນທີ່ແຍກກັນ. ເມື່ອມະນຸດພະຍາຍາມອະທິບາຍ,

ເລື່ອງຕ່າງໆກໍຊັບຊ້ອນໄປດ້ວຍແນວຄິດກ່ຽວກັບຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ
ພ້ອມທັງຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານ.
ເມື່ອມະນຸດກ່າວເຖິງຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນວັດຖຸບໍ່?
ມະນຸດເຖິງກັບຈັດລະດັບຕົວຕົນໃຫ້ເປັນທີໜຶ່ງ, ທີສອງ ແລະ ທີສາມ;
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຈົນຕະນາການຂອງມະນຸດ, ບໍ່ສົມຄວນແກ່ການອ້າງເຖິງ ແລະ
ບໍ່ເປັນຈິງທັງສິ້ນ! ຖ້າເຈົ້າຖາມເຂົາວ່າ “ມີພຣະເຈົ້າຈັກອົງ?” ເຂົາຈະຕອບວ່າ
ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຕຣິເອການຸພາບທີ່ມີພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງໜຶ່ງດຽວ. ຖ້າເຈົ້າຖາມອີກວ່າ “ແມ່ນໃຜຄືພຣະບິດາ?”
ເຂົາກໍຈະຕອບວ່າ “ພຣະບິດາເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ;
ພຣະອົງຄວບຄຸມທຸກສິ່ງຢ່າງ ແລະ ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງສະຫວັນ”.
“ແລ້ວພຣະເຢໂຮວາແມ່ນພຣະວິນຍານບໍ່?” ເຂົາກໍຈະຕອບວ່າ “ແມ່ນແລ້ວ!”
ແລ້ວຖ້າເຈົ້າຖາມເຂົາວ່າ “ແມ່ນໃຜຄືພຣະບຸດ?” ເຂົາກໍຈະຕອບວ່າ “ແນ່ນອນ
ພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດ. “ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືເລື່ອງລາວຂອງພຣະເຢຊູ? ພຣະອົງມາຈາກໃສ?”
ເຂົາກໍຈະຕອບວ່າ
“ພຣະເຢຊູເກີດຂຶ້ນໂດຍມາຮືອາຜ່ານທາງການປະຕິສົນທິຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ”.
ແລ້ວທາດແທ້ຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານເຊັ່ນກັນບໍ່?
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຊັ່ນກັນບໍ່?
ພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະວິນຍານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຢຊູກໍເຊັ່ນກັນ.
ບັດຈຸບັນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ແນ່ນອນ ມັນຍັງເປັນພຣະວິນຍານທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ;
ທັງສາມພຣະອົງສາມາດເປັນຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງໄດ້ແນວໃດ?
ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ໆບໍ່
ທີ່ກໍາລັງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຈາກທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ? ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ
ຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຕົວຕົນຕ່າງໆ.
ພຣະເຢຊູຖືກປະຕິສົນທິໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງແນ່ນອນ.
ໃນຂັ້ນຕອນທໍາອິດຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາປະຕິບັດ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ຫຼື
ບໍ່ປາກົດຕໍ່ມະນຸດ. ສະນັ້ນ ມະນຸດບໍ່ເຄີຍເຫັນການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ຳໃດ ແລະ ສູງສົ່ງສ່ຳໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຍັງເປັນພຣະວິນຍານ,
ພຣະເຈົ້າເອງ ຜູ້ທີ່ສ້າງມະນຸດໃນຕອນທໍາອິດ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເມື່ອພຣະອົງກ່າວຕໍ່ມະນຸດຈາກທໍາມະກາງກ້ອນເມກ ພຣະອົງກໍເປັນພຽງພຣະວິນຍານເທົ່ານັ້ນ.
ບໍ່ມີໃຜເປັນພະຍານເຖິງການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງ; ມີແຕ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ
ເມື່ອພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸດາຍ,

ມະນຸດຈຶ່ງເຫັນຮູບຮ່າງຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ ທີ່ບັງເກີດເປັນຊາວຢິວເປັນຄັ້ງທຳອິດ.
ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຢໂຮວາບໍ່ສາມາດສຳຜັດໄດ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ພຣະອົງຖືກປະຕິສົນທິໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ນັ້ນກໍຄື
ຖືກປະຕິສົນທິໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢໂຮວາເອງ ແລະ
ພຣະເຢຊູກໍຍັງບັງເກີດເປັນຕົວຕົນຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ.
ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຫັນໃນຕອນທຳອິດແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດລົງມາດັ່ງນັກເຂົາທີ່ເທິງພຣະເຢຊູ;
ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານທີ່ຈຳກັດຕໍ່ພຣະເຢຊູ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມເປັນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ແລ້ວພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູສາມາດແຍກອອກຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ບໍ່?
ຖ້າພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຢຊູ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍເປັນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ແລ້ວພຣະອົງທັງສອງຈະສາມາດກາຍເປັນໜຶ່ງດຽວໄດ້ແນວໃດ?
ພາລະກິດຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ. ພຣະວິນຍານທີ່ຢູ່ພາຍໃນພຣະເຢຊູ,
ພຣະວິນຍານທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຢໂຮວາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນໜຶ່ງດຽວກັນ. ມັນສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະວິນຍານທີ່ຮຸນແຮງຂຶ້ນເຈັດເທົ່າ ແລະ
ພຣະວິນຍານຄຸ້ມຄອງທຸກສິ່ງ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ.
ພຣະອົງສາມາດສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຳລາຍມັນໂດຍເຮັດໃຫ້ນ້ຳຖ້ວມແຜ່ນດິນໂລກ;
ພຣະອົງສາມາດໂຖ່ບາບມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງສາມາດເອົາຊະນະ ແລະ
ທຳລາຍມະນຸດຊາດທັງປວງ. ພາລະກິດນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ
ບໍ່ມີຕົວຕົນໃດໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະອົງໄດ້.
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກເອີ້ນດ້ວຍນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ
ພ້ອມທັງພຣະເຈົ້າອົງຊົງວິດທານຸພາບສູງສຸດ. ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຄຣິດ.
ພຣະອົງຍັງສາມາດກາຍເປັນບຸດມະນຸດໄດ້ອີກ. ພຣະອົງຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ
ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກດ້ວຍ; ພຣະອົງຢູ່ເໜືອຈັກກະວານ ແລະ ທຳມກາງຜູງຊົນ.
ພຣະອົງເປັນເຈົ້ານາຍໜຶ່ງດຽວຂອງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ!
ຕັ້ງແຕ່ເວລາແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ,
ພາລະກິດນີ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເອງ.
ບໍ່ວ່າຈະເປັນພາລະກິດທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ຫຼື ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ,
ທຸກຢ່າງແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງເອງ. ສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງ
ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສະຫວັນ ຫຼື ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ແມ່ນຢູ່ໃນກຳມິທີ່ມີວິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະອົງ; ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ
ແລະ ຄົນອື່ນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະອົງໄດ້. ໃນສະຫວັນ, ພຣະອົງເປັນພຣະວິນຍານ
ແຕ່ຍັງຄົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ; ທຳມກາງມະນຸດ, ພຣະອົງເປັນເນື້ອໜັງ

ແຕ່ຍັງຄົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງຈະຖືກເອົ້ນຫຼາຍຮ້ອຍຫຼາຍພັນຊື່, ພຣະອົງກໍຍັງເປັນພຣະອົງເອງ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດກໍເປັນການສຳແດງອອກໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ການໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດທັງປວງຜ່ານການຄົງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງ ກໍເປັນພາລະກິດໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ ແລະ ການປະກາດຕໍ່ບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ແຜ່ນດິນທັງໝົດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍເຊັ່ນດຽວກັນ. ຕະຫຼອດເວລາ ພຣະເຈົ້າພຽງສາມາດຖືກເອົ້ນໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ແທ້ຈິງໜຶ່ງດຽວ, ພຣະເຈົ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນແມ່ນບໍ່ມີຢູ່ຈົງ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະມີແນວຄິດກ່ຽວກັບພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມີພຽງພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ!

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບມີແທ້ບໍ່?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

151. ຍັງມີບາງຄົນອາດເວົ້າວ່າ “ພຣະບິດາກໍຄືພຣະບິດາ; ພຣະບຸດກໍຄືພຣະບຸດ; ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຄືພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ທັງສາມພຣະອົງກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໜຶ່ງດຽວ”. ແລ້ວເຈົ້າຄວນເຮັດໃຫ້ທັງສາມພຣະອົງເປັນໜຶ່ງດຽວແນວໃດ? ພຣະບິດາ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໜຶ່ງດຽວໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າທັງສອງພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າສອງອົງໂດຍທຳມະຊາດ, ແລ້ວບໍ່ວ່າທັງສອງພຣະອົງຈະຖືກຮ່ວມເຂົ້າກັນແນວໃດກໍຕາມ, ທັງສອງພຣະອົງກໍຈະຍັງບໍ່ເປັນສອງສ່ວນຄືເກົ່າບໍ່? ເມື່ອເຈົ້າເວົ້າກ່ຽວກັບການເຮັດໃຫ້ທັງສອງພຣະອົງເປັນໜຶ່ງດຽວກັນ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນເປັນການຮວມສອງພາກສ່ວນທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຂົ້າເປັນໜຶ່ງດຽວບໍ່? ແຕ່ວ່າ ພຣະອົງທັງສອງບໍ່ແມ່ນສອງພາກສ່ວນ ກ່ອນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຄົບຖ້ວນບໍ່? ພຣະວິນຍານແຕ່ລະອົງແມ່ນມີທາດແທ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ພຣະວິນຍານສອງອົງບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໜຶ່ງດຽວໄດ້. ພຣະວິນຍານບໍ່ແມ່ນວັດຖຸ ແລະ ບໍ່ຄືສິ່ງອື່ນໃດໃນໂລກແຫ່ງວັດຖຸ. ດັ່ງທີ່ມະນຸດເຫັນ, ພຣະບິດາຄືພຣະວິນຍານອົງໜຶ່ງ, ອີກອົງໜຶ່ງແມ່ນພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນອີກອົງໜຶ່ງ, ແລ້ວພຣະວິນຍານສາມອົງຈະຮວມເຂົ້າກັນຄືກັບເອົານ້ຳສາມແກ້ວມາຮວມກັນເປັນແກ້ວດຽວ. ແລ້ວນັ້ນບໍ່ແມ່ນການເຮັດໃຫ້ສາມກາຍເປັນໜຶ່ງບໍ່? ນີ້ແມ່ນການອະທິບາຍທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງແທ້ໆ! ນີ້ບໍ່ແມ່ນການແຍກພຣະເຈົ້າອອກຈາກກັນບໍ່? ພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໜຶ່ງດຽວໄດ້ແນວໃດ? ທັງສາມພຣະອົງບໍ່ແມ່ນສາມສ່ວນ ເຊິ່ງແຕ່ລະສ່ວນມີທຳມະຊາດແຕກຕ່າງກັນບໍ່? ຍັງມີຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ “ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລະບຸຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ?”

ພຣະເຢຊູຄືພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ພຣະອົງພໍໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ, ສິ່ງນີ້ຖືກກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າເອງຢ່າງແນ່ນອນ. ນັ້ນຄືການທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງເອງ, ແຕ່ຈາກທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນເທົ່ານັ້ນ, ພຣະວິນຍານໃນສະຫວັນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງເອງ. ພຣະເຢຊູຄືການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ່? ພຣະທ່ານຂອງພຣະເຢຊູທີ່ກ່າວວ່າ “ເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບິດາກໍຢູ່ໃນເຮົາ” ບໍ່ໄດ້ຊັບອກບໍ່ວ່າ ທັງສອງພຣະອົງເປັນພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວ? ແລ້ວບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ ທີ່ເຮັດໃຫ້ທັງສອງພຣະອົງຖືກແຍກອອກລະຫວ່າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ? ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງທັງສອງຍັງເປັນໜຶ່ງດຽວ; ບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ ນີ້ຄືການທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງເອງແທ້ໆ. ຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນຍຸກຕ່າງໆ, ເງື່ອນໄຂຂອງພາລະກິດປ່ຽນແປງ ແລະ ຂັ້ນຕອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ນາມທີ່ມະນຸດເອີ້ນພຣະອົງຈຶ່ງແຕກຕ່າງເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອພຣະອົງລົງມາປະຕິບັດຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດ, ພຣະອົງພຽງແຕ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຢໂຮວາເທົ່ານັ້ນ, ເປັນຄົນລ້ຽງແກະຂອງຊາວອິດສະຣາເອັນ. ໃນຂັ້ນຕອນທີສອງ, ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນຖືກເອີ້ນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຄຣິດ. ແຕ່ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະວິນຍານທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນກໍພຽງກ່າວວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງການທີ່ພຣະອົງເປັນພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແທ້ໆ. ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດມີລູກຊາຍພຽງຜູ້ດຽວໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ກາຍເປັນມະນຸດບໍ່? ຍ້ອນພຣະອົງແມ່ນການບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ພຣະອົງຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະບຸດອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈາກສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເກີດມີຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເປັນຍ້ອນການແບ່ງແຍກລະຫວ່າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະເຢຊູອະທິຖານຈາກທັດສະນະຂອງເນື້ອໜັງ. ຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງໄດ້ສວມໃສ່ເນື້ອໜັງແຫ່ງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາດັ່ງກ່າວ, ມັນມາຈາກທັດສະນະຂອງເນື້ອທີ່ພຣະອົງກ່າວວ່າ: “ເປື້ອນກອກຂອງເຮົາແມ່ນເປັນຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ. ຍ້ອນເຮົາສວມໃສ່ເນື້ອໜັງເພື່ອເຂົ້າມາສູ່ໂລກນີ້, ບັດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງຫ່າງໄກຈາກສະຫວັນຫຼາຍ”. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້, ພຣະອົງຈຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຈາກທັດສະນະຂອງເນື້ອໜັງ. ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄວນປະກອບມື.

ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຍ້ອນພຣະອົງອະທິຖານຫາພຣະບິດາຈາກທັດສະນະຂອງເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ.

ພຣະອົງກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ດີ ນັ້ນກໍຂ້ອນວ່າ

ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງກໍຍັງເປັນພຣະວິນຍານຄືເກົ່າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າຕຣິເອການຸພາບມີແທ້ບໍ່?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(IV) ພຣະທຳກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມຈິງ

152. ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍນຳພາຊີວິດ ແລະ ນຳພາທົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ຍືນນານ ແລະ ບໍ່ສິ້ນສຸດ. ຄວາມຈິງນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຊີວິດ ແລະ ເປັນເສັ້ນທາງດຽວທີ່ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນດີນຳ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາທົນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຈັດຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຂອງພຣະເຢຊູລັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການເຂົ້າປະຕູຂອງອານາຈັກສະຫວັນລັກເທື່ອ ຍ້ອນເຈົ້າເປັນທັງຫຸ່ນ ແລະ ນັກໂທດຂອງປະຫວັດສາດ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຂໍ້ບັງຄັບ, ໂດຍຕົວໜັງສື ແລະ ຖືກປະຫວັດສາດໃສ່ໄສ້ ຈະບໍ່ສາມາດຮັບຊີວິດລັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ຮັບທົນທາງແຫ່ງຊີວິດຕະຫຼອດໄປລັກເທື່ອ. ນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີແມ່ນນ້ຳສົກກະປົກທີ່ຂັງຢູ່ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ແທນທີ່ຈະເປັນນ້ຳແຫ່ງຊີວິດທີ່ຫຼັງໄຫລມາຈາກບັນລັງ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການເຕັມເຕັມໂດຍນ້ຳແຫ່ງຊີວິດຈະຍັງຄົງເປັນສາກສົບຕະຫຼອດໄປ, ເປັນຂອງຫຼົ້ນໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ເປັນບຸດຊາຍແຫ່ງນະຣົກ. ແລ້ວ ພວກເຂົາຈະສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ພະຍາຍາມຍຶດຕິດກັບອະດີດ, ພຽງແຕ່ຮັກສາສິ່ງຕ່າງໆຄ້າຍຄືກັບວ່າພວກມັນຍັງບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ບໍ່ພະຍາຍາມປ່ຽນແປງສະຖານະພາບໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ປະຖິ້ມປະຫວັດສາດ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາບໍ່? ຂັ້ນຕອນໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ ຄືກັບຄືນທະເລອີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ສຽງຟ້າຮ້ອງທີ່ດັງສະນັ້ນ, ແຕ່ເຈົ້ານັ້ນ ແລະ ວ່າຄວາມຝືນາດໂດຍບໍ່ດື່ມຮົນ, ຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມໂງ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະສາມາດຖືກພິຈາລະນາໃຫ້ເປັນຄົນທີ່ຕິດຕາມບາດຢ່າງຂອງພຣະເມສາເນື້ອໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສາມາດພິສູດຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າຍຶດໝັ້ນວ່າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເກົ່າເລີຍໄດ້ແນວໃດ? ແລະ ພຣະທຳຂອງໜັງສືຫົວສີເຫຼືອງຂອງເຈົ້າຈະນຳພາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ໄດ້ແນວໃດ? ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຈະນຳພາເຈົ້າໃຫ້ສະແຫວງຫາຂັ້ນຕອນໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ແລະ ພຣະທຳນັ້ນຈະນຳເຈົ້າຂຶ້ນສູ່ແຜ່ນດິນສະຫວັນໄດ້ແນວໃດ? ສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າແມ່ນຕົວໜັງສືທີ່ສາມາດສະໜອງພຽງແຕ່ເຄື່ອງປອບໃຈຊົ່ວຄາວ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ສາມາດໃຫ້ຊີວິດໄດ້. ຂໍພຣະທຳທີ່ເຈົ້າອ່ານແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດພຽງແຕ່ໃຫ້ເຈົ້າເພີ່ມພູນລີ້ນຂອງເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນພຣະທຳແຫ່ງສະຕິບັນຍາທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກຊີວິດຂອງມະນຸດ ຢ່າວ່າແຕ່ທົນທາງທີ່ສາມາດນຳພາເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມສົມບູນເລີຍ.

ຄວາມບໍ່ກົງກັນນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໂຕຕອງແຕ່ບໍ່?
ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງລຶກລັບທີ່ຢູ່ພາຍໃນບໍ່?
ເຈົ້າສາມາດນຳພາຕົນເອງໄປສະຫວັນເພື່ອພົບກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງບໍ່?
ບາດສະຈາກການມາຂອງພຣະເຈົ້າ
ເຈົ້າສາມາດນຳຕົວເອງເຂົ້າສູ່ສະຫວັນເພື່ອມີຄວາມສຸກແບບຄອບຄົວດຽວກັບກັບພຣະເຈົ້າບໍ່?
ໃນຕອນນີ້ ເຈົ້າຍັງກຳລັງຜັນຢູ່ບໍ່? ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາແນະນຳໃຫ້ເຈົ້າຢຸດຜັນ ແລະ ເບິ່ງວ່າ
ແມ່ນໃຜທີ່ກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕອນນີ້,
ໃຜທີ່ກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນການຊ່ວຍມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຢຸດ
ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຊີວິດອີກຕໍ່ໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມອບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນີ້ລົ້ນໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

153

ພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຕະຫຼອດໄປ.

ເຮົາເປັນຜູ້ໃຫ້ຊີວິດແກ່ມະນຸດ ແລະ ເປັນຜູ້ນຳພາໜຶ່ງດຽວສຳລັບມະນຸດຊາດ. ຄຸນຄ່າ ແລະ
ຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດຂຶ້ນໂດຍອີງຕາມວ່າມະນຸດຊາດຮັບຮູ້ ຫຼື
ຍອມຮັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ບໍ່ ແຕ່ອີງຕາມແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທຳເອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ຈະສາມາດຮັບພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ກໍຕາມ
ແຕ່ຄຸນຄ່າຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພວກມັນ
ທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດບໍ່ອາດສາມາດປະເມີນໄດ້ໂດຍມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ
ເມື່ອຜະເຊີນກັບມະນຸດຫຼາຍຄົນທີ່ກະບົດ, ໂຕ້ແຍ້ງ ຫຼື ດູກູກພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ,
ທ່າທີ່ຂອງເຮົາຄືສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ: ໃຫ້ເວລາ ແລະ ຄວາມຈິງເປັນພະຍານຂອງເຮົາ ແລະ
ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນຄວາມຈິງ, ແນວທາງ ແລະ ຊີວິດ.
ໃຫ້ພຣະທຳຂອງເຮົາສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວແມ່ນຖືກຕ້ອງ,
ມັນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະກອບມື ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນຍອມຮັບ.
ເຮົາຈະໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຈິງນີ້:
ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງເຕັມເມັດເຕັມໜ່ວຍ,
ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດນຳພຣະທຳຂອງເຮົາໄປປະຕິບັດຕົວຈິງ,
ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຈຸດປະສົງໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ
ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຍ້ອນພຣະທຳຂອງເຮົາ
ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກພຣະທຳຂອງເຮົາລົງໂທດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ແມ່ນເປັນຄົນທີ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຮົາ ແລະ
ຄ້ອນເລັກຂອງເຮົາຈະບໍ່ມີວັນຢູ່ໄກຈາກພວກເຂົາເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າຄວນພິຈາລະນາການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

154. ພຣະເຈົ້າເອງເປັນຊີວິດ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ຮ່ວມກັນ.
ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບຄວາມຈິງໄດ້ຈະບໍ່ສາມາດຮັບຊີວິດໄດ້ຈັກເທື່ອ. ຖ້າບາດສະຈາກການນຳ, ການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ການສະໜອງຄວາມຈິງ ເຈົ້າຈະຮັບພຽງຕົວໜັງສື, ທິດສະດີ ແລະ ອີງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ຄວາມຕາຍ. ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ຮ່ວມກັນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບບໍ່ເກີດແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການບຳລຸງແຫ່ງຊີວິດ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບການສະໜອງຂອງຊີວິດ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຈິງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ນອກຈາກຈິດຕະນາການ ແລະ ແນວຄວາມຄິດແລ້ວ ຮ່າງກາຍທັງໝົດຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກເນື້ອໜັງ, ເນື້ອໜັງທີ່ເນົາເຫັນຂອງເຈົ້າ. ຈົ່ງຮູ້ວ່າ ຄຳເວົ້າໃນໜັງສືບັນຍັດເປັນຊີວິດ, ການບັນທຶກປະຫວັດສາດບໍ່ສາມາດຈັດເປັນຄວາມຈິງ, ທິດສະດີຈາກອະດີດບໍ່ສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໃນປັດຈຸບັນໄດ້. ມີພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳແດງ ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ອາໄສທຳມະກາງມະນຸດ ທີ່ເປັນຄວາມຈິງ, ເປັນຊີວິດ, ເປັນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫົນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມອບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

155. ຄວາມຈິງແມ່ນສິ່ງທີ່ແທ້ຈິງທີ່ສຸດຂອງຄຳພັງເພີຍແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງທີ່ສຸດຂອງຄຳພັງເພີຍດັ່ງກ່າວຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດ.
ຍ້ອນມັນເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃນມະນຸດ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດດ້ວຍຕົວເອງ, ສະນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ຄຳພັງເພີຍຂອງຊີວິດ. ມັນບໍ່ແມ່ນຄຳພັງເພີຍທີ່ສະຫຼຸບມາຈາກບາງສິ່ງ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ມີຊື່ສຽງຈາກບຸກຄົນທີ່ອີ່ງໃຫຍ່; ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນຖ້ອຍຄຳຖືງມະນຸດຈາກຜູ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງສອງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ມະນຸດສະຫຼຸບ ແຕ່ເປັນຊີວິດໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ເປັນສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງທີ່ສຸດຂອງຄຳພັງເພີຍຂອງຊີວິດທັງໝົດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

156. ຄວາມຈິງແມ່ນມາຈາກໂລກຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພຣະຄຣິດຖ່າຍທອດຄວາມຈິງທຳມະກາງມະນຸດ. ຄວາມຈິງເລີ່ມຕົ້ນຈາກພຣະຄຣິດ ນັ້ນກໍຄື ຈາກພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະຄຣິດສະໜອງພຽງຄວາມຈິງ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຕັດສິນວ່າ

ມະນຸດຈະປະສົບຄວາມສໍາເລັດໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຂອງເຂົາ ຫຼື ບໍ່. ສະນັ້ນ ຄວາມຈິງຈຶ່ງເປັນໄປດັ່ງນີ້, ຄວາມສໍາເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນຄວາມຈິງແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຂຶ້ນກັບການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດ. ຄວາມສໍາເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງມະນຸດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຈິງບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຄຣິດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນຖືກກໍານົດໂດຍການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາເອງ. ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມສໍາເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງເຂົາບໍ່ສາມາດເອົາມາຢືນຢູ່ເທິງຫົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າແບກຮັບເອົາມັນ, ເພາະວ່າ ນີ້ບໍ່ແມ່ນບັນຫາຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໜ້າທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຄວນປະຕິບັດໂດຍກົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສໍາເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

157. ຄວາມຈິງບໍ່ໄດ້ເປັນສູດຕໍາລາ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນກົດເກນ. ມັນບໍ່ໄດ້ຕາຍ, ມັນຄືຊີວິດ, ມັນຄືສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ມັນຄືກົດລະບຽບທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງຕ້ອງປະຕິບັດຕາມໃນຊີວິດ ແລະ ກົດລະບຽບທີ່ມະນຸດຕ້ອງມີໃນຊີວິດ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຜ່ານທາງປະສົບການໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍໄດ້. ບໍ່ວ່າເຈົ້າມາເຖິງຂັ້ນຕອນໃດໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຄວາມຈິງໄດ້ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກສະແດງອອກໃນພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກມັນເຊື່ອມໂຍງກັບຄວາມຈິງໂດຍແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນແມ່ນຄວາມຈິງໃນຕົວຂອງມັນເອງ; ຄວາມຈິງເປັນການສະແດງອອກຢ່າງແທ້ຈິງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ມັນເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນນັ້ນເປັນຮູບປະທໍາ ແລະ ມັນສ້າງການຍືນຍັນຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ; ມັນບອກເຈົ້າໂດຍກົງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງບໍ່ມັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າເຮັດ, ຄົນໃດທີ່ພຣະອົງລັງກຽດ ແລະ ຄົນໃດທີ່ພຣະອົງຊົນຊົມ. ເບື້ອງຫຼັງຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກ, ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນເຖິງຄວາມພໍໃຈ, ຄວາມໃຈຮ້າຍ, ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງ ພ້ອມທັງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ, ນີ້ຄືການເປີດເຜີຍເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

158. ບໍ່ວ່າພຣະທໍາທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າ ໃນຮູບແບບລັກສະນະພາຍນອກ ຈະທໍາມະດາ ຫຼື ເຂົ້າໃຈຍາກ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນກໍແມ່ນຄວາມຈິງທັງໝົດທີ່ມະນຸດຂາດບໍ່ໄດ້

ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຂົ້າສູ່ຊີວິດ; ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນນໍ້າພຸຂອງນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ
ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ໃນທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ເນື້ອໜັງ.
ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນສະໜອງສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການເພື່ອໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່; ຫຼັກຄວາມເຊື່ອ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ ສໍາລັບການດໍາລົງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຂົາ; ເສັ້ນທາງ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ
ທິດທາງ ທີ່ເຂົາຕ້ອງພັດຜ່ານເພື່ອໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ; ຄວາມຈິງທັງໝົດທີ່ເຂົາຄວນມີ
ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ; ແລະ ຄວາມຈິງທັງໝົດ
ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ມະນຸດເຊື່ອຟັງ ແລະ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຫຼັກປະກັນ
ທີ່ຮັບປະກັນການຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ, ແມ່ນອາຫານປະຈຳວັນຂອງມະນຸດ ແລະ
ຍັງແມ່ນການສະໜັບສະໜູນທີ່ແຂງແກ່ນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ
ລຸກຂຶ້ນຢືນໄດ້.

ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງຄວາມເປັນມະນຸດແບບ
ບົກກະຕິ ເນື່ອງຈາກມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນດໍາລົງຢູ່ນໍາ, ອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍຄວາມຈິງ
ເຊິ່ງມະນຸດໄດ້ລຸດພົ້ນເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຫຼົບຫຼີກຈາກແຮ້ວຂອງຊາຕານ,
ອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍການສິດສອນ, ການແນະນໍາ, ການໃຫ້ກຳລັງໃຈ ແລະ
ການປອບໃຈທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເມື່ອຍ ທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ມອບໃຫ້ມວນມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ.
ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນໄພ ທີ່ນໍາທາງ ແລະ ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ມະນຸດ
ເພື່ອເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານບວກ, ຫຼັກປະກັນທີ່ຮັບປະກັນວ່າ ມະນຸດຈະດໍາລົງຊີວິດ ແລະ
ຄອບຄອງທຸກສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ແລະ ສິ່ງທີ່ດີ ເຊິ່ງເປັນມາດຕະຖານທີ່ປະເມີນຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ
ວັດຖຸສິ່ງຂອງທັງໝົດ ແລະ ຍັງເປັນເຄື່ອງໝາຍໃນການນໍາທາງ
ທີ່ນໍາພາມະນຸດໄປສູ່ການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເສັ້ນທາງແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໃນການຍ່າຕາງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

159. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດກ່າວໄດ້ວ່າ ເປັນຄຳເວົ້າຂອງມະນຸດ ແລະ
ແຮງໄກທີ່ຄົນໃດໜຶ່ງຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງມະນຸດເປັນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມະນຸດຄົນໃດກໍຕາມທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ
ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ.
ໃນສິ່ງນີ້ແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສໍາຄັນ. ບາງເທື່ອ ຫຼັງຈາກອ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ
ເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເປັນພຽງແສງສະຫວ່າງທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບ.
ໃນກໍລະນີນີ້ ເຈົ້າກໍຕາບອດດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້.
ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະຄືກັນກັບແສງສະຫວ່າງທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບແນວໃດ?
ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ລືເລີ່ມຍຸກໃໝ່, ຊື່ນໍາມວນມະນຸດຊາດ,
ເປີດເຜີຍຄວາມເລິກລັບ ແລະ ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນທິດທາງທີ່ເຂົາຕ້ອງຮັບເອົາໃນຍຸກໃໝ່.

ແສງສະຫວ່າງທີ່ໄດ້ຮັບໂດຍມະນຸດແມ່ນເປັນພຽງຄຳແນະນຳສຳລັບການປະຕິບັດ ຫຼື
ຄວາມຮູ້ທີ່ທຳມະດາ. ມັນບໍ່ສາມາດນຳພາມວນມະນຸດຊາດໄປສູ່ຍຸກໃໝ່ໄດ້ ຫຼື
ເປີດເຜີຍຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະເຈົ້າເອງໄດ້. ເມື່ອທຸກຢ່າງຈົບສິ້ນລົງ, ພຣະເຈົ້າກໍ່ຄືພຣະເຈົ້າ
ແລະ ມະນຸດກໍ່ຄືມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດກໍ່ມີແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດ.
ຖ້າມະນຸດເຫັນພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າເປັນພຽງຄວາມສະຫວ່າງທຳມະດາຂອງພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດ ແລະ ຖືເອົາຖ້ອຍຄຳຂອງພວກອັກຄະສາວົກ ແລະ
ຜູ້ປະກາດພຣະທຳເປັນພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ, ນັ້ນຈະເປັນຄວາມຜິດພາດຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດນຳຂອງໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

160. ຄວາມຈິງຄືຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ; ມັນເປັນຕົວແທນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ,
ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ
ການມີປະສົບການເລັກນ້ອຍໝາຍເຖິງການມີຄວາມຈິງ,
ແລ້ວເຈົ້າສາມາດເປັນຕົວແທນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ເຈົ້າອາດມີປະສົບການບາງຢ່າງ ຫຼື
ມີແສງສະຫວ່າງກ່ຽວກັບດ້ານໃດໜຶ່ງ ຫຼື ຂ້າງໃດໜຶ່ງຂອງຄວາມຈິງ,
ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດສະໜອງສິ່ງນັ້ນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນໄດ້ຕະຫຼອດໄປ, ສະນັ້ນ
ແສງສະຫວ່າງນີ້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ;
ມັນເປັນພຽງຈຸດໃດໜຶ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດບັນລຸໄດ້. ມັນເປັນພຽງປະສົບການທີ່ເໝາະສົມ ແລະ
ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ບຸກຄົນໜຶ່ງຄວນມີ: ເປັນປະສົບການຕົວຈິງບາງຢ່າງ ແລະ
ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ. ແສງສະຫວ່າງ, ຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ
ຄວາມເຂົ້າໃຈຈາກປະສົບການນີ້ບໍ່ສາມາດທົດແທນຄວາມຈິງໄດ້;
ເຖິງແມ່ນທຸກຄົນໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຈິງນີ້ຢ່າງສົມບູນ ແລະ
ດຶງຄວາມເຂົ້າໃຈຈາກປະສົບການຂອງພວກເຂົາທັງໝົດມາຢູ່ຮ່ວມກັນ,
ມັນກໍ່ຍັງຈະບໍ່ສາມາດແທນທີ່ຄວາມຈິງດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້. ດັ່ງທີ່ໄດ້ເວົ້າໃນອະດີດ
“ເຮົາຂໍສະຫຼຸບສິ່ງນີ້ດ້ວຍຄະຕິພົດສຳລັບໂລກມະນຸດ: ໃນບັນດາມະນຸດ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮັກເຮົາ”.
ນີ້ແມ່ນຄຳເວົ້າແຫ່ງຄວາມຈິງ; ມັນຄືແກ່ນແທ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງຊີວິດ.
ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດໃນບັນດາສິ່ງຕ່າງໆ; ນີ້ແມ່ນການສະແດງເຖິງພຣະເຈົ້າເອງ.
ເຈົ້າສາມາດສືບຕໍ່ຜະເຊີນກັບມັນໄດ້ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຜະເຊີນກັບມັນເປັນເວລາສາມປີ
ເຈົ້າກໍ່ຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈແບບຜິວເຜີນກ່ຽວກັບມັນ; ຖ້າເຈົ້າຜະເຊີນກັບມັນເປັນເວລາຈັດ ຫຼື
ແປດປີ ເຈົ້າກໍ່ຈະຍິ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບມັນຫຼາຍຂຶ້ນ,
ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈໃດໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຈະບໍ່ສາມາດທົດແທນຄຳເວົ້າແຫ່ງຄວາມຈິງດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ຈັດ
ກເທື່ອ. ອີກຄົນໜຶ່ງ ຫຼັງຈາກທີ່ຜະເຊີນກັບມັນເປັນເວລາສອງສາມປີ,
ອາດໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈເລັກໜ້ອຍ ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍ່ຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງເພີ່ມຂຶ້ນເລັກໜ້ອຍ

ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບມັນເປັນເວລາສິບປີ ແລະ
 ກໍຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງເພີ່ມເຕີມຫຼັງຈາກທີ່ຜະເຊີນກັບມັນຕະຫຼອດຊີວິດ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າ ແລະ
 ຄົນນັ້ນຮວມຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ພວກເຈົ້າທັງສອງໄດ້ຮັບ, ແມ່ນແຕ່ໃນຕອນນີ້
 ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ, ມີປະສົບການຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ,
 ມີຄວາມຍິ່ງເຖິງຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ, ມີແສງສະຫວ່າງຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ ຫຼື
 ພວກເຈົ້າທັງສອງມີຕົວຢ່າງຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ,
 ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນກໍຍັງບໍ່ສາມາດທົດແທນຄຳເວົ້າແຫ່ງຄວາມຈິງດັ່ງກ່າວນັ້ນ.
 ເຮົາໝາຍເຖິງຫຍັງໃນສິ່ງນີ້? ເຮົາໝາຍເຖິງຊີວິດມະນຸດຈະເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດຢູ່ສະເໝີ ແລະ
 ບໍ່ວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າອາດຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ, ກັບເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ເງື່ອນໄຂຂອງພຣະອົງຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ, ມັນຈະບໍ່ສາມາດທົດແທນຄວາມຈິງໄດ້ຈັກເທື່ອ.
 ການເວົ້າວ່າຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບຄວາມຈິງໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາມີຄວາມເປັນຈິງບາງຢ່າງ,
 ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ,
 ພວກເຂົາໄດ້ຮັບທາງເຂົ້າທີ່ເປັນຈິງບາງຢ່າງສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ພວກເຂົາມີປະສົບການຕົວຈິງບາງຢ່າງກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ
 ພວກເຂົາຢູ່ໃນເສັ້ນທາງຖືກຕ້ອງໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນພຣະເຈົ້າ.
 ພຽງແຕ່ໜຶ່ງຄຳເວົ້າຈາກພຣະເຈົ້າກໍພຽງພໍສຳລັບບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຕ້ອງຜະເຊີນກັບມັນຕະຫຼອດຊີວິ
 ດ; ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນຕ້ອງຜະເຊີນກັບມັນເປັນເວລາຫຼາຍຊາດ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຫຼາຍພັນປີ,
 ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ສາມາດປະສົບກັບຄວາມຈິງໃດໜຶ່ງໄດ້ຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຢ່າງທົ່ວເຖິງ.
 ຖ້າຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າສອງສາມຄຳແບບຜິວເຜີນ,
 ແຕ່ພວກເຂົາອ້າງວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ, ແລ້ວສິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ໄຮ້ສາລະທັງໝົດ
 ແລະ ທັງສິ້ນບໍ່?

(“ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງແທ້?” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

161. ຖ້າເຈົ້າມີປະສົບການເລັກໜ້ອຍກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ກຳລັງດຳລົງຊີວິດຕາມການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າ,
 ແລ້ວພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
 ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄວາມຈິງຄືຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຫຼື
 ສິ່ງທີ່ເຈົ້າກຳລັງສະແດງອອກແມ່ນຄວາມຈິງ; ຖ້າສິ່ງນີ້ຄືຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຈົ້າ,
 ແລ້ວເຈົ້າກໍຜິດແລ້ວ. ຖ້າເຈົ້າມີປະສົບການບາງຢ່າງກັບດ້ານໃດໜຶ່ງຂອງຄວາມຈິງ,
 ສິ່ງນີ້ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຄວາມຈິງໃນຕົວມັນເອງໄດ້ບໍ່?
 ມັນບໍ່ສາມາດເປັນໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ເຈົ້າຈະສາມາດອະທິບາຍຄວາມຈິງໄດ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງບໍ່?
 ເຈົ້າສາມາດຄົ້ນພົບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງຈາກຄວາມຈິງໄດ້ບໍ່?
 ເຈົ້າບໍ່ສາມາດ. ທຸກຄົນພຽງແຕ່ມີປະສົບການກັບດ້ານໜຶ່ງ ແລະ ໃນຂອບເຂດໜຶ່ງຂອງຄວາມຈິງ.

ການຜະເຊີນກັບມັນພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ຈຳກັດຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດສຳຜັດທຸກດ້ານຂອງຄວາມຈິງໄດ້.

ຜູ້ຄົນສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມໝາຍເດີມຂອງຄວາມຈິງໄດ້ບໍ່?

ປະສົບການເລັກນ້ອຍຂອງເຈົ້ານັ້ນເທົ່າກັບຫຍັງ?

ມັນເທົ່າກັບເມັດດິນຊາຍໜຶ່ງເມັດທີ່ຢູ່ເທິງຫາດຊາຍ; ເທົ່າກັບນ້ຳຢົກໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນມະຫາສະໝຸດ.
ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າຄວາມຮູ້ນັ້ນ ແລະ

ຄວາມຮູ້ສຶກເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກປະສົບການຂອງເຈົ້າຈະມີຄຸນຄ່າຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ,
ພວກມັນກໍບໍ່ສາມາດຖືວ່າເປັນຄວາມຈິງໄດ້.

(“ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າຄວາມຈິງແມ່ນຫຍັງແທ້?” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

162. ພຣະເຈົ້າເອງແມ່ນຄວາມຈິງ, ພຣະອົງເອງຄອບຄອງຄວາມຈິງ ແລະ
ພຣະອົງແມ່ນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຄວາມຈິງ. ທຸກໆສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານບວກ ແລະ
ທຸກໆຄວາມຈິງມາຈາກພຣະອົງ. ພຣະອົງສາມາດພິພາກສາຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ
ຄວາມຜິດຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກເຫດການ; ພຣະອົງສາມາດພິພາກສາສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ,
ສິ່ງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດທີ່ມະນຸດບໍ່ລ່ວງຮູ້.
ພຣະອົງແມ່ນຜູ້ພິພາກສາຜູ້ດຽວທີ່ສາມາດພິພາກສາຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ
ຄວາມຜິດຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ
ຄວາມຜິດຂອງທຸກສິ່ງສາມາດຖືກພິພາກສາໄດ້ໂດຍພຣະອົງພຽງຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ.
ພຣະອົງຮູ້ກົດສຳລັບທຸກສິ່ງ. ນີ້ແມ່ນການປາກົດຂຶ້ນຂອງຄວາມຈິງ, ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ
ຕົວພຣະອົງເອງນັ້ນຖືກຄອບຄອງໂດຍແກ່ນແທ້ຂອງຄວາມຈິງ. ຖ້າມະນຸດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ
ບັນລຸຄວາມສົມບູນໄດ້, ແລ້ວເຂົາຈະມີຫຍັງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປາກົດຂຶ້ນຂອງຄວາມຈິງບໍ່?
ເມື່ອມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ,
ເຂົາຈະມີການພິພາກສາທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃນຕອນນີ້ ແລະ
ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ ແລະ ເຂົາຈະມີວິທີປະຕິບັດທີ່ຖືກຕ້ອງ;
ມະນຸດຍັງຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຖືກຮູ້ຜິດ.
ແຕ່ມີບາງຢ່າງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້,
ສິ່ງທີ່ເຂົາສາມາດພຽງແຕ່ຮູ້ໄດ້ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າບອກເຂົາກ່ຽວກັບພວກມັນ;
ມະນຸດຈະສາມາດຮູ້ສິ່ງທີ່ຍັງບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ບອກເຂົາບໍ່? (ເຂົາບໍ່ສາມາດ).
ມະນຸດບໍ່ສາມາດທຳການຄາດເດົາ. ອີງໄປກວ່ານັ້ນ,
ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມເປັນຈິງຂອງຄວາມຈິງ ແລະ
ຮູ້ແກ່ນແທ້ຂອງຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ມີຄວາມສາມາດບອກໄດ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຖືກ ຫຼື ຜິດ,
ແລ້ວເຂົາຈະມີຄວາມສາມາດຄວບຄຸມ ແລະ ບົກຄອງທຸກສິ່ງໄດ້ບໍ່? (ບໍ່).
ນັ້ນແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງ.

ສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາພຽງແຕ່ສາມາດຮັບຄວາມຈິງມາຈາກແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຄວາມຈິງໄດ້ເທົ່ານັ້ນ.
ພວກເຂົາສາມາດຮັບຄວາມຈິງຈາກມະນຸດໄດ້ບໍ່? ມະນຸດສາມາດຈັດຫາມັນໃຫ້ໄດ້ບໍ່?
ມະນຸດສາມາດສະໜອງໃຫ້ມະນຸດເອງໄດ້ບໍ່? ເຂົາບໍ່ສາມາດ ແລະ ນັ້ນຄືຄວາມແຕກຕ່າງ.
ເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບ, ບໍ່ສາມາດສະໜອງໄດ້;
ເຈົ້າສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າເປັນຕົວຕົນຂອງຄວາມຈິງໄດ້ບໍ່?
ແມ່ນຫຍັງຄືແກ່ນແທ້ຂອງຕົວຕົນອອກຂອງຄວາມເປັນຈິງ?
ມັນແມ່ນແຫຼ່ງກຳເນີດທີ່ສະໜອງຄວາມຈິງ, ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງການບົກຄອງ ແລະ
ອະທິປະໄຕຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ມັນຍັງແມ່ນມາດຕະຖານ ແລະ ກົດລະບຽບທີ່ທຸກສິ່ງ ແລະ
ທຸກເຫດການຖືກພິພາກສາ. ນີ້ແມ່ນຕົວຕົນຂອງຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນເຊື່ອຟັງພວກເຂົາ, ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ ຫຼື ພຣະເຈົ້າ (III)”

ໃນໜັງສືການເປີດໂປງທຳມະຊາດ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ)

163. ຄວາມຈິງຄືຄວາມເປັນຈິງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ດີ. ມັນສາມາດເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ
ທິດທາງທີ່ເຂົາເດີນທາງໄປ;
ມັນສາມາດນຳພາຄົນໜຶ່ງໃຫ້ປະຖິ້ມອຸປະນິໄສທີ່ເລື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ,
ເຮັດໃຫ້ມາຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ກາຍມາເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດ, ເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ ແລະ
ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະອົງ. ຕາມຄວາມມີຄຳຂອງມັນ, ແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີ່ ແລະ
ທັດສະນະທີ່ຄົນໜຶ່ງຄວນມີ ກ່ຽວກັບພຣະທຳ ແລະ ຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ?
ມັນຂ້ອນຂ້າງຊັດເຈນວ່າ: ສຳລັບຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ມີຫົວໃຈທີ່ຢາກເກງພຣະອົງ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນເລືອດແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.
ມະນຸດຄວນເຊື່ອຊູພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ
ເພີດເພີນກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຍອມຮັບພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ເປັນຊີວິດຂອງເຂົາ,
ເປັນທິດທາງທີ່ເຂົາດຳເນີນໄປໃນເສັ້ນທາງຂອງເຂົາ, ເປັນຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ
ການສະໜອງທີ່ກຽມພ້ອມຂອງເຂົາ; ມະນຸດຄວນດຳລົງຊີວິດ, ປະຕິບັດ ແລະ
ມີປະສົບການຕາມຖ້ອຍຄຳ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງຄວາມຈິງ ແລະ
ຍອມຕໍ່ສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງຈາກເຂົາໃນແຕ່ລະຖ້ອຍຄຳ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ຄວາມຈິງໄດ້ມອບໃຫ້ເຂົາ,
ແທນທີ່ຈະສຶກສາ, ວິເຄາະ, ຄາດເດົາ ແລະ ສົງໄສມັນ
ຍ້ອນຄວາມຈິງຄືຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ກຽມພ້ອມຂອງມະນຸດ, ການສະໜອງທີ່ກຽມພ້ອມຂອງເຂົາ
ແລະ ສາມາດເປັນຊີວິດຂອງເຂົາ, ມະນຸດຄວນປະຕິບັດຄວາມຈິງໃຫ້ເປັນສິ່ງທີ່ມີຄຳທີ່ສຸດ,
ເຂົາຕ້ອງເພິ່ງອາໄສຄວາມຈິງໃນການດຳລົງຊີວິດຢູ່, ມາບັນລຸຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຢ່າເກງພຣະອົງ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງການປະຕິບັດທີ່ຢູ່ພາຍໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຂົາ ໂດຍເຂົ້າໃຈຫຼັກການປະຕິບັດ

ແລະ

ຍອມຈຳນົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ມະນຸດຍັງຕ້ອງເພິ່ງອາໄສຄວາມຈິງເພື່ອປະຖິ້ມອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາ, ເພື່ອກາຍມາເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຂົາກຽດຊັງຄວາມຈິງ, ລະເມີດຫຼັກການຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ລະເລີຍການຈັດແຈງຂອງເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ

(VII)” ໃນໜັງສືການເປີດໂປງທຳມະຊາດ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ)

164. ໃນການສະແດງອອກເຖິງຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງອຸປະນິໄສ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ;

ການກ່າວຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນອີງຕາມການສະຫຼຸບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນດ້ານບວກຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນອີງຕາມຂໍ້ຄວາມທີ່ມະນຸດຮັບຮູ້. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຈິງ. ພວກມັນແມ່ນພື້ນຖານ ແລະ ກົດໝາຍທີ່ມະນຸດຄວນດຳເນີນຊີວິດຕາມ ແລະ

ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເອີ້ນວ່າເປັນຫຼັກຄຳສອນທີ່ເກີດມາຈາກຄວາມເປັນມະນຸດ ແມ່ນຖືກປະນາມໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກພຣະອົງ,

ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກມັນຈະເປັນແຫຼ່ງທີ່ມາ ຫຼື ພື້ນຖານຂອງຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າສະແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.

ພຣະທຳທັງໝົດທີ່ຖືກນຳອອກມາໂດຍການສະແດງອອກຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມຈິງ,

ເພາະພຣະອົງມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ພຣະອົງແມ່ນຄວາມເປັນຈິງຂອງທຸກໆສິ່ງທີ່ເປັນບວກ.

ຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຈິງນັ້ນບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ,

ບໍ່ວ່າມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມນີ້ ຈະວາງພວກມັນຢູ່ບ່ອນໃດ ຫຼື

ໃຫ້ນິຍາມພວກມັນຄືແນວໃດກໍຕາມ, ຫຼື ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະເບິ່ງພວກມັນ ຫຼື

ເຂົ້າໃຈພວກມັນແນວໃດກໍຕາມ. ບໍ່ວ່າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເວົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດກໍຕາມ ແລະ

ບໍ່ວ່າມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ມີບາບນີ້ຈະປະນາມພວກມັນຫຼາຍເທົ່າໃດກໍຕາມ,

ເຖິງວ່າພວກມັນຈະບໍ່ຖືກເຜີຍແຜ່ ແລະ

ເຖິງຂັ້ນທີ່ພວກມັນພົບກັບການດູໝັ່ນຈາກມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມ;

ເຖິງແມ່ນຢູ່ໃນສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້, ຂໍ້ເທັດຈິງກໍຍັງຄົງບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້:

ສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າວັດທະນະທຳ ແລະ ປະເພນີທີ່ມະນຸດໃຫ້ຄຳ,

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະປະກອບມີເຫດຜົນຕ່າງໆທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ,

ມັນກໍບໍ່ສາມາດກາຍເປັນສິ່ງທີ່ເປັນບວກໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດກາຍເປັນຄວາມຈິງໄດ້.

ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ວັດທະນະທຳແບບດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດ ແລະ

ວິທີການດຳເນີນຊີວິດຈະບໍ່ກາຍເປັນຄວາມຈິງຍ້ອນການປ່ຽນແປງ ຫຼື ການຜ່ານໄປຂອງເວລາ

ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ກາຍເປັນຄຳເວົ້າຂອງມະນຸດ ຍ້ອນການປະນາມ ຫຼື

ຄວາມຫຼົງລືມຂອງມະນຸດ. ແກ່ນແທ້ນີ້ຈະບໍ່ມີວັນປ່ຽນແປງ; ຄວາມຈິງຈະເປັນຄວາມຈິງສະເໝີ. ຂໍ້ເທັດຈິງກໍຄື: ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດທີ່ຖືກສະຫຼຸບໂດຍມະນຸດມີຈຸດເລີ່ມຕົ້ນມາຈາກຊາຕານ, ພວກມັນແມ່ນຈິນຕະນາການ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ, ພວກມັນຍັງເກີດຂຶ້ນຈາກຄວາມເລືອດຮ້ອນຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານບວກ. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນທາງກັບກັນ ແມ່ນການສະແດງອອກຂອງແກ່ນແທ້ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນເຫດຜົນໃດພຣະອົງຈຶ່ງສະແດງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້? ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າພວກມັນແມ່ນຄວາມຈິງ? ເຫດຜົນແມ່ນຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມກົດໝາຍ, ຫຼັກການ, ຮາກເຫງົ້າ, ແກ່ນສານ, ຄວາມແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມເລິກລັບຂອງທຸກສິ່ງທັງໝົດ ແລະ ພວກມັນກໍຢູ່ໃນກຳມີຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະເຈົ້າຜູ້ດຽວທີ່ຮູ້ຫຼັກການ, ຄວາມແທ້ຈິງ, ຂໍ້ເທັດຈິງ ແລະ ຄວາມເລິກລັບຂອງທຸກສິ່ງທັງໝົດ; ພຣະອົງຮູ້ຕົ້ນກຳເນີດຂອງພວກມັນ ແລະ ຮູ້ວ່າຮາກເຫງົ້າຂອງພວກມັນເປັນແນວໃດແທ້. ດັ່ງນັ້ນ, ມີພຽງແຕ່ຄຳນິຍາມຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຖືກກ່າວເຖິງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການສຳລັບມະນຸດຊາດພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຽງມາດຕະຖານດຽວສຳລັບມະນຸດຊາດ; ເປັນພຽງເງື່ອນໄຂດຽວທີ່ມະນຸດຄວນດຳເນີນຊີວິດຕາມ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຂົາປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງໂດດເດັ່ນ ແລະ ລ້ຽງບຳລຸງຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຂົາເອງ; ພວກເຂົາບໍ່ພິຈາລະນາຜົນປະໂຫຍດຂອງເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຂາຍຜົນປະໂຫຍດເຫຼົ່ານັ້ນອອກເພື່ອແລກເອົາສະຫງ່າລາສີສ່ວນຕົວ (I)” ໃນໜັງສືການເປີດໂປງທຳມະຊາດ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ)

III ພຣະທຳກ່ຽວກັບການເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ການບາກົດຕົວ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ

165. ຄຳສັນລະເສີນໄດ້ມາເຖິງພູເຂົາຊີໂອນ ແລະ ບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ບາກົດຂຶ້ນ. ນາມບໍລິສຸດອັນສະຫງ່າລາສີທີ່ທຸກຄົນສັນລະເສີນນັ້ນໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາຍອອກ. ໂອ

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ! ເຈົ້ານາຍແຫ່ງຈັກກະວານ, ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະອົງຄຶດວງຕາເວັນສ່ອງແສງເຫຼືອງເຫຼື້ອມຢູ່ເທິງພູເຂົາຊີໂອນ

ເຊິ່ງເບິ່ງປະກາຍໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າຜາເຜີຍ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າງາມທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ...

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ!

ພວກຂ້ານ້ອຍເອີ້ນຫາພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຕັນໃຈ; ພວກຂ້ານ້ອຍເຕັ້ນລ່າ ແລະ ຮ້ອງເພງ.

ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍແທ້ໆ, ເປັນກະສັດອົງຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງຈັກກະວານ!

ພຣະອົງໄດ້ສ້າງກຸ່ມຜູ້ຊະນະ ແລະ ບັນລຸແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ທຸກຄົນຈະຫຼັ່ງໄຫຼໄປສູ່ພູເຂົານີ້. ທຸກຄົນຈະຄູ່ເຂົ້າລົງຕໍ່ໜ້າບັນລັງ!

ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງພຽງອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ

ແລະ ກຽດຕິຍົດ. ສະຫງ່າລາສີ, ຄຳສັນລະເສີນ ແລະ ສິດອຳນາດທັງໝົດຈົ່ງມີແກ່ບັນລັງ!

ນ້ຳພຸດແຫ່ງຊີວິດຈະຫຼັ່ງໄຫຼອອກຈາກບັນລັງ, ຫົດນ້ຳ ແລະ

ລໍລັງຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊີວິດປ່ຽນແປງໃນແຕ່ລະມື້; ແສງສະຫວ່າງ ແລະ

ການເປີດເຜີຍໃໝ່ຕິດຕາມພວກເຮົາ, ໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

ໃນທຳມະກາງປະສົບການ, ພວກເຮົາໄດ້ມາເຖິງຄວາມໝັ້ນໃຈຢ່າງສົມບູນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.

ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຖືກເຮັດໃຫ້ປະຈຸຈິງຕະຫຼອດເວລາ,

ເຮັດໃຫ້ປະຈຸຈິງພາຍໃນຄົນທີ່ຖືກຕ້ອງ. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍແທ້ໆ!

ພົບກັບພຣະເຈົ້າເຊິ່ງໜ້າໃນແຕ່ລະມື້, ສື່ສານກັບພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງ ແລະ

ມອບອຳນາດອະທິປະໄຕເໝືອນທຸກສິ່ງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຮົາໄດ້ຕອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລະມັດລະວັງ,

ຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາມີຄວາມສະຫງົບໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ພວກເຮົາຈຶ່ງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ. ທຸກໆມື້,

ໃນຊີວິດ, ການກະທຳ, ພຣະທຳ, ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພວກເຮົາ,

ພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສາມາດແຍກແຍະໄດ້ຕະຫຼອດເວລາ.

ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້ານຳພາເສັ້ນຜ້າຜ່ານຮູເຂັມ; ໂດຍບໍ່ຄາດຄິດ

ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ລີ້ລັບຢູ່ໃນພວກເຮົາກໍເກີດມີແສງສະຫວ່າງຕາມງັນມາ.

ການສົນທະນາກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ມີການຊັກຊ້າ; ຄວາມຄິດ ແລະ

ແນວຄິດຂອງພວກເຮົາຖືກເປີດເຜີຍອອກໂດຍພຣະເຈົ້າ. ໃນທຸກຊ່ວງເວລາ

ພວກເຮົາແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະຄຣິດ

ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຜະເຊີນກັບການພິພາກສາ.

ທຸກພາກສ່ວນໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາຍັງຄົງຖືກຍຶດຄອງໂດຍຊາຕານ. ມື້ນີ້,

ເພື່ອທີ່ຈະຟື້ນຟູອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຕ້ອງຖືກຊຳລະລ້າງ.

ເພື່ອທີ່ຈະຖືກຄອບຄອງໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ,

ພວກເຮົາຕ້ອງຮ່ວມໃນການດື່ມລົມຢ່າງເອົາເປັນເອົາຕາຍ.

ມີແຕ່ເມື່ອຕົວຕົນດັ່ງເດີມຂອງພວກເຮົາຖືກຄືງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເທົ່ານັ້ນ,

ຊີວິດທີ່ຟື້ນຄືນມາຂອງພຣະຄຣິດຈຶ່ງຈະສາມາດບົກຄອງໄດ້ຢ່າງສູງສຸດ.

ບັດນີ້

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ລະດົມການໂຈມຕີໄປທຸກມຸມຂອງພວກເຮົາເພື່ອຕໍ່ສູ້ເພື່ອການຟື້ນຟູຂອງ

ພວກເຮົາ. ຕາບໃດທີ່ພວກເຮົາພ້ອມທີ່ຈະປະຕິເສດຕົນເອງ ແລະ

ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງ ແລະ

ຊຳລະລ້າງພວກເຮົາໃຫ້ບໍລິສຸດຈາກພາຍໃນຢູ່ຕະຫຼອດເວລາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ

ຮຽກສົ່ງທີ່ຊາຕານໄດ້ຍຶດຄອງນັ້ນຄືນມາໃໝ່,

ເພື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາບໍລິບູນໄດ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ຢ່າເສຍເວລາ,

ໃຫ້ດຳລົງຊີວິດໃນທຸກຊ່ວງເວລາພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ກໍ່ຕົວຂຶ້ນກັບໄຟຟົນ,

ຖືກນຳເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ ແລະ ເຂົ້າສູ່ສະຫງ່າລາສີຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ.

(ຈາກ “ບົດທີ 1” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

166. ຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງຟິລາເດັນເຟຍໄດ້ກໍ່ຕົວຂຶ້ນ ເຊິ່ງກໍ່ເນື່ອງຈາກຄວາມກະລຸນາ ແລະ
ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າທັງສິ້ນ.

ຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດຂຶ້ນໃນຫົວໃຈຂອງໄຟຟົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ

ຜູ້ທີ່ບໍ່ລັງເລໃຈໃນການເດີນທາງຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາ.

ພວກເຂົາຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາທີ່ວ່າ

ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງອົງດຽວໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງເປັນເຈົ້ານາຍແຫ່ງຈັກກະວານ,

ເປັນຜູ້ບັນຊາການສິ່ງທັງປວງ: ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຍືນຍັນເຖິງສິ່ງນີ້,

ມັນບໍ່ສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັບພູເຂົາ! ແລ້ວມັນຈະບໍ່ປ່ຽນແບງຈັກເທື່ອ!

ໂອ ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ! ມື້ນີ້

ແມ່ນພຣະອົງທີ່ໄດ້ເປີດຕາຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາອ້ອຍ, ບ່ອຍໃຫ້ຄົນຕາບອດໄດ້ເຫັນຮຸ່ງ,

ໃຫ້ຄົນເປັນຢ່າງໄດ້ ແລະ ຄົນຂີ້ທູດໄດ້ຮັບການຮັກສາ. ແມ່ນພຣະອົງທີ່ໄດ້ເປີດປ່ອງຢ້ຽມສູ່ສະຫວັນ,

ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອ້ອຍໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມເລິກລັບແຫ່ງອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານ.

ເມື່ອຖືກຊົມເຂົ້າໂດຍພຣະທຳອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາອ້ອຍ ທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ,

ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ປະເມີນຄ່າບໍ່ໄດ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ

ຄວາມເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ປະເມີນຄ່າບໍ່ໄດ້ຂອງພຣະອົງ.

ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນພະຍານຂອງພຣະອົງ!

ພຣະອົງໄດ້ລົ້ວຢ່າງຖ່ອມຕົນ ແລະ ງຽບງຽດຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ. ພຣະອົງໄດ້ຜ່ານການຝັນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ, ການທົນທຸກຈາກການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງຊີວິດມະນຸດ ແລະ ການຂົ່ມເຫັງ ແລະ ຄວາມລ່າບາກຍາກແຄ້ນ; ພຣະອົງໄດ້ປະສົບ ແລະ ຊົມລົດຊາດຄວາມເຈັບປວດຂອງໂລກມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງຖືກປະຖິ້ມໂດຍຍຸກດັ່ງກ່າວ. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄືພຣະເຈົ້າເອງ. ເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍຈາກກອງຂີ້ເຫຍື້ອ, ຍົກພວກຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນສູງດ້ວຍມືຂວາຂອງພຣະອົງ ແລະ

ມອບພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍລ້າງ.

ພຣະອົງໄດ້ນຳຊີວິດຂອງພຣະອົງເຂົ້າມາໃນພວກຂ້ານ້ອຍ ໂດຍບໍ່ຫຼີກຫຼ່ຽງຄວາມເຈັບປວດ; ລາຄາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈ່າຍດ້ວຍເລືອດ, ເຫຼືອ ແລະ ນ້ຳຕາຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກຕືຜະລຶກໄວ້ໃນໄຟຟົນ. ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນຜົນຜະລິດຂອງ^໗ ຄວາມພະຍາຍາມອັນພາກພຽນຂອງພຣະອົງ; ພວກຂ້ານ້ອຍຄືລາຄາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊຳລະ.

ໂອ ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ! ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າຜາເຜີຍຂອງພຣະອົງ, ຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຖ່ອມຕົນຂອງພຣະອົງ, ທຸກຄົນຈຶ່ງກົມລົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ນະມັດສະການພຣະອົງຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ.

ໃນມື້ນີ້ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນສະຫງົບສະຫຼຸດ, ຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງຟິລາດິນເຟຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນກໍບັນລຸແຜນການຄຸ້ມຄອງ 6,000 ປີຂອງພຣະອົງ. ໄຟຟົນສາມາດຍອມຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງຖ່ອມຕົນ, ເຊື່ອມໂຍງດ້ວຍວິນຍານ ແລະ ຕິດຕາມດ້ວຍຄວາມຮັກ, ຮ່ວມເຂົ້າໃນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງນ້ຳພຸ. ນ້ຳແຫ່ງຊີວິດໄດ້ລົງໄຫຼຢ່າງບໍ່ຢຸດເຊົາ, ຊຳລະລ້າງ ແລະ ກຳຈັດຂີ້ຕົມ ແລະ ນ້ຳສຶກກະບົກທັງໝົດໃນຄຣິສຕະຈັກ, ຊຳລະລ້າງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໃຫ້ບໍລິສຸດອີກຄັ້ງ. ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງແທ້ໆ, ຢ່າງຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ຮັບຮູ້ພາລະ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງພວກຂ້ານ້ອຍເອງ ແລະ

ໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອເສຍສະຫຼະຕົນເອງເພື່ອເຫັນແກ່ຄຣິສຕະຈັກ.

ເມື່ອຢູ່ຢ່າງງຽບງຽດຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ,

ພວກຂ້ານ້ອຍຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,

ບໍ່ໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຖືກຂັດຂວາງໃນພວກຂ້ານ້ອຍ. ໃນບັນດາໄຟຟົນ ມີຄວາມຮັກກັນ

ແລະ ກັນ ແລະ ຈຸດແຂງຂອງບາງຄົນຈະທົດແທນຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງຄົນອື່ນ.

ພວກເຂົາສາມາດຢ່າງໃນວິນຍານຕະຫຼອດເວລາ, ຖືກສ່ອງແສງ ແລະ

ເຍືອງທາງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ພວກເຂົານຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດທັນທີຫຼັງຈາກທີ່ເຂົ້າໃຈມັນ.

ພວກເຂົາຕາມທັນແສງສະຫວ່າງໃໝ່ ແລະ ຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຫ້າວຫັນ; ການປ່ອຍໃຫ້ພຣະອົງຄວບຄຸມກໍຄືການຢ່າງກັບພຣະອົງ. ຄວາມຄິດ, ແນວຄິດ, ຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທາງໂລກທັງໝົດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫາຍໄປໃນອາກາດອັນວ່າງເປົ່າຄືກັບຄວັນ. ພວກຂ້ານ້ອຍປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າປົກຄອງສູງສຸດໃນວິນຍານຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ຢ່າງກັບພຣະອົງ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມເປັນເລີດ, ເອົາຊະນະໂລກ ແລະ ວິນຍານຂອງພວກຂ້ານ້ອຍຈະບິນຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ຮັບເອົາການບົດປ່ອຍ: ນີ້ຄືຜົນຕາມມາ ເມື່ອພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດໄດ້ກາຍມາເປັນກະສັດ. ພວກຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຕັ້ນລຳ ແລະ ຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ, ມອບຖວາຍຄຳສັນລະເສີນຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ມອບຖວາຍເພງນະມັດສະການໃໝ່ໄດ້ແນວໃດ?

ແທ້ຈິງແລ້ວມີຫຼາຍວິທີທີ່ຈະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ: ການຮ້ອງອອກເຖິງນາມຂອງພຣະອົງ, ການຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ, ການຄິດເຖິງພຣະອົງ, ການອະທິຖານ-ອ່ານ, ການເຂົ້າຮ່ວມໃນການສົນທະນາ, ການຕຶກຕ່ອງ ແລະ ການໄຕ່ຕອງ, ຄຳອະທິຖານ ແລະ ເພງສັນລະເສີນ. ໃນຄຳສັນລະເສີນປະເພດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີຄວາມມ່ວນຊື່ນ ແລະ ມີການຫົດສົງ; ມີລົດອຳນາດໃນຄຳສັນລະເສີນ ແລະ ມີພາລະອີກດ້ວຍ. ມີຄວາມເຊື່ອໃນຄຳສັນລະເສີນ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃໝ່.

ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຫ້າວຫັນ, ປະສານງານໃນການຮັບໃຊ້ ແລະ ກາຍມາເປັນອັນໜຶ່ງດຽວກັນ, ປະຕິບັດຕາມເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ, ພ້າວກາຍມາເປັນຮ່າງກາຍອັນບໍລິສຸດຝ່າຍວິນຍານ, ຢຽບຍຳຊາຕານ ແລະ ນຳຈຸດຈົບມາສູ່ໂຊກຊະຕາຂອງຊາຕານ. ຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງຟິລາເດັນເຜີຍໄດ້ຖືກຮັບຂຶ້ນເມື່ອສູ່ການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ປະຈັກແຈ້ງໃນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ.

(ຈາກ “ບົດທີ 2” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

167. ກະສັດທີ່ມີໄຊຊະນະນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງອັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງໄດ້ສຳເລັດການໄຖ່ບາບ ແລະ

ນຳພາປະຊາຊົນທຸກຄົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ບາກິດດ້ວຍສະຫງ່າລາສີ.

ພຣະອົງຈັບຈັກກະວານໄວ້ໃນມືຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍສະຕິບັນຍາ ແລະ

ລົດທານຸພາບອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພູເຂົາຊີໂອນໝັ້ນຄົງ.

ດ້ວຍລົດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ພິພາກສາໂລກທີ່ຜິດບາບ;

ພຣະອົງໄດ້ພິພາກສາຊົນຊາດທັງໝົດ ແລະ ປະຊາຊົນທັງປວງ, ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທະເລ ແລະ

ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃນນັ້ນ, ພ້ອມທັງຜູ້ຄົນທີ່ເມົາເຫຼົ້າແວງແຫ່ງຕັນຫາ. ພຣະເຈົ້າຈະພິພາກສາພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ພຣະອົງຈະໃຈຮ້າຍກັບພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ໃນທີ່ນີ້ຈະເປີດເຜີຍເຖິງລົດທານຸພາບຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງພິພາກສາທັນທີ ແລະ ດຳເນີນການໂດຍບໍ່ຊັກຊ້າ.

ໄຟແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງຈະເຜົາໄໝ້ອາຊະຍາກຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຄວາມຫາຍະນະຈະເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຂົາໂງ່ນນີ້; ພວກເຂົາຈະບໍ່ຮູ້ເສັ້ນທາງຫຼົບຫຼີ ແລະ ບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ລີ້, ພວກເຂົາຈະຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ກັດແຂ້ວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະນຳຄວາມພິນາດມາສູ່ຕົນເອງ.

ລູກຊາຍທີ່ມີໄຊຊະນະ, ອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະຢູ່ໃນພູເຂົາຊີໂອນຢ່າງແນ່ນອນ, ຈະບໍ່ຈາກບ່ອນນັ້ນໄປໃສຈັກເທື່ອ. ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຈະຟັງສຽງຂອງພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດ, ພວກເຂົາຈະເອົາໃຈໃສ່ກັບການກະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ສຽງແຫ່ງການສັນລະເສີນຂອງພວກເຂົາຈະບໍ່ຢຸດເຊົາຈັກເທື່ອ.

ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງອົງດຽວໄດ້ປາກົດຕົວແລ້ວ! ພວກເຮົາຕ້ອງໝັ້ນໃຈໃນພຣະອົງດ້ວຍຈິດວິນຍານ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດ; ພວກເຮົາຈະຮີບໄປຂ້າງໜ້າດ້ວຍກຳລັງທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ ແລະ ບໍ່ລັງເລືອກຕໍ່ໄປ. ຈຸດຈົບຂອງແຜ່ນດິນໂລກກຳລັງເປີດເຜີຍຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ; ບັດນີ້ ຊີວິດທີ່ຖືກຕ້ອງໃນຄຣິສຕະຈັກ ພ້ອມທັງຜູ້ຄົນ, ເລື່ອງຕ່າງໆ ແລະ ສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຮົາກໍ່ຍິ່ງເຮັດໃຫ້ການຝຶກຝົນຂອງພວກເຮົາຮຸນແຮງຂຶ້ນ.

ໃຫ້ພວກເຮົາຟ້າວເອົາຄືນຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາທີ່ຮັກໂລກຫຼາຍ!

ໃຫ້ພວກເຮົາຟ້າວເອົາຄືນນິມົດຂອງພວກເຮົາທີ່ມືດມົວຫຼາຍ!

ໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນບາດກ້າວຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ເຮັດເກີນຂອບເຂດ.

ໃຫ້ພວກເຮົາຫ້າມປາກຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ຢ່າງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແຂ່ງຂັນເພື່ອຜົນໄດ້ ແລະ ຜົນເສຍຂອງພວກເຮົາເອງອີກຕໍ່ໄປ. ອ່າງ, ປ່ອຍມັນໄປ: ຄວາມໄລບມາກໂລພາຂອງເຈົ້າສຳລັບທາງໂລກ ແລະ ສຳລັບຄວາມຮັ່ງມີ! ອ່າງ, ໃຫ້ບົດປ່ອຍຕົນເອງຈາກສິ່ງນີ້: ຄວາມຮັກຫອມທີ່ເກາະຕິດສາມີ ແລະ ລູກສາວ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ! ອ່າງ, ໃຫ້ຫັນຫຼັງຂອງເຈົ້າໃສ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້: ມຸມມອງ ແລະ ອະຄະຕິຂອງເຈົ້າ! ອ່າງ, ໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ; ເວລາມັນສັ່ນ! ເງີຍຂຶ້ນ, ເງີຍຂຶ້ນ, ຈາກພາຍໃນຈິດວິນຍານ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມ. ບໍ່ວ່າຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກໍ່ຕາມ, ຢ່າກາຍເປັນເມຍຂອງໂລດອີກຄົນ. ມັນຊ່າງເປັນຕາສົມເພດຫາຍທີ່ຈະຖືກໂຍນຖິ້ມ! ຊ່າງເປັນຕາສົມເພດແທ້ໆ! ອ່າງ ໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ!

(ຈາກ “ບົດທີ 3” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

168. ພູເຂົາ ແລະ ແມ່ນ້ຳຈະເກີດການປ່ຽນແປງ, ສາຍນ້ຳໄຫຼກໍ່ດຳເນີນໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງພວກມັນ ແລະ ຊີວິດຂອງມະນຸດຢູ່ໄກຈາກການສາມາດທີ່ຈະທົນທານຄືກັບແຜ່ນດິນ ແລະ ທ້ອງຟ້າ.

ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຊີວິດທີ່ຝັນຄົນຊົບຕະຫຼອດໄປເປັນນິ
ດ ເຊິ່ງດຳເນີນຕະຫຼອດໄປຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ. ທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກເຫດການຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຊາຕານຢູ່ກ້ອງຕີນຂອງພຣະອົງ.

ມື້ນີ້ ມັນແມ່ນເນື່ອງຈາກການຄັດເລືອກທີ່ກຳນົດໄວ້ວ່າໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາອອກຈາກກຳມີຂອງຊາຕານ.

ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງພວກເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ແນ່ນອນ

ຊີວິດທີ່ຝັນຄົນຊົບຊົ່ວນິດນີ້ລ້ວນຂອງພຣະຄຣິດເກີດຂຶ້ນຂ້າງໃນພວກເຮົາ,

ດົນບັນດານໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອມຕໍ່ກັບຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເພື່ອພວກເຮົາອາດຈະສາມາດພົບກັບພຣະອົງຢູ່ຊ່ອງໜ້າຢ່າງແນ່ນອນ, ກິນພຣະອົງ, ດື່ມພຣະອົງ
ແລະ ຊີ້ນຊົມພຣະອົງ.

ນີ້ຄືການຖວາຍທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ໂດຍຈ່າຍລາຄາດ້ວຍເລືອດຈາກຫົວໃຈຂອງ
ພຣະອົງ.

ດັ່ງທີ່ລະດູການຜ່ານມາ ແລະ ຜ່ານໄປ, ຜ່ານລົມ ແລະ ນ້ຳໝອກແຂງ,
ປະສົບກັບຄວາມທົນທຸກ, ການຂົ່ມເຫັງ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນຫຼາຍສຳໃດໃນຊີວິດ,
ການປະຕິເສດ ແລະ ການໃສ່ຮ້າຍຂອງໂລກຫຼາຍສຳໃດ,

ການກ່າວໂທດທີ່ຜິດໆຫຼາຍຢ່າງຈາກລັດຖະບານ ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ຫຼຸດນ້ອຍຖອຍລົງແນ່ນອນແຕ່ໜ້ອຍເລີຍ.
ອຸທິດຕົນໝົດຫົວໃຈຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ
ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າພວກມັນອາດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ,
ພຣະອົງສະຫງວນຊີວິດຂອງພຣະອົງເອງໄວ້ຕ່າງຫາກ.

ສຳລັບຜູ້ຊົນຂອງປະຊາຊົນທັງປວງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ລະເວັ້ນຄວາມເຈັບປວດ ໂດຍລ້ຽງ
ແລະ ຫົດນ້ຳຢ່າງລະມັດລະວັງ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາປະສົບຄວາມມືດມົນແນວໃດກໍຕາມ ຫຼື
ພວກເຂົາລຳບາກສຳໃດກໍຕາມ, ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດມີພຽງແຕ່ຍອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ
ແລະ ຊີວິດທີ່ຝັນຄົນຊົບຂອງພຣະຄຣິດຈະປ່ຽນແປງທຳມະຊາດເດີມຂອງພວກເຮົາ...
ສຳລັບລູກຊາຍກົກທຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງເຮັດວຽກໜັກຢ່າງບໍ່ອິດເມື່ອຍ ໂດຍບໍ່ສົນອາຫານ ແລະ
ການພັກຜ່ອນ. ມີເທົ່າໃດມື້ ແລະ ຄືນ, ຜ່ານຄວາມຮ້ອນທີ່ເຜົາໄໝ້ ແລະ
ຄວາມເຢັນທີ່ແຂງກະດ້າງ, ພຣະອົງເຜົາເບິ່ງໃນຊີໂອນຢ່າງໝົດໃຈ.

ໂລກ, ເຮືອນ, ພາລະກິດ ແລະ ທຸກສິ່ງຖືກປະຖິ້ມທັງໝົດຢ່າງຍືນດີ, ຢ່າງເຕັມໃຈ ແລະ
ຄວາມສຸກທາງໂລກກໍບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະອົງ...

ພຣະທຳຈາກປາກຂອງພຣະອົງໃຈມຕີພວກເຮົາ,

ເປີດໂປງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ລົ້ວລຸ້ນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະບໍ່ສາມາດເຊື່ອໄດ້ແນວໃດ?
ທຸກປະໂຫຍກທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະອົງອາດເກີດຂຶ້ນແທ້ໃນພວກເຮົາເວລາໃດກໍໄດ້.

ບໍ່ວ່າພວກເຮົາເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ໃນການສະຖິດຂອງພວກເຮົາ ຫຼື ລີ້ລັບຈາກພຣະອົງ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພຣະອົງບໍ່ຮູ້, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ທຸກສິ່ງຈະປາກົດຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຖິງແມ່ນຈະມີແຜນການ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພວກເຮົາເອງກໍຕາມ.

ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ເພີດເພີນພາຍໃນວິນຍານຂອງພວກເຮົາຢ່າງສະຫງົບ ແລະ ຢ່າງງຽບ, ແຕ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມວ່າງເປົ່າຢູ່ຂ້າງໃນສະເໝີ ແລະ ເປັນໜີ້ບຸນຄຸນພຣະເຈົ້າແທ້ໆ: ນີ້ຄືຄວາມອັດສະຈັນທີ່ບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ ແລະ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະບັນລຸ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງໜຶ່ງດຽວ! ມັນຄືຂໍ້ພິສູດທີ່ບໍ່ສາມາດໃຕ້ຖຽງໄດ້! ພວກເຮົາກຸ່ມນີ້ໄດ້ຮັບພອນຢ່າງອະທິບາຍບໍ່ໄດ້! ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຈະພຽງແຕ່ສາມາດໄປສູ່ການຕົກນະຣົກ ແລະ ຕິດຕາມຊາຕານ.

ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ລອດພົ້ນ! ອາ! ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ, ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ! ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ເປີດຕາຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເບິ່ງເຫັນເຖິງຄວາມລຶກລັບຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ໂອກາດຂອງອານາຈັກແມ່ນໄຮ້ຂອບເຂດ. ໃຫ້ພວກເຮົາເຝົ້າເບິ່ງໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາລໍຖ້າ. ມື້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກເກີນໄປ.

ແປວໄຟແຫ່ງສົງຄາມໝູນອ້ອມ, ຄວັນຈາກປືນຄົກກຸ່ມໄປທົ່ວອາກາດ, ອາກາດເລີ່ມອຸ່ນ, ສະພາບອາກາດປ່ຽນແປງໄປ, ໂຮກລະບາດຈະແຜ່ລາມ ແລະ ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ຈະຕາຍ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະຢູ່ລອດ.

ອາ! ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ, ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ! ພຣະອົງຄືບ້ອມປາການທີ່ແໜ້ນໜາຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງຄືປ່ອນຫຼົບໄພຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຂົດຕົວຢູ່ພາຍໃຕ້ປືກຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄພພິບັດບໍ່ສາມາດມາເຖິງພວກເຮົາໄດ້. ສິ່ງດັ່ງກ່າວຄືການປົກປ້ອງ ແລະ ການດູແລອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຮົາທຸກຄົນເບິ່ງສຽງຂອງພວກເຮົາດ້ວຍສຽງເພງ, ພວກເຮົາຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ ແລະ ສຽງແຫ່ງການສັນລະເສີນຂອງພວກເຮົາດັງໄປທົ່ວຊີໂອນ! ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ, ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ໄດ້ກຽມຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ສະຫງ່າລາສີນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ໃຫ້ເຝົ້າລະວັງ, ໂອ ໃຫ້ເຝົ້າລະວັງ! ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ ຊົ່ວໂມງນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ຊ້າເກີນໄປ.

(ຈາກ “ບົດທີ 5” ຂອງຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

169. ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ ກໍຄືກະສັດຂອງລາຊະອານາຈັກ ໄດ້ຮັບການເປັນພະຍານ, ຂອບເຂດຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ

ໄປຢ່າງຄົບຖ້ວນທົ່ວທັງຈັກກະວານທັງປວງ
ການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບການເປັນພະຍານຢູ່ປະເທດຈີນເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດໄດ້ຮັບການເປັນພະຍານໃນທຸກປະເທດ ແລະ
ທຸກແຫ່ງຫົນ. ພວກເຂົາທຸກຄົນ ກຳລັງຮ້ອງເອີ້ນຊື່ອັນບໍລິສຸດ,
ສະແຫວງຫາທີ່ຈະສົນທະນາກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍທຸກວິທີທາງທີ່ເປັນໄປໄດ້,
ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ
ຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍການຮ່ວມມືໃນຄຣິສຕະຈັກ.

ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດ.

ພາສາຂອງປະເທດຕ່າງໆນັ້ນແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ມີພຽງພຣະວິນຍານໜຶ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນ.
ພຣະວິນຍານອົງນີ້ຮວມຄຣິສຕະຈັກຕ່າງໆທົ່ວຈັກກະວານເຂົ້າກັນ ແລະ
ເປັນໜຶ່ງດຽວກັບພຣະເຈົ້າແທ້ໆ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍເລີຍ.
ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ. ຕອນນີ້ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເອີ້ນຫາພວກເຂົາ ແລະ
ສຽງຂອງພຣະອົງປຸກພວກເຂົາໃຫ້ຕື່ນ. ນີ້ແມ່ນສຽງແຫ່ງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຂົາທຸກຄົນກຳລັງຮ້ອງຫາພອນອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ!
ພວກເຂົາຍັງໃຫ້ການສັນລະເສີນ ແລະ ພວກເຂົາຮ້ອງເພງ.
ບໍ່ເຄີຍມີການບ່ຽງເບນໃດໆໃນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ;
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄປໄກເພື່ອກ້າວໄປສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຖອຍຫຼັງ
ເພາະສິ່ງມະຫັດສະຈັນກອງຢູ່ເທິງສິ່ງມະຫັດສະຈັນ.

ນີ້ແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າຍາກທີ່ຈະຈົນຕະນາການໄດ້ ແລະ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຄາດເດົາອອກ.

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດແມ່ນກະສັດຂອງຊີວິດໃນຈັກກະວານ!
ພຣະອົງປະທັບນັ້ງຢູ່ເທິງບັນລັງອັນມີສະຫງ່າລາສີ ແລະ ພິພາກສາໂລກ, ຄອບຄອງທຸກສິ່ງ ແລະ
ບົກຄອງທຸກຊາດ; ທຸກຄົນຄູ່ເຂົ້າລົງຕໍ່ພຣະອົງ, ອະທິຖານຫາພຣະອົງ, ເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ ແລະ
ສື່ສານກັບພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າມາດົນປານໃດກໍຕາມ,
ບໍ່ວ່າສະຖານະຂອງເຈົ້າຈະສູງພຽງໃດ ຫຼື ບໍ່ວ່າຄວາມອາວຸໂສຂອງເຈົ້າຈະມີຫຼາຍພຽງໃດກໍຕາມ,
ຖ້າເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃນໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາ ແລະ
ຕ້ອງກົມຂາບລົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ເບິ່ງສຽງຂອງການອ້ອນວອນທີ່ເຈັບປວດອອກມາ; ທີ່ຈິງແລ້ວ
ນີ້ແມ່ນການເກັບກ່ຽວໝາກຜົນແຫ່ງການກະທຳຂອງຕົວເຈົ້າເອງ.
ສຽງຄຳຄວນນີ້ແມ່ນສຽງຂອງການຖືກທໍລະມານໃນທະເລສາບແຫ່ງໄຟ ແລະ ມາດ,
ມັນເປັນສຽງຮ້ອງຂອງການຖືກຂັງຄັດໂດຍໄມ້ຄ້ອນເຫຼັກຂອງພຣະເຈົ້າ;
ນີ້ແມ່ນການພິພາກສາຕໍ່ໜ້າບ່ອນນັ້ງຂອງພຣະຄຣິດ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 8” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ຮ່າງກາຍທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງບາກົດໃນບ່ອນເປີດ,
 ຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານອັນບໍລິສຸດບັງເກີດຂຶ້ນ ແລະ ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງທີ່ສົມບູນແບບ!
 ທັງໂລກ ແລະ ເນື້ອໜັງໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງ ແລະ
 ການປ່ຽນຮູບຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງພູແມ່ນຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ພຣະອົງສວມມຸງກຸດຄຳເທິງຫົວຂອງພຣະອົງ, ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງຂາວບໍລິສຸດ,
 ຄຽນເອີກດ້ວຍສາຍແອວຄຳ ແລະ ທຸກສິ່ງໃນໂລກແມ່ນຂຽນຮອງພຣະບາດຂອງພຣະອົງ.
 ດວງຕາຂອງພຣະອົງເປັນຄືແປວໄຟ, ພຣະອົງຖືດາບສອງຄົມໃນປາກຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ພຣະອົງມີດາວເຈດດວງຢູ່ໃນມືຂວາຂອງພຣະອົງ. ຫົນທາງສູ່ອານາຈັກນັ້ນຮຸ່ງແຈ້ງຫຼາຍ ແລະ
 ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງໃຜຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງ; ພູຕ່າງໆປິຕິຍິນດີ ແລະ ນ້ຳຕ່າງໆກໍ່ຫົວຂວັນ,
 ດວງຕາເວັນ, ດວງເດືອນ ແລະ
 ດາວຕ່າງໆກໍ່ລ້ວນແລ້ວແຕ່ໝູນໄປຕາມການຈັດແຈງທີ່ເປັນລະບຽບຂອງພວກມັນ
 ຕ້ອນຮັບພຣະເຈົ້າທີ່ມີເອກະລັກ ແລະ ເປັນຈິງ
 ເຊິ່ງການກັບຄືນມາຂອງພຣະອົງປ່າວປະກາດຄວາມສຳເລັດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອ
 ງພຣະອົງ. ທັງໝົດຕ່າງໆກໍ່ກະໂດດ ແລະ ເຕັ້ນລ່າຢ່າງມີຄວາມສຸກ! ຊົມເຊີຍ!
 ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດນັ່ງຢູ່ເທິງບັນລັງອັນມີສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ! ຈົ່ງຮ້ອງເພງ!
 ບ້າຍແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດໄດ້ຖືກຄົ້ນຂຶ້ນສູງເທິງພູຊີໂອນທີ່ສະຫງ່າງາມ
 ແລະ ງົດງາມ! ປະຊາຊາດທັງໝົດກຳລັງຊົມເຊີຍ, ທຸກຄົນກຳລັງກຳລັງຮ້ອງເພງ,
 ພູຊີໂອນກຳລັງຫົວຢ່າງປິຕິຍິນດີ ແລະ ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຜຂຶ້ນ!
 ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍແມ່ນແຕ່ຜົນວ່າເຮົາຈະໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ແຕ່ມື້ນີ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນແລ້ວ. ເມື່ອຢູ່ຊ້າງໜ້າກັບພຣະອົງທຸກໆວັນ,
 ຂ້ານ້ອຍເປີດເຜີຍຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍກັບພຣະອົງ. ພຣະອົງປະທານອາຫານ ແລະ
 ເຄື່ອງດື່ມໃຫ້ຢ່າງອຸດົມສົມບູນ. ຊີວິດ, ຄຳເວົ້າ, ການກະທຳ, ຄວາມຄິດ, ແນວຄວາມຄິດ
 ນັ້ນກໍ່ຄືແສງສະຫວ່າງທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງໄດ້ສ່ອງແສງໃຫ້ແກ່ພວກມັນທັງໝົດ.
 ພຣະອົງນຳພາທຸກບາດກ້າວໃນຫົນທາງ ແລະ
 ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງນັ້ນເກີດຂຶ້ນກັບຫົວໃຈໃດກໍ່ຕາມທີ່ກະບົດຢ່າງທັນທີທັນໃດ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 15” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

171. ບຸດມະນຸດໄດ້ຖືກເປັນພະຍານ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກ.
 ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງອອກ,
 ສ່ອງແສງຢ່າງປະກາຍຄືກັບດວງຕາເວັນທີ່ກຳລັງເຜົາໄໝ້!
 ໃບໜ້າທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງສ່ອງແສງຈຳດ້ວຍແສງແດວວາວ;
 ສາຍຕາຂອງຜູ້ໃດກໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍການຕໍ່ຕ້ານ? ການຕໍ່ຕ້ານນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ!

ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວສຳລັບສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດຢູ່ໃນຫົວໃຈ,
ຄຳເວົ້າໃດໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າກ່າວ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະໄດ້ມາເຂົ້າໃຈ ແລະ
ມາເຫັນວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບນັ້ນແມ່ນຫຍັງ, ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງເລີຍ
ນອກຈາກການພິພາກສາຂອງເຮົາ! ເຮົາສາມາດປະຕິບັດມັນໄດ້ບໍ່ ເມື່ອພວກເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມກິນ
ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ກົງກັນຂ້າມກັບພັດຂັດຂວາງ ແລະ
ທຳລາຍການກໍ່ສ້າງຂອງເຮົາຕາມອຳເພີໃຈ? ເຮົາຈະບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ຄົນແບບນີ້ຢ່າງສຸພາບ!
ຖ້າພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າເສື່ອມຊາມລົງຢ່າງຮຸນແຮງຂຶ້ນ ເຈົ້າຈະຖືກແປວໄຟກິນກິນ!
ພຣະເຈົ້າທີ່ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດປາກົດອອກໃນຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານ ໂດຍບໍ່ມີເນື້ອໜັງ ຫຼື
ເລືອດທີ່ເສື່ອມໂຍງກັນແຕ່ຫົວຮອດຕີນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ພຣະອົງຢູ່ເໜືອໂລກຈັກກະວານ,
ນັ່ງເທິງບັນລັງທີ່ມີສະຫງ່າລາສີໃນສະຫວັນຊັ້ນຟ້າ, ບົກຄອງທຸກສິ່ງ! ຈັກກະວານ ແລະ
ທຸກສິ່ງແມ່ນຢູ່ພາຍໃນມືຂອງເຮົາ. ຖ້າເຮົາກ່າວມັນອອກມາ ມັນກໍຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ.
ຖ້າເຮົາກຳນົດມັນຂຶ້ນ ມັນກໍຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ຊາຕານຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງເຮົາ;
ມັນຢູ່ໃນຊຸມເລີກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ! ເມື່ອສຽງຂອງເຮົາເບິ່ງອອກມາ, ສະຫວັນ ແລະ
ແຜ່ນດິນໂລກຈະຜ່ານພົ້ນໄປ ແລະ ມາສູ່ຄວາມວ່າງເປົ່າ! ທຸກສິ່ງຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່;
ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ທີ່ຖືກຕ້ອງຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາໄດ້ເອົາຊະນະໂລກ
ພ້ອມທັງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດແລ້ວ. ເຮົານັ່ງສົນທະນາກັບພວກເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ມີຫຼອດວນຟັງ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຄວນຍອມຮັບ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 15” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

172. ພຣະເຈົ້າອົງລິດທານຸພາບສູງສຸດທີ່ແທ້ຈິງ ຜູ້ເປັນກະສັດທີ່ຂຶ້ນຄອງບັນລັງ,
ບົກຄອງຈັກກະວານທັງປວງ, ຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງປວງ ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ສະຫວັນກໍ່ສ່ວງແສງດ້ວຍສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ.
ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃນຈັກກະວານ ແລະ ຈົນສຸດຂອບແຜ່ນດິນໂລກກໍຈະໄດ້ເຫັນ. ພູເຂົາ, ແມ່ນ້ຳ,
ທະເລສາບ, ແຜ່ນດິນ, ມະຫາສະໝຸດ ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໄດ້ເປີດຜ້າກ້ອງຂອງພວກເຂົາອອກຍ້ອນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພວກເຂົາກໍມີຊີວິດຊີວາ ຄືກັບວ່າກຳລັງຕື່ນຈາກຄວາມຝັນ,
ຄືກັບວ່າພວກເຂົາເປັນໝໍ້ທີ່ແຕກອອກມາຈາກດິນ!

ອ່າ!
ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງພຽງອົງດຽວປາກົດຕໍ່ໜ້າແຜ່ນດິນໂລກ.
ຜູ້ໃດກໍາເຂົ້າຫາພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຕໍ່ຕ້ານບໍ່? ທຸກຄົນສິ້ນສິ້ນດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວ.
ທຸກຄົນໄດ້ເຊື່ອທັງໝົດ ແລະ ທຸກຄົນອ້ອນວອນຂໍການໃຫ້ອະໄພໂທດຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ.
ທຸກຄົນຄູ່ເຂົ້າລົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ທຸກປາກກໍນະມັດສະການພຣະອົງ! ທະວີບ ແລະ
ມະຫາສະໝຸດ, ພູເຂົາ, ແມ່ນ້ຳ, ທຸກສິ່ງສັນລະເສີນພຣະອົງໂດຍບໍ່ສິ້ນສຸດ!
ລະດູໃບໄມ້ບົ່ງມາພ້ອມກັບລົມພັດເບົາງທີ່ອົບອຸ່ນ, ກໍ່ໃຫ້ເກີດຜົນລະດູໃບໄມ້ບົ່ງທີ່ງົດງາມ.

ເຊັ່ນດຽວກັບຜູ້ຄົນ, ກະແສນ້ຳໄຫຼດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມປິຕິຍົນດີ, ຫຼັງນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມເປັນຫຼືບຸນຄຸນ ແລະ ການຕຳຫຼົດໃນເອງ. ແມ່ນ້ຳ, ທະເລສາບ, ຟອງນ້ຳ ແລະ ຄື້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຮ້ອງເພງ, ຍົກຍ້ອງສັນລະເສີນນາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ! ສຽງສັນລະເສີນເບິ່ງອອກດ້ວຍຄວາມກະລ່າງແຈ້ງເຫຼືອເກີນ!

ສິ່ງເດີມໆທີ່ເຄີຍຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຄັ້ງໜຶ່ງ, ທຸກໆສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ແລະ ຖືກປ່ຽນແປງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ໂລກໃໝ່ທັງສິ້ນ...

ນີ້ແມ່ນແກອັນບໍລິສຸດ ແລະ ມັນກໍເລີ່ມສົ່ງສຽງ! ຕັ້ງໃຈຟັງມັນ. ສຽງນັ້ນທີ່ຫວານຫຼາຍແມ່ນຖ້ອຍຄຳແຫ່ງບັນລັງ, ປະກາດໃຫ້ບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ຜູ້ຄົນວ່າ ເວລາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ການສິ້ນສຸດຄັ້ງສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ.

ອານາຈັກຂອງເຮົາໄດ້ບາກົດຂຶ້ນຢ່າງເປີດເຜີຍເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ອານາຈັກເທິງໂລກໄດ້ກາຍມາເປັນອານາຈັກຂອງເຮົາ ຜູ້ທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າ. ແກທັງເຈັດຂອງເຮົາກໍສົ່ງສຽງດັງກ້ອງອອກຈາກບັນລັງ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະຫັດສະຈັນດັ່ງກ່າວກໍຈະເກີດຂຶ້ນ!

ຜູ້ຄົນສຸດຂອບແຜ່ນດິນໂລກຈະຮິບມາພ້ອມກັນຈາກທຸກທິດທາງດ້ວຍກຳລັງຂອງຫຼີ້ມ ແລະ ພະລັງຂອງສາຍຟ້າແມບ, ບາງຄົນກໍຂີ່ເຮືອໃນທະເລ, ບາງຄົນຂີ່ເຮືອບິນ, ບາງຄົນຂີ່ຍານພະຫະນະທຸກຮູບແບບ ແລະ ທຸກຂະໜາດ, ບາງຄົນກໍຂີ່ເທິງຫຼັງມ້າ. ໃຫ້ເບິ່ງໃກ້ໆ. ໃຫ້ຟັງຢ່າງລະມັດລະວັງ. ຜູ້ຂີ່ມ້າທຸກສີເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ບຸກຈິດວິນຍານ, ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສະຫງ່າງາມ, ຄືກັບວ່າກຳລັງອອກໄປສູ່ສະໜາມຮົບ ແມ່ນບໍ່ສົນໃຈຄວາມຕາຍເລີຍ. ທ່າມກາງສຽງຮ້ອງຂອງມ້າ ແລະ ສຽງວຸ້ນວາຍຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຮ້ອງຂຶ້ນຫາພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ, ຜູ້ຊາຍຫຼາຍຄົນ, ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຈະຖືກຢຽບຢຳດ້ວຍຕີນຂອງມ້າທັນທີ. ບາງຄົນຈະຕາຍ, ບາງຄົນຈະຫາຍໃຈເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ບາງຄົນຈະຖືກຫົນບຮັດ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາເບິ່ງແຍງ, ຮ້ອງຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ເທົ່າຫວນດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ. ລູກຊາຍແຫ່ງຄວາມກະບົດເອີຍ! ນີ້ແມ່ນຜົນຕາມມາສຸດທ້າຍຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?

ເຮົາຫຼົງວ່າດ້ວຍຄວາມປິຕິຍົນດີກັບປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ຜູ້ທີ່ຟັງສຽງຂອງເຮົາ ແລະ ຊຸມນຸມກັນຈາກທຸກຊົນຊາດ ແລະ ດິນແດນ. ທຸກຄົນທີ່ຮັກສາພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງໄວ້ໃນປາກຂອງພວກເຂົາສັນລະເສີນ ແລະ ໂດດຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມປິຕິຍົນດີໂດຍບໍ່ຢຸດຢັ້ງ! ພວກເຂົາເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ໂລກ ແລະ ສຽງຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາຕໍ່ກັບພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງກໍເປັນຄືກັບສຽງຟ້າຮ້ອງຂອງນ້ຳຫຼາຍສາຍ. ທຸກຄົນຈະຫຸ້ມກັນເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາ.

ແກທັງເຈັດຂອງເຮົາສົ່ງສຽງດັງ, ບຸກຄົນທີ່ນອນຫຼັບຢູ່ໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ! ຈົ່ງຕື່ນໄວໆ, ມັນບໍ່ໄດ້ຊ້າເກີນໄປ. ເບິ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າ! ມືນຕາຂອງເຈົ້າ ແລະ

ເບິ່ງວ່າຕອນນີ້ແມ່ນເວລາເທົ່າໃດແລ້ວ. ມີຫຍັງໃຫ້ສະແຫວງຫາບໍ່? ມີຫຍັງໃຫ້ຄິດເຖິງບໍ່? ແລ້ວມີຫຍັງໃຫ້ຍືດຕິດບໍ່?

ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍພິຈາລະນາເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງໃນຄຸນຄ່າລະຫວ່າງການໄດ້ຮັບຊີວິດຂອງເຮົາ ແລະ ການໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮັກ ແລະ ຍືດຕິດບໍ່? ຢ່າຫົວແຂງ ຫຼື ລ່າເລີງອີກຕໍ່ໄປ. ຢ່າພາດໂອກາດນີ້. ເວລາແບບນີ້ຈະບໍ່ມາອີກຄັ້ງ! ໃຫ້ຍືນຂຶ້ນທັນທີ, ປະຕິບັດການໃຊ້ວິນຍານຂອງເຈົ້າ, ໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍເຄື່ອງມືເພື່ອເບິ່ງທະລຸ ແລະ ຂັດຂວາງກົນອຸບາຍ ແລະ ກົນລວງທັງໝົດຂອງຊາຕານ ແລະ ເອົາໄຊຊະນະເໝືອນຊາຕານ, ເພື່ອວ່າປະສົບການໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າອາດເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເຈົ້າອາດດຳລົງຊີວິດຕາມອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ, ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງເຈົ້າອາດເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ມີປະສົບການ ແລະ ເຈົ້າອາດຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງເຮົາຢ່າງໃກ້ຊິດສະເໝີ. ໂດຍບໍ່ສະທ້ານ, ບໍ່ອ່ອນແອ, ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ, ເທື່ອລະກ້າວ, ຊີ້ກົງຈົນເຖິງສຸດປາຍທາງ!

ເມື່ອແກທັງເຈັດດັ່ງຂຶ້ນອີກຄັ້ງ, ມັນຈະເປັນການເອີ້ນສູ່ການພິພາກສາ, ການພິພາກສາຂອງລູກຊາຍແຫ່ງຄວາມກະບົດ, ການພິພາກສາບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງປວງ ແລະ ແຕ່ລະຊົນຊາດຈະຍອມຈຳນົນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ໃບໜ້າທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າຈະປາກົດຕໍ່ໜ້າບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງປວງຢ່າງແນ່ນອນ. ທຸກຄົນຈະເຊື່ອຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ຮ້ອງອອກຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງຫາພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ.

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດຈະມີສະຫງ່າລາສີຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງເຮົາຈະຮ່ວມມີສະຫງ່າລາສີ ແລະ ຮ່ວມໃນຄວາມເປັນກະສັດກັບເຮົາ, ພິພາກສາບັນດາປະຊາຊາດ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງປວງ, ລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍ, ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຄົນທີ່ເປັນຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ອານາຈັກເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໝັ້ນຄົງ. ຜ່ານສຽງແກທັງເຈັດ, ຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເພື່ອຄູ່ເຂົ້າ ແລະ ນະມັດສະການດ້ວຍຄຳສັນລະເສີນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ!

ເມື່ອແກທັງເຈັດສົ່ງສຽງຂຶ້ນອີກຄັ້ງ, ມັນຈະເປັນສຽງຕອນຈົບແຫ່ງຍຸກ, ການເປົ່າແກແຫ່ງໄຊຊະນະເໝືອນຊາຕານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ການຄຳນັບທີ່ປ່າວປະກາດການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການດຳລົງຊີວິດຢ່າງເປີດເຜີຍໃນອານາຈັກເທິງແຜ່ນດິນໂລກ! ສຽງນັ້ນຊ່າງສູງສົ່ງ, ສຽງນີ້ດັງກ້ອງທົ່ວບໍລິເວນບັນລັງ, ການເປົ່າແກນີ້ສັນສະເຫຼືອນສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນສັນຍານແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ, ເຊິ່ງເປັນການພິພາກສາຂອງຊາຕານ; ມັນຕັດສິນລົງໂທດແຜ່ນດິນໂລກເກົ່າໃຫ້ຕາຍໄປທັງໝົດ, ກັບຄືນສູ່ຊຸມເລີກທີ່ສຸດ! ການເປົ່າແກນີ້ເປັນສັນຍານວ່າ

ປະຕູແຫ່ງຄວາມກະລຸນາກຳລັງຈະອັດແລ້ວ, ຊີວິດແຫ່ງອານາຈັກຈະເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເໝາະສົມ.

ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາກັບຄືນສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ, ຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະປະສົບກັບຄວາມອຶດຢາກ ແລະ ໂຣກລະບາດ ແລະ ຂັ້ນທັງເຈດໜ່ວຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໂຣກລະບາດທັງເຈດຈະເກີດຂຶ້ນຕາມມາ. ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະລ່ວງໄປ, ແຕ່ພຣະທຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ!

(ຈາກ “ບົດທີ 36” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

173. ເມື່ອຟ້າແມບເຫຼື້ອມຈາກທິດຕາເວັນອອກ ເຊິ່ງຍັງແມ່ນຊ່ວງເວລາ ທີ່ເຮົາໄດ້ເລີ່ມກ່າວພຣະທຳຂອງເຮົາ. ເມື່ອຟ້າແມບເຫຼື້ອມ

ເຮັດໃຫ້ສະຫວັນຊັ້ນສູງສຸດທັງໝົດມີແສງສະຫວ່າງ ແລະ

ມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນໃນດວງດາວທັງໝົດ. ມັນຄືກັບວ່າ ເຜົາພັນມະນຸດທັງໝົດຖືກຈັດແຈງ.

ພາຍໃຕ້ການເຮືອງແສງສະຫວ່າງນີ້ຈາກທິດຕາເວັນອອກ,

ມະນຸດທຸກຄົນຖືກເປີດເຜີຍຮູບຮ່າງທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ, ຕາຂອງພວກເຂົາມີດມົວ

ໂດຍບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຈະເຮັດແນວໃດ ແລະ ຍິ່ງບໍ່ແນ່ໃຈວ່າ

ຈະປິດບັງໜ້າຕາອັນຂີ້ຮ້າຍຂອງພວກເຂົາແນວໃດດີ.

ພວກເຂົາຍັງຄືກັບສັດທີ່ແລ່ນຫຼົງຈາກແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ ແລະ ໄປລີ້ໄພຢູ່ໃນຖ້ຳເທິງພູເຂົາ

ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຂົາສາມາດຫຼົບຫຼີກຈາກແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາໄດ້.

ມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນພາກັນຕື່ນຕົກໃຈ, ທຸກຄົນກຳລັງລໍຖ້າ, ທຸກຄົນກຳລັງເຝົ້າເບິ່ງ;

ພ້ອມກັບການມາຂອງແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ, ທຸກຄົນດີໃຈໃນມື້ທີ່ພວກເຂົາເກີດ ແລະ

ໃນທຳນອງດຽວກັນ ທຸກຄົນກໍສາບແລ່ງມື້ທີ່ພວກເຂົາເກີດ.

ຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງສັບສົນແມ່ນບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້;

ນ້ຳຕາຈາກການລົງໂທດຕົວເອງກາຍເປັນແມ່ນ້ຳ ແລະ

ທັນທີໃດກໍຖືກກະແສນ້ຳພັດຫາມໄປໂດຍບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍ.

ມື້ຂອງເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ມະນຸດທຸກຄົນອີກຄັ້ງ, ມັນໄດ້ບຸກເຜົາພັນມະນຸດໃຫ້ຕື່ນອີກຄັ້ງ

ໂດຍມອບການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ຫົວໃຈຂອງເຮົາເຕັ້ນ ແລະ

ພູເຂົາກໍໂດດຂຶ້ນເຕັ້ນດ້ວຍຄວາມດີໃຈຕາມຈັງວະເຕັ້ນຂອງຫົວໃຈຂອງເຮົາ,

ແມ່ນ້ຳເຕັ້ນລ່າດ້ວຍຄວາມດີໃຈ ແລະ ຄື້ນທະເລກໍຟັດເຜືອນໃສ່ໂງ່ນຫີນ.

ມັນຍາກທີ່ຈະອະທິບາຍເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາ.

ເຮົາຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ສຶກກະບົກຖືກເຜົາໄໝ້ເປັນຂີ້ເທົ່າພາຍໃຕ້ສາຍຕາຂອງເຮົາ;

ເຮົາຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ບຸດຊາຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງທຸກຄົນຫາຍໄປຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ

ໂດຍບໍ່ມີວັນລັງເລໃນການມີຊີວິດຢູ່ອີກ.

ເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ສ້າງການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໃນບ່ອນອາໄສຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່

ແຕ່ເຮົາຍັງໄດ້ເລີ່ມພາລະກິດໃໝ່ໃນຈັກກະວານ. ອີກບໍ່ດົນ

ອານາຈັກຕ່າງໆຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະກາຍເປັນອານາຈັກຂອງເຮົາ; ອີກບໍ່ດົນ

ອານາຈັກຕ່າງໆຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕະຫຼອດການ ຍ້ອນອານາຈັກຂອງເຮົາ, ຍ້ອນເຮົາໄດ້ຮັບໄຊຊະນະແລ້ວ ແລະ ຍ້ອນເຮົາໄດ້ກັບມາຢ່າງມີໄຊ. ມັງກອນແດງທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ໄດ້ພະຍາຍາມທຸກວິທີການທີ່ເປັນໄປໄດ້ ເພື່ອທຳລາຍແຜນການຂອງເຮົາ ໂດຍຫວັງທີ່ຈະລົບລ້າງພາລະກິດຂອງເຮົາອອກຈາກແຜ່ນດິນໂລກ ແຕ່ກົນອຸບາຍອັນຫຼອກລວງຂອງມັນຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາໝົດກຳລັງໃຈໄດ້ບໍ່? ການຂົ່ມຂູ່ຂອງມັນຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາຕົກໃຈຈົນສູນເສຍຄວາມໝັ້ນໃຈບໍ່? ບໍ່ເຄີຍມີສິ່ງມີຊີວິດແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງຊີວິດໃນສະຫວັນ ຫຼື ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ກຳໄລ້ໃນກຳມີຂອງເຮົາ; ສິ່ງນີ້ອີ່ງເປັນຈິງຫຼາດສ່ຳໃດກັບມັງກອນແດງທີ່ອີ່ງໃຫຍ່, ມັງກອນແດງທີ່ເປັນເຄື່ອງກິດຂວາງເຮົາ? ມັນບໍ່ແມ່ນວັດຖຸທີ່ຖືກຄວບຄຸມດ້ວຍມືຂອງເຮົາເຊັ່ນກັນບໍ່? ໃນລະຫວ່າງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງເຮົາໃນໂລກມະນຸດ, ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງເຮົາ ມະນຸດໄດ້ມາຮອດຍຸກນີ້ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ໄດ້ຮູ້ຈັກເຮົາໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ແຕ່ສຳລັບວິທີຢ່າງເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້ານັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດມີແນວຄິດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ຫຼື ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ເລີຍ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະມີຜູ້ໃດຮູ້ວ່າ ເສັ້ນທາງນັ້ນຈະພາພວກເຂົາໄປໃນທິດທາງໃດ. ມີພຽງການເຝົ້າເບິ່ງຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດຢ່າງຕາມເສັ້ນທາງໄປເຖິງທີ່ສຸດໄດ້; ມີພຽງການຊີ້ນຳໂດຍຟ້າແມບເຫຼື້ອມໃນທິດຕາເວັນອອກເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດຜ່ານທາງເຂົ້າທີ່ນຳໄປສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາໄດ້. ໃນທຳມະກາງມະນຸດ ແມ່ນບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງເຮົາ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫັນສາຍຟ້າແມບໃນທິດຕາເວັນອອກ; ແລ້ວຈະມີຄົນໜ້ອຍສ່ຳໃດທີ່ໄດ້ຍິນພຣະວັດຈະນະຈາກບັນລັງຂອງເຮົາ? ທີ່ຈິງແລ້ວ ນັບຕັ້ງແຕ່ຍຸກບູຮານ ບໍ່ມີມະນຸດແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ທີ່ໄດ້ມາພົວພັນໂດຍກົງກັບຕົວຕົນຂອງເຮົາ; ມີພຽງໃນປັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນ ເມື່ອເຮົາໄດ້ມາສູ່ໂລກ ມະນຸດຈຶ່ງມີໂອກາດເຫັນເຮົາ. ແຕ່ເຖິງຕອນນີ້ ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ, ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເບິ່ງໜ້າເຮົາ ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງເຮົາ. ມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນເປັນແບບນີ້. ໃນຖານະທີ່ເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກພາກພູມໃຈຢ່າງຍິ່ງບໍ່ ເມື່ອພວກເຈົ້າເຫັນໜ້າຂອງເຮົາ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກອັບອາຍຢ່າງໜ້າສົງສານບໍ່ ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ? ເຮົາຢ່າງຢູ່ທຳມະກາງມະນຸດ ແລະ ເຮົາດຳລົງຊີວິດໃນທຳມະກາງມະນຸດ ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ເຮົາໄດ້ມາສູ່ໂລກມະນຸດ. ເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດເບິ່ງເນື້ອໜັງຂອງເຮົາ; ອີ່ງສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດຮູ້ຈັກເຮົາ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຮົາຈະລົງໂທດມະນຸດຍ້ອນບາບຂອງພວກເຂົາຜ່ານເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງເຮົາ;

ເຮົາຈະດັບສູນມັງກອນແດງທີ່ອື່ນໃຫຍ່

ແລະ

ທຳລາຍລ້າງຖ້ຳຂອງມັນຜ່ານເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 12” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

174. ເມື່ອເວລາເຮົາຫັນໜ້າໄປສູ່ຈັກກະວານເພື່ອກ່າວ, ມະນຸດທຸກຄົນຈະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ
ແລະ ຈາກນັ້ນຈະເຫັນຜົນງານທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃນທົ່ວຈັກກະວານ.

ຜູ້ໃດທີ່ເດີນກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ. ເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ

ຜູ້ໃດທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາດ້ວຍການກະທຳຂອງມະນຸດ ຈະຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການລົງໂທດຂອງເຮົາ.

ເຮົາຈະເອົາດວງດາວຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນສະຫວັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ດວງດາວເຫຼົ່ານັ້ນເປັນດວງດາວ ໃໝ່

ແລະ ຈົ່ງຂອບໃຈເຮົາທີ່ດວງອາທິດ ແລະ ດວງຈັນຈະໄດ້ຮັບການສ້າງໃໝ່.

ທ້ອງຟ້າຈະບໍ່ຄືເກົ່າອີກຕໍ່ໄປ,

ຊັບພະສິ່ງທີ່ມະຫາສານຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບການສ້າງໃໝ່ອີກຄັ້ງ.

ທັງໝົດຈະສົມບູນດ້ວຍພຣະທຳຂອງເຮົາ.

ຫຼາຍປະເທດຊາດທີ່ຢູ່ໃນຈັກກະວານຈະຖືກແບ່ງປັນໃໝ່ ແລະ ຖືກແທນທີ່ດ້ວຍອານາຈັກຂອງເຮົາ
ເພື່ອໃຫ້ປະເທດຊາດຕ່າງໆໃນແຜ່ນດິນໂລກຫາຍໄປຕະຫຼອດການ ແລະ

ຈະກາຍເປັນອານາຈັກທີ່ບູຊາເຮົາ, ເຊື້ອຊາດທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ

ຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ໃນບັນດາມະນຸດໃນຈັກກະວານ, ທຸກຄົນທີ່ເປັນຄົນຂອງຜິສາດຮ້າຍຈະຖືກກຳຈັດ;

ທຸກຄົນທີ່ບູຊາຊາຕານຈະຖືກວາງລົງໄປໃນເຕົາໄຟຂອງເຮົາ,

ຍົກເວັ້ນແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃນສາຍນ້ຳ, ສ່ວນທີ່ເຫລືອຈະຖືກປ່ຽນເປັນເຖົ້າທານ.

ເມື່ອເຮົາລົງໂທດຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຢ່າງໜັກ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍສາສະໜາ

ໃນຫຼາກຫຼາຍຂອບເຂດຈະກັບຄືນມາຫາອານາຈັກຂອງເຮົາ, ຖືກເອົາຊະນະດ້ວຍພາລະກິດຂອງເຮົາ,

ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນການມາເຖິງຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດໃນເທິງກ້ອນເມກສີຂາວ.

ທຸກຄົນຈະຖືກແຍກອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ

ຈະໄດ້ຮັບການຂຽນຕີທີ່ເໝາະສົມກັບການກະທຳຂອງພວກເຂົາ.

ຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາຈະຖືກດັບສະຫຼາຍໄປ,

ສຳລັບຜູ້ທີ່ມີການກະທຳໃນແຜ່ນດິນໂລກທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຮົາ,

ພວກເຂົາຈະສືບຕໍ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກພາຍໃຕ້ການບົກຄອງຂອງບຸດເຮົາ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ.

ເຮົາຈະເປີດເຜີຍຕົວຕົນຕໍ່ບັນດາຜູ້ຄົນ ແລະ

ເຊື້ອຊາດທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນດ້ວຍສຽງຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ

ເພື່ອປະກາດຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດທີ່ອື່ນໃຫຍ່ຂອງເຮົາໃຫ້ມະນຸດທັງປວງໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງ.

ເມື່ອສຽງຂອງເຮົາເລີກເຊິ່ງອີ່ງຂຶ້ນ, ເຮົາໄດ້ສັງເກດສະພາວະຂອງຈັກກະວານ.

ສັບພະສິ່ງທັງປວງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ຜ່ານພຣະທຳຂອງເຮົາ.

ສະຫວັນປ່ຽນໄປ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກກໍປ່ຽນແບງເຊັ່ນກັນ.
 ມະນຸດຖືກເປີດໂປງໃນຮູບຮ່າງເດີມຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຢ່າງຊ້າໆ
 ແຕ່ລະຄົນຖືກແຍກອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ຊອກຫາທາງຂອງພວກເຂົາກັບຄືນສູ່ອ້ອມກອດຂອງຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວ.
 ດ້ວຍສິ່ງນີ້, ເຮົາຈຶ່ງຈະພໍໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ເຮົາບາສະຈາກການລົບກວນ ແລະ
 ພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາກໍຈະສໍາເລັດເທື່ອລະໜ້ອຍ,
 ສັບພະສິ່ງທັງປວງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນຖືກປ່ຽນແບງໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ. ເມື່ອເຮົາສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ,
 ເຮົາອອກແບບທຸກສິ່ງຕາມປະເພດຂອງພວກມັນ,
 ວາງທຸກສິ່ງທີ່ມີຮູບຮ່າງຮ່ວມກັນກັບປະເພດຂອງພວກມັນ.
 ເມື່ອເວລາສຸດທ້າຍຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາຍັບເຂົ້າມາໃກ້,
 ເຮົາຈະຟື້ນຟູສະພາບດັ່ງເດີມຂອງສັບພະສິ່ງ;
 ເຮົາຈະຟື້ນຟູທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບຄືນສູ່ຮູບແບບທີ່ເປັນຢູ່ດັ່ງເດີມ, ປ່ຽນແບງທຸກສິ່ງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ,
 ເພື່ອວ່າທຸກສິ່ງຈະກັບຄືນສູ່ອ້ອມກອດໃນແຜນການຂອງເຮົາ. ເວລາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ!
 ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍໃນແຜນການຂອງເຮົາໃກ້ຈະສໍາເລັດແລ້ວ. ໂອ້, ໂລກເກົ່າທີ່ສັກກະບົກເອີຍ!
 ເຈົ້າຈະລົ້ມລົງຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະທໍາຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ!
 ເຈົ້າຈະຖືກແຜນການຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຫຼຸດລົງສູ່ຄວາມວ່າງເປົ່າຢ່າງແນ່ນອນ! ໂອ້
 ສັບພະສິ່ງທັງປວງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນເອີຍ!
 ເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ຈະໄດ້ຮັບຊີວິດໃໝ່ພາຍໃນພຣະທໍາຂອງເຮົາ, ບັດນີ້
 ເຈົ້າຈະມີພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງສູງສຸດຂອງເຈົ້າ! ໂອ້ ໂລກໜ່ວຍໃໝ່ທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີມົນທົນເອີຍ!
 ເຈົ້າຈະຟື້ນຄືນໃໝ່ພາຍໃນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ! ໂອ້ ພູເຂົາຊີໂອນເອີຍ!
 ຢ່າມືດງຽບອີກຕໍ່ໄປ. ເຮົາໄດ້ກັບຄືນມາຢ່າງມີໄຊຊະນະ! ຈາກບັນດາສັບພະສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງທັງປວງ
 ເຮົາຈະສໍາຫຼວດເບິ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ. ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ມະນຸດຊາດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດໃໝ່,
 ໄດ້ຊະນະຄວາມຫວັງໃໝ່. ໂອ້ ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍ!
 ເຈົ້າຈະບໍ່ກັບຄືນສູ່ຊີວິດພາຍໃນແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
 ເຈົ້າຈະບໍ່ໂດດເດັ່ນດ້ວຍຄວາມປິຕິຍົນດີພາຍໃຕ້ການນໍາພາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
 ແຜ່ນດິນຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຕັນໃຈ, ນໍ້າຟົດຟື້ນໄປດ້ວຍສຽງຫົວຢ່າງເບີກບານ! ໂອ້,
 ອິດສະຣາເອັນທີ່ຟື້ນຄືນເອີຍ!
 ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມພາກພູມໃຈຍ້ອນການກໍານົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
 ແມ່ນໃຜຮ້ອງໃຫ້? ແມ່ນໃຜຄໍາຄວນ? ອິດສະຣາເອັນໃນອະດີດບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ອີກແລ້ວ ແລະ
 ອິດສະຣາເອັນໃນບັດຈຸບັນໄດ້ລຸກຂຶ້ນ, ຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະ ສູງຂຶ້ນຫຼາຍໃນໂລກ ແລະ
 ໄດ້ຍືນຂຶ້ນໃນໃຈຂອງມະນຸດທຸກຄົນ.
 ອິດສະຣາເອັນໃນບັດຈຸບັນຈະໄດ້ຮັບແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການມີຊີວິດຜ່ານປະຊາຊົນຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນ

ອນ! ໂອ, ເອຍິບທີ່ເປັນຕາກງດຊັງເອີຍ! ແນ່ນອນ ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຍັງຢືນຕໍ່ຕ້ານເຮົາບໍ່?
ເຈົ້າຈະເອົາບຽບຄວາມກະລຸນາຂອງເຮົາ ແລະ

ພະຍາຍາມຫຼົບຫົນຈາກການຂັງຕີຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີຢູ່ພາຍໃນການຂັງຕີຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ທຸກຄົນທີ່ເຮົາຮັກຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ

ແລະ

ທຸກຄົນທີ່ຢືນຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາແນ່ນອນຈະຖືກເຮົາຂັງຕີຕະຫຼອດກາລະນານ.

ເພາະວ່າເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຫວງແຫນ

ແລະ

ມະນຸດຈະບໍ່ຖືກລະເວັ້ນຈາກທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳ. ເຮົາຈະເຝົ້າເບິ່ງທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ປາກົດຢູ່ທາງພາກຕາເວັນອອກຂອງໂລກດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ຄວາມພິໂລດ
ແລະ ການຂັງຕີ ເຮົາຈະເປີດເຜີຍຕົວເອງຕໍ່ມະນຸດທັງຫຼາຍ!

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 26” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

175. ຜູ້ຄົນຍົກຍ້ອງເຮົາ ຜູ້ຄົນສັນລະເສີນເຮົາ; ປາກທຸກຄົນຂະໜານນາມເຮົາວ່າ
ພຣະເຈົ້າອົງແທ້ຈິງ, ທຸກຄົນມືນຕາເບິ່ງການກະທຳຂອງເຮົາ. ອານາຈັກລົງມາເທິງໂລກ,
ຄວາມເປັນຢູ່ຂອງເຮົາມັ່ງຄັ່ງ ແລະ ອຸດົມສົມບູນ. ໃຜຈະບໍ່ສະຫຼອງໃນສິ່ງນີ້?
ໃຜຈະບໍ່ຟ້ອນລຳດ້ວຍຄວາມສຸກໃຈກັບສິ່ງນີ້? ໂອ ຊີໂອນ!

ຈົ່ງຍົກທຸງແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງເຈົ້າເພື່ອສະຫຼອງໃຫ້ກັບເຮົາ! ຈົ່ງຮ້ອງເພງແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງເຈົ້າ
ແລະ ເຜີຍແຜ່ນາມບໍລິສຸດຂອງເຮົາ! ທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ! ບັດນີ້

ຈົ່ງຊຳລະລ້າງຕົວພວກເຈົ້າໃຫ້ບໍລິສຸດໃນການເສຍສະລະເພື່ອເຮົາ! ດວງດາວໃນທ້ອງຟ້າ!

ຈົ່ງກັບຄືນມາສູ່ບ່ອນຂອງພວກເຈົ້າໂດຍໄວເພື່ອສະແດງລົດທານຸພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາໃນທ້ອ
ງຟ້າ! ເຮົາໃສ່ໃຈສຽງຂອງຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຈົ່ງຖອກເທຄວາມຮັກຢ່າງນິລັນດອນ ແລະ
ເຄົາລົບຕໍ່ເຮົາໃນບົດເພງ! ໃນມື້ນີ້ ເມື່ອສິ່ງຊົງສ້າງທັງປວງກັບຄືນສູ່ຊີວິດ,
ເຮົາລົງມາສູ່ໂລກແຫ່ງມະນຸດ. ໃນບັດຈຸບັນນີ້ ດອກໄມ້ເບິ່ງບານ ຜູງສະກຸນາຮ້ອງສັ່ງ
ທຸກສິ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເບີກບານ! ທ່າມກາງສຽງໂຮ່ຮ້ອງແຫ່ງການຕ້ອນຮັບອານາຈັກ,
ອານາຈັກຂອງຊາຕານລົມລະລາຍ,

ຖືກທຳລາຍດ້ວຍສຽງເພງປະສານແຫ່ງອານາຈັກທີ່ດັງກ້ອງສະນັ່ນ ແລະ ມັນຈະບໍ່ຟື້ນຄືນມາອີກ!

ມີໃຜຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກກ້າລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານ? ເມື່ອເຮົາລົງມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ
ເຮົານຳການເຜົາໄໝ້, ຄວາມພິໂລດ ແລະ ໄພພິບັດທຸກຢ່າງ. ບັດນີ້
ອານາຈັກຕ່າງໆແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນອານາຈັກຂອງເຮົາ! ເທິງທ້ອງຟ້າ

ກ້ອນເມກຟັງທະລາຍລົງ ແລະ ເປັນຄືນທະເລມອກ; ໃຕ້ທ້ອງຟ້າ, ທະເລສາບ ແລະ
ຫ້ວຍນ້ຳໄຫຼນອງ ເປັນພອງທີ່ຟັດເຜືອນເໝືອນດັ່ງທຳນອງເພງ.

ຜູງສັດສາວາສິ່ງທີ່ຫຼົບບອນພັກຢູ່

ກໍອອກມາຈາກຖ້ຳຂອງພວກມັນ

ແລະ

ທຸກຄົນທີ່ນອນຫຼັບຢູ່ກໍຕື່ນຂຶ້ນມາຍ້ອນເຮົາ. ວັນທີ່ທຸກຄົນໄດ້ລໍຖ້າ ໃນທີ່ສຸດ ກໍມາຮອດແລ້ວ!
ພວກເຂົາຖວາຍບົດເພງທີ່ສວຍງາມທີ່ສຸດໃຫ້ກັບເຮົາ!

(ຄັດຈາກ “ເພງແຫ່ງອານາຈັກ” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

176. ເມື່ອສຽງຄຳນັບຂອງອານາຈັກດັງຂຶ້ນ
ເຊິ່ງຍັງແມ່ນເວລາທີ່ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດດັງກັງວານຂຶ້ນ, ສຽງດັງກ່າວນີ້ສັນສະທ້ານສະຫວັນ ແລະ
ແຜ່ນດິນໂລກ, ເຮັດໃຫ້ສະຫວັນຊັ້ນສູງສຸດສັນສະເຫຼືອນ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກໃນໃຈຂອງມະນຸດທຸກຄົນສັນເຊັນ.

ເພງແຫ່ງອານາຈັກດັງຂຶ້ນຢ່າງເປັນພິທີໃນດິນແດນຂອງມັງກອນແດງທີ່ອີ່ງໃຫຍ່
ເຊິ່ງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຮົາໄດ້ທຳລາຍປະເທດນັ້ນ ແລະ ໄດ້ສ້າງອານາຈັກຂອງເຮົາຂຶ້ນ.
ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ, ອານາຈັກຂອງເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້,
ເຮົາໄດ້ເລີ່ມສົ່ງທູດສະຫວັນຂອງເຮົາອອກໄປຫາທຸກຄົນຂອງບັນດາປະເທດຕ່າງໆໃນໂລກ ເພື່ອວ່າ
ພວກເຂົາຈະສາມາດເບິ່ງແຍງບຸດຂອງເຮົາ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງເຮົາ;
ສິ່ງນີ້ຍັງແມ່ນເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາໄປບ່ອນທີ່ມັງກອນແດງທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ນອນມ້ວນຕົວຢູ່ ແລະ
ຕໍ່ສູ້ກັບມັນດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ. ເມື່ອມະນຸດທຸກຄົນມາຮູ້ຈັກເຮົາໃນເນື້ອໜັງ ແລະ
ສາມາດເຫັນການກະທຳຂອງເຮົາໃນເນື້ອໜັງ,
ຖ້າຂອງມັງກອນແດງທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ກໍຈະກາຍເປັນຂີ້ເທົ່າ ແລະ ຫາຍໄປໂດຍບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍ...

ບັດຈຸບັນ ເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ລົງມາສູ່ປະເທດຂອງມັງກອນແດງທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ເຮົາຍັງຫັນໄປຜະເຊີນກັບຈັກກະວານທັງປວງ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ສະຫວັນຊັ້ນສູງສຸດສັນສະເຫຼືອນ.
ມີບ່ອນໃດແດ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາຂອງເຮົາ? ມີບ່ອນໃດແດ່ທີ່ມີຢູ່
ທີ່ບໍ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ໄພພິບັດ ທີ່ເຮົາໄດ້ສົ່ງລົງມາບໍ່? ເຮົາໄດ້ຫວ່ານ “ເມັດພິດແຫ່ງໄພພິບັດ”
ທຸກຊະນິດຢູ່ທຸກບ່ອນທີ່ເຮົາໄປ. ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນວິທີທີ່ເຮົາເຮັດພາລະກິດ ແລະ
ແມ່ນການກະທຳເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ
ສິ່ງທີ່ເຮົາອື່ນໃຫ້ພວກເຂົາຍັງແມ່ນຄວາມຮັກຊະນິດໜຶ່ງອີກດ້ວຍ.

ເຮົາບາດຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ຫຼາຍຄົນຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ສາມາດເຫັນເຮົາ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້
ມາເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ ທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນເປັນເວລາຫຼາຍປີ
ແຕ່ຜູ້ທີ່ມີຕົວຕົນແທ້ຈິງໃນບັດຈຸບັນ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 10” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

177. ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີມາແລ້ວ
ມະນຸດໄດ້ບາດຖະໜາຢາກເຫັນການມາເຖິງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ.
ມະນຸດບາດຖະໜາຢາກເຫັນພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ
ລົງມາໃນຮູບຮ່າງຂອງຄົນຢູ່ເທິງເມກສີຂາວ, ລົງສູ່ທ່າມກາງຜູ້ທີ່ລໍຄອຍ ແລະ

ບາດຖະໜາຢາກເຫັນພຣະອົງເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີມາແລ້ວ.

ມະນຸດໄດ້ບາດຖະໜາໃຫ້ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດກັບຄືນມາ ແລະ ກັບມາສູ່ຜູ້ຄົນ, ນັ້ນກໍຄືໃຫ້ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດກັບຄືນມາຫາຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈາກໄປເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ.

ມະນຸດຫວັງວ່າພຣະອົງຈະດຳເນີນພາລະກິດການໄຖ່ບາບອີກຄັ້ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍກະທຳໃນກຸ່ມຊາວຢິວ. ພຣະອົງຈະມີຄວາມສົງສານ, ມີຄວາມຮັກຕໍ່ມະນຸດ, ຈະໃຫ້ອະໄພບາບແກ່ມະນຸດ, ຮັບເອົາບາບຂອງມະນຸດ ແລະ ພ້ອມຮັບເອົາການກະທຳຜິດຂອງມະນຸດທັງໝົດ ແລະ ນຳມະນຸດອອກຈາກຄວາມຜິດບາບ.

ພວກເຂົາບາດຖະໜາຢາກໃຫ້ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເປັນຄືແຕ່ກ່ອນ

ນັ້ນກໍຄືເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທີ່ໜ້າຮັກ ເປັນມິດ ແລະ ໜ້າເຄົາລົບນັບຖື ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍໂກດເຄືອງຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຕຳນິມະນຸດ. ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດນີ້ໃຫ້ອະໄພ ແລະ ແບກຮັບເອົາບາບຂອງມະນຸດທັງໝົດ ແລະ

ພ້ອມຍອມຕາຍເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອມະນຸດອີກຄັ້ງ. ຫຼັງຈາກພຣະເຢຊູໄດ້ຈາກໄປ

ສາວົກຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ໄພ່ພົນທັງໝົດຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດ

ຍ້ອນພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄດ້ພາກັນສະແຫວງຫາ ແລະ ລໍຄອຍພຣະອົງຢ່າງສິ້ນຫວັງ.

ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດໂດຍພຣະກະລຸນາຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາໄດ້ບາດຖະໜາຫວັງແຫ່ງຄວາມປິຕິຍິນດີໃນຊ່ວງຍຸກສຸດທ້າຍ,

ເມື່ອພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດລົງມາເທິງເມກສີຂາວ ແລະ ປະກົດຕົວຂຶ້ນທຳມະກາງມະນຸດ. ແນ່ນອນສິ່ງນີ້ຍັງແມ່ນຄວາມບາດຖະໜາທັງໝົດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຍອມຮັບພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໃນທຸກມື້ນີ້. ໃນທົ່ວຈັກກະວານ

ຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ຮູ້ຈັກການຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ລໍຄອຍຢ່າງສິ້ນຫວັງສຳລັບການມາເຖິງໃນທັນທີທັນໃດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ເພື່ອເຮັດສຳເລັດພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູໃນເວລາຢູ່ໃນໂລກ:

“ເຮົາຈະມາຄືກັນກັບຕອນທີ່ເຮົາຈາກໄປ”. ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ຫຼັງຈາກການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ການຄືນຊີບ ພຣະເຢຊູໄດ້ກັບຄືນໄປສູ່ສະຫວັນເທິງເມກສີຂາວ ແລະ ປະທັບຢູ່ບັນລັງຂອງພຣະອົງຢູ່ຈຸດສູງສຸດໃນດ້ານຂວາມື. ມະນຸດເຂົ້າໃຈວ່າ

ໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ເໝືອນກັນ ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດລົງມາ ຢູ່ເທິງເມກສີຂາວອີກຄັ້ງ (ເມກນີ້ໝາຍເຖິງເມກທີ່ພຣະເຢຊູຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ພຣະອົງສະເດັດກັບໄປສະຫວັນ)

ໃນທຳມະກາງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ລໍຄອຍພຣະອົງຢ່າງສິ້ນຫວັງເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ ແລະ

ພຣະອົງຈະມີພາບລັກ ແລະ ໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຊາວຢິວ. ຫຼັງຈາກປະກົດຕໍ່ມະນຸດແລ້ວ

ພຣະອົງຈະໃຫ້ອາຫານແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ນ້ຳແຫ່ງຊີວິດໄຫຼອອກມາໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ

ຈະໃຊ້ຊີວິດໃນທຳມະກາງມະນຸດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະລຸນາ, ຄວາມຮັກ, ຊີວິດຊີວາ, ຄວາມຈິງ

ແລະ ອື່ນໆ. ແຕ່ພຣະເຢຊູຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດບໍ່ໄດ້ກະທຳໃນສິ່ງນີ້
ພຣະອົງກະທຳກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງທີ່ມະນຸດເຂົ້າໃຈ.
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາໃນທຳມະກາງຜູ້ຄົນທີ່ລໍຄອຍການກັບມາຂອງພຣະອົງ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ຂໍເມກສີຂາວລົງມາປະກົດຕໍ່ກັບມະນຸດທຸກຄົນ. ພຣະອົງໄດ້ລົງມາຮອດໂລກແລ້ວ
ແຕ່ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ຍັງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງເທື່ອ.
ມະນຸດກຳລັງລໍຖ້າພຣະອົງຢ່າງບໍ່ມີຈຸດໝາຍ, ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງມາຈາກ
“ເມກສີຂາວ” ແລ້ວ (ເມກເຊິ່ງແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຈິດໃຈທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ) ແລະ
ຂະນະນີ້ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຢູ່ໃນທຳມະກາງກຸ່ມຜູ້ຊະນະທີ່ພຣະອົງຈະສ້າງຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າ
ຍນີ້. ມະນຸດບໍ່ຮູ້ສິ່ງນີ້,
ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທີ່ບໍລິສຸດຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ
ຄວາມຮັກຕໍ່ມະນຸດກໍຕາມ ຈະໃຫ້ພຣະອົງດຳເນີນພາລະກິດໃນ “ພຣະວິຫານ”
ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ໄຮ້ຄວາມບໍລິສຸດໄດ້ແນວໃດ?
ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດໄດ້ລໍຖ້າການລົງມາຂອງພຣະອົງ
ແຕ່ຈະໃຫ້ພຣະອົງປະກົດຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ກົນຮ່າງກາຍຂອງຄວາມບໍ່ຊອບທຳ,
ດີ່ມເລືອດຂອງຄວາມບໍ່ຊອບທຳ, ນຸ່ງເສື້ອຜ້າຂອງຄວາມບໍ່ຊອບທຳ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ
ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຫຼອກລວງພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໄດ້ແນວໃດ?
ມະນຸດຮູ້ແຕ່ວ່າພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເຕັມປຸງໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາ
ແລະ ເປັນເຄື່ອງບູຊາຖວາຍບາບທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍການໄຖ່ບາບ.
ແຕ່ມະນຸດບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງເອງເປັນພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ ທີ່ເຕັມປຸງໄປດ້ວຍສິນທຳ,
ຄວາມສະຫງ່າລາສີ, ຄວາມໂກດຮ້າຍ, ຄຳພິພາກສາ, ອຳນາດ ແລະ ກຽດສັກສີ. ສະນັ້ນ
ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຈະປາດຖະໜາ ແລະ ລໍຄອຍການກັບມາຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່ບາບ ແລະ
ເຖິງແມ່ນວ່າສະຫວັນຈະສັນສະເທືອນຈາກການອະທິຖານຂອງມະນຸດ
ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດກໍຈະບໍ່ປະກົດຕົວຕໍ່ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ກັບຄືນມາເທິງ ‘ເມກຂາວ’” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

178. ເຮົາໄດ້ມອບຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ອິດສະຣາແອນ ແລະ
ຕໍ່ມາກໍໄດ້ນຳເອົາມັນອອກໄປ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ
ເຮົາໄດ້ນຳເອົາຊາວອິດສະຣາແອນໄປສູ່ທິດຕາເວັນອອກ ແລະ
ມະນຸດທັງໝົດໄປສູ່ທິດຕາເວັນອອກ. ເຮົາໄດ້ນຳເອົາພວກເຂົາທັງໝົດມາສູ່ຄວາມສະຫວ່າງ
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາອາດຈະໄດ້ກັບໄປຢູ່ຮ່ວມກັນໃໝ່ ແລະ ມີຄວາມສຳພັນກັບມັນ ແລະ
ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຊອກຫາຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ.
ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງອີກຄັ້ງ ແລະ

ເຫັນຄວາມສະຫງ່າລາສີທີ່ເຮົາເຄີຍມີໃນອິດສະຣາເອັນ; ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນວ່າ
ເຮົາໄດ້ລົງມາເທິງກ້ອນເມກສີຂາວສູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດແຕ່ດົນນານແລ້ວ,
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນກ້ອນເມກສີຂາວຈຳນວນນັບບໍ່ຖ້ວນ ແລະ
ເຫັນພົ້ວໝາກໄມ້ທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ກໍໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນພຣະເຈົ້າພຣະເຢໂຮວາແຫ່ງອິດສະຣາເອັນ.

ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນເຈົ້ານາຍຂອງຄົນຍິວ, ພຣະເມຊີອາທີ່ປາຖະໜາມາເປັນເວລາດົນ
ແລະ ການປາກົດຕົວທັງໝົດຂອງເຮົາ
ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ຖືກຂົ່ມເຫັງໂດຍກະສັດທັງຫຼາຍຕະຫຼອດຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝ.

ເຮົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຈັກກະວານທັງໝົດ ແລະ ເຮົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່,
ເປີດເຜີຍຄວາມສະຫງ່າລາສີທັງໝົດຂອງເຮົາ ແລະ

ການກະທຳທັງໝົດຂອງເຮົາຕໍ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ເຮົາຈະສະແດງໃບໜ້າທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາທັງໝົດຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ລໍຄອຍເຮົາເປັນເວລາຫຼາຍປີ,
ຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ປາຖະໜາໃຫ້ເຮົາມາເທິງກ້ອນເມກສີຂາວ,
ຕໍ່ອິດສະຣາເອັນທີ່ໄດ້ປາຖະໜາໃຫ້ເຮົາປາກົດຕົວອີກຄັ້ງ ແລະ ຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ໄດ້ຂົ່ມເຫັງເຮົາ
ເພື່ອວ່າທຸກຄົນຈະຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີອອກຈາກພວກເຂົາແຕ່ດົນແລ້ວ ແລະ
ໄດ້ນຳເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີນັ້ນກັບມາສູ່ທິດຕາເວັນອອກ ເພື່ອວ່າມັນຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ຢາກອີກຕໍ່ໄປ.
ຍ້ອນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ!

ໃນທົ່ວຈັກກະວານເຮົາກຳລັງດຳເນີນພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ໃນທິດຕາເວັນອອກ,
ສຽງຟ້າຮ້ອງດັງໄດ້ປາກົດຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ, ສິ່ນສະເທືອນທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກນິກາຍ.
ມັນແມ່ນສຽງຂອງເຮົາທີ່ໄດ້ນຳພາທຸກຄົນໃນປັດຈຸບັນ.

ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນຖືກເອົາຊະນະດ້ວຍສຽງຂອງເຮົາ, ໃຫ້ຕົກລົງສູ່ກະແສນີ້ ແລະ
ຍອມຈຳນົນຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ທວງສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາຈາກທົ່ວໂລກ ແລະ
ໄດ້ສ້າງມັນຂຶ້ນໃໝ່ໃນພາກຕາເວັນອອກ. ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢາກເຫັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ?

ຜູ້ໃດຈະບໍ່ລໍຖ້າດ້ວຍໃຈຕື່ນເຕັ້ນໃນການກັບມາຂອງເຮົາ?

ຜູ້ໃດຈະບໍ່ປາຖະໜາຢາກເຫັນການປາກົດຕົວຂອງເຮົາ?

ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢາກເຫັນຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ? ຜູ້ໃດທີ່ຈະບໍ່ຢາກມາສູ່ແສງສະຫວ່າງ?

ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢາກເບິ່ງ ບໍ່ຢາກເຫັນຄວາມຮັ່ງມີຂອງການາອານ?

ຜູ້ໃດຈະບໍ່ປາຖະໜາການກັບມາຂອງພຣະຜູ້ໃຖ່? ຜູ້ໃດຈະບໍ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລົດທານຸພາບ?

ສຽງຂອງເຮົາຈະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ; ເມື່ອຜະເຊີນກັບຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງເຮົາ,
ເຮົາປາຖະໜາທີ່ຈະກ່າວພຣະທຳຕໍ່ພວກເຂົາຫຼາຍຂຶ້ນ.

ເໝືອນດັ່ງສຽງຟ້າຮ້ອງທີ່ດັງສະນັ້ນສິ່ນສະເທືອນພູເຂົາ ແລະ ແມ່ນ້ຳລຳທານ,

ເຮົາກ່າວພຣະຄຳຂອງເຮົາຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ມະນຸດຊາດ.

ດັ່ງນັ້ນພຣະທ່ານທີ່ຢູ່ໃນບາກຂອງເຮົາໄດ້ກາຍເປັນສົມບັດຂອງມະນຸດ ແລະ
 ມະນຸດທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ຖະໜອມພຣະຄຳຂອງເຮົາ.
 ສາຍຟ້າແມບຈາກຕາເວັນອອກໄປເຖິງຕາເວັນຕົກ.
 ພຣະຄຳຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ມະນຸດລັງເລທີ່ຈະຍອມສະຫຼະພວກມັນ ແລະ
 ໃນເວລາດຽວກັນກໍພົບວ່າພຣະທ່ານນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຍັງເຖິງ,
 ແຕ່ຊື່ນຊົມຍິນດີໃນທຸກສິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເດີມ. ມະນຸດທຸກຄົນຍິນດີ ແລະ ມີຄວາມສຸກ,
 ສະເຫຼີມສະຫຼອງການມາຂອງເຮົາ ເປັນຄືກັບວ່າເດັກນ້ອຍຫາກໍ່ເກີດ. ດ້ວຍສຽງຂອງເຮົາ,
 ເຮົາຈະນຳເອົາມະນຸດທັງປວງມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງເຮົາ. ຈາກນັ້ນ
 ເຮົາຈະເຂົ້າສູ່ເຊື້ອຊາດມະນຸດຢ່າງເປັນທາງການ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາໄດ້ມານະມັດສະການເຮົາ.
 ດ້ວຍສະຫງ່າລາສີທີ່ເຮົາສ່ອງແສງອອກມາ ແລະ ພຣະທ່ານທີ່ຢູ່ໃນບາກຂອງເຮົາ,
 ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນມາກົມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ
 ເຫັນແສງຟ້າແມບສົ່ງແສງສະຫວ່າງມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ ແລະ
 ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າເຮົາໄດ້ລົງມາຍັງ “ພູເຂົາໝາກກອກ” ແຫ່ງທິດຕາເວັນອອກ.
 ພວກເຂົາຈະເຫັນວ່າເຮົາໄດ້ຢູ່ໂລກນີ້ມາດົນນານແລ້ວ,
 ບໍ່ແມ່ນບຸດຊາຍຂອງຊາວຢິວອີກຕໍ່ໄປແຕ່ເປັນແສງຟ້າແມບແຫ່ງທິດຕາເວັນອອກ.
 ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ຟື້ນຄືນຊີບມາດົນນານແລ້ວ ແລະ ໄດ້ພັດພາກຈາກທ່າມກາງມະນຸດ
 ແລ້ວໄດ້ກັບມາປະກົດຕົວໃໝ່ດ້ວຍສະຫງ່າລາສີໃນທ່າມກາງມະນຸດ.
 ເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ຖືກເຄົາລົບບູຊາມາຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝກ່ອນໜ້ານີ້ ແລະ
 ເຮົາຍັງເປັນເດັກນ້ອຍທີ່ຖືກຊາວອິດສະຣາເອັນປະຖິ້ມມາຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝກ່ອນໜ້ານີ້.
 ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບທີ່ມີສະຫງ່າລາສີຢ່າງສົມບູນໃນຍຸກປັດຈຸບັນ!
 ໃຫ້ທຸກຄົນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງເຮົາ ແລະ ເບິ່ງໃບໜ້າອັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ,
 ຟັງສຽງຂອງເຮົາ ແລະ ຫຼຽວເບິ່ງການກະທຳຂອງເຮົາ. ນີ້ແມ່ນຄວາມປະສົງທັງໝົດຂອງເຮົາ;
 ມັນແມ່ນຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ຈຸດສູງສຸດຂອງແຜນການຂອງເຮົາ,
 ພ້ອມທັງເປັນຈຸດປະສົງຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ໃຫ້ທຸກຊົນຊາດນະມັດສະການເຮົາ,
 ໃຫ້ທຸກພາສາຮັບຮູ້ເຮົາ, ໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນຍຶດໝັ້ນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາໃນຕົວເຮົາ ແລະ
 ໃຫ້ທຸກຄົນຂຶ້ນຢູ່ກັບເຮົາ!

(ຄັດຈາກບົດ “ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດກຳລັງທຳນວາຍວ່າ ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກຈະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວຈັກກະວານ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

179. ຄັ້ງໜຶ່ງເຮົາເຄີຍຖືກຮັບຮູ້ໃນນາມພຣະເຢໂຮວາ. ຜູ້ຄົນຍັງເອີ້ນເຮົາວ່າ ພຣະເມຊີອາ
 ແລະ ຜູ້ຄົນຄັ້ງໜຶ່ງເຄີຍເອີ້ນເຮົາວ່າ ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ເພາະວ່າພວກເຂົາຮັກ
 ແລະເຄົາລົບເຮົາ. ແຕ່ມື້ນີ້ ເຮົາບໍ່ແມ່ນພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື
 ພຣະເຢຊູທີ່ຜູ້ຄົນເຄີຍຮູ້ຈັກໃນອະດີດຜ່ານມາອີກແລ້ວ.

ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ກັບຄືນມາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ
 ນັ້ນກໍຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຈະນຳເອົາຍຸກໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ.
 ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກຂອບສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ
 ທີ່ພຽບພ້ອມໄປດ້ວຍອຸປະນິໄສທັງໝົດ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍອຳນາດ ກຽດຕິຍົດ ແລະ
 ຄວາມສະຫງ່າລາສີ. ຜູ້ຄົນບໍ່ເຄີຍໄດ້ພົວພັນກັບເຮົາ ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ
 ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ. ນັບຕັ້ງແຕ່ການສ້າງໂລກຈົນມາຮອດມື້ນີ້
 ບໍ່ທັນມີຜູ້ໃດເຄີຍເຫັນເຮົາ. ນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ປະກົດຕົວກັບມະນຸດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ
 ແຕ່ຊ້ອນຕົວທ່າມກາງມະນຸດ. ພຣະອົງອາໄສຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
 ເປັນຈິງຄືກັບດວງອາທິດທີ່ແຜດເຜົາ ແລະ ແປວໄຟທີ່ເຜົາໄໝ້ ເຕັມປ່ຽມໄປດ້ວຍລົດເດດ ແລະ
 ອຳນາດ. ບໍ່ມີບຸກຄົນ ຫຼື ສິ່ງໃດຈະບໍ່ຖືກພິພາກສາໂດຍພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ມີບຸກຄົນ ຫຼື
 ສິ່ງໃດຈະບໍ່ຖືກຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດຜ່ານແປວໄຟເຜົາໄໝ້. ສຸດທ້າຍ
 ທຸກຊາດຈະໄດ້ຮັບພອນເນື່ອງຈາກພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ
 ຈະຖືກທຳລາຍເປັນຊັ້ນໆດ້ວຍພຣະທຳຂອງເຮົາເຊັ່ນກັນ. ດ້ວຍວິທີນີ້
 ຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະເຫັນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທີ່ກັບຄືນມາ
 ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ມີລົດທານຸພາບສູງສຸດທີ່ເອົາຊະນະມວນມະນຸດທັງໝົດ ແລະ
 ຄັ້ງໜຶ່ງເຮົາເຄີຍເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແຕ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ
 ເຮົາຈະກາຍເປັນແປວໄຟຈາກດວງອາທິດທີ່ແຜດເຜົາທຸກສິ່ງຢ່າງ
 ເຊັ່ນກັນກັບດວງອາທິດແຫ່ງສິນທຳທີ່ເປີດເຜີຍທຸກສິ່ງຢ່າງ.
 ນັ້ນແມ່ນພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ເຮົາໃຊ້ຊັ້ນນີ້ ແລະ ມີອຸປະນິໄສດັ່ງນີ້
 ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດເຫັນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ມີສິນທຳ ແລະ ເປັນດວງອາທິດທີ່ແຜດເຜົາ
 ແລະ ເປັນແປວໄຟທີ່ເຜົາໄໝ້, ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດບູຊາເຮົາ
 ຜູ້ທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດເຫັນໃບໜ້າແທ້ຈິງຂອງເຮົາ.
 ເຮົາບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວຂອງຊາວອິສະຣາເອນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຜູ້ໄຖ່ບາບເທົ່ານັ້ນ.
 ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງໃນສະຫວັນ, ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທະເລ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ກັບຄືນມາເທິງ ‘ເມກຂາວ’” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

180. ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງມາເຖິງຈຸດສຸດທ້າຍ ແລະ
 ປະຕູແຫ່ງອານາຈັກກໍໄດ້ເປີດອອກໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາການບາກົດຕົວຂອງພຣະອົງແລ້
 ວ. ຮຽນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາ, ພວກເຈົ້າກຳລັງລໍຖ້າຫຍັງ?
 ແມ່ນຫຍັງທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງສະແຫວງຫາ? ພວກເຈົ້າກຳລັງລໍຖ້າໃຫ້ພຣະເຈົ້າບາກົດຕົວບໍ່?
 ພວກເຈົ້າກຳລັງຊອກຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງບໍ່?
 ຜູ້ຄົນຊ່າງຢາກເຫັນການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ!
 ແລ້ວມັນຊ່າງມາຍາກແທ້ທີ່ຈະຄົ້ນພົບຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ! ໃນຍຸກນີ້, ໃນໂລກແບບນີ້,

ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດເພື່ອເປັນພະຍານເຖິງມື້ທີ່ພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວ?
 ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດແນວໃດເພື່ອຍ່າງໄປພ້ອມກັນກັບບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ?
 ທຸກຄົນທີ່ກຳລັງລໍຖ້າໃຫ້ພຣະເຈົ້າປາກົດແມ່ນພົບກັບຄຳຖາມປະເພດນີ້.
 ພວກເຈົ້າທັງໝົດໄດ້ພິຈາລະນາເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຫຼາຍເທື່ອ ແຕ່ຜົນໄດ້ຮັບຄືຫຍັງແດ່?
 ພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວຢູ່ໃສ? ຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທີ່ໃດ? ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳຕອບແລ້ວບໍ່?
 ຫຼາຍຄົນຈະຕອບໃນລັກສະນະນີ້: ພຣະເຈົ້າປາກົດຕົວທ່າມກາງທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ
 ຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງກໍຢູ່ທ່າມກາງພວກເຮົາ; ຕອບງ່າຍໆແບບນັ້ນເລີຍ!
 ໃຜກໍຕາມສາມາດຈັດຫາຄຳຕອບທີ່ເປັນຫຼັກສູດໄດ້, ແຕ່ພວກເຈົ້າຂ້າໃຈບໍ່ວ່າ
 ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ?
 ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງການທີ່ພຣະອົງມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອປະຕິບັດພາລະ
 ກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຕົວເອງ. ດ້ວຍຕົວຕົນ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ
 ໃນຮູບລັກສະນະທີ່ພຣະອົງເປັນໂດຍກຳເນີດ,
 ພຣະອົງລົງມາສູ່ມະນຸດຊາດເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃດໜຶ່ງ ແລະ
 ສິ້ນສຸດຍຸກໃດໜຶ່ງ. ການປາກົດຕົວແບບນີ້ບໍ່ແມ່ນຮູບແບບຂອງພິທີກຳ.
 ມັນບໍ່ແມ່ນໝາຍສຳຄັນ, ຮູບພາບ, ການອັດສະຈັນ ຫຼື ນິມິດທີ່ອີງໃຫຍ່ບາງຢ່າງ ແລະ
 ອີງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ມັນຈະເປັນຂະບວນການທາງສາສະໜາປະເພດໃດໜຶ່ງ.
 ມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຕາມຄວາມເປັນຈິງທີ່ທຸກຄົນສາມາດສຳພັດ ແລະ ເບິ່ງເຫັນໄດ້.
 ການປາກົດຕົວແບບນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດພິທີເປັນພິທີ ຫຼື ເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດໄລຍະສັ້ນ;
 ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ.
 ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມໝາຍສະເໝີ ແລະ
 ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງບາງຢ່າງກັບແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ສິ່ງທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ
 “ການປາກົດຕົວ” ໃນທີ່ນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກ “ການປາກົດຕົວ” ທີ່ພຣະເຈົ້າຊີ້ນຳ, ນຳພາ ແລະ
 ສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບມະນຸດຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
 ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຂັ້ນຕອນໃນພາລະກິດທີ່ອີງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ,
 ພຣະອົງເປີດເຜີຍຕົວພຣະອົງເອງ. ພາລະກິດນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດໃນຍຸກອື່ນໆ.
 ມະນຸດບໍ່ສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້ ແລະ ມະນຸດກໍບໍ່ເຄີຍພົບພໍ້ມາກ່ອນ.
 ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ ແລະ ສິ້ນສຸດຍຸກກຳລັງ ແລະ
 ມັນເປັນຮູບແບບຂອງພາລະກິດທີ່ໃໝ່ ແລະ
 ໄດ້ຮັບການປັບປຸງເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ; ອີງໄປກວ່ານັ້ນ,
 ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ນຳພາມະນຸດຊາດໄປສູ່ຍຸກໃໝ່.
 ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາໄປສູ່ຍຸກໃໝ່” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

181. ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າ ການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງຫຍັງ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ຄໍາຖາມນີ້ແມ່ນອະທິບາຍໄດ້ບໍ່ຍາກເລີຍ ຄໍາຕອບກໍຄື:

ຢູ່ໃສກໍຕາມທີ່ມີການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍຈະພົບບາດກ້າວຂອງພຣະອົງເຊັ່ນກັນ.

ຄໍາອະທິບາຍດັ່ງກ່າວເບິ່ງຄືກົງໄປກົງມາ, ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ງ່າຍທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມ,

ຍ້ອນຫຼາຍຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງຢູ່ທີ່ໃດ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະຮູ້ຈັກວ່າ

ພຣະອົງປະສົງ ຫຼື ພຣະອົງຄວນເປີດເຜີຍຕົວພຣະອົງເອງຢູ່ໃສ. ບາງຄົນເຊື່ອຢ່າງບໍ່ຄິດວ່າ

ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບາກົດຕົວຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຈະເຊື່ອວ່າ ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ມີບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານ,

ພຣະເຈົ້າກໍຈະບາກົດຕົວຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຈະເຊື່ອວ່າ

ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ມີຜູ້ຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບາກົດຕົວຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້

ໃຫ້ພວກເຮົາປະໄວ້ຄໍາຖາມທີ່ວ່າ ຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວຖືກ ຫຼື ຜິດ. ເພື່ອອະທິບາຍຄໍາຖາມດັ່ງກ່າວ

ກ່ອນອື່ນ ພວກເຮົາຕ້ອງມີຈຸດປະສົງທີ່ຊັດເຈນ ນັ້ນກໍຄື:

ພວກເຮົາກໍາລັງຊອກຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານ,

ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຮົາຈະສະແຫວງຫາບຸກຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງ;

ພວກເຮົາກໍາລັງສະແຫວງຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້

ຍ້ອນພວກເຮົາກໍາລັງຊອກຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຈຳເປັນທີ່ຈະຊອກຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ,

ຫາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫາຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອນວ່າ

ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວພຣະທຳໃໝ່, ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ

ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ມີບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ, ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ມີການສຳແດງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບາກົດຕົວໃນທີ່ນັ້ນ ແລະ

ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າບາກົດຕົວ, ຄວາມຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ ຊີວິດກໍຈະມີຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ.

ໃນການສະແຫວງຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງຂ້າມພຣະທຳທີ່ວ່າ

“ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ ຊີວິດ”. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຈິງ ຫຼາຍຄົນກໍບໍ່ເຊື່ອວ່າ

ພວກເຂົາໄດ້ຄົ້ນພົບຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ເຖິງການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມັນຊ່າງເປັນຄວາມຜິດພາດທີ່ຮ້າຍແຮງຫຼາຍ!

ການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດກົງກັນກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດໄດ້

ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພຣະເຈົ້າຈະບາກົດຕົວຕາມຄຳສັ່ງຂອງມະນຸດ.

ພຣະເຈົ້າດຳເນີນການຕາມທາງເລືອກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕາມແຜນການຂອງພຣະອົງເອງ
ເວລາທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ພຣະອົງກໍມີຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ວິທີການຂອງພຣະອົງເອງ.
ພາລະກິດຫຍັງກໍຕາມທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ, ພຣະອົງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສົນທະນາກັບມະນຸດ ຫຼື
ສະແຫວງຫາຄຳປຶກສາຂອງເຂົາ
ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະແຈ້ງໃຫ້ແຕ່ລະຄົນຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.
ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງທຸກຄວນຮັບຮູ້.
ຖ້າພວກເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນພະຍານເຖິງການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເພື່ອຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນ
ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນກ່ອນ.
ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດນັ້ນເຮັດນີ້
ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນວາງພຣະອົງໃຫ້ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
ຈຳກັດພຣະອົງໃນແນວຄິດຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າຄວນຖາມວ່າ
ພວກເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ,
ພວກເຈົ້າຈະຍອມຮັບການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ ແລະ
ພວກເຈົ້າຈະຍອມຕາມພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ; ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນກະທຳ.
ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍຄວາມຈິງ, ເຂົາຄວນສະແຫວງຫາ,
ຍອມຮັບ ແລະ ເຊື່ອຟັງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາໄປສູ່ຍຸກໃໝ່” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

182. ປັດຈຸບັນນີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່.
ເຈົ້າອາດຈະບໍ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ
ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ອາດເບິ່ງຄືແປກປະຫຼາດສຳລັບເຈົ້າ,
ແຕ່ເຮົາຂໍແນະນຳເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ເປີດເຜີຍຄວາມເປັນທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າ ເພາະວ່າ ມີພຽງຜູ້ຄົນທີ່ຫົວ
ແລະ ກະຫາຍຄວາມຊອບທຳຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ ແລະ
ມີພຽງຜູ້ທີ່ອຸທິດຕົນຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ການຊີ້ນຳໂດຍພຣະເຈົ້າ.
ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນໄດ້ມາຈາກການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມສັນຕິ,
ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍການຄັດແຍ້ງ ແລະ ການໂຕ້ຖຽງກັນ. ເມື່ອເຮົາເວົ້າວ່າ: “ມື້ນີ້
ພຣະເຈົ້າມີພາລະກິດໃໝ່”, ເຮົາໝາຍເຖິງເລື່ອງທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດກັບມາສູ່ເນື້ອໜັງ. ບາງເທື່ອ
ເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ບາງເທື່ອເຈົ້າກຽດຊັງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ບາງເທື່ອ
ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈຫຼາຍສຳລັບເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ເຮົາຫວັງວ່າ
ທຸກຄົນທີ່ປາຖະໜາການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ

ຈະສາມາດຜະເຊີນກັບຄວາມເປັນຈິງນີ້ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມຈິງນີ້ໄປພິຈາລະນາຢ່າງລະມັດລະວັງ, ແທນທີ່ຈະດ່ວນສະຫຼຸບກ່ຽວກັບມັນ; ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນມີສະຕິບັນຍາຄວນປະຕິບັດ.

ມັນບໍ່ຍາກທີ່ຈະສອບຖາມໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວ,

ແຕ່ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຮູ້ຈັກຄວາມຈິງນີ້: ພຣະອົງ

ຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງ

ຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະມີຮູບລັກສະນະໃນການສະແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນ

ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງ,

ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງມີເຈດຕະນາປະຕິບັດນັ້ນສຳເລັດ ແລະ

ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງຈະສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ

ຈະສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງມາສູ່ມະນຸດ, ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ເຂົາ ແລະ ຊີ້ເສັ້ນທາງໃຫ້ກັບເຂົາ.

ເນື້ອໜັງທີ່ບໍ່ມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນ;

ເລື່ອງນີ້ແມ່ນບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ.

ຖ້າມະນຸດເຈດຕະນາທີ່ຈະສອບຖາມວ່ານັ້ນແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື

ບໍ່, ແລ້ວເຂົາກໍຕ້ອງຫາຫຼັກຖານມາຢືນຢັນຈາກອຸປະນິໄສທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກ ແລະ

ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ,

ເພື່ອຫາຫຼັກຖານມາຢືນຢັນວ່ານັ້ນແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ

ມັນແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງແຍກແຍະບົນຜືນຖານແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ.

ດັ່ງນັ້ນ, ໃນການຕັດສິນວ່າ ນັ້ນເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຫຼື ບໍ່,

ຈຸດສຳຄັນແມ່ນນອນຢູ່ໃນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ (ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ລັກສະນະອື່ນໆ), ແທນທີ່ຈະເປັນລັກສະນະພາຍນອກ.

ຖ້າມະນຸດພິຈາລະນາແຕ່ພຽງລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະອົງ, ຜົນໄດ້ຮັບກໍຄື

ການເບິ່ງຂ້າມແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວນີ້ກໍສະແດງວ່າມະນຸດໂງ່ຈ້າ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້.

ລັກສະນະພາຍນອກບໍ່ໄດ້ບົ່ງບອກເຖິງແກ່ນແທ້, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງສອດຄ່ອງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດໄດ້.

ລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກົງກັນຂ້າມກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດບໍ່? ໃບໜ້າ ແລະ

ການນຸ່ງຮົ່ມຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດບົ່ງບອກເຖິງຕົວຕົນແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງບໍ່?

ພວກຟາລິຊາຍໃນຊ່ວງທຳອິດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາພຽງແຕ່ເບິ່ງຮູບລັກສະນະ

ພາຍນອກຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈພຣະທຳທີ່ຢູ່ໃນປາກຂອງພຣະອົງບໍ່? ເຮົາຫວັງວ່າ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດຊ້ຳຮອຍຕາມປະຫວັດສາ

ດອັນໃສກເລົ່ານັ້ນອີກ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກາຍເປັນພວກຟາລິຊາຍແຫ່ງຍຸກສະໄໝໃໝ່

ແລະຄຶງພຣະເຈົ້າໃສ່ໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງ.

ພວກເຈົ້າຄວນພິຈາລະນາຢ່າງຮອບຄອບກ່ຽວກັບວິທີຕ້ອນຮັບການສະເດັດກັບມາຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ ພວກເຈົ້າຄວນມີແນວຄິດຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຈະເປັນຄົນຍອມຮັບຕໍ່ຄວາມຈິງ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງທຸກຄົນທີ່ກຳລັງລໍຖ້າໃຫ້ພຣະເຢຊູສະເດັດກັບມາເທິງກ້ອນເມກ.
ພວກເຮົາຄວນສືຕາຝ່າຍວິນຍານຂອງເຮົາເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນເຫັນແຈ້ງ ແລະ
ບໍ່ຈົມຢູ່ກັບຖ້ອຍຄຳແຫ່ງການເພີ່ມທີ່ເກີນຈິງ.
ພວກເຮົາຄວນຄິດກ່ຽວກັບພາລະກິດຕົວຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເບິ່ງໃນດ້ານທີ່ເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຢ່າໄດ້ຫຼົງໄຫຼ ຫຼື ສູນເສຍຕົນເອງໃນຄວາມຜັນກາງເວນ,
ໃຫ້ບາຖະໜາຫາມື້ທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈະລົງມາທຳມະກາງພວກເຈົ້າຢ່າງກະທັນຫັນ
ໂດຍຂີ່ເທິງກ້ອນເມກ ແລະ ຮັບເອົາພວກເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກ ຫຼື ເຫັນພຣະອົງ ແລະ
ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ.
ທາງທີ່ດີຄວນຄິດໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ມີຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ!

(ຄັດຈາກບົດນຳຂອງໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

183. ໃນຄັ້ງນີ້ ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດ ບໍ່ແມ່ນຜ່ານທາງພຣະວິນຍານ
ແຕ່ຜ່ານຮ່າງກາຍທຳມະດາ.
ຮ່າງກາຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງຮ່າງກາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງບັງເກີດຄັ້ງທີສອງເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ເປັນຮ່າງກາຍທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາ. ຮ່າງກາຍດັ່ງກ່າວເປັນຮ່າງກາຍເນື້ອໜັງທຳມະດາ.
ເຈົ້າຈະບໍ່ສັງເກດເຫັນຄວາມພິເສດໃດໆໃນຮ່າງກາຍນີ້
ແຕ່ເຈົ້າສາມາດຮັບເອົາຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍືນຍາກ່ອນຈາກພຣະອົງ.
ຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ເປັນສູນລວມຂອງພຣະທຳແຫ່ງຄວາມຈິງທັງໝົດຈາກພຣະ
ເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຮ່າງກາຍທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ
ທັງເປັນສິ່ງສະແດງໃຫ້ມະນຸດຮູ້ອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາຢາກເຫັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນບໍ່?
ເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາຢາກເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນບໍ່?
ເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາຢາກຮູ້ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດບໍ່?
ພຣະອົງຈະບອກຄວາມເລິກລັບທັງໝົດທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດບອກເຈົ້າໄດ້ ແລະ
ພຣະອົງຍັງຈະບອກເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ພຣະອົງເປັນປະຕູສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ເປັນເຂັມທິດນຳພາໄປສູ່ຍຸກໃໝ່.
ຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ມີຄວາມເລິກລັບທັງບວງທີ່ຄົນເຮົາບໍ່ສາມາດຢັ້ງເຫັນ.
ການກະທຳຂອງພຣະອົງ ເຈົ້າອາດຈະບໍ່ສາມາດຢັ້ງຮູ້ໄດ້
ແຕ່ເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງພຽງພໍທີ່ຈະໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ວ່າ
ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຄົນທຳມະດາຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ.
ເພາະວ່າພຣະອົງເປັນຕົວແທນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການດູແລທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຕໍ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ເຖິງວ່າເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງທີ່ເຮັດໃຫ້ສະຫວັນ ແລະ ໂລກສິ້ນສະທ້ານ ຫຼື
ເຫັນແປວໄພອອກມາຈາກຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ
ເຖິງວ່າເຈົ້າບໍ່ສາມາດສຳພັດການຕິສອນດ້ວຍຄໍ້ອນເຫຼັກຂອງພຣະອົງ
ເຈົ້າສາມາດສຳພັດຄວາມຮ້າຍກາດຈາກຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ຮູ້ວ່າ
ພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດໂດຍແທ້ຈິງ. ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງເຫັນອຸປະນິໄສ ແລະ
ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າສາມາດສຳພັດໄດ້ເຖິງຄວາມຫ່ວງໄຍ ແລະ
ການດູແລທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດທັງປວງ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນການອະນຸຍາດໃຫ້
ມະນຸດເຫັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຜ້າສະຫວັນຊົງດຳລົງຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ ໃນໂລກ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດຮູ້ຈັກ, ເຊື່ອຟັງ, ຍຳເຖກ, ແລະ ຮັກພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນີ້
ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ກັບມາເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນທຸກມື້ນີ້
ມະນຸດຈະເຫັນພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງກາຍຄືມະນຸດ ທີ່ມີດັ່ງກັບມີຕາສອງໜ່ວຍ ແລະ
ເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທຳມະດາ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າຈະສະແດງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າ
ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່
ຜ້າສະຫວັນກັບໂລກກໍຈະປ່ຽນແປງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ.
ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່ ທ້ອງຜ້າກໍຈະມືດມົວ ໂລກຈະສິ້ນລະວົນ
ແລະ ມະນຸດຈະປະເຊີນກັບໄພອິດທິວ ແລະ ໂຣກລະບາດ. ພຣະອົງຈະສະແດງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າ
ຖ້າບາສະຈາກການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງໃນຍຸກສຸດທ້າຍແລ້ວ
ວ ພຣະເຈົ້າກໍຄົງທຳລາຍມະນຸດທັງໝົດໃນນະຣົກໄປແລ້ວ,
ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່, ພວກເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນບາບໜາຕະຫຼອດໄປ
ແລະ ທັງຈະກາຍເປັນຊາກສົບ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ໄວ້ວ່າ
ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່
ມະນຸດທັງໝົດຈະໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍທີ່ຫຼີກລ່ວງບໍ່ໄດ້ ແລະ
ບໍ່ອາດຫົວພົ້ນໂທດໜັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.
ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ບັງເກີດມາ ພວກເຈົ້າກໍຈະຕົກຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່
ແມ່ນແຕ່ຊີວິດຊີວາ ແລະ ຄວາມຕາຍ ພວກເຈົ້າກໍຊອກບໍ່ເຫັນ,
ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່
ໃນທຸກມື້ນີ້ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມຈິງ ແລະ ເຂົ້າໃກ້ບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າຈະຖືກພຣະເຈົ້າລົງໂທດ ຍ້ອນຄວາມບາບອັນຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ເຈົ້າຮູ້ບໍ່?
ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ກັບມາເປັນເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງ ບໍ່ມີໃຜຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ
ຖ້າຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ບໍ່ສະເດັດມາ ພຣະເຈົ້າກໍຄົງທຳລາຍໂລກຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ.
ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຍັງຈະປະຕິເສດການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ່?

ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຫຼວງຫຼາຍຈາກມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້
ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ພ້ອມຮັບເອົາເພິ່ນດ້ວຍໃຈຍິນດີ?

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຮູ້ບໍ່? ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທຳມະກາງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

184. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້.
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າການຕັດສິນໃຈຂອງເຈົ້າຖືກຕ້ອງຫຼືບໍ່ ຫຼື
ບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສຳເລັດຫຼືບໍ່ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ລອງສ່ວງເບິ່ງ ແລະ
ສຳຫຼວດວ່າມະນຸດທຳມະດາສາມັນຄົນນີ້ຈະຊ່ວຍເຫຼືອເຈົ້າໄດ້ຫຼືບໍ່ ແລະ
ເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແທ້ຫຼືບໍ່. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຕ້ອງບອກເຈົ້າວ່າ
ໃນຍຸກສະໄໝຂອງໂນອາ ມະນຸດພາກັນກິນ ແລະ ດື່ມ, ແຕ່ງງານກັນ
ເຖິງຂັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າທົນເບິ່ງບໍ່ໄດ້ ພຣະອົງຈຶ່ງສົ່ງນ້ຳມາຖ້ວມໂລກເພື່ອທຳລາຍມະນຸດຊາດ ແລະ
ໄວ້ຊີວິດຄອບຄົວຂອງໂນອາແປດຄົນ ແລະ ສັດປີກສັດປ່າທຸກຊະນິດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ
ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປົກປັກຮັກສາໄວ້ແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະອົງຈົນສຸດກົກສຸດປາ
ຍ. ເຖິງວ່າທັງສອງຍຸກສະໄໝຊົ່ວຊ້ຳຈົນເຫຼືອທົນສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມະນຸດໃນທັງສອງຍຸກສະໄໝກໍຊົ່ວຊ້ຳເຖິງຂັ້ນປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ
ມະນຸດທັງໝົດໃນຍຸກຂອງໂນອາຖືກພຣະເຈົ້າທຳລາຍຈົນໝົດ.
ມະນຸດທັງສອງຍຸກໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເສຍພຣະໄທຫຼາຍ
ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງອົດທົນຕໍ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແນວນີ້?
ພວກເຈົ້າເຄີຍພິຈາລະນາເບິ່ງບໍ່? ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ແທ້ ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າ.
ເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງຄວາມກະລຸນາຕໍ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ
ມະນຸດໃນຍຸກນີ້ບໍ່ຊົ່ວຊ້ຳເທົ່າກັບມະນຸດໃນສະໄໝຂອງໂນອາ ຫຼື ວ່າມະນຸດໃນຍຸກນີ້ໄດ້ກັບໃຈໃໝ່,
ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດທຳລາຍມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ໄດ້
ຍ້ອນເປັນຍຸກທີ່ເຕັກໂນໂລຊີກ້າວໜ້າ.
ແຕ່ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າຍັງມີພາລະກິດທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດໃນກຸ່ມຄົນໜຶ່ງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ
ແລະ ພາລະກິດນີ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຄື ພຣະອົງເອງ ຈະເປັນຜູ້ປະຕິບັດ. ນອກຈາກນີ້
ພຣະເຈົ້າຈະເລືອກເອົາສ່ວນໜຶ່ງຂອງກຸ່ມຄົນນີ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ
ໃຫ້ເປັນຜົນຕໍ່ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ນຳພວກເຂົາໄປສູ່ຍຸກໃໝ່. ດັ່ງນັ້ນ
ສິ່ງໃດຈະເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ ຄຳໄຖ່ບາບທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊາລະນັ້ນກໍແມ່ນ
ເພື່ອກະກຽມສຳລັບພາລະກິດການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.
ຄວາມຈິງແລ້ວ ພວກເຈົ້າມາຮອດມື້ນີ້ໄດ້ກໍຍ້ອນການບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງນີ້.
ເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງນີ້ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້.
ພອນປະເສີດທັງໝົດນີ້ໄດ້ມາກໍຍ້ອນມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້. ບໍ່ພຽງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດ

ທຸກຊາດຈະນະມັດສະການມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ ພ້ອມທັງຂອບພຣະໄທ ແລະ
ເຊື້ອຟັງມະນຸດທີ່ສຳຄັນຄົນນີ້. ເພາະວ່າຄວາມຈິງ, ຊີວິດ, ແລະ
ຫົນທາງທີ່ພຣະອົງນຳມາໄດ້ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ,
ໄດ້ກຳຈັດຄວາມຄັດແຍ່ງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດ,
ເຮັດໃຫ້ມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າຫຍັບເຂົ້າໃກ້ກັນ ແລະ
ເປີດຄວາມເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງຄວາມຄິດມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ.
ພຣະອົງຍັງເປັນຜູ້ທີ່ນຳສະຫງ່າລາສີອື່ນໆໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າໄປສູ່ພຣະເຈົ້າ.
ບໍ່ແມ່ນມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ສັກກະລະບູຊາຈາກເຈົ້າ?
ມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບນາມວ່າ ພຣະຄຣິດ ບໍ່?
ມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງບັງເກີດໃນທຳມະກາງມະນຸດບໍ່?
ມະນຸດຄົນນີ້ທີ່ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ພົ້ນຈາກໄພພິບັດບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກພວກເຈົ້າ
ແລະ ເປັນບ່ອນເພິ່ງພາຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?
ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິເສດຄວາມຈິງທີ່ກ່າວອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ແລະ
ກຽດຊັງການທີ່ມີພຣະອົງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ ແລ້ວຊະຕາກຳຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນຢ່າງໃດ?
ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະສຳເລັດຜ່ານມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້.
ພຣະອົງຈະປະທານທຸກສິ່ງໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ພຣະອົງສາມາດກຳນົດທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບເຈົ້າ. ມະນຸດຄົນນີ້ຈະເປັນດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄິດບໍ່
ຄືເປັນພຽງຄົນທຳມະດາ ບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການກ່າວຂານ?
ຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງບໍ່ມີນ້ຳໜັກພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຊື່ອບໍ່?
ການກະທຳຂອງພຣະອົງບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຊື່ອບໍ່? ຫຼືວ່າ
ທາງທີ່ພຣະອົງຊົງນຳທາງໄປນັ້ນບໍ່ສົມຄວນໃຫ້ພວກເຈົ້າຕິດຕາມບໍ່?
ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກລັງກຽດພຣະອົງ ແລະ ປະຕິເສດພຣະອົງ ແລະ
ບໍ່ຍອມຕິດຕາມພຣະອົງ? ພຣະອົງເປັນຜູ້ສະແດງຄວາມຈິງ, ພຣະອົງເປັນຜູ້ປະທານຄວາມຈິງ
ແລະ ພຣະອົງເປັນຜູ້ປະທານຫົນທາງໃຫ້ເຈົ້າກ້າວເດີນ.
ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້?
ຖ້າບາສະຈາກການເສຍສະລະຂອງພຣະຄຣິດ ມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນໄດ້
ແຕ່ວ່າຖ້າບາສະຈາກການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກນີ້
ບັນດາຜູ້ທີ່ລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ກ້າວເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ໄດ້. ຖ້າມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ບໍ່ສະເດັດມາ ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີໂອກາດ ຫຼື
ມີສິດໄດ້ເຫັນໜ້າຕາທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພາະວ່າພວກເຈົ້າທັງໝົດສົມຄວນຖືກທຳລາຍຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ.
ຍ້ອນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ອະໄພພວກເຈົ້າ ແລະ

ສະແດງຄວາມກະລຸນາຕໍ່ເຈົ້າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ທ້າຍສຸດນີ້ ເຮົາຂໍຝາກຂໍຄິດເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ກັບພວກເຈົ້າ, ມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດ ທີ່ສຳຄັນຕໍ່ພວກເຈົ້າຫຼາຍ. ນີ້ເປັນສິ່ງອື່ນໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃນທຳມະກາງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຮູ້ບໍ່? ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳການອັນອື່ນໃຫຍ່ທຳມະກາງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

185. ເມື່ອພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດມາເຖິງໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ຖ້າຍັງເອີ້ນພຣະອົງວ່າພຣະເຢຊູ ເຊິ່ງຄັ້ງໜຶ່ງເຄີຍບັງເກີດຢູ່ຈູເດຍ ແລະ ດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ຈູເດຍ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ກໍ່ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າເຮົາພຽງແຕ່ສ້າງຊາວອິສະຣາເອນ ແລະ ໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ຊາວອິສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພິສູດວ່າເຮົາບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ. ນີ້ຈະບໍ່ຂັດກັບພຣະທຳຂອງເຮົາທີ່ບອກວ່າ “ເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສັບພະສິ່ງທັງປວງ” ບໍ່? ເຮົາໄດ້ອອກຈາກຈູເດຍ ແລະ ກະທຳພາລະກິດຂອງເຮົາທຳມະກາງຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ເຮົາປະກົດຢູ່ທຳມະກາງ ຜູ້ຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ກໍ່ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ແມ່ນພຣະເຢຊູໂຮວາ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນອິສະຣາເອນ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາເປັນພຣະຜູ້ສ້າງຂອງຄົນທີ່ເຮົາເລືອກທັງໝົດໃນກຸ່ມຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ. ເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ສ້າງອິສະຣາເອນ, ອີຢິບ ແລະ ເລບານອນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງສ້າງຊາດອື່ນທັງໝົດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວທີ່ຢູ່ນອກດິນແດນອິສະຣາເອນອີກດ້ວຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຮົາຈຶ່ງແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ເຮົາພຽງແຕ່ໃຊ້ອິສະຣາເອນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນສຳລັບພາລະກິດຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນໂດຍນຳໃຊ້ຈູເດຍ ແລະ ກາລີລີເປັນຖານທີ່ໝັ້ນຂອງພາລະກິດໄຖ່ບາບຂອງເຮົາ ແລະ ໃຊ້ຊາດອື່ນທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວເປັນຖານທີ່ເຮົາຈະນຳເອົາຍຸກທັງໝົດນີ້ໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ເຮົາໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດສອງຍຸກໃນອິສະຣາເອນ (ສອງຍຸກຂອງພາລະກິດແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ) ແລະ ເຮົາໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດອີກຕົ້ມສອງຍຸກ (ຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ) ຢູ່ໃນທົ່ວດິນແດນນອກອິສະຣາເອນ. ໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ ເຮົາຈະດຳເນີນພາລະກິດເອົາຊະນະ ແລະ ເພື່ອສິ້ນສຸດຍຸກ. ຖ້າມະນຸດຍັງເອີ້ນເຮົາວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ເລີ່ມຍຸກໃໝ່ແລ້ວໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມພາລະກິດໃໝ່ແລ້ວ ແລະ ຖ້າມະນຸດຍັງລໍຄອຍການມາເຖິງຂອງພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຢ່າງຫຼົງໄຫຼຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຖືວ່າຄົນແບບນີ້ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ. ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ

ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນຕົວເຮົາກໍເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຈິງໃຈ.

ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ເຫັນການມາເຖິງຂອງພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດມາຈາກສວງສະຫວັນແທ້ບໍ່? ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາລໍຄອຍບໍ່ແມ່ນການມາເຖິງຂອງເຮົາ ແຕ່ການມາເຖິງຂອງກະສັດຊາວຢິວ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ບາດຖະໜາການທຳລາຍລ້າງໂລກເກົ່າທີ່ບໍ່ມີສຸດນີ້ຂອງເຮົາ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາບາດຖະໜາການກັບມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູ ເຊິ່ງພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບ. ພວກເຂົາຫວັງໃຫ້ພຣະເຢຊູກັບມາໄຖ່ບາບອີກຄັ້ງໃຫ້ແກ່ມະນຸດທັງໝົດໃນດິນແດນທີ່ມົວໝອງ ແລະ ໄຮ້ສິນທຳນີ້.

ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດກາຍເປັນຜູ້ທີ່ເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມບາດຖະໜາຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມບາດຖະໜາຂອງເຮົາ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາສຳເລັດໄດ້ ເພາະວ່າມະນຸດພຽງແຕ່ຊົມ ຫຼື ສັນລະເສີນພາລະກິດທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳໃນເມື່ອກ່ອນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງໃໝ່ ແລະ ບໍ່ແມ່ນອົງເກົ່າ. ມະນຸດພຽງແຕ່ຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ ແລະ ບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງສຸດທ້າຍ ນັ້ນກໍຄືພຣະເຈົ້າອົງທີ່ຈະນຳມະນຸດຊາດໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ທັງໝົດທີ່ມະນຸດບາດຖະໜາ ແລະ ຮູ້ຈັກແມ່ນມາຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດເອງ ແລະ ຮູ້ພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຫັນໄດ້ດ້ວຍຕາຂອງມະນຸດເອງເທົ່ານັ້ນ.

ມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພາລະກິດທີ່ເຮົາກະທຳ, ແຕ່ຂັດແຍ້ງກັບພາລະກິດນັ້ນ. ຖ້າພາລະກິດຂອງເຮົາຖືກດຳເນີນອີງຕາມແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແລ້ວມັນຈະສິ້ນສຸດໄດ້ເມື່ອໃດ? ມະນຸດຈະໄປສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວເຮົາຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ວັນທີເຈັດ ວັນພັກໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາດຳເນີນພາລະກິດອີງຕາມແຜນການຂອງເຮົາ ອີງຕາມຈຸດປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນອີງຕາມເຈດຕະນາຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ກັບຄືນມາເທິງ ‘ເມກຂາວ’” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

186. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນຊາວອາເມຣິກາ, ຊາວອັງກິດ ແລະ ຊົນຊາດອື່ນໆ, ເຈົ້າຄວນກ້າວອອກຈາກຂອບເຂດແຫ່ງຊົນຊາດຂອງເຈົ້າເອງ, ຢູ່ເໜືອຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ເບິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈາກທິດສະນະຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງ. ໃນລັກສະນະນີ້, ເຈົ້າຈະບໍ່ວາງຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆກ່ຽວກັບຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ກໍຄືອັນວ່າ ໃນບັດຈຸບັນນີ້ ຫຼາຍຄົນໄດ້ຄິດວ່າ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະປາກົດຕົວໃນຊົນຊາດສະເພາະໃດໜຶ່ງ ຫຼື ທຳມາກາງຜູ້ຄົນໃດໜຶ່ງ. ຄວາມໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຊ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ການປາກົດຕົວຂອງພຣະອົງຊ່າງສຳຄັນ! ແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຈະສາມາດໃຊ້ມາດຕະການໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຄວນເອົາຊະນະແນວຄິດກ່ຽວກັບຊົນຊາດ ແລະ ເຊື້ອຊາດຂອງເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ເພື່ອສະແຫວງຫາການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະບໍ່ຖືກຈຳກັດດ້ວຍແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງ;

ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ

ເຈົ້າຈຶ່ງຈະມີຄຸນສົມບັດເພື່ອຍືນດີຮັບເອົາການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ

ເຈົ້າກໍຈະຄົງຢູ່ໃນຄວາມມືດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ.

ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດ.

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຫັນວ່າ

ພຣະອົງເອງເປັນຊັບສິນສ່ວນຕົວຂອງຊົນຊາດ ຫຼື ຜູ້ຄົນໃດໜຶ່ງ,

ແຕ່ເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງແຜນໄວ້, ບໍ່ຖືກຈຳກັດໃນຮູບແບບ, ຊົນຊາດ ຫຼື

ຜູ້ຄົນໃດໜຶ່ງ. ບາງເທື່ອ ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຈົນຕະນາການເຖິງຮູບແບບນີ້ ຫຼື ບາງເທື່ອ

ທ່າທີ່ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຮູບແບບນີ້ແມ່ນການປະຕິເສດ ຫຼື ບາງເທື່ອ

ຊົນຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ

ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍຕົວພຣະອົງເອງໃຫ້ເຫັນນັ້ນ ອາດຖືກທຸກຄົນແບ່ງແຍກ ແລະ

ອາດເປັນຄົນທີ່ຫຼ້າຫຼັງທີ່ສຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ

ພຣະເຈົ້າມີສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍລິດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ

ດ້ວຍວິທີແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ,

ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາກຸ່ມຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຄິດດຽວກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ

ກຸ່ມຄົນທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ນັ້ນກໍຄື ກຸ່ມທີ່ຖືກພຣະອົງເອົາຊະນະ ແລະ

ໄດ້ອົດທົນຕໍ່ການທົດລອງ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກລຳບາກທຸກປະການ ແລະ

ການຂົ່ມເຫັງທຸກປະເພດ ຈະສາມາດຕິດຕາມພຣະອົງໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດໄດ້.

ຈຸດປະສົງຂອງການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນອິດສະລະຈາກຂໍ້ຈຳກັດໃນທຸກຮູບແບບ ຫຼື

ຊົນຊາດໃດໜຶ່ງ ກໍແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງແຜນໄວ້.

ສິ່ງນີ້ເໝືອນກັບຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນມະນຸດໃນແຜ່ນດິນຢູດາຍ,

ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອໄຖ່ບາບຂ

ອງມະນຸດຊາດທັງໝົດສຳເລັດລົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຊາວຢິວເຊື້ອວ່າ

ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ຈະກະທຳສິ່ງນີ້ ແລະ ພວກເຂົາຄິດວ່າ

ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດກາຍມາເປັນມະນຸດ ແລະ

ບາກົດໃນຮູບຮ່າງຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. “ຄວາມເປັນໄປບໍ່ໄດ້”

ຂອງພວກເຂົາໄດ້ກາຍມາເປັນຜື່ນຖານທີ່ພວກເຂົາຕັດສິນລົງໂທດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ

ນຳໄປສູ່ການທຳລາຍອິດສະຣາເອນໃນທີ່ສຸດ. ໃນປັດຈຸບັນ,

ຫຼາຍຄົນໄດ້ກະທຳຄວາມຜິດພາດແບບດຽວກັນ.

ພວກເຂົາປະກາດດ້ວຍກຳລັງທັງໝົດຂອງພວກເຂົາເຖິງການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກຳລັງຈະ

ເກີດຂຶ້ນ, ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນກໍຕັດສິນລົງໂທດການບາກົດຕົວຂອງພຣະອົງ;

“ຄວາມເປັນໄປບໍ່ໄດ້” ຂອງພວກເຂົາໄດ້ຈຳກັດການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງ

ໃຫ້ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຈົນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ເຮົາຈຶ່ງເຫັນຫຼາຍຄົນຮ້ອງໂຮຫົວຂວັນຢ່າງຄືກຄືນ ແລະ
ຟົດຟື້ນຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ສຽງຫົວຂວັນນີ້ໄດ້ແຕກຕ່າງຈາກການຕັດສິນລົງໂທດ ແລະ ການໝິ່ນປະໝາດຂອງຊາວຢິວບໍ່?
ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຄົາລົບນັບຖືໃນການສະຖິດແຫ່ງຄວາມຈິງ,
ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າຈະມີທ່າທີໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ.
ສິ່ງດຽວທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດກໍຄືການກວດສອບໂດຍບໍ່ສົນໃຈ ແລະ ລໍຖ້າຢ່າງບໍ່ຫວັງໃຍຫຍັງເລີຍ.
ພວກເຈົ້າຈະສາມາດໄດ້ຮັບຫຍັງແດ່ຈາກການກວດສອບ ແລະ ລໍຖ້າແບບນີ້?
ມັນຈະເປັນໄປໄດ້ແນວໃດ ທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການຊີ້ນຳເປັນການສ່ວນຕົວຈາກພຣະເຈົ້າ?
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສັງເກດຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈະມີຄຸນສົມບັດຫຍັງທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ກັບການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ?
ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າບາກົດຕົວ, ຄວາມຈິງກໍຈະສຳແດງອອກໃນບ່ອນນັ້ນ ແລະ
ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.
ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມຈິງທີ່ສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ
ມີພຽງແຕ່ຄົນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນສົມບັດເປັນພະຍານໃນການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
ຈົ່ງປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງເຈົ້າໄວ້ຕ່າງຫາກ! ຈົ່ງຽບສະຫງົບລົງ ແລະ ອ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງລະອຽດ.
ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາຫາຄວາມຈິງ, ພຣະເຈົ້າຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.
ຈົ່ງປະຖິ້ມຄວາມຄິດເຫັນຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບ “ຄວາມເປັນໄປບໍ່ໄດ້!” ອີ່ງຜູ້ຄົນເຊື່ອວ່າ
ບາງສິ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຫຼາຍສ່ຳໃດ, ສິ່ງນັ້ນກໍອີ່ງມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ,
ຍ້ອນສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າບິນສູງກວ່າສະຫວັນ,
ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍສູງສົ່ງກວ່າຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ເໜືອຂອບເຂດຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງມະນຸດ.
ອີ່ງບາງສິ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຫຼາຍສ່ຳໃດ, ມັນກໍອີ່ງມີຄວາມຈິງທີ່ສາມາດສະແຫວງຫາໄດ້ຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ;
ອີ່ງບາງສິ່ງຢູ່ເໜືອແນວຄິດ ແລະ ຈົນຕະນາການຂອງມະນຸດຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ກໍອີ່ງມີສິ່ງນັ້ນໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ
ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍຕົວພຣະອົງເອງຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຄົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງໄປຕາມສະຖານທີ່ ຫຼື
ຮູບລັກສະນະຂອງການບາກົດຕົວຂອງພຣະອົງ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຈະຍັງຄົງເໝືອນເດີມ
ບໍ່ວ່າຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງຈະຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ ແລະ
ບໍ່ວ່າຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຢູ່ທີ່ໃດ, ພຣະອົງກໍເປັນພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ,
ເໝືອນດັ່ງພຣະເຊລເຈົ້າ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ,
ແຕ່ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກຄົນໃນອາຊີ, ເອີຣົບ ແລະ ອາເມຣິກາອີກດ້ວຍ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນໃນຈັກກະວານທັງປວງ. ສະນັ້ນ
 ໃຫ້ພວກເຮົາສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຄົ້ນພົບການບາກົດຕົວຂອງພຣະອົງໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ກ້າວເດີນໄປພ້ອມກັນກັບບາດກ້າວຂອງພຣະອົງ! ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ ຊີວິດ.
 ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ການບາກົດຕົວຂອງພຣະອົງເກີດຂຶ້ນພ້ອມກັນ; ອຸປະນິໄສ ແລະ
 ຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດໄດ້ທຸກເວລາ. ດັ່ງນັ້ນ,
 ເຖິງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາ, ເຮົາຫວັງວ່າ
 ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ແລະ
 ພວກເຈົ້າຈະເລີ່ມຕົ້ນຕິດຕາມຮອຍບາດກ້າວຂອງພຣະອົງ
 ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງກ້າວຂ້າມໄປສູ່ຍຸກໃໝ່, ເຂົ້າສູ່ສະຫວັນ ແລະ
 ແຜ່ນດິນໂລກໃໝ່ທີ່ສວຍງາມ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ
 ຜູ້ຄົນທີ່ລໍຖ້າການບາກົດຂອງພຣະອົງ!

(ຄັດຈາກບົດ “ການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາໄປສູ່ຍຸກໃໝ່” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຂໍຄວາມຕົ້ນສະບັບບໍ່ມີວະລີ “ຜົນຜະລິດຂອງ”.

IV

ພຣະທຳກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍຄວາມລຶກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນ ມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

187. ການບັງເກີດຄັ້ງທີໜຶ່ງແມ່ນເພື່ອໄຖ່ມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບ, ເພື່ອໄຖ່ບາບເຂົາໂດຍຜ່ານຮ່າງກາຍທີ່ເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຢຊູ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກໄມ້ກາງແຂນ, ແຕ່ອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມຍັງຄົງຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ. ການບັງເກີດຄັ້ງທີສອງບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍຄົນທີ່ຖືກໄຖ່ຈາກຄວາມຜິດບາບຢ່າງສົມບູນ. ເຮັດແບບນີ້ກໍເພື່ອວ່າຄົນທີ່ໄດ້ຮັບອະໄພໂທດຈະລອດພົ້ນຈາກຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາອາດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເພື່ອພວກເຂົາອາດຈະໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງທາງດ້ານອຸປະນິໄສ, ກາຍເປັນຄົນທີ່ລອດພົ້ນຈາກອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດຂອງລາຕານ ແລະ ກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ໃນວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະໄດ້ພົ້ນຈາກບາບຢ່າງສົມບູນ. ຫຼັງຈາກຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຈົ້າກໍເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ ເຊິ່ງສືບຕໍ່ຈົນເຖິງຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດບໍລິສຸດຢ່າງສົມບູນຜ່ານການພິພາ ກສາ ແລະ ການຂັງຕົວມະນຸດຊາດຍ້ອນຄວາມກະບົດຂອງພວກເຂົາ. ພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສິ້ນສຸດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຂົ້າສູ່ການພັກຜ່ອນ. ສະນັ້ນ ໃນທັງສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ, ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງພຽງແຕ່ສອງຄັ້ງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທຳມະກາງມະ ນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ນັ້ນກໍເພາະວ່າ ມີພຽງໜຶ່ງໃນສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນການນຳພາມະນຸດໃນການດຳລົງຊີວິດຂ ອງພວກເຂົາ, ໃນຂະນະທີ່ອີກສອງຂັ້ນຕອນປະກອບດ້ວຍພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ມີພຽງແຕ່ການກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ຄຽງຂ້າງກັບມະນຸດ, ຜະເຊີນກັບການທົນທຸກໃນໂລກ ແລະ ດຳລົງຊີວິດໃນຮ່າງກາຍເນື້ອໜັງທຳມະດາ. ມີພຽງແຕ່ໃນວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດສະໜອງຫົນທາງທີ່ເປັນຈິງໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການໃນຖານະສິ່ງຖືກສ້າງ. ມັນແມ່ນຜ່ານການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໄດ້ຮັບມາຈາກສະຫວັນໂດຍກົງຍ້ອນຄຳອະທິຖານຂອງເຂົາ.

ເພາະວ່າມະນຸດມາຈາກເນື້ອໜັງ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມີທາງເຫັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະເຂົ້າເຖິງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ.

ສິ່ງທີ່ມະນຸດສຳຜັດລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈຫົນທາງທັງໝົດ ແລະ ຄວາມຈິງທັງໝົດ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ.

ການບັງເກີດຄັ້ງທີສອງແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະກຳຈັດຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາບໍ່ລືສຸດຢ່າງສົມບູນ. ສະນັ້ນ ຍ້ອນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຈຶ່ງຈະນຳໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ສຸດທ້າຍ ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງກໍຈະສິ້ນສຸດລົງທັງໝົດ.

ຫຼັງຈາກການເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງ, ພຣະອົງຈະບໍ່ເກີດເປັນມະນຸດເປັນຄັ້ງທີສາມເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງແມ່ນເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດແລ້ວ.

ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນການຮັບເອົາຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້ຢ່າງສົມບູນ ແລະ ມະນຸດຊາດທັງປວງໃນຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນຈະຖືກແບ່ງອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ກັບຄືນສູ່ເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃດໜຶ່ງອີກ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

188. ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ,

ພຣະເຢຊູໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາງມະນຸດ.

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ດຳເນີນການຢ່າງໂດດດ່ຽວ

ແຕ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ.

ມັນຄືພາລະກິດສຳລັບຍຸກໃໝ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ເຊັ່ນດຽວກັນ

ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາສິ້ນສຸດລົງ,

ພຣະເຈົ້າກໍສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳລັບຍຸກຕໍ່ໄປ

ຍ້ອນວ່າການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນກ້າວໄປທາງໜ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ.

ເມື່ອຍຸກເກົ່າຜ່ານໄປ ມັນກໍຈະຖືກແທນທີ່ໂດຍຍຸກໃໝ່ ແລະ

ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດເກົ່າໄດ້ສຳເລັດລົງ ກໍຈະມີພາລະກິດໃໝ່ເພື່ອສືບຕໍ່ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຄັ້ງນີ້ແມ່ນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າ

ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ. ແນ່ນອນ

ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຄັ້ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍຕົນເອງ;

ມັນເປັນຂັ້ນຕອນທີສາມຂອງພາລະກິດຫຼັກຈາກຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນຂັ້ນຕອນໃໝ່ຂອງພາລະກິດ, ມັນກໍຕ້ອງມີການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ແລະ ມັນຕ້ອງນຳຍຸກໃໝ່ມາຢູ່ສະເໝີ. ພ້ອມນີ້

ກໍຈະມີການປ່ຽນແປງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ປ່ຽນແປງ ລັກສະນະແຫ່ງການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ສະຖານທີ່ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ນາມຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ແບກໃຈເລີຍ

ທີ່ມັນຫຍຸ້ງຍາກສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກໃໝ່.

ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຈະຖືກມະນຸດຕໍ່ຕ້ານແນວໃດກໍຕາມ,

ພຣະເຈົ້າກໍປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ ແລະ

ນຳພາມວນມະນຸດຊາດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າສະເໝີ. ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາສູ່ໂລກມະນຸດ,

ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ.

ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແລະ

ດ້ວຍການບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ

ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ.

ທຸກຄົນທີ່ສາມາດຮັບເອົາການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກນຳພາໄປສູ່ຍຸກ ແຫ່ງອານາຈັກ ແລະ

ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຈະສາມາດຮັບເອົາການຊີ້ນຳເປັນການສ່ວນຕົວຈາກພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງໃນທຳມະກາງມະນຸດ,

ພຣະອົງພຽງສຳເລັດການໄຖ່ບາບຂອງມວນມະນຸດຊາດ ແລະ

ກາຍເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ;

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກຳຈັດອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມທັງໝົດຂອງເຂົາອອກຈາກມະນຸດ.

ການຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດຜົນຢ່າງສົມບູນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານບໍ່ແມ່ນພຽງຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຢຊູກາຍເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບ ແລະ

ແບກຮັບຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ,

ແຕ່ມັນຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນເພື່ອກຳຈັດອຸປະນິໄສເສື່ອມຊາມ ຂອງຊາຕານຂອງເຂົາໃຫ້ອອກຈາກມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ

ບັດນີ້ເມື່ອມະນຸດໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນສູ່ເນື້ອໜັງ ເພື່ອນຳພາມະນຸດໄປສູ່ຍຸກໃໝ່ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ. ພາລະກິດນີ້ໄດ້ນຳພາມະນຸດໄປສູ່ອານາຈັກທີ່ສູງສົ່ງອີ່ງຂຶ້ນ.

ທຸກຄົນທີ່ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈິງທີ່ສູງສົ່ງຂຶ້ນ ແລະ

ໄດ້ຮັບພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ພວກເຂົາຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ

ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຈິງ, ຫົນທາງ ແລະ ຊີວິດ.

(ຄັດຈາກບົດນຳຂອງໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

189. “ການບັງເກີດເປັນມະນຸດ” ແມ່ນ ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ; ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທຳມະການກາງມະນຸດຊາດໃນລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງ. ສະນັ້ນ ສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ຕ້ອງບັງເກີດເປັນມະນຸດ ພຣະອົງຕ້ອງເປັນເນື້ອໜັງກ່ອນ, ເນື້ອໜັງທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ; ນີ້ແມ່ນຂໍ້ກຳນົດເບື້ອງຕົ້ນໂດຍຜືນຖານທີ່ສຸດ. ຕາມຄວາມເປັນຈິງ ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນ ພຣະເຈົ້າມີຊີວິດ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ, ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ກາຍມາເປັນມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

190. ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ນັ້ນກໍຄື ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ; ພາລະກິດທີ່ເນື້ອໜັງປະຕິບັດແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງພຣະວິນຍານ ເຊິ່ງກາຍມາເປັນຈິງໃນເນື້ອໜັງ, ສຳແດງອອກຜ່ານເນື້ອໜັງ. ບໍ່ມີໃຜ ນອກຈາກເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ສຳເລັດລົງໄດ້; ຄືວ່າ ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດຈາກພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດານີ້ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງອື່ນໃດທີ່ສາມາດສະແດງພາລະກິດອັນສັກສິດໄດ້. ໃນລະຫວ່າງການມາຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະອົງ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາກ່ອນອາຍຸຊາວເກົ້າປີ, ຖ້າທັນທີທີ່ພຣະອົງກຳເນີດ ພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນໄດ້, ຖ້າທັນທີທີ່ພຣະອົງຮຽນເວົ້າ ພຣະອົງສາມາດກ່າວພາສາແຫ່ງສະຫວັນໄດ້, ຖ້າຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະອົງກ່າວຂາຄັ້ງທຳອິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງສາມາດເຂົ້າໃຈທຸກບັນຫາພາຍໃນໂລກ, ແຍກແຍະຄວາມຄິດ ແລະ ເຈດຕະນາຂອງທຸກຄົນອອກ, ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວກໍຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າມະນຸດທຳມະດາ ແລະ ເນື້ອໜັງດັ່ງກ່າວກໍຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ຖ້າສິ່ງນີ້ເປັນຈິງກັບພຣະຄຣິດ ແລ້ວຄວາມໝາຍ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສູນເສຍໄປ. ການທີ່ພຣະອົງມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຟິສຸດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດມະນຸດໃນເນື້ອໜັງ; ຄວາມເປັນຈິງທີ່ພຣະອົງຜ່ານຂະບວນການເຕີບໂຕຂອງມະນຸດທີ່ເປັນປົກກະຕິຍັງສຳແດງໃຫ້ເຫັນ ອີກວ່າ ພຣະອົງເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດາ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍເປັນຫຼັກຖານພຽງພໍວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

191. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະຄຣິດ ແລະ ພຣະຄຣິດເປັນມະນຸດທີ່ຖືກສະຖິດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດທີ່ກ່າວເຖິງບໍ່ຄືກັບມະນຸດທົ່ວໄປທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງ. ຄວາມແຕກຕ່າງກໍຍ້ອນພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດເນື້ອ ແຕ່ເປັນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະວິນຍານ. ພຣະອົງມີທັງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສົມບູນ. ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກຄອບງຳໂດຍມະນຸດຄົນໃດ. ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງປະສົບປະຄອງກິດຈະກຳທີ່ທຳມະດາທັງໝົດຂອງພຣະອົງທີ່ເກີດຂຶ້ນທາງເນື້ອໜັງ ໃນຂະນະທີ່ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ບໍ່ວ່າຄວາມເປັນມະນຸດ ຫຼື ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ ທັງສອງກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ. ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນພຣະວິນຍານ ນັ້ນກໍຄື ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນເກີດຈາກຕົວພຣະອົງເອງ; ທາດແທ້ນີ້ຈະບໍ່ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພຣະອົງຈະສາມາດເຮັດໃນສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ຫຼື ພຣະອົງເຄີຍກ່າວພຣະທຳໃດໆທີ່ຕໍ່ຕ້ານຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງເອງ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃດກໍຕາມທີ່ຂັດຂວາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງເອງຢ່າງແນ່ນອນ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຂົ້າໃຈ. ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ລົບລຸກກໍຄືການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ ພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດກໍຄືການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍວ່າ ພຣະເຈົ້າມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ ພຣະອົງເຂົ້າໃຈເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງພຽງພໍທີ່ຈະຮັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກແທນໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດໃນລະຫວ່າງເວລາແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນຈຸດໃຈກາງທີ່ສຳຄັນຂອງພາລະກິດທັງໝົດໃນຕະຫຼອດເວລາແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດບໍ່ສາມາດປະສົມກັນກັບພາລະກິດຈາກຍຸກອື່ນໆ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ ພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວຕົນທີ່ເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ;

ຍ້ອນພຣະອົງມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ

ແລ້ວພຣະອົງກໍສໍາເລັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດໂດຍຜ່ານເນື້ອໜັງ.

ບໍ່ວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະຄຣິດ ທັງສອງກໍເປັນພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ພຣະອົງກະທໍາພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນກະທໍາ ແລະ ປະຕິບັດພັນທະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດຄືການເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

192. ພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະມີຮູບລັກສະນະໃນການສະແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນ ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງ,

ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງມີເຈດຕະນາປະຕິບັດນັ້ນສໍາເລັດ ແລະ ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງຈະສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ຈະສາມາດນໍາເອົາຄວາມຈິງມາສູ່ມະນຸດ, ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ເຂົາ ແລະ ຊີ້ເສັ້ນທາງໃຫ້ກັບເຂົາ. ເນື້ອໜັງທີ່ບໍ່ມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນ; ເລື່ອງນີ້ແມ່ນບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ.

ຖ້າມະນຸດເຈດຕະນາທີ່ຈະສອບຖາມວ່ານັ້ນແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ແລ້ວເຂົາກໍຕ້ອງຫາຫຼັກຖານມາຢືນຢັນຈາກອຸປະນິໄສທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກ ແລະ ພຣະທໍາທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ,

ເພື່ອຫາຫຼັກຖານມາຢືນຢັນວ່ານັ້ນແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ມັນແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງແຍກແຍະບົນພື້ນຖານແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນການຕັດສິນວ່າ ນັ້ນເປັນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຫຼື ບໍ່, ຈຸດສໍາຄັນແມ່ນນອນຢູ່ໃນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ (ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ລັກສະນະອື່ນໆ), ແທນທີ່ຈະເປັນລັກສະນະພາຍນອກ. ຖ້າມະນຸດພິຈາລະນາແຕ່ພຽງລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະອົງ, ຜົນໄດ້ຮັບກໍຄື ການເບິ່ງຂ້າມແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວນີ້ກໍສະແດງວ່າມະນຸດໂງ່ຈ້າ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້.

(ຄັດຈາກບົດນໍາຂອງໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

193. ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນ ພຣະເຈົ້າມີຊີວິດ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ, ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ກາຍມາເປັນມະນຸດ. ຊີວິດທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສາມາດແບ່ງອອກເປັນສອງຂັ້ນຕອນ.

ຂັ້ນຕອນທີໜຶ່ງແມ່ນຊີວິດທີ່ພຣະອົງມີກ່ອນການປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງມີຊີວິດໃນຄອບຄົວມະນຸດທີ່ທໍາມະດາ, ຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທໍາມະດາຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ເຊື່ອຟັງສິນທໍາທີ່ປົກກະຕິ ແລະ ກົດເກນແຫ່ງຊີວິດມະນຸດ, ມີຄວາມຕ້ອງການແບບມະນຸດປົກກະຕິ (ອາຫານ, ເຄື່ອງນຸ່ງ, ການຫຼິ້ນນອນ, ທີ່ພັກອາໄສ),

ມີຄວາມອ່ອນແອບມະນຸດປົກກະຕິ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ສຶກແອບມະນຸດປົກກະຕິ.
ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນທຳອິດນັ້ນ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ທຳມະດາຢ່າງສິ້ນເຊີງ,
ໂດຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນທຸກກິດຈະກຳທີ່ປົກກະຕິຂອງມະນຸດ.
ຂັ້ນຕອນທີສອງແມ່ນຊີວິດທີ່ພຣະອົງມີຫຼັງຈາກເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງຍັງດຳລົງຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ໂດຍມີເປືອກນອກຂອງມະນຸດທຳມະດາ,
ບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງໝາຍສຳຄັນພາຍນອກທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ.
ແຕ່ພຣະອົງມີຊີວິດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງພັນທະກິດຂອງພຣະອົງແທ້ໆ ແລະ ໃນໄລຍະເວລານັ້ນ
ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງມີຢູ່ເພື່ອສະໜັບສະໜູນພາລະກິດທີ່ທຳມະດາແຫ່ງຄວາມ
ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ຍ້ອນເວລານັ້ນ
ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ສາມາດປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງ
ພຣະອົງໄດ້. ສະນັ້ນ
ຂັ້ນຕອນທີສອງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະອົງແມ່ນການປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມເປັນ
ມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອມັນເປັນຊີວິດທີ່ມີທັງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ
ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສົມບູນ. ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງຊີວິດຂອງພຣະອົງ
ເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຢ່າງສິ້ນເຊີງກໍຍ້ອນຄວາມເປັນມະນຸດ
ຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ສາມາດຮັກສາພາລະກິດທີ່ສັກສິດທັງໝົດເທື່ອ, ຍັງບໍ່ເຕີບໃຫຍ່ເທື່ອ;
ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງເຕີບໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ
ຈຶ່ງສາມາດຮັບແບກພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ,
ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພັນທະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດໄດ້.
ຍ້ອນພຣະອົງເປັນເນື້ອໜັງ ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງເຕີບໃຕ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່,
ຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງຊີວິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ,
ໃນຂະນະທີ່ຂັ້ນຕອນທີສອງນັ້ນ
ຍ້ອນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ແລ້ວ,
ຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດດຳລົງຢູ່ມີໃນລະຫວ່າງພັນທະກິດນີ້
ຈຶ່ງຢູ່ໃນທັງຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ.
ນັບຕັ້ງແຕ່ຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະອົງກຳເນີດ
ຖ້າພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເລີ່ມຕົ້ນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງຈິງຈັງ
ໂດຍປະຕິບັດໝາຍສຳຄັນທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ ແລະ ການອັດສະຈັນຕ່າງໆ
ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມີແກ່ນແທ້ທາງຮ່າງກາຍ. ສະນັ້ນ
ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ກໍເພື່ອເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງທາດແທ້ຝ່າຍຮ່າງກາຍຂອ

ງພຣະອົງ; ບໍ່ມີເນື້ອໜັງໃດທີ່ປາສະຈາກຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ
ຄົນທີ່ປາສະຈາກຄວາມເປັນມະນຸດກໍບໍ່ແມ່ນມະນຸດ. ເມື່ອເປັນແນວນີ້
ຄວາມເປັນມະນຸດແຫ່ງເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນຄຸນສົມບັດທາງທຳມະຊາດຂອງເນື້ອໜັງທີ່
ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການເວົ້າວ່າ “ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ
ພຣະອົງເປັນສິ່ງສັກສິດຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນມະນຸດເລີຍ” ແມ່ນການໝິ່ນປະໝາດ
ຍ້ອນວ່າປະໂຫຍກນີ້ແມ່ນບໍ່ເປັນຈິງ ແລະ ລະເມີດຫຼັກການແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ.
ແມ່ນແຕ່ຫຼັກຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ,
ພຣະອົງຍັງດຳລົງຢູ່ດ້ວຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງໃນເປືອກນອກຂອງມະນຸດ
ໃນເວລາພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ພຽງແຕ່ວ່າ ໃນເວລານັ້ນ
ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຮັບໃຊ້ຈຸດປະສົງຢ່າງດຽວໃນການເຮັດໃຫ້ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອ
ງພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງທຳມະດາ. ສະນັ້ນ
ຕົວແທນຂອງພາລະກິດກໍຄືຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ.
ມັນແມ່ນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ
ບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ
ແຕ່ຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ໂດຍແກ່ນແທ້ແລ້ວ
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກກະທຳໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສົມບູນຂອງພຣະອົງ
ບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ.
ຄົນໆໜຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນມະນຸດ ແລະ ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າ,
ຍ້ອນພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ, ມີເປືອກນອກຂອງມະນຸດ ແລະ
ແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດ ແຕ່ພ້ອມນັ້ນ ກໍຍັງມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ.
ຍ້ອນພຣະອົງເປັນມະນຸດທີ່ມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ
ພຣະອົງຈຶ່ງຢູ່ເໝືອມະນຸດທຸກຄົນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ,
ຢູ່ເໝືອມະນຸດທຸກຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ທຳມະກາງທຸກຄົນທີ່ມີຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດຄືກັບພຣະອົງ, ທຳມະກາງທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ,
ມີພຽງແຕ່ພຣະອົງເອງທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ,
ສ່ວນຄົນອື່ນໆແມ່ນເປັນມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ພວກເຂົາທັງໝົດມີຄວາມເປັນມະນຸດ,
ມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນບໍ່ມີສິ່ງໃດນອກຈາກຄວາມເປັນມະນຸດ, ໃນຂະນະດຽວກັນ
ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນັ້ນແມ່ນແຕກຕ່າງ: ໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ
ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແຕ່ທີ່ສຳຄັນກວ່ານັ້ນກໍຄືມີຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ.
ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກການປາກົດຕົວພາຍນອກຂອງເນື້ອໜັງຂອງ
ພຣະອົງ ແລະ ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພຣະອົງ,

ແຕ່ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງແມ່ນຍາກທີ່ຈະເຫັນໄດ້.
ຍ້ອນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງສະແດງອອກພຽງແຕ່ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງມີຄວາມເປັນມະ
ນຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເໝືອນທຳມະຊາດແບບທີ່ມະນຸດໄດ້ຈົນຕະນາການໃຫ້ເປັນ,
ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ຍາກທີ່ສຸດສຳລັບມະນຸດຈະເຫັນໄດ້. ເຖິງແມ່ນໃນບັດຈຸບັນ
ຜູ້ຄົນແມ່ນຍາກຫຼາຍທີ່ຈະຍິ່ງເຖິງແກ່ນແທ້ອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ.
ແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວຢ່າງຍືດຍາວແບບນີ້ ເຮົາຄາດວ່າ
ມັນຍັງເປັນສິ່ງທີ່ລຶກລັບຕໍ່ພວກເຈົ້າຫຼາຍຄົນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ ບັນຫານີ້ງ່າຍຫຼາຍ:
ຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ,
ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນການປະສົມປະສານລະຫວ່າງຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ
ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ການປະສົມປະສານນີ້ຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຈົ້າເອງ,
ພຣະເຈົ້າເອງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

(ຄັດຈາກບົດ “ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

194. ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດດຳລົງຢູ່
ເພື່ອຮັກສາພາລະກິດສັກສິດທີ່ທຳມະດາຜ່ານເນື້ອໜັງ;
ແນວຄິດແບບມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງສະໜັບສະໜູນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະ
ອົງ ແລະ ທຸກກິດຈະກຳທີ່ທຳມະດາທາງຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງ. ຄົນໆໜຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ແນວຄິດແບບມະນຸດຂອງພຣະອົງມີຢູ່
ເພື່ອສະໜັບສະໜູນພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານເນື້ອໜັງ.
ຖ້າເນື້ອໜັງນີ້ບໍ່ມີແນວຄິດແບບມະນຸດປົກກະຕິ
ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຜ່ານເນື້ອໜັງໄດ້ ແລະ
ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດຜ່ານເນື້ອໜັງກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດມີຄວາມຄິດແບບມະນຸດປົກກະຕິ
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຖືກເຈືອປົນໂດຍຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ;
ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດໂດຍໃຊ້ຄວາມຄິດທຳມະດາພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂບັງຄັບ
ທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດດ້ວຍຄວາມຄິດ
ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໂດຍການປະຕິບັດຂອງຄວາມຄິດແບບມະນຸດທີ່ທຳມະດາ.
ບໍ່ວ່າແນວຄິດຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຈະສູງສົ່ງໜ້ອຍຫຼາຍພຽງໃດ
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ໄດ້ມີມົນທົນໂດຍເຫດຜົນ ຫຼື ການຄິດ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຄົ້ນຄິດຂຶ້ນຈາກແນວຄິດຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ
ແຕ່ເປັນການສະແດງອອກໂດຍກົງເຖິງພາລະກິດທີ່ສັກສິດຜ່ານຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ທຸກພາລະກິດແມ່ນພັນທະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ,
ບໍ່ມີສ່ວນໃດເລືອກທີ່ຄົ້ນຄິດຂຶ້ນໂດຍສະໝອງຂອງພຣະອົງ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ການຮັກສາຄົນປ່ວຍ,

ການຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ
 ການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນບໍ່ແມ່ນຜົນຈາກແນວຄິດແບບມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ບໍ່ສາມາດເຮັດສຳເລັດໄດ້ໂດຍມະນຸດຄົນໃດທີ່ມີແນວຄິດແບບມະນຸດ. ໃນຮູບແບບດຽວກັນ
 ພາລະກິດການເອົາຊະນະໃນປັດຈຸບັນ
 ແມ່ນພັນທະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດ,
 ແຕ່ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ,
 ເປັນພາລະກິດທີ່ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ ເຊິ່ງ
 ເປັນພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີມະນຸດທີ່ເປັນເນື້ອໜັງສາມາດເຮັດໄດ້. ສະນັ້ນ
 ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຕ້ອງມີແນວຄິດແບບມະນຸດທຳມະດາ,
 ຕ້ອງມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ,
 ເພາະພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ມີແນວຄິດທຳມະດາ.
 ນີ້ຄືແກ່ນແທ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ນັ້ນກໍຄື
 ແກ່ນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ.
 ກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດ
 ພຣະອົງພຽງແຕ່ອາໄສຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດບອກໄດ້ວ່າ
 ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີໃຜຄົ້ນພົບວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ;
 ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງໃນຖານະທີ່ເປັນມະນຸດທຳມະດາໂດຍສົມບູນແບບຄົນໜຶ່ງ.
 ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາທີ່ບໍ່ມີຫຍັງພິເສດຢ່າງສິ້ນເຊີງຂອງພຣະອົງເປັນເຄື່ອງພິສູດວ່າ
 ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ
 ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນຍຸກແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ,
 ບໍ່ແມ່ນຍຸກແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ. ມັນເປັນເຄື່ອງພິສູດວ່າ
 ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຈິງໃນເນື້ອໜັງມະນຸດຢ່າງສົມບູນ,
 ໃນຍຸກແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
 ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານ.
 ພຣະຄຣິດທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ພຣະວິນຍານເຮັດໃຫ້ເກີດເປັນຈິງ,
 ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ, ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ທຳມະດາ ແລະ ຄວາມຄິດແບບມະນຸດ.
 “ການເຮັດໃຫ້ເກີດເປັນຈິງ” ໝາຍເຖິງພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນມະນຸດ
 ພຣະວິນຍານກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ; ເວົ້າງ່າຍໆກໍຄື
 ເມື່ອພຣະເຈົ້າເອງສະຖິດໃນເນື້ອໜັງໂດຍມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ
 ສະແດງພາລະກິດທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອົງຜ່ານສິ່ງນັ້ນ,
 ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງການເຮັດໃຫ້ເກີດເປັນຈິງ ຫຼື ການບັງເກີດເປັນມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນຖືກຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ.

ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ

ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ຄືກັນກັບມະນຸດທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງໂດຍສິ້ນເຊີງ.

ພຣະອົງມີລັກສະນະພິເສດຂອງພຣະອົງເອງ

ແລະ

ລັກສະນະນີ້ກໍຖືກຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງບໍ່ມີຈຸດອ່ອນ;

ຈຸດອ່ອນຂອງພຣະຄຣິດໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ເກີດຈາກຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ.

ຈຸດອ່ອນນີ້ຈຳກັດຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ

ແຕ່ຂໍ້ຈຳກັດດັ່ງກ່າວແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ຂອບເຂດ ແລະ ເວລາ ແລະ ຢູ່ໃນຂອບເຂດ.

ເມື່ອເຖິງເວລາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ

ພຣະອົງກໍປະຕິບັດໂດຍບໍ່ໃສ່ໃຈຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ.

ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນຖືກຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ນອກຈາກຊີວິດທຳມະດາຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ

ທຸກການກະທຳອື່ນໆຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງແມ່ນໄດ້ຮັບອິດທິພົນ, ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ

ແລະ ໄດ້ຮັບການຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ.

ເຖິງແມ່ນພຣະຄຣິດມີຄວາມເປັນມະນຸດ

ສິ່ງນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງເລີຍ.

ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະຄຣິດຖືກຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ;

ເຖິງແມ່ນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບັນລຸຈຸດພາວະໃນການປະພຶດຂອງພຣະອົງຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ

ສິ່ງນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ກະທົບພາລະກິດທຳມະດາຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ.

ເມື່ອເຮົາກ່າວວ່າ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເລື່ອມໂຊມ ເຮົາໝາຍຄວາມວ່າ

ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະຄຣິດສາມາດຖືກຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງໂດຍກົງ ແລະ ພຣະອົງມີຄວາມສຳນຶກທີ່ສູງກວ່າມະນຸດທຳມະດາ.

ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງເໝາະສົມທີ່ສຸດທີ່ຈະຮັບການຄວບຄຸມໂດຍຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ;

ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງແມ່ນມີຄວາມສາມາດສຸດໃນການສະແດງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ

ພ້ອມທັງມີຄວາມສາມາດສຸດທີ່ຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພາລະກິດດັ່ງກ່າວ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ

ພຣະອົງບໍ່ເບິ່ງຂ້າມໜ້າທີ່ທີ່ມະນຸດໃນເນື້ອໜັງຄວນປະຕິບັດຕາມ;

ພຣະອົງສາມາດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງ.

ພຣະອົງມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງກໍມາຈາກພຣະເຈົ້າເອງ.
 ພຽງແຕ່ພຣະອົງລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ກາຍມາເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງ
 ໂດຍຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ
 ປະກອບມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ;
 ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນໄດ້. ນີ້ຄືການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ
 ມະນຸດບໍ່ສາມາດຮຽນແບບໄດ້. ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງ.
 ພຣະອົງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຈາກມຸມມອງຂອງມະນຸດ; ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະທໍາທີ່ວ່າ
 “ພຣະຄຣິດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນ” ກໍບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜິດເລີຍ.
 ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດກໍຄືການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງນັ້ນເອງ;
 ພຣະອົງໄດ້ຮັບທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດແລ້ວ
 ກ່ອນໜ້າທີ່ພຣະອົງຈະຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຂົາດ້ວຍຊຳ. ພຣະອົງຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງຈາກຄົນອື່ນ
 ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງເອງຫຼຸດພົ້ນຈາກພວກເຂົາ ຍ້ອນສິ່ງທັງໝົດນີ້ປະກອບການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ.
 ບໍ່ວ່າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງແນວໃດ
 ພຣະອົງຈະບໍ່ກະທໍາໃນທ່າທາງທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກມະນຸດ
 ບໍ່ມີການຮຽກຮ້ອງໃດທີ່ ເໝືອໄປກວ່າສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດໄດ້.
 ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທໍາແມ່ນການປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ເພື່ອເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ.
 ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະຄຣິດຢູ່ເໝືອມະນຸດທຸກຄົນ ດ້ວຍເຫດນີ້
 ພຣະອົງຈຶ່ງມີສິດອໍານາດສູງສຸດເໝືອນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງທັງໝົດ.
 ສິດອໍານາດນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ອຸປະນິໄສ ແລະ
 ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ເຊິ່ງກໍານົດຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນີ້
 ບໍ່ວ່າຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງຈະທໍາມະດາພຽງໃດ ກໍບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ວ່າ
 ພຣະອົງມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ; ບໍ່ວ່າພຣະອົງກ່າວຈາກຈຸດຍືນໃດກໍຕາມ ແລະ
 ພຣະອົງເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດກໍຕາມ ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
 ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດຄືການເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

196.

ບຸດມະນຸດທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຜ່ານຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖ່າຍທອດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ.
 ຜ່ານການສະແດງອອກຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ພຣະອົງຍັງໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນເຖິງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສໍາຜັດໄດ້
 ຜູ້ເຊື່ອອາໄສຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເຫັນແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງໃນຮູບຮ່າງທີ່ຈັບຕ້ອງໄດ້,

ເກີດຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດ. ສະນັ້ນ ບຸດມະນຸດທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈຶ່ງເຮັດສິ່ງຕ່າງໆເປັນຮູບປະທຳ ແລະ ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ເຊັ່ນ: ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ສະຖານະ, ລັກສະນະ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ.

ເຖິງແມ່ນລັກສະນະພາຍນອກຂອງບຸດມະນຸດມີຂໍ້ຈຳກັດບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ແມ່ນສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ມີພຽງຄວາມແຕກຕ່າງບາງຢ່າງໃນລັກສະນະຂອງການສະແດງອອກເທົ່ານັ້ນ.

ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດປະຕິເສດວ່າ ບຸດມະນຸດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ທັງໃນລັກສະນະຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນລະຫວ່າງເວລານີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຜ່ານທາງເນື້ອໜັງ, ກ່າວຈາກທັດສະນະຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະນຸດຊາດດ້ວຍຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງບຸດມະນຸດ ແລະ ສິ່ງນີ້ໄດ້ໃຫ້ໂອກາດແກ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຜະເຊີນ ແລະ ພົບກັບພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຳມະກາງມະນຸດຊາດ.

ມັນຍັງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ທຳມະກາງຄວາມຖ່ອມຕົນ ພ້ອມທັງຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ນິຍາມເບື້ອງຕົ້ນກ່ຽວກັບຄວາມແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດຖືກເຮັດສຳເລັດໂດຍພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ທັດສະນະທີ່ພຣະອົງກ່າວນັ້ນແຕກຕ່າງຈາກຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພຣະອົງກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າເອງຢ່າງແທ້ຈິງ ຜູ້ທີ່ມະນຸດຊາດບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິເສດໄດ້! ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປາກົດໃນຮູບຮ່າງຫຍັງກໍຕາມ, ພຣະອົງຈະກ່າວຈາກທັດສະນະໃດກໍຕາມ ຫຼື ພຣະອົງຈະຜະເຊີນກັບມະນຸດໃນລັກສະນະໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ສິ່ງໃດ ນອກຈາກພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ມະນຸດຄົນໃດໜຶ່ງ ຫຼື ມະນຸດຊາດຄົນໃດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິເສດໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

197.

ພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງທີ່ເວົ້າເຖິງໃນບັດຈຸບັນແມ່ນປະຕິບັດພາລະກິດທັງໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານການປາກົດຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ, ພາລະກິດ ແລະ ຊີວິດທາງມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງ ແລະ

ພາລະກິດທາງພຣະເຈົ້າທັງໝົດຂອງພຣະອົງຈົ່ງຈະຖືກບັນລຸ. ຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຖືກລວມເຂົ້າກັນໃຫ້ກາຍເປັນໜຶ່ງ ແລະ ພາລະກິດຂອງທັງສອງຢ່າງ^໗ ແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານທາງພຣະທຳ; ບໍ່ວ່າຈະໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ຫຼື ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄວາມເປັນມະນຸດ, ພຣະອົງກ່າວໃນພາລະກິດທີ່ເປັນມະນຸດ ເພື່ອຜູ້ຄົນຈະມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ເຂົ້າໃຈ. ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຖືກກ່າວອອກຢ່າງແຈ້ງ ແລະ ເຂົ້າໃຈງ່າຍ ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດຈັດກຽມໃຫ້ກັບທຸກຄົນໄດ້; ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະປະກອບດ້ວຍຄວາມຮູ້ ຫຼື ມີການສຶກສາຕ່ຳ ຫຼື ບໍ່, ພວກເຂົາກໍສາມາດຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດໄດ້.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກປະຕິບັດຜ່ານທາງພຣະທຳ ແຕ່ມັນເຕັມໄປດ້ວຍການຈັດກຽມ, ດ້ວຍຊີວິດ, ບໍ່ມີມົນທົນຈາກຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ບໍ່ກ່ຽວພັນເຖິງຄວາມນິຍົມຂອງມະນຸດ ແລະ ປາສະຈາກຂໍ້ຈຳກັດຂອງມະນຸດ, ຢູ່ນອກຂໍ້ຜູກມັດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ; ຖືກປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ ແຕ່ເປັນການສຳແດງເຖິງພຣະວິນຍານໂດຍກົງ.

ຖ້າຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຈຳກັດຕົນເອງໃຫ້ຢູ່ໃນແຕ່ຂອບເຂດໃດໜຶ່ງ ແລ້ວຈະຕ້ອງການຈັດການ, ການວິຮານ ແລະ ວິໄນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເກີດມີການປ່ຽນແປງເລັກນ້ອຍໃນຕົວພວກເຂົາຕະຫຼອດໄປ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຫາກປາສະຈາກພາລະກິດ ຫຼື ການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພວກເຂົາກໍຈະຫັນໄປເບິ່ງຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກວິທີເດີມຂອງພວກເຂົາ; ມີແຕ່ຜ່ານທາງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ຂໍ້ບົກຜ່ອງ ແລະ ຄວາມຂາດເຂີນເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ, ພຽງເມື່ອນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ແທນທີ່ຈະເປັນການຈັດການ ແລະ ວິຮານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນກໍຄືການຈັດກຽມທາງດ້ານບວກ, ການນຳໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອທົດແທນຂໍ້ບົກຜ່ອງທຸກຂໍ້, ນຳໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເປີດເຜີຍທຸກສະພາວະຂອງຜູ້ຄົນ, ນຳໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອນຳທາງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ທຸກຖ້ອຍຄຳຂອງພວກເຂົາ, ທຸກການກະທຳຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອເປີດເຜີຍເຈດຕະນາ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຂົາ; ສິ່ງນີ້ຄືພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ໃນທຳທິຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ ເຈົ້າຄວນຍອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ໂດຍຮັບຮູ້ ແລະ ຍອມຮັບພຣະອົງ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຄວນຍອມຮັບ ແລະ ເຊື່ອຟັງພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະ

ດາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານທາງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທັງຊື່ນຳພາລະກິດມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ເຈົ້າສາມາດເຫັນທັງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ພາລະກິດແຫ່ງສະຫວັນທັງໝົດ; ສິ່ງນີ້ຍິ່ງເປັນຄວາມໝາຍສຳຄັນຕົວຈິງແຫ່ງການບາກົດຕົວທີ່ແທ້ຈິງໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຫັນສິ່ງນີ້ຢ່າງຊັດເຈນ, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຊື່ອມຕໍ່ທຸກພາກສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະເຊົາໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຫຼາຍເກີນໄປໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃສ່ໃຈໜ້ອຍເກີນໄປເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ເຮັດເກີນໄປ ຫຼື ອອກນອກທິດນອກທາງເກີນໄປ. ໂດຍລວມແລ້ວ ຄວາມໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແມ່ນໝາຍເຖິງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ແຫ່ງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ໂດຍຖືກຄວບຄຸມໂດຍພຣະວິນຍານ ທີ່ຖືກສຳແດງອອກຜ່ານທາງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຫັນວ່າ ພຣະອົງມີຊີວິດຊີວາຄືຄົນທົ່ວໄປ, ເປັນຈິງ ແລະ ແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

198. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດເໝືອນການຊົງສ້າງທັງໝົດ. ເນື້ອໜັງທີ່ເປັນທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າກໍປະກອບດ້ວຍສິດອຳນາດເຊັ່ນດຽວກັນ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດທີ່ເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາ ໃນສະຫວັນ. ມະນຸດຄົນໃດກໍບໍ່ສາມາດເຮັດ ຫຼື ຄາດຄິດໄດ້. ພຣະເຈົ້າເອງມີສິດອຳນາດ ສ່ວນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂອງພຣະທຳທີ່ວ່າ “ພຣະຄຣິດເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ”. ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະວິນຍານ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດຟົ້ນໄດ້ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າມາບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຂັດຂວາງ ຫຼື ແຊກແຊງ ຢ່າວ່າແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຂັດແຍ່ງເຊິ່ງກັນແລະກັນເລີຍ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານ ແລະ ເນື້ອໜັງນັ້ນແມ່ນແບບດຽວກັນ. ບໍ່ວ່າພຣະວິນຍານ ຫຼື ເນື້ອໜັງ ທັງສອງປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງດຽວກັນ ແລະ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງພາລະກິດດຽວກັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະວິນຍານ ແລະ ເນື້ອໜັງມີຄຸນສົມບັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄືກັນ; ທັງສອງມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີອົງປະກອບແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ; ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນດີ.

ພຣະອົງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສວຍງາມ ແລະ ຄວາມດີທຸກຢ່າງ ພ້ອມທັງຄວາມຮັກທັງໝົດ. ແມ່ນແຕ່ໃນເນື້ອໜັງ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ. ເຖິງແມ່ນຕ້ອງເສຍສະລະຊີວິດຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍເຕັມໃຈ ແລະ ບໍ່ຕັດສິນໃຈແບບອື່ນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີອົງປະກອບແຫ່ງຄວາມຄິດວ່າຕົນເອງຖືກຕ້ອງ ແລະ ການເຫັນວ່າຕົນເອງສຳຄັນ ຫຼື ການຫຼອກລວງ ແລະ ຄວາມອວດດີ; ພຣະອົງບໍ່ມີອົງປະກອບແຫ່ງຄວາມບໍ່ຊື່ສັດ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າມາຈາກຊາຕານ; ຊາຕານເປັນຕົ້ນເຫດແຫ່ງຄວາມໜ້າລັງກຽດ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດ.

ເຫດຜົນທີ່ມະນຸດມີຄຸນສົມບັດຄ້າຍຄືກັບຂອງຊາຕານກໍຍ້ອນມະນຸດໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມ ແລະ ຈັດການໂດຍຊາຕານ. ພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງມີພຽງແຕ່ລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີລັກສະນະຂອງຊາຕານ. ບໍ່ວ່າພາລະກິດຈະຍາກພຽງໃດ ຫຼື ເນື້ອໜັງຈະອ່ອນແອພຽງໃດ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດໂດຍເນື້ອໜັງ

ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ຢ່າວ່າແຕ່ປະຖົມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງເລີຍ.

ພຣະອົງຍອມທົນທຸກຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດທາງເນື້ອໜັງດີກວ່າຕໍ່ຕຳນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ; ຄືກັບພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນຄຳອະທິຖານວ່າ “ໂອບິດາເອີຍ, ຖ້າເປັນໄດ້ຂໍໃຫ້ຈອກນີ້ເລື່ອນພົ້ນໄປຈາກລູກທ້ອນ ບໍ່ແມ່ນຕາມທີ່ຂ້ານ້ອຍປະສົງ, ແຕ່ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ”. ມະນຸດຈະເລືອກ ແຕ່ພຣະຄຣິດບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນ. ເຖິງພຣະອົງມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ

ພຣະອົງຍັງສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາມອບໝາຍໃຫ້ກັບພຣະອົງຈາກມຸມມອງຂອງມະນຸດ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ສິ່ງທີ່ມາຈາກຊາຕານບໍ່ສາມາດມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແຕ່ເປັນພຽງສິ່ງທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນັ້ນບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມບ່ຽມ

ຢ່າວ່າແຕ່ເຕັມໃຈເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ.

ມະນຸດທຸກຄົນນອກຈາກພຣະຄຣິດສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຮັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໝາຍໃຫ້ໂດຍກົງໄດ້; ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເປັນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເອງທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດ. ການຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາແມ່ນທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດ; ການບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນລັກສະນະຂອງຊາຕານ. ຄຸນສົມບັດສອງຢ່າງນີ້ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນໄດ້ ແລະ ຄົນໃດທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງຊາຕານບໍ່ສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະຄຣິດ. ເຫດຜົນທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແທນພຣະອົງໄດ້ກໍຍ້ອນວ່າ

ມະນຸດບໍ່ມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ.

ມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າໂດຍເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມຫວັງໃນອະນາຄົດຂອງເຂົາ

ແຕ່ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດຄືການເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

199.

ເຖິງແມ່ນລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເປັນຄືກັບມະນຸດແທ້ໆ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຮຽນຮູ້ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ເວົ້າພາສາມະນຸດ ແລະ ບາງເທື່ອ ພຣະອົງເຖິງກັບສະແດງແນວຄິດຂອງພຣະອົງຜ່ານທາງວິທີການ ຫຼື

ຮູບແບບການເວົ້າຂອງມະນຸດຊາດເອງ, ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ວິທີທີ່ພຣະອົງເຫັນມະນຸດ ແລະ ເຫັນແກ່ນແທ້ຂອງສິ່ງຕ່າງໆບໍ່ແມ່ນວິທີດຽວກັນກັບຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມໄດ້ເຫັນມະນຸດຊາດ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງແນ່ນອນ. ທັດສະນະຂອງພຣະອົງ ແລະ

ຄວາມສູງສົ່ງທີ່ພຣະອົງຍືນຢູ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນເສື່ອມຊາມບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້.

ນີ້ກໍຍ້ອນພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງ, ຍ້ອນເນື້ອໜັງທີ່ພຣະອົງສວມໃສ່ກໍມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ສິ່ງທີ່ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງສະແດງອອກກໍເປັນຄວາມຈິງ. ສຳລັບຄົນເສື່ອມຊາມ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກໃນເນື້ອໜັງແມ່ນການສະໜອງຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດ.

ການສະໜອງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນພຽງສຳລັບບຸກຄົນໜຶ່ງ, ແຕ່ສຳລັບມະນຸດຊາດທັງປວງ.

ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ ມີພຽງຄົນຈຳນວນໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນທີ່ຄົບຄ້າສະມາຄົມກັບພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຫວັງໃຍ ແລະ ກັງວົນໃຈພຽງແຕ່ຄົນຈຳນວນສຳກຳມືນີ້.

ເມື່ອໄພພິບັດຈະເກີດຂຶ້ນໃນບໍ່ຊ້າ, ພວກເຂົາກໍຄິດເຖິງລູກຫຼານ, ຜົວເມຍ ຫຼື ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາເອງກ່ອນ. ຢ່າງຫຼາຍສຸດ, ບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຫຼາຍກວ່າ ກໍຈະຄິດເພື່ອຍາດຕິຜົນອຸບາງຄົນ ຫຼື ເພື່ອນທີ່ດີ,

ແຕ່ແມ່ນແຕ່ຄວາມຄິດຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈດັ່ງກ່າວຈະໄປໄກຫຼາຍກວ່ານັ້ນບໍ່? ບໍ່, ບໍ່ມີທາງ! ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຍ້ອນມະນຸດກໍເປັນມະນຸດ ແລະ

ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດເບິ່ງທຸກສິ່ງຈາກຈຸດຍືນ ແລະ ທັດສະນະຂອງມະນຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມທັງສິ້ນ.

ບໍ່ວ່າເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະທຳມະດາສ່ຳໃດ, ບົກກະຕິສ່ຳໃດ, ຕຳຕ້ອຍສ່ຳໃດກໍຕາມ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຄົນຈະຫຼຽວເບິ່ງພຣະອົງດ້ວຍການດູຖູກແບບໃດກໍຕາມ, ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ທ່າທີຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດເຮັດໄດ້,

ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດລອກແບບໄດ້.

ພຣະອົງຈະສັງເກດເບິ່ງມະນຸດຊາດຈາກທັດສະນະຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຈາກຕຳແໜ່ງທີ່ສູງສົ່ງຂອງພຣະອົງດັ່ງພຣະຜູ້ສ້າງ. ພຣະອົງຈະເບິ່ງມະນຸດຊາດຜ່ານແກ່ນແທ້ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເບິ່ງມະນຸດຈາກຈຸດຕ່ຳຕ້ອຍຂອງຄົນທຳມະດາຢ່າງແນ່ນອນ ຫຼື ຈາກທັດສະນະຂອງຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ. ເມື່ອຜູ້ຄົນເບິ່ງມະນຸດຊາດ, ພວກເຂົາກໍ່ເບິ່ງດ້ວຍສາຍຕາຂອງມະນຸດ ແລະ ພວກເຂົາໃຊ້ສິ່ງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ, ກົດລະບຽບ ແລະ ທິດສະດີຂອງມະນຸດເປັນເຄື່ອງວັດແທກຂອງພວກເຂົາ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຂອບເຂດທີ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍຜູ້ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເບິ່ງມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງເບິ່ງດ້ວຍສາຍຕາອັນສັກສິດ ແລະ ພຣະອົງໃຊ້ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງວັດແທກ. ຂອບເຂດນີ້ລວມເຖິງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ນີ້ຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ມະນຸດເສື່ອມຊາມທັງໝົດ. ຄວາມແຕກຕ່າງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍແກ່ນແທ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ, ມັນແມ່ນແກ່ນແທ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ກຳນົດຕົວຕົນ ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາ ພ້ອມທັງທັດສະນະ ແລະ ຈຸດຢືນທີ່ພວກເຂົາເບິ່ງສິ່ງຕ່າງໆ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

200. ບໍ່ວ່າເຈົ້າມີປະສົບການໃນສັງຄົມ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າມີຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງແນວໃດໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ມີປະສົບການໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າແນວໃດ ແມ່ນສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແດງອອກ, ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດວ່າ ພຣະອົງຈະມີປະສົບການໃນສັງຄົມ ຫຼື ບໍ່. ພຣະອົງຮັບຮູ້ເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດເປັນຢ່າງດີ ແລະ ສາມາດເປີດເຜີຍການປະຕິບັດທຸກປະເພດທີ່ເປັນຂອງຄົນທຸກປະເພດ. ພຣະອົງຍິ່ງດີກວ່າໃນການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ພຶດຕິກຳທີ່ເປັນກະບົດຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ທຳມະກາງຄົນໃນໂລກ, ແຕ່ພຣະອົງຮັບຮູ້ເຖິງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມທັງໝົດຂອງຄົນໃນໂລກ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງບໍ່ຈັດການກັບໂລກ, ພຣະອົງກໍ່ຮູ້ຈັກກົດລະບຽບໃນການຈັດການກັບໂລກ ຍ້ອນພຣະອົງເຂົ້າໃຈເຖິງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດຢ່າງສົມບູນ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານທີ່ຕາຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ຫຼູຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນ ທັງໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ໃນອະດີດ. ນີ້ລວມເຖິງສະຕິບັນຍາທີ່ບໍ່ແມ່ນປັດຊະຍາສຳລັບການດຳລົງຊີວິດ ແລະ

ສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ໃຫ້ຜູ້ຄົນຍິ່ງເຖິງໄດ້ຍາກ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ນັ້ນກໍຄື ເປີດເຜີຍກັບຜູ້ຄົນ ແລະ ຍັງລົ້ວຈາກຜູ້ຄົນ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນພິເສດເປັນ, ແຕ່ແມ່ນຄຸນລັກສະນະໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະວິນຍານ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເດີນທາງອ້ອມໂລກ ແຕ່ຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບໂລກ. ພຣະອົງພົບພໍ້ “ລົງໂທນ” ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ຫຼື ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ພຣະອົງສະແດງພຣະທຳທີ່ຢູ່ເໜືອກວ່າຄວາມຮູ້ ແລະ ເໜືອກວ່າມະນຸດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ທຳມະກາງກຸ່ມຄົນທີ່ໄກໆຈ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈທຳນຽມ ແລະ ຊີວິດຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພຣະອົງສາມາດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດຊາດໃຊ້ຊີວິດຕາມຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາໄດ້, ໃນຂະນະດຽວກັນກໍເປີດເຜີຍພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຕ່ຳຕ້ອຍຂອງມະນຸດຊາດ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ເຊິ່ງສູງກວ່າຄົນທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດເນື້ອ. ສຳລັບພຣະອົງ ມັນບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງຜະເຊີນກັບຊີວິດສັງຄົມທີ່ຊັບຊ້ອນ, ຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ສົກກະປົກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດ ແລະ ເປີດເຜີຍເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງທົ່ວເຖິງ. ຊີວິດສັງຄົມທີ່ສົກກະປົກບໍ່ໄດ້ສັ່ງສອນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງພຽງແຕ່ເປີດເຜີຍການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຈັດກຽມມະນຸດດ້ວຍປະສົບການ ແລະ ບົດຮຽນໃນການຈັດການກັບໂລກນີ້. ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງສືບສວນສັງຄົມ ຫຼື ຄອບຄົວຂອງມະນຸດ ເມື່ອພຣະອົງຈັດຕັ້ງມະນຸດດ້ວຍຊີວິດ. ການເປີດເຜີຍ ແລະ ການພິພາກສາມະນຸດບໍ່ແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງປະສົບການຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ; ມັນເປັນການເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດຫຼັງຈາກທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດເປັນເວລາດົນນານ ແລະ ກຽດຊັງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດທັງໝົດແມ່ນການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ສະແດງເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້, ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດເນື້ອສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

201. ພາລະກິດ ແລະ ການສະແດງຂອງພຣະຄຣິດກຳນົດທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງສາມາດເຮັດສຳເລັດດ້ວຍຫົວໃຈຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ພຣະອົງສາມາດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ສະຫວັນດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການເປີດເຜີຍຢ່າງທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງກໍຖືກກຳນົດໂດຍທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ; ເຫດຜົນຂອງການເປີດເຜີຍຢ່າງທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງຖືກເອີ້ນແບບນັ້ນກໍອ້ອນວ່າ

ການສະແດງຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນການຮຽນແບບ ຫຼື ຜົນຈາກການສຶກສາຂອງມະນຸດ ຫຼື ຜົນຈາກການບູກຜັງເປັນເວລາຫຼາຍປີຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ ຫຼື ປະດັບປະດາພຣະອົງເອງດ້ວຍສິ່ງນັ້ນ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນເປັນທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ. ມະນຸດອາດປະຕິເສດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ການສະແດງຂອງພຣະອົງ, ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕະຫຼອດທັງຊີວິດແຫ່ງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດໄດ້ວ່າ ພຣະອົງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງ; ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດໄດ້ວ່າ ພຣະອົງມາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດຄວາມຈິງໃຈທີ່ພຣະອົງສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາບຫຼັກຂອງພຣະອົງບໍ່ເປັນທີ່ພິຈາລະນາຄວາມຮູ້ສຶກ, ການສົນທະນາຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍບັນຍາກາດທີ່ພິເສດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະທ້ານໂລກ ຫຼື ສັນສະເຫຼືອນສະຫວັນຕາມທີ່ມະນຸດຈົນຕະນາການ, ຄວາມຈິງກໍຄື ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ ຜູ້ເຊິ່ງປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງ, ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະບິດາທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດ. ຄວາມຈິງນີ້ຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອ ແຕ່ກໍເປັນຈິງຢ່າງແນ່ນອນ. ເມື່ອພັນທະກິດຂອງພຣະຄຣິດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍສົມບູນແລ້ວ ມະນຸດຈະສາມາດເຫັນຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ. ໃນເວລານັ້ນ ບົດສະຫຼຸບຂອງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງສາມາດຍືນຍັນໄດ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະທຳທີ່ກາຍເປັນມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ຄືກັນກັບເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດເນື້ອຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດຄືການເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

202. ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະຄຣິດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະຄຣິດທີ່ສາມາດມອບຄວາມຈິງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຫຼາຍເກີນໄປກວ່າສິ່ງນີ້ ຍ້ອນພຣະອົງມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະຕິບັນຍາໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ສາມາດຍິ່ງເຖິງໄດ້. ຜູ້ຄົນທີ່ເອີ້ນຕົນເອງວ່າ ພຣະຄຣິດ ແຕ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແມ່ນນັກຫຼອກລວງ.

ພຣະຄຣິດບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນການບາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ພຣະອົງຍັງເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເນື້ອໜັງພິເສດ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດທ່າມກາງມະນຸດ.
ເນື້ອໜັງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄົນໃດສາມາດທົດແທນໄດ້
ແຕ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດແບກຫາບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ
ສຳແດງຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ
ສະໜອງຊີວິດໃຫ້ກັບມະນຸດ. ບໍ່ໄວກໍຊ້າ
ຜູ້ທີ່ປອມແບງເປັນພຣະຄຣິດເຫຼົ່ານັ້ນຈະລົ້ມລະລາຍໄປໝົດ,
ເຖິງພວກເຂົາຈະອ້າງວ່າເປັນພຣະຄຣິດ ພວກເຂົາບໍ່ມີທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ມະນຸດບໍ່ສາມາດອະທິບາຍຄວາມແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດໄດ້,
ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເອງທີ່ສາມາດຕອບຄຳຖາມ ແລະ ຕັດສິນໃຈໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມອບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້”
ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

203. ເນື້ອໜັງທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ.
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສູງສຸດ; ພຣະອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ, ບໍລິສຸດ ແລະ ຊອບທຳ.
ໃນທຳນອງດຽວກັນນັ້ນ, ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງກໍສູງສຸດ, ຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ, ບໍລິສຸດ ແລະ
ຊອບທຳເຊັ່ນກັນ. ເນື້ອໜັງດັ່ງກ່າວແມ່ນພຽງແຕ່ສາມາດເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ແລະ
ເປັນປະໂຫຍດແກ່ມະນຸດຊາດ, ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດ, ມີສະຫງ່າລາສີ ແລະ ອຶ່ງໃຫຍ່;
ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ລະເມີດຄວາມຈິງ, ລະເມີດສິນທຳ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ
ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພຣະອົງຈະສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ທ່ລະຍົດພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ;
ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງມີແກ່ນແທ້ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ຍ້ອນເປັນມະນຸດ
ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ;
ຊາຕານບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າເສື່ອມຊາມໄດ້. ສະນັ້ນ, ເຖິງວ່າມະນຸດ ແລະ
ພຣະຄຣິດຈະອາໄສຢູ່ພາຍໃນຜູ້ທີ່ດຽວກັນ, ມີພຽງແຕ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຊາຕານຄອບງຳ,
ນຳໃຊ້ ແລະ ດັກຈັບ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ພຣະຄຣິດແມ່ນມີຄວາມແຂງແກ່ນຕໍ່ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານຢູ່ຕະຫຼອດການ ຍ້ອນວ່າ
ຊາຕານຈະບໍ່ສາມາດຂຶ້ນໄປຢູ່ບ່ອນທີ່ສູງທີ່ສຸດຈັກເທື່ອ ແລະ
ຈະບໍ່ສາມາດຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ. ມື້ນີ້, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ
ມີແຕ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ທີ່ທ່ລະຍົດເຮົາ.
ການທ່ລະຍົດຈະບໍ່ເປັນບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຄຣິດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.

204.

ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນເນື້ອໜັງກໍຍ້ອນວ່າ

ເປົ້າໝາຍແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນວິນຍານຂອງຊາຕານ ຫຼື ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຮູບຮ່າງ, ແຕ່ເປັນມະນຸດ ຜູ້ເຊິ່ງມີເນື້ອໜັງ ແລະ ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ແນ່ນອນ ຍ້ອນວ່າເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ,

ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດທີ່ມີເນື້ອໜັງເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ;

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເພາະວ່າ ມະນຸດເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການເສື່ອມຊາມ,

ພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເປັນເປົ້າໝາຍຢ່າງດຽວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ. ມະນຸດເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຕ້ອງຕາຍ, ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດ ແລະ ພຣະເຈົ້າຄືສິ່ງດຽວທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນໄດ້. ໃນວິທີນີ້, ພຣະເຈົ້າຕ້ອງກາຍເປັນເນື້ອໜັງທີ່ມີຄຸນລັກສະນະຄືກັບມະນຸດເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງອາດບັນລຸຜົນຫຼາຍຂຶ້ນ.

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ມະນຸດມີເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຄວາມຜິດບາບ ຫຼື ຖອນຕົວອອກຈາກເນື້ອໜັງໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ທາດແທ້ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແຕກຕ່າງຈາກທາດແທ້ ແລະ ຕົວຕົນຂອງມະນຸດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ,

ແຕ່ລັກສະນະພາຍນອກຂອງພຣະອົງແມ່ນຄືກັນກັບມະນຸດ,

ພຣະອົງມີລັກສະນະພາຍນອກຂອງຄົນທຳມະດາ ແລະ ດຳເນີນຊີວິດແບບຄົນທຳມະດາ ແລະ ຄົນທີ່ເຫັນພຣະອົງກໍບໍ່ສາມາດແຍກແຍະຄວາມແຕກຕ່າງຈາກຄົນທຳມະດາໄດ້.

ລັກສະນະພາຍນອກທີ່ທຳມະດາ

ແລະ

ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດານີ້ແມ່ນພຽງພໍສຳລັບພຣະອົງໃນການປະຕິບັດພາລະກິດອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ.

ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທຳມະກາງມະນຸດ

ແລະ

ທຳມະກາງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ກໍຍັງຊ່ວຍໃຫ້ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໃນທຳມະກາງມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍຫຼາຍປະການໃນທຳມະກາງມະນຸດ,

ຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍດັ່ງກ່າວກໍບໍ່ມີຜົນກະທົບໃດໆຕໍ່ພາລະກິດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ. ສະຫຼຸບກໍຄື ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາຂອງພຣະອົງມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ.

ເຖິງແມ່ນຄົນສ່ວນຫຼາຍບໍ່ຍອມຮັບຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ,

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍຍັງມີປະສິດທິພາບ

ແລະ

ປະສິດທິພາບເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກບັນລຸອັນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງພຣະອົງ. ແນ່ນອນ
ບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສໃນສິ່ງນີ້ເລີຍ. ຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ,

ມະນຸດໄດ້ຮັບຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງເປັນສິບເທົ່າ ຫຼື

ເປັນສິບສອງເທົ່າຫຼາຍກວ່າແນວຄິດທີ່ມີຢູ່ໃນທຳມະກາງມະນຸດກ່ຽວກັບຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ
ຂອງພຣະອົງ ແລະ ແນວຄິດດັ່ງກ່າວຈະຖືກພາລະກິດຂອງພຣະອົງກິນກິນໃນທີ່ສຸດ.
ແລ້ວຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ບັນລຸ ເຊິ່ງໝາຍເຖິງ ຄວາມຮູ້ທີ່ມະນຸດມີກ່ຽວກັບພຣະອົງ
ແມ່ນຈະມີຫຼາຍກວ່າແນວຄິດຂອງມະນຸດທີ່ມີກ່ຽວກັບພຣະອົງ.

ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະສາມາດຈົນຕະນາການ ຫຼື ຊັງຊາພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງໄດ້,
ເພາະວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງບໍ່ຄືເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດທົ່ວໄປ;

ເຖິງແມ່ນຮູບລັກສະນະພາຍນອກຈະຄ້າຍຄືກັນ, ແຕ່ທາດແທ້ແມ່ນບໍ່ຄືກັນ.

ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເກີດມີຫຼາຍແນວຄິດທຳມະກາງມະນຸດທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ

ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຍັງສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ຫຼາຍຢ່າງ ແລະ
ເຖິງກັບສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດຄົນອື່ນໆທີ່ມີຮ່າງກາຍພາຍນອກຄ້າຍຄືພຣະອົງ. ເນື່ອງຈາກວ່າ
ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງມະນຸດ
ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດຢັ້ງເຖິງ ຫຼື ເຂົ້າໃຈພຣະອົງໄດ້ຢ່າງສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

205. ມະນຸດຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ
ພວກເຂົາແມ່ນສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງທີ່ສຸດໃນບັນດາສິ່ງຖືກສ້າງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ
ມະນຸດຈຶ່ງຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນມະນຸດ,
ບໍ່ແມ່ນຊາຕານ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ ແລະ
ວິນຍານຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພວກມານຮ້າຍ.

ຊາຕານແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍລ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ມະນຸດເປັນເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດກໍຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ,
ສະນັ້ນສິ່ງທຳອິດທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈຶ່ງຕ້ອງເປັນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ.

ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ ແລະ

ມັນໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ຈົນເຖິງກັບຕໍ່ຕ້ານ ແລະ

ປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ. ເນື້ອໜັງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ດີດ້ານທີ່ສຸດ ແລະ

ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະຍາກໄປກວ່າການຈັດການ ຫຼື ບ່ຽນແບງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເນື້ອໜັງ.

ຊາຕານກາຍເປັນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເພື່ອກໍ່ກວນຄວາມວຸ້ນວາຍ ແລະ

ໃຊ້ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເພື່ອລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ທຳລາຍແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງກາຍເປັນຊາຕານ ແລະ
 ສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ, ພວກເຂົາຕ້ອງຖືກເອົາຊະນະກ່ອນ.
 ມັນເປັນຍ້ອນສິ່ງນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຮັບເອົາການທຳທາຍ ແລະ
 ກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາທີ່ຈະປະຕິບັດ ແລະ
 ສູ້ຮົບກັບຊາຕານ. ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ ຜູ້ທີ່ຖືກເສື່ອມຊາມ
 ແລະ ເພື່ອເອົາຊະນະ ແລະ ທຳລາຍລ້າງຊາຕານ ຜູ້ເຊິ່ງກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ.
 ພຣະອົງເອົາຊະນະຊາຕານຜ່ານພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ພົ້ນຈາກການເສື່ອມຊາມໄປພ້ອມໆກັນ. ສະນັ້ນ
 ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງແກ້ໄຂສອງບັນຫາບາດດຽວພ້ອມກັນ. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ,
 ກ່າວໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ຮັບພາລະກິດທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເພື່ອເຮັດວຽກກັບມະນຸດ ແລະ
 ເອົາຊະນະມະນຸດໄດ້ດີຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນຄັ້ງສຸດທ້າຍທີ່ພຣະເຈົ້າຈະກາຍເປັນເນື້ອໜັງ,
 ເຊິ່ງພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຈະສິ້ນສຸດລົງໃນເນື້ອໜັງ.
 ພຣະເຈົ້າຈະຈັດແຈງມະນຸດທຸກຄົນອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ,
 ພຣະອົງຈະສິ້ນສຸດການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ສິ້ນສຸດພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງອີກດ້ວຍ.
 ຫຼັງຈາກພາລະກິດທັງໝົດທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ,
 ພຣະອົງຈະມີໄຊຊະນະຢ່າງສົມບູນ. ການປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ,
 ພຣະເຈົ້າຈະເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ ແລະ ຮັບເອົາມະນຸດຊາດໂດຍສົມບູນ.
 ນີ້ບໍ່ແມ່ນໝາຍເຖິງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດບໍ່?
 ເມື່ອພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ
 ຫລັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ,
 ຊາຕານຈະບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມອີກຕໍ່ໄປ.
 ພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການໄຖ່ບາບ ແລະ
 ການອະໄພຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ. ບັດນີ້ ມັນຄືພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ແລະ
 ການຮັບເອົາມະນຸດຊາດທັງໝົດ ເພື່ອວ່າຊາຕານຈະບໍ່ມີທຶນທາງເຮັດພາລະກິດຂອງມັນອີກຕໍ່ໄປ
 ແລະ ຈະສູນເສຍຢ່າງສົມບູນ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະມີໄຊຊະນະຢ່າງສົມບູນ.
 ນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງເນື້ອໜັງ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າເອງປະຕິບັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ”
 ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

206. ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຕາບອດສະໜິດ
 ແລະ ຖືກທຳລາຍຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ເຫດຜົນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດວ່າ

ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ກໍຍ້ອນວ່າ
 ເປົ້າໝາຍທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ລອດພົ້ນແມ່ນມະນຸດ ຜູ້ທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ
 ຍ້ອນຊາຕານຍັງເຊື່ອເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເພື່ອລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ຄວາມຈິງແລ້ວ ຄືພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ
 ໃນເວລາດຽວກັນ ມະນຸດກໍຍັງເປັນເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທຳນອງນີ້,
 ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີ.
 ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເສື່ອມຊາມ ແລະ ມະນຸດກາຍເປັນຕົວຕົນຂອງຊາຕານ ແລະ
 ກາຍເປັນເປົ້າໝາຍທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເອົາຊະນະ. ໃນທຳນອງນີ້,
 ພາລະກິດແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ແລະ
 ການຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດຊາດໃຫ້ພົ້ນຈົ່ງເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
 ພຣະເຈົ້າຕ້ອງກາຍເປັນມະນຸດເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ເປັນຈິງທີ່ສຸດ.
 ເມື່ອພຣະເຈົ້າກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ, ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ
 ພຣະອົງກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ. ເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ,
 ພຣະອົງກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານ ແລະ
 ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃນອະນາຈັກຝ່າຍວິນຍານນັ້ນເປັນຈິງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
 ຜູ້ທີ່ຖືກເອົາຊະນະແມ່ນມະນຸດ, ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ,
 ຜູ້ທີ່ຖືກເອົາຊະນະແມ່ນຕົວຕົນຂອງຊາຕານ (ແນ່ນອນ, ນີ້ກໍຍັງແມ່ນມະນຸດ),
 ຜູ້ທີ່ເປັນສັດຕູກັບພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໃນທີ່ສຸດກໍຍັງແມ່ນມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນີ້,
 ມັນຍິ່ງຈຳເປັນສຳລັບພຣະອົງທີ່ຈະກາຍເປັນມະນຸດທີ່ມີຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ
 ເພື່ອວ່າ ພຣະອົງຈະສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານຢ່າງແທ້ຈິງ, ເອົາຊະນະມະນຸດຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ
 ແລະ ມີຮ່າງກາຍທີ່ຄືກັບພຣະອົງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຜູ້ທີ່ມີຮ່າງກາຍຄືກັບພຣະອົງ
 ແລະ ຖືກຊາຕານທຳລາຍ. ສັດຕູຂອງພຣະອົງແມ່ນມະນຸດ,
 ເປົ້າໝາຍແຫ່ງການເອົາຊະນະຂອງພຣະອົງກໍແມ່ນມະນຸດ ແລະ
 ເປົ້າໝາຍແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງກໍແມ່ນມະນຸດ ຜູ້ທີ່ຖືກພຣະອົງສ້າງ. ສະນັ້ນ
 ພຣະອົງຕ້ອງກາຍເປັນມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງງ່າຍທີ່ສຸດ.
 ພຣະອົງສາມາດເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ພຣະອົງສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດຊາດໃຫ້ພົ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ”
 ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

207.

ການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໂດຍໃຊ້ວິທີການຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ
 ຕົວຕົນຂອງພຣະວິນຍານໂດຍກົງ, ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ສາມາດສຳຜັດ ຫຼື

ເຫັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໄດ້ ຫຼື ມະນຸດບໍ່ສາມາດຫຍັບເຂົ້າໃກ້ໄດ້.
ຖ້າພຣະອົງພະຍາຍາມຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນໃນລັກສະນະຂອງພຣະວິນຍານ,
ມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງໄດ້.
ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສວມໃສ່ຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງ,
ມັນກໍຈະບໍ່ມີທາງທີ່ມະນຸດຈະຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນນີ້ໄດ້.
ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ມີຫົນທາງໃນການເຂົ້າຫາພຣະອົງ, ເຊັ່ນດຽວກັນ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຂົ້າໃກ້ກ້ອນເມກຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້.
ມີພຽງການກາຍມາເປັນມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງເທົ່ານັ້ນ, ນັ້ນກໍຄື
ມີພຽງແຕ່ການເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງສະຖິດເຂົ້າໃນຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດທີ່ພຣະອົງບັງເກີດເຂົ້າ
ສູ່ເທົ່ານັ້ນ
ພຣະອົງຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດພຣະທຳໃນທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໄດ້ເປັນການສ່ວນ
ຕົວ. ແລ້ວເມື່ອນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະອົງດ້ວຍຕົວເຂົາເອງ
ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ການຄອບຄອງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ
ດ້ວຍວິທີນີ້ຈຶ່ງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ,
ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ມາຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ
ເລືອດເນື້ອສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ ຫຼື
ບໍ່ມີມະນຸດແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້.
ຖ້າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍກົງໃນທ່າມກາງມະນຸດ,
ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍຈະຖືກໂຈມຕີໃຫ້ລົ້ມລົງ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີທາງຈະໄດ້ສຳຜັດກັບພຣະເຈົ້າ,
ພວກເຂົາຈະຖືກຊາຕານຈັບເປັນຊະເລີຍຢ່າງສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

208.

ເຫດຜົນດຽວທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງກໍຍ້ອນຄວາມຕ້ອງການຂອງ
ມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມນີ້. ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການເສຍສະຫຼະ ແລະ ການທົນທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງກໍເພື່ອເຫັນແກ່ມະນຸດຊາດ ແລະ
ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ບໍ່ມີຂໍ້ດີ ແລະ ຂໍ້ເສຍ ຫຼື ລາງວັນສຳລັບພຣະເຈົ້າ;
ພຣະອົງຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນເກັບກ່ຽວໃດໆໃນອະນາຄົດ, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ຕິດໜັ້ນພຣະເຈົ້າແຕ່ດັ່ງເດີມ.
ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳ ແລະ
ເສຍສະຫຼະສຳລັບມະນຸດຊາດບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງໄດ້ຮັບລາງວັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່,
ແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ມະນຸດທັງໝົດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຈະປະກອບດ້ວຍຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍຢ່າງທີ່ບໍ່ສາມາດຈົນ

ຕະນາການໄດ້, ແຕ່ຜົນໄດ້ຮັບ ໃນທີ່ສຸດ
 ແມ່ນເລີດເກີນກວ່າຜົນຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານປະຕິບັດໂດຍກົງ.
 ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມລຳບາກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ
 ເນື້ອໜັງແມ່ນບໍ່ສາມາດມີຕົວຕົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແບບດຽວກັບພຣະວິນຍານ,
 ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດສິ່ງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດແບບດຽວກັບພຣະວິນຍານ,
 ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພຣະອົງຈະມີສິດອຳນາດຄືກັບພຣະວິນຍານ.
 ແຕ່ທາດແທ້ແຫ່ງພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້
 ແມ່ນຢູ່ເໜືອທາດແທ້ຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານປະຕິບັດໂດຍກົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ
 ເນື້ອໜັງນີ້ເອງທີ່ເປັນຄຳຕອບຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດ.
 ເພື່ອໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບຄວາມລອດຟົ້ນ,
 ຄຸນຄ່າການນຳໃຊ້ຂອງພຣະວິນຍານແມ່ນຕຳກວ່າຝ່າຍເນື້ອໜັງຫຼາຍ:
 ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານສາມາດຄວບຄຸມທົ່ວຈັກກະວານ, ທົ່ວພູເຂົາ, ແມ່ນ້ຳ, ທະເລສາບ
 ແລະ ທົ່ວມະຫາສະມຸດ,
 ແຕ່ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງແມ່ນເຊື່ອມໂຍງຢ່າງມີປະສິດທິພາບກັບມະນຸດທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງ
 ຜັດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຮ່າງກາຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້
 ແມ່ນເປັນຮ່າງກາຍທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈໄດ້ໂດຍມະນຸດ ແລະ
 ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
 ສາມາດສ້າງຄວາມປະທັບໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບການກະທຳຕົວຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ.
 ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຖືກບົກຄຸມດ້ວຍຄວາມເລິກລັບ, ມັນຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຢັ້ງເຖີງ ແລະ
 ຍິ່ງຍາກຫຼາຍທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຫັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
 ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດພຽງແຕ່ເພິ່ງພາຈົນຕະນາການທີ່ຫວ່າງເປົ່າເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່,
 ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງແມ່ນທຳມະດາ ແລະ ອີງຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ມີສະຕິບັນຍາເປັນເລີດ
 ແລະ ເປັນຄວາມຈິງທີ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນດ້ວຍຕາຂອງມະນຸດ;
 ມະນຸດສາມາດຜະເຊີນກັບສະຕິບັນຍາແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ
 ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ຈົນຕະນາການຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນຄວາມແນ່ນອນ ແລະ
 ຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ.
 ພຣະວິນຍານສາມາດເຮັດພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ມະນຸດເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ແລະ
 ຍາກທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາຈົນຕະນາການ, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານ,
 ການເຄື່ອນໄຫວຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານ,
 ແຕ່ສຳລັບມະນຸດທີ່ມີຄວາມຄິດ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ສະໜອງຄວາມໝາຍຢ່າງຊັດເຈນເລີຍ.
 ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນພຽງແຕ່ສະໜອງຄວາມໝາຍແບບເລື່ອນລອຍ ຫຼື ບໍ່ຈະແຈ້ງ ແລະ
 ບໍ່ສາມາດໃຫ້ການແນະນຳດ້ວຍຄຳເວົ້າໄດ້. ແຕ່,

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງແມ່ນແຕກຕ່າງຫຼາຍ ນັ້ນກໍຄື
ພາລະກິດນັ້ນມີການນຳພາຂອງພຣະທຳຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ມີຄວາມປະສົງທີ່ຊັດເຈນ ແລະ
ມີເປົ້າໝາຍຢ່າງຈະແຈ້ງ. ດັ່ງນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງງົມຫາ ຫຼື
ໃຊ້ຈົນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄາດເດົາເລີຍ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມຊັດເຈນຂອງພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງ ແລະ
ມັນແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຫຼາຍ.
ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານພຽງແຕ່ເໝາະສົມສຳລັບຂອບເຂດທີ່ຈຳກັດ ແລະ
ບໍ່ສາມາດແທນພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງໄດ້.
ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີເປົ້າໝາຍທີ່ແນ່ນອນ ແລະ ມີຄວາມຈຳເປັນ ແລະ
ເປັນຈິງຫຼາຍທີ່ສຸດ, ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງມີຄຸນຄ່າຫຼາຍກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ.
ພາລະກິດທີ່ມີຄຸນຄ່າສູງສຸດຕໍ່ມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມແມ່ນພາລະກິດທີ່ສະໜອງພຣະທຳທີ່ຖືກຕ້ອງ,
ມີເປົ້າໝາຍທີ່ຊັດເຈນໃນການສະແຫວງຫາ ແລະ ສາມາດເຫັນ ແລະ ສຳຜັດໄດ້.
ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດທີ່ເປັນຈິງ ແລະ
ການນຳພາທີ່ຖືກກັບສະພາບການເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເໝາະສົມກັບລົດນິຍົມຂອງມະນຸດ ແລະ
ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດທີ່ເປັນຈິງເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຊົ່ວຊ້ານັ້ນໄດ້.
ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ໄດ້;
ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກອຸປະນິໄສ
ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຊ້າທີ່ຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ພຣະວິນຍານມີທາດແທ້ໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດເຊັ່ນນີ້ໄດ້.
ຖ້າພຣະວິນຍານປະຕິບັດພາລະກິດພຽງຜູ້ດຽວ,
ແລ້ວມັນກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງມີປະສິດທິພາບ,
ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຫຼາຍຄົນໄດ້ກາຍເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ
ຍ້ອນເນື້ອໜັງນີ້, ເມື່ອພຣະອົງສະຫຼຸບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຈະບໍ່ພຽງແຕ່ເຊົາເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ
ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນພະຍານຂອງພຣະອົງ.
ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນພະຍານທີ່ຖືກພຣະອົງເອົາຊະນະ, ພະຍານທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະອົງ ແລະ
ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກພຣະອົງໄດ້.
ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທາງຜ່າຍເນື້ອໜັງທີ່ມີຕໍ່
ມະນຸດ ແລະ
ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງເນື້ອໜັງນີ້ທີ່ມີຕໍ່ຄວາມໝາຍຂອງການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ,

ຈະຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ການເຕີບໂຕຂອງຊີວິດມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ຈະຮູ້ຈັກວ່າ ເນື້ອໜັງນີ້ຈະກາຍເປັນນ້ຳພຸດທະຊີວິດທີ່ມີຈິດວິນຍານ
ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ສາມາດອອກຫ່າງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

209. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເນື້ອໜັງທີ່ເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄກຈາກຄວາມຄ້າຍຄືກັບຕົວຕົນ
ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ
ເບິ່ງຄືກັບວ່າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບສະຖານະຕົວຈິງຂອງພຣະອົງ, ເນື້ອໜັງນີ້
ເຊິ່ງບໍ່ມີພາບລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ
ແມ່ນສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໂດຍກົງໄດ້.
ເຊິ່ງສິ່ງດັ່ງກ່າວຄືຄວາມໝາຍ ແລະ ຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ມັນຄືຄວາມໝາຍ ແລະ ຄຸນຄ່ານີ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ຍອມຮັບໄດ້.
ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດທຸກຄົນເຄົາລົບພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ດູກູກເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເບິ່ງ ຫຼື ຄິດແນວໃດກໍຕາມ, ຄວາມໝາຍ ແລະ
ຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງຂອງເນື້ອໜັງແມ່ນມີຫຼາຍກວ່າພຣະວິນຍານ. ແນ່ນອນ,
ນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມເທົ່ານັ້ນ. ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ
ແລະ ປາຖະໜາຫາການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານສາມາດສະໜອງພຽງແຕ່ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃຈ ຫຼື
ການເປີດເຜີຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມມະຫັດສະຈັນທີ່ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້
ແລະ ບໍ່ສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້; ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ມັນຍິ່ງໃຫຍ່, ເປັນເລີດ ແລະ
ເປັນຕາຍອ້ອຍສັນລະເສີນ, ນອກນັ້ນກໍຍັງເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ ຫຼື
ສິ່ງທີ່ທຸກຄົນບໍ່ສາມາດຮັບໄດ້. ມະນຸດ ແລະ
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດພຽງແຕ່ເຝົ້າເບິ່ງກັນແລະກັນຈາກທາງໄກ
ຄືກັບວ່າມີໄລຍະທາງທີ່ໄກຫຼາຍລະຫວ່າງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນໄດ້ຈັກເທື່ອ
ເໝືອນກັບວ່າຖືກແຍກອອກຈາກກັນໂດຍເສັ້ນແບ່ງທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງກໍຄື
ນີ້ແມ່ນພາບລວງຕາທີ່ພຣະວິນຍານມອບໃຫ້ກັບມະນຸດ ເຊິ່ງນັ້ນເປັນເພາະວ່າ ພຣະວິນຍານ ແລະ
ມະນຸດບໍ່ແມ່ນປະເພດດຽວກັນ ແລະ ພຣະວິນຍານ ແລະ ມະນຸດຈະບໍ່ຢູ່ຮ່ວມໂລກດຽວກັນຈັກເທື່ອ
ແລະ ເປັນຍ້ອນພຣະວິນຍານບໍ່ມີສິ່ງໃດເໝືອນມະນຸດເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີພຣະວິນຍານ,
ຍ້ອນພຣະວິນຍານບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດຕ້ອງການທີ່ສຸດໂດຍກົງໄດ້.
ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງມອບເປົ້າໝາຍທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບມະນຸດໃນການສະແຫວງຫາ,
ມອບພຣະທຳທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະອົງເປັນຈິງ ແລະ ທຳມະດາ, ພຣະອົງຖ່ອມຕົນ

ແລະ ບົກກະຕິ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດອາດຈະຢ່າເກງພຣະອົງ, ແຕ່ສຳລັບຫຼາຍຄົນ ພຣະອົງແມ່ນງ່າຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ນັ້ນກໍຄື ມະນຸດສາມາດເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເບິ່ງພຣະອົງຈາກໄກໆ. ເນື້ອໜັງນີ້ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ມະນຸດເຂົ້າເຖິງໄດ້, ບໍ່ໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກ ຫຼື ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຢັ້ງເຖິງໄດ້, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດເຫັນ ແລະ ສາມາດສຳຜັດໄດ້, ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ເນື້ອໜັງດັ່ງກ່າວແມ່ນຢູ່ໃນໂລກດຽວກັນກັບມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

210. ບັດນີ້ ມະນຸດເຫັນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນພິເສດແທ້ໆ ແລະ ມີຫຼາຍສິ່ງໃນພາລະກິດດັ່ງກ່າວນັ້ນທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມເລິກລັບ ແລະ ການອັດສະຈັນ. ສະນັ້ນ ຫຼາຍຄົນຈຶ່ງຍອມຈຳນົນ. ບາງຄົນບໍ່ເຄີຍຍອມຕໍ່ມະນຸດຄົນໃດຈັກເທື່ອຕັ້ງແຕ່ມີເກີດຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຫັນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນມື້ນີ້ ພວກເຂົາກໍຍອມຢ່າງສົມບູນໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ ແລະ ບໍ່ກ້າກວດສອບ ຫຼື ເວົ້າສິ່ງອື່ນໆອີກ. ມະນຸດຊາດໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະທຳ ແລະ ນອນກາບລົງພາຍໃຕ້ການພິພາກສາຂອງພຣະທຳ. ຖ້າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ມະນຸດໂດຍກົງ, ແລ້ວມະນຸດທຸກຄົນກໍຍິນຍອມຕໍ່ສຽງຂອງພຣະອົງ ແລະ ກໍມີຫົວລົມລົງໂດຍບໍ່ມີການເປີດເຜີຍຂໍ້ພຣະທຳໃດໆ ຄ້າຍຄືກັບທີ່ໂປໂລລົມລົງຂາບຜົນພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງໃນຫົນທາງໄປສູ່ເມືອງດາມັດກັດ. ຖ້າພຣະເຈົ້າສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດແບບນີ້, ມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາເອງຜ່ານທາງການພິພາກສາໂດຍພຣະທຳ ແລະ ກໍບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນໄດ້. ມີພຽງແຕ່ໂດຍການກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າໃສ່ຫູຂອງມະນຸດແຕ່ລະຄົນດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ໄດ້, ເພື່ອວ່າທຸກຄົນທີ່ມີຫູກໍຈະໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັບເອົາພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຜົນຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ແທນທີ່ຈະໃຫ້ພຣະວິນຍານປາກົດຕົວຂຶ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຢ້ານຈົນຍອມຈຳນົນ. ມີພຽງຜ່ານທາງພາລະກິດຕົວຈິງ ແລະ ພິເສດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງມະນຸດ ທີ່ຜັງເລິກຢູ່ພາຍໃນເປັນເວລາຫຼາຍປີ ຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງສົມບູນ, ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະຮູ້ຈັກສິ່ງນັ້ນ ແລະ ປ່ຽນແປງມັນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນພາລະກິດຕົວຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ເຊິ່ງພຣະອົງຈະບັນລຸຜົນແຫ່ງການພິພາກສາຕໍ່ມະນຸດໂດຍພຣະທຳ ດ້ວຍການເວົ້າ ແລະ

ການປະຕິບັດການພິພາກສາໃນລັກສະນະຕົວຈິງ.

ນີ້ແມ່ນລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ

ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມັນຖືກປະຕິບັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ,

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜົນຮັບທີ່ມາຈາກພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກວ່າພຣະວິນຍານໄດ້ມາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ

ສະແດງລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຜ່ານການພິພາກສາມະນຸດໂດຍພຣະທຳ.

ເຖິງແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງເປັນຮູບລັກສະນະພາຍນອກຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ປົກກະຕິ

ແລະ ທຳມະດາ, ແຕ່ສິ່ງນັ້ນກໍຄືຜົນຮັບມາຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ

ເພື່ອສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າ ພຣະອົງເຕັມໄປດ້ວຍລິດອຳນາດ, ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ

ພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນການສະແດງອອກຂອງພຣະອົງເອງ. ດ້ວຍສິ່ງນີ້

ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍຈະໄດ້ເຫັນວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ,

ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດລ່ວງເກີນພຣະອົງໄດ້ ແລະ

ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢູ່ເໜືອການພິພາກສາໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ

ບໍ່ມີກອງກຳລັງແຫ່ງຄວາມມືດໃດສາມາດເອົາຊະນະລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້.

ມະນຸດຍອມພຣະອົງທັງໝົດກໍເພາະວ່າພຣະອົງເປັນພຣະທຳທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ,

ຍ້ອນລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍ້ອນການພິພາກສາໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.

ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງໄດ້ນຳມາລິດອຳນາດທີ່ພຣະອົງມີ.

ເຫດຜົນທີ່ວ່າ

ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງກໍຍ້ອນເນື້ອໜັງຍັງສາມາດມີລິດອຳນາດ ແລະ

ພຣະອົງກໍສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະຕົວຈິງທຳມະກາງມະນຸດຊາດ,

ໃນລັກສະນະທີ່ມະນຸດສາມາດເຫັນ ແລະ ຈັບຕ້ອງໄດ້.

ພາລະກິດນີ້ແມ່ນເປັນຈິງຫຼາຍກວ່າພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໂດຍກົງ

ຜູ້ເຊິ່ງມີລິດອຳນາດທັງໝົດ ແລະ ຜົນຕາມມາຂອງພາລະກິດນັ້ນກໍເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ.

ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເວົ້າ ແລະ

ປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະຕົວຈິງ.

ຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງບໍ່ມີລິດອຳນາດ ແລະ ມະນຸດກໍສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້,

ໃນຂະນະທີ່ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງມີລິດອຳນາດ,

ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້. ເມື່ອພຣະອົງກ່າວ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດ,

ມະນຸດບໍ່ສາມາດກວດພົບລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້;

ສິ່ງນີ້ຊ່ວຍໃຫ້ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງເປັນທຳຊາດແທ້ຈິງ.

ແລ້ວພາລະກິດທີ່ເປັນຈິງທັງໝົດນີ້ແມ່ນສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ.

ເຖິງແມ່ນບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າພຣະອົງມີລິດອຳນາດ ຫຼື ເຫັນວ່າພຣະອົງບໍ່ຄວນຖືກລ່ວງເກີນ ຫຼື ເຫັນເຖິງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ,
ພຣະອົງກໍບັນລຸຜົນຕາມເຈດຕະນາຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງຜ່ານລິດອຳນາດທີ່ລົ້ວລ້ຽມຂອງພຣະອົງ, ຜ່ານຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ລົ້ວລ້ຽມຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວຢ່າງເປີດເຜີຍ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຜ່ານທາງນ້ຳສຽງຂອງພຣະອົງ, ຄວາມເດັດຂາດຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ສະຕິບັນຍາທັງໝົດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ມະນຸດຈຶ່ງພາກັນເຊື່ອຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ໃນລັກສະນະນີ້ ມະນຸດຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຜູ້ທີ່ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີລິດອຳນາດ,
ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ.
ນີ້ແມ່ນອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ:
ເພື່ອກ່າວຢ່າງເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງມີຜົນສະທ້ອນໃນມະນຸດ, ເພື່ອວ່າ
ມະນຸດຈະໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງລິດອຳນາດແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດນີ້
ຖ້າບໍ່ຖືກປະຕິບັດຜ່ານການບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ມັນກໍຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ
ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຄົນຜິດບາບໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ,
ພຣະອົງກໍຈະຍັງຄົງເປັນພຣະວິນຍານທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນ ແລະ ຈັບຕ້ອງໄດ້.
ຍ້ອນມະນຸດເປັນສິ່ງທີ່ສ້າງຈາກເນື້ອໜັງ, ເຂົາ ແລະ
ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຢູ່ໃນໂລກສອງໂລກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ມີທຳມະຊາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບມະນຸດໄດ້ ຜູ້ທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ
ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະສ້າງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພວກເຂົາໄດ້,
ສ່ວນທີ່ວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດກາຍເປັນວິນຍານໄດ້ນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງ. ເມື່ອເປັນແບບນີ້
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດເດີມຂອງພຣະ
ອົງ. ພຣະເຈົ້າສາມາດຂຶ້ນເມືອຍັງສະຖານທີ່ສູງທີ່ສຸດ ແລະ
ຖ່ອມຕົວພຣະອົງລົງມາເພື່ອກາຍເປັນມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງ, ປະຕິບັດພາລະກິດທຳມະກາງມະນຸດ ແລະ
ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທຳມະກາງພວກເຂົາ, ແຕ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຂຶ້ນເມືອສະຖານທີ່ສູງທີ່ສຸດ ແລະ
ກາຍມາເປັນວິນຍານ ແລະ ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະສາມາດລົງໄປສູ່ສະຖານທີ່ຕ່ຳທີ່ສຸດ.
ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະ
ອົງ. ເຊັ່ນດຽວກັນ ໃນລະຫວ່າງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດ
ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໄຖ່ມະນຸດຜ່ານການຄົງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ
ໄດ້, ເພາະວ່າ
ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະສາມາດຄົງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອເປັນເຄື່ອງຖອດຍາດບູຊາບາ

ບໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້.

ພຣະເຈົ້າສາມາດກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງໂດຍກົງເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາບາບໃຫ້ກັບມະນຸດ,

ແຕ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຂຶ້ນເມື່ອສະຫວັນໂດຍກົງເພື່ອຮັບເອົາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາບາບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ເຂົາ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້

ສິ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້ກໍຄືໃຫ້ພຣະເຈົ້າສະເດັດໄປມາສອງສາມຄັ້ງລະຫວ່າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ບໍ່ໃຫ້ມະນຸດຂຶ້ນເມື່ອສະຫວັນເພື່ອຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນນີ້, ຍ້ອນມະນຸດໄດ້ຫຼົ້ມຈົມ ແລະ ອື່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຂຶ້ນເມື່ອສະຫວັນໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ

ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະຮັບເອົາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາບາບ. ສະນັ້ນ

ມັນຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ພຣະເຢຊູສະເດັດມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ

ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້.

ທຸກຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງແມ່ນເກີດຈາກຄວາມຈຳເປັນ.

ຖ້າຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ,

ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຍອມຕໍ່ຄວາມອັບອາຍໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດເຊັ່ນນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

211.

ບໍ່ມີໃຜທີ່ເໝາະສົມ

ແລະ

ມີຄຸນສົມບັດໄປກວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສຳລັບການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ.

ຖ້າການພິພາກສາຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ,

ແລ້ວມັນກໍຈະບໍ່ລວມເຖິງທຸກສິ່ງ. ອື່ງໄປກວ່ານັ້ນ,

ພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຍອມຮັບເອົາ,

ຍ້ອນພຣະວິນຍານບໍ່ສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະນຸດໄດ້ ແລະ ຍ້ອນເຫດນີ້ ຜົນຈຶ່ງຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນທັນທີ,

ແລ້ວແຮງໄກທີ່ມະນຸດຈະສາມາດເບິ່ງເຫັນອຸປະນິໄສທີ່ບໍ່ສາມາດລະເມີດໄດ້ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນ ອື່ງຂຶ້ນ. ຊາຕາມສາມາດຖືກເອົາຊະນະໄດ້ຢ່າງສົມບູນ

ຖ້າພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງພິພາກສາຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ.

ການເປັນຄືມະນຸດເຮັດໃຫ້ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ,

ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຈຶ່ງສາມາດພິພາກສາຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດໂດຍກົງໄດ້;

ນີ້ແມ່ນສັນຍາລັກຂອງຄວາມບໍລິສຸດໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ຄວາມພິເສດຂອງພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄຸນສົມບັດ ແລະ

ຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງທີ່ພິພາກສາມະນຸດ, ຍ້ອນພຣະອົງມີຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ ແລະ

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດພິພາກສາມະນຸດ. ຄົນທີ່ປາສະຈາກຄວາມຈິງ ແລະ

ຄວາມຊອບທຳບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະພິພາກສາຄົນອື່ນ.

ຖ້າພາລະກິດນີ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ
ແລ້ວມັນກໍຈະບໍ່ແມ່ນການເອົາໄຊຊະນະເໝືອນອຸດານ. ພຣະວິນຍານສູງສົ່ງກວ່າມະນຸດ ແລະ ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ
ແລະ ມີໄຊຊະນະເໝືອນນີ້ອັນໜຶ່ງ. ຖ້າພຣະວິນຍານປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໂດຍກົງ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດພິພາກສາຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງທັງໝົດຂອງມະນຸດໄດ້ ແລະ
ບໍ່ສາມາດເປີດເຜີຍຄວາມບໍ່ຊອບທຳທັງໝົດຂອງມະນຸດ.
ຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຍັງໄດ້ປະຕິບັດຜ່ານແນວຄິດຂອງມະນຸດທີ່ມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ
າ ແລະ ມະນຸດບໍ່ເຄີຍມີແນວຄິດກ່ຽວກັບພຣະວິນຍານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້
ພຣະວິນຍານຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເປີດໂບ່ງຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດໄດ້ດີກວ່າ,
ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະເປີດໂບ່ງຄວາມບໍ່ຊອບທຳດັ່ງກ່າວຢ່າງສົມບູນ.
ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄືສັດຕູຂອງທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ.
ຜ່ານການພິພາກສາແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ,
ພຣະອົງເປີດໂບ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດຊາດ.
ຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງກໍຊັດເຈນກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ.
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ການພິພາກສາມະນຸດຊາດທັງປວງຈຶ່ງບໍ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງ,
ແຕ່ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສາມາດເຫັນ
ແລະ ສຳຜັດໄດ້ໂດຍມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດໄດ້ຢ່າງສົມບູນ.
ຄວາມສຳພັນທີ່ມະນຸດມີກັບພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ,
ມະນຸດພັດທະນາຈາກການຕໍ່ຕ້ານເປັນຄວາມເຊື່ອຟັງ, ຈາກການຂົ່ມເຫັງເປັນການຍອມຮັບ,
ຈາກແນວຄິດເປັນຄວາມຮູ້ ແລະ ຈາກການປະຕິເສດເປັນຄວາມຮັກ.
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ.
ມະນຸດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ລອດພົ້ນຜ່ານການຍອມຮັບການພິພາກສາຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ,
ພຽງແຕ່ມາຮູ້ຈັກພຣະອົງຜ່ານພຣະທຳຈາກປາກຂອງພຣະອົງເທື່ອລະໜ້ອຍ,
ຖືກເອົາຊະນະໂດຍພຣະອົງໃນລະຫວ່າງທີ່ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ
ຮັບເອົາການຈັດກຽມຊີວິດຈາກພຣະອົງໃນລະຫວ່າງການຍອມຮັບເອົາການຕີສອນຈາກພຣະອົງ.
ທຸກພາລະກິດນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ
ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິນຍານ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

212. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຼາຍສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເວົ້າ,
ເພາະພຣະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນອອກຈາກຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທັງໝົດ. ທັດສະນະ ແລະ
ບໍລິບົດຂອງສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວແມ່ນມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້;

ມັນຖືກກ່າວອອກຈາກໂລກແຫ່ງວິນຍານທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນ.
 ສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຜ່ານໂລກແຫ່ງວິນຍານໄປໄດ້.
 ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ,
 ພຣະອົງກໍກ່າວຕໍ່ມະນຸດຊາດຈາກທັດສະນະຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ອອກມາຈາກ
 ແລະ ຢູ່ເໜືອຂອບເຂດຂອງໂລກແຫ່ງວິນຍານ. ພຣະອົງສາມາດສະແດງອຸປະນິໄສ, ຄວາມປະສົງ
 ແລະ ທ່າທີຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງຜ່ານສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມະນຸດສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້,
 ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົາເຫັນ ແລະ ໄດ້ພົບພໍ້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ໃຊ້ວິທີການທີ່ມະນຸດສາມາດຍອມຮັບໄດ້, ໃນພາສາທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ
 ດ້ວຍຄວາມຮູ້ທີ່ພວກເຂົາສາມາດຢັ້ງເຖີງ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ,
 ເພື່ອຢັ້ງເຖີງເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງ ແລະ ມາດຕະຖານທີ່ຕ້ອງການຂອງພຣະອົງ
 ເຊິ່ງຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ໃນລະດັບທີ່ພວກເຂົາສາມາດຢັ້ງເຖີງໄດ້. ນີ້ແມ່ນວິທີການ ແລະ
 ຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຄວາມເປັນມະນຸດ. ເຖິງແມ່ນວິທີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຫຼັກການແຫ່ງການປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຖືກບັນລຸໂດຍວິທີ
 ການຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ຫຼື ຜ່ານທາງຄວາມເປັນມະນຸດ, ມັນກໍໄດ້ບັນລຸຜົນຢ່າງແທ້ຈິງ
 ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍການປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ.
 ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນມະນຸດແມ່ນຍິ່ງເປັນຮູບປະທຳ, ແທ້ຈິງ ແລະ
 ມີເບົາໝາຍຫຼາຍຂຶ້ນ, ວິທີການແມ່ນສາມາດບັບປ່ຽນໄດ້ດີກວ່າ ແລະ
 ໃນຮູບຮ່າງທີ່ຢູ່ເໜືອພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

213. ການມາຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ ດົນຕໍ່

ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນການກະທຳທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະວິນຍານທີ່ບໍ່ມີຮູບຮ່າງປາກົດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນ
 ແລະ ສຳຜັດພຣະອົງໄດ້. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄົນທີ່ຖືກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນຈະດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະອົງ,
 ພວກເຂົາຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະອົງ ແລະ ເປັນຄືກັບຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ.
 ຖ້າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ກ່າວຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງແທ້ຈິງ
 ແລ້ວຜູ້ຄົນກໍຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້,

ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຈະເທດສະໜາກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍໃຊ້ທິດສະດີທີ່ຫວ່າງເປົ່າ
 ແລະ ຈະບໍ່ມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຄວາມຈິງເລີຍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
 ດົນຕໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດຕົນເປັນຕົວຢ່າງ ແລະ ແບບຢ່າງໃຫ້ກັບຄົນທີ່ຈະຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ;
 ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ສາມາດສຳຜັດພຣະເຈົ້າ,
 ເຫັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຽງເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

214. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຖອມຕົວພຣະອົງລົງມາໃນຈຸດໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ, ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດ ແລະ ຄົນໄວ້ໃຈຂອງພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະວິນຍານ: ມະນຸດມີຄຸນສົມບັດໃນການເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະວິນຍານອົງນີ້ ຜູ້ທີ່ສູງສົ່ງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຢັ້ງເຖິງໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າລົງມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ກາຍມາເປັນສິ່ງຊົງສ້າງທີ່ມີລັກສະນະພາຍນອກຄືກັບມະນຸດເທົ່ານັ້ນ, ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກພຣະອົງຮັບເອົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ພຣະອົງຊົງກ່າວ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍຜ່ານເນື້ອໜັງ, ແບ່ງບັນຄວາມສຸກ, ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນຂອງມະນຸດ, ດຳລົງຊີວິດໃນແຜ່ນດິນໂລກດຽວກັນກັບມະນຸດ, ບົກບ້ອງມະນຸດ ແລະ ນຳພາມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຊຳລະລ້າງມະນຸດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບຈາກພຣະອົງ ແລະ ພຣະພອນຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອໄດ້ຮັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ມະນຸດຈຶ່ງເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ທີ່ເປັນປະໂຫຍດ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດແນມເຫັນ ແລະ ຈັບຕ້ອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ມະນຸດຈະສາມາດເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນທິດສະດີທີ່ວ່າງເປົ່າບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

215. ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ, ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີເປົ້າໝາຍໃຫ້ສະແດງໜ້າ ແລະ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າກຳຈຳເປັນຕ້ອງມີການເປັນພະຍານເຖິງການກະທຳທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ທັງສອງຢ່າງນີ້ພຽງແຕ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ທັງສອງຢ່າງນີ້ກໍພຽງແຕ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຈຶ່ງສຳຄັນ ແລະ ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງຈຳເປັນຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມທັງໝົດ. ຍ້ອນຜູ້ຄົນຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ເໝືອທຳມະຊາດຕ້ອງຖືກກຳຈັດອອກຈາກຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍ້ອນພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງປະຖິ້ມອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາກ່ອນ. ຖ້າມະນຸດພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອກຳຈັດພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍອອກ ຈາກຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມ.

ພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຖືກເປີດໂປງ, ປະຖົມ ຫຼື ກຳຈັດອອກຢ່າງສົມບູນໂດຍພຣະທຳແຕ່ຢ່າງດຽວ. ການເຮັດແບບນັ້ນ, ໃນທີ່ສຸດ ມັນກໍຍັງຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະກຳຈັດສິ່ງທີ່ຝັງເລິກເຊິ່ງນີ້ອອກຈາກຜູ້ຄົນ.

ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ພາບລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດແທນສິ່ງທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ເໝືອທຳມະຊາດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້, ນັ້ນກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ຮູ້ຈັກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸຜົນສຳເລັດໄດ້. ມະນຸດຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາໃນອະດີດນັ້ນເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ຢູ່ເໝືອທຳມະຊາດ. ພວກເຂົາຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້

ບໍ່ແມ່ນການນຳພາໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະເປັນຄຳສັ່ງສອນຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ເປັນການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ແນວຄິດຂອງມະນຸດຈະຖືກເປີດອອກເມື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງ ພຣະອົງຢ່າງເປັນທາງການ, ຍ້ອນຄວາມທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນັ້ນ ແມ່ນສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ ຢູ່ເໝືອທຳມະຊາດ ທີ່ຢູ່ໃນຈົນຕະນາການຂອງມະນຸດ.

ແນວຄິດດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດຖືກເປີດເຜີຍຜ່ານຄວາມແຕກຕ່າງຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ຫາກປາສະຈາກການປຽບທຽບກັບພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ແນວຄິດຂອງມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດຖືກເປີດເຜີຍໄດ້; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື

ຫາກປາສະຈາກຄວາມແຕກຕ່າງແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງກໍບໍ່ສາມາດຖືກເປີດເຜີຍໄດ້.

ບໍ່ມີໃຜສາມາດໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດກ່າວພາລະກິດນີ້ໂດຍໃຊ້ພຣະທຳ.

ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ແທນພຣະອົງໄດ້.

ບໍ່ວ່າພາສາຂອງມະນຸດຈະອຸດົມສົມບູນສ່ຳໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດອະທິບາຍເຖິງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ມະນຸດຈະສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ດີຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດເຫັນພຣະອົງໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນຂຶ້ນ ຖ້າພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດທຳມະກາງມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ສະແດງພາບລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງອອກມາທັງໝົດ. ບໍ່ມີມະນຸດທີ່ມີເນື້ອໜັງຄົນໃດສາມາດບັນລຸຜົນນີ້ໄດ້. ແນ່ນອນ,

ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນນີ້ໄດ້.
ພຣະເຈົ້າສາມາດຊ່ວຍມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ,
ແຕ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດນີ້ສຳເລັດໄດ້ໂດຍກົງ; ກົງກັນຂ້າມ,
ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງ ເຊິ່ງເປັນເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໄດ້.
ເນື້ອໜັງນີ້ແມ່ນມະນຸດ ແລະ ຍັງແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ເປັນມະນຸດທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ
ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ເຖິງແມ່ນເນື້ອໜັງນີ້ບໍ່ແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແຕກຕ່າງຈາກພຣະວິນຍານຫຼາຍ,
ພຣະອົງກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຜູ້ທີ່ເປັນພຣະວິນຍານ ແລະ
ທັງເປັນເນື້ອໜັງທີ່ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະຖືກເອີ້ນເປັນສິ່ງໃດກໍຕາມ,
ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພຣະອົງກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ.
ຍ້ອນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກເນື້ອໜັງໄດ້ ແລະ
ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງກໍຍັງເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຽງແຕ່ວ່າ
ພາລະກິດນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍໃຊ້ຕົວຕົນຂອງພຣະວິນຍານ,
ແຕ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍໃຊ້ຕົວຕົນຂອງເນື້ອໜັງ.
ພາລະກິດທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີການບັງເກີດ
ເປັນມະນຸດ ແລະ
ພາລະກິດທີ່ເນື້ອໜັງປະຕິບັດກໍບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງໄດ້.
ພາລະກິດດັ່ງກ່າວຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ.
ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບພາລະກິດນີ້ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ.
ໃນພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ມີພຽງແຕ່ຂັ້ນຕອນດຽວທີ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງ ແລະ
ສອງຂັ້ນຕອນທີ່ເຫຼືອແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ
ບໍ່ແມ່ນໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງ.
ພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດທີ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍ່ກ່ຽວພັນກັບການປ່ຽນແປງ
ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ
ມັນບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃດເລີຍກັບຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດທີ່ມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.
ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ
ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນກ່ຽວພັນເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ
ຄວາມຮູ້ທີ່ພວກເຂົາມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສ່ວນທີ່ສຳຄັນ ແລະ
ຈຳເປັນຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ສະນັ້ນ,
ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຈຶ່ງຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍຍິ່ງ

ຂຶ້ນ ແລະ ຕ້ອງການພາລະກິດໂດຍກົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍຢ່າງຂຶ້ນ. ມະນຸດຊາດຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດລ້ຽງດູພວກເຂົາ, ສະໜັບສະໜູນພວກເຂົາ, ຫົດນໍ້າໃຫ້ພວກເຂົາ, ລ້ຽງເຂົ້າພວກເຂົາ, ພິພາກສາ ແລະ ຕື່ສອນພວກເຂົາ; ພວກເຂົາຕ້ອງການຄວາມເມດຕາ ແລະ ການໄຖ່ບາບຫຼາຍຂຶ້ນຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນຄົນທີ່ໄວ້ວາງໃຈໄດ້ຂອງມະນຸດ, ເປັນຄົນລ້ຽງແກະຂອງມະນຸດ, ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອໃນປັດຈຸບັນຂອງມະນຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ມີການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ໃນອະດີດຜ່ານມາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

216.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທຳມະກາງມະນຸດ, ເພື່ອເປີດເຜີຍຕົວພຣະອົງເອງເປັນການສ່ວນຕົວຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດໄດ້ເຫັນພຣະອົງ; ນີ້ເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍບໍ່? ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທຳມະດາແທ້ໆ! ມັນບໍ່ຄືກັບທີ່ມະນຸດຈົນຕະນາການວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາເພື່ອມະນຸດອາດເຝົ້າເບິ່ງພຣະອົງ, ເພື່ອມະນຸດອາດເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າມີຈິງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເລື່ອນລອຍ ຫຼື ວ່າງເປົ່າ ແລະ ພຣະເຈົ້າສູງສົ່ງແຕ່ກໍຍັງຖອມຕົວ. ສິ່ງນີ້ທຳມະດາຂະໜາດນັ້ນບໍ່?

ມັນເປັນຍ້ອນຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດເສື່ອມຊາມຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ມະນຸດເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເຈດຕະນາທີ່ຈະຊ່ວຍ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງສວມໃສ່ເນື້ອໜັງເພື່ອເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ ແລະ ເພື່ອລ້ຽງດູມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ມີປະໂຫຍດກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ກໍເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ ຍັງໄດ້ມີຢູ່ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃນທາງທີ່ດີກວ່າ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ

ຄົນທີ່ກຳລັງເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານສາມາດເປັນພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ວ່າຈະເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕາມ. ຖ້າເວົ້າໃຫ້ສັ້ນກໍຄື ຄົນທີ່ກຳລັງເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານບໍ່ສາມາດເປັນທູດສະຫວັນ ຢ່າວ່າແຕ່ເປັນມະນຸດເລີຍ ຜູ້ເຊິ່ງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ທູດສະຫວັນກໍບໍ່ມີອຳນາດທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລະ ມະນຸດກໍຍິ່ງບໍ່ມີກຳລັງເລີຍ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ຖ້າພຣະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ, ຖ້າພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດ ແລ້ວພຣະອົງຕ້ອງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ນັ້ນກໍຄື

ພຣະອົງຕ້ອງສວມໃສ່ເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ດ້ວຍຕົວຕົນທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດ, ລົງມາທຳມະກາງມະນຸດ ແລະ ຊ່ວຍມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມະນຸດທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລ້ວກໍຈະບໍ່ໄດ້ຫຍັງຈາກສົງຄາມນີ້ ແລະ ມັນຈະບໍ່ສິ້ນສຸດຈັກເທື່ອ. ພຽງແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອອອກຮົບຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານທຳມະກາງມະນຸດດ້ວຍ ຕົວພຣະອົງເອງເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈິ່ງຈະມີຊ່ອງທາງແຫ່ງຄວາມລອດຟົ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມີພຽງແຕ່ຕອນນັ້ນ ຊາຕານຈິ່ງຈະອັບອາຍ ແລະ ໜີໄປໂດຍບໍ່ມີໂອກາດໃດເລີຍທີ່ຈະຊຸດຮີດ ຫຼື ບໍ່ມີແຜນໃດເລີຍທີ່ຈະດຳເນີນການ.

ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດບັນລຸພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງຂອງຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະເຈົ້າໄດ້ ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ເພື່ອປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ. ຖ້າມະນຸດເຂົ້າຮ່ວມໃນສົງຄາມນີ້

ເຂົາພຽງແຕ່ຈະຟ່າຍໜີດ້ວຍຄວາມສັບສົນແຫ່ງຄວາມຈິບຫາຍ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດໄດ້ເລີຍ.

ເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດຈາກໄມ້ກາງແຂນໄດ້ ຫຼື

ເອົາຊະນະມະນຸດຊາດທີ່ມີຄວາມກະບົດທັງໝົດ ແຕ່ຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດເລັກນ້ອຍທີ່ເກົ່າແກ່ໂດຍບໍ່ອີງຕາມຫຼັກການເທົ່ານັ້ນ ຫຼື

ບໍ່ກໍປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການເອົາຊະນະຊາຕານ. ສະນັ້ນ ເປັນຫຍັງຕ້ອງຫຍຸ້ງຍາກ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບມະນຸດຊາດ

ຢ່າວ່າແຕ່ເອົາຊະນະຊາຕານເລີຍ? ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ສົງຄາມກັບຊາຕານຈິ່ງພຽງແຕ່ສາມາດຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ

ມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍທີ່ມະນຸດຈະເຮັດມັນໄດ້. ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດກໍຄືການເຊື່ອຟັງ ແລະ

ປະຕິບັດຕາມ ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຄ້າຍກັບການເນລະມິດສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຂົາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ.

ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະຜູ້ສ້າງພໍໃຈໂດຍຢູ່ພາຍໃຕ້ການນຳຂອງພຣະເຈົ້າເອງ

ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຊາຕານຜ່າຍແພ້; ນີ້ແມ່ນສິ່ງດຽວທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ທຸກຄັ້ງທີ່ສົງຄາມໃໝ່ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ທຸກຄັ້ງທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຍຸກໃໝ່ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ ພາລະກິດນີ້ກໍຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ເຊິ່ງພຣະອົງນຳພາຍຸກທັງໝົດ

ແລະ ເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ໃຫ້ກັບບັນດາມວນມະນຸດຊາດ.

ເຊົ້າມືດຂອງຍຸກໃໝ່ແຕ່ລະຍຸກແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໃນສົງຄາມກັບຊາຕານ

ເຊິ່ງມະນຸດຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກທີ່ໃໝ່ກວ່າ ແລະ ສວຍງາມກວ່າ ແລະ
ສູງກວ່າໃໝ່ທີ່ນ່າພາໂດຍພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຝັນຟູຊີວິດບົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົ້າໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

217.

ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ

ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ?

ຍ້ອນວ່າ ພຣະທຳບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງຢ່າງສົມບູນເຊິ່ງ.

ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຮັດແມ່ນເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ;

ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ

ແລະ

ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຮັບເອົາມະນຸດຢ່າງສົມບູນ.

ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້

ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຍັງຖືກປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງທຳມະດາເຊັ່ນກັນ;

ມັນຖືກປະຕິບັດທັງໝົດໂດຍມະນຸດທຳມະດາ,

ເຊິ່ງທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ໄດ້ວິເສດຫຍັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.

ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື

ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນມະນຸດໂດຍສົມບູນ; ພຣະອົງເປັນບຸກຄົນທີ່ມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ, ເນື້ອໜັງທີ່ສົມບູນ,

ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ.

ສາຍຕາຂອງມະນຸດເຫັນຮ່າງກາຍທີ່ເປັນເນື້ອໜັງທີ່ບໍ່ມີຄວາມພິເສດຫຍັງທັງໝົດ,

ເປັນບຸກຄົນທຳມະດາສາມັນທີ່ສາມາດເວົ້າພາສາແຫ່ງສະຫວັນໄດ້,

ຜູ້ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແດງໝາຍສຳຄັນທີ່ມະຫັດສະຈັນໃດໆ,

ບໍ່ເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນ,

ແຮງໄກທີ່ຈະເປີດໂປ່ງຄວາມຈິງພາຍໃນກ່ຽວກັບສາສະໜາໃນຫ້ອງປະຊຸມໃຫຍ່ເລີຍ.

ສຳລັບຜູ້ຄົນແລ້ວ

ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງເບິ່ງບໍ່ຄືກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຄັ້ງ

ທຳອິດ ຫຼາຍເຖິງຂັ້ນທັງສອງເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີຫຍັງຄ້າຍຄືກັນເລີຍ

ແລະ

ບໍ່ມີຫຍັງໃນພາລະກິດຄັ້ງທຳອິດສາມາດເຫັນໃນຄັ້ງນີ້ໄດ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງແຕກຕ່າງຈາກຄັ້ງທຳອິດ,

ນັ້ນບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ

ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງພຣະອົງທັງສອງບໍ່ແມ່ນສິ່ງອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ.

ບໍ່ວ່າແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງພຣະອົງທັງສອງຈະຄືກັນ

ຫຼື

ບໍ່ແມ່ນອີງຕາມທຳມະຊາດຂອງພາລະກິດທີ່ເຮັດສຳເລັດໂດຍເນື້ອໜັງ

ແລະ

ບໍ່ແມ່ນຕາມເປືອກນອກຂອງພຣະອົງທັງສອງ. ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະອົງ

ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດສອງຄັ້ງ

ແລະ

ທັງສອງຄັ້ງ

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເລີ່ມເປີດຍຸກໃໝ່,

ນຳພາພາລະກິດໃໝ່;

ການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄວບຄູ່ເສີມເຊິ່ງກັນ

ແລະ

ກັນ.

ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຕາຂອງມະນຸດຈະເບິ່ງອອກວ່າ
ເນື້ອໜັງທັງສອງມາຈາກແຫຼ່ງກຳເນີດດຽວກັນແທ້ໆ. ແນ່ນອນ
ສິ່ງນີ້ແມ່ນຢູ່ເໜືອຄວາມສາມາດຂອງສາຍຕາຂອງມະນຸດ ຫຼື ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ.
ແຕ່ໃນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ,
ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນຈາກພຣະວິນຍານດຽວກັນ.
ບໍ່ວ່າເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຈະເກີດຈາກແຫຼ່ງກຳເນີດດຽວກັນ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ
ແມ່ນບໍ່ສາມາດຕັດສິນໄດ້ຈາກຍຸກ ແລະ ບ່ອນທີ່ພຣະອົງກຳເນີດ ຫຼື ບັດໃຈອື່ນໆ,
ແຕ່ໂດຍພາລະກິດອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ.
ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃດເລີຍທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດ,
ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍືດໝັ້ນກັບທຳນຽມ, ແຕ່ເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ໃນແຕ່ລະຄັ້ງ.
ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງບໍ່ໄດ້ແນໃສ່ການລົງເລິກ ຫຼື
ການເຮັດເກີດຄວາມປະທັບໃຈຂອງເນື້ອໜັງຄັ້ງທຳອິດໃນຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນ,
ແຕ່ເພື່ອປະກອບເສີມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນສົມບູນຂຶ້ນ,
ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ,
ເພື່ອທຳລາຍກົດລະບຽບທຸກຂໍ້ທີ່ມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ
ເພື່ອກຳຈັດພາບທີ່ຜິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງສາມາດມອບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງໃຫ້ແກ່ມະ
ນຸດໄດ້ຢ່າງສົມບູນ; ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນແມ່ນໃຫ້ຄວາມຮູ້ພຽງແຕ່ສ່ວນໜຶ່ງ, ບໍ່ແມ່ນທັງໝົດ.
ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າສະແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຢ່າງຄົບຖ້ວນ,
ແຕ່ຍ້ອນຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດມີຄວາມຈຳກັດ,
ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຍັງຄົງບໍ່ສົມບູນ.
ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຊ້ພາສາມະນຸດເພື່ອສື່ສານອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະສະແດງເຖິງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນໄດ້ແນວໃດ?
ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງພາຍໃຕ້ການບົກຄຸມຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງ
ພຣະອົງ ແລະ
ຄົນໆໜຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະອົງໄດ້ຜ່ານການສະແດງອອກຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງ
ພຣະອົງ, ບໍ່ແມ່ນຜ່ານເປືອກຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງ.
ພຣະເຈົ້າມາສູ່ເນື້ອໜັງເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະອົງຜ່ານຫຼາກຫຼາຍວິທີທາງຂອງພາລະກິ
ດ ແລະ ບໍ່ມີຈັກເທື່ອທີ່ສອງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະຄືກັນ.
ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ທີ່ມະນຸດສາມາດມີຄວາມຮູ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອ
ໜັງ, ບໍ່ຈຳກັດພຽງດ້ານໃດໜຶ່ງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ພາລະກິດຂອງເນື້ອໜັງທີ່ເກີດເປັນມະນຸດສອງຄັ້ງແຕກຕ່າງກັນ, ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ

ແຫ່ງກຳເນີດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຄືກັນ; ມີແຕ່ວ່າ
ພຣະອົງທັງສອງດຳລົງຢູ່ເພື່ອປະຕິບັດສອງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ
ເກີດຂຶ້ນໃນສອງຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ,
ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າມີແກ່ນແທ້ທີ່ຄືກັນ ແລະ ຕົ້ນກຳເນີດທີ່ຄືກັນ,
ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປະຕິເສດໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

218. ພຣະເຈົ້າ ໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະອົງ
ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສົມບູນ;
ພຣະອົງພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດສົມບູນ
ເຊິ່ງມັນຈຳເປັນສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ຈະປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ. ສະນັ້ນ
ເພື່ອທີ່ຈະສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນໄປສູ່ເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງ
ມີຊີວິດຢູ່ໂດຍຄວາມທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງທັງໝົດຂອງເນື້ອໜັງ ນັ້ນກໍຄື
ການເຮັດໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດໃນເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາ ແລະ
ບໍ່ມີຫຍັງພິເສດຢ່າງສົມບູນ
ທັງໝົດກໍເພື່ອສຳເລັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຍັງເຮັດບໍ່ແລ້ວໃນເນື້ອໜັງ. ໃນແກ່ນແທ້ແລ້ວ
ການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີ່ສອງແມ່ນຄືກັນກັບຄັ້ງທຳອິດ ແຕ່ເປັນຈິງຫຼາຍກວ່າເກົ່າ,
ເຖິງກັບທຳມະດາຫຼາຍກວ່າຄັ້ງທຳອິດ. ຜົນຕາມມາກໍຄື
ຄວາມທຸກທຳລະມານຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຜະເຊີນແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຄັ້ງທຳອິດ
ແຕ່ຄວາມທຸກທຳລະມານນີ້ເປັນຜົນມາຈາກພັນທະກິດຜ່ານເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ,
ເຊິ່ງແຕກຕ່າງຈາກການຄວາມທຸກຂອງມະນຸດທີ່ເລື້ອມຊາມ.
ມັນຍັງເກີດມາຈາກຄວາມເປັນທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ.
ຍ້ອນພຣະອົງປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງຢ່າງສິ້ນເຊີງ,
ເນື້ອໜັງຕ້ອງອົດທົນຕໍ່ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ຍິ່ງເນື້ອໜັງນີ້ທຳມະດາ ແລະ
ເປັນຈິງຫຼາຍພຽງໃດ ພຣະອົງກໍທົນທຸກໃນການປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງຫຼາຍພຽງນັ້ນ.
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຖືກສະແດງອອກໃນເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາຫຼາຍ
ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຢູ່ເໜືອທຳມະຊາດເລີຍ. ຍ້ອນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງທຳມະດາ ແລະ
ຕ້ອງຮັບແບບພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ວຍມະນຸດ,
ພຣະອົງຍິ່ງທົນທຸກຫຼາຍກວ່າເນື້ອໜັງທີ່ເໜືອທຳມະຊາດ ແລະ
ການທົນທຸກທັງໝົດນີ້ເກີດມາຈາກຄວາມເປັນຈິງ ແລະ
ຄວາມທຳມະດາຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ.
ຈາກການທົນທຸກຂອງເນື້ອໜັງທັງສອງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ຮັບໃນຂະນະທີ່ປະຕິບັດພັນທະກິດ
ຂອງພຣະອົງ ຄືນຶງໜຶ່ງສາມາດເຫັນເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ.

ອີ່ງເນື້ອໜັງເປັນທຳມະດາພຽງໃດ

ພຣະອົງຍິ່ງຕ້ອງອົດທົນກັບຄວາມລຳບາກທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍພຽງນັ້ນໃນເວລາທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ;

ອີ່ງເນື້ອໜັງທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດເປັນຈິງຫຼາຍພຽງໃດ

ຄວາມຄິດຕ່າງໆນາໆທີ່ຜູ້ຄົນຈະຮັບກໍຍິ່ງຮຸນແຮງຫຼາຍພຽງນັ້ນ ແລະ

ຄວາມອັນຕະລາຍກໍມີຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບພຣະອົງຫຼາຍພຽງນັ້ນ. ແລ້ວຢ່າງໃດກໍຕາມ

ອີ່ງເນື້ອໜັງເປັນຈິງຫຼາຍພຽງໃດ ແລະ ເນື້ອໜັງຍິ່ງມີຄວາມຕ້ອງການ ແລະ

ຄວາມສຳນຶກທີ່ສົມບູນຂອງມະນຸດທີ່ທຳມະດາຫຼາຍພຽງໃດ

ພຣະອົງກໍຍິ່ງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງຫຼາຍພຽງນັ້ນ.

ມັນແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຢຊູທີ່ຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ,

ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງທີ່ຍອມສະລະເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບ;

ມັນແມ່ນດ້ວຍເນື້ອໜັງທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ
ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ພົ້ນຈາກໄມ້ກາງແຂນຢ່າງສົມບູນ.

ແລ້ວມັນແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງແທ້ໆທີ່ປະຕິບັດພາລະ

ກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ແລະ ເອົາຊະນະຊາຕານ. ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາ ແລະ

ເປັນຈິງຢ່າງສົມບູນເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະທັງໝົດ ແລະ

ສ້າງປະຈັກພະຍານທີ່ແຂງກ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ

ການເອົາຊະນະມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ມີປະສິດຕິພາບຜ່ານຄວາມເປັນຈິງ ແລະ

ຄວາມທຳມະດາຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານເນື້ອໜັງ, ບໍ່ແມ່ນຜ່ານສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ

ການເປີດເຜີຍທີ່ເໝືອນທຳມະຊາດ.

ພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້ແມ່ນເພື່ອກ່າວ ແລະ ເພື່ອເອົາຊະນະ ແລະ

ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ; ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື

ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດເປັນຈິງຜ່ານເນື້ອໜັງ ໜ້າທີ່ຂອງເນື້ອໜັງ

ແມ່ນເພື່ອກ່າວພຣະທຳ ແລະ ເພື່ອເອົາຊະນະ, ເປີດເຜີຍ, ເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ

ກຳຈັດມະນຸດຢ່າງສົມບູນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້

ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງສຳເລັດລົງຢ່າງສົມບູນແບບ.

ພາລະກິດການໄຖ່ບາບໃນເບື້ອງຕົ້ນເປັນພຽງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນ

ມະນຸດ;

ເນື້ອໜັງຜູ້ທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະ

ນຸດທັງໝົດສົມບູນ. ກ່ຽວກັບເລື່ອງເພດ ຄົນໜຶ່ງເປັນຜູ້ຊາຍ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງແມ່ນຜູ້ຍິງ;

ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ

ແລະ ກຳຈັດແນວຄິດຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ: ພຣະເຈົ້າສາມາດເປັນທັງຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງ

ແລະ ໃນແກ່ນແທ້ແລ້ວ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນໄຮ້ເພດ. ພຣະອົງສ້າງທັງຜູ້ຊາຍ ແລະ

ຜູ້ອື່ງ ແລະ ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ ບໍ່ມີການຈຳແນກລະຫວ່າງເພດ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ
ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ,
ເພື່ອວ່າພາລະກິດຈະບັນລຸຜົນຂອງມັນດ້ວຍວິທີແຫ່ງພຣະທຳ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ເຫດຜົນນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນເວລານີ້ບໍ່ແມ່ນການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ
ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ແຕ່ເປັນການເອົາຊະນະມະນຸດຜ່ານການກ່າວ ເຊິ່ງຈະເວົ້າວ່າ
ທັກສະໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງມີແມ່ນການກ່າວພຣະທຳ ແລະ
ເອົາຊະນະມະນຸດ, ບໍ່ແມ່ນການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ.

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນ,
ບໍ່ແມ່ນການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ແຕ່ເປັນການກ່າວພຣະທຳ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຈຶ່ງເບິ່ງຄືວ່າທຳມະດາຕໍ່ຜູ້ຄົນຫຼາຍກວ່າຄັ້ງທຳອິດ.

ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າ

ການບັງເກີດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການຕົວະ;

ແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້ແຕກຕ່າງຈາກພຣະເຢຊູທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ
ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງທັງສອງແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ພຣະອົງກໍບໍ່ຄືກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
ພຣະເຢຊູມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ, ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ມີຫຍັງພິເສດ,

ແຕ່ພຣະອົງປະກອບມີໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນຫຼາຍຢ່າງ.

ໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນີ້ ຕາຂອງມະນຸດຈະບໍ່ເຫັນໝາຍສຳຄັນ ຫຼື ສິ່ງອັດສະຈັນ,
ບໍ່ມີການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ຫຼື ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ, ບໍ່ມີການຢ່າງເທິງທະເລ ຫຼື
ການອົດອາຫານເປັນເວລາສີ່ສິບມື້...

ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດດຽວກັນກັບທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ
ໃນແກ່ນແທ້ແລ້ວ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງແຕກຕ່າງຈາກພຣະເຢຊູ, ແຕ່ຍ້ອນວ່າ
ມັນບໍ່ແມ່ນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຈະຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ.

ພຣະອົງບໍ່ທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ, ບໍ່ລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ.

ຍ້ອນພຣະອົງເອົາຊະນະມະນຸດຜ່ານພຣະທຳທີ່ເປັນຈິງຂອງພຣະອົງ

ຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະເອົາຊະນະເຂົ້າດ້ວຍສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ ສະນັ້ນ

ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ແກ່ນແທ້ຂອງເນື້ອໜັງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

219.

ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຕົວຈິງຂອງມັນເອງ.
ໃນເວລານັ້ນ ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ພຣະອົງເປັນເພດຊາຍ ແລະ ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາໃນຄັ້ງນີ້
ພຣະອົງເປັນເພດຍິງ. ຈາກສິ່ງນີ້ ເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ
ພຣະເຈົ້າສ້າງທັງເພດຊາຍ ແລະ ຍິງ ແລະ ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ

ບໍ່ມີຄວາມແບ່ງແຍກທາງດ້ານເພດ. ເມື່ອພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງມາ
ພຣະອົງສາມາດສະຖິດເຂົ້າໃນເນື້ອໜັງໃດກໍໄດ້ທີ່ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ
ເນື້ອໜັງນັ້ນສາມາດເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງໄດ້; ບໍ່ວ່າຈະເປັນເພດຊາຍ ຫຼື ຍິງ,
ມັນສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້
ຕາບໃດທີ່ມັນຄືເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ.
ຖ້າພຣະເຢຊູປາກົດເປັນເພດຍິງໃນເວລາພຣະອົງມາ, ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື
ຖ້າພຣະວິນຍານບໍ່ລົສຸດບັງເກີດເປັນເດັກຍິງເຢົາໄວ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເດັກຊາຍ
ຂັ້ນຕອນພາລະກິດກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດທັງໝົດເຊັ່ນດຽວກັນ. ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ,
ຂັ້ນຕອນພາລະກິດໃນບັດຈຸບັນກໍຈະຕ້ອງເຮັດໂດຍເພດຊາຍແທນ
ແຕ່ພາລະກິດດັ່ງກ່າວກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດທັງໝົດຄືເກົ່າ.
ພາລະກິດທີ່ສໍາເລັດໃນຂັ້ນຕອນໃດກໍຕາມແມ່ນສໍາຄັນເທົ່າໆກັນ,
ບໍ່ມີຂັ້ນຕອນໃດຂອງພາລະກິດທີ່ຖືກເຮັດຊ້າກັນ ຫຼື ມັນບໍ່ຂັດແຍ່ງກັນເອງ. ໃນເວລານັ້ນ
ເມື່ອກໍາລັງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະບຸດອົງດຽວ ແລະ
“ພຣະບຸດ” ໝາຍເຖິງເພດຊາຍ. ແຕ່ເຫດໃດພຣະບຸດອົງດຽວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງໃນຍຸກນີ້?
ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ

ຄວາມຮຽງຮ້ອງຕ້ອງການຂອງພາລະກິດໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງເພດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພຣະເຢຊູ.
ສໍາລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງດ້ານທາງເພດ.
ພຣະອົງກະທໍາພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕາມທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາຈະເຮັດ ແລະ
ໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ຂໍ້ຈຳກັດໃດໆ,
ແຕ່ເປັນການປະຕິບັດຢ່າງເສລີເປັນພິເສດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນເອງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການບັງເກີດເປັນມະນຸດທັງສອງຄັ້ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສໍາເລັດ”

ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

220.

ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດຕາມເນື້ອຄວາມທີ່
ວ່າ “ພຣະທໍາຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ”: ຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກເນື້ອໜັງໄດ້. ນັ້ນກໍຄື
ເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຢູ່ກັບພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ
ເຊິ່ງເປັນເຄື່ອງພິສູດຢ່າງໃຫຍ່ກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ພຣະອົງຄືການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທໍາອິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດເຮັດສໍາເລັດຕາມຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງພຣະທໍາທີ່ວ່າ
“ພຣະທໍາກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ”, ເພີ່ມເຕີມຄວາມໝາຍຢ່າງເລິກເຊິ່ງຕໍ່ພຣະທໍາທີ່ວ່າ

“ພຣະທຳຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳເປັນພຣະເຈົ້າ” ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອຢ່າງໜັກແໜ້ນໃນພຣະທຳທີ່ວ່າ “ໃນຕົ້ນເດີມນັ້ນຊົງມີພຣະທຳຢູ່ແລ້ວ”. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ໃນເວລາແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງ ພຣະເຈົ້າມີພຣະທຳ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຢູ່ກັບພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກພຣະອົງໄດ້ ແລະ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະອົງຍິ່ງເຮັດໃຫ້ລົດອຳນາດ ແລະ ລົດອຳນາດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງຊັດເຈນຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງຫົນທາງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຍິນພຣະທຳທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງ. ມັນບໍ່ແມ່ນຄຳຖາມກ່ຽວກັບການຮູ້ຈັກເນື້ອໜັງ, ແຕ່ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈເນື້ອໜັງ ແລະ ພຣະທຳ. ນີ້ແມ່ນຄຳພະຍານທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເປັນ ເຊິ່ງທຸກຄົນຕ້ອງຮູ້. ຍ້ອນນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງ ແລະ ຄັ້ງສຸດທ້າຍທີ່ພຣະເຈົ້າຈະກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ມັນເຮັດໃຫ້ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດສຳເລັດຢ່າງສົມບູນ, ໄດ້ຖືກປະຕິບັດຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ກໍ່ໃຫ້ເກີດພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງ ແລະ ນຳຍຸກຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງມາສູ່ຈຸດສຸດທ້າຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການປະຕິບັດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

221. ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຍັງແຜ່ນດິນໂລກໂດຍຕົ້ນຕໍແລ້ວແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມຈິງກ່ຽວກັບ “ພຣະທຳກາຍເປັນເນື້ອໜັງ” ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງສາມາດກ່າວອອກມາຈາກເນື້ອໜັງ (ບໍ່ຄືກັນກັບຍຸກສະໄໝຂອງໂມເຊໃນພັນທະສັນຍາເກົ່າ ໃນຕອນທີ່ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າດັງອອກມາຈາກທ້ອງຟ້າໂດຍກົງ). ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸຜົນໃນຊ່ວງຍຸກອານາຈັກພັນປີ, ພຣະທຳຈະກາຍເປັນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດເບິ່ງເຫັນໄດ້ກັບຕາ ແລະ ຜູ້ຄົນຈະເຫັນພຣະທຳດ້ວຍຕາຂອງຕົນເອງໂດຍບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຍັງເລີຍ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍສູງສຸດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຈະບັນລຸຜົນຜ່ານເນື້ອໜັງ ແລະ ຜ່ານພຣະທຳ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງ “ພຣະທຳກາຍເປັນເນື້ອໜັງ” ແລະ “ການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ”. ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກ່າວຄວາມປະສົງຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກ່າວໃນນາມພຣະວິນຍານໄດ້; ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນຢ່າງຈະແຈ້ງໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນຈະຖືກນຳພາໂດຍພຣະທຳດັ່ງກ່າວ. ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນ, ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດນີ້.

ຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ໄດ້ຈາກພຣະວັດຈະນະເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ;
ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການນຳພາໂດຍວິທີນີ້ຄືຜູ້ຄົນທີ່ຜັນກາງເວັນເທົ່ານັ້ນ
ຖ້າພວກເຂົາຄິດວ່າພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຮັບພຣະວັດຈະນະຈາກສະຫວັນໄດ້.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນອຳນາດທີ່ສະແດງໃນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຊື່ອໃນສິ່ງນີ້ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ. ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ແລະ
ນັກບວດທີ່ໜ້າຮັບຖືກໍບໍ່ສາມາດກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້.
ພວກເຂົາທຸກຄົນຕ້ອງອ່ອນນ້ອມພາຍໃຕ້ພຣະທຳ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຈະສາມາດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ອີກໄດ້.
ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເອົາຊະນະຈັກກະວານ.
ພຣະອົງຈະເຮັດສິ່ງນີ້ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜ່ານເນື້ອໜັງຈາກການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ
ແຕ່ຜ່ານການໃຊ້ພຣະວັດຈະນະຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງມະນຸດເພື່ອເອົາຊະນະ
ມະນຸດທຸກຄົນໃນທົ່ວຈັກກະວານ; ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ແມ່ນພຣະທຳທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ
ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ແມ່ນການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ. ບາງເທື່ອ
ສຳລັບກັບມະນຸດແລ້ວ ມັນອາດຈະປາກົດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດຫຼາຍພໍປານໃດ
ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາຈະເຊື່ອ ແລະ ຍຳເກງຈົນໝົດ. ຖ້າບໍ່ມີ
ຄວາມຈິງ ມະນຸດຈະຮ້ອງໂຮ່ ແລະ ກິດຮ້ອງ; ແຕ່ຖ້າມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ພວກເຂົາຈະງຽບສະຫງົບ. ແນ່ນອນວ່າພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຄວາມຈິງນີ້
ເພາະວ່ານີ້ແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກຳນົດໄວ້ແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ:
ການບັນລຸຄວາມຈິງກ່ຽວກັບການມາສູ່ໂລກຂອງພຣະທຳ.

(ຄັດຈາກບົດ “ອານາຈັກພັນປີມາຮອດແລ້ວ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

222.

ພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງພຽງແຕ່ສະແດງຕົວພຣະອົງເອງຕໍ່ຄົນບາງສ່ວນທີ່ຕິດຕາມພຣະ
ອົງໃນລະຫວ່າງເວລາທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນການສ່ວນຕົວເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ສະແດງຕົວຕໍ່ສິ່ງຖືກສ້າງທັງໝົດ.
ພຣະອົງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເ
ລັດລົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງລັກສະນະຂອງພຣະອົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕ້ອງຖືກປະຕິບັດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ສະນັ້ນ
ມັນຈຶ່ງຈຳເປັນທີ່ພຣະອົງຈະປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ. ເມື່ອພາລະກິດນີ້ສິ້ນສຸດລົງ,
ພຣະອົງກໍຈະຈາກໂລກມະນຸດໄປ;
ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຄົງຢູ່ເປັນໄລຍະເວລາຍາວນານໃນທຳມະກາງມະນຸດຊາດ
ເພາະຢ້ານຢືນຂວາງທາງພາລະກິດທີ່ຈະມາເຖິງ.
ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກໃຫ້ກັບປວງຊົນກໍເປັນພຽງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ
ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນລັກສະນະ

ເມື່ອພຣະອົງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງຄັ້ງທີ່ສອງ,
ຍ້ອນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຜ່ານອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ
ບໍ່ສາມາດແທນໄດ້ໂດຍລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ.
ລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບຈຳນວນຄົນທີ່ຈຳກັດ ແລະ
ໃຫ້ກັບຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ.
ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດໃນຕອນນີ້ຈຶ່ງຖືກປະຕິບັດຢ່າງລັບງ.
ໃນລັກສະນະດຽວກັນ,
ພຣະເຢຊູກໍພຽງແຕ່ສະແດງຕົວພຣະອົງເອງໃຫ້ກັບຊາວຢິວເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະແດງຕົວພຣະອົງເອງຢ່າງເປີດເຜີຍຕໍ່ບັນດາປະເທດຊາດອື່ນໆ. ສະນັ້ນ
ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງ, ພຣະອົງກໍຈາກມະນຸດໄປທັນທີ
ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ຕໍ່; ຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນພຣະອົງ
ທີ່ມີຮູບລັກສະນະຂອງມະນຸດສະແດງຕົວພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດ,
ແຕ່ເປັນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍກົງ.
ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຢ່າງສົມບູນແລ້ວ,
ພຣະອົງກໍຈາກໂລກຂອງມະນຸດໄປ ແລະ
ບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດເມື່ອພຣະອົງຢູ່ໃນເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງ.
ຫຼັງຈາກນີ້, ພາລະກິດທຸກຢ່າງຈຶ່ງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍກົງ. ໃນໄລຍະເວລານີ້,
ມະນຸດເກືອບບໍ່ສາມາດເຫັນລັກສະນະຂອງຮ່າງກາຍຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ;
ພຣະອົງບໍ່ສະແດງຕົວເອງຕໍ່ມະນຸດເລີຍ, ແຕ່ຍັງຄົງລັບຢູ່ຕະຫຼອດໄປ.
ເວລາສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງແມ່ນຈຳກັດ.
ພາລະກິດຖືກປະຕິບັດໃນຍຸກ, ໄລຍະເວລາ, ປະຊາຊາດໂດຍສະເພາະ ແລະ
ໃນທຳມະກາງຜູ້ຄົນໂດຍສະເພາະ.
ພາລະກິດນີ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດທີ່ຢູ່ໃນໄລຍະເວລາຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເປັນຂອງຍຸກນັ້ນໂດຍສະເພາະ;
ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກໃດໜຶ່ງໂດຍສະເພາະ
ແລະ ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ
ລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງຈຶ່ງຈະບໍ່ຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບທຸກຄົນ.
ສິ່ງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍອອກໃຫ້ກັບປວງຊົນແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງ,
ແທນທີ່ຈະເປັນຮູບລັກສະນະຂອງພຣະອົງເມື່ອພຣະອົງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງສອງຄັ້ງ.
ມັນບໍ່ແມ່ນລັກສະນະຢ່າງໜຶ່ງຢ່າງດຽວທີ່ຖືກສະແດງໃຫ້ກັບມະນຸດ ຫຼື
ບໍ່ແມ່ນສອງລັກສະນະລວມກັນ. ສະນັ້ນ

ມັນຈຶ່ງສໍາຄັນສໍາລັບເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄວນຈາກໂລກນີ້ໄປຫຼັງຈາກສໍາເລັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຈໍາເປັນຕ້ອງປະຕິບັດ,

ຍ້ອນພຣະອົງພຽງແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ ແລະ

ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສະແດງຮູບລັກສະນະຂອງພຣະອົງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດໂດຍການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງທັງສອງຄັ້ງແລ້ວກໍຕາມ,

ພຣະອົງກໍຍັງຈະບໍ່ສະແດງຕົນເອງອອກຢ່າງເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບປະຊາຊາດໃດໜຶ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະອົງມາກ່ອນ.

ພຣະເຢຊູຈະບໍ່ສະແດງພຣະອົງເອງໃຫ້ກັບຊາວຢິວດັ່ງດວງຕາເວັນແຫ່ງຄວາມຊອບທໍາອີກຄັ້ງ ຫຼື

ພຣະອົງຈະບໍ່ຂຶ້ນເທິງພູເຂົາໝາກກອກເທດ ແລະ ປະກົດຕົວຕໍ່ທຸກຄົນອີກ;

ສິ່ງທີ່ຊາວຢິວໄດ້ເຫັນມີພຽງແຕ່ພາບຂອງພຣະເຢຊູໃນເວລາທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນຍູດາຍ.

ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງຈົບລົງຕັ້ງແຕ່ສອງພັນປີກ່ອນແລ້ວ; ພຣະອົງຈະບໍ່ກັບຄືນສູ່ຍູດາຍໃນຮູບລັກສະນະຂອງຊາວຢິວອີກ,

ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພຣະອົງຈະສະແດງຕົນເອງໃນຮູບລັກສະນະຂອງຊາວຢິວໃຫ້ຊົນຕ່າງຊາດໄດ້ເຫັນ,

ຍ້ອນຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຢຊູທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງກໍເປັນພຽງຮູບລັກສະນະຂອງຊາວຢິວ

ແລະ ບໍ່ແມ່ນລັກສະນະຂອງບຸດມະນຸດທີ່ໂຢຮັນໄດ້ເຫັນ.

ເຖິງແມ່ນພຣະເຢຊູສັນຍາກັບຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງວ່າພຣະອົງຈະກັບຄືນມາອີກຄັ້ງ,

ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງພຣະອົງເອງໃນຮູບລັກສະນະຂອງຊາວຢິວຕໍ່ທຸກຄົນໃນຕ່າງຊາດຢ່າງງ່າຍດາຍ.

ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງກໍຄືການເປີດຍຸກ.

ພາລະກິດນີ້ຈໍາກັດແຕ່ສອງສາມປີ

ແລະ

ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສໍາເລັດລົງໄດ້.

ໃນລັກສະນະດຽວກັນ,

ຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຢຊູທີ່ເປັນຊາວຢິວກໍພຽງແຕ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍູດາຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ

ພຣະອົງພຽງແຕ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນເທົ່ານັ້ນ.

ໃນລະຫວ່າງທີ່ພຣະເຢຊູຢູ່ໃນເນື້ອໜັງນັ້ນ,

ພຣະອົງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການນໍາຍຸກດັ່ງກ່າວມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດໄດ້ ຫຼື

ສາມາດທໍາລາຍມະນຸດຊາດໄດ້. ສະນັ້ນ

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ສໍາເລັດການຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ ແລະ

ໄດ້ສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,

ພຣະອົງກໍຂຶ້ນເມືອຢູ່ທີ່ສູງ ແລະ

ເຊື່ອງຊ້ອນພຣະອົງເອງຈາກມະນຸດຕະຫຼອດໄປ.

ຈາກນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ,

ຜູ້ເຊື່ອທີ່ມີສັດທາເຫຼົ່ານັ້ນຈາກຊົນຕ່າງຊາດກໍບໍ່ສາມາດເຫັນການສະແດງອອກຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໄ

ດ້ອີກ, ພຽງແຕ່ຮູບພາບຂອງພຣະອົງທີ່ພວກເຂົາຕິດຢູ່ເທິງຝາ.
ຮູບພາບນີ້ແມ່ນຖືກແຕ້ມຂຶ້ນໂດຍມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ບໍ່ແມ່ນຮູບພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າເອງທີ່ສະແດງຕໍ່ມະນຸດ.
ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສະແດງຕົນເອງຕໍ່ບວງຊົນຢ່າງເປີດເຜີຍໃນຮູບພາບລັກສະນະທີ່ພຣະອົງກາຍມາເປັນ
ນເນື້ອໜັງທັງສອງຄັ້ງ.
ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດທ່າມກາງມະນຸດຊາດແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງ
ພຣະອົງ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນສະແດງຕໍ່ມະນຸດດ້ວຍລັກສະນະຂອງພາລະກິດຂອງຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ;
ມັນຖືກເຮັດໃຫ້ສາເລັດຜ່ານທາງອຸປະນິໄສທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ
ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດ, ແທນທີ່ຈະຜ່ານທາງການສະແດງອອກຂອງພຣະເຢຊູ.
ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຕໍ່ມະນຸດບໍ່ແມ່ນຜ່ານທາງຮູບຮ່າງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ,
ແຕ່ກົງກັນຂ້າມແມ່ນຜ່ານທາງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ປະຕິບັດ
ຜູ້ທີ່ມີທັງລັກສະນະ ແລະ ຮູບຮ່າງ; ແລະ ຜ່ານທາງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ລັກສະນະຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຖືກສະແດງອອກ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງກໍຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ.
ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

223. ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ອົງໃຫຍ່ທີ່ທັງຈັກກະວານ ແລະ ໃນອານາຈັກເບື້ອງເທິງ,
ແລ້ວພຣະອົງຈະອະທິບາຍທັງໝົດກ່ຽວກັບພຣະອົງເອງໂດຍໃຊ້ພາບຫຼັກຂອງເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນບໍ່?
ພຣະເຈົ້າພຽງເຂົ້າມາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງນີ້ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.
ບໍ່ມີຄວາມໝາຍໃດໆກ່ຽວກັບພາບຫຼັກຂອງເນື້ອໜັງນີ້, ມັນບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຍຸກທີ່ຜ່ານມາ
ຫຼື ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວພັນກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງບໍ່ຍອມໃຫ້ພາບຫຼັກຂອງພຣະອົງຍັງຄົງຢູ່?
ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ໃຫ້ມະນຸດແຕ້ມຮູບພາບຂອງພຣະອົງ
ເພື່ອສິ່ງນັ້ນຈະຖ່າຍທອດໄປສູ່ລຸ້ນຕ່າງໄປ? ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຍອມໃຫ້ຜູ້ຄົນຮັບຮູ້ວ່າ
ພາບຫຼັກຂອງພຣະອົງເປັນພາບຫຼັກຂອງພຣະເຈົ້າ?
ເຖິງແມ່ນລັກສະນະຂອງມະນຸດຖືກສ້າງໃນພາບຫຼັກຂອງພຣະເຈົ້າ,
ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາບຫຼັກອັນສູງສົ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ?
ເມື່ອພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນມະນຸດ,
ພຣະອົງສະເດັດລົງຈາກສະຫວັນມາສູ່ເນື້ອໜັງສະເພາະໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.
ເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງທີ່ລົງມາສູ່ເນື້ອໜັງ
ເຊິ່ງວິທີທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ.
ເປັນພຣະວິນຍານທີ່ປາກົດຕົວໃນເນື້ອໜັງ ແລະ

ເປັນພຣະວິນຍານທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ.
ພາລະກິດທີ່ກະທຳໃນເນື້ອໜັງເປັນຕົວແທນຢ່າງສົມບູນໃຫ້ກັບພຣະວິນຍານ ແລະ
ເນື້ອໜັງແມ່ນເພື່ອພາລະກິດ, ແຕ່ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ
ພາບລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງແມ່ນສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາບຫຼັກອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ
ໄດ້; ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍ ຫຼື ຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍມາເປັນມະນຸດ.
ພຣະອົງກາຍມາເປັນມະນຸດເພື່ອວ່າ
ພຣະວິນຍານຈະພົບສະຖານທີ່ເໝາະສົມເພື່ອອາໄສຢູ່ເວລາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ,
ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍເພື່ອບັນລຸພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ,
ເພື່ອຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ສຳຜັດກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ,
ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ຄວາມອັດສະຈັນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.
ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ,
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເວົ້າຈັກເທື່ອວ່າ
ຮູບຮ່າງຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາບຫຼັກຂອງພຣະອົງ;
ນັ້ນເປັນພຽງຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ລັກສະນະທີ່ສຳຄັນຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ,
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພດຂອງພຣະອົງ.
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນນຳໃຊ້ເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງໃນຍຸກນີ້.
ການປາກົດຕົວໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ,
ເປັນພຽງແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເວລານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດທີ່ຈະບໍ່ມີຮູບຮ່າງໂດຍສະເພາະ,
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເລືອກເອົາຄອບຄົວທີ່ເໝາະສົມເພື່ອກຳນົດເປັນຮູບຮ່າງຂອງພຣະອົງ.
ຖ້າຮູບຮ່າງຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມສຳຄັນໃນການເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງ,
ແລ້ວທຸກຄົນທີ່ມີພາບລັກສະນະໃບໜ້າທີ່ຄ້າຍຄືກັບພຣະອົງແມ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າທັງ
ໆໝົດ. ສິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນຂໍ້ຜິດພາດທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດບໍ່?
ຮູບພາບຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຖືກແຕ້ມໂດຍມະນຸດເພື່ອວ່າ ມະນຸດຈະໄດ້ນະມັດສະການພຣະອົງ.
ໃນເວລານັ້ນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຳສັ່ງທີ່ຜິດເສດໃດໆ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ມະນຸດຈຶ່ງສືບຕໍ່ໃຊ້ພາບວາດດັ່ງກ່າວຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ,
ອີງຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດບໍ່ຄວນເຮັດແບບນີ້.
ມັນເປັນພຽງຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ພາບວາດຂອງພຣະເຢຊູຍັງຄົງຢູ່ຈົນ
ເຖິງປັດຈຸບັນ. ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະວິນຍານ ແລະ ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າ

ພາບລັກສະນະຂອງພຣະອົງເປັນແບບໃດ.

ອຸປະນິເສດຂອງພຣະອົງທີ່ນັ້ນທີ່ສາມາດເປັນຕົວແທນພາບລັກສະນະຂອງພຣະອົງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

224.

ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງໂດຍບໍ່ໄດ້ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ມະນຸດແຍກແຍະຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ເນື້ອໜັງມະນຸດ ຫຼື

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອຝຶກຜົນຄວາມສາມາດໃນການແຍກແຍະຂອງມະນຸດ ແລະ

ແຮງໄກເລີຍທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດແບບນັ້ນໂດຍມີເຈດຕະນາທີ່ຈະຍອມໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຮັບເອົາສະຫງ່າລາສີທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ບໍ່ມີຫຍັງໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເປັນເຈດຕະນາເດີມຂອງພຣະເຈົ້າໃນການກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ຫຼື ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອກ່າວໂທດມະນຸດ ຫຼື ຕັ້ງໃຈເພື່ອເປີດໂບງມະນຸດ ຫຼື ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງຕ່າງໆລຳບາກສຳລັບເຂົາ.

ບໍ່ມີຫຍັງໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເປັນເຈດຕະນາເດີມຂອງພຣະເຈົ້າ.

ທຸກຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ,

ມັນເປັນຮູບແບບໜຶ່ງຂອງພາລະກິດທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້.

ມັນແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ

ການຄຸ້ມຄອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດແບບທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ ແລະ

ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເຫດຜົນທີ່ມະນຸດຈົນຕະນາການ.

ພຣະອົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕາມທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຮຽກຮ້ອງເທົ່ານັ້ນ ແລະ

ມີແຕ່ເມື່ອຈຳເປັນເທົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກໂດຍມີເຈດຕະນາທີ່ຈະເບິ່ງໄປອ້ອມງ
ແຕ່ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ.

ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຮັບເອົາພາລະໜັກໜ່ວງແບບນັ້ນ ແລະ

ຮັບເອົາຄວາມສ່ຽງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ?

ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງພຽງແຕ່ເມື່ອພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດ ແລະ

ມີຄວາມໝາຍທີ່ຟິເສດຢູ່ສະເໝີ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການເຮັດໃຫ້ມະນຸດຫຼຽວເບິ່ງພຣະອົງ ແລະ ເປີດຂອບເຂດຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວແນ່ນອນທີ່ສຸດ

ພຣະອົງແມ່ນບໍ່ໄດ້ມາຢູ່ທຳມະການມະນຸດຢ່າງງ່າຍດາຍ.

ພຣະອົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອເຫັນແກ່ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ

ພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອວ່າພຣະອົງອາດໄດ້ຮັບເອົາມະນຸດຫຼາຍກວ່າເກົ່າ.

ພຣະອົງມາເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກ, ພຣະອົງມາເພື່ອເອົາຊະນະຊາດານ ແລະ

ເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ພຣະອົງຈຶ່ງສວມໃສ່ເນື້ອໜັງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ພຣະອົງມາເພື່ອນຳພາມະນຸດຊາດທັງປວງໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.
 ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດຂອງຈັກກະວານທັງປວງ.
 ຖ້າພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ
 ແລະ ເປີດຕາຂອງມະນຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ເດີນທາງໄປທຸກປະເທດ?
 ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍທີ່ສຸດບໍ່? ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດແບບນັ້ນ, ກົງກັນຂ້າມ
 ພຣະອົງເລືອກສະຖານທີ່ເໝາະສົມທີ່ຈະປັກຫຼັກ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ.
 ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມໝາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.
 ພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກທົດສະວັດ ແລະ ຍິ່ງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກທົດສະວັດ;
 ພຣະອົງນຳຍຸກເກົ່າມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່.
 ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນເລື່ອງທີ່ສຳຄັນເຊິ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ມັນຄືຄວາມໝາຍຂອງຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອປະຕິ
 ບັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

225. ເຖິງແມ່ນພຣະຄຣິດທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແທນພຣະເຈົ້າໄດ້
 ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາດ້ວຍເຈດຕະນາສະແດງພາບຫຼັກຂອງພຣະອົງຜ່ານເນື້ອໜັງໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເຫັ
 ນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອມະນຸດທຸກຄົນຈະເຫັນພຣະອົງ;
 ພຣະອົງມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຖືກນຳພາໂດຍມືຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່.
 ໜ້າທີ່ຂອງພຣະຄຣິດໃນເນື້ອໜັງກໍເພື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ
 ນັ້ນກໍຄືເພື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນມະນຸດ ແລະ
 ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈທາດແທ້ແຫ່ງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
 ບໍ່ວ່າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດ ມັນກໍບໍ່ນອກເໜືອໄປກວ່າສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດຮັບໄດ້.
 ບໍ່ວ່າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດ
 ພຣະອົງກໍປະຕິບັດຜ່ານເນື້ອໜັງພ້ອມກັບຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ທຳມະດາ ແລະ
 ບໍ່ເປີດເຜີຍໃຫ້ມະນຸດເຫັນທັງໝົດເຖິງໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢູ່ເໜືອທຳມະຊາດ ຫຼື ລ້ຳຄ່າເກີນກວ່າທີ່ມະນຸດຈະຄາດຄິດໄດ້.
 ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະຄຣິດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງຜ່ານເນື້ອໜັງ ແລະ
 ດຳເນີນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າເອງຄວນເຮັດດ້ວຍຕົວເອງ,
 ພຣະອົງບໍ່ປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ຫຼື
 ພຣະອົງບໍ່ປະກາດເຖິງການກະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງຕົ້ນຕໍ. ກົງກັນຂ້າມ
 ພຣະອົງຍັງຄົງລີ້ລັບພາຍໃຕ້ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຢ່າງຖ່ອມຕົວ. ນອກຈາກພຣະຄຣິດແລ້ວ

ຄົນທີ່ອ້າງວ່າຕົນເອງເປັນພຣະຄຣິດແບບຜິດງົບວິໄນມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະອົງ.
 ເມື່ອທຽບໃສ່ກັບນິໄສທີ່ອວດດີ ແລະ ຍົກຍ້ອງຕົນເອງຂອງພຣະຄຣິດທີ່ຈອມປອມເຫຼົ່ານັ້ນ
 ກໍ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າ ເນື້ອໜັງປະເພດໃດທີ່ແມ່ນພຣະຄຣິດຢ່າງແທ້ຈິງ.
 ຍິ່ງພວກເຂົາຈອມປອມຫຼາຍພຽງໃດ
 ພຣະຄຣິດທີ່ຈອມປອມດັ່ງກ່າວກໍ່ຍິ່ງສະແດງຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາອອກມາຫຼາຍພຽງນັ້ນ ແລະ
 ພວກເຂົາກໍ່ຍິ່ງສາມາດເຮັດໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ການອັດສະຈັນເພື່ອຫຼອກລວງມະນຸດຫຼາຍພຽງນັ້ນ.
 ພຣະຄຣິດຈອມປອມບໍ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າ;
 ພຣະຄຣິດບໍ່ມີມົນທົນຈາກອົງປະກອບຕ່າງໆທີ່ເປັນຂອງພຣະຄຣິດຈອມປອມ.
 ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນມະນຸດພຽງເຮັດສໍາເລັດພາລະກິດແຫ່ງເນື້ອໜັງ
 ບໍ່ແມ່ນພຽງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເຫັນພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ
 ພຣະອົງປ່ອຍໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຍືນຍັນຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍ ພິສູດເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ.
 ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນບໍ່ມີຫຼັກຖານ;
 ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກຄວບຄຸມດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງ;
 ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງຖືກກຳນົດໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດຄືການເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

226.

ສິ່ງດີທີ່ສຸດກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງກໍ່ຄືການທີ່ພຣະອົງສາມາດປະພຣະທໍາ
 ແລະ ການຕັກເຕືອນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ
 ຄວາມປະສົງທີ່ສະເພາະເຈາະຈົງຂອງພຣະອົງໄວ້ໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ,
 ເພື່ອວ່າຫຼັງຈາກນັ້ນ
 ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຈະສາມາດສົ່ງຕໍ່ພາລະກິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ
 ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມວນມະນຸດຊາດຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຫົນທາງນີ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ
 ເປັນຮູບປະທໍາຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ.
 ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງທໍາມະກາງມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຈິງແ
 ຫ່ງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການດໍາລົງຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັບມະນຸດສໍາເລັດຢ່າງແທ້ຈິງ.
 ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດໃນການເບິ່ງໃບໜ້າຂ
 ອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນພະຍານເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ໄດ້ຍືນພຣະທໍາສ່ວນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດນໍາຈຸດສິ້ນສຸດມາສູ່ຍຸກທີ່ມະນຸດພຽງແຕ່ໄດ້ເຫັນດ້ານຫຼັງຂອງພຣະເ
 ຢໂຮວາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຍັງສິ້ນສຸດຍຸກທີ່ມະນຸດຊາດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍ.
 ໂດຍສະເພາະແລ້ວ

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງສຸດທ້າຍໄດ້ນຳມະນຸດຊາດທັງປວງເຂົ້າສູ່ຍຸກທີ່ເປັນ
ນຈົງຫຼາຍຂຶ້ນ, ແທ້ຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ລົດໃສຫຼາຍຂຶ້ນ.
ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ລັດທິ; ທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ
ພຣະອົງເປີດເຜີຍພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ທຳມະດາຕໍ່ມະນຸດຊາດ ຜູ້ທີ່ຊອບທຳ ແລະ ບໍລິສຸດ,
ຜູ້ທີ່ໄຂພາລະກິດແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ສະແດງຄວາມເລິກລັບ ແລະ
ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດ, ຜູ້ທີ່ສ້າງມະນຸດຊາດ ແລະ
ນຳການສິ້ນສຸດມາສູ່ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງລັບຢູ່ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ.
ພຣະອົງນຳຍຸກແຫ່ງຄວາມເລື້ອນລອຍມາສູ່ການສິ້ນສຸດຢ່າງບໍລິບູນ,
ພຣະອົງສຳເລັດຍຸກທີ່ມະນຸດຊາດທັງປວງປາຖະໜາທີ່ຈະສະແຫວງຫາໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້, ພຣະອົງສິ້ນສຸດຍຸກທີ່ມະນຸດຊາດທັງປວງຮັບໃຊ້ຊາຕານ ແລະ
ນຳພາມະນຸດຊາດທັງປວງເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ຢ່າງສົມບູນ.
ນີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນຜົນຕາມມາຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ ແລະ
ບໍ່ແມ່ນຜົນງານຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ,
ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງກໍບໍ່ສະແຫວງຫາ ແລະ ງົມຫາສິ່ງທີ່ເລື້ອນລອຍ ແລະ
ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງເຫຼົ່ານັ້ນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ເຊົາທາຍຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເລື້ອນລອຍ.
ເມື່ອພຣະເຈົ້າຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ,
ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງກໍຈະສົ່ງຕໍ່ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງໄປສູ່ທຸກສາສະໜາ ແລະ
ນິກາຍ ແລະ ພວກເຂົາຈະສື່ສານພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງສູ່ຫຼວງຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ.
ທຸກສິ່ງທີ່ຜູ້ຮັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະອົງໄດ້ຍິນຈະເປັນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດເຫັນ ແລະ
ໄດ້ຍິນດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ຈະເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄວາມເລົ່າລື.
ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຼັກຖານທີ່ພຣະອົງເຜີຍແຜ່ພາລະກິດ ແລະ
ຍັງເປັນເຄື່ອງມືທີ່ພຣະອົງນຳໃຊ້ໃນການເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດ.
ຫາກປາສະຈາກການມີຢູ່ຂອງຄວາມຈິງ, ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ເຜີຍແຜ່ທົ່ວບັນດາປະເທດ
ແລະ ໄປທຸກແຫ່ງ; ຫາກປາສະຈາກຄວາມຈິງ ແຕ່ມີພຽງຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ,
ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈັກກະວານທັງປວງໄດ້ຈັກເທື່ອ.
ພຣະວິນຍານແມ່ນຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສຳລັບມະນຸດ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານກໍບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມຫຼັກຖານ ຫຼື
ຄວາມຈິງເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ໃຫ້ມະນຸດໄດ້.
ມະນຸດຈະບໍ່ເຫັນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແລະ
ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເລື້ອນລອຍທີ່ບໍ່ມີຈິງຢູ່ສະເໝີ.
ມະນຸດຈະບໍ່ເຫັນໜ້າຕາຂອງພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ຫຼື

ມະນຸດຈະບໍ່ໄດ້ຍືນພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວດ້ວຍຕົນເອງ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ
ຈົນຕະນາການຂອງມະນຸດກໍຄືຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ບໍ່ສາມາດແທນໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້;
ອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງກໍບໍ່ສາມາດຮຽນແບບໄດ້ໂດຍມະນຸດ.
ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສາມາດນຳມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ
ຜູ້ເຊິ່ງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທຳມະກາງມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ.
ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າບາກົດຕໍ່ມະນຸດ ເຊິ່ງມະນຸດເຫັນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມາຮູ້ຈັກໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນບໍ່ສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ໄດ້.
ເມື່ອພຣະເຈົ້າດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງມາເຖິງຂັ້ນຕອນນີ້,
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ບັນລຸຜົນຢ່າງພໍໃຈທີ່ສຸດແລ້ວ ແລະ ຖືວ່າເປັນຄວາມສຳເລັດທີ່ບໍລິບູນ.
ພາລະກິດສ່ວນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດເກົ້າສືບເປີເຊັນຂອງການຄຸ້ມ
ຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງ.
ເນື້ອໜັງນີ້ໄດ້ສະໜອງການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ດີກວ່າໃຫ້ກັບພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ,
ເປັນບົດສະຫຼຸບສຳລັບພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ປະກາດໃຈພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ
ແລະ ໄດ້ເສີມເຕີມພາລະກິດທັງໝົດນີ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ຕັ້ງແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ,
ຈະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດອີກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂັ້ນຕອນທີສີ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຈະບໍ່ມີພາລະກິດທີ່ມະຫັດສະຈັນອີກຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສາມຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດຟົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

227. ເຖິງແມ່ນເນື້ອໜັງນີ້ທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງ, ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ທຳມະດາ
ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງທີ່ເປັນມະນຸດ ແຕ່ເນື້ອໜັງທີ່ເປັນທັງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ.
ນີ້ຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະອົງກັບມະນຸດ ແລະ ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມີພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາຈະປະຕິບັດ
ແລະ ເຮັດໃຫ້ພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງສຳເລັດໄດ້ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສຳເລັດທຳມະກາງມະນຸດ. ຖ້າບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ,
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທຳມະກາງມະນຸດກໍຈະຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ມີຮອຍດ່າງຕະຫຼອດໄປ.
ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບວິນຍານຂອງຊາຕານ ແລະ ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ,
ທຳມະຊາດເດີມຂອງມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມກໍບໍ່ໄດ້ຖືກແກ້ໄຂຈັກເທື່ອ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ
ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງບໍ່ສາມາດຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງຈັກເທື່ອ
ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດຊາດໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ

ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາມະນຸດຊາດທັງປວງໄດ້ຈັກເທື່ອ.
ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດໄດ້,
ແລ້ວການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສິ້ນສຸດຈັກເທື່ອ ແລະ
ມະນຸດຊາດທັງໝົດຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ການພັກຜ່ອນໄດ້.
ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ການພັກຜ່ອນຮ່ວມກັບສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງຂອງພຣະອົງ,
ກໍຈະບໍ່ມີຜົນຕາມມາສໍາລັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງດັ່ງກ່າວຈັກເທື່ອ ແລະ
ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຫາຍໄປໃນທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງບໍ່ມີສິດອຳນາດ,
ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດກໍໄດ້ບັນລຸຜົນຂອງມັນແລ້ວ.
ນີ້ແມ່ນທິດທາງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ບໍ່ວ່າເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຈະມີສິດອຳນາດ ຫຼື
ບໍ່, ຕາບໃດທີ່ພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ,
ແລ້ວພຣະອົງກໍເປັນພຣະເຈົ້າເອງ. ບໍ່ວ່າເນື້ອໜັງນີ້ຈະທຳມະດາ ແລະ ບົກກະຕິ ຫຼື ບໍ່,
ພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນເຮັດໄດ້ ກໍຍ້ອນເນື້ອໜັງນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ແມ່ນພຽງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ.
ເຫດຜົນທີ່ເນື້ອໜັງນີ້ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້
ກໍຍ້ອນທາດແທ້ຂ້າງໃນຂອງພຣະອົງບໍ່ຄືກັບມະນຸດຄົນໃດ ແລະ
ເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ແມ່ນຍ້ອນຕົວຕົນຂອງພຣະອົງແຕກ
ຕ່າງຈາກມະນຸດທົ່ວໄປ. ເນື້ອໜັງນີ້ສໍາຄັນຫຼາຍຕໍ່ມະນຸດຊາດ ເພາະວ່າ ພຣະອົງເປັນມະນຸດ ແລະ
ຍິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າ,
ເພາະພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດບົກກະຕິທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້
ແລະ ເພາະວ່າ ພຣະອົງສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມ,
ມະນຸດຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຄ້າຍຄືກັບມະນຸດ,
ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍສໍາຄັນຕໍ່ມະນຸດຫຼາຍກວ່າຄົນອື່ນໆທີ່ມີຄຸນຄ່າສູງສົ່ງ,
ຍ້ອນພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້,
ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍກວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ສາມາດຮັບເອົາມະນຸດຊາດໄດ້ຢ່າງສົມບູນກວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜົນຕາມມາກໍຄື
ເຖິງແມ່ນເນື້ອໜັງນີ້ທຳມະດາ ແລະ ບົກກະຕິ, ການທີ່ພຣະອົງປະກອບສ່ວນຕໍ່ມະນຸດຊາດ ແລະ
ຄວາມໝາຍຂອງພຣະອົງຕໍ່ການຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດເຮັດໃຫ້ພຣະອົງມີຄ່າຢ່າງສູງ; ແລະ
ຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງເນື້ອໜັງນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດວັດແທກໄດ້ໂດຍມະນຸດ.
ເຖິງແມ່ນເນື້ອໜັງນີ້ບໍ່ສາມາດທຳລາຍຊາຕານໂດຍກົງ,
ພຣະອົງກໍສາມາດໃຊ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ ແລະ ເອົາຊະນະຊາຕານ
ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊາຕານຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ.
ມັນເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດເອົາຊະນະຊາຕານໄດ້ ແລະ

ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ທຳລາຍຊາຕານໂດຍກົງ, ແຕ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃນການເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ ຜູ້ເຊິ່ງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງເອງໄດ້ດີກວ່າສັບພະສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນທັງປວງ ແລະ ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມໄດ້ດີກວ່າ. ການເອົາຊະນະຊາຕານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເປັນພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ດົນບັນດານໃຈກວ່າການທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທຳລາຍຊາຕານໂດຍກົງ. ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ດີກວ່າ ແລະ ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງໃນທຳມະກາງສັບພະທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງໄດ້ດີກວ່າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

228. ໃນຄັ້ງນີ້ ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດ ບໍ່ແມ່ນຜ່ານທາງພຣະວິນຍານ ແຕ່ຜ່ານຮ່າງກາຍທຳມະດາ. ຮ່າງກາຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງຮ່າງກາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງບັງເກີດຄັ້ງທີສອງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນຮ່າງກາຍທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາ. ຮ່າງກາຍດັ່ງກ່າວເປັນຮ່າງກາຍເນື້ອໜັງທຳມະດາ. ເຈົ້າຈະບໍ່ສັງເກດເຫັນຄວາມພິເສດໃດໆໃນຮ່າງກາຍນີ້ ແຕ່ເຈົ້າສາມາດຮັບເອົາຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍືນມາກ່ອນຈາກພຣະອົງ. ຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ເປັນສູນລວມຂອງພຣະທຳແຫ່ງຄວາມຈິງທັງໝົດຈາກພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຮ່າງກາຍທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ທັງເປັນສິ່ງສະແດງໃຫ້ມະນຸດຮູ້ອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາຢາກເຫັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາຢາກເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາຢາກຮູ້ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດບໍ່? ພຣະອົງຈະບອກຄວາມເລິກລັບທັງໝົດທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດບອກເຈົ້າໄດ້ ແລະ ພຣະອົງຍັງຈະບອກເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ພຣະອົງເປັນປະຕູສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນເຂັມທິດນຳພາໄປສູ່ຍຸກໃໝ່. ຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ມີຄວາມເລິກລັບທັງປວງທີ່ຄົນເຮົາບໍ່ສາມາດຢັ້ງເຫັນ. ການກະທຳຂອງພຣະອົງ ເຈົ້າອາດຈະບໍ່ສາມາດຢັ້ງຮູ້ໄດ້ ແຕ່ເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງພຽງພໍທີ່ຈະໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ວ່າ ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຄົນທຳມະດາຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ. ເພາະວ່າພຣະອົງເປັນຕົວແທນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການດູແລທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຕໍ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ເຖິງວ່າເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງທີ່ເຮັດໃຫ້ສະຫວັນ ແລະ ໂລກສິ້ນສະທ້ານ ຫຼື ເຫັນແປວໄພອອກມາຈາກຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ

ເຖິງວ່າເຈົ້າບໍ່ສາມາດສຳພັດການຕິສອນດ້ວຍຄໍ້ອນເຫຼັກຂອງພຣະອົງ

ເຈົ້າສາມາດສຳພັດຄວາມຮ້າຍກາດຈາກຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດໂດຍແທ້ຈິງ. ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງເຫັນອຸປະນິໄສ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າສາມາດສຳພັດໄດ້ເຖິງຄວາມຫ່ວງໄຍ ແລະ ການດູແລທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດທັງປວງ.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນການອະນຸຍາດໃຫ້

ມະນຸດເຫັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຜ້າສະຫວັນຊົງດຳລົງຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ ໃນໂລກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດຮູ້ຈັກ, ເຊື່ອຟັງ, ຍຳເກງ, ແລະ ຮັກພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ກັບມາເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນທຸກມື້ນີ້

ມະນຸດຈະເຫັນພຣະເຈົ້າໃນຮ່າງກາຍຄືມະນຸດ ທີ່ມີດັ່ງກັບມີຕາສອງໜ່ວຍ ແລະ ເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທຳມະດາ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າຈະສະແດງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າ ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່

ຜ້າສະຫວັນກັບໂລກກໍຈະປ່ຽນແປງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ.

ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່ ທ້ອງຜ້າກໍຈະມືດມົວ ໂລກຈະສິ້ນລະວົນ ແລະ ມະນຸດຈະປະເຊີນກັບໄພອິດທິວ ແລະ ໂຣກລະບາດ. ພຣະອົງຈະສະແດງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າ ຖ້າບາສະຈາກການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງໃນຍຸກສຸດທ້າຍແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າກໍຄົງທຳລາຍມະນຸດທັງໝົດໃນນະຣົກໄປແລ້ວ,

ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່, ພວກເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນບາບໜາຕະຫຼອດໄປ ແລະ ທັງຈະກາຍເປັນຊາກສົບ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ໄວ້ວ່າ

ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່

ມະນຸດທັງໝົດຈະໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍທີ່ຫຼີກລ່ວງບໍ່ໄດ້ ແລະ

ບໍ່ອາດຫົວພົ້ນໂທດໜັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ບັງເກີດມາ ພວກເຈົ້າກໍຈະຕົກຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ ແມ່ນແຕ່ຊີວິດຊີວາ ແລະ ຄວາມຕາຍ ພວກເຈົ້າກໍຊອກບໍ່ເຫັນ,

ຖ້າບໍ່ມີຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ດຳລົງຢູ່

ໃນທຸກມື້ນີ້ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມຈິງ ແລະ ເຂົ້າໃກ້ບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຈົ້າຈະຖືກພຣະເຈົ້າລົງໂທດ ຍ້ອນຄວາມບາບອັນຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ເຈົ້າຮູ້ບໍ່?

ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ກັບມາເປັນເນື້ອໜັງອີກຄັ້ງ ບໍ່ມີໃຜຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ

ຖ້າຮ່າງກາຍອັນເປັນເນື້ອໜັງທຳມະດານີ້ບໍ່ສະເດັດມາ ພຣະເຈົ້າກໍຄົງທຳລາຍໂລກຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ. ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຍັງຈະປະຕິເສດການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ບໍ່?

ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຫຼວງຫຼາຍຈາກມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້
ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ພ້ອມຮັບເອົາເພິ່ນດ້ວຍໃຈຍິນດີ?

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້.
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າການຕັດສິນໃຈຂອງເຈົ້າຖືກຕ້ອງຫຼືບໍ່ ຫຼື
ບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສຳເລັດຫຼືບໍ່ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ລອງສ່ຽງເບິ່ງ ແລະ
ສຳຫຼວດວ່າມະນຸດທຳມະດາສາມັນຄົນນີ້ຈະຊ່ວຍເຫຼືອເຈົ້າໄດ້ຫຼືບໍ່ ແລະ
ເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແທ້ຫຼືບໍ່. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຕ້ອງບອກເຈົ້າວ່າ
ໃນຍຸກສະໄໝຂອງໂນອາ ມະນຸດພາກັນກິນ ແລະ ດື່ມ, ແຕ່ງງານກັນ
ເຖິງຂັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າທົນເບິ່ງບໍ່ໄດ້ ພຣະອົງຈຶ່ງສົ່ງນ້ຳມາຖ້ວມໂລກເພື່ອທຳລາຍມະນຸດຊາດ ແລະ
ໄວ້ຊີວິດຄອບຄົວຂອງໂນອາແປດຄົນ ແລະ ສັດປີກສັດປ່າທຸກຊະນິດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ

ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປົກປັກຮັກສາໄວ້ແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະອົງຈົນສຸດກົກສຸດປາ
ຍ. ເຖິງວ່າທັງສອງຍຸກສະໄໝຊົ່ວຊ້າຈົນເຫຼືອທົນສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມະນຸດໃນທັງສອງຍຸກສະໄໝກໍຊົ່ວຊ້າເຖິງຂັ້ນປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ
ມະນຸດທັງໝົດໃນຍຸກຂອງໂນອາຖືກພຣະເຈົ້າທຳລາຍຈົນໝົດ.

ມະນຸດທັງສອງຍຸກໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເສຍພຣະໄທຫຼາຍ
ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງອົດທົນຕໍ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແນວນີ້?
ພວກເຈົ້າເຄີຍພິຈາລະນາເບິ່ງບໍ່? ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ແທ້ ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າ.
ເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງຄວາມກະລຸນາຕໍ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ
ມະນຸດໃນຍຸກນີ້ບໍ່ຊົ່ວຊ້າເທົ່າກັບມະນຸດໃນສະໄໝຂອງໂນອາ ຫຼື ວ່າມະນຸດໃນຍຸກນີ້ໄດ້ກັບໃຈໃໝ່,
ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດທຳລາຍມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ໄດ້
ຍ້ອນເປັນຍຸກທີ່ເຕັກໂນໂລຊີກ້າວໜ້າ.

ແຕ່ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າຍັງມີພາລະກິດທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດໃນກຸ່ມຄົນໜຶ່ງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ
ແລະ ພາລະກິດນີ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຄື ພຣະອົງເອງ ຈະເປັນຜູ້ປະຕິບັດ. ນອກຈາກນີ້
ພຣະເຈົ້າຈະເລືອກເອົາສ່ວນໜຶ່ງຂອງກຸ່ມຄົນນີ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ
ໃຫ້ເປັນຜົນຕໍ່ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ນຳພວກເຂົາໄປສູ່ຍຸກໃໝ່. ດັ່ງນັ້ນ
ສິ່ງໃດຈະເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ ຄຳໄຖ່ບາບທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊາລະນັ້ນກໍແມ່ນ
ເພື່ອກະກຽມສຳລັບພາລະກິດການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ຄວາມຈິງແລ້ວ ພວກເຈົ້າມາຮອດມື້ນີ້ໄດ້ກໍຍ້ອນການບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງນີ້.
ເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງນີ້ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້.
ພອນປະເສີດທັງໝົດນີ້ໄດ້ມາກໍຍ້ອນມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້. ບໍ່ພຽງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດ
ທຸກຊາດຈະນະມັດສະການມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ ພ້ອມທັງຂອບພຣະໄທ ແລະ

ເຊື້ອພັງມະນຸດທີ່ສຳຄັນຄັນນີ້. ເພາະວ່າຄວາມຈິງ, ຊີວິດ, ແລະ
ຫົນທາງທີ່ພຣະອົງນຳມາໄດ້ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ,
ໄດ້ກຳຈັດຄວາມຄັດແຍ່ງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດ,
ເຮັດໃຫ້ມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າຫຍັບເຂົ້າໃກ້ກັນ ແລະ
ເປີດຄວາມເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງຄວາມຄິດມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ.
ພຣະອົງຍັງເປັນຜູ້ທີ່ນຳສະຫງ່າລາສີອື່ນໆໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າໄປສູ່ພຣະເຈົ້າ.
ບໍ່ແມ່ນມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ສັກກະລະບູຊາຈາກເຈົ້າ?
ມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບນາມວ່າ ພຣະຄຣິດ ບໍ່?
ມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງບັງເກີດໃນທຳມະກາງມະນຸດບໍ່?
ມະນຸດຄົນນີ້ທີ່ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ພົ້ນຈາກໄພພິບັດບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກພວກເຈົ້າ
ແລະ ເປັນບ່ອນເພິ່ງພາຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?
ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິເສດຄວາມຈິງທີ່ກ່າວອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ແລະ
ກຽດຊັງການທີ່ມີພຣະອົງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ ແລ້ວຊະຕາກຳຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນຢ່າງໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຮູ້ບໍ່? ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳການອັນອື່ນໆໃຫຍ່ທຳມະກາງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

229. ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະສຳເລັດຜ່ານມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້.
ພຣະອົງຈະປະທານທຸກສິ່ງໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ພຣະອົງສາມາດກຳນົດທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບເຈົ້າ. ມະນຸດຄົນນີ້ຈະເປັນດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄິດບໍ່
ຄືເປັນພຽງຄົນທຳມະດາ ບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການກ່າວຂານ?
ຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງບໍ່ມີນ້ຳໜັກພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຊື່ອບໍ່?
ການກະທຳຂອງພຣະອົງບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຊື່ອບໍ່? ຫຼືວ່າ
ທາງທີ່ພຣະອົງຊົງນຳທາງໄປນັ້ນບໍ່ສົມຄວນໃຫ້ພວກເຈົ້າຕິດຕາມບໍ່?
ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກລັງກຽດພຣະອົງ ແລະ ປະຕິເສດພຣະອົງ ແລະ
ບໍ່ຍອມຕິດຕາມພຣະອົງ? ພຣະອົງເປັນຜູ້ສະແດງຄວາມຈິງ, ພຣະອົງເປັນຜູ້ປະທານຄວາມຈິງ
ແລະ ພຣະອົງເປັນຜູ້ປະທານຫົນທາງໃຫ້ເຈົ້າກ້າວເດີນ.
ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້?
ຖ້າປາສະຈາກການເສຍສະລະຂອງພຣະຄຣິດ ມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນໄດ້
ແຕ່ວ່າຖ້າປາສະຈາກການບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກນີ້
ບັນດາຜູ້ທີ່ລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ກ້າວເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ໄດ້. ຖ້າມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ບໍ່ສະເດັດມາ ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີໂອກາດ ຫຼື
ມີສິດໄດ້ເຫັນໜ້າຕາທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພາະວ່າພວກເຈົ້າທັງໝົດສົມຄວນຖືກທຳລາຍຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ.
ຍ້ອນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ອະໄພພວກເຈົ້າ ແລະ

ສະແດງຄວາມກະລຸນາຕໍ່ເຈົ້າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ທ້າຍສຸດນີ້ ເຮົາຂໍຝາກຂໍອິດເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ກັບພວກເຈົ້າ, ມະນຸດທຳມະດາຄົນນີ້ ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດ ທີ່ສຳຄັນຕໍ່ພວກເຈົ້າຫຼາຍ. ນີ້ເປັນສິ່ງອື່ນໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃນທຳມະກາງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຮູ້ບໍ່? ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳການອັນອື່ນໃຫຍ່ທຳມະກາງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

230. ຜູ້ຄົນທີ່ຕ້ອງການໄດ້ຮັບຊີວິດໂດຍບໍ່ເພິ່ງພາຄວາມຈິງທີ່ພຣະຄຣິດກ່າວໄວ້ ແມ່ນຄົນທີ່ເປັນຕາໜ່າຍທີ່ສຸດໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບທຶນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ພຣະຄຣິດນຳມາໃຫ້ ແມ່ນຄົນທີ່ຫຼົງໃນຄວາມເພີ່ມ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ

ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບພຣະຄຣິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະຖືກພຣະເຈົ້າກຽດຊັງຕະຫຼອດໄປ. ພຣະຄຣິດເປັນປະຕູໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າສູ່ອານາຈັກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດຜ່ານໄປໄດ້. ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ນອກຈາກຜ່ານທາງພຣະຄຣິດ. ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຊື່ອຟັງທຶນທາງຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ອິດເຖິງພຽງແຕ່ການຮັບພອນ ໂດຍບໍ່ມີການຮັບຄວາມຈິງ ຫຼື ການຮັບການຈັດກຽມຂອງຊີວິດ. ພຣະຄຣິດມາໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ

ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງຈະໄດ້ຮັບການສະໜອງຂອງຊີວິດ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງການສິ້ນສຸດຍຸກເກົ່າ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ ແລະ ເປັນເສັ້ນທາງທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ຮັບເອົາເພື່ອເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ພຣະອົງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າກ່າວໂທດ, ກ່າວໝິ່ນປະໝາດ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຂົ່ມເຫັງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຖືກເຜົາໄໝ້ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ, ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ຍ້ອນພຣະຄຣິດອົງນີ້ເອງເປັນການສະແດງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ການສະແດງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂອງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄວ້ໃຈໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ກະທຳ ແລ້ວເຈົ້າກ່າວໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ຜົນກຳທີ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ກ່າວໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະໄດ້ຮັບແມ່ນເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນ ໄດ້ຊັດເຈນໂດຍຕົວມັນເອງຢູ່ແລ້ວ. ພ້ອມນີ້ ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າວ່າ ຖ້າເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ປະຕິເສດພຣະອົງ ແລ້ວຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດແບກຮັບຜົນຕາມມາແທນເຈົ້າໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີໂອກາດໃນການໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າອີກແລ້ວ; ເຖິງແມ່ນເຈົ້າພະຍາຍາມໄຖ່ຕົນເອງ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ຍ້ອນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານບໍ່ແມ່ນມະນຸດ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າປະຕິເສດບໍ່ແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ອ່ອນແອ ແຕ່ເປັນພຣະຄຣິດ. ເຈົ້າຮູ້ສຶກຕົວກ່ຽວກັບຜົນຕາມມານີ້ບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດພາດນ້ອຍໆ ແຕ່ເປັນການກະທຳຄວາມຜິດອາຊະຍາກຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້

ເຮົາແນະນຳໃຫ້ທຸກຄົນຍິ່ງແຂ້ວຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຄວາມຈິງ ຫຼື ວິຈານຢ່າງບໍ່ລະໝັດລະວັງ
ຍ້ອນມີພຽງແຕ່ຄວາມຈິງທຳນັ້ນທີ່ສາມາດນຳຊີວິດມາໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງ
ນອກຈາກຄວາມຈິງ ທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເກີດໃໝ່ ແລະ ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍທຳນັ້ນທີ່ສາມາດມອບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບອ່ານວ່າ “ແລະ ທັງສອງແມ່ນ”.

V

ພຣະທຳກ່ຽວກັບຄວາມສ່ຽງພັນລະຫວ່າງແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ

231.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງແມ່ນຊັດເຈນຢ່າງສົມບູນ ນັ້ນກໍຄື: ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກສຸດທ້າຍກໍແມ່ນຍຸກສຸດທ້າຍ. ມີຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງຊັດເຈນລະຫວ່າງແຕ່ລະຍຸກ, ຍ້ອນໃນແຕ່ລະຍຸກນັ້ນ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດເປັນຕົວແທນຂອງຍຸກນັ້ນໆ.

ເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍນັ້ນສຳເລັດລົງ, ຈຳເປັນຕ້ອງມີການເຜົາໄໝ້, ການພິພາກພາກ, ການຂ້ຽນຕີ, ຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ການທຳລາຍລ້າງເພື່ອນຳຍຸກໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ, ຍຸກສຸດທ້າຍໝາຍເຖິງຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ນຳຍຸກນັ້ນໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດບໍ່? ເພື່ອສິ້ນສຸດຍຸກ, ພຣະເຈົ້າຕ້ອງນຳການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາມາພ້ອມກັບພຣະອົງ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຈະສາມາດສິ້ນສຸດຍຸກໄດ້.

ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດສືບຕໍ່ເອົາຕົວລອດ, ດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປ ແລະ ເພື່ອເຂົາອາດຈະມີຊີວິດຢູ່ໃນລັກສະນະທີ່ດີກວ່າເກົ່າ.

ພຣະອົງຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບ ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ເປັນຄົນຊົ່ວຊ້າ ແລະ ບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແດນມໍລະນາ ແລະ ນາລົກອີກຕໍ່ໄປ. ການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ພົ້ນຈາກແດນມໍລະນາ ແລະ ນາລົກ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປ. ບັດນີ້, ຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ພຣະອົງຈະທຳລາຍລ້າງມະນຸດ ແລະ ທຳລາຍມະນຸດຊາດຢ່າງບໍລິບູນ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງຈະປ່ຽນແປງແນວຄິດກະບົດຂອງມະນຸດຊາດ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ມັນຈຶ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດຍຸກນັ້ນ ຫຼື

ສຳເລັດແຜນການຄຸ້ມຄອງທຶກພັນປີຂອງພຣະອົງໂດຍອຸປະນິໄສທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກໃນອະດີດ.

ແຕ່ລະຍຸກເປັນຈຸດເດັ່ນພິເສດໃນການເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແຕ່ລະຍຸກກໍມີພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຄວນກະທຳ. ສະນັ້ນ,

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງໃນແຕ່ລະຍຸກຈຶ່ງມີການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ທັງພຣະນາມ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າ ກະທຳກໍປ່ຽນແປງໄປຕາມຍຸກ; ທຸກສິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ໃໝ່ທັງໝົດ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພາລະກິດແຫ່ງການນຳພາມະນຸດແມ່ນຖືກປະຕິບັດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ພາລະກິດຂັ້ນຕອນທຳອິດກໍຖືກລືເລີ່ມຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້, ພາລະກິດໄດ້ປະກອບດ້ວຍການສ້າງພຣະວິຫານ ແລະ ແທ່ນບູຊາ ແລະ

ການນຳໃຊ້ກົດໝາຍເພື່ອນຳພາປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ ແລະ
ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທຳມະກາງພວກເຂົາ. ການນຳພາປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ,
ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສ້າງຜືນຖານສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
ຈາກພື້ນຖານນີ້, ພຣະອົງຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງນອກເໜືອອິດສະຣາເອັນ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ
ເລີ່ມຕົ້ນຈາກອິດສະຣາເອັນ ພຣະອົງຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງອອກໄປທາງນອກ
ເພື່ອຄົ້ນຄວ້າຕໍ່ມາຈົ່ງໄດ້ຄ່ອຍໆຮຽນຮູ້ວ່າ ພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພຣະເຢໂຮວາຄືຜູ້ທີ່ສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທັງປວງ ແລະ
ພຣະເຢໂຮວາເອງເປັນຜູ້ສ້າງສິ່ງຊົງສ້າງທັງປວງ.
ພຣະອົງຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງອອກໄປທາງນອກຜ່ານທາງປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ.
ດິນແດນອິດສະຣາເອັນແມ່ນສະຖານທີ່ສັກສິດແຫ່ງທຳອິດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາເທິງ
ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ຢູ່ໃນດິນແດນອິດສະຣາເອັນນີ້ເອງທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດໄປປະຕິບັດພາລະກິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
ນັ້ນແມ່ນພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ສຳລັບພາລະກິດແຫ່ງຍຸກພຣະຄຸນແລ້ວ, ພຣະເຢຊູ
ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ ແມ່ນຄວາມກະລຸນາ,
ຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ, ຄວາມອົດກັ້ນ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມຖ່ອມຕົນ, ຄວາມເປັນຫ່ວງ
ແລະ ການໂຍະຍານ ແລະ
ພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດ.
ສຳລັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກ ແລະ
ຍ້ອນພຣະອົງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກ,
ພຣະອົງຈຶ່ງຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອມະນຸດ ເພື່ອສະແດງວ່າ
ພຣະເຈົ້າຮັກມະນຸດເໝືອນກັບພຣະອົງເອງ
ຮັກຫຼາຍຈົນພຣະອົງຍອມຖວາຍຕົວພຣະອົງເອງທັງໝົດ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ,
ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຢຊູ, ເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊ່ວຍມະນຸດ ແລະ
ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກ. ພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບມະນຸດ.
ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງຕິດຕາມມະນຸດທຸກຄົນ.
ມີພຽງແຕ່ການຍອມຮັບພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ການຊົງສະຖິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ
ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດຮັບເອົາສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມປິຕິຍົນດີໄດ້, ຮັບເອົາການອວຍພອນຂອງພຣະອົງ,
ຮັບເອົາພຣະຄຸນທີ່ຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ນັບບໍ່ຖ້ວນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ.
ຜ່ານການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູ,
ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຖືກອະໄພຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ.
ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຢຊູເປັນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ
ພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນຖືກປະຕິບັດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເປັນຫຼັກ.

ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຈົ້າຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ.
ພຣະອົງໄດ້ຮັບຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃໝ່ທີ່ຢູ່ນອກເໜືອພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍສິ້ນສຸດພ້ອມກັບການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ.
ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ, ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ
ພຣະເຢໂຮວາແມ່ນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ
ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູບັນຍັດແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ,
ພຣະນາມຂອງພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ ຜູ້ຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ,
ຜູ້ໃຊ້ລົດອຳນາດຂອງພຣະອົງເພື່ອນຳພາມະນຸດ, ເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ ຮັບເອົາມະນຸດ ແລະ
ໃນທີ່ສຸດກໍຄື ນຳເອົາຍຸກໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມັນ. ໃນແຕ່ລະຍຸກ,
ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

232.

“ພຣະເຢໂຮວາ”

ແມ່ນພຣະນາມທີ່ເຮົາໃຊ້ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງເຮົາຢູ່ດິນແດນອິສະຣາເອນ ແລະ
ນັ້ນໝາຍເຖິງ ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສະຣາເອນ (ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ)
ຜູ້ທີ່ສາມາດມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດ ຊາບແສງມະນຸດ ແລະ ນຳທາງຊີວິດຂອງມະນຸດໄດ້. ພຣະອົງ
ໝາຍເຖິງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ມີອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍສະຕິບັນຍາ. “ພຣະເຢຊູ”
ແມ່ນເອມະນູເອນ ແລະ ໝາຍເຖິງການຖວາຍບາບທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ຄວາມເມດຕາ
ແລະ ໄຖ່ບາບໃຫ້ມະນຸດ. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ ແລະ
ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຍຸກແຫ່ງພຣະພະກະລຸນາ ແລະ
ສາມາດເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ,
ພຣະເຢໂຮວາແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງອິສະຣາເອນ, ພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ,
ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ, ພຣະເຈົ້າຂອງໂມເຊ ແລະ
ພຣະເຈົ້າຂອງຄົນອິສະຣາເອນທັງໝົດ. ສະນັ້ນ ໃນຍຸກບັດຈຸບັນ
ຊາວອິສະຣາເອນທັງໝົດນອກຈາກຊາວຢິວແລ້ວ ແມ່ນບູຊາພຣະເຢໂຮວາ.
ພວກເຂົາຖວາຍບູຊາພຣະອົງຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊາ ແລະ
ຮັບໃຊ້ພຣະອົງໂດຍໃສ່ເສື້ອຄຸ້ມຂອງມະຫາປະໂລຫິດຢູ່ໃນພຣະວິຫານ.
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄາດຫວັງແມ່ນການປະກົດຕົວອີກຄັ້ງຂອງພຣະເຢໂຮວາ.
ມີພຽງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດ.
ພຣະອົງແມ່ນການຖວາຍບາບທີ່ໄຖ່ບາບແກ່ມະນຸດໃຫ້ຫຼຸດພົ້ນຈາກບາບ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ພຣະນາມພຣະເຢຊູແມ່ນມາຈາກຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ ແລະ
ເກີດຂຶ້ນເນື່ອງຈາກພາລະກິດໄຖ່ບາບໃນຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ.
ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເກີດຂຶ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາໄດ້ເກີດໃໝ່ ແລະ

ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ແມ່ນພຣະນາມໂດຍສະເພາະສໍາລັບການໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດ
ຊາດທັງໝົດ. ສະນັ້ນ ພຣະນາມພຣະເຢຊູຈຶ່ງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພາລະກິດໄຖ່ບາບ ແລະ
ສະແດງເຖິງຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ.

ພຣະນາມພຣະເຢໂຮວາແມ່ນພຣະນາມສະເພາະສໍາລັບຊາວອິສະຣາເອນຜູ້ທີ່ດໍາເນີນຊີວິດອີງຕາມພຣະ
ບັນຍັດ. ໃນແຕ່ລະຍຸກ ແລະ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດນັ້ນ
ພຣະນາມຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນບໍ່ມີບ່ອນອ້າງອີງ ແຕ່ເປັນຕົວແທນທີ່ມີຄວາມໝາຍສໍາຄັນ ແລະ
ແຕ່ລະພຣະນາມເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຍຸກໜຶ່ງ. “ພຣະເຢໂຮວາ”

ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ
ເປັນກຽດຕິຍົດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຜູ້ຄົນແຫ່ງດິນແດນອິສະຣາເອນເຄົາລົບບູຊາ. “ພຣະເຢຊູ”
ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ ແລະ
ເປັນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບໃນຊ່ວງຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ
ໆ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ກັບຄືນມາເທິງ ‘ເມກຂາວ’” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

233. ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ.
ເມື່ອພຣະເຢຊູເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ,
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍເລີ່ມຕົ້ນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ
ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາແມ່ນບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງອີກຕໍ່ໄປ; ກົງກັນຂ້າມ,
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຮັບພາລະກິດໃໝ່ພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເປັນຫຼັກ.
ຄໍາພະຍານຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງແມ່ນສໍາລັບພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ
ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາກະທໍາກໍແມ່ນເພື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດ.
ການສິ້ນສຸດຂອງພຣະສັນຍາເດີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໝາຍຄວາມວ່າ
ພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເປັນຫຼັກນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ.
ຕັ້ງແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ແມ່ນພຣະເຢໂຮວາອີກຕໍ່ໄປ; ກົງກັນຂ້າມ
ພຣະອົງຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ ແລະ ຈາກນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເປັນຫຼັກ. ສະນັ້ນ
ໃນບັດຈຸບັນ, ມະນຸດທີ່ຍັງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ
ຍັງຄົງປະຕິບັດທຸກສິ່ງຕາມພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ,
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫຼັບຫຼັບຕາປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍຶດຕິດຢູ່ໃນອະດີດບໍ່? ບັດນີ້
ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ ເມື່ອພຣະເຢຊູກັບມາ,
ພຣະອົງຍັງຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ? ພຣະເຢໂຮວາບອກກັບປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນວ່າ
ພຣະເມຊີອາຈະກັບມາ ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອພຣະອົງກັບມາ ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າ
ພຣະເມຊີອາ ແຕ່ແມ່ນພຣະເຢຊູ. ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະກັບມາອີກຄັ້ງ ແລະ

ພຣະອົງຈະມາເໝືອນກັບທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈາກໄປ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູ, ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຢຊູຈາກໄປບໍ່? ພຣະເຢຊູຈາກໄປໂດຍຂີ່ເມກສີຂາວ, ແຕ່ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ ພຣະອົງຈະກັບຄືນມາທ່າມກາງມະນຸດເທິງເມກສີຂາວ? ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູອີກຢູ່ບໍ່? ເມື່ອພຣະເຢຊູກັບມາອີກຄັ້ງ, ຍຸກກໍຈະຖືກປ່ຽນແປງແລ້ວ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຍັງຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ແນວໃດ? ເປັນຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດຮູ້ຈັກພຽງແຕ່ໃນນາມຂອງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນບໍ່? ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະນາມອື່ນໃນຍຸກໃໝ່ບໍ່? ລັກສະນະຂອງບຸກຄົນໜຶ່ງ ແລະ ຊື່ຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງສາມາດເປັນຕົວແທນທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ໃນແຕ່ລະຍຸກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະນາມໃໝ່; ພຣະອົງຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດເກົ່າໆໃນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຈະຍຶດຕິດກັບສິ່ງເກົ່າໄດ້ແນວໃດ? ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຖືກໃຊ້ ໂດຍເຫັນແກ່ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ, ສະນັ້ນ ພຣະອົງຍັງຈະຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະນາມເດີມເມື່ອພຣະອົງກັບຄືນມາໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ບໍ່? ພຣະອົງຍັງຈະປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບອີກບໍ່? ເປັນຫຍັງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູທີ່ເປັນໜຶ່ງດຽວກັນ, ແຕ່ພຣະອົງທັງສອງພັດຖືກເອີ້ນຊື່ຕ່າງກັນໃນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ? ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຍຸກແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງແຕກຕ່າງກັນບໍ່? ພຣະນາມດຽວຈະສາມາດເປັນຕົວແທນທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງຖືກເອີ້ນຫຼາຍຊື່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນຕາມແຕ່ລະຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງ ແລະ ຕ້ອງໃຊ້ພຣະນາມເພື່ອປ່ຽນແປງຍຸກ ແລະ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກດັ່ງກ່າວ. ຍ້ອນບໍ່ມີພຣະນາມໃດໜຶ່ງສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງຢ່າງສົມບູນໄດ້ ແລະ ພຣະນາມແຕ່ລະຢ່າງກໍພຽງແຕ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບລັກສະນະຊົ່ວຄາວຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ເທົ່ານັ້ນ; ທຸກສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດກໍຄືການເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າສາມາດເລືອກພຣະນາມໃດກໍຕາມທີ່ເໝາະສົມກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງເພື່ອແທນໃຫ້ກັບຍຸກທັງໝົດ. ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນຍຸກຂອງພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື ຍຸກຂອງພຣະເຢຊູ, ແຕ່ລະຍຸກກໍມີພຣະນາມໃດໜຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຍຸກ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

234. ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ມັນກໍຢູ່ພາຍໃຕ້ການຊົງນຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ພຣະອົງກະທຳໃນສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕ້ອງການ ແລະ ມັນກໍບໍ່ໄດ້ອີງຕາມພຣະສັນຍາເດີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ຫຼື ຕາມພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ເຖິງແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູມາເພື່ອປະຕິບັດນັ້ນບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບຂອງພຣະເຢໂຮ

ວາ ຫຼື ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງພຣະອົງທັງສອງແມ່ນສິ່ງດຽວກັນ ແລະ ເໝືອນກັນ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ; ສຳລັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາປະຕິບັດນັ້ນ ແມ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານອົງດຽວໃນສອງຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພຽງແຕ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາປະຕິບັດກໍພຽງແຕ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະສັນຍາເດີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ພຣະເຢໂຮວານຳພາປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນ ແລະ ອີຢິບເທົ່ານັ້ນ ແລະ ທຸກຊົນຊາດທີ່ຢູ່ນອກອິດສະຣາເອັນ.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນນັ້ນ
ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເພື່ອນຳພາຍຸກນັ້ນ...
ສາມາດມີຍຸກໃໝ່ໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່,
ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນຂັ້ນຕອນໃໝ່, ເພື່ອທຳລາຍພາລະກິດທີ່ໄດ້ກະທຳໃນອິດສະຣາເອັນກ່ອນໜ້ານີ້ ແລະ
ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໂດຍບໍ່ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກະທຳໃນ
ອິດສະຣາເອັນ ຫຼື ກັບກົດລະບຽບເກົ່າໆຂອງພຣະອົງ ຫຼື ສອດຄ່ອງກັບກົດລະບຽບຕ່າງໆ,
ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ທີ່ພຣະອົງຄວນກະທຳ.
ພຣະເຈົ້າເອງສະເດັດມາເພື່ອເປີດຍຸກໃໝ່ ແລະ
ພຣະເຈົ້າເອງສະເດັດມາເພື່ອນຳຍຸກດັ່ງກ່າວໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ.
ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງການເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃດໜຶ່ງ ແລະ ສິ້ນສຸດຍຸກດັ່ງກ່າວໄດ້.
ຖ້າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ນຳພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາມາສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາ,
ແລ້ວສິ່ງນັ້ນກໍຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຽງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ແນ່ນອນ ຍ້ອນວ່າ ພຣະເຢຊູສະເດັດມາ ແລະ
ໄດ້ສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ກໍໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດໃໝ່ ຈິ່ງພິສູດໄດ້ວ່ານີ້ແມ່ນຍຸກໃໝ່
ແລະ ພຣະເຢຊູກໍຄືພຣະເຈົ້າເອງ.

ພຣະອົງທັງສອງປະຕິບັດສອງຂັ້ນຕອນພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
ຂັ້ນຕອນທຳອິດແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນພຣະວິຫານ ແລະ
ອີກຂັ້ນຕອນແມ່ນຖືກປະຕິບັດນອກພຣະວິຫານ.
ຂັ້ນຕອນໜຶ່ງແມ່ນການຊີ້ນຳຊີວິດຂອງມະນຸດຕາມກົດໝາຍ ແລະ
ອີກຂັ້ນຕອນແມ່ນການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບ.
ພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສັ້ນເຊິ່ງ;
ມັນເປັນການແບ່ງຍຸກໃໝ່ອອກຈາກຍຸກເກົ່າ ແລະ ມັນຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດທີ່ຈະເວົ້າວ່າ

ພວກມັນແມ່ນສອງຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ສະຖານທີ່ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງກໍ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ

ເນື້ອຫາຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງກໍ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ

ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງກໍ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເມື່ອເປັນແບບນັ້ນ

ຈິ່ງສາມາດແບ່ງອອກເປັນສອງຍຸກ ນັ້ນກໍ່ຄື: ພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ໃໝ່ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ

ຍຸກໃໝ່ ແລະ ເກົ່າ. ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ເຊິ່ງພິສູດໄດ້ວ່າ

ຍຸກຂອງພຣະເຢຊູໄຮວໄດ້ຈົບສິ້ນລົງແລ້ວ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ກໍ່ຍ້ອນວ່າ

ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໄຮວທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານແມ່ນສໍາເລັດລົງແລ້ວ ແລະ

ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງປະຕິບັດຄືນໃໝ່ອີກ ແລະ ຖ້າປະຕິບັດຄືນໃໝ່

ກໍ່ຖືວ່າເປັນການເຮັດພາລະກິດນັ້ນຊ້ຳຄືນອີກຄັ້ງ. ການອອກຈາກພຣະວິຫານ,

ການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ການເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ທີ່ຢູ່ນອກພຣະວິຫານເທົ່ານັ້ນ

ພຣະອົງຈິ່ງສາມາດນໍາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄປສູ່ຈຸດສູງສຸດ.

ຖ້າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອອກຈາກພຣະວິຫານເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະຢຸດຢູ່ເທິງຜືນຂອງພຣະວິຫານ ແລະ ຈະບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃໝ່ໃດໆ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ພຣະອົງຈິ່ງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ພຣະວິຫານ ແລະ

ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນພຣະວິຫານ.

ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ນອກພຣະວິຫານ, ນໍາພາສາວົກຂອງພຣະອົງ ແລະ

ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍ.

ການທີ່ພຣະເຈົ້າອອກຈາກພຣະວິຫານເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໝາຍຄວາມວ່າ

ພຣະເຈົ້າມີແຜນການໃໝ່. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຕ້ອງຖືກປະຕິບັດຢູ່ນອກພຣະວິຫານ

ແລະ

ມັນກໍ່ເປັນພາລະກິດໃໝ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດຢູ່ໃນລັກສະນະຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂອງພາລະກິດ

ນັ້ນ. ທັນທີທີ່ພຣະເຢຊູສະເດັດມາເຖິງ, ພຣະອົງໄດ້ນໍາພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໄຮວ

ເຊິ່ງຢູ່ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ພຣະອົງທັງສອງຖືກເອີ້ນໂດຍສອງພຣະນາມທີ່ແຕກຕ່າງກັນ,

ມັນກໍ່ເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນທີ່ສໍາເລັດພາລະກິດທັງສອງຂັ້ນຕອນ ແລະ

ພາລະກິດກໍ່ຖືກປະຕິບັດສືບຕໍ່ກັນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ຍ້ອນວ່າ ພຣະນາມແຕກຕ່າງກັນ ແລະ

ເນື້ອຫາຂອງພາລະກິດກໍ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຍຸກຈິ່ງແຕກຕ່າງກັນ. ເມື່ອພຣະເຢຊູໄຮວສະເດັດມາ,

ນັ້ນແມ່ນຍຸກຂອງພຣະເຢຊູໄຮວ ແລະ ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາ, ນັ້ນກໍ່ແມ່ນຍຸກຂອງພຣະເຢຊູ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນການມາແຕ່ລະຄັ້ງ, ພຣະເຈົ້າຈິ່ງຖືກເອີ້ນເປັນຊື່ດຽວ,

ພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກດຽວ ແລະ ພຣະອົງເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່;

ແລ້ວໃນເສັ້ນທາງໃໝ່ແຕ່ລະຢ່າງນັ້ນ ພຣະອົງນໍາໃຊ້ຊື່ໃໝ່ ເຊິ່ງສະແດງວ່າ ພຣະເຈົ້າໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ

ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຈັກເທື່ອ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢຸດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຈັກເທື່ອ. ປະຫວັດສາດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ. ເພື່ອໃຫ້ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງຈົບສິ້ນລົງ, ມັນຕ້ອງສືບຕໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ໃນແຕ່ລະມື້ ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່, ແຕ່ລະປີ ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່; ພຣະອົງຕ້ອງເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່, ຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່, ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເດີມ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍຄືການນຳມາຂອງຊີວິດໃໝ່ ແລະ ພາລະກິດໃໝ່.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

235. ສົມມຸດວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນແຕ່ລະຍຸກແມ່ນຄືກັນ ແລະ ພຣະອົງກໍຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະນາມເດີມຢູ່ຕະຫຼອດ, ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າຕ້ອງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢໂຮວາແລ້ວ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຖືກເອີ້ນໂດຍຊື່ອື່ນໆບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ. ຫຼືບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍເປັນໄດ້ພຽງແຕ່ພຣະເຢຊູ ແລະ ນອກຈາກພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູແລ້ວ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະນາມອື່ນໆໄດ້; ນອກຈາກພຣະເຢຊູແລ້ວ, ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດກໍບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ມະນຸດເຊື່ອວ່າ ເປັນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມີລົດທານຸພາບສູງສຸດ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ກັບມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງຕ້ອງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບມະນຸດ. ການເຮັດແບບນີ້ກໍຄືກັບການປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນ ແລະ ການຈຳກັດພຣະເຈົ້າໃຫ້ຢູ່ໃນຂອບເຂດໃດໜຶ່ງ. ສະນັ້ນ ໃນແຕ່ລະຍຸກ, ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ, ພຣະນາມທີ່ພຣະອົງຖືກເອີ້ນ ແລະ ພາບລັກສະນະທີ່ພຣະອົງນຳໃຊ້ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຈົນມາເຖິງປັດຈຸບັນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບຂໍ້ຈຳກັດໃດໜຶ່ງເລີຍ. ພຣະອົງເປັນພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະອົງຍັງເປັນພຣະເຢຊູອີກດ້ວຍ ພ້ອມທັງເປັນພຣະເມຊີອາ ແລະ ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສາມາດຜ່ານການປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບການປ່ຽນແປງໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີພຣະນາມໃດໜຶ່ງທີ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້ຢ່າງສົມບູນ, ແຕ່ພຣະນາມທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງຖືກເອີ້ນແມ່ນສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນແຕ່ລະຍຸກກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

236. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ນາມຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນແປງ. ແລ້ວເປັນຫຍັງຊື່ ເຢໂຮວາ ຈຶ່ງກາຍມາເປັນ ເຢຊູ? ມີການທຳນາຍວ່າພຣະເມື່ອອາຈະມາ, ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີມະນຸດທີ່ມີຊື່ວ່າ ເຢຊູ ມາແທນ? ເປັນຫຍັງຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປ່ຽນແປງ? ພາລະກິດດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດແຕ່ດົນນານມາແລ້ວບໍ່? ໃນມື້ນີ້ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດດຳເນີນພາລະກິດໃໝ່ບໍ່? ພາລະກິດຂອງມື້ວານສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູສາມາດສືບຕໍ່ຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້. ແລ້ວພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ສາມາດຖືກສືບຕໍ່ໂດຍພາລະກິດອື່ນບໍ່? ຖ້າຊື່ພຣະເຢໂຮວາສາມາດປ່ຽນເປັນ ພຣະເຢຊູ, ແລ້ວ ຊື່ພຣະເຢຊູບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງບໍ່? ບໍ່ມີຫຍັງໃນສິ່ງນີ້ທີ່ຜິດບົກກະຕິ; ມັນເປັນພຽງຍ້ອນຜູ້ຄົນມັກງ່າຍເກີນໄປ. ພຣະເຈົ້າຈະເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະປ່ຽນແປງ ແລະ ບໍ່ວ່າຊື່ຂອງພຣະອົງອາດປ່ຽນແປງ, ອຸປະນິໄສ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດພຽງແຕ່ຖືກເອີ້ນໃນນາມ ເຢຊູ, ແລ້ວຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກໍ່ມີໜ້ອຍເກີນໄປ. ເຈົ້າກ້າຢືນຢັນບໍ່ວ່າ ເຢຊູຈະເປັນຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ, ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ຊື່ເຢຊູ ຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຊື່ນີ້ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ? ເຈົ້າກ້າຢືນຢັນຢ່າງໝັ້ນໃຈບໍ່ວ່າ ມັນແມ່ນຊື່ເຢຊູ ທີ່ສິ້ນສຸດຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍັງຈະສິ້ນສຸດຍຸກສຸດທ້າຍເຊັ່ນດຽວກັນ? ໃຜສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູສາມາດນຳຍຸກດັ່ງກ່າວມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດທີ່ຈຳກັດພຣະເຈົ້າໃນແນວຄິດຂອງເຂົາຈະສາມາດຮັບການເປີດເຜີຍຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

237. ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູທີ່ໝາຍຄວາມວ່າ “ພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບພວກເຮົາ” ຈະສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ມັນສາມາດອະທິບາຍກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນບໍ່? ຖ້າມະນຸດເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດຖືກເອີ້ນໄດ້ແຕ່ຊື່ ພຣະເຢຊູ ແລະ ບໍ່ມີຊື່ອື່ນເລີຍ ເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໄດ້, ຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນການໝົນປະໝາດຢ່າງແນ່ນອນ! ເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ມີພຽງແຕ່ພຣະນາມພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນບໍ່ ເຊິ່ງໝາຍເຖິງພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບພວກເຮົາ ທີ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ທັງໝົດ? ພຣະເຈົ້າອາດຈະຖືກເອີ້ນໂດຍຫຼາຍພຣະນາມ, ແຕ່ທ່າມກາງພຣະນາມເຫຼົ່ານີ້, ບໍ່ມີພຣະນາມໃດເລີຍທີ່ສາມາດສະຫຼຸບຄວາມໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ທັງໝົດ, ບໍ່ມີພຣະນາມໃດເລີຍທີ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມີຫຼາຍພຣະນາມ, ແຕ່ພຣະນາມເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ

ຍ້ອນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າອຸດົມສົມບູນຫຼາຍ

ເຊິ່ງມັນຫຼາຍກວ່າຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ບໍ່ມີທາງທີ່ມະນຸດຈະໃຊ້ພາສາຂອງມະນຸດເພື່ອສະຫຼຸບຄວາມພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ.

ມະນຸດຊາດມີຄຳສັບທີ່ຈຳກັດ

ເຊິ່ງໃຊ້ເພື່ອສະຫຼຸບຄວາມໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊັ່ນ: ອົງໃຫຍ່, ເປັນຕາມບຸກ, ອັດສະຈັນ, ບໍ່ສາມາດຢັ້ງເຖິງໄດ້, ສູງສຸດ, ສັກສິດ, ຊອບທຳ, ມີສະຕິບັນຍາ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ມີຫຼາຍຄຳເວົ້າເກີນໄປ!

ຄຳສັບທີ່ຈຳກັດນີ້ບໍ່ສາມາດບັນລະຍາຍໄດ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກ່ຽວກັບເລື່ອງມະນຸດເປັນພະຍານ ເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ,

ມີຄຳເວົ້າຫຼາຍຄຳເພີ່ມຂຶ້ນທີ່ພວກເຂົາຄິດວ່າສາມາດບັນລະຍາຍເຖິງຄວາມຈິງໃຈໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ດີກວ່າ ເຊັ່ນ: ພຣະເຈົ້າອົງໃຫຍ່ຫຼາຍ! ພຣະເຈົ້າສັກສິດຫຼາຍ! ພຣະເຈົ້າເປັນທີ່ຮັກຫຼາຍ! ໃນບັດຈຸບັນ, ຄຳເວົ້າແບບນີ້ຂອງມະນຸດແມ່ນຮ້າຍແຮງຈົນເຖິງຈຸດສູງສຸດແລ້ວ,

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ສາມາດສະແດງຕົວເອງອອກມາຢ່າງຊັດເຈນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ພຣະເຈົ້າມີຫຼາຍພຣະນາມ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ມີຊື່ຜູ້ໃດ ແລະ ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງອຸດົມສົມບູນຫຼາຍ ແລະ ພາສາຂອງມະນຸດແມ່ນຕ່ຳຫຼາຍ. ຄຳເວົ້າ ຫຼື ພຣະນາມສະເພາະໃດໜຶ່ງແມ່ນບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າທັງໝົດໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າຄິດວ່າ ພຣະອົງຈະມີພຽງແຕ່ພຣະນາມດຽວໄດ້ບໍ່? ພຣະເຈົ້າອົງໃຫຍ່ຫຼາຍ ແລະ ສັກສິດຫຼາຍ ແຕ່ເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະອົງບ່ຽນແປງພຣະນາມຂອງພຣະອົງໃນແຕ່ລະຍຸກໃໝ່ບໍ່? ສະນັ້ນ, ໃນແຕ່ລະຍຸກທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ, ພຣະອົງໃຊ້ພຣະນາມທີ່ເໝາະສົມກັບຍຸກນັ້ນເພື່ອສະຫຼຸບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດ.

ພຣະອົງນຳໃຊ້ພຣະນາມສະເພາະໃດໜຶ່ງ, ພຣະນາມທີ່ມີຄວາມໝາຍຊົ່ວຄາວ ເພື່ອເປັນຕົວແທນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໃນຍຸກນັ້ນໆ.

ນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ໃຊ້ພາສາຂອງມະນຸດຊາດເພື່ອສະແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງອອກມາ.

ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ຫຼາຍຄົນທີ່ມີປະສົບການຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງຮູ້ສຶກວ່າ ສະເພາະ

ພຣະນາມດຽວແມ່ນບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າທັງໝົດໄດ້, ໜ້າເຂົ້າໃຈແທ້ໆ ນີ້ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຫຍັງໄດ້ເລີຍ, ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ເອີ້ນພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະນາມອື່ນອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ເອີ້ນພຣະອົງວ່າ “ພຣະເຈົ້າ”. ຄືກັບວ່າຫົວໃຈຂອງມະນຸດແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແຕ່ທັງນັ້ນກໍເຊື່ອງຊ້ອນໄປດ້ວຍຂໍ້ຂັດແຍ້ງ,

ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີການອະທິບາຍກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.

ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນແມ່ນອຸດົມສົມບູນຫຼາຍ,

ບໍ່ມີວິທີໃດໜຶ່ງສາມາດບັນລະຍາຍກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ບໍ່ມີພຣະນາມໃດທີ່ສາມາດສະຫຼຸບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ
 ບໍ່ມີພຣະນາມໃດທີ່ສາມາດບັນລະຍາຍທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ. ຖ້າຄົນຖາມເຮົາວ່າ
 “ພຣະອົງໃຊ້ພຣະນາມໃດກັນແທ້?” ເຮົາຈະບອກກັບພວກເຂົາວ່າ “ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າ!”
 ນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຣະນາມທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບພຣະເຈົ້າບໍ່?
 ນັ້ນບໍ່ແມ່ນການສະຫຼຸບຄວາມກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ດີທີ່ສຸດບໍ່? ເມື່ອເປັນແບບນີ້,
 ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງມາກມາຍເພື່ອຊອກຫາພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ?
 ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຕີສະໝອງຕົນເອງດ້ວຍໄມ້ຄ້ອນ ບໍ່ຍອມກິນເຂົ້າກິນນ້ຳ ແລະ
 ອິດຫຼັບອິດນອນ ເພື່ອເຫັນແກ່ຊີ້ໃດໜຶ່ງ? ມື້ນັ້ນຈະມາເຖິງ ເມື່ອພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າ
 ພຣະເຢໂຮວາ, ພຣະເຢຊູ ຫຼື ພຣະເມຊີອາ, ແຕ່ພຣະອົງຈະເປັນພຽງພຣະຜູ້ສ້າງ. ໃນເວລານັ້ນ,
 ຊື່ຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງມີເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍຈະຈົບສິ້ນລົງ, ຍ້ອນວ່າ
 ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະສິ້ນສຸດລົງ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
 ພຣະນາມຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ເມື່ອທຸກສິ່ງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ,
 ພຣະອົງຈະຈຳເປັນຫຍັງກັບພຣະນາມທີ່ເໝາະສົມຢ່າງສູງສົ່ງແຕ່ບໍ່ສົມບູນນັ້ນ?
 ເຈົ້າຈະຍັງສະແຫວງຫາພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າອີກຢູ່ບໍ່? ເຈົ້າກ້າເວົ້າບໍ່ວ່າ
 ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢໂຮວາ? ເຈົ້າກ້າເວົ້າບໍ່ວ່າ
 ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ?
 ເຈົ້າກ້າແບກຮັບຄວາມຜິດບາບແຫ່ງການໝິ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ
 ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຊື່. ພຣະອົງໃຊ້ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງ ຫຼື ຫຼາຍຊື່ ກໍເພາະວ່າ
 ພຣະອົງມີພາລະກິດທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດ ແລະ ຕ້ອງຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ.
 ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະຖືກເອີ້ນຊື່ໃດກໍຕາມ,
 ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເລືອກຊື່ດັ່ງກ່າວນັ້ນຢ່າງອິດສະຫຼະດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງບໍ່? ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າ
 ຜູ້ທີ່ເປັນໜຶ່ງໃນສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ ມາຕັດສິນໃຈແທນພຣະອົງບໍ່?
 ພຣະນາມທີ່ພຣະເຈົ້າຖືກເອີ້ນແມ່ນພຣະນາມທີ່ສອດຄ່ອງກັບສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ໂດຍພາ
 າສາຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພຣະນາມນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມໄດ້.
 ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ແຕ່ວ່າ ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນສະຫວັນ, ພຣະອົງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຈົ້າ,
 ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງເຊິ່ງມີລິດອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ ຜູ້ເຊິ່ງມີສະຕິບັນຍາຫຼາຍ, ສູງສົ່ງຫຼາຍ,
 ອັດສະຈັນຫຼາຍ, ລືກລັບຫຼາຍ ແລະ ມີລິດທານຸພາບສູງສຸດຫຼາຍ ແລະ ນອກຈາກສິ່ງນີ້ແລ້ວ
 ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າຫຍັງໄດ້ອີກ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງເລັກນ້ອຍທີ່ເຈົ້າສາມາດຮູ້ໄດ້. ເມື່ອເປັນແບບນີ້,
 ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ບໍ່?
 ເມື່ອຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
 ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຕ້ອງປ່ຽນແປງ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ມັນເປັນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

238. ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງປ່ຽນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ເພດຂອງພຣະອົງ, ລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງບໍ່ເຮັດຊ້ຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຈັກເທື່ອ. ເມື່ອພຣະອົງມາກ່ອນໜ້ານີ້, ພຣະອົງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ; ແລ້ວພຣະອົງຈະຍັງສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຢຊູ ໃນການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງໃນຄັ້ງນີ້ໄດ້ບໍ່? ເມື່ອພຣະອົງມາກ່ອນໜ້ານີ້, ພຣະອົງເປັນຜູ້ຊາຍ; ແລ້ວພຣະອົງຈະສາມາດເປັນຜູ້ຊາຍໃນເທື່ອນີ້ໄດ້ອີກບໍ່? ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເວລາທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນນັ້ນ ແມ່ນການຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ; ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາອີກຄັ້ງ, ພຣະອົງຈະຍັງໄຖ່ມະນຸດຊາດອອກຈາກຄວາມຜິດບາບບໍ່? ພຣະອົງຈະຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງບໍ່? ແລ້ວນັ້ນຈະບໍ່ເປັນການເຮັດຊ້ຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຈັກເທື່ອ? ມີຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້, ສິ່ງນັ້ນແມ່ນຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ມັນໝາຍເຖິງການບໍ່ປ່ຽນແປງຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ການປ່ຽນແປງຊື່ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ປ່ຽນໄປ; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ພຣະເຈົ້າກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ. ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນແປງ, ແລ້ວພຣະອົງຈະສາມາດສຳເລັດແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງໄດ້ບໍ່? ເຈົ້າຮູ້ແຕ່ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນແປງຕະຫຼອດໄປ, ແຕ່ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຈັກເທື່ອ? ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນແປງ, ແລ້ວພຣະອົງຈະນຳພາມະນຸດຊາດທັງໝົດມາເຖິງບັດຈຸບັນໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນແປງ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສຳເລັດພາລະກິດຂອງສອງຍຸກໄດ້? ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢຸດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ, ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບມະນຸດເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ສິ່ງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍແມ່ນອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຖືກເຊື່ອງຊ້ອນຈາກມະນຸດ, ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໃຫ້ມະນຸດເຫັນຈັກເທື່ອ ແລະ ມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພຣະອົງຈຶ່ງໃຊ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເພື່ອເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມະນຸດເທື່ອລະໜ້ອຍ, ແຕ່ການປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຈະປ່ຽນໄປໃນແຕ່ລະຍຸກ. ມັນບໍ່ແມ່ນກໍລະນີທີ່ວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປງຢູ່ຕະຫຼອດ ຍ້ອນວ່າ

ຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງບໍ່ຽນແປງຢູ່ສະເໝີ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ
ຍຸກແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແຕກຕ່າງກັນ,
ພຣະເຈົ້ານຳອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ
ເປີດເຜີຍສິ່ງນັ້ນໃຫ້ມະນຸດເຫັນເທື່ອລະຂັ້ນຕອນ, ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງ.
ແຕ່ສິ່ງນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີອຸປະນິໄສໂດຍສະເພາະ ມາແຕ່ດັ່ງເດີມ ຫຼືວ່າ
ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໄດ້ບໍ່ຽນໄປຕາມຍຸກສະໄໝ, ການເຂົ້າໃຈແບບນັ້ນແມ່ນເປັນການເຂົ້າໃຈຜິດ.
ພຣະເຈົ້າ ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ສະເພາະຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື
ສິ່ງທີ່ພຣະອົງ ເປັນຕາມຍຸກຕ່າງໆທີ່ຜ່ານໄປ; ພາລະກິດຂອງແຕ່ລະຍຸກ
ບໍ່ສາມາດສຳແດງເຖິງອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະທຳທີ່ວ່າ
“ພຣະເຈົ້າໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຈັກເທື່ອ” ກໍໝາຍເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ພຣະທຳທີ່ວ່າ “ພຣະເຈົ້າບໍ່ຮຸນແຮງ” ກໍໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນໂດຍທຳມະຊາດ.
ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຫົກພັນປີຂຶ້ນຢູ່ກັບຈຸດໜຶ່ງດຽວ ຫຼື
ຈຳກັດມັນດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ຕາຍແລ້ວ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນຄວາມໂງ່າຈ້າຂອງມະນຸດ.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ງ່າຍຕາມທີ່ມະນຸດຈົນຕະນາການ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຄ້າງຢູ່ໃນຍຸກໃດໜຶ່ງ. ຕົວຢ່າງ
ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ;
ພຣະເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເຊັ່ນດຽວກັນ.
ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເຄື່ອນໄຫວໄປຂ້າງໜ້າສະເໝີ.
ພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຈະບໍ່ກາຍມາເປັນຊາຕານຈັກເທື່ອ;
ຊາຕານກໍເປັນຊາຕານຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຈະບໍ່ກາຍມາເປັນພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ.
ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມຫງ່າງາມຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮຸນແຮງຈັກເທື່ອ. ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ
ເປັນຈະບໍ່ຮຸນແຮງຈັກເທື່ອ. ແຕ່ວ່າ ສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງແລ້ວ
ແມ່ນພັດທະນາໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ລົງເລິກເຂົ້າໄປເລື້ອຍໆ ຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ
ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຈັກເທື່ອ. ໃນແຕ່ລະຍຸກພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ພຣະນາມໃໝ່,
ໃນແຕ່ລະຍຸກພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ ແລະ
ໃນແຕ່ລະຍຸກພຣະອົງຍອມໃຫ້ສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງເຫັນເຖິງຄວາມປະສົງໃໝ່ ແລະ
ອຸປະນິໄສໃໝ່ຂອງພຣະອົງ. ໃນຍຸກໃໝ່ນັ້ນ
ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນເຖິງການສຳແດງອອກແຫ່ງອຸປະນິໄສໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພວກເຂົາຈະບໍ່ຄຶງພຣະອົງເທິງໄມ້ກາງແຂນຕະຫຼອດໄປບໍ່? ແລ້ວການເຮັດແບບນັ້ນ,
ພວກເຂົາຈະບໍ່ຄັດຄ້ານພຣະເຈົ້າບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ຖ້າມະນຸດຍັງສະແຫວງຫາການລົງມາຂອງພຣະເຢຊູຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໃນຊ່ວງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ແລະ ຍັງຄາດຫວັງໃຫ້ພຣະອົງກັບມາໃນຮູບແບບທີ່ພຣະອົງຊົງບັງເກີດໃນຈຸເດຍ, ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີທັງໝົດຈະຢຸດຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງການໄຖ່ບາບ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າໄດ້. ອີງໄປກວ່ານັ້ນ ຍຸກສຸດທ້າຍຈະບໍ່ມີວັນເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຍຸກການໄຖ່ບາບກໍຈະບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດລົງ.

ນັ້ນເປັນເພາະວ່າພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດແມ່ນເພື່ອການໄຖ່ບາບ ແລະ ການຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດເທົ່ານັ້ນ.

ເຮົາໃຊ້ຊື່ພຣະເຢຊູເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຄົນບາບທັງໝົດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນຊື່ທີ່ເຮົາຈະນຳເອົາມະນຸດຊາດທັງໝົດໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຢໂຮວາ ພຣະເຢຊູ ແລະ ພຣະເມຊີອາ ທັງໝົດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະວິນຍານຂອງເຮົາກໍຕາມ ແຕ່ຊື່ເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ສະແດງເຖິງຍຸກຕ່າງໆໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕົວແທນເຮົາທັງໝົດ. ຊື່ທີ່ມະນຸດໃນໂລກຮຽກເອີ້ນເຮົາ

ກໍບໍ່ສາມາດອະທິບາຍເຖິງຈິດໃຈທັງໝົດຂອງເຮົາ ແລະ ທັງໝົດທີ່ເຮົາເປັນ. ພວກມັນພຽງແຕ່ເປັນຊື່ຕ່າງໆທີ່ມະນຸດເອີ້ນເຮົາໃນຍຸກຕ່າງໆເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ ເມື່ອຍຸກສຸດທ້າຍ ນັ້ນກໍຄືຍຸກແຫ່ງມື້ສຸດທ້າຍມາເຖິງ ຊື່ຂອງເຮົາຈະປ່ຽນອີກຄັ້ງ. ເຮົາຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື ພຣະເຢຊູ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເມຊີອາ, ແຕ່ຈະຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າອົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ພາຍໃຕ້ນາມມະນີດີ ເຮົາຈະນຳເອົາທຸກຍຸກໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ.

ຄັ້ງໜຶ່ງເຮົາເຄີຍຖືກຮັບຮູ້ໃນນາມພຣະເຢໂຮວາ. ຜູ້ຄົນຍັງເອີ້ນເຮົາວ່າ ພຣະເມຊີອາ ແລະ ຜູ້ຄົນຄັ້ງໜຶ່ງເຄີຍເອີ້ນເຮົາວ່າ ພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ເພາະວ່າພວກເຂົາຮັກ ແລະ ເຄົາລົບເຮົາ. ແຕ່ມື້ນີ້ ເຮົາບໍ່ແມ່ນພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື

ພຣະເຢຊູທີ່ຜູ້ຄົນເຄີຍຮູ້ຈັກໃນອະດີດຜ່ານມາອີກແລ້ວ.

ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ກັບຄືນມາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ

ນັ້ນກໍຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຈະນຳເອົາຍຸກໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ.

ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກຂອບສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ

ທີ່ພຽບພ້ອມໄປດ້ວຍອຸປະນິໄສທັງໝົດ ແລະ ຕັ້ງໄປດ້ວຍອຳນາດ ກຽດຕິຍົດ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າລາສີ. ຜູ້ຄົນບໍ່ເຄີຍໄດ້ພົວພັນກັບເຮົາ ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ. ນັບຕັ້ງແຕ່ການສ້າງໂລກຈົນມາຮອດມື້ນີ້

ບໍ່ທັນມີຜູ້ໃດເຄີຍເຫັນເຮົາ. ນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ປະກົດຕໍ່ກັບມະນຸດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ແຕ່ຊ້ອນຕົວທ່າມກາງມະນຸດ. ພຣະອົງອາໄສຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ

ເປັນຈິງຄືກັບດວງອາທິດທີ່ແຜດເຜົາ ແລະ ແປວໄຟທີ່ເຜົາໄໝ້ ຕັ້ງໄປດ້ວຍລົດເດດ ແລະ ອຳນາດ. ບໍ່ມີບຸກຄົນ ຫຼື ສິ່ງໃດຈະບໍ່ຖືກພິພາກສາໂດຍພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ມີບຸກຄົນ ຫຼື

ສິ່ງໃດຈະບໍ່ຖືກຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດຜ່ານແປວໄຟເຜົາໄໝ້. ສຸດທ້າຍ
 ທຸກຊາດຈະໄດ້ຮັບພອນເນື່ອງຈາກພຣະທໍາຂອງເຮົາ ແລະ
 ຈະຖືກທໍາລາຍເປັນຊັ້ນໆດ້ວຍພຣະທໍາຂອງເຮົາເຊັ່ນກັນ. ດ້ວຍວິທີນີ້
 ຜູ້ຄົນທັງໝົດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະເຫັນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທີ່ກັບຄືນມາ
 ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ມີລັດທານຸພາບສູງສຸດທີ່ເອົາຊະນະມວນມະນຸດທັງໝົດ ແລະ
 ຄັ້ງໜຶ່ງເຮົາເຄີຍເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແຕ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ
 ເຮົາຈະກາຍເປັນແປວໄຟຈາກດວງອາທິດທີ່ແຜດເຜົາທຸກສິ່ງຢ່າງ
 ເຊັ່ນກັນກັບດວງອາທິດແຫ່ງສິນທໍາທີ່ເປີດເຜີຍທຸກສິ່ງຢ່າງ.
 ນັ້ນແມ່ນພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ເຮົາໃຊ້ຊີ້ນີ້ ແລະ ມີອຸປະນິໄສດັ່ງນີ້
 ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດເຫັນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ມີສິນທໍາ ແລະ ເປັນດວງອາທິດທີ່ແຜດເຜົາ
 ແລະ ເປັນແປວໄຟທີ່ເຜົາໄໝ້, ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດບູຊາເຮົາ
 ຜູ້ທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດເຫັນໃບໜ້າແທ້ຈິງຂອງເຮົາ.
 ເຮົາບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວຂອງຊາວອິສະຣາເອນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຜູ້ໄຖ່ບາບເທົ່ານັ້ນ.
 ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງໃນສະຫວັນ, ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທະເລ.
 ເມື່ອພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດມາເຖິງໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ຖ້າຍັງເອີ້ນພຣະອົງວ່າພຣະເຢຊູ
 ເຊິ່ງຄັ້ງໜຶ່ງເຄີຍບັງເກີດຢູ່ຈູເດຍ ແລະ ດໍາເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ຈູເດຍ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້
 ກໍ່ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າເຮົາພຽງແຕ່ສ້າງຊາວອິສະຣາເອນ ແລະ ໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ຊາວອິສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ
 ແລະ ພິສູດວ່າເຮົາບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ.
 ນີ້ຈະບໍ່ຂັດກັບພຣະທໍາຂອງເຮົາທີ່ບອກວ່າ “ເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ສ້າງສະຫວັນ ແລະ
 ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ສັບພະສິ່ງທັງປວງ” ບໍ່? ເຮົາໄດ້ອອກຈາກຈູເດຍ ແລະ
 ກະທໍາພາລະກິດຂອງເຮົາທ່າມກາງຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ
 ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ
 ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກສັບພະສິ່ງທັງປວງ. ເຮົາປະກົດຢູ່ທ່າມກາງ
 ຜູ້ຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ກໍ່ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ແມ່ນພຣະເຢຊູໂຮວາ
 ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນອິສະຣາເອນ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ເຮົາເປັນພຣະຜູ້ສ້າງຂອງຄົນທີ່ເຮົາເລືອກທັງໝົດໃນກຸ່ມຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ.
 ເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ສ້າງອິສະຣາເອນ, ອີຢິບ ແລະ ເລບານອນເທົ່ານັ້ນ,
 ແຕ່ຍັງສ້າງຊາດອື່ນທັງໝົດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວທີ່ຢູ່ນອກດິນແດນອິສະຣາເອວອີກດ້ວຍ.
 ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຮົາຈຶ່ງແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ.
 ເຮົາພຽງແຕ່ໃຊ້ອິສະຣາເອນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນສໍາລັບພາລະກິດຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນໂດຍນໍາໃຊ້ຈູເດຍ
 ແລະ ກາລີລີເປັນຖານທີ່ໝັ້ນຂອງພາລະກິດໄຖ່ບາບຂອງເຮົາ ແລະ
 ໃຊ້ຊາດອື່ນທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວເປັນຖານທີ່ເຮົາຈະນໍາເອົາຍຸກທັງໝົດນີ້ໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ.

ເຮົາໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດສອງຍຸກໃນອິສຣາເອນ

(ສອງຍຸກຂອງພາລະກິດແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ) ແລະ ເຮົາໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດອີກຕື່ມສອງຍຸກ (ຍຸກແຫ່ງພຣະກະລຸນາ ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ) ຢູ່ໃນທົ່ວດິນແດນນອກອິສຣາເອນ. ໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ

ເຮົາຈະດຳເນີນພາລະກິດເອົາຊະນະ ແລະ ເພື່ອສິ້ນສຸດຍຸກ. ຖ້າມະນຸດຍັງເອີ້ນເຮົາວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ເລີ່ມຍຸກໃໝ່ແລ້ວໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມພາລະກິດໃໝ່ແລ້ວ ແລະ

ຖ້າມະນຸດຍັງລໍຄອຍການມາເຖິງຂອງພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຢ່າງຫຼົງໄຫຼຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ.

ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຖືວ່າຄົນແບບນີ້ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ.

ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ

ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນຕົວເຮົາກໍເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຈິງໃຈ.

ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ເຫັນການມາເຖິງຂອງພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດມາຈາກສວງສະຫວັນແທ້ ບໍ່? ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາລໍຄອຍບໍ່ແມ່ນການມາເຖິງຂອງເຮົາ ແຕ່ການມາເຖິງຂອງກະສັດຊາວຢິວ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປາດຖະໜາການທຳລາຍລ້າງໂລກເກົ່າທີ່ບໍ່ມີສຸດນີ້ຂອງເຮົາ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາປາດຖະໜາການກັບມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູ ເຊິ່ງພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການໂຖ່ບາບ. ພວກເຂົາຫວັງໃຫ້ພຣະເຢຊູກັບມາໂຖ່ບາບອີກຄັ້ງໃຫ້ແກ່ມະນຸດທັງໝົດໃນດິນແດນທີ່ມົວໝອງ ແລະ ໄຮ່ສິນທຳນີ້.

ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດກາຍເປັນຜູ້ທີ່ເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ແນວໃດ?

ຄວາມປາດຖະໜາຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມປາດຖະໜາຂອງເຮົາ ຫຼື

ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາສຳເລັດໄດ້ ເພາະວ່າມະນຸດພຽງແຕ່ຊົມຊົມ ຫຼື

ສັນລະເສີນພາລະກິດທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳໃນເມື່ອກ່ອນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງໃໝ່ ແລະ ບໍ່ແມ່ນອົງເກົ່າ. ມະນຸດພຽງແຕ່ຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ພຣະເຢຊູ ແລະ ບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງສຸດທ້າຍ ນັ້ນກໍຄືພຣະເຈົ້າອົງທີ່ຈະນຳມະນຸດຊາດໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ທັງໝົດທີ່ມະນຸດປາດຖະໜາ ແລະ ຮູ້ຈັກແມ່ນມາຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດເອງ ແລະ ຮູ້ພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຫັນໄດ້ດ້ວຍຕາຂອງມະນຸດເອງເທົ່ານັ້ນ.

ມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພາລະກິດທີ່ເຮົາກະທຳ, ແຕ່ຂັດແຍ່ງກັບພາລະກິດນັ້ນ.

ຖ້າພາລະກິດຂອງເຮົາຖືກດຳເນີນອີງຕາມແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແລ້ວມັນຈະສິ້ນສຸດໄດ້ເມື່ອໃດ?

ມະນຸດຈະໄປສູ່ບ່ອນພັກຊົມໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວເຮົາຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ວັນທີເຈັດ ວັນພັກໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາດຳເນີນພາລະກິດອີງຕາມແຜນການຂອງເຮົາ ອີງຕາມຈຸດປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ

ບໍ່ແມ່ນອີງຕາມເຈດຕະນາຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ກັບຄືນມາເທິງ ‘ເມກຂາວ’” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

VI ພຣະທຳກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ

240. ເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ວິທີຄວາມເຊື່ອຕາມປະເພນີຂອງຜູ້ຄົນ (ຂອງສາສະໜາຄຣິດ ຊຶ່ງເປັນໜຶ່ງໃນສາມສາສະໜາຫຼັກຂອງໂລກ) ກໍຄືການອ່ານພຣະຄຳພີ; ການຫົກຈາກພຣະຄຳພີບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ການຫົກຈາກພຣະຄຳພີແມ່ນຄວາມຄິດນອກຄອກ ແລະ ຄວາມເຫັນນອກຄຣິດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ຜູ້ຄົນອ່ານໜັງສືເຫຼັ້ມອື່ນໆ, ພື້ນຖານຂອງໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ກໍຕ້ອງເປັນການອະທິບາຍກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງອ່ານພຣະຄຳພີ, ເຈົ້າຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມພຣະຄຳພີ ແລະ ນອກຈາກພຣະຄຳພີແລ້ວ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ນະມັດສະການໜັງສືໃດທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຄຳພີ. ຖ້າເຈົ້າເຮັດແບບນັ້ນ ແລ້ວເຈົ້າກໍກຳລັງທຳຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ມີພຣະຄຳພີ, ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ. ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ມັນດີກວ່າທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ; ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມອ່ານພຣະຄຳພີ, ມັນດີກວ່າທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ; ແລະ ແທນທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ມັນດີກວ່າທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະຄຳພີ. ໃນລັກສະນະນີ້, ຜູ້ຄົນນະມັດສະການພຣະຄຳພີຄືກັບວ່າມັນເປັນພຣະເຈົ້າ, ຄືກັບວ່າມັນເປັນເລືອດເນື້ອແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການສູນເສຍມັນໄປກໍຈະເທົ່າກັບວ່າເປັນການສູນເສຍຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນເຫັນພຣະຄຳພີເປັນສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງເທົ່າກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງມີຄົນທີ່ເຫັນພຣະຄຳພີສູງສົ່ງກວ່າພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ຖ້າຜູ້ຄົນປາສະຈາກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍສາມາດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດໄດ້ ແຕ່ທັນທີທີ່ພວກເຂົາສູນເສຍພຣະຄຳພີ ຫຼື ສູນເສຍບົດ ແລະ ຂໍ້ຄວາມໃດໜຶ່ງໃນພຣະຄຳພີ ແລ້ວມັນກໍເທົ່າກັບວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ສູນເສຍຊີວິດໄປ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທັນທີທີ່ຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພວກເຂົາກໍເລີ່ມອ່ານພຣະຄຳພີ ແລະ ທ່ອງຂຶ້ນໃຈຂໍພຣະຄຳພີ ແລະ ຍິ່ງພວກເຂົາສາມາດທ່ອງຂຶ້ນໃຈຂໍພຣະຄຳພີໄດ້ຫຼາຍສ່ວນໃດ ສິ່ງນີ້ກໍຍິ່ງພິສູດວ່າ ພວກເຂົາຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສ່ວນນັ້ນ. ຄົນທີ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີ ແລະ ສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບມັນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນຟັງແມ່ນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ດີທຸກຄົນ. ໃນເວລາຫຼາຍປີເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກວັດແທກຕາມຂອບເຂດຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີຂອງພວກເຂົາ

ຂົາ. ຄົນສ່ວນຫຼາຍບໍ່ເຂົ້າໃຈເລີຍວ່າ ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຄວນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແນວໃດ ແລະ ບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍນອກຈາກຄົ້ນຫາຮ່ອງຮອຍຢ່າງຕາບອດເພື່ອຖອດຄວາມໝາຍໃນບົດພຣະຄຳພີ. ຜູ້ຄົນບໍ່ເຄີຍສະແຫວງຫາທິດທາງແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈັກເທື່ອ; ຕະຫຼອດຜ່ານມາ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງເລີຍນອກຈາກສຶກສາ ແລະ ຄົ້ນຫາຄວາມຈິງໃນພຣະຄຳພີຢ່າງເອົາເປັນເອົາຕາຍ ແລະ ບໍ່ມີໃຜໄດ້ພົບພາລະກິດທີ່ໃໝ່ກວ່າຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເຊິ່ງຢູ່ນອກພຣະຄຳພີ, ບໍ່ມີໃຜເຄີຍຫາພຣະຄຳພີ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ກ້າທີ່ຈະຫາພຣະຄຳພີດ້ວຍຊ້າ. ຜູ້ຄົນໄດ້ສຶກສາພຣະຄຳພີເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ພວກເຂົາໄດ້ສະເໜີຄຳອະທິບາຍຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ; ພວກເຂົາຍັງມີຄວາມຄິດເຫັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ ເຊິ່ງພວກເຂົາໄດ້ຖຽງກັນໂດຍບໍ່ສິ້ນສຸດ ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າໄດ້ມີຫຼາຍກວ່າສອງພັນນິກາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນຖືກກໍ່ຕັ້ງຂຶ້ນໃນປັດຈຸບັນ. ພວກເຂົາທັງໝົດຕ້ອງການຄົ້ນພົບການອະທິບາຍທີ່ພິເສດບາງຢ່າງ ຫຼື ຄວາມລຶກລັບທີ່ເລິກເຊິ່ງໃນພຣະຄຳພີ, ພວກເຂົາຕ້ອງການຄົ້ນຫາມັນ ແລະ ຄົ້ນຫາເບື້ອງຫຼັງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນອິດສະຣາເອັນ ຫຼື ເບື້ອງຫຼັງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນຍູດາຍ ຫຼື ຄວາມລຶກລັບຫຼາຍກວ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກເລີຍ. ການເຂົ້າຫາພຣະຄຳພີຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນເປັນຄວາມຫຼົງໄຫຼ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຊັດເຈນຢ່າງຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບເລື່ອງລາວພາຍໃນ ຫຼື ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຳພີ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນປັດຈຸບັນ ຜູ້ຄົນຍັງມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍ່ສາມາດພັນລະນາໄດ້ເຖິງຄວາມມະຫັດສະຈັນ ເມື່ອເວົ້າເຖິງພຣະຄຳພີ ແລະ ພວກເຂົາຍັງຫຼົງໄຫຼມັນ ແລະ ມີຄວາມເຊື່ອມັນຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນປັດຈຸບັນ ທຸກຄົນຕ້ອງການຄົ້ນຫາຄຳ ທຳນວາຍຂອງພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍໃນພຣະຄຳພີ, ພວກເຂົາຕ້ອງການຄົ້ນພົບວ່າ ມີພາລະກິດຫຍັງແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືໝາຍສຳຄັນສຳລັບຍຸກສຸດທ້າຍ. ດ້ວຍລັກສະນະນີ້ ການນະມັດສະການພຣະຄຳພີຂອງພວກເຂົາອີ່ງກາຍມາເປັນການເອົາຈິງເອົາຈັງຂຶ້ນໄປອີກ ແລະ ອີ່ງໃກ້ຮອດຍຸກສຸດທ້າຍຫຼາຍສຳໃດ ພວກເຂົາອີ່ງມີຄວາມເຊື່ອຖືຢ່າງຕາບອດໃນຄຳທຳນວາຍຂອງພຣະຄຳພີຫຼາຍສຳນັ້ນ ໂດຍສະເພາະສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບຍຸກສຸດທ້າຍ. ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຢ່າງຕາບອດແບບດັ່ງກ່າວໃນພຣະຄຳພີ, ດ້ວຍຄວາມໄວ້ວາງໃຈແບບດັ່ງກ່າວໃນພຣະຄຳພີ, ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະສະແຫວງຫາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເລີຍ.

ໃນຄວາມຄິດຂອງຜູ້ຄົນ ພວກເຂົາຄິດວ່າ
 ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນຳມາສູ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້;
 ມີພຽງແຕ່ໃນພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຂົາຈະຄົ້ນພົບຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້;
 ມີພຽງແຕ່ໃນພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄວາມລຶກລັບແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າລັບຢູ່;
 ມີພຽງພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ມີໜັງສືອື່ນ ຫຼື ບຸກຄົນອື່ນ
 ທີ່ສາມາດອະທິບາຍທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ;
 ພຣະຄຳພີສາມາດນຳພາລະກິດແຫ່ງສະຫວັນມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້; ແລະ
 ພຣະຄຳພີທັງສາມາດເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ສິ້ນສຸດຍຸກຕ່າງໆ. ດ້ວຍແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້,
 ຜູ້ຄົນຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຄົ້ນຫາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບໍ່ວ່າ
 ພຣະຄຳພີຈະເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນອະດີດຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ,
 ມັນໄດ້ກາຍມາເປັນອຸປະສັກຕໍ່ພາລະກິດຫຼ້າສຸດຂອງພຣະອົງ. ຫາກປາສະຈາກພຣະຄຳພີ
 ຜູ້ຄົນສາມາດຊອກຫາຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະເຈົ້າໃນບ່ອນອື່ນໄດ້, ແຕ່ໃນບັດຈຸບັນ
 ຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງແມ່ນມີແຕ່ໃນພຣະຄຳພີ ແລະ
 ການຂະຫຍາຍພາລະກິດຫຼ້າສຸດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກສອງເທົ່າ ແລະ
 ຍາກລຳບາກຈົນບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ຈະກ້າວຂາໄດ້. ທຸກຢ່າງເປັນແບບນີ້ກໍຍ້ອນບົດ ແລະ
 ຄຳເວົ້າເຊິ່ງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກດີຈາກພຣະຄຳພີ ພ້ອມທັງຄຳທຳນວາຍທີ່ຫຼາກຫຼາຍໃນພຣະຄຳພີ.
 ພຣະຄຳພີໄດ້ກາຍມາເປັນຮູບເຄົາລົບບູລຸກໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ,
 ມັນໄດ້ກາຍເປັນບົດສະໜາໃນສະໜອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຊື່ອເລີຍວ່າ
 ພຣະເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຢູ່ນອກພຣະຄຳພີ, ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຊື່ອວ່າ
 ຜູ້ຄົນສາມາດຄົ້ນພົບພຣະເຈົ້າຢູ່ນອກພຣະຄຳພີ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະເຊື່ອວ່າ
 ພຣະເຈົ້າສາມາດແຍກອອກຈາກພຣະຄຳພີໃນລະຫວ່າງພາລະກິດສຸດທ້າຍ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໄດ້.
 ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຄິດເຖິງໄດ້; ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຊື່ອມັນໄດ້ ແລະ
 ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຈົນຕະນາການກ່ຽວກັບມັນໄດ້.
 ພຣະຄຳພີໄດ້ກາຍມາເປັນອຸປະສັກທີ່ອື່ນໃຫຍ່ໃນການຍອມຮັບຂອງຜູ້ຄົນຕໍ່ພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະ
 ເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຂະຫຍາຍພາລະກິດໃໝ່ນີ້ຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

241. ພຣະຄຳພີເປັນໜັງສືປະເພດໃດ?

ພຣະສັນຍາເດີມແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ.
 ພຣະສັນຍາເດີມໃນພຣະຄຳພີບັນທຶກພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະ
 ບັນຍັດ ແລະ ພາລະກິດແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ.
 ພຣະສັນຍາເດີມທັງໝົດບັນທຶກພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາກະທຳ ແລະ
 ສິ້ນສຸດການບັນທຶກກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາດ້ວຍໜັງສືມາລາກີ.

ພຣະສັນຍາເດີມບັນທຶກພາລະກິດສອງສ່ວນທີ່ກະທຳໂດຍພຣະເຈົ້າ:
ສ່ວນທີ່ໜຶ່ງແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການຊົງສ້າງ ແລະ ອີກສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນການອອກພຣະບັນຍັດ.
ທັງສອງເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາກະທຳ.
ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດສະແດງເຖິງພາລະກິດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາ;
ເປັນພາລະກິດທັງໝົດທີ່ຖືກປະຕິບັດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢໂຮວາເປັນຫຼັກ. ສະນັ້ນ,
ພຣະສັນຍາເດີມຈຶ່ງບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ
ພຣະສັນຍາໃໝ່ບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ
ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດພາຍໃຕ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເປັນຫຼັກ.
ຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ
ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ເປັນສ່ວນຫຼາຍ.
ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໃນພຣະສັນຍາເດີມ, ພຣະເຢໂຮວາສ້າງພຣະວິຫານ ແລະ
ແທ່ນບູຊາໃນອິດສະຣາເອັນ, ພຣະອົງນຳພາຊີວິດຂອງຊາວອິດສະຣາເອັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,
ເຊິ່ງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາເປັນຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະອົງ,
ເປັນກຸ່ມຄົນທຳອິດທີ່ພຣະອົງເລືອກເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງເພິ່ງພໍໃຈທີ່ສຸດ
ແລະ ເປັນກຸ່ມຄົນທຳອິດທີ່ພຣະອົງນຳພາດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ; ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ທັງສິບສອງຊົນເຜົ່າຂອງອິດສະຣາເອັນເປັນຜູ້ຄົນທຳອິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເລືອກໄວ້ແລ້ວ ແລະ
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີຈົນເຖິງເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນ
ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດສິ້ນສຸດລົງ. ຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງພາລະກິດ
ແມ່ນພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ ແລະ ໄດ້ຖືກປະຕິບັດທຳມາກາງຊາວຢິວ
ແລະ ໃນທຳມາກາງໜຶ່ງໃນສິບສອງຊົນເຜົ່າຂອງອິດສະຣາເອັນ. ສາເຫດທີ່ວ່າ
ຂອບເຂດໃນການປະຕິບັດພາລະກິດໜ້ອຍລົງກວ່າເກົ່ານັ້ນ ກໍຍ້ອນວ່າ
ພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ລົງມາບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງ.
ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດພຽງແຕ່ໃນດິນແດນຢູດາ ແລະ
ພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນເວລາສາມປີເຄິ່ງເທົ່ານັ້ນ; ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ສິ່ງທີ່ຖືກບັນທຶກໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ແມ່ນບໍ່ສາມາດເກີນຈຳນວນພາລະກິດທີ່ຖືກບັນທຶກໃນພຣະສັນຍາເດີມໄດ້.

(ອັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

242. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ,
ພຣະສັນຍາເດີມຈຶ່ງກຳເນີດຂຶ້ນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຜູ້ຄົນກໍເລີ່ມອ່ານພຣະຄຳພີ.
ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ມາ, ພຣະອົງກໍປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ
ສາວົກຂອງພຣະອົງກໍຂຽນພຣະສັນຍາໃໝ່. ສະນັ້ນ ພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ

ໃໝ່ໃນພຣະຄໍາຟື້ຈຶ່ງກໍາເນີດຂຶ້ນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ
ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ອ່ານພຣະຄໍາຟື້. ພຣະຄໍາຟື້ເປັນໜັງສືປະຫວັດສາດ. ແນ່ນອນ
ພຣະຄໍາຟື້ຍັງປະກອບມີຄໍາທ່ານວາຍບາງຢ່າງຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ ແລະ
ຄໍາທ່ານວາຍດັ່ງກ່າວບໍ່ມີທາງເປັນປະຫວັດສາດໄດ້. ພຣະຄໍາຟື້ປະກອບມີຫຼາຍພາກສ່ວນ
ບໍ່ໄດ້ມີພຽງແຕ່ຄໍາທ່ານວາຍ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື ຈົດໝາຍຂອງເປົາໂລເທົ່ານັ້ນ.
ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະຄໍາຟື້ປະກອບມີຈັກພາກສ່ວນ; ພຣະສັນຍາເດີມປະກອບມີປະຖົມມະການ,
ອົບພະຍົບ... ແລະ ຍັງມີໜັງສືແຫ່ງຄໍາທ່ານວາຍທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທໍາໄດ້ຂຽນໄວ້. ໃນຕອນສຸດທ້າຍ,
ພຣະສັນຍາເດີມສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍໜັງສືມາລາກີ. ມັນບັນທຶກພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ
ເຊິ່ງຖືກນໍາພາໂດຍພຣະເຢໂຮວາ; ຈາກປະຖົມມະການຈົນເຖິງໜັງສືມາລາກີ,
ມັນເປັນການບັນທຶກຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບພາລະກິດທັງໝົດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ.
ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະສັນຍາເດີມບັນທຶກທຸກສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນ
ເຊິ່ງຖືກນໍາພາໂດຍພຣະເຢໂຮວາໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ໄດ້ປະສົບ.
ໃນລະຫວ່າງພຣະສັນຍາເດີມຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ,
ຜູ້ປະກາດພຣະທໍາຈຳນວນຫຼາຍຄົນທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາໄດ້ກ່າວຄໍາທ່ານວາຍໃຫ້ກັບ
ພຣະອົງ, ພວກເຂົາໃຫ້ຄໍາສັ່ງສອນກັບຊົນເຜົ່າ ແລະ ຊົນຊາດຕ່າງໆ ແລະ
ທ່ານວາຍພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາຈະກະທໍາ.
ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານແຫ່ງຄໍາທ່ານວາຍຈາກພຣະເຢໂຮວາ:
ພວກເຂົາສາມາດເຫັນນິມິດຈາກພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບການດົນບັນດານຈາກພຣະອົງ ແລະ ຂຽນຄໍາທ່ານວາຍ.
ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາກະທໍາເປັນການສໍາແດງເຖິງສຽງຂອງພຣະເຢໂຮວາ,
ການສະແດງເຖິງທ່ານວາຍຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນເວລານັ້ນກໍເປັນພຽງການນໍາພາຜູ້ຄົນໂດຍໃຊ້ພຣະວິນຍານເທົ່ານັ້ນ;
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ພຣະອົງຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາຫຼາຍຄົນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ມອບຄໍາທ່ານວາຍທີ່ສັກສິດໃຫ້ກັບພວກເຂົາເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສົ່ງຕໍ່ໄປສູ່ທຸກຊົນເຜົ່າຂອງອິດສະຣາ
ເອັນ. ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາກໍຄືການກ່າວຄໍາທ່ານວາຍ ແລະ
ພວກເຂົາບາງຄົນກໍຂຽນຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ມີໃຫ້ພວກເຂົານັ້ນລົງເພື່ອສະແດງໃຫ້ຄົນ
ອື່ນເຫັນ. ພຣະເຢໂຮວາແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຂຶ້ນມາເພື່ອກ່າວຄໍາທ່ານວາຍ,
ເພື່ອທ່ານວາຍເຖິງພາລະກິດໃນອະນາຄົດ ຫຼື ພາລະກິດທີ່ຍັງຕ້ອງກະທໍາໃຫ້ສໍາເລັດໃນເວລານັ້ນ
ເພື່ອຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຫັນຄວາມອັດສະຈັນ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຢໂຮວາ.
ໜັງສືແຫ່ງການທ່ານວາຍເຫຼົ່ານີ້ແຕກຕ່າງຈາກໜັງສືເຫຼ້ມອື່ນໆໃນພຣະຄໍາຟື້ພິມສົມຄວນ;
ພວກມັນແມ່ນພຣະທໍາທີ່ມີການກ່າວ

ຫຼື

ຂຽນລົງໂດຍຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານແຫ່ງການທຳນວາຍ, ໂດຍຄົນທີ່ໄດ້ຮັບນິມິດ ຫຼື
ສຽງຈາກພຣະເຢໂຮວາ. ນອກຈາກໜັງສືແຫ່ງການທຳນວາຍແລ້ວ,
ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນພຣະສັນຍາເດີມແມ່ນການບັນທຶກຂອງຜູ້ຄົນ
ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.
ໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດແທນຄຳທຳນວາຍທີ່ກ່າວໄວ້ໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທຳທີ່ພຣະເຢໂຮວາແຕ່ງຕັ້ງ
ຂຶ້ນມາ, ເໝືອນກັບທີ່ປະຖົມມະການ ແລະ ອົບພະຍົບບໍ່ສາມາດປຽບທຽບກັບໜັງສືເອຊາຢາ ແລະ
ໜັງສືດານີເອນໄດ້. ຄຳທຳນວາຍໄດ້ຖືກກ່າວໄວ້ກ່ອນທີ່ພາລະກິດຈະໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ;
ໃນຂະນະດຽວກັນ ໜັງສືເຫຼັ້ມອື່ນໆຖືກຂຽນຂຶ້ນຫຼັງຈາກພາລະກິດໄດ້ສຳເລັດລົງແລ້ວ
ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເຮັດໄດ້.
ຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນເວລານັ້ນໄດ້ຮັບການດົນບັນດານຈາກພຣະເຢໂຮວາ ແລະ
ກ່າວຄຳທຳນວາຍບາງຢ່າງ, ພວກເຂົາກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ ແລະ
ພວກເຂົາທຳນວາຍສິ່ງຕ່າງໆໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ພ້ອມທັງການທຳລາຍໂລກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ
ນັ້ນກໍຄືພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາວາງແຜນທີ່ຈະປະຕິບັດ.
ໜັງສືທີ່ເຫຼືອທັງໝົດບັນທຶກພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ກະທຳໃນອິດສະຣາເອັນ. ສະນັ້ນ
ເມື່ອເຈົ້າອ່ານພຣະຄຳພີ,
ຫຼັກໆແມ່ນເຈົ້າກຳລັງອ່ານກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຢໂຮວາກະທຳໃນອິດສະຣາເອັນ;
ພຣະສັນຍາເດີມໃນພຣະຄຳພີ ຫຼັກໆ
ແມ່ນບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນການນຳພາອິດສະຣາເອັນ,
ການທີ່ພຣະອົງໃຊ້ໄມເຊເພື່ອນຳພາຊາວອິດສະຣາເອັນອອກຈາກອີຢິບ
ຜູ້ເຊິ່ງບົດບ່ອນພວກເຂົາອອກຈາກໂສ້ຂອງພວກຟາຣາໂອ ແລະ
ນຳພວກເຂົາໄປສູ່ບ່ອນທຸລະກັນດານ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາກໍເຂົ້າສູ່ການາອານ ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກນີ້ກໍເປັນຊີວິດຂອງພວກເຂົາໃນການາອານ.
ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນການບັນທຶກກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ປະຕິບັດທົ່ວອິດສະຣາເອັນ.
ທຸກສິ່ງທີ່ບັນທຶກໃນພຣະສັນຍາເດີມແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນອິດສະຣາເອັນ,
ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະເຢໂຮວາກະທຳໃນດິນແດນທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງອາດາມ ແລະ ເອວາ.
ຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນນຳພາຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈົນເຖິງຍຸກສະໄໝໃນອາ,
ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນ ແມ່ນພາລະກິດກ່ຽວຂ້ອງກັບອິດສະຣາເອັນ.
ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີການບັນທຶກກ່ຽວກັບພາລະກິດໃດເລີຍທີ່ຢູ່ນອກເໜືອອິດສະຣາເອັນ?
ເພາະວ່າ ດິນແດນອິດສະຣາເອັນແມ່ນບ່ອນກຳເນີດຂອງມະນຸດຊາດ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ,
ແມ່ນບໍ່ມີປະເທດອື່ນໃດ ນອກຈາກອິດສະຣາເອັນ ແລະ
ພຣະເຢໂຮວາກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນສະຖານທີ່ອື່ນໆເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້,
ສິ່ງທີ່ບັນທຶກບັນທຶກໃນພຣະສັນຍາເດີມຂອງພຣະຄຳພີແມ່ນເປັນພຽງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນ

ອິດສະຣາເອັນໃນເວລານັ້ນເທົ່ານັ້ນ. ພຣະທຳທີ່ກ່າວໄວ້ໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ເຊັ່ນ: ເອຊາຢາ, ດານີເອນ, ເຢເຣມີຢາ ແລະ ເອເຊກີເອນ... ພຣະທຳຂອງພວກເຂົາທຳນວາຍພາລະກິດອື່ນໆຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນທຳນວາຍເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາເອງ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ມັນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ນອກຈາກໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມາຈາກຜູ້ປະກາດພຣະທຳແລ້ວ, ທຸກສິ່ງແມ່ນການບັນທຶກປະສົບການຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນເວລານັ້ນ. ພາລະກິດແຫ່ງການຊົງສ້າງເກີດຂຶ້ນກ່ອນຈະມີມະນຸດຊາດ ແຕ່ໜັງສືປະຖົມມະການພຽງແຕ່ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກມີມະນຸດຊາດ; ມັນເປັນໜັງສືທີ່ຂຽນຂຶ້ນໂດຍໂມເຊໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ມັນເປັນຄືກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນທຳມະກາງພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ນັ້ນກໍຄື: ຫຼັງຈາກມີເຫດການເກີດຂຶ້ນ, ພວກເຈົ້າກໍຂຽນເຫດການນັ້ນລົງເພື່ອສະແດງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນອະນາຄົດເຫັນ ແລະ ສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນອະນາຄົດ, ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າບັນທຶກໄວ້ນັ້ນ ກໍຄືສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອະດີດ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຫຍັງເໝືອນໄປກວ່າປະຫວັດສາດ. ສິ່ງທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະສັນຍາເດີມແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນອິດສະຣາເອັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ; ພວກເຂົາບັນທຶກພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນສອງຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພຣະສັນຍາເດີມບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະສັນຍາເດີມຈຶ່ງເປັນໜັງສືປະຫວັດສາດ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະສັນຍາໃໝ່ແມ່ນຜົນຂອງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ເມື່ອພາລະກິດໃໝ່ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ, ພຣະສັນຍາໃໝ່ກໍກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຫຼ້າສະໄໝ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະສັນຍາໃໝ່ຈຶ່ງເປັນໜັງສືປະຫວັດສາດເຊັ່ນດຽວກັນ. ແນ່ນອນ, ພຣະສັນຍາໃໝ່ບໍ່ໄດ້ຈັດເປັນລະບົບຄືກັບພຣະສັນຍາເດີມ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ມີການບັນທຶກຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງຄືກັບພຣະສັນຍາເດີມ. ພຣະທຳທັງໝົດທີ່ກ່າວໄວ້ໂດຍພຣະເຢໂຮວາແມ່ນຖືກບັນທຶກໃນພຣະສັນຍາເດີມຂອງພຣະຄຳພີ, ໃນຂະນະດຽວກັນມີພຽງແຕ່ພຣະທຳບາງຂໍ້ຂອງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກບັນທຶກໃນພຣະກິດຕີຄຸນທັງສີ່. ແນ່ນອນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງເຊັ່ນກັນ ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ເປັນລາຍລະອຽດ. ມີການບັນທຶກໜ້ອຍກວ່າໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ ກໍເພາະວ່າ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດນັ້ນໜ້ອຍກວ່າ; ຈຳນວນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນລະຫວ່າງສາມປີເຄິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຂອງພວກອັກຄະສາວົກແມ່ນໜ້ອຍກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາຫຼາຍ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ໜັງສືໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ຈຶ່ງມີໜ້ອຍກວ່າພຣະສັນຍາເດີມ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

243.

ໜັງສືແຫ່ງຂ່າວປະເສີດໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ຖືກບັນທຶກ

ຊາວຫາສາມສິບປີຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

ກ່ອນໜ້ານັ້ນ

ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອັນພຽງແຕ່ອ່ານພຣະສັນຍາເດີມ.

ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ,

ຜູ້ຄົນອ່ານພຣະສັນຍາເດີມ.

ພຣະສັນຍາໃໝ່ພຽງແຕ່ປາກົດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນເທົ່ານັ້ນ.

ພຣະສັນຍາໃໝ່ບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ໃນຕອນທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດ;

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງຖືກເຮັດໃຫ້ເພີ່ນຄືນມາ

ແລະ

ສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ,

ຜູ້ຄົນບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.

ຫຼັງຈາກນັ້ນ

ຈຶ່ງມີໜັງສືຂ່າວປະເສີດທັງສີ່

ເພີ່ມເຕີມໃສ່ຈົດໝາຍຕ່າງໆຂອງເປົາໂລ

ແລະ

ເປໂຕ

ພ້ອມທັງໜັງສືພຣະນິມິດ.

ຫຼາຍກວ່າສາມຮ້ອຍປີຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ,

ເມື່ອຜູ້ຄົນລຸ້ນຕໍ່ມາໄດ້ຈັດລຽນເອກະສານເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງພິທີຖັນ

ແລະ

ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນຈຶ່ງມີພາກພຣະສັນຍາໃໝ່ຂອງພຣະຄຳພີ.

ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດນີ້ໄດ້ສຳເລັດລົງ

ຈຶ່ງມີພຣະສັນຍາໃໝ່; ມັນບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ກ່ອນໜ້ານີ້.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳພາລະກິດນັ້ນທັງໝົດ

ແລະ

ອັກຄະສາວົກເປົາໂລ

ແລະ

ອັກຄະສາວົກຄົນອື່ນໆໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍຫຼາຍສະບັບເຖິງຄຣິສຕະຈັກທີ່ຢູ່ສະຖານທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ຜູ້ຄົນຫຼັງຈາກພວກເຂົາກໍລວມຈົດໝາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເພີ່ມເຕີມນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ

ເຊິ່ງຖືກບັນທຶກໂດຍໂຢຮັນໃນເກາະບັດໂມ

ເຊິ່ງຖືກທຳນວາຍເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຜູ້ຄົນຈັດແຈງລຳດັບນີ້

ເຊິ່ງແຕກຕ່າງຈາກຖ້ອຍຄຳໃນບັດຈຸບັນນີ້.

ສິ່ງທີ່ຖືກບັນທຶກໃນບັດຈຸບັນແມ່ນອີງຕາມບາດກ້າວພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ;

ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນມີສ່ວນຮ່ວມໃນບັດຈຸບັນແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ

ເປັນພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ.

ເຈົ້າ

ທີ່ເປັນມະນຸດຊາດ

ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງແຊກແຊງ;

ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ

ເຊິ່ງມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍກົງ

ຖືກຈັດແຈງເປັນຂັ້ນເປັນຕອນ ແລະ ແຕກຕ່າງຈາກການຈັດແຈງຂອງການບັນທຶກຂອງມະນຸດ.

ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບັນທຶກນັ້ນແມ່ນຕາມລະດັບການສຶກສາຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບັນທຶກແມ່ນປະສົບການຂອງມະນຸດ ແລະ

ແຕ່ລະຄົນກໍມີວິທີການບັນທຶກ ແລະ ບັນທຶກໃນຮູບແບບສະຕິບັນຍາຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ

ການບັນທຶກແຕ່ລະຢ່າງກໍແຕກຕ່າງກັນ. ສະນັ້ນ ຖ້າເຈົ້ານະມັດສະການພຣະຄຳພີເໝືອນພຣະເຈົ້າ,

ເຈົ້າແມ່ນຂາດສະຕິບັນຍາ

ແລະ

ໄງ່ຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງ!

ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສະແຫວງຫາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນ?

ມີພຽງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໄດ້.

ພຣະຄຳພີບໍ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໄດ້,

ມະນຸດໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ

ກໍຍັງບໍ່ມີການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນຕົວພວກເຂົາ ແລະ
ຖ້າເຈົ້ານະມັດສະການພຣະຄຳພີ, ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານອີກຕໍ່ໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

244. ຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າ ການເຂົ້າໃຈ ແລະ ການສາມາດຕີຄວາມໝາຍພຣະຄຳພີໄດ້ນັ້ນ
ແມ່ນຄືກັບການຄົ້ນພົບຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ
ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢາຍດາຍແບບນັ້ນແທ້ບໍ່? ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະຄຳພີ
ເຊິ່ງບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍນອກຈາກການບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເປັນຫຼັກຖານພິສູດໃຫ້ກັບພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນທີ່ຜ່ານມາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈສິ່ງໃດເລີຍກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີຮູ້ຈັກວ່າ
ພຣະຄຳພີບັນທຶກພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ
ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ. ພຣະສັນຍາເດີມບັນທຶກເຫດການປະຫວັດສາດຂອງອິດສະຣາເອັນ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາຕັ້ງແຕ່ເວລາການຊົງສ້າງຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບໍ
ນຍັດ. ພຣະສັນຍາໃໝ່ບັນທຶກພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ເຊິ່ງກຳຢູ່ໃນພຣະກິດຕີຄຸນທັງສີ່ ພ້ອມທັງພາລະກິດຂອງເປົາໂລ;
ພວກມັນບໍ່ແມ່ນການບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດບໍ່?

ການນຳເອົາສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນອະດີດມາເວົ້າເຮັດໃຫ້ພວກມັນກາຍເປັນປະຫວັດສາດ ແລະ ບໍ່ວ່າ
ພວກມັນອາດເປັນຈິງ ຫຼື ແທ້ຈິງຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ, ພວກມັນກໍຍັງເປັນປະຫວັດສາດ ແລະ
ປະຫວັດສາດບໍ່ສາມາດກ່າວເຖິງບັດຈຸບັນ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫັນເບິ່ງທີ່ປະຫວັດສາດ!
ເພາະສະນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈປະຕິບັດໃນບັດຈຸບັນ ແລະ
ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ການສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງຫຍັງ.

ຖ້າເຈົ້າອ່ານພຣະຄຳພີເພື່ອສຶກສາປະຫວັດສາດຂອງອິດສະຣາເອັນ,
ເພື່ອຄົ້ນຄວ້າປະຫວັດສາດຂອງການຊົງສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ໃນບັດຈຸບັນ, ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ສະແຫວງຫາຊີວິດ, ຍ້ອນເຈົ້າສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຕົວອັກສອນ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນທີ່ຕາຍໄປແລ້ວ ຫຼື ການເຂົ້າໃຈປະຫວັດສາດ,
ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັດຈຸບັນ ແລະ
ຕ້ອງຊອກຫາທິດທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຖ້າເຈົ້າເປັນນັກບູຮານຄະດີ
ເຈົ້າສາມາດອ່ານພຣະຄຳພີ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນ, ເຈົ້າເປັນໜຶ່ງໃນກຸ່ມຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ທາງທີ່ດີເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັດຈຸບັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

245. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ເຫັນວ່າ
ຊາວອິດສະຣາເອັນຕິດຕາມວິທີທາງຂອງພຣະເຢໂຮວາແນວໃດ
ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງອ່ານພຣະສັນຍາເດີມ; ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ
ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງອ່ານພຣະສັນຍາໃໝ່. ແຕ່ເຈົ້າຈະເຫັນພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ແນວໃດ?
ເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັດຈຸບັນ ແລະ ເຂົ້າສູ່ພາລະກິດແຫ່ງບັດຈຸບັນ,
ຍ້ອນນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ໃໝ່ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍບັນທຶກມັນໃນພຣະຄຳພີມາກ່ອນ. ໃນບັດຈຸບັນ,
ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ຄັດເລືອກຜູ້ຄົນອື່ນໆທີ່ຖືກເລືອກໃນປະເທດຈີນ.
ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້,
ພຣະອົງສືບຕໍ່ຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,
ສືບຕໍ່ຈາກພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ.
ພາລະກິດແຫ່ງບັດຈຸບັນແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຢາກຈັກເທື່ອ ແລະ
ເປັນຫົນທາງທີ່ບໍ່ມີໃຜເຄີຍໄດ້ເຫັນ. ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກປະຕິບັດມາກ່ອນ,
ມັນເປັນພາລະກິດຫຼ້າສຸດຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ,
ພາລະກິດທີ່ບໍ່ເຄີຍມີການປະຕິບັດມາກ່ອນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນປະຫວັດສາດ ເພາະບັດຈຸບັນກໍຄືບັດຈຸບັນ
ແລະ ຍັງບໍ່ໄດ້ເປັນອະດີດເທື່ອ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ,
ໃໝ່ກວ່າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຢູ່ນອກອິດສະຣາເອັນ,
ມັນໄດ້ຂະຫຍາຍອອກນອກຂອບເຂດອິດສະຣາເອັນແລ້ວ ແລະ
ນອກເໜືອຄຳທ່ານວາຍຂອງພວກຜູ້ປະກາດພຣະທຳອີກດ້ວຍ, ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ໃໝ່ ແລະ
ມະຫັດສະຈັນ ເຊິ່ງຢູ່ນອກຄຳທ່ານວາຍ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ໃໝ່ກວ່າ
ເຊິ່ງຢູ່ນອກເໜືອອິດສະຣາເອັນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດສັງເກດເຫັນ ຫຼື
ຈິນຕະນາການໄດ້. ແລ້ວພຣະຄຳພີຈະບັນທຶກຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບພາລະກິດດັ່ງກ່າວໄດ້ແນວໃດ?
ແມ່ນໃຜທີ່ສາມາດບັນທຶກລາຍລະອຽດທຸກສິ່ງໃນພາລະກິດຂອງບັດຈຸບັນໄວ້ລ່ວງໜ້າໄດ້ໂດຍບໍ່ມີກ
ານຕັດຕໍ່ເລີຍ? ແມ່ນໃຜທີ່ສາມາດບັນທຶກພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ເຕັມໄປດ້ວຍສະຕິບັນຍາຢ່າງສູງ ທີ່ຕໍ່ຕ້ານທ່ານງຸມໃນໜັງສືເກົ່າໆທີ່ຢູ່ໃນສະພາບບໍ່ດີໄດ້?
ພາລະກິດແຫ່ງບັດຈຸບັນບໍ່ແມ່ນປະຫວັດສາດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຢ່າງໃນເສັ້ນທາງໃໝ່ໃນບັດຈຸບັນ, ເຈົ້າຕ້ອງຫ່າງອອກຈາກພຣະຄຳພີ,
ເຈົ້າຕ້ອງເບິ່ງໄກກວ່າໜັງສືແຫ່ງການທ່ານວາຍ ຫຼື ປະຫວັດສາດໃນພຣະຄຳພີ.
ມີພຽງແຕ່ທາງດຽວນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຢ່າງໃນເສັ້ນທາງໃໝ່ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ
ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ອານາຈັກໃໝ່ ແລະ ພາລະກິດໃໝ່ໄດ້.
ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງ ໃນບັດຈຸບັນ ເຈົ້າຈຶ່ງຖືກຮຽກຮ້ອງບໍ່ໃຫ້ອ່ານພຣະຄຳພີ,
ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີພາລະກິດອື່ນທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພຣະຄຳພີ,

ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຊອກຫາການປະຕິບັດທີ່ໃໝ່ກວ່າ ແລະ ມີລາຍລະອຽດຫຼາຍກວ່າໃນພຣະຄຳພີ, ກົງກັນຂ້າມເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະຄຳພີ. ນີ້ຄືສິ່ງທັງໝົດທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈ.

ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພາລະກິດເກົ່າ ແລະ ໃໝ່ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີ, ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດວິເຄາະມັນໃຫ້ໄດ້ຢ່າງລະອຽດ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍັງຈະນະມັດສະການພຣະຄຳພີ ແລະ ມັນຈະຫຍຸ້ງຍາກສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ປະສົບກັບການປ່ຽນແປງຕ່າງໆ. ໃນເມື່ອມີຫົນທາງທີ່ສູງສົ່ງກວ່າ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງຮຽນຮູ້ຫົນທາງທີ່ຕ່ຳ ແລະ ຫຼ້າສະໄໝນັ້ນ? ໃນເມື່ອມີພຣະທຳທີ່ໃໝ່ກວ່າ ແລະ ພາລະກິດທີ່ໃໝ່ກວ່າ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງດຳລົງຊີວິດທຳມະການການບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດທີ່ເກົ່າແກ່ນັ້ນ?

ຖ້ອຍຄຳໃໝ່ສາມາດສະໜອງໃຫ້ກັບເຈົ້າ ເຊິ່ງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ໃໝ່; ການບັນທຶກທີ່ເກົ່າແກ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າອີ່ມອົກອີ່ມໃຈໄດ້ ແລະ ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນໄດ້ ເຊິ່ງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກມັນເປັນປະຫວັດສາດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດໃນຍຸກປັດຈຸບັນ. ຫົນທາງທີ່ສູງສົ່ງທີ່ສຸດແມ່ນພາລະກິດທີ່ໃໝ່ທີ່ສຸດ ແລະ ດ້ວຍພາລະກິດທີ່ໃໝ່ ບໍ່ວ່າຫົນທາງໃນອະດີດຈະສູງສົ່ງສ່ຳໃດ, ມັນກໍຍັງເປັນປະຫວັດສາດແຫ່ງພາບສະທ້ອນຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ບໍ່ວ່າມັນຈະມີຄຸນຄ່າໃນການອ້າງອີງແນວໃດກໍຕາມ ມັນກໍຍັງເປັນວິທີທາງທີ່ເກົ່າແກ່. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນ “ໜັງສືສັກສິດ”, ວິທີທາງທີ່ເກົ່າແກ່ກໍຍັງເປັນປະຫວັດສາດຢູ່ດີ; ເຖິງແມ່ນ ບໍ່ມີການບັນທຶກກ່ຽວກັບມັນໃນ “ໜັງສືສັກສິດ”, ວິທີທາງທີ່ໃໝ່ແມ່ນຢູ່ໃນຍຸກປັດຈຸບັນ. ຫົນທາງນີ້ສາມາດຊ່ວຍເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຫົນທາງນີ້ສາມາດປ່ຽນແປງເຈົ້າໄດ້ ຍ້ອນນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

246. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີ, ພາລະກິດນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນທີ່ສຸດ! ໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ອ່ານພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ ຍ້ອນບໍ່ມີຫຍັງໃໝ່ໃນພຣະຄຳພີ; ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເກົ່າແກ່ທັງໝົດ. ພຣະຄຳພີເປັນໜັງສືທາງປະຫວັດສາດ ແລະ ຖ້າເຈົ້າໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະສັນຍາເດີມໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ນັ້ນກໍຄື ຖ້າເຈົ້າໄດ້ນຳສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງໃນເວລາຂອງພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນມາປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຢຊູກໍຈະປະຕິເສດເຈົ້າ ແລະ ຕັດສິນລົງໂທດ; ຖ້າເຈົ້າໄດ້ນຳພຣະສັນຍາເດີມມາໃຊ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ເຈົ້າກໍຈະເປັນພວກຟາຣີຊາຍ. ໃນປັດຈຸບັນ ຖ້າເຈົ້ານຳພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ໃໝ່ມາລວມກັນເພື່ອກິນ ແລະ ດື່ມ ແລະ ປະຕິບັດ ແລ້ວພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນກໍຈະຕັດສິນລົງໂທດເຈົ້າ;

ເຈົ້າກໍຈະຕາມພາລະກິດຂອງພະວິນຍານບໍລິສຸດແຫ່ງບັດຈຸບັນບໍ່ທັນ! ຖ້າເຈົ້າກິນ ແລະ
ດື່ມພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ພຣະສັນຍາໃໝ່ ແລ້ວເຈົ້າກໍຢູ່ນອກກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ!
ໃນລະຫວ່າງຍຸກຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະເຢຊູນຳພາຊາວຢິວ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ
ໂດຍອີງຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ຢູ່ໃນພຣະອົງໃນເວລານັ້ນ.
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືພຣະຄຳພີເປັນຫຼັກຖານໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳ
ແຕ່ຊົງກ່າວຕາມພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈກັບສິ່ງທີ່ພຣະຄຳພີກ່າວ ຫຼື
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຄົ້ນຫາເສັ້ນທາງເພື່ອນຳພາຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງຈາກພຣະຄຳພີ.
ເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ຕອນທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ, ພຣະອົງເຜີຍແຜ່ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມສຳນຶກຜິດ
ເຊິ່ງເປັນພຣະທຳທີ່ບໍ່ເຄີຍກ່າວເຖິງໃນຄຳທຳນວາຍຂອງພຣະສັນຍາເດີມຢ່າງແນ່ນອນ.
ບໍ່ພຽງແຕ່ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງຍັງນຳເສັ້ນທາງໃໝ່ອີກດ້ວຍ
ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍອ້າງອີງເຖິງພຣະຄຳພີເວລາທີ່ພຣະອົງເທດສະໜາ.
ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນໃນການຮັກສາຄົນປ່ວຍ
ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ ແລະ
ສິດອຳນາດ ແລະ
ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງກໍເກີນມະນຸດທີ່ຢູ່ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດເຊັ່ນກັນ.
ພຣະເຢຊູພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ກວ່າຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ເຖິງແມ່ນມີຫຼາຍຄົນທີ່ຕັດສິນລົງໂທດພຣະອົງໂດຍໃຊ້ພຣະຄຳພີ ແລະ
ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນຍັງໃຊ້ພຣະສັນຍາເດີມເພື່ອຄຶງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ,
ແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍຍັງເຫັນອກວ່າພຣະສັນຍາເດີມຢູ່ດີ; ຖ້າມັນບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ
ແລ້ວເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນຈຶ່ງຄຶງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ? ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ
ບໍ່ໄດ້ມີການເວົ້າຫຍັງໃນພຣະສັນຍາເດີມກ່ຽວກັບການສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງໃນການຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍບໍ່?
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອນຳເສັ້ນທາງໃໝ່,
ມັນບໍ່ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຕໍ່ສູ້ກັບພຣະຄຳພີຢ່າງຕັ້ງໃຈ ຫຼື ຖິ້ມພຣະສັນຍາເດີມຢ່າງຕັ້ງໃຈ.
ພຣະອົງພຽງແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ,
ເພື່ອນຳພາລະກິດໃໝ່ມາສູ່ຜູ້ຄົນທີ່ກະຫາຍຫາ ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະອົງ.
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອອະທິບາຍພຣະສັນຍາເດີມ ຫຼື ດຳລົງພາລະກິດຂອງພຣະສັນຍາເດີມ.
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດສືບຕໍ່ພັດທະນາ,
ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທີ່ຍຶດຖືພຣະຄຳພີເປັນຖານ;
ພຣະເຢຊູພຽງແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ. ສະນັ້ນ,
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຄຳທຳນວາຍໃນພຣະສັນຍາເດີມ ຫຼື
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະສັນຍາເດີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ.

ພຣະອົງປະຕິບັດສິ່ງທີ່ພຣະສັນຍາເດີມກ່າວໄວ້, ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈວ່າ
 ມັນເຫັນພ້ອມກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈວ່າ
 ຄົນອື່ນຮູ້ຈັກຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ຫຼື
 ພວກເຂົາຕັດສິນລົງໂທດພາລະກິດຂອງພຣະອົງແນວໃດ.
 ພຣະອົງພຽງແຕ່ສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນເຮັດ
 ເຖິງແມ່ນຫຼາຍຄົນໄດ້ໃຊ້ຄໍາທ່ານວາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາໃນພຣະສັນຍາເດີມເພື່ອຕັດສິນລົງໂ
 ທດພຣະອົງ. ສໍາລັບຜູ້ຄົນແລ້ວ ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ມີຫຼັກຖານ ແລະ
 ມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ບໍ່ຖືກກັນກັບການບັນທຶກໃນພຣະສັນຍາເດີມ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງມະນຸດບໍ່?
 ຕ້ອງນໍາໃຊ້ທິດສະດີກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?
 ແລ້ວມັນຕ້ອງເປັນໄປຕາມຄໍາທ່ານວາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທໍາບໍ່? ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ
 ສິ່ງໃດຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າກັນ: ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະຄໍາພີ?
 ເປັນຫຍັງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບພຣະຄໍາພີ?
 ມັນເປັນຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ມີສິດໃຫຍ່ກວ່າພຣະຄໍາພີບໍ່? ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດອອກຈາກພຣະຄໍາພີ ແລະ
 ປະຕິບັດພາລະກິດອື່ນໄດ້ບໍ່? ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູ ແລະ
 ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຮັກສາວັນຊະບາໂຕ? ຖ້າພຣະເຈົ້າຕ້ອງຮັກສາວັນຊະບາໂຕ ແລະ
 ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມ,
 ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງບໍ່ຮັກສາວັນຊະບາໂຕຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ
 ພຣະອົງລ້າງຕີນ, ຜ້າຄຸມຫົວ, ຫັກເຂົ້າຈີ່ ແລະ ດື່ມເຫຼົ້າແດງ?
 ທຸກສິ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ບໍ່ໄດ້ຢູ່ພຣະບັນຍັດແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມບໍ່ແມ່ນບໍ່?
 ຖ້າພຣະເຢຊູນັບຖືພຣະສັນຍາເດີມ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອຝັງຄໍາສັ່ງສອນເຫຼົ່ານີ້?
 ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ ສິ່ງໃດມາກ່ອນ ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະຄໍາພີ!
 ເມື່ອເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງວັນຊະບາໂຕ,
 ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງພຣະຄໍາພີບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄໍາພີ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

247. ຊາວຢິວທຸກຄົນອ່ານພັນທະສັນຍາເດີມ ແລະ ຮູ້ຈັກເຖິງການທ່ານວາຍຂອງເອຊາຢາວ່າ
 ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຈະກໍານົດໃນຮາງຫຍ້າ.
 ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງຂົ່ມເຫັງພຣະເຢຊູທັງທີ່ພວກເຂົາກໍຮູ້ເຖິງເລື່ອງນີ້?
 ນີ້ບໍ່ແມ່ນທໍາມະຊາດທີ່ກະບົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ເປັນການຂາດຄວາມຮູ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່? ໃນເວລານັ້ນ,
 ພວກຟາຣີຊາຍເຊື່ອວ່າ
 ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແຕກຕ່າງຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ກ່ຽວກັບເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍທີ່ຖືກທ່ານວາຍ
 ໄວ້ ແລະ ຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ

ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະຄຳພີ.
ແກ່ນແທ້ຂອງການກະບົດຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັນບໍ່?
ເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຄຳຖາມບໍ່?
ຖ້າມັນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລ້ວມັນກໍເປັນກະແສທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ
ເຈົ້າຄວນຍອມຮັບມັນ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສໃດໆ; ເຈົ້າບໍ່ຄວນຊອກຫາ ແລະ ເລືອກສິ່ງທີ່ຈະຍອມຮັບ.
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈເພີ່ມຂຶ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ
ໃຊ້ຄວາມລະມັດລະວັງຫຼາຍຂຶ້ນຕໍ່ພຣະອົງ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຮຽກຮ້ອງບໍ່?
ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຄົ້ນຫາເພີ່ມເຕີມສຳລັບການຍືນຍັນຈາກພຣະຄຳພີ;
ຖ້າມັນຄືພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຕ້ອງຍອມຮັບມັນ,
ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນສືບຄົ້ນພຣະອົງ.
ເຈົ້າບໍ່ຄວນສະແຫວງຫາຫຼັກຖານເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບເຮົາເພື່ອພິສູດວ່າເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ,
ແຕ່ເຈົ້າຄວນແຍກແຍະວ່າ ເຮົາມີປະໂຫຍດສຳລັບເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ.
ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຄົ້ນພົບຫຼັກຖານຫຼາຍຢ່າງທີ່ບໍ່ສາມາດໂຕ້ແຍ່ງໄດ້ພາຍໃນພຣະຄຳພີ,
ມັນກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາຢ່າງສົມບູນໄດ້.
ເຈົ້າພຽງແຕ່ອາໄສຢູ່ໃນຂອບເຂດຈຳກັດຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕໍ່ໜ້າເຮົາ;
ພຣະຄຳພີບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກເຮົາ ຫຼື
ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ. ເຖິງພຣະຄຳພີໄດ້ທ່ານວາຍໄວ້ວ່າ
ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຈະກຳເນີດ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢັ້ງເຖິງໄດ້ວ່າວ່າ ຄຳທ່ານວາຍນັ້ນໄດ້ກ່າວເຖິງໃຜ,
ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກພາຣີຊາຍລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູ. ບາງຄົນຮູ້ວ່າ
ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນຢູ່ໃນຜົນປະໂຫຍດຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພວກເຂົາສືບຕໍ່ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຢຊູ
ແລະ ເຮົາເປັນສອງຢ່າງທີ່ຕ່າງກັນທັງໝົດ, ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນໄດ້. ໃນເວລານັ້ນ
ພຣະເຢຊູພຽງແຕ່ກ່າວຄຳເທດສະໜາເປັນຊຸດຕໍ່ສາວົກຂອງພຣະອົງໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ
ກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ວິທີການປະຕິບັດ, ວິທີການເຕົ້າໂຮມກັນ,
ວິທີການອ້ອນວອນອະທິຖານ, ວິທີການປະຕິບັດຕໍ່ຄົນອື່ນ ແລະ ອື່ນໆອີກ.
ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນເປັນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ
ພຣະອົງພຽງອະທິບາຍຢ່າງລະອຽດເຖິງວິທີທີ່ສາວົກ ແລະ
ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ.
ພຣະອົງປະຕິບັດພຽງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ.
ເມື່ອພຣະເຢໂຮວາບັນທຶກພຣະບັນຍັດລົງໃນພັນທະສັນຍາເດີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ
ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ດຳເນີນພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ?

ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ເຮັດໃຫ້ຊັດເຈນລ່ວງໜ້າກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ?
 ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດຍອມຮັບພາລະກິດນັ້ນບໍ່? ພຣະອົງພຽງແຕ່ທ່ານວາຍວ່າ
 ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຈະກຳເນີດ ແລະ ມີອຳນາດ,
 ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄວ້ລ່ວງໜ້າເລີຍ.
 ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນແຕ່ລະຍຸກມີຂອບເຂດທີ່ຊັດເຈນ;
 ພຣະອົງພຽງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກບັດຈຸບັນ ແລະ
 ບໍ່ປະຕິບັດໃນຂັ້ນຕອນຖັດໄປຂອງພາລະກິດໃດໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ,
 ພາລະກິດຕົວແທນຂອງພຣະອົງໃນແຕ່ລະຍຸກຈຶ່ງຈະຖືກນຳມາໄວ້ຢູ່ທາງໜ້າ.
 ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງສັນຍານກ່ຽວກັບຍຸກສຸດທ້າຍ, ເຖິງວິທີການອົດທົນ ແລະ
 ການຮັບເອົາຄວາມລອດເພິ່ນ, ການກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຄວາມຜິດ ແລະ
 ການແບກໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ອົດທົນຕໍ່ການທົນທຸກທໍລະມານ;
 ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍກ່າວເຖິງວິທີທີ່ມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຄວນເຂົ້າຫາ ຫຼື
 ວິທີທີ່ເຂົາຄວນສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ
 ມັນຈະບໍ່ເປັນຕາຫົວທີ່ຈະຄົ້ນຫາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍໃນພຣະຄຳພີ?
 ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງຫຍັງໄດ້ ໂດຍການຍຶດຖືພຣະຄຳພີໄວ້ເທົ່ານັ້ນ?
 ບໍ່ວ່າຈະເປັນນັກແປຄວາມໝາຍພຣະຄຳພີ ຫຼື ນັກເທດສະໜາ
 ມີໃຜແດ່ທີ່ສາມາດທ່ານວາຍພາລະກິດຂອງບັດຈຸບັນໄດ້ລ່ວງໜ້າ?

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດທີ່ຈຳກັດພຣະເຈົ້າໃນແນວຄິດຂອງເຂົາຈະສາມາດຮັບການເປີດເຜີຍຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

248. ໃນບັດຈຸບັນ, ຜູ້ຄົນເຊື່ອວ່າ ພຣະຄຳພີຄືພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍຄືພຣະຄຳພີ.
 ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເຊື່ອວ່າ
 ພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີກໍຄືພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ເທົ່ານັ້ນ ແລະ
 ພຣະທຳທັງໝົດເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຖືກກ່າວໂດຍພຣະອົງ. ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າອີ່ງຄິດວ່າ ເຖິງແມ່ນ
 ໜັງສືຫົກສິບຫົກເຫຼັ້ມໃນພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ໃໝ່ໄດ້ຖືກຂຽນຂຶ້ນໂດຍມະນຸດ,
 ແຕ່ພວກເຂົາແມ່ນໄດ້ຮັບການດົນບັນດານໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ເປັນການບັນທຶກເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
 ນີ້ແມ່ນການເຂົ້າໃຈທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງທັງໝົດ.
 ຄວາມຈິງແລ້ວ ນອກຈາກໜັງສືແຫ່ງການທ່ານວາຍ,
 ພຣະສັນຍາເດີມສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນການບັນທຶກທາງປະຫວັດສາດ.
 ຈົດໝາຍໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ບາງສະບັບກໍມາຈາກປະສົບການຂອງມະນຸດ ແລະ
 ບາງສະບັບກໍມາຈາກແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ຕົວຢ່າງ
 ຈົດໝາຍຂອງເປົາໂລເກີດຈາກພາລະກິດຂອງມະນຸດຄົນໜຶ່ງ,

ທຸກຂໍ້ຄວາມທັງໝົດແມ່ນເປັນຜົນມາຈາກແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຖືກຂຽນຂຶ້ນເພື່ອຄຣິສຕະຈັກ, ເປັນຖ້ອຍຄຳແຫ່ງການຕັກເຕືອນ ແລະ ການລູກໃຈສຳລັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງໃນຄຣິສຕະຈັກ.

ພວກມັນບໍ່ແມ່ນພຣະທຳທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ກ່າວໄວ້ ເພາະເປົາໂລບໍ່ສາມາດກ່າວແທນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ ແລະ ເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ເພິ່ນຈະເຫັນນິມິດທີ່ໂຢຮັນໄດ້ເຫັນ.

ຈົດໝາຍຂອງເພິ່ນຖືກຂຽນຂຶ້ນສຳລັບຄຣິສຕະຈັກເອເຟໂຊ, ຟິລາເດັນເຟຍ, ກາລາຕຍ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກອື່ນໆ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ຈົດໝາຍຂອງເປົາໂລໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ຈຶ່ງເປັນຈົດໝາຍທີ່ເປົາໂລຂຽນຂຶ້ນສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບການດົນບັນດານຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື

ພວກມັນແມ່ນຖ້ອຍຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍກົງ.

ພວກມັນເປັນພຽງຄຳວ່າແຫ່ງການຕັກເຕືອນ, ການປອບໃຈ ແລະ ລູກໃຈທີ່ເພິ່ນຂຽນຂຶ້ນສຳລັບຄຣິສຕະຈັກໃນລະຫວ່າງຊ່ວງເວລາຂອງພາລະກິດຂອງເພິ່ນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ພວກມັນກໍຍັງເປັນການບັນທຶກກ່ຽວກັບພາລະກິດສ່ວນໃຫຍ່ຂອງເປົາໂລໃນເວລານັ້ນ.

ພວກມັນຖືກຂຽນຂຶ້ນສຳລັບທຸກຄົນທີ່ເປັນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຸກຄົນ ເພື່ອວ່າອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງໃນຄຣິສຕະຈັກທັງໝົດໃນເວລານັ້ນຈະຕິດຕາມຄຳແນະນຳຂອງເພິ່ນ ແລະ ປະຕິບັດຕາມວິທີແຫ່ງການກັບໃຈຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ເປົາໂລບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ ທຸກຄຣິສຕະຈັກ ບໍ່ວ່າໃນອະດີດ ຫຼື ໃນອະນາຄົດຕ້ອງກິນ ແລະ ດື່ມທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນຂຽນຂຶ້ນ ຫຼື ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ ຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນທຸກຄຳແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ຕາມສະພາບການຂອງຄຣິສຕະຈັກໃນເວລານັ້ນ, ເພິ່ນພຽງແຕ່ສົນທະນາກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ຕັກເຕືອນພວກເຂົາ ແລະ ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມເຊື່ອໃນພວກເຂົາ; ແລະ ເພິ່ນພຽງແຕ່ເທດສະໜາ ຫຼື ເຕືອນຜູ້ຄົນ ແລະ ຕັກເຕືອນພວກເຂົາ. ຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນແມ່ນອີງຕາມພາລະຂອງເພິ່ນເອງ ແລະ ເພິ່ນສົ່ງເສີມຜູ້ຄົນຜ່ານທາງຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້.

ເພິ່ນປະຕິບັດພາລະກິດຂອງອັກຄະສາວົກໃນຄຣິສຕະຈັກໃນເວລານັ້ນ, ເພິ່ນເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງຕ້ອງຮັບເອົາໜ້າທີ່ສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຕ້ອງດຳເນີນພາລະກິດໃນຄຣິສຕະຈັກ, ເພິ່ນຕ້ອງຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບສະພາວະຕ່າງໆຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ຍ້ອນສິ່ງນີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງຂຽນຈົດໝາຍຂຶ້ນໃຫ້ກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຸກຄົນ.

ທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນກ່າວຕໍ່ຜູ້ຄົນ ເຊິ່ງເປັນການສັ່ງສອນ ແລະ ຄວາມຄິດບວກ ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວ ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ມັນບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ມັນຄືຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ

ການຫິນປະໝາດທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງ ທີ່ຜູ້ຄົນຈະເຫັນການບັນທຶກກ່ຽວກັບປະສົບການຂອງມະນຸດ ແລະ
ຈົດໝາຍຂອງມະນຸດເປັນພຣະທຳທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກ່າວຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ!
ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ໂດຍສະເພາະເມື່ອເວົ້າເຖິງຈົດໝາຍທີ່ເປົາໂລຂຽນຂຶ້ນສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ,
ຍ້ອນຈົດໝາຍຂອງເພິ່ນຖືກຂຽນຂຶ້ນສຳລັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ໂດຍອີງຕາມສະພາບການ ແລະ
ສະຖານະການຂອງແຕ່ລະຄຣິສຕະຈັກໃນເວລານັ້ນ ແລະ
ເພື່ອທີ່ຈະຕັກເຕືອນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ເພື່ອພວກເຂົາຈະສາມາດຮັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.
ຈົດໝາຍຂອງເພິ່ນແມ່ນເພື່ອຈຸງໃຈອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງໃນເວລານັ້ນ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ສິ່ງນີ້ເປັນພາລະກິດຂອງເພິ່ນເອງ ແລະ ຍັງເປັນພາລະທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມອບໃຫ້ເພິ່ນ;
ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເພິ່ນກໍເປັນອັກຄະສາວົກທີ່ນຳພາຄຣິສຕະຈັກໃນເວລານັ້ນ
ຜູ້ເຊິ່ງຂຽນຈົດໝາຍຂຶ້ນສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຕັກເຕືອນພວກເຂົາ, ນັ້ນຄືໜ້າທີ່ຂອງເພິ່ນ.
ຕົວຕົນຂອງເພິ່ນເປັນພຽງແຕ່ຕົວຕົນຂອງອັກຄະສາວົກທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ
ເພິ່ນເປັນພຽງອັກຄະສາວົກທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າສົ່ງມາ; ເພິ່ນບໍ່ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຫຼື
ເປັນຜູ້ທຳນາຍ. ສຳລັບເພິ່ນແລ້ວ, ພາລະກິດຂອງເພິ່ນເອງ ແລະ
ຊີວິດຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ສະນັ້ນ
ເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດກ່າວແທນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້.
ຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນບໍ່ແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະເວົ້າວ່າ
ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ
ເປົາໂລບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງຫຼາຍໄປກວ່າສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເພິ່ນບໍ່ແມ່ນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ.
ຕົວຕົນຂອງເພິ່ນບໍ່ຄືກັບຕົວຕົນຂອງພຣະເຢຊູ.
ພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ພຣະທຳດັ່ງກ່າວຄືພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນຕົວຕົນຂອງພຣະອົງຄືຕົວຕົນຂອງພຣະຄຣິດ
ເຊິ່ງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປົາໂລຈະສາມາດເທົ່າທຽມກັບພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?
ຖ້າຜູ້ຄົນເຫັນຈົດໝາຍ ຫຼື ຄຳເວົ້າຂອງເປົາໂລເປັນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
ບູຊາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ເປັນພຣະເຈົ້າ, ສາມາດເວົ້າໄດ້ພຽງຄຳດຽວວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກແຍກແຍະເລີຍ.
ຖ້າຈະເວົ້າໃຫ້ແຮງກວ່ານັ້ນ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນການຫິນປະໝາດບໍ່?
ມະນຸດຈະສາມາດເວົ້າແທນພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
ຜູ້ຄົນສາມາດຂາບກົມລົງຕໍ່ໜ້າບົດບັນທຶກຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄຳເວົ້າທີ່ເພິ່ນເວົ້າ
ຄືກັບວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນໜັງສືສັກສິດ ຫຼື ເປັນໜັງສືຈາກສະຫວັນໄດ້ແນວໃດ?
ມະນຸດສາມາດກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ງ່າຍດາຍແບບນັ້ນແທ້ບໍ່?
ມະນຸດຈະສາມາດເວົ້າແທນພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ແລ້ວເຈົ້າເດຄິດແນວໃດ,

ຈົດໝາຍທີ່ເພິ່ນຂຽນຂຶ້ນສໍາລັບຄຣິສຕະຈັກຈະບໍ່ຖືກເປີດເປື້ອນໄປດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງເພິ່ນເອງບໍ່? ພວກມັນບໍ່ຖືກເປີດເປື້ອນໄປດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງມະນຸດບໍ່? ເພິ່ນຂຽນຈົດໝາຍສໍາລັບຄຣິສຕະຈັກ ໂດຍອີງຕາມປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງເພິ່ນ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນ. ຕົວຢ່າງຄື ເປົາໂລຂຽນຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງກ່ຽວກັບຄຣິສຕະຈັກທີ່ກາລາເຕຍ ເຊິ່ງປະກອບມີຄວາມຄິດເຫັນບາງຢ່າງ ແລະ ເປົາຂຽນຈົດໝາຍອີກສະບັບ ເຊິ່ງກໍມີມຸມມອງອີກດ້ານໜຶ່ງ. ແມ່ນໃຜໃນພວກເຂົາທີ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ບໍ່ມີໃຜສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາທັງສອງແບກພາລະໃຫ້ກັບຄຣິສຕະຈັກ ແຕ່ຈົດໝາຍຂອງພວກເຂົາສະແດງເຖິງວຸດທິພາວະຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາສະແດງເຖິງການຈັດກຽມ ແລະ ສິ່ງເສີມທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ພາລະທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງພາລະກິດຂອງມະນຸດ; ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທັງໝົດ. ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ຈົດໝາຍຂອງເພິ່ນແມ່ນພຣະທໍາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ເຈົ້າກໍາລັງເຮັດຜິດດ້ວຍການໝັ້ນປະໝາດ! ຈົດໝາຍຂອງເປົາໂລ ແລະ ຈົດໝາຍອື່ນໆໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ແມ່ນທຽບເທົ່າກັບຊີວະປະຫວັດຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານເມື່ອ ບໍ່ດົນມານີ້. ພວກມັນທຽບເທົ່າກັບໜັງສືຂອງ ວອສແມນນີ້ ຫຼື ປະສົບການຂອງລໍເຣັນ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ງ່າຍໆກໍຄືໜັງສືຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກຮວບຮວມເຂົ້າໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ ແຕ່ທາດແທ້ຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເໝືອນກັນ ນັ້ນກໍຄື ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ນຳໃຊ້ໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄໍາພີ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

249. ໃນບັດຈຸບັນ ຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ກ້າເວົ້າວ່າ ຄໍາເວົ້າທຸກຂໍ້ທີ່ກ່າວໂດຍຄົນທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ແມ່ນມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ມີໃຜກ້າເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວບໍ່? ຖ້າເຈົ້າເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວ, ແລ້ວເປັນຫຍັງໜັງສືແຫ່ງການທຳນວາຍຂອງເອຊະຣາຈຶ່ງຖືກປະຖິ້ມ ແລະ ເປັນຫຍັງສິ່ງດຽວກັນຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບໜັງສືຂອງໄຟຟົນ ແລະ ຜູ້ປະກາດພຣະທໍາໃນຍຸກບູຮານ? ຖ້າພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງກ້າຕັດສິນໃຈຕາມຄວາມຮູ້ສຶກແບບນັ້ນ? ເຈົ້າມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະເລືອກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່? ມີຫຼາຍເລື່ອງລາວຈາກອິດສະຣາເອັນທີ່ຖືກປະຖິ້ມເຊັ່ນກັນ.

ແລ້ວຖ້າເຈົ້າເຊື່ອວ່າບົດຂຽນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ໃນອະດີດລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ແລ້ວເປັນຫຍັງໜັງສືບາງເຫຼັ້ມຈຶ່ງຖືກປະຖິ້ມ?

ຖ້າໜັງສືທຸກເຫຼັ້ມລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ພວກມັນກໍຄວນຖືກຮັກສາໄວ້ໝົດ ແລະ ຖືກສົ່ງໄປໃຫ້ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກອ່ານ.
ພວກມັນບໍ່ຄວນຖືກເລືອກ ຫຼື ປະຖິ້ມຕາມຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ;
ມັນຄືສິ່ງທີ່ຜິດໃນການເຮັດແບບນັ້ນ. ການເວົ້າວ່າປະສົບການຂອງໂປໂລ ແລະ
ໂຢຮັນແມ່ນປະບົນກັບຄວາມເຂົ້າໃຈສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ປະສົບການ
ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາມາຈາກຊາຕານ, ພຽງແຕ່ວ່າພວກເຂົາມີສິ່ງທີ່ມາຈາກປະສົບການ
ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ.

ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນອີງຕາມເບື້ອງຫຼັງຂອງປະສົບການຕົວຈິງຂອງພວກເຂົາໃນເວລານັ້ນ
ແລະ ຜູ້ໃດສາມາດເວົ້າຢ່າງໝັ້ນໃຈວ່າທຸກສິ່ງແມ່ນມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ?
ຖ້າພຣະກິດຕິຄຸນທັງສີ່ລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງມັດທາຍ,
ມາລະໂກ, ລູກາ ແລະ ໂຢຮັນຈຶ່ງເວົ້າບາງສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງກັນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ?
ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອສິ່ງນີ້,

ແລ້ວໃຫ້ເບິ່ງເລື່ອງລາວໃນພຣະຄໍາພີທີ່ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ເປໂຕປະຕິເສດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທັງສາມຄັ້ງ:
ໜັງສືທຸກເຫຼັ້ມແມ່ນແຕກຕ່າງກັນໝົດ ແລະ
ພວກມັນແຕ່ລະເຫຼັ້ມກໍມີລັກສະນະຂອງພວກເຂົາເອງ. ຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ເວົ້າວ່າ:
“ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍຍັງເປັນມະນຸດເຊັ່ນກັນ

ແລ້ວພຣະທໍາທີ່ພຣະອົງກ່າວຈະສາມາດມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທັງໝົດໄດ້ບໍ່?

ຖ້າຄໍາເວົ້າຂອງໂປໂລ ແລະ ໂຢຮັນແມ່ນປະບົນກັບຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ,
ແລ້ວພຣະທໍາທີ່ພຣະອົງກ່າວຈະບໍ່ປະບົນກັບຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດແທ້ບໍ່?”

ຜູ້ຄົນທີ່ເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຕາບອດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້! ໃຫ້ອ່ານພຣະກິດຕິຄຸນທັງສີ່ຢ່າງລະອຽດ;
ໃຫ້ອ່ານສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບັນທຶກກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທໍາ ແລະ ພຣະທໍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ.
ແຕ່ລະເລື່ອງລາວກໍແຕກຕ່າງກັນພໍສົມຄວນ ແລະ

ແຕ່ລະເລື່ອງລາວກໍມີທັດສະນະມຸມມອງຂອງໃຜມັນ.

ຖ້າສິ່ງທີ່ນັກປະພັນຂອງໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ຂຽນຂຶ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ແລ້ວມັນກໍຄວນຄືກັນ ແລະ ສະໜໍາສະເໜີກັນທັງໝົດ. ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີຄວາມບໍ່ກົງກັນ?
ມະນຸດໂງ່ຈໍາບານນັ້ນບໍ່ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ໄດ້?

(ຄັດຈາກບົດ “ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຕໍາແໜ່ງ ແລະ ຕົວຕົນ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

250. ຂ່າວປະເສີດຂອງມັດທາຍ ແລະ

ພຣະສັນຍາໃໝ່ບັນທຶກປະຫວັດວົງຕະກູນຂອງພຣະເຢຊູ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນ, ມັນກ່າວວ່າ
ພຣະເຢຊູເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ເດວິດ ແລະ ເປັນລູກຊາຍຂອງໂຢເຊບ; ຕໍ່ມາ

ມັນລະບຸວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິສົນທິໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເກີດຈາກຍິງພົມມະຈັນ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນລູກຊາຍຂອງໂຢເຊບ ຫຼື ເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ ແລະ ເດວິດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ປະຫວັດວົງຕະກູນໄດ້ຍືນຍັນວ່າ ພຣະເຢຊູແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບໂຢເຊບ. ແລ້ວຕໍ່ມາພັດບັນທຶກຂຶ້ນຕອນການກໍານົດຂອງພຣະເຢຊູວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິສົນທິໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງກໍານົດຈາກຍິງພົມມະຈັນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນລູກຊາຍຂອງໂຢເຊບ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໄດ້ມີການກ່າວໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນໃນປະຫວັດວົງຕະກູນວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນລູກຊາຍຂອງໂຢເຊບ ແລະ ຍ້ອນປະຫວັດວົງຕະກູນຖືກຂຽນຂຶ້ນສຳລັບພຣະເຢຊູ, ມັນຈຶ່ງໄດ້ບັນທຶກເຖິງສີ່ສິບສອງລຸ້ນຄົນ. ເມື່ອມາເຖິງລຸ້ນຂອງໂຢເຊບ, ມັນກໍໄດ້ເວົ້າຢ່າງຮີບດ່ວນວ່າ ໂຢເຊບເປັນສາມີຂອງມາຣີອາ ເຊິ່ງເປັນຄຳເວົ້າທີ່ພິສູດວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ໂຕ້ແຍ້ງບໍ່? ປະຫວັດວົງຕະກູນບັນທຶກວົງຕະກູນຂອງໂຢເຊບຢ່າງຊັດເຈນ, ມັນເປັນປະຫວັດວົງຕະກູນຂອງໂຢເຊບຢ່າງຈະແຈ້ງ, ແຕ່ມັດທາຍຍືນຍັນວ່າ ມັນເປັນປະຫວັດວົງຕະກູນຂອງພຣະເຢຊູ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິສົນທິໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່? ສະນັ້ນ ປະຫວັດວົງຕະກູນທີ່ຂຽນໂດຍມັດທາຍບໍ່ແມ່ນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດບໍ່? ມັນຊ່າງເປັນຕາຢາກຫົວແທ້ໆ! ຍ້ອນແບບນີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ຈັກວ່າ ໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທັງໝົດ. ບາງເທື່ອ ມີບາງຄົນທີ່ຄິດວ່າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີປະຫວັດວົງຕະກູນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຊິ່ງຜົນຕາມມາກໍຄື ພວກເຂົາກຳນົດໃຫ້ພຣະເຢຊູເປັນເຊື້ອສາຍລຸ້ນທີສີ່ສິບສອງຂອງອັບຣາຮາມ. ເຫດຜົນນີ້ກໍຊ່າງເປັນຕາຢາກຫົວແທ້ໆ! ຫຼັງຈາກທີ່ມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະເຈົ້າຈະມີປະຫວັດວົງຕະກູນໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າມີປະຫວັດວົງຕະກູນ, ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຈັດພຣະອົງຢູ່ໃນລະດັບທຳມະກາງສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຍ້ອນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງການຊົງສ້າງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງມີເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ມີແກ່ນແທ້ຄືກັບມະນຸດ. ເຈົ້າຈະຈັດລະດັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ມີປະເພດຄືກັບສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ອັບຣາຮາມບໍ່ໄດ້ຄືກັບພຣະເຈົ້າ; ເພິ່ນເປັນເຄື່ອງມືຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນເວລານັ້ນ, ເພິ່ນເປັນພຽງຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຊື່ສັດ ຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເພິ່ນເປັນໜຶ່ງໃນປະຊາຊົນຂອງອິດສະຣາເອັນ. ເພິ່ນຈະສາມາດເປັນບັນພະບຸລຸດຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

251. ມື້ນີ້ ເຮົາວິເຄາະພຣະຄຳພີໃນລັກສະນະນີ້ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເຮົາຊົງມັນ ຫຼື ປະຕິເສດຄຸນຄ່າສຳລັບການໃຊ້ເປັນບ່ອນອ້າງອີງ. ເຮົາກຳລັງອະທິບາຍ ແລະ

ເຮັດໃຫ້ຊັດເຈນຂຶ້ນກ່ຽວກັບຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຕົ້ນກຳເນີດຂອງພຣະຄຳພີໃຫ້ກັບເຈົ້າ ເພື່ອຢຸດເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມມືດ. ຍ້ອນຜູ້ຄົນມີຫຼາຍມຸມມອງກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ ແລະ ມຸມມອງສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຜິດ;

ການອ່ານພຣະຄຳພີໃນລັກສະນະນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ຂັດຂວາງພວກເຂົາຈາກການໄດ້ຮັບໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາ ຄວນໄດ້ຮັບ ແຕ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ມັນຂັດຂວາງພາລະກິດທີ່ເຮົາຕັ້ງໃຈກະທຳ. ມັນແຊກແຊງພາລະກິດແຫ່ງອະນາຄົດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ມີແຕ່ຂໍ້ເສຍຫາຍ ບໍ່ມີຂໍ້ດີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງສັ່ງສອນເຈົ້າແມ່ນເປັນພຽງທາດແທ້ ແລະ ເລື່ອງລາວພາຍໃນພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງອ່ານພຣະຄຳພີ ຫຼື ໃຫ້ເຈົ້າປ່າວປະກາດວ່າ ພຣະຄຳພີປາສະຈາກຄຸນຄ່າຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ ແລະ ມຸມມອງທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ. ຢ່າເປັນຄົນລ່າວງເກີນໄປ!

ເຖິງແມ່ນພຣະຄຳພີເປັນໜັງສືທາງປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຂຽນຂຶ້ນໂດຍມະນຸດ, ມັນກໍຍັງບັນທຶກການຫຼາຍຢ່າງທີ່ທຳມິກກະຊົນ ແລະ ນັກປະກາດພຣະທຳບູຮານໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງປະສົບການເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ຂອງພວກອັກຄະສາວົກໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເຫັນ ແລະ ຮູ້ຈັກຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ສາມາດໃຊ້ເປັນບ່ອນອ້າງອີງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນໃນຍຸກນີ້ເພື່ອສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ສະນັ້ນ, ໃນການອ່ານພຣະຄຳພີນັ້ນ ຜູ້ຄົນສາມາດຮັບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຫຼາຍຢ່າງເຊັ່ນກັນ ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບໃນໜັງສືອື່ນໆ.

ຫົນທາງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລະ ພວກອັກຄະສາວົກໃນຍຸກອະດີດໄດ້ປະສົບ ແລະ ພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ແມ່ນມີຄ່າ ແລະ ສາມາດສະໜອງສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງການ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທຸກຄົນຈຶ່ງມັກອ່ານພຣະຄຳພີ. ຍ້ອນມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ລີ້ລັບຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ,

ມຸມມອງຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີຈຶ່ງບໍ່ຄືກັບມຸມມອງທີ່ມີຕໍ່ບົດຂຽນຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານ ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ພຣະຄຳພີເປັນການບັນທຶກ ແລະ ການຮວບຮວມປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຢໂຮວາ-ພຣະເຢຊູໃນຍຸກເກົ່າ ແລະ ໃໝ່ ແລ້ວຄົນລຸ້ນຕໍ່ມາຈຶ່ງສາມາດຮັບແສງສະຫວ່າງ, ແສງເຍືອງທາງ ແລະ ເສັ້ນທາງປະຕິບັດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈາກພຣະຄຳພີ. ເຫດຜົນທີ່ວ່າ

ເປັນຫຍັງພຣະຄຳພີຈຶ່ງສູງສົ່ງກວ່າບົດຂຽນຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ອື່ນໆນັ້ນ ກໍເພາະວ່າ ບົດຂຽນຂອງພວກເຂົາທັງໝົດແມ່ນຖືກຖອດຖອນມາຈາກພຣະຄຳພີ, ປະສົບການຂອງພວກເຂົາກໍມາຈາກພຣະຄຳພີທັງໝົດ ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດກໍອະທິບາຍພຣະຄຳພີ. ສະນັ້ນເຖິງແມ່ນວ່າ

ຜູ້ຄົນຈະສາມາດໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງຈາກໜັງສືຂອງບຸກຄົນຝ່າຍວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກໍຕາມ

ພວກເຂົາກໍຍັງນະມັດສະການພຣະຄຳພີ ຍ້ອນມັນເບິ່ງຄືສູງສົ່ງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງສຳລັບພວກເຂົາ!
 ເຖິງແມ່ນພຣະຄຳພີຈະນຳເອົາໜັງສືບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະທຳແຫ່ງຊີວິດມາລວມກັນ
 ເຊັ່ນຈົດໝາຍຂອງເປົາໂລ ແລະ ຈົດໝາຍຂອງເປໂຕ ແລະ
 ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນສາມາດໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກໜັງສືເຫຼົ່ານີ້,
 ໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ກໍຍັງຫຼ້າສະໄໝ, ມັນຍັງເປັນໜັງສືຂອງຍຸກເກົ່າ ແລະ ບໍ່ວ່າມັນຈະດີສຳໃດ,
 ມັນກໍພຽງແຕ່ເໝາະສົມສຳລັບຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ.
 ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າພັດທະນາຢູ່ສະເໝີ ແລະ
 ມັນບໍ່ສາມາດເຊົາຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາຂອງເປົາໂລ ແລະ ເປໂຕເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ຢຸດຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ
 ເຊິ່ງເປັນຍຸກທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ສະນັ້ນ
 ໜັງສືເຫຼົ່ານີ້ກໍພຽງແຕ່ເໝາະສົມສຳລັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ
 ບໍ່ແມ່ນສຳລັບຍຸກແຫ່ງອານາຈັກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.
 ໜັງສືເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດພຽງແຕ່ສະໜອງໃຫ້ກັບຜູ້ເຊື່ອໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ
 ບໍ່ແມ່ນສຳລັບທຳມິກກະຊົນໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ແລະ ບໍ່ວ່າມັນຈະດີສຳໃດກໍຕາມ,
 ມັນກໍຍັງຄົງເປັນໜັງສືທີ່ລ້າສະໄໝ. ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບພາລະກິດແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຢໂຮວາ
 ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນອິດສະຣາເອັນ ນັ້ນກໍຄື ບໍ່ວ່າພາລະກິດນີ້ຈະດີສຳໃດກໍຕາມ,
 ມັນກໍລ້າສະໄໝ ແລະ ກາຍເປັນອະດີດໄປແລ້ວ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍເຊັ່ນກັນ:
 ເປັນພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແຕ່ກໍຈະມີເວລາທີ່ພາລະກິດນັ້ນຕ້ອງສິ້ນສຸດລົງ;
 ມັນບໍ່ສາມາດຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປໃນທຳມະກາງພາລະກິດແຫ່ງການຊົງສ້າງໄດ້ ຫຼື
 ທຳມະກາງພາລະກິດແຫ່ງການຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.
 ບໍ່ວ່າພາລະກິດແຫ່ງການຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນຈະເປັນຕາເຊື້ອຫຼາຍສຳໃດກໍຕາມ,
 ບໍ່ວ່າມັນຈະມີປະສິດຕິພາບໃນການເອົາຊະນະຊາຕານຫຼາຍສຳໃດ, ໃນທີ່ສຸດ
 ພາລະກິດກໍຍັງເປັນພາລະກິດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ຍຸກກໍຍັງເປັນຍຸກຄືເກົ່າ;
 ພາລະກິດບໍ່ສາມາດຢູ່ເທິງຝື້ນຖານເດີມໄດ້ຕະຫຼອດໄປ ຫຼື ເວລາບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ຈັກເທື່ອ
 ເພາະວ່າ ເມື່ອມີການຊົງສ້າງ ກໍຕ້ອງມີຍຸກສິ້ນສຸດ. ສິ່ງນີ້ຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້! ສະນັ້ນ ໃນບັດຈຸບັນ
 ພຣະທຳແຫ່ງຊີວິດໃນພຣະສັນຍາໃໝ່ ນັ້ນກໍຄື ຈົດໝາຍຂອງພວກອັກຄະສາວົກ ແລະ
 ພຣະກິດຕີຄຸນທັງສີ່ ໄດ້ກາຍມາເປັນໜັງສືທາງປະຫວັດສາດໄປແລ້ວ,
 ພວກມັນໄດ້ກາຍມາເປັນກາລານຸກົມທີ່ເກົ່າແກ່ ແລະ
 ກາລານຸກົມທີ່ເກົ່າແກ່ນີ້ຈະສາມາດນຳພາຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ໄດ້ແນວໃດ?
 ບໍ່ວ່າກາລານຸກົມເຫຼົ່ານີ້ຈະສາມາດສະໜອງຊີວິດໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ ຫຼື ບໍ່,
 ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະສາມາດນຳຜູ້ຄົນໄປສູ່ໄມ້ກາງແຂນໄດ້ ຫຼື ບໍ່, ພວກມັນບໍ່ລ້າສະໄໝບໍ່?
 ພວກມັນບໍ່ໄດ້ສູນເສຍຄຸນຄ່າແລ້ວບໍ່? ສະນັ້ນ
 ເຮົາບອກໃຫ້ເຈົ້າບໍ່ຄວນເຊື່ອໃນສາລານຸກົມເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຕາບອດ. ພວກມັນເກົ່າແກ່ເກີນໄປ,

ພວກມັນບໍ່ສາມາດນຳເຈົ້າເຂົ້າສູ່ພາລະກິດໃໝ່ໄດ້ ແລະ ພວກມັນຈະເປັນພຽງພາລະໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນແຕ່ພວກມັນບໍ່ສາມາດນຳເຈົ້າເຂົ້າສູ່ພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ເຂົ້າສູ່ທາງເຂົ້າໃໝ່ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກມັນຈະນຳເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງສາສະໜາທີ່ເກົ່າແກ່ ແລະ ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳລັງຖອຍຫຼັງໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

252. ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທ່າມກາງມະນຸດ ແລະ ເຮົາໄດ້ສະແດງພຣະທຳຫຼາຍຂຶ້ນໃນໄລຍະເວລານີ້. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ ແລະ ຖືກສະແດງອອກເພື່ອມະນຸດອາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້. ແຕ່ເຮົາໄດ້ຮັບພຽງສອງສາມຄົນຢູ່ເທິງໂລກນີ້ ຜູ້ທີ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ ມະນຸດບໍ່ຖືວ່າພຣະທຳຂອງເຮົາເປັນສິ່ງທີ່ມີຄ່າ ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້. ດ້ວຍວິທີນີ້ ພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເກີດຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດສາມາດນະມັດສະການເຮົາ; ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້. ທຸກຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນກັບດັກຂອງຊາຕານ, ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດໂດຍເນື້ອໜັງ, ດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມປາຖະໜາທີ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນກຸ່ມຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້. ມີຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້ ແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນນະມັດສະການຮູບບັນແບບງົມງວາຍ. ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ຊື່ຂອງເຮົາວ່າເປັນສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດ, ພວກເຂົາກໍຍັງຢ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບເຮົາ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອວດດີ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຕົນເອງທີ່ສຸດ; ຍ້ອນວ່າ ໃນສ່ວນເລິກແລ້ວ ພວກເຂົາທຸກຄົນແມ່ນຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້. ແຕ່ລະມື້ ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຮ່ອງຮອຍຂອງເຮົາຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ຊອກຫາຂໍ້ຄວາມທີ່ “ເໝາະສົມ” ແບບຕາມໃຈມັກ ແລ້ວກໍພາກັນອ່ານ ແລະ ທ່ອງຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີນັ້ນໃສ່ໃນໃຈຕະຫຼອດມາ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເລີຍວ່າ ຈະສາມາດເຂົ້າກັນກັບເຮົາໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດ, ບໍ່ຮູ້ວ່າ ການຢູ່ແບບເປັນສັດຕູກັບເຮົານັ້ນໝາຍເຖິງຫຍັງ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າການອ່ານແຕ່ຂໍ້ພຣະຄຳພີ ຄືການອ່ານແບບຄົນຕາບອດ. ພວກເຂົາສັດທາໃນພຣະເຈົ້າທີ່ເລື່ອນລອຍຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ. ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນຈັກເທື່ອ, ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເອົາອອກມາເບິ່ງໄດ້ໃນເວລາຫວ່າງ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າເຮົາມີຕົວຕົນພຽງແຕ່ຢູ່ໃນຂອບເຂດພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ. ສຳລັບພວກເຂົາ ເຮົາກໍຄືພຣະຄຳພີ; ຫາກປາດສະຈາກພຣະຄຳພີກໍບໍ່ມີເຮົາ ແລະ

ຫາກບາດສະຈາກເຮົາກໍ່ມີພຣະຄຳພີ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈກັບການເປັນຢູ່ ຫຼື ການກະທຳຂອງເຮົາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາອຸທິດຕົນ ແລະ ໃສ່ໃຈເປັນພິເສດຫຼາຍໃນທຸກຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະຄຳພີ. ພວກເຂົາທຸກຄົນຍັງເຊື່ອວ່າ ເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮົາບາດຖະໜາຢາກເຮັດ ນອກຈາກວ່າສິ່ງນັ້ນຈະໄດ້ທຳນວາຍໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ.

ພວກເຂົາໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີຫຼາຍເກີນໄປ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ

ພວກເຂົາເຫັນພຣະທຳ ແລະ ການສະແດງອອກເປັນສິ່ງສຳຄັນເກີນໄປ

ຈົນເຖິງກັບໃຊ້ຂໍ້ພຣະຄຳພີເພື່ອວັດແທກພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ເຮົາກ່າວອອກໄປ ແລະ ເພື່ອຕຳນິເຮົາ.

ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາບໍ່ແມ່ນຫົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າເຖິງເຮົາ ຫຼື

ຫົນທາງທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງຄວາມຈິງໄດ້, ແຕ່ເປັນຫົນທາງເຂົ້າເຖິງພຣະທຳໃນພຣະຄຳພີ ແລະ

ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ບໍ່ຖືກກັບພຣະຄຳພີ ສິ່ງນັ້ນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງເຮົາ

ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນໃດໆ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນເຊື່ອສາຍທີ່ເຮັດຕາມພວກຟາລິຊາຍບໍ່?

ພວກຟາລິຊາຍທີ່ເປັນຊາວຢິວໃຊ້ກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊເພື່ອກ່າວໂທດພຣະເຢຊູ.

ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າກັບພຣະເຢຊູໃນເວລານັ້ນ

ແຕ່ພາກັນປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ, ປະຕິບັດຕາມໜັງສືຢ່າງເຂັ້ມງວດ

ຈົນເຖິງຂັ້ນຄຶງພຣະເຢຊູຜູ້ບໍລິສຸດໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລ້ວກໍ່ກ່າວຫາວ່າ

ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດໃນພັນທະສັນຍາເດີມ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເມຊີອາ.

ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນຫຍັງ?

ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຫົນທາງເຂົ້າກັບຄວາມຈິງບໍ່?

ພວກເຂົາຫຼົງໄຫຼກັບພຣະທຳທຸກຂໍ້ໃນພຣະຄຳພີ, ແຕ່ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຄວາມປະສົງ, ຂັ້ນຕອນ ແລະ

ແນວທາງພາລະກິດຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ

ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຍຶດຕິດຕໍ່ພຣະທຳຢ່າງເຂັ້ມງວດ; ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາເປັນໝາເຝົ້າພຣະຄຳພີ.

ເພື່ອຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ ສົ່ງເສີມຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງພຣະຄຳພີ ແລະ

ບົກບ້ອງຊື່ສຽງຂອງພຣະຄຳພີ,

ພວກເຂົາເຮັດຈົນເຖິງຂັ້ນຄຶງພຣະເຢຊູຜູ້ຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ.

ພວກເຂົາເຮັດພຽງແຕ່ເພື່ອບົກບ້ອງພຣະຄຳພີ ແລະ

ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໃນການຮັກສາສະພາບຂອງພຣະທຳທຸກຂໍ້ໃນພຣະຄຳພີໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ

ທຳນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເລືອກທີ່ຈະປະຖິ້ມອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ການໂຖ່ບາບ

ເພື່ອກ່າວລົງໂທດພຣະເຢຊູຈົນສິ້ນພະຊົນ

ຍ້ອນວ່າພຣະອົງບໍ່ສອດຄ່ອງກັບທິດສະດີພຣະຄຳພີຂອງພວກເຂົາ.

ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຂໍ້ຂ້າຂອງພຣະທຳທຸກຂໍ້ໃນພຣະຄຳພີບໍ່?

ແລ້ວ ຄົນໃນບັດຈຸບັນນີ້ເດ? ພຣະຄຣິດລົງມາເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມຈິງ
 ແຕ່ພວກເຂົາເລືອກທີ່ຈະຂັບໄລ່ພຣະອົງໃຫ້ອອກຈາກກຸ່ມມະນຸດເພື່ອຮັບສິດໃນການເຂົ້າສູ່ສະຫວັ
 ນ ແລະ ເພື່ອຮັບພຣະຄຸນ. ພວກເຂົາເລືອກທີ່ຈະປະຕິເສດການມາຂອງຄວາມຈິງ
 ເພື່ອຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະຄໍາພີ ແລະ ເລືອກທີ່ຈະຄຶງພຣະຄຣິດ ຜູ້ທີ່ກັບມາເປັນມະນຸດ
 ຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນອີກຄັ້ງ ເພື່ອຮັບຮອງການເປັນຢູ່ຊົ່ວນິດນິລັນຂອງພຣະຄໍາພີ.
 ມະນຸດສາມາດຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ
 ໃນເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຂົາຊົ່ວຮ້າຍເຖິງຂະໜາດນີ້ ແລະ
 ໃນເມື່ອທຳມະຊາດຂອງເຂົາຕໍ່ຕ້ານເຮົາເຊັ່ນນີ້? ເຮົາອາໄສຢູ່ທຳມະກາງມະນຸດ
 ແຕ່ມະນຸດບໍ່ຮູ້ເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາສ່ອງແສງສະຫວ່າງມາໃສ່ມະນຸດ,
 ເຂົາກໍ່ຍັງຄົງບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບການດຳລົງຢູ່ຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍມາໃສ່ມະນຸດ,
 ເຂົາກໍ່ຈະປະຕິເສດການດຳລົງຢູ່ຂອງເຮົາເພີ່ມຂຶ້ນອີກ. ມະນຸດຄົ້ນຫາເສັ້ນທາງເຂົ້າກັບພຣະທຳ
 ແລະ ກັບພຣະຄໍາພີ
 ແຕ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເພື່ອສະແດງເຫງົາທົນທາງເຂົ້າກັບຄວາມຈິງ.
 ມະນຸດຫຼຽວເບິ່ງເຮົາຢູ່ເທິງສະຫວັນ ແລະ ອຸທິດຈິດໃຈຕໍ່ການດຳລົງຢູ່ຂອງເຮົາຢູ່ໃນສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ
 ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສົນໃຈເຮົາ ຜູ້ທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ
 ຍ້ອນວ່າເຮົາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ທຳມະກາງມະນຸດເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສຳຄັນ.
 ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ສະແດງເຫງົາທົນທາງເຂົ້າກັບພຣະທຳໃນພຣະຄໍາພີ ແລະ
 ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ສະແດງເຫງົາເສັ້ນທາງເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນຢ່າງຊັດເຈນ.
 ແມ່ນເປັນພາບທີ່ເປັນຕາສົມເພດຫຼາຍສຳລັບເຮົາ. ນັ້ນກໍ່ຍ້ອນວ່າ
 ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບູຊາແມ່ນພຣະທຳທີ່ຕາຍແລ້ວ ແລະ
 ເປັນພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດມອບຊັບສົມບັດທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນໃຫ້ກັບພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ.
 ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບູຊາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຕັ້ງຕົນເອງຢູ່ໃນຄວາມເມດຕາຂອງມະນຸດ
 ເຊິ່ງບໍ່ມີຕົວຕົນຢູ່ຈົງ. ແລ້ວມະນຸດປະເພດດັ່ງກ່າວຈະສາມາດຮັບຫຍັງໄດ້ແດ່ຈາກເຮົາ?
 ມະນຸດຕຳເກີນໄປສຳລັບພຣະທຳ. ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ, ຄົນທີ່ມີແຕ່ຮຽກຮ້ອງ,
 ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກສຳລັບຄວາມຈິງ, ຄົນທີ່ກະບົດຕໍ່ເຮົາ
 ແລ້ວພວກເຂົາຈະສາມາດເຂົ້າກັບເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນສະແດງເຫງົາທົນທາງທີ່ຈະເຂົ້າກັບພຣະຄຣິດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

253. ພຣະເຈົ້າເອງເປັນຊີວິດ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດ ແລະ
 ຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ຮ່ວມກັນ.
 ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບຄວາມຈິງໄດ້ຈະບໍ່ສາມາດຮັບຊີວິດໄດ້ຈັກເທື່ອ. ຖ້າບາດສະຈາກການນຳ,
 ການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ການສະໜອງຄວາມຈິງ ເຈົ້າຈະຮັບພຽງຕົວໜັງສື, ທິດສະດີ ແລະ
 ອີ່ມໄປກວ່ານັ້ນກໍ່ຄື ຄວາມຕາຍ. ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຄວາມຈິງ ແລະ

ຊີວິດຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ຮ່ວມກັນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບບໍ່ເກີດແຫ່ງຄວາມຈິງ
 ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການບຳລຸງແຫ່ງຊີວິດ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບການສະໜອງຂອງຊີວິດ
 ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຈິງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ນອກຈາກຈິດຕະນາການ ແລະ
 ແນວຄວາມຄິດແລ້ວ ຮ່າງກາຍທັງໝົດຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກເນື້ອໜັງ,
 ເນື້ອໜັງທີ່ເນົາເໝັນຂອງເຈົ້າ. ຈົ່ງຮູ້ວ່າ ຄຳເວົ້າໃນໜັງສືບໍ່ນັບເປັນຊີວິດ,
 ການບັນທຶກປະຫວັດສາດບໍ່ສາມາດຈັດເປັນຄວາມຈິງ,
 ທິດສະດີຈາກອະດີດບໍ່ສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໃນປັດຈຸບັນໄດ້.
 ມີພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳແດງ ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
 ອາໄສທຳມະກາງມະນຸດ ທີ່ເປັນຄວາມຈິງ, ເປັນຊີວິດ, ເປັນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຫົນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ.
 ຖ້າເຈົ້ານຳການບັນທຶກຂອງພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນລະຫວ່າງຍຸກອະດີດຈົນຮອດປັດຈຸບັນ
 ໄປໃຊ້, ເຈົ້າກໍເປັນນັກບູຮານຄະດີ ແລະ ທາງດຽວທີ່ຈະໃຫ້ອະທິບາຍກ່ຽວກັບເຈົ້າກໍຄື
 ເຈົ້າບໍ່ແຕກຕ່າງຫຍັງກັບພວກຊ່ຽວຊານກ່ຽວກັບມໍລະດົກທາງປະຫວັດສາດ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ
 ເຈົ້າເຊື່ອສະເໝີໃນຮ່ອງຮອຍຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໃນອະດີດຜ່ານມາ,
 ພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນເງົາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງປະໄວ້ໃຫ້ກັບຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງໃນເວລາທີ່ພຣະອົງໄດ້
 ປະຕິບັດພາລະກິດທຳມະກາງມະນຸດ.
 ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອໃນທິດທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ,
 ບໍ່ເຊື່ອໃນຮູບລັກສະນະອັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແລະ
 ບໍ່ເຊື່ອໃນຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າສຳແດງໃນປັດຈຸບັນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
 ເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ຜັນກາງເວັນໂດຍບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້
 ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເປັນຈິງເລີຍ. ຖ້າໃນປັດຈຸບັນ
 ເຈົ້າຍັງຍຶດຕິດກັບຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດນຳຊີວິດມາໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້
 ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນທ່ອນໄມ້ຕາຍທີ່ໝົດຫວັງທ່ອນໜຶ່ງ^[7], ຍ້ອນວ່າເຈົ້າຫົວບູຮານເກີນໄປ,
 ຫົວແຂງເກີນໄປ, ບໍ່ຍອມຮັບເຫດຜົນຫຍັງເລີຍ!

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມອບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້”
 ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

254. ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍນຳພາຊີວິດ ແລະ ນຳພາຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ຍືນຍານ
 ແລະ ບໍ່ສິ້ນສຸດ. ຄວາມຈິງນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຊີວິດ ແລະ
 ເປັນເສັ້ນທາງດຽວທີ່ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນດີນຳ.
 ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຈັດຕັ້ງໄວ້ໃຫ້
 ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຂອງພຣະເຢຊູຈັກເທື່ອ ແລະ
 ບໍ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການເຂົ້າປະຕູຂອງອານາຈັກສະຫວັນຈັກເທື່ອ ຍ້ອນເຈົ້າເປັນທັງຫຼ່ຽມ ແລະ

ນັກໂທດຂອງປະຫວັດສາດ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຂໍ້ບັງຄັບ, ໂດຍຕົວໜັງສື ແລະ
ຖືກປະຫວັດສາດໃສ່ໂສ້ ຈະບໍ່ສາມາດຮັບຊີວິດຈັກເທື່ອ ແລະ
ຈະບໍ່ຮັບທຶນທາງແຫ່ງຊີວິດຕະຫຼອດໄປຈັກເທື່ອ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ

ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີແມ່ນນ້ຳສຶກກະປົກທີ່ຂັງຢູ່ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ
ແທນທີ່ຈະເປັນນ້ຳແຫ່ງຊີວິດທີ່ຫຼັງໄຫລມາຈາກບັນລັງ.

ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການເຕີມເຕັມໂດຍນ້ຳແຫ່ງຊີວິດຈະຍັງຄົງເປັນສາກສົບຕະຫຼອດໄປ,
ເປັນຂອງຫຼິ້ນໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ເປັນບຸດຊາຍແຫ່ງນະຣົກ. ແລ້ວ
ພວກເຂົາຈະສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ພະຍາຍາມຍຶດຕິດກັບອະດີດ,
ພຽງແຕ່ຮັກສາສິ່ງຕ່າງໆຄ້າຍຄືກັບວ່າພວກມັນຍັງບໍ່ເໝາະຕົງເລີຍ ແລະ
ບໍ່ພະຍາຍາມປ່ຽນແປງສະຖານະພາບໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ປະຖິ້ມປະຫວັດສາດ,
ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາບໍ່? ຂັ້ນຕອນໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກວ້າງໃຫຍ່
ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ ຄືກັບຄືນທະເລອີ່ງຂຶ້ນ ແລະ ສຽງຟ້າຮ້ອງທີ່ດັງສະນັ້ນ, ແຕ່ເຈົ້ານັ້ງ ແລະ
ລໍຖ້າຄວາມພິນາດໂດຍບໍ່ດົນຮົນ, ຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມໂງ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍ.
ດ້ວຍວິທີນີ້

ເຈົ້າຈະສາມາດຖືກພິຈາລະນາໃຫ້ເປັນຄົນທີ່ຕິດຕາມບາດຢ່າງຂອງພຣະເມສານ້ອຍໄດ້ແນວໃດ?
ເຈົ້າຈະສາມາດພິສູດຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າຍຶດໝັ້ນວ່າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ
ແລະ ບໍ່ເກົ່າເລີຍໄດ້ແນວໃດ?

ແລະພຣະທຳຂອງໜັງສືຫົວສີເຫຼືອງຂອງເຈົ້າຈະນຳພາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ໄດ້ແນວໃດ?
ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຈະນຳພາເຈົ້າໃຫ້ສະແຫວງຫາຂັ້ນຕອນໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
ແລະພຣະທຳນັ້ນຈະນຳເຈົ້າຂຶ້ນສູ່ແຜ່ນດິນສະຫວັນໄດ້ແນວໃດ?

ສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າແມ່ນຕົວໜັງສືທີ່ສາມາດສະໜອງພຽງແຕ່ເຄື່ອງປອບໃຈຊົ່ວຄາວ
ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ສາມາດໃຫ້ຊີວິດໄດ້.

ຂໍພຣະທຳທີ່ເຈົ້າອ່ານແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດພຽງແຕ່ໃຫ້ເຈົ້າເພີ່ມພູນລື້ນຂອງເຈົ້າ
ບໍ່ແມ່ນພຣະທຳແຫ່ງສະຕິບັນຍາທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກຊີວິດຂອງມະນຸດ
ຢ່າວ່າແຕ່ທຶນທາງທີ່ສາມາດນຳພາເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມສົມບູນເລີຍ.

ຄວາມບໍ່ກົງກັນນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໂຕ່ຕອງແດ່ບໍ່?

ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງລຶກລັບທີ່ຢູ່ພາຍໃນບໍ່?

ເຈົ້າສາມາດນຳພາຕົນເອງໄປສະຫວັນເພື່ອພົບກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງບໍ່?

ບາດສະຈາກການມາຂອງພຣະເຈົ້າ

ເຈົ້າສາມາດນຳຕົວເອງເຂົ້າສູ່ສະຫວັນເພື່ອມີຄວາມສຸກແບບຄອບຄົວດຽວກັບກັບພຣະເຈົ້າບໍ່?

ໃນຕອນນີ້ ເຈົ້າຍັງກຳລັງຜັນຢູ່ບໍ່? ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາແນະນຳໃຫ້ເຈົ້າຢຸດຜັນ ແລະ ເບິ່ງວ່າ
ແມ່ນໃຜທີ່ກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕອນນີ້,

ໃຜທີ່ກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດໃນການຊ່ວຍມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.
ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຊີວິດອີກຕໍ່ໄປ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຍຸດ

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມອບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ທ່ານໄມ້ຕາຍ: ສຳນວນພາສາຈີນທີ່ໝາຍເຖິງ “ເກີນຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ”.

VII ພຣະທຳກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ

255. ພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ພຣະອົງກໍມີສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກ ແລະ ເປີດເຜີຍແມ່ນການສະແດງເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ພ້ອມກັບທາດແທ້ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດແທນທີ່ໄດ້.

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງປະກອບດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດ, ການປອບໃຈມະນຸດ, ຄວາມກຽດຊັງມະນຸດ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນຍັງມີຄວາມເຂົ້າໃຈມະນຸດຢ່າງລະອຽດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ບຸກຄະລິກຂອງມະນຸດອາດແມ່ນການເບິ່ງໂລກໃນແງ່ດີ, ມີຊີວິດຊີວາ ຫຼື ປາສະຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຂອງພຣະຜູ້ປົກຄອງຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກຢ່າງທີ່ມີຊີວິດ ເຊິ່ງເປັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງທັງໝົດ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງສະແດງເຖິງກຽດຕິຍົດ, ລິດອຳນາດ, ຄວາມສະຫງ່າງາມ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເໝືອໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືການມີລິດອຳນາດສູງສຸດ.

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນສັນຍາລັກແຫ່ງລິດອຳນາດ, ສັນຍາລັກຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຊອບທຳ, ສັນຍາລັກຂອງທຸກສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ດີ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນຍັງເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີຄວາມມືດ ແລະ ກອງກຳລັງຂອງສັດຕູໃດທີ່ສາມາດ^[໗] ເອົາຊະນະ ຫຼື ຮຸກຮານໄດ້ ພ້ອມທັງເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີສິ່ງຖືກສ້າງໃດທີ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້ (ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການເຮັດຜິດ)^[໘].

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງລິດອຳນາດສູງສຸດ. ບໍ່ມີຄົນໃດ ຫຼື ກຸ່ມຄົນໃດທີ່ສາມາດ ຫຼື ອາດລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ບຸກຄະລິກຂອງມະນຸດຄືສັນຍາລັກແຫ່ງອຳນາດເລັກນ້ອຍທີ່ມະນຸດມີເໝືອກວ່າສັດເທົ່ານັ້ນ. ມະນຸດໃນຕົວເຂົາ ແລະ ດ້ວຍຕົວເຂົາເອງແມ່ນບໍ່ມີລິດອຳນາດ, ບໍ່ມີການປົກຄອງຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສາມາດຢູ່ເໝືອຕົນເອງ, ແຕ່ໃນທາດແທ້ຂອງເຂົາແລ້ວ ເຂົາເປັນຄົນທີ່ໝອບຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມເມດຕາຂອງທຸກລັກສະນະຂອງຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຂອງຕ່າງໆ. ຄວາມປິຕິຍົນດີຂອງພຣະເຈົ້າກໍເນື່ອງຈາກການມີຢູ່ ແລະ ການປາກົດຂອງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ແສງສະຫວ່າງ, ຍ້ອນການທຳລາຍຄວາມມືດ ແລະ ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ພຣະອົງຊື່ນຊົມຍິນດີ ໃນການນຳແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຊີວິດທີ່ດີມາໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ; ຄວາມຍິນດີຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມຍິນດີທີ່ຊອບທຳ ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການມີຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນດ້ານບວກ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຍັງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມເປັນສິລິມົງຄຸນ.

ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເນື່ອງຈາກຄວາມເສຍຫາຍທີ່ການເປັນຢູ່ ແລະ ການແຊກແຊງຂອງຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳໄດ້ນຳມາສູ່ມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອນການມີຢູ່ຂອງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມມືດ, ຍ້ອນການມີຢູ່ຂອງສິ່ງທີ່ຂັບໄລ່ຄວາມຈິງອອກ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍ້ອນການມີຢູ່ຂອງສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ສວຍງາມ. ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງເປັນສັນຍາລັກບອກວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນດ້ານລົບຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນຍັງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພຣະອົງແມ່ນເນື່ອງຈາກມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ພຣະອົງຄາດຫວັງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແຕ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນມະນຸດບໍ່ເປັນໄປຕາມຄວາມຄາດຫວັງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍ້ອນມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງຮັກນັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງ. ພຣະອົງຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ໄຮ້ດຽງສາ, ຕໍ່ມະນຸດທີ່ຊັດສີ່ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຕໍ່ມະນຸດທີ່ດີແຕ່ຂາດມຸມມອງຂອງເຂົາເອງ. ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພຣະອົງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມດີຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມງົດງາມ ແລະ ຄວາມກະລຸນາ. ແນ່ນອນ ຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງມາຈາກການເອົາຊະນະສັດຕູ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມເຊື່ອທີ່ດີຂອງມະນຸດ. ອີ່ງໄປກວ່ານີ້ ມັນເກີດຈາກການຂັບໄລ່ ແລະ ການທຳລາຍກອງກຳລັງສັດຕູທັງໝົດ ແລະ ຍ້ອນມະນຸດຊາດຮັບຊີວິດທີ່ດີ ແລະ ສະຫງົບສຸກ. ຄວາມສຸກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຄືກັນກັບຄວາມສຸກຂອງມະນຸດ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນເປັນຄວາມຮູ້ສຶກໃນການເກັບກ່ຽວໝາກຜົນທີ່ດີ, ເປັນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍກວ່າຄວາມປິຕິຍິນດີ. ຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງເປັນສັນຍາລັກຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມທົນທຸກທໍລະມານຕ່າງແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ແລະ ເປັນສັນຍາລັກຂອງມະນຸດທີ່ເຂົ້າສູ່ໂລກແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ຄວາມຮູ້ສຶກທັງໝົດຂອງມະນຸດຊາດເກີດຂຶ້ນກໍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງເຂົາເອງ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄວາມຊອບທຳ, ແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ໜ້ອຍທີ່ສຸດກໍຄືເພື່ອຄວາມກະລຸນາທີ່ສະຫວັນປະທານໃຫ້. ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ເປັນຂອງໂລກແຫ່ງຄວາມມືດມົວ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມປະສົງ ແຮງໃຈທີ່ຈະແມ່ນເພື່ອແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດກ່າວເຖິງໃນລົມຫາຍໃຈດຽວກັນໄດ້. ພຣະເຈົ້າສູງສົ່ງຕະຫຼອດໄປ ແລະ ສົມຄວນໄດ້ຮັບກຽດຕະຫຼອດໄປ, ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດຕ່ຳຊ້າຕະຫຼອດໄປ, ໄຮ້ຄ່າຕະຫຼອດໄປ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າເສຍສະຫຼະຕະຫຼອດໄປ ແລະ ອຸທິດຕົວພຣະອົງເອງໃຫ້ກັບມະນຸດ;

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມະນຸດມີແຕ່ຮັບເອົາ ແລະ ພຽງແຕ່ອົດສູ້ເພື່ອຕົວເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຄວາມເຈັບປວດຕະຫຼອດໄປເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ ແຕ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍປະກອບສ່ວນຊ່ວຍຫຍັງເລີຍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ຄວາມຊອບທຳ. ເຖິງແມ່ນມະນຸດຈະພະຍາຍາມໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງ ແຕ່ອ່ອນແອຫຼາຍຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຕ້ານທານຕໍ່ການໂຈມຕີແມ່ນແຕ່ຄັ້ງດຽວ ຍ້ອນຄວາມພະຍາຍາມຂອງມະນຸດແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົວເຂົາເອງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄົນອື່ນ. ມະນຸດເຫັນແກ່ໂຕຢູ່ສະເໝີ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນແກ່ຄົນອື່ນຕະຫຼອດໄປ. ພຣະເຈົ້າເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ, ດີ ແລະ ສວຍງາມ, ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດເປັນຄົນທີ່ສືບສານຕໍ່ ແລະ ເຮັດຄວາມຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດປາກົດແຈ້ງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງປ່ຽນແປງທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມສວຍງາມຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ມະນຸດກໍຍັງສາມາດທໍລະຍົດຄວາມຊອບທຳຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ໃນທຸກເວລາ ແລະ ໃນທຸກສະຖານະການ ແລະ ຫຼົງທາງຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມັນເປັນເລື່ອງສຳຄັນຫຼາຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈອຸປະນິເສດຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

256. ເຮົາຊອບທຳ, ເຮົາຊື້ສັດ, ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ກວດສອບສ່ວນເລິກທີ່ສຸດໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ! ເຮົາຈະເປີດເຜີຍທັນທີວ່າ ແມ່ນໃຜເປັນຈິງ ແລະ ແມ່ນໃຜຈອມປອມ. ບໍ່ຕ້ອງຕົ້ນຕົກໃຈ, ທຸກສິ່ງດຳເນີນໄປຕາມເວລາຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າວ່າ ແມ່ນໃຜຕ້ອງການເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ, ແມ່ນໃຜບໍ່ຕ້ອງການເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ. ພຽງແຕ່ກິນໃຫ້ດີ, ດື່ມໃຫ້ດີ, ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ຍັບເຂົ້າໃກ້ເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາດ້ວຍຕົນເອງ. ຢ່າໃຈຮ້ອນເກີນໄປກັບຜົນຕາມມາທີ່ໄວວາ, ພາລະກິດຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດພ້ອມກັນທັນທີ. ມີບາດກ້າວຂອງເຮົາ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາຢູ່ພາຍໃນພາລະກິດນັ້ນ ເພື່ອວ່າສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາຈະສາມາດຖືກເປີດເຜີຍໄດ້. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນວ່າ ແມ່ນຫຍັງທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍມືຂອງເຮົາ ນັ້ນກໍຄື ການລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ການໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ. ເຮົາບໍ່ເຂົ້າຂ້າງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາຮັກເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ ຜູ້ເຊິ່ງຮັກເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະຢູ່ກັບຄົນທີ່ບໍ່ຮັກເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຈື່ໄວ້ຢູ່ສະເໝີວ່າ ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ, ເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ກວດສອບສ່ວນເລິກທີ່ສຸດໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ຢ່າປະພຶດຢ່າງໜຶ່ງເວລາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ ແຕ່ປະພຶດອີກຢ່າງເວລາທີ່ຢູ່ລັບຫຼັງພວກເຂົາ, ຍ້ອນເຮົາເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າອາດຫຼອກລວງຄົນອື່ນໄດ້ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼອກລວງເຮົາໄດ້. ເຮົາເຫັນທຸກສິ່ງຢ່າງຊັດເຈນ. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຈົ້າຈະບົກບິດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ; ທຸກສິ່ງຢູ່ພາຍໃນກຳມີຂອງເຮົາ.

ຢ່າຄິດວ່າຕົນເອງສະຫຼາດຫຼາຍທີ່ເຮັດໃຫ້ການຄຳນວນເລັກໆນ້ອຍໆທີ່ບໍ່ສຳຄັນຂອງເຈົ້າເກີດປະໂຫຍດແກ່ເຈົ້າ. ເຮົາຈະບອກກັບເຈົ້າວ່າ: ມະນຸດສາມາດມີແຜນການຫຼາຍລ່າໃດກໍໄດ້ ພວກມັນອາດເປັນພັນ ຫຼື ເປັນໝື່ນແຜນການ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຫຼີກໜີຈາກຜ່າມືຂອງເຮົາໄດ້. ທຸກສິ່ງ ແລະ ທຸກເຫດການແມ່ນຖືກຈັດການດ້ວຍມືຂອງເຮົາ, ແລ້ວມະນຸດກໍຍິ່ງຈະຖືກຈັດການດ້ວຍມືຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ! ຢ່າພະຍາຍາມຫຼີກເວັ້ນເຮົາ ຫຼື ລີ້, ຢ່າພະຍາຍາມຊັກຈູງ ຫຼື ບົກບິດ. ເຈົ້າບໍ່ເຫັນບໍ່ວ່າ ໃບໜ້າທີ່ສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ ແລະ ການພິພາກສາຂອງເຮົາຖືກເປີດອອກຢ່າງເປີດເຜີຍ? ເຮົາຈະພິພາກສາທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຕ້ອງການເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ ໂດຍທັນທີ ແລະ ໂດຍປາສະຈາກຄວາມເມດຕາ. ຄວາມສົງສານຂອງເຮົາໄດ້ມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດແລ້ວ ແລະ ບໍ່ມີເຫຼືອອີກເລີຍ. ຈົ່ງຢ່າໜ້າຊື່ໃຈຄິດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຈົ່ງເຊົາວິທີທີ່ປ່າເຖື່ອນຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 44” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

257. ເຮົາຄືການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ເຮົາຄືຈຸດຈົບ. ເຮົາແມ່ນຜູ້ຟື້ນຄືນຊີບ ແລະ ເປັນພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ຢ່າງສົມບູນ. ເຮົາກ່າວພຣະທຳຂອງເຮົາຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອໝັ້ນສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວ. ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກອາດຈະຜ່ານພົ້ນໄປ ແຕ່ບໍ່ມີໜັງສືບົດໃດ ຫຼື ຂໍ້ຄວາມໃດທີ່ເຮົາກ່າວຈະຜ່ານພົ້ນໄປໄດ້. ຈົ່ງຈື່ຈຳສິ່ງນີ້ເອົາໄວ້! ຈົ່ງຈື່ຈຳສິ່ງນີ້ເອົາໄວ້! ເມື່ອເຮົາໄດ້ກ່າວແລ້ວ, ບໍ່ມີຄຳໃດທີ່ເຄີຍຖືກນຳກັບມາ ແລະ ທຸກຄຳຈະເກີດເປັນຈິງ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 53” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

258. ຈັກກະວານ ແລະ ທຸກສິ່ງແມ່ນຢູ່ພາຍໃນມືຂອງເຮົາ. ຖ້າເຮົາກ່າວມັນອອກມາ ມັນກໍຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ຖ້າເຮົາກຳນົດມັນຂຶ້ນ ມັນກໍຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ຊາຕານຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງເຮົາ; ມັນຢູ່ໃນຂຸມເລິກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ! ເມື່ອສຽງຂອງເຮົາເບິ່ງອອກມາ, ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະຜ່ານພົ້ນໄປ ແລະ ມາສູ່ຄວາມວ່າງເປົ່າ! ທຸກສິ່ງຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່; ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ທີ່ຖືກຕ້ອງຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາໄດ້ເອົາຊະນະໂລກ ພ້ອມທັງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດແລ້ວ. ເຮົານັ່ງສົນທະນາກັບພວກເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ມີຫຼູຄວນຟັງ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຄວນຍອມຮັບ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 15” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

259. ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າຕ້ອງຖືກນັບໄວ້, ສິ່ງທີ່ຖືກນັບໄວ້ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງນີ້ໄດ້; ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ແນ່ນອນ. ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໃນອະດີດ ຫຼື ສິ່ງທີ່ເຮົາຈະເວົ້າໃນອະນາຄົດ, ທຸກສິ່ງຈະເກີດຂຶ້ນ ແລະ ມະນຸດຊາດທຸກຄົນຈະເຫັນສິ່ງນີ້. ນີ້ແມ່ນຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງເຮົາ... ຈາກທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຈັກກະວານ ແມ່ນບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະບໍ່ມີຄຳຕັດສິນສຸດທ້າຍຂອງເຮົາ.

ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນກຳມີຂອງເຮົາ? ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໄປ ແລະ ໃນທຳມະກາງມະນຸດ
ມີໃຜບໍ່ທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຄິດຂອງເຮົາໄດ້?

ມັນອາດຈະເປັນສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່?

ບໍ່ມີຫຍັງສາມາດຂັດຂວາງແຜນການຂອງເຮົາ; ເຮົາຢູ່ໃນພາລະກິດຂອງເຮົາຕະຫຼອດໄປ
ພ້ອມທັງຢູ່ໃນແຜນການແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ແມ່ນຫຍັງທີ່ມະນຸດສາມາດແຊກແຊງໄດ້?
ບໍ່ແມ່ນເຮົາບໍ່ທີ່ໄດ້ບັນແຕ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ? ເມື່ອເຂົ້າສູ່ສະຖານະການແບບນີ້
ໃນບັດຈຸບັນມັນກໍຍັງບໍ່ໄດ້ອອກຫ່າງຈາກແຜນການຂອງເຮົາ ຫຼື
ນອກເໜືອສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ທຳນາວໄວ້;

ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກກຳນົດໂດຍເຮົາເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ.

ຜູ້ໃດທຳມະກາງພວກເຈົ້າທີ່ສາມາດຍິ່ງເຖິງແຜນການຂອງເຮົາໃນຂັ້ນຕອນນີ້?

ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈະຟັງສຽງຂອງເຮົາ ແລະ

ທຸກຄົນທີ່ຮັກເຮົາດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຈະກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 1” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

260. ເຮົາຮັກທຸກຄົນທີ່ເສຍສະຫຼະຕົວເອງເພື່ອເຮົາ ແລະ ອຸທິດຕົນເພື່ອເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ.
ເຮົາກຽດຊັງທຸກຄົນທີ່ເກີດຈາກເຮົາ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ ແລະ ເຖິງກັບຕໍ່ຕ້ານເຮົາ.
ເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ມີຄວາມຈິງໃຈກັບເຮົາ; ກົງກັນຂ້າມ,
ເຮົາຈະປະທານພອນໃຫ້ຄົນໆນັ້ນເປັນສອງເທົ່າ. ເຮົາຈະລົງໂທດບັນດາຜູ້ທີ່ເນລະຄຸນ ແລະ
ລະເມີດຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາເປັນສອງເທົ່າ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍພວກເຮົາໄປຢ່າງງ່າຍດາຍ.
ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ ບໍ່ມີຄວາມຄິດໂກງ ຫຼື ຄວາມຫຼອກລວງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮອບຮູ້ໃນທາງໂລກ;
ນັ້ນກໍຄື ບໍ່ມີກິ່ນແຫ່ງຄວາມຕາຍ. ກົງກັນຂ້າມ, ທັງໝົດແມ່ນຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ
ຄວາມທ່ຽງທຳ; ທັງໝົດແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ການເປີດເຜີຍ ໂດຍບໍ່ມີຫຍັງຖືກປິດບັງໄວ້ ຫຼື
ບົກບິດໄວ້. ທຸກສິ່ງສົດໃໝ່, ທຸກສິ່ງແມ່ນຄວາມສຸກ ແລະ ທຸກສິ່ງແມ່ນການສັ່ງສອນ.
ໃຜກໍຕາມທີ່ຍັງສົງກິ່ນແຫ່ງຄວາມຕາຍອອກມາ ບໍ່ທີ່ທາງທີ່ຈະຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາໄດ້,
ກົງກັນຂ້າມແມ່ນຈະຖືກບົກຄອງດ້ວຍທ່ອນເຫຼັກຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 70” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

261. ເຮົາແມ່ນໄຟທີ່ເຜົາໄໝ້ ແລະ ເຮົາບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການກະທຳຜິດ.
ເພາະວ່າມະນຸດທຸກຄົນຖືກເຮົາສ້າງຂຶ້ນມາ, ພວກເຂົາກໍຕ້ອງເຊື່ອຟັງຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ ແລະ ເຮັດ
ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດການກະບົດໄດ້. ຜູ້ຄົນບໍ່ມີສິດເຂົ້າມາຫຍຸ້ງກ່ຽວໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ
ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະມີຄຸນສົມບັດວິເຄາະສິ່ງທີ່ຖືກ ຫຼື ຜິດໃນພາລະກິດ ແລະ
ພຣະທຳຂອງເຮົາ. ເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງ ແລະ
ສິ່ງທີ່ຖືກຊົງສ້າງຄວນບັນລຸທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ເຄົາລົບບູຊາເຮົາ;
ພວກເຂົາບໍ່ຄວນພະຍາຍາມໃຊ້ເຫດຜົນກັບເຮົາ ແລະ ພິເສດ ພວກເຂົາບໍ່ຄວນຕໍ່ຕ້ານເຮົາ.

ເຮົາຄຸ້ມຄອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາດ້ວຍອຳນາດຂອງເຮົາ ແລະ
ທຸກຄົນທີ່ເປັນສ່ວນໃນການຊົງສ້າງຂອງເຮົາຄວນຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງເຮົາ.
ເຖິງວ່າໃນປະຈຸບັນ ພວກເຈົ້າຈະກ້າຫານ ແລະ ອວດດີຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ,
ເຖິງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອຜັງພຣະທຳທີ່ເຮົາສັ່ງສອນພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກຢ່າເກງ,
ເຮົາພຽງໄດ້ແຕ່ທົນກັບຄວາມກະບົດຂອງພວກເຈົ້າ; ເຮົາຈະບໍ່ຍອມເສຍອາລົມຂອງເຮົາ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ມີຜົນກະທົບຕໍ່ພາລະກິດຂອງເຮົາ
ຍ້ອນໂຕໜອນນ້ອຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໄດ້ພິກດິນໃນກອງຂີ້ສັດຂຶ້ນມາ.
ເຮົາອົດທົນກັບການມີຢູ່ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາລັງກຽດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາກຽດຊັງ
ຍ້ອນຜົນປະໂຫຍດແກ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຈົນກວ່າພຣະຄຳຂອງເຮົາຈະສົມບູນ
ແລະ ຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອໃບໄມ້ທີ່ລົ່ນໄດ້ກັບຄືນສູ່ຮາກເຫງົ້າຂອງມັນ, ເຈົ້າຈະເສຍໃຈກັບສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

262. ໃນເມື່ອເຈົ້າໄດ້ກຳນົດຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອຮັບໃຊ້ເຮົາແລ້ວ,
ເຮົາກໍຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າໄປ. ເຮົາຄຶພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ກຽດຊັງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າ
ຜູ້ທີ່ອິດສາມະນຸດ. ໃນເມື່ອເຈົ້າເອົາຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າໄປວາງຢູ່ແທ່ນບູຊາແລ້ວ,
ເຮົາຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການທີ່ເຈົ້າຈະແລ່ນອອກຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ ແລະ
ເຮົາຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການທີ່ເຈົ້າຈະຮັບໃຊ້ເຈົ້ານາຍສອງຄົນ. ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າສາມາດມີຄວາມຮັກອີກ
ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເອົາຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າໄປວາງຢູ່ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ ແລະ
ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າວາງຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າໄວ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາຂອງເຮົາບໍ່?
ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຫຼອກລວງເຮົາແບບນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າສາມາດປະຕິຍານ ແລະ
ສາບານຕໍ່ເຮົາດ້ວຍລື້ນຂອງເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າສາມາດສາບານຕໍ່ບັນລັງຂອງເຮົາ
ເຊິ່ງແມ່ນສິ່ງທີ່ສູງສຸດໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າຄິດວ່າ ຄຳສາບານຂອງເຈົ້າໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວບໍ່?
ເຖິງແມ່ນວ່າ ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າຈະຕາຍໄປແລ້ວ ແຕ່ເຮົາຂໍບອກພວກເຈົ້າວ່າ
ຄຳສາບານຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຕາຍໄດ້. ໃນທີ່ສຸດ, ເຮົາຈະຕັດສິນລົງໂທດພວກເຈົ້າ
ໂດຍອີງໃສ່ຄຳສາບານຂອງພວກເຈົ້າ. ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງຄິດວ່າ
ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຍົກຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເພື່ອຮັບມືກັບເຮົາ ແລະ
ໃຈຂອງພວກເຈົ້າຍັງສາມາດຮັບໃຊ້ຈິດວິນຍານທີ່ສັກກະບົກ ແລະ ຈິດວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ.
ຄວາມໂມໂຫຂອງເຮົາຈະສາມາດອົດທົນຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຄືໝາ ແລະ
ໝູ່ທີ່ຫຼອກລວງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຕ້ອງປະຕິບັດພຣະດຳລັດຂອງເຮົາ ແລະ ຍາດເອົາຜູ້ທີ່
“ເຊື່ອໃນສາສະໜາ” ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນຕົວເຮົາມາຈາກກຳມີຂອງວິນຍານສັກກະບົກ
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາອາດຈະ “ລໍຖ້າ” ເຮົາໃນລັກສະນະທີ່ມີວິໄນ, ເປັນງົວຂອງເຮົາ, ເປັນມ້າຂອງເຮົາ
ແລະ ຢູ່ໃນອຳນາດແຫ່ງການສັງຫານຂອງເຮົາ.

ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຍົກຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຜ່ານມາຂອງເຈົ້ານັ້ນສູງຂຶ້ນ ແລະ ມາຮັບໃຊ້ເຮົາອີກຄັ້ງ. ເຮົາຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ຜູ້ທີ່ຫຼອກລວງເຮົາ. ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຈົ້າຈະສາມາດຮ້ອງຂໍ ແລະ ຕົວະແບບໜ້າດ້ານງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາບໍ່? ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຍິນ ຫຼື ເຫັນຄໍາເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າບໍ່? ຄໍາເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະບໍ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຫຼອກລວງເຮົາແບບນັ້ນໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕໍ່າໃນບຸກຄະລິກຫຼາຍ!” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

263. ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເອກະລັກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຄືຕົວຕົນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຮງຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຮົາແມ່ນທັງໝົດຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ ເຮົາແມ່ນການສະແດງອອກທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າບໍ່ເຄົາລົບເຮົາ, ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າສະແດງການຕໍ່ຕ້ານໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າກ່າວຄໍາເວົ້າທຳທາຍຕໍ່ເຮົາຈະຕ້ອງຕາຍຈາກການສາບແຊ່ງ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ (ຈະມີການສາບແຊ່ງຍ້ອນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ). ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໃຜກໍຕາມກ້າທີ່ຈະບໍ່ຊື່ສັດ ຫຼື ກະຕັນຍູຕໍ່ເຮົາ ແລະ ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າພະຍາຍາມລ້ວງເຮົາຈະຕາຍຈາກຄວາມກຽດຊັງຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ຄວາມຊອບທຳ, ເດຊານຸພາບ ແລະ ການພິພາກສາຂອງເຮົາຈະຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ຕອນທຳອິດ, ເຮົາໜ້າຮັກ ແລະ ມີເມດຕາ, ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນຂອງເຮົາ; ຄວາມຊອບທຳ, ເດຊະນຸພາບ ແລະ ການພິພາກສາພຽງປະກອບໄປດ້ວຍອຸປະນິໄສຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າເອງຢ່າງສົມບູນ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ເຮົາໜ້າຮັກ ແລະ ມີເມດຕາ. ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ເຮົາມີຄວາມຮັກກະລຸນາ ແລະ ຄວາມເມດຕາ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍບໍ່ຈຳເປັນສຳລັບສິ່ງນັ້ນອີກ (ແລະ ບໍ່ມີເຄີຍມີຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ). ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນຄວາມຊອບທຳ, ເດຊານຸພາບ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ນີ້ຄືອຸປະນິໄສທີ່ສົມບູນຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງເຮົາ ຄຽງຄູ່ກັບຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 79” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

264. ເຮົາບົກຄອງທຸກສິ່ງ, ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ມີສະຕິບັນຍາ ຜູ້ມີສິດອຳນາດເຕັມທີ່ ແລະ ເຮົາບໍ່ຜ່ອນຜັນໃຫ້ໃຜ; ເຮົາໂຫດຫຼົ້ມທີ່ສຸດ ແລະ ໄຮ້ຄວາມຮູ້ສຶກສ່ວນຕົວຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ເຮົາປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ (ບໍ່ວ່າເຂົາຈະເວົ້າດີປານໃດກໍຕາມ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ປ່ອຍເຂົາໄປ) ດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ, ຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າງາມ, ໃນຂະນະດຽວກັນກໍເຮັດໃຫ້ ທຸກຄົນສາມາດເຫັນການກະທຳອັນມະຫັດສະຈັນຂອງເຮົາໄດ້ດີຂຶ້ນ ລວມທັງຄວາມໝາຍຂອງການກະທຳຂອງເຮົາ.

ເຮົາລົງໂທດວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍສໍາລັບການກະທຳທຸກຮູບແບບທີ່ພວກມັນກະທຳ, ໂຍນພວກມັນແຕ່ລະຄົນລົງສູ່ຊຸມເລີກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ. ເຮົາໄດ້ສໍາເລັດພາລະກິດນີ້ກ່ອນເວລາເລີ່ມຕົ້ນ, ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ມີຕຳແໜ່ງ, ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ມີບ່ອນເຮັດວຽກຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ມີຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງເຮົາຄົນໃດ, ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກເຮົາກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ຖືກຄັດເລືອກ ສາມາດຖືກຄອບງ່າໂດຍວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ກົງກັນຂ້າມແມ່ນຈະບໍ່ລົງສູ່ຮຸນແຮງ. ແຕ່ສໍາລັບບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮົາກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລະ ຄັດເລືອກນັ້ນ, ເຮົາຈະມອບພວກເຂົາໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາຄົງຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ. ພຣະບັນຍັດບໍລິຫານຂອງເຮົາປະກອບມີຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ ແລະ ເດຊານຸພາບຂອງເຮົາໃນທຸກໆດ້ານ. ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍຄົນທີ່ຊາຕານເຮັດວຽກໃສ່ແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ແຕ່ຈະໂຍນພວກເຂົາຖິ້ມພ້ອມດ້ວຍຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາລົງສູ່ດິນແດນມໍລະນາ ເພາະວ່າເຮົາກຽດຊັງຊາຕານ. ເຮົາຈະບໍ່ທາງປ່ອຍມັນໄປຢ່າງງ່າຍດາຍ ແຕ່ຈະທຳລາຍມັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ເຮັດໃຫ້ມັນບໍ່ມີໂອກາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງມັນໄດ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍເລີຍ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 70” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

265. ເຮົາຈະຂຽນຕີທຸກຄົນທີ່ເກີດຈາກເຮົາ ທີ່ຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາເທື່ອ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ປະຈັກເຖິງຄວາມໂກດຮ້າຍທັງໝົດຂອງເຮົາ, ອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ ແລະ ສະຕິບັນຍາທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ. ພາຍໃນຕົວເຮົາ ທຸກຢ່າງແມ່ນຊອບທຳ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມບໍ່ຊອບທຳ, ບໍ່ມີການຫຼອກລວງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຄົດໂກງຢ່າງແນ່ນອນ; ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຄົດໂກງ ແລະ ຫຼອກລວງຕ້ອງແມ່ນບຸດຊາຍຂອງນາຮົກ ເຊິ່ງເກີດໃນແດນມໍລະນະ. ພາຍໃນຕົວເຮົາ ທຸກຢ່າງແມ່ນເປີດເຜີຍ; ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ເຮົາກ່າວແມ່ນຈະຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ ແລະ ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດຢ່າງແນ່ນອນ; ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ເຮົາກ່າວແມ່ນຈະຖືກສ້າງຕັ້ງ, ຈະຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປ່ຽນແປງ ຫຼື ຮຽນແບບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ຍ້ອນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າພຽງຜູ້ດຽວ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 96” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

266. ເຮົາຈະລົງໂທດຄົນຊົ່ວ ແລະ ໃຫ້ລາງວັນແກ່ຄົນດີ ແລະ ເຮົາຈະບັງຄັບໃຊ້ຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະປະຕິບັດການພິພາກສາຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະໃຊ້ພຣະທຳຂອງເຮົາເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງສໍາເລັດ, ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນ ແລະ ທຸກສິ່ງປະສົບກັບມືທີ່ຂຽນຕີຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນຄວາມສະຫງ່າລາສີທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ, ສະຕິບັນຍາທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມໃຈບຸນທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ. ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດກໍາລຸກຂຶ້ນໃນການພິພາກສາ ເນື່ອງຈາກວ່າ ໃນຕົວເຮົາ ທຸກສິ່ງແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ; ແລະ ຢູ່ບ່ອນນີ້ ຈົ່ງໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເຫັນກຽດທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ ແລະ

ຊົມລົດຊາດແຫ່ງໄຊຊະນະທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ ເນື່ອງຈາກວ່າ ທຸກສິ່ງຖືກສະແດງອອກໃນຕົວເຮົາ. ຈາກສິ່ງນີ້, ມັນກໍເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເຫັນພະລັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງເຮົາ. ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າລ່ວງເກີນເຮົາ ແລະ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າຂັດຂວາງເຮົາ. ທຸກສິ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ເປີດອອກໃນຕົວເຮົາ. ແມ່ນໃຜກ້າທີ່ຈະເຊື່ອງສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ? ເຮົາຈະບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນຢ່າງແນ່ນອນ! ຄົນຊົ່ວເຊັ່ນນີ້ຕ້ອງໄດ້ຮັບການລົງໂທດທີ່ຮຸນແຮງຈາກເຮົາ ແລະ ຄົນຊັ້ນຕ່ຳເຊັ່ນນີ້ຕ້ອງຖືກກວາດລ້າງຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະບົກຄອງພວກເຂົາດ້ວຍທ່ອນເຫຼັກ ແລະ ເຮົາຈະໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງເຮົາເພື່ອພິພາກສາພວກເຂົາ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມເມດຕາແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ ແລະ ບໍ່ລະເວັ້ນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາເລີຍ ເນື່ອງຈາກວ່າ ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີອາລົມ ແລະ ສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ ແລະ ທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກລ່ວງເກີນໄດ້. ທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຫັນສິ່ງນີ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຖືກເຮົາໂຈມຕີ ແລະ ກຳຈັດ “ໂດຍບໍ່ມີສາເຫດ ຫຼື ເຫດຜົນ” ເນື່ອງຈາກວ່າ ທ່ອນເຫຼັກຂອງເຮົາຈະໂຈມຕີທຸກຄົນທີ່ລ່ວງເກີນເຮົາ. ເຮົາບໍ່ສົນໃຈວ່າ ພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກພຣະດຳລັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງເຮົາ ຫຼື ບໍ່; ສິ່ງນັ້ນຈະບໍ່ມີຜົນຫຍັງຕໍ່ເຮົາ ໃນເມື່ອຕົວຕົນຂອງເຮົາບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການຖືກລ່ວງເກີນໂດຍຄົນໃດໜຶ່ງ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີການເວົ້າວ່າ ເຮົາແມ່ນສິ່ງໃດ; ເຮົາໂຈມຕີຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຮົາຈັບຕ້ອງ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ມີການເວົ້າວ່າ ໃນຕອນນີ້ ມັນກໍຄືການໝິ່ນປະໝາດ ທີ່ຈະເວົ້າວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມເມດຕາ. ໂດຍແກ່ນແທ້ແລ້ວ, ເຮົາບໍ່ແມ່ນລູກແກະ ແຕ່ພັດແມ່ນສິ່ງໃດ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າລ່ວງເກີນເຮົາ; ໃຜກໍຕາມທີ່ລ່ວງເກີນເຮົາ, ເຮົາຈະລົງໂທດດ້ວຍຄວາມຕາຍ ຢ່າງທັນທີ ແລະ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 120” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

267. ສຽງຂອງເຮົາແມ່ນການພິພາກສາ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍ; ເຮົາບໍ່ປະຕິບັດກັບຜູ້ໃດດ້ວຍຄວາມອ່ອນໄຫວ ແລະ ບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຜູ້ໃດ ເພາະວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳ ແລະ ເຮົາມີຄວາມໂກດຮ້າຍ; ເຮົາມີການເຜົາຜານ, ການຊຳລະລ້າງ ແລະ ການທຳລາຍລ້າງ. ໃນຕົວເຮົາ ແມ່ນບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ລົ້ລັບ ຫຼື ມີອາລົມ ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ທຸກສິ່ງແມ່ນເປີດເຜີຍ, ຊອບທຳ ແລະ ຍຸຕິທຳ. ຍ້ອນບຸດຊາຍກົກຂອງເຮົາແມ່ນຢູ່ກັບເຮົາທີ່ບັນລັງແລ້ວ ໂດຍທີ່ບົກຄອງທຸກຊາດ ແລະ ທຸກຄົນ, ສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ບໍ່ຊອບທຳຈຶ່ງເລີ່ມຖືກພິພາກສາໃນຕອນນີ້. ເຮົາຈະສືບສວນພວກເຂົາເທື່ອລະຄົນ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ພາດຫຍັງ ແລະ ຈະເປີດໂປງພວກເຂົາຈົນໝົດ. ເນື່ອງຈາກການພິພາກສາຂອງເຮົາໄດ້ຖືກເປີດໂປງຈົນໝົດ ແລະ ເປີດເຜີຍຈົນໝົດ ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເກັບຫຍັງໄວ້ເລີຍ; ເຮົາຈະໂຍນທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາຖິ້ມ ແລະ ບ່ອຍໃຫ້ມັນດັບສູນໃນຊຸມເລີກຊົ່ວນິດນີ້ລັນ. ຢູ່ບ່ອນນັ້ນ

ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ມັນຖືກເຜົາໄໝ້ຕະຫຼອດການ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ ແລະ
ນີ້ແມ່ນຄວາມຊື່ຕົງຂອງເຮົາ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງນີ້ໄດ້ ແລະ
ທຸກຄົນຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ການບັນຊາຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 103” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

268. ທຸກປະໂຫຍກທີ່ເຮົາກ່າວມີສິດອຳນາດ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ
ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້. ເມື່ອພຣະທຳຂອງເຮົາອອກມາ,
ສິ່ງຕ່າງໆຈະສຳເລັດລົງຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ; ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ.
ພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນສິດອຳນາດ ແລະ
ຜູ້ໃດທີ່ແກ້ໄຂພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນໄດ້ລ່ວງເກີນການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາ ແລະ
ເຮົາຈະຕ້ອງລົງມືກັບພວກເຂົາ. ໃນກໍລະນີຮ້າຍແຮງ
ພວກເຂົານຳເອົາການທຳລາຍມາສູ່ຊີວິດຂອງຕົນເອງ ແລະ ພວກເຂົາກໍລົງສູ່ແດນມໍລະນະ ຫຼື
ສູ່ຊຸມເລິກ. ນີ້ແມ່ນວິທີດຽວທີ່ເຮົາຈັດການກັບມວນມະນຸດ ແລະ
ມະນຸດບໍ່ມີທາງທີ່ຈະປ່ຽນແປງມັນໄດ້ ເນື່ອງຈາກນີ້ແມ່ນພຣະດຳລັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງເຮົາ.
ຈົ່ງຈື່ຈຳສິ່ງນີ້ໄວ້! ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ລ່ວງເກີນພຣະດຳລັດຂອງເຮົາ;
ສິ່ງຕ່າງໆຕ້ອງເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ! ໃນອະດີດ, ເຮົາງ່າຍກັບພວກເຈົ້າຫຼາຍເກີນໄປ
ແລະ ພວກເຈົ້າກໍຜະເຊີນແຕ່ກັບພຣະທຳຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ.
ພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວກ່ຽວກັບການລົງມືກັບຄົນນັ້ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນເທື່ອ. ແຕ່ນັບຈາກມື້ນີ້ໄປ,
ໄພພິບັດທັງໝົດ (ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະດຳລັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງເຮົາ)
ຈະມາຕາມໆກັນເພື່ອລົງທຸກຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ.
ຈະຕ້ອງມີການມາເຖິງຂອງຄວາມຈິງ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຄົນກໍຈະບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ
ແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ຕົວເອງເສື່ອມຊາມຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ.
ນີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ ແລະ
ແມ່ນວິທີເຊິ່ງເຮົາປະຕິບັດຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດເຮົາ.
ເຮົາກ່າວແບບນີ້ກັບພວກເຈົ້າລ່ວງໜ້າເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດຫຼີກຫຼ່ຽງການກະທຳຄວາມຜິ
ດ ແລະ ການທົນທຸກກັບການລົງໂທດທີ່ບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດຕະຫຼອດໄປ. ໝາຍຄວາມວ່າ ນັບແຕ່ມື້ນີ້ໄປ,
ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບບ່ອນທີ່ເໝາະສົມຂອງພວກເຂົາຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ
ເຮົາຈະຂ້ຽນຕີພວກເຂົາເທື່ອລະຄົນ ຍົກເວັ້ນແຕ່ບຸດຊາຍກົກຂອງເຮົາ.
ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຫຼຸດລອດໄປແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ. ພວກເຈົ້າກ້າເສເພອີກແມ້!
ເຈົ້າກ້າກະບົດອີກແມ້! ເຮົາເຄີຍກ່າວມາກ່ອນແລ້ວວ່າເຮົາຊອບທຳກັບທຸກຄົນ,
ວ່າເຮົາບໍ່ມີເສດສ່ຽວຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ
ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າອຸປະນິໄສຂອງເຮົາຕ້ອງບໍ່ຖືກລ່ວງເກີນ. ນີ້ແມ່ນຕົວຕົນຂອງເຮົາ.
ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງນີ້ໄດ້. ທຸກຄົນໄດ້ຍືນພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ

ທຸກຄົນເຫັນໃສມໝ້າທີ່ມີລັດສະໝີຂອງເຮົາ. ທຸກຄົນຕ້ອງເຊື່ອຟັງເຮົາຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຢ່າງແນ່ນອນ. ນີ້ແມ່ນພຣະດຳລັດແຫ່ງການປົກຄອງຂອງເຮົາ. ທຸກຄົນທົ່ວຈັກກະວານ ແລະ ຈົນສຸດແຜ່ນດິນໂລກຄວນສັນລະເສີນ ແລະ ເຊີດຊູເຮົາ ຍ້ອນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເອກະລັກ, ຍ້ອນວ່າເຮົາແມ່ນຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດບ່ຽນແບງພຣະທຳ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງເຮົາ, ຄຳບາໄສ ແລະ ທຳທາງຂອງເຮົາໄດ້ ຍ້ອນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເລື່ອງຂອງເຮົາຜູ້ດຽວ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ມີມາແຕ່ສະໄໝບູຮານ ແລະ ຈະມີຢູ່ຕະຫຼອດໄປ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 100” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

269. ທຸກຄົນຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍພຣະທຳຂອງເຮົາ; ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດອາດເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເຮົາຈະປະຕິບັດໄດ້. ເຮົາຈະບັດເປົ່າອາກາດທີ່ຢູ່ໃນທຸກຫົນແຫ່ງຂອງແຜ່ນດິນໃຫ້ສະອາດ ແລະ ກຳຈັດທຸກຮ່ອງຮອຍຂອງຜິຮ້າຍທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ເຮົາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນແລ້ວ ແລະ ເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຂຽນຕີຂອງເຮົາໃນສະຖານທີ່ຂອງມັງກອນແດງໃຫຍ່ອາໄສຢູ່. ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງສາມາດປະຈັກໄດ້ວ່າການຂຽນຕີຂອງເຮົາໄດ້ເກີດຂຶ້ນທົ່ວທັງຈັກກະວານ ແລະ ມັງກອນແດງໃຫຍ່ ແລະ ທຸກຈຳພວກຂອງວິນຍານທີ່ບໍ່ສະອາດຈະບໍ່ມີອຳນາດຫຼົບຫຼີນຈາກການຂຽນຕີຂອງເຮົາໄດ້, ຍ້ອນເຮົາເບິ່ງເຫັນໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ. ເມື່ອພາລະກິດຂອງເຮົາທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ສຳເລັດລົງ ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອຍຸກແຫ່ງການພິພາກສາໄດ້ມາເຖິງຈຸດຈົບແລ້ວ, ເຮົາກໍຈະຂຽນຕີມັງກອນແດງໃຫຍ່ຢ່າງເປັນທາງການ. ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈະໄດ້ເຫັນເຖິງການທີ່ເຮົາຂຽນຕີມັງກອນແດງໃຫຍ່ຢ່າງຊອບທຳ, ແລ້ວຈະຖອກເທຄຳສັນລະເສີນຍ້ອນຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຈະຍົກຍ້ອງນາມອັນບໍລິສຸດຂອງເຮົາຕະຫຼອດໄປຍ້ອນຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ. ສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ ຈຶ່ງສັນລະເສີນເຮົາທົ່ວທັງແຜ່ນດິນຢ່າງເປັນທາງການ ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ!

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 28” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

270. ເວລານີ້ເປັນເວລາກຳນົດຈຸດຈົບຂອງມະນຸດແຕ່ລະຄົນ ບໍ່ແມ່ນເວລາທີ່ເຮົາເລີ່ມລົງໂທດມະນຸດເທື່ອ. ເຮົາຈະບັນທຶກທຸກຖ້ອຍຄຳ ແລະ ການກະທຳຂອງແຕ່ລະຄົນໄວ້ໃນປຶ້ມບັນທຶກຂອງເຮົາ ລວມທັງວິທີການທີ່ພວກເຂົາຕິດຕາມເຮົາ ນີ້ໃສ່ໃຈຄໍແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຜົນງານບັນລຸທ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້ຈະບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດລອດພົ້ນຈາກກຳມີຂອງເຮົາໄດ້ ແລະ ຄົນທັງໝົດຈະ ຕົກຢູ່ຕາມກຸ່ມທີ່ເຮົາກຳນົດໄວ້.

ເຮົາຕັດສິນຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງແຕ່ລະຄົນອີງຕາມວ່າພວກເຂົາມີຄວາມຈິງຫຼືບໍ່
ບໍ່ແມ່ນອີງໃສ່ອາຍຸ, ລະດັບອາວຸໂສ, ລະດັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ຫຼື ລະດັບຄວາມໜ້າສົງສານ.
ບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນ ມີແຕ່ທາງນີ້ທາງດຽວ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ເອົາໄວ້ວ່າ
ຄົນທັງໝົດທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກລົງໂທດ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ເພາະສະນັ້ນ
ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກລົງໂທດກໍຖືກລົງໂທດຕາມຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເປັນຜົນຕອບແທນຕາມຄວາມຜິດບາບທັງຫຼາຍຂອງພວກເຂົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກະກຽມຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

271. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ
ໄດ້ພົວພັນກັບເຮົາເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ ແຕ່ຍັງຄົງຫ່າງເຫີນຈາກເຮົາ ແລ້ວເຮົາກໍຈະເວົ້າວ່າ
ມັນແມ່ນເຈົ້າທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ
ຈຸດຈົບຂອງເຈົ້າກໍຍາກຫຼາຍທີ່ຈະຄາດຄະເນໄດ້.
ຖ້າການພົວພັນກັບເຮົາເປັນເວລາຫຼາຍປີບໍ່ພຽງແຕ່ລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະປ່ຽນແປງໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຄົນທີ່
ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມຈິງໄດ້ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ມັນເຮັດໃຫ້ຝັງແໜ້ນວິທີການທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າເຂົ້າໃນທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ມີຄວາມອວດດີສອງເທົ່າກວ່າທີ່ມີແຕ່ກ່ອນ,
ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບເຮົາຍິ່ງເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ
ຈົນເຈົ້າເຫັນເຮົາເປັນພຽງລູກນ້ອງຊັ້ນຕ່ຳຂອງເຈົ້າ ແລ້ວເຮົາຈະເວົ້າວ່າ
ຄວາມເຈັບປວດຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເລືກພຽງແຕ່ຢູ່ຜິວໜັງອີກຕໍ່ໄປ
ແຕ່ມັນຈະຊຶມເຂົ້າໄປໃນກະດູກຂອງເຈົ້າ.
ສິ່ງທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ສຳລັບເຈົ້າແມ່ນພຽງລໍຖ້າຈັດງານສົບຂອງເຈົ້າ.
ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບທີ່ສົມຄວນຕາຍ
ເຊິ່ງເປັນບາບທີ່ບໍ່ສາມາດໃຫ້ອະໄພໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າ,
ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນກໍຈະຍືນຍັນທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງເຈົ້າ
ຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນບັນຫາທຳມະດາ
ແຕ່ເປັນບັນຫາມີທຳມະຊາດອັນຮ້າຍແຮງຫຼາຍ. ເມື່ອເຖິງເວລານັ້ນ
ຢ່າໂທດວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ລ່ວງໜ້າ. ທຸກສິ່ງແມ່ນຈະລົງເອີຍດ້ວຍວິທີນີ້ ນັ້ນກໍຄື
ເມື່ອເຈົ້າກ່ຽວພັນກັບພຣະຄຣິດ ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ເປັນມະນຸດທຳມະດາ
ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງເລີຍນອກຈາກບຸກຄົນໜຶ່ງ ແລ້ວຕອນນັ້ນ
ເຈົ້າກໍຈະພົບກັບຄວາມຈິບຫາຍ. ນີ້ເປັນພຽງການຕັກເຕືອນຂອງເຮົາຕໍ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

272. ຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາຊົງສຳແດງຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ເອົາຊະນະຕົວເອງ ແລະ ການລົງໂທດທີ່ຄົນຜິດບາບທີ່ໄດ້ຮັບກໍເປັນການພິສູດອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງເຮົາແລ້ວ ແລະ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ກໍຍັງເປັນພະຍານຄວາມຮ້າຍກາດຂອງເຮົາ. ເມື່ອໄພພິບັດມາເຖິງ, ຄວາມອຶດຫິວອາຫານ ແລະ ໂລກລະບາດຈະຕົກຖືກທຸກຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະຮ້ອງໄຫ້ນ້ຳຕາໄຫຼ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດບາບທຸກຮູບແບບ ເຖິງວ່າຈະຕິດຕາມເຮົາໄດ້ຫຼາຍປີກໍຕາມ ຈະບໍ່ພົ້ນຈາກການຈ່າຍຄ່າບາບຂອງພວກເຂົາ; ພ້ອມນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຍັງຈະຖືກຕົກສູ່ໄພພິບັດທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່າເຄີຍປະກົດໃຫ້ເຫັນໃນຫຼາຍລ້ານປີຜ່ານມາ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມຕື່ນຕົກໃຈ ແລະ ຍ້ານກົວ. ມີແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມ ແລະ ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະບໍ່ຕີຍິນດີ ແລະ ສັນລະເສີນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາຈະໄດ້ພົບຄວາມເພິ່ງພໍໃຈເໝາະທີ່ຈະພັນລະນາ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມເບີກບານໃຈທີ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍປະທານໃຫ້ມະນຸດມາກ່ອນ. ຍ້ອນວ່າ ເຮົາຮັກການກະທຳດີຂອງມະນຸດ ແລະ ກຽດຊັງການກະທຳຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຂົາ. ນັບຕັ້ງແຕ່ເຮົາເລີ່ມຕົ້ນນຳພາມະນຸດ ຈິດໃຈເຮົາຈິດຈໍ່ສະແຫວງຫາຄົນທີ່ເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວກັນກັບເຮົາ. ເຮົາບໍ່ເຄີຍລືມຜູ້ທີ່ເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວກັນກັບເຮົາ, ຈິດໃຈຂອງເຮົາກຽດຊັງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ ລໍຄອຍໃຫ້ຮອດເວລາລົງໂທດພວກເຂົາ ເຮົາຈິ່ງຈະເພິ່ງພໍໃຈ. ເວລາຂອງເຮົາມາຮອດມື້ນີ້ແລ້ວ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ລໍຖ້າອີກຕໍ່ໄປ!

(ຄັດຈາກບົດ “ກະກຽມຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

273. ເຮົາຈະແກ້ໄຂຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳໃນໂລກຂອງມະນຸດ. ເຮົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາດ້ວຍມືຂອງເຮົາເອງທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ, ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຊາຕານທຳຮ້າຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາອີກຕໍ່ໄປ, ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ສັດຕູເຮັດຫຍັງກໍໄດ້ຕາມທີ່ພວກເຂົາພໍໃຈອີກແລ້ວ. ເຮົາຈະກາຍເປັນກະສັດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຍ້າຍບັນລັງຂອງເຮົາໄປຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ເຮັດໃຫ້ສັດຕູທຸກຄົນຂອງເຮົາລົ້ມລົງເທິງພື້ນດິນ ແລະ ສາລະພາບຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ໃນຄວາມໂສກເສົ້າຂອງເຮົາປະກອບດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ, ເຮົາຈະຢຽບຍຳຈັກກະວານທັງປວງໃຫ້ແປ, ບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເຫຼືອໃຜຈັກຄົນ ແລະ ໂຈມຕີສັດຕູຂອງເຮົາໃຫ້ເກີດຄວາມຕົກໃຈຍ້ານ. ເຮົາຈະທຳລາຍແຜ່ນໂລກທັງໝົດໃຫ້ກາຍເປັນຊາກພັງທະລາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງເຮົາຕົກລົງສູ່ຄວາມພິນາດ, ເພື່ອວ່າຕັ້ງແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ພວກເຂົາຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມອີກຕໍ່ໄປ. ແຜນການຂອງເຮົາຖືກກຳນົດແນ່ນອນແລ້ວ ແລະ ບໍ່ມີໃຜ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາເປັນໃຜກໍຕາມ, ຈະສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້.

ເມື່ອເຮົາທ່ອງທ່ຽວໄປມາດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍເໝືອຈັກກະວານ,
ມະນຸດທຸກຄົນຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ ແລະ ທຸກສິ່ງຈະຖືກຟື້ນຄືນໃໝ່. ມະນຸດຈະບໍ່ຮ້ອງໄຫ້ອີກຕໍ່ໄປ
ແລະ ເຂົາຈະບໍ່ຮ້ອງໄຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ. ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຮົາກໍຈະຍືນດີ ແລະ
ຜູ້ຄົນຈະກັບຄືນມາສະຫຼອງກັບເຮົາ. ຈັກກະວານທັງປວງ ຕັ້ງແຕ່ເທິງລົງລຸ່ມ ຈະຕື່ນເຕັ້ນດີໃຈ...

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 27” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

274. ພູເຂົາຊີໂອນເອີຍ! ຈົ່ງປິຕິຍືນດີເຖິດ! ພູເຂົາຊີໂອນເອີຍ! ຈົ່ງຮ້ອງເພງອອກມາ!
ເຮົາໄດ້ກັບຄືນມາດ້ວຍຄວາມມີໄຊ, ເຮົາໄດ້ກັບຄືນມາດ້ວຍໄຊຊະນະ! ທຸກໆຄົນ!
ຈົ່ງຟ້າວລຽນແຖວຢ່າງເປັນລະບຽບ! ສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດເອີຍ! ຕອນນີ້ຈົ່ງພາກັນຢຸດນຶ່ງ
ເນື່ອງຈາກຕົວຕົນຂອງເຮົາກຳລັງຜະເຊີນກັບຈັກກະວານທັງໝົດ ແລະ
ປະກົດຕົວຢູ່ທິດຕາເວັນອອກຂອງໂລກ! ຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະບໍ່ຄູ່ເຂົ້າລົງເພື່ອນະມັດສະການ?
ຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະບໍ່ເອີ້ນເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ? ຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະບໍ່ແນມເບິ່ງດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບບູຊາ?
ຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະບໍ່ສັນລະເສີນ? ຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະບໍ່ມີຄວາມປິຕິຍືນດີ?
ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຈະໄດ້ຍືນສຽງຂອງເຮົາ ແລະ ບຸດຊາຍຂອງເຮົາຈະຢູ່ລອດໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ!
ພູເຂົາແມ່ນ້ຳ ແລະ ທຸກສິ່ງຈະເຊີດຊູຢ່າງບໍ່ຈົບສິ້ນ ແລະ ໂດດໄປມາຢ່າງບໍ່ຢຸດເຊົາ. ໃນເວລານີ້,
ບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະຖອຍຫຼັງ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານ.
ນີ້ແມ່ນການກະທຳທີ່ມະຫັດສະຈັນຂອງເຮົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ມັນແມ່ນພະລັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ! ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງເຄົາລົບບູຊາເຮົາໃນໃຈຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ
ແລະ ຫຼາຍໄປກວ່ານີ້ ແມ່ນເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງສັນລະເສີນເຮົາ!
ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍສູງສຸດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງທຶກພັນປີຂອງເຮົາ ແລະ
ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ບັນຍັດໄວ້. ຈະບໍ່ມີຄົນໃດ ຫຼື ວັດຖຸໃດ ຫຼື
ເຫດການໃດທີ່ຈະກ້າລຸກຂຶ້ນເພື່ອຂັດຂືນເຮົາ ຫຼື ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ.
ປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງເຮົາຈະລົງໄຫຼໄປພູເຂົາຂອງເຮົາ (ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື
ໂລກທີ່ເຮົາຈະສ້າງຂຶ້ນພາຍຫຼັງ) ແລະ ພວກເຂົາຈະອ່ອນນ້ອມຕໍ່ໜ້າເຮົາ ຍ້ອນເຮົາມີຄວາມສະຫງ່າ
ແລະ ມີການພິພາກສາ ແລະ ເຮົາຖືສິດອຳນາດ. (ນີ້ໝາຍເຖິງເວລາທີ່ເຮົາຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ.
ເຮົາຍັງມີສິດອຳນາດໃນເນື້ອໜັງ ແຕ່ຍ້ອນຂໍ້ຈຳກັດຂອງເວລາ ແລະ
ສະຖານທີ່ບໍ່ສາມາດຢູ່ເໝືອເນື້ອໜັງໄດ້ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີຢ່າງສົມບູນ. ເຖິງເຮົາຈະໄດ້ຮັບບຸດຊາຍກົກໃນເນື້ອໜັງ
ແຕ່ກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີ. ເມື່ອເຮົາໄດ້ກັບຄືນໄປພູເຂົາຊີໂອນ ແລະ
ປ່ຽນແປງການປະກົດຕົວຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຮົາໄດ້ຖືສິດອຳນາດ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື
ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມສະຫງ່າລາສີ). ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະຍາກສຳລັບເຮົາ.
ທຸກສິ່ງຈະຖືກທຳລາຍດ້ວຍພຣະທຳຈາກປາກຂອງເຮົາ ແລະ ທຸກສິ່ງຈະມີຊີວິດ ແລະ
ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນດ້ວຍພຣະທຳຈາກປາກຂອງເຮົາ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນພະລັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ

ແລະ ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນສິດອຳນາດຂອງເຮົາ. ຍ້ອນເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍພະລັງ ແລະ ອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍສິດອຳນາດ ເຊິ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າທີ່ຈະຂັດຂວາງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ມີໄຊເໝືອນທຸກສິ່ງແລ້ວ ແລະ ເຮົາໄດ້ເອົາຊະນະບຸດຊາຍແຫ່ງການກະບົດທຸກຄົນແລ້ວ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 120” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

275. ພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດຊາດ; ບໍ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເລື້ອຍມາ ຫຼື ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ມວນມະນຸດດັ່ງຄົນທີ່ພຣະອົງຮັກຫຼາຍທີ່ສຸດ ຫຼື ດັ່ງທີ່ມະນຸດອາດຈະເວົ້າວ່າ ເປັນສຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຂອງຫຼິ້ນຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າພຣະອົງແມ່ນພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ມະນຸດແມ່ນການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ, ເຊິ່ງຟັງເບິ່ງຄືກັບວ່າ ມີຄວາມແຕກຕ່າງເລັກນ້ອຍໃນຕຳແໜ່ງ, ຄວາມຈິງກໍຄື ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳເພື່ອມະນຸດແມ່ນໄກຈາກຄວາມສຳພັນໃນລັກສະນະນີ້ຫຼາຍ. ພຣະເຈົ້າຮັກມະນຸດ, ດູແລມະນຸດ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ມະນຸດຊາດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ໃນໃຈຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກວ່າ ນີ້ແມ່ນພາລະກິດເພີ່ມເຕີມ ຫຼື ບາງສິ່ງທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມເຊື່ອຖືທີ່ສຸດ ແລະ ພຣະອົງກໍບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ ການຊ່ວຍຊີວິດມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ການສະໜອງໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ ປະທານທຸກສິ່ງໃຫ້ພວກເຂົາແມ່ນການປະກອບສ່ວນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ມວນມະນຸດ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ສະໜອງໃຫ້ມະນຸດຢ່າງງົບງຽມດ້ວຍວິທີຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ຜ່ານທາດແທ້ຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ດ້ວຍສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ບໍ່ວ່າມະນຸດໄດ້ຮັບການສະໜອງ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພຣະອົງຫຼາຍສ່ຳໃດ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຄິດໃສ່ໃຈ ຫຼື ພະຍາຍາມຫວັງໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນ. ນີ້ໄດ້ຖືກກຳນົດໂດຍທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງເປັນການສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງອີກດ້ວຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

276. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງອົດທົນຕໍ່ຫຼາຍໆຄຳຄຶນທີ່ອຶດຫຼັບອຶດນອນ ເພື່ອພາລະກິດຂອງມະນຸດຊາດ. ຈາກຈຸດສູງຫາຈຸດຕ່ຳສຸດ, ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດລົງມາສູ່ນາຣົກເທິງດິນທີ່ມະນຸດອາໄສຢູ່ ເພື່ອໃຊ້ເວລາຂອງພຣະອົງຢູ່ກັບມະນຸດ ໂດຍທີ່ບໍ່ເຄີຍຈົ່ມກ່ຽວກັບຄວາມຊົ່ວຊ້າໃນທຳມະການມະນຸດ, ບໍ່ເຄີຍຕຳໜິຕິເຕືອນມະນຸດຍ້ອນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຂົາ ແຕ່ໄດ້ອົດທົນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍທີ່ສຸດ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍຕົວເອງ. ພຣະເຈົ້າຈະເປັນຂອງນາຣົກໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຈະສາມາດໃຊ້ຊີວິດຂອງພຣະອົງຢູ່ນາຣົກໄດ້ແນວໃດ? ແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດ ເພື່ອວ່າ

ມະນຸດຊາດທັງມວນຈະສາມາດຊອກຫາຄວາມສະຫງົບໃຫ້ໄວຂຶ້ນ,
 ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ອົດທົນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍ ແລະ
 ໄດ້ທົນທຸກຕໍ່ຄວາມບໍ່ອຸຕິທຳໃນການສະເດັດມາແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນ “ນາຣົກ” ແລະ
 “ແດນມໍລະນະ” ດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຖ້ຳເສືອ ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ຟັ້ນ.
 ແລ້ວມະນຸດມີຄຸນສົມບັດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຂົາມີເຫດຜົນຫຍັງ
 ທີ່ຈະຈົ່ມວ່າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ? ເຂົາສາມາດກ້າທີ່ຈະເບິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
 ພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນໄດ້ສະເດັດມາດິນແດນແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ສົກກະບົກທີ່ສຸດແຫ່ງນີ້ ແລະ
 ບໍ່ເຄີຍລະບາຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຈົ່ມວ່າກ່ຽວກັບມະນຸດເລີຍ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ
 ພັດຍອມຮັບເອົາການທຳລາຍລ້າງ^[1] ແລະ ການກົດຂີ່ຂອງມະນຸດຢ່າງງຽບ.
 ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍທີ່ຈະຕອບໂຕ້ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນຂອງມະນຸດ,
 ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ
 ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຢ່າງບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ;
 ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດທີ່ມະນຸດຕ້ອງການໂດຍບໍ່ມີການຈົ່ມວ່າ: ການສັ່ງສອນ,
 ການໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ, ການດຳເນີນຕີເຕືອນ, ການເຮັດໃຫ້ພຣະທຳບໍລິສຸດ, ການກ່າວເຕືອນ,
 ການແນະນຳ, ການປອບໃຈ, ການຕັດສິນ ແລະ ການເປີດເຜີຍ.
 ມີບາດກ້າວໃດແດ່ຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດເພື່ອຊີວິດຂອງມະນຸດ? ເຖິງວ່າ
 ພຣະອົງຈະໄດ້ກຳຈັດໂອກາດ ແລະ ຊາຕາກຳຂອງມະນຸດ
 ແຕ່ມີບາດກ້າວໃດແດ່ທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊາຕາກຳຂອງມະນຸດ?
 ມີສິ່ງໃດໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ໄດ້ເພື່ອການຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ? ມີສິ່ງໃດໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ
 ທີ່ບໍ່ໄດ້ເພື່ອການປົດປ່ອຍມະນຸດຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານນີ້ ແລະ ຈາກການກົດຂີ່ຂອງອຳນາດມືດ
 ທີ່ມືດດຳຄືກັບກາງຄືນ? ມີສິ່ງໃດໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອມະນຸດ?
 ໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຄືກັນກັບຄວາມຮັກຂອງມານດາ?
 ໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈຫົວໃຈທີ່ກະຕືລືລົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (9)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

277. ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາຈາກໂລກ ແລະ
 ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອເຜີດເຜີນກັບໂລກ.
 ສະຖານທີ່ການປະຕິບັດພາລະກິດຈະເປີດເຜີຍອຸປະນິເສດຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດກໍຄືສະຖານທີ່ພຣະອົງກຳເນີດ. ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນດິນແດນທີ່ບໍລິສຸດ ຫຼື
 ສົກກະບົກ ແລະ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ໃສ, ພຣະອົງກໍບໍລິສຸດ.
 ທຸກສິ່ງໃນແຜ່ນດິນໂລກຖືກສ້າງໂດຍພຣະອົງ;
 ພຽງແຕ່ວ່າທຸກສິ່ງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
 ທຸກສິ່ງກໍຍັງເປັນຂອງພຣະອົງ; ພວກມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງມາສູ່ດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ
 ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ;
 ພຣະອົງພຽງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື
 ພຣະອົງອົດກັ້ນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແບບນີ້ໃນການຊ່ວຍຜູ້ຄົນ
 ໃຫ້ລອດພົ້ນໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກນີ້.
 ການເຮັດແບບນີ້ກໍເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງ.
 ສິ່ງທີ່ພາລະກິດດັ່ງກ່າວສະແດງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນກໍຄືອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ມັນຍັງສາມາດສະແດງເຖິງຄວາມເລີດລ້ຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ດີກວ່າ. ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
 ຄວາມທ່ຽງທຳຂອງພຣະອົງຖືກສະແດງຜ່ານຄວາມລອດພົ້ນຂອງກຸ່ມຄົນທີ່ຕ່ຳຕ້ອຍທີ່ຄົນອື່ນລ້ຽງ
 ງດ. ການເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກບໍ່ໄດ້ພິສູດເລີຍວ່າພຣະອົງຕ່ຳຕ້ອຍ;
 ມັນພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດຂອງພຣະອົງໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
 ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງທີ່ພຣະອົງມີໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ. ຍິ່ງພຣະອົງເຮັດແບບນີ້,
 ມັນຍິ່ງເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ
 ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ ແລະ ຊອບທຳ.
 ເຖິງແມ່ນພຣະອົງເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ
 ເຖິງແມ່ນພຣະອົງດຳລົງຊີວິດກັບຄົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກ
 ເໝືອນກັບທີ່ພຣະເຢຊູດຳລົງຊີວິດກັບຄົນບາບໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ,
 ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມວນມະນຸດຊາດບໍ່?
 ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນັ້ນເພື່ອມະນຸດຊາດຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ່?
 ສອງພັນປີກ່ອນ ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດກັບຄົນບາບເປັນເວລາຫຼາຍປີ. ນັ້ນກໍເພື່ອການໂຖ່ບາບ.
 ໃນບັດຈຸບັນ, ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດກັບກຸ່ມຄົນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ຕ່ຳຕ້ອຍ.
 ນີ້ແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ. ພາລະກິດທັງໝົດບໍ່ແມ່ນເພື່ອພວກເຈົ້າ, ມະນຸດທັງຫຼາຍບໍ່?
 ຖ້າມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງດຳລົງຊີວິດ ແລະ
 ທົນທຸກກັບຄົນບາບເປັນເວລາຫຼາຍປີຫຼັງຈາກທີ່ເກີດໃນຮາງຫຍ້າ?
 ແລ້ວຖ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ,
 ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກັບຄືນມາເປັນເນື້ອໜັງເປັນຄັ້ງທີສອງ,
 ເກີດໃນດິນແດນນີ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຜີຮ້າຍລຸມນຸມກັນ ແລະ
 ດຳລົງຊີວິດກັບຄົນທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊິສັດບໍ່?
 ມີພາລະກິດໃດແດ່ຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອມະນຸດຊາດ?
 ມີພາລະກິດໃດທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າ? ພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ປຸງແບງບໍ່ໄດ້!
 ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປີດເປື້ອນໂດຍຄວາມສົກກະປົກ
 ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ມາສູ່ດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ; ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າ

ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບມະນຸດຊາດແມ່ນບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເລີຍ, ການທົນທຸກ ແລະ ຄວາມອັບອາຍທີ່ພຣະອົງອົດກັ້ນກໍຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ!

ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງທົນທຸກກັບຄວາມອັບອາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງເພື່ອພວກເຈົ້າທຸກຄົນ ແລະ ເພື່ອໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າ? ແທນທີ່ພຣະອົງຈະຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ລູກຊາຍຂອງຄອບຄົວທີ່ຮັ່ງມີ ແລະ ມີອຳນາດ, ແຕ່ພຣະອົງເນັ້ນຊ່ວຍເຫຼືອຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກຄົນອື່ນດູກູກ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງບໍ່? ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຊອບທໍາຂອງພຣະອົງບໍ່?

ພຣະອົງຈະເລືອກເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ທົນທຸກກັບຄວາມອັບອາຍທັງໝົດເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ.

ພຣະເຈົ້າເປັນຈິງຫຼາຍ, ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ເປັນຈິງ. ພາລະກິດທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຕາມຕົວຈິງບໍ່?

ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ໃສ່ຮ້າຍພຣະອົງ ແລະ ເວົ້າວ່າພຣະອົງນັ່ງຮ່ວມໃຕະກັບຄົນບາບ, ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເຍາະເຍັ້ຍພຣະອົງ ແລະ

ເວົ້າວ່າພຣະອົງດໍາລົງຊີວິດຮ່ວມກັບລູກຊາຍແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກ, ວ່າພຣະອົງດໍາລົງຊີວິດຢູ່ກັບຄົນທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດ, ພຣະອົງກໍຍັງອຸທິດຕົນເອງຢ່າງບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ເຖິງຢ່າງນັ້ນພຣະອົງກໍຍັງຖືກປະຕິເສດໃນທຳມະການມະນຸດຊາດ.

ການທົນທຸກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບບໍ່ຫຼາຍກວ່າຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຫຼາຍກວ່າລາຄາທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສໍາຄັນຂອງການຊ່ວຍເຊື່ອສາຍຂອງໂມອາບໃຫ້ລອດພົ້ນ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

278.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງມາຢູ່ໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຄົນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ເສື່ອມຊາມເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນກຸ່ມນີ້ສົມບູນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພຽງແຕ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອໃຊ້ຊີວິດ ແລະ ກິນຢູ່ທຳມະການຜູ້ຄົນ, ເພື່ອນໍາພາຜູ້ຄົນ ແລະ ເພື່ອສະໜອງສິ່ງທີ່ຄົນຕ້ອງການເທົ່ານັ້ນ. ສໍາຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດອັນໃຫຍ່ຫຼວງແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະ ເອົາຊະນະຄົນເສື່ອມຊາມທີ່ເຫຼືອທົນເຫຼົ່ານີ້.

ພຣະອົງໄດ້ລົງມາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເພື່ອຊ່ວຍຄົນເສື່ອມຊາມເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ລອດ ພົ້ນ, ເພື່ອວ່າທຸກຄົນອາດຖືກປ່ຽນແປງ ແລະ ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່. ຄວາມຍາກລໍາບາກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າທົນທຸກນັ້ນບໍ່ແມ່ນມີແຕ່ຄວາມຍາກລໍາບາກທີ່ພຣະເຈົ້າ ຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດທົນທຸກເທົ່ານັ້ນ,

ແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ທົນທຸກກັບການອັບອາຍຢ່າງໜັກ, ພຣະອົງຖ່ອມຕົນ ແລະ ປິດບັງຕົວເອງຫຼາຍ ຈົນວ່າພຣະອົງກາຍມາເປັນຄົນທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຮັບເອົາຮູບຮ່າງຂອງເນື້ອໜັງ

ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະໄດ້ເຫັນວ່າພຣະອົງມີຊີວິດແບບມະນຸດທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ ແລະ ມີຄວາມຕ້ອງການຄືມະນຸດທົ່ວໄປ.

ນີ້ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຖອມຕົວພຣະອົງລົງຢູ່ໃນຂັ້ນໃດໜຶ່ງ.

ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຮັບຮູ້ໃນເນື້ອໜັງ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງນັ້ນສູງສົ່ງ ແລະ ອຶ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ, ແຕ່ພຣະອົງໃຊ້ຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດທົ່ວໄປຄົນໜຶ່ງ

ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຍັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ.

ຄວາມສາມາດ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ຄວາມຮູ້ສຶກ, ຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ຄູ່ຄວນແທ້ໆທີ່ຈະຮັບເອົາພາລະກິດ ແບບນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ຄູ່ຄວນທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກເຊັ່ນນັ້ນເພື່ອພວກເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າອຶ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ. ພຣະອົງມີລິດທານຸພາບສູງສຸດ, ສ່ວນຜູ້ຄົນນັ້ນແມ່ນຕຳຕ້ອຍຫຼາຍ, ແຕ່ພຣະອົງກໍຍັງປະຕິບັດພາລະກິດກັບພວກເຂົາ.

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດເພື່ອພຽງສະໜອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ, ເພື່ອກ່າວກັບຜູ້ຄົນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນກັບຜູ້ຄົນອີກດ້ວຍ. ພຣະເຈົ້າຖອມຕົວຫຼາຍ, ໜ້າຮັກຫຼາຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງບັນດາຜູ້ທີ່ໃສ່ໃຈການປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

279. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພຣະອົງເຮັດວ່າງເປົ່າ. ພຣະເຈົ້າມາຢູ່ທຳມະກາງມະນຸດ, ຖ້ອມຕົວລົງມາເປັນບຸກຄົນທຳມະດາ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຈາກໄປຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດສ່ວນໃດໜຶ່ງປະໄວ້ພຽງແຕ່ການປະຕິບັດສ່ວນ ໜຶ່ງຂອງພາລະກິດ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳສອງສາມຂໍ້; ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງມາຢູ່ທຳມະກາງມະນຸດແທ້ໆເພື່ອຜະເຊີນກັບການທົນທຸກໃນໂລກ.

ພຣະອົງຈ່າຍລາຄາດ້ວຍປະສົບການແຫ່ງການທົນທຸກຂອງພຣະອົງເອງເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງສຳລັບມະນຸດຊາດ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງບໍ່?

ພໍ່ແມ່ອາດຊຳລະລາຄາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເພື່ອເຫັນແກ່ລູກຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ສິ່ງນີ້ກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄວາມຈິງໃຈຂອງພວກເຂົາ. ໃນການເຮັດແບບນີ້, ແນ່ນອນ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈິງໃຈ ແລະ ຊື່ສັດທີ່ສຸດຕໍ່ມະນຸດຊາດ.

ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຊື່ສັດ; ພຣະອົງເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງເວົ້າ ແລະ

ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ພຣະອົງເຮັດກໍບັນລຸຜົນ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດເພື່ອມະນຸດແມ່ນຈິງໃຈ.

ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ກ່າວພຣະຄຳເທົ່ານັ້ນ; ເມື່ອພຣະອົງເວົ້າວ່າພຣະອົງຈະຈ່າຍລາຄາ, ພຣະອົງກໍຈ່າຍລາຄາແທ້ໆ. ເມື່ອພຣະອົງເວົ້າວ່າພຣະອົງຈະຮັບເອົາການທົນທຸກຂອງມະນຸດຊາດ

ແລະ ທົນທຸກແທນພວກເຂົາ, ພຣະອົງກໍມາດຳລົງຊີວິດຢູ່ທຳມະກາງພວກເຂົາແທ້ໆ, ສຳຜັດ ແລະ

ປະສົບກັບການທົນທຸກນີ້ເປັນການສ່ວນຕົວ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຈັກກະວານກໍຈະຮັບຮູ້ວ່າ

ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ຊອບທຳ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນເປັນຈິງ:

ນີ້ຄືສ່ວນ ຂອງຫຼັກຖານທີ່ມີພະລັງ. ນອກຈາກນັ້ນ, ມະນຸດຊາດຈະມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ສວຍງາມໃນອະນາຄົດ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຍັງຄົງຢູ່ກໍຈະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາຈະຍົກຍ້ອງວ່າການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດຳເນີນຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ ມະນຸດຊາດຢ່າງແທ້ຈິງ. ແກ່ນແທ້ແຫ່ງຄວາມສວຍງາມ ແລະ ຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ໃນຄວາມສຳຄັນແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ໃນເນື້ອໜັງ. ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນຈິງໃຈ; ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ພຣະອົງເວົ້າແມ່ນຈິງຈັງ ແລະ ຊື່ສັດ. ດ້ວຍທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາເຮັດ, ພຣະອົງເຮັດມັນແທ້ໆ ແລະ ເມື່ອຈຳລາຄາ, ພຣະອົງກໍຈຳລັບມັນແທ້ໆ; ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ກ່າວພຣະຄຳ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳ; ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊື່ສັດ.

(“ລັກສະນະທີ່ສອງແຫ່ງຄວາມສຳຄັນຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ”

ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

280. ພຣະເຈົ້າຟິຈາລະນາກໍລະນີນີ້ໃນການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນເໝືອນກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ. ພຣະອົງເຮັດສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ພຽງແຕ່ດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍລັກສະນະທີ່ບັງເອີນຢ່າງແນ່ນອນ, ພຣະອົງເຮັດທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍແຜນການ, ດ້ວຍເປົ້າໝາຍ, ດ້ວຍມາດຕະຖານ ແລະ ດ້ວຍຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ມັນຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ພາລະກິດນີ້ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນແມ່ນມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງສຳລັບທັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ. ບໍ່ວ່າພາລະກິດຈະຍາກສຳໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າອຸປະສັກຈະໃຫຍ່ສຳໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະອ່ອນແອສຳໃດກໍຕາມ ຫຼື ຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດຊາດຈະຮ້າຍແຮງສຳໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີຫຍັງໃນສິ່ງນີ້ທີ່ຍາກສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຕົນເອງບໍ່ຫວ່າງ,

ເສຍສະຫຼະຄວາມພະຍາຍາມອັນເຈັບປວດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເອງຕ້ອງການປະຕິບັດສະເໝີ. ພຣະອົງຍັງຈັດກຽມທຸກສິ່ງ ແລະ ໃຊ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງເໝືອນທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນ ແລະ ທຸກພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ບໍ່ມີຫຍັງໃນສິ່ງນີ້ທີ່ເຄີຍຖືກເຮັດມາກ່ອນ. ນີ້ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ວິທີການເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຈຳລາຄາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແບບນີ້ ສຳລັບໂຄງການອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນນີ້. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດນີ້, ພຣະອົງສຳແດງ ແລະ ເປີດເຜີຍຄວາມພະຍາຍາມອັນເຈັບປວດຂອງພຣະອົງ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ, ສະຕິບັນຍາ ແລະ ລິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກດ້ານໃນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ

ໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດທີ່ອລະໜ້ອຍໂດຍບໍ່ມີການສະຫງວນໃດໆ. ພຣະອົງເປີດເຜີຍ ແລະ
ສະແດງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ດັ່ງທີ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດມາກ່ອນ. ສະນັ້ນ ໃນຈັກກະວານທັງປວງ
ນອກຈາກຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຈະຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນແລ້ວ
ກໍບໍ່ມີສິ່ງມີຊີວິດໃດທີ່ໄດ້ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າແບບນີ້,
ທີ່ມີຄວາມສຳພັນຢ່າງສະໜິດສະໜົມກັບພຣະອົງແບບນີ້. ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ,
ມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດ;
ພຣະອົງເຊີດຊູມະນຸດຊາດນີ້ເໝືອນສິ່ງອື່ນໃດ;
ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ຈ່າຍລາຄາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບພວກເຂົາ ແລະ
ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຖືກພວກເຂົາທຳຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ,
ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມພວກເຂົາ ແລະ ສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງບໍ່ອິດເມື່ອຍ,
ໂດຍບໍ່ມີຄຳຕໍ່ວ່າ ຫຼື ຄວາມເສຍໃຈ. ນີ້ກໍຄືພຣະອົງຮູ້ວ່າ ໃນອີກບໍ່ດົນ
ຜູ້ຄົນກໍຈະຕື່ນຕົວຕໍ່ການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖືກດົນບັນດານດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,
ຮັບຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງ ແລະ ກັບຄືນສູ່ຂ້າງຂອງພຣະອົງ...

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

281. ເມື່ອເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຄິດ ແລະ ທຳທີ່ຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດຊາດຢ່າງແທ້ຈິງ,
ເມື່ອເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ
ຄວາມກັງວົນຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບສິ່ງຖືກສ້າງແຕ່ລະຢ່າງ,
ເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມອຸທິດ ແລະ
ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງ. ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ,
ເຈົ້າກໍຈະໃຊ້ສອງຄຳເວົ້າເພື່ອບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.
ແມ່ນຫຍັງຄືສອງຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານັ້ນ? ບາງຄົນເວົ້າວ່າ “ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ” ແລະ ບາງຄົນເວົ້າວ່າ “ໃຈບຸນ”.
ໃນສອງຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້, “ໃຈບຸນ”
ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໜ້ອຍທີ່ສຸດ.
ນີ້ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ຜູ້ຄົນໃຊ້ເພື່ອບັນຍາຍເຖິງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເອື້ອເຜື້ອເພື່ອແຜ່ ຫຼື ໃຈກວ້າງ.
ເຮົາກຽດຊັງຄຳເວົ້ານີ້, ຍ້ອນມັນໝາຍເຖິງການດຳເນີນການກຸສົນໂດຍບໍ່ມີເປົ້າໝາຍ,
ໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າ, ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຫຼັກການ. ມັນຄືນິໄສໃຈຄໍທີ່ອ່ອນໄຫວໄດ້ງ່າຍເກີນໄປ
ເຊິ່ງເປັນສິ່ງບົກກະຕິສຳລັບຄົນທີ່ໂງ່າຈ້າ ແລະ ສັບສົນ.
ເມື່ອຄຳເວົ້ານີ້ຖືກໃຊ້ເພື່ອບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນ
ມີຄວາມໝາຍໃນທາງໝົນປະໝາດ ຢ່າງຫຼີກຫຼ່ຽງບໍ່ໄດ້. ໃນນີ້
ເຮົາມີສອງຄຳເວົ້າທີ່ບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມຍິ່ງກວ່າ.
ພວກມັນແມ່ນຫຍັງ? ຄຳທຳອິດແມ່ນ “ມະຫາສານ”. ຄຳເວົ້ານີ້ບໍ່ເຮັດໃຫ້ຈິດຈຳໄດ້ບໍ່?
ຄຳທີສອງແມ່ນ “ກວ້າງໃຫຍ່”.

ມັນມີຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຮົາໃຊ້ເພື່ອບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເວົ້າຕາມຕົວອັກສອນ, “ມະຫາສານ” ບັນຍາຍເຖິງປະລິມານ ຫຼື ສະມັດຖະພາບຂອງສິ່ງໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງວ່າສິ່ງນັ້ນຈະໃຫຍ່ສ່ຳໃດ, ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດສຳຜັດ ແລະ ເຫັນໄດ້. ນີ້ກໍ່ຍ້ອນມັນມີຢູ່, ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດມອບແນວຄິດໃນວິທີທີ່ຂ້ອນຂ້າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນຈິງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເບິ່ງມັນຈາກທັດສະນະສອງ ຫຼື ສາມມິຕິ, ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຈົນຕະນາການເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງມັນ, ຍ້ອນມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມີຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ ໃນລັກສະນະທີ່ເປັນຈິງ. ເຖິງແມ່ນການໃຊ້ຄຳວ່າ “ມະຫາສານ” ເພື່ອບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກຄືກັບພະຍາຍາມບອກປະລິມານຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ, ມັນຍັງໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ສາມາດບອກປະລິມານໄດ້. ເຮົາເວົ້າວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດບອກປະລິມານໄດ້ ຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ວ່າງເປົ່າ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນເລື່ອງເລົ່າລື. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກສິ່ງພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າມີຮ່ວມກັນ, ເປັນສິ່ງທີ່ສິ່ງມີຊີວິດທັງປວງໄດ້ຮັບໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ແລະ ຈາກທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສຳຜັດມັນໄດ້, ຄວາມຮັກນີ້ກໍ່ນຳການບຳລຸງລ້ຽງ ແລະ ຊີວິດມາສູ່ທຸກສິ່ງເມື່ອມັນຖືກເປີດເຜີຍໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ພວກເຂົານັບ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບໃນທຸກນາທີທີ່ຜ່ານໄປ. ເຮົາເວົ້າວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດບອກປະລິມານໄດ້ ຍ້ອນຄວາມລຶກລັບທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງ ແລະ ບຳລຸງລ້ຽງທຸກຢ່າງແມ່ນສິ່ງທີ່ຍາກສຳລັບມະນຸດຈະຢັ່ງເຖິງໄດ້ ເຊັ່ນດຽວກັບຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບສິ່ງທັງປວງ ແລະ ໂດຍສະເພາະແມ່ນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນສຳລັບມະນຸດຊາດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກເລືອດ ແລະ ນ້ຳຕາທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ຖອກເທສຳລັບມະນຸດຊາດ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຢັ່ງເຖິງ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມເລິກ ຫຼື ນ້ຳໜັກຂອງຄວາມຮັກທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງມີສຳລັບມະນຸດຊາດ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ. ການບັນຍາຍວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າມະຫາສານແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນຄຸນຄ່າ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມກວ້າງຂອງມັນ ແລະ ຄວາມຈິງຂອງການເປັນຢູ່ຂອງມັນ. ມັນຍັງແມ່ນເພື່ອຜູ້ຄົນຈະສາມາດຢັ່ງເຖິງຄວາມໝາຍຕົວຈິງຂອງຄຳວ່າ “ພຣະຜູ້ສ້າງ” ໄດ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງອີ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈອັນເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງ ຄຳວ່າ: “ການເນລະມິດສ້າງ”. ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວ ຄຳວ່າ “ກວ້າງໃຫຍ່” ບັນຍາຍເຖິງຫຍັງ? ໂດຍທົ່ວໄປ ມັນແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອບັນຍາຍເຖິງມະຫາສະໝຸດ ຫຼື ຈັກກະວານ, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ:

“ຈັກກະວານທີ່ກວ້າງໃຫຍ່” ຫຼື “ມະຫາສະໝຸດທີ່ກວ້າງໃຫຍ່”. ຄວາມກວ້າງຂວາງ ແລະ ຄວາມເລິກທີ່ງຽບຂອງຈັກກະວານແມ່ນຢູ່ເໝືອຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ; ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຈັບເອົາຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ, ບາງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກເຖິງການຍົກຍ້ອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ຄວາມລຶກລັບ ແລະ ຄວາມເລິກເຊິ່ງຂອງມັນແມ່ນເບິ່ງເຫັນໄດ້, ແຕ່ຢູ່ເໝືອການເອື້ອມເຖິງ. ເມື່ອເຈົ້າຄິດເຖິງມະຫາສະໝຸດ, ເຈົ້າກໍຄິດເຖິງຄວາມກວ້າງຂອງມັນ, ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າໄຮ້ຂອບເຂດ ແລະ ເຈົ້າກໍສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມລຶກລັບຂອງມັນ ແລະ ຄວາມສາມາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງມັນທີ່ຈະບັນຈຸສິ່ງຕ່າງໆ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາໃຊ້ຄຳວ່າ “ກວ້າງໃຫຍ່” ເພື່ອບັນຍາຍເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ມັນລ້ຳຄ່າສຳໃດ, ເພື່ອຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສວຍງາມທີ່ເລິກເຊິ່ງຂອງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ວິດອຳນາດແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ ບົກຄຸມຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ເຮົາໃຊ້ຄຳນີ້ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມບໍລິສຸດຂອງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ກຽດສັກສີ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດທຳທາຍໄດ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຖືກເປີດເຜີຍອອກຜ່ານຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

282. ມີບາງສິ່ງໃນທາດແທ້ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ອາດເບິ່ງຂ້າມໄດ້ງ່າຍ, ບາງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ຄົນອື່ນບໍ່ມີ, ລວມເຖິງຄົນອື່ນໆທີ່ຄິດວ່າເປັນຄົນໃຫຍ່ໂຕ, ເປັນຄົນດີ ຫຼື ເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ມັນຄືຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ, ເຈົ້າອາດຄິດວ່າເຈົ້າເອງກໍເປັນຄົນບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເຊັ່ນກັນ ຍ້ອນວ່າເມື່ອເວົ້າເຖິງລູກໆຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຕໍ່ລອງ ຫຼື ຖຽງກັບພວກເຂົາ, ຫຼື ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າເອງກໍເປັນຄົນບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເຊັ່ນກັນເມື່ອເວົ້າເຖິງພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຄິດແນວໃດກໍຕາມ, ຢ່າງໜ້ອຍເຈົ້າກໍມີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບຄຳວ່າ “ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ” ແລະ ຄິດວ່າມັນເປັນດ້ານບວກ, ການເປັນຄົນບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເປັນສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງຫຼາຍ. ເມື່ອເຈົ້າເປັນຄົນບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ, ເຈົ້ານັບຖືຕົວເອງຢ່າງສູງ. ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ, ທຳມະກາງທຸກຄົນ, ເຫດການ, ວັດຖຸ ແລະ ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແບບນີ້? ຍ້ອນວ່າມະນຸດເຫັນແກ່ຕົວເກີນໄປ! ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້? ມະນຸດອາໄສຢູ່ໃນໂລກວັດຖຸ. ເຈົ້າອາດຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນ ແລະ ຮູ້ຄຸນຄ່າວ່າພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ກັບເຈົ້າຫຼາຍສຳໃດ, ຮັກເຈົ້າ ແລະ ສະແດງຄວາມຫວັງໃຍເຈົ້າສຳໃດ. ແລ້ວເຈົ້າເຫັນຫຍັງ? ເຈົ້າເຫັນຜົນອົງຮ່ວມສາຍເລືອດຂອງເຈົ້າທີ່ຮັກເຈົ້າ ແລະ ຫຼົງໄຫຼໃນຕົວເຈົ້າ.

ເຈົ້າເຫັນສິ່ງທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າໃສ່ໃຈຄົນ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮັກ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ ຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງມະນຸດ. ແນວໃດກໍຕາມ, ຄົນ “ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ” ດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ເຄີຍກັງວົນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ປະທານຊີວິດໃຫ້ກັບພວກເຂົາ.

ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະເຈົ້າ, ຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງມະນຸດກາຍເປັນຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ໜ້າລັງກຽດທີ່ສຸດ. ຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວທີ່ມະນຸດເຊື່ອແມ່ນຫວ່າງເປົ້າ ແລະ ບໍ່ເປັນຈິງ, ເຈືອບົນ, ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງມະນຸດແມ່ນເພື່ອຕົວພວກເຂົາເອງ, ໃນຂະນະທີ່ຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການເປີດເຜີຍທີ່ແທ້ຈິງເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ.

ມັນແມ່ນຍ້ອນຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເອງທີ່ມະນຸດຖືກສະໜອງໂດຍພຣະອົງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ພວກເຈົ້າອາດບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າໃນມື້ນີ້ ແລະ ເປັນພຽງການຖືກຫົວເຫັນດີ, ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າພະຍາຍາມເຫັນຄຸນຄ່າຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຄົ້ນພົບສິ່ງນີ້ຢ່າງບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາ: ທ່າມກາງທຸກຄົນ, ເລື່ອງ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າສາມາດສ້າງຜັດໃນໂລກນີ້,

ມີພຽງຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ເປັນຮູບປະທຳ, ຍ້ອນວ່າມີພຽງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າແບບບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ບໍ່ມີມົນທົນ. ນອກຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ຄົນອື່ນໆທີ່ເອີ້ນວ່າ ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແມ່ນພາກັນຕັ້ງຕິເຮັດ, ເຮັດແບບຜິວຜີນ ແລະ ບໍ່ແທ້ຈິງ; ມີຈຸດປະສົງ, ມີຄວາມຕັ້ງໃຈໃດໜຶ່ງ, ມີຂໍ້ແລກປ່ຽນ ແລະ ບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການທົດສອບໄດ້. ເຈົ້າຍັງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນສົກກະປົກ ແລະ ໜ້າລັງກຽດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

283. ພຣະເຈົ້າໄດ້ດູໜົມມະນຸດຍ້ອນມະນຸດເປັນສັດຕູກັບພຣະອົງ, ແຕ່ໃນໃຈຂອງພຣະອົງ, ການດູແລ, ຄວາມຫວ່າງໃຍ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງຕໍ່ມວນມະນຸດຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງ. ແມ່ນແຕ່ເມື່ອພຣະອົງທຳລາຍມວນມະນຸດ, ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງກໍຍັງບໍ່ປ່ຽນແປງ.

ເມື່ອມວນມະນຸດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ

ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ທຳລາຍມະນຸດຊາດນີ້ດ້ວຍອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ອີງຕາມຫຼັກການຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ຍ້ອນທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຍັງສົງສານມະນຸດຢູ່ ແລະ

ເຖິງຂັ້ນຢາກໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍວິທີເພື່ອໄຖ່ບາບມວນມະນຸດເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດສືບຕໍ່ມີຊີວິດຢູ່.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ສືບຕໍ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ປະຕິເສດທີ່ຈະຍອມຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ; ນັ້ນກໍຄື

ປະຕິເສດທີ່ຈະຮັບເອົາເຈດຕະນາດີຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນຫາມະນຸດແນວໃດກໍຕາມ,

ຕັກເຕືອນພວກເຂົາ, ສະໜອງໃຫ້ພວກເຂົາ, ຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາ ຫຼື ອົດທົນຕໍ່ພວກເຂົາ, ມະນຸດກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຫຼື ເຫັນຄຸນຄ່າມັນ ແລະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈອີກດ້ວຍ. ໃນຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະອົງ,

ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ລືມທີ່ຈະປະທານຄວາມອົດທົນຢ່າງສູງຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດ, ລໍຖ້າມະນຸດຫັນປ່ຽນເສັ້ນທາງ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງເຖິງຂີດຈຳກັດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຈະເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດໂດຍບໍ່ລັງເລໃຈ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ມີໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ ແລະ

ຂະບວນການຈາກຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າວາງແຜນທຳລາຍມວນມະນຸດຈົນເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນພາລະ ກິດຂອງພຣະອົງໃນການທຳລາຍມວນມະນຸດ.

ຂະບວນການນີ້ມີຢູ່ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດຫັນປ່ຽນເສັ້ນທາງ ແລະ ນີ້ແມ່ນໂອກາດສຸດທ້າຍທີ່ພຣະເຈົ້າມີໃຫ້ກັບມະນຸດ.

ແລ້ວພຣະເຈົ້າເຮັດຫຍັງໃນຊ່ວງເວລານີ້ກ່ອນການທຳລາຍມວນມະນຸດ?

ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳພາລະກິດໃນການຕັກເຕືອນ ແລະ ແນະນຳທີ່ສຳຄັນເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ. ບໍ່ວ່າຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຈັບປວດ ແລະ ໂສກເສົ້າຫຼາຍປານໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍສືບຕໍ່ມອບການດູແລ, ຄວາມຫວ່າງໃຍ ແລະ ຄວາມເມດຕາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງໃຫ້ແກ່ມວນມະນຸດ. ພວກເຮົາເຫັນຫຍັງຈາກສິ່ງນີ້?

ພວກເຮົາເຫັນວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມວນມະນຸດນັ້ນຈິງແທ້ ແລະ ບໍ່ແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ພຣະອົງພຽງເວົ້າແຕ່ປາກ. ມັນເປັນຈິງ, ຈັບຕ້ອງໄດ້ ແລະ ໜ້າຊື່ນຊົມ, ບໍ່ໄດ້ແກ້ງເຮັດ, ບອມແບງ, ຫຼອກລວງ ຫຼື ທຳທຳເຮັດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໃຊ້ການຫຼອກລວງໃດໆ ຫຼື ສ້າງພາບຈອມປອມເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນເຫັນວ່າພຣະອົງໜ້າຮັກ.

ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍໃຊ້ພະຍານເທັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນເຫັນຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະອົງ ຫຼື ເພື່ອອວດຄວາມໜ້າຮັກ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ.

ອຸປະນິໄສດ້ານເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຄູ່ຄວນກັບຄວາມຮັກຂອງມະນຸດບໍ່?

ພວກມັນບໍ່ຄຸ້ມຄ່າທີ່ຈະນະມັດສະການບໍ່? ພວກມັນບໍ່ຄຸ້ມຄ່າທີ່ຈະຖະໜອມບໍ່? ໃນຕອນນີ້, ເຮົາຢາກຖາມພວກເຈົ້າວ່າ: ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍືນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້

ພວກເຈົ້າຄິດວ່າຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນພຽງຄຳເວົ້າທີ່ຫວ່າງເປົ່າຢູ່ເທິງໜ້າເຈ້ຍເທົ່າ ນັ້ນບໍ່? ຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພຽງຄຳເວົ້າຫວ່າງເປົ່າເທົ່ານັ້ນບໍ່? ບໍ່! ແນ່ນອນວ່າບໍ່! ອຳນາດສູງສຸດ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ຄວາມບໍລິສຸດ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກລາຍລະອຽດໃນແຕ່ລະລັກສະນະທີ່ຫຼາກຫຼາຍໃນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສາມາດພົບເຫັນຢູ່ໃນການສະແດງອອກທີ່ແທ້ຈິງທຸກຄັ້ງທີ່ພຣະອົງປະ ຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຖືກຝັງຢູ່ໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມວນມະນຸດ ແລະ ຍັງຖືກຕື່ມເຕັມ ແລະ ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນໃນທຸກຄົນອີກດ້ວຍ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າເຄີຍຮູ້ສຶກເຖິງມັນມາກ່ອນ

ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າຊົງດູແລທຸກຄົນໃນທຸກວິທີທາງທີ່ເປັນໄປໄດ້,
ໃຊ້ຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ, ສະຕິບັນຍາ ແລະ
ວິທີການຕ່າງໆເພື່ອເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈແຕ່ລະຄົນອົບອຸ່ນ ແລະ ບຸກຈິດວິນຍານຂອງແຕ່ລະຄົນ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດໂຕ້ຖຽງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

1. “ການທຳລາຍລ້າງ” ແມ່ນຖືກໃຊ້ເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດຊາດ.

ກ. ຕົ້ນສະບັບເດີມອ່ານວ່າ “ມັນເປັນສັນຍາລັກຂອງຄວາມບໍ່ສາມາດເປັນ”.

- ຂ. ຕົ້ນສະບັບເດີມອ່ານວ່າ “ພ້ອມກັບເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມບໍ່ສາມາດຖືກລ່ວງເກີນໄດ້ (ແລະ

ບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການຖືກລ່ວງເກີນ)”.

VIII ພຣະທຳກ່ຽວກັບການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ

284. ພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ ແລະ ວາງພວກເຂົາໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ນຳພາພວກເຂົາຈົນມາເຖິງບັດຈຸບັນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ຖວາຍບາບເພື່ອມະນຸດຊາດ. ສຸດທ້າຍ ພຣະອົງຍັງຕ້ອງໄດ້ເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ, ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດທັງໝົດ ແລະ ຟື້ນຟູພວກເຂົາໃຫ້ກັບຄືນສູ່ລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືການຟື້ນຟູມະນຸດຊາດໃຫ້ກັບຄືນສູ່ພາບດັ່ງເດີມ ແລະ ລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງຈະສ້າງຕັ້ງອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຟື້ນຟູລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຟື້ນຟູສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທ່າມກາງການສ້າງທັງປວງ. ຫຼັງຈາກຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ມະນຸດຊາດກໍສູນເສຍຫົວໃຈທີ່ຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງໜ້າທີ່ທີ່ສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າຄວນມີ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈິ່ງກາຍເປັນສັດຕູທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຕໍ່ມາ ມະນຸດຊາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຊາຕານ; ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີທຶນທາງທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນທ່າມກາງສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ອີ່ງບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຄວາມເຄົາລົບຍ່າເກງຂອງພວກເຂົາໄດ້. ມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາຫັນຫຼັງໃສ່ພຣະອົງ ແລະ ບູຊາຊາຕານແທນ. ຊາຕານກາຍເປັນມິ່ງຂວັນໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສູນເສຍຕຳແໜ່ງຂອງພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງເສຍຄວາມໝາຍຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ເພື່ອຟື້ນຟູຄວາມໝາຍຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຕ້ອງຟື້ນຟູລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກຳຈັດມະນຸດຊາດອອກຈາກອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ. ເພື່ອເອົາມະນຸດຄືນມາຈາກຊາຕານ, ພຣະອົງຕ້ອງຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຄ່ອຍໆຟື້ນຟູລັກສະນະ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດ ແລະ ສຸດທ້າຍ ກໍຟື້ນຟູອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ການທຳລາຍບຸດຊາຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍກໍຍັງຈະຖືກດຳເນີນຕໍ່ໄປເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າດີຂຶ້ນ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກດີຂຶ້ນ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ, ພຣະອົງກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການພຣະອົງ; ຍ້ອນພຣະອົງປາຖະໜາຟື້ນຟູໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດຊາດ,

ພຣະອົງຈະຕ້ອງຟື້ນຟູສິ່ງນັ້ນທັງໝົດ ແລະ ປາດສະຈາກການເຈືອບິນໃດໆ.
ການຟື້ນຟູສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໝາຍເຖິງການເຮັດໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການພຣະອົງ ແລະ
ເຊື້ອພັງພຣະອົງ; ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຍ້ອນພຣະອົງ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງພຣະອົງດັບສູນຍ້ອນສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ; ໝາຍຄວາມວ່າ
ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະອົງໝັ້ນຄົງໃນທຳມະກາງມະນຸດຊາດ
ໂດຍປາດສະຈາກການຕໍ່ຕ້ານຈາກບຸກຄົນໃດໆ.
ອານາຈັກທີ່ພຣະອົງປາດຖະໜາທີ່ຈະສ້າງຕັ້ງຄືອານາຈັກຂອງພຣະອົງເອງ.
ມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງປາດຖະໜາແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະນະມັດສະການພຣະອົງ,
ຜູ້ທີ່ຈະເຊື້ອພັງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ ສະແດງເຖິງຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ.
ຖ້າພຣະອົງບໍ່ຊ່ວຍມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມໃຫ້ລອດພົ້ນ,
ແລ້ວຄວາມໝາຍທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງກໍຈະສູນຫາຍໄປ;
ພຣະອົງຈະບໍ່ມີສິດອຳນາດໃນທຳມະກາງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
ອານາຈັກຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດມີຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ.
ຖ້າພຣະອົງບໍ່ທຳລາຍສັດຕູຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື້ອພັງພຣະອົງເຫຼົ່ານັ້ນ,
ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ຫຼື
ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດສ້າງຕັ້ງອານາຈັກຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້.
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ການບັນລຸຜົນສຳເລັດຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ:
ເພື່ອທຳລາຍໃຫ້ໝົດສຳລັບຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນທຳມະກາງມະນຸດທີ່ບໍ່ເຊື້ອພັງພຣະອົງ ແລະ
ເພື່ອນຳເອົາຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກຊົມ.
ເມື່ອມະນຸດໄດ້ຖືກຟື້ນຟູສູ່ລັກສະນະດັ່ງເດີມ ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາສາມາດບັນລຸຜົນຕາມໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເອງ,
ສາມາດຮັກສາຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາເອງຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ
ເຊື້ອພັງການຈັດແຈງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພຣະເຈົ້າຈະຮັບເອົາກຸ່ມຄົນທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ພຣະອົງຍັງຈະໄດ້ສ້າງຕັ້ງອານາຈັກເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງ.
ພຣະອົງຈະຮັບໄຊຊະນະຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໂດຍນິລັນດອນ ແລະ
ຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຈະຖືກທຳລາຍລົງຢ່າງນິລັນດອນ.
ນີ້ຈະເປັນການຟື້ນຟູເຈດຕະນາດັ່ງເດີມຂອງພຣະອົງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດ;
ມັນຈະເປັນການຟື້ນຟູເຈດຕະນາໃນການສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງ ແລະ
ມັນຍັງຈະຟື້ນຟູສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ນັ້ນກໍຄື ທຳມະກາງສັບພະທຸກສິ່ງ
ແລະ ທຳມະກາງສັດຕູຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງໄຊຊະນະທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.

ຕ່ຳຈາກນີ້ໄປ ມະນຸດຊາດຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດບົນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ພຣະເຈົ້າຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຢ່າງນິລັນດອນກັບມະນຸດຊາດເຊັ່ນກັນ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດຢ່າງນິດນິລັນຮ່ວມກັນ ລະຫວ່າງ ພຣະອົງເອງ ແລະ ມະນຸດ. ຄົນສົກກະບົກ ແລະ ຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະສູນຫາຍໄປ ແລະ ຜູ້ທີ່ຮ້ອງໄທ້ເສຍໃຈຈະຖືກດັບສູນ ແລະ ທຸກສິ່ງໃນໂລກນີ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ. ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຊ່ວຍໃຫ້ລອດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຍັງຢູ່; ມີແຕ່ການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຍັງຢູ່.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

285. ແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງເຮົາ, ແຜນການທີ່ກວມເອົາທົກພັນປີ, ປະກອບດ້ວຍສາມໄລຍະ ຫຼື ສາມຍຸກ: ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໃນເບື້ອງຕົ້ນ (ເຊິ່ງເປັນຍຸກທຳອິດ), ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ (ເຊິ່ງແມ່ນຍຸກຂອງການໄຖ່ບາບ) ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ການເຮັດພາລະກິດຂອງເຮົາໃນສາມຍຸກນີ້

ແຕກຕ່າງກັນໃນເນື້ອຫາຕາມທຳມະຊາດຂອງແຕ່ລະຍຸກ, ແຕ່ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນແມ່ນສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດ ຫຼື ເວົ້າຢ່າງຊັດເຈນກໍຄື ມັນຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ທຽບທັນກັບກົນລະຍຸດທີ່ຊາຕານໃຊ້ໃນສົງຄາມທີ່ເຮົາຕໍ່ສູ້ກັບມັນ.

ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ, ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງ ສະຕິບັນຍາ ແລະ ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ, ເພື່ອເປີດເຜີຍກົນລະຍຸດທຸກຢ່າງຂອງຊາຕານ ແລະ ເພື່ອຊ່ວຍເຊື້ອຊາດມະນຸດທັງໝົດໃຫ້ລອດພົ້ນ

ເຊິ່ງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງມັນ. ມັນເປັນການສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສະຕິບັນຍາ ແລະ ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ ໃນຂະນະດຽວກັນ

ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຫນ້າກຽດຊັງທີ່ບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ໄປໄດ້ຂອງຊາຕານ. ຍິ່ງໄປ ກວ່ານັ້ນ ມັນເປັນການສິດສອນຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຮົາສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອໃຫ້ຮູ້ຈັກໃຈແຍກລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ, ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ວ່າເຮົາເປັນຜູ້ປົກຄອງທຸກສິ່ງ,

ເພື່ອໃຫ້ເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າຊາຕານແມ່ນສັດຕູຂອງມະນຸດ, ເປັນສິ່ງທີ່ຕ່ຳສຸດຂອງຄວາມຕ່ຳ, ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ເພື່ອບອກເຖິງຄວາມແນ່ນອນແທ້ຈິງ, ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມເປີເປື້ອນ ແລະ ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ໄຮ້ກຽດສັກສີ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ມວນມະນຸດຊາດທີ່ຂາດສະຕິບັນຍາຈະສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ເຮົາວ່າມັນບໍ່ແມ່ນເຮົາເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ມວນມະນຸດເສື່ອມໂຊມ ແລະ ມີພຽງແຕ່ເຮົາ ນັ້ນກໍຄື

ພຣະຜູ້ສ້າງໂລກສາມາດຊ່ວຍມວນມະນຸດຊາດໃຫ້ພົ້ນໄດ້,

ສາມາດສະໜອງສັບພະສິ່ງໃຫ້ມວນມະນຸດ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມສຸກແກ່ພວກເຂົາ; ແລະ ພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ວ່າ ເຮົາເປັນຜູ້ປົກຄອງທຸກສິ່ງ ແລະ

ຊາຕານເປັນພຽງແຕ່ຫນຶ່ງໃນຊີວິດທີ່ເຮົາສ້າງຂຶ້ນ ເຊິ່ງຕ່ຳມາມັນຫັນມາຕໍ່ຕ້ານເຮົາ.

ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງເຮົາຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມໄລຍະ ເພື່ອບັນລຸຜົນຮັບ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:
ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການສ້າງຂອງເຮົາກາຍເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາ,
ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ຮູ້ວ່າເຮົາຄືຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເລື່ອງຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດໃນຍຸກແຫ່ງການໄຖ່ບາບ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

286. ພາລະກິດ 6.000 ປີແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຍຸກ:
ຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ.
ທັງສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ
ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ

ພວກມັນແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ.
ຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນເວລາດຽວກັນ

ພວກມັນເປັນແບບນັ້ນກໍເພື່ອພຣະເຈົ້າອາດຈະເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ຄືກັບທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນ

ສະນັ້ນສົງຄາມກັບຊາຕານກໍຖືກແບ່ງອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນເຊັ່ນກັນ ແລະ

ລັກສະນະສອງຢ່າງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກດຳເນີນໄປພ້ອມໆກັນ. ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ

ສົງຄາມກັບຊາຕານແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ

ຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້ໃນຂັ້ນຕອນ
ດຽວ ສົງຄາມກັບຊາຕານຈຶ່ງຖືກແບ່ງອອກເປັນຂັ້ນຕອນ ແລະ ໄລຍະ ແລະ

ກໍເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດ ແລະ

ການຂະຫຍາຍຄວາມເສື່ອມຊາມທີ່ຊາຕານມີຕໍ່ມະນຸດ. ບາງເທື່ອ ໃນຈົນຕະນາການຂອງມະນຸດ
ເຂົາເຊື່ອວ່າ ໃນສົງຄາມນີ້

ພຣະເຈົ້າຈະຈັບອາວຸດຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານໃນທຳນອງດຽວກັນກັບທີ່ກອງທັບສອງຝ່າຍຈະຕໍ່ສູ້ກັນ.

ນີ້ເປັນພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ຄວາມສະຫຼາດຂອງມະນຸດສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້;

ມັນເປັນຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ເປັນຈິງເລີຍ ແຕ່ມັນກໍເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດເຊື່ອ. ແລະ
ຍ້ອນເຮົາກ່າວໃນທີ່ນີ້ວ່າ

ວິທີການແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດແມ່ນໂດຍການເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ

ມະນຸດຈຶ່ງຈົນຕະນາການວ່ານີ້ຄືວິທີທີ່ສົງຄາມດຳເນີນການ.

ໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດນັ້ນ ມີການດຳເນີນການຢູ່ສາມຍຸກ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ
ການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານແມ່ນໄດ້ແຍກອອກເປັນສາມຂັ້ນຕອນກ່ອນການເອົາຊະນະຊາຕານຄັ້ງດຽວ
ແລະ ສຳລັບທຸກຄົນ.

ແຕ່ເບື້ອງໃນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດທັງໝົດໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານແມ່ນໄດ້ຮັບຜົນຜ່ານສອງສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ ເຊັ່ນ:

ການມີຄວາມເມດຕາກະລຸນາຕໍ່ມະນຸດ, ການເປັນເຄື່ອງຖວາຍບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ,

ການໃຫ້ອະໄພຕໍ່ຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ,

ການເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ ການສ້າງມະນຸດໃຫ້ສົມບູນ. ຄວາມຈິງກໍຄື
ການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານບໍ່ແມ່ນການໃຊ້ອາວຸດສູ້ຮົບກັບຊາຕານ ແຕ່ເປັນຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ,
ການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ
ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນວິທີເອົາຊະນະຊາຕານ.
ຊາຕານຜ່າຍແພ້ຍ້ອນການປ່ຽນແປງຈິດໃຈອັນເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ.
ເມື່ອຊາຕານໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ເມື່ອມະນຸດໄດ້ລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ
ແລ້ວເມື່ອນັ້ນຊາຕານທີ່ອັບອາຍໃຈກໍຈະຖືກຜູກມັດໄວ້ຢ່າງສົມບູນ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້
ມະນຸດຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ. ສະນັ້ນ
ທາດແທ້ຂອງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດກໍຄື ການເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ ແລະ
ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ສົງຄາມນີ້ກໍຈະສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຢູ່ໃນຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ.
ໃນໄລຍະຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງມະນຸດຈະຖືກເອົາຊະນະ ແມ່ນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ
ແລະ ມັນກໍຍັງເປັນພາລະກິດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ.
ຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຂອງການເອົາຊະນະມະນຸດແມ່ນການສ້າງມະນຸດໃນຮູບຮ່າງຊາຕານຄືນ,
ນັ້ນກໍຄື ມະນຸດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມແມ່ນໄດ້ຖືກສົ່ງຄືນໃຫ້ກັບພຣະຜູ້ສ້າງ
ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຖືກເອົາຊະນະ ໂດຍຜ່ານການປະຖິ້ມຊາຕານ ແລ້ວກັບຄືນສູ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ.
ດ້ວຍວິທີນີ້ ມະນຸດຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ. ດັ່ງນັ້ນ,
ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນພາລະກິດສຸດທ້າຍໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ ແລະ
ເປັນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ. ຖ້າບໍ່ມີພາລະກິດນີ້,
ຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຢ່າງຄົບຖ້ວນຈະບໍ່ມີທາງເປັນໄປໄດ້,
ການເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງສົມບູນກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ແລະ
ມະນຸດຊາດຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງອັນມະຫັດສະຈັນນັ້ນໄດ້ ຫຼື
ຫຼຸດພົ້ນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ
ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດສິ້ນສຸດໄດ້ກ່ອນສົງຄາມກັບຊາຕານຈະສິ້ນສຸດ
ລົງ
ຍ້ອນຫົວໃຈຫຼັກຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມ
ລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ. ມະນຸດຊາດໃນຊ່ວງທຳອິດແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ຍ້ອນການລ້ວງ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ມະນຸດຈຶ່ງຖືກຜູກມັດໂດຍຊາຕານ
ແລະ ຕົກໄປຢູ່ໃນມືຂອງສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ຊາຕານຈຶ່ງກາຍເປັນຈຸດມຸ່ງໝາຍທີ່ຜ່າຍແພ້ໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຍ້ອນຊາຕານຄອບຄອງມະນຸດ ແລະ
ຍ້ອນມະນຸດເປັນຕົ້ນຕໍຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ,
ຖ້າມະນຸດຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລ້ວເຂົາກໍຕ້ອງຖືກຍາດຄືນຈາກມືຂອງຊາຕານ

ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ຕ້ອງມີການພາມະນຸດກັບຄືນຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຊາຕານຈັບເປັນຊະເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ
 ຊາຕານຕ້ອງຖືກເອົາຊະນະໂດຍຜ່ານການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງມະນຸດ
 ນັ້ນກໍຄືການປ່ຽນແປງທີ່ຜື້ນຜູ້ສະຕິເດີມຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍວິທີນີ້
 ມະນຸດຜູ້ເຊິ່ງຖືກຈັບເປັນຊະເລີຍກໍສາມາດຖືກຍາດຄືນຈາກມືຂອງຊາຕານ.
 ຖ້າມະນຸດເປັນອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນ ແລະ ການເປັນທາດຂອງຊາຕານ, ຊາຕານຈະອັບອາຍ,
 ມະນຸດຈະຖືກພາກັບຄືນໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຊາຕານຈະຜ່າຍແພ້.
 ຍ້ອນມະນຸດໄດ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນດ້ານມຶດຂອງຊາຕານ
 ມະນຸດຈຶ່ງກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຍາດເອົາມາຈາກສົງຄາມທັງໝົດນີ້ ແລະ
 ຊາຕານກໍຈະກາຍມາເປັນຈຸດມຸ່ງໝາຍທີ່ຈະຖືກລົງໂທດຫຼັງຈາກທີ່ສົງຄາມນີ້ສິ້ນສຸດລົງ
 ເຊິ່ງເປັນເວລາຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຜື້ນຜູ້ຊີວິດບົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ”
 ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

287. ພຣະເຈົ້າຄືການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ການສິ້ນສຸດ;
 ພຣະອົງເອງເປັນຜູ້ລິເລີ່ມພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
 ກໍຕ້ອງເປັນພຣະອົງເອງທີ່ເຮັດໃຫ້ຍຸກຜ່ານມາສິ້ນສຸດລົງ. ນັ້ນແມ່ນການພິສູດວ່າ
 ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຊາຕານຜ່າຍແພ້ ແລະ ເອົາຊະນະໂລກ.
 ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະອົງເອງປະຕິບັດພາລະກິດທຳມະກາງມະນຸດ,
 ມັນແມ່ນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການຕໍ່ສູ້ໃໝ່. ຫາກປາສະຈາກການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດໃໝ່,
 ມັນກໍຈະບໍ່ມີການເຮັດໃຫ້ພາລະກິດເກົ່າສຳເລັດລົງໂດຍທຳມະຊາດ.
 ແລ້ວເມື່ອບໍ່ມີການເຮັດໃຫ້ພາລະກິດເກົ່າສຳເລັດລົງ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນເປັນການພິສູດວ່າ
 ການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານຍັງບໍ່ໄດ້ມາເຖິງຕອນຈົບເທື່ອ. ພຽງແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າເອງລົງມາ ແລະ
 ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ທຳມະກາງມະນຸດ,
 ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດລອດພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຮັບເອົາຊີວິດໃໝ່ ແລະ
 ການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຍຸກເກົ່າຕະຫຼອດໄປ ແລະ
 ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນເດີມຂອງຊາຕານຕະຫຼອດໄປ. ເມື່ອທຸກຍຸກຖືກນຳພາໂດຍພຣະເຈົ້າ,
 ສ່ວນໜຶ່ງຂອງມະນຸດກໍຖືກເຮັດໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ສະນັ້ນ
 ມະນຸດຈຶ່ງກ້າວໜ້າໄປສູ່ຍຸກໃໝ່ພ້ອມກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ໄຊຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງໄຊຊະນະສຳລັບທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ.
 ຖ້າຊົນຊາດຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ຮັບຜິດຊອບໃນການສິ້ນສຸດຍຸກດັ່ງກ່າວ,
 ແລ້ວບໍ່ວ່າມັນຈະມາຈາກມຸມມອງຂອງມະນຸດ ຫຼື ຂອງຊາຕານ,
 ສິ່ງນີ້ກໍຈະເປັນພຽງການກະທຳທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ,

ບໍ່ໄດ້ເປັນຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ
 ພາລະກິດຂອງມະນຸດກໍຈະເປັນເຄື່ອງມືສໍາລັບຊາຕານ. ພຽງແຕ່ຖ້າມະນຸດເຊື່ອຟັງ ແລະ
 ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໃນຍຸກທີ່ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ລິເລີ່ມເທົ່ານັ້ນ ຊາຕານຈຶ່ງຈະຕາຍໃຈຢ່າງສົມບູນ
 ຍ້ອນນັ້ນຄືໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ
 ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງຕິດຕາມ ແລະ ເຊື່ອຟັງ ແລະ
 ບໍ່ໄດ້ມີການຮຽກຮ້ອງຫຍັງເພີ່ມເຕີມຈາກພວກເຈົ້າ.
 ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການທີ່ແຕ່ລະຄົນຮັກສາໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ ແລະ
 ແຕ່ລະຄົນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງໃຜລາວ. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ
 ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດແທນພຣະອົງ ຫຼື
 ພຣະອົງບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນພາລະກິດຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ. ມະນຸດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາເອງ ແລະ
 ບໍ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເປັນຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ
 ການພິສູດຄວາມປະລາໄຊຂອງຊາຕານ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ສໍາເລັດໃນການລິເລີ່ມຍຸກໃໝ່,
 ພຣະອົງກໍບໍ່ລົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດຊາດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງອີກຕໍ່ໄປ.
 ພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະກ້າວເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ຢ່າງເປັນທາງການເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ
 ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງ.
 ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຼັກການທີ່ປົກຄອງພາລະກິດ ເຊິ່ງບໍ່ມີໃຜສາມາດຜ່າຜົນໄດ້.
 ມີແຕ່ການປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເໝາະສົມ ແລະ ສົມເຫດສົມຜົນ.
 ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ.
 ພຣະອົງເປັນຜູ້ລິເລີ່ມພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ພຣະອົງເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສໍາເລັດລົງ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ວາງແຜນພາລະກິດ
 ແລະ ພຣະອົງເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງພາລະກິດນັ້ນ ແລະ
 ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍເປັນພຣະອົງເອງທີ່ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດນັ້ນບັນລຸຜົນ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນພຣະຄໍາພີ
 “ເຮົາຄືການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ການສິ້ນສຸດ; ເຮົາເປັນຜູ້ວ່ານ ແລະ ຜູ້ກ່ຽວ”.
 ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ.
 ພຣະອົງເປັນຜູ້ປົກຄອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີ;
 ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງແທນພຣະອົງໄດ້ ແລະ
 ບໍ່ມີໃຜສາມາດນໍາພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄປສູ່ຕອນຈົບໄດ້ ຍ້ອນວ່າ
 ພຣະອົງເປັນຜູ້ຖືທຸກສິ່ງຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະອົງສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ,
 ພຣະອົງກໍຈະນໍາພາໂລກທັງປວງໃຫ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ພຣະອົງກໍຈະເຮັດໃຫ້ຍຸກທັງໝົດສິ້ນສຸດລົງເຊັ່ນກັນ
 ແລ້ວກໍເຮັດໃຫ້ແຜນການທັງໝົດຂອງພຣະອົງບັນລຸຜົນ!

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພາລະກິດແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ.
 ຂັ້ນຕອນທຳອິດ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດຫຼັງຈາກການສ້າງໂລກ
 ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ຖ້າບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ ກໍ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດສ້າງມະນຸດຊາດໄດ້;
 ຂັ້ນຕອນທີສອງແມ່ນການໄຖ່ມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ມັນກໍ່ຖືກປະຕິບັດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ;
 ຂັ້ນຕອນທີສາມເປັນທີ່ແນ່ນອນວ່າ
 ມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນສຳລັບເວລາສຸດທ້າຍຂອງທຸກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກປະຕິບັດ
 ດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່, ການເອົາຊະນະ, ການຮັບ ແລະ
 ການເຮັດໃຫ້ບັນດາມວນມະນຸດຊາດສົມບູນແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ.
 ຖ້າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ
 ແລ້ວມະນຸດກໍ່ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຕົວຕົນຂອງພຣະອົງໄດ້ ຫຼື
 ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້. ເພື່ອທີ່ຈະເອົາຊະນະຊາຕານ,
 ເພື່ອທີ່ຈະຮັບມະນຸດຊາດ ແລະ ເພື່ອທີ່ຈະມອບຊີວິດບົກກະຕິໃຫ້ກັບມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,
 ພຣະອົງແມ່ນນຳພາມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ ແລະ
 ປະຕິບັດພາລະກິດທຳມະກາງມະນຸດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ;
 ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ເພື່ອພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ.
 ຖ້າມະນຸດພຽງແຕ່ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າມາເພື່ອໃຫ້ເຂົາສາມາດເຫັນ ແລະ
 ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົາມີຄວາມສຸກ ແລ້ວຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຄຸນຄ່າໃດເລີຍ,
 ພວກມັນບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນເລີຍ. ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດບໍ່ເລິກເຊິ່ງປານໃດ!
 ມີພຽງແຕ່ການປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ
 ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ສົມບູນ.
 ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນແທນພຣະອົງໄດ້. ຍ້ອນເຂົາບໍ່ມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື
 ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ, ເຂົາກໍ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ
 ເຖິງແມ່ນມະນຸດໄດ້ປະຕິບັດ ມັນກໍ່ຈະບໍ່ມີຜົນຕາມມາເລີຍ.
 ຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງກໍ່ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການໄຖ່
 ເພື່ອໄຖ່ບັນດາມະນຸດຊາດອອກຈາກຄວາມບາບ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ
 ແລະ ໄດ້ຮັບການອະໄພຈາກຄວາມບາບຂອງເຂົາ.
 ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນຖືກປະຕິບັດທຳມະກາງມະນຸດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງເຊັ່ນດຽວກັນ.
 ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນນີ້ ຖ້າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງກ່າວຄຳທຳນາຍ ແລ້ວຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຫຼື
 ບາງຄົນທີ່ມີພອນສະຫວັນກໍ່ສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ແທນພຣະອົງໄດ້; ຖ້າມີພຽງແຕ່ກ່າວຄຳທຳນາຍ
 ມະນຸດກໍ່ສາມາດເຮັດແທນພຣະເຈົ້າໄດ້.

ແຕ່ຖ້າມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວເຂົາເອງ ແລະ
ຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ ມັນກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຂົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດນີ້.
ມັນຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ນັ້ນກໍຄື
ພຣະເຈົ້າຕ້ອງກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດນີ້.
ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະທໍາ ຖ້າມີພຽງແຕ່ການກ່າວຄໍາທໍານາຍ ແລ້ວເອຊາຢາ ຫຼື
ເອລີຢາກໍສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລະ
ກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ.
ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຂັ້ນຕອນນີ້ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການກ່າວຄໍາທໍານາຍ ແລະ
ຍ້ອນມັນເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍທີ່ພາລະກິດແຫ່ງພຣະທໍາຖືກນໍາໃຊ້ເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ຊາຕານຜ່າຍແພ້ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ໄດ້ ແລະ
ມັນຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ
ພຣະເຢໂຮວາປະຕິບັດສ່ວນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ
ຫຼັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍກ່າວພຣະທໍາບາງຂໍ້ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດຜ່ານຜູ້ປະກາດພຣະທໍາ.
ນັ້ນກໍຍ້ອນມະນຸດສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ
ຜູ້ທໍານາຍສາມາດພະຍາກອນລ່ວງໜ້າເຖິງສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ
ຕີຄວາມໝາຍຄວາມຝັນບາງຢ່າງແທນພຣະອົງໄດ້.
ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດໃນການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໂດຍ
ຍກົງ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມບາບຂອງມະນຸດ ແລະ
ມະນຸດຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຽງແຕ່ປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດເທົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງໃຫ້ກັບມະນຸດ;
ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງກ່າວຕໍ່ໂມຊ ແລະ ຄົນອື່ນໆໂດຍກົງ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກ່າວ ແລະ
ປະຕິບັດພາລະກິດແທນພຣະອົງ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງມະນຸດຊາດໂດຍກົງ.
ຂັ້ນຕອນທໍາອິດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການນໍາພາມະນຸດ.
ມັນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສົງຄາມກັບຊາຕານ ແຕ່ສົງຄາມນີ້ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຢ່າງເປັນທາງການ.
ສົງຄາມທີ່ເປັນທາງການກັບຊາຕານເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄັ້ງທໍາອິດ
ດ ແລະ ມັນໄດ້ສືບຕໍ່ຈົນມາເຖິງປັດຈຸບັນ.
ການຕໍ່ສູ້ຄັ້ງທໍາອິດຂອງສົງຄາມນີ້ກໍຄືຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.
ການຄຶງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດທີ່ໄມ້ກາງແຂນໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ
ມັນເປັນຂັ້ນຕອນທໍາອິດໃນສົງຄາມທີ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດ.
ເມື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດໃນຊີວິດຂອງມະນຸດໂດຍກົງ,
ນີ້ຄືການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ເປັນທາງການຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຮັບມະນຸດຄືນ ແລະ

ຍ້ອນນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງມະນຸດ
ມັນຈຶ່ງເປັນພາລະກິດແຫ່ງການເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ.
ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຢໂຮວາໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນແມ່ນພຽງແຕ່ການນຳ
ພາຊີວິດຂອງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ມັນເປັນການເລີ່ມພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນຍັງບໍ່ກ່ຽວພັນເຖິງສົງຄາມໃດກໍຕາມ ຫຼື ພາລະກິດຫຼັກໆໃດກໍຕາມ
ມັນກໍໄດ້ວາງພື້ນຖານໃຫ້ກັບພາລະກິດແຫ່ງສົງຄາມທີ່ຈະມາເຖິງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ
ຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງພາລະກິດໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນແມ່ນກ່ຽວພັນເຖິງການປ່ຽນແປງອຸ
ປະນິໄສທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ສ້າງຊີວິດຂອງມະນຸດຂຶ້ນ.
ນີ້ກໍຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ນັ້ນກໍຄື
ມັນຈຳເປັນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ.
ຖ້າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ
ກໍບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດແທນພຣະອົງໄດ້ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ
ຍ້ອນມັນສະແດງເຖິງພາລະກິດແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານໂດຍກົງ.
ຖ້າມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ແທນພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອມະນຸດຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຊາຕານ,
ຊາຕານກໍຈະບໍ່ຍອມຜ່າຍແພ້ ແລະ ມັນຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເອົາຊະນະຊາຕານ.
ຕ້ອງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຜູ້ເຊິ່ງມາເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ
ຍ້ອນທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຍັງຄົງມີຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ,
ພຣະອົງຍັງເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງຍັງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ;
ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງກໍຕາມຈະເກີດຂຶ້ນ ຕົວຕົນ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງໄປ.
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງສວມໃສ່ເນື້ອໜັງ ແລະ
ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຕານຍອມແພ້ຢ່າງສົມບູນ.
ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ຖ້າມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລະ
ຖືກສ້າງໃຫ້ກ່າວພຣະທຳໂດຍກົງ ແລ້ວເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ ແລະ
ຖ້າກ່າວເຖິງການທຳນາຍ ແລ້ວຄຳທຳນາຍນີ້ກໍຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະມະນຸດໄດ້.
ດ້ວຍການຮັບເອົາເນື້ອໜັງ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມາເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ການຍອມແພ້ຂອງມັນສົມບູນ. ເມື່ອພຣະອົງເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງເດັດຂາດ,
ເອົາຊະນະມະນຸດຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ຮັບເອົາມະນຸດຢ່າງສົມບູນ,
ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ຈະບັນລຸຄວາມສຳເລັດ.
ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດແທນພຣະອົງໄດ້. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ
ພາລະກິດແຫ່ງການນຳພາຍຸກ ແລະ
ການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ກໍຍັງມີຄວາມຕ້ອງການຫຼາຍຂຶ້ນໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດດ້ວຍຕົວພຣະອົ
ງເອງ. ການເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ

ການຈັດກຽມມະນຸດພ້ອມກັບຄໍາທຳນາຍແມ່ນສາມາດຖືກປະຕິບັດໄດ້ໂດຍມະນຸດ
ແຕ່ຖ້າເປັນພາລະກິດທີ່ຕ້ອງຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະເຈົ້າ
ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດແຫ່ງສົງຄາມລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ຊາຕານ,
ພາລະກິດນີ້ກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິບັດໂດຍມະນຸດ. ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດ
ເມື່ອຍັງບໍ່ມີສົງຄາມກັບຊາຕານ
ພຣະເຢຣີໂຮວາໄດ້ນຳພາປະຊາຊົນອິດສະຣາແອນດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງໂດຍການໃຊ້ຄໍາທຳນາຍທີ່ຜູ້
ປະກາດພຣະທຳກ່າວໄວ້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ
ຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງພາລະກິດແມ່ນການເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ ແລະ
ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ
ໂດຍການເຂົ້າມາຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດນີ້.
ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ກ່ຽວພັນເຖິງສົງຄາມກັບຊາຕານກໍຍັງກ່ຽວພັນເຖິງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງ
ພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດບໍ່ສາມາດສູ້ຮົບໃນສົງຄາມນີ້. ຖ້າມະນຸດຕ້ອງເຮັດສົງຄາມ
ເຂົາຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຊາຕານໄດ້. ເຂົາຈະມີກຳລັງເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານໄດ້ແນວໃດ
ໃນຂະນະທີ່ຍັງຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງມັນ? ມະນຸດຢູ່ທາງກາງ ນັ້ນກໍຄື ຖ້າເຈົ້າອ່ຽງໄປທາງຊາຕານ
ເຈົ້າກໍຈະເປັນຂອງຊາຕານ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ເຈົ້າກໍຈະເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງສົງຄາມນີ້ແທນພຣະເຈົ້າ ເຂົາຈະສາມາດປະຕິບັດມັນໄດ້ບໍ່?
ຖ້າເຂົາປະຕິບັດ ເຂົາຈະບໍ່ຈົບຫາຍຕັ້ງແຕ່ດົນນານມາແລ້ວບໍ່?
ເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ໂລກເບື້ອງລຸ່ມເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວບໍ່? ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດແທນພຣະເຈົ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ
ມະນຸດບໍ່ມີທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ
ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະມັນໄດ້. ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດປະຕິບັດບາງພາລະກິດ;
ເຂົາສາມາດເອົາຊະນະບາງຜູ້ຄົນ
ແຕ່ເຂົາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແທນພຣະເຈົ້າໄດ້.
ມະນຸດຈະສາມາດເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານໄດ້ແນວໃດ?
ຊາຕານຈະຈັບເຈົ້າເປັນຊະເລີຍກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຊ້າ.
ພຽງແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ ແລະ ມະນຸດຕິດຕາມ ແລະ
ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໂດຍຢູ່ໃນພື້ນຖານນີ້ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາ ແລະ
ຫຼົບຫົນອອກຈາກການເປັນທາດຂອງຊາຕານ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດບັນລຸໄດ້ດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ແລະ
ຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເອງກໍມີຈຳກັດຫຼາຍ; ເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ,
ບໍ່ສາມາດນຳພາເຂົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຊາຕານໄດ້. ຄວາມສະຫຼາດ ແລະ
ສະຕິປັນຍາຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດຂັດຂວາງແຜນການຂອງຊາຕານໄດ້
ແລ້ວມະນຸດຈະສາມາດເຮັດສົງຄາມກັບມັນໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ການຝຶນຝູ້ວິວັດບົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົ້າໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

289.

ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ດຳເນີນມາຫຼາຍກ່ວາຫົກພັນປີ

ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງທີ່ອະໄພຍາຍຕາມຍຸກສະໄໝຕ່າງໆທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ຜ່ານໄປ. ການປ່ຽນແປງໃນພາລະກິດນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ໂດຍອີງຕາມສະຖານະການໂດຍລວມຂອງໂລກ ແລະ ຕາມແນວໂນ້ມການພັດທະນາຂອງມະນຸດໂດຍລວມ;

ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງກຳພຽງແຕ່ປ່ຽນແປງຕາມນັ້ນທີ່ອະໄພຍາຍ.

ທັງໝົດບໍ່ໄດ້ມີການວາງແຜນໄວ້ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການສ້າງ. ກ່ອນທີ່ໂລກຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນ ຫຼື ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນບໍ່ດົນ, ພຣະເຢໂຮວາຍັງບໍ່ໄດ້ວາງແຜນຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດ, ຂັ້ນຕອນແຫ່ງພຣະບັນຍັດ; ຂັ້ນຕອນທີສອງຂອງພາລະກິດ ແມ່ນຂັ້ນຕອນແຫ່ງພຣະຄຸນ; ຫຼື ຂັ້ນຕອນທີສາມຂອງພາລະກິດ ແມ່ນຂັ້ນຕອນແຫ່ງການເອົາຊະນະ,

ເຊິ່ງພຣະອົງຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບກ່ອນ ແລະ ຜ່ານວິທີການນີ້ ພຣະອົງຈະເອົາຊະນະຈັກກະວານທັງປວງ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຫຼັງຈາກໂມອາບ; ແນ່ນອນກ່ອນໜ້າໂລດ ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້.

ພາລະກິດທັງໝົດຖືກປະຕິບັດຢ່າງເປັນທຳມະຊາດ.

ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທຸກພັນປີຂອງພຣະອົງໄດ້ພັດທະນາ; ກ່ອນສ້າງໂລກ ພຣະອົງຈະເຄີຍຂຽນແຜນການດັ່ງກ່າວຂຶ້ນເປັນຮູບຮ່າງຄືກັບ

“ຕາຕະລາງສະຫຼຸບສຳລັບການພັດທະນາຂອງມະນຸດຊາດ”. ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງສະແດງສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນໂດຍກົງ;

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມຄິດຢ່າງໜັກເພື່ອສ້າງແຜນການຂຶ້ນ. ແນ່ນອນ

ຜູ້ປະກາດພຣະທຳຈຳນວນເລັກນ້ອຍຄົນໄດ້ກ່າວຄຳທຳນາຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍຢ່າງ

ແຕ່ມັນກໍຍັງບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໜຶ່ງໃນການວາງແຜນການທີ່ຊັດເຈນຢູ່ສະເໝີ;

ຄຳທຳນາຍເຫຼົ່ານັ້ນຖືກສ້າງຂຶ້ນຕາມພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ.

ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ ແມ່ນພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງທີ່ສຸດ.

ພຣະອົງດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕາມການພັດທະນາໃນແຕ່ລະຍຸກສະໄໝ ແລະ

ອີງພາລະກິດນັ້ນຕາມວິທີທີ່ສິ່ງຕ່າງໆປ່ຽນແປງ. ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ,

ການດຳເນີນພາລະກິດແມ່ນຄ້າຍຄືກັບການວາງຢາເພື່ອປິ່ນປົວຄວາມເຈັບປ່ວຍ;

ໃນຂະນະທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງສັງເກດການ ແລະ

ສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຕາມການສັງເກດການຂອງພຣະອົງ. ໃນທຸກຂັ້ນຕອນ

ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນສາມາດສະແດງສະຕິປັນຍາອັນອຸດົມສົມບູນ ແລະ

ຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງເປີດເຜີຍສະຕິບັນຍາອັນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ
ອຳນາດຂອງພຣະອົງ ຕາມພາລະກິດຂອງຍຸກສະໄໝໃດໜຶ່ງ ແລະ
ອະນຸຍາດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ນຳກັບຄືນມາໃນຍຸກເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຫັນອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຄົນຕາມພາລະກິດທີ່ຕ້ອງໄດ້ເຮັດໃນແຕ່ລະຍຸກ
ໂດຍປະຕິບັດພາລະກິດໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ.
ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນດ້ວຍສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ
ໂດຍອີງຕາມລະດັບຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກເຂົາ...
ບໍ່ມີພາລະກິດໃດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດຖືກກະກຽມໄວ້ໃນຕອນສ້າງໂລກ;
ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ມັນແມ່ນການພັດທະນາຂອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງທ່າມກາ
ງມະນຸດຊາດເທື່ອລະບາດກ້າວ ແລະ ໃນລັກສະນະທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ໃນພາກປະຕິບັດຫຼາຍຂຶ້ນ.
ຍົກຕົວຢ່າງ: ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ສ້າງເພື່ອໃຫ້ມາລ້ວງແມ່ຍິງ;
ນັ້ນບໍ່ແມ່ນແຜນການສະເພາະຂອງພຣະອົງ ຫຼື
ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງໃຈກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ຄົນໆໜຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ນີ້ແມ່ນເຫດການທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດການໄວ້ກ່ອນ. ສະນັ້ນ ມັນເປັນຍ້ອນເຫດນີ້
ພຣະເຢໂຮວາຈຶ່ງໄດ້ຂັບໄລ່ອາດາມ ແລະ ເອວາອອກຈາກສວນເອເດນ ແລະ
ສາບານທີ່ຈະບໍ່ສ້າງມະນຸດອີກເລີຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ຄົ້ນພົບສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າບົນພື້ນຖານນີ້.
ມັນເປັນດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້ວ່າ: “ເຮົາໃຊ້ສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາ
ໂດຍອີງຕາມກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານ”. ບໍ່ວ່າມະນຸດຊາດຈະເສື່ອມຊາມເທົ່າໃດ ຫຼື
ຈະລ້ວງພວກເຂົາແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະເຢໂຮວາກໍຍັງມີສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງ; ເພາະສະນັ້ນ,
ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ກະທຳພາລະກິດໃໝ່ນັບຕັ້ງແຕ່ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງໂລກ ແລະ
ບໍ່ມີບາດກ້າວໃດໃນພາລະກິດນີ້ຖືກເຮັດຊ້ຳຄືນອີກ. ຊາຕານໄດ້ສືບຕໍ່ເຮັດກົນອຸບາຍຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ,
ມະນຸດຊາດແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໂດຍຊາຕານ ແລະ
ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາກໍໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດມີສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ.
ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍລົ້ມເຫຼວ ຫຼື ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍຢຸດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ
ນັບຕັ້ງແຕ່ທີ່ໂລກຖືກສ້າງຂຶ້ນ. ຫຼັງຈາກທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ,
ພຣະອົງກໍໄດ້ສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຂົາເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ,
ສັດຕູທີ່ເປັນຕົ້ນກຳເນີດແຫ່ງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ.
ການຕໍ່ສູ້ນີ້ໄດ້ລຸກລາມຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ຈະສືບຕໍ່ຈົນເຖິງຕອນສິ້ນສຸດຂອງໂລກ.
ໃນການປະຕິບັດພາລະກິດທັງໝົດນີ້, ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດ
ຜູ້ທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ໄດ້ຮັບການລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ,

ແຕ່ຍັງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນສະຕິບັນຍາ, ວິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ
ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງອີກດ້ວຍ. ອີງໄປກວ່ານັ້ນ, ໃນທີ່ສຸດ,
ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ໂດຍລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍ
ແລະ ໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ. ພຣະອົງໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເສຍໃຈຈັກເທື່ອ.
ນີ້ກໍເພາະວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີສະຕິບັນຍາ ແລະ ພຣະອົງໃຊ້ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງ
ໂດຍອີງຕາມກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານ. ດ້ວຍເຫດນີ້,
ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ໃນສະຫວັນຕ້ອງຍອມຕໍ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ພຣະອົງຍັງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເທິງແຜ່ນດິນໂລກນອນຢູ່ໃຕ້ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ
ແລະ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ສຳນັ້ນ, ພຣະອົງຍັງເຮັດໃຫ້ຄົນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ບຸກລຸກ ແລະ
ຂົ່ມເຫັງມະນຸດຊາດຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການຂັງຕີຂອງພຣະອົງ.
ຜົນໄດ້ຮັບທັງໝົດຂອງພາລະກິດນີ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເປີດເຜີຍສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງກ່ອນທີ່ຈະມີມະນຸດຊາດ
ເພາະວ່າພຣະອົງບໍ່ມີສັດຕູຢູ່ເທິງສະຫວັນ, ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື ຢູ່ທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ
ບໍ່ມີກອງກຳລັງອັນມືດມົວທີ່ບຸກລຸກສິ່ງຕ່າງໆທຳມະກາງທຳມະຊາດ.
ຫຼັງຈາກທີ່ອັກຄະເທວະດາໄດ້ທໍລະຍົດພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງມະນຸດຊາດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ແລະ ມັນເປັນຍ້ອນມະນຸດຊາດ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມສົງຄາມພັນປີຂອງພຣະອົງກັບຊາຕານ ແລະ
ກັບອັກຄະເທວະດາ ເຊິ່ງເປັນສົງຄາມທີ່ເພີ່ມທະວີຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນໃນທຸກຂັ້ນຕອນທີ່ຕໍ່ມາ.
ວິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງແມ່ນມີຢູ່ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້.
ພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ
ແຜ່ນດິນໂລກຈຶ່ງສາມາດເປັນພະຍານເຖິງສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ວິດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ
ໂດຍສະເພາະແມ່ນຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະອົງຍັງດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນລັກສະນະທີ່ເປັນຈິງນີ້ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ;
ນອກຈາກນັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ພຣະອົງຍັງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສະຕິບັນຍາ ແລະ ວິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນຄວາມຈິງພາຍໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ,
ເຫັນເຖິງການອະທິບາຍກ່ຽວກັບວິດທານຸພາບຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ໆ ແລະ
ອີງໄປກວ່ານັ້ນກໍເຫັນເຖິງການອະທິບາຍຢ່າງເດັດຂາດຂອງຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ມະນຸດຊາດທັງໝົດໄດ້ພັດທະນາມາຮອດມື້ນີ້ໄດ້ແນວໃດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

290. ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນຖືກປະຕິບັດແບບທຳມະຊາດສະເໝີ;
ພຣະອົງສາມາດວາງແຜນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ແລະ
ດຳເນີນແຜນການນັ້ນໃນເວລາໃດກໍໄດ້. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າຢູ່ຕະຫຼອດວ່າ
ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຄືຄວາມເປັນຈິງ, ໃໝ່ສະເໝີ, ບໍ່ເຄີຍເກົ່າ ແລະ

ສິດໃສ່ທີ່ສຸດຕະຫຼອດ? ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກວາງແຜນໄວ້ໃນເວລາທີ່ໂລກຖືກສ້າງຂຶ້ນ;
ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນເລີຍ!

ທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດແມ່ນເຮັດເພື່ອບັນລຸຜົນທີ່ຖືກຕ້ອງສໍາລັບເວລານັ້ນ ແລະ
ຂັ້ນຕອນຕ່າງໆກໍບໍ່ແຊກແຊງກັນ ແລະ ກັນ. ມີຫຼາຍຄັ້ງ

ທີ່ແຜນການທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດທຽບກັບພາລະກິດຫຼ້າສຸດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ງ່າຍດາຍຄືກັບເຫດຜົນຂອງມະນຸດ ແລະ

ມັນກໍບໍ່ຊັບຊ້ອນເທົ່າກັບຈົນຕະນາການຂອງມະນຸດ;

ມັນປະກອບດ້ວຍການສະໜອງຜູ້ຄົນໃນເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່ໃດກໍໄດ້

ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຂົາໃນປັດຈຸບັນ.

ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະມີຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບທາດແທ້ຂອງມະນຸດຄືພຣະອົງ ແລະ

ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ຈຶ່ງບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດມີຄວາມແທດເໝາະກັບຄວາມຕ້ອງການທີ່ແທ້ຈິງຂອງຜູ້ຄົນ

ນຄືກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເພາະສະນັ້ນ, ຈາກທັດສະນະຂອງມະນຸດ,

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງເບິ່ງຄືກັບວ່າໄດ້ມີການວາງແຜນໄວ້ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີມາແລ້ວ.

ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງປະຕິບັດ

ແລະ ກ່າວ ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງສະພາບທີ່ພວກເຈົ້າເປັນ,

ພຣະອົງກໍຈະມີພຣະທຳທີ່ເໝາະສົມເພື່ອກ່າວຕໍ່ທຸກສະພາບການອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພ

ວກເຈົ້າ. ຍົກຕົວຢ່າງຂັ້ນຕອນທຳອິດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊັ່ນ: ເວລາຂອງການຂຽນຕົ,

ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຜູ້ຄົນກໍຈະສະແດງພຶດຕິກຳທຸກຮູບແບບ ແລະ

ກະທຳການຕໍ່ຕ້ານດ້ວຍວິທີການໃດໜຶ່ງ; ສະພາບທາງບວກຕ່າງໆກໍຈະເກີດຂຶ້ນ, ເຊັ່ນດຽວກັນ

ສະພາບທາງລົບບາງຢ່າງກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

ພວກເຂົາໄປເຖິງຈຸດທາງລົບຈົນເຖິງກັບສະແດງອອກເຖິງຂອບເຂດທີ່ຕ່ຳທີ່ສຸດ

ເຊິ່ງໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາກໍຈະລົ້ມລົງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ

ອີງຕາມສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ຍຶດເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອບັນລຸຜົນສໍາເລັດທີ່ດີກວ່າ

ສໍາລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ໝາຍຄວາມວ່າ

ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງອີງຕາມສະພາບການໃນປັດຈຸບັນຂອງພວກເຂົາ;

ພຣະອົງດຳເນີນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງອີງຕາມສະພາບການຕົວຈິງຂອງຜູ້ຄົນ.

ການຊົງສ້າງທັງໝົດແມ່ນຢູ່ໃນກຳມີຂອງພຣະອົງ; ແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່?

ພຣະເຈົ້າດຳເນີນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດທີ່ຄວນເຮັດ ຢູ່ໃນເວລາ ແລະ

ສະຖານທີ່ໃດກໍໄດ້ອີງຕາມສະພາບການຂອງຜູ້ຄົນ. ບໍ່ມີທາງທີ່

ພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ຖືກວາງແຜນໄວ້ກ່ອນລ່ວງໜ້າເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ;

ນັ້ນແມ່ນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ!

ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງສັງເກດເບິ່ງຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນມີຄວາມລຶກເຊິ່ງ ແລະ ພັດທະນາຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ; ແຕ່ລະຄັ້ງ ຫຼັງຈາກໄດ້ສັງເກດເບິ່ງຜົນໄດ້ຮັບຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍດຳເນີນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໃຊ້ຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງເພື່ອການປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສາມາດແນມເຫັນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງຕາມການເວລາ. ການເຮັດພາລະກິດແບບນີ້ສາມາດສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ຄົນ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກຜູ້ຄົນດີ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ພຣະອົງດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈາກສະຫວັນ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍໄດ້ກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍວິທີນີ້ເຊັ່ນກັນ ໂດຍຈັດແຈງອົງຕາມສະພາບການຕົວຈິງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດທຳມະກາງມະນຸດ. ບໍ່ໄດ້ມີການຈັດແຈງພາລະກິດຂອງພຣະອົງກ່ອນການສ້າງໂລກ ແລະ ບໍ່ມີການວາງແຜນໄວ້ລ່ວງໜ້າຢ່າງລະອຽດ. ຫຼັງຈາກໂລກນີ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໄດ້ສອງພັນປີ, ພຣະເຢໂຮວາເຫັນວ່າ ມະນຸດໄດ້ເສື່ອມຊາມຫຼາຍຈົນພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ປາກຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທຳເອຊາຢາເພື່ອທຳນວາຍວ່າ ພາຍຫຼັງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ, ພຣະເຢໂຮວາຈະດຳເນີນພາລະກິດເພື່ອໂຖບາບໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດໃນຍຸກຂອງພຣະຄຸນ. ນີ້ແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ແນ່ນອນ ແຜນການນີ້ແມ່ນໄດ້ສ້າງຂຶ້ນອົງຕາມສະພາບການທີ່ພຣະອົງໄດ້ສັງເກດເຫັນໃນເວລານັ້ນເຊັ່ນກັນ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຄົ້ນຄິດແຜນການນີ້ທັນທີຫຼັງຈາກໄດ້ສ້າງອາດາມຢ່າງແນ່ນອນ. ເອຊາຢາພຽງແຕ່ທຳນວາຍໄວ້, ແຕ່ພຣະເຢໂຮວາບໍ່ໄດ້ກະກຽມພາລະກິດນີ້ໄວ້ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງເລີ່ມດຳເນີນພາລະກິດນີ້ ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ເມື່ອທູດສະຫວັນໄດ້ປາກົດຢູ່ໃນຄວາມຜັນຂອງໂຢເຊັບເພື່ອໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ລາວດ້ວຍຂ່າວປະເສີດວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ພຽງເມື່ອນັ້ນ ພາລະກິດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະກຽມພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ຫຼັງຈາກການສ້າງໂລກ ຕາມທີ່ມະນຸດໄດ້ຈົນຕະນາການໄວ້; ມັນພຽງໄດ້ຖືກຕັດສິນອີງ ຕາມລະດັບການພັດທະນາຂອງມະນຸດ ແລະ ສະຖານະຂອງສົງຄາມຂອງພຣະອົງກັບຊາຕານ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ມະນຸດຊາດທັງໝົດໄດ້ພັດທະນາມາຮອດມື້ນີ້ໄດ້ແນວໃດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

291. ການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແບ່ງອອກເປັນສາມຍຸກ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ເໝາະສົມໃນແຕ່ລະຍຸກ ແມ່ນປະກອບດ້ວຍມະນຸດ. ນອກນັ້ນເມື່ອຍຸກຕ່າງໆຜ່ານໄປ ແລະ ພັດທະນາຂຶ້ນ, ເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຕໍ່ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍສູງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ ພາລະກິດຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ລະຍຸກຈຶ່ງປະຕິບັດເຖິງຂັ້ນສູງສຸດ ເທື່ອລະບາດກ້າວ ຈົນກວ່າມະນຸດຈະເຫັນຄວາມຈິງຂອງ “ການບາກົດແຫ່ງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ” ແລະ ໃນວິທີນີ້ ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດກໍຈະອີ່ງເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດໃນການເປັນປະຈຳພະຍານກໍຈະສູງຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ.

ອີ່ງມະນຸດສາມາດຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຫຼາຍສ່ຳໃດ, ເຂົາກໍອີ່ງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ.

ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດຄືການເປັນພະຍານທີ່ເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີ ແລະ ການເປັນພະຍານທີ່ເຂົາມີກໍຄືການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີຜົນທັນທີ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະສາມາດມີຄຳພະຍານທີ່ແທ້ຈິງໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນກ່ຽວໂຍງກັບການຮ່ວມມື ແລະ ການເປັນພະຍານຂອງມະນຸດໂດຍຕັດຂາດຈາກກັນບໍ່ໄດ້. ເມື່ອພາລະກິດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ

ເມື່ອການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດແລ້ວ, ມະນຸດຈຳເປັນຕ້ອງເປັນພະຍານໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ແລະ ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ, ການປະຕິບັດ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ຂອງມະນຸດກໍຈະເຖິງຈຸດສູງສຸດ. ຜ່ານມາ ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດແມ່ນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍ ແລະ ພຣະບັນຍັດ ແລະ ຕ້ອງເປັນຄົນອົດທົນ ແລະ ອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົນ. ໃນບັດຈຸບັນ ມະນຸດຕ້ອງເຊື່ອຟັງ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ແລະ ຕ້ອງມີຄວາມຮັກຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສະພາບທຸກຍາກລຳບາກພຽງໃດກໍຕາມ ເຂົາກໍ ຕ້ອງຍັງຮັກພຣະເຈົ້າສະເໝີ. ສາມຍຸກເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ, ເທື່ອລະບາດກ້າວ ຕະຫຼອດການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.

ພາລະກິດແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດຳເນີນໜັກຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນກໍເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ດ້ວຍວິທີນີ້

ການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຄ່ອຍໆເປັນຮູບຮ່າງຂຶ້ນ. ມັນແມ່ນຍ້ອນເງື່ອນໄຂຂອງມະນຸດສູງຂຶ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິເສດຂອງມະນຸດໃກ້ຄຽງກັບມາດຕະຖານ ທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້ ແລະ

ຍ້ອນສາເຫດດັ່ງກ່າວນີ້ມະນຸດຊາດທັງໝົດຈຶ່ງເລີ່ມຄ່ອຍໆຫຼຸດຜົນອອກຈາກອິທິພົນຂອງຊາຕານ, ຈົນກວ່າເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ, ມວນມະນຸດຊາດຈຶ່ງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດຜົນຈາກອິທິພົນຂອງຊາຕານໄດ້. ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ

ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິເສດຂອງເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກ ແລະ ມະນຸດຊາດທັງປວງກໍຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈາກນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ ກໍຈະບໍ່ມີການກະບົດ ຫຼື ການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດອີກ ແລະ ຈະມີການຮ່ວມມືຢ່າງບອງດອງລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ເຊິ່ງຈະເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າຢູ່ຮ່ວມກັນ, ຊີວິດທີ່ມາຈາກການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຖືກພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກການຈັບກຸມຂອງຊາຕານ.

ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃກ້ຊິດແມ່ນບໍ່ສາມາດບັນລຸຊີວິດດັ່ງກ່າວໄດ້. ພວກເຂົາຈະປ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງຕົກລົງສູ່ຄວາມມືດ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ກັດແຂ້ວຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.

ໃນເມື່ອມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ,

ເຂົາກໍຕ້ອງຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະບາດກ້າວຢ່າງໃກ້ຊິດ; ເຂົາຄວນ “ຕິດຕາມພຣະເມສານ້ອຍບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະໄປໃສກໍຕາມ”.

ມີພຽງແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເປັນຄົນສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ,

ມີພຽງແຕ່ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ຄົນທີ່ຕິດຕາມຕົວອັກສອນ ແລະ ຄໍາສັ່ງສອນຄືກັບທາດ

ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກກໍາຈັດໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນແຕ່ລະໄລຍະຂອງເວລາ,

ພຣະເຈົ້າຈະເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ ຈະມີການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ທ່າມກາງມະນຸດ.

ຖ້າມະນຸດພຽງແຕ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງທີ່ວ່າ “ພຣະເຢໂຮວາເປັນພຣະເຈົ້າ” ແລະ

“ພຣະເຢຊູເປັນພຣະຄຣິດ” ເຊິ່ງເປັນຄວາມຈິງທີ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ໄດ້ກັບຍຸກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ,

ແລ້ວມະນຸດກໍຈະນຳບໍ່ທັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ

ຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕະຫຼອດໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

292. ພຣະເຈົ້າເອງສະເດັດມາເພື່ອເປີດຍຸກໃໝ່ ແລະ

ພຣະເຈົ້າເອງສະເດັດມາເພື່ອນຳຍຸກດັ່ງກ່າວໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ.

ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງການເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃດໜຶ່ງ ແລະ ສິ້ນສຸດຍຸກດັ່ງກ່າວໄດ້.

ຖ້າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ນຳພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາມາສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາ,

ແລ້ວສິ່ງນັ້ນກໍຈະເຝື່ອໃຈໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຽງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ແລະ

ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ແນ່ນອນ ຍ້ອນວ່າ ພຣະເຢຊູສະເດັດມາ ແລະ

ໄດ້ສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ກໍໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງ ນັ້ນກໍຄື ພາລະກິດໃໝ່ ຈຶ່ງເຝື່ອໃຈໄດ້ວ່ານີ້ແມ່ນຍຸກໃໝ່

ແລະ ພຣະເຢຊູກໍຄືພຣະເຈົ້າເອງ.

ພຣະອົງທັງສອງປະຕິບັດສອງຂັ້ນຕອນພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ຂັ້ນຕອນທໍາອິດແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນພຣະວິຫານ ແລະ

ອີກຂັ້ນຕອນແມ່ນຖືກປະຕິບັດນອກພຣະວິຫານ.

ຂັ້ນຕອນໜຶ່ງແມ່ນການຊີ້ນຳຊີວິດຂອງມະນຸດຕາມກົດໝາຍ ແລະ

ອີກຂັ້ນຕອນແມ່ນການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແທນຄວາມຜິດບາບ.

ພາລະກິດສອງຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສັ້ນເຊິ່ງ;

ມັນເປັນການແບ່ງຍຸກໃໝ່ອອກຈາກຍຸກເກົ່າ ແລະ ມັນຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດທີ່ຈະເວົ້າວ່າ
ພວກມັນແມ່ນສອງຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ສະຖານທີ່ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງກໍແຕກຕ່າງກັນ ແລະ

ເນື້ອຫາຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງກໍແຕກຕ່າງກັນ ແລະ

ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງສອງກໍແຕກຕ່າງກັນ. ເມື່ອເປັນແບບນັ້ນ

ຈິ່ງສາມາດແບ່ງອອກເປັນສອງຍຸກ ນັ້ນກໍຄື: ພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ໃໝ່ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ

ຍຸກໃໝ່ ແລະ ເກົ່າ. ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ເຊິ່ງພິສູດໄດ້ວ່າ

ຍຸກຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ຈົບສິ້ນລົງແລ້ວ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ກໍຍ້ອນວ່າ

ພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານແມ່ນສຳເລັດລົງແລ້ວ ແລະ

ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດຄືນໃໝ່ອີກ ແລະ ຖ້າປະຕິບັດຄືນໃໝ່

ກໍຖືວ່າເປັນການເຮັດພາລະກິດນັ້ນຊ້ຳຄືນອີກຄັ້ງ. ການອອກຈາກພຣະວິຫານ,

ການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ການເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ທີ່ຢູ່ນອກພຣະວິຫານເທົ່ານັ້ນ

ພຣະອົງຈິ່ງສາມາດນຳພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄປສູ່ຈຸດສູງສຸດ.

ຖ້າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອອກຈາກພຣະວິຫານເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຢຸດຢູ່ເທິງຜືນຂອງພຣະວິຫານ ແລະ ຈະບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃໝ່ໃດໆ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຢຊູມາ ພຣະອົງຈິ່ງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ພຣະວິຫານ ແລະ

ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນພຣະວິຫານ.

ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ນອກພຣະວິຫານ, ນຳພາສາວົກຂອງພຣະອົງ ແລະ

ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍ.

ການທີ່ພຣະເຈົ້າອອກຈາກພຣະວິຫານເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໝາຍຄວາມວ່າ

ພຣະເຈົ້າມີແຜນການໃໝ່. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຕ້ອງຖືກປະຕິບັດຢູ່ນອກພຣະວິຫານ

ແລະ

ມັນກໍເປັນພາລະກິດໃໝ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດຢູ່ໃນລັກສະນະຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂອງພາລະກິດ

ນັ້ນ. ທັນທີທີ່ພຣະເຢຊູສະເດັດມາເຖິງ, ພຣະອົງໄດ້ນຳພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ

ເຊິ່ງຢູ່ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມນັ້ນໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ພຣະອົງທັງສອງຖືກເອີ້ນໂດຍສອງພຣະນາມທີ່ແຕກຕ່າງກັນ,

ມັນກໍເປັນພຣະວິນຍານອົງດຽວກັນທີ່ສຳເລັດພາລະກິດທັງສອງຂັ້ນຕອນ ແລະ

ພາລະກິດກໍຖືກປະຕິບັດສືບຕໍ່ກັນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ຍ້ອນວ່າ ພຣະນາມແຕກຕ່າງກັນ ແລະ

ເນື້ອຫາຂອງພາລະກິດກໍແຕກຕ່າງກັນ, ຍຸກຈຶ່ງແຕກຕ່າງກັນ. ເມື່ອພຣະເຢໂຮວາສະເດັດມາ, ນັ້ນແມ່ນຍຸກຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາ, ນັ້ນກໍແມ່ນຍຸກຂອງພຣະເຢຊູ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນການມາແຕ່ລະຄັ້ງ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກເອີ້ນເປັນຊື່ດຽວ, ພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຍຸກດຽວ ແລະ ພຣະອົງເປັນເສັ້ນທາງໃໝ່; ແລ້ວໃນເສັ້ນທາງໃໝ່ແຕ່ລະຢ່າງນັ້ນ ພຣະອົງນຳໃຊ້ຊື່ໃໝ່ ເຊິ່ງສະແດງວ່າ ພຣະເຈົ້າໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າຈັກເທື່ອ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢຸດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຈັກເທື່ອ. ປະຫວັດສາດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢູ່ສະເໝີ. ເພື່ອໃຫ້ແຜນການຄຸ້ມຄອງຫົກພັນປີຂອງພຣະອົງຈົບສິ້ນລົງ, ມັນຕ້ອງສືບຕໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ໃນແຕ່ລະມື້ ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່, ແຕ່ລະປີ ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່; ພຣະອົງຕ້ອງເປັນເສັ້ນທາງໃໝ່, ຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່, ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ອີງໃຫຍ່ກວ່າເດີມ ແລະ ພ້ອມດ້ວຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍຄືການນຳມາຂອງຊື່ໃໝ່ ແລະ ພາລະກິດໃໝ່. ຕະຫຼອດເວລາ, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່, ບໍ່ເຄີຍຢຸດຕິດກັບວິທີທາງ ແລະ ກົດລະບຽບເດີມໆ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຢຸດ ແຕ່ປະຕິບັດຢູ່ທຸກຊ່ວງເວລາ... ຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາຈົນເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ຈາກພາລະກິດພຣະເຢຊູຈົນເຖິງຂັ້ນຕອນປັດຈຸບັນ, ສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ສືບຕໍ່ປົກຄຸມທຸກຂອບເຂດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານອົງດຽວທັງໝົດ. ນັບຕັ້ງແຕ່ການສ້າງໂລກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ພຣະອົງເປັນການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ການສິ້ນສຸດ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ທຳອິດ ແລະ ຜູ້ສຸດທ້າຍ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ນຳຍຸກມາສູ່ການສິ້ນສຸດ. ພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນໃນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນສະຖານທີ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານອົງດຽວຢ່າງແນ່ນອນ. ທຸກຄົນທີ່ແບ່ງແຍກສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຍືນຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະເຈົ້າ. ບັດນີ້, ມັນຈຳເປັນສຳລັບເຈົ້າທີ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພາລະກິດທັງໝົດຕັ້ງແຕ່ຂັ້ນຕອນທຳອິດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງດຽວ, ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານອົງດຽວ. ເລື່ອງນີ້ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສົງໄສ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

293.

ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າມາ,

ພຣະອົງໃຊ້ການກະທຳຕົວຈິງຂອງພຣະອົງເພື່ອບອກແກ່ຜູ້ຄົນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ອອກຈາກຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ແລ້ວ ແລະ ພາລະກິດໃໝ່ນີ້ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີການຮັກສາວັນຊະບາໂຕ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າອອກຈາກຂອບເຂດຂອງວັນຊະບາໂຕນັ້ນແມ່ນເປັນພຽງສັນຍານໃຫ້ຮູ້ລ່ວງໜ້າເຖິງ ພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ; ພາລະກິດທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ອີງໃຫຍ່ແມ່ນກຳລັງຈະມາ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍໄດ້ປະ “ໃສ່”
ຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄວ້ຂ້າງຫຼັງແລ້ວ ແລະ ໄດ້ທຳລາຍກົດລະບຽບ ແລະ
ຫຼັກການຂອງຍຸກນັ້ນໄປແລ້ວ. ໃນພຣະອົງ,
ບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍຂອງສິ່ງໃດເລີຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະບັນຍັດ; ພຣະອົງໄດ້ໂຍນມັນຖິ້ມທັງໝົດ ແລະ
ບໍ່ຮັກສາມັນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດຊາດຮັກສາມັນອີກຕໍ່ໄປ. ສະນັ້ນ ໃນນີ້
ເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າຜ່ານທັງໝາກສາລີໃນວັນຊະບາຕ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພັກຜ່ອນ;
ພຣະອົງຢູ່ຂ້າງນອກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ພັກຜ່ອນ.
ການກະທຳນີ້ຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າຕົກໃຈແກ່ແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ
ມັນສື່ສານແກ່ພວກເຂົາວ່າພຣະອົງບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
ພຣະອົງໄດ້ອອກຈາກຂອບເຂດຂອງວັນຊະບາຕ ແລະ ປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າມະນຸດຊາດ ແລະ
ທ່າມກາງພວກເຂົາໃນລັກສະນະໃໝ່ ດ້ວຍວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດແບບໃໝ່.
ການກະທຳນີ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ບອກໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ນຳພາລະກິດໃໝ່ມາກັບພຣະອົງ,
ພາລະກິດທີ່ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການອອກຈາກພາຍໃຕ້ພຣະບັນຍັດ ແລະ ອອກຈາກວັນຊະບາຕ.
ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ຍຶດຕິດກັບອະດີດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
ພຣະອົງບໍ່ກັງວົນກ່ຽວກັບກົດລະບຽບຕ່າງໆຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດອີກຕໍ່ໄປ.
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກກະທົບໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກຜ່ານມາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ
ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນວັນຊະບາຕດັ່ງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນມື້ອື່ນໆ ແລະ
ເມື່ອສາວົກຂອງພຣະອົງຫົວໃນວັນຊະບາຕ, ພວກເຂົາກໍສາມາດຫຼີກຮວງໝາກສາລີກິນ.
ນີ້ເປັນເລື່ອງປົກກະຕິຫຼາຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ,
ມັນເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດອະນຸຍາດໄດ້ໃນການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດ ແລະ
ພຣະທຳໃໝ່ທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການກ່າວ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນບາງສິ່ງທີ່ໃໝ່,
ພຣະອົງບໍ່ກ່າວເຖິງພາລະກິດຜ່ານມາຂອງພຣະອົງ ຫຼື ສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນ.
ຍ້ອນພຣະເຈົ້າມີຫຼັກການຂອງພຣະອົງໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເມື່ອພຣະອົງຕ້ອງການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່,
ເມື່ອພຣະອົງຕ້ອງການນຳມະນຸດຊາດໄປສູ່ຂັ້ນຕອນໃໝ່ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະເຂົ້າສູ່ໄລຍະສູງຂຶ້ນ. ຖ້າຜູ້ຄົນສືບຕໍ່ປະຕິບັດຕາມຄຳເວົ້າ ຫຼື
ກົດລະບຽບເດີມ ຫຼື ສືບຕໍ່ຍຶດໝັ້ນກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຈື່ ຫຼື ເຫັນດີເຫັນພ້ອມກັບສິ່ງນັ້ນ.
ນີ້ກໍຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ນຳເອົາພາລະກິດໃໝ່ມາແລ້ວ ແລະ
ໄດ້ເຂົ້າສູ່ໄລຍະໃໝ່ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່,
ພຣະອົງກໍປາກົດຕໍ່ມະນຸດຊາດດ້ວຍລັກສະນະໃໝ່ທັງສິ້ນ, ຈາກມຸມໃໝ່ທັງສິ້ນ ແລະ
ດ້ວຍວິທີໃໝ່ທັງສິ້ນ
ເພື່ອວ່າຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຫັນລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ
ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ.

ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍຶດຕິດກັບສິ່ງເດີມ ຫຼື ຍ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຢຽບມາແລ້ວ;
ເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ກ່າວ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຂໍ້ຫ້າມດັ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຈົນຕະນາການ.
ໃນພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງແມ່ນເສລີ ແລະ ເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ບໍ່ມີການເກືອດຫ້າມ, ບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ,
ສິ່ງທີ່ພຣະອົງນຳມາສູ່ມະນຸດຊາດກໍຄືອິດສະຫຼະພາບ ແລະ ການບົດບ່ອຍ.
ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດ, ພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເປັນຈິງ.
ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຖືກກະຕາ ຫຼື ຖືກດຶງດູດ ແລະ ພຣະອົງແຕກຕ່າງຈາກພະທຸກທີ່ຜູ້ຄົນບູຊາ
ແລະ ນະມັດສະການຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ພຣະອົງມີຊີວິດ ແລະ ຊີວາ. ສິ່ງທີ່ພຣະທຳ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງນຳມາສູ່ມະນຸດຊາດກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີຊີວິດ ແລະ ແສງສະຫວ່າງ,
ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນອິດສະຫຼະພາບ ແລະ ການບົດບ່ອຍ, ຍ້ອນພຣະອົງມີຄວາມຈິງ, ຊີວິດ ແລະ
ຫົນທາງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດໂດຍສິ່ງໃດໜຶ່ງໃນພາລະກິດໃດໜຶ່ງຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະເວົ້າຫຍັງກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຫັນ ຫຼື
ປະເມີນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ
ໂດຍບາສະຈາກຄວາມກັງວົນໃຈ. ພຣະອົງຈະບໍ່ກັງວົນກ່ຽວກັບແນວຄິດ ຫຼື
ການຊີ້ມືຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ຫຼື
ແມ່ນແຕ່ການຄັດຄ້ານ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານອັນແຮງກ້າຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາສັບພະສິ່ງຖືກສ້າງທັງປວງສາມາດໃຊ້ເຫດຜົນຂອງມະນຸດ ຫຼື ຈົນຕະນາການ,
ຄວາມຮູ້ ຫຼື ສິນທຳຂອງມະນຸດເພື່ອວັດແທກ ຫຼື ກຳນົດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ
ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເສື່ອມເສຍ, ຂັດຂວາງ ຫຼື ທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ມີການເກືອດຫ້າມໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ;
ມັນຈະບໍ່ຖືກຈຳກັດໂດຍມະນຸດຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ, ເຫດການໃດໜຶ່ງ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງ,
ມັນຈະບໍ່ຖືກຂັດຂວາງໂດຍກອງກຳລັງໃດໜຶ່ງທີ່ເປັນບໍລະບັກ.
ສຳລັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ພຣະອົງຄືກະສັດທີ່ມີໄຊຊະນະຢູ່ສະເໝີ ແລະ
ກອງກຳລັງໃດທີ່ເປັນບໍລະບັກ, ມີຄວາມເຫັນນອກຮີດ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອຜິດໆຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນຖືກຢຽບຢ່າພາຍໃຕ້ຕັ້ງຮອງຕົນຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດຂັ້ນຕອນໃໝ່ອັນໃດໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ມັນກໍຈະຖືກພັດທະນາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຂະຫຍາຍໄປໃນທຳມະກາງມະນຸດຊາດ ແລະ
ມັນຈະຖືກປະຕິບັດຢ່າງແນ່ນອນໂດຍບໍ່ຖືກຂັດຂວາງທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງຈົນພາລະກິດອັນຍິ່ງໃ
ຫຍ່ຂອງພຣະອົງສຳເລັດ. ນີ້ແມ່ນລົດທານຸພາບສູງສຸດ, ສະຕິບັນຍາ, ລົດອຳນາດ ແລະ
ລົດອຳນາດຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງອີງຕາມຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນຍຸກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດເກນໃດໆ ຫຼື ປະຕິບັດພາລະກິດດຽວທີ່ຊ້ຳກັນ ຫຼື ຮູ້ສຶກອຸກອັ່ງກັບສິ່ງຕ່າງໆໃນອະດີດ; ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໃໝ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເກົ່າ ແລະ ທຸກມື້ນີ້ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳ ໃໝ່. ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ຄວນປະຕິບັດຕາມໃນວັນນີ້; ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ. ມັນສຳຄັນຢູ່ທີ່ການປະຕິບັດ, ໃຫ້ເນັ້ນໃສ່ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກປັດຈຸບັນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດເກນ, ພຣະອົງສາມາດກ່າວໄດ້ຈາກຫຼາຍດ້ານທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ສະຕິບັນຍາ ແລະ ການມີອຳນາດໃນທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງນັ້ນຊັດເຈນ. ມັນບໍ່ສຳຄັນ ທີ່ພຣະອົງຈະກ່າວຈາກດ້ານຂອງພຣະວິນຍານ ຫຼື ຂອງມະນຸດ ຫຼື ຂອງບຸກຄົນທີສາມ ພຣະເຈົ້າກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍສາເຫດທີ່ພຣະອົງກ່າວຈາກດ້ານຂອງມະນຸດ.

ໃນທຳມະກາງບາງຄົນຍັງມີຜູ້ທີ່ມີແນວຄິດຕ່າງໆນາໆ ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າກ່າວຈາກມຸມມອງຫຼາຍດ້ານ. ຄົນເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຈາກດ້ານດຽວຢູ່ສະເໝີ, ມະນຸດຈະບໍ່ວາງກົດເກນຕ່າງໆກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ່? ພຣະເຈົ້າຈະປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດເຮັດແບບນັ້ນໄດ້ບໍ່? ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າກ່າວຈາກດ້ານໃດກໍ່ຕາມ, ພຣະອົງກໍ່ມີຈຸດປະສົງໃນການກ່າວຂອງແຕ່ລະດ້ານ. ຖ້າພຣະເຈົ້າກ່າວຈາກດ້ານຂອງພຣະວິນຍານຢູ່ສະເໝີ, ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າຮ່ວມກັບພຣະອົງໄດ້ບໍ່? ດັ່ງນັ້ນ, ບາງຄັ້ງພຣະອົງກ່າວໃນບຸກຄົນທີສາມເພື່ອສະໜອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ ນຳພາເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມເປັນຈິງ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳນັ້ນແມ່ນເໝາະສົມແລ້ວ, ເວົ້າແບບງ່າຍໆກໍ່ຄື ທັງໝົດແມ່ນໄດ້ກະທຳໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນສົງໄສກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ສຳຄັນວ່າພຣະອົງຈະກ່າວຈາກດ້ານໃດ, ພຣະອົງກໍ່ຍັງຄົງເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍ່ຕາມ, ພຣະອົງກໍ່ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງເລີຍ! ເປໂຕຮັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ເຮັດຕາມໃຈພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືວ່າເປໂຕເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະຄຣິດ, ເພາະວ່າທາດແທ້ຂອງເປໂຕກໍ່ຄືສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ນັ້ນຄືຄວາມເປັນຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດເກນໃດໆ ແຕ່ພຣະອົງໃຊ້ຫຼາຍວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງນັ້ນມີປະສິດທິພາບ ແລະ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ.

ທຸກວິທີການຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ.

ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະໃຊ້ວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດໃນຮູບແບບໃດກໍຕາມ,

ແຕ່ລະຮູບແບບແມ່ນເພື່ອສ້າງມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ.

ເຖິງແມ່ນວ່າວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງອາດເສຍເວລາມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ ກໍຕາມ, ນັ້ນກໍເພື່ອພິສູດຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ຄວນສົງໄສອີກຕໍ່ໄປ. ນີ້ແມ່ນບາດກ້າວທັງໝົດຂອງພາລະກິດພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອຟັງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ທຸກສິ່ງບັນລຸໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

295.

ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນມາເພື່ອກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງໂດຍສະເພາະ, ເພື່ອອະທິບາຍທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ຊີວິດຂອງມະນຸດ, ເພື່ອຊີ້ໃຫ້ເຫັນສິ່ງທີ່ມະນຸດສົມຄວນເຂົ້າຫາ, ເພື່ອສະແດງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ມະນຸດເຫັນ ແລະ ເພື່ອສະແດງສະຕິບັນຍາ, ວິດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບມະນຸດ.

ຜ່ານຫຼາກຫຼາຍວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນຄວາມລ້ຳເລີດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນຄວາມຖ່ອມຕົວ ແລະ ຄວາມລື້ລັບຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຫັນການຖ່ອມຕົວ, ຄວາມລື້ລັບ ແລະ ຄວາມເປັນທຳມະດາສາມັນຂອງພຣະອົງ.

ພຣະທຳບາງຂໍ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນກ່າວອອກມາຈາກມຸມມອງຂອງພຣະວິນຍານໂດຍກົງ, ພຣະທຳບາງຂໍ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນກ່າວອອກມາຈາກມຸມມອງຂອງມະນຸດໂດຍກົງ ແລະ ພຣະທຳບາງຂໍ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນກ່າວອອກມາຈາກມຸມມອງຂອງບຸກຄົນທີສາມ. ດ້ວຍສິ່ງນີ້ ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ວິທີການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແຕກຕ່າງກັນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງນັ້ນໂດຍຜ່ານພຣະທຳ.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນທັງທຳມະດາ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ກຸ່ມຄົນໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ຍ້ອນຄວາມທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ

ທຸກຄົນຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າຢູ່ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງດັ່ງກ່າວ;

ມະນຸດດັ່ງກ່າວນັ້ນທີ່ຕົກຢູ່ໃນການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຍ້ອນຄວາມທຳມະດາ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະເຢຊູ ບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດ ຫຼື ການທົດລອງ. ຍ້ອນວ່າພາລະກິດສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດແມ່ນສອດຄ່ອງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ຜູ້ຄົນຕິດຕາມພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆນາໆກ່ຽວກັບພຣະອົງ.

ການທົດລອງໃນປັດຈຸບັນເປັນການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ມະນຸດເຄີຍໄດ້ຜະເຊີນ ແລະ

ເມື່ອເວລາເວົ້າເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ອອກມາຈາກຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນທີ່ສຸດ,
ນີ້ຄືຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນທີ່ເວົ້າເຖິງ. ໃນບັດຈຸບັນ ພຣະເຈົ້າກ່າວເພື່ອສ້າງຄວາມເຊື່ອ,
ຄວາມຮັກ, ຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້.
ພຣະທ່າທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ
ແມ່ນອີງຕາມທາດແທ້ແຫ່ງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ, ອີງຕາມການປະພຶດຂອງມະນຸດ ແລະ
ອີງຕາມສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຂົ້າສູ່ໃນບັດຈຸບັນ. ພຣະທ່າ ຂອງພຣະອົງທັງເປັນຈິງ ແລະ ທຳມະດາ:
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງອະນາຄົດ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຫັນເບິ່ງໃນອະດີດ;
ພຣະອົງພຽງແຕ່ກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ຄວນເຂົ້າເຖິງມັນໄດ້, ນຳໄປປະຕິບັດ ແລະ
ເຂົ້າໃຈໃນບັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກບັດຈຸບັນ ມີບຸກຄົນໃດໜຶ່ງບາກົດຂຶ້ນ
ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ສາມາດສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນຕ່າງໆ, ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ,
ຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ເຮັດການອັດສະຈັນຫຼາຍຢ່າງ, ຖ້າບຸກຄົນນີ້ອ້າງວ່າ
ພວກເຂົາແມ່ນພຣະເຢຊູທີ່ລົງມາ, ນີ້ແມ່ນເປັນພຽງສິ່ງທີ່ປອມຂຶ້ນໂດຍວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍເທົ່ານັ້ນ
ແລະ ການລອກແບບພຣະເຢຊູທີ່ພວກມັນມັກແຕ່ງຂຶ້ນມາ. ຈົ່ງຈື່ສິ່ງນີ້ໄວ້!
ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດຊຳພາລະກິດແບບດຽວກັນ.
ບາດກ້າວໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແລ້ວ ແລະ
ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິບັດບາດກ້າວໃນພາລະກິດນັ້ນອີກຈັກເທື່ອ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນໄດ້ກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ; ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ
ພັນທະສັນຍາເດີມໄດ້ທຳນາວາຍການມາຂອງພຣະເມຊີອາ, ແຕ່ກັບກາຍເປັນວ່າ ພຣະເຢຊູມາ,
ສະນັ້ນ ມັນກໍຈະຜິດທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເມຊີອາອີກອົງໜຶ່ງລົງມາ. ພຣະເຢຊູໄດ້ລົງມາແລ້ວຄັ້ງໜຶ່ງ ແລະ
ມັນກໍຈະຜິດຖ້າຕ້ອງໃຫ້ພຣະເຢຊູກັບມາອີກໃນຄັ້ງນີ້. ມີຊື່ດຽວສຳລັບແຕ່ລະຍຸກ ແລະ
ຍຸກນັ້ນໆກໍອະທິບາຍລັກສະນະຂອງແຕ່ລະຊື່. ໃນແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ
ພຣະເຈົ້າຕ້ອງສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນສະເໝີ, ຕ້ອງຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ
ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍສະເໝີ ແລະ ຕ້ອງເປັນຄືກັບພຣະເຢຊູ ແຕ່ເວລານີ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນັ້ນເລີຍ.
ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ຖ້າພຣະເຈົ້າຍັງສະແດງໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ
ຍັງຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ ແລະ ຮັກສາຄົນປ່ວຍ, ຖ້າພຣະອົງເຮັດສິ່ງດຽວກັນກັບທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດ
ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຮັດຊຳພາລະກິດແບບດຽວກັນ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູກໍຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ຄຸນຄ່າເລີຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດໜຶ່ງບາດກ້າວຂອງພາລະກິດໃນແຕ່ລະຍຸກ.
ເມື່ອແຕ່ລະບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແລ້ວ
ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍກໍຈະລອກແບບຢ່າງໄວ ແລະ
ຫຼັງຈາກທີ່ຊາຕານເລີ່ມເຮັດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທັນທີທັນໃດ
ພຣະເຈົ້າກໍປ່ຽນເປັນວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງສໍາເລັດແລ້ວ
 ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍກໍຈະລອກແບບ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຊັດເຈນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.
 ເປັນຫຍັງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຈຶ່ງແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ?
 ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຈຶ່ງບໍ່ສະແດງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ, ບໍ່ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ
 ແລະ ບໍ່ຮັກສາຄົນບ່ວຍ?
 ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນແບບດຽວກັນກັບພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ,
 ພຣະອົງຈະຕາງໜ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດໄດ້ແນວໃດ,
 ພຣະອົງຈະຕາງໜ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນໄດ້ແນວໃດ?
 ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນສໍາເລັດໄດ້ແນວໃດ?
 ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ຖ້າພຣະເຢຊູເຂົ້າໄປໃນວິຫານ ແລະ ຮັກສາວັນສະບາໂຕ
 ແລ້ວບໍ່ມີໃຜຂົ່ມເຫັງພຣະອົງ ແລະ ໝົດທຸກຄົນຮັບເອົາພຣະອົງ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ
 ພຣະອົງຈະສາມາດຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນໄດ້ແນວໃດ?
 ພຣະອົງຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການໂຖບາບສໍາເລັດໄດ້ບໍ່? ແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດສໍາຄັນ
 ຖ້າພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໃນຍຸກສຸດທ້າຍສະແດງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ
 ສິ່ງອັດສະຈັນຄືກັບພຣະເຢຊູ?
 ມີພຽງການປະຕິບັດອີກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນ
 ເຊິ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ,
 ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຮັບຄວາມຮູ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ
 ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

296. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຕົ້ນຕໍແລ້ວ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທໍາເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ.
 ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເພື່ອບີບບັງຄັບມະນຸດ ຫຼື ເພື່ອລໍ່າໃຈມະນຸດ;
 ສິ່ງນີ້ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ລົດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າຈະແຈ້ງຂຶ້ນໄດ້.
 ຖ້າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສະແດງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເທົ່ານັ້ນ
 ແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຊັດເຈນ, ເຊັ່ນດຽວກັນ
 ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ.
 ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບດ້ວຍເຄື່ອງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ,
 ແຕ່ໃຊ້ພຣະທໍາເພື່ອຫົດສົງ ແລະ ດູແລມະນຸດ ເຊິ່ງ
 ຫຼັງຈາກນັ້ນມະນຸດກໍຈະໄດ້ບັນລຸການເຊື່ອຟັງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.
 ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ ແລະ ພຣະທໍາທີ່ພຣະອົງກ່າວ.
 ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຊ້ວິທີການສະແດງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ
 ແຕ່ພຣະອົງໃຊ້ພຣະທໍາ ແລະ

ໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍວິທີການຂອງພາລະກິດທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ.
ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ, ການຕິດຕໍ່ພົວພັນ, ການວິຮານ ແລະ
ການສະໜອງພຣະທຳ,
ພຣະເຈົ້າກ່າວຈາກຫຼາຍໆດ້ານທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ ແລະ
ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມຮູ້ເພີ່ມຂຶ້ນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ຽວກັບສະຕິບັນຍາ ແລະ
ຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເມື່ອມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດຍຸກຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ,
ພວກເຂົາຈະມີຄຸນສົມບັດເໝາະສົມທີ່ຈະເບິ່ງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ.
ເມື່ອເຈົ້າມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງໃດ,
ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຄິດໃດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າເຫັນໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ.
ໃນເວລານີ້, ເຈົ້າເສື່ອມໂຊມ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ.
ເຈົ້າມີຄຸນສົມບັດເໝາະສົມທີ່ຈະເຫັນໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນແລ້ວບໍ່?
ເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ
ສິ່ງມະຫັດສະຈັນນັ້ນແມ່ນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າລົງໂທດມະນຸດ ແລະ ເປັນເວລາທີ່ຍຸກສະໄໝປ່ຽນແປງ
ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນເປັນເວລາທີ່ຍຸກສະໄໝສິ້ນສຸດລົງ.
ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກດຳເນີນການຢ່າງເປັນປົກກະຕິນັ້ນ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະແດງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນໃດໆ. ການສະແດງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ
ສິ່ງມະຫັດສະຈັນນັ້ນແມ່ນງ່າຍທີ່ສຸດ, ແຕ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຫຼັກການແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າມະນຸດໄດ້ເຫັນໝາຍສໍາຄັນ ແລະ
ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ ແລະ ຖ້າຮ່າງກາຍຜ່າຍວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບາກົດຕົວຕໍ່ມະນຸດ,
ຜູ້ຄົນທັງໝົດຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຮົາໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວວ່າ
ກຸ່ມຂອງຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະນັ້ນແມ່ນໄດ້ມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ,
ຜູ້ຊະນະທີ່ມາຈາກທ່າມກາງຄວາມຍາກລໍາບາກອັນຫຍຸ້ງຫຍຸ້ງ.
ຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນໝາຍເຖິງຫຍັງ? ມັນໝາຍເຖິງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້
ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບການພິພາກສາ, ການຕິສອນ, ການຈັດການ,
ການວິຮານ ແລະ ທຸກຮູບແບບຂອງການຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ.
ຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ມີດົມວ ຫຼື ເປັນນາມມະທຳ, ແຕ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ.
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນໃດໆ ຫຼື ອັດສະຈັນໃດໆ;
ພວກເຂົາບໍ່ເວົ້າເຖິງຕົວໜັງສື ແລະ ທິດສະດີທີ່ບໍ່ຈະແຈ້ງ, ຫຼື ການເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ;
ແຕ່ພວກເຂົາມີຄວາມຈິງ ແລະ ມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ແລ້ວກຸ່ມຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ວິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຊັດເຈນຂຶ້ນບໍ່?

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນໄລຍະຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນພາລະກິດແທ້ຈິງ. ໃນໄລຍະຍຸກຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ, ແຕ່ເພື່ອໄຖ່ບາບມະນຸດ, ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງອັດສະຈັນບາງຢ່າງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຕິດຕາມພຣະອົງ. ເພາະວ່າຕົ້ນຕໍແລ້ວ ພຣະອົງມາເພື່ອສໍາເລັດພາລະກິດແຫ່ງການຄົງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ການສະແດງໝາຍສໍາຄັນນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ເຄື່ອງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງມີປະສິດທິ ພາບຂຶ້ນ; ມັນແມ່ນພາລະກິດພິເສດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງພາລະກິດຂອງຍຸກທັງໝົດ. ໃນໄລຍະພັນທະສັນຍາເກົ່າຂອງຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ສະແດງບາງເຄື່ອງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເຊັ່ນກັນ ແຕ່ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນທຸກວັນນີ້ແມ່ນພາລະກິດແທ້ຈິງ ແລະ ແນ່ນອນ ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນໃດໆໃນຕອນນີ້. ຖ້າພຣະອົງໄດ້ສະແດງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ, ພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງກໍຈະສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍ ແລະ ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃດໆໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບອກວ່າ ການປາກົດຂອງພຣະທໍາແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ, ແຕ່ພຣະອົງພັດຢັງສະແດງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນເພື່ອລໍ້ໃຈມະນຸດຢູ່ ແລ້ວມະນຸດຈະເຊື່ອໃນພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທໍາໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ມະນຸດມີແນວຄວາມຄິດທາງດ້ານສາສະໜາຫຼາຍເກີນໄປໃນຕົວພວກເຂົາ; ພຣະເຈົ້າລົງມາໃນຍຸກສຸດທ້າຍກໍເພື່ອກໍາຈັດແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ ແລະ ສິ່ງເໝືອນທໍາມະຊາດທັງໝົດນີ້ອອກຈາກຕົວມະນຸດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮູ້ຈັກຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງມາເພື່ອລົບລ້າງຮູບພາບຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນນາມມະທໍາ ແລະ ເປັນພຽງຈິນຕະນາການ; ເປັນພາບທີ່ເລື່ອນລອຍ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນເວລານີ້ ພຽງສິ່ງດຽວທີ່ມີຄຸນຄ່າສໍາລັບເຈົ້າ ກໍຄືການມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ! ຄວາມຈິງຈະລົບລ້າງທຸກສິ່ງ. ມື້ນີ້ເຈົ້າມີຄວາມຈິງຫຼາຍປານໃດ? ການສາມາດສະແດງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນແມ່ນພຣະເຈົ້າໝົດບໍ່? ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍກໍສາມາດສະແດງໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນນັ້ນໄດ້ຄືກັນ; ພວກເຂົາທັງໝົດແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ່? ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດ ຄືການຄົ້ນຫາຄວາມຈິງ, ສະແຫວງຫາຊີວິດ, ບໍ່ແມ່ນສະແຫວງຫາໝາຍສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ. ນັ້ນຄວນຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ທຸກສິ່ງບັນລຸໂດຍພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

297. ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຮວາແມ່ນການສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ, ມັນຄືຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ; ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງພາລະກິດ ແລະ ມັນແມ່ນບົດສະຫຼຸບ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດທ່າມກາງປະຊາຊົນທີ່ຖືກເລືອກແຫ່ງອິດສະຣາເອັນ ແລະ ມັນແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຍຸກໃໝ່ໃນສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດ. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນບັນດາປະເທດທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ, ເພື່ອພິພາກສາໂລກ ແລະ ນຳຍຸກດັ່ງກ່າວມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ. ໃນຂັ້ນຕອນທຳອິດ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດໃນສະຖານທີ່ງ່າຍໆທີ່ສຸດ ແລະ ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນສະຖານທີ່ງ່າຍໆທີ່ສຸດ ແລະ ຄວາມມືດກໍຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ, ນຳມາດ້ວຍແສງສະຫວ່າງ ແລະ ທຸກຄົນກໍຈະຖືກເອົາຊະນະ. ເມື່ອຜູ້ຄົນໃນສະຖານທີ່ງ່າຍໆບໍ່ບໍລິສຸດ ແລະ ມືດມົນທີ່ສຸດໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ປະຊາກອນທັງໝົດຮັບຮູ້ວ່າ ມີພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ທຸກຄົນໄດ້ເຊື່ອທັງໝົດ, ແລ້ວຄວາມຈິງນີ້ກໍຈະຖືກໃຊ້ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະທີ່ວ່າຈັກກະວານທັງປວງ. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນນີ້ເປັນສັນຍາລັກ ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງຍຸກນີ້ສຳເລັດລົງ, ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ 6.000 ປີກໍຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຢ່າງສົມບູນ. ເມື່ອທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ມືດມົນທີ່ສຸດໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ, ແນ່ນອນ ມັນກໍຈະເປັນແບບນັ້ນໃນບ່ອນອື່ນໆເຊັ່ນດຽວກັນ. ເມື່ອເປັນແນວນັ້ນ ມີພຽງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນປະເທດຈີນເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມໝາຍທາງສັນຍາລັກ. ປະເທດຈີນຄືຕົວຢ່າງຂອງອຳນາດແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ ປະຊາຊົນຈີນກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ເປັນເນື້ອໜັງ, ເປັນຊາຕານ, ເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດ. ແມ່ນຄົນຈີນນີ້ເອງທີ່ຖືກມັງກອນແດງໃຫຍ່ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ຜູ້ເຊິ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງໜັກໜ່ວງ, ຜູ້ເຊິ່ງມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຊົ່ວຊ້າ ແລະ ບໍ່ບໍລິສຸດ ແລະ ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນແມ່ເພີມຂອງບັນດາມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ນີ້ບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ ປະເທດອື່ນບໍ່ມີບັນຫາຫຍັງເລີຍ; ແນວຄິດຂອງມະນຸດກໍຄືກັນໝົດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ປະຊາຊົນໃນປະເທດເຫຼົ່ານີ້ອາດມີຄວາມສາມາດສູງ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວມັນກໍໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຊາວຢິວຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ທ້າທາຍພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ? ເປັນຫຍັງພວກຟາລີຊາຍຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງເຊັ່ນກັນ? ເປັນຫຍັງຢູດາຈຶ່ງທໍລະຍົດພຣະເຢຊູ? ໃນເວລານັ້ນ, ສາວົກຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູ. ເປັນຫຍັງຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄັງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ພື້ນຄືນມາອີກ ຜູ້ຄົນກໍຍັງບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ? ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດບໍ່ຄືກັນໝົດເລີຍບໍ່? ພຽງແຕ່ວ່າ ປະຊາຊົນຈີນຖືກລົງໂທດໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຖືກເອົາຊະນະ ພວກເຂົາກໍຈະກາຍເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ຕົວຢ່າງ ແລະ ຈະເຮັດໜ້າທີ່ເປັນບ່ອນອ້າງອີງໃຫ້ກັບຄົນອື່ນໆ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າຢູ່ສະເໝີວ່າ

ພວກເຈົ້າເປັນສ່ວນປະກອບໃຫ້ກັບແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ?

ມັນແມ່ນຢູ່ໃນປະຊາຊົນຈົນນີ້ເອງທີ່ການເສື່ອມຊາມ, ຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດ, ຄວາມບໍ່ຊອບທຳ, ການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຄວາມກະບົດຖືກສະແດງອອກຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຖືກເປີດເຜີຍໃນຮູບແບບຕ່າງໆນາໆ. ໃນດ້ານໜຶ່ງ ພວກເຂົາມີຄວາມສາມາດໜ້ອຍ ແລະ ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ ຊີວິດ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກໍ່ຫຼ້າຫຼັງ ແລະ ນິໄສ, ສະພາບແວດລ້ອມທາງສັງຄົມ ແລະ ຄອບຄົວທີ່ໃຫ້ກຳເນີດພວກເຂົາ, ທຸກສິ່ງນັ້ນແມ່ນບໍ່ດີ ແລະ ຫຼ້າຫຼັງທີ່ສຸດ. ສະຖານະຂອງພວກເຂົາກໍ່ຕ່ຳຕ້ອຍເຊັ່ນດຽວກັນ.

ພາລະກິດໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້ເປັນສັນຍາລັກ ແລະ

ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດທົດສອບນີ້ຖືກປະຕິບັດຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ເກີດຂຶ້ນພາຍຫຼັງກໍ່ຈະດຳເນີນໄປໄດ້ດີກວ່າ.

ຖ້າບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດສາມາດເຮັດສຳເລັດໄດ້

ແລ້ວພາລະກິດຕໍ່ມາກໍ່ຈະດຳເນີນໄປຢ່າງແນ່ນອນ.

ເມື່ອບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດລົງ,

ຄວາມສຳເລັດທີ່ອີງໃຫຍ່ກໍ່ຈະຖືກບັນລຸຢ່າງສົມບູນ ແລະ

ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງກໍ່ຈະສິ້ນສຸດລົງຢ່າງສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

298. ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຈັກກະວານທັງໝົດໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບຄົນກຸ່ມນີ້. ພຣະອົງທຸ້ມເທຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ

ເສຍສະລະທຸກຢ່າງສຳລັບພວກເຈົ້າ;

ພຣະອົງໄດ້ຮຽກພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານທົ່ວທັງຈັກກະວານກັບຄືນ ແລະ

ມອບໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ໂຊກດີ. ນອກຈາກນັ້ນ,

ພຣະອົງໄດ້ຍ້າຍລັດສະໝີຂອງພຣະອົງຈາກອິດສະຣາແອນ

ເຊິ່ງເປັນຊົນຊາດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກ ແລະ ມອບໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງແຜນງານຂອງພຣະອົງປາກົດອອກມາຢ່າງສົມບູນຜ່ານກຸ່ມຄົນຂອງພວກເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ພວກເຈົ້າເປັນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຈະຮັບມໍລະດົກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອີ່ງກວ່ານັ້ນແມ່ນ ຜູ້ສືບທອດລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າ. ບາງເທື່ອ

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະຈົດຈຳພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້:

“ສຳລັບຄວາມຍາກລຳບາກອັນເລັກນ້ອຍຂອງພວກເຮົານັ້ນ ເປັນພຽງຊົ່ວຄາວ ທີ່ຫຼໍ່ຫຼອມໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບລັດສະໝີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເກີນຄຳບັນຍາຍ ແລະ ເປັນນິດນິລັນ”.

ໃນອະດີດ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ຍືນຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້

ແຕ່ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳ.

ໃນມື້ນີ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຮູ້ດີເຖິງຄວາມໝາຍແທ້ຈິງຢູ່ໃນພຣະທຳ.

ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ພວກມັນຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດກັບຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໂຫດຮ້າຍຈາກມັງກອນແດງທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ໃນ
ດິນແດນທີ່ມັນອາໄສຢູ່. ມັງກອນແດງທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ຂົ່ມເຫັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ,
ສະນັ້ນ, ໃນດິນແດນແຫ່ງນີ້ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ຖືກຂົ່ມເຫັງ.
ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຈະກາຍເປັນຄວາມຈິງໃນກຸ່ມຄົນຂອງພວກເຈົ້າ.

ເມື່ອພາລະກິດຖືກປະຕິບັດໃນດິນແດນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ,

ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງກໍຈະພົບກັບອຸປະສັກທີ່ຫຼາຍເກີນຄວນ ແລະ

ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ; ດ້ວຍເຫດນີ້,
ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ບໍ່ລົສຸດ ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ກໍແມ່ນອົງປະກອບຂອງຄວາມທົນທຸກທໍລະມານ.

ມັນລຳບາກສຳລັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນດິນແດນຂອງມັງກອນ
ແດງທີ່ອີ່ງໃຫຍ່

ແຕ່ກໍຍ້ອນຄວາມລຳບາກດັ່ງກ່າວທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນຂັ້ນຕອນ

ເພື່ອເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຖິງສະຕິບັນຍາ ແລະ ຄວາມອັດສະຈັນຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ໂອກາດນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ກຸ່ມຄົນນີ້ສົມບູນແບບ.

ຍ້ອນການທົນທຸກທໍລະມານຂອງຜູ້ຄົນ, ຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ຈິດໃຈທັງໝົດທີ່ຄືກັບຊາຕານຂອງຜູ້ຄົນໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ລົສຸດນີ້,

ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດການຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລົສຸດ ແລະ ການບົກຄອງ ເພື່ອວ່າ

ພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບລັດສະໝີຈາກສິ່ງນີ້ ແລະ

ຮັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຍືນເປັນພະຍານແກ່ການກະທຳຂອງພຣະອົງ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ສົມບູນຂອງການເສຍສະລະທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳເພື່ອກຸ່ມຄົນນີ້.

ສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງໄຊຊະນະພຽງແຕ່ຜ່ານຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ.

ດ້ວຍການເຮັດແບບນີ້ ຈຶ່ງສາມາດເປີດເຜີຍອຳນາດທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ

ມີພຽງແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ລົສຸດ

ທີ່ເໝາະສົມແກ່ການສືບທອດລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີພຽງສິ່ງນີ້

ທີ່ສາມາດໃຫ້ກຽດກັບອຳນາດທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ

ໄດ້ມີການຮັບເອົາລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ລົສຸດ ແລະ

ຈາກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນນັ້ນ. ນັ້ນຄືຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ຄືກັບສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ;

ພຣະອົງສາມາດຮັບຄຳສັນລະເສີນຈາກໝູ່ພວກຟາລິຊາຍທີ່ຂົ່ມເຫັງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.

ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການຂົ່ມເຫັງ ແລະ ການທໍລະຍົດຂອງຢູດາ, ພຣະເຢຊູຈະບໍ່ຖືກເຍາະເຍີ້ຍ ຫຼື

ຖືກກ່າວຮ້າຍ ໂດຍຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນເລີຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ກໍຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບລັດສະໝີ. ບໍ່ວ່າຢູ່ໃສກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນແຕ່ລະຍຸກ ແລະ ບໍ່ວ່າຢູ່ໃສກໍຕາມທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍຜ່ານເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງຈະຮັບລັດສະໝີຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະ ຮັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ພຣະອົງປະສົງທີ່ຈະຮັບ. ນີ້ແມ່ນແຜນງານຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນີ້ແມ່ນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າງ່າຍດາຍສຳກັບທີ່ມະນຸດຈົນຕະນາການບໍ່?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

299.

ໃນແຜນງານຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາຫຼາຍພັນປີ,

ພາລະກິດທີ່ສຳເລັດໂດຍຜ່ານເນື້ອໜັງແມ່ນມີສອງສ່ວນ:

ສ່ວນທຳອິດແມ່ນພາລະກິດຂອງການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ເຊິ່ງພຣະອົງໄດ້ຮັບລັດສະໝີ; ອີກສ່ວນຄືພາລະກິດແຫ່ງໄຊຊະນະ ແລະ ຄວາມສົມບູນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບລັດສະໝີ. ນີ້ແມ່ນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຢ່າຄິດວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າງ່າຍດາຍເກີນໄປ. ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ສືບທອດມໍລະດົກແຫ່ງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເໜືອກວ່າສິ່ງໃດຫຼາຍເທົ່າ ແລະ ເປັນນິລັນດອນ ແລະ ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຖືກບັນຊາໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ຈາກສອງສ່ວນຂອງລັດສະໝີຂອງພຣະອົງ, ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍໃນຕົວພວກເຈົ້າ; ສ່ວນໜຶ່ງທັງໝົດຂອງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະທານໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ

ເພື່ອມັນຈະເປັນມໍລະດົກຂອງພວກເຈົ້າ. ນີ້ຄືການສັນລະເສີນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ແຜນງານຂອງພຣະອົງທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າດົນນານມາແລ້ວ.

ເມື່ອເຫັນເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ກະທຳໃນດິນແດນທີ່ເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສ ຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ພາລະກິດດັ່ງກ່າວ ຖ້າຍ້າຍໄປບ່ອນອື່ນ ກໍຈະເກີດຜົນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງເປັນເວລາດົນແລ້ວ ແລະ ຖືກຍອມຮັບໂດຍມະນຸດຢ່າງງ່າຍດາຍ. ພາລະກິດດັ່ງກ່າວກໍຈະງ່າຍເກີນໄປ

ທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາຜູ້ສອນສາສະໜາໃນພາກຕະເວັນຕົກທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກວ່າ ຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດເປັນແບບຢ່າງດັ່ງທີ່ເຄີຍມີມາ.

ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງບໍ່ສາມາດສຳເລັດຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນການເຮັດໃຫ້ເກີດລັດສະໝີນີ້ຢູ່ ໃນບ່ອນອື່ນ; ຍ້ອນວ່າ ເມື່ອມີການສະໜັບສະໜູນຈາກມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ

ມີການຍອມຮັບຈາກທຸກຊາດ, ມັນກໍຈະບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າຕັ້ງຢູ່. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍພິເສດທີ່ແຈ້ງແຈ້ງ ເຊິ່ງບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດມີໃນດິນແດນແຫ່ງນີ້.

ໃນບັນດາພວກເຈົ້າ, ບໍ່ມີມະນຸດຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກພຣະບັນຍັດ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຈົ້າຖືກລົງໂທດໂດຍພຣະບັນຍັດ ແລະ ຄວາມລຳບາກທີ່ໜັກກວ່ານັ້ນກໍຄື

ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດເຂົ້າໃຈພວກເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າ, ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຈົ້າ, ໝູ່ເພື່ອນຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງພວກເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈພວກເຈົ້າເລີຍ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິເສດພວກເຈົ້າ, ກໍຈະບໍ່ມີທາງໃຫ້ພວກເຈົ້າສືບຕໍ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກ.

ເຖິງແນວໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຄົນກໍບໍ່ສາມາດຫົນຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້;
ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ນີ້ແມ່ນລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າ.
ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ສືບທອດໃນມື້ນີ້ດີເກີນກວ່າສິ່ງທີ່ອັກຄະສາວົກ ແລະ
ພະສາດສະດາທັງໝົດໄດ້ຮັບ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າສິ່ງທີ່ໂມເຊ ແລະ ເບໂຕໄດ້ຮັບ.
ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພຣະພອນພາຍໃນໜຶ່ງມື້ ຫຼື ສອງມື້;
ສາມາດຮັບເອົາພຣະພອນຜ່ານການເສຍສະລະຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ນັ້ນກໍຄື
ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ລົບລຽນ, ຄວາມເຊື່ອທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ຄວາມຈິງຫຼາຍໆຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບໄວ້; ນອກຈາກນັ້ນ,
ພວກເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເບິ່ງທີ່ຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຢ້ານກົວ ຫຼື ຍອມແພ້ ແລະ
ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮັກທີ່ໝັ້ນຄົງ ແລະ ບໍ່ລົດລະຕ່ພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງ ຄືກັບການປ່ຽນແປງຂອງຈິດໃຈໃນຊີວິດ;
ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືກແກ້ໄຂ ແລະ
ພວກເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບການຄວບຄຸມທຸກຢ່າງຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ລົມ ແລະ
ຍັງຕ້ອງເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.
ນີ້ຄືຄວາມປະສົງສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມຕ້ອງການທີ່ພຣະເຈົ້າຂໍຈາກຄົນກຸ່ມນີ້. ເມື່ອພຣະອົງປະທານໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ,
ພຣະອົງກໍຈະຂໍສິ່ງຕອບແທນຈາກພວກເຈົ້າ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ,
ພາລະກິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຈະປາດສະຈາກເຫດຜົນ ແລະ ຈາກສິ່ງນີ້
ຈຶ່ງສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມີມາດຕະຖານສູງ ແລະ
ເງື່ອນໄຂທີ່ເຄັ່ງຄັດຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພວກເຈົ້າຄວນມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.
ສະຫຼຸບກໍຄື ພາລະກິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຈົ້າ
ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະເໝາະສົມທີ່ຈະຮັບມໍລະດົກຂອງພຣະອົງ.
ນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າເອງ
ແຕ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງການໄຖ່ບາບ ແລະ
ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນກຸ່ມນີ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດມີຄວາມສົມບູນ.
ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ,
ເຮົາກໍຂໍຕົກເຕືອນຜູ້ຄົນທີ່ໃກ້ຈັກທັງຫຼາຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມສຳນຶກ: ຢ່າທົດສອບພຣະເຈົ້າ
ແລະ ຢ່າຕໍ່ຕ້ານອີກເລີຍ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມທໍລະມານທັງໝົດທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍທົນທຸກມາກ່ອນ ແລະ
ທົນທຸກຕໍ່ການເຍາະເຍີ້ຍຫຼາຍກວ່ານັ້ນແທນທີ່ຂອງມະນຸດ.
ແມ່ນຫຍັງອີກທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມໄດ້?

ແມ່ນຫຍັງທີ່ສໍາຄັນໄປກວ່າຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ?

ແມ່ນຫຍັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ? ມັນເປັນໜ້າທີ່ທີ່ຍາກລໍາບາກສອງເທົ່າ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ມີສຸດນີ້.

ຖ້າມະນຸດລະເມີດໂດຍທີ່ຮູ້ ແລະ ຕັ້ງໃຈ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງໄດ້ຊັກຊ້າລົງ. ໃນເຫດການໃດກໍຕາມ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ໜ້າສົນໃຈໃຫ້ກັບໃຜເລີຍ ແລະ

ບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ກັບໃຜຄືກັນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຜູກໝັດກັບເວລາ; ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ລັດສະໝີຂອງພຣະອົງແມ່ນມາກ່ອນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຖິງມັນຈະດົນພຽງໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງຈະບໍ່ເສຍດາຍທີ່ຈະເສຍສະລະ ຖ້າຫາກມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.

ນີ້ແມ່ນຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ: ພຣະອົງຈະບໍ່ພັກຜ່ອນຈົນກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະສໍາເລັດ. ເມື່ອຮອດເວລາທີ່ພຣະອົງຈະຮັບສ່ວນທີສອງຂອງລັດສະໝີຂອງພຣະອົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຈະສາມາດສິ້ນສຸດລົງໄດ້.

ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດສໍາເລັດພາລະກິດສ່ວນທີສອງໃນການເຮັດໃຫ້ເກີດລັດສະໝີທົ່ວທັງຈັກກະວານ, ມື້ຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມາຮອດຈັກເທື່ອ,

ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ຍັບອອກມາຈາກຄົນທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກຈັກເທື່ອ,

ລັດສະໝີຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ມາເຖິງອິດສະຣາເອນ ແລະ

ແຜນງານຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ສິ້ນສຸດລົງຈັກເທື່ອ. ພວກເຈົ້າຄວນເຫັນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ງ່າຍດາຍຄືກັບການຊົງສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ

ແລະ ທຸກໆສິ່ງທຸກໆຢ່າງ. ເພາະພາລະກິດໃນມື້ນີ້ແມ່ນການປ່ຽນແປງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເສື່ອມຊາມ, ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຫຼາຍທີ່ສຸດ ແລະ ມັນແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກສ້າງ

ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຈັດການໂດຍຊາຕານນັ້ນມີຄວາມບໍລິສຸດ, ໂດຍທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສ້າງອາດາມ ຫຼື ເອວາ, ແມ່ນແຕ່ສ້າງແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ສ້າງພຶດ ແລະ ສັດທຸກປະເພດ.

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຕອນນີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມກັບມາບໍລິສຸດອີກຄັ້ງ ເພື່ອພວກເຂົາຈະຖືກຮັບເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຕົກຢູ່ໃນການຄອບຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ກາຍມາເປັນລັດສະໝີຂອງພຣະອົງ.

ພາລະກິດດັ່ງກ່າວບໍ່ງ່າຍດາຍຄືກັບທີ່ມະນຸດຈົນຕະນາການເຖິງການຊົງສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ

ມັນບໍ່ຄ້າຍກັບພາລະກິດການສາບແລ່ງຊາຕານໃຫ້ຕົກລົງໃນເຫວເລີກທີ່ບໍ່ມີບ່ອນສິ້ນສຸດຕາມທີ່ມະນຸດຈົນຕະນາການ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນການປ່ຽນແປງມະນຸດ,

ປ່ຽນສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານລົບໃຫ້ກາຍເປັນດ້ານບວກ ແລະ ຄອບຄອງສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນເລື່ອງລາວພາຍໃນຂອງບົດບາດນີ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈມັນ ແລະ

ບໍ່ຄວນຖືວ່າ ບັນຫາເຫຼົ່ານັ້ນງ່າຍດາຍເກີນໄປ.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທຳມະດາທົ່ວໄປ.

ສະໝອງຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງມັນໄດ້ ແລະ
ບໍ່ສາມາດບັນລຸເຖິງສະຕິບັນຍາທີ່ມີຢູ່ໃນພາລະກິດດັ່ງກ່າວນັ້ນ.
ໃນບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສ້າງທຸກໆສິ່ງ ແລະ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ທຳລາຍພວກມັນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ພຣະອົງກຳລັງປ່ຽນແປງສິ່ງຊົງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສຍຄວາມບໍລິສຸດກັບມາບໍລິສຸດອີກຄັ້ງ. ດ້ວຍເຫດນີ້,
ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດທີ່ມີຄວາມສຳຄັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທັງໝົດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບທີ່ມະນຸດຈົນຕະນາການບໍ່?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

300. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຂອງພຣະອົງເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ.
ຊາຕານນຳພາຊະຕາກຳຂອງຜູ້ຄົນໄປສູ່ຈຸດຈົບ ແລະ ກໍ່ກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ.
ຂັ້ນຕອນໃດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ?
ຂັ້ນຕອນໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການຊຳລະລ້າງຜູ້ຄົນ ແລະ
ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກະທຳສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ແລະ
ດຳລົງຊີວິດຕາມລັກສະນະຂອງຜູ້ທີ່ສາມາດຖືກຮັກ? ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຊາຕານບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້.
ມັນເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ;
ມັນດຳເນີນວຽກງານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມທົ່ວທັງຈັກກະວານ. ແນ່ນອນ,
ພຣະເຈົ້າກໍເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງເຊັ່ນກັນ. ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈຊາຕານ.
ບໍ່ວ່າອຳນາດຂອງຊາຕານຈະມີຫຼາຍເທົ່າໃດກໍຕາມ, ອຳນາດທີ່ມັນມີກໍແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ;
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບອຳນາດທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ມັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ບໍ່ວ່າມັນຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ, ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດເໝືອພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ກຳມີຂອງພຣະເຈົ້າສະເໝີ.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍການກະທຳໃດໆຂອງພຣະອົງເມື່ອຢູ່ໃນສະຫວັນ.
ພຣະອົງພຽງແຕ່ມອບອຳນາດສ່ວນເລັກນ້ອຍໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ
ອະນຸຍາດໃຫ້ມັນໃຊ້ເພື່ອຄວບຄຸມທູດສະຫວັນອື່ນໆ. ເພາະສະນັ້ນ, ບໍ່ວ່າມັນຈະເຮັດຫຍັງ,
ມັນກໍບໍ່ສາມາດເຮັດເໝືອອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້
ເພາະວ່າອຳນາດທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ມັນໃນເບື້ອງຕົ້ນແມ່ນມີຂໍ້ຈຳກັດ.
ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ, ຊາຕານກໍລົບກວນ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ,
ການລົບກວນຂອງມັນຈະສູ້ສຸດລົງ; ໃນກໍລະນີດຽວກັນ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສູ້ສຸດລົງ
ແລະ ປະເພດຂອງມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ສົມບູນກໍຈະສົມບູນ.
ພຣະເຈົ້າຊີ້ນຳຜູ້ຄົນໄປໃນທາງບວກ; ຊີວິດຂອງພຣະອົງຄືນ້ຳແຫ່ງຊີວິດ, ບໍ່ສາມາດວັດແທກໄດ້

ແລະ ບໍ່ມີຂອບເຂດ. ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມໃນລະດັບໜຶ່ງ; ສຸດທ້າຍ, ນ້ຳແຫ່ງຊີວິດຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ ແລະ ມັນຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຊາຕານຈະແຊກແຊງ ແລະ ດຳເນີນວຽກງານຂອງມັນໄດ້ອີກ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະຮັບເອົາຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທຸກຄົນຢ່າງສົມບູນ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ໃນບັດຈຸບັນຊາຕານກໍຍັງປະຕິເສດທີ່ຈະຍອມຮັບສິ່ງນີ້; ມັນສືບຕໍ່ຕັ້ງຕົນເອງເປັນບໍລະບັກກັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈມັນ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: “ເຮົາຈະເອົາຊະນະເໝືອອຳນາດມຶດ ແລະ ອິດທິພົນມຶດທັງໝົດຂອງຊາຕານ”. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງໃນຕອນນີ້ ແລະ ມັນຍັງເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ການກາຍເປັນເນື້ອໜັງມີຄວາມສຳຄັນ: ນັ້ນກໍຄື ເພື່ອເຮັດສຳເລັດຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດໃນການເອົາຊະນະຊາຕານໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ເພື່ອທຳລາຍລ້າງທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງຊາຕານ. ການເອົາຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອຊາຕານແມ່ນຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້! ຄວາມຈິງແລ້ວ ຊາຕານໄດ້ລົ້ມເຫຼວມາແຕ່ດົນແລ້ວ. ເມື່ອພຣະກິດຕີຄຸນໄດ້ເລີ່ມແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເຮັດພາລະກິດ ແລະ ພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ກໍໄດ້ເລີ່ມເຄື່ອນໄຫວ, ຊາຕານແມ່ນຖືກເອົາຊະນະຢ່າງສົມບູນແລ້ວ ເພາະວ່າຈຸດປະສົງຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນເພື່ອທຳລາຍລ້າງຊາຕານ. ທັນທີໃດທີ່ ຊາຕານໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນເນື້ອໜັງອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງບໍ່ມີອຳນາດໃດຈະສາມາດຢຸດຢັ້ງພາລະກິດນັ້ນໄດ້, ສະນັ້ນ, ຊາຕານຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ຕົກສະເຫຼີ້ນເມື່ອເຫັນພາລະກິດດັ່ງກ່າວ ແລະ ບໍ່ກ້າທີ່ຈະເຮັດຄວາມຜິດອີກຕໍ່ໄປ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນຊາຕານຄິດວ່າມັນມີສະຕິບັນຍາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ມັນຈຶ່ງຂັດຂວາງ ແລະ ລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ ມັນຄາດບໍ່ເຖິງເລີຍວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະກາຍເປັນເນື້ອໜັງອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແລະ ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ການຕໍ່ຕ້ານຂອງຊາຕານ ເພື່ອເປັນການເປີດເຜີຍ ແລະ ການພິພາກສາມະນຸດຊາດເພື່ອປົກຄອງມະນຸດ ແລະ ເອົາຊະນະຊາຕານ. ພຣະເຈົ້າຊົງສະຫຼາດກວ່າຊາຕານ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເໝືອກວ່າມັນຫຼາຍ. ເພາະສະນັ້ນ, ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວກ່ອນໜ້ານີ້ວ່າ: ພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອຕອບໂຕ້ກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານ; ໃນທີ່ສຸດ ເຮົາຈະເປີດເຜີຍລົດທານຸພາບສູງສຸດຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມບໍ່ມີອຳນາດຂອງຊາຕານ”. ພຣະເຈົ້າກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນແຖວໜ້າ ແລະ ຊາຕານຈະນຳຫຼັງພຣະອົງ, ຈົນກວ່າໃນທີ່ສຸດມັນກໍຈະຖືກທຳລາຍ. ມັນຈະບໍ່ຮູ້ດ້ວຍຊ້າວ່າ ແມ່ນຫຍັງຕົມັນ! ເຊື່ອມັນຈະຮູ້ຄວາມຈິງແມ່ນມັນໄດ້ຖືກທຸບຕີ ແລະ ຢຽບຢຳແລ້ວ; ເຖິງເວລານັ້ນ

ມັນກໍຈະຖືກເຜົາໄໝ້ຢູ່ໃນທະເລສາບແຫ່ງແປວໄຟ.

ແລ້ວໃນຕອນນັ້ນ

ມັນຍັງຈະບໍ່ຍອມເຊື່ອຢ່າງເຕັມທີ່ບໍ່? ເພາະວ່າມັນບໍ່ມີກົນອຸບາຍເຫຼືອໃຫ້ໃຊ້ອີກແລ້ວ!

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ມະນຸດຊາດທັງໝົດໄດ້ພັດທະນາມາຮອດມື້ນີ້ໄດ້ແນວໃດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

301.

ໃນຊົນຊາດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່

ເຮົາໄດ້ດຳເນີນຂັ້ນຕອນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດທີ່ມະນຸດບໍ່ອາດສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້,

ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄກວໄປມາຕາມລົມ ເຊິ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນ ຫຼາຍຄົນກໍຖືກພັດໄປກັບສາຍລົມຢ່າງງຽບ.

ຄວາມຈິງແລ້ວ ນີ້ແມ່ນ “ພື້ນລານພາດເຂົ້າ” ທີ່ເຮົາກຳລັງຈະປັດກວດ;

ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການ ແລະ ພ້ອມນີ້ ມັນຄືແຜນການຂອງເຮົາ. ເພາະວ່າ

ຄົນຊົ່ວຮ້າຍທັງຫຼາຍໄດ້ພາກັນຢ່ອງເຂົ້າມາ ໃນຂະນະທີ່ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ນັ້ນ,

ແຕ່ເຮົາບໍ່ຟ້າວຟັງທີ່ຈະຂັບໄລ່ພວກເຂົາຫຼີ.

ກົງກັນຂ້າມ

ເຮົາຈະທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ແຕກກະຈາຍ ເມື່ອເຖິງເວລາອັນສົມຄວນ. ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ

ເຮົາຈະໄດ້ເປັນນ້ຳພຸດແຫ່ງຊີວິດ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ຮັບໝາກໄມ້ຂອງຕົນເດືອນ

ແລະ ກິນຫອມຂອງດອກລົບລີ່ຈາກເຮົາ.

ໃນດິນແດນທີ່ມີຊາຕານພັກເຊົາ,

ດິນແດນແຫ່ງຝຸ່ນລະອອງ, ໃນນັ້ນຍັງບໍ່ມີຄຳບໍລິສຸດ, ມີແຕ່ດິນຊາຍ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ

ເຮົາຈຶ່ງພົບກັບສະພາບແວດລ້ອມເຫຼົ່ານີ້. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາຮັບເອົາ ຄືກ້ອນຄຳທີ່ບໍລິສຸດ,

ຄຳທີ່ຖືກຫຼຸ່ມໃຫ້ສະອາດ, ບໍ່ແມ່ນດິນຊາຍ. ແລ້ວຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາຈະສາມາດປ່ອຍໃຫ້ໝາກຈອກເປັນໜອນໃນດິນແດນສະຫວັນຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາໃຊ້ທຸກວິທີການທີ່ພໍພໍພໍໄດ້ເພື່ອຂັບໄລ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຫຼີ.

ກ່ອນຄວາມປະສົງຂອງເຮົາຈະຖືກເປີດເຜີຍ

ບໍ່ມີໃຜຮູ້ໃນສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງຈະເຮັດ.

ເຮົາຖືເອົາໂອກາດນີ້

ຂັບໄລ່ຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນຫຼີ ແລະ

ພວກເຂົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ຫົນພົ້ນຈາກໜ້າເຮົາ.

ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດຕໍ່ຄົນຊົ່ວຮ້າຍ

ແຕ່ວ່າຍັງຈະມີມື້ໜຶ່ງທີ່ພວກເຂົາຈະໃຫ້ບໍລິການເຮົາ.

ຄວາມປາຖະໜາຢາກໄດ້ພອນຂອງມະນຸດຍັງສູງຫຼາຍເກີນໄປ; ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຫັນກັບໄປ ແລະ

ສະແດງໃບໜ້າອັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາຕໍ່ຊາວຕ່າງຊາດ

ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ດຳລົງຊີວິດໃນໂລກຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຕັດສິນຕົວເອງ, ໃນຂະນະທີ່

ເຮົາສືບຕໍ່ກ່າວພຣະທຳທີ່ເຮົາຄວນກ່າວ ແລະ ສະໜອງສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງການໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

ເມື່ອມະນຸດຮູ້ສຶກຕົວ ເຮົາກໍຈະໄດ້ເຜີຍແຜ່ພຣະທຳຂອງເຮົາໄປດົນນານແລ້ວ. ເມື່ອນັ້ນ,

ເຮົາຈະສະແດງຄວາມປະສົງຂອງເຮົາຕໍ່ມະນຸດ

ແລະ

ເລີ່ມປະຕິບັດສ່ວນທີສອງພາລະກິດຂອງເຮົາໃນມະນຸດ,

ເຮັດໃຫ້ມວນມະນຸດຕິດຕາມເຮົາຢ່າງໃກ້ຊິດ ເພື່ອປະສານງານກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ

ໃຫ້ມະນຸດເຮັດທຸກຢ່າງດ້ວຍຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາເພື່ອດຳເນີນພາລະກິດກັບເຮົາ

ທີ່ເຮົາຕ້ອງປະຕິບັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດກຳລັງທຳນວາຍວ່າ ຂ້າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກຈະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວຈັກກະວານ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

302. ໃນແຜນການຂອງເຮົາ, ຊາຕານໄດ້ຢ່າງຢູ່ດ້ານຫຼັງທຸກບາດກ້າວຢ່າງມີດຽບມາຕະຫຼອດ ແລະ ໃນຖານະທີ່ມັນເປັນຜູ້ຂັດຂວາງສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາ ມັນໄດ້ພະຍາຍາມຊອກຫາວິທີທາງ ແລະ ວິທີການເພື່ອຂັດຂວາງແຜນການດັ່ງເດີມຂອງເຮົາຕະຫຼອດ. ແຕ່ເຮົາຈະສາມາດຍອມຈຳນົນຕໍ່ແຜນການອຸບາຍຂອງມັນໄດ້ບໍ່? ທຸກຢ່າງຢູ່ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນຮັບໃຊ້ເຮົາ; ແຜນການອຸບາຍຂອງຊາຕານຈະມີຄວາມແຕກຕ່າງບໍ່? ນີ້ແມ່ນຈຸດທີ່ສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາຕັດຜ່ານຢ່າງແນ່ນອນ; ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມະຫັດສະຈັນກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ມັນແມ່ນຫຼັກການຂອງການປະຕິບັດແຜນການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງເຮົາ. ໃນຍຸກແຫ່ງການສ້າງອານາຈັກ, ເຮົາກໍຍັງບໍ່ຖືກລະເວັ້ນດ້ວຍແຜນການອຸບາຍຂອງຊາຕານ ແຕ່ເຮົາສືບຕໍ່ເຮັດພາລະກິດທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດ. ໃນທຳມະກາງຈັກກະວານ ແລະ ທຸກສິ່ງ, ເຮົາໄດ້ເລືອກການກະທຳຂອງຊາຕານເປັນສິ່ງກົດຂວາງຂອງເຮົາ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການສະແດງອອກຂອງສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາບໍ່? ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະຫັດສະຈັນຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາບໍ່? ເນື່ອງໃນໂອກາດການເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ, ທຸກສິ່ງຢູ່ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນຖືກປ່ຽນແປງຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນພາກັນສະເຫຼີມສະຫຼອງ ແລະ ປິຕິຍົນດີຢ່າງຍິ່ງ. ພວກເຈົ້າແຕກຕ່າງບໍ່? ໃນຫົວໃຈຂອງໃຜທີ່ບໍ່ມີຄວາມຫວານຂອງນ້ຳເຜິ້ງແດ່? ແມ່ນໃຜທີ່ບໍ່ມີຄວາມສຸກແດ່? ແມ່ນໃຜທີ່ບໍ່ຕົ້ນລຳດ້ວຍຄວາມດີໃຈ? ແມ່ນໃຜທີ່ບໍ່ກ່າວຄຳສັນລະເສີນ?

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 8” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

303. ເມື່ອທຸກຄົນຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ

ທຸກປະເທດໃນແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ກາຍເປັນອານາຈັກຂອງພຣະຄຣິດ, ມັນກໍຈະເປັນເວລາທີ່ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດດັງກັງວານຂຶ້ນ. ຍຸກບັດຈຸບັນກຳລັງກ້າວໄປສູ່ຂັ້ນຕອນນັ້ນ; ການບຸກໂຈມຕີຖືກບຸກໄປສູ່ຍຸກນັ້ນແລ້ວ. ນີ້ແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນອະນາຄົດອັນໃກ້ນີ້ ມັນກໍຈະບັນລຸຜົນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວສຳເລັດໝົດແລ້ວ. ສະນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງຊັດເຈນວ່າ ບັນດາປະເທດຕ່າງໆໃນແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນຜາສາດໃນດິນຊາຍ ສັນສະເຫຼືອນເມື່ອນ້ຳນອງໄຫຼເຂົ້າມາໃກ້: ຍຸກສຸດທ້າຍແມ່ນໃກ້ທີ່ຈະມາເຖິງ ແລະ ມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຈະລົ້ມລົງຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ແຜນການຂອງພຣະອົງຖືກປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດ, ທູດສະຫວັນແມ່ນໄດ້ລົງມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ ໂດຍເຮັດສຸດຄວາມສາມາດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ.

ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ຖືກສົ່ງໄປຍັງສະໜາມຮົບ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ.
ຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ການບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ບາກົດຂຶ້ນ ແມ່ນບ່ອນທີ່ສັດຕູຈະຖືກກໍາຈັດ.
ປະເທດຈີນຈະເປັນປະເທດທຳອິດທີ່ຖືກທຳລາຍລ້າງ; ມັນຈະຖືກທຳລາຍດ້ວຍມືຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໄວ້ຊີວິດທີ່ຢູ່ບ່ອນນັ້ນຢ່າງເດັດຂາດ.
ຫຼັກຖານຂອງການພັງທະລາຍເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະໜ້ອຍຂອງມັງກອນແດງທີ່ອີ່ງໃຫຍ່
ສາມາດເຫັນໄດ້ໃນການເຕີບໃຫຍ່ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງຜູ້ຄົນ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ແນ່ນອນ ແລະ
ໃຜກໍເຫັນໄດ້. ການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນສັນຍານຂອງການຕາຍຂອງສັດຕູ.
ນີ້ແມ່ນການອະທິບາຍເລັກນ້ອຍ ກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍທີ່ວ່າ “ຕໍ່ສູ້ກັບມັນ”.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 10”

ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງ
ກາຍ)

304. ເຮົາບົກຄອງໃນອານາຈັກ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາບົກຄອງທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ;
ເຮົາເປັນທັງກະສັດ ແລະ ຫົວໜ້າຂອງຈັກກະວານ. ຕັ້ງແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ,
ເຮົາຈະຮວບຮວມທຸກຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນຖືກເລືອກ ແລະ
ຈະເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງເຮົາທຳມະກາງຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ
ເຮົາຈະປະກາດບົດບັນຍັດແຫ່ງການບໍລິຫານຂອງເຮົາຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງ,
ເພື່ອວ່າເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງສຳເລັດ.
ເຮົາຈະໃຊ້ການຂຽນຕີເພື່ອເຜີຍແຜ່ພາລະກິດຂອງເຮົາທຳມະກາງຄົນຕ່າງຊາດ, ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ເຮົາຈະໃຊ້ກຳລັງຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ເປັນຄົນຕ່າງຊາດ. ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ
ພາລະກິດນີ້ຈະຖືກປະຕິບັດໃນເວລາດຽວກັບພາລະກິດຂອງເຮົາທຳມະກາງຄົນຖືກເລືອກ.
ເມື່ອຜູ້ຄົນຂອງເຮົາບົກຄອງ ແລະ
ມີອຳນາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະເປັນມື້ທີ່ທຸກຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຖືກເອົາຊະນະອີກດ້ວຍ ແລະ
ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນກໍຈະເປັນເວລາທີ່ເຮົາພັກເຊົາ ແລະ ເມື່ອນັ້ນ
ເຮົາຈຶ່ງຈະປາກົດຕົວຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະ. ເຮົາປາກົດຕົວຕໍ່ອານາຈັກທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ
ເຊື້ອງຕົນເອງຈາກດິນແດນທີ່ສຶກກະບົກ. ທຸກຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະ ແລະ
ເຊື້ອພັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາແມ່ນສາມາດເຫັນໜ້າຂອງເຮົາດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ
ສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາດ້ວຍຫູຂອງພວກເຂົາເອງ.
ນີ້ແມ່ນພອນຂອງຄົນທີ່ເກີດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ນີ້ແມ່ນພອນທີ່ເຮົາໄດ້ກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ
ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດບ່ຽນແປງສິ່ງນີ້ໄດ້. ໃນປັດຈຸບັນ,
ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນີ້ກໍເພື່ອພາລະກິດໃນອະນາຄົດ.
ພາລະກິດທັງໝົດຂອງເຮົາແມ່ນກ່ຽວພັນກັນ ໂດຍພາລະກິດທັງໝົດແມ່ນການເອົັນ ແລະ
ການຂານຕອບ: ບໍ່ເຄີຍມີຂັ້ນຕອນໃດຢຸດສະງັກຢ່າງກະທັນຫັນຈັກເທື່ອ ແລະ

ບໍ່ເຄີຍມີຂັ້ນຕອນໃດຖືກປະຕິບັດຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະຈາກຂັ້ນຕອນອື່ນຈັກເທື່ອ.
 ແລ້ວມັນບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນບໍ່? ພາລະກິດໃນອະດີດບໍ່ແມ່ນຜືນຖານຂອງພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນບໍ່?
 ພຣະທຳທີ່ຢູ່ໃນອະດີດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມາກ່ອນພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນບໍ່?
 ຂັ້ນຕອນທີ່ຢູ່ໃນອະດີດບໍ່ແມ່ນດ້ານກຳເນີດຂອງຂັ້ນຕອນໃນປັດຈຸບັນບໍ່?
 ເມື່ອເຮົາມາຍໜັງສືມ້ວນອອກຢ່າງເປັນທາງການກໍຄືເວລາທີ່ຜູ້ຄົນທົ່ວທັງຈັກກະວານຖືກຂັງນຕີ,
 ແມ່ນເວລາທີ່ທຸກຄົນທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກຕົກຢູ່ໃນການທົດລອງ ແລະ
 ມັນແມ່ນຈຸດສູງສຸດຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ;
 ທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ປາສະຈາກແສງສະຫວ່າງ ແລະ
 ທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງໄພຂົ່ມຂູ່ຂອງສະພາບແວດລ້ອມຂອງພວກເຂົາ.
 ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື
 ມັນເປັນຊີວິດທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຜະເຊີນຕັ້ງແຕ່ເວລາແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ ແລະ
 ບໍ່ມີໃຜທົ່ວຍຸກຕ່າງໆເຄີຍ “ໄດ້ຮັບ” ຊີວິດປະເພດນີ້ ແລະ ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ
 ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດມາກ່ອນ. ນີ້ແມ່ນສະພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງວຽກງານຕ່າງໆ
 ແລະ ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງ. ເພາະວ່າ ມື້ຂອງເຮົາຍັບເຂົ້າໃກ້ມະນຸດຊາດທັງປວງ,
 ຍ້ອນມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໄກ, ແຕ່ມັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາມະນຸດເອງ, ເປັນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ
 ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢ້ານ? ແລ້ວຜູ້ໃດຈະບໍ່ຊົນຊົມໃນສິ່ງນີ້? ນະຄອນບາບີໂລນທີ່ສົກກະບົກ
 ໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ມາເຖິງຈຸດສຸດທ້າຍຂອງມັນແລ້ວ; ມະນຸດໄດ້ພົບກັບໂລກທີ່ໃໝ່ຫຼ້າສຸດອີກຄັ້ງ ແລະ
 ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງ ແລະ ສ້າງຄືນໃໝ່.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 29” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

305. ເມື່ອດິນແດນສິນິມຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຈິງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,
 ເມື່ອອານາຈັກຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຈິງ ກໍຈະບໍ່ມີສິ່ງຄາມເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ;
 ຈະບໍ່ມີຄວາມອຶດຢາກ, ໂຮກລະບາດ ແລະ ແຜ່ນດິນໄຫວອີກຕໍ່ໄປ; ຜູ້ຄົນຈະຢຸດຜະລິດອາວຸດ;
 ທຸກຄົນຈະດຳລົງຊີວິດໃນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງ; ແລະ
 ຈະມີການປະຕິບັດຢ່າງບົກກະຕິລະຫວ່າງປະຊາຊົນ ແລະ ລະຫວ່າງປະເທດຊາດຕ່າງໆ.
 ແຕ່ປັດຈຸບັນແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະບຽບທຽບກັບສິ່ງນີ້ໄດ້.
 ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃຕ້ສະຫວັນແມ່ນຢູ່ໃນຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍ ແລະ
 ລັດຖະປະຫານກໍເລີ່ມເກີດຂຶ້ນໃນແຕ່ລະປະເທດເທື່ອລະໜ້ອຍ.
 ຫຼັງຈາກການກ່າວພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຄົນກໍປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ
 ທຸກປະເທດກໍຖືກທຳລາຍຢູ່ຂ້າງໃນຢ່າງຊ້າໆ. ຜືນຖານທີ່ໝັ້ນຄົງຂອງບາບີໂລນກໍເລີ່ມສັ່ນຄອນ
 ຄືກັບຜາສາດເທິງດິນຊາຍ ແລະ ເມື່ອຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຜັນປ່ຽນ,
 ການປ່ຽນແປງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກໍເກີດຂຶ້ນໃນໂລກໂດຍບໍ່ມີໃຜສັງເກດເຫັນ ແລະ
 ບ້າຍທຸກຮູບແບບກໍປາກົດຂຶ້ນທຸກໆເວລາເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າ

ຍຸກສຸດທ້າຍຂອງໂລກໄດ້ມາຮອດແລ້ວ!

ນີ້ແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ;

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ

ແລະ

ແຕ່ລະປະເທດຈະຖືກທຳລາຍເປັນເສດສ່ວນຢ່າງແນ່ນອນ,

ເມືອງໂຊດົມເກົ່າຈະຖືກທຳລາຍລ້າງເປັນຄັ້ງທີສອງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ:

“ແຜ່ນດິນໂລກກຳລັງຫຼົ້ມຈົມ! ບາບີໂລນກຳລັງເປັນອຳມະພາດ!” ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າເອງ ທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ; ແທ້ຈິງແລ້ວ ການຮັບຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນມີຂໍ້ຈຳກັດ.

ຍົກຕົວຢ່າງ: ລັດຖະມົນຕີກະຊວງພາຍໃນອາດຈະຮູ້ວ່າ ສະຖານະການໃນບັດຈຸບັນແມ່ນບໍ່ໜັ້ນຄົງ ແລະ ສັບສົນວຸ້ນວາຍ ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຈັດການກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້.

ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດຂີ່ຄືນກະແສເທົ່ານັ້ນ ໂດຍຫວັງຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາເຖິງມື້

ທີ່ພວກເຂົາສາມາດເງິຍຫົວຂຶ້ນສູງເພື່ອມື້ທີ່ຕາເວັນຂຶ້ນໃນທິດຕາເວັນອອກຈະມາເຖິງອີກຄັ້ງ

ໂດຍສ່ອງແສງໄປທົ່ວດິນແດນ ແລະ ບ່ຽນແປງສະພາບຂອງເຫດການທີ່ຮ້າຍແຮງນີ້.

ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າ ເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນເປັນຄັ້ງທີສອງ

ການຂຶ້ນຂອງມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຟື້ນຟູຄວາມເປັນລະບຽບດັ່ງເດີມ ແຕ່ມັນແມ່ນການເກີດໃໝ່

ເຊິ່ງເປັນການບ່ຽນແປງຢ່າງທົ່ວເຖິງ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ

ສຳລັບຈັກກະວານທັງໝົດ. ພຣະອົງຈະເລີ່ມຕົ້ນໂລກໃໝ່ ແຕ່ເໝືອນທຸກສິ່ງອື່ນໃດ ກ່ອນອື່ນໝົດ

ພຣະອົງຈະສ້າງມະນຸດຄືນໃໝ່.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 22 ແລະ 23”

ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງ

ກາຍ)

306. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຖ້ອຍຄຳທັງໝົດໃນບັດຈຸບັນທຳນວາຍເຖິງບັນຫາໃນອະນາຄົດ; ຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຄືວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດແຈງສຳລັບຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າໃກ້ຈະສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຜູ້ຄົນຂອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ

ພຣະອົງກໍຈະປາກົດຕໍ່ໜ້າທຸກຄົນດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ. ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ:

“ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຮັບຮູ້ເຖິງການກະທຳຂອງເຮົາ ແລະ

ການກະທຳຂອງເຮົາຈະຕ້ອງຖືກພິສູດຢູ່ຕໍ່ໜ້າ “ທີ່ນັ່ງແຫ່ງການພິພາກສາ”,

ເພື່ອວ່າພວກມັນຈະຖືກຮັບຮູ້ໃນທຳມະກາງຜູ້ຄົນທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ຈະຍືນຍອມ”.

ພວກເຈົ້າເຫັນຫຍັງໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່?

ໃນນີ້ແມ່ນມີບົດສະຫຼຸບຂອງສ່ວນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ກ່ອນອື່ນ,

ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ໝາເຝົ້າຍາມທຸກໂຕທີ່ມີອຳນາດທາງການເມືອງເຊື່ອຢ່າງຈິງໃຈກ່ອນ ແລະ

ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ພວກມັນກ້າວຖອຍອອກຈາກຂັ້ນຕອນປະຫວັດສາດດ້ວຍຕົວພວກມັນເອງ

ໂດຍບໍ່ພາກັນຕໍ່ສູ້ເພື່ອສະຖານະ ຫຼື ວາງກົນອຸບາຍ ແລະ ວາງແຜນຮ້າຍອີກຕໍ່ໄປ.

ພາລະກິດນີ້ຈະຖືກປະຕິບັດຜ່ານພຣະເຈົ້າໂດຍເຮັດໃຫ້ເກີດມີໄພພິບັດຕ່າງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປາກົດຕົວເລີຍ. ໃນເວລານີ້,
 ປະເທດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຍັງຈະເປັນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ສະນັ້ນ
 ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປາກົດຕົວ, ແຕ່ຈະປາກົດຕົວຜ່ານການຂຽນຕິທໍານັ້ນ.
 ນັ້ນແມ່ນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຫຼົບຫຼີນຈາກສິ່ງນັ້ນໄດ້.
 ໃນຊ່ວງເວລານີ້,
 ທຸກສິ່ງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຈະທົນທຸກກັບໄພພິບັດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ
 ເຊິ່ງໂດຍທໍາມະຊາດແລ້ວ ແມ່ນລວມເຖິງອານາຈັກເທິງແຜ່ນດິນໂລກເຊັ່ນກັນ (ຄຣິສຕະຈັກ).
 ນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ຄວາມຈິງຈະປາກົດອອກຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
 ທຸກຄົນກໍຈະໄດ້ປະສົບກັບມັນ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະສາມາດຫຼົບຫຼີນໄດ້.
 ສິ່ງນີ້ຖືກກໍານົດລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ມັນເປັນຍ້ອນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ,
 ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວວ່າ: “ບັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ຈະປະຕິບັດແຜນການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່”.
 ຍ້ອນໃນອະນາຄົດ ແມ່ນຈະບໍ່ມີຄຣິສຕະຈັກເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກ ແລະ
 ເນື່ອງຈາກການມາເຖິງຂອງໄພພິບັດ, ຜູ້ຄົນຈະສາມາດຄິດເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ
 ແລະ ຈະເບິ່ງຂ້າມສິ່ງອື່ນໆ ແລະ
 ມັນກໍຈະຍາກສໍາລັບພວກເຂົາທີ່ຈະຮັບເອົາພຣະເຈົ້າທໍາມະກາງໄພພິບັດ. ສະນັ້ນ
 ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງໝົດຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃນຊ່ວງເວລາທີ່ມະຫັດສະຈັນ
 ນີ້ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ພາດໂອກາດ. ເມື່ອຄວາມຈິງນີ້ຜ່ານໄປ,
 ພຣະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ເອົາຊະນະມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໂດຍສິ້ນເຊີງ ແລະ ສະນັ້ນ
 ພາລະກິດແຫ່ງການເປັນພະຍານຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສິ້ນສຸດລົງ; ຫຼັງຈາກນັ້ນ
 ພຣະເຈົ້າກໍຈະເລີ່ມຕົ້ນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດ
 ໂດຍທໍາລາຍປະເທດຂອງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ
 ກໍຈະຕອກຕະປູຄືຜູ້ຄົນທົ່ວຈັກກະວານເທິງໄມ້ກາງແຂນທາງປີ້ນ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ
 ພຣະອົງຈະທໍາລາຍມະນຸດຊາດທັງປວງ.
 ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນໃນອະນາຄົດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 42”

ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງ

ກາຍ)

307. ມະນຸດທຸກຄົນຈໍາເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາຢູ່ໃນໂລກນີ້,
 ນັ້ນແມ່ນ ຈຸດປະສົງສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ
 ລະດັບໃດທີ່ເຮົາຕ້ອງບັນລຸໄດ້ໃນພາລະກິດນີ້ກ່ອນທີ່ພາລະກິດຈະສໍາເລັດໄດ້
 ຫຼັງຈາກໄດ້ກ້າວມາກັບເຮົາຈົນມາຮອດມື້ນີ້.
 ຖ້າມະນຸດຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນກ່ຽວກັບຫຍັງ,

ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາແມ່ນໄດ້ຕິດຕາມເຮົາໂດຍໄຮ້ປະໂຫຍດເລີຍບໍ່?

ມະນຸດຜູ້ທີ່ຕິດຕາມເຮົາຄວນຮູ້ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາ.

ເຮົາໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດໃນໂລກມະນຸດເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີມາແລ້ວ ແລະ

ມາຮອດມື້ນີ້ເຮົາຍັງດຳເນີນພາລະກິດໃນແບບນີ້ຢູ່.

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຫຼາຍລາຍການປະກອບເຂົ້າໃນພາລະກິດຂອງເຮົາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກໍ່ຕາມ, ແຕ່ຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດນີ້ຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງ. ເຊັ່ນດຽວກັນ,

ຕົວຢ່າງເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາຈະມາພ້ອມກັບການພິພາກສາ ແລະ ການລົງໂທດຕໍ່ກັບມະນຸດກໍ່ຕາມ, ສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດແມ່ນເພື່ອປະໂຫຍດໃນການຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ ແລະ

ເພື່ອປະໂຫຍດໃນການເຜີຍແຜ່ພະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ

ການເພີ່ມຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງເຮົາໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວຫລັງຈາກມະນຸດໄດ້ຮັບການສ້າງໃຫ້ສົມບູນແລ້ວ. ສະນັ້ນໃນມື້ນີ້, ໃນເວລາທີ່ຫຼາຍໆຄົນປະສົບກັບຄວາມສິ້ນຫວັງທີ່ຍາວນານ, ເຮົາຍັງສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງເຮົາ, ສືບຕໍ່ວຽກທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດເພື່ອພິພາກສາ ແລະ ລົງໂທດມະນຸດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຕາມຄວາມຈິງແລ້ວມະນຸດແມ່ນເປື້ອນນ່າຍໃນສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວ ແລະ

ເຖິງແມ່ນວ່າຕາມຄວາມຈິງແລ້ວມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະສົນໃຈໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ,

ເຮົາກໍ່ຍັງສືບຕໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຮົາຕໍ່ໄປ

ເພາະວ່າຈຸດປະສົງໃນພາລະກິດຂອງເຮົາຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ

ແຜນການເບື້ອງຕົ້ນຂອງເຮົາຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ.

ພາລະກິດໃນການພິພາກສາຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອຟັງເຮົາ ແລະ

ໃນການລົງໂທດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດປ່ຽນແປງຢ່າງມີປະສິດທິຜົນຫຼາຍກວ່າເກົ່າ.

ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດແມ່ນເພື່ອປະໂຫຍດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ,

ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຮັດສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດເລີຍ.

ນີ້ເພາະວ່າເຮົາຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ທຸກຊາດຢູ່ນອກດິນແດນອິສຣາເອວເຊື່ອຟັງຄືກັນກັບຊາວຢິວ

ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກາຍເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ

ເພື່ອໃຫ້ເຮົາມີຖານທີ່ໝັ້ນຢູ່ໃນດິນແດນນອກອິສຣາເອວ. ນີ້ແມ່ນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ.

ມັນແມ່ນພາລະກິດທີ່ເຮົາກຳລັງພະຍາຍາມບັນລຸຜົນຢູ່ໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ.

ແມ່ນແຕ່ໃນຕອນນີ້, ຫຼາຍໆຄົນຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ,

ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ສົນໃຈແຕ່ອະນາຄົດ ແລະ

ເປົ້າໝາຍຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ. ບໍ່ວ່າເຮົາຈະເວົ້າຫຍັງ,

ມະນຸດກໍ່ຍັງບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ກັບພາລະກິດທີ່ເຮົາເຮັດ,

ແຕ່ສຸມໃສ່ແຕ່ເປົ້າໝາຍຂອງເຂົາເຈົ້າໃນອະນາຄົດ. ຖ້າສິ່ງຕ່າງໆຍັງດຳເນີນໄປໃນແບບນີ້,

ພາລະກິດຂອງເຮົາຈະຂະຫຍາຍອອກໄປໄດ້ແນວໃດ?

ຄຳສອນຂອງເຮົາຈະເຜີຍແຜ່ໄປທົ່ວໂລກໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ,

ເມື່ອພາລະກິດຂອງເຮົາໄດ້ຂະຫຍາຍອອກໄປແລ້ວ, ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າແຕກກະຈັດກະຈາຍ
 ແລະ ເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຈົ້າ
 ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະເຢໂຮວາລົງໂທດແຕ່ລະຊົນເຜົ່າໃນດິນແດນອິສຣາເອວ.
 ທັງໝົດນີ້ຈະຖືກເຮັດເພື່ອເຜີຍແຜ່ ຄຳສອນຂອງເຮົາໄປທົ່ວໂລກ ແລະ
 ເພື່ອເຜີຍແຜ່ພາລະກິດຂອງເຮົາໄປສູ່ຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ,
 ເພື່ອໃຫ້ຊື່ສຽງຂອງເຮົາໄດ້ຮັບການແຜ່ຂະຫຍາຍຜ່ານທັງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ແລະ
 ເພື່ອໃຫ້ຊື່ສຽງອັນບໍລິສຸດຂອງເຮົາໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນຈາກບາກຜູ້ຄົນໃນທຸກຊົນຊາດຊົນ
 ເຜົ່າ. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້,
 ເຮົາຈະໃຫ້ຊື່ສຽງຂອງເຮົາໄດ້ຮັບການຂະຫຍາຍໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວ,
 ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວເບິ່ງເຫັນການກະທຳຂອງເຮົາ,
 ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເອີ້ນເຮົາວ່າພະຜູ້ຊົງລົດທານຸພາບອົງຕາມການກະທຳຂອງເຮົາ ແລະ
 ເຮັດໃຫ້ຄຳເວົ້າຂອງເຮົາເກີດຂຶ້ນເປັນຈິງໃນບໍ່ລຳ.
 ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນຮູ້ວ່າເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາເອວເທົ່ານັ້ນ,
 ແຕ່ຍັງແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວຮວມທັງຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ສາບແຊ່ງມາແລ້ວ.
 ເຮົາຈະໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງການນິລະມິດສ້າງທັງໝົດ.
 ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງເຮົາ ແລະ
 ເປັນຈຸດປະສົງຂອງແຜນພາລະກິດຂອງເຮົາສຳລັບຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ
 ແມ່ນພາລະກິດໜຶ່ງດຽວທີ່ຕ້ອງບັນລຸໄດ້ໃນຍຸກສຸດທ້າຍນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດເຜີຍແຜ່ຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພາລະກິດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດຜົນ”
 ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

308. ພວກເຈົ້າເຄີຍເຫັນບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸພາລະກິດໃດໃນກຸ່ມຄົນເຫຼົ່ານີ້?
 ພຣະເຈົ້າເຄີຍກ່າວໄວ້ຄັ້ງໜຶ່ງວ່າ ເຖິງແມ່ນຢູ່ໃນອານາຈັກຝັນປີ
 ມະນຸດຍັງຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງຕໍ່ໄປ ແລະ ໃນອະນາຄົດ
 ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍັງຈະນຳພາຊີວິດຂອງມະນຸດໂດຍກົງຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ດີແຫ່ງການາ
 ອານນີ້. ເມື່ອໂມເຊຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ແນະນຳ ແລະ ເວົ້າກັບລາວໂດຍກົງ.
 ພຣະເຈົ້າສົ່ງອາຫານ ສົ່ງນ້ຳ ແລະ ອາຫານມານາຈາກສະຫວັນມາໃຫ້ຜູ້ຄົນ ແລະ
 ທຸກມື້ນີ້ກໍຍັງເປັນແບບນັ້ນຢູ່: ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງສິ່ງຕ່າງໆລົງມາໃຫ້ຜູ້ຄົນກິນ ແລະ
 ດື່ມໂດຍພຣະອົງເອງ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຄຳສາບເພື່ອຂ້ຽນຕຶຜູ້ຄົນໂດຍພຣະອົງເອງເຊັ່ນກັນ.
 ສະນັ້ນ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກດຳເນີນໂດຍຕົວພຣະເຈົ້າເອງ.
 ໃນທຸກມື້ນີ້ ຜູ້ສະແຫວງຫາການປະກົດຂອງຄວາມຈິງ,
 ພວກເຂົາສະແຫວງຫາສັນຍານບອກເຫດການ ແລະ ຄວາມມະຫັດສະຈັນ ແລະ
 ມັນອາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ຄົນທັງໝົດດັ່ງກ່າວຈະຖືກປະຖິ້ມ

ເພາະວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກຳບາກົດເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ.
ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາຈາກສະຫວັນແລ້ວ,
ພວກເຂົາຍັງບໍ່ຮູ້ຊື່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງອາຫານ ແລະ ຢາບຳລຸງຈາກສະຫວັນມາໃຫ້.
ແຕ່ພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຈິງ ແລະ ພາບທີ່ບຸກໃຈຂອງອານາຈັກພັນປີທີ່ຜູ້ຄົນຈິນຕະນາການເຖິງ
ກໍເປັນພຣະວັດຈະນະສ່ວນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ນີ້ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ
ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າເປັນການບົກຄອງກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
ການບົກຄອງກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນໝາຍເຖິງເນື້ອໜັງມະນຸດ.
ສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນເນື້ອໜັງມະນຸດບໍ່ມີຢູ່ຈິງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ທຸກຄົນທີ່ສົນໃຈການໄປສະຫວັນທີ່ສາມແມ່ນເຮັດໄປໂດຍທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ. ມື້ໜຶ່ງ
ເມື່ອຈັກກະວານທັງໝົດກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າ
ສູນກາງພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທົ່ວຈັກກະວານຈະປະຕິບັດຕາມພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ;
ໃນຂະນະຢູ່ບ່ອນອື່ນ, ບາງຄົນຈະໃຊ້ໂທລະສັບ, ບາງຄົນຈະຂີ່ຍົນ, ບາງຄົນຈະຂີ່ເຮືອຂ້າມທະເລ ແລະ
ບາງຄົນຈະໃຊ້ເລເຊີເພື່ອຮັບເອົາພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນຈະຮັກໄຄ່ ແລະ
ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບາດຖະໜາ, ພວກເຂົາທັງໝົດຈະມາໃກ້ພຣະເຈົ້າ, ຮວມກັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ
ແລະ ທຸກຄົນຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ທັງໝົດນີ້ຈະເປັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຈື່ສິ່ງນີ້ໄວ້!
ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ບ່ອນອື່ນອີກຢ່າງແນ່ນອນ. ພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຄວາມຈິງນີ້:
ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນໃນທົ່ວຈັກກະວານມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ
ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ບ່ອນອື່ນຈະຢຸດ ແລະ
ຜູ້ຄົນຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ຊອກຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ມັນຈະເປັນຄືໃຈເຊັບ:
ທຸກຄົນມາຫາລາວເພື່ອຂໍອາຫານ ແລະ ກິນກາບລາວ ເພາະລາວມີອາຫານໃຫ້ກິນ.
ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງຄວາມອຶດຫິວ ຜູ້ຄົນຈະຖືກບັງຄັບເພື່ອຊອກຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ.
ຊຸມຊົນສາສະໜາທັງໝົດຈະປະສົບກັບຄວາມອຶດຫິວຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ
ພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນຍຸກບັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນແຫຼ່ງນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ
ທີ່ມີແຫຼ່ງນໍ້າທີ່ໄຫຼຕະຫຼອດເພື່ອສະໜອງຄວາມສຸກໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະ ຜູ້ຄົນຈະມາຫາ ແລະ
ເພິ່ງພາອາໄສພຣະອົງ. ນັ້ນຈະແມ່ນເວລາທີ່ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນ; ທຸກຄົນໃນທົ່ວຈັກກະວານຈະນະມັດສະການ “ມະນຸດ”
ທີ່ທຳມະດາຄົນນີ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນມື້ແຫ່ງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ໃນມື້ໜຶ່ງ
ນັກບວດທີ່ແກ່ຊະລາຈະສົ່ງໂທລະເລກໄປຂໍນໍ້າຈາກແຫຼ່ງນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ.
ເຖິງພວກເຂົາຈະເປັນຄົນແກ່ຊະລາ
ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຈະນະມັດສະການຄົນຜູ້ນີ້ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາເຄີຍດູຖູກຢຽດຫຍາມ.
ພວກເຂົາຈະຮັບຮູ້ພຣະອົງດ້ວຍປາກຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຈະເຊື່ອໝັ້ນພຣະອົງດ້ວຍຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນສັນຍານບອກເຫດການ ແລະ

ຄວາມມະຫັດສະຈັນບໍ່? ເມື່ອອານາຈັກທັງໝົດມີຄວາມປະຕິຍິນດີ
ນັ້ນກໍຄືມີແຫ່ງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃຜກໍຕາມທີ່ມາຫາພວກເຈົ້າ ແລະ
ຮັບເອົາຂ່າວດີຈາກພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະເທດຕ່າງໆ ແລະ
ຜູ້ຄົນທີ່ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ການດູແລເບິ່ງແຍງຈາກພຣະເຈົ້າ.
ທິດທາງໃນອະນາຄົດຈະເປັນດັ່ງນີ້:

ຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພຣະວັດຈະນະຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີເສັ້ນທາງໃຫ້ຢ່າງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ແລະ ບໍ່ວ່າຈະເປັນນັກທຸລະກິດ ຫຼື ນັກວິທະຍາສາດ ຫຼື ຜູ້ໃຫ້ການສຶກສາ ຫຼື ນັກອຸດສາຫະກຳຕ່າງໆ,
ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີຄວາມຍາກລຳບາກແມ່ນແຕ່ບາດກ້າວດຽວ ແລະ
ຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ຊອກຫາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍທີ່ວ່າ “ດ້ວຍຄວາມຈິງ
ເຈົ້າຈະໄປໄດ້ທົ່ວໂລກ; ບາສະຈາກຄວາມຈິງ ເຈົ້າກໍຈະໄປໃສບໍ່ໄດ້”. ຄວາມຈິງມີດັ່ງນີ້:
ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ວິທີທາງ (ເຊິ່ງໝາຍເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະອົງທັງໝົດ)
ເພື່ອບັນຊາຈັກກະວານທັງໝົດ ແລະ ບົກຄອງ ແລະ ເອົາຊະນະມະນຸດ.
ຜູ້ຄົນຫວັງສະເໝີເພື່ອໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເວົ້າງ່າຍໆກໍຄື ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມມະນຸດຜ່ານພຣະທຳ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງບອກ
ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຕ້ອງການ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ; ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ເຊື່ອຟັງ ແລະ
ເຊັ່ນດຽວກັນ ທຸກຄົນຕ້ອງຮູ້ວ່າມັນບໍ່ສາມາດຜ່ອນຜັນໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ອານາຈັກພັນປີມາຮອດແລ້ວ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

309. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຜີຍແຜ່ໄປຍັງເຮືອນຈຳນວນນັບບໍ່ຖ້ວນ,

ພຣະທຳຈະຖືກຮັບຮູ້ໂດຍທຸກຄົນ ແລະ
ເມື່ອນັ້ນເທົ່ານັ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະເຜີຍແຜ່ໄປທົ່ວຈັກກະວານ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເຜີຍແຜ່ໄປທົ່ວທັງຈັກກະວານ
ພຣະທຳຂອງພຣະອົງກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຜີຍແຜ່. ໃນມື້ແຫ່ງຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ
ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະແດງລົດເດດ ແລະ ອຳນາດ. ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງ
ຈາກເວລາທີ່ດົນນານມາແລ້ວຈົນຮອດມື້ນີ້ຈະບັນລຸຜົນ ແລະ ຈະເກີດຂຶ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້
ລັດສະໝີພາບຈະເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ
ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະບົກຄອງແຜ່ນດິນໂລກ.

ທຸກຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກຂັງຕິດໂດຍພຣະທຳຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ,
ທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຊອບທຳຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະທຳທີ່ກ່າວຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ແລະ
ທຸກຄົນຈະຖືກຈັດຕັ້ງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະທຳຈາກປາກຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງສັນຍານບອກເຫດການ ຫຼື ສະແດງຄວາມອັດສະຈັນໃດໆ;
ທັງໝົດຈະບັນລຸຜົນໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະສ້າງຄວາມຈິງ.
ທຸກຄົນໃນແຜ່ນດິນໂລກຈະສະເຫຼີມສະຫຼອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນຜູ້ໃຫຍ່

ຫຼື ເດັກນ້ອຍ, ຜູ້ຊາຍ, ແມ່ຍິງ, ຄົນເຖົ້າ ຫຼື ຄົນໜຸ່ມ
ທຸກຄົນຈະຍອມອ່ອນນ້ອມພາຍໃຕ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດໃນເນື້ອໜັງ
ໂດຍທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ
ໃນຮູບແບບທີ່ມີຊີວິດ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍທີ່ວ່າພຣະທຳກາຍເປັນເນື້ອໜັງ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຍັງແຜ່ນດິນໂລກໂດຍຕົ້ນຕໍແລ້ວແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມຈິງກ່ຽວກັບ
“ພຣະທຳກາຍເປັນເນື້ອໜັງ” ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ
ພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງສາມາດກ່າວອອກມາຈາກເນື້ອໜັງ
(ບໍ່ຄືກັນກັບຍຸກສະໄໝຂອງໂມເຊໃນພັນທະສັນຍາເກົ່າ
ໃນຕອນທີ່ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າດັງອອກມາຈາກທ້ອງຜ້າໂດຍກົງ). ຫຼັງຈາກນັ້ນ
ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸຜົນໃນຊ່ວງຍຸກອານາຈັກພັນປີ,
ພຣະທຳຈະກາຍເປັນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດເບິ່ງເຫັນໄດ້ກັບຕາ ແລະ
ຜູ້ຄົນຈະເຫັນພຣະທຳດ້ວຍຕາຂອງຕົນເອງໂດຍບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຍັງເລີຍ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍສູງສຸດຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຈະບັນລຸຜົນຜ່ານເນື້ອໜັງ ແລະ ຜ່ານພຣະທຳ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງ “ພຣະທຳກາຍເປັນເນື້ອໜັງ” ແລະ
“ການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ”.
ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກ່າວຄວາມປະສົງຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ
ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກ່າວໃນນາມພຣະວິນຍານໄດ້;
ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນຢ່າງຈະແຈ້ງໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ທຸກຄົນຈະຖືກນຳພາໂດຍພຣະທຳດັ່ງກ່າວ. ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນ,
ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດນີ້.
ຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ໄດ້ຈາກພຣະວັດຈະນະເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ;
ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການນຳພາໂດຍວິທີນີ້ຄືຜູ້ຄົນທີ່ຜັນກາງເວັ້ນເທົ່ານັ້ນ
ຖ້າພວກເຂົາຄິດວ່າພວກເຂົາສາມາດໄດ້ຮັບພຣະວັດຈະນະຈາກສະຫວັນໄດ້.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນອຳນາດທີ່ສະແດງໃນເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຊື່ອໃນສິ່ງນີ້ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ. ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ແລະ
ນັກບວດທີ່ໜ້ານັບຖືກໍບໍ່ສາມາດກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້.
ພວກເຂົາທຸກຄົນຕ້ອງອ່ອນນ້ອມພາຍໃຕ້ພຣະທຳ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຈະສາມາດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ອີກໄດ້.
ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອເອົາຊະນະຈັກກະວານ.
ພຣະອົງຈະເຮັດສິ່ງນີ້ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜ່ານເນື້ອໜັງຈາກການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ
ແຕ່ຜ່ານການໃຊ້ພຣະວັດຈະນະຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງມະນຸດເພື່ອເອົາຊະນະ

ມະນຸດທຸກຄົນໃນທົ່ວຈັກກະວານ; ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ແມ່ນພຣະທຳທີ່ກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ແມ່ນການປາກົດຕົວຂອງພຣະທຳໃນເນື້ອໜັງ. ບາງເທື່ອ

ສຳລັບກັບມະນຸດແລ້ວ ມັນອາດຈະປາກົດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດຫຼາຍພໍບານໃດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາຈະເຊື່ອ ແລະ ຍຳເກງຈົນໝົດ. ຖ້າບໍ່ມີ ຄວາມຈິງ ມະນຸດຈະຮ້ອງໂຮ່ ແລະ ກິດຮ້ອງ; ແຕ່ຖ້າມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະງຽບສະຫງົບ. ແນ່ນອນວ່າພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຄວາມຈິງນີ້

ເພາະວ່ານີ້ແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກຳນົດໄວ້ແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ:

ການບັນລຸຄວາມຈິງກ່ຽວກັບການມາສູ່ໂລກຂອງພຣະທຳ. ຄວາມຈິງແລ້ວ

ບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ເຮົາຕ້ອງອະທິບາຍ

ເພາະການມາຮອດຂອງອານາຈັກພັນປີໃນແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນການມາຮອດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນໂລກ.

ການລົງມາໃໝ່ຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈາກສະຫວັນແມ່ນການມາຮອດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອດຳເນີນຊີວິດໃນທຳມະກາງມະນຸດ, ເພື່ອຕິດຕາມເບິ່ງທຸກການກະທຳຂອງມະນຸດ ແລະ ທຸກຄວາມຄິດທີ່ຝັງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນອີກຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຜົນ;

ນີ້ແມ່ນພາບທີ່ງົດງາມຂອງອານາຈັກພັນປີ. ນີ້ແມ່ນແຜນການທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້:

ພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະປາກົດໃນແຜ່ນດິນໂລກເປັນເວລາໜຶ່ງພັນປີ ແລະ

ພຣະທຳຈະສະແດງທຸກການກະທຳຂອງພຣະອົງ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນໂລກສຳເລັດ ເຊິ່ງຫຼັງຈາກໄລຍະນີ້ແລ້ວ ມະນຸດຊາດກໍຈະຈົບສິ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ອານາຈັກພັນປີມາຮອດແລ້ວ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

IX

ພຣະທຳກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພາລະກິດ ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ

310. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດ ແລະ
ມັນຍັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງຍຸກທັງໝົດອີກດ້ວຍ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ
ແນວທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຂອງພວກອັກຄະສາວົກເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ
ຕາມມາພາຍຫຼັງພາລະກິດນັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ນຳພາຍຸກ ຫຼື
ມັນບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງແນວທາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນຍຸກທັງໝົດ.
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ,
ເຊິ່ງບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງເລີຍ.
ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດດ້ວຍຕົນເອງແມ່ນໂຄງການພາຍໃນພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງ.
ພາລະກິດຂອງມະນຸດພຽງແຕ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ນັ້ນປະຕິບັດ ແລະ
ມັນບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວພັນກັບພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງ.
ເຖິງແມ່ນຈະມີຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ທັງສອງຢ່າງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ເນື່ອງຈາກຄວາມແຕກຕ່າງໃນຕົວຕົນ ແລະ ການເປັນຕົວຂອງພາລະກິດນັ້ນ,
ມີຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ເປັນຈິງລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ
ພາລະກິດຂອງມະນຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ຂອບເຂດຂອງພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນຈຸດມຸ່ງໝາຍທີ່
ມີຕົວຕົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຼັກການ ແລະ
ຂອບເຂດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

311. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ ແລະ
ຄົນທີ່ສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນມະນຸດທີ່ພຣະອົງໃຊ້.
ພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ພາຍໃນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ
ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດເກີນຂອບເຂດນີ້ໄດ້.
ຖ້າພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດນຳຍຸກເກົ່າໄປສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ໄດ້.
ພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດພຽງແຕ່ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ
ທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມາເຮັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິ

ບັດໃຫ້ສໍາເລັດ ແລະ ນອກຈາກພຣະອົງແລ້ວ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ແທນພຣະອົງໄດ້. ແນ່ນອນ, ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າແມ່ນກ່ຽວກັບພາລະກິດແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຫຼາຍທີ່ສຸດ”

ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

312. ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດກ່າວໄດ້ວ່າ ເປັນຄໍາເວົ້າຂອງມະນຸດ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຄົນໃດໜຶ່ງຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ຄໍາເວົ້າຂອງມະນຸດເປັນພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມະນຸດຄົນໃດກໍຕາມທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ໃນສິ່ງນີ້ແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສໍາຄັນ. ບາງເທື່ອ ຫຼັງຈາກອ່ານພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ ເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເປັນພຽງແສງສະຫວ່າງທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບ. ໃນກໍລະນີນີ້ ເຈົ້າກໍຕາບອດດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮູ້.

ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຈະຄືກັນກັບແສງສະຫວ່າງທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບແນວໃດ?

ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດໄດ້ລົດລົມຍຸກໃໝ່, ຊື່ນໍາມວນມະນຸດຊາດ, ເປີດເຜີຍຄວາມເລິກລັບ ແລະ ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນທິດທາງທີ່ເຂົາຕ້ອງຮັບເອົາໃນຍຸກໃໝ່. ແສງສະຫວ່າງທີ່ໄດ້ຮັບໂດຍມະນຸດແມ່ນເປັນພຽງຄໍາແນະນໍາສໍາລັບການປະຕິບັດ ຫຼື ຄວາມຮູ້ທີ່ທໍາມະດາ. ມັນບໍ່ສາມາດນໍາພາມວນມະນຸດຊາດໄປສູ່ຍຸກໃໝ່ໄດ້ ຫຼື

ເປີດເຜີຍຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະເຈົ້າເອງໄດ້. ເມື່ອທຸກຢ່າງຈົບສິ້ນລົງ, ພຣະເຈົ້າກໍຄືພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດກໍຄືມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດກໍມີແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດ.

ຖ້າມະນຸດເຫັນພຣະທໍາທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າເປັນພຽງຄວາມສະຫວ່າງທໍາມະດາຂອງພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ ແລະ ຖືເອົາຖ້ອຍຄໍາຂອງພວກອັກຄະສາວົກ ແລະ

ຜູ້ປະກາດພຣະທໍາເປັນພຣະທໍາທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ, ນັ້ນຈະເປັນຄວາມຜິດພາດຂອງມະນຸດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າບໍ່ຄວນປະສົມຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມຜິດ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ສູງກາຍເປັນຕໍ່າ ຫຼື ເຂົ້າໃຈຜິດວ່າສິ່ງທີ່ເລິກເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຕື້ນ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,

ເຈົ້າບໍ່ຄວນຈົງໃຈໂຕ້ແຍ້ງສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮູ້ໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຈິງ.

ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າກໍຄວນຄົ້ນຫາບັນຫາຈາກມຸມມອງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວນຮັບເອົາພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ພຣະທໍາໃໝ່ຂອງພຣະອົງຈາກທັດສະນະຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງໂດຍພຣະອົງ;

ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍຈະຖືກກໍາຈັດໂດຍພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດນໍາຂອງໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

313.

ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍຜູ້ທີ່ຖືກນໍາໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອການຮ່ວມມືກັບພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດ ຫລື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາໂດຍພຣະເຈົ້າໃນບັນດາມະນຸດ,

ເພິ່ນຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອນຳພາທຸກຄົນທີ່ຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເພິ່ນຍັງໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອເຮັດວຽກຮ່ວມມືກັບມະນຸດ. ໂດຍຜ່ານບຸກຄົນນີ້,
ຜູ້ທີ່ສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມມືກັບມະນຸດ, ຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດກໍ່ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕ້ອງປະຕິບັດທຳມະການກໍ່ຈະສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍຜ່ານບຸກ
ຄົນນີ້. ເວົ້າໄດ້ອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍ່ຄື:

ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການນຳໃຊ້ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າສາມາດ
ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
ສາມາດບັນລຸຂໍ້ກຳນົດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ.

ເນື່ອງຈາກວ່າຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍກົງ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງບາງຄົນຂຶ້ນມາ
ເພື່ອໃຊ້ປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວ. ບຸກຄົນນີ້ຜູ້ທີ່ຖືກນຳໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ເປັນສື່ກາງທີ່ພຣະເຈົ້າ ນຳພາຜູ້ຄົນ, ເປັນ “ຜູ້ແປພາສາ” ທີ່ສື່ສານລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ.
ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ຄືກັບຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ຜູ້ທີ່ເປັນອັກຄະສາວົກຂອງພຣະອົງ. ເໝືອນດັ່ງພວກເຂົາ, ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ເປັນຜູ້ທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໃນແກ່ນແທ້ຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ
ເບື້ອງຫຼັງໃນການນຳໃຊ້ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ບຸກຄົນນີ້ ມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາຍ
ຈາກຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະ ອັກຄະສາວົກອື່ນໆ. ໃນແງ່ມຸມ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດ
ແລະ ເບື້ອງຫຼັງຂອງການນຳໃຊ້, ບຸກຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກຫຼົ່ວລ້ຽງໂດຍພຣະອົງ,
ເພິ່ນໄດ້ຮັບການຈັດແຈງໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ປະກອບຮ່ວມເຂົ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ.

ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຮັດພາລະກິດຂອງເພິ່ນແທນເພິ່ນໄດ້,
ນີ້ເປັນການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດທີ່ບໍ່ສາມາດຂາດໄດ້ ເຊິ່ງຄຽງຄູ່ກັບພາລະກິດອັນສັກສິດ.
ໃນຂະນະດຽວກັນ, ພາລະກິດທີ່ປະຕິບັດໂດຍຜູ້ຮັບໃຊ້ ຫຼື ອັກຄະສາວົກອື່ນໆນັ້ນ
ແມ່ນເປັນພຽງການຖ່າຍທອດ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານຈຳນວນໜຶ່ງ
ຂອງການຄຸ້ມຄອງຄຣິສຕະຈັກໃນແຕ່ລະໄລຍະ ຫຼື
ບໍ່ກໍ່ເປັນພຽງວຽກງານທຳມະດາທີ່ສະໜອງແກ່ຊີວິດແບບງ່າຍໆເພື່ອດູແລຮັກສາຄຣິສຕະຈັກເທົ່າ
ນັ້ນ. ຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະ ອັກຄະສາວົກເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໂດຍພຣະເຈົ້າ,
ສາມາດເອີ້ນພວກເຂົາໄດ້ວ່າ ຜູ້ທີ່ຖືກນຳໃຊ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ພວກເຂົາຖືກຄັດເລືອກມາຈາກບັນດາຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຫຼັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ
ແລະ ບຸກຝັງເປັນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ, ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເໝາະສົມຈະຖືກເກັບຮັກສາໄວ້
ໃນຂະນະດຽວກັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເໝາະສົມກໍ່ຈະຖືກສົ່ງຄືນໄປບ່ອນທີ່ເດີມຂອງພວກເຂົາ.
ເນື່ອງຈາກວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຖືກຄັດເລືອກມາຈາກບັນດາຄຣິສຕະຈັກ,

ບາງຄົນສະແດງໃຫ້ເຫັນທາດແທ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫຼັງຈາກກາຍເປັນຜູ້ນຳ ແລະ
 ບາງຄົນເຖິງກັບເຮັດຫຼາຍສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍ່ຖືກຕັດອອກ. ກົງກັນຂ້າມ,
 ຜູ້ທີ່ຖືກນຳໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຜ່ານການຈັດແຈງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ແລະ ມີຄວາມເປັນມະນຸດ. ເພິ່ນໄດ້ຮັບການຈັດແຈງ ແລະ
 ເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
 ໄດ້ຮັບການນຳພາຢ່າງສົມບູນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
 ໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເພິ່ນໄດ້ຮັບການຊີ້ນຳ ແລະ ບັນຊາ
 ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມຜິດພາດ
 ໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການນຳພາຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກ,
 ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຮັບຜິດຊອບພາລະກິດຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ
 ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເອງຕະຫຼອດເວລາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

314. ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາສູ່ເນື້ອໜັງ,

ຖ້າພຣະອົງພຽງແຕ່ກະທຳພາລະກິດຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
 ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາໃຈຂອງພຣະອົງ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຮ່ວມກັບພຣະອົງ,
 ມະນຸດກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພົວພັນກັບພຣະອົງໄດ້.
 ພຣະເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ຜູ້ຄົນທຳມະດາທີ່ສະແຫວງຫາໃຈຂອງພຣະອົງ ເພື່ອສຳເລັດພາລະກິດນີ້,
 ເພື່ອເບິ່ງແຍງ ແລະ ຊີ້ນຳຄຣິສຕະຈັກ ເພື່ອລະດັບທີ່ການຮັບຮູ້ຂອງມະນຸດ
 ກໍ່ຄືສະໝອງຂອງເຂົາປະມວນນັ້ນຈະສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້. ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍ່ຄື
 ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ຜູ້ຄົນຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ສະແຫວງຫາໃຈຂອງພຣະອົງເພື່ອ “ແປຄວາມໝາຍ”
 ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ
 ເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກ ເຊິ່ງນັ້ນກໍ່ຄື
 ເພື່ອປ່ຽນພາສາສັກສິດເປັນພາສາມະນຸດ ເພື່ອວ່າ ຜູ້ຄົນຈະສາມາດຢັ້ງຮູ້ ແລະ
 ເຂົ້າໃຈພາລະກິດນັ້ນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳດັ່ງນັ້ນ
 ກໍ່ຈະບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈພາສາສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ຍ້ອນວ່າ ບໍ່ວ່າຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ
 ຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາໃຈຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ແມ່ນເປັນຄົນກຸ່ມນ້ອຍ ແລະ ຍ້ອນວ່າ
 ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດແມ່ນຕ່ຳຫຼາຍ.
 ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກໃຊ້ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ
 ໃນເວລາກະທຳພາລະກິດໃນເນື້ອໜັງທີ່ເກີດເປັນມະນຸດ. ຖ້າມີແຕ່ພາລະກິດສັກສິດເທົ່ານັ້ນ
 ມະນຸດຈະບໍ່ມີທາງເຂົ້າໃຈ ຫຼື ພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ຍ້ອນວ່າ ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈພາສາຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈພາສານີ້ໄດ້ຜ່ານຕົວແທນຂອງຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
 ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ອະທິບາຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງຂຶ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ,

ຖ້າມີແຕ່ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນມະນຸດຊາດ,
ນັ້ນກໍພຽງແຕ່ສາມາດຮັກສາຊີວິດປົກກະຕິຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດມີຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໄດ້; ຈະມີແຕ່ເພງເກົ່າ ແລະ
ຄໍາເວົ້າເກົ່າຊ້າຊາກ. ມີແຕ່ຜ່ານຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ
ທີ່ກ່າວທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງກ່າວ ແລະ

ກະທຳທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງກະທຳໃນຊ່ວງເວລາຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ
ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຄົນປະຕິບັດ ແລະ ປະສົບກັບພາລະກິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ
ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ອຸປະນິໄສທາງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈິ່ງຈະສາມາດປ່ຽນໄດ້ ແລະ
ດ້ວຍເຫດນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈິ່ງຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດໄປກັບການເວລາໄດ້.

ພຣະອົງທີ່ກະທຳພາລະກິດພາຍໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າແມ່ນຕົວແທນພຣະເຈົ້າ
ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ທີ່ກະທຳພາລະກິດພາຍໃນຄວາມເປັນມະນຸດແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້.
ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ຢ່າງຊັດເຈນ.

ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນສາມາດກະທຳພາລະກິດຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າ
ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດເຮັດ ໄດ້. ໃນເບື້ອງຕົ້ນຂອງແຕ່ລະຍຸກນັ້ນ
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກ່າວດ້ວຍຕົວເອງ ແລະ
ເປີດຍຸກໃໝ່ເພື່ອນຳມະນຸດເຂົ້າສູ່ການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ກ່າວສິ້ນສຸດລົງ, ນີ້ສະແດງວ່າ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃນຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງແມ່ນສຳເລັດລົງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ
ທຸກຄົນກໍເດີນຕາມການນຳພາຂອງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອເຂົ້າສູ່ປະສົບການຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.
ໃນກໍລະນີດຽວກັນ ກໍເປັນຂັ້ນຕອນທີ່ພຣະເຈົ້ານຳມະນຸດເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ ແລະ
ມອບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໃຫ້ກັບທຸກຄົນ
ເຊິ່ງເປັນເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງສິ້ນສິ້ນລົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສຳຄັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

315.

ແມ່ນແຕ່ມະນຸດທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ກໍບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງໄດ້.
ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດດັ່ງກ່າວບໍ່ພຽງບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດກໍຍັງບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໂດຍກົງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.
ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື
ປະສົບການຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດຈັດເຂົ້າຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ ແລະ
ມັນບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າເອງປະຕິບັດກໍເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈປະຕິບັດໃນແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ກ່ຽວພັນກັບການຄຸ້ມຄອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດປະກອບດ້ວຍການສະໜອງປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ.

ມັນປະກອບດ້ວຍການຊອກຫາເສັ້ນທາງແຫ່ງປະສົບການໃໝ່ທີ່ຢູ່ເໜືອເສັ້ນທາງທີ່ຜູ້ຄົນກ່ອນໜ້ານັ້ນໄດ້ຢ່າງ ແລະ

ປະກອບດ້ວຍການນຳພາອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາໃນຂະນະທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ສະໜອງກໍຄືປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ບົດຊຽນກ່ຽວກັບຝ່າຍວິນຍານຂອງມະນຸດທີ່ເຄັ່ງສາສະໜາ.

ເຖິງແມ່ນມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້,

ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດກໍບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງທົກພັນປີ.

ພວກເຂົາເປັນພຽງແຕ່ມະນຸດທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຄົກຂຶ້ນມາໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງເພື່ອນຳພາຜູ້ຄົນໄປຕາມກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຈົນວ່າ

ໜ້າທີ່ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ຫຼື ຈົນວ່າ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະສິ້ນສຸດລົງ.

ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດພຽງແຕ່ເພື່ອຈັດກຽມເສັ້ນທາງທີ່ເໝາະສົມສຳລັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສືບຕໍ່ໃນດ້ານໃດໜຶ່ງຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກເທົ່ານັ້ນ.

ໃນຕົວພວກເຂົາເອງ,

ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ຫຼື

ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດສ້າງເສັ້ນທາງອອກໃໝ່

ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດນຳພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຈາກຍຸກຜ່ານມາໄປສູ່ຄວາມສຳເລັດໄດ້. ສະນັ້ນ

ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດແມ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ ແລະ

ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງໃນການປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້.

ນີ້ກໍເພາະວ່າ ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດບໍ່ຄືກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດເອງ.

ພາລະກິດໃນການລິເລີ່ມຍຸກໃໝ່ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະເຈົ້າໄດ້.

ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນັ້ນໄດ້ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າເອງ.

ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດແມ່ນເປັນພຽງການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ ຖືກປະຕິບັດກໍຍ້ອນໄດ້ຮັບດົນບັນດານ ຫຼື

ຖືກສ່ອງແສງສະຫວ່າງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ການນຳພາທີ່ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ຈັດກຽມໃຫ້ແມ່ນປະກອບດ້ວຍການສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດໃນຊີວິດປະຈຳວັນ ແລະ

ວິທີທີ່ເຂົາຄວນປະພຶດເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພາລະກິດຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ. ຕົວຢ່າງກໍຄື ພາລະກິດຂອງພະຍານລີ
ແລະ ຜູ້ເຝົ້າເບິ່ງໜຶ່ງ ແມ່ນເພື່ອນຳທາງເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນຫົນທາງໃໝ່ ຫຼື ເກົ່າ,
ພາລະກິດແມ່ນຖືກສົມມຸດຕິຖານຂຶ້ນອີງຕາມຫຼັກການທີ່ຢູ່ພາຍໃນພຣະຄຳພີ.

ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນການຟື້ນຟູຄຣິສຕະຈັກທ້ອງຖິ່ນ ຫຼື ສ້າງຄຣິສຕະຈັກທ້ອງຖິ່ນ,
ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການສ້າງຕັ້ງຄຣິສຕະຈັກ.

ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດແມ່ນສືບຕໍ່ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູ ແລະ
ສາວົກຂອງພຣະອົງຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ພັດທະນາເພີ່ມເຕີມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ.
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດໃນພາລະກິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນການຟື້ນຟູສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຮຽກຮ້ອງໃນພາ
ລະກິດຕອນທຳອິດຂອງພຣະອົງ

ເຊິ່ງພຣະອົງຮ້ອງຮຽກໃຫ້ຄົນລຸ້ນຕ່າງໆບົກຄຸມຫົວຂອງພວກເຂົາ, ຮັບບັບຕິດສະມາ, ຫັກເຂົ້າຈີ່ ຫຼື
ດື່ມເຫຼົ້າແດງ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອຮັກສາພຣະຄຳພີ ແລະ
ເພື່ອສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ພາຍໃນພຣະຄຳພີ.

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສ້າງຄວາມກ້າວໜ້າຫຍັງໃໝ່ເລີຍ...

ຍ້ອນພາລະກິດຂອງມະນຸດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ບໍ່ຄືກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດເອງ,
ຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປະພຶດແທນກໍແຕກຕ່າງເຊັ່ນກັນ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ
ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕັ້ງໃຈປະຕິບັດແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້
ຄົນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດແບບດຽວກັນກໍມີຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
ມະນຸດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ອາດປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ບາງຢ່າງ ແລະ
ອາດກຳຈັດພາລະກິດບາງຢ່າງທີ່ເຮັດສຳເລັດໃນຍຸກຜ່ານມາ,
ແຕ່ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດແມ່ນບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສ ແລະ
ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກໃໝ່.

ພວກເຂົາພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອລົ້ມເລີກພາລະກິດຂອງຍຸກຜ່ານມາເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ດ້ວຍຈຸດປະສົງໃນການເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະ
ເຈົ້າໂດຍກົງ. ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະລົ້ມເລີກການປະຕິບັດທີ່ລ້າສະໄໝຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ ຫຼື
ພວກເຂົາແນະນຳການປະຕິບັດໃໝ່ຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ,

ພວກເຂົາກໍຍັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ສິ່ງຖືກສ້າງ. ໃນຂະນະດຽວກັນ,
ເມື່ອພຣະເຈົ້າເອງປະຕິບັດພາລະກິດ,

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກາດລົ້ມເລີກການປະຕິບັດຂອງຍຸກເກົ່າຢ່າງເປີດເຜີຍ ຫຼື
ປະກາດການລົ້ມເລີກຂອງຍຸກໃໝ່ໂດຍກົງ. ພຣະອົງກົງໄປກົງມາ ແລະ

ຊີ້ສັດໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງກົງໄປກົງມາໃນການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາໄວ້; ນັ້ນກໍຄື
ພຣະອົງສະແດງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນໂດຍກົງ,
ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນາໄວ້ໃນເບື້ອງຕົ້ນໂດຍກົງ, ສະແດງເຖິງການເປັນຢູ່
ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ
ພ້ອມດ້ວຍພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຍຸກອະດີດ. ແຕ່ວ່າ
ຈາກທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ນີ້ແມ່ນການສືບຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ
ການພັດທະນາເພີ່ມເຕີມໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເອງປະຕິບັດ,
ພຣະອົງສະແດງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ໂດຍກົງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ເມື່ອມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດ, ມັນແມ່ນຜ່ານການຕົກຕອງ ແລະ ການສຶກສາ ຫຼື
ມັນເປັນການຂະຫຍາຍຄວາມຮູ້ ແລະ
ການຈັດລະບົບຂອງການປະຕິບັດຕາມທຳນຽມທີ່ຖືກຄົ້ນພົບໃນພາລະກິດຂອງຄົນອື່ນ.
ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ

ແກ່ນແທ້ຂອງພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດແມ່ນເພື່ອຕິດຕາມລະບຽບທີ່ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນແລ້ວ ແລະ
ເພື່ອ “ຍ່າງໃນເສັ້ນທາງເກົ່າໂດຍໃຊ້ເກີບໃໝ່”. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ
ແມ່ນແຕ່ເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດຜູ້ທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງກໍ່ຍັງເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກສ້າງ
ຂຶ້ນເທິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍ. ສະນັ້ນ ເມື່ອທຸກສິ່ງຖືກກ່າວອອກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ,
ມະນຸດກໍ່ຍັງເປັນມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍ່ຍັງເປັນພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

316. ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວພຣະທຳບາງຢ່າງ ແລະ
ປະຕິບັດໜຶ່ງຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ. ທຸກສິ່ງມີບໍລິບົດຂອງມັນ ແລະ
ມັນກໍ່ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເໝາະສົມສຳລັບສະພາບຂອງຜູ້ຄົນໃນເວລານັ້ນ; ພຣະເຢຊູກ່າວ ແລະ
ປະຕິບັດທີ່ເໝາະສົມກັບບໍລິບົດໃນເວລານັ້ນ. ພຣະອົງຍັງກ່າວຄຳທຳນວາຍບາງຢ່າງ.
ພຣະອົງທຳນວາຍວ່າ ພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງຈະມາໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ
ຈະປະຕິບັດໜຶ່ງຂັ້ນຕອນພາລະກິດ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍນອກຈາກພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງຍຸກນັ້ນ;
ເວົ້າອີກຢ່າງກໍ່ຄື ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດນັ້ນແມ່ນຈຳກັດ. ສະນັ້ນ
ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍຸກຂອງພຣະອົງ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດອື່ນທີ່ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະອົງ. ໃນເວລານັ້ນ
ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມຄວາມຮູ້ສຶກ ຫຼື ນິມິດ, ແຕ່ຕາມທີ່ເໝາະສົມກັບເວລາ ແລະ
ບໍລິບົດ. ບໍ່ມີໃຜຊີ້ນຳ ຫຼື ນຳພາພຣະອົງ.
ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງແມ່ນປະຕິບັດໂດຍພຣະອົງເອງ,
ມັນແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຜູ້ເກີດເປັນມະນຸດຄວນປະຕິບັດ

ເຊິ່ງພາລະກິດທັງໝົດແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການບັງເກີດເປັນມະນຸດ.
ພຣະເຢຊູປະຕິບັດພາລະກິດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະອົງເອງໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍືນເທົ່ານັ້ນ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື
ພຣະວິນຍານປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍກົງ; ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຜູ້ສົ່ງຂ່າວປາກົດຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຝັນ ຫຼື ຕ້ອງການແສງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ອງທາງພຣະອົງ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເຫັນ. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ປາສະຈາກຂໍ້ຈຳກັດ
ເຊິ່ງນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອີງຕາມຄວາມຮູ້ສຶກ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື
ເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ງົມທາວຫາ ແລະ ຄາດເດົາ,
ແຕ່ສຳເລັດສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງງ່າຍດາຍ, ປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ກ່າວຕາມແນວຄິດຂອງພຣະອົງເອງ
ແລະ ກ່າວໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພຣະອົງເອງ,
ໃຫ້ການເບິ່ງແຍງຕໍ່ສາວົກແຕ່ລະຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງຜູ້ຄົນ:
ເມື່ອຜູ້ຄົນປະຕິບັດພາລະກິດ, ພວກເຂົາຄົ້ນຫາ ແລະ ງົມຫາ, ລອກແບບ ແລະ
ຕຶກຕອງບົນພື້ນຖານທີ່ຄົນອື່ນວາງໄວ້ສະເໝີເພື່ອບັນລຸການເຂົ້າສູ່ທີ່ເລີກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການສະໜອງສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ
ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເອງຄວນປະຕິບັດ.
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະໜອງການບຳລຸງລ້ຽງໃຫ້ກັບຄຣິສຕະຈັກໂດຍໃຊ້ຄວາມຮູ້ຈາກພາລະກິດຂອງມະນຸ
ດ. ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນບັດຈຸບັນໂດຍອີງຕາມສະພາວະຂອງຜູ້ຄົນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການປະຕິບັດ (5)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

317. ພາລະກິດຂອງມະນຸດສະແດງເຖິງປະສົບການຂອງເຂົາ ແລະ
ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຂົາ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດສະໜອງ ແລະ
ພາລະກິດທີ່ເຂົາປະຕິບັດກໍເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ເຂົາ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ,
ເຫດຜົນຂອງມະນຸດ, ຕັກກະຂອງມະນຸດ ແລະ
ຈິນຕະນາການທີ່ອຸດົມສົມບູນຂອງເຂົາແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກລວມຢູ່ໃນພາລະກິດຂອງເຂົາ.
ໂດຍສະເພາະ ປະສົບການຂອງມະນຸດສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງພາລະກິດຂອງເຂົາ ແລະ
ປະສົບການຂອງຜູ້ຄົນກໍໄດ້ກາຍມາເປັນສ່ວນປະກອບຂອງພາລະກິດຂອງເຂົາ.
ພາລະກິດຂອງມະນຸດສາມາດສະແດງເຖິງປະສົບການຂອງເຂົາ.
ເມື່ອບາງຄົນກຳລັງຜະເຊີນກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ,
ພາສາສ່ວນໃຫຍ່ໃນການສົນທະນາຂອງພວກເຂົາແມ່ນປະກອບດ້ວຍອົງປະກອບທີ່ບໍ່ດີ.
ຖ້າປະສົບການຂອງພວກເຂົາໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງຢູ່ໃນທາງບວກ ແລະ ໂດຍສະເພາະ
ພວກເຂົາມີເສັ້ນທາງໃນລັກສະນະທີ່ເປັນບວກ,
ການສົນທະນາຂອງພວກເຂົາແມ່ນສິ່ງທີ່ໃຫ້ກຳລັງໃຈຫຼາຍ ແລະ
ຜູ້ຄົນຈະສາມາດຮັບການສະໜອງໃນທາງບວກຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້.

ຖ້າຄົນປະຕິບັດພາລະກິດເລີ່ມຄິດລົບໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ,
ການສົນທະນາຂອງເຂົາຈະມີອົງປະກອບໃນທາງລົບສະເໝີ.
ການສົນທະນາປະເພດນີ້ເປັນຕາເລົ້າໃຈ ແລະ ຄົນອື່ນກໍຈະເລົ້າໃຈຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ
ຫຼັງຈາກການສົນທະນາຂອງເຂົາ. ສະພາວະຂອງຜູ້ຕິດຕາມປ່ຽນໄປຕາມສະພາວະຂອງຜູ້ນຳ.
ສິ່ງທີ່ຄົນປະຕິບັດພາລະກິດເປັນໃນຂ້າງໃນ ນັ້ນກໍຄືສິ່ງເຂົາສະແດງອອກມາ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມັກຈະປ່ຽນແປງຕາມສະພາວະຂອງມະນຸດ.
ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຕາມປະສົບການຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ບັງຄັບພວກເຂົາ
ແຕ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຕິບັດຕາມຊ່ວງເວລາແຫ່ງປະສົບການບົກກະຕິຂອງພວກເຂົາ.
ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ການສົນທະນາຂອງມະນຸດແຕກຕ່າງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ສິ່ງທີ່ມະນຸດສົນທະນາສື່ເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ,
ສະແດງເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ
ປະສົບການຂອງພວກເຂົາບົນຜືນຖານຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອຄົ້ນຫາສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດ ຫຼື ເຂົ້າສູ່
ຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດ ຫຼື ກ່າວ, ແລ້ວມອບໝາຍໃຫ້ກັບຜູ້ຕິດຕາມ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ພາລະກິດຂອງມະນຸດຈຶ່ງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ທາງເຂົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງເຂົາ. ແນ່ນອນ
ພາລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນປະສົມກັບບົດຮຽນ ແລະ ປະສົບການຂອງມະນຸດ ຫຼື
ຄວາມຄິດບາງຢ່າງຂອງມະນຸດ. ບໍ່ວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍຕາມ,
ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດ ຫຼື ໃນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ຄົນປະຕິບັດພາລະກິດສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນຢູ່ສະເໝີ. ເຖິງແມ່ນ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດ,
ພາລະກິດກໍຈະຖືກຄົ້ນພົບໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດເປັນໂດຍທຳມະຊາດ,
ຍ້ອນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍບາສະຈາກຜືນຖານ. ເວົ້າໄດ້ອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື
ພາລະກິດບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມວ່າງເປົ່າ, ແຕ່ປະຕິບັດໂດຍສອດຄ່ອງກັບສະພາບຕົວຈິງ ແລະ
ເງິນໄຂທີ່ເປັນຈິງຢູ່ສະເໝີ. ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ ແລະ
ແນວຄິດເດີມຂອງເຂົາ ແລະ ຄວາມຄິດເດີມຂອງເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ.
ສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງອອກແມ່ນສິ່ງທີ່ເຂົາເຫັນ, ມີປະສົບການກັບ ແລະ ສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້
ແລະ ມັນສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ໂດຍຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຄືທິດສະດີ ຫຼື ແນວຄິດ.
ພາລະກິດຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເກີນຂອບເຂດປະສົບການຂອງມະນຸດ ຫຼື ສິ່ງທີ່ມະນຸດເຫັນ ຫຼື
ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດຈົນຕະນາການ ຫຼື ຄົ້ນຄິດຂຶ້ນໄດ້
ບໍ່ວ່າຂະໜາດຂອງພາລະກິດນັ້ນຈະສຳໃດກໍຕາມ.
ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ
ສິ່ງນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື

ນອກເໜືອການຍິ່ງເຖິງຈາກຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ.
 ພຣະອົງສະແດງພາລະກິດແຫ່ງການນຳພາມະນຸດຊາດທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ສິ່ງນີ້ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບລາຍລະອຽດຂອງປະສົບການມະນຸດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ
 ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງເອງ.
 ສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງອອກປະສົບການຂອງພວກເຂົາ
 ໃນຂະນະທີ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກແມ່ນອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ,
 ຢູ່ນອກເໜືອການຍິ່ງເຖິງຂອງມະນຸດ. ປະສົບການຂອງມະນຸດແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາ ແລະ
 ຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບົນພື້ນຖານການສະແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ.
 ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວແມ່ນເອີ້ນວ່າ ການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ
 ພື້ນຖານການສະແດງອອກຂອງພວກເຂົາແມ່ນອຸປະນິໄສ ແລະ
 ຄວາມສາມາດທີ່ເປັນທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກມັນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ
 ການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ. ມະນຸດສາມາດສົນທະນາໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີປະສົບການ ແລະ ເຫັນ.
 ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດສົນທະນາໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມີປະສົບການ, ບໍ່ໄດ້ເຫັນ ຫຼື
 ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຍິ່ງເຖິງໄດ້, ນັ້ນກໍຄື
 ພວກເຂົາບໍ່ມີການເປັນຢູ່ເຫຼົ່ານັ້ນຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ.
 ຖ້າສິ່ງທີ່ສະແດງອອກບໍ່ໄດ້ມາຈາກປະສົບການຂອງເຂົາ, ແລ້ວມັນກໍແມ່ນຈົນຕະນາການ ຫຼື
 ທິດສະດີຂອງເຂົາ. ເວົ້າງ່າຍໆກໍຄື ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງໃດໆໃນຄຳເວົ້າຂອງເຂົາເລີຍ.
 ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນສັງຄົມ
 ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດສົນທະນາໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບຄວາມສຳພັນທີ່ຊັບຊ້ອນຂອງສັງຄົມ.
 ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄອບຄົວ ແຕ່ຄົນອື່ນກຳລັງລົມກັນກ່ຽວກັບບັນຫາຄອບຄົວ,
 ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ພວກເຂົາກຳລັງລົມກັນ. ສະນັ້ນ ສິ່ງທີ່ມະນຸດສົນທະນາ ແລະ
 ພາລະກິດທີ່ເຂົາປະຕິບັດແມ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ເປັນຢູ່ພາຍໃນຕົວເຂົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

318. ຄຳເວົ້າຂອງເຮົາສະແດງເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ,
 ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າແມ່ນນອກເໜືອການຍິ່ງເຖິງຂອງມະນຸດ.
 ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຜະເຊີນ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຫັນໄດ້;
 ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້ເຊັ່ນກັນ, ແຕ່ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາເປັນ.
 ບາງຄົນພຽງແຕ່ຮັບຮູ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮົາສົນທະນາແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຜະເຊີນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ
 ມັນແມ່ນການສະແດງອອກໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານ. ແນ່ນອນ,
 ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຜະເຊີນ.
 ມັນແມ່ນເຮົາທີ່ເປັນຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງເປັນເວລາຫົກພັນປີ.
 ເຮົາໄດ້ຜະເຊີນກັບທຸກສິ່ງຈາກການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການສ້າງມະນຸດຊາດຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ;

ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດສົນທະນາກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ເມື່ອເວົ້າເລື່ອງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ
 ເຮົາໄດ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນ; ເຮົາສັງເກດມັນມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ;
 ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນຢ່າງຊັດເຈນໄດ້ແນວໃດ?
 ຍ້ອນເຮົາໄດ້ເຫັນແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດຢ່າງຊັດເຈນ, ເຮົາມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະຂຽນຕົວມະນຸດ ແລະ
 ພິພາກສາມະນຸດ, ຍ້ອນມະນຸດທຸກຄົນມາຈາກເຮົາ ແຕ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມໂດຍຊາຕານ.
 ແນ່ນອນ ເຮົາຍັງມີຄຸນສົມບັດໃນການປະເມີນພາລະກິດທີ່ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດ.
 ເຖິງແມ່ນພາລະກິດນີ້ບໍ່ແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍເນື້ອໜັງຂອງເຮົາ,
 ມັນແມ່ນການສະແດງອອກໂດຍກົງຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາມີ ແລະ
 ສິ່ງທີ່ເຮົາເປັນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະສະແດງອອກເຖິງສິ່ງນີ້ ແລະ
 ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເຮົາຄວນເຮັດ. ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເວົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຜະເຊີນ.
 ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຫັນ, ສິ່ງທີ່ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາສາມາດຍິ່ງເຖິງ ແລະ
 ສິ່ງທີ່ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາສາມາດກວດຈັບໄດ້. ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດສົນທະນາ.
 ພຣະທຳທີ່ກ່າວໂດຍເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການສະແດງອອກໂດຍກົງ
 ຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ພວກມັນສະແດງເຖິງພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານປະຕິບັດ
 ເຊິ່ງເນື້ອໜັງບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນ ຫຼື ເຫັນໃນສິ່ງນັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງສະແດງເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ,
 ຍ້ອນວ່າ ທາດແທ້ຂອງເນື້ອໜັງແມ່ນພຣະວິນຍານ ແລະ
 ພຣະອົງສະແດງເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ.
 ມັນຄືພາລະກິດທີ່ຖືກເຮັດສຳເລັດໂດຍພຣະວິນຍານ
 ເຖິງແມ່ນມັນຢູ່ນອກເໜືອການຍິ່ງເຖິງຂອງເນື້ອໜັງ. ຫຼັງຈາກການບັງເກີດເປັນມະນຸດ
 ຜ່ານການສະແດງອອກຂອງເນື້ອໜັງ
 ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ຈັກເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດສຳເລັດ.
 ພາລະກິດຂອງມະນຸດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີຄວາມຊັດເຈນຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເຂົ້າສູ່
 ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເຂົ້າໃຈ; ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບການນຳຜູ້ຄົນສູ່ການເຂົ້າໃຈ ແລະ
 ການຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງ. ພາລະກິດຂອງມະນຸດຄືການສະໜັບສະໜູນຜູ້ຄົນ;
 ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ ແລະ ເປີດຍຸກໃໝ່ສຳລັບມະນຸດຊາດ ແລະ
 ການເປີດເຜີຍໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນເຖິງສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຮູ້,
 ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ.
 ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອນຳພາມະນຸດຊາດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ລົບສຸດແມ່ນຖືກປະຕິບັດເພື່ອເປັນປະໂຫຍດແກ່ຜູ້ຄົນ;

ມັນກ່ຽວກັບການສົ່ງສອນຜູ້ຄົນ; ບໍ່ມີພາລະກິດໃດທີ່ບໍ່ໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດກັບຜູ້ຄົນ.
ບໍ່ວ່າຄວາມຈິງຈະເລິກ ຫຼື ຕື້ນ ແລະ
ບໍ່ວ່າຄວາມສາມາດຂອງຄົນທີ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງຈະເປັນແນວໃດ,
ມັນກໍ່ໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດກັບຜູ້ຄົນ.
ແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍກົງ;
ມັນຕ້ອງຖືກສະແດງອອກຜ່ານຜູ້ຄົນທີ່ຮ່ວມມືກັບພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ
ຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງສາມາດຖືກຮັບເອົາໄດ້. ແນ່ນອນ
ເມື່ອມັນເປັນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍກົງ, ມັນບໍ່ໄດ້ຮັບການເຈືອບົນເລີຍ;
ແຕ່ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດຜ່ານມະນຸດ, ມັນຈຶ່ງໄດ້ຮັບການເຈືອບົນຫຼາຍ
ແລະ ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດເດີມຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ດ້ວຍວິທີນີ້
ຄວາມຈິງຈຶ່ງປ່ຽນແປງໃນລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງ.
ຜູ້ຕິດຕາມບໍ່ໄດ້ຮັບເຈດຕະນາເດີມຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ແຕ່ເປັນການປະສົມກັນລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ປະສົບການ ແລະ
ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ.
ພາກສ່ວນຂອງສິ່ງທີ່ຜູ້ຕິດຕາມຮັບທີ່ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຖືກຕ້ອງ,
ໃນຂະນະທີ່ປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດທີ່ໄດ້ຮັບແມ່ນມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ
ຍ້ອນຄົນປະຕິບັດພາລະກິດແຕກຕ່າງກັນ. ຄົນປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມີແສງສະຫວ່າງ ແລະ
ການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສືບຕໍ່ມີປະສົບການ ໂດຍອີງຕາມແສງສະຫວ່າງ ແລະ
ການນຳພານີ້. ພາຍໃນປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນປະສົມມີຈິດໃຈ ແລະ ປະສົບການຂອງມະນຸດ,
ພ້ອມທັງການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ ຫຼື
ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ພວກເຂົາຄວນມີ.
ສິ່ງນີ້ແມ່ນວິທີການປະຕິບັດຂອງມະນຸດຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງ.
ວິທີການປະຕິບັດນີ້ບໍ່ຄືກັນສະເໝີໄປ ຍ້ອນຜູ້ຄົນມີປະສົບການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ
ສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນສຳຜັດກໍ່ແຕກຕ່າງກັນ. ດ້ວຍວິທີນີ້
ແສງສະຫວ່າງດຽວກັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍ່ເກີດຜົນໃນຄວາມຮູ້ ແລະ
ການປະຕິບັດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຍ້ອນຄົນທີ່ຮັບແສງສະຫວ່າງແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ.
ບາງຄົນເຮັດຜິດພາດເລັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງການປະຕິບັດ
ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນເຮັດຜິດພາດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ
ບາງຄົນບໍ່ໄດ້ສ້າງຫຍັງເລີຍນອກຈາກຄວາມຜິດພາດ. ນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າ
ຜູ້ຄົນແຕກຕ່າງກັນໃນຄວາມສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຍັງເປັນຍ້ອນຄວາມສາມາດໂດຍທຳມະຊາດຂອງພວກເຮົາແຕກຕ່າງເຊັ່ນກັນ.
ບາງຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍື່ນຂໍ້ຄວາມ ແລະ ບາງຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈອີກຢ່າງ

ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍືນຄວາມຈິງ.

ບາງຄົນອອກນອກທາງເລັກນ້ອຍ,

ໃນຂະນະທີ່ບາງຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄວາມຈິງເລີຍ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄົນໜຶ່ງຈະກຳນົດວິທີທີ່ຄົນໜຶ່ງນັ້ນຈະນຳພາຄົນອື່ນ;

ສິ່ງນີ້ເປັນຈິງແນ່ນອນ,

ຍ້ອນພາລະກົດຂອງຄົນໜຶ່ງແມ່ນເປັນພຽງການສະແດງອອກຂອງການເປັນຢູ່ຂອງຄົນໜຶ່ງນັ້ນເທົ່ານັ້ນ.

ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກນຳພາໂດຍຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຢ່າງຖືກຕ້ອງຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງເຊັ່ນກັນ. ເຖິງແມ່ນ ມີຄົນທີ່ມີຂໍ້ຜິດພາດໃນຄວາມເຂົ້າໃຈ ກໍມີຈຳນວນໜ້ອຍ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໝົດທຸກຄົນທີ່ຈະມີຂໍ້ຜິດພາດ.

ຖ້າຄົນໜຶ່ງມີຂໍ້ຜິດພາດໃນການທີ່ເຂົາເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ,

ຄົນທີ່ຕິດຕາມເຂົາກໍຈະຜິດໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເຊັ່ນກັນ

ແລະ

ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະຜິດໃນຄຳເວົ້າທຸກປະການ.

ລະດັບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຜູ້ຕິດຕາມເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄົນປະຕິບັດພາລະກົດເປັນສ່ວນໃຫຍ່. ແນ່ນອນ ຄວາມຈິງຈາກພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ບາສະຈາກຂໍ້ຜິດພາດ ແລະ ແນ່ນອນທີ່ສຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄົນປະຕິບັດພາລະກົດແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສາມາດເຊື່ອຖືໄດ້ທັງໝົດ.

ຖ້າຄົນປະຕິບັດພາລະກົດມີວິທີການປະຕິບັດຄວາມຈິງ

ທີ່ມີຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍ

ແລ້ວຜູ້ຕິດຕາມກໍຈະມີວິທີການປະຕິບັດເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຖ້າຄົນປະຕິບັດພາລະກົດບໍ່ມີວິທີການປະຕິບັດຄວາມຈິງ

ມີແຕ່ທິດສະດີເທົ່ານັ້ນ,

ແລ້ວຜູ້ຕິດຕາມຈະບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງໃດໆເລີຍ.

ຄວາມສາມາດ

ແລະ

ທຳມະຊາດຂອງຜູ້ຕິດຕາມແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍການເກີດ

ແລະ

ບໍ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບຄົນປະຕິບັດພາລະກົດ. ແຕ່ຂອບເຂດທີ່ຜູ້ຕິດຕາມເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ

ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄົນປະຕິບັດພາລະກົດ (ສິ່ງນີ້ເປັນຈິງສຳລັບບາງຄົນເທົ່ານັ້ນ).

ບໍ່ວ່າຄົນປະຕິບັດພາລະກົດຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ຜູ້ຕິດຕາມທີ່ເຂົາເຂົ້າໃຈພາກສ່ວນຈະເປັນແນວນັ້ນ.

ສິ່ງທີ່ຄົນປະຕິບັດພາລະກົດສະແດງອອກແມ່ນການເປັນຢູ່ຂອງເຂົາເອງ, ບາສະຈາກຂໍ້ຈຳກັດ.

ຄວາມຮຽກຮ້ອງທີ່ເຂົາມີຕໍ່ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມເຂົາແມ່ນສິ່ງທີ່ເຂົາເອງຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ບັນລຸ ຫຼື

ສາມາດບັນລຸ.

ຄົນປະຕິບັດພາລະກົດສ່ວນໃຫຍ່ໃຊ້ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດເປັນພື້ນໃນການຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຕິດຕາມຂອງພວກເຂົາ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງວ່າມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ຜູ້ຕິດຕາມຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ເລີຍ ແລະ ສິ່ງທີ່ຄົນໜຶ່ງບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ກາຍມາເປັນອຸປະສັກໃນທາງເຂົ້າຂອງຄົນໜຶ່ງນັ້ນ.

ມີການຄາດເຄື່ອນໜ້ອຍໃນພາລະກົດຂອງຄົນທີ່ໄດ້ຜ່ານການລິຮານ, ການຖືກຈັດການ, ການພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕີ ແລະ ການສະແດງອອກຂອງພາລະກົດຂອງພວກເຂົາກໍຖືກຕ້ອງຫຼາຍກວ່າ.

ຄົນທີ່ອາໄສຄວາມເປັນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນເຮັດຜິດພາດຮ້າຍ
ແຮງພິນຊາວນ.

ພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນສະແດງຄວາມເປັນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາເອງຫຼາຍ
ເກີນໄປ ເຊິ່ງກໍ່ໃຫ້ເກີດອຸປະສັກໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ບໍ່ວ່າຄວາມສາມາດຂອງບຸກຄົນຈະດີສ່ຳໃດກໍ່ຕາມ, ພວກເຂົາກໍ່ຕ້ອງໄດ້ຜ່ານກັບການວິຖານ,
ການຖືກຈັດການ ແລະ

ການພິພາກສາກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຝາກຝັງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
ຖ້າພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາດັ່ງກ່າວ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດໄດ້ດີພຽງໃດ
ພາລະກິດຂອງພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ສາມາດສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການແຫ່ງຄວາມຈິງໄດ້ ແລະ

ເປັນຜົນຂອງຄວາມເປັນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຄວາມດີຂອງມະນຸດຢູ່ສະເໝີ.
ພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ໄດ້ຜ່ານການວິຖານ, ການຖືກຈັດການ ແລະ

ການພິພາກສາແມ່ນຖືກຕ້ອງຫຼາຍກວ່າພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກວິຖານ, ຈັດການ ແລະ
ພິພາກສາ. ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາບໍ່ສະແດງອອກເຖິງຫຍັງນອກຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ
ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ທີ່ເຈືອບິນກັບຄວາມສະຫຼາດ ແລະ ຄວາມສາມາດຕັ້ງແຕ່ເກີດຂອງມະນຸດ.
ນີ້ບໍ່ແມ່ນການສະແດງອອກທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງມະນຸດເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄົນທີ່ຕິດຕາມຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຖືກນຳມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາໂດຍຄວາມສາມາດມີມາຕັ້ງແຕ່ເກີດຂອ
ງພວກເຂົາ. ຍ້ອນພວກເຂົາສະແດງອອກເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ

ປະສົບການຫຼາຍຢ່າງເກີນໄປຂອງມະນຸດ, ເຊິ່ງເກືອບແຍກອອກຈາກເຈດຕະນາເດີມຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ຫັນເຫຈາກສິ່ງນັ້ນຫຼາຍເກີນໄປ,

ພາລະກິດຂອງຄົນປະເພດນີ້ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດນຳຜູ້ຄົນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້,
ແຕ່ກົງກັນຂ້າມແມ່ນນຳພວກເຂົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າມະນຸດ. ສະນັ້ນ ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາ
ແລະ

ການຂຽນຕີແມ່ນບໍ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຝາກຝັງຂອງພຣະເຈົ້າ...

ຖ້າມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກວິຖານ ແລະ
ຈັດການ, ຈະມີຊ່ອງວ່າງທີ່ກວ້າງລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກ ແລະ ຄວາມຈິງ;
ສິ່ງທີ່ເຂົາສະແດງອອກຈະປະສົມກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ເຊັ່ນ: ຈົນຕະນາການ ແລະ
ປະສົບການຝ່າຍດຽວຂອງເຂົາ. ອີງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ວ່າເຂົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍ່ຕາມ,
ຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ບໍ່ມີເປົ້າໝາຍໂດຍລວມ ແລະ

ບໍ່ມີຄວາມຈິງທີ່ເໝາະສົມສຳລັບທາງເຂົ້າຂອງທຸກຄົນ.

ສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງສ່ວນໃຫຍ່ຈາກຜູ້ຄົນແມ່ນຢູ່ນອກເໜືອຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ,
ຄືກັບວ່າພວກເຂົາເປັນເປັດທີ່ຖືກໄລ່ໃຫ້ປົນງ່າໄມ້. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ມີຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ.
ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ຄວາມຄິດຂອງເຂົາ ແລະ

ແນວຄິດຂອງເຂົາແຜ່ຄຸມໄປທົ່ວທຸກພາກສ່ວນໃນຮ່າງກາຍຂອງເຂົາ.

ມະນຸດບໍ່ໄດ້ເກີດພ້ອມກັບສັນຊາດຕະຍານໃນການປະຕິບັດຄວາມຈິງ

ຫຼື

ເຂົາບໍ່ມີສັນຊາດຕະຍານທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງໂດຍກົງ.

ຖ້າປະກອບກັບອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ,

ເມື່ອບຸກຄົນທີ່ທຳມະຊາດປະເພດນີ້ປະຕິບັດພາລະກິດ, ມັນຈະບໍ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດການລົບກວນບໍ່?

ແຕ່ວ່າມະນຸດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແມ່ນມີປະສົບການແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ ແລະ

ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອວ່າສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ

ບໍ່ເປັນຈິງໃນພາລະກິດຂອງເຂົາຈະຫາຍໄປເທື່ອລະໜ້ອຍ, ມົນທົນຂອງມະນຸດກໍ່ອົ່ງມີໜ້ອຍລົງ

ແລະ ພາລະກິດ ແລະ

ການບໍລິການຂອງເຂົາກໍ່ອົ່ງຍັບເຂົ້າໃກ້ມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຫຼາຍຂຶ້ນ. ສະນັ້ນ

ພາລະກິດຂອງເຂົາກໍ່ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ມັນຍັງກາຍມາເປັນຈິງອີກດ້ວຍ.

ຄວາມຄິດທີ່ຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍສະເພາະ.

ມະນຸດມີຈິນຕະນາການທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ເຫດຜົນທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ

ປະສົບການອັນຍາວນານໃນການຈັດການກັບເລື່ອງຕ່າງໆ. ຖ້າລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຜ່ານການລິຮານ

ແລະ ການເຮັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ພວກມັນກໍ່ຈະເປັນອຸປະສັກຕໍ່ພາລະກິດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ພາລະກິດຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດຍິ່ງເຖິງລະດັບທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດໄດ້,

ໂດຍສະເພາະພາລະກິດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

320. ພາລະກິດຂອງມະນຸດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດ ແລະ ມີຂໍ້ຈຳກັດ.

ຄົນໜຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງໄລຍະໃດໜຶ່ງ ແລະ

ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກທັງໝົດ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ

ພວກເຂົາຈະນຳຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ກົດລະບຽບ. ພາລະກິດຂອງມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ກັບເວລາ

ຫຼື ໄລຍະໃດໜຶ່ງ. ນີ້ກໍ່ຍ້ອນປະສົບການຂອງມະນຸດມີຂອບເຂດຂອງມັນ.

ຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດປຽບທຽບພາລະກິດຂອງມະນຸດກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ວິທີການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ ແລະ

ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມຈິງແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ໃຊ້ໄດ້ກັບຂອບເຂດໃດໜຶ່ງ.

ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າ

ເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດກຳລັງຢ່າງແມ່ນຄວາມປະສົງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງສົມບູນ,

ຍ້ອນມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ

ບໍ່ສາມາດຖືກເຕັມເຕັມດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢ່າງສົມບູນ.

ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດຜະເຊີນໄດ້ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່

ທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ສາມາດເກີນກວ່າຂອບເຂດຂອງຄວາມຄິດໃນຈິດໃຈທີ່ທຳມະດາຂອງມະນຸດ.

ທຸກຄົນທີ່ສາມາດດຳລົງຢູ່ໃນຄວາມເປັນຈິງຂອງປະສົບການຈິງຢູ່ໃນຂອບເຂດນີ້.

ເມື່ອພວກເຂົາມີປະສົບການກັບຄວາມຈິງ

ມັນກໍ່ເປັນປະສົບການໃນຊີວິດຂອງມະນຸດທຳມະດາທີ່ຢູ່ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ສະເໝີ; ມັນບໍ່ແມ່ນວິທີການມີປະສົບການທີ່ຫັນເຫມາຈາກຊີວິດຂອງມະນຸດທຳມະດາ. ພວກເຂົາຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທິງພື້ນຖານຂອງການໃຊ້ຊີວິດຂອງມະນຸດຂອງພວກເຂົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ຄວາມຈິງນີ້ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍຈາກບຸກຄົນສູ່ບຸກຄົນ ແລະ

ຄວາມເລິກຂອງຄວາມຈິງນັ້ນກໍ່ຂຶ້ນກັບສະພາວະຂອງບຸກຄົນ.

ຄົນໃດໜຶ່ງພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ

ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາຢາກແມ່ນຊີວິດທີ່ທຳມະດາຂອງມະນຸດທີ່ສະແດງຫາຄວາມຈິງ ແລະ

ມັນອາດຖືກເອີ້ນໄດ້ວ່າ ເສັ້ນທາງທີ່ຄົນທຳມະດາຢາກ

ຜູ້ເຊິ່ງໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າ

ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາຢາກແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເລືອກ.

ໃນປະສົບການຂອງມະນຸດທີ່ທຳມະດາ, ຍ້ອນວ່າ ຄົນທີ່ສະແດງຫາບໍ່ຄືກັນ,

ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງບໍ່ຄືກັນ. ນອກຈາກນັ້ນ

ຍ້ອນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຜູ້ຄົນຜະເຊີນ ແລະ ຂອບເຂດຂອງປະສົບການຂອງພວກເຂົາບໍ່ຄືກັນ

ແລະ ຍ້ອນການເຈືອປົນທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ,

ປະສົບການຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງປະປົນຈົນເຖິງລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ແຕ່ລະຄົນເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຕາມສະພາບການສ່ວນຕົວທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພວກເຂົາ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາໃນຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄວາມຈິງແມ່ນບໍ່ຄົບຖ້ວນ ແລະ

ເປັນພຽງໜຶ່ງ ຫຼື ສອງສາມລັກສະນະຂອງຄວາມຈິງ.

ຂອບເຂດຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດຜະເຊີນແມ່ນແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະບຸກຄົນ

ຕາມສະພາບການຂອງແຕ່ລະຄົນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຄວາມຮູ້ແຫ່ງຄວາມຈິງອັນດຽວກັນ

ເຊິ່ງຖືກສະແດງອອກໂດຍຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຈຶ່ງບໍ່ຄືກັນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ

ປະສົບການຂອງມະນຸດມີຂໍ້ຈຳກັດຢູ່ສະເໝີ ແລະ

ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ ຫຼື

ພາລະກິດຂອງມະນຸດກໍ່ບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ວ່າເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນວ່າ

ສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງອອກສອດຄ່ອງຢ່າງໃກ້ຄຽງຫຼາຍກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ເຖິງແມ່ນວ່າ

ປະສົບການຂອງມະນຸດໃກ້ຄຽງຫຼາຍກັບພາລະກິດໃນການເຮັດໃຫ້ສົມບູນທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະ

ຕິບັດຢູ່. ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ,

ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຝາກຝັງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.

ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດສະແດງຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກສ່ອງແສງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທ້າຍນັ້ນ ແລະ
ຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ຮັບຈາກປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງເຂົາ. ມະນຸດບໍ່ມີຄຸນສົມບັດ ແລະ
ບໍ່ບັນລຸເງື່ອນໄຂທີ່ຈະເປັນທາງອອກໃຫ້ກັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຂົາບໍ່ມີສິດທີ່ຈະເວົ້າວ່າ
ພາລະກິດຂອງເຂົາແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມະນຸດມີຫຼັກການໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງມະນຸດ ແລະ
ມະນຸດທຸກຄົນມີປະສົບການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ມີສະພາບການທີ່ແຕກຕ່າງກັນອອກໄປ.
ພາລະກິດຂອງມະນຸດປະກອບມີປະສົບການທຸກຢ່າງຂອງເຂົາພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນ
ຍານບໍລິສຸດ. ປະສົບການເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ
ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ຄວາມປະສົງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດຍ່າງບໍ່ສາມາດເປັນເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍ່າງ
ຍ້ອນພາລະກິດຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ
ພາລະກິດຂອງມະນຸດ ແລະ
ປະສົບການຂອງມະນຸດບໍ່ແມ່ນຄວາມປະສົງອັນຄົບຖ້ວນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ພາລະກິດຂອງມະນຸດມີຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະຕົກຢູ່ໃນກົດລະບຽບ ແລະ
ວິທີການຂອງພາລະກິດຂອງເຂົາກໍຈະຖືກຈຳກັດໃຫ້ຢູ່ໃນຂອບເຂດທີ່ຈຳກັດຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ
ບໍ່ສາມາດນຳຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ຫົນທາງແຫ່ງອິດສະຫຼະໄດ້.
ຜູ້ຕິດຕາມສ່ວນໃຫຍ່ມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ຈຳກັດ ແລະ
ວິທີການມີປະສົບການຂອງພວກເຂົາກໍຈະຖືກຈຳກັດໃນຂອບເຂດນັ້ນເຊັ່ນກັນ.
ປະສົບການຂອງມະນຸດຖືກຈຳກັດຢູ່ສະເໝີ;
ວິທີການຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາກໍຖືກຈຳກັດຢູ່ໃນສອງສາມປະເພດເຊັ່ນກັນ ແລະ
ບໍ່ສາມາດທຽບກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ.
ນີ້ກໍ່ອ້ອນວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ປະສົບການຂອງມະນຸດແມ່ນມີຂໍ້ຈຳກັດ.
ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ,
ມັນກໍບໍ່ໄດ້ຖືກຜູກມັດໂດຍກົດລະບຽບ; ບໍ່ວ່າ ພາລະກິດນັ້ນຈະສຳເລັດລົງດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ,
ບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດດ້ວຍວິທີທາງໃດໜຶ່ງ. ບໍ່ມີກົດລະບຽບໃດໆໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກປ່ອຍ ແລະ ເປັນອິດສະຫຼະ. ບໍ່ວ່າ
ມະນຸດຈະໃຊ້ເວລາຫຼາຍພຽງໃດໃນການຕິດຕາມພຣະອົງ,
ເຂົາບໍ່ສາມາດກັນຕອງເອົາກົດເກນໃດໜຶ່ງທີ່ປົກຄອງວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເຖິງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງມີຫຼັກການ ມັນກໍຖືກປະຕິບັດໃນວິທີທາງໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ
ມີການພັດທະນາໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ມັນຢູ່ນອກເໜືອການຢັ້ງເຖິງຂອງມະນຸດ.
ໃນລະຫວ່າງຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ ພຣະເຈົ້າອາດມີພາລະກິດຫຼາຍປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ

ວິທີການນຳພາຜູ້ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີທາງເຂົ້າ ແລະ ການປ່ຽນແປງໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດແຍກແຍະພຣະບັນຍັດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ຍ້ອນພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດໃນວິທີໃໝ່ຢູ່ສະເໝີ ແລະ ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກຜູກມັດໂດຍກົດລະບຽບ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງຫຼີກລ່ຽງແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພວກມັນຢູ່ສະເໝີ. ມີພຽງຄົນທີ່ຕິດຕາມ ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງຈຶ່ງສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສາມາດມີຊີວິດຢ່າງອິດສະລະໂດຍບໍ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດລະບຽບໃດໜຶ່ງ ຫຼື ຖືກຄວບຄຸມໂດຍແນວຄິດທາງສາສະໜາໃດໜຶ່ງ. ພາລະກິດຂອງມະນຸດຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນ ໂດຍອີງຕາມປະສົບການຂອງເຂົາເອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາເອງສາມາດບັນລຸໄດ້. ມາດຕະຖານຂອງເງື່ອນໄຂເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກຈຳກັດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດໃດໜຶ່ງ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດກໍມີຂໍ້ຈຳກັດຫຼາຍເຊັ່ນດຽວກັນ. ສະນັ້ນ ຜູ້ຕິດຕາມຈຶ່ງມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ຈຳກັດນີ້ຢ່າງບໍ່ມີສະຕິ; ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ ສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ກໍກາຍມາເປັນກົດລະບຽບ ແລະ ພິທີກຳ. ຖ້າພາລະກິດຂອງໄລຍະໜຶ່ງຖືກນຳພາໂດຍຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າເປັນການສ່ວນຕົວ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບການພິພາກສາ, ຜູ້ຕິດຕາມທັງໝົດຂອງເຂົາຈະກາຍເປັນນັກສາສະໜາ ແລະ ຜູ້ຊ່ຽວຊານໃນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເປັນຜູ້ນຳທີ່ມີຄຸນສົມບັດ, ຄົນນັ້ນຕ້ອງຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ຍອມຮັບການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາອາດມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ກໍພຽງແຕ່ສະແດງສິ່ງທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ບໍ່ເປັນຈິງເທົ່ານັ້ນ. ໃນເວລານັ້ນ ພວກເຂົາຈະນຳພາຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ກົດລະບຽບທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ເໝືອທຳມະຊາດ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດບໍ່ສອດຄ່ອງກັບເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແຕ່ຕໍ່ຕ້ານແນວຄິດຂອງມະນຸດ; ມັນບໍ່ໄດ້ປະປົນກັບທາດແທ້ທີ່ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງຂອງສາສະໜາ. ຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນ; ພວກມັນເປັນສິ່ງທີ່ຢູ່ນອກເໜືອການຍິ່ງຄິດຂອງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

321. ພາລະກິດໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດແມ່ນບັນລຸຜົນໂດຍມະນຸດໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍເກີນໄປ. ຕົວຢ່າງ ສິດຍາພິບານ ແລະ ຜູ້ນຳໃນໂລກແຫ່ງສາສະໜາອາໄສພອນສະຫວັນ ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ. ຄົນທີ່ຕິດຕາມພວກເຂົາເປັນເວລາດົນນານຈະຕິດເຊື້ອໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກພອນສະຫວັນຂອງ

ພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນ. ພວກເຂົາແນໃສ່ພອນສະຫວັນ, ຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ພວກເຂົາໃສ່ໃຈກັບສິ່ງທີ່ເໝາະສົມສຳລັບບາງຢ່າງ ແລະ ທິດສະດີຫຼາຍຢ່າງທີ່ເລິກເຊິ່ງ ແລະ ບໍ່ເປັນຈິງ (ແນ່ນອນ ທິດສະດີທີ່ເລິກເຊິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດຢັ້ງຖືງໄດ້).

ພວກເຂົາບໍ່ແນໃສ່ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງຜູ້ຄົນ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາແນໃສ່ຝຶກຝົນການເທດສະໜາຂອງຄົນ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດ, ບັບບຸກຄວາມຮູ້ຂອງຄົນ ແລະ ທິດສະດີທາງສາສະໜາທີ່ອຸດົມສົມບູນຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງຄົນປ່ຽນແປງຫຼາຍພຽງໃດ ຫຼື ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຫຼາຍພຽງໃດ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈກັບທາດແທ້ຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະພະຍາຍາມຮູ້ຈັກສະພາວະທີ່ທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ທຳມະດາຂອງຜູ້ຄົນເລີຍ. ພວກເຂົາບໍ່ຕໍ່ຕ້ານແນວຄິດຂອງຜູ້ຄົນ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເປີດເຜີຍແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະລິຖານຜູ້ຄົນສຳລັບຄວາມຂາດຕົກບົກຜ່ອງ ຫຼື ການເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາເລີຍ.

ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ຕິດຕາມພວກເຂົາກໍ່ຮັບໃຊ້ດ້ວຍພອນສະຫວັນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກມາມີພຽງແນວຄິດທາງສາສະໜາ ແລະ ທິດສະດີໃນສາສະໜາສາດ, ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ສຳຜັດກັບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ສາມາດໃຫ້ມອບຊີວິດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນແທ້ໆ. ໃນຄວາມຈິງ ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນການບຳລຸງລ້ຽງພອນສະຫວັນ, ລ້ຽງດູບຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ສຳເລັດທີ່ມີພອນສະຫວັນຈາກການສຳມະນາ ເຊິ່ງຕໍ່ມາກໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ນຳພາ.

ເຈົ້າສາມາດແຍກແຍະພຣະບັນຍັດໃດໜຶ່ງໃນຫົກພັນປີແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ມີກົດລະບຽບ ແລະ ຂໍ້ກຳນົດຫຼາຍຢ່າງໃນພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດ ແລະ ສະໜອງຂອງມະນຸດກໍ່ດີ້ດ້ານເກີນໄປ. ສະນັ້ນ ສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງອອກແມ່ນຄວາມຮູ້ ແລະ ການເປັນຈິງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດປະສົບການຂອງເຂົາ.

ມະນຸດບໍ່ສາມາດສະແດງສິ່ງໃດກໍ່ຕາມນອກຈາກສິ່ງນີ້. ປະສົບການ ຫຼື ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ເກີດຈາກພອນສະຫວັນມາຕັ້ງແຕ່ເກີດຂອງເຂົາ ຫຼື ສັນຊາດຕະຍານຂອງເຂົາ; ພວກມັນເກີດຂຶ້ນກໍ່ຍ້ອນການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການດູແລໂດຍກົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດມີພຽງແຕ່ໜ້າທີ່ຮັບເອົາການດູແລນີ້ ແລະ ບໍ່ມີໜ້າທີ່ສະແດງອອກສິ່ງທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດໄດ້; ເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດເປັນພາຊະນະທີ່ຮັບນຳຈາກແຫຼ່ງກຳເນີດ; ນີ້ແມ່ນສັນຊາດຕະຍານຂອງມະນຸດ, ເຊິ່ງເປັນໜ້າທີ່ໜຶ່ງຕ້ອງມີໃນຖານະທີ່ເປັນມະນຸດ. ຖ້າບຸກຄົນໜຶ່ງສູນເສຍໜ້າທີ່ໆຈະຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສູນເສຍສັນຊາດຕະຍານຂອງມະນຸດ, ຄົນນັ້ນກໍ່ສູນເສຍສິ່ງທີ່ລ້ຳຄ່າທີ່ສຸດເຊັ່ນດຽວກັນ,

ບຸກຄົນນັ້ນຍັງ ສູນເສຍໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດທີ່ຖືກສ້າງ. ຖ້າຄົນໜຶ່ງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ຫຼື ປະສົບການກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຄົນນັ້ນກໍສູນເສຍໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ, ໜ້າທີ່ເຂົາຄວນປະຕິບັດໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ ສູນເສຍສັກສີຂອງການເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ.

ມັນເປັນສັນຊາດຕະຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ, ບໍ່ວ່າຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຈະຖືກສະແດງອອກໃນເນື້ອໜັງ ຫຼື ໂດຍພຣະວິນຍານໂດຍກົງ; ນີ້ແມ່ນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດສະແດງປະສົບການ ຫຼື ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເອງ (ນັ້ນກໍຄື ສະແດງສິ່ງທີ່ເຂົາເປັນ) ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພາຍຫຼັງ; ນີ້ແມ່ນສັນຊາດຕະຍານຂອງມະນຸດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນບັນລຸ.

ເຖິງແມ່ນການສະແດງອອກຂອງມະນຸດບໍ່ເປັນໄປຕາມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກ ແລະ ເຖິງແມ່ນການສະແດງອອກຂອງມະນຸດຖືກຜູກມັດໂດຍກົດລະບຽບຫຼາຍຢ່າງ, ມະນຸດຕ້ອງເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ ທີ່ເຂົາຄວນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດນັ້ນສຳເລັດລົງ ແລະ ປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດ.

ມະນຸດຄວນປະຕິບັດທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ ແລະ ເຂົາບໍ່ຄວນມີການລະເວັ້ນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

322.

ບາງຄົນຈະຖາມວ່າ:

“ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດ ແລະ ພາລະກິດທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ແລະ ສາວົກທີ່ຢູ່ໃນອະດີດໄດ້ປະຕິບັດ? ເດວິດກໍຖືກເອີ້ນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຊັ່ນກັນ ແລະ ພຣະເຢຊູກໍຖືກເອີ້ນຄືກັນ; ເຖິງແມ່ນພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ, ພວກເຂົາກໍຖືກເອີ້ນແບບດຽວກັນ. ຈົ່ງບອກຂ້ານ້ອຍເບິ່ງ, ເປັນຫຍັງຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຄືກັນ? ສິ່ງທີ່ໂຢຮັນໄດ້ເຫັນກໍຄືນິມິດ ເຊິ່ງມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ

ເພິ່ນສາມາດເວົ້າເຖິງພຣະທຳທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈດຕະນາທີ່ຈະເວົ້າ;

ເປັນຫຍັງຕົວຕົນຂອງໂຢຮັນຈຶ່ງແຕກຕ່າງຈາກຕົວຕົນຂອງພຣະເຢຊູ?”

ພຣະທຳທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວແມ່ນສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ສິ່ງທີ່ໂຢຮັນເຫັນແມ່ນນິມິດ ແລະ ເພິ່ນກໍບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ.

ເປັນຫຍັງເມື່ອໂຢຮັນ, ເບໂຕ ແລະ ໂປໂລກ່າວຄຳເວົ້າຫຼາຍຄຳ ດັ່ງທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວ ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີຕົວຕົນແບບດຽວກັບພຣະເຢຊູ?

ຫຼັກໆແມ່ນເປັນຍ້ອນພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດນັ້ນແຕກຕ່າງກັນ.

ພຣະເຢຊູເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເປັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍກົງ.
ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງຍຸກໃໝ່ ເຊິ່ງເປັນພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີໃຜເຄີຍປະຕິບັດມາກ່ອນ.
ພຣະອົງເປີດຫົນທາງໃໝ່, ພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຢໂຮວາ ແລະ
ພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເອງ, ໃນຂະນະທີ່ເປໂຕ, ເປໂລ ແລະ ເດວິດ,
ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຖືກເອີ້ນວ່າແນວໃດກໍຕາມ
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກພຣະເຢຊູ ຫຼື
ພຣະເຢໂຮວາສົ່ງມາ. ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດນັ້ນມີຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ,
ບໍ່ວ່າສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ວນໃດກໍຕາມ,
ພວກເຂົາກໍຍັງເປັນພຽງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
ພວກເຂົາປະຕິບັດພາລະກິດໃນນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມາ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາປະຕິບັດພາລະກິດໃນຍຸກທີ່ພຣະເຢຊູ ຫຼື ພຣະເຢໂຮວາເປັນຜູ້ເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດອື່ນເລີຍ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ
ພວກເຂົາກໍເປັນພຽງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຕ່າງແຫ່ງ ແລະ ຕົວຕົນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

323. ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ພຣະເຢຊູຍັງກໍໄດ້ກ່າວພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ ແລະ
ກະທຳພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ. ພຣະອົງແຕກຕ່າງຈາກເອຊະຢາແນວໃດ?
ພຣະອົງແຕກຕ່າງຈາກເດນີເອນແນວໃດ? ພຣະອົງແມ່ນສາສະດາບໍ່? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ
ພຣະອົງເປັນພຣະຄຣິດ? ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພວກເຂົາ?
ພວກເຂົາທຸກຄົນແມ່ນມະນຸດທີ່ກ່າວພຣະທຳ ແລະ ບໍ່ໜ້ອຍກໍຫຼາຍ
ພຣະທຳຂອງພວກເຂົາກໍປະກົດຄືຄຳເວົ້າຂອງມະນຸດ. ພວກເຂົາທຸກຄົນກ່າວພຣະທຳ ແລະ
ກະທຳພາລະກິດ. ສາສະດາຫຼາຍຄົນໃນພຣະສັນຍາເກົ່າສາມາດທຳນວາຍໄດ້ ແລະ
ພຣະເຢຊູກໍສາມາດທຳນວາຍໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ເຫດໃດຈຶ່ງເປັນດັ່ງນັ້ນ? ຄວາມແຕກຕ່າງໃນນີ້
ແມ່ນອີງຕາມລັກສະນະຂອງພາລະກິດ. ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງນີ້,
ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຖືເອົາລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນຖືເອົາຄວາມເລິກ ຫຼື
ຄວາມຕື້ນຂອງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ. ກ່ອນອື່ນໝົດ ເຈົ້າຕ້ອງຖືເອົາພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ
ແລະ ຜົນຂອງພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາບັນລຸໃນມະນຸດ.
ຄຳທຳນວາຍທີ່ກ່າວໂດຍສາສະດາໃນເວລານັ້ນບໍ່ໄດ້ສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ
ແຮງດຶງໃຈທີ່ໄດ້ຮັບຈາກຜູ້ຄົນຕ່າງໆເຊັ່ນເອຊະຢາ ແລະ ເດນີເອນກໍເປັນຄຳທຳນວາຍ ແລະ
ບໍ່ແມ່ນອນວທາງຂອງຊີວິດ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນອ້ອນການເປີດເຜີຍໂດຍກົງຂອງພຣະເຢໂຮວາ

ກໍຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດກະທຳພາລະກິດນັ້ນໄດ້
ເຊິ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບມະນຸດ.
ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ກ່າວພຣະທຳຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເຊັ່ນດຽວກັນ
ແຕ່ພຣະທຳດັ່ງກ່າວແມ່ນແນວທາງຂອງຊີວິດ
ທີ່ມະນຸດສາມາດຄົ້ນຫາຫົນທາງນັ້ນເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການປະຕິບັດ. ເວົ້າໄດ້ວ່າ ປະການທີໜຶ່ງຄື
ພຣະອົງສາມາດສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດ ຍ້ອນວ່າ ພຣະເຢຊູຄືຊີວິດ; ປະການທີສອງຄື
ພຣະອົງສາມາດປ່ຽນແປງການອອກນອກເສັ້ນທາງຂອງມະນຸດໄດ້; ປະການທີສາມຄື
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສາມາດສືບແທນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ເພື່ອສືບຕໍ່ຍຸກ;
ປະການທີສີ່ຄື ພຣະອົງສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນມະນຸດ ແລະ
ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ມະນຸດຂາດເຂີນ; ປະການທີຫ້າຄື ພຣະອົງສາມາດນຳທາງໃນຍຸກໃໝ່ ແລະ
ສິ້ນສຸດຍຸກເກົ່າ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະຄຣິດ;
ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ແຕກຕ່າງຈາກເອຊະຢາເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ຍັງແຕກຕ່າງຈາກສາສະດາທຸກຄົນອີກດ້ວຍ.
ໃຫ້ຍົກເອົາເອຊະຢາເປັນການປຽບທຽບສຳລັບພາລະກິດຂອງສາສະດາ. ການປຽບທຽບທີໜຶ່ງຄື
ລາວບໍ່ສາມາດສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດ; ການປຽບທຽບທີສອງຄື
ລາວບໍ່ສາມາດນຳທາງໃນຍຸກໃໝ່. ລາວປະຕິບັດວຽກງານພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະເຢໂຮວາ
ແລະ ບໍ່ແມ່ນເປັນຜູ້ນຳທາງໃນຍຸກໃໝ່. ການປຽບທຽບທີສາມຄື
ຄຳເວົ້າທີ່ລາວກ່າວແມ່ນເໝືອນກວ່າລາວ.
ລາວໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍໂດຍກົງຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນອື່ນຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ
ເຖິງວ່າຈະໄດ້ຍິນຄຳກ່າວເຫຼົ່ານັ້ນ. ພຽງສອງສາມສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນກໍພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ
ຄຳກ່າວຂອງລາວບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງຈາກການທຳນວາຍ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ຫຼາຍກວ່າພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດທີ່ເຮັດແທນພຣະເຢໂຮວາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ລາວບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນພຣະເຢໂຮວາໄດ້ທັງໝົດ. ລາວເປັນພຽງຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຢໂຮວາ ກໍຄື
ເປັນເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ.
ລາວພຽງປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແລະ
ຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາເທົ່ານັ້ນ;
ລາວບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດອອກນອກຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນແຕກຕ່າງ.
ພຣະອົງປະຕິບັດເກີນຂອບເຂດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຢໂຮວາ;
ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ
ໄດ້ຜ່ານປະສົບການຂອງການໄຖ່ບາບໂດຍຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ ເພື່ອໄຖ່ບາບມວນມະນຸດຊາດ.
ໝາຍຄວາມວ່າ
ພຣະອົງດຳເນີນພາລະກິດໃໝ່ຢູ່ນອກຂອບເຂດພາລະກິດທີ່ກະທຳໂດຍພຣະເຢໂຮວາ.

ນີ້ແມ່ນການນຳທາງໃນຍຸກໃໝ່.

ນອກຈາກນັ້ນ,

ພຣະອົງສາມາດກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້.

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນປະຕິບັດຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ປະກອບດ້ວຍມວນມະນຸດທັງໝົດ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກະທຳພາລະກິດຕໍ່ມະນຸດພຽງສອງສາມຄົນ ແລະ

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີໄວ້ເພື່ອນຳພາມະນຸດພຽງຈຳນວນຈຳກັດ.

ສຳລັບວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ວິທີທີ່ພຣະວິນຍານໃຫ້ການເປີດເຜີຍໃນເວລານັ້ນ ແລະ

ວິທີທີ່ພຣະວິນຍານລົງມາສູ່ມະນຸດເພື່ອກະທຳພາລະກິດ,

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນ

ຫຼື

ສຳພັດໄດ້.

ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ສຸດທີ່ຈະໃຊ້ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອເປັນຫຼັກຖານພິສູດວ່າ

ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ,

ຈິ່ງສາມາດຈຳແນກໄດ້ໃນທຳມະກາງພຣະທຳ

ແລະ

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ

ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດຈຳຕ້ອງໄດ້. ພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຄືຄວາມຈິງ. ນີ້ກໍເນື່ອງຈາກວ່າ

ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນເລື່ອງຂອງພຣະວິນຍານໄດ້

ແລະ

ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຮັບຮູ້ເລື່ອງດັ່ງກ່າວຢ່າງຊັດເຈນ

ແລະ

ແມ່ນແຕ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງກໍບໍ່ສາມາດຮູ້ທຸກສິ່ງໄດ້;

ເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດຍືນຍັນວ່າ

ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ

ຫຼື

ບໍ່

ຈາກພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳເທົ່ານັ້ນ. ຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ:

ສິ່ງທີ່ໜຶ່ງຄື ພຣະອົງສາມາດເປີດຍຸກໃໝ່; ສິ່ງທີ່ສອງຄື ພຣະອົງສາມາດສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດ

ແລະ ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນເສັ້ນທາງເພື່ອປະຕິບັດຕາມ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າ

ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າ.

ຢ່າງໜ້ອຍສຸດ

ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງກະທຳສາມາດເປັນຕົວແທນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ

ແລະ

ຈາກພາລະກິດດັ່ງກ່າວນັ້ນ

ແມ່ນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ

ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສະຖິດຢູ່ພາຍໃນພຣະອົງ.

ຍ້ອນວ່າ

ພາລະກິດທີ່ກະທຳໂດຍພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດນັ້ນ

ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນເພື່ອນຳທາງໃນຍຸກໃໝ່, ນຳພາພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ເປີດໂລກໃໝ່,

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ,

ສິ່ງນີ້ຈິ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງແຕກຕ່າງຈາກເອຊະຢາ, ເດນີເອນ ແລະ ສາສະດາຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ອື່ນໆ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

324.

ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ,

ໂຢຮັນປູທາງສຳລັບພຣະເຢຊູ.

ເພິ່ນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ພຽງແຕ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ.

ເຖິງແມ່ນໂຢຮັນເປັນຜູ້ບຸກເບີກທາງໃຫ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,

ເພິ່ນກໍບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້;
ເພິ່ນພຽງແຕ່ເປັນມະນຸດທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ເທົ່ານັ້ນ.
ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບບັບຕິດສະມາ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍລົງມາຢູ່ເທິງພຣະອົງດັ່ງນັກເຂົາ.
ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງກໍເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື
ພຣະອົງເລີ່ມປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະຄຣິດ.
ເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງມີຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ
ພຣະອົງມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະອົງກ່ອນໜ້ານີ້ຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ,
ມັນອາດຈະອ່ອນແອໃນຫຼາຍຄັ້ງ ຫຼື ເຂັ້ມແຂງໃນບາງຄັ້ງ,
ທຸກສິ່ງແມ່ນເປັນຍ້ອນຊີວິດມະນຸດທຳມະດາທີ່ພຣະອົງດຳລົງຢູ່ກ່ອນປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະ
ອົງ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບບັບຕິດສະມາ (ນັ້ນກໍຄື ຖືກເຈີມ) ລົດອຳນາດ ແລະ
ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຢູ່ກັບພຣະອົງທັນທີ ແລະ
ແລ້ວພຣະອົງກໍເລີ່ມປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງສາມາດເຮັດໝາຍສຳຄັນ ແລະ
ການອິດທິລິດ, ປະຕິບັດການອັດສະຈັນ ແລະ ພຣະອົງມີລົດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດ,
ນັ້ນກໍຍ້ອນພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດແທນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ;
ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານແທນພຣະອົງ ແລະ
ສຳແດງເຖິງສຽງຂອງພຣະວິນຍານ. ສະນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ; ສິ່ງນີ້
ແມ່ນບໍ່ສາມາດໃດ້ຖຽງໄດ້. ໂຢຮັນແມ່ນຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້.
ເພິ່ນບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື
ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເພິ່ນຈະເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເພິ່ນບາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນ,
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເພິ່ນເຮັດໄດ້, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ
ເພິ່ນຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.
ບາງເທື່ອມີຫຼາຍສິ່ງໃນຕົວເພິ່ນທີ່ມາຈາກຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ ຫຼື ສິ່ງທີ່ອອກນອກຮຸ້ນອກທາງ;
ບໍ່ວ່າຈະໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ ເພິ່ນບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍກົງ.
ຄວາມຜິດພາດ ແລະ ຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງເພິ່ນພຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບເພິ່ນເອງ,
ແຕ່ພາລະກິດຂອງເພິ່ນເປັນຕົວແທນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າທັງໝົດຂອງເພິ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ການນອກຮຸ້ນອກທາງ
ແລະ ຄວາມຜິດພາດຂອງເພິ່ນສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນບໍ່?
ຄວາມຜິດພາດໃນການເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບມະນຸດແມ່ນເປັນສິ່ງປົກກະຕິ,
ແຕ່ຖ້າຄົນໜຶ່ງອອກນອກຮຸ້ນອກທາງໃນການເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ,
ແລ້ວນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນການບໍ່ເຄົາລົບຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ່?
ນັ້ນຈະບໍ່ແມ່ນການໝັ້ນປະໝາດຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່?
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດຢືນຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງງ່າຍດາຍ

ເຖິງແມ່ນເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງສັນລະເສີນຈາກຄົນອື່ນ. ຖ້າເຂົາບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນທີ່ສຸດ.

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຕາມອຳເພີໃຈຂອງມະນຸດ! ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ມັນແມ່ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບໂຢຮັນ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍັງເປັນຜູ້ເປີດເຜີຍເພິ່ນໃຫ້ເປັນຜູ້ບູທາງໃຫ້ກັບພຣະເຢຊູ, ແຕ່ວ່າ ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດໃນເພິ່ນນັ້ນ ແມ່ນໄດ້ວັດແທກເປັນຢ່າງດີ. ສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງຈາກໂຢຮັນແມ່ນໃຫ້ເປັນຜູ້ບູທາງໃຫ້ແກ່ພຣະເຢຊູ ເພື່ອຈັດກຽມຫົນທາງໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດພຽງແຕ່ສົ່ງເສີມພາລະກິດຂອງເພິ່ນໃນການປູເສັ້ນທາງ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ເພິ່ນປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວເທົ່ານັ້ນ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດອື່ນ. ໂຢຮັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບເອລີຢາ ແລະ ເພິ່ນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຜູ້ປະກາດພຣະທຳໃນການປູທາງໃຫ້ພຣະອົງເຈົ້າ.

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສົ່ງເສີມເພິ່ນໃນສິ່ງນີ້; ຕາບໃດທີ່ພາລະກິດຂອງເພິ່ນຄືການປູທາງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍສົ່ງເສີມເພິ່ນ. ແຕ່ຖ້າຫາກເພິ່ນອ້າງຕົນເອງວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າວ່າເພິ່ນໄດ້ມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບສຳເລັດລົງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະຕ້ອງລົງວິໄນເພິ່ນ. ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງໂຢຮັນຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສຳໃດກໍຕາມ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສົ່ງເສີມພາລະກິດນັ້ນກໍຕາມ, ພາລະກິດຂອງເພິ່ນແມ່ນມີຂອບເຂດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະສົ່ງເສີມພາລະກິດຂອງເພິ່ນແທ້, ແຕ່ລິດອຳນາດທີ່ມອບໃຫ້ກັບເພິ່ນໃນເວລານັ້ນແມ່ນຖືກຈຳກັດພຽງແຕ່ຢູ່ໃນການຈັດກຽມເສັ້ນທາງ. ເພິ່ນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດອື່ນໄດ້, ຍ້ອນເພິ່ນເປັນພຽງໂຢຮັນທີ່ເປັນຜູ້ບູທາງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຢຊູ. ສະນັ້ນ ຄຳພະຍານຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນກະແຈສຳຄັນ, ແຕ່ວ່າພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດແມ່ນຍິ່ງສຳຄັນຫຼາຍກວ່າ.

ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່ໃນເວລານັ້ນ? ພາລະກິດຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຍິ່ງໃຫຍ່ເຊັ່ນກັນບໍ່? ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພາລະກິດທີ່ເພິ່ນປະຕິບັດບໍ່ສາມາດລີ້ນພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູໄດ້, ຍ້ອນວ່າ ເພິ່ນເປັນພຽງມະນຸດທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໂດຍກົງໄດ້ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດທີ່ເພິ່ນປະຕິບັດຈຶ່ງມີຂໍ້ຈຳກັດ. ຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການປູທາງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍບໍ່ສົ່ງເສີມຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ມີພາລະກິດໃໝ່ເກີດຂຶ້ນຕາມຫຼັງເພິ່ນ ແລະ ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ, ໂຢຮັນກໍຈາກໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ຍ້ອນອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນໃກ້ມາເຖິງແລ້ວ”

ແລະ

ເພິ່ນກໍໄດ້ເທດສະໜາຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນເຊັ່ນກັນ,

ແຕ່ພາລະກິດຂອງເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ພັດທະນາເພີ່ມເຕີມ ແລະ ພຽງແຕ່ກໍ່ຕັ້ງເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນເທົ່ານັ້ນ.

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະເຢຊູເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ພ້ອມທັງນຳຍຸກເກົ່າມາສູ່ຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຍັງປະຕິບັດກິດລະບຽບແຫ່ງພຣະສັນຍາເດີມອີກດ້ວຍ.

ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພາລະກິດຂອງໂຢຮັນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອໂຖມະນຸດຊາດທັງປວງ, ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຂັ້ນຕອນນັ້ນຂອງພາລະກິດສຳເລັດ.

ແຕ່ສຳລັບໂຢຮັນ, ເພິ່ນພຽງແຕ່ຈັດກຽມຫົນທາງ. ເຖິງແມ່ນພາລະກິດຂອງເພິ່ນກໍຍິ່ງໃຫຍ່,

ຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນກໍມີຫຼາຍ ແລະ ອັກຄະສາວົກທີ່ຕິດຕາມເພິ່ນກໍມີຫຼາຍເຊັ່ນກັນ,

ພາລະກິດຂອງເພິ່ນປະຕິບັດແມ່ນພຽງນຳເອົາຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ມາສູ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ.

ມະນຸດບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບຊີວິດ, ຫົນທາງ ຫຼື ຄວາມຈິງຢ່າງເລິກເຊິ່ງຈາກເພິ່ນ ຫຼື

ມະນຸດບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບການເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານເພິ່ນຈັກເທື່ອ.

ໂຢຮັນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທຳທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່

(ເອລີຢາ)

ຜູ້ເຊິ່ງເປີດເຜີຍສະໜາໃໝ່ໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ ຈັດຕັ້ງມຄົນທີ່ຖືກເລືອກ;

ເພິ່ນເປັນຜູ້ບຸກເບີກທາງໃຫ້ກັບຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ.

ເລື່ອງດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດແຍກແຍະໄດ້ຈາກການສັງເກດພຽງແຕ່ຮູບຮ່າງພາຍນອກທຳມະດາຂອງ

ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງນີ້ຍິ່ງເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ

ໃນເມື່ອໂຢຮັນກໍໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍພໍສົມຄວນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ເພິ່ນຖືກສັນຍາໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ

ພາລະກິດຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້,

ຕ້ອງເບິ່ງຜ່ານພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນ

ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດແຍກແຍະຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາໄດ້,

ຍ້ອນບໍ່ມີທາງທີ່ຈະແຍກແຍະທາດແທ້ຂອງມະນຸດຈາກຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງເຂົາ ຫຼື

ບໍ່ມີທາງທີ່ມະນຸດຈະຄົ້ນຫາໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຄຳພະຍານຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ພາລະກິດທີ່ໂຢຮັນປະຕິບັດ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ຄືກັນ

ພ້ອມທັງມີທຳມະຊາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ການທີ່ຄົນໜຶ່ງກຳນົດວ່າເຂົາເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ

ກໍແມ່ນມາຈາກສິ່ງນີ້. ພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນ, ການສືບຕໍ່,

ການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ບັນລຸຜົນ. ພຣະອົງປະຕິບັດແຕ່ລະຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້

ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຂອງໂຢຮັນເປັນພຽງການສ້າງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ,

ພຣະເຢຊູເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດ ແລະ ເທດສະໜາກ່ຽວກັບວິທີແຫ່ງການກັບໃຈ ແລະ

ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍໃຫ້ບັບຕິດສະມາແກ່ມະນຸດ, ຮັກສາຄົນປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍ. ສຸດທ້າຍ,

ພຣະອົງກໍໄດ້ຖືກມະນຸດຊາດຈາກຄວາມບາບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຍຸກນັ້ນສຳເລັດລົງ. ພຣະອົງຍັງເດີນທາງໄປມາທົ່ວທຸກຫົນແຫ່ງ, ເທດສະໜາຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ. ໃນກໍລະນີນີ້ ພຣະອົງ ແລະ ໂຢຮັນແມ່ນຄືກັນ, ແຕ່ຄວາມແຕກຕ່າງກໍຄື ພຣະເຢຊູເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ ແລະ ນຳຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນມາສູ່ມະນຸດ.

ຈາກປາກຂອງພຣະອົງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍພຣະທຳກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດຕາມ ແລະ ຫົນທາງທີ່ມະນຸດຄວນຕິດຕາມໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພຣະອົງກໍເຮັດໃຫ້ພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບສຳເລັດລົງ.

ໂຢຮັນບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ຈັກເທື່ອ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງເປັນພຣະເຢຊູທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ແມ່ນພຣະອົງເອງທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ເຊິ່ງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

326. ເມື່ອສາສະດາ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ໄດ້ເວົ້າ ແລະ ເຮັດພາລະກິດ, ນີ້ກໍເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ, ເພື່ອຮັບໃຊ້ໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ມັນແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນເພື່ອດຳເນີນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງພຣະອົງຈະເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງ ແຕ່ແມ່ນເພື່ອພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ຄຳວ່າ “ໜ້າທີ່” ແມ່ນໃຊ້ກັບສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ໃນຂະນະທີ່ຄຳວ່າ “ພັນທະກິດ” ແມ່ນໃຊ້ກັບເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ. ທັງສອງຢ່າງແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສຳຄັນ; ທັງສອງຢ່າງບໍ່ສາມາດນຳໃຊ້ແທນກັນໄດ້. ພາລະກິດຂອງມະນຸດແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຄຸ້ມຄອງ ແລະ ດຳເນີນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນມີສາວົກຫຼາຍຄົນທີ່ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ມີສາສະດາຫຼາຍຄົນທີ່ມີພຣະອົງສະຖິດຢູ່ໃນພວກເຂົາ, ພາລະກິດ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາແມ່ນພຽງເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນນາມເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ.

ການທຳນາຍຂອງພວກເຂົາອາດຈະເກີນແນວທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ

ແມ່ນແຕ່ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາອາດພົ້ນເດັ່ນກວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແຕ່ພວກເຂົາແມ່ນຍັງເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພັນທະກິດ.

ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດໝາຍເຖິງວຽກງານຂອງມະນຸດ; ມັນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດໄດ້ຮັບ.
ຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ພັນທະກົດທີ່ດຳເນີນໂດຍພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະ
ອົງ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບສິ່ງນີ້ໄດ້. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈະກ່າວ,
ເຮັດພາລະກິດ ຫຼື ສະແດງເຖິງຄວາມມະຫັດສະຈັນ,
ພຣະອົງແມ່ນກະທຳພາລະກິດອັນປະເສີດຢູ່ທຳມະກາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ
ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວແທນພຣະອົງໄດ້.
ພາລະກິດຂອງມະນຸດແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າ
ງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າຂາດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນກໍຄື
ຖ້າພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດສູນເສຍໄປ,
ໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນກໍຈະສູນເສຍໄປ.
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການດຳເນີນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອຄຸ້ມຄອງມະນຸດ
ໃນຂະນະການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດແມ່ນການເຮັດພັນທະຂອງຕົວເອງໃຫ້ສຳເລັດ
ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ
ບໍ່ສາມາດຖືວ່າເປັນການດຳເນີນພັນທະກິດຂອງຄົນເຮົາ.
ສຳລັບແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ໃນຕົວ ກໍຄື ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ,
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຄືການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ຜູ້ທີ່ມີຮູບຮ່າງພາຍນອກຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ,
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຄືການດຳເນີນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ວ່າພາລະກິດໃດທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນເປັນການດຳເນີນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ;
ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດໄດ້ກໍຄື ປະຕິບັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ
ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

327. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດຂອງມະນຸດ,
ແລ້ວການສະແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສະແດງອອກຂອງມະນຸດຈະຄືກັນໄດ້ແນວໃດ?
ພຣະເຈົ້າກໍມີອຸປະນິໄສສະເພາະຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດກໍມີໜ້າທີ່ໆມະນຸດຄວນປະຕິບັດ.
ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກສະແດງອອກໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ໃນຂະນະທີ່ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດກໍປະກອບຢູ່ໃນປະສົບການຂອງມະນຸດ ແລະ
ຖືກສະແດງອອກໃນການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດ. ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ
ບໍ່ວ່າຈະເປັນການສະແດງອອກຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື

ຂອງມະນຸດແມ່ນຜ່ານທາງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ.
ມັນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການອະທິບາຍໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ຫຼື
ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ມະນຸດພະຍາຍາມເປັນພະຍານ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເອງຍັບຍັ້ງຄົນໃດໜຶ່ງ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນການເປີດເຜີຍໂດຍທຳມະຊາດ;
ມັນບໍ່ແມ່ນການບັງຄັບ ຫຼື ສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດແຊກແຊງໄດ້.
ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດແມ່ນສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ຜ່ານປະສົບການຂອງເຂົາ ແລະ
ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ເຂົາປະຕິບັດພາລະກິດເພີ່ມເຕີມທີ່ໄດ້ຈາກປະສົບການ.
ແກ່ນແທ້ທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດສາມາດຖືກເປີດເຜີຍອອກເມື່ອເຂົາປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ,
ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າສາມາດສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງເມື່ອພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າມັນເປັນພາລະກິດຂອງມະນຸດ
ແລ້ວມັນກໍບໍ່ສາມາດຖືກບົກບິດໄດ້. ຖ້າມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລ້ວອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າກໍອີ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຖືກບົກບິດໂດຍຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ ແລະ
ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ມັນບໍ່ສາມາດຖືກຄວບຄຸມໂດຍມະນຸດ.
ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າມະນຸດເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພາລະກິດ ແລະ
ຄຳເວົ້າຂອງເຂົາແມ່ນບໍ່ສາມາດເບິ່ງໄດ້ວ່າເປັນສິ່ງບໍລິສຸດ ຫຼື ຖືວ່າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້.
ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນມະນຸດ ຍ້ອນພຣະອົງສວມຕົນເອງດ້ວຍເນື້ອໜັງ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ສາມາດຖືວ່າເປັນພາລະກິດຂອງມະນຸດ ຫຼື ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດໄດ້.
ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຈົດໝາຍຂອງໂປໂລກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເທົ່າທຽມກັນໄດ້ ຫຼື ການພິພາກສາ ແລະ
ການຂຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນຂອງມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າເທົ່າທຽມກັນໄດ້.
ສະນັ້ນ ຈິ່ງມີຫຼັກການທີ່ແຍກແຍະພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອອກຈາກພາລະກິດຂອງມະນຸດ.
ສິ່ງນີ້ຖືກຈຳແນກໂດຍອີງຕາມທາດແທ້ຂອງມັນ, ບໍ່ແມ່ນຂອບເຂດຂອງພາລະກິດ ຫຼື
ປະສິດທິພາບຊົ່ວຄາວຂອງພາລະກິດນັ້ນໆ. ໃນຫົວຂໍ້ນີ້
ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຜິດພາດກ່ຽວກັບຫຼັກການນັ້ນຫຼາຍ. ນີ້ກໍເພາະວ່າ ມະນຸດເບິ່ງແຕ່ພາຍນອກ
ເຊິ່ງມະນຸດສາມາດບັນລຸໄດ້, ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເບິ່ງທີ່ທາດແທ້
ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດສັງເກດເຫັນດ້ວຍສາຍຕາທາງເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຊາດໄດ້. ຖ້າເຈົ້າຖືວ່າພຣະທຳ
ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດບົກກະຕິ ແລະ
ເບິ່ງພາລະກິດຂະໜາດໃຫຍ່ຂອງມະນຸດເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກບົກຄຸມໃນເນື້ອໜັງ,
ເຊິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບການທີ່ມະນຸດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ, ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຫຼັກການຜິດບໍ່?
ຈົດໝາຍ ແລະ ຊີວະປະຫວັດຂອງມະນຸດສາມາດຖືກສ້າງຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ,
ແຕ່ມັນຢູ່ບົນພື້ນຖານຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຖ້ອຍຄຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ຫຼື

ບັນລຸໄດ້ໂດຍສະຕິບັນຍາ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ. ອີງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຈາກການຄົ້ນຄວ້າຂອງມະນຸດ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ມີປະຕິກິລິຍາຕໍ່ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້, ແລ້ວນັ້ນກໍພິສູດວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຖືກຫຼໍ່ຫຼອມເທື່ອ. ມັນພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ມັນທັງສົບສົນ ແລະ ຂາດຫຼັກການອີກດ້ວຍ. ຫາກບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ການເຂົ້າໃຈບັນຫາພື້ນຖານທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ, ຄວາມເຊື່ອປະເພດນີ້ຈະບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອແບບຂາດຄວາມສໍານຶກບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຢືນຢູ່ຈຸດໃດກ່ຽວກັບຈົດໝາຍສືບສາມສະບັບ?” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

328. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກຈຳແນກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈາກພາລະກິດຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າສາມາດເຫັນຫຍັງໃນພາລະກິດຂອງມະນຸດ? ມີອົງປະກອບຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບປະສົບການຂອງມະນຸດໃນພາລະກິດຂອງເຂົາ; ສິ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງອອກກໍຄືສິ່ງທີ່ເຂົາເປັນ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງກໍສະແດງອອກເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແຕ່ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກສິ່ງທີ່ມະນຸດເປັນ. ສິ່ງທີ່ມະນຸດເປັນແມ່ນຕົວແທນຂອງປະສົບການ ແລະ ຊີວິດຂອງມະນຸດ (ສິ່ງທີ່ມະນຸດຜະເຊີນ ຫຼື ພົບພໍ້ໃນຊີວິດຂອງເຂົາ ຫຼື ບັດຊະຍາສໍາລັບການດໍາລົງຊີວິດທີ່ເຂົາມີ) ແລະ ຄົນທີ່ມີຊີວິດໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແຕກຕ່າງກັນກໍສະແດງເຖິງການເປັນຢູ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າມີປະສົບການໃນສັງຄົມ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າມີຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງແນວໃດໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ມີປະສົບການໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າແນວໃດ ແມ່ນສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແດງອອກ, ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດວ່າ ພຣະອົງຈະມີປະສົບການໃນສັງຄົມ ຫຼື ບໍ່. ພຣະອົງຮັບຮູ້ເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດເປັນຢ່າງດີ ແລະ ສາມາດເປີດເຜີຍການປະຕິບັດທຸກປະເພດທີ່ເປັນຂອງຄົນທຸກປະເພດ. ພຣະອົງຍິ່ງດີກວ່າໃນການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ພຶດຕິກຳທີ່ເປັນກະບົດຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຄົນໃນໂລກ, ແຕ່ພຣະອົງຮັບຮູ້ເຖິງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມທັງໝົດຂອງຄົນໃນໂລກ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະອົງບໍ່ຈັດການກັບໂລກ, ພຣະອົງກໍຮູ້ຈັກກົດລະບຽບໃນການຈັດການກັບໂລກ ຍ້ອນພຣະອົງເຂົ້າໃຈເຖິງທຳມະຊາດຂອງມະນຸດຢ່າງສົມບູນ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານທີ່ຕາຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ຫຼູຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນ ທັງໃນບັດຈຸບັນ ແລະ ໃນອະດີດ. ນິລວມເຖິງສະຕິບັນຍາທີ່ບໍ່ແມ່ນບັດຊະຍາສໍາລັບການດໍາລົງຊີວິດ ແລະ

ສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ໃຫ້ຜູ້ຄົນຍິ່ງເຖິງໄດ້ຍາກ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ນັ້ນກໍຄື ເປີດເຜີຍກັບຜູ້ຄົນ ແລະ ຍັງລົ້ວຈາກຜູ້ຄົນ. ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນພິເສດເປັນ, ແຕ່ແມ່ນຄຸນລັກສະນະໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ການເປັນຢູ່ຂອງພຣະວິນຍານ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເດີນທາງອ້ອມໂລກ ແຕ່ຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບໂລກ. ພຣະອົງພົບພໍ້ “ລົງໂທນ” ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ຫຼື ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ພຣະອົງສະແດງພຣະທຳທີ່ຢູ່ເໜືອກວ່າຄວາມຮູ້ ແລະ ເໜືອກວ່າມະນຸດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ທຳມະກາງກຸ່ມຄົນທີ່ໄກໆຈ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈທຳນຽມ ແລະ ຊີວິດຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພຣະອົງສາມາດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດຊາດໃຊ້ຊີວິດຕາມຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາໄດ້, ໃນຂະນະດຽວກັນກໍເປີດເຜີຍພື້ນຖານ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຕ່ຳຕ້ອຍຂອງມະນຸດຊາດ. ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ເຊິ່ງສູງກວ່າຄົນທີ່ມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດເນື້ອ. ສຳລັບພຣະອົງ ມັນບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງຜະເຊີນກັບຊີວິດສັງຄົມທີ່ຊັບຊ້ອນ, ຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ສົກກະປົກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງປະຕິບັດ ແລະ ເປີດເຜີຍເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງທົ່ວເຖິງ. ຊີວິດສັງຄົມທີ່ສົກກະປົກບໍ່ໄດ້ສັງສອນເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ. ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງພຽງແຕ່ເປີດເຜີຍການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຈັດກຽມມະນຸດດ້ວຍປະສົບການ ແລະ ບົດຮຽນໃນການຈັດການກັບໂລກນີ້. ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງສືບສວນສັງຄົມ ຫຼື ຄອບຄົວຂອງມະນຸດ ເມື່ອພຣະອົງຈັດຕັ້ງມະນຸດດ້ວຍຊີວິດ. ການເປີດເຜີຍ ແລະ ການພິພາກສາມະນຸດບໍ່ແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງປະສົບການຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ; ມັນເປັນການເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດຫຼັງຈາກທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດເປັນເວລາດົນນານ ແລະ ກຽດຊັງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ. ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດທັງໝົດແມ່ນການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ສະແດງເຖິງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດນີ້, ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນມີເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດເນື້ອສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

329. ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງພຽງແຕ່ເພື່ອນຳພາຍຸກ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວພາລະກິດໃໝ່ເທົ່ານັ້ນ. ມັນຈຳເປັນທີ່ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈໃນຈຸດນີ້. ສິ່ງນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດຫຼາຍ ແລະ ທັງສອງຢ່າງແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກກ່າວເຖິງດ້ວຍລົມຫາຍໃຈດຽວກັນ. ມະນຸດຕ້ອງຖືກບູກຜັງ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເປັນໄລຍະເວລາດົນນານກ່ອນທີ່ເຂົາຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ປະເພດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຈຳເປັນແມ່ນມາຈາກລະດັບທີ່ສູງສົ່ງເປັນພິເສດ. ບໍ່ແມ່ນພຽງມະນຸດຕ້ອງສາມາດຮັກສາອຳນາດຂອງມະນຸດທີ່ທຳມະດາໃນການໃຊ້ເຫດຜົນ,

ແຕ່ເຂົາຕ້ອງຍິ່ງເຂົ້າໃຈຫຼາຍໆຫຼັກການ ແລະ ກົດລະບຽບທີ່ຄຸ້ມຄອງການປະພຶດຂອງເຂົາໃນການພົວພັນກັບຄົນອື່ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຂົາຕ້ອງອຸທິດຕົນທີ່ຈະສຶກສາຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບສະຕິບັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ທາງຈັນຍາບັນຂອງມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະກອບມື. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນີ້ສໍາລັບພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງມະນຸດ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນພາລະກິດຂອງມະນຸດ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນຄືການສະແດງອອກໂດຍກົງຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດໂດຍກົງ. (ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກປະຕິບັດໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ບໍ່ແມ່ນບາງຄັ້ງບາງຄາວ ແລະ ຕາມເວລາໃດໜຶ່ງ ແລະ ພາລະກິດນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນກໍເມື່ອມັນເຖິງເວລາຂອງການປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ສໍາເລັດ). ພຣະອົງບໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ ຫຼື ພາລະກິດຂອງມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ (ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ມີຜົນກະທົບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ). ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພັນທະກິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ສໍາເລັດ ເມື່ອມັນເຖິງເວລາທີ່ພຣະຕ້ອງປະຕິບັດ; ບໍ່ວ່າສະຖານະຂອງພຣະອົງຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ພຣະອົງກໍຈະເດີນໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງໄວພ້ອມກັບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະມີແນວຄິດເຫັນຫຍັງກໍຕາມກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບທັງສິ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

330.

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ປະສົບການຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ; ພາລະກິດທີ່ມະນຸດປະຕິບັດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ປະສົບການຂອງມະນຸດ. ທຸກຄົນເວົ້າກ່ຽວກັບປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າສາມາດສະແດງຄວາມຈິງໂດຍກົງ, ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດສະແດງປະສົບການທີ່ສອດຄ່ອງກັບການຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງຂອງເຂົາ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີກົດລະບຽບ ແລະ ບໍ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ເວລາ ຫຼື ຂໍ້ຈຳກັດທາງພູມສາດ. ພຣະອົງສາມາດສະແດງສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນໃນເວລາໃດກໍໄດ້, ຢູ່ໃສກໍໄດ້. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງທີ່ພຣະອົງພໍໃຈ. ພາລະກິດຂອງມະນຸດມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ບໍລິບົດ; ຫາກປາສະຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ເຂົາກໍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ບໍ່ສາມາດສະແດງຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື

ປະສົບການຂອງເຂົາທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ.

ເພື່ອທີ່ຈະບອກວ່າສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ຫຼື ພາລະກິດຂອງມະນຸດ, ເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງບຽບທຽບຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພາລະກິດເຫຼົ່ານັ້ນ.

ຖ້າບໍ່ມີພາລະກິດທີ່ເຮັດໃຫ້ສາເລັດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດຂອງມະນຸດ, ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກຢ່າງງ່າຍດາຍວ່າ

ນອກເໜືອຄວາມສາມາດຂອງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ; ນ້ຳສຽງໃນການເວົ້າຂອງພວກເຂົາ,

ຫຼັກການຂອງພວກເຂົາໃນການເວົ້າ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມີປະສົບການ ແລະ ໝັ້ນຄົງຂອງພວກເຂົາແມ່ນຢູ່ນອກເໜືອການຍິ່ງເຖິງຂອງຄົນອື່ນ.

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຍົກຍ້ອງຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມີຄວາມສາມາດດີ ແລະ ຄວາມຮູ້ອັນສົ່ງສົ່ງ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນຈາກພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ

ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງສູງສົ່ງພຽງໃດ. ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງທຳມະດາ ແລະ

ເມື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ພຣະອົງທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງ ແຕ່ບໍ່ສາມາດວັດແທກໄດ້ໂດຍມະນຸດ, ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນຮູ້ສຶກເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງ. ບາງເທື່ອ

ປະສົບການຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງໃນພາລະກິດຂອງເຂົາກໍ່ກ້າວໜ້າຢ່າງຍິ່ງ ຫຼື ຈົນຕະນາການ ແລະ

ການໃຫ້ເຫດຜົນຂອງເຂົາກໍ່ກ້າວໜ້າຢ່າງຍິ່ງ, ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຂົາກໍ່ດີເປັນພິເສດ;

ລັກສະນະດັ່ງກ່າວພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບການເຄົາລົບຂອງຜູ້ຄົນ

ແຕ່ບໍ່ສາມາດບຸກຄວາມເຄົາລົບຢ່າກ່າວ ແລະ ຄວາມຍ້ານກົວຂອງພວກເຂົາໄດ້.

ທຸກຄົນເຄົາລົບຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໄດ້ເປັນຢ່າງດີ,

ຄົນທີ່ມີປະສົບການຢ່າງເລິກເຊິ່ງເປັນພິເສດ ແລະ ຄົນທີ່ສາມາດປະຕິບັດຄວາມຈິງ

ແຕ່ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດດຶງດູດຄວາມເຄົາລົບຢ່າກ່າວໄດ້ຈັກເທື່ອ, ມີພຽງຄວາມເຄົາລົບ ແລະ

ຄວາມອິດສາ. ແຕ່ຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄົາລົບພຣະເຈົ້າ, ກົງກັນຂ້າມ

ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ນອກເໜືອການຍິ່ງເຖິງຂອງມະນຸດ ແລະ

ບໍ່ສາມາດຍິ່ງເຖິງໄດ້ໂດຍມະນຸດຄົນໃດ, ມັນເປັນພາລະກິດທີ່ສົດໃໝ່ ແລະ ອັດສະຈັນ.

ເມື່ອຜູ້ຄົນຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ຄວາມຮູ້ທຳອິດທີ່ພວກເຂົາມີກ່ຽວກັບພຣະອົງແມ່ນພຣະອົງບໍ່ສາມາດຍິ່ງເຖິງໄດ້, ມີສະຕິບັນຍາ

ແລະ ອັດສະຈັນ ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ເຄົາລົບພຣະອົງຢ່າງບໍ່ມີສະຕິ ແລະ

ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເລິກລັບຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ,

ເຊິ່ງຢູ່ນອກເໜືອການຍິ່ງເຖິງຂອງຈິດໃຈຂອງມະນຸດ.

ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ຢາກສາມາດບັນລຸຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະອົງ,

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ພໍໃຈຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ;

ພວກເຂົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນໃຫຍ່ກວ່າພຣະອົງ,

ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນຢູ່ເໜືອຄວາມຄິດ

ແລະ

ຈົນຕະນາການຂອງມະນຸດຢູ່ແລ້ວ ແລະ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະອົງໄດ້. ແມ່ນແຕ່ມະນຸດເອງຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຂາດຕົກບົກຜ່ອງຂອງເຂົາເອງເລີຍ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ ແລະ ມາເພື່ອນຳມະນຸດເຂົ້າສູ່ໂລກທີ່ໃໝ່ ແລະ ສວຍງາມກວ່າເກົ່າ ແລະ ເພື່ອມະນຸດຊາດຈະມີຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ມີການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ສິ່ງທີ່ມະນຸດຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບພຣະອົງບໍ່ແມ່ນການເຄົາລົບ ຫຼື ກົງກັນຂ້າມ ບໍ່ແມ່ນພຽງການເຄົາລົບ. ປະສົບການທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄວາມເຄົາລົບຢ່າເກງ ແລະ ຄວາມຮັກ; ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາກໍຄືພຣະເຈົ້ານັ້ນອັດສະຈັນຢ່າງແທ້ຈິງ.

ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້, ກ່າວໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດກ່າວໄດ້. ຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງຜະເຊີນກັບຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ຄົນທີ່ມີປະສົບການຢ່າງເລິກເຊິ່ງກໍສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ;

ພວກເຂົາສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະອົງ, ຮູ້ສຶກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງມີສະຕິບັນຍາຫຼາຍ, ອັດສະຈັນຫຼາຍ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ຈຶ່ງກໍ່ໃຫ້ເກີດລິດອຳນາດທີ່ບໍ່ມີສິ້ນສຸດທ່າມກາງພວກເຂົາ. ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຢ້ານກົວ ຫຼື ຄວາມຮັກບາງຄັ້ງບາງຄາວ ແລະ ຄວາມນັບຖື, ແຕ່ເປັນຄວາມຮູ້ສຶກເລິກເຊິ່ງເຖິງຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີສຳລັບມະນຸດ ແລະ ຄວາມອົດທົນຕໍ່ເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງກໍຮູ້ສຶກເຖິງສະຫງ່າງາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການເຮັດຜິດໄດ້.

ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງຫຼາຍຢ່າງກໍຍັງບໍ່ສາມາດຍິ່ງເຖິງພຣະອົງໄດ້; ທຸກຄົນທີ່ເຄົາລົບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງກໍຮູ້ຈັກວ່າ

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແຕ່ຂັດກັບແນວຄິດຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດເວລາ.

ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການຄົນໃຫ້ເຄົາລົບເຂົາໂດຍສິ້ນເຊີງ ຫຼື

ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການບາກົດຕົວຂອງການຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະອົງ; ກົງກັນຂ້າມ

ພວກເຂົາຄວນບັນລຸຄວາມເຄົາລົບຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ການຍອມຢ່າງແທ້ຈິງ.

ໃນພາລະກິດທີ່ຫຼວງຫຼາຍຂອງພຣະອົງ ຄົນໃດທີ່ມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງຮູ້ສຶກເຄົາລົບສຳລັບພຣະອົງ, ເຊິ່ງຢູ່ສູງກວ່າການຍົກຍ້ອງ. ຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງການຂຽນຕີ

ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາກໍເຄົາລົບພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າສົມຄວນແກ່ການເຄົາລົບ ແລະ ເຊື່ອຟັງ, ຍ້ອນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງບໍ່ຄືກັບສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ ຢູ່ເໜືອສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ. ພຣະເຈົ້າເປັນຢູ່ເອງ ແລະ

ຢູ່ຊົ່ວນິດນິລັນດອນ, ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ

ມີແຕ່ພຣະອົງທີ່ສົມຄວນແກ່ການເຄົາລົບ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງ; ມະນຸດບໍ່ມີຄຸນສົມບັດສຳລັບສິ່ງນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

X

ພຣະທຳກ່ຽວກັບວິທີການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນໆໜຶ່ງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

(I) ກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍຄວາມໝາຍຂອງການມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

331. ເຖິງແມ່ນວ່າມີຫຼາຍຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ເຖິງພວກເຂົາຈະລື້ງເຄີຍກັບຄຳວ່າ “ພຣະເຈົ້າ” ແລະ ວະລີ ເຊັ່ນ: “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ” ພວກເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ແບກໃຈເລີຍທີ່ທຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າພາກັນສັບສົນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຈົງຈັກກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ທັງໝົດນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍເກີນໄປ ແລະ ແບກປະຫຼາດເກີນໄປສຳລັບພວກເຂົາ. ໃນລັກສະນະນີ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງຂາດຄຸນສົມບັດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລ້ວພວກເຂົາກໍບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຊ້ ແລະ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໄດ້. “ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ” ໝາຍເຖິງການເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າ; ນີ້ແມ່ນຄວາມຄິດກ່ຽວກັບການເຊື່ອພຣະເຈົ້າແບບທຳມະດາທີ່ສຸດ. ອີກຢ່າງ ການເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າບໍ່ຄືກັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນເປັນຄວາມເຊື່ອແບບທຳມະດາທີ່ເນັ້ນໜັກໃສ່ທາງດ້ານສາສະໜາ. ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງສິ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ບົນພື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າບົກຄອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ, ຄົນໃດໜຶ່ງຕ້ອງຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ລົບລ້າງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຕົນເອງ, ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ການເດີນທາງແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ “ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ”. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ຜູ້ຄົນມັກຈະເຫັນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເລື່ອງທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ສຳຄັນ. ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນໄດ້ສູນເສຍຄວາມໝາຍຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາອາດສືບຕໍ່ເຊື່ອຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາຢ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ຜິດ. ບັດຈຸບັນນີ້, ຍັງມີຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕາມຕົວໜັງສື ແລະ ໃນທິດສະດີທີ່ວ່າງເປົ່າ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາຂາດແກ່ນແທ້ແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ.

ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງອະທິຖານຂໍພອນເພື່ອຄວາມບອດໄພ ແລະ
ຄວາມກະລຸນາຢ່າງພຽງພໍຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ພວກເຮົາຢຸດ, ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາສະຫງົບ
ແລະ ຖາມຕົນເອງວ່າ: ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ
ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເລື່ອງທີ່ງ່າຍທີ່ສຸດແທ້ໃນໂລກນີ້? ມັນເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ
ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງນອກຈາກເປັນການຮັບເອົາຄວາມກະລຸນາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ
ຈາກພຣະເຈົ້າ? ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ຫຼື ເຊື່ອໃນພຣະອົງ
ແຕ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແທ້ບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດນຳຂອງໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

332. ແລ້ວໃນປັດຈຸບັນນີ້, ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ?
ຄວາມເຊື່ອແທ້ຈິງກໍຄື ການຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງຂອງຊີວິດເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຈາກພຣະອົງ.
ກ່າວຢ່າງຈະແຈ້ງກໍຄື: ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ຮັກພຣະເຈົ້າ
ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ. ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າຕ້ອງບັນລຸຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມໜ້າຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຄວນເຄົາລົບນັບຖື ແລະ
ວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ.
ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງຫຼາຍຂອງພຣະອົງສົມບູນແບບ
ເຊິ່ງນີ້ຄືພື້ນຖານໃນການເຊື່ອທີ່ເຈົ້າສົມຄວນມີ. ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ
ຄືການປ່ຽນຈາກຊີວິດຂອງເນື້ອໜັງໄປສູ່ຊີວິດແຫ່ງການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ
ປ່ຽນຈາກການດຳລົງຊີວິດພາຍໃນຄວາມເຊື່ອມຊາມໄປສູ່ການດຳລົງຊີວິດພາຍໃນຊີວິດຂອງພຣະ
ທຳພຣະເຈົ້າ. ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືການຫົນອອກຈາກພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ,
ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ ການບົກບ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ;
ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືການຮັບເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ເນື້ອໜັງ;
ການເຊື່ອພຣະເຈົ້າຄືການອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຫົວໃຈທັງໝົດຂອງເຈົ້າ,
ອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ ແລະ ບົດບ່ອຍຕົວເຈົ້າເອງອອກຈາກນິໄສຊາຕານ.
ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຕົ້ນຕໍແລ້ວກໍເພື່ອວ່າລົດອຳນາດ ແລະ
ລັດສະໝີພາບຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ປາກົດໃນຕົວເຈົ້າ
ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ສຳລັດແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງຕໍ່ໜ້າຊາຕານ.
ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ຄວນເພື່ອເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ ຫຼື
ເພື່ອເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງຮ່າງກາຍຕົນເອງ. ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ
ຄວນເຊື່ອເພື່ອສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ເປັນເໝືອນດັ່ງເປໂຕທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

ນີ້ແມ່ນສິ່ງຕົ້ນຕໍທີ່ຕ້ອງໄດ້ບັນລຸຜົນ.

ການກິນ

ແລະ

ດີມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າ. ການກິນ

ແລະ

ດີມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ,

ພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ພຽງແຕ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ

ເຈົ້າກໍ່ສາມາດຮັກພຣະອົງໄດ້ ແລະ ນີ້ຄືເປົ້າໝາຍດຽວທີ່ມະນຸດຄວນມີໃນການເຊື່ອຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າໃນການເຊື່ອຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າພະຍາຍາມຫວັງເຫັນໝາຍສຳຄັນ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນ,

ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

ຕົ້ນຕໍແລ້ວ

ແມ່ນການຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງແຫ່ງຊີວິດ.

ມີພຽງການເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ອອກຈາກປາກຂອງພຣະອົງໄປປະຕິບັດ

ແລະ

ເຮັດຕາມພຣະທຳດ້ວຍຕົວເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຖືວ່າເຈົ້າໄດ້ບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ,

ມະນຸດຄວນສະແຫວງຫາການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ,

ສາມາດອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ.

ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີການຈົມວ່າໃດໆ, ໃສ່ໃຈຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ,

ບັນລຸຕາມວຸດທິພາວະຂອງເປໂຕ,

ມີແນວທາງແບບເປໂຕທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້

ແລ້ວນັ້ນກໍ່ແມ່ນເວລາທີ່ເຈົ້າໄດ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ເປັນການສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າແລ້ວ.

(ຄັດຈາກບົດ “ທຸກສິ່ງບັນລຸໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

333. ໃນເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍ່ຕ້ອງກິນ ແລະ ດີມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ສຳພັດພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.

ພຽງແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ

ເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ! ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ

ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າດ້ວຍປາກຂອງເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ສາມາດກ່າວຂໍຄວາມຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ຫຼື

ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳນັ້ນໄດ້, ນີ້ບໍ່ເອີ້ນວ່າ ເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ, ນີ້ແມ່ນ

“ການຊອກຫາເຂົ້າຈີ່ເພື່ອສະໜອງຄວາມອຶດຫິວ”. ການເວົ້າເຖິງການເປັນພະຍານຢ່າງບໍ່ຈິງຈັງ,

ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ເລື່ອງຜິວເຜີນເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ;

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈວິທີທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງກິນ

ແລະ ດີມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ກິນ ແລະ ດີມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ

ແຕ່ ສະແຫວງຫາພຽງແຕ່ຢາກຂຶ້ນສະຫວັນ, ແລ້ວນັ້ນແມ່ນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່?

ຂັ້ນຕອນທຳອິດທີ່ຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄວນເຮັດແມ່ນຫຍັງ?

ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບດ້ວຍວິທີໃດ? ເຈົ້າສາມາດສົມບູນແບບ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງກິນ ແລະ

ດີມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່?

ເຈົ້າຖືວ່າເປັນຄົນຂອງອານາຈັກ

ໂດຍບາດສະຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໃຊ້ເປັນໂລກແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງເຈົ້າໄດ້ບໍ່?

ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນໝາຍເຖິງຫຍັງແທ້?

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງໜ້ອຍຄວນມີພຶດຕິກຳພາຍນອກທີ່ດີ; ສຳຄັນທີ່ສຸດຄື

ທຸກຄົນຕ້ອງຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າດ້ວຍເຫດໃດກໍຕາມ

ເຈົ້າບໍ່ສາມາດລົບໜີຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ

ການປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງ ທັງໝົດແມ່ນບັນລຸຜົນຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.

ໃນອະນາຄົດ ພຣະທຳຈະເອົາລະນະທຸກຊາດ, ສາສະໜາຄຣິດ, ສາສະໜາ ແລະ ທຸກພາກສ່ວນ.

ພຣະເຈົ້າຈະກ່າວໂດຍກົງ ແລະ ທຸກຄົນຈະຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນກຳມີຂອງພວກເຂົາ;

ດ້ວຍວິທີນີ້, ມະນຸດຊາດກໍຈະສົມບູນ. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຜີຍແຜ່ໄປທົ່ວ ທັງພາຍໃນ ແລະ

ພາຍນອກ; ມະນຸດຈະເວົ້າເຖິງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍບາກຂອງພວກເຂົາ,

ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເກັບຮັກສາພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄວ້ໃນໃຈ ແລະ

ສືບຕໍ່ຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງທັງພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ. ດັ່ງນັ້ນ,

ມະນຸດຈິ່ງຈະສົມບູນແບບ. ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ສາມາດເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະອົງ,

ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄືຄົນທີ່ມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນໂລກແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງພວກເຂົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

334. ວັນນີ້ ເນື່ອງຈາກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ,

ເຈົ້າຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຈາກເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ເມື່ອມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

ເຈົ້າບໍ່ຄວນສະແຫວງຫາພຽງໄດ້ຮັບພອນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພະຍາຍາມຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານການນຳໄປສູ່ຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ ແລະ

ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າເອງ ເຈົ້າສາມາດກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,

ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ

ມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າເຊິ່ງມາຈາກຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື

ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນແທ້ຈິງທີ່ສຸດ ເຊິ່ງບໍ່ມີໃຜສາມາດທຳລາຍ ຫຼື

ຂວາງທາງຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ໃຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້. ເມື່ອນັ້ນ

ເຈົ້າຈະຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ມັນພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ

ເຈົ້າເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຖືກຄອບຄອງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ

ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຖືກຄອບຄອງໂດຍສິ່ງອື່ນອີກ. ຍ້ອນປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ຜົນຕາມມາທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບ

ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈິ່ງສາມາດສ້າງຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈະເປັນອິດສະຫຼະຈາກການຊັກນຳຂອງຊາຕານ ແລະ

ດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຽງເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຮັບອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດເທົ່ານັ້ນ

ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຖືວ່າໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍນີ້.

ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ,
ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ.

ບໍ່ມີໃຜທີ່ຄວນພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດສອງຈິດສອງໃຈໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຖືເປົ້າໃນສິ່ງນັ້ນ.
ພວກເຈົ້າຄວນຄິດເຖິງພຣະເຈົ້າຢູ່ທຸກປະການ ແລະ ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ
ເຮັດທຸກຢ່າງໂດຍເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພວກເຈົ້າກ່າວ ຫຼື ເຮັດທຸກຢ່າງ
ພວກເຈົ້າຄວນເຫັນແກ່ປະໂຫຍດຂອງຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນ.
ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ທີ່ເປັນການດໍາເນີນຊີວິດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເນື່ອງຈາກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນດໍາລົງຊີວິດຢູ່ເພື່ອຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

335. ເຈົ້າອາດຈະຄິດວ່າ ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນກ່ຽວກັບການທົນທຸກ ຫຼື
ການເຮັດທຸກສິ່ງສໍາລັບພຣະອົງ; ເຈົ້າອາດຄິດວ່າ
ເປົ້າໝາຍຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍແມ່ນເພື່ອວ່າເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າອາດຈະສະຫງົບສຸກ ຫຼື
ໃຫ້ທຸກສິ່ງໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າເປັນໄປດ້ວຍດີ ຫຼື ເພື່ອວ່າເຈົ້າອາດສະດວກສະບາຍ ແລະ
ສະບາຍໃຈກັບທຸກສິ່ງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເປັນເປົ້າໝາຍທີ່ຜູ້ຄົນຄວນຍຶດໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນພຣະ
ເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອຍ້ອນເປົ້າໝາຍເຫຼົ່ານີ້, ແລ້ວທັດສະນະຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ
ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ແທ້ໆທີ່ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ການກະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ,
ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງ, ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຄວາມມະຫັດສະຈັນ ແລະ

ຄວາມບໍ່ສາມາດຢັ້ງເຖິງໄດ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ.
ການມີຄວາມເຂົ້າໃຈແບບນີ້, ເຈົ້າຄວນໃຊ້ມັນເພື່ອກໍາຈັດຄວາມຮຽກຮ້ອງ, ຄວາມຫວັງ ແລະ
ແນວຄິດສ່ວນຕົວທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າອອກໄປ. ໂດຍການກໍາຈັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ
ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດບັນລຸເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງ ແລະ ໂດຍການເຮັດແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ
ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດມີຊີວິດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້.
ເປົ້າໝາຍຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ
ດໍາລົງຊີວິດຕາມອຸປະນິໄສທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງ, ເພື່ອວ່າການກະທໍາ ແລະ
ສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງອາດຖືກສະແດງອອກຜ່ານກຸ່ມຄົນທີ່ບໍ່ເໝາະສົມນີ້.
ນັ້ນຄືທັດສະນະທີ່ຖືກຕ້ອງສໍາລັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ນີ້ຍັງເປັນເປົ້າໝາຍທີ່ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາ.
ເຈົ້າຄວນມີມຸມມອງທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາເພື່ອຮັບເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຈໍາເປັນຕ້ອງກິນ ແລະ
ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດດໍາລົງຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ ແລະ

ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເຫັນການກະທຳຕົວຈິງຂອງພຣະອົງ, ການກະທຳທີ່ມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະອົງທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ ພ້ອມທັງພາລະກິດຕົວຈິງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນເນື້ອໜັງ.

ຜ່ານທາງປະສົບການຕົວຈິງຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ເຖິງຄຸນຄ່າວ່າ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ພວກເຂົາ.

ເປົ້າໝາຍຂອງທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອກຳຈັດອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມແບບລາຕານຂອງຜູ້ຄົນ. ການປະຖິ້ມສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊອບທຳທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ການປະຖິ້ມເຈດຕະນາທີ່ຜິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ການພັດທະນາຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າ, ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້. ເຈົ້າສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງບົນພື້ນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ເຈົ້າສາມາດບັນລຸການຮັກພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງໄດ້ບໍ່? ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດສັນສົນກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ.

ບາງຄົນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫ້າວຫັນທີ່ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາພອນມາສູ່ພວກເຂົາ, ແຕ່ແລ້ວກໍສູນເສຍກຳລັງທັນທີທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງທົນທຸກໃນການຫຼົ່ຫຼອມ. ນັ້ນແມ່ນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່? ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ, ເຈົ້າຕ້ອງບັນລຸການເຊື່ອຟັງຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ເດັດຂາດຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຕ້ອງຍັງຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະອົງ, ມີແນວຄິດຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບສາສະໜາທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມໄດ້ ແລະ ເຈົ້າຍັງສະແຫວງຫາພອນທາງເນື້ອໜັງ ແລະ ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍເຫຼືອເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ, ຊ່ວຍວິນຍານຂອງເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຶດຕິກຳຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີທັດສະນະທີ່ຜິດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງດ້ານອຸປະນິໄສ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມຄືສະແຫວງຫາ ຜົນປະໂຫຍດທາງເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ.

ຫຼາຍຄົນທີ່ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຈັດຢູ່ໃນປະເພດຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ; ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າ. ເພື່ອທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງມີຫົວໃຈທີ່ກຽມພ້ອມທົນທຸກເພື່ອພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຖວາຍຕົນເອງ. ນອກຈາກຜູ້ຄົນຈະບັນລຸເງື່ອນໄຂສອງຢ່າງນີ້, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸການປ່ຽນແປງດ້ານອຸປະນິໄສໄດ້.

ມີແຕ່ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງໂດຍແທ້, ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາຊີວິດທີ່ນັ້ນ ຈຶ່ງເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຕ້ອງຜ່ານການຫຼົ່ງຫຼອມ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

336. ຫຼັງຈາກເວລາຫຼາຍປີ, ເຮົາໄດ້ເຫັນຫຼາຍຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໄດ້ປ່ຽນແປງໃຫ້ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນຫຍັງໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ? ບາງຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຄືກັບວ່າພຣະອົງເປັນພຽງອາກາດທີ່ວາງເປົ່າ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມທີ່ກ່ຽວກັບການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກ ຫຼື ຮັບຮູ້ການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະອົງ ຫຼື ການບໍ່ສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະເຫັນສິ່ງນັ້ນຢ່າງຊັດເຈນ ຫຼື ເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງນັ້ນ. ພາຍໃນຈິດໃຕ້ສຳນຶກ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄິດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຢູ່ຈິງ. ບາງຄົນກໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືກັບວ່າພຣະອົງເປັນມະນຸດ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄິດວ່າ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາເອງກໍ່ບໍ່ສາມາດເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ພຣະອົງຄວນຄິດຕາມທີ່ພວກເຂົາຄິດ. ນິຍາມຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍ່ຄື “ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດສຳຜັດໄດ້”. ຍັງມີກຸ່ມຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຄືກັບວ່າພຣະອົງເປັນຫຸ່ນຕຸກກະຕາ; ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ. ພວກເຂົາຄິດວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຮູບປັ້ນດິນດາກ ແລະ ເມື່ອຜະເຊີນກັບບັນຫາ, ພຣະເຈົ້າກໍ່ບໍ່ມີທ່າທີ, ມຸມມອງ ຫຼື ແນວຄິດໃດໆ; ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພຣະອົງຖືກຄວບຄຸມໂດຍມະນຸດຊາດ. ຜູ້ຄົນພຽງເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການເຊື່ອ. ຖ້າພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຍິ່ງໃຫຍ່, ແລ້ວພຣະອົງກໍ່ຍິ່ງໃຫຍ່; ຖ້າພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເລັກນ້ອຍ, ແລ້ວພຣະອົງກໍ່ເລັກນ້ອຍ. ເມື່ອຜູ້ຄົນເຮັດບາບ ແລະ ຕ້ອງການຄວາມເມດຕາ, ຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍ່ຄິດເອງວ່າພຣະເຈົ້າຄວນປະທານຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ປະດິດ “ພຣະເຈົ້າ” ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍ່ເຮັດໃຫ້ “ພຣະເຈົ້າ” ນີ້ປະຕິບັດຕາມຄຳຮຽກຮ້ອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສະໜອງຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ. ບໍ່ວ່າເມື່ອໃດ ຫຼື ຢູ່ໃສ ແລະ ບໍ່ວ່າຄົນດັ່ງກ່າວຈະເຮັດຫຍັງກໍ່ຕາມ, ພວກເຂົາຈະນຳໃຊ້ຄວາມເພີ່ມເຕີມໃນການປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງກັບມີຄົນທີ່ຍັງເຊື່ອວ່າພຣະອົງສາມາດຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນພວກເຂົາຖືວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຂອບເຂດ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງກໍ່ຊອບທຳ ແລະ ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະທ້າທາຍພຣະອົງຫຼາຍສ່ຳໃດກໍ່ຕາມ, ພຣະອົງກໍ່ຈະບໍ່ຈົດຈຳສິ່ງນັ້ນໄວ້. ພວກເຂົາຄິດວ່າ ຍ້ອນຄວາມບົກຜ່ອງຂອງມະນຸດ, ການລ່ວງເກີນຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດເປັນການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາເປັນການຊົ່ວຄາວ,

ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ໂອກາດແກ່ຜູ້ຄົນ ແລະ ອົດກັນ ແລະ ອົດທົນກັບພວກເຂົາ; ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຍັງຮັກພວກເຂົາຄືກັບແຕ່ກ່ອນ. ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຍັງຮັກສາຄວາມຫວັງສູງທີ່ຈະບັນລຸຄວາມລອດພົ້ນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແນວໃດກໍຕາມ, ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ພຣະອົງກໍຈະມີທ່າທີທາງດ້ານລົບຕໍ່ພວກເຂົາ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ຕະຫຼອດເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນ, ເຖິງແມ່ນເຈົ້າໄດ້ຈັບເອົາໜັງສືແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນວ່າມັນເປັນຄືກັບຊັບສົມບັດ ແລະ ສຶກສາ ແລະ ອ່ານມັນທຸກໆມື້, ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງປະວາງພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງໄວ້ທາງຂ້າງ. ເຈົ້ານັບຖືພຣະອົງວ່າເປັນພຽງອາກາດທີ່ວາງເປົ່າ ຫຼື ເປັນພຽງບຸກຄົນໜຶ່ງ ແລະ ພວກເຈົ້າບາງຄົນນັບຖືພຣະອົງເປັນພຽງແຕ່ຫຸ່ນຕຸກກະຕາ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້? ເຮົາເວົ້າແບບນີ້ກໍອີງ ຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ເຫັນ, ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະຜະເຊີນກັບບັນຫາ ຫຼື ຜະເຊີນກັບສະຖານະການໃດໆກໍຕາມ, ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນຈິດໃຕ້ສໍານຶກຂອງເຈົ້າ, ສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຈົ້າຍົກຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃນ ແມ່ນບໍ່ເຄີຍກ່ຽວພັນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ ຫຼື ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຈັກເທື່ອ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກວ່າເຈົ້າເອງກໍາລັງຄິດຫຍັງ, ມຸມມອງຂອງເຈົ້າເອງແມ່ນຫຍັງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍບັງຄັບແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຈົ້າເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ, ພວກມັນໄດ້ກາຍມາເປັນມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າສ້າງມາດຕະຖານຂອງມຸມມອງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການສົ່ງເສີມຢ່າງແທ້ຈິງ. ດົນນານໄປ, ການປະຕິບັດແບບນີ້ຈະພາໃຫ້ເຈົ້າຫ່າງອອກຈາກພຣະເຈົ້າເລື້ອຍໆ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

337. ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ? ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈະສັບສົນກັບຄໍາຖາມນີ້. ພວກເຂົາຈະມີມຸມມອງ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງສະຫວັນຢູ່ສະເໝີ ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເພື່ອເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແຕ່ເພື່ອຮັບຜົນປະໂຫຍດບາງຢ່າງ ຫຼື ເພື່ອຫຼົບຫຼີຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ໄພພິບັດໄດ້ນໍາມາ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຂ້ອນຂ້າງເຊື່ອຟັງ. ການເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາແມ່ນມີເງື່ອນໄຂ ນັ້ນກໍຄືເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ຄວາມຫວັງສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາຖືກບີບບັງຄັບ. ສະນັ້ນ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ? ຖ້າພຽງເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ຄວາມຫວັງ ແລະ ເພື່ອຊາຕາກຳຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລ້ວມັນຈະດຶກວ່າຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອເລີຍ. ຄວາມເຊື່ອແບບນີ້ແມ່ນການຫຼອກລວງຕົວເອງ, ການເຮັດໃຫ້ໝັ້ນໃຈໃນຕົວເອງ ແລະ ການຍົກຍ້ອງຕົວເອງ.

ຖ້າຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນຜືນຖານຂອງການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ
ສຸດທ້າຍເຈົ້າກໍຈະຖືກລົງໂທດ ຍ້ອນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.
ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາກໍຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.
ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ,
ໃຫ້ພວກເຂົາຫຼີກຫາຍຫາພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃຫ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ
ແລະ ນໍາເອົາພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນມາປະຕິບັດ
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດບັນລຸການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືເຈດຕະນາທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະຍົກເຈົ້າຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ
ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ສິ່ງແມ່ນບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້.
ຖ້າເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າມີເປົ້າໝາຍອື່ນ
ແລ້ວທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າ ແລະ ເຮັດ ແລະ ຄໍາອະທິຖານຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ
ແມ່ນແຕ່ທຸກການກະທໍາຂອງເຈົ້າກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ.
ເຈົ້າອາດຈະເປັນຄົນທີ່ເວົ້າອ່ອນໄຍນ ແລະ ມີມາລະຍາດອ່ອນນ້ອມ, ທຸກການກະທໍາ ແລະ
ທຸກຖ້ອຍຄໍາຂອງເຈົ້າອາດຈະເບິ່ງຄືຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຈົ້າອາດຈະເບິ່ງຄືຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງ
ແຕ່ເມື່ອເວົ້າເຖິງເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມມຸມມອງຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ
ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນເປັນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ; ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ.
ຜູ້ຄົນທີ່ເບິ່ງຄືຄົນເຊື່ອຟັງ ບຽບເໝືອນດັ່ງໂຕແກະ ແຕ່ພັດມີຫົວໃຈທີ່ມີເຈດຕະນາອັນຊົ່ວຮ້າຍ
ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນກໍເປັນຄືກັບໝາປ່າທີ່ແຕ່ງກາຍເປັນໂຕແກະ. ພວກເຂົາລ່ວງເກີນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ
ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ລະເວັ້ນພວກເຂົາແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ.
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເປີດເຜີຍພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນ ແລະ ສະແດງໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດເຫັນວ່າ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໜ້າຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງແນ່ນອນ.
ບໍ່ຕ້ອງກັງວົນ: ພຣະເຈົ້າຈະຈັດການ ແລະ ແກ້ໄຂພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນຕາມລໍາດັບ.

(ຄັດຈາກບົດ “ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຄວນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

338.

ຄວາມຜິດທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງຂອງມະນຸດທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືການມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະທໍາເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຢູ່ຈິງໃນຊີວິດແທ້ຈິງຂອງເຂົາ. ແນ່ນອນ
ມະນຸດທຸກຄົນເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ.
ຄໍາອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າຫຼາຍຄັ້ງແມ່ນມາຈາກບາກຂອງມະນຸດ
ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ, ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງທົດລອງມະນຸດຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ.
ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ບໍລິສຸດ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີທາງເລືອກນອກຈາກທົດລອງມະນຸດ

ເພື່ອເຂົາຈະຮູ້ສຶກລະອາຍ ແລະ ມາຮູ້ຈັກກັບໂຕເຂົາເອງໃນການທົດລອງນັ້ນ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມະນຸດທັງໝົດຈະກາຍເປັນລູກຂອງອັກຄະເທວະດາ ແລະ ເລີ່ມເຮັດຜິດຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດເຊື້ອໃນພຣະເຈົ້າ ຄວາມຄາດໝາຍ ແລະ ເປົ້າໝາຍສ່ວນຕົວຈະຖືກບົດອອກໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຊໍາລະເຂົາຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດໃຊ້ມະນຸດຄົນໃດໄດ້ ແລະ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ມີທາງເຮັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນເຮັດໃນມະນຸດຄົນນັ້ນ. ກ່ອນອື່ນ ພຣະເຈົ້າຊໍາລະວ້າງມະນຸດໃຫ້ບໍລິສຸດ. ໃນຂະບວນການນີ້ ມະນຸດອາດມາຮູ້ຈັກກັບຕົນເອງ ແລະ ພຣະເຈົ້າອາດປ່ຽນແປງມະນຸດ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງພຣະອົງເຂົ້າຫາມະນຸດໄດ້ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຈຶ່ງຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍລິບູນ. ສະນັ້ນ ການເຊື້ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ງ່າຍຄືກັບທີ່ມະນຸດກ່າວໄວ້. ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນ ຖ້າເຈົ້າມີພຽງຄວາມຮູ້ ແຕ່ບໍ່ມີພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນຊີວິດ; ຖ້າເຈົ້າຖືກຈຳກັດພຽງແຕ່ໃນຄວາມຮູ້ຂອງຕົນເອງ ແຕ່ບໍ່ສາມາດເຮັດຕາມຄວາມຈິງ ຫຼື ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ເປັນຫຼັກຖານພິສູດວ່າ ເຈົ້າຍັງບໍ່ມີຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ການມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໂດຍການເຊື້ອໃນພຣະອົງ; ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍ ແລະ ມະນຸດຄວນສະແຫວງຫາ. ເຈົ້າຄວນອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມໃນການດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພຣະທຳນັ້ນອາດຈະໄດ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດໃນການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າມີພຽງຄວາມຮູ້ທາງທິດສະດີ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈະສູນເປົ່າ. ພຽງແຕ່ເຈົ້າເຮັດຕາມ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືວ່າສົມບູນ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເນື່ອງຈາກເຈົ້າເຊື້ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນດຳລົງຊີວິດຢູ່ເພື່ອຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

339. ເຈົ້າເຊື້ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຕ້ອງຮັກພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າ, ຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນເຈົ້າເຊື້ອ ແລະ ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນມອບທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ຄວນເລືອກຕັດສິນໃຈ ຫຼື ຮຽກຮ້ອງເພື່ອສ່ວນຕົວ ແລະ ເຈົ້າຄວນບັນລຸການປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນເຈົ້າຖືກສ້າງ, ເຈົ້າຈຶ່ງຄວນເຊື້ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ສ້າງເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າ ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ເຈົ້າປາສະຈາກອຳນາດເໝືອນຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຄວບຄຸມຊະຕາກຳຂອງເຈົ້າໄດ້. ຍ້ອນເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ເຊື້ອໃນພຣະເຈົ້າ,

ເຈົ້າຈຶ່ງຄວນສະແຫວງຫາຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ການປ່ຽນແປງ.
ຍ້ອນເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງຄວນຍຶດໝັ້ນກັບໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຮັກສາຕໍາແໜ່ງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ກ້າວເກີນໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈຳກັດເຈົ້າ ຫຼື
ຍັບຍັ້ງເຈົ້າຜ່ານທາງທິດສະດີ, ແຕ່ມັນຄືເສັ້ນທາງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ
ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າສາມາດບັນລຸໄດ້ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງຊອບທຳກໍຄວນບັນລຸສິ່ງນີ້ໃຫ້ໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

340. ເງື່ອນໄຂເພີ່ມທຸກທີ່ສຸດສຳລັບຄວາມເຊື່ອທີ່ມະນຸດມີໃນພຣະເຈົ້າກໍຄື
ເຂົາມີຫົວໃຈທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ເຂົາອຸທິດຕົນຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງ.
ສິ່ງທີ່ຍາກສຸດສຳລັບມະນຸດແມ່ນການສະໜອງຊີວິດທັງໝົດຂອງເຂົາເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຄວາມເ
ຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດຮັບເອົາຄວາມຈິງທັງໝົດ ແລະ
ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນລົ້ມເຫຼວບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ ແລະ
ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບພຣະຄຣິດກໍແຮງບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້.
ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເກັ່ງໃນການອຸທິດຕົນເອງທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ,
ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາຕໍ່ພຣະຜູ້ສ້າງ, ຍ້ອນມະນຸດໄດ້ເຫັນຄວາມຈິງ
ແຕ່ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຈິງນັ້ນ ແລະ ຢ່າງຕາມເສັ້ນທາງຂອງເຂົາເອງ,
ຍ້ອນມະນຸດສະແຫວງຫາໂດຍຕິດຕາມເສັ້ນທາງຂອງຄົນທີ່ລົ້ມເຫຼວຢູ່ສະເໝີ,
ຍ້ອນມະນຸດຜ່ຳຜົນສະຫວັນຢູ່ສະເໝີ ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງລົ້ມເຫຼວຢູ່ສະເໝີ,
ຕົກຢູ່ໃນກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ຕິດຕາງແຫຂອງຕົນເອງ.
ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຄຣິດ, ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເກັ່ງໃນການເຂົ້າໃຈ ແລະ ຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງ,
ຍ້ອນມະນຸດນະມັດສະການໂປໂລຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ບາຖະໜາຢາກໄປສະຫວັນຫຼາຍເກີນໄປ,
ຍ້ອນມະນຸດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະຄຣິດເຊື່ອຟັງເຂົາຢູ່ສະເໝີ ແລະ
ສັ່ງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຮັດແບບນັ້ນແບບນີ້, ສະນັ້ນ ບຸກຄົນທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ
ຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ກໍຍັງຕ້ອງຕາຍ ແລະ
ຍັງຕາຍໃນລະຫວ່າງການຕີສອນຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໄດ້

ກ່ຽວກັບຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວກໍຄື ພວກເຂົາຕາຍຢ່າງອະນາດ ແລະ

ຜົນຕາມມາສຳລັບພວກເຂົາກໍຄືຄວາມຕາຍຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ໄດ້ປາສະຈາກເຫດຜົນ.

ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຍິ່ງບໍ່ທົນຕໍ່ກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນບໍ່?

ຄວາມຈິງແມ່ນມາຈາກໂລກຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພຣະຄຣິດຖ່າຍທອດຄວາມຈິງທຳມະກາງມະນຸດ.

ຄວາມຈິງເລີ່ມຕົ້ນຈາກພຣະຄຣິດ ນັ້ນກໍຄື ຈາກພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະຄຣິດສະໜອງພຽງຄວາມຈິງ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຕັດສິນວ່າ

ມະນຸດຈະປະສົບຄວາມສຳເລັດໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຂອງເຂົາ ຫຼື ບໍ່. ສະນັ້ນ

ຄວາມຈິງຈິ່ງເປັນໄປດັ່ງນີ້, ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື
ຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນຄວາມຈິງແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຂຶ້ນກັບການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດ.
ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງມະນຸດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຈິງບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຄຣິດ,
ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນຖືກກຳນົດໂດຍການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາເອງ.
ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື
ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງເຂົາບໍ່ສາມາດເອົາມາຢືນຢັນໄດ້ໂດຍທົ່ວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້
ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າແບກຮັບເອົາມັນ, ເພາະວ່າ ນີ້ບໍ່ແມ່ນບັນຫາຂອງພຣະເຈົ້າເອງ,
ແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໜ້າທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຄວນປະຕິບັດໂດຍກົງ.
ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ມີຄວາມຮູ້ເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບການສະແຫວງຫາ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງໂບໂລ
ແລະ ເປໂຕ, ແຕ່ຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກຜົນໄດ້ຮັບຂອງເປໂຕ ແລະ ໂບໂລ ແລະ
ບໍ່ຮູ້ເຖິງຄວາມລັບທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມສຳເລັດຂອງເປໂຕ ຫຼື
ຄວາມບົກຜ່ອງທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງໂບໂລ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນທາງແທ້ຂອງການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາຢ່າງສົມບູນ,
ແລ້ວການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ກໍ່ຍັງຈະລົ້ມເຫຼວ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ
ພວກເຈົ້າຈຳນວນໜ້ອຍຄົນຈະປະສົບຄວາມສຳເລັດ, ພວກເຈົ້າກໍ່ຍັງບໍ່ເທົ່າກັບເປໂຕ.
ຖ້າເສັ້ນທາງຂອງການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍ່ມີຄວາມຫວັງແຫ່ງຄວາມສຳເລັດ;
ຖ້າເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຢາກໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງນັ້ນບໍ່ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ,
ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດມີຄວາມສຳເລັດຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຈະພົບກັບຈຸດຈົບຄືກັນກັບໂບໂລ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

341. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍ່ຕ້ອງເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ,
ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ທັງໝົດຂອງເຈົ້າ. ອີ່ມໄປກວ່ານັ້ນ,
ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າຄວນຜະເຊີນ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຜະເຊີນກັບການຖືກຈັດການ,
ການຖືກລົງວິໄນ ແລະ ການຖືກພິພາກສາ, ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ມີຄວາມສຸກກັບພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ຍັງບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງລົງວິໄນເຈົ້າ ຫຼື ຈັດການກັບເຈົ້າ,
ສິ່ງນີ້ເປັນເລື່ອງທີ່ຮັບບໍ່ໄດ້. ບາງເທື່ອໃນຕົວຢ່າງຂອງການຫຼົ່ມແບບນີ້
ເຈົ້າສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຈຸດຍືນຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ນີ້ກໍ່ຍັງບໍ່ພຽງພໍ; ເຈົ້າຍັງຕ້ອງກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ.
ບົດຮຽນກ່ຽວກັບການຮັກພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍສິ້ນສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຈຸດຈົບຈັກເທື່ອ. ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າ
ການເຊື່ອພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ງ່າຍດາຍຫຼາຍ,
ແຕ່ທັນທີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບປະສົບການຕົວຈິງບາງຢ່າງ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈວ່າ
ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ງ່າຍຕາມທີ່ຜູ້ຄົນຈິນຕະນາການ.
ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອຫຼົ່ມແບບມະນຸດ, ມະນຸດກໍ່ຈະທົນທຸກ.

ຍິ່ງການຫຼຸ່ມຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ຄວາມຮັກທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ ແລະ
ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຖືກເປີດເຜີຍໃນຕົວພວກເຂົາຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ
ຍິ່ງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງໄດ້ຮັບການຫຼຸ່ມໜ້ອຍສ່ຳໃດ, ຄວາມຮັກທີ່ເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍມີໜ້ອຍສ່ຳນັ້ນ
ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຖືກເປີດເຜີຍໃນຕົວເຂົາໜ້ອຍສ່ຳນັ້ນ. ຍິ່ງການຫຼຸ່ມ ແລະ
ຄວາມເຈັບປວດຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສ່ຳໃດ ແລະ
ຍິ່ງຄວາມທ່ຽວມານທີ່ພວກເຂົາຜະເຊີນມີຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈະຍິ່ງເຕີບໃຫຍ່ຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ,
ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາທີ່ມີໃນພຣະເຈົ້າກໍແທ້ຈິງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ
ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ ຄົນທີ່ທົນທຸກຢ່າງຫຼາຍໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຖືກຫຼຸ່ມ, ຄົນທີ່ຖືກຈັດການ ແລະ
ຖືກລົງວິໄນຢ່າງຫຼາຍ ແລະ ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ
ມັນແມ່ນຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມີຄວາມຮັກຢ່າງເລິກເຊິ່ງສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງ ແລະ
ແຫຼມຄົມກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການຖືກຈັດການ
ກໍມີພຽງຄວາມຮູ້ຕື້ນງ ແລະ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ “ພຣະເຈົ້າແສນດີ,
ພຣະອົງປະທານຄວາມເມດຕາໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ ເພື່ອພວກເຂົາສາມາດມີຄວາມສຸກກັບພຣະອົງໄດ້”.
ຖ້າຜູ້ຄົນໄດ້ຜະເຊີນກັບການຖືກຈັດການ ແລະ ການຖືກລົງວິໄນ,
ແລ້ວພວກເຂົາສາມາດເວົ້າດ້ວຍຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ
ຍິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນມະນຸດມະຫັດສະຈັນຫຼາຍສ່ຳໃດ, ພາລະກິດນັ້ນກໍຍິ່ງມີຄ່າ ແລະ
ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ຍິ່ງພາລະກິດນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ເຂົ້າໃຈຍາກສຳລັບເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດ ແລະ
ຍິ່ງມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງສາມາດເອົາຊະນະເຈົ້າ, ຮັບເອົາເຈົ້າ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ຄວາມໝາຍແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຊ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ!
ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ຫຼຸ່ມມະນຸດໃນລັກສະນະນີ້, ຖ້າພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດດ້ວຍວິທີນີ້,
ແລ້ວພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝາຍເລີຍ.
ມັນຖືກເວົ້າໃນອະດີດວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຄັດເລືອກ ແລະ ຮັບເອົາກຸ່ມນີ້ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສົມບູນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ; ໃນນີ້, ມີຄວາມໝາຍທີ່ພິເສດ.
ຍິ່ງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາຍໃນພວກເຂົາຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍເລິກເຊິ່ງ ແລະ ບໍລິສຸດຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ.
ຍິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ມະນຸດກໍຍິ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງບາງສິ່ງກ່ຽວກັບສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ ແລະ
ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະອົງກໍຍິ່ງເລິກເຊິ່ງຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຕ້ອງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

342. ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງມີ ການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສຳລັບມະນຸດ ທັງໝົດແມ່ນຄວາມສົມບູນແບບ, ການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ອື່ນໆໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນແມ່ນການຕີສອນ. ບໍ່ເຄີຍມີແມ່ນແຕ່ຂັ້ນຕອນດຽວແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ; ສິ່ງທີ່ມະນຸດໄດ້ຊົມຊົມແມ່ນພຣະທຳທີ່ຮຸນແຮງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາເຖິງ, ຄົນຄວນຊົມຄວາມສະຫງ່າງາມ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພຣະທຳຂອງພຣະອົງນັ້ນຮຸນແຮງພຽງໃດ, ພຣະອົງກໍມາເພື່ອຊ່ວຍມວນມະນຸດໃຫ້ລອດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບ. ໃນຖານະເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ, ຜູ້ຄົນຄວນປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດໜ້າທີ່ທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດ ແລະ ຢືນເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຢູ່ທ່າມກາງການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ. ໃນທຸກໆການທົດລອງ ພວກເຂົາຄວນຮັກສາພະຍານທີ່ພວກເຂົາຄວນເປັນ ແລະ ເປັນພະຍານທີ່ດັງກ້ອງສະນັ້ນໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ບຸກຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງນີ້ ແມ່ນຜູ້ມີໃຊ້. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າບໍລິສຸດແນວໃດ, ເຈົ້າຍັງຄົງມີຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ເຕັມປຽມ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສູນເສຍຄວາມໝັ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າປະຕິບັດສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ ແລະ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຄວນສາມາດກັບມາຫາພຣະອົງໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ກັບມາຫາພຣະອົງໃນທຸກຊ່ວງເວລາ. ນີ້ແມ່ນຜູ້ມີໃຊ້. ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າອ້າງອີງເຖິງວ່າເປັນ “ຜູ້ມີໃຊ້” ແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ຍັງສາມາດຢືນຢັດເປັນພະຍານ ແລະ ຮັກສາຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະ ຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າເມື່ອຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ຖືກຄອບງຳໂດຍຊາຕານ, ນັ້ນຄື ເມື່ອຕົກຢູ່ໃນອຳນາດຂອງຄວາມມືດ. ເມື່ອເຈົ້າຍັງສາມາດຮັກສາຫົວໃຈທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຮັກແທ້ທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ບໍ່ວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນກໍຕາມ ເຈົ້າຢືນຢັດເປັນພະຍານຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າອ້າງອີງເຖິງວ່າ ເປັນ “ຜູ້ມີໃຊ້”. ຖ້າການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້ານັ້ນດີເລີດເມື່ອພຣະເຈົ້າອວຍພອນເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຖອຍໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບພອນພຣະອົງ, ນີ້ແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດບໍ່? ໃນເມື່ອເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າ ເສັ້ນທາງນີ້ເປັນຈິງ, ເຈົ້າຕ້ອງຕິດຕາມມັນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ; ເຈົ້າຄວນຮັກສາໄວ້ເຊິ່ງຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ມາໃນໂລກເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ, ເຈົ້າຄວນມອບຫົວໃຈທັງໝົດໃຫ້ພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າຍັງສາມາດຕິດຕາມພຣະອົງບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງໃດ,

ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງກຳນົດຜົນໄດ້ຮັບທີ່ບໍ່ພໍໃຈສຳລັບເຈົ້າໃນຕອນສຸດທ້າຍ,
ກໍນີ້ແມ່ນການຮັກສາຄວາມບໍລິສຸດຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ.

ຖວາຍຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານອັນບໍລິສຸດ ແລະ ພົມມະຈັນອັນບໍລິສຸດໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ
ໝາຍເຖິງການຮັກສາຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຈິງໃຈຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບມວນມະນຸດ,
ຄວາມຈິງໃຈແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ການສາມາດມີຄວາມຈິງໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນ
ແມ່ນການຮັກສາຄວາມບໍລິສຸດ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນນຳເອົາໄປປະຕິບັດ.
ເມື່ອເຈົ້າຄວນອະທິຖານ ກໍຈົ່ງອະທິຖານ; ເມື່ອເຈົ້າຄວນຊຸມນຸມເພື່ອໂອ້ລົມກັນ ກໍຈົ່ງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ;
ເມື່ອເຈົ້າຄວນຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ ກໍຈົ່ງຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຄວນປະຖົມເນື້ອໜັງ
ກໍຈົ່ງປະຖົມເນື້ອໜັງ. ເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະບໍ່ເບິ່ງຂ້າມມັນ;
ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບການທົດລອງ ກໍຈົ່ງໝັ້ນຄົງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນຮັກສາຄວາມອຸທິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄວ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

343. ເມື່ອໄມເຊຕີກ້ອນຫີນ ແລ້ວນ້ຳທີ່ປະທານໂດຍພຣະເຢໂຮວາກໍໄຫຼຝຸ່ງອອກມາ
ນັ້ນກໍຍ້ອນມາຈາກຄວາມສັດທາຂອງໄມເຊ. ເມື່ອເດວິດຫຼິ້ນພິນສັນລະເສີນເຮົາ ກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ
ດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງເດວິດ.
ໂຢບສູນເສຍສັດລ້ຽງທີ່ເຕັມພູເຂົາ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີຢ່າງມະຫາສານ ແລະ
ຕົນຕົວກໍເຕັມໄປດ້ວຍຕຸ່ມໜອງ ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງລາວ.
ເມື່ອລາວສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ ກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເຫັນຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ
ກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ ນັ້ນກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງລາວ. ເປໂຕສາມາດຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດ
ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງເປໂຕ. ລາວຖືກຕອກຕະບູລົງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອເຮົາ ແລະ
ເພື່ອມອບປະຈັກພະຍານອັນອົງໃຫຍ່ໃຫ້ແດ່ເຮົາ ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງລາວເຊັ່ນກັນ.
ໂຢຮັນໄດ້ເຫັນຮູບຮ່າງອັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະບຸດມະນຸດ ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງໂຢຮັນ.
ລາວໄດ້ເຫັນນິມິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງລາວເຊັ່ນກັນ.
ສາເຫດກຸ່ມທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ຕ່າງຊາດທັງຫຼາຍໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍຈາກເຮົາ ແລະ ມາຮູ້ຈັກວ່າເຮົາ
ໄດ້ກັບຄືນມາໃນຮ່າງກາຍມະນຸດເພື່ອກະທຳພາລະກິດໃນທຳມະກາງມະນຸດ
ກໍຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ.
ທຸກຄົນທີ່ຖືກຂັງເກັບໂດຍພຣະທຳທີ່ຮຸນແຮງຂອງເຮົາ ແລະ ຍັງຖືກປອບໃຈໂດຍພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ
ແລະ ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ,
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດແບບນັ້ນຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາບໍ່?
ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມັນກໍບໍ່ແມ່ນພອນຢູ່ສະເໝີໄປ.
ພວກເຂົາອາດບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມປະສົບດີແບບດຽວກັນກັບທີ່ເດວິດຮູ້ສຶກ ຫຼື
ມີນ້ຳທີ່ປະທານໂດຍພຣະເຢໂຮວາດັ່ງທີ່ໄມເຊມີ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ
ໂຢບໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຢໂຮວາຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນ,

ແຕ່ເພິ່ນກໍຍັງທົນທຸກກັບໄພພິບັດເຊັ່ນກັນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຖືກອວຍພອນ ຫຼື ທົນທຸກກັບໄພພິບັດ, ທັງສອງແມ່ນເຫດການແຫ່ງພອນ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມເຊື່ອ,

ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້ໄດ້,

ແຮງໄກທີ່ຈະໄດ້ເຫັນເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຢໂຮວາທີ່ສະແດງອອກຕໍ່ໜ້າຂອງເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ. ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້, ແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາ. ພິພິບັດເຫຼົ່ານີ້, ໄພໃຫຍ່ຫຼວງເຫຼົ່ານີ້

ແລະ ການພິພາກສາທັງໝົດ, ຖ້າພວກມັນບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ,

ເຈົ້າຈະສາມາດເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນປັດຈຸບັນບໍ່? ໃນປັດຈຸບັນ,

ມັນແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຖືກເອົາຊະນະ ແລະ

ມັນຄືການຖືກເອົາຊະນະທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອໃນການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຢໂຮວາ.

ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບການຂັງໜີ້ ແລະ ການພິພາກສາດັ່ງກ່າວ.

ຜ່ານການຂັງໜີ້ ແລະ ການພິພາກສານີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

ຫາກປາສະຈາກການຂັງໜີ້ ແລະ ການພິພາກສາແບບທີ່ເຈົ້າກຳລັງໄດ້ຮັບໃນປັດຈຸບັນນີ້,

ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍຈະສູນເປົ່າ, ເພາະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ;

ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນພຣະອົງຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ,

ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈະຍັງເປັນພຽງການສະແດງອອກທີ່ວ່າງເປົ່າເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ມີຜືນຖານໃນຄວາມເປັນຈິງ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້,

ພາລະກິດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອຟັງຢ່າງສົມບູນ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈຶ່ງຈະກາຍເປັນຈິງ ແລະ ເພິ່ງພາໄດ້ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະຫັນໄປຫາພຣະເຈົ້າ.

ເຖິງແມ່ນເຈົ້າທົນທຸກກັບການພິພາກສາ ແລະ ການສາບແລ້ງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຍ້ອນຄຳວ່າ “ຄວາມເຊື່ອ”, ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ເຈົ້າກໍມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ

ເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງທີ່ແທ້ຈິງທີ່ສຸດ, ເປັນຈິງທີ່ສຸດ ແລະ ລ້ຳຄ່າທີ່ສຸດ.

ນີ້ແມ່ນຍ້ອນລະຫວ່າງການພິພາກສາເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າເຫັນເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງສຸດທ້າຍຂອງກາ

ນເນລະມິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ; ຢູ່ໃນການພິພາກສານີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຫັນວ່າ

ພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນເປັນທີ່ຮັກ; ຢູ່ໃນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະດັ່ງກ່າວ

ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຫັນເຖິງແຂນຂອງພຣະເຈົ້າ; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້

ເຈົ້າຈຶ່ງເລີ້ມເຂົ້າໃຈຢ່າງສົມບູນເຖິງຊີວິດຂອງມະນຸດ; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້

ເຈົ້າຈຶ່ງຮັບເອົາເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຊີວິດມະນຸດ ແລະ ເລີ້ມເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງ “ມະນຸດ”; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນ

ເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງຜູ້ຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ໃບໜ້າທີ່ສວຍງາມ

ແລະ ສະຫງ່າງາມຂອງພຣະອົງ; ຢູ່ໃນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້

ເຈົ້າຈຶ່ງຮຽນຮູ້ເຖິງຈຸດກຳເນີດຂອງມະນຸດ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງ “ປະຫວັດສາດທີ່ອຳມະຕະ”

ຂອງມະນຸດຊາດ; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງເລີ້ມເຂົ້າໃຈເຖິງບັນພະບຸລຸດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ

ຈຸດກຳເນີດຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້
ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບເອົາຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມສຸກສະບາຍ ພ້ອມກັບການຕີສອນທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ,
ການລົງວິໄນ ແລະ

ພຣະທຳແຫ່ງການຕຳນິຕິເຕືອນຈາກພຣະຜູ້ສ້າງຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນ;
ຢູ່ໃນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບພອນ
ພ້ອມກັບໄພພິບັດທີ່ມະນຸດຄວນຈະໄດ້ຮັບ... ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມເຊື່ອທີ່ເລັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າບໍ່?
ແລ້ວຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່?
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(II) ກ່ຽວກັບວິທີການປະຕິບັດຄວາມຈິງ, ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ ການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ

344. ບັດຈຸບັນຄືຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ, ການທີ່ເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່ນີ້ໄດ້ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍຕໍ່ມະນຸດຢ່າງທົ່ວເຖິງ ເພື່ອວ່າໃນທີ່ສຸດ ມະນຸດທຸກຄົນຈະໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະໃຫ້ຄວາມຮູ້ແຈ້ງ ແລະ ແສງສະຫວ່າງແກ່ຈິດໃຈມະນຸດທຸກຄົນ. ຖ້າໃນໄລຍະເວລານີ້ ເຈົ້າຍັງລັງເລໃຈ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍສະແດງວ່າ ສະພາບຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຜິດປົກກະຕິ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະບໍ່ປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ຍຸກນີ້ແລ້ວ ພຣະອົງກໍຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ໃນຕອນນີ້, ຕອນທີ່ຍຸກແຫ່ງພຣະທຳໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ ເພື່ອສາມາດຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ໃນຍຸກນີ້ ພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາຄວາມເປັນຈິງມາສູ່ບັນດາພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງມະນຸດທຸກຄົນຕ້ອງໃຊ້ຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕ້ອງສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງມາປະຕິບັດ ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ. ມະນຸດທຸກຄົນຕ້ອງໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເປັນພື້ນຖານ ແລະ ເປັນໂລກແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມີຫົວໃຈທີ່ເຄົາລົບບູຊາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ແລະ ໂດຍຜ່ານການປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບອຳນາດແບບກະສັດ ຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຜົນ. ເຈົ້າສາມາດຢູ່ໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ບັດຈຸບັນນີ້ ມີຫຼາຍຄົນທີ່ຮູ້ສຶກວ່າ ຖ້າບໍ່ໄດ້ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ໄດ້ແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້. ພວກເຂົາຕ້ອງອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງທຸກມື້ ແລະ ຖ້າບໍ່ມີເວລາອ່ານ ຂໍໃຫ້ໄດ້ຟັງກຳພິໄຈແລ້ວ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມອບໃຫ້ມະນຸດ ແລະ ນີ້ຄືວິທີທີ່ພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງປົກຄອງມະນຸດໂດຍຜ່ານພຣະທຳ ເພື່ອມະນຸດຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ໂລກຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າວ່າ ຫຼັງຈາກພຽງແຕ່ມື້ດຽວ ທີ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຮູ້ສຶກມືດມົນ, ໄຜ່ຫາ ແລະ ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ຮັບບໍ່ໄດ້, ນີ້ສະແດງວ່າເຈົ້າຖືກດົນໃຈໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຫັນໜ້າຫົນຈາກເຈົ້າເລີຍ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຄືຄົນໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນກະແສນີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າວ່າ ພາຍຫຼັງໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້ທີ່ບໍ່ໄດ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກຫຍັງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໄຜ່ຫາ ຫຼື

ບໍ່ໄດ້ດົນໃຈຫຍັງຈັກຢ່າງ, ນີ້ກໍສະແດງວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຫັນໜ້າຈາກເຈົ້າແລ້ວ.
ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ມີບາງສິ່ງທີ່ຜິດປົກກະຕິຢູ່ໃນສະພາບພາຍໃນຂອງເຂົາ;
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ ແລະ ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ລ້າຫຼັງ.
ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອປົກຄອງມະນຸດ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກດີ ຖ້າເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຮັດແບບນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີເສັ້ນທາງທີ່ຈະເດີນຕາມ.
ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກາຍເປັນອາຫານຂອງມະນຸດ ແລະ ພະລັງທີ່ພັກດັນພວກເຂົາ.
ພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ “ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍອາຫານຢ່າງດຽວ
ແຕ່ດ້ວຍພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ”.
ນີ້ຄືພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະນຳມາສູ່ຄວາມສຳເລັດໃນມື້ນີ້.
ພຣະອົງຈະບັນລຸຜົນຄວາມຈິງນີ້ໃນພວກເຈົ້າ.
ດ້ວຍເຫດໃດມະນຸດໃນອະດີດຈຶ່ງສາມາດຢູ່ໄດ້ຫຼາຍມື້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ສາມາດກິນ ແລະ ເຮັດວຽກງານໄດ້ແບບປົກກະຕິ? ເຫດໃດໃນປັດຈຸບັນຄືບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນ?
ໃນຍຸກນີ້, ພຣະເຈົ້າ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອປົກຄອງທຸກສິ່ງ. ມະນຸດຖືກພິພາກສາ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໂດຍຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວສຸດທ້າຍກໍຖືກນຳເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ.
ມີພຽງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສະໜອງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ
ມີພຽງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ມະນຸດ ແລະ
ເສັ້ນທາງເພື່ອປະຕິບັດ ໂດຍສະເພາະໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ. ພຽງແຕ່ເຈົ້າກິນ ແລະ
ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງທຸກມື້
ໂດຍບໍ່ອອກຈາກໂລກແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະທຳ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

345. ຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດຕ້ອງມີແມ່ນຄົ້ນພົບໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ.
ມັນແມ່ນຢາບຳລຸງ ແລະ ການບຳລຸງລ້ຽງທີ່ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງການ,
ເປັນສິ່ງທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດຟື້ນຟູຄວາມເປັນມະນຸດປົກກະຕິຂອງເຂົາ.
ມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດຄວນປະກອບມື.
ອີ່ງພວກເຈົ້າປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສຳໃດ,
ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າກໍອີ່ງເກີດອອກອອກຜົນໄດ້ໄວຫຼາຍສຳນັ້ນ ແລະ
ຄວາມຈິງກໍອີ່ງຈະຊັດເຈນຫຼາຍສຳນັ້ນ. ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າເຕີບໃຫຍ່ໃນວຸດທິພາວະ,
ພວກເຈົ້າກໍຈະເຫັນສິ່ງຕ່າງໆຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານຢ່າງຊັດເຈນຂຶ້ນ ແລະ
ພວກເຈົ້າຈະມີພະລັງເພີ່ມຂຶ້ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານ.
ຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງ

ເມື່ອພວກເຈົ້າປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄົນສ່ວນຫຼາຍແມ່ນພໍໃຈກັບການເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໃສ່ໃຈກັບປະກອບຕົນເອງດ້ວຍຄຳສັ່ງສອນ

ແທນທີ່ຈະລົງເລິກໃນປະສົບການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາ,

ແຕ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນວິທີຂອງພວກພາຣີຊາຍບໍ່? ແລ້ວວາລີທີ່ວ່າ “ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຊີວິດ” ຈະເປັນຈິງສຳລັບພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ?

ຊີວິດຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດເຕີບໃຫຍ່ໄດ້ໂດຍການອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າພຽງຢ່າງດຽວ, ແຕ່ມີແຕ່ເມື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ.

ຖ້າມັນເປັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ວ່າ

ການເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງດຽວທີ່ຈຳເປັນໃນການມີຊີວິດ ແລະ ວຸດທິພາວະ, ແລ້ວຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກໍບົດເບື້ອນ.

ການເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເກີດຂຶ້ນເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ

ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ “ໂດຍການປະຕິບັດຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ ຈິ່ງຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງໄດ້”. ໃນບັດຈຸບັນ, ຫຼັງຈາກທີ່ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າວ່າ

ເຈົ້າຮູ້ຈັກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະທຳນັ້ນ.

ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ວິທີດຽວທີ່ຈະປະຕິບັດຄວາມຈິງໄດ້ກໍຄືການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງນັ້ນກ່ອນ,

ແຕ່ຄຳເວົ້ານີ້ພຽງຖືກແຕ່ບາງສ່ວນ ແລະ ບໍ່ຖືກຕ້ອງທັງໝົດ.

ກ່ອນທີ່ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີປະສົບການກັບຄວາມຈິງນັ້ນ.

ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ວ່າ

ເຈົ້າເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍືນຈາກການເທດສະໜາບໍ່ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ,

ນີ້ເປັນພຽງການມີຄຳເວົ້າຕາມຕົວອັກສອນແຫ່ງຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ ແລະ

ມັນບໍ່ຄືກັບການເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນ.

ການມີພຽງແຕ່ຄວາມຮູ້ຜິວເຜີນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ

ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າເຂົ້າໃຈມັນຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບມັນ;

ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄວາມຈິງແມ່ນມາຈາກການມີປະສົບການກັບຄວາມຈິງນັ້ນ. ສະນັ້ນ,

ມີແຕ່ເມື່ອເຈົ້າມີປະສົບການກັບຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈິ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງໄດ້ ແລະ

ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈິ່ງເຂົ້າໃຈສ່ວນລື້ລັບຂອງຄວາມຈິງໄດ້.

ການເຮັດໃຫ້ປະສົບການຂອງເຈົ້າເລິກເຊິ່ງເປັນພຽງວິທີດຽວທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍແອບແຜງຂອງຄວາມຈິງ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງໃຈແກ່ນແທ້ຂອງຄວາມຈິງ. ສະນັ້ນ,

ເຈົ້າສາມາດໄປໄດ້ທຸກບ່ອນດ້ວຍຄວາມຈິງ, ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຈິງໃນຕົວເຈົ້າ,

ແລ້ວຢ່າຄິດພະຍາຍາມແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າເຊື່ອເລີຍ,

ແຮງໄກຖ້າເປັນຜູ້ຄົນຂອງສາສະໜາ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມຈິງ,

ເຈົ້າກໍເປັນເໝືອນກັບຫິມະທີ່ປົວໄປມາ, ແຕ່ເມື່ອມີຄວາມຈິງ, ເຈົ້າສາມາດມີຄວາມສຸກ ແລະ ເປັນອິດສະຫຼະ ໂດຍບໍ່ມີໃຜສາມາດໂຈມຕີເຈົ້າໄດ້. ບໍ່ວ່າທິດສະດີຈະເຂັ້ມແຂງສ່ຳໃດກໍຕາມ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຄວາມຈິງໄດ້. ເມື່ອມີຄວາມຈິງ, ໂລກກໍສາມາດແກວ່ງໄກໄດ້, ໃນຂະນະທີ່ການຂາດຄວາມຈິງສາມາດເຮັດໃຫ້ກຳແພງເມືອງອັນເຂັ້ມແຂງຖືກໜອນກັດຫຼຸດລົງເປັນເສດດິນໄດ້. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ຊັດເຈນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ເຈົ້າຄວນນຳມັນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

346. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຄົນມີ ພຽງແຕ່ຄວາມສາມາດໃນການເວົ້າກ່ຽວກັບ ຄວາມເປັນຈິງ. ນັ້ນຈະງ່າຍເກີນໄປ ບໍ່ແມ່ນບໍ່?

ແລ້ວເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າກ່ຽວກັບການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ?

ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເວົ້າກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງ?

ຖ້າຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າປາກເປົ່າກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ

ແລ້ວພວກເຂົາສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາໄດ້ບໍ່? ທະຫານທີ່ດີຂອງອະນາຈັກ

ບໍ່ໄດ້ຖືກເຝິກໃຫ້ເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ສາມາດພຽງແຕ່ເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື

ເປັນຄົນທີ່ໂອ້ອວດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ

ພວກເຂົາຖືກເຝິກໃຫ້ດຳລົງຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາ, ເປັນຜູ້ເດັດດ່ຽວ

ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະພົບກັບຄວາມລົ້ມເຫຼວ ແລະ

ດຳເນີນຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ບໍ່ກັບຄືນໄປສູ່ຝ່າຍໂລກ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິງ ແລະ

ນີ້ແມ່ນຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ,

ຢ່າເບິ່ງຄວາມເປັນຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວເປັນສິ່ງທີ່ທຳມະດາເກີນໄປ.

ການມີພຽງແຕ່ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ບໍ່ໄດ້ເທົ່າກັບການມີຄວາມເປັນຈິງ:

ນີ້ບໍ່ແມ່ນວຸດທິພາວະຂອງມະນຸດ ແຕ່ເປັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ

ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ໄດ້ປະກອບສ່ວນຫຍັງເລີຍ. ມະນຸດແຕ່ລະຄົນຕ້ອງທົນທຸກແບບເປໂຕ ແລະ

ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຕ້ອງມີສະຫງ່າລາສີຂອງເປໂຕ

ເຊິ່ງພວກເຂົາຕ້ອງດຳລົງຢູ່ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເອີ້ນວ່າ ຄວາມເປັນຈິງ. ຢ່າຄິດວ່າ ເຈົ້າມີຄວາມເປັນຈິງ

ຍ້ອນເຈົ້າສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຄິດທີ່ຜິດ.

ຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງ.

ຈົ່ງຢ່າເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວໃນອະນາຄົດ. ຈົ່ງຢຸດການເວົ້າແບບນັ້ນ!

ທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຄືຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ.

ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະມີວຸດທິພາວະທີ່ແທ້ຈິງ;

ພວກເຂົາແມ່ນຄົນໂງ່ທີ່ປາດສະຈາກຄວາມເປັນຈິງ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື

ທຸກຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ນອກແກ່ນສານຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ.
ຜູ້ທີ່ມະນຸດຖືວ່າ ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ ແມ່ນສັດຮ້າຍໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຖືວ່າ ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ
ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈິ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ.
ເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້
ທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມເປັນຈິງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ວ່າໃຫ້
ທຸກຄົນສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງໄດ້ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ
ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມເປັນຈິງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການປະຕິບັດຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນຄືການມີຄວາມເປັນຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

347.

ການມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຕົວຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເລື່ອ
ງ່າຍເລີຍ. ຢ່າຄິດໃນລັກສະນະນີ້:
“ຂ້ານ້ອຍສາມາດຕີຄວາມໝາຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຕົວອັກສອນ ແລະ ທຸກຄົນເວົ້າວ່າ
ການຕີຄວາມໝາຍຂອງຂ້ານ້ອຍແມ່ນດີ ແລະ ຍົກໄປໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ, ສະນັ້ນ
ສິ່ງນີ້ຈິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ”.
ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຄືກັນກັບຄວາມເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າເຈົ້າໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງບາງຢ່າງຈາກພາຍໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ; ແລະ
ຖ້າເຈົ້າສາມາດສະແດງເຈດຕະນາທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ
ພວກມັນຈະບັນລຸຜົນຫຍັງໃນທີ່ສຸດ,
ແລ້ວຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້,
ເຈົ້າກໍຖືວ່າມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນລະດັບໃດໜຶ່ງກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ
ການເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ໄດ້ງ່າຍເລີຍ.
ພຽງແຕ່ຍ້ອນເຈົ້າສາມາດອະທິບາຍຄວາມໝາຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຕົວຢ່າງສວຍງາມໄດ້
ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ.
ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດອະທິບາຍຄວາມໝາຍຕາມຕົວຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ,
ການອະທິບາຍຂອງເຈົ້າກໍຍັງອີງໃສ່ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ ແລະ ວິທີການຄິດ.
ມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ! ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
ກະແຈສຳຄັນກໍຄືການສະແດງຫາຄວາມຈິງຈາກພາຍໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ;
ພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈິ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ, ແນ່ນອນ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວດ້ວຍພຽງຫຼັກການທົ່ວໄປເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ລະປະໂຫຍກທີ່ພຣະອົງກ່າວອອກມາແມ່ນມີລາຍລະອຽດທີ່ຈະຖືກເປີດເຜີຍເພີ່ມເຕີມໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ພວກມັນອາດຖືກກ່າວອອກຢ່າງແຕກຕ່າງກັນ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດຢັ້ງເຖີງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງຄວາມຈິງ.

ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເລິກເຊິ່ງຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດຖືກຢັ້ງເຖີງດ້ວຍວິທີການຄິດຂອງມະນຸດ.

ຜູ້ຄົນສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມໝາຍທັງໝົດຂອງທຸກດ້ານຂອງຄວາມຈິງ ຕາມໃດທີ່ພວກເຂົາພະຍາຍາມ; ຖ້າເຈົ້າເຮັດແບບນີ້, ແລ້ວໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ, ລາຍລະອຽດທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ກໍຈະຖືກເຕີມເຕັມຢ່າງຄົບຖ້ວນເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສ່ອງແສງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ, ແລ້ວສຸດທ້າຍກໍຈະໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບສະພາວະທີ່ໝັ້ນຄົງເຫຼົ່ານີ້ແກ່ເຈົ້າ.

ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນການເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສະແຫວງຫາເນື້ອຫາສະເພາະຂອງພວກມັນ ຜ່ານການອ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ.

ອີກສ່ວນແມ່ນການເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານປະສົບການກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ຫຼັກໆແມ່ນດ້ວຍສອງວິທີການເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈິ່ງຈະຖືກບັນລຸ. ຖ້າເຈົ້າຕີຄວາມໝາຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງຕາມຕົວ ຫຼື ຜ່ານແວ່ນຕາການຄິດ ຫຼື ຈົນຕະນາການຂອງເຈົ້າເອງ, ແລ້ວການທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເປັນຈິງ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດຕີຄວາມໝາຍພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຢ່າງສວຍງາມພຽງໃດກໍຕາມ.

ເຈົ້າອາດເຖີງກັບຕີຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ຖືກກັບບໍລິບົດ ແລະ ຕີຄວາມໝາຍພວກມັນແບບຜິດໆ ແລະ ການເຮັດແບບນັ້ນແມ່ນອີ່ງມີບັນຫາຫຼາຍຂຶ້ນ. ສະນັ້ນ ຫຼັກໆແລ້ວ

ຄວາມຈິງແມ່ນໄດ້ຖືກຮັບເອົາໂດຍການຮັບແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຜ່ານການຮັບເອົາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຕາມຕົວຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື

ການທີ່ສາມາດອະທິບາຍພວກມັນໄດ້ກໍບໍ່ໄດ້ຖືວ່າເປັນການໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ.

ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງການຕີຄວາມໝາຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕາມຕົວ, ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດປະສົງແຫ່ງແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ? ໃນກໍລະນີນັ້ນ,

ເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງມີການສຶກສາໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ແລະ

ຄົນທີ່ບໍ່ມີການສຶກສາກໍຂ້ອນຂ້າງຢູ່ໃນສະພາວະທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດຢັ້ງເຖີງໄດ້ໂດຍສະໝອງມະນຸດ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼັກໆແມ່ນອີງຕາມການມີແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຂັ້ນຕອນການໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ.

“ວິທີຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

348.

ຖ້າພວກເຈົ້າໄດ້ອ່ານພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ຄວາມໝາຍຂອງຂໍ້ຄວາມ ແລະ

ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ໃດໆກ່ຽວກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານປະສົບການພາກປະຕິບັດຂອງພວກເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕາມຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າແລ້ວ,

ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຊີວິດ ແຕ່ເປັນພຽງຕົວອັກສອນທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ.

ແລ້ວຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ດຳລົງຊີວິດໃດໆປະຕິບັດຕາມຕົວອັກສອນທີ່ບໍ່ມີຊີວິດເທົ່ານັ້ນ,

ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື

ເຈົ້າຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງເລີຍ.

ມີແຕ່ເມື່ອເຈົ້າມີປະສົບການກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ

ຄວາມໝາຍຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈິ່ງຈະເປີດເຜີຍຕົວມັນເອງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ແລະ ໃນປະສົບການເທົ່ານັ້ນ

ເຈົ້າຈິ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຝ່າຍວິນຍານກ່ຽວກັບຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງ ແລະ

ໄຂຄວາມລຶກລັບແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ນຳພຣະທຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ

ແລ້ວບໍ່ວ່າພຣະທຳຂອງພຣະອົງຈະຊັດເຈນສຳໃດກໍຕາມ,

ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈກໍເປັນພຽງຕົວອັກສອນ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນທີ່ຫວ່າງເປົ້າເທົ່ານັ້ນ

ເຊິ່ງໄດ້ກາຍເປັນກົດລະບຽບທາງສາສະໜາໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກຟາຣີຊາຍເຮັດບໍ່?

ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,

ພຣະທຳນັ້ນກໍຈະມີປະໂຫຍດໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ;

ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດພຣະທຳນັ້ນ,

ແລ້ວພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບພວກເຈົ້າແລ້ວ

ກໍບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບເລື່ອງເລົ່າລືໃນສະຫວັນຊັ້ນສາມ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ,

ຂະບວນການຂອງການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຂະບວນການທີ່ພວກເຈົ້າຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ

ພ້ອມທັງຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາ ຫຼື ເພື່ອເວົ້າໃຫ້ຊັດເຈນຂຶ້ນກວ່ານີ້ກໍຄື

ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນການມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ

ການຜະເຊີນ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ;

ນັ້ນແມ່ນຄວາມເປັນຈິງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າໃນພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫວັງມີຊີວິດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ

ໂດຍບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ

ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າມີຢູ່ພາຍໃນພວກເຈົ້າ, ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍໄກ່ຈ້າທີ່ສຸດ.

ນີ້ເປັນຄືກັບການໄປງານລ້ຽງສະຫຼອງ ແລະ ເບິ່ງອາຫານ ແລະ

ຮຽນຮູ້ສິ່ງຂອງແຊບງດ້ວຍໃຈເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຊົມມັນເລີຍ. ຄົນປະເພດນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄົນໄກ່ຈ້າ?

(ຄັດຈາກບົດ “ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ເຈົ້າຄວນນຳມັນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

349.

ເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ຄົນແມ່ນບໍ່ສູງບານນັ້ນ.

ຖ້າພວກເຂົາໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມພຽງໜ້ອຍດຽວ ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບ “ຄະແນນຜ່ານ”.

ທີ່ຈິງແລ້ວ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ການຮູ້ຈັກ ແລະ

ການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງແມ່ນຊັບຊ້ອນຫຼາຍກວ່າການປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ການຮູ້ຈັກ ແລະ

ການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງແມ່ນມານຳຫຼັງການປະຕິບັດຄວາມຈິງ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບາດກ້າວ ແລະ

ວິທີການຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງໄດ້ແນວໃດ?

ເຈົ້າຈະສາມາດໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຕາມວິທີທາງຂອງເຈົ້າ

ເອງໄດ້ບໍ່? ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດຕາມຄວາມພໍໃຈຂອງເຈົ້າ ຫຼື

ຕາມຄວາມບົກຜ່ອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ?

ມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດແນມເຫັນສິ່ງນີ້ຢ່າງຊັດເຈນ.

ເປັນຫຍັງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຈຶ່ງພະຍາຍາມອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີພຽງແຕ່ຄວາມຮູ້ ແລະ

ສຸດທ້າຍກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າສິ່ງໃດໄດ້ເລີຍກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງທີ່ແທ້ຈິງ?

ເຈົ້າຄິດວ່າການມີຄວາມຮູ້ຈະທຽບເທົ່າກັບການມີຄວາມຈິງບໍ່? ນັ້ນບໍ່ແມ່ນມຸມມອງທີ່ສັບສົນບໍ່?

ເຈົ້າສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ຫຼາຍຢ່າງເທົ່າກັບດິນຊາຍຢູ່ຫາດຊາຍ

ແຕ່ທຸກສິ່ງໃນນັ້ນແມ່ນບໍ່ມີເສັ້ນທາງທີ່ແທ້ຈິງ. ການເຮັດແບບນັ້ນ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫຼອກລວງຜູ້ຄົນບໍ່?

ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນກຳລັງເຮັດການສະແດງທີ່ວ່າງເປົ່າ ໂດຍບໍ່ມີເນື້ອຫາຫຍັງມາສະໜັບສະໜູນບໍ່?

ພຶດຕິກຳທັງໝົດທີ່ກ່າວມານັ້ນເປັນໄພຕໍ່ຜູ້ຄົນ! ອີ່ງທິດສະດີສູງສຳໃດ ແລະ

ອີ່ງມັນບາສະຈາກຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສຳໃດ,

ມັນກໍອີ່ງບໍ່ສາມາດນຳເອົາຜູ້ຄົນເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສຳນັ້ນ; ອີ່ງທິດສະດີສູງສຳໃດ,

ມັນອີ່ງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຂັດຂຶ້ນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ໃຫ້ຖືເອົາທິດສະດີທີ່ສູງສົ່ງເປັນສົມບັດທີ່ມີຄ່າ;

ພວກມັນເປັນອັນຕະລາຍ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ!

ບາງເທື່ອບາງຄົນສາມາດເວົ້າກ່ຽວກັບທິດສະດີທີ່ສູງສົ່ງ

ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນຄວາມຈິງເລີຍ ເນື່ອງຈາກວ່າ

ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບພວກມັນດ້ວຍຕົວເອງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ຈຶ່ງບໍ່ມີເສັ້ນທາງໃນການປະຕິບັດ.

ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດນຳຄົນອື່ນໄປສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ

ມີແຕ່ຈະນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ຫຼົງທາງເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນໄພຕໍ່ຜູ້ຄົນບໍ່? ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ,

ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາໃນບັດຈຸບັນຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ

ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດບັນລຸທາງເຂົ້າສູ່ໄດ້; ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືວ່າເປັນການອຸທິດ ແລະ

ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຈະມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃກ້ກັບພຣະເຈົ້າ.

ຢ່າເວົ້າດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ຫຼຸຫຼາ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເພີ່ມເຕີມ ແລະ

ຢ່າໃຊ້ວິທີການປະຕິບັດທີ່ບໍ່ເໝາະສົມເພື່ອຜູກມັດຜູ້ອື່ນໃຫ້ເຊື່ອຟັງເຈົ້າ.
 ການເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ມີຜົນຫຍັງ ແລະ ພຽງແຕ່ຈະເພີ່ມຄວາມສັບສົນເທົ່ານັ້ນ.
 ການປະຕິບັດແບບນີ້ຈະສ້າງທິດສະດີຫຼາຍໆຢ່າງ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນລັງກຽດເຈົ້າ.
 ນີ້ແມ່ນຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນເປັນຕາອັບອາຍຂາຍໜ້າແທ້ໆ. ສະນັ້ນ,
 ໃຫ້ເວົ້າຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ.
 ຢ່າຖືເອົາປະສົບການຂອງຄົນອື່ນມາເປັນປະສົບການຂອງຕົວເອງ ແລະ
 ຍົກມັນຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ອື່ນຍ້ອງຍໍ; ເຈົ້າຕ້ອງຄົ້ນຫາທາງອອກດ້ວຍຕົວເອງ.
 ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ແຕ່ລະຄົນຄວນນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຕັ້ງໃຈກັບຄວາມເປັນຈິງໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

350.

ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຈິງແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບສະພາວະຂອງພວກເຈົ້າເອງບໍ່?
 ໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ, ເຈົ້າຕ້ອງຄິດກ່ອນວ່າ ຄວາມຈິງອັນໃດກ່ຽວພັນກັບຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ
 ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນ; ທ່າມກາງຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າຈະຄົ້ນພົບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ
 ແລະ ເຊື່ອມໂຍງສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ
 ດ້ານໃດຂອງຄວາມຈິງທີ່ກ່ຽວພັນກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ
 ເຈົ້າໄປສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ, ນີ້ຄືວິທີສະແຫວງແບບຫຼັບຫຼັບຕາ
 ທີ່ບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ
 ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນ ເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງເບິ່ງວ່າສິ່ງໃດເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ,
 ເບິ່ງດ້ານຄວາມຈິງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ
 ຊອກຫາຄວາມຈິງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນ.
 ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດທີ່ເໝາະສົມສຳລັບເຈົ້າໃນຄວາມຈິງນັ້ນ;
 ໃນລັກສະນະນີ້ ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈທາງອ້ອມກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ການຄົ້ນຫາ ແລະ ການປະຕິບັດຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນການນຳໃຊ້ທິດສະດີຄືກັບເຄື່ອງຈັກ ຫຼື
 ການປະຕິບັດຕາມສູດຕຳລາ. ຄວາມຈິງບໍ່ໄດ້ເປັນສູດຕຳລາ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນກົດເກນ. ມັນບໍ່ໄດ້ຕາຍ,
 ມັນຄືຊີວິດ, ມັນຄືສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ມັນຄືກົດລະບຽບທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງຕ້ອງປະຕິບັດຕາມໃນຊີວິດ
 ແລະ ກົດລະບຽບທີ່ມະນຸດຕ້ອງມີໃນຊີວິດ.
 ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຜ່ານທາງປະສົບການໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍໄດ້.
 ບໍ່ວ່າເຈົ້າມາເຖິງຂັ້ນຕອນໃດໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ,
 ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຕັດຂາດຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຄວາມຈິງໄດ້ ແລະ
 ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ
 ເປັນກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກສະແດງອອກໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ;
 ພວກມັນເຊື່ອມໂຍງກັບຄວາມຈິງໂດຍແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນແມ່ນຄວາມຈິງໃນຕົວຂອງມັນເອງ; ຄວາມຈິງເປັນການສະແດງອອກຢ່າງແທ້ຈິງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ. ມັນເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນນັ້ນເປັນຮູບປະທຳ ແລະ ມັນສ້າງການຍືນຍັນຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ; ມັນບອກເຈົ້າໂດຍກົງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງບໍ່ມັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າເຮັດ, ຄົນໃດທີ່ພຣະອົງລັງກຽດ ແລະ ຄົນໃດທີ່ພຣະອົງຊົນຊົມ. ເບື້ອງຫຼັງຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກ, ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນເຖິງຄວາມພໍໃຈ, ຄວາມໃຈຮ້າຍ, ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງ ພ້ອມທັງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ, ນິຕິການເປີດເຜີຍເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ນອກຈາກການຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ການເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດກໍຄືຄວາມຕ້ອງການເພື່ອບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້ຜ່ານທາງປະສົບການຕົວຈິງ. ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງເອົາຕົນເອງອອກຈາກຊີວິດທີ່ເປັນຈິງເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸສິ່ງນັ້ນໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າມີຜູ້ຄົນທີ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈບາງຢ່າງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຖືກຈຳກັດໃນທິດສະດີ ແລະ ຄຳເວົ້າ ແລະ ເກີດມີຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງກັນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

351. ຈາກເວລາທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ, ຜູ້ຄົນໄດ້ເຊື່ອງຊ້ອນແຮງຈູງໃຈທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຫຼາຍຢ່າງ. ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ແຮງຈູງໃຈທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແຕ່ເມື່ອມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ ມີແຮງຈູງໃຈທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຫຼາຍຢ່າງພາຍໃນຕົວເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນແບບ, ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສຳນຶກວ່າ ມີແນວຄິດຫຼາຍຢ່າງພາຍໃນຕົວພວກເຂົາທີ່ກຳລັງຂັດຂວາງຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະ ເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າຮັບຮູ້ວ່າ ແຮງຈູງໃຈຂອງເຈົ້າຜິດໄປ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດຢຸດປະຕິບັດຕາມແນວຄິດ ແລະ ແຮງຈູງໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍຶດໝັ້ນໃນຕຳແໜ່ງຂອງເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ສິ່ງນີ້ກໍພິສູດແລ້ວວ່າ ເຈົ້າໄດ້ກໍ່ການກະບົດຕໍ່ເນື້ອໜັງແລ້ວ. ເມື່ອເຈົ້າກໍ່ການກະບົດຕໍ່ເນື້ອໜັງ ກໍຈະມີສິ່ງຄາມເກີດຂຶ້ນພາຍໃນຕົວເຈົ້າໂດຍຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ຊາຕານຈະພະຍາຍາມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນປະຕິບັດຕາມມັນ, ຈະພະຍາຍາມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມແນວຄິດແຫ່ງເນື້ອໜັງ ແລະ ບ້ອງກັນຜົນປະໂຫຍດຂອງເນື້ອໜັງ,

ແຕ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເຍືອງທາງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ໃນເວລານີ້ ມັນກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບເຈົ້າແລ້ວວ່າ ເຈົ້າຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຕິດຕາມຊາຕານ. ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຫຼັກກຽມກໍແມ່ນເພື່ອຈັດການກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ, ເພື່ອຈັດການກັບຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສຳພັດຜູ້ຄົນໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ, ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເຍືອງທາງໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ເບື້ອງຫຼັກທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນແມ່ນມີການຕໍ່ສູ້ ນັ້ນກໍຄື: ທຸກຄັ້ງທີ່ຜູ້ຄົນນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ຫຼື ນຳຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດກໍຈະມີການຕໍ່ສູ້ຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະເບິ່ງຄືບົກກະຕິກັບເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ, ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ ການຕໍ່ສູ້ເອົາເປັນເອົາຕາຍໄດ້ດຳເນີນຂຶ້ນໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກການຕໍ່ສູ້ທີ່ຮຸນແຮງນີ້,

ຫຼັງຈາກການໄຕ່ຕອງຢ່າງໜັກຈິ່ງຈະສາມາດຕັດສິນໃຈຊະນະ ຫຼື ຄວາມພ່າຍແພ້ໄດ້. ຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຈະຫົວ ຫຼື ຈະໄຫ້ດີ.

ເພາະແຮງຈູງໃຈຫຼາຍຢ່າງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຜູ້ຄົນແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພາລະກິດສ່ວນຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ເມື່ອຜູ້ຄົນນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ການຕໍ່ສູ້ຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ແມ່ນເກີດຂຶ້ນຢູ່ເບື້ອງຫຼັງ. ເມື່ອເວລານຳຄວາມຈິງນີ້ເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ

ແລະກ່ອນທີ່ຈະຕັດສິນໃຈເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນທີ່ສຸດ ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຈະມີຜູ້ຄົນລ້ຽງນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງນັບບໍ່ຖ້ວນ. ເປັນຍ້ອນການຕໍ່ສູ້ນີ້, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງອົດກັ້ນຕໍ່ການທົນທຸກທໍລະມານ ແລະ ການຫຼົ່ຫຼອມ; ນີ້ແມ່ນການທົນທຸກທໍລະມານທີ່ແທ້ຈິງ. ເມື່ອການຕໍ່ສູ້ມາເຖິງເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດຢືນຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້, ເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້.

ໃນລະຫວ່າງການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ມັນບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້ທີ່ຄົນໜຶ່ງຈະທົນທຸກທໍລະມານພາຍໃນ; ເມື່ອພວກເຂົານຳຄວາມຈິງເຂົ້າໃນການປະຕິບັດ ຖ້າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົານັ້ນຖືກຕ້ອງ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ກໍຈະບໍ່ມີການຕໍ່ສູ້ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ທົນທຸກທໍລະມານ. ຍ້ອນວ່າ ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຜູ້ຄົນເຊິ່ງບໍ່ເໝາະສົມແກ່ການນຳໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີອຸປະນິເສດຂອງເນື້ອໜັງຫຼາຍຢ່າງທີ່ເປັນບໍລະບັກ, ຜູ້ຄົນຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນຮູ້ບົດຮຽນແຫ່ງການກໍ່ການກະບົດຕໍ່ເນື້ອໜັງໃຫ້ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ.

ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນວ່າ ການທົນທຸກທໍລະມານ
 ທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດປະສົບກັບພຣະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ໃຫ້ຟ້າວ
 ແລະ ອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າວ່າ “ໂອ ຂ້າແດ່ພຣະອົງເຈົ້າ!
 ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ,
 ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມຍາກລ່າບາກຂັ້ນສຸດທ້າຍເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ
 ແລະ ບໍ່ວ່າຂ້ານ້ອຍຈະຜະເຊີນກັບຄວາມລົ້ມເຫຼວທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດກໍຕາມ,
 ຂ້ານ້ອຍກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
 ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງເສຍສະລະຊີວິດທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ!”
 ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈແບບນີ້, ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານແບບນັ້ນ
 ເຈົ້າກໍຈະສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຄໍາພະຍານຂອງເຈົ້າ.
 ທຸກເທື່ອທີ່ພວກເຂົາຳລາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ທຸກເທື່ອທີ່ພວກເຂົາປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມ,
 ທຸກເທື່ອທີ່ພວກເຂົາຖືກທົດລອງ ແລະ ທຸກເທື່ອທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງພວກເຂົາ,
 ຜູ້ຄົນກໍຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.
 ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນເປັນການທົດສອບສໍາລັບຜູ້ຄົນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
 ຈິ່ງມີການຕໍ່ສູ້ພາຍໃນພວກເຂົາໝົດທຸກຄົນ. ນີ້ແມ່ນລາຄາແທ້ຈິງທີ່ພວກເຂົາຈ່າຍ.
 ການອ່ານພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
 ການດື່ມຮົບຫຼາຍຂຶ້ນແມ່ນລາຄາທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງຈ່າຍພຽງໜ້ອຍດຽວ.
 ແຕ່ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນເຮັດ, ມັນຄືໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ພວກເຂົາຄວນເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ,
 ແຕ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງປະຖິ້ມສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາທີ່ຈໍາເປັນຕ້ອງປະຖິ້ມ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະຖິ້ມ,
 ບໍ່ວ່າການທົນທຸກພາຍນອກຂອງເຈົ້າຈະຫຼາຍສ່ຳໃດ ແລະ ເຈົ້າຈະດື່ມຮົບຫຼາຍພຽງໃດກໍຕາມ,
 ທຸກສິ່ງກໍຈະສູນເປົ່າ! ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ
 ມີພຽງແຕ່ການປ່ຽນແປງພາຍໃນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກໍານົດວ່າ
 ຄວາມຍາກລ່າບາກພາຍນອກຂອງເຈົ້າມີຄຸນຄ່າ ຫຼື ບໍ່.
 ເມື່ອອຸປະນິໄສພາຍໃນຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຳລາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ,
 ການທົນທຸກພາຍນອກທັງໝົດຂອງເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ;
 ຖ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສພາຍໃນຂອງເຈົ້າ,
 ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະອົດທົນກັບການທົນທຸກຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ ຫຼື
 ເຈົ້າຈະດື່ມຮົບດ້ານພາຍນອກພຽງໃດກໍຕາມ, ກໍຈະບໍ່ມີການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຄວາມຍາກລ່າບາກທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ຮອງຮັບກໍສູນເປົ່າ. ສະນັ້ນ,
 ບໍ່ວ່າລາຄາທີ່ເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍນັ້ນໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່
 ແມ່ນຖືກກໍານົດໂດຍເງື່ອນໄຂທີ່ວ່າ ມີການປ່ຽນແປງໃນຕົວເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ

ເຈົ້າໄດ້ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ກະບົດຕໍ່ແຮງຈູງໃຈ ແລະ ແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງເພື່ອຮັບເອົາຄວາມພໍໃຈຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະດື່ມຮົ່ມສ່ຳໃດກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກທີ່ຈະກະບົດຕໍ່ແຮງຈູງໃຈຂອງເຈົ້າເອງ, ມີພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາການກະທຳພາຍນອກ ແລະ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສົນໃຈຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວຄວາມຍາກລ່າບາກຂອງເຈົ້າກໍຈະສູນເປົ່າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ການຮັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

352. ໂດຍລວມແລ້ວ, ການທີ່ຄົນໜຶ່ງຢ່າງໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງເປໂຕໝາຍເຖິງການຢ່າງໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງ ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ເຊິ່ງຍັງເປັນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຮູ້ຈັກຕົນເອງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງຄົນໆນັ້ນ. ມີພຽງແຕ່ການຢ່າງໃນເສັ້ນຂອງເປໂຕເທົ່ານັ້ນ, ຜູ້ຄົນຈິ່ງຈະຢູ່ໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງຊັດເຈນກ່ຽວກັບວິທີການຢ່າງໃນເສັ້ນທາງຂອງເປໂຕແທ້ຈິງ, ພ້ອມທັງວິທີການນຳສິ່ງນັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ກ່ອນອື່ນ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງປ່ອຍວາງເຈດຕະນາຂອງຕົນເອງ, ປະວາງການສະແຫວງຫາທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄອບຄົວ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຂອງຕົນເອງ. ມະນຸດຕ້ອງອຸທິດໝົດຫົວໃຈ; ນັ້ນກໍຄື ຜູ້ຄົນຕ້ອງອຸທິດຕົນເອງຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ, ຕັ້ງໃຈໃສ່ໃນການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເອົາໃຈໃສ່ໃນການຊອກຫາຄວາມຈິງ ແລະ ການຊອກຫາເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ. ນີ້ແມ່ນວິທີການປະຕິບັດທີ່ເປັນຜົນຖານ ແລະ ຈຳເປັນທີ່ສຸດ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເປໂຕເຮັດຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູ ແລະ ມີພຽງການປະຕິບັດໃນວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈິ່ງຈະສາມາດບັນລຸຜົນທີ່ດີທີ່ສຸດໄດ້. ການອຸທິດຢ່າງເຕັມໃຈຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼັກໆແລ້ວແມ່ນກ່ຽວພັນກັບການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ການສະແຫວງຫາເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ການຕັ້ງໃຈໃສ່ໃນການເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເຂົ້າໃຈ ແລະ ການໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນເວລາອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ເປໂຕບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈໃສ່ໃນການເຂົ້າໃຈຄຳສັ່ງສອນ, ແຮງໄກທີ່ເພິ່ນຈະເອົາໃຈໃສ່ໃນການຮັບເອົາຄວາມຮູ້ທາງທິດສະດີ; ກົງກັນຂ້າມ, ເພິ່ນຕັ້ງໃຈໃສ່ໃນການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ ການເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພ້ອມທັງການບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງພຣະອົງ.

ເປໂຕຍັງໄດ້ພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈສະພາວະທີ່ເສື່ອມຊາມຕ່າງໆຂອງມະນຸດຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພ້ອມທັງທຳມະຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຂໍ້ບົກຜ່ອງຕົວຈິງຂອງມະນຸດ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງບັນລຸຕາມເງື່ອນໄຂທຸກດ້ານທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ.

ເປໂຕມີການປະຕິບັດທີ່ຖືກຕ້ອງຫຼາຍຢ່າງທີ່ເພິ່ນປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ສິ່ງນີ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສຸດ ແລະ ມັນເປັນວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບບຸກຄົນໃດໜຶ່ງສາມາດປະຕິບັດ ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອຜະເຊີນກັບການທົດລອງຮ້ອຍປະການຈາກພຣະເຈົ້າ, ເປໂຕກໍກວດສອບຕົນເອງໃສ່ພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອພິພາກສາມະນຸດ, ພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອເປີດເຜີຍມະນຸດ ແລະ ພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ ແລະ ພະຍາຍາມຍັງເຖິງຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ. ເພິ່ນພະຍາຍາມຢ່າງຕັ້ງໃຈເພື່ອໄຕ່ຕອງ ແລະ ທ່ອງຈຳພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າຕໍ່ເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນເປັນຢ່າງດີ. ຜ່ານການປະຕິບັດແບບນີ້, ເພິ່ນຈຶ່ງສາມາດບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຕົນເອງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈສະພາວະອັນເສື່ອມຊາມຕ່າງໆຂອງມະນຸດ, ແຕ່ຍັງໄດ້ເຂົ້າໃຈແກ່ນແທ້, ທຳມະຊາດ ແລະ ຂໍ້ບົກຜ່ອງຕ່າງໆຂອງມະນຸດອີກດ້ວຍ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການເຂົ້າໃຈຕົນເອງຢ່າງແທ້ຈິງ. ຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປໂຕບໍ່ພຽງແຕ່ບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຕົນເອງຢ່າງແທ້ຈິງ, ແຕ່ຈາກສິ່ງຕ່າງໆທີ່ສະແດງອອກໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ, ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຊາດ, ຈາກພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ເພິ່ນມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ເພິ່ນມາຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ; ເພິ່ນມາຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ, ພ້ອມທັງຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ.

ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າໃນຕອນນັ້ນຫຼາຍລ່າທີ່ພຣະອົງເວົ້າໃນມື້ນີ້, ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ຜົນຮັບໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍຖືກບັນລຸໃນເປໂຕ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຫາໄດ້ຍາກ ແລະ ມີຄຸນຄ່າທີ່ສຸດ. ເປໂຕໄດ້ຜ່ານການທົດລອງຮ້ອຍປະການ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ທົນທຸກຢ່າງສູນເປົ່າ. ເພິ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ເຂົ້າໃຈຕົນເອງຈາກພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເພິ່ນຍັງໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ອີກຢ່າງ, ເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງໃຈໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຊາດພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງໂດຍສະເພາະ.

ໃນລັກສະນະໃດກໍຕາມທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈເພື່ອສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປົ້າໝາຍສາມາດໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຫຼາຍໃນລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມຊັດເຈນຢ່າງສົມບູນ; ນີ້ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ທາງເຂົ້າຂອງເພິ່ນເອງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າຫຍັງກໍຕາມ, ຕາບໃດທີ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ສາມາດກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງເພິ່ນ ແລະ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃນຄວາມຈິງ, ເປົ້າໝາຍສາມາດສະລັກພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໃສ່ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນເພື່ອຕັດຕ່ອງ ແລະ ເຂົ້າໃຈຢູ່ເລື້ອຍໆ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູ, ເພິ່ນກໍສາມາດນຳພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າສູ່ຫົວໃຈ ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເພິ່ນຕັ້ງໃຈໃສ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພິເສດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດເພິ່ນກໍບັນລຸຜົນຢ່າງແທ້ຈິງ. ນັ້ນກໍຄື ເພິ່ນສາມາດນຳພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຢ່າງເຕັມໃຈ, ປະຕິບັດຄວາມຈິງຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ປະຕິບັດໂດຍສອດຄ່ອງກັບເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ປະຖິ້ມຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ຈິນຕະນາການສ່ວນຕົວຂອງເພິ່ນເອງ. ໃນລັກສະນະນີ້, ເປົ້າໝາຍເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

(“ວິທີຢ່າງໃນເສັ້ນທາງຂອງເປົ້າ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

353. ເຈົ້າສາມາດອຸທິດຫົວໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງທັງໝົດຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ວາງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເຊື່ອຟັງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ ຄຳນຶງເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເນື້ອໜັງ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄອບຄົວ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄວາມປາຖະໜາສ່ວນຕົວ, ແຕ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າສາມາດນຳພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຫຼັກການ ແລະ ເປັນພື້ນຖານໃນທຸກສິ່ງ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າ ແລະ ທັດສະນະຂອງເຈົ້າທັງໝົດຈະຢູ່ໃນສະຖານທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນຄົນທີ່ຮັບເອົາການສັນລະເສີນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າມັກແມ່ນຄົນທີ່ເດັດຂາດຕໍ່ພຣະອົງ, ຄົນທີ່ອຸທິດຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕໍ່ຄົນອື່ນ. ຄົນທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ຈິງໃຈກັບພຣະອົງ ແລະ ຄົນທີ່ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງກຽດຊັງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ແລະ ຕ້ອງການຮັບຄວາມສຸກຈາກພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດເສຍສະຫຼະຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ພຣະອົງກຽດຊັງຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາຮັກພຣະອົງ ແຕ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງກຽດຊັງຄົນທີ່ໃຊ້ຄຳເວົ້ານີ້ມາເພື່ອເຮັດໃນການຫຼອກລ່ວງ. ຄົນທີ່ບໍ່ມີການອຸທິດທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມີການເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະອົງ ແມ່ນຄົນທີ່ທໍລະຍົດ; ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ອວດດີໂດຍທຳມະຊາດເກີນໄປ. ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າທີ່ທຳມະດາ ແລະ ມີຄວາມເປັນຈິງ

ກໍຍິ່ງເປັນຄົນທີ່ອວດດີ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ
 ພວກເຂົາເປັນລູກຫຼານທີ່ເຊື່ອຟັງຂອງອັກຄະເທວະດາ.
 ຜູ້ຄົນທີ່ເສຍສະຫຼະຕົນເອງສໍາລັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ
 ແມ່ນວາງການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ.
 ພວກເຂົາເຊື່ອຟັງທຸກຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
 ພວກເຂົາສາມາດນໍາພຣະທໍາຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ.
 ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພື້ນຖານຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ພວກເຂົາສາມາດສະແຫວງຫາສິ່ງສ່ວນຂອງການປະຕິບັດໃນພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
 ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
 ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດເປັນປະໂຫຍດສໍາລັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຜ່ານການກິນ ແລະ
 ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າສາມາດບັນລຸຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນ ແລະ
 ຄວາມບໍ່ພຽງພໍຂອງເຈົ້າ ເພື່ອວ່າ ຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ,
 ແລ້ວນີ້ກໍຈະເປັນການປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ຖ້າເຈົ້າປະພຶດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງພໍໃຈ
 ແຕ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ນີ້ກໍແມ່ນການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ເມື່ອເວົ້າກ່ຽວກັບການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເປັນຈິງຢຶ່ງຂຶ້ນ,
 ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ
 ປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ການກະທໍາຕົວຈິງແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ
 ຈິ່ງຈະສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ ການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ.
 ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງນີ້ໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍມີຄວາມຈິງ.
 ນີ້ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ; ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດການຝຶກຝົນນີ້ກ່ອນ ແລະ
 ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈິ່ງຈະສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງແມ່ນຄົນທີ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງທັງໝົດ”

ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

354. ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເປັນຈິງ ນັ້ນກໍຄື

ພາລະກິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງແມ່ນຕາມຄວາມເປັນຈິງ,
 ພຣະທໍາທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວອອກມາແມ່ນຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລະ
 ຄວາມຈິງທຸກປະການທີ່ພຣະອົງສ້າງແດງອອກກໍແມ່ນຕາມຄວາມເປັນຈິງ.
 ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນພຣະທໍາຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ, ບໍ່ມີຕົວຕົນ ແລະ ເຊື່ອຖືບໍ່ໄດ້.
 ໃນບັດຈຸບັນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕ້ອງນໍາພາຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ຖ້າຜູ້ຄົນຕ້ອງສະແຫວງຫາທາງເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ ພວກເຂົາຕ້ອງຄົ້ນຫາຄວາມເປັນຈິງ ແລະ

ຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາຕ້ອງມີປະສົບການກັບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ
ດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນຈິງ. ຍິ່ງຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສຳໃດ
ພວກເຂົາກໍຍິ່ງສາມາດບອກວ່າ ຄຳເວົ້າຂອງຄົນອື່ນເປັນຈິງ ຫຼື ບໍ່ຫຼາຍສຳນັ້ນ;
ຍິ່ງຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສຳໃດ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຈະມີແນວຄິດໃນທາງທີ່ຜິດໜ້ອຍລົງ;
ຍິ່ງຜູ້ຄົນມີປະສົບການກັບຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສຳໃດ
ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຈະຮູ້ຈັກການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສຳນັ້ນ ແລະ
ມັນຍິ່ງງ່າຍຂຶ້ນທີ່ຈະໃຫ້ພວກເຂົາເປັນອິດສະລະຈາກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ;
ຍິ່ງຜູ້ຄົນມີຄວາມຈິງຫຼາຍສຳໃດ ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍສຳນັ້ນ ແລະ
ພວກເຂົາກໍຍິ່ງກຽດຊັງຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແລະ ຮັກຄວາມຈິງຫຼາຍສຳນັ້ນ; ແລະ
ຍິ່ງພວກເຂົາມີຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສຳໃດ
ພວກເຂົາກໍຍິ່ງເຂົ້າໃກ້ມາດຕະຖານແຫ່ງເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສຳນັ້ນ.
ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາແມ່ນຄົນທີ່ປະກອບດ້ວຍຄວາມຈິງ, ຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງ ແລະ
ໄດ້ຮຽນຮູ້ຈັກການກະທຳທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານປະສົບການກັບຄວາມເປັນຈິງ.
ຍິ່ງເຈົ້າຮ່ວມມືຢ່າງແທ້ຈິງກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ລົງວິໄນຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າຫຼາຍສຳໃດ
ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຫຼາຍສຳນັ້ນ,
ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສຳນັ້ນ ແລະ ເຈົ້າຍິ່ງຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງຫຼາຍສຳນັ້ນ
ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບການກະທຳທີ່ເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສຳນັ້ນ.
ຖ້າເຈົ້າສາມາດດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງບັດຈຸບັນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ແລ້ວເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນກໍຈະຊັດເຈນຂຶ້ນ ແລະ
ເຈົ້າກໍຈະສາມາດແຍກຕົວເອງອອກຈາກແນວຄິດທາງສາສະໜາ ແລະ
ການປະຕິບັດທີ່ເກົ່າແກ່ຈາກອະດີດໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນບັດຈຸບັນ ຄວາມເປັນຈິງແມ່ນສຸມໃສ່ສິ່ງນີ້:
ຍິ່ງຜູ້ຄົນມີຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສຳໃດ
ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງຂອງພວກເຂົາກໍຈະຊັດເຈນຫຼາຍສຳນັ້ນ ແລະ
ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສຳນັ້ນ.
ຄວາມເປັນຈິງສາມາດເອົາຊະນະຕົວອັກສອນ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນທຸກຢ່າງ,
ມັນສາມາດເອົາຊະນະທິດສະດີ ແລະ ຄວາມຊຳນານທັງໝົດ ແລະ
ຍິ່ງຜູ້ຄົນເອົາໃຈໃສ່ຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍສຳໃດ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ຫົວ ແລະ
ກະຫາຍຫາພຣະທຳຂອງພຣະອົງຫຼາຍສຳນັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າເອົາໃຈໃສ່ຄວາມເປັນຈິງ,
ບັດຊະຍາແຫ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ແນວຄິດທາງສາສະໜາ ແລະ
ລັກສະນະທາງທຳມະຊາດຈະຖືກລືບອອກໂດຍທຳມະຊາດຫຼັງຈາກຜ່ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງ

ມັກຈະສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ເໝືອນທຳມະຊາດ ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະຖືກຫຼອກລວງໄດ້ງ່າຍ. ພຣະວິນຍານບໍ່ລົສຸດບໍ່ມີທາງປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີການຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

355. ອີ່ງເຈົ້າຳນາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຫຼາຍສ່ຳໃດ ເຈົ້າກໍອີ່ງຈະມີຄວາມຈິງຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ; ອີ່ງເຈົ້າຳນາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຫຼາຍສ່ຳໃດ ເຈົ້າກໍອີ່ງຈະມີຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ; ອີ່ງເຈົ້າຳນາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຫຼາຍສ່ຳໃດ ເຈົ້າກໍອີ່ງຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະອົງຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ.

ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດໃນວິທີທາງນີ້ຢູ່ສະເໝີ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຫັນເທື່ອລະໜ້ອຍ ຄືກັບທີ່ເປໂຕໄດ້ມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ: ເຊິ່ງເປໂຕໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ມີສະຕິບັນຍາໃນການສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງມີສະຕິບັນຍາໃນການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງໃນຜູ້ຄົນ. ເປໂຕກ່າວອີກວ່າ ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງຜູ້ຄົນ ຍ້ອນພຣະອົງສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງທີ່ສ້າງມະນຸດ, ຊ່ວຍມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ມອບຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນຊັບສົມບັດຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ເປໂຕຍັງໄດ້ກ່າວຕື່ມວ່າ ມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງໃນພຣະອົງທີ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງມະນຸດເຊັ່ນກັນ.

ເປໂຕເວົ້າກັບພຣະເຢຊູວ່າ “ພຣະອົງບໍ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງຜູ້ຄົນຍ້ອນເຫດຜົນທີ່ຫຼາຍກວ່າການສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງບໍ່? ມີຫຼາຍສິ່ງໃນພຣະອົງທີ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກ, ພຣະອົງກະທຳ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ, ວິນຍານຂອງພຣະອົງສຳພັດຂ້ານ້ອຍຢູ່ຂ້າງໃນ, ພຣະອົງລົງວິໄນຂ້ານ້ອຍ, ພຣະອົງຕຳນິຕິເຕືອນຂ້ານ້ອຍ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ອີ່ງສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງຜູ້ຄົນ”. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນ ແລະ ຜະເຊີນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງຄົ້ນຫາ ແລະ ສະແຫວງຫາໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຕ້ອງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າຕ້ອງຕັດສິນໃຈແບບນີ້.

ເຈົ້າຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເດັດດ່ຽວ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ໂດຍບໍ່ຂີ້ຄ້ານ ຫຼື ອິດສາຢາກໄດ້ຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ, ບໍ່ແມ່ນການມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອເນື້ອໜັງ

ແຕ່ມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍໃຈ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ
ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມບາດຖານຂອງພຣະເຈົ້າ; ສຳລັບຄັ້ງຕໍ່ໄປ
ເຖິງແມ່ນມັນຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ
ຕ້ອງບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງເນື້ອໜັງ. ເມື່ອເຈົ້າມີປະສົບການໃນວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະຮຽນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ,
ພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຫັນພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແທ້ໆ ແລະ
ມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແທ້ໆ, ພຣະອົງສາມາດຢ່າງທ່າມກາງມະນຸດໄດ້,
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ
ໂດຍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນຄວາມເປັນຕາຮັກ ແລະ ມີປະສົບການກັບການລົງວິໄນຂອງພຣະອົງ,
ການຕີສອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ການອວຍພອນຂອງພຣະອົງ.
ຖ້າເຈົ້າມີປະສົບການໃນວິທີນີ້ຢູ່ສະເໝີ
ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງໄດ້ ແລະ ຖ້າມີຫຼັກ
ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າເຊົາຈາກປົກກະຕິ ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການຕຳນິຕິເຕືອນ ແລະ
ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສຳນຶກຜິດ. ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ
ເຈົ້າຈະບໍ່ບາດຖານທີ່ຈະອອກຈາກພຣະອົງຈັກເທື່ອ ແລະ ຖ້າມີຫຼັກ ພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ
ພຣະອົງຈະປະຖິ້ມເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຍ້ານກົວ ແລະ ຈະເວົ້າວ່າ
ເຈົ້າຈະຕາຍດີກວ່າທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມ. ທັນທີທີ່ເຈົ້າມີອາລົມເຫຼົ້ານີ້ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດອອກຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ດ້ວຍວິທີທາງນີ້ ເຈົ້າຈະມີຜົນຖານ ແລະ
ຈະຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ”
 ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

356.

ຄວາມຜິດທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງຂອງມະນຸດທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືການມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະທຳທີ່ນັ້ນ ແລະ
ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຢູ່ຈິງໃນຊີວິດແທ້ຈິງຂອງເຂົາ. ແນ່ນອນ
ມະນຸດທຸກຄົນເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ.
ຄຳອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າຫຼາຍຄັ້ງແມ່ນມາຈາກບາກຂອງມະນຸດ
ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຂົາ, ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງທົດລອງມະນຸດຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ.
ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ບໍລິສຸດ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີທາງເລືອກນອກຈາກທົດລອງມະນຸດ
ເພື່ອເຂົາຈະຮູ້ສຶກລະອາຍ ແລະ ມາຮູ້ຈັກກັບໂຕເຂົາເອງໃນການທົດລອງນັ້ນ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ
ມະນຸດທັງໝົດຈະກາຍເປັນລູກຂອງອັກຄະເທວະດາ ແລະ ເລີ່ມເຮັດຜິດຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.
ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຄວາມຄາດໝາຍ ແລະ

ເປົ້າໝາຍສ່ວນຕົວຈະຖືກບົດອອກໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຊໍາລະເຂົາຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ
ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດໃຊ້ມະນຸດຄົນໃດໄດ້ ແລະ
ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ມີທາງເຮັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຄວນເຮັດໃນມະນຸດຄົນນັ້ນ. ກ່ອນອື່ນ
ພຣະເຈົ້າຊໍາລະລ້າງມະນຸດໃຫ້ບໍລິສຸດ. ໃນຂະບວນການນີ້ ມະນຸດອາດມາຮູ້ຈັກກັບຕົນເອງ ແລະ
ພຣະເຈົ້າອາດປ່ຽນແປງມະນຸດ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ
ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງພຣະອົງເຂົ້າຫາມະນຸດໄດ້ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້
ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຈຶ່ງຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍລິບູນ. ສະນັ້ນ
ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ງ່າຍຄືກັບທີ່ມະນຸດກ່າວໄວ້. ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນ ຖ້າເຈົ້າມີພຽງຄວາມຮູ້
ແຕ່ບໍ່ມີພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນຊີວິດ; ຖ້າເຈົ້າຖືກຈຳກັດພຽງແຕ່ໃນຄວາມຮູ້ຂອງຕົນເອງ
ແຕ່ບໍ່ສາມາດເຮັດຕາມຄວາມຈິງ ຫຼື ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ນີ້ເປັນຫຼັກຖານພິສູດວ່າ ເຈົ້າຍັງບໍ່ມີຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມອບໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ.
ການມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໂດຍການເຊື່ອໃນພຣະອົງ; ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍ ແລະ
ມະນຸດຄວນສະແຫວງຫາ.
ເຈົ້າຄວນອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມໃນການດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພື່ອພຣະທຳນັ້ນອາດຈະໄດ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດໃນການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ.
ຖ້າເຈົ້າມີພຽງຄວາມຮູ້ທາງທິດສະດີ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈະສູນເປົ່າ. ພຽງແຕ່ເຈົ້າເຮັດຕາມ ແລະ
ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືວ່າສົມບູນ ແລະ
ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນເສັ້ນທາງນີ້
ມະນຸດຫຼາຍຄົນສາມາດເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ຕ່າງໆນາໆ ແຕ່ໃນເວລາແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງພວກເຂົາ
ດວງຕາຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳຕາ ແລະ
ພວກເຂົາຊັງໂຕເອງທີ່ໃຊ້ເວລາທັງຊີວິດຢ່າງສັ້ນເປືອງ ແລະ ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງສູນເປົ່າ.
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຂົ້າໃຈທິດສະດີ ແຕ່ບໍ່ສາມາດນຳຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ ແລະ
ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ໂດຍທີ່ແລ່ນໄປນີ້ແດ່ຫັ້ນແດ່ຄືກັບເຜິ້ງທີ່ຫຍຸ້ງວຽກ;
ເມື່ອພວກເຂົາໃກ້ຕາຍ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ໃນຕອນສຸດທ້າຍວ່າ ພວກເຂົາຂາດຄຳພະຍານທີ່ແທ້ຈິງ
ເຊິ່ງພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເລີຍ. ສະນັ້ນ ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ຊ້ຳເກີນໄປບໍ່?
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຖືໂອກາດເວລາທີ່ມີຢູ່ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າຮັກ?
ເປັນຫຍັງຕ້ອງຖ້າໃຫ້ຮອດມື້ອື່ນ? ຖ້າໃນຊີວິດ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ທົນທຸກເພື່ອຄວາມຈິງ ຫຼື
ສະແຫວງຫາເພື່ອໄດ້ຮັບມັນມາ, ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ
ເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຮູ້ສຶກເສຍໃຈໃນເວລາທີ່ກຳລັງຈະຕາຍ? ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ
ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ? ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດໄດ້
ພຽງແຕ່ເຂົາອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມພຽງໜ້ອຍດຽວກໍສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ ແລະ

ເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າໄດ້. ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຖືກຄອບງຳໂດຍຜິຮ້າຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ກົງກັນຂ້າມ
ເຂົາເດີນທາງໄປມາເພື່ອເນື້ອໜັງຂອງຕົນຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຍັງໃນທີ່ສຸດ.
ຍ້ອນເຫດຜົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມະນຸດມີບັນຫາ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຢູ່ເລື້ອຍໆ.
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມທໍລະມານຂອງຊາຕານບໍ່? ນີ້ບໍ່ແມ່ນການເສື່ອມໂຊມຂອງເນື້ອໜັງບໍ່?
ເຈົ້າບໍ່ຄວນຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າໂດຍການຮັບໃຊ້ແຕ່ປາກ. ກົງກັນຂ້າມ
ເຈົ້າຕ້ອງເລີ່ມປະຕິບັດໃຫ້ມັນຈັບຕ້ອງໄດ້. ຢ່າຫຼອກລວງໂຕເອງ; ແບບນັ້ນຈະໄດ້ປະໂຫຍດຫຍັງ?
ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຫຍັງຈາກການດຳເນີນຊີວິດໂດຍເຫັນແກ່ເນື້ອໜັງຂອງໂຕເຈົ້າເອງ ແລະ
ເຮັດວຽກໜັກເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຊັບສິນ?

(ຄັດຈາກບົດ “ເນື່ອງຈາກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນດຳລົງຊີວິດຢູ່ເພື່ອຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

357. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ

ແມ່ນຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈນຳເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄປປະຕິບັດ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດຄວາມຈິງ.
ຜູ້ຄົນທີ່ສາມາດຍືນຍ່າງເດັດດ່ຽວໃນການເປັນພະຍານຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແ
ມ່ນຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງໄປປະຕິບັດ ແລະ

ສາມາດຍືນຢູ່ຂ້າງຄວາມຈິງຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນທີ່ອາໄສເລ່ວກົນ ແລະ

ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຂາດຄວາມຈິງ ແລະ

ພວກເຂົານຳເອົາຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພຣະເຈົ້າ.

ຜູ້ທີ່ສ້າງຄວາມຂັດແຍ່ງໃນຄຣິສຕະຈັກແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຊາຕານ,

ພວກເຂົາແມ່ນຕົວຕົນຂອງຊາຕານ. ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍ.

ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນໃຈທີ່ດີ ແລະ

ບໍ່ສາມາດຍືນຢູ່ຂ້າງຄວາມຈິງລ້ວນແລ້ວແຕ່ເຊື່ອງເຈດຕະນາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໄວ້ ແລະ ທຳລາຍຄວາມຈິງ.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາເປັນຕົວແທນຂອງຊາຕານໂດຍທາດແທ້.

ພວກເຂົາແມ່ນເກີນກວ່າທີ່ຈະໄຖ່ບາບໄດ້ ແລະ ກໍຈະຖືກກຳຈັດໂດຍທຳມະຊາດ.

ຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫຼົ່າທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງຍັງຄົງເຫຼືອຢູ່ ຫຼື

ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ຮື້ມ້າງຄຣິສຕະຈັກໂດຍເຈດຕະນາຄົງເຫຼືອຢູ່. ຢ່າງໃດກໍຕາມ,

ຕອນນີ້ບໍ່ແມ່ນເວລາທີ່ຈະເຮັດພາລະກິດຂັບໄລ່; ໃນທີ່ສຸດ ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຈະຖືກເປີດໂປງ

ແລະ ກຳຈັດຢູ່ດີ. ຈະບໍ່ມີການເຮັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດກັບຄົນເຫຼົ່ານີ້;

ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຂອງຊາຕານບໍ່ສາມາດຍືນຢູ່ຂ້າງຄວາມຈິງ

ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຈະສາມາດຍືນຢູ່ຂ້າງຄວາມຈິງໄດ້.

ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງບໍ່ຄູ່ຄວນທີ່ຈະໄດ້ຍືນວິທີທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ

ບໍ່ຄູ່ຄວນໃນການເປັນພະຍານຕໍ່ຄວາມຈິງ.

ຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນມີໄວ້ເພື່ອຫຼຸດຂອງພວກເຂົາຟັງເທົ່ານັ້ນ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,

ມັນແມ່ນມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ຄົນທີ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ. ກ່ອນທີ່ຈຸດຈົບຂອງທຸກຄົນຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ຜູ້ທີ່ລົບກວນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຕອນນີ້ ແມ່ນຈະຖືກຈັດແຈງໄວ້ທາງຂ້າງກ່ອນ ເພື່ອຈະໄດ້ຈັດການພວກເຂົາຢ່າງພາຍຫຼັງ. ເມື່ອພາລະກິດສຳເລັດແລ້ວ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກເປີດໂປງເທື່ອລະຄົນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຈະຖືກກຳຈັດ. ສຳລັບຕອນນີ້, ພວກເຂົາຈະຖືກເບິ່ງຂ້າມໄປກ່ອນ ໃນຂະນະທີ່ມີການສະໜອງຄວາມຈິງ. ເມື່ອຄວາມຈິງທັງໝົດຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ມວນມະນຸດແລ້ວ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນຈະໄດ້ຖືກກຳຈັດ; ນັ້ນຈະເປັນເວລາທີ່ທຸກຄົນຈະຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ. ເນື່ອງຈາກຄວາມສະຫຼາດໜ້ອຍດຽວຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການຕັດສິນທີ່ດີຈະພິນາດດ້ວຍມືຂອງຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ພວກເຂົາຈະຖືກຫຼອກລວງອອກໄປໂດຍຄົນຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນ ເຊິ່ງຈະບໍ່ສາມາດກັບຄືນມາໄດ້. ການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວຄືສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສົມຄວນໄດ້ຮັບ ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ, ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢືນຢູ່ຂ້າງຄວາມຈິງ, ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາຕິດຕາມຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຢືນຢູ່ຂ້າງຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດກັບຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຮູ້ດີວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນແຜ່ລັດສະໝີຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແຕ່ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແຂງກະດ້າງ ແລະ ຫັນຫຼັງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບຄວາມຈິງທີ່ຕິດຕາມພວກເຂົາ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແຕ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ກໍ່ເກີດຄວາມພິນາດ ແລະ ໜ້າກຽດຊັງ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍບໍ່? ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີຄົນເຫຼົ່ານັ້ນໃນທ່າມກາງພວກເຂົາທີ່ເອີ້ນໂຕເອງວ່າ ພະລາຊາ ແລະ ຜູ້ອື່ນທີ່ຕິດຕາມພວກເຂົາ ແຕ່ທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າບໍ່ຄືກັນທັງໝົດບໍ່? ພວກເຂົາສາມາດມີຂໍ້ອ້າງຫຍັງ ເພື່ອອ້າງວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາລອດພົ້ນ? ພວກເຂົາສາມາດມີຂໍ້ອ້າງຫຍັງ ເພື່ອອ້າງວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊອບທຳ? ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາເອງບໍ່ ທີ່ທຳລາຍພວກເຂົາ? ບໍ່ແມ່ນຄວາມກະບົດຂອງພວກເຂົາບໍ່ ທີ່ດຶງພວກເຂົາລົງໄປສູ່ນາຮົກ? ໃນທີ່ສຸດ ຜູ້ຄົນທີ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົມບູນຍ້ອນຄວາມຈິງ. ໃນທີ່ສຸດ ຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງຈະດຶງຄວາມພິນາດມາສູ່ພວກເຂົາຍ້ອນຄວາມຈິງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈຸດຈົບທີ່ລໍຖ້າຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄຳເຕືອນເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(III) ກ່ຽວກັບວິທີການຮູ້ຈັກຕົນເອງ ແລະ ບັນລຸການກັບໃຈທີ່ແທ້ຈິງ

358. ຫຼັງຈາກຫຼາຍພັນປີຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມ, ມະນຸດໄດ້ຕາຍດ້ານ ແລະ ໂງ່ຈ້າ; ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຜິສາດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າ ການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນໜັງສືແຫ່ງປະຫວັດສາດ ແລະ ແມ່ນແຕ່ມະນຸດເອງກໍບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ເຖິງພຶດຕິກຳການຕໍ່ຕ້ານຂອງຕົນ ເນື່ອງຈາກວ່າ ມະນຸດໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງໜັກ ແລະ ຖືກຊາຕານນຳພາໄປໃນທາງທີ່ຜິດຈົນບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຫັນໄປທາງໃດດີ. ແມ່ນແຕ່ທຸກມື້ນີ້, ມະນຸດຍັງຄົງທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ: ເມື່ອມະນຸດແນມເຫັນພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອເຂົາບໍ່ສາມາດແນມເຫັນພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍຍັງຄົງທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ. ແລ້ວຍັງມີຜູ້ຄົນ ເຖິງວ່າໄດ້ເຫັນເຖິງການສາບແລ້ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແຕ່ກໍຍັງທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງກ່າວວ່າ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດແມ່ນໄດ້ສູນເສຍໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມັນໄປແລ້ວ ແລະ ລວມທັງສາມັນສຳນຶກຂອງມະນຸດກໍໄດ້ສູນເສຍໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມັນເຊັ່ນກັນ. ມະນຸດທີ່ເຮົາແນມເບິ່ງແມ່ນສັດເດຍລະສານທີ່ແຕ່ງກາຍເປັນຄົນ, ເຂົາເປັນຈິງທີ່ມີພຶດຊະຍາ ແລະ ບໍ່ວ່າເຂົາຈະພະຍາຍາມກະທຳຕົວໃຫ້ໜ້າສົງສານພຽງໃດໃນສາຍຕາຂອງເຮົາກໍຕາມ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ມີວັນເມດຕາເຂົາ ເນື່ອງຈາກວ່າ ມະນຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມແຕກຕ່າງ ລະຫວ່າງ ສີດຳ ແລະ ສີຂາວ ຫຼື ຄວາມແຕກຕ່າງ ລະຫວ່າງ ຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມເທັດ. ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດແມ່ນດ້ານຊາຫຼາຍ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຂົາກໍຍັງປາດຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນ; ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຂົາຕ່ຳຊ້າ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຂົາກໍຍັງປາດຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຄອບຄອງອຳນາດຂອງກະສັດ. ການມີຄວາມຮູ້ສຶກແບບນັ້ນເຂົາຈະເປັນກະສັດຂອງໃຜໄດ້? ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດແບບນັ້ນຈະນຸ່ງເທິງບັນລັງໄດ້ແນວໃດ? ມະນຸດແມ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກອາຍແທັງ! ເຂົາເປັນຄົນອວດດີທີ່ໜ້າເວດທະນາທີ່ສຸດ! ສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ປາດຖະໜາຢາກໄດ້ຮັບພອນ, ເຮົາຂໍແນະນຳວ່າ ກ່ອນອື່ນໝົດ ໃຫ້ພວກເຈົ້າຊອກຫາແວ່ນ ແລະ ແຍງເບິ່ງຄວາມຂີ້ຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າເອງກ່ອນ. ເຈົ້າມີສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເປັນກະສັດໄດ້ບໍ່? ເຈົ້າມີໜ້າຕາຂອງຄົນທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບພອນບໍ່? ບໍ່ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນນິໄສຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມຈິງໃດໆໄປປະຕິບັດ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ເຈົ້າກໍຍັງປາດຖະໜາເຖິງອະນາຄົດທີ່ສວຍງາມ. ເຈົ້າກຳລັງຫຼອກລວງຕົນເອງ! ເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດເກີດຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ສົກກະບົກ, ເຂົາໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກສັງຄົມຢ່າງແຮງ, ເຂົາໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກຈະລິຍະທຳສັກດີນາ ແລະ ເຂົາໄດ້ຖືກສົ່ງສອນຈາກ “ສະຖາບັນແຫ່ງການສຶກສາຊັ້ນສູງ”. ຄວາມຄິດແບບຫຼ້າຫຼັງ, ສິນທຳທີ່ເສື່ອມຊາມ,

ມຸມມອງຊີວິດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ບັດຊະຍາຊີວິດທີ່ໜ້າລັງກຽດ, ການມີຊີວິດຢູ່ທີ່ໄຮ້ຄຸນຄ່າ ແລະ
ການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ປະເພນີທີ່ຕ່ຳຊ້າ
ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ໄດ້ບຸກລຸກເຂົ້າໄປໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດຢ່າງຮ້າຍແຮງ,
ທັງໄດ້ທຳລາຍ ແລະ ໂຈມຕີສາມັນສຳນຶກຂອງເຂົາຢ່າງຮຸນແຮງ. ຜົນຕາມມາກໍຄື
ມະນຸດໄດ້ຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງອີ່ງຂຶ້ນ.
ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດກໍເສື່ອມຊາມຂຶ້ນທຸກມື້ ແລະ
ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນທີ່ຍິນດີທີ່ຈະສະລະທຸກສິ່ງເພື່ອພຣະອົງ,
ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຍິນດີຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ຫຼື ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
ບໍ່ມີໃຜເລີຍທີ່ຍິນດີຈະສະແຫວງຫາການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານ, ມະນຸດບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍນອກຈາກສະແຫວງຫາຄວາມສຸກສະບາຍ,
ບ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງເສື່ອມຊາມກັບເນື້ອໜັງໃນດິນແດນແຫ່ງຂີ້ຕົມ.
ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຈະໄດ້ຍືນຄວາມຈິງ,
ຜູ້ທີ່ຈົມຢູ່ໃນຄວາມມືດກໍບໍ່ຄິດທີ່ຈະນຳເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ ແລະ
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຫັນການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ
ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະສະແຫວງຫາພຣະອົງ.
ມະນຸດຊາດທີ່ຕ່ຳຊ້າຈະມີໂອກາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດຟົ້ນໄດ້ແນວໃດ?
ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມໂຊມທີ່ສຸດຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງໄດ້ແນວໃດ?
ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດເລີ່ມຕົ້ນຈາກການຮັບຮູ້ທາດແທ້ຂອງຕົນເອງ ແລະ
ຜ່ານການປ່ຽນແປງໃນຄວາມຄຶດ, ທາດແທ້ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິທາງຈິດໃຈ
ໂດຍຜ່ານການປ່ຽນແປງດ້ານພື້ນຖານ.
ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະບັນລຸການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.
ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດແມ່ນເກີດຈາກການທີ່ເຂົາຖືກຊາຕານວາງຢາພິດ ແລະ ຢຽບຢ້ຳ,
ຈາກໄພຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຊາຕານວາງໃສ່ໃນຄວາມຄຶດ, ສິນທຳ, ການເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ
ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາ.
ມັນເປັນຍ້ອນເພາະວ່າສິ່ງພື້ນຖານຕ່າງໆຂອງມະນຸດໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ
ແຕກຕ່າງຈາກການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງມະນຸດໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ,
ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດຄວນເລີ່ມຕົ້ນຈາກການປ່ຽນແປງຄວາມຄຶດ,
ການເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາ
ເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະປ່ຽນແປງຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ.
ຜູ້ຄົນທີ່ເກີດໃນດິນແດນທີ່ເສື່ອມຊາມທີ່ສຸດແມ່ນອີ່ງບໍ່ຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນ ຫຼື

ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າ. ອີ່ງມະນຸດເສື່ອມຊາມຫຼາຍເທົ່າໃດ,
ມະນຸດກໍ່ອີ່ງຮູ້ເຖິງການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ
ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາກໍ່ອີ່ງຕ່ຳລົງສ່ຳນັ້ນ. ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງການຄັດຄ້ານ ແລະ
ການກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດແມ່ນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາທີ່ເກີດຈາກຊາຕານ.
ເພາະວ່າມະນຸດໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ສາມັນສຳນຶກຂອງມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຕາຍດ້ານ,
ເປັນຄົນຂາດສິນທຳ, ແນວຄິດຂອງເຂົາກໍ່ຕ່ຳຊາມ ແລະ ເຂົາມີທັດສະນະຄະຕິທີ່ຫຼ້າຫຼັງ.
ກ່ອນທີ່ເຂົາໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ
ມະນຸດແມ່ນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບຟັງພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ. ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ
ເຂົາມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ ແລະ ມີສາມັນສຳນຶກທີ່ດີ ແລະ ມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບົກກະຕິ.
ຫຼັງຈາກຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ, ສາມັນສຳນຶກ ແລະ
ຄວາມເປັນມະນຸດດັ່ງເດີມຂອງເຂົາກໍ່ຕາຍດ້ານ ແລະ ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມເສຍ.
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສູນເສຍຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງມະນຸດໄດ້ວິປະລິດ, ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາໄດ້ກາຍເປັນດັ່ງນິໄສຂອງສັດ,
ການຕໍ່ຕ້ານຂອງເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຫຼາຍກວ່າເກົ່າ.
ແຕ່ເຖິງບານນັ້ນ, ມະນຸດຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກ ຫຼື ຮັບຮູ້ເຖິງສິ່ງນີ້ ແລະ ໄດ້ແຕ່ຄັດຄ້ານ ແລະ
ຕໍ່ຕ້ານຢ່າງຕາບອດ.
ການເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍຈາກການສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ,
ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ສາມັນສຳນຶກຂອງເຂົາ; ຍ້ອນວ່າຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ ແລະ
ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາບໍ່ໝັ້ນຄົງ ແລະ ສາມັນສຳນຶກຂອງເຂົາໄດ້ຕາຍດ້ານຫຼາຍ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາຈຶ່ງຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດ ແລະ
ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້,
ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງເຂົາກໍ່ອີ່ງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ທີ່ຈະເປັນໄປຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງມະນຸດບໍ່ໝັ້ນຄົງ, ເຂົາກໍ່ບໍ່ສາມາດຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ
ບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະໃຫ້ພຣະອົງໃຊ້. “ຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດທີ່ບົກກະຕິ” ໝາຍເຖິງການເຊື່ອຟັງ ແລະ
ການສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ການສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ການມີຄວາມແນ່ນອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການມີສາມັນສຳນຶກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ມັນໝາຍເຖິງການມີຫົວໃຈ ແລະ ແນວຄິດດຽວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດທີ່ຜິດບົກກະຕິຈະບໍ່ເປັນແນວນີ້.
ເນື່ອງຈາກວ່າມະນຸດຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ເຂົາໄດ້ສ້າງມະໂນພາບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ
ແລະ ເຂົາບໍ່ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ຫຼື ບໍ່ມີການສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ,
ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະມີສາມັນສຳນຶກຕໍ່ພຣະອົງ. ມະນຸດແມ່ນຕໍ່ຕ້ານ ແລະ
ຕັດສິນພຣະເຈົ້າໂດຍເຈດຕະນາ ແລະ ອີ່ງໄປກ່ວານັ້ນ ຍັງກ່າວໝິ່ນປະໝາດຫຼັບຫຼັງພຣະອົງ.

ມະນຸດຮູ້ດີວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຖິງບານນັ້ນກໍຍັງຕັດສິນພຣະອົງຫຼັບຫຼັງ
 ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ພຽງແຕ່ຮຽກຮ້ອງ ແລະ
 ຮ້ອງຂໍຈາກພຣະອົງແບບບໍ່ມີໝັ້ນໝັ້ນຕາ. ຄົນດັ່ງກ່າວ ນັ້ນກໍຄື
 ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຜິດປົກກະຕິແມ່ນບໍ່ສາມາດຮູ້ພຶດຕິກຳທີ່ໜ້າລັງກຽດຂອງຕົນ ຫຼື
 ຮູ້ສຶກເສຍໃຈຕໍ່ການກະບົດຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າຜູ້ຄົນສາມາດຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ແລ້ວ
 ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງຕົນເລັກໜ້ອຍ;
 ຍິ່ງຜູ້ຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຕົນເອງ,
 ພວກເຂົາກໍຍິ່ງມີຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການບໍ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຄືການເປັນບໍລະບັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

359. ຈົນກວ່າຜູ້ຄົນໄດ້ປະສົບກັບພາລະກົດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມຈິງ,
 ມັນຄືທຳມະຊາດຂອງຊາຕານທີ່ເຂົ້າຄວບຄຸມ ແລະ ມີອຳນາດເໜືອພວກເຂົາຈາກພາຍໃນ.
 ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ທຳມະຊາດນັ້ນນຳໄປສູ່ຫຍັງ? ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນແກ່ຕົວ?
 ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບົກບ້ອງຕຳແໜ່ງຂອງເຈົ້າເອງ? ເປັນຫຍັງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຈົ້າຈຶ່ງແຮງກ້າຫຼາຍ?
 ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງມັກສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳເຫຼົ່ານັ້ນ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງມັກຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນ?
 ແມ່ນຫຍັງຄືພື້ນຖານທີ່ເຈົ້າມັກສິ່ງດັ່ງກ່າວ? ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມາຈາກໃສ?
 ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງມີຄວາມສຸກທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາພວກມັນ? ຮອດຕອນນີ້,
 ພວກເຈົ້າທຸກຄົນກໍໄດ້ມາເຂົ້າໃຈວ່າ
 ເຫດຜົນຫຼັກໆທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍຄືພວກມັນປະກອບມີພຶດຂອງຊາຕານ.
 ແຕ່ສຳລັບພຶດຂອງຊາຕານແມ່ນຫຍັງນັ້ນ, ມັນສາມາດຖືກສະແດງອອກດ້ວຍຄຳເວົ້າຢ່າງສົມບູນ.
 ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຖ້າເຈົ້າຖາມຜູ້ເຮັດຊົ່ວບາງຄົນວ່າເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດແບບນັ້ນ,
 ພວກເຂົາກໍຈະຕອບວ່າ “ມະນຸດທຸກຄົນເຮັດເພື່ອຕົນເອງ ແລະ ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ”.
 ວະລີໜຶ່ງຢ່າງນີ້ສຳແດງເຖິງຮາກແທ້ຂອງບັນຫາ.
 ເຫດຜົນຂອງຊາຕານໄດ້ກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ.
 ພວກເຂົາອາດເຮັດສິ່ງຕ່າງໆສຳລັບຈຸດປະສົງນີ້ ຫຼື ຈຸດປະສົງນັ້ນ,
 ແຕ່ພວກເຂົາເຮັດມັນສຳລັບຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ. ທຸກຄົນຄິດວ່າ
 ຍ້ອນມະນຸດທຸກຄົນເຮັດເພື່ອຕົນເອງ ແລະ ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ,
 ພວກເຂົາກໍຄວນມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພວກເຂົາເອງ,
 ເຮັດທຸກສິ່ງດ້ວຍອຳນາດຂອງພວກເຂົາເພື່ອຮັບປະກັນຕຳແໜ່ງທີ່ດີ ແລະ ອາຫານ ແລະ
 ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ. “ມະນຸດທຸກຄົນເຮັດເພື່ອຕົນເອງ ແລະ
 ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ”, ນີ້ແມ່ນຊີວິດ ແລະ ບັດຊະຍາຂອງມະນຸດ ແລະ
 ມັນຍັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ. ຄຳຢືນຢັນນີ້ແມ່ນພຶດຂອງຊາຕານແທ້ໆ
 ແລະ ເມື່ອຜູ້ຄົນໄດ້ຊົມຊັບ, ມັນກໍກາຍມາເປັນທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ.

ທຳມະຊາດຂອງຊາຕານແມ່ນຖືກເປີດໂປງຜ່ານຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້;
 ພວກມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຳມະຊາດນັ້ນຢ່າງສົມບູນ. ພຶດນີ້ໄດ້ກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ
 ພ້ອມທັງເປັນພື້ນຖານການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມໄດ້ຖືກຄອບງວ່າໂດຍພຶດນີ້ຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ.
 ທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດແມ່ນເພື່ອຕົວມັນເອງ. ມັນບາຖະໜາທີ່ຈະຢູ່ເໝືອນພຣະເຈົ້າ,
 ເປັນອິດສະຫຼະຈາກພຣະອົງ ແລະ ມີອຳນາດດ້ວຍຕົວມັນເອງ ແລະ
 ຄອບຄອງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເນລະມິດສ້າງ. ສະນັ້ນ
 ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດຈຶ່ງແມ່ນທຳມະຊາດຂອງຊາຕານ. ແທ້ຈິງແລ້ວ
 ຄຳຂວັນຂອງຫຼາຍຄົນສາມາດເປັນຕົວແທນ ແລະ ສະທ້ອນເຖິງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ.
 ໃນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດ ແລະ ໃນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າ,
 ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະພະຍາຍາມປິດບັງຕົນເອງແນວໃດກໍຕາມ,
 ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປິດບັງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາໄດ້. ມີບາງຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍເວົ້າຄວາມຈິງ ແລະ
 ແກ້ງໃນການທຳທຳ, ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ຄົນອື່ນມີປະຕິກິລິຍາກັບພວກເຂົາເປັນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງ,
 ທຳມະຊາດທີ່ຫຼອກລວງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊື່ສັດທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາກໍຈະຖືກຄົ້ນພົບ.
 ໃນທີ່ສຸດ, ຄົນອື່ນຈະມາເຖິງຂໍ້ສະຫຼຸບບາງຢ່າງ: ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ເຄີຍກ່າວຄຳເວົ້າແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ
 ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ຫຼອກລວງ. ຄຳຢືນຢັນນີ້ເວົ້າຕໍ່ທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ; ມັນຄືພາບປະກອບ ແລະ
 ຫຼັກຖານທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງທຳມະຊາດ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພວກເຂົາ.
 ບັດຊະຍາສຳລັບການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຄືການບໍ່ບອກຄວາມຈິງແກ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ແລະ
 ຍັງເປັນການບໍ່ເຊື່ອຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ.
 ທຳມະຊາດແບບຊາຕານຂອງມະນຸດປະກອບມີບັດຊະຍາຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ. ບາງເທື່ອ
 ເຈົ້າເອງກໍເຖິງກັບບໍ່ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈມັນ,
 ແຕ່ທຸກຊ່ວງເວລາໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍອົງຕາມສິ່ງນັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າກໍຄິດວ່າ
 ບັດຊະຍານີ້ຂ້ອນຂ້າງຖືກຕ້ອງ, ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ບໍ່ຜິດພາດ. ສິ່ງນີ້ກໍພຽງພໍເພື່ອສະແດງວ່າ
 ບັດຊະຍາຂອງຊາຕານໄດ້ກາຍມາເປັນທຳມະຊາດຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ
 ພວກເຂົາກໍດຳລົງຊີວິດຕາມບັດຊະຍາຂອງຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ
 ບໍ່ກະບົດຕໍ່ມັນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ສະນັ້ນ
 ພວກເຂົາກໍາລັງເປີດເຜີຍທຳມະຊາດແບບຊາຕານຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ ແລະ ໃນທຸກດ້ານ
 ພວກເຂົາກໍດຳລົງຊີວິດໂດຍບັດຊະຍາຂອງຊາຕານຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ.
 ທຳມະຊາດຂອງຊາຕານຄືຊີວິດຂອງມະນຸດ.

(“ວິທີຢ່າງໃນເສັ້ນທາງຂອງເປໂຕ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

ມຸມມອງຊີວິດ ແລະ ຄຸນຄ່າ.
ຜູ້ທີ່ເປັນຂອງຜິຮ້າຍແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ດຳລົງຊີວິດເພື່ອພວກເຂົາເອງ. ໂດຍຕົ້ນຕໍແລ້ວ
ມຸມມອງຊີວິດ ແລະ ຄະຕິຊີວິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນມາຈາກຄຳເວົ້າຂອງຊາຕານເຊັ່ນ:
“ທຸກຄົນເຮັດເພື່ອຕົນເອງ ແລະ ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ”.
ຄຳເວົ້າທີ່ກ່າວໂດຍພວກກະສັດຂອງກະສັດຜິຮ້າຍ, ຜູ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ນັກບັດຊະຍາຂອງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ກາຍເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ
ຄຳເວົ້າສ່ວນໃຫຍ່ຂອງຂົງຈີ້ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ປະຊາຊົນຊາວຈີນຍົກຍ້ອງວ່າເປັນ “ນັກບາດ”
ໄດ້ກາຍເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດ. ຍັງມີຄຳສຸພາສິດທີ່ມີຊື່ສຽງຂອງສາສະໜາພຸດ ແລະ ລັດທິເຕົ້າ
ແລະ ຄຳເວົ້າອຳມະຕະທີ່ຖືກອ້າງເຖິງເປັນປະຈຳຂອງບຸກຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງຕ່າງໆ;
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນສ່ວນສຳຄັນຂອງບັດຊະຍາຂອງຊາຕານ ແລະ
ທຳມະຊາດຂອງຊາຕານ. ພວກມັນຍັງແມ່ນຮູບອະທິບາຍ ແລະ
ຄຳອະທິບາຍທີ່ດີທີ່ສຸດກ່ຽວກັບທຳມະຊາດຂອງຊາຕານ.
ພຶດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຖືກສິດເຂົ້າໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກຊາຕານ;
ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ. ຄວາມຂີ້ຕົວະ ແລະ
ເລື່ອງໄຮ້ສາລະດັ່ງກ່າວຍັງຢູ່ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ.
ມັນຊັດເຈນຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ຄວາມເປັນຈິງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ດີແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ
ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດທີ່ບໍ່ດີທີ່ເປັນພຶດຕິມະນຸດແມ່ນມາຈາກຊາຕານ. ດັ່ງນັ້ນ,
ເຈົ້າສາມາດຍັງຮູ້ເຖິງທຳມະຊາດຂອງບຸກຄົນ ແລະ ຍັງຮູ້ເຖິງເລື່ອງທີ່ວ່າ
ເຂົາເປັນຄົນຂອງໃຜຈາກມຸມມອງຂອງເຂົາມືຕໍ່ຊີວິດ ແລະ ຄຸນຄ່າ.
ຊາຕານເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມຜ່ານການສຶກສາ ແລະ ອິດທິພົນຂອງລັດຖະບານແຫ່ງຊາດ ແລະ
ຂອງຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່. ຄວາມໄຮ້ສາລະຂອງພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຊີວິດ ແລະ
ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ. “ທຸກຄົນເຮັດເພື່ອຕົນເອງ ແລະ ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ”
ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງຊາຕານທີ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີ ທີ່ຖືກປູກຝັງໃນທຸກຄົນ ແລະ
ໄດ້ກາຍເປັນຊີວິດຂອງມະນຸດ.
ມີຄຳເວົ້າອື່ນໆກ່ຽວກັບບັດຊະຍາສຳລັບການດຳລົງຊີວິດທີ່ຍັງຄືກັບຄຳເວົ້ານີ້.
ຊາຕານໃຊ້ວັດທະນະທຳທາງປະເພນີທີ່ສວຍງາມຂອງຊາດເພື່ອສຶກສາອົບຮົມຜູ້ຄົນ,
ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດຕົກຢູ່ໃນ ແລະ
ຖືກອ້ອມໄປດ້ວຍຂຸມນາຣົກແຫ່ງການທຳລາຍລ້າງທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ
ຜູ້ຄົນຈະຖືກທຳລາຍໂດຍພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນພວກເຂົາຮັບໃຊ້ຊາຕານ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.
ຈົ່ງຈົນຕະນາການວ່າ ກຳລັງຖາມຄຳຖາມລຸ່ມນີ້ກັບບາງຄົນທີ່ເຄື່ອນໄຫວໃນສັງຄົມເປັນທົດສະວັດ:
‘ຖ້າເຈົ້າໄດ້ດຳລົງຊີວິດໃນໂລກເປັນເວລາດົນນານ ແລະ ໄດ້ບັນລຸຫຼາຍສິ່ງ,
ຄຳເວົ້າຫຼັກໆທີ່ມີຊື່ສຽງທີ່ເຈົ້າດຳລົງຕາມແມ່ນຫຍັງ?’ ເຂົາອາດເວົ້າວ່າ “ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນ

“ເຈົ້າໜ້າທີ່ຈະບໍ່ໂຈມຕີຜູ້ທີ່ໃຫ້ຂອງຂວັນ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ປະສົບຄວາມສໍາເລັດ.”
 ຄໍາເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຕົວແທນຂອງທຳມະຊາດຂອງບຸກຄົນນັ້ນບໍ່?
 ການໃຊ້ວິທີການໃດກໍຕາມທີ່ໄຮ້ສິນທຳເພື່ອຮັບເອົາຕໍາແໜ່ງໄດ້ກາຍມາເປັນທຳມະຊາດຂອງເຂົາ
 ແລະ ການເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ໃຫ້ຊີວິດແກ່ເຂົາ.
 ຍັງມີພຶດຂອງຊາຕານຫຼາຍໃນຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ ໃນການປະພຶດ ແລະ ພຶດຕິກຳ;
 ພວກເຂົາເກືອບບໍ່ມີຄວາມຈິງເລີຍ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ປັດຊະຍາສໍາລັບການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ,
 ວິທີທາງຂອງພວກເຂົາໃນການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ
 ຄະຕິຊີວິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເຕັມໄປດ້ວຍພຶດຈາກມັງກອນແດງຜູ້ອື່ນໃຫຍ່ ແລະ
 ພວກເຂົາທຸກຄົນແມ່ນມາຈາກຊາຕານ. ສະນັ້ນ, ທຸກສິ່ງທີ່ໄຫຼຜ່ານກະດູກ ແລະ
 ເລືອດຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງຊາຕານ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ທັງໝົດເຫຼົ່ານັ້ນ
 ເຊິ່ງແມ່ນຜູ້ທີ່ມີອຳນາດ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສໍາເລັດທາງສັງຄົມຫຼາຍ ແມ່ນມີເສັ້ນທາງ ແລະ
 ຄວາມລັບແຫ່ງຄວາມສໍາເລັດຂອງພວກເຂົາເອງ.
 ຄວາມລັບດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນສິ່ງຕາງໜ້າຂອງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາຢ່າງຄົບຖ້ວນບໍ່?
 ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດສິ່ງອື່ນໃຫຍ່ກ່ວາໃນໂລກ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນທະລູແຜນການ ແລະ
 ກົນອຸບາຍທີ່ຖືກວາງຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເລີຍ. ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ
 ທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ເປັນພຶດຮ້າຍແຮງສໍາໃດ.
 ມະນຸດຊາດຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງເລິກເຊິ່ງ.
 ພຶດຂອງຊາຕານແມ່ນໄຫຼຜ່ານເລືອດຂອງທຸກຄົນ ແລະ ມັນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ
 ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດເສື່ອມຊາມ, ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານການປ່ຽນແປງ, ເຕັມໄປດ້ວຍ ແລະ
 ຈົມຢູ່ໃນປັດຊະຍາຂອງຊາຕານ. ທັງໝົດນັ້ນແມ່ນທຳມະຊາດທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
 ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ຜູ້ຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍືນຢູ່ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມກັບພຣະເຈົ້າ.
 ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດສາມາດເປັນທີ່ຮູ້ຈັກແກ່ທຸກຄົນ ຖ້າຖືກວິເຄາະຢ່າງລະອຽດດ້ວຍວິທີນີ້.

(“ວິທີຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

361. ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແນວໃດກ່ຽວກັບທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ? ການເຂົ້າໃຈທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າ
 ແທ້ຈິງແລ້ວ ແມ່ນໝາຍເຖິງການສໍາຫຼວດຄວາມເລິກຂອງຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ;
 ມັນກ່ຽວພັນກັບສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ມັນຄືເຫດຜົນຂອງຊາຕານ ແລະ ມຸມມອງຂອງຊາຕານ
 ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າກຳລັງດຳລົງຊີວິດຕາມ; ນັ້ນກໍຄື
 ມັນແມ່ນຊີວິດຂອງຊາຕານທີ່ເຈົ້າກຳລັງດຳລົງຊີວິດຕາມ.
 ມີພຽງແຕ່ການຊຸດຄົ້ນເຂົ້າໃນສ່ວນເລິກຂອງຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ,
 ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະສາມາດຖືກຊຸດຄົ້ນໄດ້ແນວໃດ?
 ພວກມັນບໍ່ສາມາດຖືກຊຸດຄົ້ນ ຫຼື ຖືກກວດສອບໄດ້ຜ່ານເຫດການໜຶ່ງ ຫຼື ສອງເຫດການເທົ່ານັ້ນ;
 ເປັນເວລາຫຼາຍຄັ້ງ ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ສໍາເລັດໃນການເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ, ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈ.

ມັນອາດໃຊ້ເວລາສາມ ຫຼື ຫ້າປີກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ໃນຫຼາຍສະຖານະການ, ເຈົ້າຕ້ອງໄຕ່ຕອງຕົນເອງ ແລະ ມາຮູ້ຈັກຕົນເອງ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດການຊຸດຄົ້ນໃນສ່ວນເລິກ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະເຫັນຜົນໄດ້. ເມື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຈິງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ, ເຈົ້າຈະມາຮູ້ຈັກທຳມະຊາດ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງເຈົ້າເອງເທື່ອລະໜ້ອຍ ຜ່ານການໄຕ່ຕອງຕົນເອງ ແລະ ການຮູ້ຈັກຕົນເອງ. ເພື່ອຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດສຳເລັດສອງສາມຢ່າງ. ກ່ອນອື່ນ, ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າມັກ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ເຈົ້າມັກກິນ ຫຼື ນຸ່ງຫົ່ມ: ກົງກັນຂ້າມ ມັນໝາຍເຖິງປະເພດຂອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າເພີດເພີນ, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າອິດສາ, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້ານະມັດສະການ, ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ຄວາມສົນໃຈ. ພວກເຈົ້າຊັດເຈນໃນສິ່ງນີ້ບໍ່? ມີສິ່ງປະເພດໃດແດ່ທີ່ລວມຢູ່ໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າມັກ? ພວກມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຢູ່ສະເໝີ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້ານະມັດສະການ, ປະເພດຂອງຄົນທີ່ເຈົ້າມັກພົວພັນນຳ, ປະເພດຂອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າມັກເຮັດ ແລະ ປະເພດຂອງຄົນທີ່ເຈົ້າບູຊາໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ມັກຜູ້ຄົນທີ່ມີຖານະສູງ, ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄຳເວົ້າ ແລະ ພຶດຕິກຳຢ່າງສວຍງາມ ຫຼື ມັກຄົນທີ່ເວົ້າແບບປະຈົບປະແຈງ ຫຼື ຄົນທີ່ທຳທ່າສະແດງ. ສິ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນແມ່ນກ່ຽວກັບຄົນທີ່ພວກເຂົາມັກພົວພັນນຳ. ແຕ່ສຳລັບສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນເພີດເພີນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລວມເຖິງການຕັ້ງໃຈເຮັດສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ງ່າຍ, ເພີດເພີນກັບການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຄົນອື່ນຄິດວ່າດີ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ ແລະ ຍົກຍ້ອງ. ໃນທຳມະຊາດຂອງຜູ້ຄົນ, ມີລັກສະນະທົ່ວໄປຂອງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມັກ. ນັ້ນກໍຄື ພວກເຂົາມັກຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຄົນອື່ນອິດສາຍ້ອນລັກສະນະພາຍນອກ, ພວກເຂົາມັກຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເບິ່ງສວຍງາມ ແລະ ຫຼູຫຼາ ແລະ ພວກເຂົາມັກຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນບູຊາພວກເຂົາຍ້ອນລັກສະນະຂອງພວກເຂົາ. ສິ່ງຕ່າງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຜູ້ຄົນມັກແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່, ແວວວາວ, ງົດງາມ ແລະ ສະຫງ່າງາມ. ທຸກຄົນບູຊາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ມັນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ຜູ້ຄົນບໍ່ມີຄວາມຈິງເລີຍ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ມີລັກສະນະຂອງການເປັນຢູ່ທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດ. ການບູຊາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ແຕ່ຜູ້ຄົນກໍຍັງມັກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້... ສິ່ງທີ່ເຈົ້າມັກ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໃຫ້ຄວາມສຳຄັນ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າບູຊາ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າອິດສາ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດເຖິງໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າທຸກມື້ ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າ. ມັນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າ ທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າມັກຄວາມບໍ່ຊອບທຳ ແລະ ໃນສະຖານະການທີ່ຮ້າຍແຮງ

ທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າແມ່ນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດປິ່ນປົວໄດ້.
ເຈົ້າຄວນວິເຄາະທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າໃນລັກສະນະນີ້; ນັ້ນກໍຄື ກວດສອບສິ່ງທີ່ເຈົ້າມັກ ແລະ
ສິ່ງທີ່ເຈົ້າປະຖິ້ມໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າອາດດີກັບບາງຄົນໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງ,
ແຕ່ສິ່ງນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ຜິສູດວ່າ ເຈົ້າມັກພວກເຂົາ.
ສິ່ງທີ່ເຈົ້າມັກຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າ; ເຖິງແມ່ນວ່າກະດູກຂອງເຈົ້າຫັກ,
ເຈົ້າກໍຍັງຈະເພີດເພີນກັບມັນ ແລະ ບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມມັນໄດ້ຈັກເທື່ອ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ງ່າຍທີ່ຈະປ່ຽນແປງ.
(“ສິ່ງທີ່ຄວນຮູ້ກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງຄົນໃດໜຶ່ງ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

362.

ກະແຈສຳຄັນເພື່ອບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສແມ່ນການຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງຕົນເອງ ແລະ
ສິ່ງນີ້ຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຕາມການເປີດເຜີຍຈາກພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
ຄົນໆໜຶ່ງຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຕົນເອງ,
ຮັບຮູ້ຜິດຕ່າງໆຂອງຊາຕານທີ່ຢູ່ໃນທຳມະຊາດຂອງຕົນເອງ, ຮູ້ຈັກວ່າຕົນເອງໂງ່ຈ້າ ແລະ
ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຮັບຮູ້ເຖິງອົງປະກອບທີ່ອ່ອນແອ ແລະ ເປັນລົບໃນທຳມະຊາດຂອງຕົນເອງ.
ຫຼັງຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຈົ້າສາມາດກຽດຊົງຕົນເອງ ແລະ
ປະຖິ້ມເນື້ອໜັງຢ່າງແທ້ຈິງ, ປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ ແລະ
ມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະຍອມຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນເສັ້ນທາງຂອງເປໂຕ.

(“ການຮູ້ຈັກຕົນເອງຫຼັກໆແລ້ວແມ່ນກ່ຽວກັບການຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

363. ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ

ມະນຸດຮຽນຮູ້ຈັກຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງເຂົາ ແລະ ເຫັນວ່າ ເຂົາບໍ່ມີຄວາມໝາຍ, ເປັນຕາດູກ ແລະ
ຕ່ຳຕ້ອຍ, ເຂົາບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງເລີຍ; ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ,
ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງພຣະອົງ
ພຣະເຈົ້າສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃຫ້ກັບມະນຸດ
ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດຜະເຊີນກັບຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍອົງຂຶ້ນ.
ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມເຈັບປວດມີຫຼາຍ ແລະ ບາງເທື່ອກໍບໍ່ສາມາດຜ່ານພົ້ນໄດ້ ແລະ
ເຖິງຂັ້ນມີຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງໜັກ, ເມື່ອໄດ້ຜະເຊີນກັບມັນ,
ມະນຸດກໍເຫັນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຕົວເຂົານັ້ນເປັນຕາຮັກຫຼາຍສ່ຳໃດ ແລະ
ບົນພື້ນຖານນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງເກີດມີຄວາມຮັກແທ້ຈິງທີ່ມະນຸດມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນບັດຈຸບັນ
ມະນຸດເຫັນວ່າ ດ້ວຍພຣະຄຸນ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າພຽງຢ່າງດຽວ,
ເຂົາແມ່ນບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກຕົນເອງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງມະນຸດ. ມີພຽງຜ່ານການຫຼົ່ຫຼອມ ແລະ
ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າທັງສອງຢ່າງເທົ່ານັ້ນ ແລະ

ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການຫຼັ່ງຫຼອມດັ່ງກ່າວນັ້ນເອງ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງເຂົາ ແລະ ຮູ້ວ່າເຂົາບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອເຈົ້າປະສົບກັບການທົດລອງທີ່ເຈັບປວດເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

364. ກະແຈສຳຄັນໃນການສະທ້ອນຕົນເອງ ແລະ ຮູ້ຈັກຕົວເຈົ້າເອງຄືສິ່ງນີ້:
ຍິ່ງເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດດີໃນບາງຢ່າງ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ
ຍິ່ງເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າສາມາດເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື

ສົມຄວນທີ່ຈະໂອ້ອວດໃນຂອບເຂດໃດໜຶ່ງ,
ແລ້ວມັນກໍ່ຍິ່ງຄຸ້ມຄ່າທີ່ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກຕົວເອງໃນຂອບເຂດເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ
ມັນຍິ່ງຄຸ້ມຄ່າສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະຊຸດເລີກລົງໄປໃນພວກມັນເພື່ອເບິ່ງວ່າມີຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດໃດທີ່ມີຢູ່ໃນ
ຕົວເຈົ້າ ລວມເຖິງມີສິ່ງໃດໃນຕົວເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃຫ້ພວກເຮົາຖືເອົາໂປໂລເປັນຕົວຢ່າງ. ໂປໂລເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ເປັນພິເສດ ແລະ
ເພິ່ນໄດ້ທົນທຸກຫຼາຍໃນພາລະກິດແຕ່ງການເທດສະໜາຂອງເພິ່ນ.

ຫຼາຍຄົນຊົນຊົມເພິ່ນເປັນພິເສດ. ຜົນທີ່ຕາມມາກໍ່ຄື ຫຼັງຈາກທີ່ສຳເລັດພາລະກິດຫຼາຍປະການ,
ເພິ່ນຄິດວ່າຈະມີມົງກຸດຕັ້ງໄວ້ສຳລັບເພິ່ນ. ນີ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນກ້າວໄປໄກແສນໄກໃນເສັ້ນທາງທີ່ຜິດ
ຈົນໃນທີ່ສຸດ ເພິ່ນກໍ່ຖືກພຣະເຈົ້າລົງໂທດ. ຖ້າໃນເວລານັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ຕັດຕອງຕົວເອງ ແລະ
ວິເຄາະຕົວເອງ, ແລ້ວເພິ່ນກໍ່ຈະບໍ່ຄິດແບບນັ້ນ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍ່ຄື

ໂປໂລບໍ່ໄດ້ແນໃສ່ການສະແຕວງຫາຄວາມຈິງໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ;
ເພິ່ນເຊື່ອແຕ່ໃນແນວຄິດ ແລະ ຈົນຕະນາການຂອງເພິ່ນເອງເທົ່ານັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ຄິດວ່າ
ຕາບໃດທີ່ເພິ່ນເຮັດສິ່ງທີ່ດີສອງສາມປະການ ແລະ ສະແດງພຶດຕິກຳທີ່ດີ, ເພິ່ນກໍ່ຈະຖືກສັນລະເສີນ
ແລະ ໄດ້ຮັບລາງວັນຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ແນວຄິດ ແລະ
ຈົນຕະນາການຂອງເພິ່ນເອງໄດ້ເຮັດໃຫ້ວິນຍານຂອງເພິ່ນບອດ ແລະ
ບົກຄຸມໃນໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງເພິ່ນ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຄົນບໍ່ຮູ້ສິ່ງນີ້ ແລະ
ຫາກພຣະເຈົ້າບໍ່ເປີດເຜີຍສິ່ງນີ້ ພວກເຂົາກໍ່ສືບຕໍ່ຕັ້ງເອົາໂປໂລເປັນມາດຕະຖານທີ່ຕ້ອງບັນລຸ,
ເປັນຕົວຢ່າງການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ຖືເອົາເພິ່ນເປັນຄົນທີ່ພວກເຂົາຢາກເປັນຄືກັນ.
ໂປໂລກາຍເປັນເປົ້າໝາຍແຕ່ງການສະແຕວງຫາຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ເປັນເປົ້າໝາຍແຕ່ງການຮຽນແບບຂອງພວກເຂົາ.

ເລື່ອງລາວນີ້ກ່ຽວກັບໂປໂລເຮັດໜ້າທີ່ເປັນດັ່ງຄຳເຕືອນສຳລັບທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍ່ຄື
ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າພວກເຮົາໄດ້ເຮັດດີເປັນພິເສດ ຫຼື
ເຊື່ອວ່າພວກເຮົາເກັ່ງເປັນພິເສດໃນບາງດ້ານ ຫຼື ຄິດວ່າພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງປ່ຽນແປງ ຫຼື
ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກຈັດການໃນບາງດ້ານ, ພວກເຮົາຄວນພະຍາຍາມຕັດຕອງ ແລະ
ຮູ້ຈັກຕົວເອງດີຂຶ້ນໃນດ້ານນັ້ນ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ. ນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄົ້ນພົບ, ເອົາໃຈໃສ່ ຫຼື

ສ່ຳຫຼວດດ້ານຕ່າງໆຂອງເຈົ້າເອງ ທີ່ເຈົ້າເຊື່ອວ່າສິ່ງນັ້ນດີ, ເພື່ອເບິ່ງວ່າ
ແທ້ຈິງແລ້ວມັນມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່.

(“ໂດຍການຮັບຮູ້ມຸມມອງທີ່ຖືກຊີ້ນຳຢ່າງຜິດໆຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຕົວເຈົ້າເອງໄດ້”

ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

365. ຖ້າຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບຕົວພວກເຂົາເອງແມ່ນຕົ້ນຫຼາຍ,
ພວກເຂົາຈະພົບເຫັນວ່າ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ຊີວິດ-
ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ປ່ຽນແປງແທ້ໆ.

ມັນຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງຮູ້ຈັກຕົວເອງໃນລະດັບທີ່ເລິກເຊິ່ງ

ເຊິ່ງໝາຍເຖິງການຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງຕົວເອງ: ອົງປະກອບຫຍັງທີ່ມີຢູ່ໃນທຳມະຊາດນັ້ນ,
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກຳເນີດຂຶ້ນແນວໃດ ແລະ ພວກມັນມາແຕ່ໃສ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
ເຈົ້າສາມາດກຽດຊັງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແທ້ບໍ່? ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຈິດວິນຍານທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງຕົວເອງ ແລະ
ທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຕົວເອງແລ້ວບໍ່? ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຫັນຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຕົວເຈົ້າເອງ,
ເຈົ້າກໍຈະເລີ່ມກຽດຊັງຕົວເອງ. ເມື່ອເຈົ້າກຽດຊັງຕົວເອງ ແລ້ວປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈະສາມາດປະຖິ້ມເນື້ອໜັງ ແລະ

ມີກຳລັງທີ່ຈະປະຕິບັດຄວາມຈິງໂດຍປາສະຈາກຄວາມລຳບາກ.

ເປັນຫຍັງຫຼາຍຄົນຈຶ່ງເຮັດຕາມຄວາມມັກທາງເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ? ເພາະພວກເຂົາຖືວ່າ
ຕົວເອງດີຫຼາຍ, ຮູ້ສຶກວ່າ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາຖືກຕ້ອງ ແລະ ມີເຫດຜົນ, ຖືວ່າ
ພວກເຂົາບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຖືວ່າ ພວກເຂົາຖືກຕ້ອງໂດຍສິ້ນເຊີງ, ສະນັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດກະທຳການດ້ວຍການສົມມຸດວ່າ ຄວາມຍຸຕິທຳແມ່ນຢູ່ຂ້າງພວກເຂົາ.
ເມື່ອຄົນເຮົາຮູ້ວ່າ ທຳມະຊາດທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄົນເຮົາແມ່ນຫຍັງ, ຂີ້ຮ້າຍສ່ຳໃດ,
ເປັນຕາໜ້າລັງກຽດສ່ຳໃດ ແລະ ເປັນຕາສົມເພດສ່ຳໃດ,
ຄົນເຮົາກໍຈະບໍ່ພາກພູມໃຈໃນຕົວເອງຫຼາຍເກີນໄປ, ບໍ່ອວດດີຫຼາຍ ແລະ
ບໍ່ພໍໃຈກັບຕົວເອງຄືແຕ່ກ່ອນ. ຄົນດັ່ງກ່າວຮູ້ສຶກວ່າ: “ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຕັ້ງໃຈແທ້ ແລະ
ເຮັດຕາມຄວາມຈິງ ແລະ ປະຕິບັດພຣະທຳບາງຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າບໍ່ສະນັ້ນ,
ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ທຽບເທົ່າກັບມາດຕະຖານຂອງມະນຸດ ແລະ
ຈະມີຄວາມອັບອາຍໃນການດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ”. ແລ້ວຄົນເຮົາກໍຈະເຫັນຕົວເອງບໍ່ມີຄ່າ
ແລະ ບໍ່ສຳຄັນແທ້ໆ. ໃນເວລານີ້, ມັນງ່າຍທີ່ຄົນເຮົາຈະປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ຈະບາກົດວ່າ
ຄົນເຮົາຂ້ອນຂ້າງຄ້າຍຄືກັບສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເປັນ. ເມື່ອຜູ້ຄົນກຽດຊັງຕົວເອງເທົ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດປະຖິ້ມເນື້ອໜັງໄດ້. ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ກຽດຊັງຕົວເອງ

ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມເນື້ອໜັງ.

ການກຽດຊັງຕົວເອງຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນປະກອບມີສອງສາມຢ່າງ:

ສິ່ງທຳອິດແມ່ນການຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງຕົວເອງ;

ແລະ

ສິ່ງທີ່ສອງແມ່ນການເຫັນຕົວເອງເປັນຄົນທຸກຍາກ ແລະ ເປັນຕາສົມເພດ,
 ການເຫັນຕົວເອງນ້ອຍ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ ແລະ
 ການເຫັນຈິດວິນຍານທີ່ເປັນຕາສົມເພດ ແລະ ສັກກະບົກຂອງຕົວເອງ.
 ເມື່ອຄົນເຮົາເຫັນຢ່າງສົມບູນເຖິງສິ່ງທີ່ຕົນເປັນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ໄດ້ມີການບັນລຸຜົນດັ່ງກ່າວນີ້,
 ຄົນເຮົາກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຕົວເອງ ແລະ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
 ຄົນເຮົາໄດ້ຮູ້ຈັກຕົວເອງຢ່າງສົມບູນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນເທົ່ານັ້ນ
 ຄົນເຮົາຈຶ່ງສາມາດກຽດຊັງຕົວເອງຢ່າງແທ້ຈິງ ຈົນເຖິງຂັ້ນສາບແລ່ງຕົວເອງ ແລະ
 ຮູ້ສຶກຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ຄົນເຮົາຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງເລິກເຊິ່ງ
 ຈົນແມ່ນແຕ່ຄົນເຮົາບໍ່ຄ້າຍຄືກັນກັບມະນຸດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນໃນມື້ໜຶ່ງ
 ເມື່ອໄພອັນຕະລາຍຈາກຄວາມຕາຍປາກົດຂຶ້ນ, ຄົນດັ່ງກ່າວກໍຈະຄິດວ່າ:
 “ນີ້ແມ່ນການລົງໂທດທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຊອບທຳຢ່າງແນ່ນອນ;
 ຂ້ານ້ອຍຄວນຕາຍແທ້ໆ!” ໃນຈຸດນີ້, ເຂົາຈະບໍ່ຈົ່ມວ່າຫຍັງ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະກ່າວໂທດພຣະເຈົ້າ
 ໂດຍພຽງແຕ່ຮູ້ສຶກວ່າ ເຂົາເປັນຕາສົມເພດຫຼາຍ, ສັກກະບົກ ແລະ
 ເສື່ອມຊາມຫຼາຍຈົນເຂົາຄວນຖືກກວາດລ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຈິດວິນຍານຄືຂອງເຂົາແມ່ນບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນຈຸດນີ້,
 ບຸກຄົນນີ້ຈະບໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະທໍລະຍົດພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຄົນໆໜຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກຕົນເອງ
 ແລະ ຍັງພິຈາລະນາວ່າຕົນເອງຂ້ອນຂ້າງດີ, ແລ້ວເມື່ອຄວາມຕາຍມາເຄາະປະຕູ,
 ບຸກຄົນນີ້ກໍຈະຄິດວ່າ “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດດີຫຼາຍໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້ານ້ອຍ.
 ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສະແຫວງຫາຢ່າງໜັກ! ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມອບຫຼາຍຢ່າງ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທົນທຸກຫຼາຍຢ່າງ,
 ແຕ່ໃນທີ່ສຸດຕອນນີ້ ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕາຍ.
 ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ. ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕາຍ?
 ເຖິງແມ່ນວ່າບຸກຄົນຄືຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຕາຍ, ແລ້ວຜູ້ໃດຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດຜົນ?
 ມະນຸດຊາດຈະບໍ່ມາເຖິງຈຸດຈົບບໍ່?” ກ່ອນອື່ນໝົດ, ບຸກຄົນນີ້ມີແນວຄິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.
 ຢ່າງທີສອງ, ບຸກຄົນນີ້ກຳລັງຈົ່ມຕໍ່ວ່າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງການອ່ອນນ້ອມຫຍັງເລີຍ.
 ນີ້ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບໂປໂລ: ເມື່ອລາວກຳລັງຈະຕາຍ, ລາວກໍຮູ້ຈັກຕົນເອງ ແລະ
 ເມື່ອເວລາການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າໃກ້ເຂົ້າມາ, ມັນກໍຊ້າເກີນໄປທີ່ຈະກັບໃຈ.

(“ການຮູ້ຈັກຕົນເອງຫຼັກໆແລ້ວແມ່ນກ່ຽວກັບການຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

(IV) ວິທີຜະເຊີນກັບການພິພາກສາ ແລະ ການຂັ້ນຕົວ, ການທົດລອງ ແລະ ການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ

366. ໃນພາລະກິດສຸດທ້າຍຂອງການສິ້ນສຸດຍຸກຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນການຂັ້ນຕົວ ແລະ ການພິພາກສາ ເຊິ່ງພຣະອົງເປີດເຜີຍທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ ເພື່ອພິພາກສາທຸກຄົນຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງດ້ວຍຈິງໃຈສົມບູນແບບ.

ພຽງການກະທຳແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນຳການສິ້ນສຸດມາສູ່ຍຸກໄດ້. ຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ສັບພະທຸກສິ່ງໃນການຊົງສ້າງຈະຖືກຈັດແບ່ງອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແບ່ງແຕ່ລະປະເພດອອກອີງຕາມທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ.

ນີ້ແມ່ນຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍຜົນສະຫຼຸບທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຂັ້ນຕົວ ແລະ ການພິພາກສາ ແລ້ວກໍຈະບໍ່ມີທາງເປີດເຜີຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງພວກເຂົາໄດ້. ພຽງແຕ່ຜ່ານການຂັ້ນຕົວ ແລະ ການພິພາກສາເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະສາມາດເປີດເຜີຍຜົນຕາມມາຂອງການສ້າງສັບພະສິ່ງ. ມະນຸດພຽງແຕ່ສະແດງທາດແທ້ຂອງເຂົາເມື່ອເຂົາຖືກຂັ້ນຕົວ ແລະ ຖືກພິພາກສາ. ຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກຈັດໄວ້ຢູ່ນຳຄົນຊົ່ວຮ້າຍ, ຄົນດີໄວ້ກັບຄົນດີ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນຈະຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ.

ຜົນຕາມມາຂອງການຊົງສ້າງຈະຖືກເປີດເຜີຍຜ່ານການຂັ້ນຕົວ ແລະ ການພິພາກສາ ເພື່ອຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ ຄົນດີຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ ແລະ ທຸກຄົນຈະໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານການຂັ້ນຕົວ ແລະ ພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳ. ເນື່ອງຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດໄດ້ເຖິງຂັ້ນຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົານັ້ນຮ້າຍແຮງຢ່າງລົ້ນເຫຼືອ, ມີພຽງແຕ່ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ປະກອບດ້ວຍການຂັ້ນຕົວ ແລະ ການພິພາກສາເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈຶ່ງສາມາດປ່ຽນແປງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້.

ມີພຽງອຸປະນິໄສນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປີດເຜີຍຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ລົງໂທດຄົນທີ່ບໍ່ຊອບທຳທຸກຄົນຢ່າງຮຸນແຮງໄດ້. ສະນັ້ນ, ອຸປະນິໄສດັ່ງກ່າວແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໝາຍຂອງຍຸກດັ່ງກ່າວ ແລະ ການເປີດເຜີຍ ແລະ ການສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງກໍຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງເພື່ອພາລະກິດຂອງແຕ່ລະຍຸກ. ບໍ່ແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຕາມອຳເພີໃຈ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມໝາຍ. ລອງສົມມຸດວ່າ ໃນການເປີດເຜີຍຜົນໄດ້ຮັບຂອງມະນຸດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ,

ພຣະເຈົ້າຍັງຄົງປະທານຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກຢ່າງບໍ່ໝົດສິ້ນ ແລະ ສືບຕໍ່ຮັກເຂົາ, ບໍ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະສົບກັບການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງຄວາມອົດກັ້ນ, ອົດທົນ ແລະ ການອະໄພໂທດ ແລະ ການຍົກໂທດໃຫ້ກັບມະນຸດ ບໍ່ວ່າຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາຈະຮ້າຍແຮງສ່ຳໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ເສດສ່ວນຂອງການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳ, ແລ້ວເມື່ອໃດການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະນຳມາສູ່ການສິ້ນສຸດ? ເມື່ອໃດອຸປະນິໄສແບບນີ້ຈຶ່ງຈະສາມາດນຳຜູ້ຄົນໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມຂອງມະນຸດຊາດ? ລອງຍົກຕົວຢ່າງ ຜູ້ພິພາກສາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຢູ່ສະເໝີ, ຜູ້ພິພາກສາທີ່ມີໃບໜ້າເມດຕາ ແລະ ຫົວໃຈອ່ອນໂຍນ. ຜູ້ພິພາກສາທີ່ຮັກຜູ້ຄົນ ໂດຍບໍ່ສົນໃຈວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ກໍ່ອາຊະຍາກຳຫຍັງກໍຕາມ ແລະ ຜູ້ພິພາກສາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ປ້ອງກັນຄົນກະທຳຜິດໂດຍບໍ່ສົນໃຈວ່າພວກເຂົາເປັນໃຜ. ໃນກໍລະນີນີ້, ເມື່ອໃດຜູ້ພິພາກສາດັ່ງກ່າວຈະສາມາດໃຫ້ຄຳຕັດສິນຢ່າງຍຸຕິທຳໄດ້. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ມີພຽງການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳເທົ່ານັ້ນສາມາດຈັດແບ່ງມະນຸດຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ນຳເອົາມະນຸດເຂົ້າສູ່ໂລກໃໝ່. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຍຸກທັງໝົດຈະຖືກນຳມາສູ່ການສິ້ນສຸດ ຜ່ານອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

367.

ກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະຖືກໂຖ່ບາບ,

ພຶດຕະຊາດຢ່າງຂອງຊາຕານຖືກຜັງລົກພາຍໃນໃຈຂອງເຂົາແລ້ວ ແລະ

ຫຼັງຈາກເວລາຫຼາຍພັນປີທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ,

ສິ່ງນັ້ນກາຍເປັນທຳມະຊາດຢ່າງໝັ້ນຄົງຂອງມະນຸດໃນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ

ເມື່ອມະນຸດຖືກໂຖ່ບາບ, ມັນກໍ່ຕ່າງຫຍັງຈາກການໂຖ່ບາບທີ່ມະນຸດໄດ້ຊື້ມາດ້ວຍລາຄາສູງ, ແຕ່ທຳມະຊາດທີ່ເປັນພຶດຕະຊາດຢູ່ພາຍໃນເຂົາແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກກຳຈັດ.

ມະນຸດທີ່ສົກກະປົກຫຼາຍຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການປ່ຽນແປງກ່ອນພວກເຂົາຈະເໝາະສົມໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍວິທີຂອງພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕີນີ້,

ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ເສື່ອມຊາມທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວເຂົາເອງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຂົາຈະສາມາດປ່ຽນແປງຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ບໍລິສຸດຂຶ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງເໝາະສົມທີ່ຈະກັບຄືນມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ປະຕິບັດໃນມື້ນີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ

ເພື່ອຮັບການປ່ຽນແປງ; ຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕີຈາກພຣະທຳ

ພ້ອມກັບຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ ມະນຸດສາມາດລົບລ້າງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາ ແລະ

ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນບໍລິສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຈະຖືວ່າເປັນຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແຕ່ມັນອາດຈະເໝາະສົມກວ່າ

ທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ເປັນພາລະກິດແຫ່ງການຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ, ຂັ້ນຕອນນີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນຂອງການເອົາຊະນະ ເຊັ່ນກັນກັບຂັ້ນຕອນທີສອງໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕີໂດຍພຣະທໍາ ມະນຸດຈຶ່ງມາເຖິງຈຸດຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ; ແລະ ມັນແມ່ນຜ່ານການໃຊ້ພຣະທໍາເພື່ອຫຼໍ່ຫຼອມ, ພິພາກສາ ແລະ ເປີດເຜີຍ ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ, ແນວຄິດ, ແຮງຈູງໃຈ ແລະ ຄວາມບາຖະໜາພາຍໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດຈຶ່ງຖືກເປີດເຜີຍອອກຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ສໍາລັບທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຖືກໂຖ່ໃຫ້ເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ຮັບອະໄພຄວາມຜິດບາບ, ສາມາດພິຈາລະນາໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຈົດຈໍາການລ່ວງລະເມີດຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດຕາມການລ່ວງລະເມີດຂອງເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອມະນຸດທີ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງເນື້ອໜັງບໍ່ໄດ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມຜິດບາບ, ເຂົາກໍຈະສືບຕໍ່ສ້າງບາບ ແລະ ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມຢ່າງບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ. ນີ້ແມ່ນຊີວິດທີ່ມະນຸດໄດ້ດໍາລົງຢູ່, ເປັນວົງຈອນຂອງການສ້າງບາບ ແລະ ໄດ້ຮັບອະໄພບາບຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ. ມະນຸດສ່ວນໃຫຍ່ສ້າງບາບໃນຕອນກາງເວັນ ແລ້ວກໍພາກັນສາລະພາບບາບໃນຕອນແລງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າ ການຖວາຍຄວາມຜິດບາບຈະມີຜົນສໍາລັບມະນຸດຕະຫຼອດໄປກໍຕາມ, ມັນກໍຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບໄດ້. ມີພຽງແຕ່ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ, ຍ້ອນມະນຸດຍັງມີອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ເມື່ອຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຂົາສືບເສື່ອມຊາມມາຈາກໂມອາບ, ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ຕໍ່ວ່າ, ພາກັນເຊົາສະແຫວງຫາຊີວິດ ແລະ ເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ຄິດລົບທີ່ສຸດ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາແທ້ບໍ່? ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການຂຽນຕີ, ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາ, ເຈົ້າກໍຈະຍົກມືຂຶ້ນສູງກວ່າຄົນອື່ນ, ຍົກສູງກວ່າພຣະເຢຊູອີກ. ແລ້ວກໍພາກັນໂຮ່ຮ້ອງອອກມາຢ່າງແຮງວ່າ “ຈົ່ງເປັນບຸດຊາຍອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ! ຈົ່ງເປັນມິດສະຫາຍຂອງພຣະເຈົ້າ! ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຂໍຕາຍດີກວ່າກົມຫົວລົງໃຫ້ກັບຊາຕານ! ຈົ່ງກະບົດຕໍ່ຊາຕານເຖົ້າ! ຈົ່ງກະບົດຕໍ່ມັງກອນແດງໃຫຍ່! ຂໍໃຫ້ມັງກອນແດງໃຫຍ່ສູນເສຍອໍານາດຢ່າງໜ້າສັງເກດ! ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈົ່ງເຮັດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍສົມບູນ!” ສຽງຮ້ອງໂຮ່ຂອງເຈົ້າແມ່ນກ້ອງດັງກວ່າຄົນອື່ນໆ. ແຕ່ເມື່ອເຖິງເວລາແຫ່ງການຂຽນຕີ, ນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດກໍສະແດງອອກມາໃຫ້ເຫັນອີກກໍລັງ.

ສຽງຮ້ອງໂຮ່ຂອງພວກເຂົາກໍມີດົງ ແລະ ຄວາມເດັດດ່ຽວຂອງພວກເຂົາກໍລົ້ມເຫຼວ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ທີ່ຝັງເລິກກວ່າຄວາມຜິດບາບ,
ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຊາຕານໄດ້ບູກຝັງໄວ້ ແລະ ໄດ້ຝັງເລິກຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ.
ມັນບໍ່ງ່າຍທີ່ມະນຸດຈະມາຮູ້ຈັກກັບຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ;
ເຂົາບໍ່ມີທາງຮູ້ຈັກທຳມະຊາດທີ່ຝັງແໜ້ນໃນຕົວເຂົາ ແລະ
ຕ້ອງເພິ່ງພາການພິພາກສາຂອງພຣະທຳເພື່ອບັນລຸຜົນນີ້. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້
ນຸດຈິ່ງຈະຖືກປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍຈາກຈຸດນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມເລິກລັບແຫ່ງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

368. ມື້ນີ້ພຣະເຈົ້າຕັດສິນພວກເຈົ້າ, ຂ້ຽນຕີພວກເຈົ້າ ແລະ ກ່າວໂທດພວກເຈົ້າ,
ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈຸດປະສົງໃນການກ່າວໂທດຂອງພວກເຈົ້າ
ນັ້ນກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຕົວພວກເຈົ້າເອງ. ພຣະອົງກ່າວໂທດ, ສາບແຊ່ງ, ຕັດສິນ ແລະ
ຂ້ຽນຕີເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ຈັກຕົວເອງ, ເພື່ອວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າອາດຈະປ່ຽນແປງ ແລະ
ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍເພື່ອວ່າ ເຈົ້າອາດຈະຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ
ເຫັນວ່າການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດນັ້ນຊອບທຳ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ
ແລະ ອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ວ່າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຕາມແຜນການໄຖ່ບາບມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທ່ຽງທຳຜູ້ທີ່ຮັກມະນຸດ, ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ຕັດສິນ ແລະ
ຂ້ຽນຕີມະນຸດ. ຖ້າເຈົ້າຮູ້ພຽງແຕ່ວ່າເຈົ້າເປັນຄົນມີສະຖານະຕ່ຳຕ້ອຍ, ວ່າເຈົ້າເປັນຄົນເສື່ອມຊາມ
ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງ,
ແຕ່ກັບບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າປາດຖະໜາປະຕິບັດພາລະກິດການໄຖ່ບາບມະນຸດຂອງພຣະອົງແບບລຽບ
ງ່າຍຜ່ານທາງການພິພາກສາ ແລະ ການຂ້ຽນຕີທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນນີ້,
ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີທາງໄດ້ຮັບປະສົບການ, ແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດດຳເນີນຕໍ່ໄປຂ້າງໜ້າໄດ້.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຂ້າ ຫຼື ທຳລາຍ, ແຕ່ມາເພື່ອຕັດສິນ, ສາບແຊ່ງ, ຂ້ຽນຕີ ແລະ
ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຈົນກວ່າແຜນການຄຸ້ມຄອງ 6.000 ປີຂອງພຣະອົງຈະຈົບສິ້ນລົງ
ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍຜົນສະຫຼຸບແຕ່ລະປະເພດຂອງມະນຸດ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ;
ຈຸດປະສົງຂອງມັນກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງສົມບູນທັງໝົດ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການບົກຄອງຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ,
ທັງໝົດແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ;
ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຊີວິດ.
ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດດັ່ງກ່າວ

ພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຮັບເອົາການໂຖ່ບາບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ການໂຖ່ບາບແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ

ການສະແດງຫາຊີວິດຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດເພື່ອຮັບເອົາການໂຖ່ບາບນັ້ນ.

ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ, ການໂຖ່ບາບຄືຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນການຂຽນຕີ, ການຕັດສິນ, ແລະ ການສາບແຊ່ໄດ້;

ການໂຖ່ບາບຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ອື່ງໄປກວ່ານັ້ນ,

ຕ້ອງມີຄໍາເວົ້າບອບໃຈ ແລະ ພອນອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ປະທານໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຄົນເຊື່ອວ່າ

ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ ພຣະອົງປະຕິບັດເຊັ່ນນັ້ນໂດຍສໍາພັດພວກເຂົາດ້ວຍພອນ

ແລະ ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ.

ໝາຍຄວາມວ່າ, ການສໍາພັດມະນຸດຂອງພຣະອົງກໍ່ຄືການຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ.

ການລອດພົ້ນແບບນີ້ແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍການບັນລຸຕາມຂໍ້ຕົກລົງ.

ມີພຽງເມື່ອພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຮ້ອຍເທົ່າເທົ່ານັ້ນ

ມະນຸດຈິ່ງຈະຍອມຮັບນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດດີເພື່ອພຣະອົງ ແລະ

ນໍາສະຫງ່າລາສີມາໃຫ້ພຣະອົງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບມະນຸດ.

ພຣະເຈົ້າລົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມໃຫ້ລອດ

ພົ້ນ; ສິ່ງນີ້ຄືຄວາມເປັນຈິງ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ, ແນ່ນອນວ່າ

ພຣະອົງຈະບໍ່ມາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍພຣະອົງເອງ. ໃນອະດີດ,

ຫົນທາງແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງປະກອບດ້ວຍການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກ ແລະ

ຄວາມເມດຕາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ເຊັ່ນວ່າ

ພຣະອົງມອບທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບຊາຕານເພື່ອແລກປ່ຽນກັບມະນຸດຊາດທັງໝົດ.

ບັດຈຸບັນແມ່ນບໍ່ຄືອະດີດ:

ຄວາມລອດພົ້ນທີ່ປະທານໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນເກີດຂຶ້ນໃນເວລາຍຸກສຸດທ້າຍ

ໃນລະຫວ່າງການຈັດແບ່ງຜູ້ຄົນຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ;

ວິທີທາງແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກ ຫຼື ຄວາມເມດຕາ,

ແຕ່ແມ່ນການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ

ເພື່ອວ່າມະນຸດອາດຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ດັ່ງນັ້ນ,

ສິ່ງດຽວທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບກໍ່ຄືການຕິສອນ, ການພິພາກສາ ແລະ

ການຂຽນຕີຢ່າງໄຮ້ຄວາມບານີ, ແຕ່ຮູ້ໄວ້ວ່າ ໃນການຂຽນຕີຢ່າງໄຮ້ຄວາມບານີນີ້

ບໍ່ແມ່ນການລົງໂທດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວເລີຍ. ບໍ່ວ່າພຣະທໍາຂອງເຮົາຈະຮຸນແຮງພຽງໃດກໍ່ຕາມ

ຫຼື ພຣະທໍາເລັກນ້ອຍທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບ ບາກົດວ່າຈະໄຮ້ຄວາມເມດຕາທີ່ສຸດສໍາລັບພວກເຈົ້າ ແລະ

ບໍ່ວ່າເຮົາຈະໂກດຮ້າຍພຽງໃດກໍ່ຕາມ, ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າກໍ່ຄືພຣະທໍາແຫ່ງການສິດສອນ

ແລະ ເຮົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທໍາຮ້າຍພວກເຈົ້າ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ເທັດຈິງທັງໝົດບໍ່? ຮູ້ໄວ້ວ່າ ທຸກມື້ນີ້, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳ ຫຼື ການຫຼົ່ງຫຼອມ ແລະ ການຂຽນຕື່ຢ່າງໄຮ້ຄວາມບານີ, ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນຂອງມວນມະນຸດ.

ບໍ່ວ່າໃນປັດຈຸບັນນີ້ຈະມີການຈັດແບ່ງຄົນຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາແບບໃດ ຫຼື ປະເພດຂອງມະນຸດຈະຖືກຈັດວາງອອກແບບໃດກໍຕາມ, ຈຸດປະສົງຂອງພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງໃຫ້ລອດພົ້ນ. ການພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍ່ລືສຸດ, ການຫຼົ່ງຫຼອມຢ່າງໄຮ້ຄວາມເມດຕາກໍ່ເພື່ອຊໍາລະລ້າງພວກເຂົາ, ພຣະທຳ ຫຼື ການຂຽນຕື່ຢ່າງຮຸນແຮງກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບໍ່ລືສຸດ ແລະ ເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າຄວນວາງພອນທາງດ້ານສະຖານະໄວ້ທາງຂ້າງ ແລະ

ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອນຳຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

369. ເມື່ອພົບກັບສະພາວະຂອງມະນຸດ ແລະ ທຳທີ່ມະນຸດມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃໝ່ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີທັງຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ທັງຄວາມຮັກ ແລະ ຄຳພະຍານ. ສະນັ້ນ

ມະນຸດຕ້ອງປະສົບກັບການຫຼົ່ງຫຼອມທີ່ພຣະເຈົ້າມີໃຫ້ກັບພວກເຂົາ

ພ້ອມດ້ວຍການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ການຈັດການ ແລະ ການລິຮານພວກເຂົາ ເຊິ່ງຖ້າຫາກປາສະຈາກສິ່ງນັ້ນ ມະນຸດຈະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດຮັກ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງຈັກເທື່ອ. ການຫຼົ່ງຫຼອມທີ່ພຣະເຈົ້າມີໃຫ້ກັບມະນຸດ

ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອຜົນສະທ້ອນດ້ານດຽວ, ແຕ່ເພື່ອຜົນສະທ້ອນຫຼາຍດ້ານ. ມີພຽງແຕ່ໃນວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ

ພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຫຼົ່ງຫຼອມໃນຜູ້ຄົນທີ່ເຕັມໃຈສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ເພື່ອວ່າ ຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ສຳລັບຄົນທີ່ເຕັມໃຈສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ຄົນທີ່ປາຖະໜາຫາພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍກວ່ານີ້ ຫຼື ເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍກວ່າການຫຼົ່ງຫຼອມແບບນີ້. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ຫຼື ເຂົ້າໃຈໂດຍມະນຸດຢ່າງງ່າຍດາຍ, ເພາະໃນທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າກໍ່ເປັນພຣະເຈົ້າ. ໃນທີ່ສຸດ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະມີອຸປະນິໄສຄືກັບມະນຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນບໍ່ງ່າຍສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ.

ມະນຸດບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຈິງໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ

ຄົນທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ; ມະນຸດປາສະຈາກຄວາມຈິງ ແລະ ຂາດຄວາມເດັດດ່ຽວທີ່ຈະນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ຖ້າເຂົາບໍ່ທົນທຸກ ແລະ ບໍ່ຖືກຫຼົ່ງຫຼອມ ຫຼື ຖືກພິພາກສາ, ແລ້ວຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຂົາຈະບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຈັກເທື່ອ. ສຳລັບທຸກຄົນ, ການຫຼົ່ງຫຼອມແມ່ນເຈັບປວດຫຼາຍ ແລະ ຍາກທີ່ຈະຮັບໄດ້,

ແຕ່ໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມນີ້
ທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງຊັດເຈນຕໍ່ມະນຸດ ແລະ
ເປີດເຜີຍສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
ດຳເນີນການລິຮານ ແລະ ການຈັດການຢ່າງແທ້ຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ; ຜ່ານການປຽບທຽບລະຫວ່າງຂໍ້ມູນ
ແລະ ຄວາມຈິງ, ພຣະອົງມອບຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບມະນຸດເອງ ແລະ
ຄວາມຈິງໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ ມອບຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມຮັກທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ບໍລິສຸດຫຼາຍຂຶ້ນສຳລັບພຣະເຈົ້າ.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນການດຳເນີນການຫຼໍ່ຫຼອມ.

ພາລະກິດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳໃນມະນຸດ ແມ່ນມີເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງມັນເອງ;
ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື

ພຣະອົງບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ກັບມະນຸດ.

ການຫຼໍ່ຫຼອມບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການກຳຈັດຜູ້ຄົນອອກຈາກການຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ມັນບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການທຳລາຍພວກເຂົາໃນນະຣົກ. ກົງກັນຂ້າມ

ມັນໝາຍເຖິງການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມ,
ປ່ຽນແປງເຈດຕະນາຂອງເຂົາ, ທັດສະນະດັ່ງເດີມຂອງເຂົາ,
ປ່ຽນແປງຄວາມຮັກທີ່ເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ປ່ຽນແປງຊີວິດທັງໝົດຂອງເຂົາ.
ການຫຼໍ່ຫຼອມແມ່ນການທົດສອບທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດ ແລະ
ເປັນແບບຟອມຂອງການຝຶກຝົນທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ
ຄວາມຮັກຂອງເຂົາຈຶ່ງສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຕາມທຳມະຊາດຂອງມັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດມີຄວາມຮັກຢ່າງແທ້ຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

370. ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາເອງ;

ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ການຂັງຄັ້ງ ແລະ ການທົນທຸກ ແລະ
ການຫຼໍ່ຫຼອມແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ການຈັດການ, ການລົງວິໄນ ແລະ
ການລິຮານໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ
ຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຮັດພິທີຕໍ່ພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ.
ມັນແມ່ນພາຍໃຕ້ການຫຼໍ່ຫຼອມແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງຜູ້ຄົນປ່ຽນແປງ.
ຜ່ານການເປີດໂປງ, ການພິພາກສາ, ການລົງວິໄນ ແລະ
ການຈັດການຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະບໍ່ກ້າປະພຶດຢ່າງໃຈຮ້ອນອີກຕໍ່ໄປ
ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຈະເລີ່ມໝັ້ນຄົງ ແລະ ສະຫງົບໃຈ.
ຈຸດສຳຄັນທີ່ສຸດກໍຄືພວກເຂົາສາມາດຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະທຳໃນບັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພາຍໃຕ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເຖິງແມ່ນມັນຈະບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ,
ພວກເຂົາກໍສາມາດປະຖິ້ມແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ຄົນທີ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

371.

ອີງການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສ່ຳໃດ,

ຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນກໍສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ.

ຄວາມທໍລະມານທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ,

ພວກເຂົາສາມາດສະຫງົບສຸກຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ,

ຄວາມສຳພັນຂອງພວກເຂົາກັບພຣະເຈົ້າກໍໃກ້ຊິດຂຶ້ນ

ແລະ

ພວກເຂົາສາມາດເຫັນເຖິງຄວາມຮັກສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ຄວາມລອດພົ້ນສູງສຸດຂອງພຣະອົງໄດ້ດີຂຶ້ນ. ເປໂຕປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມຫຼາຍຮ້ອຍຄັ້ງ ແລະ

ໂຍບປະສົບກັບການທົດລອງຫຼາຍຄັ້ງ. ຖ້າພວກເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ,

ພວກເຈົ້າຕ້ອງປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມຫຼາຍຮ້ອຍຄັ້ງເຊັ່ນດຽວກັນ;

ມີພຽງແຕ່ພວກເຈົ້າຜ່ານຂະບວນການນີ້

ແລະ

ເພິ່ງພາບາດກ້າວນີ້ເທົ່ານັ້ນ,

ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

ການຫຼໍ່ຫຼອມແມ່ນຫົນທາງທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ; ການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ

ການທົດລອງຢ່າງໜັກເທົ່ານັ້ນ

ຈຶ່ງຈະສາມາດນຳຄວາມຮັກໃນຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າອອກມາໄດ້.

ຫາກປາສະຈາກຄວາມລຳບາກ,

ຜູ້ຄົນກໍຂາດຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ;

ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຖືກທົດສອບຢູ່ພາຍໃນ,

ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຖືກປ່ອຍໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນການຫຼໍ່ຫຼອມຢ່າງແທ້ຈິງ,

ແລ້ວຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຈະເລື່ອນລອຍຢູ່ຂ້າງນອກຕະຫຼອດເວລາ.

ເມື່ອຖືກຫຼໍ່ຫຼອມຈົນຮອດຈຸດໃດໜຶ່ງ,

ເຈົ້າຈະເຫັນຄວາມອ່ອນແອ

ແລະ

ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງເຈົ້າເອງ,

ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ

ເຈົ້າກຳລັງຂາດເຂີນຫຼາຍສ່ຳໃດ

ແລະ

ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະບັນຫາຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນຢູ່

ແລະ

ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ຳໃດ. ຢູ່ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງເທົ່ານັ້ນ

ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດຮູ້ສະພາວະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາແທ້;

ການທົດລອງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນຍິ່ງຂຶ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດມີຄວາມຮັກຢ່າງແທ້ຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

372.

ເມື່ອພວກເຈົ້າທົນທຸກກັບຂໍ້ຈຳກັດ

ຫຼື

ຄວາມລຳບາກເລັກນ້ອຍ,

ມັນກໍ່ດີສຳລັບພວກເຈົ້າ; ຖ້າພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສະບາຍ ພວກເຈົ້າກໍ່ຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ

ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດຖືກບົກບ້ອງໄດ້ແນວໃດ?

ໃນບັດຈຸບັນ,

ມັນເປັນຍ້ອນພວກເຈົ້າຖືກຂັງຄັດ, ພິພາກສາ ແລະ ສາບແວ່ງ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບການບົກບ້ອງ.

ມັນເປັນຍ້ອນພວກເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກຫຼາຍຢ່າງ,

ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຖືກບົກບ້ອງ.

ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ,

ພວກເຈົ້າກໍຄົງຈະຕົກລົງສູ່ຄວາມເສື່ອມຊາມຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ.

ນີ້ບໍ່ແມ່ນເຈດຕະນາສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ,

ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດແມ່ນປ່ຽນແປງໄດ້ຍາກ

ແລະ

ມັນຕ້ອງເຮັດແບບນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາປ່ຽນແປງ.

ໃນປັດຈຸບັນ,

ພວກເຈົ້າບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄວາມສຳນຶກ

ຫຼື

ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ໂປໂລມີ

ຫຼື

ພວກເຈົ້າບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ການຮູ້ຈັກຕົນເອງຂອງເພິ່ນ.

ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືກກົດດັນຢູ່ສະເໝີ ແລະ

ພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືກຂັງຕີ ແລະ ພິພາກສາຢູ່ສະເໝີເພື່ອບຸກວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າ. ການຂັງຕີ

ແລະ ການພິພາກສາແມ່ນສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ. ແລ້ວເມື່ອຈຳເປັນ,

ພວກເຈົ້າກໍຄົງຕ້ອງໄດ້ຮັບການຂັງຕີແຫ່ງຄວາມຈິງອີກດ້ວຍ;

ມີພຽງເມື່ອນັ້ນ

ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະຍອມຢ່າງສົມບູນ.

ທຳມະຊາດຂອງພວກເຈົ້າເປັນແບບຄືກັບວ່າ

ຖ້າບໍ່ມີການຂັງຕີ ແລະ ການສາບແຊ່ງ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຕັມໃຈກັມຫົວຂອງພວກເຈົ້າ,

ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບ. ຫາກບໍ່ມີຄວາມຈິງຢູ່ຕ່າງຂອງພວກເຈົ້າ, ມັນກໍຈະບໍ່ມີຜົນຫຍັງ.

ພວກເຈົ້າມີລັກສະນະທີ່ຕ່ຳຕ້ອຍ ແລະ ໄຮ້ຄ່າເກີນໄປ! ຫາກປາສະຈາກການຂັງຕີ ແລະ

ການພິພາກສາ,

ມັນກໍຈະຍາກສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ຈະຖືກເອົາຊະນະ

ແລະ

ຍາກທີ່ຈະເອົາຊະນະຄວາມບໍ່ຊອບທຳ

ແລະ

ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າ.

ທຳມະຊາດດັ່ງເດີມຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຖືກຜັງເລິກຫຼາຍ.

ຖ້າພວກເຈົ້າຖືກວາງຢູ່ເທິງບັນລັງ,

ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມສູງຂອງສະຫວັນ ແລະ ຄວາມເລິກຂອງແຜ່ນດິນໂລກ,

ແຮງໄກທີ່ຈະຮູ້ຈັກເຖິງບ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າກຳລັງໄປ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກແມ່ນແຕ່ວ່າພວກເຈົ້າມາຈາກໃສ,

ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງໄດ້ແນວໃດ?

ຖ້າປາສະຈາກການຂັງຕີ

ແລະ

ການສາບແຊ່ງຕາມການເວລາໃນປັດຈຸບັນ,

ມື້ສຸດທ້າຍຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະມາເຖິງຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ.

ນັ້ນບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າເລີຍ, ແລ້ວມັນຈະບໍ່ຢູ່ໃນອັນຕະລາຍຫຼາຍກວ່າເກົ່າບໍ່?

ຫາກປາສະຈາກການຂັງຕີ ແລະ ການພິພາກສາຕາມການເວລາດັ່ງກ່າວນີ້, ຜູ້ໃດຈະຮູ້ຈັກວ່າ

ພວກເຈົ້າອວດດີຫຼາຍສ່ຳໃດ

ຫຼື

ພວກເຈົ້າຈະຊົ່ວຊ້າຫຼາຍສ່ຳໃດ.

ການຂັງຕີ

ແລະ

ການພິພາກສານີ້ໄດ້ນຳພາພວກເຈົ້າມາເຖິງປັດຈຸບັນ

ແລະ

ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຮັກສາການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຈົ້າ.

ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງມີ

“ການສຶກສາ”

ແລ້ວໃຊ້ວິທີການດຽວກັນກັບ

“ພໍ່”

ຂອງພວກເຈົ້າ,

ຜູ້ໃດຈະຮູ້ຈັກວ່າ

ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າສູ່ຂອບເຂດໃດ!

ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຄວບຄຸມ

ແລະ

ໄຕ່ຕອງກ່ຽວກັບຕົນເອງເລີຍ. ສຳລັບຄົນຄືພວກເຈົ້າແລ້ວ, ຖ້າພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕິດຕາມ ແລະ

ເຊື່ອຟັງໂດຍບໍ່ມີການແຊກແຊງ ຫຼື ການຂັດຂວາງໃດໆ, ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາກໍຈະຖືກບັນລຸແລ້ວ.

ມັນຈະບໍ່ດີກວ່າບໍ່ ທີ່ພວກເຈົ້າຍອມຮັບເອົາການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາແຫ່ງປັດຈຸບັນ?
ພວກເຈົ້າມີທາງເລືອກຫຍັງອີກ?

(ຄັດຈາກບົດ “ການປະຕິບັດ (6)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

373. ສຳລັບທຸກໆບາດກ້າວແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ມີວິທີທາງທີ່ຄົນຄວນໃຫ້ການຮ່ວມມື.
ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄົນບໍລິສຸດເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະມີຄວາມໝັ້ນໃຈເມື່ອໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ.
ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄົນບໍລິສຸດເພື່ອວ່າ
ພວກເຂົາຈະມີຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຕັມໃຈຍອມຮັບການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖືກຈັດການ ແລະ ລິຮານໂດຍພຣະເຈົ້າ.
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ພາຍໃນຄົນເພື່ອນຳເອົາຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ
ແສງເອືອງທາງມາສູ່ພວກເຂົາ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຮ່ວມມືກັບພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມ.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ກ່າວໃນລະຫວ່າງການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ, ພຣະອົງບໍ່ເບິ່ງສຽງຂອງພຣະອົງອອກມາ,
ແຕ່ກໍຍັງມີພາລະກິດທີ່ຜູ້ຄົນຄວນປະຕິບັດ. ເຈົ້າຄວນຮັກສາສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີຢູ່ແລ້ວ,
ເຈົ້າຄວນຍັງສາມາດອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ, ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຢືນເປັນພະຍານຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້; ດ້ວຍວິທີນີ້ເຈົ້າຈິ່ງຈະສາມາດເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໄດ້.
ພວກເຈົ້າທັງໝົດຄວນເຫັນຢ່າງຊັດເຈນຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ
ການທົດລອງຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະ
ຄວາມຮັກຂອງຄົນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
ໃຫ້ພວກເຂົາຊົມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຖ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ແສງສະຫວ່າງເຈົ້າ
ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາສິ່ງໃດໃນນີ້ໄປປະຕິບັດຕາມ,
ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ. ເມື່ອເຈົ້ານຳເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄປປະຕິບັດ,
ເຈົ້າຄວນສາມາດອະທິຖານຫາພຣະອົງໄດ້ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຊົມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ
ເຈົ້າຄວນເຂົ້າມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງສະເໝີ ແລະ ສະແຫວງຫາ ແລະ
ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈໃນພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກທໍ້ແທ້ ຫຼື ເຢັນຊາ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ນຳເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄປປະຕິບັດຕາມແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍກຳລັງໃນລະຫວ່າງກ
ານຊຸມນຸມ, ແຕ່ຕົກຢູ່ໃນຄວາມມືດເມື່ອພວກເຂົາກັບເມື່ອເຮືອນ.
ມີບາງຄົນທີ່ບໍ່ຕ້ອງການແມ່ນແຕ່ຊຸມນຸມກັນ. ດັ່ງນັ້ນ,
ເຈົ້າຕ້ອງເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າໜ້າທີ່ໃດທີ່ຄົນເຊັ່ນນີ້ຄວນປະຕິບັດ.
ເຈົ້າອາດບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງກັນແທ້,
ແຕ່ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໄດ້, ເຈົ້າສາມາດອະທິຖານເມື່ອເຈົ້າຄວນອະທິຖານ,
ເຈົ້າສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດເມື່ອເຈົ້າຄວນປະຕິບັດ ແລະ
ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນປະຕິບັດ. ເຈົ້າສາມາດຮັກສານິມິດເດີມຂອງເຈົ້າໄດ້.

ດ້ວຍວິທີນີ້, ເຈົ້າຈະສາມາດຍອມຮັບບາດກ້າວຕໍ່ໄປແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.
ມັນເປັນບັນຫາ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາເມື່ອພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນທາງທີ່ລົ້ນ.
ເມື່ອພຣະອົງກ່າວ ແລະ ເທດສະໜາໃນລະຫວ່າງການຊຸມນຸມ, ເຈົ້າຟັງດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນ,
ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງບໍ່ກ່າວ ເຈົ້າກໍຂາດກຳລັງ ແລະ ທໍ້ຖອຍ. ຄົນປະເພດໃດປະເພດເຊັ່ນນີ້?
ນີ້ແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ເລື່ອນລອຍໄປຕາມກະແສ. ພວກເຂົາບໍ່ມີທ່າທາງ, ບໍ່ມີປະຈັກພະຍານ ແລະ
ບໍ່ມີນິມິດ! ຄົນສ່ວນຫຼາຍຈະເປັນແບບນີ້. ຖ້າເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ໃນທາງນີ້,
ມື້ໜຶ່ງເມື່ອເຈົ້າພົບກັບການທົດລອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ເຈົ້າກໍຈະຖືກລົງໂທດ.
ການມີທ່າທາງແມ່ນສຳຄັນຫຼາຍໃນຂະບວນການເຮັດໃຫ້ຄົນສົມບູນແບບຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສົງໄສແມ່ນແຕ່ບາດກ້າວດຽວໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດໄດ້ສຳເລັດ, ຖ້າເຈົ້າຮັກສາສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ
ແລ້ວນຳໄປປະຕິບັດດ້ວຍໃຈຈິງ, ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຈື່ຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ວ່າພຣະອົງກະທຳສິ່ງໃດໃນຕອນນີ້ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລືມຄຳແນະນຳຂອງພຣະອົງ,
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສົງໄສໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ຮັກສາທ່າທາງຂອງເຈົ້າ,
ຮັກສາຄຳພະຍານຂອງເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະໃນທຸກບາດກ້າວ, ທ້າຍທີ່ສຸດ
ເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ມີໄຊ.
ຖ້າພວກເຈົ້າສາມາດຕັ້ງໝັ້ນຜ່ານທຸກບາດກ້າວຂອງການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຖ້າເຈົ້າຍັງສາມາດຍືດໝັ້ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ເຈົ້າກໍແມ່ນຜູ້ມີໄຊ,
ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໂດຍພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ໃນການທົດລອງບັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າ, ໃນອະນາຄົດ
ມັນຈະຍິ່ງຍາກຂຶ້ນກວ່າອີກ. ຖ້າເຈົ້າປະສົບກັບຄວາມທຸກທໍລະມານພຽງເລັກນ້ອຍ ແລະ
ເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ທ້າຍທີ່ສຸດເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ. ເຈົ້າຈະມີແຕ່ມືເປົ່າ.
ມີບາງຄົນທີ່ທໍ້ຖອຍກັບການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາເມື່ອພວກເຂົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວ
ຫຍັງເລີຍ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍກະແຈກກະຈາຍໄປ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄົນໃໝ່?
ຄົນປະເພດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວ, ພວກເຂົາກໍແລ່ນໄປແລ່ນມາ, ຫຍຸ້ງ
ແລະ ກະຕືລືລົ້ນຢູ່ຂ້າງນອກສະເໝີ, ແຕ່ຕ່ອນນີ້ເມື່ອພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວ,
ພວກເຂົາກໍບໍ່ສະແຫວງຫາອີກຕໍ່ໄປ. ຄົນແບບນີ້ບໍ່ມີອະນາຄົດ. ໃນລະຫວ່າງການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ,
ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າສູ່ຈາກມຸມມອງດ້ານບວກ ແລະ ຮຽນຮູ້ບົດຮຽນທີ່ເຈົ້າຄວນຮຽນຮູ້;
ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ອ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,
ເຈົ້າຄວນສົມທຽບສະຖານະບັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າກັບມັນ, ຄົ້ນພົບຄວາມບົກຜ່ອງຂອງເຈົ້າ ແລະ
ພົບວ່າເຈົ້າມີບົດຮຽນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍທີ່ຕ້ອງຮຽນຮູ້.
ຍິ່ງເຈົ້າສະແຫວງຫາເມື່ອໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດດ້ວຍໃຈຈິງຫຼາຍເທົ່າໃດ,
ເຈົ້າຍິ່ງຈະພົບວ່າຕົວເຈົ້າເອງບໍ່ພຽງພໍຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ.

ເມື່ອເຈົ້າກຳລັງປະສົບກັບການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນມັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ, ຈະມີຫຼາຍບັນຫາທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນ;
ເຈົ້າເປີດເຜີຍດ້ານເນື້ອໜັງທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າອອກມາ, ເຈົ້າຕໍ່ວ່າ,
ມີພຽງຜ່ານທາງນີ້ເທົ່ານັ້ນເຈົ້າຈຶ່ງຄົ້ນພົບວ່າອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້ານັ້ນຮ້າຍແຮງພຽງໃດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນຮັກສາຄວາມອຸທິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄວ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

374. ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງປະສົບກັບການທົດລອງ, ມັນເປັນເລື່ອງບົກກະຕິທີ່ຜູ້ຄົນຈະອ່ອນແອ
ຫຼື ມີຄວາມຄິດລົບຢູ່ພາຍໃນຕົວພວກເຂົາ ຫຼື
ຂາດຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ເສັ້ນທາງໃນການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ,
ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ຄືກັນກັບໂຢບ.
ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂຢບອ່ອນແອ ແລະ ໄດ້ສາບແຊ່ມື້ເກີດຂອງເພິ່ນເອງ, ເພິ່ນກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດວ່າ
ທຸກສິ່ງໃນຊີວິດຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກປະທານໃຫ້ໂດຍພຣະເຢໂຮວາ ແລະ
ພຣະເຢໂຮວາຍັງເປັນຜູ້ທີ່ນຳທຸກສິ່ງໄປຈາກເພິ່ນ. ບໍ່ວ່າເພິ່ນຈະຖືກທົດສອບຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ເພິ່ນກໍຮັກສາຄວາມເຊື່ອນີ້. ໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ,
ບໍ່ວ່າເຈົ້າປະສົບກັບການຫຼົ່ມຫຼອມແບບໃດກໍຕາມຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເວົ້າສັ້ນໆກໍຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຊາດແມ່ນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາສຳລັບພຣະອົງ.
ສິ່ງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍການປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນຄວາມເຊື່ອ,
ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງຜູ້ຄົນ.
ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມສົມບູນໃນຜູ້ຄົນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນມັນໄດ້,
ບໍ່ສາມາດສຳຜັດມັນໄດ້; ພາຍໃນສະຖານະການດັ່ງກ່າວ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍຈຳເປັນ.
ຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນຈຳເປັນຕ້ອງມີ ເມື່ອບາງສິ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ດ້ວຍຕາເປົ່າ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງມີ ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງໄດ້.
ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບເຈົ້າກໍຄືການມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຍຶດໝັ້ນ ແລະ ຍືນເປັນພະຍານ.
ເມື່ອໂຢບໄປເຖິງຈຸດນີ້, ພຣະເຈົ້າກໍບາກົດກັບເພິ່ນ ແລະ ກ່າວຕໍ່ເພິ່ນ. ນັ້ນກໍຄື
ຈາກພາຍໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ
ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອ ພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມເຊື່ອ,
ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້. ພຣະເຈົ້າຈະປະທານສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຫວັງຈະໄດ້ຮັບໃຫ້ກັບເຈົ້າ.
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ
ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້,
ແຮງໄກທີ່ຈະໄດ້ເຫັນອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ.

ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອວ່າເຈົ້າຈະເຫັນການກະທຳຂອງພຣະອົງໃນປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າ,
ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະປາກົດຕໍ່ເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງຈະໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ນຳພາເຈົ້າຈາກພາຍໃນ.
ຫາກປາສະຈາກຄວາມເຊື່ອນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງນັ້ນໄດ້.
ຖ້າເຈົ້າສູນເສຍຄວາມຫວັງໃນພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈະສາມາດມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ສະນັ້ນ,
ມີແຕ່ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສົງໄສຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ,
ມີແຕ່ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງໃດກໍຕາມ,
ພຣະອົງຈິ່ງຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າຜ່ານປະສົບການຂອງເຈົ້າ ແລະ
ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈິ່ງຈະສາມາດເຫັນການກະທຳຂອງພຣະອົງ.
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກບັນລຸຜ່ານຄວາມເຊື່ອ. ຄວາມເຊື່ອມາຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ
ແລະ ຫານບໍ່ມີການຫຼໍ່ຫຼອມ ຄວາມເຊື່ອບໍ່ສາມາດພັດທະນາໄດ້. ຄຳນີ້ “ຄວາມເຊື່ອ” ໝາຍເຖິງຫຍັງ?
ຄວາມເຊື່ອແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຫົວໃຈທີ່ຈິງໃຈທີ່ມະນຸດຄວນມີ
ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນ ຫຼື ສຳຜັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງ,
ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ,
ເມື່ອພາລະກິດນັ້ນຢູ່ນອກເໜືອການຍັ່ງເຖິງຂອງມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຮົາເວົ້າເຖິງ.
ຜູ້ຄົນຕ້ອງການຄວາມເຊື່ອໃນເວລາແຫ່ງຄວາມລຳບາກ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອແມ່ນສິ່ງທີ່ຕາມມາດ້ວຍການຫຼໍ່ຫຼອມ; ການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອແມ່ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້.
ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍຕາມ ແລະ
ບໍ່ວ່າເຈົ້າຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມແບບໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າສາມາດສະແຫວງຫາຊີວິດ ແລະ
ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ.
ການເຮັດແບບນັ້ນຄືການມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ການເຮັດແບບນັ້ນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າໄດ້
ຖ້າເຈົ້າສາມາດຍັງຄົງສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ,
ຖ້າເຈົ້າສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບພຣະອົງ,
ຖ້າບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳສິ່ງໃດກໍຕາມ ເຈົ້າຍັງປະຕິບັດຄວາມຈິງເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ
ຖ້າເຈົ້າສາມາດສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ
ຄຳນຶງເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ໃນອະດີດ ເມື່ອພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ
ເຈົ້າຈະບົກຄອງເໝືອນດັ່ງກະສັດ, ເຈົ້າຮັກພຣະອົງ ແລະ
ເມື່ອພຣະອົງສຳແດງຕົວພຣະອົງເອງໃຫ້ກັບເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍ, ເຈົ້າກໍສະແຫວງຫາພຣະອົງ.

ແຕ່ບັດນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົ້ວລັບ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະອົງໄດ້ ແລະ ບັນຫາກໍໄດ້ມາຫາເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມຫວັງໃນພຣະເຈົ້າບໍ່? ສະນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຊີວິດ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເອີ້ນວ່າ ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງເປັນຮູບແບບຂອງຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ສວຍງາມທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຕ້ອງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

375.

ເປົ້າໝາຍຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຫຼໍ່ຫຼອມຫຼັກໆແລ້ວແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນສົມບູນ ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ສິ່ງທີ່ຖືກບັນລຸກໍຄືເຈົ້າຕ້ອງການຫົນຈາກ ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫົນຈາກໄດ້; ບາງຄົນຍັງບໍ່ສາມາດມີຄວາມເຊື່ອແມ່ນແຕ່ໃນຕອນທີ່ພວກເຂົາປາສະຈາກຄວາມຫວັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ; ແລະ ຜູ້ຄົນບໍ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາເອງອີກຕໍ່ໄປ. ໃນເວລານີ້ເທົ່ານັ້ນ ການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະສິ້ນສຸດລົງ.

ມະນຸດຍັງບໍ່ໄດ້ໄປເຖິງຂັ້ນຕອນຂອງການໝູນວຽນລະຫວ່າງຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍ ແລະ ພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ຊົມລົດຊາດແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ສະນັ້ນ ຂະບວນການຫຼໍ່ຫຼອມຈຶ່ງຍັງບໍ່ເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດເທື່ອ.

ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃນບາດກ້າວຂອງຜູ້ບໍລິການກໍບໍ່ໄດ້ຖືກຫຼໍ່ຫຼອມຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

ໂຍບໄດ້ຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມຈົນເຖິງທີ່ສຸດແລ້ວ ແລະ ເພິ່ນບໍ່ມີຫຍັງໃຫ້ເພິ່ງພາເລີຍ.

ຜູ້ຄົນຕ້ອງປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມຈົນເຖິງຈຸດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຫວັງ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງໃຫ້ເພິ່ງພາເລີຍ, ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ທີ່ເປັນການຫຼໍ່ຫຼອມທີ່ແທ້ຈິງ.

ໃນລະຫວ່າງເວລາຂອງຜູ້ບໍລິການ, ຖ້າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າສະຫງົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຖ້າບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ ແລະ

ບໍ່ວ່າຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບເຈົ້າຈະແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ,

ເຈົ້າເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ, ແລ້ວໃນປາຍທາງ

ເຈົ້າກໍຈະເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳ. ເຈົ້າຜະເຊີນກັບການທົດລອງຂອງໂຍບ ແລະ

ໃນເວລານັ້ນ ເຈົ້າໄດ້ຜ່ານການທົດລອງຂອງເບໂຕ. ເມື່ອໂຍບຖືກທົດສອບ, ເພິ່ນຍືນເປັນພະຍານ

ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ພຣະເຢໂຮວາກໍໄດ້ເປີດເຜີຍຕໍ່ເພິ່ນ. ມີແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນໄດ້ຍືນເປັນພະຍານ

ເພິ່ນຈຶ່ງສົມຄວນໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ

“ເຮົາລົ້ວລັບຈາກດິນແດນທີ່ສັກກະບົກ ແຕ່ສໍາແດງຕົວເຮົາເອງຕໍ່ອານາຈັກທີ່ບໍລິສຸດ?”

ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ມີແຕ່ເມື່ອເຈົ້າບໍລິສຸດ ແລະ ຍືນເປັນພະຍານເທົ່ານັ້ນ

ເຈົ້າຈຶ່ງມີສັກສີທີ່ຈະເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍືນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ,

ເຈົ້າກໍບໍ່ມີສັກສີທີ່ຈະເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າຖອຍ ຫຼື

ຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າເມື່ອຜະເຊີນກັບການຫຼໍ່ຫຼອມ, ແລ້ວລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະຍືນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້

ແລະ ເປັນຕົວຕະນິກຂອງຊາຕານ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາການບາກົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເປັນເໝືອນກັບໂຢບ ຜູ້ທີ່ສາບແຊ່ງເນື້ອໜັງຂອງເພິ່ນເອງໃນທ່າມກາງການທົດລອງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າເລີຍ ແລະ ສາມາດກຽດຊັງເນື້ອໜັງຂອງເພິ່ນເອງ ໂດຍບໍ່ຕໍ່ວ່າ ຫຼື ເຮັດບາບຜ່ານຄໍາເວົ້າຂອງເພິ່ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍກຳລັງຢືນເປັນພະຍານ. ເມື່ອເຈົ້າປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມຈົນເຖິງລະດັບໃດໜຶ່ງ ແລະ ຍັງສາມາດເປັນເໝືອນກັບໂຢບ ໂດຍເຊື່ອຟັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ບໍ່ມີການຮຽກຮ້ອງໃດເລີຍກ່ຽວກັບພຣະອົງ ຫຼື ແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະບາກົດຕໍ່ເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຕ້ອງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

376. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ປະສົບການຫຼາຍຢ່າງຂອງເຈົ້າທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມລົ້ມເຫຼວ, ຄວາມອ່ອນແອ ແລະ ເວລາແຫ່ງຄວາມຄິດລົບແມ່ນການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ທຸກສິ່ງແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກຢ່າງ ແລະ ທຸກເຫດການແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະລົ້ມເຫຼວ ຫຼື ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະອ່ອນແອ ແລະ ເຈົ້າຈະສະດຸດ ຫຼື ບໍ່, ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຂຶ້ນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຢູ່ພາຍໃນກຳມີຂອງພຣະອົງ. ຈາກທັດສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນການທົດລອງເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ສິ່ງນັ້ນໄດ້ ມັນກໍຈະກາຍມາເປັນການລ້ວງ. ມີສະພາວາສອງປະເພດທີ່ຜູ້ຄົນຄວນຮັບຮູ້: ໜຶ່ງຢ່າງແມ່ນມາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ແຫຼ່ງທີ່ມາທີ່ເປັນໄປໄດ້ຂອງອີກຢ່າງແມ່ນຊາຕານ. ໜຶ່ງຢ່າງແມ່ນສະພາວະທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ແສງເຍືອງທາງກັບເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ກຽດຊັງ ແລະ ຮູ້ສຶກເສຍໃຈກັບຕົນເອງ ແລະ ສາມາດມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ວາງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ. ອີກສະພາວະໜຶ່ງແມ່ນ ສະພາວະທີ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ແຕ່ເຈົ້າຍັງມີຄວາມຄິດລົບ ແລະ ອ່ອນແອ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສະພາວະນີ້ແມ່ນການຫຼໍ່ຫຼອມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ນັ້ນຍັງແມ່ນການລ້ວງຂອງຊາຕານ. ຖ້າເຈົ້າຮັບຮູ້ວ່າ ນີ້ແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ໃນຕອນນີ້ ເຈົ້າເປັນຫົວບຸນຄຸນພຣະອົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປ ຖ້າເຈົ້າພະຍາຍາມທີ່ຈະຕອບແທນພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ຕົກຢູ່ໃນຄວາມຊົ່ວຊ້າດັ່ງກ່າວອີກຕໍ່ໄປ, ຖ້າເຈົ້າໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຄິດວ່າຕົນເອງຂາດເຂີນຢູ່ສະເໝີ ແລະ ມີຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມບາຖະໜາ, ແລ້ວນີ້ກໍແມ່ນການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ການທົນທຸກໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າອີກຄັ້ງ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະຍັງນຳພາ, ເຍືອງທາງ, ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ລ້ຽງບຳລຸງເຈົ້າ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮັບຮູ້ສິ່ງນັ້ນ ແລະ ເຈົ້າມີຄວາມຄິດລົບ ໂດຍປະຖິ້ມຕົນເອງໃຫ້ຢູ່ກັບຄວາມໝົດຫວັງເທົ່ານັ້ນ, ຖ້າເຈົ້າຄິດໃນລັກສະນະນີ້,

ແລ້ວການລ້ວງຂອງຊາຕານກໍມາເຖິງເຈົ້າແລ້ວ. ເມື່ອໂຢບປະສົບກັບການທົດລອງ, ພຣະເຈົ້າ
ແລະ ຊາຕານກໍລັງເດີມພັນກັນ ແລະ ພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ຊາຕານເຮັດໃຫ້ໂຢບເຈັບປວດ.
ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າເອງທີ່ກໍລັງທົດສອບໂຢບ, ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ
ມັນແມ່ນຊາຕານທີ່ມາຫາເພິ່ນ. ສໍາລັບຊາຕານແລ້ວ ມັນກໍລັງລ້ວງໂຢບ,
ແຕ່ໂຢບຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ ແລ້ວເພິ່ນກໍຄົງຈະຕົກລົງສູ່ການລ້ວງ.
ທັນທີທີ່ຜູ້ຄົນຕົກລົງສູ່ການລ້ວງ, ພວກເຂົາກໍຕົກລົງສູ່ໄພອັນຕະລາຍ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ການປະສົບກັບການຫຼົ່ຫຼອມແມ່ນການທົດລອງຈາກພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສະພາວະທີ່ດີ
ມັນກໍສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເປັນການລ້ວງຈາກຊາຕານ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບນິມິດ,
ຊາຕານກໍຈະກ່າວຫາເຈົ້າ ແລະ ປິດບັງເຈົ້າໃນນິມິດລັກສະນະດັ່ງກ່າວ. ກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະຮູ້ຕົວ,
ເຈົ້າແມ່ນຕົກລົງສູ່ການລ້ວງແລ້ວ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຕ້ອງຜ່ານການຫຼົ່ຫຼອມ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

377. ເມື່ອໄດ້ຮັບການທົດລອງ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການກະທໍາສິ່ງໃດ
ແລະ ພາລະກິດໃດທີ່ພຣະອົງຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ,
ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອມວນມະນຸດນັ້ນດີສະເໝີ.
ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາພຣະອົງດ້ວຍໃຈຈິງ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມີວັນປະຖິ້ມເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ
ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ
ນໍາຜູ້ຄົນໄປຍັງຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມ. ບັດຈຸບັນນີ້
ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າກໍລັງທົດສອບມະນຸດແນວໃດກໍຕາມ,
ຈະມີວັນໜຶ່ງເມື່ອພຣະອົງສະໜອງຜົນໄດ້ຮັບທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ແກ່ຄົນ ແລະ
ໃຫ້ການຕອບແທນທີ່ເໝາະສົມແກ່ພວກເຂົາຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ.
ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ນໍາພາຄົນໄປເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ ແລະ ຈາກນັ້ນກໍໄລ່ເຂົາອອກໄປທາງຂ້າງ ແລະ
ບໍ່ຮັບຮູ້ພວກເຂົາ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງຊື່ສັດ. ໃນຂັ້ນຕອນນີ້,
ພຣະວິນຍານບໍ່ລົງສຸດກໍລັງປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຢູ່.
ພຣະອົງກໍລັງເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນບໍລິສຸດ.
ໃນບາດກ້າວແຫ່ງພາລະກິດຂອງການທົດລອງກ່ຽວກັບຄວາມຕາຍ ແລະ
ການທົດລອງກ່ຽວກັບການຕີສອນ, ການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຖືກປະຕິບັດຜ່ານທາງພຣະທໍາ.
ເພື່ອໃຫ້ຄົນໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນໝົດ
ພວກເຂົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈພາລະກິດບັດຈຸບັນຂອງພຣະອົງ ແລະ
ເຂົ້າໃຈວ່າມະນຸດຊາດຄວນຮ່ວມມືແນວໃດ. ແທ້ທີ່ຈິງແລ້ວ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ.
ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າກະທໍາສິ່ງໃດ, ບໍ່ວ່າເປັນການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ຫຼື ການທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວ,
ທຸກໆບາດກ້າວແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ.
ແຕ່ລະບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຖືກແບ່ງອອກເປັນຫຼາຍພາກສ່ວນ ແລະ

ທະລຸແນວຄວາມຄິດຂອງຄົນ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອວ່າ
ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງ, ບໍ່ວ່າສິ່ງໃດກໍຕາມ
ພຣະອົງຈະບໍ່ຂ້າມນຸດທັງໝົດໃຫ້ຕາຍ. ພຣະອົງມອບທັງຄໍາສັນຍາ ແລະ ພອນໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ
ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງທັງໝົດຈະສາມາດໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະອົງ ແລະ
ສໍາລັບບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງຈະຖືກພຣະເຈົ້າໂຍນຖິ້ມ.
ສິ່ງນີ້ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າສິ່ງໃດກໍຕາມ,
ເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອວ່າເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ,
ທຸກຄົນກໍຈະມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະໜອງແຮງບັນດານໃຈອັນງົດງາມໃຫ້ແກ່ມວນມະນຸດ,
ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດບັນລຸພວກມັນໄດ້. ຕອນນີ້
ເຈົ້າຄວນສາມາດເຫັນສິ່ງນີ້ໄດ້ແລ້ວ, ການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການຕິສອນຜູ້ຄົນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ສໍາລັບຜູ້ຄົນ,
ຕ້ອງສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຕະຫຼອດເວລາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນຮັກສາຄວາມອຸທິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄວ້” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

378. ມະນຸດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນທັງໝົດໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ.
ຫຼັງຈາກພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ, ມະນຸດຈະຕົກຢູ່ໃນການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ
ຄວາມລໍາບາກຍາກແຄ້ນ. ຄົນທີ່ສາມາດເອົາຊະນະ ແລະ
ຢືນເປັນພະຍານໃນລະຫວ່າງຄວາມລໍາບາກຍາກແຄ້ນນີ້
ແມ່ນຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນທີ່ສຸດ; ພວກເຂົາເປັນຜູ້ເອົາຊະນະ.
ໃນລະຫວ່າງຄວາມລໍາບາກຍາກແຄ້ນ, ມະນຸດຈໍາເປັນຕ້ອງຍອມຮັບການຫຼໍ່ຫຼອມນີ້ ແລະ
ການຫຼໍ່ຫຼອມນີ້ແມ່ນກໍລະນີສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມັນເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍທີ່ມະນຸດຈະຖືກຫຼໍ່ຫຼອມກ່ອນການສິ້ນສຸດພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດ
ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງຍອມຮັບການທົດສອບສຸດທ້າຍນີ້ ແລະ
ຕ້ອງຍອມຮັບການຫຼໍ່ຫຼອມຄັ້ງສຸດທ້າຍນີ້.
ຄົນທີ່ຖືກອ້ອມລ້ອມໄປດ້ວຍຄວາມລໍາບາກຍາກແຄ້ນແມ່ນປາສະຈາກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍາ
ນບໍລິສຸດ ແລະ ການນໍາພາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ສະຫວ່າງຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງທໍາຈິງຈະໝັ້ນຄົງໃນທີ່ສຸດ; ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ
ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງກໍຕາມ,
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມີໃຊ້ຊະນະຈະບໍ່ປາສະຈາກນິມິດ ແລະ
ຍັງຈະນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດພ້ອມກັບການເປັນພະຍານຂອງພວກເຂົາ.
ພວກເຂົາຄືຜູ້ທີ່ຈະລອດພົ້ນຈາກຄວາມລໍາບາກຍາກແຄ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນທີ່ສຸດ.
ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນທີ່ຕົກເປັນໃນນໍ້າຊຸ່ນຍັງສາມາດສວຍໂອກາດໃນປັດຈຸບັນ, ແຕ່

ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼົບຫຼີກຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນສຸດທ້າຍໄດ້ ແລະ
ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼົບຫຼີກການທົດສອບສຸດທ້າຍໄດ້. ສຳລັບຄົນທີ່ເອົາຊະນະ,
ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນດັ່ງກ່າວເປັນການຫຼໍ່ຫຼອມທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງ;
ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ຕົກເປັດໃນນ້ຳຊຸ່ນ, ມັນເປັນພາລະກິດແຫ່ງການກຳຈັດໂດຍສິ້ນເຊີງ.
ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຖືກທົດລອງແນວໃດກໍຕາມ,
ຄວາມຈິງຮັກຜັກດີຂອງຄົນທີ່ມີພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ປ່ຽນແປງ;
ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ,
ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີປະໂຫຍດຕໍ່ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາກໍປ່ຽນມຸມມອງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງກັບຫົນອອກຈາກພຣະເຈົ້າ.
ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຄົນທີ່ຈະບໍ່ໝັ້ນຄົງໃນທີ່ສຸດ, ເປັນຄົນທີ່ພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາພອນຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເສຍສະຫຼະຕົນເອງເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະອົງ.
ຄົນຕ່ຳຊ້າດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຖືກຂັບໄລ່ຫົນທັງໝົດ ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ສົມຄວນແກ່ການເຫັນອົກເຫັນໃຈໃດໆເລີຍ.
ຄົນທີ່ປາສະຈາກຄວາມເປັນມະນຸດແມ່ນບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
ເມື່ອສະພາບແວດລ້ອມປອດໄພ ແລະ ໝັ້ນຄົງ ຫຼື ພວກເຂົາສາມາດຮັບຜົນປະໂຫຍດ,
ພວກເຂົາກໍເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ,
ແຕ່ຫຼັງຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜານັ້ນຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ ຫຼື ຖືກໂຕ້ແຍ້ງໃນທີ່ສຸດ,
ພວກເຂົາກໍກະບົດທັນທີ. ແມ່ນແຕ່ໃນຊ່ວງເວລາພຽງແຕ່ຄົນດຽວ,
ພວກເຂົາອາດປ່ຽນຈາກຄົນທີ່ຍື່ມແຍ້ມ ແລະ “ໃຈດີ” ມາເປັນຄາດຕະກອນທີ່ຂີ້ຮ້າຍ ແລະ
ໂຫດຮ້າຍ, ປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ອຸປະກາລຂອງພວກເຂົາໃນມື້ວານຄືກັບສັດຕູທີ່ເອົາເປັນເອົາຕາຍທັນທີ
ໂດຍບໍ່ມີຄວາມສອດຄ່ອງ ຫຼື ເຫດຜົນ. ຖ້າຜິຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຖືກໂຍນອອກ,
ຜິຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້ຈະຂ້າພາຍໃນພິບຕາ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ກາຍເປັນຄວາມອັນຕະລາຍຢ່າງລັບງບໍ່?
ພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກບັນລຸຫຼັງຈາກການສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງກາ
ນເອົາຊະນະ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຈະສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ,
ພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ວຍລ້າງຍັງບໍ່ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງເທື່ອ;
ພາລະກິດດັ່ງກ່າວຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຖືກຊ່ວຍລ້າງທັງໝົດເທົ່ານັ້ນ,
ຫຼັງຈາກທີ່ຄົນຍອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ຫຼັງຈາກທີ່ຄົນບອມຕົວເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ປາສະຈາກພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຖືກກວາດລ້າງ.
ຄົນທີ່ບໍ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າໃນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະຖືກກຳຈັດທັງໝົດ ແລະ
ຄົນທີ່ຖືກກຳຈັດແມ່ນພວກຜິຮ້າຍ. ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້,
ພວກເຂົາກໍກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນຄົນເຫຼົ່ານີ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ, ແຕ່
ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຟື້ສູດວ່າ ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ຈະຢູ່ລອດໃນທີ່ສຸດ. ໃນພຣະທຳທີ່ກ່າວວ່າ:

“ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງທີ່ສຸດຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນ” ຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ “ຕິດຕາມ” ຄືການຍືນຍົງໝັ້ນຄົງທ່າມກາງຄວາມລ່າບາກຍາກແຄ້ນ. ໃນປັດຈຸບັນ, ຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ງ່າຍ, ແຕ່ເມື່ອພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງຈະສິ້ນສຸດລົງ, ເຈົ້າຈະຮູ້ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄຳວ່າ “ຕິດຕາມ”. ຍ້ອນເຈົ້າຍັງສາມາດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເອົາຊະນະ, ນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ເຈົ້າເປັນໜຶ່ງໃນຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດອົດທົນຕໍ່ການທົດລອງ, ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເອົາໄຊຊະນະເໝືອນຄວາມລ່າບາກຍາກແຄ້ນ ຈະບໍ່ສາມາດຍືນຍົງໝັ້ນຄົງໃນທີ່ສຸດ ແລະ ສະນັ້ນກໍຈະບໍ່ສາມາດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນສາມາດທົນທານຕໍ່ການທົດສອບໃນພາລະກິດຂອງພວກເຂົາ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນທີ່ບໍ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການທົດລອງໃດໆຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ບໍ່ຊ້າກໍໄວ ພວກເຂົາຈະຖືກຂັບໄລ່ຫົນ, ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ເອົາຊະນະຈະຄົງຢູ່ໃນອານາຈັກ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍການທົດສອບຂອງພາລະກິດຂອງເຂົາ ນັ້ນກໍຄື ການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຫຍັງກັບການຕັດສິນໃຈຂອງມະນຸດເອງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ປະຕິເສດບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຕາມອຳເພີໃຈ; ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ພຣະອົງບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງໃດທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ຫຼື ພາລະກິດໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອໄດ້. ບໍ່ວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດຈະຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຖືກພິສູດໂດຍຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຕັດສິນໂດຍມະນຸດ. “ເຂົ້າສາລີບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນເຂົ້ານົກ ແລະ ເຂົ້ານົກບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນເຂົ້າສາລີໄດ້” ກໍເປັນຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ. ທຸກຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈະຍັງຄົງຢູ່ໃນອານາຈັກ ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິບັດຢ່າງຜິດໆຕໍ່ໃຜກໍຕາມທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

379. ເມື່ອເປີດກຳລັງຖືກຕີສອນໂດຍພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນອະທິຖານວ່າ “ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ເນື້ອໜັງຂອງຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ພຣະອົງຕີສອນຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພິພາກສາຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍຊື່ນຊົມຍິນດີໃນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ສັກສິດ ແລະ ຊອບທຳຂອງພຣະອົງໃນການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະອົງພິພາກສາຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງໃນການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ,

ຂ້ານ້ອຍກໍຮູ້ສຶກພໍໃຈ. ຖ້າມັນສາມາດສຳແດງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ປ່ອຍໃຫ້ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ເປັນທີ່ປະຈັກໂດຍທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ
 ຖ້າມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກຂອງຂ້ານ້ອຍສຳລັບພຣະອົງບໍ່ລົດຊື່ນຂຶ້ນ,
 ຈົນຂ້ານ້ອຍສາມາດບັນລຸໃນລັກສະນະຂອງຄົນທີ່ຊອບທຳ,
 ແລ້ວການພິພາກສາຂອງພຣະອົງນີ້ແມ່ນເໝາະສົມດີ
 ຍ້ອນສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄວາມປະສົງທີ່ຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ. ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ
 ຍັງມີຫຼາຍສິ່ງໃນຕົວຂ້ານ້ອຍທີ່ເປັນບໍລະບັກ ແລະ ຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ.
 ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ພຣະອົງພິພາກສາຂ້ານ້ອຍຫຼາຍອີ່ງຂຶ້ນ,
 ບໍ່ວ່າຜ່ານທາງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ໂຫດຮ້າຍ ຫຼື ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກທີ່ອີ່ງໃຫຍ່;
 ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະກະທຳຫຍັງກໍຕາມ, ມັນກໍມີຄ່າສຳລັບຂ້ານ້ອຍ.
 ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງເລິກເຊິ່ງຫຼາຍ ແລະ
 ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຫ້ຕົນເອງຢູ່ໃນການບັນແຕ່ງຂອງພຣະອົງໂດຍບໍ່ຕໍ່ວ່າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ
 ”. ນີ້ແມ່ນຄວາມຮູ້ຂອງເປໂຕຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນໄດ້ມີປະສົບການໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ຍັງເປັນຄຳພະຍານກ່ຽວກັບຄວາມຮັກທີ່ເພິ່ນມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”
 ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

380. ມະນຸດດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງເນື້ອໜັງ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ
 ເຂົາດຳລົງຊີວິດໃນນະລົກແຫ່ງມະນຸດ ແລະ ປາສະຈາກການພິພາກສາ ແລະ
 ການຕີສອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດແມ່ນສັກກະບົກຄືກັນກັບຊາຕານ.
 ແລ້ວມະນຸດຈະບໍ່ລົດຊື່ນໄດ້ແນວໃດ? ເປໂຕເຊື່ອວ່າ ການຕີສອນ ແລະ
 ການພິພາກສາຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນການບົກບ້ອງທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ
 ພຣະຄຸນທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ສຸດຂອງມະນຸດ. ມີແຕ່ຜ່ານການຕີສອນ ແລະ
 ການພິພາກສາຈາກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ກຽດຊັງເນື້ອໜັງ ແລະ
 ກຽດຊັງຊາຕານ.
 ວິໄນທີ່ເຄັ່ງຄັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບົດປ່ອຍມະນຸດໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ,
 ມັນບົດປ່ອຍເຂົາໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກໂລກນ້ອຍໆຂອງເຂົາເອງ ແລະ
 ເຮັດໃຫ້ເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ບໍ່ມີຄວາມລອດເພິ່ນທີ່ດີກວ່າການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາອີກແລ້ວ! ເປໂຕອະທິຖານວ່າ “ໂອ
 ພຣະເຈົ້າ! ຕາບໃດທີ່ພຣະອົງຕີສອນ ແລະ ພິພາກສາຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຮູ້ວ່າ
 ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມອບຄວາມສຸກ ຫຼື
 ສັນຕິສຸກໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມທົນທຸກ ແລະ
 ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບການຕີສອນທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ, ແຕ່ຕາບໃດທີ່ພຣະອົງບໍ່ປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍ

ຂ້ານ້ອຍກໍຈະສະບາຍໃຈ. ໃນບັດຈຸບັນ, ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນການບົກບ້ອງທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ພຣະພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ.

ພຣະຄຸນທີ່ພຣະອົງຊົງມອບໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍບົກບ້ອງຂ້ານ້ອຍ.

ພຣະຄຸນທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍໃນບັດຈຸບັນແມ່ນການສໍາແດງເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບ ທໍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນແມ່ນການທົດລອງ ແລະ ຫຼາຍໄປກວ່ານັ້ນ ມັນແມ່ນຊີວິດແຫ່ງການທົນທຸກ”. ເປໂຕສາມາດປ່ອຍວາງຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຮັກທີ່ເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ການບົກບ້ອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ ເພາະວ່າ ເພິ່ນໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ, ຖ້າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊໍາລະລ້າງ ແລະ ບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນນິໄສຂອງເຂົາ, ຖ້າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະດໍາລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ, ແລ້ວເຂົາຕ້ອງຍອມຮັບເອົາການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ຍອມໃຫ້ການລົງວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຂຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າອອກໄປຈາກເຂົາ, ເພື່ອວ່າ ເຂົາຈະສາມາດບົດປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກການໃຊ້ເວລາຫຼົ່ມຫຼອກລວງ ແລະ ອິດທິພົນຂອງລາຕານ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຮູ້ວ່າ ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເປັນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີການອວຍພອນ, ພຣະຄຸນ ຫຼື ການບົກບ້ອງທີ່ດີກວ່ານີ້ສໍາລັບມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

381. ມະນຸດດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງລາຕານ ແລະ ເປັນຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ; ຖ້າເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການຊໍາລະລ້າງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາການບົກບ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວມະນຸດກໍຈະຊົ່ວຊ້າຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ຖ້າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊໍາລະລ້າງ ແລະ ການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ເປໂຕໄດ້ອະທິຖານວ່າ “ພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ຂ້ານ້ອຍກໍມີຄວາມສຸກຫຼາຍ ແລະ ຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ; ເມື່ອພຣະອົງຕີສອນຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຍິ່ງຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ ແລະ ມີຄວາມສຸກຍິ່ງຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍອ່ອນແອ ແລະ ອົດກັ້ນຕໍ່ການທົນທຸກທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ, ເຖິງແມ່ນມີນ້ຳຕາ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າ, ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າ ຄວາມໂສກເສົ້ານີ້ກໍເປັນຍ້ອນການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຍ້ອນຄວາມອ່ອນແອຂອງຂ້ານ້ອຍ.

ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງໃຫ້ກໍເພາະຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ,
ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າ ແລະ ເສຍໃຈ ກໍເພາະວ່າ
ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເໝາະສົມສຳລັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍເຕັມໃຈທີ່ຈະບັນລຸຂອບເຂດນີ້,
ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ.
ການຕີສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ນຳການບົກບ້ອງມາສູ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ໄດ້ມອບຄວາມລອດພົ້ນທີ່ດີທີ່ສຸດໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ;
ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງດີເລີດກວ່າຄວາມອົດກັ່ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງ.
ຫາກປາສະຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ,
ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ມີຄວາມສຸກກັບຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ.
ໃນບັດຈຸບັນ, ຂ້ານ້ອຍຍິ່ງເຫັນຫຼາຍຂຶ້ນວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຢູ່ເໝືອນສະຫວັນ ແລະ
ດີກວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຄວາມກະລຸນາ ແລະ
ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນແມ່ນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ.
ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ມອບຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ.
ຫາກປາສະຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ,
ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ
ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະສາມາດຜະເຊີນກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ອົດກັ່ນຕໍ່ການທົດລອງ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນຫຼາຍຮ້ອຍຄັ້ງ ແລະ
ເຖິງກັບວ່າເກືອບຕາຍ, ພວກມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງສູງສຸດ. ຖ້າການຕີສອນ, ການພິພາກສາ ແລະ
ການລົງວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າອອກຫ່າງຈາກຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມມືດ
ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານ. ແລ້ວເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຈະມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ?
ຖ້າການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຕ້ອງຈາກຂ້ານ້ອຍໄປ,
ມັນຈະເປັນເໝືອນກັບວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໄດ້ປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍ, ເໝືອນກັບວ່າ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍຈະດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປໄດ້ແນວໃດ?
ຖ້າພຣະອົງມອບຄວາມເຈັບປ່ວຍໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເອົາອິດສະລະພາບຂອງຂ້ານ້ອຍໄປ,
ຂ້ານ້ອຍສາມາດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດໄດ້, ແຕ່ຖ້າການຕີສອນ ແລະ
ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຕ້ອງຈາກຂ້ານ້ອຍໄປ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ມີທາງດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປໄດ້.
ຖ້າຂ້ານ້ອຍປາສະຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ,
ຂ້ານ້ອຍກໍຈະສູນເສຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ
ເຊິ່ງເປັນຄວາມຮັກທີ່ເລິກເຊິ່ງເກີນກວ່າຂ້ານ້ອຍຈະພັນລະນາໄດ້.
ຫາກປາສະຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ,

ຂ້ານ້ອຍກໍຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງ່າຂອງລາຕານ ແລະ
ຈະບໍ່ສາມາດເຫັນໃບໜ້າອັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ.
ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມມືດດັງກ່າວ, ຊີວິດດັງກ່າວ,
ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສາມາດອົດທົນຢູ່ໄດ້.
ການທີ່ມີພຣະອົງຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍເປັນເໝືອນກັບການເຫັນພຣະອົງ,
ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດປະຖິ້ມພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນພຣະອົງ,
ຂ້ານ້ອຍຂໍຮ້ອງພຣະອົງຂໍຢ່າເອົາຄວາມສຸກສະບາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງຂ້ານ້ອຍນັ້ນໄປຈາກຂ້ານ້ອ
ຍເທິດ ເຖິງແມ່ນມັນເປັນພຽງຄຳເວົ້າສອງສາມຄຳທີ່ເຮັດໃຫ້ໝັ້ນໃຈກໍຕາມ.
ຂ້ານ້ອຍຊົມຊືມໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນບັດຈຸບັນ
ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພຣະອົງໄດ້; ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຮັກພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ?
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫຼົງນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມໂສກເສົ້າຫຼາຍຄັ້ງ ຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ຊີວິດແບບນີ້ມີຄວາມໝາຍຍິ່ງກວ່າ,
ສາມາດບັບບຸງຂ້ານ້ອຍຫຼາຍຂຶ້ນ, ສາມາດປ່ຽນແປງຂ້ານ້ອຍຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
ສາມາດເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມຈິງທີ່ສິ່ງຊົງສ້າງຄວນໄດ້ຮັບ”.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໄຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

382. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະມີຄຳພະຍານ
ແລະ ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ “ໃນພາລະກິດເທື່ອລະບາດກ້າວນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍອມຮັບພາລະກິດແຫ່ງການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ອົດກັ້ນຕໍ່ການທົນທຸກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່,
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ,
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ,
ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການຕີສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໄວ້. ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ
ແລະ ນຳການອວຍພອນ ແລະ ພຣະຄຸນມາສູ່ຂ້ານ້ອຍ; ແມ່ນການພິພາກສາ ແລະ
ການຕີສອນຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ປົກປ້ອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍບໍ່ລົສຸດ. ຖ້າຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຖືກຕີສອນ
ແລະ ພິພາກສາໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າພຣະທຳທີ່ຮຸນແຮງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ,
ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ສາມາດຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ. ໃນບັດຈຸບັນ,
ຂ້ານ້ອຍເຫັນວ່າ ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ,
ຄົນໜຶ່ງບໍ່ພຽງແຕ່ຊົມຊືມກັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນຄື
ສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດຄວນຊົມຊືມໃນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຊົມຊືມໃນການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ

ເພາະອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າສົມຄວນແກ່ຄວາມຊື່ນຊົມຂອງມະນຸດ.
ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ,
ຜູ້ຄົນຄວນຊື່ນຊົມກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ
ມີການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມີຄວາມຮັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່.
ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນປັດຈຸບັນ,
ຂ້ານ້ອຍກໍໂຊກດີທີ່ໄດ້ເຫັນມັນ ແລະ ຍ້ອນສິ່ງນີ້ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເປັນສຸກ”.
ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ຢ່າງໂດຍຄົນທີ່ປະສົບກັບການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ
ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວເປັນເໝືອນກັບເປໂຕ;
ພວກເຂົາມີປະສົບດຽວກັນກັບເປໂຕ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວຍັງແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຊີວິດ ແລະ
ຄົນທີ່ປະກອບມີຄວາມຈິງ. ເມື່ອພວກເຂົາມີປະສົບການຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ,
ໃນລະຫວ່າງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ
ພວກເຂົາກໍຈະບົດປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານຢ່າງສົມບູນແນ່ນອນ ແລະ
ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

383. ຫຼັງຈາກຫຼາຍປີຜ່ານໄປ, ມະນຸດໄດ້ກາຍເປັນຄົນທີ່ຜ່ານຮ້ອນຜ່ານໜາວ,
ໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກຂອງການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ການຂັງເກີດ. ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດໄດ້ສູນເສຍ
“ສະຫງ່າລາສີ” ແລະ “ຄວາມຮັກ” ໃນເວລາທີ່ຜ່ານໄປ,
ເຂົາກໍໄດ້ມາເຂົ້າໃຈຫຼັກການແຫ່ງຄວາມປະພຶດຂອງມະນຸດໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ
ໄດ້ມາຊື່ນຊົມປີແຫ່ງການອຸທິດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນ.
ມະນຸດເລີ່ມກຽດຊັງຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງເຂົາເອງຢ່າງຊ້າໆ. ເຂົາເລີ່ມຊັງຄວາມໂຫດຮ້າຍທີ່ເຂົາເປັນ,
ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດທັງໝົດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການຮຽກຮ້ອງທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນທີ່ເຂົາມີຕໍ່ພຣະອົງ. ໂມງບໍ່ສາມາດຫວນຄືນໄດ້.
ເຫດການໃນອະດີດກາຍເປັນຄວາມຊົງຈຳທີ່ໜ້າເສຍດາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະທຳ ແລະ
ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າກາຍເປັນພະລັງຂັບເຄື່ອນໃນການມີຊີວິດໃໝ່ຂອງມະນຸດ.
ບາດແຜຂອງມະນຸດຮັກສາໃຫ້ດີຂຶ້ນໃນແຕ່ລະມື້, ພາລະກຳລັງຂອງເຂົາໄດ້ກັບຄືນມາ ແລະ
ເຂົາລຸກຍືນຂຶ້ນ ແລະ ເງິຍໜ້າເບິ່ງໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ...
ພຽງແຕ່ໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າຮອຍຍ້ໍມຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃບໜ້າທີ່ສວຍງາມຂອງພຣະອົງຍັງມີຊີວິດຊີວາ.
ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຍັງເປັນຫວ່າງມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງສ້າງ ແລະ ມີຂອງພຣະອົງຍັງອົບອຸ່ນ ແລະ
ມີພະລັງຄືທີ່ເປັນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ. ມັນເປັນຄືດັ່ງວ່າມະນຸດໄດ້ກັບຄືນສູ່ສວນເອເດັນອີກຄັ້ງ
ແຕ່ເທື່ອນີ້ມະນຸດບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງການລ້ວງຂອງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ຫັນຫົວຈາກໃບໜ້າຂອງພຣະເຢໂຣວາອີກຕໍ່ໄປ. ມະນຸດຄູເຂົ້າລົງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ,

ເງິນໜ້າເບິ່ງໃບໜ້າອັນຍິ່ງແຍ້ມຂອງພຣະເຈົ້າ
ຖວາຍການເສຍສະຫຼະທີ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ສຸດຂອງເຂົາ, ໂອ! ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ
ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ!

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນທ່າມກາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(V) ວິທີການເປັນຄົນຊື່ສັດ

384. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າມັກຄົນທີ່ຊື່ສັດ. ພຣະເຈົ້າມີແກ່ນສານຂອງຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນສາມາດເຊື່ອຖືໄດ້ ຕະຫຼອດເວລາ. ນອກຈາກນັ້ນ ການກະທຳຂອງພຣະອົງ ບໍ່ມີຄວາມຜິດພາດ ແລະ ບໍ່ເປັນທີ່ໜ້າສົງໄສ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າມັກຄົນ ທີ່ຊື່ສັດຕໍ່ພຣະອົງ ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄວາມຊື່ສັດໝາຍເຖິງ ການມອບໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ, ການທີ່ບໍ່ເຄີຍຫຼອກລວງ ພຣະອົງໃນສິ່ງໃດໜຶ່ງ, ການເປີດໃຈກັບພຣະອົງໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ປິດບັງຄວາມຈິງ, ການທີ່ບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນການຕົວະຜູ້ຄົນທີ່ມີຖານະສູງກວ່າ ແລະ ຫຼອກລວງຜູ້ຄົນທີ່ມີຖານະຕ່ຳກວ່າ ແລະ ການບໍ່ເຮັດພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈໃນຕົວເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ເວົ້າໂດຍຫຍໍ້, ການມີຄວາມຊື່ສັດແມ່ນການ ຍັບຍັ້ງຈາກການກະທຳ ແລະ ການໃຊ້ຄຳເວົ້າ ທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ ແລະ ການຫຼອກລວງທັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ. ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າແມ່ນງ່າຍທີ່ສຸດ ແຕ່ສຳລັບພວກເຈົ້າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຍາກລຳບາກ ເຖິງສອງເທົ່າ. ຫຼາຍຄົນເລືອກທີ່ຈະຖືກລົງໂທດໃຫ້ຕົກນາຮົກ ແທນທີ່ຈະເວົ້າ ແລະ ປະຕິບັດຢ່າງຊື່ສັດ. ບໍ່ແບກໃຈເລີຍທີ່ເຮົາ ຈະມີວິທີການ ຈັດການແບບອື່ນ ທີ່ກຽມໄວ້ສຳລັບ ຄົນທີ່ບໍ່ຊື່ສັດ. ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ ເຮົາເຂົ້າໃຈດີເລື່ອງ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກລຳບາກ ທີ່ພວກເຈົ້າພົບພໍ້ໃນການພະຍາຍາມເປັນຄົນຊື່ສັດ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນສະຫຼາດ ແລະ ຊຳນິຊຳນານຫຼາຍ ໃນການປະເມີນສຸພາບບຸລຸດ ໂດຍອີງຕາມມາດຕະຖານອັນຕ່າງໆຂອງພວກເຈົ້າເອງ, ດ້ວຍເຫດນີ້ພາລະກິດຂອງເຮົາຈຶ່ງງ່າຍຂຶ້ນຫຼາຍ. ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຫາກຮັກສາຄວາມລັບຂອງພວກເຈົ້າໄວ້ກັບຕົວເອງ, ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາກໍຈະສົ່ງພວກເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມພິນາດເທື່ອລະຄົນ ເພື່ອຮັບ “ການສັ່ງສອນ” ຈາກກອງໄຟ, ເພື່ອວ່າຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຈົ້າອາດຈະມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນຕໍ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງສຸດໃຈ. ຈ. ໃນທີ່ສຸດ ເຮົາຈະດຶງຄຳເວົ້າວ່າ “ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຄວາມສັດທາ” ອອກຈາກບາກຂອງພວກເຈົ້າ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະຕິເອີກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າອອກມາດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈວ່າ “ຈິດໃຈຂອງມະນຸດຈຶ່ງແມ່ນບໍ່ຈິງໃຈ!” ສະພາບຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນຈັ່ງໃດໃນຕອນນີ້? ເຮົາຄິດວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ອວດອົງທະນົງຕົວເກີນໄປຄືດັ່ງທີ່ເຈົ້າເປັນໃນຕອນນີ້. ຢ່າວ່າແຕ່ເລື່ອງພວກເຈົ້າຈະເຮັດເປັນ “ຄົນເລືກເຊິ່ງທີ່ຍາກຈະເຂົ້າໃຈ” ຄືດັ່ງທີ່ເປັນໃນຕອນນີ້ເລີຍ. ບາງຄົນປະພຶດຕົນໃນຮູບແບບຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ສຸພາບແລະ ເບິ່ງຄືວ່າ “ມີມາລະຍາດທີ່ດີ” ໂດຍສະເພາະຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຂົາພັດກາຍເປັນຄົນຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຂາດລະບຽບຕໍ່ໜ້າພຣະວິນຍານ. ພວກເຈົ້າຈະຮັບເອົາຄົນດັ່ງກ່າວລວມເຂົ້າກັບກຸ່ມຄົນທີ່ຊື່ສັດບໍ່? ຖ້າເຈົ້າໜ້າຊື່ໃຈຄົດ ແລະ ເປັນຄົນລະເລີງໃນສັງຄົມ, ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ

ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນສໍາຄັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ຖ້າຄໍາເວົ້າຂອງເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຂໍ້ແກ້ຕົວ ແລະ ເຫດຜົນທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ສຸດໃນການປະຕິບັດຕໍ່ຄວາມຈິງ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມໝັ້ນໃຈຫຼາຍຈົນເຈົ້າບໍ່ສະໝັກໃຈທີ່ຈະແລກປ່ຽນ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປີດເຜີຍຄວາມໃນໃຈຂອງເຈົ້າ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືຄວາມທຸກໃຈ ຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ ເພື່ອການສະແຫວງຫາທິນທາງແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ, ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບ ການໄຖ່ບາບຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ພົ້ນອອກຈາກ ຄວາມມືດຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຖ້າການສະແຫວງຫາ ທິນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ, ເຈົ້າກໍແມ່ນຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງ ຕະຫຼອດເວລາ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມສຸກໃນການ ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍເຮັດວຽກຢ່າງດຸໝັ່ນ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ໃນທຸກເລື່ອງ, ເປັນຜູ້ໃຫ້ຕະຫຼອດ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເປັນຜູ້ຮັບ, ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າແມ່ນໄພ່ພົນທີ່ຈົງຮັກພັກດີ ເນື່ອງຈາກວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາສິ່ງຕອບແທນ ແລະ ເປັນພຽງຄົນທີ່ຊື່ສັດ. ຖ້າເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນຄົນຈົງຈັງ, ຖ້າເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະທຸ້ມເທໝົດຕົວຂອງເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດເສຍສະລະຊີວິດ ຂອງເຈົ້າເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເປັນພະຍານ, ຖ້າເຈົ້າຊື່ສັດເຖິງຂັ້ນທີ່ເຈົ້າຮູ້ແຕ່ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຄໍານຶງເຖິງຕົວເອງ ຫຼື ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ, ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກຫຼໍ່ລ້ຽງຈິດໃຈດ້ວຍແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ໃນອານາຈັກຢ່າງນິລັນດອນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະໂອວາດສາມຂໍ້” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

385. ເຮົາພໍໃຈໃນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບຄົນອື່ນ ແລະ ເຮົາມັກຄົນທີ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ; ສໍາລັບມະນຸດສອງປະເພດນີ້ ເຮົາສະແດງຄວາມຫວັງໃຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ຍ້ອນໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ ພວກເຂົາເປັນມະນຸດທີ່ຊື່ສັດ. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນຫຼອກລວງ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະມີຫົວໃຈທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃຜ ແລະ ສົງໄສຕໍ່ທຸກຄົນ ແລະ ທຸກເລື່ອງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນເກີດຂຶ້ນເທິງຜື້ນຖານຂອງຄວາມສົງໄສ. ເຮົາບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວໄດ້. ການຂາດຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ເຈົ້າກໍຈະອີ່ງປາສະຈາກຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງ. ແລ້ວຖ້າເຈົ້າສາມາດສົງໄສພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄາດເດົາກ່ຽວກັບພຣະອົງຕາມໃຈມັກ ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ຫຼອກລວງທີ່ສຸດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ. ເຈົ້າຄາດຄະເນວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດເປັນຄືກັບມະນຸດໄດ້ ຫຼື ບໍ່: ນັ້ນ ຄືຄວາມຜິດບາບທີ່ຍົກໂທດໃຫ້ບໍ່ໄດ້, ເປັນຄົນທີ່ມີບຸກຄະລິກຕໍ່າ, ປາສະຈາກຄວາມຍຸຕິທໍາ ແລະ ເຫດຜົນ, ຂາດຄວາມສໍານຶກແຫ່ງຄວາມຊອບທໍາ, ຕົກຢູ່ໃນກົນລະຍຸດທີ່ຊົ່ວຊ້າ, ມີແຈ້ງໝູ່ມ ແລະ ສະຫຼາດແກມໂກງ, ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມມືດມົງ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ເຫດຜົນທີ່ມະນຸດມີຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຍ້ອນມະນຸດບໍ່ມີຄວາມຮູ້ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກ່ຽວ

ກັບພຣະເຈົ້າບໍ່? ຄວາມເຊື່ອປະເພດນີ້ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກຄວາມຜິດບາບ!
 ເຖິງກັບມີບາງຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າ ຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈແມ່ນຄົນປະຈົບປະແຈງ ແລະ
 ຄົນລູບແຂງເລຍຂາແທ້ໆ ແລະ
 ຄົນທີ່ບໍ່ມີທັກສະດັ່ງກ່າວກໍຈະບໍ່ຖືກຕ້ອນຮັບໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຈະສູນເສຍຕໍາແໜ່ງຂອງພວກເຂົາໃນທີ່ນັ້ນ.
 ສິ່ງນີ້ແມ່ນຄວາມຮູ້ທັງໝົດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຼັງຈາກຊ່ວງເວລາທີ່ຜ່ານມາບໍ່?
 ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບບໍ່?
 ແລ້ວຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າທີ່ກ່ຽວກັບເຮົາບໍ່ໄດ້ຢຸດຕິລົງພຽງທີ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດເຫຼົ່ານີ້;
 ຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືການໝັ້ນປະໝາດທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ການປະນາມສະຫວັນ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຮົາເວົ້າວ່າ
 ຄວາມເຊື່ອປະເພດດັ່ງກ່າວຂອງພວກເຈົ້າຈະພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຫ່າງເຫີນຈາກເຮົາ ແລະ
 ຕໍ່ຕ້ານເຮົາຫຼາຍອີ່ງຂຶ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

386.

ມື້ນີ້,

ຜູ້ຄົນສ່ວນຫຼາຍຍ້ານຫຼາຍເກີນໄປທີ່ຈະນໍາເອົາການກະທໍາຂອງພວກເຂົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ;
 ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າອາດຈະຫຼອກລວງເນື້ອນັ້ງຂອງພຣະອົງ,
 ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼອກລວງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໄດ້.
 ເລື່ອງໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ກໍບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ
 ແລະ ຄວນຖືກໂຍນຖິ້ມ; ບໍ່ດັ່ງນັ້ນມັນກໍຈະເປັນບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ,
 ເຈົ້າຕ້ອງວາງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ, ເມື່ອເຈົ້າເວົ້າ
 ແລະ ສົນທະນາກັບບັນດາອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ
 ຈັດການທຸລະກິດຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ
 ຕາບໃດທີ່ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ສໍາລັບພາລະກິດໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ພຣະອົງຈະຍອມຮັບທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ;
 ເຈົ້າຄວນອຸທິດຕົນເອງຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໃຫ້ສໍາເລັດ. ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ,
 ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມຮັກຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາການເບິ່ງແຍງ, ການປົກປ້ອງ
 ແລະ ການກວດສອບ, ຖ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າ,
 ຄໍາອະທິຖານຕ່າງໆຂອງເຈົ້າກໍຈະມີປະສິດຕິພາບ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານໃນທີ່ປະຊຸມ,
 ຖ້າເຈົ້າເປີດໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ບອກກັບພຣະອົງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີການເວົ້າຕົວະ
 ແລ້ວຄໍາອະທິຖານຕ່າງໆຂອງເຈົ້າກໍຈະມີປະສິດຕິພາບຢ່າງແນ່ນອນ...

ການເປັນຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ
ໝາຍຄວາມວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດຕ້ອງຖືກນຳມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ຢູ່ໃນການກວດສອບຂອງພຣະອົງ.
ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດສາມາດນຳມາໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຕໍ່ໜ້າເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ,
ນີ້ກໍ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາຢູ່ໃນການກວດສອບຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ.
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຜ? ໃຜແມ່ນບຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້?
ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນອັນໜຶ່ງ ແລະ ອັນດຽວກັນບໍ່?
ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ເຫັນພຣະອົງເປັນສອງສິ່ງທີ່ແຍກອອກຈາກກັນ, ໂດຍເຊື່ອວ່າ
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ກໍ່ພຽງແຕ່ເປັນມະນຸດ. ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຜິດບໍ່?
ບຸກຄົນນີ້ປະຕິບັດພາລະກິດແທນຜູ້ໃດ?
ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຝ່າຍຈິດວິນຍານ.
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງແມ່ນໜຶ່ງດຽວກັນ,
ຍ້ອນວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດຕົວໃນເນື້ອໜັງ. ຖ້າບຸກຄົນນີ້ບໍ່ເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າ,
ແລ້ວພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະເມດຕາບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ສັບສົນບໍ່? ໃນປັດຈຸບັນ,
ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກພ
ຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດກໍ່ບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້.
ຈົ່ງເບິ່ງທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ ແລະ ເບິ່ງວ່າມັນສາມາດເອົາມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ບໍ່.
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດນຳເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດນັ້ນມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແລ້ວ,
ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ. ຄົນຊົ່ວຮ້າຍສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້ບໍ່?
ທັງໝົດທີ່ເຈົ້າເຮັດ, ທຸກໆການກະທຳ, ທຸກເຈດຕະນາ ແລະ
ທຸກປະຕິກິລະຍາຄວນຖືກນຳມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ.
ແມ່ນແຕ່ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ ນັ້ນກໍ່ຄື ຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າ,
ຄວາມໃກ້ຊິດຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າ, ວິທີທີ່ເຈົ້າກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ການສົນທະນາຂອງເຈົ້າກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຊີວິດຂອງເຈົ້າພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ
ແລະ
ການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າຢ່າງຮ່ວມມືກັນແມ່ນສາມາດນຳມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ຖືກກວດສອບໂ
ດຍພຣະອົງ. ມັນຄືການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າບັນລຸການເຕີບໂຕຂຶ້ນໃນຊີວິດ.
ຂະບວນການຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຂະບວນການຂອງການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ.
ຍິ່ງເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍເທົ່າໃດ,
ເຈົ້າກໍ່ຍິ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຫຼາຍສ່ວນນັ້ນ ແລະ

ເຈົ້າກໍຍິ່ງສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ວນທີ່ນັ້ນ,
ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກດຶງເຂົ້າສູ່ຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ
ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະດຳລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພຣະອົງ.
ຍິ່ງເຈົ້າຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະອົງຫຼາຍເທົ່າໃດ, ຄວາມອັບອາຍຂອງຊາຕານ ແລະ
ຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າທີ່ຈະປະຖິ້ມເນື້ອໜັງກໍຍິ່ງຫຼາຍສ່ວນນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ,
ການຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງການປະຕິບັດທີ່ທຸກຄົນຄວນປະຕິບັດ.
ບໍ່ວ່າເຈົ້າເຮັດສິ່ງໃດ, ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ສື່ສານກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າກໍສາມາດນຳເອົາການກະທຳຂອງເຈົ້າວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ
ສະແຫວງຫາການກວດສອບຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງເອງ;
ສິ່ງນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດຍິ່ງຈະຖືກຕ້ອງກວ່າເກົ່າຫຼາຍ.
ພຽງແຕ່ຖ້າເຈົ້ານຳເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ
ເຈົ້າຈິ່ງຈະສາມາດເປັນຄົນໜຶ່ງທີ່ດຳລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຕາມໃຈພຣະອົງເອງສົມບູນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

387. ຖ້າເຈົ້າຢາກເປັນຄົນສັດຊື່, ກ່ອນອື່ນ ເຈົ້າຕ້ອງເປີດເຜີຍຫົວໃຈຂອງເຈົ້າອອກ
ເພື່ອວ່າທຸກຄົນຈະສາມາດເບິ່ງເຂົ້າໄປໃນມັນໄດ້, ເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດ ແລະ
ຫຼົງເບິ່ງໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ; ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ພະຍາຍາມປອມຕົວ ຫຼື
ຫຸ້ມຫໍ່ຕົວເອງເພື່ອໃຫ້ເບິ່ງວ່າດີ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈິ່ງຈະເຊື່ອໝັ້ນເຈົ້າ ແລະ
ຖືວ່າເຈົ້າເປັນຄົນສັດຊື່. ນີ້ແມ່ນການປະຕິບັດທີ່ເປັນພື້ນຖານທີ່ສຸດ ແລະ
ເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນຂອງການເປັນຄົນສັດຊື່. ເຈົ້າທຳທ່າຢູ່ສະເໝີ, ທຳທ່າວ່າຄວາມສັກສິດຢູ່ສະເໝີ,
ຄຸນງາມຄວາມດີ, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ທຳທ່າວ່າມີຄຸນນະທຳຄຸນນະພາບສູງ.
ເຈົ້າບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຄົນເຫັນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງເຈົ້າ.
ເຈົ້ານຳສະເໜີພາບລັກຈອມປອມແກ່ຜູ້ຄົນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າເຈົ້າເປັນຄົນດີ, ຍິ່ງໃຫຍ່,
ເສຍສະຫຼະຕົວເອງ, ເປັນກາງ ແລະ ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຫຼອກລວງ.
ຈົ່ງຢ່າໃສ່ເຄື່ອງປອມຕົວ ແລະ ຢ່າຫຸ້ມຫໍ່ຕົວເອງ; ກົງກັນຂ້າມ, ຈົ່ງເປີດເຜີຍເຈົ້າເອງ ແລະ
ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເປີດເຜີຍຫົວໃຈຂອງເຈົ້າອອກໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ເຫັນ
ແລະ ເປີດເຜີຍຄວາມຄິດ ແລະ ແຜນການທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ທັງດ້ານດີ ແລະ ດ້ານລົບ,
ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສັດຊື່ບໍ່? ຖ້າເຈົ້າສາມາດເປີດເຜີຍຕົວເອງອອກໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນ,
ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະເຫັນເຈົ້າເຊັ່ນກັນ ແລະ ກ່າວວ່າ
“ເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍຕົວເຈົ້າເອງອອກເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນ, ເພາະສະນັ້ນ
ແນ່ນອນວ່າເຈົ້າກໍເປັນຄົນສັດຊື່ຕໍ່ໜ້າເຮົາເຊັ່ນກັນ”.
ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເປີດເຜີຍຕົວເຈົ້າອອກຕໍ່ພຣະເຈົ້າເມື່ອຢູ່ນອກສາຍຕາຂອງຄົນອື່ນ ແລະ

ທ່າທ່າເປັນຄົນອື່ນໃຫຍ່ ແລະ ມີຄຸນນະທຳຢູ່ສະເໝີ ຫຼື ເປັນຄົນທ່ຽງທ່າ ແລະ ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ເມື່ອຢູ່ກັບໝູ່ເພື່ອນຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະຄິດ ແລະ ເວົ້າຫຍັງ? ພຣະອົງຈະກ່າວວ່າ “ເຈົ້າຊ່າງເປັນຄົນຫຼອກລວງແທ້ໆ; ເຈົ້າຊ່າງເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄິດ ແລະ ໃຈແຄບລ້ວນໆ; ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນສັດຊື່”. ພຣະເຈົ້າຈະກ່າວໂທດພວກເຈົ້າຢ່າງນີ້. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນຄົນສັດຊື່, ແລ້ວບໍ່ວ່າເຈົ້າເຮັດສິ່ງໃດຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຄົນອື່ນໆ, ເຈົ້າຄວນສາມາດຈະເປີດຕົວເອງອອກ ແລະ ເປີດເຜີຍຕົນເອງ.

(“ການປະຕິບັດທີ່ເປັນຜົນຖານທີ່ສຸດຂອງການເປັນຄົນສັດຊື່” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

388. ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າສຳຄັນກັບພວກເຈົ້າຫຼາຍ ນັ້ນກໍຄື ມັນໜ້າກັງວົນທີ່ສຸດ. ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ, ມັນກໍຈະເທົ່າກັບວ່າ ພວກເຈົ້າຂາດຈຸດໝາຍປາຍທາງ ແລະ ໂຊກຊະຕາກໍາຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະພົບແຕ່ຄວາມຜິນາດ. ແຕ່ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດຢູ່ບໍ່ວ່າ ຖ້າຄົນໜຶ່ງພະຍາຍາມເສຍສະລະ ເພື່ອພຽງເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງຕົນ, ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຂົາແມ່ນຈະບໍ່ເກີດຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ? ຄວາມພະຍາຍາມດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ຈົງໃຈ ນັ້ນກໍຄື ພວກມັນຈອມປອມ ແລະ ຫຼອກລວງ. ຖ້າເປັນແນວນັ້ນ ຄົນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມຜ່າຍແພ້ຢ່າງແນ່ນອນ ຍ້ອນວ່າ ຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເກີດຂຶ້ນຍ້ອນການຫຼອກລວງ. ເຮົາໄດ້ເວົ້າກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວວ່າ ເຮົາບໍ່ມັກທີ່ຜູ້ຄົນມາປະຈົບປະແຈງ ຫຼື ລູບແຂ່ງເລຍຂາ ຫຼື ປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນດີໃຈຊື່ໆ. ເຮົາມັກຄົນທີ່ຊື່ສັດເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຮົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາມັກເວລາທີ່ຄົນສາມາດສະແດງຄວາມລະອຽດອ່ອນທີ່ສຸດ ແລະ ຄຳນຶງເຖິງຫົວໃຈຂອງເຮົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ເຮົາມັກເວລາທີ່ພວກເຂົາສາມາດເສຍສະລະທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ. ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະສະບາຍໃຈ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຈຸດໝາຍປາຍທາງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

389. ພຽງແຕ່ຖ້າຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາເພື່ອເປັນຄົນຊື່ສັດ, ພວກເຂົາກໍສາມາດຮູ້ຈັກວ່າ ພວກເຂົາເສື່ອມຊາມຢ່າງເລິກເຊິ່ງຫຼາຍສຳໃດ ແລະ ພວກເຂົາມີລັກສະນະຂອງມະນຸດ ຫຼື ບໍ່; ມີແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາປະຕິບັດຄວາມຊື່ສັດ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາເວົ້າຕົວະຈັກຄັ້ງ ແລະ ຄວາມຫຼອກລວງ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊື່ສັດຂອງພວກເຂົາເຊື່ອງໄວ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງພຽງໃດ. ໃນຂະນະທີ່ມີປະສົບການໆປະຕິບັດເປັນຄົນຊື່ສັດເທົ່ານັ້ນ

ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດມາຮູ້ຈັກຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາເອງເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ຮັບຮູ້ແກ່ນແທ້ຂອງທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຖືກລຳລະລ້າງຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ. ມີແຕ່ເມື່ອເສັ້ນທາງແຫ່ງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາຖືກລຳລະລ້າງຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ ທຳນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ. ໃຊ້ເວລາຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອຜະເຊີນກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຫຼອກລວງສົມບູນ. ຖ້າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ຊື່ສັດ ນັ້ນກໍຄື ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເປັນຄົນຊື່ສັດ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ໃນທ່ານອງດຽວກັນ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ, ແລ້ວນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າບໍ່ເປັນມິດກັບພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັບພຣະອົງໄດ້ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນໄດ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນ, ເຈົ້າກໍຈະເປັນສັດຕູອາຄາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືກກຳນົດໄວ້ແລ້ວ. ສະນັ້ນ ຖ້າຜູ້ຄົນປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນເປັນຄົນຊື່ສັດ. ມີສັນຍາລັກທີ່ໝາຍຄຳຜູ້ຈະຖືກຮັບເອົາພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສຸດ. ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ມັນແມ່ນຫຍັງ? ມັນຖືກຂຽນໄວ້ໃນພຣະນິມິດ, ໃນພຣະຄຳພີ: “ຈະບໍ່ພົບຄວາມຕົວະໃນບາກຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຜິດແລ້ວ”. “ພວກເຂົາ” ແມ່ນຜູ້ໃດ? ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ພຣະເຈົ້າອະທິບາຍຄົນເຫຼົ່ານີ້ວ່າແນວໃດ? ລັກສະນະ ແລະ ການສະແດງອອກທາງການກະທຳຂອງພວກເຂົາເປັນແນວໃດ? (ພວກເຂົາບໍ່ມີມົນທົນ. ພວກເຂົາບໍ່ເວົ້າຄຳຂີ້ຕົວະ.) ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ ແລະ ກຳແໜ້ນຄວາມໝາຍຂອງການບໍ່ເວົ້າຄຳຂີ້ຕົວະ: ມັນໝາຍເຖິງຄວາມຊື່ສັດ. ການປາສະຈາກມົນທົນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າກຳນົດແນວໃດວ່າ ຄົນໆໜຶ່ງປາສະຈາກມົນທົນ? ຄົນທີ່ປາສະຈາກມົນທົນແມ່ນສາມາດຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ; ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຄົນທີ່ສົມບູນໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາປາສະຈາກມົນທົນ.

(“ຕົວບົ່ງຊີວິດຢ່າງຂອງການເຕີບໂຕໃນຊີວິດ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

390. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ເຈົ້າມີສັດທາທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີທີ່ ແທ້ຈິງພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ເຈົ້າມີປະຫວັດການທົນທຸກທໍລະມານເພື່ອພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າເຊື່ອຝັງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າຂາດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ, ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຝັງ, ການຫຼອກລວງ, ຄວາມໄລບມາກໄລພາ ແລະ ຄວາມທຸກໃຈແມ່ນຍັງມີຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ. ເມື່ອຈິດໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ຊື່ສັດ,

ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບທີ່ດີຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະບໍ່ມີຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງຈັກເທື່ອ.
ຊາຕາກຳຂອງບຸກຄົນຈະເປັນແນວໃດໃນຕອນສຸດທ້າຍນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ
ຄົນນັ້ນມີຫົວໃຈທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ມີຫົວໃຈທີ່ບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຄົນນັ້ນຍັງມີຈິດວິນຍານທີ່ບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່.
ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຊື່ສັດຫຍັງເລີຍ ເປັນຄົນທີ່ມີຈິດໃຈຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ເປັນຄົນທີ່ມີຈິດວິນຍານທີ່ບໍ່ສະອາດ, ແລ້ວແນ່ນອນ
ໃນທີ່ສຸດເຈົ້າກໍຈະຕົກຢູ່ບ່ອນທີ່ມະນຸດຖືກລົງໂທດ ດັ່ງທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຊະຕາກຳຂອງເຈົ້າ.
ຖ້າເຈົ້າອ້າງວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຊື່ສັດຫຼາຍ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍປະພຶດຕົນຕາມຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື
ເວົ້າຄວາມຈິງ, ເຈົ້າຍັງຈະລໍຖ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ພອນແກ່ເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຍັງຫວັງໃຫ້ພຣະເຈົ້າຖືວ່າ
ເຈົ້າເປັນບຸກຄົນທີ່ໂປດປານໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງບໍ່? ນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີຄິດທີ່ຜິດປົກກະຕິບໍ່?
ເຈົ້າຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ,
ແລ້ວພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຈະສາມາດຮອງຮັບເອົາຄົນແບບເຈົ້າ ທີ່ມີມືບໍ່ສະອາດໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະໄອວາດສາມຂໍ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(VI) ກ່ຽວກັບວິທີການປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

391. ພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ ແລະ ວາງພວກເຂົາໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ນຳພາພວກເຂົາຈົນມາເຖິງບັດຈຸບັນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ຖວາຍບາບເພື່ອມະນຸດຊາດ. ສຸດທ້າຍ ພຣະອົງຍັງຕ້ອງໄດ້ເອົາຊະນະມະນຸດຊາດ, ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດທັງໝົດ ແລະ ຟື້ນຟູພວກເຂົາໃຫ້ກັບຄືນສູ່ລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືການຟື້ນຟູມະນຸດຊາດໃຫ້ກັບຄືນສູ່ພາບດັ່ງເດີມ ແລະ ລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງຈະສ້າງຕັ້ງອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຟື້ນຟູລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຟື້ນຟູສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທ່າມກາງການສ້າງທັງປວງ. ຫຼັງຈາກຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ມະນຸດຊາດກໍສູນເສຍຫົວໃຈທີ່ຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງໜ້າທີ່ທີ່ສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າຄວນມີ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈິ່ງກາຍເປັນສັດຕູທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຕໍ່ມາ ມະນຸດຊາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຊາຕານ; ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີທຶນທາງທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນທ່າມກາງສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ອີ່ງບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຄວາມເຄົາລົບຍ່າເກງຂອງພວກເຂົາໄດ້. ມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາຫັນຫຼັງໃສ່ພຣະອົງ ແລະ ບູຊາຊາຕານແທນ. ຊາຕານກາຍເປັນມິ່ງຂວັນໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສູນເສຍຕຳແໜ່ງຂອງພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງເສຍຄວາມໝາຍຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ເພື່ອຟື້ນຟູຄວາມໝາຍຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຕ້ອງຟື້ນຟູລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກຳຈັດມະນຸດຊາດອອກຈາກອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ. ເພື່ອເອົາມະນຸດຄືນມາຈາກຊາຕານ, ພຣະອົງຕ້ອງຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຄ່ອຍໆຟື້ນຟູລັກສະນະ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດ ແລະ ສຸດທ້າຍ ກໍຟື້ນຟູອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ການທຳລາຍບຸດຊາຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍກໍຍັງຈະຖືກດຳເນີນຕໍ່ໄປເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າດີຂຶ້ນ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກດີຂຶ້ນ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ, ພຣະອົງກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການພຣະອົງ; ຍ້ອນພຣະອົງປາຖະໜາຟື້ນຟູໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດຊາດ,

ພຣະອົງຈະຕ້ອງຟື້ນຟູສິ່ງນັ້ນທັງໝົດ ແລະ ປາດສະຈາກການເຈືອບິນໃດໆ. ການຟື້ນຟູສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໝາຍເຖິງການເຮັດໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການພຣະອົງ ແລະ ເຊື້ອພັງພຣະອົງ; ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຍ້ອນພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງພຣະອົງດັບສູນຍ້ອນສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ; ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະອົງໝັ້ນຄົງໃນທຳມະກາງມະນຸດຊາດ ໂດຍປາດສະຈາກການຕໍ່ຕ້ານຈາກບຸກຄົນໃດໆ. ອານາຈັກທີ່ພຣະອົງປາດຖະໜາທີ່ຈະສ້າງຕັ້ງຄືອານາຈັກຂອງພຣະອົງເອງ. ມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງປາດຖະໜາແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະນະມັດສະການພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ຈະເຊື້ອພັງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ ສະແດງເຖິງຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະອົງບໍ່ຊ່ວຍມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແລ້ວຄວາມໝາຍທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງກໍຈະສູນຫາຍໄປ; ພຣະອົງຈະບໍ່ມີສິດອຳນາດໃນທຳມະກາງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ອານາຈັກຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດມີຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້າພຣະອົງບໍ່ທຳລາຍສັດຕູຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື້ອພັງພຣະອົງເຫຼົ່ານັ້ນ, ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດສ້າງຕັ້ງອານາຈັກຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ການບັນລຸຜົນສຳເລັດຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ: ເພື່ອທຳລາຍໃຫ້ໝົດສຳລັບຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນທຳມະກາງມະນຸດທີ່ບໍ່ເຊື້ອພັງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອນຳເອົາຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ. ເມື່ອມະນຸດໄດ້ຖືກຟື້ນຟູສູ່ລັກສະນະດັ່ງເດີມ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາສາມາດບັນລຸຜົນຕາມໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເອງ, ສາມາດຮັກສາຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາເອງຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ເຊື້ອພັງການຈັດແຈງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະຮັບເອົາກຸ່ມຄົນທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພຣະອົງຍັງຈະໄດ້ສ້າງຕັ້ງອານາຈັກເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

392. ເມື່ອເຈົ້າເຊື້ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງເຊື້ອພັງພຣະອົງ. ຖ້າວ່າເຈົ້າເຮັດບໍ່ໄດ້, ມັນກໍບໍ່ສຳຄັນທີ່ເຈົ້າຈະເຊື້ອໃນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າເຊື້ອໃນພຣະເຈົ້າມາຫຼາຍປີ, ແຕ່ບໍ່ເຄີຍເຊື້ອພັງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ຍອມຮັບພຣະທຳທຸກຄຳຂອງພຣະອົງ ແຕ່ພັດຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຍອມເຈົ້າ ແລະ ເຮັດຕາມຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍເປັນຄົນທີ່ກະບົດທີ່ສຸດ ແລະ ເຈົ້າກໍແມ່ນຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື້ອ. ຄົນເຊັ່ນນີ້ຈະສາມາດເຊື້ອພັງພາລະກິດ ແລະ

ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດໄດ້ຢ່າງໃດ?
ຜູ້ທີ່ກະບົດທີ່ສຸດຄືຜູ້ທີ່ປະຕິເສດ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໂດຍເຈດຕະນາ.
ພວກເຂົາເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານສາສະໜາຄຣິດ.
ທັດສະນະຂອງພວກເຂົາແມ່ນທັດສະນະທີ່ບໍ່ດີຕໍ່ພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ;
ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຕັ້ງໃຈແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນການອ່ອນນ້ອມ ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍອ່ອນນ້ອມ ຫຼື ຖ່ອມຕົນຢ່າງຕັ້ງໃຈ. ພວກເຂົາຍົກຍ້ອງຕົວເອງຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ
ແລະ ບໍ່ເຄີຍອ່ອນນ້ອມຕໍ່ໃຜເລີຍ. ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ
ພວກເຂົາຖືວ່າຕົນເອງເກັ່ງທີ່ສຸດໃນການເທດສະໜາພຣະທຳ ແລະ
ມີຄວາມຊຳນານທີ່ສຸດໃນການປະຕິບັດວຽກງານກັບຄົນອື່ນ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມ “ຊັບສົມບັດ”
ທີ່ພວກເຂົາຄອບຄອງ
ແຕ່ພັດຖີເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນມໍລະດົກຕົກທອດຈາກວົງຕະກູນເພື່ອນະມັດສະການ,
ເພື່ອທີ່ຈະເທດສະໜາກ່ຽວກັບຄົນອື່ນ ແລະ ໃຊ້ເຂົາເຈົ້າເພື່ອສ້າງສອນຄົນໃໝ່ທີ່ຫຼົງເຊື້ອພວກເຂົາ.
ມີຜູ້ຄົນແບບນີ້ຈຳນວນຫຼາຍຢູ່ໃນຄຣິສະຕະຈັກ. ອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ “ວິລະບູລຸດທີ່ບໍ່ເຄີຍພ່າຍແພ້”
ຮຸ້ນຕໍ່ຮຸ້ນອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຖືເອົາຄຳເທດສະໜາ (ຫຼັກຄຳສອນ)
ເປັນໜ້າທີ່ສູງສຸດຂອງພວກເຂົາ. ທຸກປີ ແລະ ທຸກລຸ້ນ,
ພວກເຂົາດຳເນີນການຢ່າງຈິງຈັງໃນການບັງຄັບໃຊ້ໜ້າທີ່ “ສັກສິດ ແລະ ຂັດຂືນບໍ່ໄດ້”
ຂອງພວກເຂົາ. ບໍ່ມີໃຜກ້າແຕະຕ້ອງພວກເຂົາ;
ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ກ້າຕິຕຽນພວກເຂົາຢ່າງເປີດເຜີຍ. ພວກເຂົາກາຍເປັນ “ກະສັດ”
ໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ອາລະວາດໄປທົ່ວ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຄົນອື່ນໃນທຸກກຸ່ມອາຍຸ. ຜິສາດຮ້າຍຝູງນີ້ຊອກຫາການຮ່ວມມື
ແລະ ທຳລາຍພາລະກິດຂອງເຮົາ;
ແລ້ວເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຜິສາດຮ້າຍທີ່ມີຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ມີຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ກະທັ້ງຜູ້ທີ່ເຊື້ອຟັງພຽງເຄິ່ງດຽວຍັງບໍ່ສາມາດເດີນໄປຈົນເຖິງຈຸດສຸດທ້າຍໄດ້,
ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກທ່ຣະລາດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື້ອຟັງແມ່ນແຕ່ເລັກນ້ອຍຈະມີ!
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈະຮັບໄດ້ຢ່າງງ່າຍໂດຍມະນຸດ.
ເຖິງວ່າມະນຸດຈະໃຊ້ກຳລັງທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາມີຢູ່ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບພຽງສ່ວນນ້ອຍ
ເຊິ່ງໃນທີ່ສຸດແລ້ວກໍຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ແລ້ວຜູ້ທີ່ເປັນລູກຂອງທູດສະຫວັນ
ທີ່ພະຍາຍາມທຳລາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເດ? ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຫວັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ
ທີ່ຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າເລີຍແມ່ນບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາໃນການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະບໍ່ແມ່ນພຽງເພື່ອເອົາຊະນະເພື່ອ
ໃຫ້ໄດ້ໃຊ້ຊະນະເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເປັນການເອົາຊະນະເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມຊອບທຳ ແລະ
ຄວາມບໍ່ຊອບທຳ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຫຼັກຖານສຳລັບການລົງໂທດມະນຸດ, ເພື່ອປະນາມຄົນຊົ່ວ ແລະ

ຍິ່ງກວ່ານັ້ນແມ່ນການເອົາຊະນະເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ເຕັມໃຈເຊື່ອຟັງສົມບູນ. ໃນທີ່ສຸດ, ທຸກຄົນຈະຖືກແຍກອອກໄປຕາມປະເພດ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຈະມີຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄວາມຄິດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍການເຊື່ອຟັງ. ນີ້ຄືພາລະກິດທີ່ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດໃນຍຸກທີ່ສຸດ. ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ, ຜູ້ທີ່ມີທຸກການກະທຳທີ່ກະບົດຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ ຖືກສົ່ງໄປເຜົາໃນກອງໄຟ ເຊິ່ງເປັນວັດຖຸແຫ່ງການສາບແລ່ງຕະຫຼອດການ. ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ຜູ້ທີ່ເປັນ “ວິລະບູລຸດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ບໍ່ເຄີຍພ່າຍແພ້” ໃນອາດິດຜ່ານມາຈະກາຍເປັນ “ຄົນຂີ້ຍ້ານທີ່ອ່ອນແອ ແລະ ໄຮ້ສະມັດຕະພາບ” ທີ່ຕ່ຳຊ້າ ແລະ ຖືກຫຼົບຫຼີກທີ່ສຸດ. ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສະແດງເຖິງຄວາມທ່ຽງທ່າຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງໃນທຸກແງ່ມຸມ ທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້ ແລະ ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຢຸດຄວາມກຽດຊັງໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາ. ພວກເຈົ້າເຫັນດີນຳບໍ່ວ່າ ນີ້ສົມເຫດສົມຜົນທີ່ສຸດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງ ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງແນ່ນອນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

393. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳແມ່ນແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະໄລຍະ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອຟັງຫຼາຍຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນໄລຍະໜຶ່ງ ແຕ່ໃນອີກໄລຍະຕໍ່ໄປຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນໜ້ອຍລົງ ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີຄວາມເຊື່ອຟັງເລີຍ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະຖິ້ມປະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເດີນຕາມທັນພຣະເຈົ້າໃນເວລາທີ່ພຣະອົງກ້າວສູ່ຂັ້ນຕອນນີ້, ເຈົ້າກໍຕ້ອງສືບຕໍ່ເດີນຕາມພຣະອົງໃຫ້ທັນໃນເວລາທີ່ພຣະອົງກ້າວເຂົ້າສູ່ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປ; ເມື່ອນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະເປັນຜູ້ເຊື່ອຟັງໃນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ໃນເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງເຊື່ອຟັງຢ່າງສະໝໍາສະເໝີ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດພຽງແຕ່ເຊື່ອຟັງເວລາຄິດຢາກເຊື່ອ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອເມື່ອບໍ່ຢາກເຊື່ອ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ຍົກຍ້ອງຄວາມເຊື່ອຟັງແບບນີ້. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເດີນຕາມທັນພາລະກິດໃໝ່ທີ່ເຮົາໄດ້ເຂົ້າໄດ້ສົນທະນາ ແລະ ສືບຕໍ່ຍຶດຖືໃນຄຳເວົ້າເກົ່າ ແລ້ວຈະມີຄວາມກ້າວໜ້າໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ? ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອສະໜອງໃຫ້ເຈົ້າໂດຍຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອຟັງ ແລະ ຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດດຳເນີນໄປຕາມທີ່ເຮົາກ່າວຢ່າງຖືກຕ້ອງ; ຈົ່ງເຮັດຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າທັນທີ. ເຮົາເຍືອງແສງສະຫວ່າງໃໝ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ເຫັນ, ນຳພາພວກເຈົ້າມາສູ່ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງບັດຈຸບັນ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຢ່າງເຂົ້າສູ່ແສງສະຫວ່າງນີ້, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າທັນທີ. ມີບາງຄົນທີ່ຍັງມີໃສດີດ້ານ ແລະ ເວົ້າວ່າ: “ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຍອມເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງບອກ”. ດັ່ງນັ້ນ,

ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າວ່າຕອນນີ້ເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຈຸດສຸດທ້າຍຂອງເສັ້ນທາງແລ້ວ; ເຈົ້າເຫຼືອດແຫ້ງ ແລະ ບໍ່ມີຊີວິດອີກຕໍ່ໄປ. ສະນັ້ນ ໃນປະສົບການຂອງການປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ

ແມ່ນບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ສໍາຄັນໄປກວ່າການກ້າວໃຫ້ທັນແສງສະຫວ່າງໃນປັດຈຸບັນ.

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຕ່າງໆທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ເທົ່ານັ້ນ

ແຕ່ປະຕິບັດຫຼາຍກວ່ານັ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກ. ພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຜູ້ໃດກໍໄດ້.

ພຣະອົງອາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າໃນຕອນນີ້ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຈະປະສົບກັບພາລະກິດນີ້.

ໃນໄລຍະຕໍ່ໄປ, ພຣະອົງອາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄົນອື່ນ ເຊິ່ງໃນກໍລະນີນີ້ ເຈົ້າຕ້ອງຮີບຕິດຕາມ;

ອີ່ງເຈົ້າເດີນຕາມແສງສະຫວ່າງປັດຈຸບັນຢ່າງໃກ້ຊິດເທົ່າໃດ,

ຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍອີ່ງຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ.

ບໍ່ວ່າບາງຄົນຈະເປັນຄົນແບບໃດ

ແຕ່ຖ້າຕາບໃດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວພວກເຂົາ,

ເຈົ້າກໍຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ. ຈົ່ງນໍາໃຊ້ປະສົບການຂອງພວກເຂົາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ

ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງຂຶ້ນອີກ. ເມື່ອເຮັດດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຈະມີຄວາມຄືບໜ້າໄວຂຶ້ນ.

ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມສົມບູນສໍາລັບມະນຸດ ແລະ ວິທີແຫ່ງການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຊີວິດ.

ເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສົມບູນຈະສໍາເລັດ

ແມ່ນໂດຍຜ່ານການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຕ້ອງຜ່ານຄົນປະເພດໃດພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຄົນສົມບູນ,

ຕ້ອງຜ່ານໃຜແດ່ ແລະ ເຫດການໃດແດ່ ຫຼື ສິ່ງໃດແດ່ ພຣະອົງຈຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບ

ແລະ ເຫັນສິ່ງຕ່າງໆ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດຢ່າງຕາມທາງທີ່ຖືກຕ້ອງນີ້,

ນັ້ນສະແດງວ່າພໍມີຫວັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສໍາລັບເຈົ້າທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ດັ່ງນັ້ນ, ສະແດງວ່າອະນາຄົດຂອງເຈົ້າຈະມືດມົວ ແລະ

ໄຮ້ແສງສະຫວ່າງ. ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າມາຖືກທາງ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ.

ບໍ່ວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເປີດເຜີຍສິ່ງໃດຕໍ່ຄົນອື່ນໆກໍຕາມ,

ຖ້າເຈົ້າດໍາເນີນການບົນພື້ນຖານຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອປະສົບກັບສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍຕົວເອງ,

ປະສົບການນີ້ກໍຈະກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ

ເຈົ້າຈະສາມາດມອບປະສົບການນີ້ຕໍ່ໃຫ້ກັບຄົນອື່ນໄດ້.

ຜູ້ທີ່ມອບປະສົບການໃຫ້ຄົນອື່ນດ້ວຍການເວົ້າຈໍ່ແບບນົກແກ້ວແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີປະສົມການ;

ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ຄົ້ນຫາ ໂດຍຜ່ານຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຂອງຄົນອື່ນ

ເຊິ່ງເປັນການເຝິກຝົນກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດເລີ່ມຕົ້ນບອກເຫຼົ່າປະສົບການ ແລະ

ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງຕົນເອງ. ສິ່ງນີ້ຈະເປັນປະໂຫຍດອັນໃຫຍ່ຫຼວງແກ່ຕົວເຈົ້າເອງ.

ເຈົ້າຄວນໄດ້ຮັບປະສົບການໃນວິທີນີ້ ແລະ ເຊື່ອຟັງທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ

ແລະ

ສຶກສາໃຫ້ເປັນບົດຮຽນໃນທຸກສິ່ງ ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຈະເຕີບໃຫຍ່. ການປະຕິບັດແບບນີ້ ເຮັດໃຫ້ກ້າວໜ້າໄວທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງ ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງແນ່ນອນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

394. ການອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງເປັນຈິງ ແລະ ເປັນ ແລະ ຕ້ອງມີການດຳລົງຢູ່.

ການອ່ອນນ້ອມແບບຜິວເຜີນຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ

ການເຊື່ອຟັງພຽງດ້ານຜິວເຜີນຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ

ໂດຍທີ່ບາດສະຈາກການສະແຫວງຫາຄວາມປ່ຽນແປງຈິດໃຈຕົນເອງນັ້ນບໍ່ແມ່ນການສະແຫວງຫາຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ການອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ.

ຜູ້ທີ່ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ

ແຕ່ບໍ່ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພາລະກິດແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືວ່າເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງ

ແລ້ວແຮງໄກສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ອ່ອນນ້ອມຢ່າງແທ້ຈິງ ແຕ່ເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ.

ຜູ້ທີ່ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈະສາມາດໄດ້ຮັບຜົນຈາກພາລະກິດ ແລະ

ບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມີແຕ່ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວທີ່ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ

ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ໃໝ່ ແລະ ປະສົບກັບການປ່ຽນແປງໃໝ່ຈາກພາລະກິດໃໝ່.

ມີແຕ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ

ມີແຕ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ

ມີແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ແມ່ນຜູ້ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງຈິດໃຈ.

ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍິນດີ, ພຣະທຳ

ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ມີແຕ່ຄົນປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຖືກຕ້ອງ,

ມີແຕ່ຄົນປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຕ້ອງການພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງ ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງແນ່ນອນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

395. ໃນລະຫວ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ, ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຈົນຕະນາການນັ້ນກໍຄື

ບໍ່ແມ່ນການຕັດສິນ ຫຼື ການຕໍ່ຕ້ານ. ກົງກັນຂ້າມ,

ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນຫຼັກການສຳລັບຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນຜູ້ຖາມຂອງການຢູ່ລອດຂອງພວກເຂົາ,

ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົານຳແກ່ນແທ້ແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຢ່າງແທ້ຈິງ

ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ.

ດ້ານໜຶ່ງຂອງການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ

ແມ່ນໝາຍເຖິງການນຳເອົາພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ອີກດ້ານໜຶ່ງ
ແມ່ນໝາຍເຖິງຄວາມສາມາດທີ່ຈະເຊື່ອຟັງຄວາມເປັນປົກກະຕິ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງ.
ທັງສອງສິ່ງນີ້ຕ້ອງເດັດຂາດ.

ຄົນທີ່ສາມາດບັນລຸທັງສອງດ້ານເຫຼົ່ານີ້
ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ມີຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາ ແລະ

ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ຮັກພຣະເຈົ້າດັ່ງທີ່ພວກເຂົາຮັກຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງ...

ກຸ່ມຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ຕ້ອງການຮັບເອົາໃນປັດຈຸບັນ
ແມ່ນຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງເຊື່ອຟັງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ບໍ່ໃສ່ໃຈກັບແນວຄິດທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນສະຫວັນ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມມືດມົວ ຫຼື
ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງລຳບາກສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ.

ຄົນທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະອົງແມ່ນຄົນທີ່ຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ

ເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໃສ່ໃຈເລີຍວ່າ

ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ສະຫວັນເປັນແບບໃດແທ້ ຫຼື

ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນປະຕິບັດພາລະກິດແບບໃດກັບມະນຸດຊາດໃນປັດຈຸບັນ,

ແຕ່ພວກເຂົາມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ

ພວກເຂົາວາງການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ.

ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄຳນຶງເຖິງຄວາມປອດໄພຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ

ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍວິຕົກກັງວົນກັບຄວາມເປັນທຳມະດາ ແລະ

ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງມະນຸດ.

ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງມະນຸດຈະສາມາດຖືກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ

ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ປະທານຄຳໝັ້ນສັນຍາ

ແລະ ການອວຍພອນໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຄວນສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນສະເໝີ ແລະ

ເຫັນພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນບຸກຄົນທຳມະດາ. ນີ້ບໍ່ຍຸຕິທຳເລີຍ.

ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ສະຫວັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ມະຫັດສະຈັນດ້ວຍສະຕິບັນຍາທີ່ເປັນເລີດ,

ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງເລີຍ. ພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ທຳມະດາທີ່ສຸດ

ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຫຍັງເລີຍ; ພຣະອົງຍັງເປັນຄົນທີ່ທຳມະດາສາມັນ.

ພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມຄິດທີ່ເໝືອນທຳມະຊາດ ຫຼື ການກະທຳທີ່ສະທ້ານໂລກ.

ພຣະອົງພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ກ່າວດ້ວຍວິທີທີ່ທຳມະດາ ແລະ ເປັນຈິງທີ່ສຸດ.

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວຜ່ານສຽງຟ້າຮ້ອງ ຫຼື ເອີ້ນລົມ ແລະ ຜົນ,

ແຕ່ພຣະອົງຊົງຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນໂດຍແທ້ ແລະ

ພຣະອົງກໍເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຜູ້ຄົນຕ້ອງບໍ່ຍົກຍ້ອງຜູ້ທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ
ສອດຄ່ອງກັບຈົນຕະນາການຂອງຕົນເອງວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ເຫັນຜູ້ທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຍອມຮັບ ແລະ ບໍ່ສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້ນັ້ນ
ເປັນຜູ້ຕ່ຳຕ້ອຍແບບນັ້ນ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຄິດກະບົດຂອງຜູ້ຄົນ;
ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນແຫຼ່ງກໍານົດແຫ່ງການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງແມ່ນຄົນທີ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງທັງໝົດ”

ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

396. ກະແຈສູ່ການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນການຊີ້ນຳຊົມແສງສະຫວ່າງໃໝ່
ການທີ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງນັ້ນ ແລະ
ການນໍາເອົາແສງສະຫວ່າງນັ້ນມາປະຕິບັດຕາມ. ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນແມ່ນຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງ.
ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມປາດຖະໜາຈະສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຍອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍເຈດ
ຕະນາ ແລະ ສາມາດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
ເຊິ່ງເປັນມາຈາກຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງພວກເຂົາກັບສິ່ງທີ່ເປັນຢູ່.
ການທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າກໍຍ້ອນວ່າເຂົາຖືກຄອບງໍາໂດຍສິ່ງທີ່ມາກ່ອນໜ້າ.
ສິ່ງທີ່ມາກ່ອນໜ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນມີແນວຄິດ ແລະ ຈົນຕະນາການທຸກຮູບແບບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ
ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ກາຍເປັນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອແມ່ນແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ
ມາດຕະຖານໃນຈົນຕະນາການຂອງພວກເຂົາເອງ.
ຖ້າເຈົ້າສົມທຽບພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດພາລະກິດຕົວຈິງໃນບັດຈຸບັນ
ກັບພຣະເຈົ້າຈາກຈົນຕະນາການຂອງເຈົ້າເອງ ແລ້ວຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າແມ່ນມາຈາກຊາຕານ
ແລະ ເປັນເປື້ອນໄປດ້ວຍຄວາມມັກຂອງເຈົ້າເອງ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕ້ອງຄວາມເຊື່ອແບບນີ້.
ບໍ່ວ່າຄຸນສົມບັດຂອງພວກເຂົາຈະສູງສົ່ງສ່ຳໃດ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະມີການອຸທິດຕົນ,
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາໄດ້ອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມຕະຫຼອດຊີວິດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ໄດ້ຍອມເສຍສະລະເພື່ອຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ,
ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແບບນີ້.
ພຣະອົງມີແຕ່ມອບຄວາມກະລຸນາພຽງເລັກນ້ອຍໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ
ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກກັບສິ່ງນັ້ນພຽງຊົ່ວຄາວ.
ຜູ້ຄົນແບບນີ້ບໍ່ສາມາດເອົາຄວາມຈິງມາປະຕິບັດໄດ້.
ພຣະວິນຍານບໍ່ລົສຸດຈະບໍ່ດໍາເນີນພາລະກິດພາຍໃນຕົວພວກເຂົາ ແລະ
ພຣະເຈົ້າກໍຈະກໍາຈັດພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນຕາມລໍາດັບ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຖືກ ຫຼື ໜຸ່ມ
ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມີເຈດຕະນາທີ່ຜິດ
ແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຂັດຂວາງ ແລະ

ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະຖືກກຳຈັດໂດຍພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ.

ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ຜູ້ທີ່ຮັບຮູ້ພຽງແຕ່ຊື່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ເດີນຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງພາລະກິດປັດຈຸບັນ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,

ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບ ຫຼື ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນແບບຜ່ານການເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ,

ຜ່ານການກິນຂອງພວກເຂົາ, ການດື່ມ ແລະ ຜ່ານການຊີ້ນຊົມກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜ່ານຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ການຫຼົ່ງຫຼອມໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

ຜ່ານຄວາມເຊື່ອແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ອຸປະນິໄສຂອງຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈະສາມາດມີເອົາຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ການບໍ່ພໍໃຈກັບການມີຊີວິດທ່າມກາງຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ, ການບາຖະໜາຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ ການຄົ້ນຫາຄວາມຈິງ ແລະ ການສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ, ນີ້ຄືຄວາມໝາຍໃນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງມີສະຕິ ແລະ

ນີ້ແມ່ນປະເພດຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການແທ້ໆ.

ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຮັດຫຍັງນອກຈາກຊີ້ນຊົມກັບຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ ສົມບູນແບບ ຫຼື ຖືກປ່ຽນແປງໄດ້; ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງ, ຄວາມກະຕັນຍູ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພວກເຂົາແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ໃນຜິວເຜີນເທົ່ານັ້ນ.

ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ຊີ້ນຊົມກັບຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແມ່ນແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກໍຈະມີພຽງຜິວເຜີນ ແລະ ພວກເຂົາຈະເວົ້າປະມານວ່າ “ພຣະເຈົ້າຮັກມະນຸດ” ຫຼື “ພຣະເຈົ້າເຫັນອົກເຫັນໃຈມະນຸດ”.

ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ເມື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼົ່ງຫຼອມພວກເຂົາ ຫຼື

ເມື່ອການທົດລອງຂອງພຣະອົງມາເຖິງພວກເຂົາ, ຖ້າຜູ້ຄົນຍັງບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ກົງກັນຂ້າມ ຖ້າພວກເຂົາຍັງສົງໄສ ແລະ ຍັງລົ້ມຢູ່, ແລ້ວ

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ພາຍໃນພວກເຂົາແມ່ນມີກົດລະບຽບ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ;

ພວກເຂົາມີປະສົບການເກົ່າໆທີ່ເປັນຜົນມາຈາກຄວາມເຊື່ອເປັນເວລາຫຼາຍປີ ຫຼື ມີຄຳສອນຕ່າງໆທີ່ອີງໃສ່ພຣະຄຳພີ. ຜູ້ຄົນແບບນີ້ຈະສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່?

ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ເປັນມະນຸດ, ພວກເຂົາຈະສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? “ຄວາມເຊື່ອຟັງ” ຂອງພວກເຂົາແມ່ນອີງຕາມຄວາມມັກສ່ວນຕົວ,

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມເຊື່ອຟັງແບບນີ້ບໍ່? ນີ້ບໍ່ແມ່ນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ເປັນການຍຶດຕິດຄໍາສັ່ງສອນ; ມັນເປັນການເຮັດໃຫ້ຕົນເອງພໍໃຈ ແລະ ການເອົາໃຈຕົນເອງ.
ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ນີ້ແມ່ນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ມັນບໍ່ແມ່ນການດູໝັ່ນພຣະອົງບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຄວນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

397.

ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາກໍຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.
ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ,
ໃຫ້ພວກເຂົາຫຼີກຫາຍຫາພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃຫ້ກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ
ແລະ ນໍາເອົາພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນມາປະຕິບັດ
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດບັນລຸການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄືເຈດຕະນາທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະຍົກເຈົ້າຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ
ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ສິ່ງແມ່ນບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້.
ຖ້າເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າມີເປົ້າໝາຍອື່ນ
ແລ້ວທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າ ແລະ ເຮັດ ແລະ ຄໍາອະທິຖານຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ
ແມ່ນແຕ່ທຸກການກະທໍາຂອງເຈົ້າກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ.
ເຈົ້າອາດຈະເປັນຄົນທີ່ເວົ້າອ່ອນໄຫວ ແລະ ມີມາລະຍາດອ່ອນນ້ອມ, ທຸກການກະທໍາ ແລະ
ທຸກຖ້ອຍຄໍາຂອງເຈົ້າອາດຈະເບິ່ງຄືຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຈົ້າອາດຈະເບິ່ງຄືຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງ
ແຕ່ເມື່ອເວົ້າເຖິງເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມມຸມມອງຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ
ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນເປັນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ; ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ.
ຜູ້ຄົນທີ່ເບິ່ງຄືຄົນເຊື່ອຟັງ ບຽບເໝືອນດັ່ງໂຕແກະ ແຕ່ພັດມີຫົວໃຈທີ່ມີເຈດຕະນາອັນຊົ່ວຮ້າຍ
ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນກໍເປັນຄືກັບໝາປ່າທີ່ແຕ່ງກາຍເປັນໂຕແກະ. ພວກເຂົາລ່ວງເກີນພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ
ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ລະເວັ້ນພວກເຂົາແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ.
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເປີດເຜີຍພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນ ແລະ ສະແດງໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດເຫັນວ່າ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໜ້າຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງແນ່ນອນ.
ບໍ່ຕ້ອງກັງວົນ: ພຣະເຈົ້າຈະຈັດການ ແລະ ແກ້ໄຂພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນຕາມລໍາດັບ.

(ຄັດຈາກບົດ “ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຄວນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

398.

ໃນການວັດແທກວ່າຜູ້ຄົນສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນ,
ສິ່ງສໍາຄັນທີ່ຕ້ອງເບິ່ງແມ່ນພວກເຂົາປາຖະໜາສິ່ງທີ່ຝຸ່ມເຝື້ອໃດໆຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່,
ພວກເຂົາມີແຮງຈູງໃຈທີ່ແອບແຝງຢູ່ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າຜູ້ຄົນຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ,
ມັນພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງກໍຕາມເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ,
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບມັນຈາກພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ສາມາດສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ,

ເວົ້າຈາກການໃຫ້ເຫດຜົນຂອງຕົວເຈົ້າເອງສະເໝີ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າມີແຕ່ເຈົ້າຄົນດຽວທີ່ຖືກຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຖິງກັບສາມາດສົງໄສພຣະເຈົ້າໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະມີບັນຫາ. ຄົນເຊັ່ນນັ້ນເປັນຄົນທີ່ອວດດີ ແລະ ກະບົດທີ່ສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ຜູ້ຄົນທີ່ຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີແມ່ນບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະອົງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.
ຖ້າເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ, ນີ້ພິສູດວ່າເຈົ້າກຳລັງເຮັດຂໍ້ຕົກລົງກັບພຣະເຈົ້າຢູ່, ເຈົ້າກຳລັງເລືອກຄວາມຄິດຂອງຕົວເຈົ້າເອງຢູ່ ແລະ ກຳລັງປະຕິບັດຕາມຄວາມຄິດຂອງຕົວເຈົ້າເອງ. ໃນນີ້ ເຈົ້າທໍລະຍົດພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຟັງ. ການຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນໄຮ້ສາລະ; ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງວ່າພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ກ້າຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະອົງ ຫຼື ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະອົງ ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະສົມເຫດສົມຜົນ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຊື່ອວ່າພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກນະມັດສະການ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ. ຜູ້ຄົນໃນທຸກມື້ນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ມີທາງເລືອກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຖິງກັບຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າກະທຳຕາມຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງດ້ວຍ. ພວກເຂົາເລືອກຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າກະທຳຕາມຄວາມຄິດເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຕົວເອງປະຕິບັດຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງພາຍໃນຕົວພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ມີທາດແທ້ໃດໆໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອເຈົ້າສາມາດຮຽກຮ້ອງພຣະເຈົ້າໜ້ອຍລົງ, ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າກໍຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ມີເຫດຜົນຂອງເຈົ້າກໍຈະຂ້ອນຂ້າງເປັນປົກກະຕິ.

(“ຜູ້ຄົນຮຽກຮ້ອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍເກີນໄປ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

399. ເມື່ອຜະເຊີນກັບບັນຫາຊີວິດຈິງ, ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງແນວໃດ? ເມື່ອເຈົ້າຕ້ອງຜະເຊີນກັບບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຂົ້າໃຈ, ຮັບມື ແລະ ປະສົບກັບມັນແນວໃດ, ເຈົ້າຄວນມີທັດສະນະຄະຕິແບບໃດ ເພື່ອສະແດງເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈໃນການຍອມຮັບ, ຄວາມບາດຖະໜາຍອມຮັບ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງການຍອມຮັບເອົາອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ? ກ່ອນອື່ນໝົດ ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ການລໍຖ້າ; ຈາກນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ໃນການສະແຫວງຫາ; ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ໃນການຍອມຮັບ. “ການລໍຖ້າ” ໝາຍເຖິງການລໍຖ້າເວລາຂອງພຣະເຈົ້າ, ການລໍຖ້າຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າ, ລໍຖ້າຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງທີ່ຄ່ອຍໆເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ. “ການສະແຫວງຫາ” ໝາຍເຖິງການສັງເກດ ແລະ ການເຂົ້າໃຈຄວາມຕັ້ງໃຈອັນຮອບຄອບຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບເຈົ້າໂດຍຜ່ານຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ

ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງອອກ, ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຜ່ານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ ແລະ ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການບັນລຸໃນມະນຸດ ແລະ ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນສໍາເລັດທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການບັນລຸໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. “ການຍອມຮັບ” ແນ່ນອນ ໝາຍເຖິງການຍອມຮັບຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນແຕ່ງ, ຍອມຮັບອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ ແລະ ໂດຍຜ່ານສິ່ງນີ້ ມາຮູ້ຈັກວິທີທີ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງກໍານົດໃນກຸຊະຕາມະນຸດ, ວິທີທີ່ພຣະອົງສະໜອງຊີວິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ມະນຸດ, ວິທີທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຄວາມຈິງໃນຕົວມະນຸດ. ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຈັດແຈງ ແລະ ພາຍໃຕ້ອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເຊື້ອຟັງກົດເກນທໍາມະຊາດ ແລະ ຖ້າເຈົ້າຕັ້ງໃຈບໍ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈັດແຈງ ແລະ ກໍານົດທຸກສິ່ງໃຫ້ເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນຮຽນຮູ້ໃນການວໍ່າຖ້າ, ເຈົ້າຄວນຮຽນຮູ້ຈັກການສະແຫວງຫາ ແລະ ເຈົ້າຄວນຮຽນຮູ້ຈັກການຍອມຮັບ. ນີ້ແມ່ນທັດສະນະຄະຕິທີ່ທຸກຄົນທີ່ຕ້ອງການຍອມຮັບສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ມີ, ນັ້ນກໍຄື ຄຸນນະພາບພື້ນຖານເຊິ່ງທຸກຄົນທີ່ຕ້ອງການຍອມຮັບອໍານາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີ. ເພື່ອໃຫ້ມີທັດສະນະຄະຕິດັ່ງກ່າວ, ເພື່ອໃຫ້ມີຄຸນນະພາບດັ່ງກ່າວ ເຈົ້າຕ້ອງພະຍາຍາມຫຼາຍຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນຫົນທາງດຽວທີ່ເຈົ້າສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

400. ເມື່ອໃນອາເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າສັ່ງ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮູ້ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດຫຍັງ. ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ອອກຄໍາສັ່ງເພິ່ນ ແລະ ແນະນຳລາວໃຫ້ເຮັດບາງສິ່ງໂດຍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄໍາອະທິບາຍຫຼາຍປານໃດ, ໃນອາໄດ້ລົງມືເຮັດມັນ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມຄົ້ນຫາຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລັບໆ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສະແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈອອກມາແຕ່ຢ່າງໃດ. ເພິ່ນພຽງແຕ່ລົງມືເຮັດຕາມດ້ວຍຫົວໃຈອັນບໍລິສຸດ ແລະ ລຽບງ່າຍ. ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ເພິ່ນເຮັດ, ເພິ່ນກໍເຮັດ, ການເຊື້ອຟັງ ແລະ ການຟັງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍສະໜັບສະໜູນຄວາມເຊື້ອຂອງເພິ່ນໃນສິ່ງທີ່ເພິ່ນເຮັດ. ນັ້ນແມ່ນວິທີທີ່ເພິ່ນຈັດການກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໝາຍໃຫ້ຢ່າງກົງໄປກົງມາ ແລະ ຢ່າງລຽບງ່າຍ. ທາດແທ້ຂອງເພິ່ນ, ທາດແທ້ແຫ່ງການກະທໍາຂອງເພິ່ນແມ່ນຄວາມເຊື້ອຟັງ, ບໍ່ຄາດເດົາ, ບໍ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນບໍ່ຄິດເຖິງຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງເພິ່ນເອງ ຫຼື ຜົນໄດ້ ແລະ ຜົນເສຍຂອງເພິ່ນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າພຣະອົງຈະທໍາລາຍໂລກດ້ວຍນໍ້າຖ້ວມ, ໃນອາໄດ້ຖາມວ່າເມື່ອໃດ ຫຼື ຖາມວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນ, ແນ່ນອນເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຖາມພຣະເຈົ້າວ່າພຣະອົງຈະທໍາລາຍໂລກແນວໃດ. ເພິ່ນພຽງແຕ່ເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າແນະນຳ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ມັນຖືກສ້າງດ້ວຍວິທີໃດ

ແລະ ສ້າງດ້ວຍຫຍັງ, ເພິ່ນກໍເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຂໍ ແລະ ຍັງໄດ້ເລີ່ມປະຕິບັດທັນທີ. ເພິ່ນປະຕິບັດຕາມຄໍາແນະນໍາຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍທັດສະນະທີ່ຍາກເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ເພິ່ນໄດ້ເຮັດມັນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຕົວເອງຫຼີກເວັ້ນໄພພິບັດບໍ່? ບໍ່. ເພິ່ນໄດ້ຖາມພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າ ມັນຍັງອີກດົນບານໃດກ່ອນທີ່ໂລກຈະຖືກທຳລາຍ? ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຖາມ. ເພິ່ນໄດ້ຖາມພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເພິ່ນຮູ້ບໍ່ວ່າມັນຈະໃຊ້ເວລາດົນບານໃດໃນການສ້າງເຮືອສໍາເລົາ? ເພິ່ນບໍ່ຮູ້ເລື່ອງນັ້ນເຊັ່ນກັນ. ເພິ່ນພຽງແຕ່ເຊື່ອຟັງ, ຟັງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິເສດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

401.

ໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ລາວມີໃນພຣະເຈົ້າ,

ເປົ້າໝາຍແຫ່ງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນທຸກສິ່ງ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອເຊື່ອຟັງທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ລາວສາມາດຮັບເອົາການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາໂດຍບໍ່ຕໍ່ວ່າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ພ້ອມທັງການຫຼົ່ຫຼອມ, ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ ແລະ ຄວາມຂາດເຂີນໃນຊີວິດຂອງລາວອີກດ້ວຍ ເຊິ່ງບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຮັກທີ່ລາວມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.

ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງສູງສຸດບໍ່?

ນີ້ບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຕີສອນ, ການພິພາກສາ ຫຼື ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ, ເຈົ້າສາມາດບັນລຸຄວາມເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍສະເໝີ ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງ ທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຄວນບັນລຸໃຫ້ໄດ້, ນີ້ຄືຄວາມບໍລິສຸດແຫ່ງຄວາມຮັກສໍາລັບພຣະເຈົ້າ. ຖ້າມະນຸດສາມາດບັນລຸຫຼາຍສໍານັ້ນ,

ເຂົາກໍຈະເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ດີກວ່ານີ້. ໃຫ້ຈົນຕະນາການເບິ່ງວ່າ ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້. ໃນລັກສະນະນີ້

ບໍ່ພຽງແຕ່ເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຈົ້າຍັງຈະຖືກພຣະເຈົ້າຕຳນິ ຍ້ອນເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ, ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ສົນໃຈກັບການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈກັບການນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ຫຼື ການຮູ້ຈັກຕົນເອງ. ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຫຼື ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ຫຼື ຮັກພຣະຜູ້ສ້າງ. ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າມາຕັ້ງແຕ່ເກີດ, ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈຶ່ງບໍ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສໍາເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

402. ການເປັນພະຍານຢ່າງກົກກ້ອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ຕົ້ນຕໍແລ້ວ ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບວ່າ ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າສາມາດເຊື່ອຟັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າບຸກຄົນນີ້ທີ່ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຄົນທຳມະດາ ແຕ່ເປັນບຸກຄົນສາມັນອີກດ້ວຍ ແລະ ເຖິງກັບເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຜ່ານຄວາມເຊື່ອຟັງນີ້, ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາແລ້ວ. ຄວາມສາມາດໃນການເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍ ແລະ ການປາສະຈາກຄຳຕໍ່ວ່າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ບໍ່ຕັດສິນ, ບໍ່ໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ, ບໍ່ມີແນວຄິດ ແລະ ບໍ່ມີເຈດຕະນາອື່ນ, ດ້ວຍວິທີນີ້ ພຣະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ. ການເຊື່ອຟັງຢູ່ຕໍ່ໜ້າບຸກຄົນທຳມະດາ ຜູ້ທີ່ຖືກມະນຸດດູຖຸກ ແລະ ສາມາດເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍໂດຍບໍ່ມີແນວຄິດໃດໆ, ນີ້ຄືການເປັນພະຍານຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄວາມເປັນຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າສູ່ ແມ່ນການທີ່ເຈົ້າສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ສາມາດນຳພຣະທຳຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ສາມາດກົມລົງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຮູ້ຈັກຄວາມເລື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າເອງ, ສາມາດເປີດຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຖືກພຣະອົງຮັບເອົາຜ່ານທາງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີເມື່ອພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເອົາຊະນະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອຟັງພຣະອົງໂດຍສົມບູນ; ຜ່ານສິ່ງນີ້ ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍ ແລະ ສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ມີແນວຄິດກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອເຈົ້າຍຶດໝັ້ນໃນການທົດລອງນີ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນພະຍານທີ່ດີ. ຖ້າມີໃດທີ່ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງສົມບູນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ເຈົ້າສາມາດເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍຄືກັບເປໂຕ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາ ແລະ ຖືກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າ ກໍຄືການທົດລອງເຈົ້າ. ຖ້າມັນສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າ, ມັນກໍຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າທົນທຸກ ຫຼື ຖືກຫຼໍ່ຫຼອມ. ຍ້ອນພາລະກິດຂອງພຣະອົງມີຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າ, ມັນຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງເຈົ້າ. ນີ້ຄືເຫດຜົນໃນການທົດລອງເຈົ້າ. ຍ້ອນຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກຄົນຈຶ່ງຢູ່ທ່າມກາງການທົດລອງຕ່າງໆ; ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມເປັນຈິງ, ບໍ່ແມ່ນເໝືອນທຳມະຊາດ. ຖ້າເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະທຳທີ່ເປັນຈິງຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຂົ້າໃຈຖ້ອຍຄຳທີ່ເປັນຈິງຂອງພຣະອົງໂດຍປາສະຈາກແນວຄິດໃດໆ ແລະ ອີງພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນຈິງຫຼາຍສຳໃດ

ເຈົ້າມີຄວາມສາມາດຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງຢູ່ຂຶ້ນຫຼາຍສ່ວນນັ້ນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຖືກພຣະອົງຮັບເອົາ.
ກຸ່ມຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຮັບເອົາແມ່ນຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື
ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພາລະກິດຕົວຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງແມ່ນຄົນທີ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງທັງໝົດ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

403. ກ່ອນມະນຸດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ, ການທີ່ຄົນແຕ່ລະປະເພດຖືກລົງໂທດ ຫຼື
ໄດ້ຮັບລາງວັນ ແມ່ນຈະຖືກກຳນົດໂດຍອີງຕາມວ່າ ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ,
ວ່າພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ ຫຼື ບໍ່.
ຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຫ້ການຮັບໃຊ້ແກ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ ແຕ່ຍັງບໍ່ຮູ້ ຫຼື
ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຈິງ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ຄົນຊົ່ວຮ້າຍກໍຄືເປົ້າໝາຍຂອງການລົງໂທດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
ພວກເຂົາຈະຖືກລົງໂທດອີງຕາມການກະທຳຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນເຊື່ອ
ແລະ ພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບການເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດເຊັ່ນກັນ.
ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເລື້ອນລອຍ ແລະ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າຄົນເຫຼົ່ານີ້ຍັງບໍ່ສາມາດຈັດການໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້
ໃນເວລາທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ຍັງສືບຕໍ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ
ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າທີ່ເຫັນໄດ້ໃນເນື້ອໜັງ, ແລ້ວ “ຜູ້ເຊື່ອເລື້ອນລອຍ”
ເຫຼົ່ານີ້ຈະກາຍເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ.
ມັນເປັນຄືກັບບາງຄົນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ
ເຊິ່ງໃຜກໍຕາມທີ່ຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດດ້ວຍຄຳເວົ້າ
ແຕ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຄວາມຈິງໃນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ໃນທີ່ສຸດ
ກໍຈະກາຍເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການກຳຈັດ ແລະ ການທຳລາຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ໃຜກໍຕາມທີ່ຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ດ້ວຍຄຳເວົ້າ, ກິນ ແລະ
ດື່ມຄວາມຈິງທີ່ສະແດງອອກໂດຍພຣະອົງໃນຂະນະທີ່ຍັງສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າທີ່ເລື້ອນລອຍ ແລະ
ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ກໍຍິ່ງຈະມີໂອກາດຖືກທຳລາຍໃນອະນາຄົດຫຼາຍຂຶ້ນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້
ທີ່ຈະສາມາດຄົງຢູ່ຈົນຮອດເວລາແຫ່ງການພັກເຊົາທີ່ຈະມາເຖິງຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້
ສິ້ນສຸດລົງ ຫຼື ຈະບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ
ທີ່ຄືກັນກັບຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຍັງຄົງຢູ່ຈົນຮອດເວລາແຫ່ງການພັກເຊົາ.
ຄົນທີ່ເປັນຜິສາດແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ; ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ

ການບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.
ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະຖືກທຳລາຍທັງໝົດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນຜັກເຊົາພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

(VII) ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຄົນຢ່າງພຽງພໍ

404. ໃນຖານະທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງຊົນຊາດມະນຸດ ແລະ ຄຣິດສະຕຽນທີ່ເຫຼືອມໃສ, ມັນຄືຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ພັນທະຂອງພວກເຮົາທຸກຄົນທີ່ຈະຖວາຍຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາເພື່ອບັນລຸຕາມການບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງພວກເຮົາແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ການດຳລົງຢູ່ຍ້ອນອຳນາດການບົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນເພື່ອການບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈຸດປະສົງທີ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດຊາດ ແລ້ວຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ສົມຄວນແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ຍອມເສຍສະລະຊີວິດເພື່ອການບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍບໍ່ສົມຄວນແກ່ພຣະເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງຈັດກຽມທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ກັບພວກເຮົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າບົກຄອງຢູ່ເໜືອຊະຕາກຳຂອງມວນມະນຸດຊາດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

405. ວິທີທີ່ເຈົ້າພິຈາລະນາການຝາກຝັງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເລື່ອງທີ່ຈົງຈັງຫຼາຍ! ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດສຳເລັດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຝາກຝັງໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ສົມຄວນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນການສະຖິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວນຖືກລົງໂທດ. ມັນຄືກົດເກນຂອງສະຫວັນ ແລະ ຫຼັກການຂອງໂລກທີ່ໃຫ້ມະນຸດສຳເລັດການຝາກຝັງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ; ນີ້ຄືຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງສຸດຂອງພວກເຂົາ, ມັນສຳຄັນສຳກັບຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຈົງຈັງກັບການຝາກຝັງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍກຳລັງທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງໃນລັກສະນະທີ່ເສົ້າໃຈທີ່ສຸດ; ໃນນີ້ ເຈົ້າແມ່ນເປັນຕາເສົ້າໃຈຫຼາຍກວ່າຢູ່ດາ ແລະ ຄວນຖືກສາບແຊ່ງ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງທົ່ວເຖິງກ່ຽວກັບວິທີເບິ່ງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຝາກຝັງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດແມ່ນຕ້ອງຢັ້ງຮູ້ວ່າ ການຝາກຝັງທີ່ພຣະອົງມອບໝາຍໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດແມ່ນການຍົກຍ້ອງ ແລະ ການເຊີດຊູທີ່ພິເສດຈາກພຣະເຈົ້າ; ພວກມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ສະຫງ່າລາສີທີ່ສຸດ. ທຸກສິ່ງອື່ນແມ່ນສາມາດຖືກປະຖິ້ມໄດ້; ເຖິງແມ່ນຄົນໃດໜຶ່ງຕ້ອງສະຫຼະຊີວິດຂອງຕົນເອງ, ຄົນນັ້ນກໍຍັງຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດການຝາກຝັງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ.

(“ວິທີຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

406. ລະຫວ່າງໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ເລື່ອງທີ່ວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພອນ ຫຼື ວ່າຄຳສາບແຊ່ງນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ. ໜ້າທີ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ; ມັນແມ່ນວຽກງານທີ່ສະຫວັນສົ່ງມາ ແລະ ບໍ່ຄວນອີງໃສ່ຜົນຕອບແທນ, ເງື່ອນໄຂ ແລະ ເຫດຜົນ. ເມື່ອນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ຈິ່ງຖືວ່າ ເຂົາໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ.

ການໄດ້ຮັບພອນແມ່ນເວລາທີ່ຄົນເຮົາຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ມີຄວາມສຸກກັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກໄດ້ປະສົບກັບການພິພາກສາ.

ການຖືກສາບແຊ່ງແມ່ນເວລາທີ່ໃຈຂອງບາງຄົນບໍ່ປ່ຽນແປງຫວັງຈາກປະສົບກັບການຂ້ຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ, ມັນແມ່ນເວລາທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນອອກຈາກຖືກລົງໂທດ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພອນ ຫຼື ຖືກສາບແຊ່ງກໍຕາມ, ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນກ່ອນສ່ວນສໍາເລັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ, ປະຕິບັດສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້; ນີ້ຄືທີ່ສິ່ງທີ່ໜ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຄວນເຮັດ.

ເຈົ້າບໍ່ຄວນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າພຽງແຕ່ຢາກໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນປະຕິເສດທີ່ຈະກະທໍາເພາະຢ້ານຖືກສາບແຊ່ງ. ເຮົາຂໍບອກພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ວ່າ: ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ເຂົາຄວນເຮັດ ແລະ ຖ້າເຂົາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໄດ້ ນັ້ນແມ່ນຄວາມກະບົດຂອງເຂົາ. ຜ່ານຂະບວນການຂອງການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ, ມະນຸດຈິ່ງຈະຄ່ອຍປ່ຽນແປງ ແລະ ຜ່ານຂະບວນການນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈິ່ງຈະສະແດງເຖິງຄວາມສັດຊື່ຂອງຕົນໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຍິ່ງເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນຫຼາຍເທົ່າໃດ, ເຈົ້າກໍຍິ່ງໄດ້ຮັບຄວາມຈິງຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ ການສະແດງອອກຂອງເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະກາຍເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ເຮັດໜ້າທີ່ແບບຜິວເຜິນ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຈະຖືກທໍາລາຍລ້າງໃນທີ່ສຸດ ເພາະວ່າມະນຸດດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃນການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຄວາມຈິງເຂົ້າໃນກັນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃຫ້ສໍາເລັດ.

ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ຍັງບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ຈະຖືກສາບແຊ່ງ. ບໍ່ມີພຽງແຕ່ການສະແດງອອກຂອງພວກເຂົາທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ, ແຕ່ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກນັ້ນແມ່ນຊົ່ວຮ້າຍໝົດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

407. ສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຄວນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ; ເຈົ້າຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈິ່ງຍອມຮັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດໃຫ້, ທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ພັນທະຂອງເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ. ຈາກສິ່ງນີ້ ມັນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ສໍາລັບມະນຸດຊາດແລ້ວ ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຊອບທໍາ, ສວຍງາມ ແລະ ສູງສົ່ງກວ່າການປະຕິບັດສິ່ງອື່ນໆໃນຂະນະທີ່ດໍາລົງຊີວິດໃນໂລກຂອງມະນຸດ; ບໍ່ມີຫຍັງທໍາມາດກາງມະນຸດຊາດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ມີຄ່າ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງຈະນໍາຄວາມໝາຍ ແລະ ຄຸນຄ່ານີ້ມາສູ່ຊີວິດຂອງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ

ຫຼາຍກວ່າການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເພື່ອໃຫ້ສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ການທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະຜູ້ສ້າງພໍໃຈ ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະຫັດສະຈັນທີ່ສຸດທ່າມກາງມະນຸດຊາດ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຄວນໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນທ່າມກາງມະນຸດຊາດ.

ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ຝາກຝັງໃຫ້ແກ່ສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຄວນຖືກຍອມຮັບໂດຍພວກເຂົາໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ; ສໍາລັບມະນຸດຊາດແລ້ວ, ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນພອນ ແລະ ມີສະຫງ່າລາສີ ແລະ ສໍາລັບມະນຸດຊາດທຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ມະຫັດສະຈັນ ຫຼື ມີຄຸນຄ່າແກ່ການສະເຫຼີມສະຫຼອງໄດ້ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ. ແລ້ວສໍາລັບວິທີທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງປະຕິບັດຕໍ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສັນຍາໃຫ້ພວກເຂົາ, ນີ້ແມ່ນເລື່ອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນທຸລະຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຖືກສ້າງ. ຖ້າຈະເວົ້າກົງໆ, ນີ້ແມ່ນຂຶ້ນກັບພຣະເຈົ້າ; ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ຖ້າພຣະອົງບໍ່ມອບຫຍັງໃຫ້ເຈົ້າ, ແລ້ວກໍບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້.

ເມື່ອສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຍອມຮັບການຝາກຝັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮ່ວມມືກັບພຣະຜູ້ສ້າງເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້, ນີ້ບໍ່ແມ່ນທຸລະກໍາ ຫຼື ການຄ້າຂາຍ; ສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ພະຍາຍາມໃຊ້ທ່າທີໃດໜຶ່ງ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງເພື່ອເຈລະຈາຕໍ່ລອງເອົາພອນ ຫຼື ສັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະຜູ້ສ້າງຝາກຝັງວຽກນີ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເໝາະສົມທີ່ເຈົ້າຈະຍອມຮັບໜ້າທີ່ ແລະ ການຝາກຝັງນີ້ໃນຖານະສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ; ບໍ່ມີທຸລະກໍາກ່ຽວຂ້ອງ. ໃນດ້ານຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ພຣະອົງເຕັມໃຈທີ່ຈະມອບການຝາກຝັງນີ້ໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າທຸກໆຄົນ; ແລະ ໃນດ້ານຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຖືກສ້າງ, ຜູ້ຄວນຍອມຮັບໜ້າທີ່ນີ້ຢ່າງຍືນດີ, ປະຕິບັດມັນຄືກັບພັນທະໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ຕາມຄຸນຄ່າທີ່ພວກເຂົາຄວນດໍາລົງຊີວິດຕາມໃນຊີວິດນີ້. ບໍ່ມີທຸລະກໍາໃນທີ່ນີ້, ບໍ່ມີການແລກປ່ຽນທຽບເທົ່າ, ແຮງໄກທີ່ມັນຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບລາງວັນໃດໜຶ່ງ ຫຼື ການຕີຄວາມໝາຍປະເພດໃດໜຶ່ງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການຄ້າຂາຍ, ມັນບໍ່ແມ່ນການແລກປ່ຽນດ້ວຍລາຄາທີ່ຜູ້ຄົນຈ່າຍ ຫຼື ແຮງງານທີ່ພວກເຂົາປະກອບສ່ວນເມື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເວົ້າແບບນັ້ນ ແລະ ມະນຸດບໍ່ຄວນເຂົ້າໃຈແບບນັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຂົາປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງໂດດເດັ່ນ ແລະ ລ້ຽງບໍາລຸງຜົນປະໂຫຍດ ແລະ

ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຂົາເອງ; ພວກເຂົາບໍ່ຝິຈາລະນາຜົນປະໂຫຍດຂອງເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ແມ່ນແຕ່ຂາຍຜົນປະໂຫຍດເຫຼົ່ານັ້ນອອກເພື່ອແລກເອົາສະຫງ່າລາສີສ່ວນຕົວ (VI)" ໃນໜັງສືການເປີດໂປງທຳມະຊາດ ແລະ
ແກ່ນແທ້ຂອງຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ)

408. ເມື່ອຄົນຍອມຮັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໝາຍໃຫ້ພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າມີມາດຕະຖານໃນການຕັດສິນ ວ່າການກະທຳຂອງພວກເຂົານັ້ນດີ ຫຼື ຊົ່ວ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຟັງ ຫຼື ບໍ່, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດນັ້ນຖືກຕາມມາດຕະຖານ ຫຼື ບໍ່. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສົນທິຫົວໃຈຂອງຄົນ ບໍ່ແມ່ນການກະທຳພາຍນອກຂອງພວກເຂົາ.

ມັນບໍ່ແມ່ນກໍລະນີທີ່ພຣະເຈົ້າຄວນອວຍພອນບາງຄົນຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາເຮັດບາງສິ່ງ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາເຮັດມັນແນວໃດກໍຕາມ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດທີ່ຜູ້ຄົນມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ເບິ່ງຜົນຮັບສຸດທ້າຍຂອງສິ່ງຕ່າງໆ, ແຕ່ພຣະອົງໃຫ້ຄວາມສຳຄັນ ວ່າຫົວໃຈຂອງຄົນເປັນແນວໃດ ແລະ ທັດສະນະຂອງຄົນເປັນແນວໃດໃນຊ່ວງການພັດທະນາຂອງສິ່ງຕ່າງໆ, ພຣະອົງເບິ່ງວ່າ ມີການເຊື່ອຟັງ, ການພິຈາລະນາ ແລະ ຄວາມບາດຖະໜາໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ຫຼື ບໍ່.

(ຄັດຈາກບົດ "ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິເສດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ I" ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

409. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງພະຍາຍາມທຳຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ; ມີພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຈັດການກັບເລື່ອງຕ່າງໆໃນແນວທາງທີ່ມີຫຼັກການໄດ້.

ໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດຕາມຄວາມພໍໃຈສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າຢ່າງເດັດຂາດ, ໂດຍການເຮັດພຽງແຕ່ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຢາກເຮັດ, ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີຄວາມສຸກ ແລະ ສະບາຍໃຈໃນການເຮັດສິ່ງນັ້ນ ຫຼື ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີພາບພົດທີ່ດີ. ຖ້າເຈົ້າກຳນົດຄວາມພໍໃຈສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ປະຕິບັດຕາມພວກມັນຄືກັບວ່າພວກມັນເປັນຄວາມຈິງ, ເຫັນພວກມັນຄືກັບວ່າພວກມັນເປັນຫຼັກການແຫ່ງຄວາມຈິງ, ແລ້ວນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນວິທີນີ້ຈະບໍ່ຖືກຈົດຈຳໂດຍພຣະເຈົ້າ. ບາງຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃຫ້ໄດ້ດີໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ. ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ອອກເທື່ອແຮງ ແລະ ທຸ່ມເທຈິດໃຈໃສ່ມັນ, ລະຖິ້ມເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທົນທຸກທໍລະມານ, ແລ້ວເມື່ອນັ້ນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາກໍຄວນຈະໄດ້ມາດຕະຖານ, ແຕ່ເປັນຫຍັງ,

ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຍັງບໍ່ພໍໃຈຕະຫຼອດເວລາ? ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເຮັດຫຍັງຜິດ?
ຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນການບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ລົງມືກະທຳຕາມຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາເອງແທນ; ພວກເຂົາຖືເອົາຄວາມປາດຖະໜາ,
ຄວາມພໍໃຈ ແລະ ຈຸດປະສົງທີ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພວກເຂົາເອງເປັນຄວາມຈິງ ແລະ
ພວກເຂົາປະຕິບັດຕໍ່ພວກມັນຄືດັ່ງພວກມັນເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ,
ຄືດັ່ງພວກມັນເປັນມາດຕະຖານ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງ.
ພວກເຂົາເຫັນວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອນັ້ນແມ່ນຖືກຕ້ອງ, ດີ ແລະ ງົດງາມ ທີ່ຈະເປັນຄວາມຈິງ;
ສິ່ງນີ້ແມ່ນຜິດ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນວ່າ
ບາງເທື່ອຜູ້ຄົນອາດຈະຄິດວ່າບາງສິ່ງບາງຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ,
ນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າສິ່ງນັ້ນສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າສະເໝີໄປ.
ອີ່ງຜູ້ຄົນຄິດວ່າບາງສິ່ງບາງຢ່າງຖືກຕ້ອງຫຼາຍເທົ່າໃດ,
ພວກເຂົາກໍຍິ່ງຄວນຈະລະມັດລະວັງຂຶ້ນຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ພວກເຂົາຍິ່ງຄວນຈະສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອເບິ່ງວ່າ
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກຳລັງຄິດຢູ່ນັ້ນຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າບາກົດວ່າ
ມັນຂັດແຍ້ງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂັດກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,
ແລ້ວເຈົ້າແມ່ນຜິດທີ່ຄິດວ່າມັນຖືກຕ້ອງ, ມັນເປັນພຽງຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ
ມັນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຄິດວ່າມັນຖືກຕ້ອງຫຼາຍພຽງໃດ.
ການຕັດສິນໃຈຂອງເຈົ້າ ວ່າແມ່ນຫຍັງຖືກ ຫຼື ຜິດ
ຕ້ອງອີງໃສ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າພຽງຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຄິດວ່າບາງສິ່ງບາງຢ່າງນັ້ນຖືກຕ້ອງຫຼາຍເທົ່າໃດ,
ຖ້າສິ່ງນັ້ນບໍ່ມີຮາກຖານມາຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ລະຖິ້ມມັນ. ໜ້າທີ່ແມ່ນຫຍັງ?
ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຝາກຝັງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ. ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າແນວໃດ?
ໂດຍການກະທຳທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ມາດຕະຖານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ໂດຍການປະພຶດທີ່ອີງໃສ່ຫຼັກການແຫ່ງຄວາມຈິງ
ແທນທີ່ຈະອີງໃສ່ຄວາມປາດຖະໜາສ່ວນຕົວຂອງມະນຸດ. ໃນວິທີນີ້,
ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າຈຶ່ງຈະໄດ້ມາດຕະຖານ.

(“ການສະແຫວງຫາຫຼັກການແຫ່ງຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໄດ້ດີ”

ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະອຣິດ)

410.

ລຳລັບບາງຄົນ,

ບໍ່ວ່າພວກເຂົາອາດຈະພົບກັບບັນຫາໃດກໍຕາມໃນເວລາທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຢູ່,
ພວກເຂົາກໍບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ພວກເຂົາກໍເຮັດໄປຕາມຄວາມຄິດ, ຄວາມເຊື່ອ,
ຈິນຕະນາການ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາເອງຢູ່ສະເໝີ.

ພວກເຂົາກຳລັງຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມບາຖະໜາທີ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພວກເຂົາເອງຢູ່ສະເໝີ ແລະ ອຸປະນິໄສທີ່ເລື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາກໍຄວບຄຸມການກະທຳຂອງພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ. ເຖິງວ່າພວກເຂົາອາດຈະສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບມອບໝາຍ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຈິງໃດໆ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວກຳລັງເພິ່ງພາຫຍັງ ເມື່ອກຳລັງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ? ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເພິ່ງພາຄວາມຈິງ ຫຼື ພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຈິງເລັກນ້ອຍນັ້ນທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈ ບໍ່ໄດ້ມີອຳນາດອະທິປະໄຕໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຂົາກຳລັງເພິ່ງພາຂອງປະທານ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາເອງ, ເພິ່ງພາຄວາມຮູ້ໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບມາ ແລະ ເພິ່ງພາພອນສະຫວັນຂອງພວກເຂົາ ພ້ອມທັງກຳລັງໃຈ ຫຼື ເຈດຕະນາດີຂອງພວກເຂົາເອງ, ເພື່ອສຳເລັດໜ້າທີ່ເຫຼົ່ານີ້. ນີ້ແມ່ນລັກສະນະຂອງທຳມະຊາດທີ່ແຕກຕ່າງອອກໄປ, ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເຖິງວ່າບາງຄັ້ງເຈົ້າອາດຈະເພິ່ງພາຄວາມເປັນທຳມະຊາດ, ຈິນຕະນາການ, ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ການຮຽນຮູ້ທີ່ຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ບໍ່ມີບັນຫາກ່ຽວກັບຫຼັກການບາກິດຂຶ້ນໃນບາງສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ. ໃນລະດັບພື້ນຜິວ, ມັນເບິ່ງຄືວ່າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໄປຜິດທາງ, ແຕ່ມີສິ່ງໜຶ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກເບິ່ງຂ້າມໄດ້ ຄື: ໃນລະຫວ່າງຂັ້ນຕອນຂອງການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ຖ້າຄວາມເຊື່ອ, ຈິນຕະນາການ ແລະ ຄວາມບາຖະໜາສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປ່ຽນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຖືກແທນທີ່ດ້ວຍຄວາມຈິງ ແລະ ຖ້າການປະຕິບັດ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເປັນໄປຕາມຫຼັກການຂອງຄວາມຈິງ, ແລ້ວຜົນໄດ້ຮັບສຸດທ້າຍຈະເປັນແນວໃດ? ເຈົ້າຈະກາຍເປັນຜູ້ບໍລິການ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກຂຽນໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ: “ໃນມື້ນັ້ນ ຫຼາຍຄົນຈະເວົ້າກັບເຮົາວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພວກຂ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ທຳນາຍດ້ວຍນາມຂອງພຣະອົງບໍ່? ແລະ ໃນນາມຂອງພຣະອົງ ໄດ້ຂັບໄລ່ມານຮ້າຍອອກໄປບໍ່? ແລະ ໃນນາມຂອງພຣະອົງ ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ໜ້າອັດສະຈັນຫຼາຍຢ່າງບໍ່? ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຮົາຈະປະກາດຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ, ເຮົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພວກເຈົ້າ: ຈົ່ງໄປຈາກເຮົາເສຍ, ພວກເຈົ້າທີ່ກະທຳການຊົ່ວຊ້າເອີຍ” (ມັດທາຍ 7:22-23). ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຮ້ອງຄົນເຫຼົ່ານີ້ ຜູ້ທີ່ອອກແຮງພະຍາຍາມ ແລະ ຜູ້ທີ່ໃຫ້ການບໍລິການ ວ່າ “ພວກເຈົ້າທີ່ກະທຳການຊົ່ວຊ້າ”? ມີຈຸດໜຶ່ງທີ່ພວກເຮົາສາມາດໝັ້ນໃຈໄດ້ ແລະ ນັ້ນກໍແມ່ນ ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ ຫຼື ພາລະກິດໃດກໍຕາມ, ແຮງຈູງໃຈ, ແຮງບັນດານໃຈ, ເຈດຕະນາ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາແມ່ນເກີດມາຈາກຄວາມບາຖະໜາທີ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ, ແມ່ນອີງຕາມຄວາມນຶກຄິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາເອງທັງໝົດ ແລະ ການພິຈາລະນາ ແລະ ແຜນການຂອງພວກເຂົາແມ່ນໝູນອ້ອມຮອບຊີ້ສຽງ, ສະຖານະ, ຄວາມທະນຸງຕົວ ແລະ ໂອກາດໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາທັງນັ້ນ. ເລີກງລົງໄປແລ້ວ, ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຈິງໃດໆ ແລະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ກະທຳໂດຍອີງຕາມຫຼັກການຂອງຄວາມຈິງ.

ສະນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນຢູ່ງ່າຍລັບພວກເຈົ້າທີ່ຕ້ອງສະແຫວງຫາໃນຕອນນີ້ແມ່ນຫຍັງ?
(ພວກເຮົາຄວນສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາ
ໂດຍອີງຕາມຄວາມປະສົງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ).
ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນເຮັດໂດຍສະເພາະ
ເມື່ອກໍາລັງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ? ເມື່ອເວົ້າເຖິງເຈດຕະນາ
ແລະ ຄວາມນຶກຄິດຂອງເຈົ້າ ເມື່ອກໍາລັງເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງ,
ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ວິທີຈຳແນກວ່າພວກມັນສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່,
ພ້ອມທັງຈຳແນກວ່າເຈດຕະນາ ແລະ
ຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຈົ້າແມ່ນແນໃສ່ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມປາຖະໜາທີ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງເຈົ້າ
ເອງ ຫຼື ຜົນປະໂຫຍດຂອງເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈດຕະນາ ແລະ
ຄວາມນຶກຄິດຂອງເຈົ້າສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ,
ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າຕາມຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າໄດ້; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ຖ້າພວກມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ, ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງຫວນກັບຄືນໂດຍໄວ ແລະ
ປະຖິ້ມເສັ້ນທາງນັ້ນ. ເສັ້ນທາງນັ້ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມວິທີນັ້ນໄດ້;
ຖ້າເຈົ້າສືບຕໍ່ທີ່ຈະຢ່າງຕາມເສັ້ນທາງນັ້ນ, ແລ້ວເຈົ້າຈະລົງເອີຍໂດຍກະທຳການທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ.

(“ວິທີຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນໜ້າທີ່ຂອງຄົນງໜຶ່ງ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະອຣິດ)

411. ເມື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນກວດສອບຕົວເຈົ້າເອງສະເໝີ
ເພື່ອເບິ່ງວ່າເຈົ້າກໍາລັງເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຕາມຫຼັກການບໍ່,
ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້ານັ້ນໄດ້ຕາມມາດຕະຖານບໍ່,
ເຈົ້າພຽງແຕ່ເຮັດມັນໃນລັກສະນະພື້ນຜິດ ຫຼື ບໍ່,
ເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມບັດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ມີບັນຫາໃດໆກັບທັດສະນະຂອງເຈົ້າ
ແລະ ວິທີທີ່ເຈົ້າຄິດ ຫຼື ບໍ່. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຕັດຕາງຕົນເອງ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍຊັດເຈນກັບເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈະມີເວລາທີ່ງ່າຍຂຶ້ນໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ.
ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຜະເຊີນຫຍັງກໍຕາມໃນຂະນະທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຄິດລົບ ແລະ
ຄວາມອ່ອນແອ ຫຼື ການມີອາລົມບໍ່ດີຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຈັດການ,
ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດຕໍ່ມັນຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ເຈົ້າຍັງຕ້ອງສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ
ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ການເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າຈະມີເສັ້ນທາງສູ່ການປະຕິບັດ.
ຖ້າເຈົ້າຢາກປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ດີ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງບໍ່ຮັບຜົນກະທົບຫຍັງຈາກອາລົມຂອງເຈົ້າ.
ບໍ່ວ່າເຈົ້າກໍາລັງຮູ້ສຶກເປັນລົບ ຫຼື ອ່ອນແອແນວໃດກໍຕາມ,
ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດຄວາມຈິງໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ ດ້ວຍຄວາມເຂັ້ມງວດແທ້ໆ ແລະ
ຍຶດໝັ້ນໃນຫຼັກການ. ຖ້າເຈົ້າເຮັດແບບນີ້, ບໍ່ພຽງແຕ່ຄົນອື່ນຈະເຫັນດີກັບເຈົ້າ
ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະມັກເຈົ້າຊັ້ນກັນ. ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ

ຄົນທີ່ແບກຮັບພາລະ;

ເຈົ້າຈະເປັນຄົນດີຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າຕາມມາດຕະຖານແທ້ໆ ແລະ

ເປັນຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕາມຄວາມເປັນຄົນຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄົນດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ

ບັນລຸການປ່ຽນແປງທີ່ແທ້ຈິງເມື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ,

ພວກເຂົາສາມາດຖືກເອີ້ນໄດ້ວ່າເປັນຄົນສັດຊື່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມີພຽງຄົນຊື່ສັດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດອົດທົນຕໍ່ການປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ

ປະສົບຄວາມສຳເລັດໃນການກະທຳຕາມຫຼັກການ ແລະ

ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃຫ້ໄດ້ຕາມມາດຕະຖານ.

ຄົນທີ່ເຮັດຕາມຫຼັກການຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໄດ້ຢ່າງລະອຽດເມື່ອພວກເຂົາມີອາລົມດີ;

ພວກເຂົາບໍ່ເຮັດໃນລັກສະນະແບບພິເສດ, ພວກເຂົາບໍ່ໂອ້ອວດຕົວເອງ ແລະ

ພວກເຂົາບໍ່ສະແດງຕົວເອງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຄິດວ່າພວກເຂົາຢ່າງສູງສົ່ງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ,

ເມື່ອພວກເຂົາອາລົມບໍ່ດີ, ພວກເຂົາກໍຈະເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາຢ່າງຈິງຈັງ

ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ

ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາພົບກັບບາງສິ່ງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ການເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ

ຫຼື ກົດດັນພວກເຂົາເລັກໜ້ອຍ ຫຼື

ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມວຸ້ນວາຍໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ,

ພວກເຂົາກໍຍັງສາມາດສະຫງົບຫົວໃຈຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ອະທິຖານ ວ່າ

“ບໍ່ວ່າຂ້ານ້ອຍຈະຜະເຊີນກັບບັນຫາໜັກພຽງໃດກໍຕາມ, ເຖິງແມ່ນວ່າສະຫວັນຈະຕົກລົງມາ,

ຕາບໃດທີ່ພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ,

ຂ້ານ້ອຍຈະຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ.

ທຸກມື້ທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່

ແມ່ນມື້ທີ່ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດວຽກໜັກໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ

ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະຄູ່ຄວນກັບໜ້າທີ່ທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ

ພ້ອມທັງລົມຫາຍໃຈທີ່ພຣະອົງຊົງວາງໃສ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ.

ບໍ່ວ່າຂ້ານ້ອຍຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍປານໃດກໍຕາມ,

ຂ້ານ້ອຍກໍຈະປ່ອຍວາງມັນທັງໝົດໄວ້ທາງຂ້າງ

ເພາະການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຂ້ານ້ອຍແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດ!” ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກຄົນ,

ເຫດການ, ສິ່ງຕ່າງໆ ລື ສະພາບແວດລ້ອມ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍອາລົມ ຫຼື

ສະພາບການພາຍນອກ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືເອົາໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ການມອບໝາຍທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ພວກເຂົາມາກ່ອນ ແລະ ສຳຄັນທີ່ສຸດ,

ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ນອບນັອມຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຄົນແບບນີ້ໄດ້ບັນລຸການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ.

ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນການສະແດງອອກທີ່ເປັນຈິງ
ແທ້ຈິງທີ່ສຸດຂອງການດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ.

ແລະ

(“ການເຂົ້າສູ່ຊີວິດຕ້ອງເລີ່ມດ້ວຍປະສົບການຈາກການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

412. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຂໍຫຍັງຈາກເຈົ້າກໍຕາມ, ເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດເພື່ອສິ່ງນັ້ນຢ່າງສຸດກຳລັງຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຮົາຫວັງວ່າ ເຈົ້າຈະສາມາດມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ກໍອຸທິດຕົນຕໍ່ພຣະອົງເຖິງທີ່ສຸດ. ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າສາມາດເຫັນຮອຍຍິ້ມທີ່ພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງນັ່ງຢູ່ບັນລັງຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຊ່ວງເວລານີ້ແມ່ນເວລາທີ່ກຳນົດການຕາຍຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຄວນສາມາດຫົວ ແລະ ຍິ້ມໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຫຼັບຕາລົງ. ໃນຊ່ວງເວລາຂອງເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໜ້າທີ່ສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ໃນອະດີດ, ເປໂຕຖືກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນທາງປີ້ນເພື່ອພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ເຈົ້າກໍຄວນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ໃຊ້ເຮືອແຮງຂອງເຈົ້າທັງໝົດເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແທນພຣະເຈົ້າແດ່? ສະນັ້ນ, ເຈົ້າຄວນມອບຕົວເອງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໂດຍໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງໂຍນເຈົ້າຖືກຕາມທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາ. ຕາບໃດທີ່ມັນຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າມີຄວາມສຸກ ແລະ ພໍໃຈ, ເຈົ້າກໍຄວນປ່ອຍໃຫ້ພຣະອົງເຮັດກັບເຈົ້າຕາມທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ. ມະນຸດມີສິດຫຍັງໃນການກ່າວຄຳຕໍ່ວ່າ?

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 41”

ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

413. ໃນບັດຈຸບັນ, ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງບັນລຸບໍ່ແມ່ນການຮຽກຮ້ອງເພີ່ມ, ແຕ່ເປັນໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄວນປະຕິບັດ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ປະຕິບັດມັນໃຫ້ດີ, ແລ້ວພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳລັງນຳບັນຫາມາສູ່ຕົນເອງບໍ່? ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳລັງຊອກຫາຄວາມຕາຍບໍ່? ພວກເຈົ້າຈະຍັງຄາດຫວັງອະນາຄົດ ແລະ ໂອກາດໄດ້ແນວໃດ? ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອມະນຸດຊາດ ແລະ ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດແມ່ນເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຄວນປະຕິບັດ, ມະນຸດກໍຈຳເປັນຕ້ອງເຕັມໃຈໃນການປະຕິບັດຂອງເຂົາ ແລະ ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດບໍ່ຄວນຈຳກັດຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຂົາ, ຄວນຖວາຍຄວາມຊື່ສັດຂອງເຂົາ ແລະ ບໍ່ຄວນຍຶດຕິດກັບແນວຄິດຫຼາຍ ຫຼື ນັ່ງຢູ່ລ້າງ ແລະ

ລໍຖ້າຄວາມຕາຍ. ພຣະເຈົ້າສາມາດສະຫຼະພຣະອົງເອງເພື່ອມະນຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຖວາຍຄວາມຊື່ສັດຂອງເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້?
 ພຣະເຈົ້າມີຫົວໃຈ ແລະ ຈິດໃຈໜຶ່ງດຽວຕໍ່ມະນຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ?
 ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອມະນຸດຊາດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດບາງຢ່າງຂອງເຂົາເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ? ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໄກເຖິງຂັ້ນນີ້ແລ້ວ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ພວກເຈົ້າກໍຍັງໄດ້ແຕ່ເບິ່ງ ແຕ່ບໍ່ປະຕິບັດ, ພວກເຈົ້າໄດ້ແຕ່ຟັງ ແຕ່ບໍ່ເຄື່ອນໄຫວ. ແລ້ວຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງການຕົກນະລົກບໍ່?
 ພຣະເຈົ້າໄດ້ອຸທິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບມະນຸດ, ແລ້ວເປັນຫຍັງໃນປັດຈຸບັນ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໄດ້ຢ່າງຈິງໃຈ? ສໍາລັບພຣະເຈົ້າ, ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນບຸລິມະສິດທໍາອິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງມີຄວາມສໍາຄັນທີ່ສຸດ. ສໍາລັບມະນຸດ, ການນໍາພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບຸລິມະສິດທໍາອິດຂອງເຂົາ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

414. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ

ການທີ່ມະນຸດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາຄືການບັນລຸຜົນສໍາເລັດໃນທຸກສິ່ງທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນມະນຸດ, ນັ້ນກໍຄື ສິ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບມະນຸດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ໜ້າທີ່ຂອງເຂົາກໍຈະສໍາເລັດ. ຂໍ້ບົກພ່ອງຂອງມະນຸດໃນຊ່ວງການຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາກໍຄ່ອຍໆຫຼຸດລົງ ໂດຍຜ່ານປະສົບການຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ຜ່ານຂະບວນການຂອງການພິພາກສາຂອງພວກເຂົາ; ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ຂັດຂວາງ ຫຼື ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ. ຜູ້ທີ່ຢຸດໃນການຮັບໃຊ້ ຫຼື ຍ້ອມແພ້ ແລະ ທໍ້ຖອຍ ຍ້ອນຢ້ານກົວຂໍ້ບົກພ່ອງທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນໃນການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ ຄືຄົນທີ່ຂີ້ຢ້ານທີ່ສຸດໃນບັນດາມະນຸດ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດສະແດງອອກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນສະແດງອອກໃນຊ່ວງການຮັບໃຊ້ ຫຼື ບັນລຸຜົນສໍາເລັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້ໃນຕົວສໍາລັບພວກເຂົາ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພັດພາກັນເຮັດຫຼິ້ນ ແລະ ເຮັດຢ່າງບໍ່ຕັ້ງໃຈ, ພວກເຂົາໄດ້ເສຍໜ້າທີ່ ທີ່ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຄວນມີ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຜູ້ທີ່ເອີ້ນວ່າ “ຄົນທໍາມດາ”; ພວກເຂົາແມ່ນຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວນີ້ຈະຖືກເອີ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າ ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ເສື່ອມຊາມທີ່ເບິ່ງແສງທາງພາຍນອກ ແຕ່ທາງໃນເນົ້າເຫັນບໍ່? ຖ້າມະນຸດເອີ້ນຕົນເອງວ່າ ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ສາມາດສະແດງອອກເຖິງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້,

ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເປັນຕົວແທນພຣະເຈົ້າໄດ້, ຄົນນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ ເພາະວ່າ ເຂົາບໍ່ມີແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ໂດຍທຳມະຊາດ ແມ່ນບໍ່ມີຢູ່ພາຍໃນຕົວເຂົາ. ຖ້າມະນຸດສູນເສຍສິ່ງທີ່ຕົນເອງສາມາດໄດ້ຮັບໂດຍທຳມະຊາດ ກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືວ່າ ເຂົາເປັນມະນຸດ ແລະ ເຂົາບໍ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ຈະຢືນຢູ່ເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ຫຼື ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຖືກເບິ່ງແຍງ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ຍິ່ງໄປກ່ານັ້ນ, ເຂົາບໍ່ມີຄ່າທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຖືກເບິ່ງແຍງດູແລ, ປົກປ້ອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຫຼາຍຄົນທີ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ສຸດທ້າຍກໍຈະສູນເສຍຄວາມກະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ພຽງກຽດຊັງຄວາມປະພຶດຜິດຂອງຕົນ ແຕ່ພວກເຂົາເຜີຍແຜ່ແນວຄວາມຄິດຢ່າງບໍ່ມີຢາງອາຍວ່າ ວິທີທາງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ພວກກະບົດເຫຼົ່ານີ້ຍັງປະຕິເສດວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຈິງອີກ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວນີ້ ທີ່ມີກັບຄວາມຕໍ່ຕ້ານແບບນີ້ ຈະມີສິດໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນແມ່ນໄດ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນໜີ້ພຣະອົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແຕ່ພວກເຂົາຫັນຫວັງໃສ່ພຣະເຈົ້າ ແລ້ວກໍໃຈມຕີພຣະເຈົ້າວ່າຜິດ. ມະນຸດປະເພດນີ້ຈະມີຄຸນຄ່າໃນການເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້ແນວໃດ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມາກ່ອນການຖືກກຳຈັດ ແລະ ລົງໂທດບໍ່? ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືວ່າ ມີຄວາມຜິດຢ່າງຮ້າຍແຮງຢ່າງອາຊະຍາກຳຢູ່ແລ້ວ ເຊິ່ງແມ່ນແຕ່ຄວາມຕາຍກໍເປັນການລົງໂທດທີ່ບໍ່ພຽງພໍ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພວກເຂົາຍັງກ້າໃຕ້ຖຽງກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືເອົາຕົວເອງມາມຽບເທົ່າກັບພຣະອົງ. ການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວສົມບູນຈະມີຄ່າຫຍັງ? ເມື່ອຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃຫ້ສຳເລັດ, ພວກເຂົາຄວນຮູ້ສຶກຜິດ ແລະ ຮູ້ສຶກເປັນໜີ້ບຸນຄຸນ; ພວກເຂົາຄວນກຽດຊັງຄວາມອ່ອນແອ ແລະ ຄວາມໄຮ້ປະໂຫຍດຂອງຕົນ, ຄວາມກະບົດ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຕົນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຄວນເສຍສະລະຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດ ພວກເຂົາຈຶ່ງແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ ແລະ ມີແຕ່ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວເທົ່ານັ້ນທີ່ສົມຄວນມີຄວາມສຸກກັບພອນ ແລະ ຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະອົງ. ພວກເຈົ້າສ່ວນຫຼາຍເປັນແນວໃດ? ພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທຳມະກາງພວກເຈົ້າແນວໃດ? ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງແນວໃດ?

ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮັດ
 ເຖິງສິ່ງນັ້ນຈະເປັນການສູນເສຍຊີວິດຂອງເຈົ້າເອງແລ້ວບໍ່? ພວກເຈົ້າໄດ້ເສຍສະລະຫຍັງແດ່?
 ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງຫຼາຍຈາກເຮົາບໍ່? ພວກເຈົ້າສາມາດຈຳແນກໄດ້ບໍ່?
 ພວກເຈົ້າຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາຫຼາຍພຽງໃດ? ພວກເຈົ້າຮັບໃຊ້ເຮົາແບບໃດ?
 ມີຫຍັງແດ່ທີ່ເຮົາໄດ້ປະທານໃຫ້ພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮັດເພື່ອພວກເຈົ້າ?
 ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຜົນຈາກລະນາເອົາສິ່ງນີ້ທັງໝົດແລ້ວບໍ່? ພວກເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນ ແລະ
 ບຽບທຽບສິ່ງນີ້ໃສ່ກັບສາມາດສຳນຶກອັນເລັກນ້ອຍທີ່ພວກເຈົ້າມີຢູ່ໃນຕົວພວກເຈົ້າແລ້ວບໍ່?
 ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຈະມີຄຳກັບໃຜ? ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ
 ການເສຍສະລະອັນເລັກນ້ອຍຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຈະມີຄຳພັກທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ປະທານໃຫ້ພວກເຈົ້າ?
 ເຮົາບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນ ແລະ ເຮົາໄດ້ອຸທິດຢ່າງເຕັມທີ່ເພື່ອພວກເຈົ້າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ
 ພວກເຈົ້າກໍຍັງເຊື່ອງຊ້ອນເຈດຕະນາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ໄດ້ອຸທິດຕົນຕໍ່ເຮົາແບບບໍ່ເຕັມໃຈ.
 ນີ້ຄືຂອບເຂດໜ້າທີ່ ແລະ ວຽກງານດຽວຂອງພວກເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
 ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ? ຈະສາມາດຖືວ່າ
 ພວກເຈົ້າແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໄດ້ໄດ້ແນວໃດ? ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສະແດງອອກ ແລະ
 ດຳລົງຢູ່ນັ້ນບໍ່ຊັດເຈນສຳລັບພວກເຈົ້າບໍ່? ພວກເຈົ້າລົ້ມເຫຼວໃນການປະຕິບັດຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ,
 ແຕ່ພວກເຈົ້າສະແດງຫາທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມກະລຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ.
 ບໍ່ໄດ້ມີການກຽມຄວາມກະລຸນາດັ່ງກ່າວໄວ້ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄົນຕຳຊາມຄືພວກເຈົ້າ,
 ແຕ່ກຽມໄວ້ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ຂໍຫຍັງ ແລະ ເຕັມໃຈຍອມເສຍສະຫລະ. ຄົນຄືພວກເຈົ້າ ທີ່ທຳມະດາ
 ແມ່ນບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຈາກສະຫວັນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.
 ມີແຕ່ຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະ ການລົງໂທດທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຈະຕາມພວກເຈົ້າໄປທຸກມື້!
 ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊີ້ສັດຕໍ່ເຮົາ, ຊະຕາກຳຂອງພວກເຈົ້າເອງຈະພົບແຕ່ຄວາມທຸກທໍລະມານ.
 ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງເຮົາ,
 ຊີວິດພວກເຈົ້າເອງຈະຖືກລົງໂທດ. ຄວາມກະລຸນາ, ພອນ ແລະ
 ຊີວິດທີ່ວິເສດຂອງອານາຈັກຈະບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບພວກເຈົ້າ.
 ນີ້ຄືຈຸດຈົບທີ່ພວກເຈົ້າສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ເປັນຜົນກຳຂອງການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າເອງ!

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(VIII) ກ່ຽວກັບການບັນລຸຄວາມຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ

415. ສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງແທ້ຈິງຕ້ອງຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນໃຜ, ການຊົງສ້າງມະນຸດແມ່ນເພື່ອຫຍັງ, ວິທີປະຕິບັດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ວິທີນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ, ຕ້ອງເຂົ້າໃຈ, ຮູ້ແຈ້ງ, ຮູ້ຈັກ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມປະສົງ, ຄວາມປາດຖະໜາ ແລະ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ນັ້ນກໍຄື ການຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

ການຍ່າເກງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ? ຄົນເຮົາສາມາດຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ແນວໃດ?

“ການຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ” ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການຕົກໃຈ ແລະ ຄວາມຍ້ານກົວທີ່ບໍ່ສາມາດບັນຍາຍໄດ້ ຫຼື ການຫຼີກເວັ້ນ ຫຼື ການຢູ່ຫ່າງ ຫຼື ການບູຊາຮູບ ຫຼື ຄວາມເຊື່ອງົມງວາຍ. ກົງກັນຂ້າມ ມັນແມ່ນຄວາມເຫຼື້ອມໃສ, ຄວາມເຄົາລົບ, ຄວາມເຊື່ອໃຈ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຄວາມເອົາໃຈໃສ່, ຄວາມເຊື່ອຟັງ, ການອຸທິດຕົນ, ຄວາມຮັກ ພ້ອມດ້ວຍການນະມັດສະການ, ການຕອບແທນ ແລະ ການຍອມເຮັດຕາມໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມບໍ່ພໍໃຈ. ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ມວນມະນຸດຈະບໍ່ມີຄວາມເຫຼື້ອມໃສທີ່ແທ້ຈິງ, ຄວາມເຊື່ອໃຈທີ່ແທ້ຈິງ, ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງ, ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງ ແຕ່ຈະມີພຽງຄວາມຍ້ານກົວ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະບາຍໃຈ, ຂໍ້ສົງໄສ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ, ການຫຼົບຫຼີກ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນ; ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ມວນມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີການອຸທິດຕົນ ແລະ ການຕອບແທນທີ່ແທ້ຈິງ; ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ມວນມະນຸດກໍຈະບໍ່ມີການນະມັດສະການ ແລະ ການຍອມເຮັດຕາມທີ່ແທ້ຈິງ, ຈະມີແຕ່ການບູຊາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ົມງວາຍແບບຕາບອດເທົ່ານັ້ນ; ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ມວນມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມວິທີທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ໃນທາງກັບກັນ, ກິດຈະກຳ ແລະ ການປະພຶດທັງໝົດທີ່ມະນຸດມີ ແມ່ນຈະເຕັມໄປດ້ວຍການກະບົດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ພ້ອມກັບຄຳກ່າວຫາແບບໃສ່ຮ້າຍບ້າຍສີ ແລະ ຄຳຕັດສິນແບບໝົນປະໝາດກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ພ້ອມກັບການປະຕິບັດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ເຊິ່ງຂັດກັບຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອມວນມະນຸດມີຄວາມເຊື່ອໃຈທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ເພິ່ງພາອາໄສພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ; ມີແຕ່ຄວາມເຊື່ອໃຈ ແລະ ຄວາມເພິ່ງພາອາໄສທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈິ່ງຈະສາມາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງ; ສິ່ງທີ່ມາພ້ອມກັບຄວາມສາມາດເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນການເອົາໃຈໃສ່ທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່

ພຣະອົງ; ມີແຕ່ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
ມະນຸດຈິ່ງຈະສາມາດມີຄວາມເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງ;
ມີແຕ່ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈິ່ງຈະສາມາດອຸທິດຕົນຢ່າງແທ້ຈິງ;
ມີແຕ່ການອຸທິດຕົນທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
ມະນຸດຈິ່ງຈະສາມາດຕອບແທນໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມບໍ່ພໍໃຈ; ມີແຕ່ຄວາມເຊື່ອໃຈ
ແລະ ການເພິ່ງພາອາໄສທີ່ແທ້ຈິງ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ທີ່ແທ້ຈິງ,
ຄວາມເຊື່ອຟັງທີ່ແທ້ຈິງ, ການອຸທິດຕົນທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ການຕອບແທນເທົ່ານັ້ນ
ມະນຸດຈິ່ງຈະສາມາດຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ຮູ້ຈັກຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ; ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ສ້າງຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນ
ມະນຸດຈິ່ງຈະສາມາດບຸກການນະມັດສະການ ແລະ ຍອມຮັດຕາມຢ່າງແທ້ຈິງພາຍໃນຕົວເອງ;
ເມື່ອພວກເຂົາມີການນະມັດສະການ ແລະ ຍອມຮັດຕາມຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນ
ມະນຸດຈິ່ງຈະສາມາດປະຖິ້ມວິທີທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາໄດ້
ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

ນີ້ປະກອບເປັນຂະບວນການທັງໝົດຂອງ “ການຍໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ” ແລະ ຍັງເປັນເນື້ອໃນທີ່ຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບການຍໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ພ້ອມດ້ວຍເສັ້ນທາງທີ່ຕ້ອງຂ້າມຜ່ານ
ເພື່ອໄປເຖິງຈຸດຍໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໃນການຍໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ”

ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

416. ກ່ອນອື່ນໝົດ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມສະຫງ່າຜາເຜີຍ ແລະ
ຄວາມໂກດຮ້າຍ; ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນແກະທີ່ຈະຖືກຂ້າໂດຍຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ,
ແຮງໄກທີ່ພຣະອົງຈະເປັນຫຸ່ນຕຸກກະຕາທີ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຜູ້ຄົນຕາມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ.
ພຣະອົງຍັງບໍ່ແມ່ນກຸ່ມອາກາດທີ່ວາງເປົ້າໃຫ້ຜູ້ຄົນບົ່ງການເຊັ່ນກັນ.
ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງວ່າພຣະເຈົ້າມີຢູ່, ແລ້ວເຈົ້າກໍຄວນມີຫົວໃຈທີ່ຍໍາເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນແກ່ນແທ້ທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ໃຈຮ້າຍ.
ຄວາມໃຈຮ້າຍນີ້ອາດຖືກບຸກບັ້ນໂດຍຄໍາເວົ້າ ຫຼື ບາງເທື່ອກໍດ້ວຍຄວາມຄິດ ຫຼື
ບາງເທື່ອກໍດ້ວຍພຶດຕິກຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ບາງເທື່ອກໍແມ່ນແຕ່ພຶດຕິກຳທີ່ອ່ອນໄຫວ,
ພຶດຕິກຳທີ່ສາມາດຜ່ານໄປໄດ້ໃນສາຍຕາ ແລະ ຈັນຍາບັນຂອງມະນຸດ; ຫຼື ບາງເທື່ອ
ມັນກໍຖືກບຸກບັ້ນໂດຍຄໍາສັ່ງສອນ ຫຼື ທິດສະດີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍແລ້ວ, ໂອກາດຂອງເຈົ້າກໍສູນເສຍໄປ ແລະ
ມີສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າກໍໄດ້ມາເຖິງ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນຕາຍຳນ!
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຖືກທ້າທາຍ, ແລ້ວບາງເທື່ອ ເຈົ້າກໍບໍ່ຍ້ານພຣະອົງ ແລະ

ບາງເທື່ອ ເຈົ້າກໍທ້າທາຍພຣະອົງຢູ່ເປັນປະຈຳ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີຢ່າກາງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຢ່າກາງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີທີ່ຈະນຳເອົາຕົວເອງໄປຢ່າງຢູ່ ຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍຢ່າກາງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າຮູ້ແລ້ວ ແລະ ຮູ້ສຶກຕົວວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຖືກທ້າທາຍ, ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ວ່າ ການຢ່າກາງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນຫຍັງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

417. ເຖິງແມ່ນວ່າແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີອົງປະກອບແຫ່ງຄວາມຮັກ ແລະ ພຣະອົງເມດຕາຕໍ່ທຸກຄົນ, ຜູ້ຄົນແມ່ນໄດ້ເບິ່ງຂ້າມ ແລະ ລືມຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງເປັນແກ່ນແທ້ທີ່ມີກຽດສັກສີເຊັ່ນກັນ. ການທີ່ພຣະອົງຮັກບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ຄົນຈະສາມາດກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະອົງຕາມອຳເພີໃຈ ໂດຍບໍ່ບຸກບັນຄວາມຮູ້ສຶກ ຫຼື ປະຕິກິລິຍາຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າພຣະອົງມີຄວາມເມດຕາບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຫຼັກການໃນການປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນ. ພຣະເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່; ພຣະອົງເປັນຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ. ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຫຸ່ນຕຸກກະຕາທີ່ຖືກຈົນຕະນາການຂຶ້ນມາ ຫຼື ວັດຖຸອື່ນໆ. ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະອົງເປັນຢູ່, ພວກເຮົາຄວນຟັງສຽງຂອງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຢ່າງລະມັດລະວັງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ, ໃສ່ໃຈກັບທຳທີ່ຂອງພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ມາເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະອົງ. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນໃຊ້ຈົນຕະນາການຂອງມະນຸດເພື່ອນິຍາມພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຮົາບໍ່ຄວນເອົາຄວາມຄຶດ ຫຼື ຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດກຳນົດພຣະອົງ, ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນໃນລັກສະນະຂອງມະນຸດ ໂດຍອີງຕາມຈົນຕະນາການຂອງມະນຸດ. ຖ້າເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍກຳລັງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍ, ບຸກບັນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ທ້າທາຍກຽດສັກສີຂອງພຣະອົງ! ສະນັ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ມາເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮຸນແຮງຂອງເລື່ອງນີ້, ເຮົາແນະນຳໃຫ້ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບໃນການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ. ໃຫ້ລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບໃນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ສຳລັບວິທີການທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ອີ່ງເຈົ້າລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບຫຼາຍສຳໃດ, ມັນກໍຍິ່ງເປັນການດີຫຼາຍສຳນັ້ນ! ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນຫຍັງຄືທຳທີ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຈົ່ງລະເວັ້ນຈາກການເວົ້າໂລເລ, ຢ່າປະໝາດໃນການກະທຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ຢ່າເວົ້າໄປເລື້ອຍເປື້ອຍ. ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ, ຢ່າສະຫຼຸບຕາມອຳເພີໃຈ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຄວນລໍຖ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາ; ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນການສະແດງອອກເຖິງການຢ່າກາງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເຊັ່ນກັນ. ນອກເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ໄດ້ ແລະ

ນອກເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ ຖ້າເຈົ້າມີທັດສະນະຄະຕິນີ້, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໂທດເຈົ້າສຳລັບຄວາມໂງ່ຈ້າ, ຄວາມບໍ່ຮູ້ ແລະ ການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າໃນເຫດຜົນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງຕ່າງໆ. ກົງກັນຂ້າມ, ຍ້ອນທຳທີ່ໃນການຍ້ານກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຈະຈື່ເຈົ້າ, ນຳພາ ແລະ ໃຫ້ສ່ອງແສງແກ່ເຈົ້າ ຫຼື ອົດທົນຕໍ່ຄວາມເປັນເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄວາມບໍ່ຮູ້ຂອງເຈົ້າ. ແຕ່ຖ້າທຳທີ່ຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງຄືການບໍ່ເຄົາລົບ, ຕັດສິນພຣະອົງຕາມທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາ ຫຼື ຄາດເດົາຕາມອຳເພີໃຈ ແລະ ກຳນົດແນວຄິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະປະນາມເຈົ້າ, ລົງວິໄນເຈົ້າ ແລະ ເຖິງກັບລົງໂທດເຈົ້າ; ຫຼື ພຣະອົງອາດສະແດງຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບເຈົ້າ. ບາງເທື່ອ ຄວາມຄິດເຫັນນີ້ຈະກ່ຽວພັນກັບຜົນຕາມມາຂອງເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຂໍເນັ້ນອີກຄັ້ງ: ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຄວນລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ຢ່າເວົ້າໂດຍບໍ່ລະມັດລະວັງ ແລະ ຢ່າປະໝາດໃນການກະທຳຂອງເຈົ້າ. ກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງ, ເຈົ້າຄວນຢຸດ ແລະ ຄິດຄຳນຶງວ່າ: ການກະທຳນີ້ຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍບໍ່? ການເຮັດສິ່ງນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍກຳລັງເຄົາລົບພຣະເຈົ້າບໍ່? ແມ່ນແຕ່ໃນເລື່ອງເລັກໆນ້ອຍໆ, ເຈົ້າກໍຄວນພະຍາຍາມຕອບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ໄດ້ ແລະ ໃຊ້ເວລາເພີ່ມເຕີມເພື່ອພິຈາລະນາຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້.

ຖ້າເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕາມຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງແທ້ຈິງໃນທຸກລັກສະນະ, ໃນທຸກສິ່ງ, ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ນຳໃຊ້ທຳທີ່ດັ່ງກ່າວ ໂດຍສະເພາະເມື່ອເວລາເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈບາງສິ່ງບາງຢ່າງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະນຳພາເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ສະໜອງເສັ້ນທາງໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ເດີນຕາມ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

418. ເຮົາແນະນຳໃຫ້ພວກເຈົ້າທຳຄວາມເຂົ້າໃຈກັບເນື້ອໃນຂອງພຣະດຳລັດ ໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ພະຍາຍາມຮຽນຮູ້ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດປິດປາກພວກເຈົ້າໄດ້ ແລະ ລີ້ນຂອງເຈົ້າຈາກການເວົ້າໂອ້ອວດຢ່າງຕາມໃຈ ແລະ ເຈົ້າຈະລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາ ແລະ ຕົກໄປຢູ່ໃນຄວາມມືດ ນັ້ນກໍຄືປາດສະຈາກການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຂາດແສງສະຫວ່າງ. ເພາະວ່າການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນບໍ່ມີສິນທຳ ເຊິ່ງໄດ້ກະທຳ ຫຼື ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ຄວນ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຜົນກຳຕາມສະໜອງທີ່ເໝາະສົມ. ເຖິງແມ່ນວ່າການເວົ້າຈາກ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີສິນທຳ ແຕ່ ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າມີສິນທຳໃນສອງຢ່າງນີ້ຫຼາຍ. ເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຜົນກຳຕາມສະໜອງແມ່ນຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ລ່ວງເກີນພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນລ່ວງເກີນມະນຸດ. ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຖ້າເຈົ້າໄດ້ກະທຳຜິດຫຼາຍຄັ້ງຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນລູກທີ່ຊົ່ວຊ້າທີ່ສຸດ. ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ມັນອາດຈະປະກົດວ່າ ເຈົ້າໄດ້ສ້າງກຳພຽງໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ

ທີ່ບໍ່ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍກວ່ານັ້ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຈົ້າຮູ້ຕົວຢູ່ບໍ່ວ່າ
ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າແມ່ນຄົນໜຶ່ງ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບໃຫ້ຖວາຍອີກແລ້ວ?
ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ຜ່າຜົນພຣະດຳລັດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງ ຄັ້ງ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ
ກໍບໍ່ໄດ້ສະແດງທ່າທີຂອງການສຳນຶກຜິດ. ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກການຕົກນາຮົກ
ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າລົງໂທດມະນຸດ. ໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ
ມີຄົນຈຳນວນໜ້ອຍໄດ້ສ້າງບາບກຳບາງຢ່າງ ທີ່ຜິດຕໍ່ສິນທຳ ແຕ່ພາຍຫຼັງຖືກຈັດການ ແລະ
ຖືກຊີ້ນຳ ພວກເຂົາກໍຄ່ອຍໆຄົ້ນພົບຄວາມເສື່ອມເສຍຂອງພວກເຂົາເອງ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ
ກໍໄດ້ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ
ພວກເຂົາກໍສືບຕໍ່ຮັບການສຶກສາອົບຮົມເປັນຢ່າງດີຈົນຮອດປັດຈຸບັນ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍ
ກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນ ຜູ້ທີ່ຈະຄົງເຫຼືອຢູ່. ແຕ່ເຮົາສະແຫວງຫາຄົນທີ່ຊື່ສັດ, ຖ້າເຈົ້າແມ່ນຄົນຊື່ສັດ
ແລະ ເປັນຄົນທີ່ກະທຳຕາມສິນທຳ ເຈົ້າກໍສາມາດເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກພຣະ ເຈົ້າ.
ຖ້າໃນການກະທຳຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລ່ວງເກີນອຸປະປະນີໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າສະແຫວງຫາພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຈິດໃຈເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ,
ສັດທາຂອງເຈົ້າກໍຖືວ່າ ໄດ້ມາດຕະຖານແລ້ວ. ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ມີຈິດໃຈທີ່ຢ່າກຽງ ແມ່ນ ຈະລ່ວງເກີນພຣະດຳລັດຂອງພຣະເຈົ້າ ຢ່າງຊັດເຈນ.
ຫຼາຍຄົນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍພະລັງຈາກຄວາມຮັກອັນແຮງກ້າ,
ແຕ່ພັດບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະດຳລັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຂາດຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍ ທີ່ລຶກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ
ດ້ວຍເຈດຕະນາທີ່ດີຂອງພວກເຂົາ,
ສຸດທ້າຍພວກເຂົາມັກຈະກະທຳໃນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ກາຍເປັນການທຳລາຍການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນກໍລະນີທີ່ຮ້າຍແຮງ ພວກເຂົາຈະຖືກໄລ່ອອກ,
ຖືກຕັດສິດບໍ່ໃຫ້ມີໂອກາດໃນການຕິດຕາມພຣະອົງອີກ ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ໄປສູ່ນາຮົກ
ເຊິ່ງຈະຢຸດຕິການ ພົວພັນ ທັງໝົດກັບພຣະວິຫານ ຂອງພຣະອົງ.
ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເຮັດວຽກຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍພະລັງຈາກເຈດຕະນາດີຂອງພວກເຂົາ
ຢ່າງໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ສຸດທ້າຍກາຍເປັນການກະທຳທີ່ບໍ່ເພິ່ງພໍໃຈພຣະເຈົ້າ.
ຜູ້ຄົນຈະນຳເອົາວິທີການຮັບໃຊ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ
ເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາມາໃຊ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພະຍາຍາມນຳໃຊ້ວິທີການເຫຼົ່ານັ້ນ ໂດຍຄິດຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດວ່າ
ວິທີການເຫຼົ່ານັ້ນຈະສາມາດນຳມາໃຊ້ຢູ່ບ່ອນນີ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ໂດຍທີ່ບໍ່ຕ້ອງອອກແຮງຫຍັງ.
ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄິດເລີຍວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີອຸປະປະນີໄສຄືດັ່ງລູກແກະ
ແຕ່ພັດແມ່ນອຸປະປະນີໄສຄືດັ່ງໂຕສິງ. ດັ່ງນັ້ນ
ຜູ້ທີ່ພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າເປັນຄັ້ງທຳອິດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດສື່ສານກັບພຣະອົງໄດ້

ເພາະວ່າຈິດໃຈຂອງພຣະອົງບໍ່ຄືກັນກັບມະນຸດ. ພາຍຫຼັງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດສືບຕໍ່ມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.

ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍຂໍ້ຄວາມຂອງຄຳເວົ້າ ຫຼື ຄຳສອນທາງສາສະໜາ, ແຕ່ສາມາດນຳໄປໃຊ້ເປັນຄັງຊັບເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າເປັນທີ່ໄວ້ວາງໃຈທີ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສິ່ງພິສູດວ່າ ພຣະອົງມີຄວາມຍິນດີ ໃນຕົວເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າຂາດ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບ ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈິງ, ການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຮັກ ອັນແຮງກ້າຂອງເຈົ້າ ກໍສາມາດນຳເອົາຄວາມລັງກຽດ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງ ຈາກພຣະເຈົ້າມາສູ່ເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະໂອວາດສາມຂໍ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

419.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລ້ວມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຈົ້າຈະປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດເພື່ອພຣະອົງ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວມັນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຈົ້າຈະສະແດງການເຄົາລົບ ແລະ ຄວາມຍຳເກງຕໍ່ພຣະອົງ; ກົງກັນຂ້າມ ຈະມີພຽງຄວາມພໍເປັນພິທີໂດຍບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ການເວົ້າແຕ່ປາກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນພາກັນໝິນປະໝາດຈົນຕິດນິໄສ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ການເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າສຳຄັນແນ່ນອນ ແລະ

ການຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດເບິ່ງຂ້າມໄດ້, ກໍບໍ່ມີໃຜເຄີຍກວດສອບ ຫຼື ຄົ້ນຫາຢ່າງລະອຽດໃນບັນຫາເຫຼົ່ານີ້. ມັນເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ

ພວກເຈົ້າທັງໝົດໄດ້ບໍ່ອຍປະລະເລີຍບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດນຳໃຊ້.

ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລ້ວພວກເຈົ້າກໍຈະເຮັດຜິດໃຈພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ.

ການເຮັດຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າກໍເທົ່າກັບການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເອງໂກດຮ້າຍ

ເຊິ່ງໃນກໍລະນີນັ້ນ

ຜົນສຸດທ້າຍຂອງການກະທຳຂອງເຈົ້າຈະເປັນການລະເມີດກົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ. ບັດນີ້ ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເຈົ້າກໍສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງເຊັ່ນກັນ ແລະ

ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າກໍຈະເຂົ້າໃຈບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງເຊັ່ນກັນ. ແນ່ນອນ

ຫຼາຍຢ່າງຂອງສິ່ງຖືກລະບຸໄວ້ພາຍໃນບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງໄດ້ລາມເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະ ເຈົ້າ

ແຕ່ບໍ່ແມ່ນອຸປະນິໄສທັງໝົດຂອງພຣະອົງຖືກສະແດງອອກພາຍໃນບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ; ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ພວກເຈົ້າຕ້ອງດຳເນີນໄປອີກໜຶ່ງກ້າວເພື່ອພັດທະນາຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບອຸປະນິ ໄສຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມັນເປັນເລື່ອງສຳຄັນຫຼາຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

420.

ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດ

ແລະ

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຜູ້ຄົນທີ່ປະພຶດແຕກຕ່າງກັນເມື່ອຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ທ່າທີຂອງພຣະອົງຕໍ່ພຶດຕິກຳເຫຼົ່ານີ້ກໍ່ແຕກຕ່າງກັນ ຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຫຸ່ນຕຸກກະຕາ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນກຸ່ມອາກາດທີ່ວາງເປົ້າ.

ການຮູ້ຈັກທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການສະແຫວງຫາທີ່ຄຸ້ມຄ່າສຳລັບມະນຸດຊາດ.

ຜູ້ຄົນຄວນຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ພວກເຂົາສາມາດບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ມາເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ໂດຍການຮູ້ຈັກທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອເຈົ້າມາເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ ການຢາກເກງພຣະອົງ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເປັນສິ່ງຍາກທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,

ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະສະຫຼຸບກ່ຽວກັບພຣະອົງໄດ້.

ເມື່ອເຈົ້າເຊົາສະຫຼຸບກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍ່ຈະທ້າທາຍພຣະອົງໜ້ອຍລົງ ແລະ ໂດຍທີ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຕົວ ພຣະເຈົ້າຈະນຳພາເຈົ້າຮັບເອົາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ;

ສິ່ງນີ້ຈະເຕີມເຕັມຫົວໃຈຂອງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບນັບຖືສຳລັບພຣະອົງ.

ແລ້ວເຈົ້າກໍ່ຈະເຊົາໃຫ້ນິຍາມພຣະເຈົ້າດ້ວຍລັກສະນະຂອງຄຳສັ່ງສອນ, ຕົວອັກສອນ ແລະ ທິດສະດີທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້. ກົງກັນຂ້າມ,

ການສະແຫວງຫາເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ,

ເຈົ້າຈະກາຍມາເປັນຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດຈັບຕ້ອງໄດ້ໂດຍມະນຸດ, ແຕ່ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ, ການກະທຳຂອງແຕ່ລະຄົນ

ພ້ອມກັບທ່າທີຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງແມ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ສັງເກດເຫັນໄດ້ໂດຍພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ເຊັ່ນກັນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ ແລະ

ຊັດເຈນກ່ຽວກັບມັນ. ເຈົ້າອາດຖາມຕົນເອງຢູ່ສະເໝີວ່າ “ພຣະເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ

ຂ້ານ້ອຍເຮັດຫຍັງຢູ່ໃນນີ້? ພຣະອົງຮູ້ບໍ່ວ່າ ຂ້ານ້ອຍກຳລັງຄິດຫຍັງໃນຕອນນີ້?

ບາງເທື່ອພຣະອົງອາດຈະຮູ້ ແລະ ບາງເທື່ອພຣະອົງອາດຈະບໍ່ຮູ້.”

ຖ້າເຈົ້ານຳໃຊ້ມຸມມອງໃນລັກສະນະນີ້ ເພື່ອຕິດຕາມ ແລະ ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ຍັງສົງໄສພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ການມີຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວອີກບໍ່ດົນ

ມື້ທີ່ເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເກີດຄວາມໃຈຮ້າຍກໍ່ຈະມາເຖິງ,

ຍ້ອນເຈົ້າກຳລັງໃຊ້ເຊື່ອຢູ່ຮີມໜ້າຜາທີ່ອັນຕະລາຍ.

ເຮົາໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເວລາຫຼາຍປີ,

ແຕ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ,

ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີຄວາມຄືບໜ້າໃນຊີວິດ

ແລະ ໃນວຸດທິພາວະຂອງພວກເຂົາ, ພາກັນຍຶດຕິດຢູ່ກັບຄຳສັ່ງສອນທີ່ຕົ້ນທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າ ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ເຄີຍຮັບເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຊີວິດ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຜະເຊີນ ແລະ ຍອມຮັບການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄິດວ່າ ເມື່ອໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກບໍ່? ພວກເຂົາບອບໃຈພຣະອົງບໍ່? ສະນັ້ນ, ມັນແມ່ນວິທີທີ່ຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຕັດສິນໃຈກຊະຕາຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອເວົ້າກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາ ແລະ ວິທີທີ່ຜູ້ຄົນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ, ທ່າທີຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນຫຼັກສຳຄັນ. ຢ່າເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າຄືກັບວ່າພຣະອົງເປັນພຽງອາກາດວ່າງເປົ່າທີ່ລ່ວງລອຍຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ; ໃຫ້ຄິດເຖິງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດຢູ່, ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ໃນສະຫວັນຊັ້ນສາມໂດຍບໍ່ມີຫຍັງເຮັດ. ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງກຳລັງຫຼຽວເບິ່ງຫົວໃຈຂອງທຸກຄົນຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ, ສັງເກດວ່າເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງ, ເຝົ້າເບິ່ງທຸກຄຳເວົ້າເລັກໆນ້ອຍໆ ແລະ ທຸກການກະທຳເລັກໆນ້ອຍໆຂອງເຈົ້າ, ເຝົ້າເບິ່ງວ່າເຈົ້າປະພຶດແນວໃດ ແລະ ເບິ່ງວ່າທ່າທີຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະອົງແມ່ນເປັນແນວໃດ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຕັມໃຈມອບຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດໃນສ່ວນເລິກສຸດຂອງເຈົ້າກໍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ຖືກເຝົ້າເບິ່ງໂດຍພຣະອົງແລ້ວ. ເນື່ອງຈາກພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າ, ເນື່ອງຈາກການກະທຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ເນື່ອງຈາກທ່າທີຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ, ຄວາມຄິດເຫັນຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບເຈົ້າ ແລະ ທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍ່ປ່ຽນແປງຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ. ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ຄຳແນະນຳບາງຢ່າງກັບບາງຄົນ: ຢ່າວາງຕົນເອງຄືກັບເດັກເກີດໃໝ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄືກັບວ່າພຣະອົງຄວນຫຼົງໄຫຼເຈົ້າ, ຄືກັບວ່າພຣະອົງບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຄືກັບວ່າທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້ານັ້ນໝັ້ນຄົງ ແລະ ບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ ແລະ ເຮົາຂໍແນະນຳເຈົ້າໃຫ້ເຊົາຜົນ! ພຣະເຈົ້າເປັນທຳໃນການທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນ ແລະ ພຣະອົງຈົງຈັງໃນວິທີການຂອງພຣະອົງໃນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ແລະ ການຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນ. ນີ້ແມ່ນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນຢ່າງຈົງຈັງ ແລະ ບໍ່ເຮັດຄືກັບສັດລ້ຽງໃຫ້ຢອກຫຼິ້ນ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດບໍ່ແມ່ນແບບຕາມໃຈ ຫຼື ເອົາໃຈ ຫຼື ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຊາດກໍ່ບໍ່ໄດ້ຕາມໃຈ ຫຼື ເມີນເສີຍ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດກ່ຽວພັນກັບການຖະໜຸຖະໜອມ, ການສົງສານ ແລະ ການເຄົາລົບຊີວິດ; ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຄາດຫວັງຈາກພວກເຂົາ ແລະ

ສິ່ງທີ່ມະນຸດຊາດຕ້ອງການເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ. ພຣະເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ພຣະເຈົ້າມີຢູ່ແທ້ຈິງ; ທ່າທີຂອງພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນມີຫຼັກການ, ບໍ່ແມ່ນຈຳພວກກົດລະບຽບທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ມັນສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນປ່ຽນແປງ ແລະ ບັບປ່ຽນເທື່ອລະໜ້ອຍຕາມການເວລາ, ຂຶ້ນກັບສະຖານະການທີ່ພວກມັນເກີດຂຶ້ນ ແລະ ພ້ອມກັບທ່າທີຂອງແຕ່ລະຄົນ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນທີ່ສຸດວ່າ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຈະປາກົດໃນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນບໍລິບົດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຈົ້າອາດບໍ່ຄິດວ່າ ນີ້ແມ່ນບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ເຈົ້າອາດໃຊ້ແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງເພື່ອຈົນຕະນາການເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຄວນເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມີບາງຄັ້ງທີ່ມຸມມອງກົງກັນຂ້າມກັນຄົນລະຊົ່ວຂອງເຈົ້ານັ້ນເປັນຈິງ ແລະ ການໃຊ້ແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງເພື່ອພະຍາຍາມວັດແທກພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໃຈຮ້າຍແລ້ວ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳເນີນການໃນລັກສະນະທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າພຣະອົງເຮັດ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ເລື່ອງນີ້ຄືກັບທີ່ເຈົ້າເວົ້າວ່າພຣະອົງຈະເຮັດ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເຕືອນເຈົ້າໃຫ້ລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບໃນວິທີການຂອງເຈົ້າຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າ ແລະ ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຫຼັກການຢ່າງໃນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ການຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ໜັກແໜ້ນກ່ຽວກັບເລື່ອງຕ່າງໆໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່ຽວກັບທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງຄົ້ນຫາຄົນທີ່ມີແສງສະຫວ່າງເພື່ອສື່ສານເລື່ອງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ແກ່ເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາຢ່າງຈິງຈັງ. ຢ່າເບິ່ງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າເປັນຫຸ່ນຕຸກກະຕາ ໂດຍຕັດສິນພຣະອົງຕາມອຳເພີໃຈ, ສະຫຼຸບກ່ຽວກັບພຣະອົງຕາມອຳເພີໃຈ ແລະ ບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບນັບຖືທີ່ພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງນຳຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ເຈົ້າ ແລະ ກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງເຈົ້າ, ພຣະອົງອາດມອບຄວາມເມດຕາ ຫຼື ຄວາມອົດກັ້ນ ຫຼື ການພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕີໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດນກໍຕາມ, ທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າແມ່ນບໍ່ໄດ້ໝັ້ນຄົງ. ມັນຂຶ້ນກັບທ່າທີຂອງເຈົ້າເອງທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ ພ້ອມທັງຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເຈົ້າມີກ່ຽວກັບພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

421. ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນມີພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພວກເຂົາມີຫົວໃຈທີ່ເຄົາລົບນັບຖືພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ.

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄວນເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ ແລະ ຢ່າງຮອບຄອບ ແລະ ທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາເຮັດຄວນເປັນໄປຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ພໍໃຈພຣະອົງໄດ້. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນຫົວແຂງ ໂດຍເຮັດໃນສິ່ງຫຍັງກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາພໍໃຈ; ສິ່ງນັ້ນບໍ່ເໝາະສົມກັບຄວາມເປັນນັກບຸນ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງບໍ່ແລ່ນອາລະວາດ ໂດຍແກວ່ງທຸງຂອງພຣະເຈົ້າໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ ໃນຂະນະທີ່ຢ່າງວາງທ່າໂອ້ອວດ ແລະ ຫຼອກລວງໄປທຸກແຫ່ງ; ນີ້ແມ່ນການປະພຶດແບບກະບົດທີ່ສຸດ. ຄອບຄົວຕ່າງໆມີກົດລະບຽບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປະເທດຊາດຕ່າງໆກໍມີກົດໝາຍຂອງພວກເຂົາ; ແລ້ວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າອີ່ຫຍັງບໍ່ມີບໍ່? ມາດຕະຖານແຮງຈະບໍ່ເຂັ້ມງວດກວ່າບໍ່? ບົດບັນຍັດແຫ່ງການບໍລິຫານອີ່ຫຍັງຈະບໍ່ມີຫຼາຍກວ່າບໍ່? ຜູ້ຄົນແມ່ນມີອິດສະຫຼະທີ່ຈະເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ, ແຕ່ບົດບັນຍັດແຫ່ງການບໍລິຫານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ຕາມອຳເພີໃຈ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການລ່ວງເກີນຈາກມະນຸດ; ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນຕາຍໄດ້. ຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ສິ່ງນີ້ແທ້ບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ຄຳເຕືອນເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

422. ໃນທຸກໆຍຸກ, ໃນຂະນະທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດທຳມະກາງມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າຈະປະທານພຣະທຳບາງຢ່າງໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ ບອກພວກເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມຈິງບາງຢ່າງ. ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຫົນທາງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນຍຶດໝັ້ນ, ຫົນທາງທີ່ພວກເຂົາຄວນຢ່າງ, ຫົນທາງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຫົນທາງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນນຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ຄວນຍຶດໝັ້ນໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຕະຫຼອດການເດີນທາງທັງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ມັນແມ່ນຍ້ອນເຫດຜົນເຫຼົ່ານີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສະແດງຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ. ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າຄວນຖືກຍຶດໝັ້ນໂດຍຜູ້ຄົນ ແລະ ການຍຶດໝັ້ນຕໍ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກໍຄືການຮັບເອົາຊີວິດ. ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ຍຶດໝັ້ນຕໍ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ບໍ່ນຳພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວບຸກຄົນນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ອີ່ຫຍັງໄປກວ່ານັ້ນ, ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້. ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດຮັບເອົາການຍົກຍ້ອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຜົນຕາມມາ.

423.

ການຍ່າງໃນທົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບການສັງເກດພຽງກົດລະບຽບພາຍນອກ;
ກົງກັນຂ້າມ ມັນໝາຍເຖິງວ່າ ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບບັນຫາ, ກ່ອນອື່ນໝົດ
ເຈົ້າຄວນເບິ່ງວ່າມັນເປັນສະຖານະການທີ່ຖືກຈັດແຈງໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່,
ມັນແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ຫຼື
ເປັນໜ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ກັບເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ເມື່ອພົບກັບບັນຫານີ້
ເຈົ້າຄວນເຫັນມັນເປັນການທົດລອງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງໄວ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ.
ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບບັນຫານີ້, ເຈົ້າຕ້ອງມີມາດຕະຖານໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງຄິດວ່າ
ເລື່ອງນີ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ເຈົ້າຕ້ອງຄິດກ່ຽວກັບວິທີຈັດການກັບມັນໃນທາງທີ່ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໄດ້
ໃນຂະນະທີ່ຍັງຊື່ສັດກັບພຣະເຈົ້າຢູ່, ພ້ອມທັງຄິດໃສ່ວິທີທີ່ຈະປະຕິບັດໂດຍບໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໃຈຮ້າຍ
ຫຼື ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ... ນີ້ກໍ່ຄືອ່ານວ່າ ເພື່ອຮັກສາທົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເບິ່ງຂ້າມສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ພວກເຮົາ ຫຼື ອ້ອມຂ້າງພວກເຮົາ,
ແມ່ນແຕ່ສິ່ງເລັກນ້ອຍໆ; ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະຄິດວ່າ ພວກເຮົາຄວນໃສ່ໃຈກັບມັນ ຫຼື ບໍ່,
ຕາບໃດທີ່ເລື່ອງໃດໜຶ່ງກຳລັງຜະເຊີນກັບເຮົາ, ພວກເຮົາຕ້ອງບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ມັນໄປ.
ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຄວນຖືກເບິ່ງວ່າເປັນການທົດສອບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ທົດສອບພວກເຮົາ.
ເຈົ້າຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບວິທີການເບິ່ງສິ່ງຕ່າງໆແບບນີ້? ຖ້າເຈົ້າມີທຳທີ່ແບບນີ້,
ແລ້ວມັນກໍ່ຍືນຍັນໃຫ້ເຫັນເຖິງຂໍ້ແທ້ຈິງໜຶ່ງຂໍ້: ໃນສ່ວນລຶກໆ, ເຈົ້າຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມປາຖະໜານີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ,
ແລ້ວສິ່ງທີ່ເຈົ້ານຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການປະຕິບັດກໍ່ຈະບໍ່ຢູ່ຫ່າງຈາກການບັນລຸມາດຕະຖານແຫ່ງການຍ່າງ
ກາງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເລີຍ.

ມີຄົນເຊື່ອສະເໝີວ່າ ເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈ ແລະ
ບໍ່ມັກກ່າວເຖິງແມ່ນເລື່ອງເລັກນ້ອຍທີ່ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ
ເລີຍ. ເມື່ອພົບກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຄິດຫຍັງຫຼາຍກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ
ພວກເຂົາກໍ່ປ່ອຍໃຫ້ມັນຜ່ານໄປ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ໃນຂໍ້ແທ້ຈິງແລ້ວ
ເລື່ອງນີ້ແມ່ນບົດຮຽນທີ່ເຈົ້າຄວນສຶກສາ, ເປັນບົດຮຽນກ່ຽວກັບວິທີຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ວິທີຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນໃສ່ໃຈຫຼາຍຂຶ້ນກໍ່ຄືການຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງເມື່ອເລື່ອງນີ້ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ.
ພຣະເຈົ້າຢູ່ຄຽງຂ້າງເຈົ້າ, ສັງເກດຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າ ແລະ
ເຝົ້າເບິ່ງທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ ແລະ ການປ່ຽນແປງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ,

ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບາງຄົນຖາມວ່າ “ຖ້າສິ່ງນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ, ແລ້ວເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງນັ້ນ?”

ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງມັນກໍຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍຶດໝັ້ນໃນຫົນທາງຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃຫ້ເປັນຫົນທາງຫຼັກຂອງເຈົ້າ; ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງພາລະກິດລື້ລັບນີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນ ເຊິ່ງໄດ້ສະແດງອອກໃນຕົວມັນເອງອີງຕາມຄວາມຄິດ ແລະ ການກະທຳຕ່າງໆຂອງຜູ້ຄົນ.

ເຈົ້າຊ່າງເປັນຄົນຂາດສະຕິຫຼາຍ! ແມ່ນຫຍັງຄືເລື່ອງໃຫຍ່? ແມ່ນຫຍັງຄືເລື່ອງເລັກນ້ອຍ? ເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຍ່າງໃນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກແຍກອອກລະຫວ່າງເລື່ອງໃຫຍ່ ຫຼື ເລື່ອງເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ພວກເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບສິ່ງນັ້ນໄດ້ບໍ່? (ພວກເຮົາສາມາດຍອມຮັບມັນໄດ້). ເມື່ອເວົ້າເຖິງເລື່ອງຕ່າງໆໃນແຕ່ລະມື້, ມີບາງເລື່ອງທີ່ຜູ້ຄົນເຫັນວ່າເປັນເລື່ອງໃຫຍ່ ແລະ ສຳຄັນ ແລະ ມີເລື່ອງອື່ນທີ່ຖືກເບິ່ງວ່າເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍ.

ຜູ້ຄົນມັກເບິ່ງເລື່ອງໃຫຍ່ເຫຼົ່ານີ້ວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍ ແລະ ພວກເຂົາຄິດວ່າເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ຖືກສົ່ງມາໂດຍພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນຂະນະທີ່ເລື່ອງໃຫຍ່ເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ, ເນື່ອງຈາກວຸດທິພາວະທີ່ບໍ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ຍ້ອນຄວາມສາມາດທີ່ຕ່ຳຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຄົນມັກບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາການເປີດເຜີຍໃດໆເລີຍ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມຮູ້ຕົວຈິງທີ່ມີຄຸນຄ່າ. ສຳລັບກ່ຽວກັບເລື່ອງເລັກນ້ອຍ, ເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກເບິ່ງຂ້າມໂດຍຜູ້ຄົນ ແລະ ຖືກປ່ອຍໃຫ້ຜ່ານໄປເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະໜ້ອຍ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສູນເສຍໂອກາດຖືກກວດສອບຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກທົດສອບໂດຍພຣະອົງ. ມັນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ ຖ້າເຈົ້າເບິ່ງຂ້າມຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ວັດຖຸຕ່າງໆ ແລະ ສະຖານະການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ໃນແຕ່ລະມື້ ແລະ ແມ່ນແຕ່ໃນແຕ່ລະຊ່ວງເວລາ, ເຈົ້າກຳລັງປະຕິເສດການທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ພ້ອມທັງຄວາມເປັນຜູ້ນຳຂອງພຣະອົງ.

ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມສະຖານະການໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ພຣະອົງກຳລັງເຝົ້າເບິ່ງຢ່າງລັບໆ, ຫຼຽວເບິ່ງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ສັງເກດເບິ່ງຄວາມຄິດ ແລະ ການພິຈາລະນາຢ່າງຮອບຄອບຂອງເຈົ້າ, ເຝົ້າເບິ່ງວິທີທີ່ເຈົ້າຄິດ ແລະ ລໍຖ້າເບິ່ງວິທີທີ່ເຈົ້າຈະກະທຳ. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ປະໝາດ, ຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍຈິງຈັງກ່ຽວກັບຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຄວາມຈິງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໃສ່ໃຈ ຫຼື ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ຫຼື ເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະອົງຄາດຫວັງໃຫ້ເຈົ້າບັນລຸ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຈັດແຈງສະພາບແວດລ້ອມໃດໜຶ່ງໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ວ່າຜູ້ຄົນ, ເຫດການ

ແລະ ສິ່ງຂອງທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນນັ້ນກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບຄວາມຈິງ ຫຼື ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນສະຖານະການ ແລະ ການທົດລອງແບບນີ້ຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ ໂດຍທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນຜົນຫຍັງໃນຕົວເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປໄດ້ແນວໃດ? ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງນີ້ຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນສະຖານະການແທ້ຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມໃຫ້ກັບເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື: ການທົດລອງ ແລະ ການທົດສອບຈາກພຣະເຈົ້າ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດໂອກາດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບເຈົ້າເທື່ອລະຢ່າງ, ປ່ອຍໃຫ້ພວກມັນໄຫຼຜ່ານໄປຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງທີ່ສຸດທີ່ຜູ້ຄົນສະແດງອອກມາບໍ່? (ມັນແມ່ນ). ພຣະເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເຈັບປວດຍ້ອນສິ່ງນີ້ບໍ່? (ພຣະອົງຈະຮູ້ສຶກ). ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເຈັບປວດ! ການໄດ້ຍິນເຮົາເວົ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຕື່ນຕົກໃຈອີກຄັ້ງ. ເຈົ້າອາດກຳລັງຄິດວ່າ: “ບໍ່ແມ່ນເຄີຍໄດ້ເວົ້າຜ່ານມາບໍ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກເຈັບປວດຢູ່ສະເໝີ? ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເຈັບປວດໄດ້ບໍ່? ແລ້ວເມື່ອໃດພຣະອົງຈິ່ງຈະຮູ້ສຶກເຈັບປວດ?” ສະຫຼຸບກໍຄື ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເຈັບປວດໃນສະຖານະການແບບນີ້. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພຶດຕິກຳທີ່ໄດ້ອະທິບາຍມາຂ້າງເທິງ? ເມື່ອຜູ້ຄົນປະຕິເສດການທົດລອງ ແລະ ການທົດສອບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງມາໃຫ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຫຼົບຫົນຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າກໍມີພຽງແຕ່ທັດສະນະຄະຕິດຽວກັບຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ. ແລ້ວທັດສະນະຄະຕິນັ້ນແມ່ນຫຍັງ? ພຣະເຈົ້າປະຕິເສດຄົນປະເພດນີ້ ຈາກສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ມີຄວາມໝາຍສອງດ້ານສຳລັບຄຳວ່າ “ປະຕິເສດ”. ເຮົາຄວນອະທິບາຍມັນແນວໃດຈາກມຸມມອງຂອງເຮົາ? ເລິກໆແລ້ວ, ຄຳວ່າ “ປະຕິເສດ” ມີຄວາມໝາຍວ່າ ການລັງກຽດ ແລະ ກຽດຊັງ. ແລ້ວຄວາມໝາຍອີກດ້ານໜຶ່ງເດ? ຄວາມໝາຍອີກດ້ານໜຶ່ງກໍຄືການຍອມສະຫຼະບາງສິ່ງ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຮູ້ວ່າ “ຍອມສະຫຼະ” ໝາຍເຖິງຫຍັງ ແມ່ນບໍ່? ເວົ້າໂດຍສັງເຂບກໍຄື: “ປະຕິເສດ” ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ສີ່ເຖິງປະຕິກິລິຍາ ແລະ ທ່າທີທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ປະພຶດໃນລັກສະນະດັ່ງກ່າວ; ມັນແມ່ນຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ຄວາມເປື້ອນໜ້າທີ່ສຸດຕໍ່ພວກເຂົາ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍສົ່ງຜົນໃຫ້ເກີດມີການຕັດສິນໃຈປະຖິ້ມພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນການຕັດສິນໃຈສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍຢ່າງໃນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຢ່າງເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

424. ການທີ່ໂຢບຍ່າເກງ ແລະ ເຊື້ອຟັງພຣະເຈົ້າຄືຕົວຢ່າງໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ ແລະ ຄວາມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຂອງເພິ່ນຄືຈຸດສູງສຸດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ມະນຸດຄວນມີ. ເຖິງແມ່ນເພິ່ນບໍ່ເຫັນພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນກໍຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຈິງແທ້ ແລະ ຍ້ອນຄວາມເປັນຈິງນີ້ ເພິ່ນຈຶ່ງຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍ້ອນວ່າເພິ່ນຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນຈຶ່ງສາມາດເຊື້ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນໃຫ້ອິດສະຫຼະກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອເອົາຫຍັງກໍໄດ້ທີ່ເພິ່ນມີ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຈົມວ່າ ແລະ ລົ້ມລົງກັບຜື້ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ບອກພຣະອົງວ່າ ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າຈະເອົາເນື້ອໜັງຂອງເພິ່ນໄປ, ເພິ່ນກໍຈະຍອມໃຫ້ພຣະອົງເຮັດແບບນັ້ນຢ່າງເຕັມໃຈ ໂດຍບໍ່ຈົມວ່າຫຍັງເລີຍ. ຄວາມປະພຶດທັງໝົດຂອງເພິ່ນແມ່ນຍ້ອນຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດຂອງເພິ່ນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຍ້ອນຄວາມໄຮ້ດຽງສາ, ຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມກະລຸນາຂອງເພິ່ນ, ໂຢບຈຶ່ງໝັ້ນຄົງໃນຄວາມເປັນຈິງຂອງເພິ່ນ ແລະ ປະສົບການກ່ຽວກັບການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບົນຜື້ນຖານນີ້ ເພິ່ນໄດ້ບັງຄັບຕົນເອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມຄິດ, ພຶດຕິກຳ, ຄວາມປະພຶດ ແລະ ຫຼັກການແຫ່ງການກະທຳຂອງເພິ່ນເປັນມາດຕະຖານຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຕາມການທີ່ພຣະເຈົ້ານຳພາເພິ່ນ ແລະ ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນໃນທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ. ຕະຫຼອດເວລາ, ປະສົບການຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເກີດມີການຍ່າເກງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ນີ້ແມ່ນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຄວາມຊື່ສັດທີ່ໂຢບໄດ້ຍຶດໝັ້ນ. ໂຢບມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ຊື່ສັດ, ໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ກະລຸນາ ແລະ ເພິ່ນມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງໃນການຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ, ການເຊື້ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ພ້ອມທັງຮູ້ວ່າ: “ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ມອບໃຫ້ ແລະ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ເອົາຄືນໄປ”. ພຽງແຕ່ຍ້ອນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເພິ່ນກໍສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນເມື່ອຕົກຢູ່ໃນທ່າມກາງການໂຈມຕີທີ່ຮ້າຍກາດຂອງຊາຕານ ແລະ ພຽງແຕ່ຍ້ອນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ເພິ່ນກໍສາມາດບໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜິດຫວັງ ແລະ ໃຫ້ຄຳຕອບອັນເປັນທີ່ພໍໃຈແກ່ພຣະເຈົ້າ ເມື່ອການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

425. ໂຢບບໍ່ໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໄດ້ຍິນພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ແລະ ແຮງໄກທີ່ເພິ່ນຈະຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນການສ່ວນຕົວ, ແຕ່ຄວາມຍ່າເກງຂອງເພິ່ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຳພະຍານຂອງເພິ່ນໃນລະຫວ່າງການທົດລອງແມ່ນໄດ້ປະຈັກໂດຍທຸກຄົນ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກຮັກ, ປິຕິຍົນດີ ແລະ ຍ້ອງຍໍໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຄົນອື່ນສາ ແລະ ຍົກຍ້ອງສັນລະເສີນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ພິເສດກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເພິ່ນ: ຄືກັບຄົນທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ,

ເພິ່ນດຳລົງຊີວິດແບບທຳມະດາ, ອອກໄປເຮັດວຽກເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນ ແລະ
ກັບເຮືອນເພື່ອພັກຜ່ອນເມື່ອຕາເວັນຕົກ. ຄວາມແຕກຕ່າງກໍຄື

ໃນລະຫວ່າງສອງສາມທົດສະວັດໃນຊີວິດທຳມະດາຂອງເພິ່ນ,
ເພິ່ນໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈລົດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່
ແລະ ອຳນາດບົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ມີຄົນອື່ນເຮັດໄດ້.
ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ສະຫຼາດກວ່າຄົນທົ່ວໄປ, ຊີວິດຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຍືດຕືດສິ່ງໃດເປັນພິເສດ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ມີທັກສະພິເສດທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ແຕ່ສິ່ງທີ່ເພິ່ນມີຄືບຸກຄະລິກທີ່ຊື່ສັດ,

ມີຄວາມກະລຸນາ ແລະ ທ່ຽງກົງ, ບຸກຄະລິກທີ່ຮັກຄວາມຍຸຕິທຳ, ຄວາມຊອບທຳ ແລະ
ສິ່ງທີ່ເປັນບວກ, ບໍ່ມີຫຍັງໃນບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຄົນທຳມະດາສ່ວນໃຫຍ່ມີ.

ເພິ່ນແຍກແຍະລະຫວ່າງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງ, ມີຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຍຸຕິທຳ,
ບໍ່ຍອມຈຳນົນ ແລະ ບໍ່ຍຸດຍັງ ແລະ ໃສ່ໃຈຢ່າງລະອຽດໃນຄວາມຄິດຂອງເພິ່ນ. ສະນັ້ນ
ໃນໄລຍະເວລາທີ່ບໍ່ໂດດເດັ່ນຂອງເພິ່ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນ

ເພິ່ນໄດ້ເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ພິເສດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ຄວາມບໍລິສຸດ
ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຫວ່າງໃຍ, ຄວາມກະລຸນາ ແລະ
ການບົກບ້ອງມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມມີກຽດ ແລະ
ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ.

ເຫດຜົນທຳອິດທີ່ວ່າເປັນຫຍັງໂຢບຈຶ່ງສາມາດຮັບເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ເໜືອບຸກຄົນທຳມະດາກໍຍ້ອນເພິ່ນມີຫົວໃຈທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເພິ່ນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກນຳພາໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງ.

ເຫດຜົນທີສອງກໍຄືການສະແຫວງຫາຂອງເພິ່ນ: ການສະແຫວງຫາຂອງເພິ່ນທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ
ແລະ ລົມບູນ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະລິງຂອງສະຫວັນ, ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ ແລະ
ຄົນທີ່ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ໂຢບມີ ແລະ ສະແຫວງຫາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນພຣະເຈົ້າ
ຫຼື ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ເຖິງແມ່ນເພິ່ນບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ,

ເພິ່ນກໍໄດ້ມາຮູ້ຈັກວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າບົກຄອງເໜືອສິ່ງທັງປວງ ແລະ
ເພິ່ນເຂົ້າໃຈສະຕິບັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອກະທຳສິ່ງນັ້ນ.

ເຖິງແມ່ນເພິ່ນບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວ,
ໂຢບກໍຮູ້ວ່າການກະທຳເພື່ອໃຫ້ລາງວັນແກ່ມະນຸດ ແລະ

ການເອົາທຸກສິ່ງໄປຈາກມະນຸດແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ເຖິງແມ່ນຊ່ວງເວລາໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງຈາກຄົນທຳມະດາ,
ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຍອມໃຫ້ຄວາມບໍ່ໂດດເດັ່ນໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບ

ອຳນາດບົກຄອງສູງສຸດເໜືອສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການທີ່ເພິ່ນປະຕິບັດຕາມຫົນທາງແຫ່ງການຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ໃນສາຍຕາຂອງເພິ່ນນັ້ນ,

ກົດເກນຂອງສິ່ງທັງປວງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຳນາດບົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສາມາດເຫັນໄດ້ໃນສ່ວນໃດໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງຄົນ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເພິ່ນກໍສາມາດຮູ້ຈັກວ່າ ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທຸກຫົນແຫ່ງ ແລະ ໃນໄລຍະເວລາທີ່ບໍ່ໂດດເດັ່ນຂອງເພິ່ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ໃນທຸກມຸມຂອງຊີວິດເພິ່ນ, ເພິ່ນກໍສາມາດເຫັນ ແລະ ຮູ້ຈັກການກະທຳທີ່ພິເສດ ແລະ ມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພິ່ນສາມາດເຫັນການຈັດແຈງທີ່ມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມລື້ລັບ ແລະ ຄວາມມືດງຽບຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກົດຂວາງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງໂຢບທີ່ກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກມັນບໍ່ໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບອຳນາດບົກຄອງສູງສຸດເຫຼືອສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເພິ່ນ, ຊີວິດຂອງເພິ່ນຄືຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງອຳນາດບົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງລື້ລັບທຳມະການສິ່ງທັງປວງ. ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນຍັງໄດ້ຍິນ ແລະ ເຂົ້າໃຈສຽງຂອງຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ເຊິ່ງມືດງຽບໃນທຳມະການສິ່ງທັງປວງ ແຕ່ສະແດງສຽງແຫ່ງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ໂດຍບົກຄອງກົດເກນແຫ່ງທຸກສິ່ງທັງປວງ. ເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວວ່າ ຖ້າຜູ້ຄົນມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ການສະແຫວງຫາແບບດຽວກັບໂຢບ, ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ແບບດຽວກັບໂຢບ ແລະ ສາມາດຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອຳນາດບົກຄອງສູງສຸດເຫຼືອສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າແບບດຽວກັບໂຢບ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບາກົດຕໍ່ໂຢບ ຫຼື ກ່າວຕໍ່ເພິ່ນ, ແຕ່ໂຢບກໍສາມາດສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດ ແລະ ຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ໂດຍປາສະຈາກການບາກົດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ, ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທຳມະການສິ່ງທັງປວງ ແລະ ອຳນາດບົກຄອງສູງສຸດຂອງພຣະອົງເຫຼືອສິ່ງທັງປວງແມ່ນພຽງພໍສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຮູ້ຈັກເຖິງການເປັນຢູ່, ວິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ວິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະຕິບັດຕາມຫົນທາງແຫ່ງການຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

426. “ການຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ” ແລະ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນຕິດພັນກັບເສັ້ນດ້າຍຈຳນວນນັບບໍ່ຖ້ວນທີ່ບໍ່ສາມາດແຍກອອກໄດ້ ແລະ ຄວາມສຳພັນ ລະຫວ່າງ ພວກມັນແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນໃນໂຕ. ຖ້າຄົນໃດບາຖະໜາທີ່ຈະຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຢ່າງສຳເລັດ ກ່ອນອື່ນໝົດ

ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງມີຄວາມຍ່າເກງທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ;
ຖ້າຄົນໃດບາຖະໜາທີ່ຈະຍ່າເກງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສຳເລັດ ກ່ອນອື່ນໝົດ
ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ;
ຖ້າຄົນໃດບາຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ກ່ອນອື່ນໝົດ
ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ປະສົບກັບການຕີສອນ ແລະ ການລົງວິໄນຂອງພຣະອົງ, ການຕີສອນ ແລະ
ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ; ຖ້າຄົນໃດບາຖະໜາທີ່ຈະປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ກ່ອນອື່ນໝົດ ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງມາຢູ່ເຊິ່ງໜ້າກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ມາຢູ່ເຊິ່ງໜ້າກັບພຣະເຈົ້າ
ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າມອບໂອກາດເພື່ອຈະໄດ້ປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ໃນຮູບແບບທີ່ຢູ່ໃນທຸກສະພາບແວດລ້ອມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ວັດຖຸ;
ຖ້າຄົນໃດບາຖະໜາທີ່ຈະມາຢູ່ເຊິ່ງໜ້າກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ກ່ອນອື່ນໝົດ
ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງມີຈິດໃຈທີ່ທຳມະດາ ແລະ ສັດຊື່, ມີຄວາມພ້ອມທີ່ຈະຍອມຮັບຄວາມຈິງ,
ຄວາມປະສົງທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານ, ຄວາມເດັດດ່ຽວ ແລະ
ຄວາມກ້າທີ່ຈະຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ຄວາມບາຖະໜາທີ່ຈະກາຍເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ... ດ້ວຍວິທີນີ້
ໃນການເດີນໄປຂ້າງໜ້າເທື່ອລະກ້າວ ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍກວ່າເກົ່າ,
ໃຈຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ລືສຸດຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງການມີຊີວິດ
ພ້ອມກັບຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມໝາຍຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ແລະ
ມີຄວາມເບິ່ງປະກາຍເພີ່ມຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ຈົນກວ່າໃນມື້ໜຶ່ງ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ
ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ແມ່ນປິດສະໜາອີກຕໍ່ໄປ, ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ເຄີຍຊ້ອນລື້ຈາກເຈົ້າ,
ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ເຄີຍປິດບັງໃບໜ້າຂອງພຣະອົງຈາກເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໄກຈາກເຈົ້າເລີຍ,
ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ເຈົ້າໃຜຫາຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາອີກຕໍ່ໄປ
ທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເອື້ອມເຖິງດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຈົ້າໄດ້, ພຣະອົງແມ່ນຍືນເຝົ້າຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍ ແລະ
ເບື້ອງຂວາຂອງເຈົ້າແທ້ໆ ແລະ ຢ່າງແທ້ຈິງ, ສະໜອງໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຄວບຄຸມຊະຕາກຳຂອງເຈົ້າ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ເທິງຂອບຝ້າທີ່ຫ່າງໄກ ແລະ
ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ປິດບັງພຣະອົງເອງຢູ່ເທິງກ້ອນເມກທີ່ສູງ. ພຣະອົງແມ່ນຢູ່ຄຽງຂ້າງເຈົ້າ
ໂດຍຄວບຄຸມທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າ, ພຣະອົງແມ່ນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າມີ ແລະ
ພຣະອົງແມ່ນສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າມີ. ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າຮັກພຣະອົງຈາກໃຈ,
ອິດຕິດກັບພຣະອົງ, ກອດພຣະອົງໄວ້ຢູ່ໃກ້ໆ, ຍົກຍ້ອງພຣະອົງ, ຍ້ານທີ່ຈະສູນເສຍພຣະອົງ ແລະ
ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ, ຈະບໍ່ຂັດຂຶ້ນພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ຫຼີກເວັ້ນພຣະອົງ ຫຼື
ຈັດໃຫ້ພຣະອົງຢູ່ຫ່າງໆ. ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການແມ່ນການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະອົງ, ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ,
ຕອບແທນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ຍອມເຊື່ອຟັງຕໍ່ການບົກຄອງຂອງພຣະອົງ.

ເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິເສດການຖືກນໍາພາ, ການສະໜອງ, ການເຝົ້າເບິ່ງ ແລະ
 ການຖືກພຣະອົງຊົງຮັກສາໄວ້ອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ປະຕິເສດການສັງການ ແລະ
 ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າ. ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການແມ່ນການຕິດຕາມພຣະອົງ,
 ຍ່າງຄຽງຂ້າງພຣະອົງທາງເບື້ອງຊ້າຍ ຫຼື ເບື້ອງຂວາຂອງພຣະອົງ,
 ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການແມ່ນການຍອມຮັບພຣະອົງເປັນຊີວິດໜຶ່ງດຽວຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ,
 ຍອມຮັບພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໜຶ່ງດຽວຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ
 ເປັນພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໃນການຍ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ”

ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

427.

ເມື່ອຜູ້ຄົນຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ຄວາມຮູ້ທໍາອິດທີ່ພວກເຂົາມີກ່ຽວກັບພຣະອົງແມ່ນພຣະອົງບໍ່ສາມາດຍິ່ງເຖິງໄດ້, ມີສະຕິບັນຍາ
 ແລະ ອັດສະຈັນ ແລະ ພວກເຂົາກໍເຄົາລົບພຣະອົງຢ່າງບໍ່ມີສະຕິ ແລະ
 ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເລິກລັບຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດ,
 ເຊິ່ງຢູ່ນອກເໜືອການຍິ່ງເຖິງຂອງຈິດໃຈຂອງມະນຸດ.
 ຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ຢາກສາມາດບັນລຸຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະອົງ,
 ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ພໍໃຈຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ;
 ພວກເຂົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນໃຫຍ່ກວ່າພຣະອົງ,
 ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດແມ່ນຢູ່ເໜືອຄວາມຄິດ ແລະ
 ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດຢູ່ແລ້ວ ແລະ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດປະຕິບັດແທນພຣະອົງໄດ້.
 ແມ່ນແຕ່ມະນຸດເອງຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຂາດຕົກບົກຜ່ອງຂອງເຂົາເອງເລີຍ,
 ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ ແລະ ມາເພື່ອນໍາມະນຸດເຂົ້າສູ່ໂລກທີ່ໃໝ່ ແລະ
 ສວຍງາມກວ່າເກົ່າ ແລະ ເພື່ອມະນຸດຊາດຈະມີຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ມີການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່.
 ສິ່ງທີ່ມະນຸດຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບພຣະອົງບໍ່ແມ່ນການເຄົາລົບ ຫຼື ກົງກັນຂ້າມ ບໍ່ແມ່ນພຽງການເຄົາລົບ.
 ປະສົບການທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄວາມເຄົາລົບຍ່າງ ແລະ ຄວາມຮັກ;
 ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາກໍຄືພຣະເຈົ້ານັ້ນອັດສະຈັນຢ່າງແທ້ຈິງ.
 ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້, ກ່າວໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດກ່າວໄດ້.
 ຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງຜະເຊີນກັບຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຢູ່ຕະຫຼອດ
 ອດເວລາ. ຄົນທີ່ມີປະສົບການຢ່າງເລິກເຊິ່ງກໍສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ;
 ພວກເຂົາສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະອົງ,
 ຮູ້ສຶກວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງມີສະຕິບັນຍາຫຼາຍ, ອັດສະຈັນຫຼາຍ ແລະ
 ດ້ວຍວິທີນີ້ຈຶ່ງກໍ່ໃຫ້ເກີດລິດອໍານາດທີ່ບໍ່ມີສິ້ນສຸດທໍາມະກາງພວກເຂົາ. ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຢ້ານກົວ
 ຫຼື ຄວາມຮັກບາງຄັ້ງບາງຄາວ ແລະ ຄວາມນັບຖື,

ແຕ່ເປັນຄວາມຮູ້ສຶກເລິກເຊິ່ງເຖິງຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີສຳລັບມະນຸດ ແລະ ຄວາມອົດທົນຕໍ່ເຂົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງກໍຮູ້ສຶກເຖິງສະຫງ່າງາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການເຮັດຜິດໄດ້.

ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງຫຼາຍຢ່າງກໍຍັງບໍ່ສາມາດຢັ້ງເຖິງພຣະອົງໄດ້; ທຸກຄົນທີ່ເຄົາລົບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງກໍຮູ້ຈັກວ່າ

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ

ແຕ່ຂັດກັບແນວຄິດຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດເວລາ.

ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການຄົນໃຫ້ເຄົາລົບເຂົາໂດຍສິ້ນເຊີງ ຫຼື

ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການບາກົດຕົວຂອງການຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະອົງ; ກົງກັນຂ້າມ

ພວກເຂົາຄວນບັນລຸຄວາມເຄົາລົບຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ການຍອມຢ່າງແທ້ຈິງ.

ໃນພາລະກິດທີ່ຫຼວງຫຼາຍຂອງພຣະອົງ ຄົນໃດທີ່ມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງຮູ້ສຶກເຄົາລົບສຳລັບພຣະອົງ, ເຊິ່ງຢູ່ສູງກວ່າການຍົກຍ້ອງ. ຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາກໍເຄົາລົບພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າສົມຄວນແກ່ການເຄົາລົບ ແລະ ເຊື່ອຟັງ, ຍ້ອນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງບໍ່ຄືກັບສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ ຢູ່ເໜືອສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ. ພຣະເຈົ້າເປັນຢູ່ເອງ ແລະ ຢູ່ຊົ່ວນິດນິລັນດອນ, ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ແລະ

ມີແຕ່ພຣະອົງທີ່ສົມຄວນແກ່ການເຄົາລົບ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງ; ມະນຸດບໍ່ມີຄຸນສົມບັດສຳລັບສິ່ງນີ້. ສະນັ້ນ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງກໍຮູ້ສຶກເຄົາລົບຕໍ່ພຣະອົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ

ຄົນທີ່ບໍ່ປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ນັ້ນກໍຄື

ຄົນທີ່ບໍ່ນັບຖືພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເລີຍນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມເຄົາລົບໃດເລີຍຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ

ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຕິດຕາມພຣະອົງ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ;

ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງໂດຍທຳມະຊາດ.

ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໝາຍເຖິງໃນການບັນລຸໂດຍປະຕິບັດພາລະກິດແບບນັ້ນກໍແມ່ນເພື່ອສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງທັງໝົດມີຫົວໃຈແຫ່ງການເຄົາລົບພຣະຜູ້ສ້າງ, ນະມັດສະການພຣະອົງ ແລະ

ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ.

ນີ້ຄືຜົນສຸດທ້າຍທີ່ທຸກພາລະກິດຂອງພຣະອົງມຸ່ງໝາຍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

ຖ້າຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນພາລະກິດດັ່ງກ່າວບໍ່ເຄົາລົບພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ

ຖ້າການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາໃນອະດີດບໍ່ປ່ຽນແປງເລີຍ,

ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຖືກກຳຈັດຢ່າງແນ່ນອນ.

ຖ້າທ່າທີ່ຂອງຄົນໃດໜຶ່ງທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເປັນພຽງການຍົກຍ້ອງພຣະອົງ ຫຼື

ສະແດງຄວາມນັບຖືຢູ່ໄກໆ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັກແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ແລ້ວນີ້ກໍຄືຜົນທີ່ຄົນປາສະຈາກຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງ ແລະ ຄົນນັ້ນກໍຂາດສະພາບທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

ຖ້າພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຈາກບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ, ແລ້ວບຸກຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄົນທີ່ບໍ່ຮັກພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ກໍບໍ່ສາມາດຮັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ແຮງໄກທີ່ຈະຮັບເອົາການຍືນຍອມຈາກພຣະເຈົ້າ. ຄົນດັ່ງກ່າວ

ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແນວໃດກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຜະເຊີນກັບການພິພາກສາແນວໃດ ກໍຕາມ ແມ່ນບໍ່ສາມາດເຄົາລົບພຣະເຈົ້າໄດ້. ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ມີທຳມະຊາດທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້, ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ມີອຸປະນິໄສທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ສຸດ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຄົາລົບພຣະເຈົ້າຕ້ອງຖືກກຳຈັດ, ເປັນຈຸດມຸ່ງໝາຍຂອງການລົງໂທດ ແລະ ຈະຖືກລົງໂທດຄືກັບຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ຍິ່ງທົນທຸກຫຼາຍກວ່າຄົນທີ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(IX) ກ່ຽວກັບວິທີການເລືອກເສັ້ນທາງໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນ

428.

ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຍ້ອນເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ຍ້ອນຄວາມສຸກຊົ່ວຄາວ. ສໍາລັບຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຈັດການຫຍັງເລີຍ,

ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການເຂົ້າສູ່ສະຫວັນ ແລະ ເພື່ອຮັບເອົາລາງວັນ. ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ

ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອປະຕິບັດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ເພື່ອເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາສໍາເລັດ.

ມີໜ້ອຍຄັ້ງທີ່ຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພື່ອມີຊີວິດຢ່າງມີຄວາມໝາຍ ຫຼື

ມີໜ້ອຍຄັ້ງທີ່ຈະມີຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າ ຍ້ອນມະນຸດມີຊີວິດຢູ່ ເຂົາຈຶ່ງສົມຄວນຮັກພຣະເຈົ້າ ເພາະມັນຄືກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ຫຼັກການເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຕ້ອງເຮັດແບບນັ້ນ ແລະ ມັນຄືວິຊາຊີບຕາມທໍາມະຊາດຂອງມະນຸດ. ໃນລັກສະນະນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າ

ແຕ່ລະຄົນຕ່າງສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາເອງ,

ຈຸດມຸ່ງໝາຍຂອງການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ແຮງຜັກດັນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງການສະແຫວງຫານັ້ນແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຄືກັນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ສໍາລັບພວກເຂົາສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ

ຈຸດປະສົງຂອງການນະມັດສະການຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄືກັນ.

ຕະຫຼອດເວລາສອງສາມພັນປີທີ່ຜ່ານມາ, ຜູ້ເຊື່ອຫຼາຍຄົນໄດ້ຕາຍ ແລະ ຫຼາຍຄົນໄດ້ຕາຍ ແລະ ເກີດອີກຄັ້ງ. ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງພັນຄົນ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ

ການສະແຫວງຫາຂອງຄົນເຫຼົ່ານີ້ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ຄວາມຫວັງໃນອະນາຄົດທີ່ສະຫງ່າງາມຂອງພວກເຂົາ.

ຄົນທີ່ອຸທິດຕໍ່ພຣະຄຣິດແມ່ນມີໜ້ອຍຫຼາຍ.

ຜູ້ເຊື່ອຫຼາຍຄົນທີ່ເຫຼືອມໃສກໍຍັງຕາຍຍ້ອນຕິດດາງແຫຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຈຳນວນຄົນທີ່ບັນລຸຄວາມສໍາເລັດແມ່ນມີໜ້ອຍຫຼາຍ. ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ,

ສາເຫດທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນຈຶ່ງລົ້ມເຫຼວ ຫຼື

ຄວາມລັບກ່ຽວກັບຄວາມສໍາເລັດຂອງພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ມີໃຜຮູ້.

ຄົນທີ່ໝົກໝູ່ນກັບການສະແຫວງຫາພຣະຄຣິດ ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ພົບການເຂົ້າໃຈໂດຍທັນທີ, ພວກເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ລົງເລິກເຖິງຕົ້ນເຫດຂອງຄວາມເລິກລັບເຫຼົ່ານີ້, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາພຽນພະຍາຍາມຢ່າງເຈັບປວດໃນການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາ, ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາຢ່າງກໍເປັນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມລົ້ມເຫຼວທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາເຄີຍຍ່

າງມາກ່ອນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມສຳເລັດ. ໃນກໍລະນີນີ້, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະສະແຫວງຫາແນວໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຢ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມມືດບໍ່? ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບບໍ່ແມ່ນໝາກຜົນທີ່ຂົມຂຶ້ນບໍ່? ມັນຍາກພິພາດວ່າທີ່ຈະຄາດຄະເນວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຜູ້ຄົນທີ່ຮຽນແບບຄົນທີ່ໄດ້ປະສົບຄວາມສຳເລັດໃນອະດີດນັ້ນ ຈະມີຄວາມໂຊກດີ ຫຼື ຄວາມຈິບຫາຍ.

ແລ້ວຈະມີໂອກາດເປັນໄປໄດ້ຫຼາຍສຳໃດສຳລັບຄົນທີ່ສະແຫວງຫາໂດຍຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງຄົນ ທີ່ລົ້ມເຫຼວ? ພວກເຂົາຈະອີງບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະລົ້ມເຫຼວຫຼາຍກວ່າເກົ່າບໍ່? ແມ່ນຫຍັງຄືຄຸນຄ່າໃນເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຂົາຢ່າງ? ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເສຍເວລາຂອງພວກເຂົາບໍ່? ສະຫຼຸບ ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະປະສົບຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ລົ້ມເຫຼວໃນການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາ, ທຸກການກະທຳແມ່ນມີເຫດຜົນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໃນກໍລະນີທີ່ວ່າ ການສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງພວກເຂົາແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍການສະແຫວງແບບຕາມໃຈມັກ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

429. ເງື່ອນໄຂເພີ່ມຖານທີ່ສຸດສຳລັບຄວາມເຊື່ອທີ່ມະນຸດມີໃນພຣະເຈົ້າກໍຄື ເຂົາມີຫົວໃຈທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ເຂົາອຸທິດຕົນຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຊື່ອຟັງຢ່າງແທ້ຈິງ. ສິ່ງທີ່ຍາກສຸດສຳລັບມະນຸດແມ່ນການສະໜອງຊີວິດທັງໝົດຂອງເຂົາເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາສາມາດຮັບເອົາຄວາມຈິງທັງໝົດ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນລົ້ມເຫຼວບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບພຣະຄຣິດກໍແຮງບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້. ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເກັ່ງໃນການອຸທິດຕົນເອງທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາຕໍ່ພຣະຜູ້ສ້າງ, ຍ້ອນມະນຸດໄດ້ເຫັນຄວາມຈິງ ແຕ່ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຈິງນັ້ນ ແລະ ຢ່າງຕາມເສັ້ນທາງຂອງເຂົາເອງ, ຍ້ອນມະນຸດສະແຫວງຫາໂດຍຕິດຕາມເສັ້ນທາງຂອງຄົນທີ່ລົ້ມເຫຼວຢູ່ສະເໝີ, ຍ້ອນມະນຸດຜ່າຜົນສະຫວັນຢູ່ສະເໝີ ສະນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງລົ້ມເຫຼວຢູ່ສະເໝີ, ຕົກຢູ່ໃນກົນອຸບາຍຂອງຊາຕານຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ຕິດດາງແຫຂອງຕົນເອງ. ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຄຣິດ, ຍ້ອນມະນຸດບໍ່ເກັ່ງໃນການເຂົ້າໃຈ ແລະ ຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງ, ຍ້ອນມະນຸດນະມັດສະການໂປໂລຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ບາຖະໜາຢາກໄປສະຫວັນຫຼາຍເກີນໄປ, ຍ້ອນມະນຸດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະຄຣິດເຊື່ອຟັງເຂົາຢູ່ສະເໝີ ແລະ ສັງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຮັດແບບນັ້ນແບບນີ້, ສະນັ້ນ ບຸກຄົນທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ກໍຍັງຕ້ອງຕາຍ ແລະ ຍັງຕາຍໃນລະຫວ່າງການຕີສອນຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໄດ້

ກ່ຽວກັບຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວກໍຄື ພວກເຂົາຕາຍຢ່າງອະນາດ ແລະ ຜົນຕາມມາສຳລັບພວກເຂົາກໍຄືຄວາມຕາຍຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ໄດ້ປາສະຈາກເຫດຜົນ. ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຍິ່ງບໍ່ທົນຕໍ່ກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນບໍ່?

ຄວາມຈິງແມ່ນມາຈາກໂລກຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພຣະຄຣິດຖ່າຍທອດຄວາມຈິງທ່າມກາງມະນຸດ. ຄວາມຈິງເລີ່ມຕົ້ນຈາກພຣະຄຣິດ ນັ້ນກໍຄື ຈາກພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ມະນຸດບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະຄຣິດສະໜອງພຽງຄວາມຈິງ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຕັດສິນວ່າ ມະນຸດຈະປະສົບຄວາມສຳເລັດໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຂອງເຂົາ ຫຼື ບໍ່. ສະນັ້ນ ຄວາມຈິງຈຶ່ງເປັນໄປດັ່ງນີ້, ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນຄວາມຈິງແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຂຶ້ນກັບການສະແຫວງຫາຂອງມະນຸດ. ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງມະນຸດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຈິງບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຄຣິດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນຖືກກຳນົດໂດຍການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາເອງ. ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງເຂົາບໍ່ສາມາດເອົາມາຢືນຢັນເທິງຫົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າແບກຮັບເອົາມັນ, ເພາະວ່າ ນີ້ບໍ່ແມ່ນບັນຫາຂອງພຣະເຈົ້າເອງ, ແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໜ້າທີ່ຢູ່ສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຄວນປະຕິບັດໂດຍກົງ.

ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ມີຄວາມຮູ້ເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບການສະແຫວງຫາ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງໂປໂລ ແລະ ເປໂຕ, ແຕ່ຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກຜົນໄດ້ຮັບຂອງເປໂຕ ແລະ ໂປໂລ ແລະ ບໍ່ຮູ້ເຖິງຄວາມລັບທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມສຳເລັດຂອງເປໂຕ ຫຼື ຄວາມບົກຜ່ອງທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງໂປໂລ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນທາດແທ້ຂອງການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຂົາຢ່າງສົມບູນ, ແລ້ວການສະແຫວງຫາຂອງພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ກໍຍັງຈະລົ້ມເຫຼວ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຈົ້າຈຳນວນໜ້ອຍຄົນຈະປະສົບຄວາມສຳເລັດ, ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ເທົ່າກັບເປໂຕ. ຖ້າເສັ້ນທາງຂອງການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍມີຄວາມຫວັງແຫ່ງຄວາມສຳເລັດ; ຖ້າເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຢ່າງໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງນັ້ນບໍ່ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດມີຄວາມສຳເລັດຕະຫຼອດໄປ ແລະ ຈະພົບກັບຈຸດຈົບຄືກັນກັບໂປໂລ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

430. ເປໂຕເປັນມະນຸດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ຫລັງຈາກໄດ້ບັນລຸຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ; ເສັ້ນທາງທີ່ລາວຢ່າງເປັນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນແລ້ວ, ເສັ້ນທາງທີ່ເປໂຕຢ່າງແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ

ແຮງຜັກດັນຂອງລາວສໍາລັບການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ລາວຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ
ຢ່າງໃນເສັ້ນທາງໃໝ່ທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດເຄີຍຢ່າງມາກ່ອນໜ້ານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ເສັ້ນທາງທີ່ໂປໂລຢ່າງຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ ແລະ
ເປັນພຽງຍ້ອນວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປາຖະໜາໃຊ້ລາວ ແລະ
ສວຍໂອກາດໃຊ້ພອນສະຫວັນຂອງລາວ ແລະ
ຄຸນຄວາມດີທັງໝົດຂອງລາວສໍາລັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ສະນັ້ນ
ລາວຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະຄຣິດເປັນເວລາສອງສາມທົດສະວັດ.
ລາວພຽງແຕ່ເປັນຄົນທີ່ຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ລາວບໍ່ໄດ້ຖືກໃຊ້ຍ້ອນພຣະເຢຊູຊົນຊົມຄວາມເປັນມະນຸດຂອງລາວ
ແຕ່ຍ້ອນພອນສະຫວັນຂອງລາວ. ລາວສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຢຊູ
ຍ້ອນວ່າລາວຖືກໂຈມຕີ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນລາວພໍໃຈທີ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນ.
ລາວສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວ ຍ້ອນແສງສະຫວ່າງ ແລະ
ການນໍາພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
ພາລະກິດທີ່ລາວປະຕິບັດແມ່ນບໍ່ມີທາງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບການສະແຫວງຫາຂອງລາວ ຫຼື
ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງລາວໄດ້. ພາລະກິດຂອງໂປໂລເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້
ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ລາວປະຕິບັດພາລະກິດຂອງອັກຄະສາວົກ. ແຕ່ສໍາລັບເປໂຕແມ່ນແຕກຕ່າງ,
ລາວໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດບາງຢ່າງເຊັ່ນກັນ; ແລະ
ເຖິງແມ່ນວ່າພາລະກິດນັ້ນບໍ່ໄດ້ອີງໃຫຍ່ສໍາພາລະກິດຂອງໂປໂລ,
ແຕ່ລາວປະຕິບັດພາລະກິດທ່າມກາງການສະແຫວງຫາທາງເຂົ້າຂອງລາວເອງ ແລະ
ພາລະກິດຂອງລາວແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກພາລະກິດຂອງໂປໂລ.
ພາລະກິດຂອງເປໂຕແມ່ນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ລາວບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນບົດບາດຂອງອັກຄະສາວົກ,
ແຕ່ໃນເສັ້ນທາງຂອງການສະແຫວງຫາຄວາມຮັກສໍາລັບພຣະເຈົ້າ.
ເສັ້ນທາງແຫ່ງພາລະກິດຂອງໂປໂລແມ່ນປະກອບດ້ວຍການສະແຫວງຫາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດສ່ວນ
ຕົວຂອງລາວ: ການສະແຫວງຫາຂອງລາວແມ່ນບໍ່ໄດ້ເຫັນແກ່ຫຍັງເລີຍ
ນອກຈາກຄວາມຫວັງສໍາລັບອະນາຄົດຂອງລາວ ແລະ
ຄວາມປາຖະໜາສໍາລັບຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີ.
ລາວບໍ່ຍອມຮັບເອົາການຫຼໍ່ຫຼອມໃນລະຫວ່າງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງລາວ ຫຼື
ລາວບໍ່ຍອມຮັບເອົາການລິຮານ ແລະ ການຈັດການ. ລາວເຊື່ອວ່າ
ຕາບໃດທີ່ພາລະກິດທີ່ລາວເຮັດນັ້ນສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ລາວເຮັດນັ້ນເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວໃນທີ່ສຸດ ລາວຈະເປັນຂອງລາວ.

ບໍ່ມີປະສົບການສ່ວນຕົວໃນພາລະກິດຂອງລາວ,
ພາລະກິດນັ້ນແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເພື່ອຕົວມັນເອງ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໃນທຳມະການສະແຫວງຫາເພື່ອປ່ຽນແປງ.
ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນພາລະກິດຂອງລາວແມ່ນປະຕິບັດໃນຮູບແບບທຸລະກິດ,
ມັນບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໃນຮູບແບບໜ້າທີ່ ຫຼື ການຍືນຍົມຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນລະຫວ່າງເສັ້ນທາງແຫ່ງພາລະກິດຂອງໂປໂລນັ້ນ, ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສເດີມຂອງລາວ.
ພາລະກິດຂອງລາວແມ່ນເປັນການບໍລິການຄົນອື່ນເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ບໍ່ສາມາດນຳການປ່ຽນແປງມາສູ່ອຸປະນິໄສຂອງລາວໄດ້. ໂປໂລປະຕິບັດພາລະກິດຂອງລາວໂດຍກົງ
ໂດຍບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ຖືກຈັດການ ແຕ່ລາວຖືກຜັກດັນໂດຍລາງວັນ.
ເປໂຕແມ່ນແຕກຕ່າງ: ລາວເປັນຄົນທີ່ຜະເຊີນກັບການລິຮານ ແລະ ການຈັດການ ແລະ
ໄດ້ຜະເຊີນກັບການຫຼໍ່ຫຼອມ. ໂດຍຜື້ນຖານແລ້ວ ຈຸດປະສົງ ແລະ
ແຮງຜັກດັນຂອງພາລະກິດຂອງເປໂຕແຕກຕ່າງຈາກໂປໂລ.
ເຖິງແມ່ນເປໂຕບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ,
ອຸປະນິໄສຂອງລາວແມ່ນໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ສິ່ງທີ່ລາວສະແຫວງຫາຄືຄວາມຈິງ
ແລະ ການປ່ຽນແປງທີ່ແທ້ຈິງ. ພາລະກິດຂອງລາວບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດໂດຍເຫັນແກ່ພາລະກິດເອງ.
ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂປໂລປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ,
ມັນກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ
ໂປໂລຮ່ວມມືໃນພາລະກິດນີ້, ລາວກໍບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບມັນ.
ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເປໂຕປະຕິບັດພາລະກິດໜ້ອຍກວ່າກໍຍ້ອນວ່າ
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຜ່ານທາງລາວຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.
ຈຳນວນຂອງພາລະກິດຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກຳນົດວ່າ ພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ບໍ່;
ການສະແຫວງຫາຂອງຄົນໜຶ່ງແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາລາງວັນ ແລະ
ອີກຄົນໜຶ່ງແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມຮັກທີ່ສູງສຸດສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງສົ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າ
ເຂົາສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມລັກສະນະທີ່ເປັນຕາຮັກເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະ
ເຈົ້າ. ພວກເຂົາແຕກຕ່າງກັນຢູ່ພາຍນອກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາກໍຈຶ່ງແຕກຕ່າງກັນ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດກຳນົດໄດ້ວ່າ
ແມ່ນໃຜໃນພວກເຂົາທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ
ໂດຍອີງຕາມຈຳນວນຂອງພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດ.
ເປໂຕສະແຫວງຫາເພື່ອດຳລົງຊີວິດຕາມລັກສະນະຂອງຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ,
ເພື່ອເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອເປັນຄົນທີ່ຮັບເອົາການຈັດການ ແລະ ການລິຮານ ແລະ
ເພື່ອເປັນຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງລາວໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ລາວສາມາດອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ນຳທັງໝົດຂອງລາວເອງມາຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະອົງຈົນຕາຍ. ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ລາວຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເຮັດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ບັນລຸ. ນີ້ຄືເຫດຜົນຜື້ນຖານທີ່ວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ເປັນຫຍັງຜົນໄດ້ຮັບຂອງລາວຈຶ່ງແຕກຕ່າງຈາກຜົນໄດ້ຮັບຂອງໂບໂລ.

ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດໃນເປໂຕແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ລາວສົມບູນ ແລະ ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດໃນໂບໂລແມ່ນເພື່ອນຳໃຊ້ລາວ.

ນັ້ນກໍເພາະທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມຸມມອງຂອງພວກເຂົາຕໍ່ການສະແຫວງຫາແມ່ນບໍ່ຄືກັນ.

ທັງສອງມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເປໂຕນຳໃຊ້ພາລະກິດນີ້ກັບຕົວລາວເອງ ແລະ ຍັງສະໜອງພາລະກິດນັ້ນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ; ໃນຂະນະດຽວກັນ ໂບໂລພຽງແຕ່ສະໜອງທັງໝົດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ ແລະ ລາວເອງກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຫຍັງເລີຍຈາກພາລະກິດນັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຫຼັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ການປ່ຽນແປງໃນໂບໂລຈຶ່ງເກືອບບໍ່ມີເລີຍ. ລາວຍັງຢູ່ໃນສະພາວະທຳມະຊາດຂອງລາວ ແລະ ຍັງເປັນໂບໂລໃນເມື່ອກ່ອນຄືເກົ່າ. ມັນເປັນພຽງຍ້ອນ

ຫຼັງຈາກການອົດທົນຕໍ່ຄວາມລຳບາກຈາກພາລະກິດເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ລາວຈຶ່ງຮຽນຮູ້ວິທີປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມອົດກັນ, ແຕ່ທຳມະຊາດດັ່ງເດີມຂອງລາວທີ່ເປັນທຳມະຊາດທີ່ມັກໃນການແຂ່ງຂັນສູງ ແລະ ມັກຄ້າຂາຍ ກໍຍັງຄົງຢູ່ຄືເກົ່າ. ຫຼັງຈາກປະຕິບັດພາລະກິດເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ລາວບໍ່ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຕົນເອງ ຫຼື ລາວບໍ່ປະຖິ້ມອຸປະນິໄສເກົ່າອອກຈາກຕົນເອງ ແລະ ອຸປະນິໄສນັ້ນກໍຍັງສາມາດເຫັນໄດ້ໃນພາລະກິດຂອງລາວ. ໃນຕົວລາວນັ້ນ ມີພຽງປະສົບການກ່ຽວກັບພາລະກິດ, ແຕ່ປະສົບການເລັກນ້ອຍພຽງຢ່າງດຽວແມ່ນບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງລາວໄດ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງມຸມມອງຂອງລາວກ່ຽວກັບການເປັນຢູ່ ຫຼື ຄວາມສຳຄັນຂອງການສະແຫວງຫາຂອງລາວໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ລາວປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະຄຣິດເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຂົ່ມເຫັງພຣະເຢຊູເຈົ້າຈັກເທື່ອ, ໃນຫົວໃຈຂອງລາວນັ້ນ ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນຄວາມຮູ້ທີ່ລາວມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເລີຍ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ລາວບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອອຸທິດຕົນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ລາວຖືກບັງຄັບໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດໂດຍເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງໃນອະນາຄົດຂອງລາວ. ຍ້ອນວ່າ ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນ ລາວຂົ່ມເຫັງພຣະຄຣິດ ແລະ ບໍ່ຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະຄຣິດ; ລາວເປັນກະບົດໂດຍທຳມະຊາດ ຜູ້ເຊື່ອຕໍ່ຕຳນພຣະຄຣິດໂດຍເຈດຕະນາ ແລະ

ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງລາວນັ້ນ, ລາວຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ພຽງແຕ່ປະພຶດຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງລາວເອງ ອີງຕາມທຳມະຊາດຂອງລາວເອງ ໂດຍບໍ່ສົນໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທຳມະຊາດຂອງລາວຈຶ່ງເປັນສັດຕູກັບພຣະຄຣິດ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງຄວາມຈິງ. ຄົນແບບນີ້ ຜູ້ເຊິ່ງຖືກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຖິ້ມ, ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ, ຄົນປະເພດນີ້ຈະຮັບຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ? ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບຈຳນວນພາລະກິດທີ່ເຂົາປະຕິບັດ ຫຼື ເຂົາອຸທິດຕົນຫຼາຍສ່ວນໃດ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ມັນຖືກກຳນົດດ້ວຍຄຳຖາມທີ່ວ່າ ເຂົາຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່, ເຂົາສາມາດນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ມຸມມອງຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ການສະແຫວງຫາມັນ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສ່ຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

431. ເປໂຕຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຜ່ານການຜະເຊີນກັບການຈັດການ ແລະ ການຫຼໍ່ຫຼອມ. ລາວເວົ້າວ່າ “ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະລອດເວລາ.

ໃນທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດ

ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ວ່າຂ້ານ້ອຍຈະຖືກຕີສອນ ຫຼື ຖືກພິພາກສາ, ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງມີຄວາມສຸກທີ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນ”. ເປໂຕມອບທັງໝົດຂອງລາວໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ; ພາລະກິດ, ຄຳເວົ້າ ແລະ ຊີວິດທັງໝົດຂອງລາວກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ການຮັກພຣະເຈົ້າ.

ລາວເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ອີ່ງລາວມີປະສົບການຫຼາຍສ່ວນໃດ, ຄວາມຮັກຂອງລາວທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນສ່ວນເລິກທີ່ຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງລາວກໍຍິ່ງມີຫຼາຍສ່ວນນັ້ນ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ ໂປໂລປະຕິບັດພຽງແຕ່ພາລະກິດພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຖິງແມ່ນລາວປະຕິບັດພາລະກິດຢ່າງໜັກເຊັ່ນກັນ,

ຄວາມພະຍາຍາມຂອງລາວແມ່ນເຫັນແກ່ການປະຕິບັດພາລະກິດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເພື່ອການຮັບເອົາລາງວັນ. ຖ້າລາວຮູ້ວ່າ ລາວຈະບໍ່ໄດ້ຮັບລາງວັນຫຍັງເລີຍ,

ລາວກໍຈະສະຫຼະພາລະກິດຂອງລາວ.

ສິ່ງທີ່ເປໂຕສົນໃຈແມ່ນຄວາມຮັກແທ້ຈິງທີ່ຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງລາວ ແລະ ສິ່ງທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ສາມາດບັນລຸໄດ້. ລາວບໍ່ສົນໃຈວ່າ ລາວຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ ຫຼື ບໍ່, ແຕ່ສົນໃຈວ່າ ອຸປະນິເສດຂອງລາວຈະສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ຫຼື ບໍ່.

ໂປໂລສົນໃຈໃນການປະຕິບັດພາລະກິດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ລາວສົນໃຈກັບພາລະກິດພາຍນອກ ແລະ ການອຸທິດຕົນ ແລະ ກ່ຽວກັບຄຳສັ່ງສອນທີ່ຜູ້ຄົນທຳມະດາບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນ.

ລາວບໍ່ໄດ້ສົນໃຈໃນການປ່ຽນແປງທີ່ຢູ່ໃນສ່ວນລຶກພາຍໃນລາວ ແລະ
ສົນໃຈຄວາມຮັກແທ້ຈິງທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ປະສົບການຂອງເປໂຕແມ່ນເພື່ອບັນລຸຄວາມຮັກແທ້ຈິງ
ແລະ ຄວາມຮູ້ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.
ປະສົບການຂອງລາວແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາຄວາມສຳພັນທີ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
ເພື່ອມີການດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນຈິງ.
ພາລະກິດຂອງໂປໂລແມ່ນຍ້ອນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຝາກຝັງໄວ້ກັບລາວ ແລະ
ເພື່ອຮັບເອົາສິ່ງທີ່ລາວປາຖະໜາ,
ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຮູ້ທີ່ລາວມີກ່ຽວກັບຕົນເອງ ແລະ ພຣະເຈົ້າ.
ພາລະກິດຂອງລາວແມ່ນເຫັນແກ່ການຫຼີກເວັ້ນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາເທົ່ານັ້ນ.
ສິ່ງທີ່ເປໂຕສະແຫວງຫາແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ລົບສຸດ ແລະ
ສິ່ງທີ່ໂປໂລສະແຫວງຫາແມ່ນມົງກຸດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ.
ເປໂຕຜະເຊີນກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ລົບສຸດເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ
ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດ ພ້ອມທັງຄວາມຮູ້ທີ່ລຶກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຕົນເອງ. ດ້ວຍເຫດນີ້
ຄວາມຮັກທີ່ລາວມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ລົບສຸດ.
ການຫຼົ່ຫຼອມເປັນເວລາຫຼາຍປີໄດ້ຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຂອງລາວກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູ ແລະ ຊີວິດ ແລະ
ຄວາມຮັກຂອງລາວແມ່ນເປັນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ, ມັນເປັນຄວາມຮັກໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ
ລາວບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຫຍັງເປັນການຕອບແທນ ຫຼື ລາວບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງເອົາຜົນປະໂຫຍດໃດໆ.
ໂປໂລປະຕິບັດພາລະກິດເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແຕ່ລາວກໍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຫຍັງຫຼາຍກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດ
ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ລາວມີກ່ຽວກັບຕົນເອງກໍໜ້ອຍຫຼາຍ. ລາວບໍ່ມີຄວາມຮັກສຳລັບພຣະຄຣິດ ແລະ
ພາລະກິດຂອງລາວ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ລາວແລ່ນກໍແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາພວງມາໄລສຸດທ້າຍ.
ສິ່ງທີ່ລາວສະແຫວງຫາແມ່ນມົງກຸດທີ່ດີທີ່ສຸດ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ລົບສຸດທີ່ສຸດ.
ລາວບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຢ່າງຫ້າວຫັນ ແຕ່ສະແຫວງຫາແບບຂີ້ຄ້ານຫຼາຍ;
ລາວບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ,
ແຕ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ລາວສະແຫວງຫາຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຄອບຄອງໂດຍພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ລົບ
ສຸດ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ການສະແຫວງຫາຂອງລາວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ
ລາວເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າ;
ມັນແມ່ນເປໂຕທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ເຊິ່ງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງລາວ.
ມະນຸດຄິດວ່າ ທຸກຄົນທີ່ປະກອບສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ ຄວນໄດ້ຮັບລາງວັນ ແລະ
ອີ່ງມີການປະກອບສ່ວນອີ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສຳໃດ
ພວກເຂົາກໍນຶກເອົາເອງວ່າພວກເຂົາຄວນໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສຳນັ້ນ.
ແກ່ນແທ້ຂອງມຸມມອງຂອງມະນຸດແມ່ນກ່ຽວກັບການເຮັດທຸລະກິດ ແລະ
ເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຫ້າ

ວັນ. ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຍິ່ງຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາຄວາມຮັກແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນຫຼາຍສຳໃດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ

ການສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຍິ່ງສາມາດຮັບເອົາການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍສຳນັ້ນ.

ມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າຄືການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດຟື້ນຟູໜ້າທີ່ ແລະ ສະຖານະດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ. ມະນຸດເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຄວນກ້າວລ່ວງຕົນເອງໂດຍຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຄວນເຮັດຫຍັງ ນອກຈາກປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງໂປໂລ ແລະ ເບໂຕແມ່ນຖືກວັດແທກຕາມຄຳຖາມທີ່ວ່າ ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນຖານະສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕາມຂະໜາດຂອງການປະກອບສ່ວນຂອງພວກເຂົາ;

ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາແມ່ນຖືກກຳນົດຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ, ບໍ່ແມ່ນຕາມຈຳນວນພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາເຮັດ ຫຼື ຕາມການທີ່ຄົນອື່ນປະເມີນຄ່າຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ການສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງເປັນເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສຳເລັດ;

ການສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈຶ່ງແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ;

ການສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງຕົນ ແລະ

ຄວາມຮັກບໍລິສຸດທີ່ມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສຳເລັດ.

ເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສຳເລັດດັ່ງກ່າວແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຟື້ນຟູໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມ

ພ້ອມທັງລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຄືເສັ້ນທາງແຫ່ງການຟື້ນຟູ ແລະ ຍິ່ງເປັນຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າມາຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

432. ມື້ແລ້ວມື້ເລົ່າ ໂປໂລປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ຕາບໃດທີ່ມີພາລະກິດໃຫ້ປະຕິບັດ ລາວກໍປະຕິບັດ. ລາວຮູ້ສຶກວ່າ ດ້ວຍລັກສະນະນີ້ ລາວຈະສາມາດຮັບເອົາມົງກຸດ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້,

ແຕ່ລາວບໍ່ຍອມສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຈະປ່ຽນແປງຕົນເອງຜ່ານທາງພາລະກິດຂອງລາວ.

ແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງເບໂຕທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຈະ ເຮັດໃຫ້ລາວຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈ. ຖ້າມັນບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ,

ລາວກໍຮູ້ສຶກສຳນຶກຜິດ ແລະ

ຈະຊອກຫາຫົນທາງທີ່ເໝາະສົມທີ່ລາວສາມາດພະຍາຍາມເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້.

ແມ່ນແຕ່ໃນດ້ານຊີວິດຂອງລາວຈະເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງ,

ລາວກໍຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຕົນເອງປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາວເຂົ້າມາວາງຫຼາຍ
ເມື່ອເວົ້າເຖິງອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງລາວ,
ເຄັ່ງຄັດໃນເງື່ອນໄຂທີ່ລາວມີຕໍ່ຕົນເອງເພື່ອພັດທະນາເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງໃຫ້ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ.
ໂປໂລສະແຕວງຫາພຽງແຕ່ຊື່ສຽງ ແລະ ສະຖານະແບບຜົວເຜີນເທົ່ານັ້ນ.
ລາວສະແຕວງຫາເພື່ອໂອ້ອວດຕົນເອງຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ສະແຕວງຫາເພື່ອພັດທະນາການເຂົ້າສູ່ຊີວິດໃຫ້ເລິກເຊິ່ງຍິ່ງກວ່າເກົ່າ.
ສິ່ງທີ່ລາວໃສ່ໃຈແມ່ນຄຳສັ່ງສອນ ບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ
“ໂປໂລປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງສຳລັບພຣະເຈົ້າ, ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຈົດຈຳລາວ?
ເປໂຕປະຕິບັດພາລະກິດພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວສຳລັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ປະກອບສ່ວນຫຍັງຫຼາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ, ແລ້ວເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ?”
ເປໂຕຮັກພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນຈຸດທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງ;
ມີແຕ່ຄົນປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງມີຄຳພະຍານໄດ້. ແລ້ວໂປໂລເດ? ໂປໂລຮັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ເຈົ້າຮູ້ບໍ່? ພາລະກິດຂອງໂປໂລແມ່ນເຫັນແກ່ຫຍັງ?
ແລ້ວພາລະກິດຂອງເປໂຕແມ່ນເຫັນແກ່ຫຍັງ? ເປໂຕບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ,
ແຕ່ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ແມ່ນຫຍັງທີ່ຢູ່ໃນສ່ວນເລິກພາຍໃນຫົວໃຈຂອງລາວ?
ພາລະກິດຂອງໂປໂລແມ່ນກ່ຽວກັບການຕອບສະໜອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະ
ການສະໜັບສະໜູນຄຣິສຕະຈັກ. ສິ່ງທີ່ເປໂຕຜະເຊີນແມ່ນການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດ-
ອຸປະນິໄສຂອງລາວ; ລາວຜະເຊີນກັບການຮັກພຣະເຈົ້າ. ຕອນນີ້
ເຈົ້າຮູ້ເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ, ເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ
ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ແມ່ນໃຜທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ແມ່ນໃຜທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄົນໜຶ່ງແມ່ນຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ອີກຄົນໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ; ຄົນໜຶ່ງໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຂົາ
ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບ; ຄົນໜຶ່ງຮັບໃຊ້ຢ່າງຖ່ອມຕົນ ແລະ
ບໍ່ມີໃຜສັງເກດເຫັນຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ອີກຄົນແມ່ນຖືກຄົນອື່ນນະມັດສະການ ແລະ
ມີລັກສະນະທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່; ຄົນໜຶ່ງສະແຕວງຫາຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ສະແຕວງຫາ
ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຂົາຈະບໍລິສຸດ, ເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດ;
ຄົນໜຶ່ງມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງບໍ່ມີຄວາມເປັນມະນຸດ;
ຄົນໜຶ່ງມີຄວາມຮູ້ສຶກເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງບໍ່ມີ.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງທາດແທ້ຂອງໂປໂລ ແລະ ເປໂຕ.
ເສັ້ນທາງທີ່ເປໂຕຢ່າງແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມສຳເລັດ
ເຊິ່ງຍັງເປັນເສັ້ນທາງແຫ່ງການບັນລຸການຟື້ນຄືນຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາ ແລະ
ໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປໂຕເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ.

ເສັ້ນທາງທີ່ໂປໂລຍ່າງແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມລົ້ມເຫຼວ ແລະ
 ລາວເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ພຽງແຕ່ອ່ອນນ້ອມ ແລະ
 ເສຍສະຫຼະຕົນເອງໃນລະດັບຜິວເຜີນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
 ໂປໂລເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ. ໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ລາວມີໃນພຣະເຈົ້າ,
 ເປໂຕສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນທຸກສິ່ງ ແລະ
 ສະແຫວງຫາເພື່ອເຊື່ອຟັງທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ລາວສາມາດຮັບເອົາການຕີສອນ ແລະ
 ການພິພາກສາໂດຍບໍ່ຕໍ່ວ່າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ພ້ອມທັງການຫຼົ່ງຫຼອມ, ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ
 ແລະ ຄວາມຂາດເຂີນໃນຊີວິດຂອງລາວອີກດ້ວຍ
 ເຊິ່ງບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຮັກທີ່ລາວມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.
 ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງສູງສຸດບໍ່?
 ນີ້ບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຕີສອນ,
 ການພິພາກສາ ຫຼື ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ, ເຈົ້າສາມາດບັນລຸຄວາມເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍສະເໝີ
 ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງ ທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າຄວນບັນລຸໃຫ້ໄດ້,
 ນີ້ຄືຄວາມບໍລິສຸດແຫ່ງຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ຖ້າມະນຸດສາມາດບັນລຸຫຼາຍສ່ວນນີ້,
 ເຂົາກໍຈະເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ດີກວ່ານີ້. ໃຫ້ຈົນຕະນາການເບິ່ງວ່າ
 ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້. ໃນລັກສະນະນີ້
 ບໍ່ພຽງແຕ່ເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
 ແຕ່ເຈົ້າຍັງຈະຖືກພຣະເຈົ້າຕຳນິ ຍ້ອນເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ,
 ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເລີຍ.
 ເຈົ້າພຽງແຕ່ສົນໃຈກັບການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ບໍ່ສົນໃຈກັບການນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ຫຼື ການຮູ້ຈັກຕົນເອງ. ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຫຼື
 ຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ຫຼື ຮັກພຣະຜູ້ສ້າງ.
 ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າມາຕັ້ງແຕ່ເກີດ,
 ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈຶ່ງບໍ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

433. ເມື່ອມະນຸດວັດແທກຄົນອື່ນ, ແມ່ນອີງຕາມການປະກອບສ່ວນຂອງພວກເຂົາ.
 ເມື່ອພຣະເຈົ້າວັດແທກມະນຸດ, ແມ່ນອີງຕາມທຳມະຊາດຂອງເຂົາ.
 ທຳມະກາງຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຊີວິດ, ໂປໂລເປັນຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງຕົນເອງ.
 ລາວບໍ່ມີທາງຖ່ອມຕົນ ຫຼື ເຊື່ອຟັງ ຫຼື ລາວບໍ່ຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງລາວເອງ
 ເຊິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ລາວຈຶ່ງເປັນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານປະສົບການຢ່າງລະອຽດ ແລະ
ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ. ເປໂຕແມ່ນແຕກຕ່າງ.
ລາວຮູ້ຈັກຄວາມບໍ່ສົມບູນ ແລະ ຄວາມບົກຜ່ອງຂອງຕົນເອງ ແລະ
ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຕົງເອງໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ລາວຈຶ່ງມີເສັ້ນທາງແຫ່ງການປະຕິບັດເພື່ອປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງລາວ;
ລາວບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ມີພຽງແຕ່ທິດສະດີ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ.
ຄົນທີ່ປ່ຽນແປງແມ່ນຄົນໃໝ່ທີ່ໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດຜົນ,
ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ.
ຄົນທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງແມ່ນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄົນທີ່ລ້າສະໄໝໂດຍທຳມະຊາດ;
ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດຜົນ ນັ້ນກໍຄື ຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດ.
ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຈົດຈຳພວກເຂົາ ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງພວກເຂົາຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ຳໃດກໍຕາມ.
ເມື່ອເຈົ້າປຽບທຽບສິ່ງນີ້ກັບການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າເອງ, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ
ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນຄົນປະເພດດຽວກັນກັບເປໂຕ ຫຼື ໂປໂລ ກໍຄວນຊັດເຈນໃນຕົວເອງ.
ຖ້າຍັງບໍ່ມີຄວາມຈິງໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາ ແລະ ເຖິງແມ່ນໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າຍັງອວດດີ ແລະ
ຈອງຫອງຄືກັບໂປໂລ ແລະ ຍັງໂອ້ອວດຕົນເອງຢ່າງບໍ່ຈົງໃຈຄືກັບລາວ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນເສື່ອມຊາມທີ່ລົ້ມເຫຼວໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍ.
ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາສິ່ງດຽວກັນກັບເປໂຕ, ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາການປະຕິບັດ ແລະ
ການປ່ຽນແປງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ບໍ່ອວດດີ ຫຼື ຈົງໃຈ,
ແຕ່ສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສາມາດບັນລຸໄຊຊະນະໄດ້. ໂປໂລບໍ່ຮູ້ຈັກທາດແທ້ ຫຼື
ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຕົວເອງ, ແຮງໄກທີ່ລາວຈະຮູ້ຈັກຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຕົນເອງ.
ລາວບໍ່ເຄີຍກ່າວເຖິງການຂັດຂຶ້ນຄຳສັ່ງຂອງພຣະອຣິດຢ່າງຊົ່ວຊ້າຂອງລາວ ຫຼື
ລາວບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກເສຍໃຈຫຍັງເລີຍ. ລາວພຽງແຕ່ອະທິບາຍແບບສັ້ນໆ ແລະ
ສ່ວນເລິກໃນຫົວໃຈຂອງລາວແມ່ນບໍ່ຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນເລີຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ລາວລົ້ມເຫຼວບົນເສັ້ນທາງໄປດາມັສກັດ, ລາວກໍບໍ່ໄດ້ເບິ່ງລົງເລິກພາຍໃນຕົວລາວເອງ.
ລາວພໍໃຈທີ່ຈະສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ພິຈາລະນາວ່າ ການຮູ້ຈັກຕົນເອງ ແລະ
ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງລາວເປັນບັນຫາທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ.
ລາວພໍໃຈກັບການເວົ້າຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ
ໂດຍຕອບສະໜອງໃຫ້ກັບຄົນອື່ນເພື່ອເປັນການບັນເທົາຈິດໃຈຂອງລາວເອງ ແລະ
ໂດຍການບໍ່ຂົມເຫັງສາວົກຂອງພຣະເຢຊູເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງສະບາຍໃຈ ແລະ
ເປັນການຍົກໂທດໃຫ້ກັບຕົນເອງສຳລັບຄວາມຜິດບາບໃນອະດີດ.
ເປົ້າໝາຍທີ່ລາວສະແຫວງຫາບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ນອກຈາກມົງກຸດໃນອະນາຄົດ ແລະ

ພາລະກິດຊົ່ວຄາວ, ເປົ້າໝາຍທີ່ລາວສະແຫວງຫາຄືຄວາມເມດຕາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ.
ລາວບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງທີ່ເໝາະສົມ ຫຼື
ລາວບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາເພື່ອພັດທະນາຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຂົ້າໃນຄວາມຈິງທີ່ລາວບໍ່ເຂົ້າໃຈກ່ອນໜ້ານັ້ນ.
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມຮູ້ທີ່ລາວມີກ່ຽວກັບຕົນເອງ ຈຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນຄວາມຮູ້ທີ່ຜິດ ແລະ
ລາວບໍ່ຍອມຮັບເອົາການຕີສອນ ຫຼື ການພິພາກສາ. ການທີ່ລາວສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດ
ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າລາວມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບທຳມະຊາດ ຫຼື ທາດແທ້ຂອງຕົນເອງ;
ຈຸດສົນໃຈຂອງລາວແມ່ນຢູ່ທີ່ການປະຕິບັດແຕ່ພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ສິ່ງທີ່ລາວພະຍາຍາມຄົ້ນຫາບໍ່ແມ່ນການປ່ຽນແປງ ແຕ່ເປັນຄວາມຮູ້.
ພາລະກິດຂອງລາວເປັນຜົນມາຈາກການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຢຊູໃນຫົນທາງສູ່ດາມັສກັດໂດຍສິ້
ນເຊີງ. ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ລາວຕັດສິນໃຈປະຕິບັດຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ ຫຼື
ມັນບໍ່ແມ່ນພາລະກິດທີ່ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ຍອມຮັບການລິຮານອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງລາວ.
ບໍ່ວ່າລາວປະຕິບັດພາລະກິດແນວໃດກໍຕາມ, ອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງລາວກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ ແລະ
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພາລະກິດຂອງລາວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຊົດເຊີຍຄວາມບາບໃນອະດີດຂອງລາວ,
ພຽງແຕ່ເຮັດບົດບາດໃດໜຶ່ງທຳມາກາງຄຣິສຕະຈັກໃນເວລານັ້ນເທົ່ານັ້ນ. ສຳລັບຄົນປະເພດນີ້
ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສເກົ່າ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ
ປາສະຈາກຄວາມຈິງ,
ລາວແມ່ນບໍ່ສາມາດກາຍເປັນໜຶ່ງໃນກຸ່ມຄົນທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍອມຮັບເອົາຢ່າງແນ່ນອນ.
ລາວບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືສຳລັບພຣະເຢຊູຄຣິດ ຫຼື
ລາວບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເກັ່ງໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ
ແຮງໄກທີ່ລາວຈະເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມເລິກລັບຂອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ.
ລາວເປັນພຽງຄົນທີ່ເກັ່ງໃນການອ້າງເຫດຜົນແບບຜິດໆເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ບຸກຄົນທີ່ສູງສົ່ງກວ່າລາວ ຫຼື ພາຍໃຕ້ຄົນທີ່ມີຄວາມຈິງ. ລາວອິດສາຄົນອື່ນ
ຫຼື ຄວາມຈິງທີ່ຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບລາວ ຫຼື ເປັນສັດຕູກັບລາວ ໂດຍເພິ່ງພໍໃຈຄົນທີ່ມີພອນສະຫວັນ
ຜູ້ເຊິ່ງມີຮູບລັກສະນະທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ມີຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງ.
ລາວບໍ່ມັກພົວພັນກັບຄົນທຸກຍາກທີ່ສະແຫວງຫາຫົນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ
ບໍ່ສົນໃຈຫຍັງເລີຍນອກຈາກຄວາມຈິງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ
ລາວມີຄວາມສຳພັນກັບບຸກຄົນອາວຸໂສຈາກອົງກອນສາສະໜາທີ່ເວົ້າແຕ່ທິດສະດີເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ມີຄວາມຮູ້ທີ່ອຸດົມສົມບູນ. ລາວບໍ່ມີຄວາມຮັກໃນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
ບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວໃນພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ກົງກັນຂ້າມ,
ລາວເຂົ້າຂ້າງລະບຽບ ແລະ ທິດສະດີເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສູງສົ່ງກວ່າຄວາມຈິງທົ່ວໄປ.
ໃນທາດແທ້ໂດຍກຳເນີດຂອງລາວ ແລະ ສິ່ງທີ່ລາວສະແຫວງຫາທັງໝົດນັ້ນ,
ລາວບໍ່ສົມຄວນຖືກເອີ້ນວ່າ ເປັນຄົນຄຣິສຕຽນ ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ

ແຮງໄກທີ່ຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຊື່ສັດໃນຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພາະຍ້ອນຄວາມໜ້າຊື່ໃຈຄົດຂອງລາວແມ່ນມີຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ
ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງລາວກໍມີຫຼາຍເກີນໄປ.
ເຖິງແມ່ນລາວເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນຖານະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ,
ລາວກໍບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ປະຕູແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນ
ຍ້ອນການກະທຳຂອງລາວຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບນັ້ນແມ່ນບໍ່ສາມາດເອີ້ນວ່າ ຄວາມຊອບທຳໄດ້.
ພຽງແຕ່ເຫັນວ່າລາວເປັນຄົນທີ່ໜ້າຊື່ໃຈຄົດ ແລະ ເຮັດສິ່ງບໍ່ຊອບທຳ
ແຕ່ກໍຍັງປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະຄຣິດ. ເຖິງແມ່ນລາວບໍ່ສາມາດເອີ້ນວ່າຄົນຊົ່ວຮ້າຍໄດ້,
ລາວກໍສົມຄວນທີ່ຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ມະນຸດທີ່ເຮັດສິ່ງບໍ່ຊອບທຳ. ລາວປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ
ແຕ່ລາວຕ້ອງບໍ່ຖືກຕັດສິນອີງຕາມຈຳນວນພາລະກິດທີ່ລາວປະຕິບັດ
ແຕ່ຕ້ອງອີງຕາມຄຸນນະພາບ ແລະ ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດເທົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ
ມັນຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າເຖິງຕົ້ນເຫດຂອງບັນຫາ. ລາວເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າ
“ຂ້ານ້ອຍສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດ, ຂ້ານ້ອຍດຶກວ່າຄົນສ່ວນໃຫຍ່;
ຂ້ານ້ອຍຄຳນຶງເຖິງພາລະຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ຄືກັບຄົນອື່ນ ແລະ
ບໍ່ມີໃຜກັບໃຈໄດ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງກວ່າຂ້ານ້ອຍອີກແລ້ວ,
ຍ້ອນແຮງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ສ່ອງແສງລົງມາໃສ່ຕົວຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນແຮງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ການກັບໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເລິກເຊິ່ງກວ່າຄົນອື່ນໆ”. ໃນເວລານັ້ນ,
ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ລາວຄິດຢູ່ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງລາວ. ໃນເວລາສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງລາວ,
ໂປໂລກ່າວວ່າ “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕໍ່ສູ້, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສຳເລັດເສັ້ນທາງຂອງຂ້ານ້ອຍແລ້ວ ແລະ
ມີມົງກຸດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳລໍຖ້າຢູ່ສຳລັບຂ້ານ້ອຍ”. ການຕໍ່ສູ້, ພາລະກິດ ແລະ
ເສັ້ນທາງຂອງລາວແມ່ນເຫັນແກ່ມົງກຸດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳໂດຍສິ້ນເຊີງ ແລະ
ລາວບໍ່ໄດ້ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງຫ້າວຫັນ; ເຖິງແມ່ນວ່າ
ລາວບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງລາວພໍເປັນພິທີ, ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ພາລະກິດຂອງລາວແມ່ນເພື່ອຊົດເຊີຍຄວາມຜິດພາດຂອງລາວ ແລະ
ທົດແທນການສໍານຶກຜິດຂອງລາວເທົ່ານັ້ນ.
ລາວພຽງແຕ່ຫວັງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງລາວສຳເລັດ, ເຮັດໃຫ້ເສັ້ນທາງຂອງລາວສຳເລັດ
ແລະ ສຳເລັດກັບການຕໍ່ສູ້ຂອງລາວໂດຍໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້
ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ຮັບເອົາມົງກຸດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳໄວຂຶ້ນ
ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ລາວປາຖະໜາມາແຕ່ດົນນານແລ້ວ.
ສິ່ງທີ່ລາວປາຖະໜາບໍ່ແມ່ນການພົບກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າດ້ວຍປະສົບການຂອງລາວ ແລະ
ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ, ແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງລາວສຳເລັດໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້

ເພື່ອວ່າລາວຈະໄດ້ຮັບເອົາລາງວັນຈາກພາລະກິດຂອງລາວ ໃນເວລາທີ່ລາວພົບກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ລາວໃຊ້ພາລະກິດຂອງລາວເພື່ອບອບໃຈລາວເອງ ແລະ ເພື່ອແລກປ່ຽນກັບມົງກຸດໃນອະນາຄົດ. ສິ່ງທີ່ລາວສະແຫວງຫາບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ ຫຼື ພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເປັນມົງກຸດເທົ່ານັ້ນ. ການສະແຫວງຫາແບບນີ້ຈະເປັນໄປຕາມມາດຕະຖານໄດ້ແນວໃດ? ແຮງຜັກດັນຂອງລາວ, ພາລະກິດຂອງລາວ, ລາຄາທີ່ລາວຈ່າຍ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຂອງລາວ, ຄວາມເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງງົດງາມຂອງລາວແຜ່ຄຸມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດ ແລະ ລາວກໍປະຕິບັດພາລະກິດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງລາວເອງເທົ່ານັ້ນ. ໃນພາລະກິດທັງໝົດຂອງລາວ, ບໍ່ມີຄວາມເຕັມໃຈ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນການກະທຳຂອງລາວ; ລາວເຮັດໃນນາມຄຳຂາຍເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມພະຍາຍາມຂອງລາວບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງລາວຢ່າງເຕັມໃຈ, ແຕ່ເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງການຄຳຂາຍດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ. ແລ້ວຄວາມພະຍາຍາມດັ່ງກ່າວມີຄ່າຫຍັງບໍ່? ແມ່ນໃຜທີ່ຈະຊົມເຊີຍຄວາມພະຍາຍາມທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດຂອງລາວ? ແມ່ນໃຜທີ່ຈະສົນໃຈຄວາມພະຍາຍາມດັ່ງກ່າວ? ພາລະກິດຂອງລາວເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຝັນໃນອະນາຄົດ, ເຕັມໄປດ້ວຍແຜນການທີ່ງົດງາມ ແລະ ບໍ່ມີເສັ້ນທາງຫຍັງເລີຍທີ່ຈະປ່ຽນແບງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້. ຄວາມເມດຕາກະລຸນາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຂອງລາວເປັນພຽງການທຳທຳ; ພາລະກິດຂອງລາວບໍ່ໄດ້ສະໜອງຊີວິດ, ແຕ່ເປັນສະແດງຄວາມສຸພາບ ແລະ ກຽດຕິຍົດແບບຈອມປອມ; ມັນເປັນການກະທຳເພື່ອການຄຳຂາຍ ພາລະກິດແບບນີ້ຈະສາມາດນຳພາມະນຸດໄປສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງການຟື້ນຢູ່ໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງເຂົາໄດ້ ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

434. ສິ່ງທີ່ເປໂຕສະແຫວງຫາແມ່ນສອດຄ່ອງກັບຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ລາວສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງການທົນທຸກ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ, ລາວຍັງເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຕິບັດຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ມີການສະແຫວງຫາທີ່ອຶ່ງໃຫຍ່ກວ່ານີ້ອີກແລ້ວ. ສິ່ງທີ່ໂປໂລສະແຫວງຫາແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ເປີດເບື້ອນດ້ວຍເນື້ອໜັງຂອງລາວເອງ, ດ້ວຍແນວຄິດຂອງລາວເອງ ແລະ ດ້ວຍແຜນການ ແລະ ໂຄງການຂອງລາວເອງ. ລາວບໍ່ສາມາດເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປໂຕສະແຫວງຫາເພື່ອຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການບັນແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ

ພາລະກິດທີ່ລາວປະຕິບັດນັ້ນບໍ່ໄດ້ຍິ່ງໃຫຍ່, ແຮງຜັກດັນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການສະແຫວງຫາຂອງລາວ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ລາວຍ່າງແມ່ນຖືກຕ້ອງ; ເຖິງແມ່ນວ່າ ລາວບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຫຼາຍຄົນຍອມຮັບລາວ, ລາວກໍສາມາດສະແຫວງຫາຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງໄດ້. ຍ້ອນເຫດນີ້ ຈຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ລາວເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງທີ່ມີຄຸນສົມບັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນບັດຈຸບັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດ, ເຈົ້າກໍຄວນສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການບັນແຕ່ງທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນສາມາດເຊື່ອຟັງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ ແລະ ຜະເຊີນກັບຄວາມລ່າບາກຍາກແຄ້ນ ແລະ ການຫຼົ່ງຫຼອມໃນທຸກຮູບແບບ ແລະ ເຖິງແມ່ນເຈົ້າອ່ອນແອ, ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຕ້ອງຮັກພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ຮັບຜິດຊອບຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງແມ່ນຄົນທີ່ເຕັມໃຈປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມຸມມອງຂອງຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວຕໍ່ການສະແຫວງຫາກໍເປັນມຸມມອງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ຄົນອື່ນຮັບເອົາຄຳສັ່ງສອນຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ເຈົ້າເອງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແບງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານຫຍັງເລີຍ ຫຼື ບໍ່ມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງເລີຍ, ຈົນເຖິງກັບວ່າ ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງຊີວິດເຈົ້າ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດນັ້ນກໍຍັງບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນພະຍານໄດ້, ແລ້ວເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ໄດ້ປ່ຽນແບງແລ້ວບໍ່? ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງບໍ່? ໃນເວລານັ້ນ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ເຈົ້າ ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງໃຊ້ເຈົ້າ, ພຣະອົງໃຊ້ສ່ວນຂອງເຈົ້າທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໄດ້ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ສ່ວນຂອງເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດ. ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາເພື່ອປ່ຽນແບງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທື່ອລະໜ້ອຍໃນທຳມະກາງຂະບວນການຮັບໃຊ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະບໍ່ຮັບຜິດຊອບ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຖືກຮັບເອົາ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບລັກສະນະຂອງການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ. ຖ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແບງໃນອຸປະນິໄສສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ມຸມມອງຂອງເຈົ້າໃນການສະແຫວງຫາແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບລາງວັນ, ນັ້ນກໍແມ່ນບັນຫາຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ເປັນຍ້ອນເຈົ້າເອງທີ່ບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ ແລະ ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ສະນັ້ນ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່າປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສຳຄັນຫຼາຍກວ່າທາງເຂົ້າສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ! ບາງຄົນອາດຈະລົງເອີຍດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງເພື່ອພຣະອົງ ແລະ ເຖິງແມ່ນອາດບໍ່ມີຜົນສຳເລັດທີ່ມີຊື່ສຽງ, ຂ້ານ້ອຍກໍຍັງດູໝັ່ນໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງຂ້ານ້ອຍ.

ພຣະອົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໄປໃນສະຫວັນເພື່ອກິນໝາກໄມ້ແຫ່ງຊີວິດໄດ້ບໍ່?” ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກວ່າ
ເຮົາປາຖະໜາຄົນປະເພດໃດ; ຄົນທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າໃນອານາຈັກ,
ຄົນທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດຜົນດີທີ່ສັກສິດຂອງເຮົາເປັນເປື້ອນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ເຈົ້າອາດຈະປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍປີ, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ
ຖ້າເຈົ້າຍັງເປັນເປື້ອນຢ່າງໜ້າລັງກຽດ,
ມັນກໍ່ເຫຼືອທົນຕໍ່ກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນທີ່ຈະບ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາ!
ຕັ້ງແຕ່ປະຖົມມະການຂອງໂລກຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ,
ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ປະຈົບປະແຈງເຮົາເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາຢ່າງງ່າຍດາຍຈັກເທື່ອ.
ນີ້ຄືກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດທຳລາຍມັນໄດ້! ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາຊີວິດ.
ໃນປັດຈຸບັນ, ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນກໍ່ເປັນຄົນປະເພດດຽວກັນກັບເປໂຕ:
ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນຖານະເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມີພຽງແຕ່ຄົນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຄົ້ນຫາລາງວັນ ແລະ
ບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອປ່ຽນແປງຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າເອງ,
ແລ້ວຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຂອງເຈົ້າກໍ່ຈະສູນເປົ່າ ແລະ ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້!

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

435. ຈາກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງທາດແທ້ຂອງເປໂຕ ແລະ ໂປໂລ ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ
ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດ ແມ່ນພະຍາຍາມດ້ວຍຄວາມສູນເປົ່າ! ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າກໍ່ຕ້ອງຮັກພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າຕ້ອງປະຖົມອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຈົ້າ,
ຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອ ແລະ ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າຄວນມອບທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ຄວນເລືອກຕັດສິນໃຈ ຫຼື ຮຽກຮ້ອງເພື່ອສ່ວນຕົວ
ແລະ ເຈົ້າຄວນບັນລຸການປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນເຈົ້າຖືກສ້າງ,
ເຈົ້າຈຶ່ງຄວນເຊື່ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ສ້າງເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າ ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ
ເຈົ້າປາສະຈາກອຳນາດເໜືອຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ
ບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຄວບຄຸມຊະຕາກຳຂອງເຈົ້າໄດ້. ຍ້ອນເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈຶ່ງຄວນສະແຫວງຫາຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ການປ່ຽນແປງ.
ຍ້ອນເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈຶ່ງຄວນຍຶດໝັ້ນກັບໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຮັກສາຕຳແໜ່ງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ກ້າວເກີນໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈຳກັດເຈົ້າ ຫຼື
ຍັບຍັງເຈົ້າຜ່ານທາງທິດສະດີ, ແຕ່ມັນຄືເສັ້ນທາງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ

ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າສາມາດບັນລຸໄດ້ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງຊອບທຳກໍຄວນບັນລຸສິ່ງນີ້ໃຫ້ໄດ້.
ຖ້າເຈົ້າປຽບທຽບທາດແທ້ຂອງເປໂຕ ແລະ ໂປໂລ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຮູ້ຈັກວິທີທີ່ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາ. ໃນລະຫວ່າງເສັ້ນທາງຂອງເປໂຕ ແລະ
ໂປໂລໄດ້ຢ່າງນັ້ນ, ໜຶ່ງໃນນັ້ນແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ
ອີກໜຶ່ງເສັ້ນທາງແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງການກຳຈັດ; ເປໂຕ ແລະ
ໂປໂລເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບສອງເສັ້ນທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງ
ແລະ ແສງເຍືອງທາງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
ແຕ່ລະຄົນຍອມຮັບສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າມອບໝາຍໃຫ້ກັບພວກເຂົາ,
ໝາກຜົນທີ່ເກີດໃນແຕ່ລະຄົນກໍບໍ່ຄືກັນ: ຄົນໜຶ່ງເກີດຜົນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ອີກຄົນບໍ່ເກີດຜົນຢ່າງແທ້ຈິງ. ຈາກທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ, ພາລະກິດທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດ,
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກພາຍນອກ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົານັ້ນ,
ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ເສັ້ນທາງໃດທີ່ເຈົ້າຄວນຢ່າງ, ເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຄວນເລືອກທີ່ຈະຢ່າງ.
ພວກເຂົາຢ່າງໃນສອງເສັ້ນທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ໂປໂລ ແລະ ເປໂຕ,
ພວກເຂົາເປັນຕົວຢ່າງຂອງແຕ່ລະເສັ້ນທາງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນມາ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກຈັດຂຶ້ນໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງຂອງສອງເສັ້ນທາງເຫຼົ່ານີ້.
ແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດສຳຄັນໃນປະສົບການຂອງໂປໂລ ແລະ ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງສຳເລັດບໍ່ໄດ້?
ແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດສຳຄັນໃນປະສົບການຂອງເປໂຕ ແລະ
ລາວປະສົບກັບການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ແນວໃດ?
ຖ້າເຈົ້າປຽບທຽບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາແຕ່ລະຄົນໃສ່ໃຈ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຮູ້ວ່າ
ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄົນປະເພດໃດກັນແທ້, ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ,
ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ, ຄົນປະເພດໃດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນທີ່ສຸດ,
ແມ່ນຫຍັງຄືອຸປະນິໄສຂອງຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ
ແມ່ນຫຍັງຄືອຸປະນິໄສຂອງຄົນທີ່ບໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແກ່ນແທ້ຂອງບັນຫາເຫຼົ່ານີ້
ສາມາດເຫັນໄດ້ໃນປະສົບການຂອງເປໂຕ ແລະ ໂປໂລ. ພຣະເຈົ້າສ້າງຊັບພະສິ່ງທັງປວງ ແລະ
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຊັບພະທຸກສິ່ງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຈະບັນຊາສິ່ງທັງປວງ,
ເພື່ອວ່າສິ່ງທັງປວງຈະຢູ່ໃນກຳມີຂອງພຣະອົງ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງ ລວມເຖິງສັດ, ພືດ,
ມະນຸດຊາດ, ພູເຂົາ ແລະ ແມ່ນ້ຳ ແລະ ທະເລສາບ, ທຸກສິ່ງຕ້ອງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ.
ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕ້ອງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ.
ພວກເຂົາບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນ ແລະ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຕ້ອງຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການບັນແຕ່ງຂອງພຣະອົງ.
ສິ່ງນີ້ຖືກບັນຍັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບັນຊາທຸກສິ່ງ ແລະ

ສັ່ງ ແລະ ຈັດຕໍາແໜ່ງໃຫ້ຊັບພະສິ່ງທັງປວງ
 ໂດຍທີ່ແຕ່ລະຢ່າງນັ້ນແມ່ນຖືກຈັດແຈງຕາມປະເພດຂອງໃຜມັນ ແລະ
 ຈັດແບ່ງຕາມຕໍາແໜ່ງຂອງພວກເຂົາເອງ ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ບໍ່ວ່າມັນຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ຳໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີຫຍັງສາມາດລົ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ
 ທຸກສິ່ງຮັບໃຊ້ມະນຸດຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດກ້າທີ່ຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ຫຼື
 ທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດ
 ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງມະນຸດເຊັ່ນກັນ.
 ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະເປັນເຈົ້ານາຍ ຫຼື ຜູ້ດູແລຂອງບັນດາສິ່ງທັງປວງ,
 ບໍ່ວ່າສະຖານະຂອງມະນຸດຈະສູງສົ່ງສ່ຳໃດກໍຕາມທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ, ຢ່າງໃດກໍຕາມ
 ພວກເຂົາກໍຍັງເປັນພຽງມະນຸດເລັກນ້ອຍທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ບໍ່ໄດ້ເປັນຫຼາຍໂບກວ່າມະນຸດທີ່ບໍ່ສຳຄັນ ຫຼື ຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ພວກເຂົາຈະບໍ່ຢູ່ເໝືອພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ. ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ມະນຸດຄວນສະແຫວງຫາເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຕັດສິນໃຈເປັນຢ່າງອື່ນ
 ຍ້ອນພຣະເຈົ້າສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຂອງມະນຸດ.
 ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າບໍ່ຄວນສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ ຫຼື
 ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາເປັນການສ່ວນຕົວ; ນີ້ຄືວິທີການສະແຫວງຫາທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ.
 ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາແມ່ນຄວາມຈິງ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້ານຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດກໍແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ
 ສິ່ງທີ່ເຈົ້າບັນລຸກໍຄືການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ,
 ແລ້ວເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຢາກກໍເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ.
 ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາຄືຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ ແລະ
 ສິ່ງທີ່ເຈົ້ານຳເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດແມ່ນຄວາມຈິງຈາກແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ
 ຖ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ ແລະ
 ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນເນື້ອໜັງເລີຍ ແລະ
 ເຈົ້າຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມເລື້ອນລອຍ,
 ແລ້ວສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາກໍຈະນຳພາເຈົ້າໄປສູ່ນະລົກຢ່າງແນ່ນອນ,
 ຍ້ອນວ່າເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຢາກນັ້ນເປັນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມລົ້ມເຫຼວ.
 ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ຖືກລົບລ້າງ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າເອງ
 ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບເສັ້ນທາງທີ່ມະນຸດຢາກ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢາກ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(X) ກ່ຽວກັບວິທີການສະແດງຫາຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

436. ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີພຽງແຕ່ໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ມີໃຫ້ມະນຸດຮັກ. ແຕ່ຫຼາຍຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບ “ຄວາມລັບ” ນີ້. ຜູ້ຄົນບໍ່ກ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ພະຍາຍາມທີ່ຈະຮັກພຣະອົງ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄົ້ນພົບຈັກເທື່ອວ່າມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ເປັນຕາຮັກກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄົ້ນພົບຈັກເທື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຮັກມະນຸດ ແລະ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີໃຫ້ມະນຸດຮັກ.

ຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສະແດງອອກໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ມີພຽງແຕ່ ເມື່ອພວກເຂົາມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະອົງໄດ້, ມີພຽງແຕ່ໃນປະສົບການຕາມຄວາມຈິງຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຫາກບາສະຈາກການເຝົ້າເບິ່ງໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ ບໍ່ມີໃຜສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ເປັນຕາຮັກກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຫາກບາສະຈາກການມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບສິ່ງນັ້ນໄດ້. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ກາຍມາເປັນມະນຸດ ຜູ້ຄົນກໍຈະບໍ່ສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ ແລະ ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ເຊັ່ນກັນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄວາມຮັກທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະເປີດປ້ອນໄປດ້ວຍຄວາມເທັດ ແລະ ຈິນຕະນາການຫຼາຍຢ່າງ.

ຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງສະຫວັນບໍ່ເປັນຈິງເທົ່າຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຍ້ອນຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນແມ່ນສ້າງຂຶ້ນຈາກຈິນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ ແທນທີ່ຈະສ້າງຂຶ້ນຈາກສິ່ງພວກເຂົາເຫັນດ້ວຍຕາຂອງຕົນເອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີປະສົບການດ້ວຍຕົວເອງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນການກະທຳຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດເຫັນທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກອຸປະນິເສດຈິງ ແລະ ບົກກະຕິຂອງພຣະອົງ, ເຊິ່ງທຸກສິ່ງແມ່ນມີຄວາມເປັນຈິງຫຼາຍກວ່າຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນເປັນພັນໆເທົ່າ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະຮັກພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນຫຼາຍສ່ຳໃດ ກໍບໍ່ມີຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຄວາມຮັກນີ້ ແລະ ມັນເຕັມໄປດ້ວຍແນວຄິດຂອງມະນຸດ. ບໍ່ວ່າຄວາມຮັກທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນມີໜ້ອຍສ່ຳໃດ

ຄວາມຮັກນີ້ແມ່ນເປັນຈິງ; ເຖິງແມ່ນຈະມີພຽງເລັກນ້ອຍ ແຕ່ມັນກໍຍັງເປັນຈິງ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກພຣະອົງຜ່ານພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານຄວາມຮູ້ນີ້ ພຣະອົງໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກພວກເຂົາ. ຄືກັບເປໂຕ ຖ້າເພິ່ນບໍ່ດຳລົງຊີວິດກັບພຣະເຢຊູ, ມັນກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເພິ່ນຈະເຄົາລົບພຣະເຢຊູ. ສະນັ້ນ ຄວາມຊື່ສັດທີ່ເພິ່ນມີຕໍ່ພຣະເຢຊູແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນຄວາມມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະເຢຊູເຊັ່ນດຽວກັນ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັກພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງມາທຳມະນຸດ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຮ່ວມກັບມະນຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນ ແລະ ສຳພັດ ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

437. “ຄວາມຮັກ” ຕາມທີ່ຖືກເອີ້ນ ແມ່ນໝາຍເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍ່ລົບຊຸດ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ຕຳໜິ, ເຊິ່ງເຈົ້າໃຊ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອຮັກ, ເພື່ອຮູ້ສຶກ ແລະ ເພື່ອຄຸ້ນຄົດ. ໃນຄວາມຮັກແມ່ນບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ, ບໍ່ມີອຸປະສັກ ແລະ ບໍ່ມີໄລຍະທາງ. ໃນຄວາມຮັກແມ່ນບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສ, ບໍ່ມີການຫຼອງລວງ ແລະ ບໍ່ມີເລ່ຍໝູ່. ໃນຄວາມຮັກແມ່ນບໍ່ມີການແລກປ່ຽນ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດເຈືອບົນ. ຫາກເຈົ້າຮັກ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຫຼອກລວງ, ຈົ່ມວ່າ, ທໍລະຍົດ, ຕໍ່ຕ້ານ, ບີບບັງຄັບ ຫຼື ພະຍາຍາມຈະເອົາບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ຫຼື ຈຳນວນໃດໜຶ່ງ. ຫາກເຈົ້າຮັກ, ເຈົ້າຈະເສຍສະຫຼະ ແລະ ອົດທົນຕໍ່ຄວາມຍາກລຳບາກຢ່າງມີຄວາມສຸກ ແລະ ເຈົ້າຈະເຂົ້າສະໜິດກັບເຮົາ. ເຈົ້າຈະມອບທຸກຢ່າງໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ມອບຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ, ອະນາຄົດຂອງເຈົ້າ, ໄວໜຸ່ມຂອງເຈົ້າ ແລະ ການແຕ່ງງານຂອງເຈົ້າ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກ, ແຕ່ເປັນການຫຼອກລວງ ແລະ ການທໍລະຍົດ! ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າເປັນຄວາມຮັກແບບໃດ? ເປັນຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງບໍ່? ຫຼື ບອມ? ເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຮົາເທົ່າໃດແລ້ວ? ເຈົ້າໄດ້ຖວາຍໃຫ້ແກ່ເຮົາພຽງໃດແລ້ວ? ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກເຈົ້າຫຼາຍປານໃດແລ້ວ? ເຈົ້າຮູ້ບໍ່? ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ການຫັກຫຼັງ ແລະ ການຫຼອກລວງ ແລະ ເມື່ອເປັນແນວນັ້ນ, ຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າມີມົນທົນຢູ່ຫຼາຍປານໃດ? ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ຍອມມອບໃຫ້ກັບເຮົາພໍແລ້ວ; ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນພຽງພໍແລ້ວ. ແຕ່ເປັນຫຍັງຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງມີການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ການຫຼອກລວງຢູ່ສະເໝີ? ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ ແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ພຣະທຳຂອງເຮົາ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ່? ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ ແລ້ວກໍປະຖິ້ມເຮົາ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ່? ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ, ແຕ່ບໍ່ໄວ້ວາງໃຈເຮົາ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ່? ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບການຊົງຢູ່ຂອງເຮົາ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ່? ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງໃດທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ເຮົາ ແລະ

ສ້າງຄວາມລຳບາກໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ່? ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ, ແຕ່ພະຍາຍາມຈະຕົວະ ແລະ ຫຼອກລວງເຮົາໃນທຸກໆເລື່ອງ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ່? ພວກເຈົ້າຮັບໃຊ້ເຮົາ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຢ່າເກງເຮົາ. ນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ່? ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານເຮົາໃນທຸກໆປະການ ແລະ ທຸກໆສິ່ງ. ທັງໝົດນີ້ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກບໍ່? ພວກເຈົ້າສະຫຼະຫຼາຍສິ່ງ ເຊິ່ງນັ້ນກໍແມ່ນຈິງ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂັບຕາມສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການຈາກພວກເຈົ້າ. ນີ້ສາມາດເອີ້ນວ່າຄວາມຮັກໄດ້ບໍ່? ເມື່ອພິຈາລະນາເບິ່ງດີໆແລ້ວ, ໃນຕົວພວກເຈົ້າ ບໍ່ມີຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ເຮົາເລີຍແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ. ຜ່ານການເຮັດພາລະກິດມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ການໃຫ້ພຣະທຳທັງຫຼາຍ, ມີຫຼາຍບານໃດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບໄວ້ແທ້ໆ? ມັນບໍ່ຄຸ້ມຄ່າທີ່ພວກເຈົ້າຈະທົບທວນເບິ່ງໃຫ້ດີແນ່ນອນ?

(ຄັດຈາກບົດ “ຫຼາຍຄົນຖືກເອີ້ນມາ, ແຕ່ໜ້ອຍຄົນຈະຖືກເລືອກ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

438. ບໍ່ມີບົດຮຽນໃດທີ່ເລິກເຊິ່ງໄປກວ່າບົດຮຽນແຫ່ງການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ບົດຮຽນທີ່ຜູ້ຄົນຮຽນຮູ້ຊົ່ວຊີວິດກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອແມ່ນວິທີການຮັກພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຕ້ອງຮັກພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະອົງ, ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງເຊິ່ງມາຈາກພາຍໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈັກເທື່ອ, ແລ້ວຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ; ໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮັກພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍດຳລົງຊີວິດຢ່າງໄຮ້ຄ່າ ແລະ ຊີວິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າກໍຕ່ຳຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນບັນດາຊີວິດທັງປວງ. ຕະຫຼອດທັງຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮັກ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະໄທເລີຍ, ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງເຈົ້າ? ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າ? ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ສູນເປົ່າບໍ່? ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າຜູ້ຄົນຕ້ອງເຊື່ອ ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພວກເຂົາຕ້ອງຍອມເສຍສະລະ. ແທນທີ່ຈະພະຍາຍາມປະພຶດໃນລັກສະນະໃດໜຶ່ງດ້ານພາຍນອກ, ພວກເຂົາຄວນສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າເຈົ້າກະຕືລືລົ້ນໃນການຮ້ອງເພງ ແລະ ເຕັ້ນລຳ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງ, ຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ? ການຮັກພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໆສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງສືບສວນຢ່າງເລິກເຊິ່ງຢູ່ພາຍໃນ ເມື່ອມີສິ່ງໃດກໍຕາມເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ, ພະຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພະຍາຍາມທີ່ຈະເຫັນວ່າ ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນບັນຫານີ້, ພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ເຈົ້າບັນລຸຫຍັງ ແລະ ເຈົ້າຄວນຕັ້ງໃຈແນວໃດກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ຕົວຢ່າງຄື:

ບາງສິ່ງບາງຢ່າງເກີດຂຶ້ນ ໂດຍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າອົດກັ້ນຕໍ່ຄວາມຍາກລ່າບາກ
ໃນເວລາທີ່ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ ແລະ
ເຈົ້າຄວນໃສ່ໃຈແນວໃດກ່ຽວກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຕົວເຈົ້າເອງພໍໃຈ
ນັ້ນກໍຄື ໃຫ້ປະຖົມຕົວເຈົ້າເອງໄວ້. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນຕາສັງເກດຫຼາຍກວ່າເນື້ອໜັງ.
ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ.
ດ້ວຍຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວ, ພຣະເຈົ້າຈະນຳແສງສະຫວ່າງທີ່ພິເສດມາໃຫ້ເຈົ້າໃນບັນຫານີ້ ແລະ
ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະຄົ້ນພົບຄວາມສຸກສະບາຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ການຮັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

439. ມື້ນີ້ ພວກເຈົ້າທັງຫຼາຍລ້ວນແຕ່ຮູ້ແລ້ວວ່າ ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດ
ບໍ່ແມ່ນສະເພາະສຳລັບຄວາມລອດຟົ້ນຂອງຈິດວິນຍານ ແລະ
ເພື່ອຄວາມສຸກທາງເນື້ອກາຍເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ຄວາມຜາສຸກຂອງເນື້ອໜັງ ຫຼື
ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຂົາເພີ່ມພູນຂຶ້ນ ຜ່ານການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆ.
ເມື່ອເປັນແນວນັ້ນ, ຖ້າເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຈຸດປະສົງແຫ່ງຄວາມຜາສຸກຂອງເນື້ອໜັງ ຫຼື
ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຊົ່ວຂະນະ, ແລ້ວເຖິງແມ່ນວ່າ ທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວ ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ
ຈະມາຮອດຈຸດສູງສຸດ ແລະ ພວກເຈົ້າ ກໍບໍ່ຂຫຍັງອີກເລີຍ, ຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາ
ຍັງຄົງເປັນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ໃຊ້ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ
ເພື່ອເພີ່ມພູນຊີວິດອັນໜ້າເປື້ອຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເຕີມເຕັມຊ່ອງວ່າງໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ
ແມ່ນປະເພດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເຫັນແກ່ຕົວສຳລັບຊີວິດອັນແສນສະບາຍ,
ບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄວາມຮັກປະເພດນີ້ ແມ່ນການບັງຄັບ,
ມັນເປັນການສະແຫວງຫາຄວາມເພິ່ງພໍໃຈທາງອາລົມ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການມັນ.
ແລ້ວຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າແມ່ນແບບໃດ? ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າເພື່ອຫຍັງ? ຕອນນີ້,
ຄວາມຮັກອັນແທ້ຈິງ ທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ພຣະເຈົ້ານັ້ນຫຼາຍປານໃດ? ຄວາມຮັກທີ່ພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ມີ
ແມ່ນດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້. ຄວາມຮັກດັ່ງກ່າວ

ພຽງແຕ່ສາມາດຮັກສາສະຖານະພາບໃນປະຈຸບັນໄວ້ໄດ້ເທົ່ານັ້ນ; ມັນບໍ່ສາມາດ
ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມໝັ້ນຄົງຊົ່ວນິລັນດອນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ສາມາດຜັງຮາກລົງໃນມະນຸດໄດ້.
ຄວາມຮັກແບບນີ້ ແມ່ນຄືດອກໄມ້ທີ່ແບ່ງບານ ແລະ ຫ່ຽວແຫ້ງລົງໂດຍທີ່ບໍ່ອອກໝາກ.
ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ ພາຍຫຼັງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າຄັ້ງໜຶ່ງໃນແບບດັ່ງກ່າວແລ້ວ ແລະ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດນຳພາເຈົ້າໄປຕາມເສັ້ນທາງຂ້າງໜ້າ, ເຈົ້າກໍຈະລົ້ມລົງ. ຖ້າວ່າ ເຈົ້າສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້
ສະເພາະໃນເວລາທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ນິໄສໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າຍັງບໍ່ປ່ຽນແປງ,
ເຈົ້າກໍຈະສືບຕໍ່ບໍ່ສາມາດຫຼົບຫົນຈາກພາຍໃຕ້ການຫໍ່ຫຸ້ມຂອງອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດ,
ເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ບໍ່ສາມາດຫຼຸດຟົ້ນຈາກການຜູກມັດຂອງຊາຕານ ແລະ ການຫຼອກລວງຂອງມັນ.
ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດເຊັ່ນນີ້ສາມາດຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ; ໃນທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວ, ວິນຍານ,

ຈິດສໍານຶກ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ ກໍຍັງຈະເປັນຂອງຊາຕານ.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ຕ້ອງສົງໃສ.
ມະນຸດທັງໝົດທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ
ກໍຈະກັບຄືນໄປສູ່ສະຖານທີ່ເດີມຂອງຕົນ ຊຶ່ງນັ້ນກໍແມ່ນການກັບໄປຫາຊາຕານ ແລະ
ພວກເຂົາກໍຈະລົງໄປໃນບຶງໄພນະລົກ ແລະ ກໍາມະຖັນເຜົາໄໝ້
ເພື່ອຮັບເອົາການລົງໂທດໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປຈາກພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າເລືອກ
ແມ່ນຜູ້ທີ່ປະຖິ້ມຊາຕານ ແລະ ໂຕນຫົນອອກຈາກອານາເຂດຂອງຊາຕານ.
ພວກເຂົາຈະຖືກນັບທຳມະກາງປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກຢ່າງເປັນທາງການ.
ນີ້ແມ່ນວິທີການເຂົ້າເປັນປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກ. ເຈົ້າຍິນດີທີ່ຈະກາຍມາເປັນຄົນປະເພດນີ້ບໍ່?
ເຈົ້າຍິນດີທີ່ຖືກເລືອກໂດຍພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຍິນດີຈະໂຕນຫົນຈາກອານາເຂດຂອງຊາຕານ
ແລ້ວກັບຄືນໄປຫາພຣະເຈົ້າບໍ່? ຕອນນີ້ ເຈົ້າເປັນຂອງຊາຕານ ຫຼື
ເຈົ້າຖືກນັບເປັນປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກ?

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ເຊື່ອຄວນມີມຸມມອງແບບໃດ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

440. ມະນຸດໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການບົກຄຸມຂອງອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດ,
ຕົກເປັນທາດອິດທິພົນຂອງຊາຕານທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼົບຫົນໄດ້.
ຫຼັງຈາກທີ່ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ຜ່ານການບຸງແຕ່ງໂດຍຊາຕານ
ມະນຸດກໍຍິ່ງເສື່ອມຊາມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ມະນຸດໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ທຳມະກາງອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງເຂົາຢູ່ສະເໝີ ແລະ
ບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ຖ້າມະນຸດບາຖະໜາທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ,
ເຂົາຕ້ອງບົດຖິ້ມຄວາມຄິດທີ່ວ່າຕົວເອງຊອບທຳ, ຄວາມຄິດທີ່ວ່າຕົວເອງສໍາຄັນ, ຄວາມຈອງຫອງ,
ຄວາມອວດດີ ແລະ ສິ່ງອື່ນໆທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ເຊິ່ງທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນເປັນອຸປະນິໄສຂອງຊາຕານ.
ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາກໍເປັນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ, ຄວາມຮັກທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ເປັນຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາການເຫັນດີຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ.
ຫາກບາສະຈາກການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ຖືກຈັດການ, ແຕກຫັກ, ລິຮານ, ລົງວິໄນ, ຕີສອນ ຫຼື
ຫຼຸ້ນຫອມໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍກົງ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນພຣະເຈົ້າໄດ້” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

441. ເມື່ອຜູ້ຄົນຕິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ,
ເມື່ອຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາສາມາດຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ທັງໝົດ,
ນີ້ແມ່ນບາດກ້າວທຳອິດຂອງຄວາມຮັກທີ່ມະນຸດມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຮັກພຣະເຈົ້າ,
ກ່ອນອື່ນ ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດຫັນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເຂົ້າຫາພຣະອົງ.
ແມ່ນຫຍັງຄືການຫັນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ?
ມັນແມ່ນເມື່ອທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້ານັ້ນ

ເປັນການສະແດງຫາເພື່ອເຫັນແກ່ການຮັກ ແລະ ການຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ.
ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຫັນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ.
ນອກຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະອົງແລ້ວ, ເກືອບຈະບໍ່ມີຫຍັງເລີຍໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ
(ຄອບຄົວ, ຄວາມຮັ່ງມີ, ສາມີ, ພັນລະຍາ, ລູກ ຫຼື ສິ່ງອື່ນໆ). ເຖິງແມ່ນຈະມີ,
ສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍບໍ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຄິດເຖິງຄວາມຫວັງໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າ
ແຕ່ສະແດງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ໃນເວລານັ້ນ
ເຈົ້າຈະຫັນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າທັງໝົດເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ສົມມຸດວ່າ
ເຈົ້າກຳລັງວາງແຜນຢູ່ໃນໃຈເພື່ອຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ
ສະແດງຫາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດ ໂດຍຄິດຢູ່ສະເໝີວ່າ
“ເມື່ອໃດຂ້ານ້ອຍຈິ່ງຈະໄດ້ຮຽກຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າ? ເມື່ອໃດຄອບຄົວຂອງຂ້ານ້ອຍຈິ່ງຈະຮັ່ງມີ?
ຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດມີເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ດີໄດ້ແນວໃດ? ...” ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດໃນສະພາບແບບນັ້ນ
ມັນກໍສະແດງວ່າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນເທື່ອ.
ຖ້າເຈົ້າມີແຕ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າສາມາດອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ
ແລະ ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ຄືກັບວ່າພຣະອົງໃກ້ຊິດກັບເຈົ້າຫຼາຍ,
ຄືກັບວ່າພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ພາຍໃນເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນພຣະອົງ,
ຖ້າເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນສະພາບແບບນັ້ນ, ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າ
ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ຖ້າເຈົ້າອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ, ກິນ ແລະ
ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງໃນແຕ່ລະມື້, ຄິດເຖິງພາລະກິດໃນຄຣິສຕະຈັກຢູ່ສະເໝີ ແລະ
ຖ້າເຈົ້າຄຳນຶງເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຊ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງພໍໃຈ, ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຖ້າເຈົ້າມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງຢູ່ໃນຫົວໃຈ, ກໍແບບວ່າຍັງຖືກຊາຕານຄອບຄອງຢູ່ ແລະ
ມັນກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
ເມື່ອຫົວໃຈຂອງຄົນໜຶ່ງໄດ້ຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຂົາກໍຈະມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງ,
ເປັນຄວາມຮັກແບບທຳມະຊາດສຳລັບພຣະອົງ ແລະ
ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດພິຈາລະນາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຍັງມີສະພາບທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ໄຮ້ສາລະ,
ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດພິຈາລະນາເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງຄົວເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້,
ຄຳນຶງເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ.
ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຈະຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ຖືກຕ້ອງ. ບາງຄົນກໍອ້າງສະເໝີວ່າ
ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກະທຳແມ່ນເພື່ອຄຣິສຕະຈັກຕະຫຼອດ ເມື່ອໃນຄວາມຈິງກໍຄື
ພວກເຂົາເຮັດພາລະກິດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາເອງ.
ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ມີແຮງຈູງໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງ. ພວກເຂົາບໍ່ຊື່ສັດ ແລະ ເປັນຄົນຫຼອກລວງ ແລະ

ສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ພວກເຂົາເຮັດ ກໍ່ເພື່ອສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ. ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າ; ຫົວໃຈຂອງເຂົາຍັງເປັນຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ສາມາດຫັນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງຮັບເອົາຄົນປະເພດນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສໍາລັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຮັກແບບທໍາມະຊາດ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

442. ໃນທຸກບາດກ້າວຂອງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນນັ້ນ, ເບິ່ງຈາກພາຍນອກ ມັນຄືກັບວ່າເປັນການປະຕິບັດຕໍ່ກັນລະຫວ່າງຜູ້ຄົນ

ເໝືອນກັບວ່າມັນເກີດຈາກການຈັດແຈງຂອງມະນຸດ ຫຼື ການແຈກແຈງຂອງມະນຸດ. ແຕ່ໃນເບື້ອງຫຼັງແລ້ວ ທຸກບາດກ້າວຂອງພາລະກິດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ແມ່ນການເຕີມພັນທີ່ຊາຕານສ້າງຂຶ້ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນຍຶດໝັ້ນໃນຄໍາພະຍານທີ່ພວກເຂົາມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ.

ໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງຕອນທີ່ໂຢບຖືກທົດລອງ ຕົວຢ່າງ: ໃນເບື້ອງຫຼັງແລ້ວ ຊາຕານກໍາລັງເຕີມພັນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບໂຢບແມ່ນການກະທໍາຂອງມະນຸດ ແລະ ການແຈກແຈງຂອງມະນຸດ.

ເບື້ອງຫຼັງທຸກບາດກ້າວທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນການເຕີມພັນຂອງຊາຕານກັບພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງແມ່ນການຕໍ່ສູ້. ຕົວຢ່າງ:

ຖ້າເຈົ້າມີອະຄະຕິຕໍ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍ່ຈະມີຄໍາເວົ້າທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການເວົ້າອອກໄປ ເຊິ່ງເປັນຄໍາເວົ້າທີ່ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າອາດບໍ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເວົ້າອອກໄປ

ເຈົ້າກໍ່ຈະຮູ້ສຶກອິດອັດຢູ່ຂ້າງໃນ ແລະ ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ການຂັດແຍ້ງກໍ່ຈະເກີດຂຶ້ນພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ນັ້ນກໍ່ຄື “ຂ້ານ້ອຍຄວນເວົ້າ ຫຼື ບໍ່?” ນີ້ແມ່ນການຕໍ່ສູ້. ສະນັ້ນ,

ໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນແມ່ນມີການຕໍ່ສູ້ ແລະ ເມື່ອມີການຕໍ່ສູ້ພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ຍ້ອນການຮ່ວມມືທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ການທົນທຸກທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ຢູ່ຂ້າງໃນຕົວເຈົ້າ

ເຈົ້າກໍ່ສາມາດປະຖິ້ມບັນຫານັ້ນໄວ້ ແລະ ຄວາມໂມໂຫກໍ່ຈະສູນສະຫຼາຍໄປຢ່າງທໍາມະຊາດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຜົນກະທົບຂອງການທີ່ເຈົ້າຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ.

ທຸກສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນກະທໍາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາຍອມເສຍສະລະສິ່ງໃດໜຶ່ງໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຂົາ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມຍາກລໍາບາກທີ່ແທ້ຈິງ

ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້,

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃກ້ການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈເລີຍ ແລະ

ພວກເຂົາກໍ່ພຽງແຕ່ຄຸຍໂມ້ຄໍາໂຄສະນາທີ່ວ່າງເປົ່າ!

ຄໍາໂຄສະນາທີ່ວ່າງເປົ່າເຫຼົ່ານີ້ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້ບໍ່? ເມື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຊາຕານຕໍ່ສູ້ກັນໃນຂອບເຂດຝ່າຍວິນຍານ ເຈົ້າຄວນເຮັດແນວໃດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ

ເຈົ້າຄວນເຮັດແນວໃດເພື່ອຍຶດໝັ້ນໃນຄໍາພະຍານທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ? ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ

ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າແມ່ນການທົດລອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ເປັນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າເປັນພະຍານ. ເບິ່ງຈາກພາຍນອກ
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ອາດເບິ່ງຄືກັບວ່າ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງໃຫຍ່, ແຕ່ເມື່ອສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ ພວກມັນສະແດງວ່າ
ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າຮັກ, ເຈົ້າຈະສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຄໍາພະຍານທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ
ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນໍາເອົາຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດແລ້ວ ສິ່ງນີ້ກໍ່ສະແດງວ່າ
ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ, ເຈົ້າປາສະຈາກຄວາມຈິງ ແລະ ປາສະຈາກຊີວິດ,
ເຈົ້າເປັນຄືກັບເຂົ້າແກບ!

ທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບມະນຸດແມ່ນຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ພວກເຂົາຍຶດໝັ້ນໃນຄໍາພະຍານທີ່ພວກເຂົາ
ມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ໃນຊ່ວງເວລານີ້ ບໍ່ມີສິ່ງຮ້າຍແຮງເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່,

ແຕ່ລາຍລະອຽດທຸກຢ່າງໃນການດໍາລົງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າກ່ຽວພັນກັບຄໍາພະຍານທີ່ໃຫ້ກັບພຣະ
ເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດເອົາຊະນະການຍົກຍ້ອງຈາກອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ,
ສະມາຊິກຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບຕົວເຈົ້າ; ຖ້າມີໜຶ່ງ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອມາ ແລະ
ຍົກຍ້ອງທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ ແລະ ເຫັນວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທໍາແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ມະຫັດສະຈັນ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍ່ໄດ້ເປັນພະຍານແລ້ວ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ
ຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າກໍ່ຕ່ໍາ, ໂດຍຜ່ານການທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ,
ເຈົ້າກໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ
ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນວ່າ

ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຍິ່ງໃຫຍ່ຫຍັງແດ່ໃນຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດໜ້ອຍທີ່ສຸດ.
ເມື່ອຜູ້ຄົນຮຽນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ກາຍມາເປັນຜູ້ຊະນະຕໍ່ໜ້າຊາຕານ,
ຊື່ສັດກັບພຣະເຈົ້າໃນລະດັບທີ່ດີ. ແລ້ວກໍ່ບໍ່ມີໃຜທີ່ມີຄວາມກ້າຫານຫຼາຍກວ່າຄົນກຸ່ມນີ້ ແລະ
ນີ້ກໍ່ຈະເປັນຄໍາພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່,
ເຈົ້າກໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້. ຄົນອື່ນບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ
ແຕ່ເຈົ້າເຮັດໄດ້;

ຄົນອື່ນບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ,
ແຕ່ເຈົ້າສາມາດນໍາໃຊ້ອຸດທິພາວະ ແລະ

ການກະທໍາຂອງເຈົ້າເພື່ອຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເປັນພະຍານທີ່ກ້ອງກ້ງວານໃຫ້ກັບພຣະອົງ.

ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືວ່າເປັນການຮັກພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ການຮັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

443. ຍິ່ງເຈົ້ານໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຫຼາຍສ່ວນໃດ ເຈົ້າກໍ່ຍິ່ງຈະມີຄວາມຈິງຫຼາຍສ່ວນນັ້ນ;
ຍິ່ງເຈົ້ານໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຫຼາຍສ່ວນໃດ

ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະມີຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສຳນັ້ນ; ແລະ
 ຍິ່ງເຈົ້າຳນາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຫຼາຍສຳໃດ
 ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະອົງຫຼາຍສຳນັ້ນ.
 ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດໃນວິທີທາງນີ້ຢູ່ສະເໝີ
 ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຫັນເທື່ອລະໜ້ອຍ
 ຄືກັບທີ່ເປໂຕໄດ້ມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ: ເຊິ່ງເປໂຕໄດ້ກ່າວວ່າ
 ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ມີສະຕິບັນຍາໃນການສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
 ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ພຣະອົງມີສະຕິບັນຍາໃນການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງໃນຜູ້ຄົນ. ເປໂຕກ່າວອີກວ່າ
 ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງຜູ້ຄົນ ຍ້ອນພຣະອົງສ້າງສະຫວັນ ແລະ
 ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງທີ່ສ້າງມະນຸດ, ຊ່ວຍມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ
 ມອບຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນຊັບສົມບັດຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
 ເປໂຕຍັງໄດ້ກ່າວຕື່ມວ່າ
 ມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງໃນພຣະອົງທີ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງມະນຸດເຊັ່ນກັນ.
 ເປໂຕເວົ້າກັບພຣະເຢຊູວ່າ
 “ພຣະອົງບໍ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງຜູ້ຄົນຍ້ອນເຫດຜົນທີ່ຫຼາຍກວ່າການສ້າງສະຫວັນ ແລະ
 ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງບໍ່? ມີຫຼາຍສິ່ງໃນພຣະອົງທີ່ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກ,
 ພຣະອົງກະທຳ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ, ວິນຍານຂອງພຣະອົງສຳພັດຂ້າງນ້ອຍຢູ່ຂ້າງໃນ,
 ພຣະອົງລົງວິໄນຂ້າງນ້ອຍ, ພຣະອົງຕຳນິຕິເຕືອນຂ້າງນ້ອຍ,
 ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຍິ່ງສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງຜູ້ຄົນ”. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນ ແລະ
 ຜະເຊີນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງຄົ້ນຫາ ແລະ ສະແຫວງຫາໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ
 ຕ້ອງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າຕ້ອງຕັດສິນໃຈແບບນີ້.
 ເຈົ້າຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເດັດດ່ຽວ
 ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ໂດຍບໍ່ຂີ້ຄ້ານ ຫຼື
 ອິດສາຍາກໄດ້ຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ, ບໍ່ແມ່ນການມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອເນື້ອໜັງ
 ແຕ່ມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ
 ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ; ສຳລັບຄັ້ງຕໍ່ໄປ
 ເຖິງແມ່ນມັນຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ແລະ
 ຕ້ອງບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງເນື້ອໜັງ. ເມື່ອເຈົ້າມີປະສົບການໃນວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະຮຽນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.
 ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າສາມາດສ້າງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ,
 ພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຫັນພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແທ້ໆ ແລະ

ມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແທ້ໆ, ພຣະອົງສາມາດຢ່າງທ່າມກາງມະນຸດໄດ້, ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ ໂດຍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນຄວາມເປັນຕາຮັກ ແລະ ມີປະສົບການກັບການລົງວິໄນຂອງພຣະອົງ, ການຕີສອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ການອວຍພອນຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າມີປະສົບການໃນວິທີນີ້ຢູ່ສະເໝີ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງໄດ້ ແລະ ຖ້າມື້ໜຶ່ງ ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າເຊົາຈາກປົກກະຕິ ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການຕໍານິຕິເຕືອນ ແລະ ສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສໍານຶກຜິດ. ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນທີ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຈະບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະອອກຈາກພຣະອົງຈັກເທື່ອ ແລະ ຖ້າມື້ໜຶ່ງ ພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພຣະອົງຈະປະຖິ້ມເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຍ້ານກົວ ແລະ ຈະເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຈະຕາຍດີກວ່າທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມ. ທັນທີທີ່ເຈົ້າມີອາລົມເຫຼົ້ານີ້ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດອອກຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ດ້ວຍວິທີທາງນີ້ ເຈົ້າຈະມີຜື້ນຖານ ແລະ ຈະຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

444. ໃນບັດຈຸບັນນີ້ ເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດ? ແລ້ວ ເຈົ້າຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃນຕົວເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດ? ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນຮຽນຮູ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃນມະນຸດ ແລະ ຍອມໃຫ້ມະນຸດເຫັນແມ່ນເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຮັກພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນດ້ານໜຶ່ງ ການທີ່ມະນຸດສາມາດທົນທຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ມາໄກເຖິງຂະໜາດນີ້ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງແມ່ນຍ້ອນຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ; ອຶ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນເປັນຍ້ອນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂັງຄັກທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນມະນຸດ. ຖ້າພວກເຈົ້າປາສະຈາກການພິພາກສາ, ການຂັງຄັກ ແລະ ການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າທົນທຸກ, ແລ້ວຄວາມຈິງກໍຄື ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ. ອຶ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນມະນຸດອື່ງໃຫຍ່ສ່ຳໃດ ແລະ ອື່ງການທົນທຸກຂອງມະນຸດອື່ງໃຫຍ່ຫຼາຍສ່ຳໃດ, ມັນກໍອື່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມໝາຍຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ ແລະ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດກໍອື່ງສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງສ່ຳນັ້ນ. ເຈົ້າຮຽນຮູ້ວິທີຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຫາກປາສະຈາກການທໍລະມານ ແລະ ການຫຼົ່ງຫຼອມ, ຫາກປາສະຈາກການທົດລອງທີ່ເຈັບປວດ ແລະ ອື່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຖ້າທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບມະນຸດແມ່ນພຣະຄຸນ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາ,

ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດບັນລຸການຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້ບໍ່? ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຮຽນຮູ້ຈັກຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງເຂົາ ແລະ ເຫັນວ່າ ເຂົາບໍ່ມີຄວາມໝາຍ, ເປັນຕາດູກູກ ແລະ ຕ່ຳຕ້ອຍ, ເຂົາບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງເລີຍ; ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃຫ້ກັບມະນຸດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດຜະເຊີນກັບຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍອີ່ງຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມເຈັບປວດມີຫຼາຍ ແລະ ບາງເທື່ອກໍບໍ່ສາມາດຜ່ານພົ້ນໄດ້ ແລະ ເຖິງຂັ້ນມີຄວາມໂສກເສົ້າຢ່າງໜັກ, ເມື່ອໄດ້ຜະເຊີນກັບມັນ, ມະນຸດກໍເຫັນວ່າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຕົວເຂົານັ້ນເປັນຕາຮັກຫຼາຍສ່ຳໃດ ແລະ ບົນພື້ນຖານນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງເກີດມີຄວາມຮັກແທ້ຈິງທີ່ມະນຸດມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນບັດຈຸບັນ ມະນຸດເຫັນວ່າ ດ້ວຍພຣະຄຸນ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າພຽງຢ່າງດຽວ, ເຂົາແມ່ນບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກຕົນເອງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແຮງໄກທີ່ເຂົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງມະນຸດ. ມີພຽງຜ່ານການຫຼົ່ຫຼອມ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າທັງສອງຢ່າງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການຫຼົ່ຫຼອມດັ່ງກ່າວນັ້ນເອງ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງເຂົາ ແລະ ຮູ້ວ່າເຂົາບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ. ສະນັ້ນ, ຄວາມຮັກທີ່ມະນຸດມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງການຫຼົ່ຫຼອມ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອເຈົ້າປະສົບກັບການທົດລອງທີ່ເຈັບປວດເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

445. ໃນບັດຈຸບັນນີ້, ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ແບບນັ້ນ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ການທົນທຸກແມ່ນບໍ່ມີຄຸນຄ່າ, ພວກເຂົາຖືກໂລກປະຖົມ, ຊີວິດໃນເຮືອນຂອງພວກເຂົາກໍມີບັນຫາ, ພວກເຂົາບໍ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຂົາກໍວ່າງເປົ່າ. ການທົນທຸກຂອງບາງຄົນໄປເຖິງຈຸດສູງສຸດ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກໍຄິດເຖິງແຕ່ຄວາມຕາຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນການຮັກພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ; ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວແມ່ນຄົນຂີ້ຢ້ານ, ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມບາກບັນ, ພວກເຂົາອ່ອນແອ ແລະ ບໍ່ມີພະລັງ! ພຣະເຈົ້າຮ້ອນຮົນທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດຮັກພຣະອົງ, ແຕ່ວ່າຍິ່ງມະນຸດຮັກພຣະອົງຫຼາຍສ່ຳໃດ, ການທົນທຸກຂອງມະນຸດກໍອີ່ງຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ ແລະ ຍິ່ງມະນຸດຮັກພຣະອົງຫຼາຍສ່ຳໃດ, ການທົດລອງຂອງມະນຸດກໍອີ່ງຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າຮັກພຣະອົງ, ແລ້ວການທົນທຸກທຸກຮູບແບບຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັກພຣະອົງ, ແລ້ວບາງເທື່ອ ທຸກສິ່ງຈະດຳເນີນໄປຢ່າງລາບລື້ນສຳລັບເຈົ້າ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າກໍຈະສະຫງົບສຸກ. ເມື່ອເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ຫຼາຍສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຜ່ານພົ້ນໄປໄດ້

ແລະ ຍ້ອນວ່າວຸດທິພາວະຂອງເຈົ້າຕ່ຳເກີນໄປ ເຈົ້າຈະຖືກຫຼົ່ງຫຼອມ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສູງສົ່ງເກີນໄປ, ມັນຢູ່ເໜືອທີ່ມະນຸດຈະເອື້ອມເຖິງໄດ້. ຍ້ອນທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກຫຼົ່ງຫຼອມ; ຍ້ອນວ່າມີຄວາມອ່ອນແອຫຼາຍຢ່າງພາຍໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກຫຼົ່ງຫຼອມຢູ່ຂ້າງໃນ. ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ການຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດນັ້ນແມ່ນຖືກບັນລຸຜົນຜ່ານການຫຼົ່ງຫຼອມເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າການທົນທຸກຂອງພວກເຈົ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ສຳໃດກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າຄວນດຳເນີນຕໍ່ໄປຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍແທ້ໆ ແລະ ແມ່ນແຕ່ໃນລົມຫາຍໃຈສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າເອງ, ເຈົ້າຍັງຕ້ອງຊີ້ສັດກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການບັນແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ; ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນການຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມີພຽງສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຄຳພະຍານທີ່ໝັ້ນຄົງ ແລະ ກົກກ້ອງ. ເມື່ອເຈົ້າຖືກຊາຕານລ້ວງ, ເຈົ້າຄວນເວົ້າວ່າ “ຫົວໃຈຂອງເຮົາເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາເຮົາແລ້ວ. ເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າພໍໃຈໄດ້ ເພາະເຮົາຕ້ອງອຸທິດທຸກຢ່າງຂອງເຮົາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ”. ຍິ່ງເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈຫຼາຍສຳໃດ, ພຣະເຈົ້າຈະຍິ່ງອວຍພອນເຈົ້າຫຼາຍສຳນັ້ນ ແລະ ຍິ່ງຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳໃດ; ເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມເດັດດ່ຽວຫຼາຍສຳນັ້ນເຊັ່ນກັນ ແລະ ຈະຮູ້ສຶກວ່າ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ມີຄຸນຄ່າ ຫຼື ສຳຄັນໄປກວ່າການໃຊ້ຊີວິດເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຕາບໃດທີ່ມະນຸດຮັກພຣະເຈົ້າກໍຈະປາສະຈາກຄວາມໂສກເສົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າບາງຄັ້ງເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າອ່ອນແອ ແລະ ເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍບັນຫາແທ້ຈິງຫຼາຍຢ່າງ, ໃນລະຫວ່າງເວລານີ້ ເຈົ້າຈະເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຈົ້າຈະສະບາຍໃຈຂຶ້ນໃນຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກໝັ້ນໃຈທີ່ເຈົ້າມີບາງສິ່ງທີ່ເພິ່ງພາໄດ້. ດ້ວຍວິທີນີ້, ເຈົ້າຈະສາມາດເອົາຊະນະສະພາບແວດລ້ອມຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຍ້ອນຄວາມທຸກທໍລະມານໃຈທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບອີກ. ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຈະຢາກຮ້ອງເພງ, ເຕັ້ນລຳ ແລະ ອະທິຖານ, ຊຸມນຸມ ແລະ ສົນທະນາ, ຄຳນຶງເຖິງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ທຸກຄົນ, ທຸກບັນຫາ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດຕັ້ງຂຶ້ນແມ່ນເໝາະສົມແລ້ວ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮັກພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເພິ່ງພາຈະເປັນຕາລຳຄານສຳລັບເຈົ້າ, ໃນສາຍຕາເຈົ້າຈະບໍ່ມີຫຍັງເປັນທີ່ພໍໃຈ; ເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນອິດສະຫຼະໃນຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ ແຕ່ຈະຖືກບີບບັງຄັບ,

ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ
ເຈົ້າທົນທຸກກັບຄວາມທໍລະມານຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ມັນບໍ່ຍຸຕິທໍາເລີຍ.
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມສຸກ, ແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ
ບໍ່ຖືກຊາຕານກ່າວໂທດ,
ແລ້ວການສະແຫວງຫາດັ່ງກ່າວຈະສ້າງພະລັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າ.
ມະນຸດສາມາດປະຕິບັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໄວ້ ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາເຮັດກໍສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້, ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການມີຄວາມຈິງ.
ການສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈແມ່ນການໃຊ້ຄວາມຮັກສໍາລັບພຣະເຈົ້າເພື່ອນໍາພຣະ
ທໍາຂອງພຣະອົງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດ; ບໍ່ວ່າເວລາໃດກໍຕາມ ແມ່ນແຕ່ເມື່ອຄົນອື່ນບໍ່ມີກໍາລັງ
ເຈົ້າກໍຈະຍັງມີຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢູ່ພາຍໃນເຈົ້າ ເຊິ່ງບາຖະໜາຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ
ຄິດຮອດພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ. ນີ້ແມ່ນວຸດທິພາວະທີ່ເປັນຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອເຈົ້າປະສົບກັບການທົດລອງທີ່ເຈັບປວດເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ”
ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

446.

ໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມຢ່າງຂົມຂຶ້ນ

ມະນຸດສາມາດຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານຢ່າງງ່າຍດາຍທີ່ສຸດ, ສະນັ້ນ
ເຈົ້າຄວນຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມນັ້ນ?
ເຈົ້າຄວນໂຮມໂຮມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າ, ວາງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ
ອຸທິດເວລາສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຫຼໍ່ຫຼອມເຈົ້າແນວໃດກໍຕາມ,
ເຈົ້າຄວນສາມາດນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ເຈົ້າຄວນສະໝັກໃຈໃນການສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ
ສະແຫວງຫາຄວາມສະຫງົບກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນເວລາແບບນີ້, ອີ່ງເຈົ້າຂີ້ຄ້ານຫຼາຍສໍາໃດ,
ເຈົ້າຍິ່ງມີຄວາມຄິດລົບຫຼາຍສໍານັ້ນ ແລະ ມັນຍິ່ງງ່າຍສໍາລັບເຈົ້າຈະທໍາຖອຍໃຈ.
ເມື່ອມັນຈໍາເປັນທີ່ເຈົ້າຕ້ອງຮັບໃຊ້ໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ຢ່າງດີ,
ເຈົ້າກໍຈົ່ງເຮັດດ້ວຍຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮັດດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ;
ບໍ່ວ່າຄົນອື່ນຈະເວົ້າຫຍັງກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເວົ້າວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດດີ ຫຼື ເຈົ້າເຮັດບໍ່ດີ,
ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າແມ່ນຖືກຕ້ອງແລ້ວ ແລະ ເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຄິດວ່າຕົນເອງຊອບທໍາ ຍ້ອນວ່າ
ເຈົ້າກໍາລັງປະຕິບັດແທນພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຄົນອື່ນຕີຄວາມໝາຍເຈົ້າຜິດ,
ເຈົ້າກໍສາມາດອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າວ່າ “ໂອ ພຣະເຈົ້າ!
ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄົນອື່ນອົດທົນກັບຂ້ານ້ອຍ ຫຼື ປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຢ່າງດີ ຫຼື
ໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈ ຫຼື ເຫັນດ້ວຍກັບຂ້ານ້ອຍ.
ຂ້ານ້ອຍພຽງແຕ່ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍສາມາດຮັກພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍສະບາຍໃຈໃນຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ໃຫ້ສະຕິຂອງຂ້ານ້ອຍຊັດເຈນ.

ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄົນອື່ນຍ້ອງຍໍຂ້ານ້ອຍ ຫຼື ນັບຖືຂ້ານ້ອຍຢ່າງສູງສົ່ງ;
ຂ້ານ້ອຍພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ຈາກຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ຂ້ານ້ອຍເຮັດບົດບາດຂອງຂ້ານ້ອຍໂດຍການເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ
ເຖິງແມ່ນວ່າ ຂ້ານ້ອຍໂງ່ຈ້າ, ເຂົ້າໃຈໄດ້ຍາກ, ມີຄວາມສາມາດທີ່ຕ່ຳ ແລະ ຕາບອດ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ
ພຣະອົງເປັນຕາຮັກ ແລະ ຂ້ານ້ອຍກໍເຕັມໃຈອຸທິດທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍມີໃຫ້ກັບພຣະອົງ”.
ຫລັງຈາກທີ່ເຈົ້າອະທິຖານແບບນີ້, ຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະປາກົດຂຶ້ນ ແລະ
ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈຫຼາຍຂຶ້ນໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການປະຕິບັດຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອປະສົບກັບການຫຼົ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດມີຄວາມຮັກຢ່າງແທ້ຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

447. ມະນຸດຄວນຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດໃນລະຫວ່າງການຫຼົ່ຫຼອມ?
ໂດຍການຕັ້ງໃຈຮັກພຣະເຈົ້າເພື່ອຍອມຮັບເອົາການຫຼົ່ຫຼອມຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື
ໃນລະຫວ່າງການຫຼົ່ຫຼອມ ເຈົ້າທໍລະມານຢູ່ຂ້າງໃນ, ຄືກັບວ່າ ມີມິດສຽບບິດຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ,
ແຕ່ເຈົ້າກໍເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໂດຍໃຊ້ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຮັກພຣະອົງ ແລະ
ເຈົ້າກໍບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະສົນໃຈເນື້ອໜັງ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການປະຕິບັດຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າເຈັບຢູ່ຂ້າງໃນ ແລະ
ການທົນທຸກຂອງເຈົ້າແມ່ນເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງເຕັມໃຈທີ່ຈະມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ
ອະທິຖານວ່າ “ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຈາກພຣະອົງໄປໄດ້.
ເຖິງແມ່ນວ່າມີຄວາມມືດຢູ່ພາຍໃນຕົວຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ;
ພຣະອົງຮູ້ຈັກຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ຂ້ານ້ອຍຂໍຮ້ອງໃຫ້ພຣະອົງມອບຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງໃນຕົວຂ້ານ້ອຍຫຼາຍຂຶ້ນ”.
ນີ້ແມ່ນການປະຕິບັດໃນລະຫວ່າງການຫຼົ່ຫຼອມ. ຖ້າເຈົ້າໃຊ້ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເປັນພື້ນຖານ,
ການຫຼົ່ຫຼອມສາມາດນຳເຈົ້າໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍອີ່ງຂຶ້ນ. ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າຕ້ອງມອບຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າຖວາຍ ແລະ
ວາງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວໃນລະຫວ່າງການຫຼົ່ຫຼອມ
ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຈົ້າຈະປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຫົວຈາກພຣະເຈົ້າໄປ. ດ້ວຍວິທີນີ້
ຄວາມສຳພັນຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະອີ່ງໃກ້ຊິດຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ອີ່ງເປັນບົກກະຕິຫຼາຍຂຶ້ນ
ແລະ ຄວາມສະຫງົບຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະຫຼາຍຂຶ້ນ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດແບບນີ້ຢູ່ສະເໝີ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະໃຊ້ເວລາຫຼາຍອີ່ງຂຶ້ນໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ໃຊ້ເວລາຢູ່ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ.
ມີການປ່ຽນແປງຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆໃນອຸປະນິເສດຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກໍຈະເພີ່ມຂຶ້ນໃນແຕ່ລະມື້. ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ

ມື້ທີ່ການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າທັນທີ,
ເຈົ້າຈະບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດຍືນຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ຈະສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ. ໃນເວລານັ້ນ, ເຈົ້າຈະເປັນຄືກັບໂຢບ ແລະ
ເປໂຕ. ເມື່ອໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຈະຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ຍືນດີທີ່ຈະມອບຊີວິດຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະອົງ; ເຈົ້າຈະເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ. ຄວາມຮັກທີ່ໄດ້ຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມເປັນສິ່ງໝັ້ນຄົງ ແລະ ບໍ່ອ່ອນແອ.
ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະວາງເຈົ້າໄວ້ໃນການທົດລອງຂອງພຣະອົງເມື່ອໃດ ຫຼື ແນວໃດກໍຕາມ,
ເຈົ້າກໍຈະສາມາດປ່ອຍວາງຄວາມກັງວົນຂອງເຈົ້າ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນ ຫຼື ຕາຍ,
ປະຖົມທຸກສິ່ງເພື່ອພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍືນດີ ແລະ
ອິດກັ້ນຕໍ່ທຸກສິ່ງຢ່າງມີຄວາມສຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ສະນັ້ນ ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ລົດສຸດ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍຈະເປັນຈິງ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກແທ້ຈິງ
ແລະ ຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດມີຄວາມຮັກຢ່າງແທ້ຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

448. ພຣະເຈົ້າຕີສອນ ແລະ ພິພາກສາມະນຸດ ເພາະມັນຈຳເປັນຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ
ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເພາະມັນຈຳເປັນຕໍ່ມະນຸດ. ມະນຸດຕ້ອງຖືກຕີສອນ ແລະ ພິພາກສາ ແລະ
ມີພຽງແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸຄວາມຮັກສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ໃນປັດຈຸບັນ,
ພວກເຈົ້າໝັ້ນໃຈຫຼາຍ, ແຕ່ເມື່ອພວກເຈົ້າຜະເຊີນກັບຄວາມລົ້ມເຫຼວພຽງເລັກນ້ອຍ
ພວກເຈົ້າກໍມີບັນຫາແລ້ວ; ວຸດທິພາວະຂອງພວກເຈົ້າຍັງຕ່ຳຫຼາຍ ແລະ
ພວກເຈົ້າຍັງຕ້ອງຜະເຊີນກັບການຕີສອນ ແລະ
ການພິພາກສາແບບນີ້ເພີ່ມຂຶ້ນອີກເພື່ອບັນລຸຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າເກົ່າ. ໃນປັດຈຸບັນ,
ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຄົາລົບນັບຖືບາງສ່ວນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຢາກເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ,
ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຮັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບພຣະອົງ,
ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າຈະບັນລຸຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ລົດສຸດໄດ້; ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າຕື້ນເກີນໄປ ແລະ
ວຸດທິພາວະຂອງພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ພຽງພໍ. ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ແທ້ຈິງ,
ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຍອມເປັນພະຍານ, ເຈົ້າມີທ່າທີກັບທາງເຂົ້າສູ່ຂອງເຈົ້າໜ້ອຍເກີນໄປ ແລະ
ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີປະຕິບັດເລີຍ. ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ດື່ມລົມ ແລະ ຂີ້ຄ້ານ;
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງລັບງໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ,
ແຕ່ບໍ່ມີຫົນທາງໃນການປະຕິບັດ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຊັດເຈນໃນເລື່ອງທີ່ວ່າ
ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາແມ່ນຫຍັງ.
ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນບໍ່ພຽງແຕ່ປະກອບມີຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບົກກະຕິ,
ແຕ່ປະກອບມີຄວາມຈິງທີ່ຢູ່ເກີນມາດຕະການຂອງຄວາມສຳນຶກ ແລະ

ສູງກວ່າມາດຕະຖານຂອງຄວາມສໍານຶກ;
ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ຄວາມສໍານຶກຂອງພວກເຂົາເພື່ອຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ຍັງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຕາຮັກ ແລະ
ສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງມະນຸດ ແລະ ມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງທີ່ຈະຮັກໃນພຣະເຈົ້າ
ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ມີທາງເລືອກຫຍັງເລີຍນອກຈາກຮັກພຣະອົງ.
ຄວາມຮັກສໍາລັບພຣະເຈົ້າຂອງຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນກໍເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາສ່ວນ
ນຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ. ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ສະໝັກໃຈ,
ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ຮຽກຮ້ອງຫຍັງເປັນການຕອບແທນ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ແມ່ນການຄ້າຂາຍ.
ພວກເຂົາຮັກພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມຮູ້ທີ່ພວກເຂົາມີກ່ຽວກັບພຣະອົງລ້ວນໆ.
ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ສົນໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມກະລຸນາມາເຖິງພວກເຂົາ ຫຼື ບໍ່ ແລະ
ບໍ່ພໍໃຈກັບສິ່ງໃດນອກຈາກການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈ. ພວກເຂົາບໍ່ຕໍ່ລອງກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ພວກເຂົາບໍ່ວັດແທກຄວາມຮັກທີ່ພວກເຂົາມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໂດຍໃຊ້ຄວາມສໍານຶກ ນັ້ນກໍຄື:
ພຣະອົງໄດ້ມອບບາງຢ່າງໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ ສະນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຮັກພຣະອົງເປັນການຕອບແທນ;
ຖ້າພຣະອົງບໍ່ມອບຫຍັງໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ມີຫຍັງໃຫ້ເປັນການຕອບແທນ.
ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າ: ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ
ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງພວກເຮົາ. ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບໂອກາດ, ມີເງື່ອນໄຂ
ແລະ ຄຸນສົມບັດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ,
ການສະແຫວງຫາຂອງຂ້ານ້ອຍຄວນເປັນການດໍາລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ
ຂ້ານ້ອຍຄວນເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

449. ໃນລະຫວ່າງເວລາຊົ່ວຊີວິດຂອງເພິ່ນ, ເປໂຕປະສົບກັບການຫຼົ່ມຫຼາຍຮ້ອຍຄັ້ງ ແລະ
ຜ່ານປະສົບການຢ່າງທາລຸນຫຼາຍຄັ້ງ.
ການຫຼົ່ມນີ້ກາຍເປັນພື້ນຖານຂອງຄວາມຮັກສູງສຸດທີ່ເພິ່ນມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເປັນປະສົບການທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດຕະຫຼອດທັງຊີວິດຂອງເພິ່ນ.
ເຫດຜົນໜຶ່ງທີ່ເພິ່ນສາມາດມີຄວາມຮັກສູງສຸດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າກໍຍ້ອນຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເພິ່ນທີ່ຈະ
ຮັກພຣະເຈົ້າ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ສໍາຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ມັນແມ່ນຍ້ອນການຫຼົ່ມ ແລະ
ການທົນທຸກທີ່ເພິ່ນໄດ້ປະສົບ.
ການທົນທຸກນີ້ໄດ້ກາຍເປັນເຄື່ອງນຳທາງໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າຈົດຈຳທີ່ສຸດສໍາລັບເພິ່ນ. ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບຄວາມເຈັບປວດໃນການຫຼົ່ມ
ໃນເວລາທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາກໍຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດ ແລະ
ອີງຕາມຄວາມມັກຂອງພວກເຂົາເອງ;

ຄວາມຮັກແບບນີ້ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍແນວຄິດຂອງລາຕານ ແລະ ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ.

ການມີຄວາມຕັ້ງໃຈຮັກພຣະເຈົ້າບໍ່ຄືກັບການຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄິດໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ ຄືກັບວ່າ ອຸທິດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມຄິດຕ່າງໆຂອງມະນຸດ, ແຕ່ເມື່ອຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາຖືກນຳມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຍົກຍ້ອງ ຫຼື ໃຫ້ພອນຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ແມ່ນແຕ່ເມື່ອຜູ້ຄົນໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງທັງໝົດ,

ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຈັກຄວາມຈິງທັງໝົດ ນີ້ກໍ່ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ

ມັນເປັນເຄື່ອງໝາຍສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການຮັກພຣະເຈົ້າ, ມັນບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ

ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຮັກພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ.

ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງໂດຍບໍ່ໄດ້ຜ່ານປະສົບການຫຼໍ່ຫຼອມກໍຕາມ,

ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດນຳຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດໄດ້;

ມີພຽງໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ

ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້, ມີພຽງເມື່ອນັ້ນ

ຜູ້ຄົນຈຶ່ງສາມາດເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມໝາຍພາຍໃນຂອງພວກເຂົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນເວລານັ້ນ,

ເມື່ອພວກເຂົາພະຍາຍາມອີກຄັ້ງ,

ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດນຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ

ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ; ໃນເວລານັ້ນ,

ແນວຄິດມະນຸດຂອງພວກເຂົາກໍຈະມີໜ້ອຍລົງ,

ຄວາມເຊື່ອສາມຂອງມະນຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຫຼຸດລົງ ແລະ

ຄວາມຮູ້ສຶກແບບມະນຸດຂອງພວກເຂົາກໍຫຼຸດລົງ; ມີແຕ່ໃນເວລານັ້ນ

ການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຈະເປັນການສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຜົນຂອງຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

ບໍ່ໄດ້ຖືກບັນລຸດ້ວຍຄວາມຮູ້ທີ່ເວົ້າອອກມາ ຫຼື ທາງດ້ານຄວາມຄິດ ຫຼື

ມັນບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍການເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງດັ່ງກ່າວພຽງຢ່າງດຽວ.

ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນຈ່າຍລາຄາ ແລະ

ພວກເຂົາຕ້ອງປະສົບກັບຄວາມຂົ່ມຂື່ນຫຼາຍຢ່າງໃນລະຫວ່າງການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ

ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຈະບໍລິສຸດ ແລະ ເປັນໄປຕາມໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອປະສົບກັບການຫຼໍ່ຫຼອມເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດມີຄວາມຮັກຢ່າງແທ້ຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

450. ເມື່ອໃກ້ເຖິງເວລາສຸດທ້າຍໃນຊີວິດຂອງເບໂຕ, ຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ “ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ຖ້າຂ້ານ້ອຍຕ້ອງມີຊີວິດອີກສອງສາມປີ,

ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະບັນລຸຄວາມຮັກໃຫ້ພຣະອົງທີ່ບໍລິສຸດຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ເລິກເຊິ່ງກວ່າເດີມ”.
ເມື່ອເພິ່ນກຳລັງຈະຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ເພິ່ນໄດ້ອະທິຖານໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນວ່າ “ໂອ
ພຣະເຈົ້າ! ເວລາຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ,

ເວລາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດກຽມໄວ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ.

ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ
ຂ້ານ້ອຍຫວັງວ່າ

ຄວາມຮັກຂອງຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດສະໜອງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ
ມັນຈະໄດ້ບໍລິສຸດຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ໃນບັດຈຸບັນ, ການທີ່ສາມາດຕາຍເພື່ອພຣະອົງ ແລະ
ຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອພຣະອົງນັ້ນ ເປັນສິ່ງທີ່ປອບໃຈ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໝັ້ນໃຈ,
ຍ້ອນບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນຕາຍິນດີໄປກວ່າການທີ່ສາມາດຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອພຣະອົງ ແລະ
ປະຕິບັດຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ ແລະ

ການທີ່ສາມາດມອບຕົວຂ້ານ້ອຍເອງໃຫ້ກັບພຣະອົງ,

ຖວາຍຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະອົງອີກແລ້ວ. ໂອ ພຣະເຈົ້າ! ພຣະອົງຊ່າງເປັນຕາຮັກຫຼາຍ!
ຖ້າພຣະອົງຍອມໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີຊີວິດຢູ່, ຂ້ານ້ອຍກໍຍິ່ງເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັກພຣະອົງ.

ຕາບໃດທີ່ຂ້ານ້ອຍມີຊີວິດຢູ່, ຂ້ານ້ອຍຈະຮັກພຣະອົງ.

ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາທີ່ຈະຮັກພຣະອົງໃຫ້ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ພຣະອົງພິພາກສາຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ຕີສອນຂ້ານ້ອຍ ແລະ ທົດລອງຂ້ານ້ອຍ ເພາະຂ້ານ້ອຍບໍ່ຊອບທຳ, ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດບາບ.
ແລ້ວອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງກໍຍິ່ງປາກົດແຈ້ງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນ.

ນີ້ຄືພຣະພອນສຳລັບຂ້ານ້ອຍ ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍສາມາດຮັກພຣະອົງໄດ້ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ
ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັກພຣະອົງແບບນີ້ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ຮັກຂ້ານ້ອຍ.

ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ

ຍ້ອນສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍສາມາດດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍທີ່ສຸດ. ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າ ບັດນີ້
ຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍມີຄວາມໝາຍຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ,

ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍຖືກຄຶງເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະອົງ ແລະ

ມັນມີຄວາມໝາຍທີ່ຈະຕາຍເພື່ອພຣະອົງ. ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍຍິ່ງຮູ້ສຶກບໍ່ພໍໃຈ,

ຍ້ອນຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພຣະອົງພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກວ່າ

ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ

ໄດ້ຕອບແທນພຣະອົງພຽງແຕ່ເລັກນ້ອຍ. ໃນຊີວິດຂອງຂ້ານ້ອຍ,

ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຕອບແທນໝົດທັງຕົວຕົນຂອງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ກັບພຣະອົງ;

ຂ້ານ້ອຍແຮງໄກຈາກສິ່ງນັ້ນ. ເມື່ອຂ້ານ້ອຍຫຼຽວເບິ່ງຄືນໃນຊ່ວງເວລານີ້,

ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກຕິດໜັບບຸນຄຸນພຣະອົງຫຼາຍ ແລະ

ຂ້ານ້ອຍມີພຽງແຕ່ຊ່ວງເວລານີ້ທີ່ຈະຊົດເຊີຍຄວາມຜິດພາດທຸກຢ່າງຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຄວາມຮັກທັງໝົດທີ່ຂ້ານ້ອຍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຕອບແທນພຣະອົງເທື່ອ”.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເຜິ້ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

451. ມະນຸດຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ບໍ່ຄວນພໍໃຈກັບສະຖານະການໃນປັດຈຸບັນຂອງເຂົາ. ເພື່ອດຳລົງຊີວິດຕາມລັກສະນະຂອງເປໂຕ, ເຂົາຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການຂອງເປໂຕ. ມະນຸດຕ້ອງສະແຫວງຫາສິ່ງຕ່າງໆທີ່ສູງສົ່ງກວ່າເກົ່າ ແລະ ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ເຂົາຕ້ອງສະແຫວງຫາຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າທີ່ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ບໍລິສຸດຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍ. ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຊີວິດ; ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະເປັນເໝືອນກັບເປໂຕ.

ເຈົ້າຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບການມີທຳທີ່ຕໍ່ການເຂົ້າສູ່ດ້ານບວກຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ຍອມຈຳນົນໃຫ້ຕົນເອງຖອຍຫຼັງໂດຍເຫັນແກ່ຄວາມສະບາຍຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ຫົວຊາກັບຄວາມຈິງທີ່ເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ, ເຈາະຈົງຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ຕາມຄວາມເປັນຈິງຍິ່ງຂຶ້ນ. ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າຕ້ອງຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງຄົ້ນຫາທິນທາງທີ່ຈະບົດບ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກຊີວິດທີ່ຊົ່ວຊ້ານີ້ ແລະ ມີຊີວິດທີ່ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງທີ່ບໍ່ແຕກຕ່າງຫຍັງຈາກຊີວິດຂອງສັດ.

ເຈົ້າຕ້ອງດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ, ຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຫຼອກລວງຕົນເອງ ຫຼື ປະຕິບັດກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າເໝືອນກັບເຄື່ອງຫຼິ້ນສຳລັບຫຼິ້ນໄປມາ.

ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີຄວາມຈິງໃດທີ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ມາ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຍຸຕິທຳໃດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໄດ້. ເຈົ້າຄວນດຳລົງຊີວິດຂອງເຈົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າຄວນຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ

ໃຊ້ຄວາມຮັກນີ້ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງແນວໃດ?

ບໍ່ມີບັນຫາໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ເໝືອນສິ່ງອື່ນໃດ, ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມພາກພຽນດັ່ງກ່າວ ແລະ ບໍ່ຄວນເປັນຄືກັນກັບຄົນອ່ອນແອທີ່ບໍ່ມີຄວາມກ້າຫານ.

ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ຈັກວິທີປະສົບກັບຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ

ປະສົບກັບຄວາມຈິງທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ

ບໍ່ຄວນປະຕິບັດກັບຕົນເອງພຽງພໍແຕ່ເປັນພິທີໃນລັກສະນະນັ້ນ.

ຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍຈະຜ່ານເຈົ້າໄປໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ; ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ

ເຈົ້າຈະມີໂອກາດທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງບໍ່?

ມະນຸດສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກເຂົາໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວບໍ່? ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ

ຄວາມສຳນຶກເໝືອນກັບເປໂຕ; ຊີວິດຂອງເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມໝາຍ ແລະ

ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫຼິ້ນເກມກັບຕົວເຈົ້າເອງ. ໃນຖານະທີ່ເປັນມະນຸດ ແລະ
ເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດພິຈາລະນາຢ່າງລະມັດລະວັງ
ວ່າເຈົ້າຈະປະຕິບັດກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າແນວໃດ, ເຈົ້າຄວນຖວາຍຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າແນວໃດ,
ເຈົ້າຄວນມີຄວາມເຊື່ອທີ່ມີຄວາມໝາຍຂຶ້ນຕື່ມໃນພຣະເຈົ້າແນວໃດ ແລະ
ໃນເມື່ອເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຄວນຮັກພຣະອົງໃນວິທີທາງທີ່ບໍ່ລົບລຸກຍິ່ງຂຶ້ນ, ສວຍງາມຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ
ດີຍິ່ງຂຶ້ນແນວໃດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

452.

ຖ້າຄົນທີ່ປາຖະໜາຮັກພຣະເຈົ້າ

ພວກເຂົາຕ້ອງຊົມລົດຊາດແຫ່ງຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ເຫັນຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ;

ມີພຽງແຕ່ຕອນນີ້ຈຶ່ງຈະມີການບຸກຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າໃນຕົວພວກເຂົາ

ເຊິ່ງເປັນຫົວໃຈທີ່ຕັ້ງໃຈເສຍສະລະເພື່ອພຣະເຈົ້າຢ່າງຊື່ສັດ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮັກພຣະອົງໂດຍຜ່ານຄຳເວົ້າ ແລະ ການສະແດງອອກ ຫຼື

ຈົນຕະນາການຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ບັງຄັບໃຫ້ຜູ້ຄົນຮັກພຣະອົງ. ກົງກັນຂ້າມ

ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ

ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະອົງໃນພາລະກິດ ແລະ

ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະມີຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຜູ້ຄົນບໍ່ຮັກພຣະເຈົ້າຍ້ອນພວກເຂົາຖືກຄົນອື່ນຍົວະໃຫ້ຮັກພຣະອົງ ຫຼື

ຍ້ອນແຮງດົນໃຈທາງອາລົມຊົ່ວຄາວ.

ພວກເຂົາຮັກພຣະເຈົ້າຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະອົງ,

ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າ ມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ລົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງຜູ້ຄົນ

ຍ້ອນພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມລອດພົ້ນ, ສະຕິບັນຍາ ແລະ

ການກະທຳທີ່ມະຫັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ;

ຜົນຕາມມາກໍຄືພວກເຂົາສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ປາຖະໜາຫາພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ

ແລະ ມີການກະຕຸ້ນຄວາມຫຼົງໄຫຼດັ່ງກ່າວໃນພວກເຂົາຈົນວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດໄດ້

ຫາກປາສະຈາກການໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ. ເຫດຜົນທີ່ວ່າ

ເປັນຫຍັງຄົນທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈຶ່ງສາມາດເປັນພະຍານຢ່າງໜັກແໜ້ນໃ

ຫ້ກັບພຣະອົງໄດ້ກໍຍ້ອນຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາແມ່ນຢູ່ເທິງພື້ນຖານແຫ່ງຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ

ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ມັນບໍ່ແມ່ນຕາມແຮງກະຕຸ້ນທາງອາລົມ

ແຕ່ຕາມຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ.

ເພາະພວກເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າ
 ພວກເຂົາຕ້ອງເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ
 ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ປາຖະໜາຫາພຣະເຈົ້ານັ້ນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຮູ້ຕົວກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຕາຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງ.
 ຄືກັບຄວາມຮັກທີ່ຜູ້ຄົນມີໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ຄໍາພະຍານຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຖືກບັງຄັບ, ມັນເປັນຈິງ
 ແລະ ມີຄວາມສໍາຄັນ ແລະ ຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງ. ມັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ຊຶ່ງ ຫຼື ເປົ່າຫວ່າງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ.
 ເຫດຜົນທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ
 ຄວາມໝາຍທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ມີພຽງແຕ່ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ
 ກໍຍ້ອນຄົນເຫຼົ່ານີ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ພວກເຂົາສາມາດດໍາລົງຊີວິດເພື່ອພາລະກິດ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ແຕ່ດໍາລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງ;
 ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຢ່າງບໍ່ມີຄວາມໝາຍ
 ແຕ່ເປັນຊີວິດທີ່ໄດ້ຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະເຈົ້າ.
 ມີພຽງຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ,
 ມີພຽງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນພະຍານຂອງພຣະອົງ,
 ມີພຽງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ມີພຽງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຮັບສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າແມ່ນມີສະຫາຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ ແລະ
 ພວກເຂົາສາມາດຊື່ນຊົມກັບການອວຍພອນຮ່ວມກັນກັບພຣະເຈົ້າ.
 ມີພຽງແຕ່ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວນີ້ຈະດໍາລົງຊີວິດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ ແລະ
 ມີພຽງແຕ່ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ
 ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ. ພຣະເຈົ້າມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນຮັກ ແລະ
 ພຣະອົງສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກທັງໝົດຂອງທຸກຄົນ
 ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໝົດທຸກຄົນທີ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ
 ບໍ່ແມ່ນໝົດທຸກຄົນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຖືວິດອໍານາດກັບພຣະເຈົ້າ.
 ຍ້ອນພວກເຂົາສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດເຂົ້າໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້
 ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຈຶ່ງສາມາດຢ່າງໃນທຸກບ່ອນທີ່ຢູ່ລຸ່ມສະຫວັນໂດຍບໍ່ມີໃຜກ້າຕໍ່ຕ້ານພ
 ວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດໃຊ້ວິດອໍານາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
 ປົກຄອງທຸກປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຄົນ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ມາຮ່ວມກັນຈາກທົ່ວທັງແຜ່ນດິນໂລກ,
 ພວກເຂົາເວົ້າພາສາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ມີສີຜິວທີ່ແຕກຕ່າງກັນ

ແຕ່ການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາແມ່ນມີຄວາມໝາຍດຽວກັນ,
ພວກເຂົາທັງໝົດມີຫົວໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາທັງໝົດເປັນພະຍານແບບດຽວກັນ ແລະ
ມີຄວາມເດັດດ່ຽວທີ່ຄືກັນ ແລະ ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ແບບດຽວກັນ.
ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າສາມາດເດີນຢ່າງຢ່າງມີອິດສະຫຼະທົ່ວທັງແຜ່ນດິນໂລກ,
ຄົນທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າສາມາດເດີນທາງຂ້າມຜ່ານຈັກກະວານ.
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການອວຍພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພວກເຂົາຈະດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(XI) ກ່ຽວກັບມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ

453. ສາມຂັ້ນຕອນແມ່ນຄວາມສົມບູນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການໄຖ່ມະນຸດຊາດ. ມະນຸດຕ້ອງຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດຜົນ ແລະ ຖ້າບາດສະຈາກຄວາມຈິງນີ້ ຄວາມຮູ້ທີ່ເຈົ້າມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຽງຄຳເວົ້າທີ່ເປົ່າວ່າງ, ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກຄິດແຕ່ບາກ. ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດຊັກຊວນ ຫຼື ເອົາຊະນະມະນຸດໄດ້, ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງເລີຍ. ມັນອາດຈະອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຟັງສະບາຍຫຼື ແຕ່ຖ້າມັນຄັດກັບອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ລະເວັ້ນເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ພຣະອົງຈະບໍ່ຍົກຍ້ອງຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າ ແຕ່ພຣະອົງຍັງຈະນຳການແກ້ແຄ້ນມາເຖິງເຈົ້າ ຍ້ອນເຈົ້າເປັນຄົນບາບທີ່ໝິ່ນປະມາດພຣະອົງ. ພຣະທຳຂອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເວົ້າໄດ້ຢ່າງງ່າຍໆ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າຈະເວົ້າຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວແຕ່ບໍ່ຈົງໃຈ ແລະ ເວົ້າຊັກຈູງເກັ່ງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າສະຫຼາດຫຼາຍຈົນເຈົ້າສາມາດຖຽງໃຫ້ສີດຳກາຍເປັນສີຂາວ ແລະ ໃຫ້ສີຂາວກາຍມາເປັນສີດຳ, ແຕ່ເຈົ້າຍັງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ເມື່ອເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເຈົ້າສາມາດຕັດສິນຢ່າງບໍ່ຮອບຄອບ ຫຼື ສັນລະເສີນແບບເສີຍໆ ຫຼື ດູຖູກຢ່າງເສີຍເມີຍ. ເຈົ້າສັນລະເສີນຄົນໃດໜຶ່ງ ແລະ ທຸກຄົນ ແຕ່ເຈົ້າດື່ມລົມກັບການຊອກຫາຄຳເວົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງເພື່ອບັນລະຍາຍຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ-ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຝ່າຍແພ້ທຸກຄົນໄດ້ຮຽນຮູ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມີຜູ້ຊ່ຽວຊານທາງດ້ານພາສາຫຼາຍຄົນ ທີ່ສາມາດບັນລະຍາຍເຖິງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງສິ່ງທີ່ພວກເຂົາບັນລະຍາຍແມ່ນພຽງແຕ່ໜຶ່ງສ່ວນຮ້ອຍຂອງຄວາມຈິງທີ່ເວົ້າ ໂດຍຄົນທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີພຽງຄຳສັບທີ່ຈຳກັດ ແຕ່ມີປະສົບການທີ່ອຸດົມສົມບູນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງ, ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນການນຳໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ສະຫຼາດ ຫຼື ຄຳສັບທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນເລີຍ. ບົດຮຽນຂອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າສູງສົ່ງກວ່າວິທະຍາສາດທຳມະຊາດໃດໜຶ່ງຂອງມະນຸດຊາດ. ມັນແມ່ນບົດຮຽນທີ່ມີແຕ່ຄົນຈຳນວນໜ້ອຍດຽວຈະສາມາດໄດ້ຮັບ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດໃດໜຶ່ງຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບ. ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ເບິ່ງການຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງເປັນຄືກັບວ່າ ເດັກນ້ອຍທຳມະດາກໍສາມາດຮັບມັນໄດ້. ບາງເທື່ອ ເຈົ້າອາດຈະປະສົບຜົນສຳເລັດຢ່າງສົມບູນໃນຊີວິດຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ ຫຼື ອາຊີບຂອງເຈົ້າ ຫຼື ໃນການແຕ່ງງານຂອງເຈົ້າ ແຕ່ເມື່ອມັນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ແລະ

ບົດຮຽນຂອງການຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະສະແດງຕົວເອງເລີຍ,
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສໍາເລັດຫຍັງເລີຍ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ການນໍາຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຕົວຈິງ
ແມ່ນສິ່ງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍທີ່ສຸດສໍາລັບພວກເຈົ້າ ແລະ
ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າກໍເປັນບັນຫາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ. ນີ້ຄືຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
ຍັງແມ່ນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ບັນດາມວນມະນຸດຊາດໄດ້ປະເຊີນ.
ທ່າມກາງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບັນລຸຄວາມສໍາເລັດດ້ວຍເຫດຜົນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ,
ບໍ່ມີໃຜເລີຍທີ່ຢູ່ໃນລະດັບມາດຕະຖານ. ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງຫຍັງ ຫຼື
ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຢູ່ໃນຂອບເຂດໃດຈຶ່ງຖືວ່າເປັນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.
ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ສັບສົນໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ ແລະ
ເປັນບົດສະໜາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ມະນຸດຊາດປະເຊີນຢູ່ພໍ່ສົມຄວນ-ແລະ
ບໍ່ມີໃຜສາມາດຕອບຄໍາຖາມນີ້ໄດ້ ຫຼື ບໍ່ມີໃຜເຕັມໃຈຕອບຄໍາຖາມນີ້ ຍ້ອນວ່າ ໃນບັດຈຸບັນ
ບໍ່ມີໃຜທ່າມກາງມະນຸດທີ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນການສຶກສາພາລະກິດນີ້ໄດ້. ບາງເທື່ອ
ເມື່ອບົດສະໜາຂອງພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຖືກເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັບຮູ້
ກໍຈະປະກົດມີກຸ່ມຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຕາມມາ. ແນ່ນອນ ເຮົາຫວັງວ່າ
ມັນຈະເປັນແບບນັ້ນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຢູ່ໃນຂະບວນການປະຕິບັດພາລະກິດນີ້ ແລະ
ຫວັງທີ່ຈະໄດ້ເຫັນການປະກົດຕົວຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດດັ່ງກ່າວໃນອະນາຄົດທີ່ໃກ້ໆນີ້.
ພວກເຂົາຈະກາຍມາເປັນຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບຄວາມຈິງກ່ຽວກັບພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ແນ່ນອນ ຈະເປັນຄົນທໍາອິດທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້.
ຖ້າບໍ່ມີຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດດັ່ງກ່າວ, ໃນມື້ທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃກ້ຈະສິ້ນສຸດລົງ ຫຼື
ມີພຽງແຕ່ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງຄົນ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຍອມຮັບດ້ວຍຕົວເອງ
ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ມາບັງເກີດເປັນມະນຸດເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ມັນກໍຈະບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນຕາເສົ້າໃຈ
ແລະ ເປັນຕາເສຍໃຈກວ່າສິ່ງນີ້-ເຖິງແມ່ນວ່າ
ມັນເປັນກໍລະນີທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນກໍລະນີໃດກໍຕາມ,
ເຮົາຍັງຫວັງວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສະແຫວງຫາຢ່າງແທ້ຈິງຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນນີ້.
ຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງເວລາ, ຍັງບໍ່ມີພາລະກິດທີ່ເປັນແບບນີ້ມາກ່ອນ,
ພາລະໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວບໍ່ເຄີຍປະກົດມີໃນປະຫວັດສາດຂອງການພັດທະນາມະນຸດຈັກເທື່ອ.
ຖ້າເຈົ້າສາມາດກາຍມາເປັນໜຶ່ງໃນກຸ່ມຄົນທໍາອິດທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ,
ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ເປັນກຽດຕິຍົດອັນສູງສຸດຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດບໍ່?
ພຣະເຈົ້າຈະຍົກຍ້ອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດອື່ນໆທີ່ຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດຫຼາຍກວ່າບໍ່?
ພາລະກິດດັ່ງກ່າວບໍ່ງ່າຍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດກໍຍັງຈະໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນ.
ບໍ່ວ່າຈະເປັນເພດໃດ ຫຼື ສັນຊາດໃດກໍຕາມ,
ທຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງພຣະ

ເຈົ້າໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຈະເປັນພຽງຄົນດຽວທີ່ມີສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ຄືພາລະກິດໃນບັດຈຸບັນ ແລະ ເປັນພາລະກິດສຳລັບອະນາຄົດເຊັ່ນກັນ; ມັນເປັນພາລະກິດສຸດທ້າຍ ແລະ ສູງສົ່ງທີ່ສຸດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນຊ່ວງເວລາ 6.000 ປີແຫ່ງພາລະກິດ ແລະ ເປັນວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ເປີດເຜີຍມະນຸດແຕ່ລະປະເພດ.

ຜ່ານພາລະກິດທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ລະດັບຊັ້ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງມະນຸດແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍອອກ: ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນຄຸນສົມບັດໃນການໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບສັນຍາຂອງພຣະອົງ

ໃນຂະນະທີ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນສົມບັດໃນການຮັບພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ;

ຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດຮັບພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະອົງບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບພາລະກິດໃດໆຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນການແກ້ແຄ້ນ, ການກັ່ນຕອງ ຫຼື ການພິພາກສາ, ທຸກຢ່າງກໍມີເພື່ອໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສຸດ ແລະ ເພື່ອມະນຸດຈະຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ເປັນພຽງຜົນສະທ້ອນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພາລະກິດສາມຂັ້ນຕອນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

454. ການມີ ແລະ ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຊາດຮູ້ຈັກ. ເມື່ອເຂົາປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນເວລາທີ່ເຂົາປະຕິບັດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ມະນຸດກໍຈະເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ, ເຂົ້າໃຈແຫຼ່ງທີ່ມາ ແລະ ປະຫວັດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າເຖິງຜົນຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຕັ້ງໝັ້ນໄວ້. ສຳລັບມວນມະນຸດ, ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງປະສົບ, ເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຂົ້າເຖິງ ເພື່ອຮັບເອົາຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດ, ເຂົ້າໃຈເຖິງເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຂົາ ແລະ ສາມາດເຊື່ອຟັງອຳນາດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນລະຫວ່າງທີ່ມະນຸດໄດ້ປະສົບ, ເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຂົ້າເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນນີ້ ເຂົາກໍຍັງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ໃນລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ອອກມາຈາກສິ່ງທີ່ມະນຸດໄດ້ຈົນຕະນາການ ຫຼື ແຕ່ງຂຶ້ນ ແຕ່ມາຈາກສິ່ງທີ່ເຂົາຮູ້ເຖິງຄຸນຄ່າ, ປະສົບ, ສຳຜັດ ແລະ ຍືນຍັນພາຍໃນຕົວເຂົາ. ພາຍຫຼັງການຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າ, ປະສົບການ, ການສຳຜັດ ແລະ ການຍືນຍັນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້

ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈິ່ງມີເນື້ອຫາ,
ມີແຕ່ຄວາມຮູ້ທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບໃນເວລານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຈິງ, ແທ້ຈິງ ແລະ ຖືກຕ້ອງ ແລະ ວິທີການ
ໃນການໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້ ແລະ ຄວາມຮູ້ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຜ່ານການຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າ,
ປະສົບການ, ການສຳຜັດ ແລະ ການຍືນຍັນພຣະທຳຂອງພຣະອົງນັ້ນ
ບໍ່ແມ່ນສິ່ງອື່ນນອກຈາກການປະຕິສຳພັນລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ.
ໃນທຳມະກາງການປະຕິສຳພັນແບບນີ້ ມະນຸດແມ່ນໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ
ຍິ່ງຮູ້ເຖິງເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກການຄອບຄອງ ແລະ
ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ,
ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງເທື່ອລະໜ້ອຍ,
ມີຄວາມແນ່ນອນທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ
ມີຄຳນິຍາມທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງແຫ່ງການບົກຄອງທຸກສັບພະສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມີຈຸດຍືນ ແລະ ຄວາມຮູ້ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະພາບຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນທຳມະກາງການປະຕິສຳພັນແບບນີ້
ມະນຸດຈະປ່ຽນແປງຄວາມຄິດຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ,
ຈະບໍ່ຈົນຕະນາການພຣະອົງຂຶ້ນມາເອງ ຫຼື ບ່ອຍໃຫ້ຕົວເອງມີຄວາມສົ່ງໃສ່ກ່ຽວກັບພຣະອົງ ຫຼື
ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບພຣະອົງ ຫຼື ປະນາມພຣະອົງ ຫຼື ຕັດສິນພຣະອົງ ຫຼື
ມີຄວາມຂ້ອງໃຈກ່ຽວກັບພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ,
ມະນຸດຈິ່ງຈະມີການພິພາດກັບພຣະເຈົ້າໜ້ອຍລົງ, ເຂົາຈະມີຂໍ້ຂັດແຍ້ງກັບພຣະເຈົ້າໜ້ອຍລົງ
ແລະ ຈະມີໂອກາດທີ່ເຂົາຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້ານັ້ນໜ້ອຍລົງ. ກົງກັນຂ້າງ, ການເອົາໃຈໃສ່ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ
ການເຄົາລົບບູຊາຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າກໍຈະແທ້ຈິງຂຶ້ນ ແລະ ມີຄວາມເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ.
ໃນທຳມະກາງການປະຕິສຳພັນແບບນີ້ ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ຈະໄດ້ຮັບການສະໜອງຄວາມຈິງ ແລະ
ການບັບຕີສະມາແຫ່ງຊີວິດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ
ເຂົາຍັງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ໃນທຳມະກາງການປະຕິສຳພັນແບບນີ້
ມະນຸດບໍ່ພຽງແຕ່ຈະປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງເຂົາ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ ເຂົາຍັງຈະໄດ້ຮັບການເຄົາລົບບູຊາ ແລະ
ການນະມັດສະການທີ່ແທ້ຈິງຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນການປະຕິສຳພັນແບບນີ້
ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດທີ່ມີໃນພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເປັນຄືແຜ່ນເຈ້ຍເປົ່າອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື
ເປັນຄຳໝັ້ນສັນຍາພຽງແຕ່ບາກ ຫຼື ເປັນການສະແຫວງຫາ ແລະ ການບູຊາໃນຮູບແບບຕາບອດ;
ດ້ວຍການປະຕິສຳພັນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຊີວິດຂອງມະນຸດຈິ່ງຈະເຕີບໃຫຍ່ເຂົ້າສູ່ວຸດທິພາວະແຕ່ລະມື້
ແລະ ໃນຕອນນີ້ເທົ່ານັ້ນ ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາຈິ່ງຈະຖືກປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາໃນພຣະເຈົ້າ ຈາກຄວາມເຊື່ອທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ

ບໍ່ແນ່ນອນຈະກາຍເປັນຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ການເອົາໃຈໃສ່ທີ່ແທ້ຈິງ,
ກາຍເປັນການເຄົາລົບບູຊາທີ່ແທ້ຈິງເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ
ໃນລະຫວ່າງການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ
ມະນຸດຍັງຈະກ້າວອອກຈາກຈຸດທີ່ບໍ່ຫ້າວຫັນໄປສູ່ຈຸດຫ້າວຫັນເທື່ອລະໜ້ອຍ,
ຈາກສິ່ງທີ່ເປັນລົບເປັນສິ່ງທີ່ເປັນບວກ; ດ້ວຍການປະຕິສຳພັນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ
ມະນຸດຈິ່ງຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການຢັ້ງຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໃນການຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

455. ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ວິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ
ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍເພິ່ງພາຈົນຕະນາການຂອງເຈົ້າ.
ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ສາມາດເພິ່ງພາຈົນຕະນາການເພື່ອຮູ້ຈັກສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລ້ວເຈົ້າສາມາດບັນລຸຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດ?
ວິທີທີ່ຈະສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ແມ່ນຜ່ານທາງການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຜ່ານທາງການສົນທະນາ ແລະ ຜ່ານການຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ,
ເຈົ້າຈະມີປະສົບການ ແລະ ການພິສູດເທື່ອລະໜ້ອຍກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າຈະຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດເພີ່ມຂຶ້ນ.
ນີ້ແມ່ນວິທີດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະບັນລຸຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ບໍ່ມີທາງລັດ.
ການຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າບໍ່ຈົນຕະນາການ
ບໍ່ຄືກັນກັບການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້ານັ່ງຢູ່ລ້າງເພື່ອລ່ຖ້າຄວາມພິນາດ ຫຼື
ການຫ້າມພວກເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ເຮັດຫຍັງເລີຍ. ການບໍ່ໃຊ້ສະໝອງຂອງເຈົ້າເພື່ອຄິດ ແລະ
ຈົນຕະນາການໝາຍເຖິງການບໍ່ໃຊ້ເຫດຜົນເພື່ອຄາດຄະເນ, ບໍ່ໃຊ້ຄວາມຮູ້ເພື່ອວິເຄາະ,
ບໍ່ໃຊ້ວິທະຍາສາດເປັນພື້ນຖານ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມກັບການເຫັນຄຸນຄ່າ, ການພິສູດ ແລະ
ການຢືນຢັນວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອແມ່ນມີສິດອຳນາດ,
ຢືນຢັນວ່າພຣະອົງປົກຄອງເໝືອນໄຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າ ແລະ
ວິດອຳນາດຂອງພຣະອົງກໍພິສູດໃຫ້ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ,
ຜ່ານທາງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜ່ານຄວາມຈິງ, ຜ່ານທຸກສິ່ງທີ່ປະສົບໃນຊີວິດ.
ນີ້ແມ່ນວິທີດຽວທີ່ຜູ້ຄົນຈະສາມາດບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ບາງຄົນເວົ້າວ່າ
ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະຄົ້ນຫາວິທີງ່າຍໆໃນການບັນລຸຄວາມຕັ້ງໃຈນີ້,
ແຕ່ພວກເຈົ້າສາມາດຄິດເຖິງວິທີດັ່ງກ່າວໄດ້ບໍ່? ເຮົາຈະບອກກັບເຈົ້າ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄິດ
ເພາະບໍ່ມີວິທີອື່ນໆອີກແລ້ວ! ວິທີດຽວກໍຄືຮູ້ຈັກ ແລະ ພິສູດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນຢ່າງຕັ້ງໃຈ

ແລະ ຢ່າງແນວແນ່ ຜ່ານພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວອອກ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ. ນີ້ແມ່ນວິທີດຽວທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ວ່າງເປົ່າ, ແຕ່ເປັນຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

456. ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການລົງໂທດ ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ພຣະອົງ. ຖ້າບໍ່ມີການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ຕໍ່ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ, ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ອຸປະນິໄສທີ່ທ່ຽງທຳຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງຈະບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດ ຫຼື ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຮູ້ເດີມກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄປເປັນຄວາມຮູ້ ໃໝ່ໄດ້. ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງການເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຊົງເປີດເຜີຍຄວາມເປັນພຣະອົງທັງໝົດສູ່ສາທາລະນະນາຊົນ, ສະນັ້ນ ການປະກົດຕົວຂອງພຣະອົງໃນສາທາລະນະນາຊົນ ຈຶ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ ແລະ ເພື່ອການເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ ແມ່ນເຮັດໄດ້ຜ່ານພາລະກິດຫຼາຍປະເພດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຖ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງດັ່ງກ່າວຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ, ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ສະແຫວງຫາຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດບົ່ງບອກວ່າ ມະນຸດໄດ້ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກການເປັນທາດຂອງຊາຕານ ແລະ ອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ຕົວຢ່າງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທຸກມື້ນີ້, ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ໄດ້ຊົງສະເດັດມາເພື່ອກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ພຣະອົງຊົງກຳນົດໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ເຊື້ອພັງພຣະອົງ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ໂດຍທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດແທ້ ແລະ ພາລະກິດບົກກະຕິຂອງພຣະອົງ, ເຊື້ອພັງທຸກພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ ພ້ອມດ້ວຍການກະທຳທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳສຳເລັດໃນການປົກຄອງມະນຸດ. ຜູ້ຄົນທີ່ເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ; ມີພຽງການເປັນປະຈັກພະຍານແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນຈິງ ແລະ ມີພຽງການເປັນປະຈັກພະຍານແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍໄດ້.

ພຣະເຈົ້າຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ມາຮູ້ຈັກພຣະອົງຜ່ານປະສົບການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜ່ານການລົງໂທດ, ການຈັດການ ແລະ ການຕັດຈຳນວນ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ເພື່ອໃຫ້ເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ ພ້ອມນັ້ນ ພຣະອົງຍັງຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະອົງ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ.

ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດມາສັນລະເສີນພຣະອົງໂດຍໃຊ້ພຽງແຕ່ປາກ ແລະ ພຣະອົງຊົງບໍ່ຕ້ອງການຄຳສັນລະເສີນ ແລະ ການເປັນພະຍານແບບຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອ. ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນສົມບັດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງໄດ້ ແລະ ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນສົມບັດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດນຳເອົາຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງໂດຍເຈດຕະນາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

457. ການຮຽນຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທຳມະດາ. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະຮຽນຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມຮູ້ນີ້ແລ້ວ ເຈົ້າຈະພົບຕົນເອງກ້າວໄປຂ້າງໜ້າສູ່ພາວະທີ່ສູງກວ່າ ແລະ ສວຍງາມກວ່າ. ໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກອັບອາຍກັບວິນຍານທີ່ໜ້າລັງກຽດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ລີ້ຈາກຄວາມອັບອາຍຂອງເຈົ້າ. ໃນເວລານັ້ນ ຄວາມປະພຶດທີ່ເຈົ້າເຮັດຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຈະໜ້ອຍລົງໄປເລື້ອຍໆ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະຍັບເຂົ້າໃກ້ຊິດຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງຈະເຕີບໃຫຍ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເທື່ອລະໜ້ອຍ. ນີ້ຄືສັນຍານສະແດງເຖິງມະນຸດຊາດກຳລັງເຂົ້າສູ່ພາວະທີ່ສວຍງາມ. ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງນີ້ເທື່ອ. ຍ້ອນພວກເຈົ້າທຸກຄົນວຸ້ນວາຍໄປມາເພື່ອເຫັນແກ່ໂຊກຊາຕາຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນໃຜທີ່ຈະມີຄວາມສົນໃຈທີ່ຈະພະຍາຍາມຮູ້ຈັກເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ? ຖ້າຍັງສືບຕໍ່ເປັນແບບນີ້ ພວກເຈົ້າກໍຈະຜ່າຜົນຕໍ່ບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ, ຍ້ອນພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງພຽງໜ້ອຍເກີນໄປ. ສະນັ້ນ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃນຕອນນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນການວາງຜົນຖານສຳລັບການກະທຳຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ການທີ່ເຮົາຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຜິດກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ. ຍ້ອນວ່າ ຖ້າເຈົ້າຜ່າຜົນບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງເລື້ອຍໆ

ແລ້ວມີໃຜແດ່ໃນບັນດາພວກເຈົ້າຈະສາມາດຫຼົບຫຼີກຈາກການລົງໂທດໄດ້?
ແລ້ວພາລະກິດຂອງເຮົາຈະບໍ່ເປັນປະໂຫຍດທັງໝົດເລີຍບໍ່? ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຍັງຂໍຮ້ອງວ່າ
ນອກຈາກການພິຈາລະນາການປະພຶດຂອງພວກເຈົ້າເອງຢ່າງຖີ່ຖ້ວນແລ້ວ
ພວກເຈົ້າຍັງຕ້ອງລະມັດລະວັງກັບບາດກ້າວທີ່ພວກເຈົ້າເດີນ.
ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ແລະ ເຮົາຫວັງວ່າ
ພວກເຈົ້າຈະພິຈາລະນາມັນຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ແບບເອົາຈິງເອົາຈັງ.
ເມື່ອຮອດມື້ທີ່ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຮົາໂກດຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ
ແລ້ວຜົນຕາມມາຈະແມ່ນໃຫ້ພວກເຈົ້າພິຈາລະນາເອງ ແລະ
ຈະບໍ່ມີໃຜເລີຍທີ່ແບກຮັບການລົງໂທດແທນພວກເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ມັນເປັນເລື່ອງສຳຄັນຫຼາຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

458. ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ມັນໝາຍເຖິງ
ການທີ່ສາມາດຢັ້ງເຖິງຄວາມປິຕິຍິນດີ, ຄວາມໃຈຮ້າຍ, ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ
ຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງ; ນີ້ແມ່ນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າອ້າງວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະອົງ,
ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປິຕິຍິນດີ, ຄວາມໃຈຮ້າຍ, ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງ
ແລະ ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ຫຼື
ຄວາມເມດຕາກະລຸນາຂອງພຣະອົງ ຫຼື ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງມັກ ຫຼື ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ບາງຄົນສາມາດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສາມາດເຊື່ອໃນພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ; ໃນທີ່ນີ້ແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງ.
ຖ້າເຈົ້າຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ເຂົ້າໃຈພຣະອົງ ແລະ ສາມາດຢັ້ງເຖິງຄວາມປະສົງບາງຢ່າງຂອງພຣະອົງ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍສາມາດເຊື່ອໃນພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ,
ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ນະມັດສະການພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫຼົ່ານີ້,
ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນພຽງຜູ້ຕິດຕາມທີ່ແລ່ນຕາມ ແລະ ໄປຕາມກະແສ.
ສິ່ງນັ້ນບໍ່ສາມາດຖືກເອີ້ນໄດ້ວ່າ ການອ່ອນນ້ອມທີ່ແທ້ຈິງ ຫຼື ການນະມັດສະການທີ່ແທ້ຈິງ.
ການນະມັດສະການທີ່ແທ້ຈິງກິດຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ? ໂດຍບໍ່ມີການຍົກເວັ້ນ,
ທຸກຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຕ້ອງນະມັດສະການ ແລະ
ເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາເຫັນພຣະອົງ;
ພວກເຂົາທຸກຄົນຖືກບັງຄັບໃຫ້ກົມລົງ ແລະ ນະມັດສະການພຣະອົງ. ໃນບັດຈຸບັນ,
ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດ,
ອີ່ງຜູ້ຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ
ເປັນຫຼາຍສ່ຳໃດ, ພວກເຂົາກໍອີ່ງຈະເຊີດຊູສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ ແລະ
ພວກເຂົາກໍອີ່ງຈະເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ
ອີ່ງຜູ້ຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈໜ້ອຍສ່ຳໃດ, ພວກເຂົາກໍອີ່ງບໍ່ລະມັດລະວັງຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ ແລະ

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າດັ່ງມະນຸດ. ຖ້າຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກ ແລະ ເຫັນພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຂົາກໍຈະສັນດ້ວຍຄວາມຍ້ານກົວ. “ພຣະອົງທີ່ມາພາຍຫຼັງເຮົາແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເຮົາ ຜູ້ທີ່ເຮົາບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະຖືເກີບຂອງພຣະອົງຊ້າ”, ເປັນຫຍັງໂຍຮັນຈຶ່ງເວົ້າແບບນີ້? ເຖິງແມ່ນຢູ່ໃນສ່ວນເລິກລາວບໍ່ໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງຫຼາຍ, ລາວກໍຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງໜ້າເກງຂາມ. ໃນທຸກມື້ນີ້ ມີເທົ່າໃດຄົນ ທີ່ສາມາດເຄົາລົບນັບຖືພຣະເຈົ້າ? ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະສາມາດເຄົາລົບນັບຖືພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ຂອງພຣະຄຣິດ ຫຼື ບໍ່ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະສາມາດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ຖ້າພວກເຂົາເຫັນພຽງຮູບລັກສະນະພາຍນອກທີ່ທຳມະດາ ແລະ ບົກກະຕິຂອງພຣະຄຣິດ, ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວມັນກ່າວສຳລັບພວກເຂົາທີ່ຈະປະຕິບັດຕໍ່ພຣະຄຣິດດັ່ງມະນຸດທຳມະດາເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຂົາອາດນຳໃຊ້ທຳທີ່ງ່ຽບເຄົາລົບຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ສາມາດຫຼອກລວງພຣະອົງ, ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ, ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະ ຕັດສິນພຣະອົງ. ພວກເຂົາສາມາດຖືວ່າຕົນຊອບທຳ ແລະ ບໍ່ຈົງຈັງກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ; ພວກເຂົາເຖິງກັບສາມາດກໍ່ໃຫ້ເກີດແນວຄິດ, ການກ່າວຮ້າຍ ແລະ ການໝົນປະໝາດພຣະເຈົ້າ. ເພື່ອທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫາເຫຼົ່ານີ້, ຄົນໆໜຶ່ງຕ້ອງຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ ແລະ ຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະຄຣິດ. ນີ້ແມ່ນລັກສະນະຫຼັກຂອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ; ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕົວຈິງ ຕ້ອງເຂົ້າສູ່ ແລະ ບັນລຸ.

(“ວິທີການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

459. ມັນເປັນກົດຂອງສະຫວັນ ແລະ ຫຼັກການຂອງໂລກທີ່ຈະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນມື້ນີ້ ເຊິ່ງຢູ່ໃນຍຸກທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດກຳລັງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍພຣະອົງເອງ ເຊິ່ງເປັນເວລາທີ່ດີ ໂດຍສະເພາະໃນການທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະໄທແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ໂດຍການສ້າງຮາກຖານໃນການເຂົ້າໃຈນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນກໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວນີ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແມ່ນນິມິດທີ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີ; ມັນແມ່ນຜືນຖານຂອງຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວນີ້, ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈະຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຄຸມເຄືອ ແລະ ໃນທຳມະກາງທິດສະດີທີ່ວ່າງເປົ່າ. ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະເປັນປະນີທານຂອງຄົນແບບນີ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ,

ພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ.

ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍຈາກສາຍທານນີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະຖືກກຳຈັດ

ເຊິ່ງພວກເຂົາທຸກຄົນແມ່ນຄົນທີ່ເອົາບຽບຜູ້ອື່ນ...

ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດຮັບນິມິດຕ່າງໆໄດ້,

ເຂົາກໍ່ບໍ່ສາມາດຮັບພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້

ແລະ

ຖ້າມະນຸດບໍ່ເຊື່ອຟັງພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້

ແລະ

ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ມີຄ່າຫຍັງເລີຍ.

ກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເຂົາຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເຊິ່ງນັ້ນກໍ່ຄື

ເຂົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ;

ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ

ຈິ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ

ແລະ

ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຕ້ອງມີ ແລະ

ມັນກໍ່ຍັງເປັນຂະບວນການທີ່ທຸກຄົນທີ່ພະຍາຍາມຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຕ້ອງປະສົບ.

ຂະບວນການໃນການມາຮູ້ຈັກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຂະບວນການໃນການມາຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ສະນັ້ນ,

ການຮູ້ຈັກນິມິດຕ່າງໆບໍ່ພຽງແຕ່ອ້າງອີງເຖິງການຮູ້ຈັກມວນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດ,

ແຕ່ຍັງລວມເຖິງການຮູ້ຈັກພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ.

ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ພວກເຂົາຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນບາດກ້າວທຳອິດໃນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

ຂະບວນການໃນການກ້າວຈາກຄວາມເຊື່ອໃນເບື້ອງຕົ້ນທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້ານີ້

ໄປຫາຄວາມເຊື່ອທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດໃນພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຂະບວນການຂອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຂະບວນການໃນການປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

ພຽງເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ

ແລະ

ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະອົງ,

ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ມີຄວາມຈິງ

ແລະ

ສັດທາຂອງເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດເປັນສັດທາທີ່ບໍ່ລືສຸດໄດ້

ເຊິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສໃດໆເລີຍ.

ຖ້າໃນຊ່ວງໄລຍະທີ່ເຂົາໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ມະນຸດຈະຄ່ອຍໆຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ,

ຫຼັງຈາກນັ້ນອຸປະນິໄສຂອງເຂົາກໍ່ຈະຄ່ອຍໆປ່ຽນໄປ

ແລະ

ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາກໍ່ຈະກາຍເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ.

ດ້ວຍວິທີນີ້,

ເມື່ອມະນຸດໄດ້ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ,

ເຂົາຈະໄດ້ຮັບພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນແບບ.

ເຫດຜົນທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດຂະໜາດນັ້ນກໍ່ເພື່ອກາຍເປັນເນື້ອໜັງເປັນຄັ້ງທີສອງ

ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍພຣະອົງເອງ ເພື່ອວ່າ ມະນຸດຈະສາມາດຮູ້ຈັກພຣະອົງ

ແລະ

ແນມເຫັນພຣະອົງ.

ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ^[7]

ແມ່ນຜົນສຸດທ້າຍທີ່ຈະເຮັດສຳເລັດໃນຕອນສະຫຼຸບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ;

ມັນແມ່ນເງື່ອນໄຂສຸດທ້າຍທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນໃຫ້ມວນມະນຸດ.

ເຫດຜົນເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດສິ່ງນີ້ ແມ່ນເພື່ອການເປັນພະຍານຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງ; ນັ້ນກໍເພື່ອວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ ມະນຸດອາດຈະຫັນມາຫາພຣະອົງຢ່າງສົມບູນແບບ ໃນເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊົງປະຕິບັດພາລະກິດນີ້.

ມະນຸດສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເພື່ອທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ ເຂົາຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າເຂົາຈະສະແຫວງຫາດ້ວຍວິທີໃດ ຫຼື

ສິ່ງທີ່ເຂົາສະແຫວງຫາເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ມາຈະແມ່ນສິ່ງຫຍັງກໍຕາມ,

ເຂົາຕ້ອງມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.

ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ

ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດເປັນທີ່ພໍພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໂດຍການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ

ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດມີສັດທາທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

ແລະໂດຍການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ

ເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດເຄົາລົບບູຊາ

ແລະ

ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງ

ແລະ

ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນປະກອບມີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ,

ການເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ

ແລະ

ການຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ.

ເຖິງວ່າໃຜຈະຮູ້ຈັກໃນແງ່ມຸມໃດກໍຕາມ,

ແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຮັບຜົນກຳ

ແລະ

ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ

ເຊິ່ງຖ້າບໍ່ມີສິ່ງນີ້

ກໍຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະສາມາດສືບຕໍ່ປະຕິບັດຕາມໄດ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

460. ບົດຮຽນໃນການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້ໃນໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້:

ມະນຸດຕ້ອງໄດ້ສະສົມປະສົບການ, ປະເຊີນກັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຍອມຮັບຢ່າງແທ້ຈິງ.

ກ່ອນອື່ນໝົດ, ໃຫ້ເລີ່ມຈາກພາລະກິດ

ແລະ

ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມັນຈຳເປັນທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ວິທີໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ນີ້ ແລະ ວິທີແນມເຫັນພຣະເຈົ້າໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ.

ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງປະຕິບັດເມື່ອພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທື່ອ.

ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດ

ແລະ

ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໃນຄາວດຽວ

ແລະ

ບໍ່ມີໃຜສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ທັງໝົດ

ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ

ພາຍໃນເວລາອັນສັ້ນ.

ມັນມີຂະບວນການດ້ານປະສົບການທີ່ຈຳເປັນ ເຊິ່ງຖ້າບໍ່ມີສິ່ງນີ້ ກໍຈະບໍ່ມີໃຜສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ

ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງໄດ້ຢ່າງຈິງໃຈ.

ຍິ່ງພຣະເຈົ້າເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຫຼາຍເທົ່າໃດ,

ມະນຸດກໍຍິ່ງຮູ້ຈັກພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ.

ຍິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຂັດແຍ່ງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຫຼາຍເທົ່າໃດ,

ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງກໍຍິ່ງໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູ ແລະ ມີຄວາມເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປ ແລະ ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້, ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມີຫຼາຍ. ໃນລະຫວ່າງໄລຍະຂອງການສ້າງ ແລະ ບັດຈຸບັນ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ: ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບນິມິດເຫຼົ່ານີ້. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

461.

ໃນໄລຍະເວລາທີ່ເປໂຕຕິດຕາມພຣະເຢຊູນັ້ນ

ລາວໄດ້ມີຄວາມເຫັນຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ

ຕັດສິນພຣະອົງອີງຕາມແນວຄິດຂອງຕົນສະເໝີ.

ເຖິງແມ່ນວ່າເປໂຕມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະວິນຍານເປັນຢ່າງດີ

ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງລາວແມ່ນຂ້ອນຂ້າງບໍ່ຊັດເຈນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ລາວຈຶ່ງເວົ້າວ່າ:

“ເຮົາຕ້ອງຕິດຕາມທ່ານ ຜູ້ທີ່ຖືກສົ່ງມາໂດຍພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ, ເຮົາຕ້ອງຍອມຮັບຮູ້ທ່ານ ຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ”. ລາວບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູກະທຳ ແລະ

ຂາດຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ຫລັງຈາກໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໃນໄລຍະໜຶ່ງ

ເປໂຕຈຶ່ງເກີດມີຄວາມສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳ, ສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວ ແລະ

ສົນໃຈໃນຕົວພຣະເຢຊູເອງ. ລາວຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຢຊູ ຄືຜູ້ສ້າງແຮງບັນດານໃຈ ທັງຄວາມຮັກ ແລະ

ຄວາມເຄົາລົບຮັກ. ລາວມັກພົວພັນກັບພຣະອົງ ແລະ ຢູ່ຄຽງຂ້າງພຣະອົງ ແລະ

ພັງພຣະທຳຂອງພຣະເຢຊູທີ່ສອນໃຫ້ລາວຮູ້ຈັກເລື່ອງການໃຫ້ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອ.

ຫລັງຈາກຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄດ້ໄລຍະໜຶ່ງ ເປໂຕກໍໄດ້ສັງເກດ ແລະ

ເອົາໃຈໃສ່ໃນທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການກະທຳ, ການເວົ້າຈາ,

ການເຄື່ອນຍ້າຍ ຫຼື ການສະແດງອອກ.

ລາວໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູທີ່ບໍ່ເໝືອນຜູ້ຊາຍທົ່ວໄປ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແມ່ນນອກເໜືອບົກກະຕິ

ແຕ່ພຣະອົງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມມານະອົດທົນທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ.

ທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູກະທຳ ຫຼື ກ່າວ ແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຄົນອື່ນ.

ດ້ວຍວ່າເປໂຕໄດ້ຢູ່ຄຽງຂ້າງພຣະອົງ ລາວຈຶ່ງໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຮຽນຮູ້ໃນສິ່ງທີ່ລາວບໍ່ເຄີຍເຫັນ ຫຼື

ສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ. ລາວໄດ້ເຫັນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື

ແຕກຕ່າງໄປຈາກມະນຸດທຳມະດາ ແຕ່ລາວເຫັນພຣະເຢຊູເປັນຄົນບໍ່ທຳມະດາ ແລະ

ແບກປະຫຼາດແນວໃດແນວໜຶ່ງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເປໂຕຈະບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ກໍຕາມ

ລາວສາມາດເຫັນພຣະເຢຊູປະຕິບັດແຕກຕ່າງຈາກຄົນອື່ນໆ

ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກການກະທຳຂອງມະນຸດທຳມະດາຫຼາຍ.

ຈາກການທີ່ເປໂຕໄດ້ສຳພັນກັບພຣະເຢຊູນັ້ນ
ລາວຍັງຮູ້ອີກວ່າອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກມະນຸດທຳມະດາ.
ພຣະອົງປະຕິບັດຕົນຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີຕະຫຼອດເວລາ, ບໍ່ເຄີຍເຮັດຮ້ອນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍອວດໄອ້ ຫຼື
ດູຖຸກຄົນອື່ນ.
ພຣະອົງໃຊ້ຊີວິດຂອງພຣະອົງໃນເສັ້ນທາງທີ່ເປີດເຜີຍເຖິງຮູບລັກສະນະທີ່ເປັນທຳມາດາ ແລະ
ໜ້າຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນ. ໃນເລື່ອງການສົນທະນາ ພຣະເຢຊູເວົ້າຢ່າງກົງໄປກົງມາ ແລະ
ດ້ວຍພຣະຄຸນ ການສື່ສານແມ່ນຢູ່ໃນລັກສະນະທີ່ລຳເລີງ ແຕ່ກ່ຽວບສະຫງົບ ແລະ
ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍເສຍກຽດ ເມື່ອປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ.
ເປໂຕເຫັນພຣະເຢຊູບາງຄັ້ງເປັນຄົນມີດຽບ ບາງຄັ້ງກໍເວົ້າຫຼາຍ. ບາງຄັ້ງພຣະອົງດີໃຈຫຼາຍ
ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພຣະອົງລຳເລີງ ເຕັ້ນໄປມາເໝືອນກັບນົກເຂົາ ແລະ ບາງຄັ້ງ
ພຣະອົງກໍໂສກເສົ້າງຽບເຫງົາບໍ່ເວົ້າບໍ່ຈາຫຍັງເລີຍ ເບິ່ງຄືກັບວ່າວ່າ
ພຣະອົງແບກຫາບພາລະດ້ວຍຄວາມເສົ້າໃຈເໝືອນກັບວ່າພຣະອົງເປັນແມ່ທີ່ເມື່ອຍ ແລະ
ອ່ອນເພຍ. ບາງຄັ້ງພຣະອົງກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ
ເໝືອນດັ່ງທະຫານກ້າແລ່ນບຸກຂ້າສັດຕູ ແລະ ບາງຄັ້ງກໍເໝືອນດັ່ງສິງຮ້ອງຫະນາດ.
ບາງຄັ້ງພຣະອົງຫົວ ບາງຄັ້ງພຣະອົງອະທິຖານ ແລະ ບາງຄັ້ງກໍຮ້ອງໄຫ້.
ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະສະແດງກະລິຍາອອກມາແບບໃດ ເປໂຕກໍແຮງມີຄວາມຮັກ ແລະ
ເຄົາລົບຕໍ່ພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ສຽງຫົວເຫຼາະຂອງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ເປໂຕມີຄວາມສຸກ,
ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເປໂຕທຸກໂສກເສຍໃຈ ແລະ
ຄວາມໂກດຮ້າຍເຮັດໃຫ້ເປໂຕຍ້ານກົວ. ໃນຂະນະທີ່ຄວາມເມດຕາ, ການໃຫ້ອະໄພ ແລະ
ການຮຽກຮ້ອງຢ່າງເຂັ້ມງວດທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກຜູ້ຄົນເຮັດໃຫ້ເປໂຕມາຮັກພຣະເຢຊູຢ່າງແທ້
ຈິງ ແລະ ສ້າງຄວາມເຄົາລົບ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ແນ່ນອນ
ເປໂຕພຽງມາຮູ້ຈັກໃນສິ່ງນີ້ ຫລັງຈາກລາວໄດ້ມາຢູ່ນຳພຣະເຢຊູໄດ້ສອງສາມປີ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີທີ່ເປໂຕມາຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

462. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຂົ້າໃຈພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ,
ລ້ຽນກໍຢາກຈຳກັດຕົນເອງພຽງແຕ່ໃນສາມຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ໃນເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນອະດີດເທົ່ານັ້ນ.

ຖ້າເຈົ້າພະຍາຍາມທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງໃນລັກສະນະນັ້ນ ເຈົ້າກໍກຳລັງວາງຂໍ້ຈຳກັດໃສ່ພຣະເຈົ້າ
ໂດຍຈຳກັດຂອບເຂດຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າກໍກຳລັງເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ນ້ອຍຫຼາຍ.
ການເຮັດແບບນັ້ນຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຜູ້ຄົນແນວໃດ? ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມອັດສະຈັນ
ແລະ ຄວາມລ້ຳເລີດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ວິດອຳນາດ ແລະ ອຳນາດອັນໄພສານຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຂອບເຂດຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຈັກເທື່ອ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າໃນການຍອມຮັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າ

ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປົກຄອງສິ່ງທັງປວງ ພ້ອມທັງຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື

ຖ້າຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຖືກຈຳກັດແຕ່ໃນຂອບເຂດ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດຮັບເອົາກໍຈະຖືກຈຳກັດເຊັ່ນກັນ.

ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຂອບເຂດຂອງເຈົ້າກວ້າງອອກ ແລະ ຂະຫຍາຍຂອບເຂດຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງນີ້ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ຂອບເຂດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ, ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທັງປວງທີ່ພຣະອົງຄຸ້ມຄອງ ແລະ ທີ່ພຣະອົງປົກຄອງ. ໂດຍຜ່ານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະເຂົ້າໃຈການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະເຈົ້າປົກຄອງ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ສິ່ງທັງປວງທຳມະກາງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວ ແລະ ເຈົ້າຍັງຈະຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າເປັນສ່ວນໜຶ່ງ ແລະ ເປັນສະມາຊິກຂອງສິ່ງທັງປວງ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ແກ່ສິ່ງທັງປວງ, ເຈົ້າກໍກຳລັງຍອມຮັບການປົກຄອງ ແລະ ການສະໜອງຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນ. ນີ້ຄືຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປະຕິເສດໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VIII” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

463. ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຄົນຫຼາຍເທົ່າໃດ

ນັ້ນຍັງແມ່ນຂອບເຂດຂອງຕຳແໜ່ງທີ່ພຣະອົງມີຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ.

ລະດັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດ

ນັ້ນຄືພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງໃດຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກນັ້ນຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ເລື້ອນລອຍ, ພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອກໍຫວ່າງເປົ່າ ແລະ ເລື້ອນລອຍເຊັ່ນກັນ.

ພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກຖືກກຳນົດຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງຊີວິດສ່ວນຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງເອງເລີຍ. ເພາະສະນັ້ນ,

ການຮູ້ຈັກການກະທຳທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຮູ້ຈັກຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ການມີອຳນາດໃນທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ, ການຮູ້ຈັກຕົວຕົນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ,

ການຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ,

ການຮູ້ຈັກການກະທຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະແດງອອກທຳມະກາງທຸກສິ່ງແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ,

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສຳຄັນຫຼາຍກວ່າລັບທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.

ພວກມັນມີຜົນກະທົບໂດຍກົງຕໍ່ຄວາມສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງຂອງຜູ້ຄົນ.

ຖ້າເຈົ້າຈຳກັດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ພຽງແຕ່ຄຳເວົ້າ,

ຖ້າເຈົ້າຈຳກັດມັນຢູ່ທີ່ປະສົບການອັນເລັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າເອງ,

ຢູ່ໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າເປັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ

ຫຼື

ຢູ່ທີ່ການເປັນປະຈັກພະຍານພຽງເລັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

ແລ້ວເຮົາຂໍບອກວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງຢ່າງແນ່ນອນ.

ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ

ມັນຍັງສາມາດເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ

ພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອນັ້ນຄືພຣະເຈົ້າໃນຈົນຕະນາການ ແລະ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າ
ພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນອົງທີ່ບົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງ, ຍ່າງໃນທ່າມກາງທຸກສິ່ງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງທຸກສິ່ງ.
ພຣະອົງແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຖືຊະຕາກຳຂອງມະນຸດຊາດທັງປວງ ແລະ ຖືທຸກສິ່ງໄວ້ໃນມືຂອງພຣະອົງ.
ພາລະກິດ

ກິດຈະການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງບໍ່ໄດ້ຈຳກັດຢູ່ທີ່ຄົນສ່ວນໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ນັ້ນຄືວ່າ
ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຈຳກັດຢູ່ພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໃນປັດຈຸບັນ.

ການກະທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ສະແດງອອກທ່າມກາງທຸກສິ່ງ,

ສະແດງອອກຢູ່ໃນຄວາມຢູ່ລອດຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ຢູ່ໃນກົດເກນແຫ່ງການປ່ຽນແປງຂອງທຸກສິ່ງ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນ

ຫຼື

ຮັບຮູ້ການກະທຳໃດໆຂອງພຣະເຈົ້າທ່າມກາງທຸກສິ່ງແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ,

ເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ການກະທຳໃດໆຂອງພຣະອົງໄດ້.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້, ຖ້າເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ເວົ້າເຖິງອົງນ້ອຍໆທີ່ເອີ້ນວ່າ
“ພຣະເຈົ້າ” ທີ່ເຈົ້າຮູ້ຈັກ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຖືກຈຳກັດຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ
ມີຢູ່ສະເພາະໃນຂອບເຂດແຄບໆຂອງຫົວໃຈເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າປະເພດນັ້ນ,
ພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ຍົກຍ້ອງຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າ,

ຖ້າເຈົ້າເຮັດເຊັ່ນນັ້ນພຽງແຕ່ໃນແງ່ທີ່ເຈົ້າຊົມພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ,

ອີງຕາມວິທີການທີ່ເຈົ້າຍອມຮັບວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຕິສອນຂອງພຣະອົງ,
ອີງຕາມວິທີທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະອົງເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ, ແລ້ວນັ້ນກໍ່ບໍ່ພຽງພໍ
ແລະ ບໍ່ໃກ້ແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເພິ່ງພໍໃຈເລີຍ.

ຖ້າເຈົ້າຢາກເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນທາງທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ,

ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ, ເຈົ້າຕ້ອງເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ
ເປັນຈາກການກະທຳຂອງພຣະອົງ.

ເຈົ້າຕ້ອງເຫັນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຈາກການຄວບຄຸມທຸກສິ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ
ເຫັນຄວາມຈິງຈາກວິທີທີ່ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ແກ່ມວນມະນຸດ.

ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຮັບຮູ້ວ່າອາຫານປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ

ແລະ

ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າມາຈາກພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ເຫັນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາທຸກສິ່ງແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງເພື່ອສະໜອງໃຫ້
ແກ່ມະນຸດທັງມວນ ແລະ ໂດຍການບົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງ ພຣະອົງກຳລັງນຳພາມະນຸດທັງມວນຢູ່,
ເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້. ຈຸດປະສົງທີ່ເຮົາເວົ້າເຖິງສິ່ງທັງໝົດນີ້ແມ່ນຫຍັງ?
ມັນແມ່ນເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຖືເປົ້າໃນເລື່ອງນີ້,

ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອແບບຜິດໆວ່າຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງນັ້ນແມ່ນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບກາ

ນເຂົ້າສູ່ຊີວິດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ
ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຖືເອົາຫົວຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງຄວາມຮູ້ ຫຼື ຫຼັກຄຳສອນປະເພດໜຶ່ງ.
ຖ້າພວກເຈົ້າຟັງສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງເວົ້າຢູ່ດ້ວຍທັດສະນະນະຕະຕິແບບນັ້ນ,
ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງໃດເລີຍ. ພວກເຈົ້າຈະສູນເສຍໂອກາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IX” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

464. ເຖິງວ່າມະນຸດອາດລົງເລິກໃນການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບວິທະຍາສາດຂອງເຂົາ ແລະ
ກົດເກນຕ່າງໆທີ່ບົກຄອງສິ່ງທັງປວງ, ການຄົ້ນຄວ້ານັ້ນກໍຈຳກັດແຕ່ໃນຂອບເຂດ
ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມທຸກສິ່ງ. ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ
ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີຂອບເຂດ.

ມະນຸດສາມາດໃຊ້ຊີວິດຂອງເຂົາໃນການຄົ້ນຄວ້າການກະທຳເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
ໂດຍບໍ່ບັນລຸຜົນຢ່າງແທ້ຈິງເລີຍ. ນີ້ຄືເຫດຜົນວ່າ ຖ້າເຈົ້າໃຊ້ພຽງຄວາມຮູ້ ແລະ
ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮຽນຮູ້ເພື່ອສຶກສາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ເຂົ້າໃຈພຣະອົງຈັກເທື່ອ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າເລືອກວິທີໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ
ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼຽວເບິ່ງພຣະເຈົ້າຈາກທັດສະນະຂອງການມາຮູ້ຈັກພຣະອົງ
ແລ້ວມື້ໜຶ່ງ ເຈົ້າກໍຈະຮັບຮູ້ວ່າການກະທຳ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ ແລະ
ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າເຈົ້ານາຍຂອງສິ່ງທັງປວງ ແລະ
ຕົ້ນກຳເນີດຂອງຊີວິດສຳລັບສິ່ງທັງປວງ. ອີງເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວຫຼາຍສ່ວນໃດ,
ເຈົ້າກໍອີ່ງຈະເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າເຈົ້ານາຍຂອງສິ່ງທັງປວງ. ສິ່ງທັງປວງ
ແລະ ທຸກສິ່ງ ລວມເຖິງຕົວເຈົ້າ ແມ່ນໄດ້ຮັບກະແສການສະໜອງຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ.
ເຈົ້າຈະຍັງສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ໃນໂລກນີ້ ແລະ ທ່າມກາງມະນຸດຊາດນີ້
ບໍ່ມີຜູ້ໃດນອກຈາກພຣະເຈົ້າ ທີ່ຈະສາມາດມີຄວາມສາມາດ ແລະ ແກ່ນແທ້ທີ່ພຣະອົງບົກຄອງ,
ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຮັກສາການເປັນຢູ່ຂອງສິ່ງທັງປວງ. ເມື່ອເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈແບບນີ້,
ເຈົ້າກໍຈະຮັບຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າໄປເຖິງຈຸດນີ້,
ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຍອມຮັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຍອມໃຫ້ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ
ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວ ແລະ
ຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ໄປເຖິງຈຸດດັ່ງກ່າວ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະບໍ່ທົດສອບເຈົ້າ ແລະ ພິພາກສາເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ
ຫຼື ພຣະອົງຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງຈາກເຈົ້າ ເພາະເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈພຣະອົງ, ຈະຮູ້ຈັກຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຈະຍອມຮັບພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VIII” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

465. ຜູ້ຄົນມັກເວົ້າວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ແຕ່, ເຮົາເວົ້າວ່າ
ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຍາກເລີຍ ເພາະວ່າ
ພຣະອົງສະແດງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ມະນຸດເຫັນຢູ່ເລື້ອຍໆ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຊົາສົນທະນາກັບມະນຸດ ແລະ
ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍປິດບັງພຣະອົງເອງຈາກມະນຸດຈັກເທື່ອ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຊື່ອງຊ້ອນພຣະອົງເອງ.
ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ແນວຄິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ການກະທຳຂອງພຣະອົງລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ສະນັ້ນ
ຕາບໃດທີ່ມະນຸດບາຖະໜາທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ເຂົາສາມາດມາເຂົ້າໃຈ ແລະ
ຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງຜ່ານຫຼາຍຫົນທາງ ແລະ ວິທີການຕ່າງໆ. ເຫດຜົນທີ່ວ່າ
ເປັນຫຍັງມະນຸດຈຶ່ງຄິດຢ່າງຕາບອດວ່າ ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຫຼີກເວັ້ນພວກເຂົາ,
ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈເຊື່ອງຊ້ອນພຣະອົງເອງຈາກມະນຸດຊາດ,
ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະຍອມໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງ
ແມ່ນຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ບາຖະໜາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ.
ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມະນຸດບໍ່ໃສ່ໃຈກັບການພົວພັນກັບຄວາມຄິດ, ພຣະທຳ ຫຼື
ການກະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ... ເວົ້າຢ່າງແທ້ຈິງກໍຄື ຖ້າຜູ້ຄົນໃຊ້ເວລາວ່າງຂອງພວກເຂົາເພື່ອໃສ່ໃຈ
ແລະ ເຂົ້າໃຈພຣະທຳ ຫຼື ການກະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ
ຖ້າພວກເຂົາໃສ່ໃຈພຽງເລັກນ້ອຍຕໍ່ຄວາມຄິດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ສຽງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ,
ມັນກໍຈະບໍ່ຍາກສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມຄິດ, ພຣະທຳ ແລະ
ການກະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ ແລະ ໂປ່ງໃສ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ,
ມັນພຽງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມເລັກນ້ອຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າ
ພຣະຜູ້ສ້າງຢູ່ທຳມະກາງມະນຸດຕະຫຼອດເວລາ, ພຣະອົງສົນທະນາກັບມະນຸດ ແລະ
ການເນລະມິດສ້າງທັງໝົດຢູ່ສະເໝີ ແລະ ພຣະອົງກຳລັງປະຕິບັດກິດຈະການໃໝ່ໃນແຕ່ລະມື້.
ທາດແທ້ ແລະ
ອຸປະນິເສດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກສະແດງອອກໃນບົດສົນທະນາຂອງພຣະອົງກັບມະນຸດ; ຄວາມຄິດ
ແລະ ແນວຄິດຂອງພຣະອົງຖືກເປີດເຜີຍອອກໃນການກະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ;
ພຣະອົງຕິດຕາມ ແລະ ສັງເກດເບິ່ງມະນຸດຊາດຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ.
ພຣະອົງເວົ້າຢ່າງງຽບງ່າຍຕໍ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ການເນລະມິດສ້າງທັງໝົດດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ:
“ເຮົາຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ເຮົາຢູ່ທຳມະກາງການເນລະມິດສ້າງຂອງເຮົາ. ເຮົາກຳລັງສືບຕໍ່ເຝົ້າເບິ່ງ;
ເຮົາກຳລັງລໍຖ້າ; ເຮົາຢູ່ຄຽງຂ້າງເຈົ້າ...” ມື້ຂອງພຣະອົງອົບອຸ່ນ ແລະ ໜັກແໜ້ນ;
ບາດກ້າວຂອງພຣະອົງເປົ່າ; ສຽງຂອງພຣະອົງອ່ອນໂຍນ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາ;
ຮູບຮ່າງຂອງພຣະອົງຜ່ານໄປ ແລະ ຫັນມາ ໂອບກອດເອົາມະນຸດຊາດທັງໝົດ;
ໃບໜ້າຂອງພຣະອົງງົດງາມ ແລະ ອ່ອນໂຍນ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຈາກໄປ, ບໍ່ເຄີຍຫາຍໄປ. ທັງກາງເວັນ
ແລະ ກາງຄືນ ພຣະອົງເປັນເພື່ອນຂອງມະນຸດຊາດຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ,
ບໍ່ເຄີຍຫ່າງຈາກຂ້າງຂອງພວກເຂົາໄປຈັກເທື່ອ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

466. ເມື່ອຜູ້ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດເປີດຮັບເອົາພຣະອົງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະເລີ່ມເຫັນຄຸນຄ່າ ແລະ ຊົມລົດຊາດສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ. ເມື່ອເຈົ້າເຫັນຄຸນຄ່າ ແລະ ໄດ້ຊົມລົດຊາດສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະເປີດຮັບເອົາພຣະອົງເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະໜ້ອຍ. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເປີດຮັບເອົາພຣະອົງ, ເຈົ້າກໍຈະຮູ້ສຶກວ່າ ການສົນທະນາຂອງເຈົ້າກັບພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມບາຖະໜາອັນເກີນຂອບເຂດຂອງເຈົ້ານັ້ນເປັນຕາອັບອາຍ ແລະ ເປັນຕາດູກູກສ່ຳໃດ. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເປີດຮັບເອົາພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າກໍຈະເຫັນວ່າ ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຄືໂລກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ ເຈົ້າຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຜະເຊີນມາກ່ອນ. ໃນອານາຈັກນີ້ແມ່ນບໍ່ມີການສໍ້ໂກງ, ບໍ່ມີການລໍ້ລວງ, ບໍ່ມີຄວາມມືດມົວ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ມີພຽງຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດ; ມີພຽງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ; ມີພຽງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມເມດຕາ. ມັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຫວ່າງໃຍ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ໂດຍສິ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມປິຕິຍົນດີທີ່ໄດ້ມີຊີວິດຢູ່. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ເມື່ອເຈົ້າເປີດຫົວໃຈຂອງເຈົ້າອອກໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ໂລກທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດນີ້ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍສະຕິບັນຍາ ແລະ ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ; ມັນຍັງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ໃນນີ້ ເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ເຖິງທຸກດ້ານໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ, ສິ່ງທີ່ນຳຄວາມປິຕິຍົນດີມາສູ່ພຣະອົງ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກັງວົນໃຈ ແລະ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງໂສກເສົ້າ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງໃຈຮ້າຍ... ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ແຕ່ລະຄົນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ຜູ້ໃດເປີດຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາຢູ່ຂ້າງໃນ. ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດເຂົ້າມາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ ຖ້າເຈົ້າເປີດຮັບເອົາພຣະອົງ. ເຈົ້າສາມາດເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ ແລະ ເຈົ້າສາມາດເຫັນເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງ ກໍເມື່ອ ຖ້າພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ໃນເວລານັ້ນ, ເຈົ້າຈະຄົ້ນພົບວ່າ ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນລ້ຳຄ່າຫຼາຍ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນແມ່ນສົມຄວນແກ່ການເຊື່ອ. ເມື່ອບຽບທຽບກັບສິ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ ເຫດການໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄົນຮັກຂອງເຈົ້າ, ຄູ່ຄອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮັກ ແມ່ນບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງເລີຍ. ພວກເຂົາເປັນພຽງສິ່ງເລັກນ້ອຍ ແລະ ຕ່ຳຕ້ອຍຫຼາຍ; ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ບໍ່ມີວັດຖຸສິ່ງໃດຈະສາມາດດຶງດູດເຈົ້າໄດ້ອີກ ຫຼື ມີວັດຖຸສິ່ງໃດ

ຈະສາມາດລໍໃຈເຈົ້າໃຫ້ຈ່າຍລາຄາໃດໜຶ່ງສໍາລັບພວກມັນໄດ້ອີກຈັກເທື່ອ.
 ໃນຄວາມຖ່ອມຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເຫັນເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ອໍານາດສູງສຸດຂອງພຣະອົງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈະເຫັນເຖິງສະຕິບັນຍາທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ
 ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃນການກະທຳບາງຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອກ່ອນໜ້ານີ້ວ່າຂ້ອນຂ້າງນ້ອຍ ແລະ ເຈົ້າຈະເຫັນເຖິງຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງ, ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ການທີ່ພຣະອົງເຂົ້າໃຈເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດການເຄົາລົບບູຊາພຣະອົງໃນຕົວເຈົ້າ. ໃນມື້ນັ້ນ, ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ ມະນຸດຊາດກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກດັ່ງກ່າວທີ່ສຶກກະບົກ, ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ຂ້າງເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຮັກ, ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາສໍາລັບເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າການບົກບ້ອງຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ຄວາມຫວ່າງໃຍຂອງພວກເຂົາສໍາລັບເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສົມຄວນແກ່ການກ່າວເຖິງເລີຍ, ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງເຈົ້າ ແລະ ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອຊູທີ່ສຸດ. ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ, ເຮົາກໍ່ເຊື່ອວ່າຈະມີບາງຄົນທີ່ເວົ້າວ່າ: ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງບໍ່ລົງສຸດຫຼາຍ, ໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຫຼອກລວງເລີຍ, ບໍ່ມີສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ບໍ່ມີຄວາມອິດສາ ແລະ ບໍ່ມີການຜິດຖຽງກັນ, ແຕ່ມີພຽງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມແທ້ຈິງ; ແລະ ມະນຸດຄວນປາຖະໜາຫາທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ. ມະນຸດຄວນພະຍາຍາມຫາ ແລະ ປາຖະໜາຫາສິ່ງນັ້ນ. ຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດຊາດເພື່ອບັນລຸສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຫຍັງ? ມັນຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງການທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ການເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນຈິງເປັນບົດຮຽນຕະຫຼອດຊີວິດສໍາລັບທຸກຄົນ; ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍຕະຫຼອດຊີວິດທີ່ສະແຫວງຫາໂດຍທຸກຄົນ ຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພະຍາຍາມຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

467. ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າເອງ.

ພຣະອົງຈະບໍ່ກາຍມາເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການເນລະມິດສ້າງຈັກເທື່ອ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຈະກາຍມາເປັນສະມາຊິກຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ, ອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ຕາມທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງກໍ່ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ. ສະນັ້ນ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັບການຮູ້ຈັກວັດຖຸສິ່ງຂອງ; ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການວິໄຈບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັນກັບການເຂົ້າໃຈບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ. ຖ້າມະນຸດໃຊ້ແນວຄິດຂອງເຂົາ ຫຼື ໃຊ້ວິທີການຮູ້ຈັກວັດຖຸສິ່ງຂອງ ຫຼື ການເຂົ້າໃຈບຸກຄົນໃດໜຶ່ງເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.

ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອີງຕາມປະສົບການ ຫຼື ຈົນຕະນາການ ແລະ ສະນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກຳນົດປະສົບການ ຫຼື ຈົນຕະນາການຂອງເຈົ້າໃສ່ພຣະເຈົ້າ; ບໍ່ວ່າປະສົບການ ແລະ ຈົນຕະນາການຂອງເຈົ້າຈະມີຫຼາຍສ່ຳໃດ, ພວກມັນກໍຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດ. ອີກຢ່າງ, ຈົນຕະນາການຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ແທ້ຈິງ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ແລະ ມັນບໍ່ເຂົ້າກັນກັບອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະບໍ່ສຳເລັດຈັກເທື່ອ ຖ້າເຈົ້າເພິ່ງຈົນຕະນາການຂອງເຈົ້າເພື່ອເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເສັ້ນທາງດຽວກໍຄື: ໃຫ້ຍອມຮັບທຸກຢ່າງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວໃຫ້ຜະເຊີນ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງນັ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍ. ມີມື້ໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ເຈົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມຫົວ ແລະ ຄວາມກະຫຍາຍຫາຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

468. “ການຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ” ແລະ ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນຕິດພັນກັບເສັ້ນດ້າຍຈຳນວນນັບບໍ່ຖ້ວນທີ່ບໍ່ສາມາດແຍກອອກໄດ້ ແລະ ຄວາມສຳພັນ ລະຫວ່າງ ພວກມັນແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນໃນໂຕ. ຖ້າຄົນໃດບາຖະໜາທີ່ຈະຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຢ່າງສຳເລັດ ກ່ອນອື່ນໝົດ ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງມີຄວາມຍຳເກງທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຖ້າຄົນໃດບາຖະໜາທີ່ຈະຍຳເກງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສຳເລັດ ກ່ອນອື່ນໝົດ ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ; ຖ້າຄົນໃດບາຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ກ່ອນອື່ນໝົດ ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ປະສົບກັບການຕີສອນ ແລະ ການລົງວິໄນຂອງພຣະອົງ, ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ; ຖ້າຄົນໃດບາຖະໜາທີ່ຈະປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ກ່ອນອື່ນໝົດ ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງມາຢູ່ເຊິ່ງໜ້າກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ມາຢູ່ເຊິ່ງໜ້າກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າມອບໂອກາດເພື່ອຈະໄດ້ປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຮູບແບບທີ່ຢູ່ໃນທຸກສະພາບແວດລ້ອມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ ວັດຖຸ; ຖ້າຄົນໃດບາຖະໜາທີ່ຈະມາຢູ່ເຊິ່ງໜ້າກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ກ່ອນອື່ນໝົດ ຄົນນັ້ນກໍຕ້ອງມີຈິດໃຈທີ່ທຳມະດາ ແລະ ສັດຊື່, ມີຄວາມພ້ອມທີ່ຈະຍອມຮັບຄວາມຈິງ, ຄວາມປະສົງທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມທຸກທໍລະມານ, ຄວາມເດັດດ່ຽວ ແລະ ຄວາມກ້າທີ່ຈະຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມບາຖະໜາທີ່ຈະກາຍເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ... ດ້ວຍວິທີນີ້ ໃນການເດີນໄປຂ້າງໜ້າເທື່ອລະກ້າວ ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍກວ່າເກົ່າ, ໃຈຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ລົສຸດຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງການມີຊີວິດ

ພ້ອມກັບຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມໝາຍຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ແລະ
ມີຄວາມເບິ່ງປະກາຍເພີ່ມຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ຈົນກວ່າໃນມື້ໜຶ່ງ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າ
ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ແມ່ນປິດສະໜາອີກຕໍ່ໄປ, ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ເຄີຍຊ້ອນລືຈາກເຈົ້າ,
ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ເຄີຍປິດບັງໃບໜ້າຂອງພຣະອົງຈາກເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໄກຈາກເຈົ້າເລີຍ,
ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ເຈົ້າໃຜຫາຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາອີກຕໍ່ໄປ
ທີ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເອື້ອມເຖິງດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຈົ້າໄດ້, ພຣະອົງແມ່ນຍືນເຝົ້າຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍ ແລະ
ເບື້ອງຂວາຂອງເຈົ້າແທ້ໆ ແລະ ຢ່າງແທ້ຈິງ, ສະໜອງໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຄວບຄຸມຊະຕາກຳຂອງເຈົ້າ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ເທິງຂອບຟ້າທີ່ຫ່າງໄກ ແລະ
ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ປິດບັງພຣະອົງເອງຢູ່ເທິງກ້ອນເມກທີ່ສູງ. ພຣະອົງແມ່ນຢູ່ຄຽງຂ້າງເຈົ້າ
ໂດຍຄວບຄຸມທຸກຢ່າງຂອງເຈົ້າ, ພຣະອົງແມ່ນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຈົ້າມີ ແລະ
ພຣະອົງແມ່ນສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າມີ. ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າຮັກພຣະອົງຈາກໃຈ,
ຍຶດຕິດກັບພຣະອົງ, ກອດພຣະອົງໄວ້ຢູ່ໃກ້ໆ, ຍົກຍ້ອງພຣະອົງ, ຍ້ານທີ່ຈະສູນເສຍພຣະອົງ ແລະ
ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ, ຈະບໍ່ຂັດຂຶ້ນພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື ຫຼີກເວັ້ນພຣະອົງ ຫຼື
ຈັດໃຫ້ພຣະອົງຢູ່ຫ່າງໆ. ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການແມ່ນການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະອົງ, ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ,
ຕອບແທນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ຍອມເຊື່ອຟັງຕໍ່ການບົກຄອງຂອງພຣະອົງ.
ເຈົ້າຈະບໍ່ປະຕິເສດການຖືກນຳພາ, ການສະໜອງ, ການເຝົ້າເບິ່ງ ແລະ
ການຖືກພຣະອົງຊົງຮັກສາໄວ້ອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ປະຕິເສດການສັ່ງການ ແລະ
ຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າ. ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການແມ່ນການຕິດຕາມພຣະອົງ,
ຢ່າງຄຽງຂ້າງພຣະອົງທາງເບື້ອງຊ້າຍ ຫຼື ເບື້ອງຂວາຂອງພຣະອົງ,
ສິ່ງດຽວທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການແມ່ນການຍອມຮັບພຣະອົງເປັນຊີວິດໜຶ່ງດຽວຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ,
ຍອມຮັບພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໜຶ່ງດຽວຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ເປັນພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວຂອງເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າແມ່ນເສັ້ນທາງໃນການຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຂໍ້ຄວາມດັ່ງນີ້ສະບັບອ່ານວ່າ “ພາລະກິດແຫ່ງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ”.

(XII) ກ່ຽວກັບວິທີການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ

469. ນັບຕັ້ງແຕ່ເລີ້ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນທົ່ວທັງຈັກກະວານ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດຊາຕາຫຼາຍຄົນເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ລວມທັງຜູ້ຄົນຈາກທຸກຊົນຊັ້ນທຸກສາຂາອາຊີບ. ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອບັນລຸຜົນຕາມຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນໂລກນີ້ໄດ້ເກີດດອກອອກຜົນຢ່າງໂດຍບໍ່ມີບັນຫາ. ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເລືອກເອົາຜູ້ທີ່ຈະມາຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ທຸກຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານທາງພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະອົງ ຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຫັນສະຕິບັນຍາ ແລະ ວິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ດີຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດເຫັນຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາໃນໂລກແທ້ຈິງເພື່ອກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ພົວພັນກັບຜູ້ຄົນ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ເຖິງການກະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງຊັດເຈນຍິ່ງຂຶ້ນ. ນີ້, ກຸ່ມຂອງພວກເຈົ້າໂຊກດີທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງ. ນີ້ແມ່ນພອນທີ່ບໍ່ອາດຄຳນວນໄດ້ສຳລັບພວກເຈົ້າ. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າກຳລັງຍົກລະດັບເຈົ້າຂຶ້ນ. ໃນການເລືອກເອົາຄົນໃດໜຶ່ງມາຮັບໃຊ້ພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າມີຫຼັກການຂອງພຣະອົງເອງສະເໜີ. ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນແບບທີ່ຜູ້ຄົນຈົນຕະນາການໃຫ້ມັນເປັນ ນັ້ນກໍຄືເປັນເລື່ອງຂອງການກະຕືລືລົ້ນ. ນີ້ພວກເຈົ້າເຫັນແລ້ວວ່າ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແມ່ນເຮັດສິ່ງນັ້ນໂດຍການຊີ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ; ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ນີ້ແມ່ນຂໍ້ກຳນົດຂັ້ນຕ່ຳສຳລັບທຸກຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນຕ້ອງມື.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີທາງບໍລິການທາງສາສະໜາຕ້ອງຖືກຫ້າມ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

470. ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຄວນເປັນຄົນທີ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຄວນເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກແພງ ແລະ ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຮັດລັບຫລັງຜູ້ຄົນ ຫຼື ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາກໍຕາມ, ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບຄວາມປະຕິບັດດີຈາກພຣະເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະອົງໄດ້, ເຈົ້າຈະສາມາດຢຶດໝັ້ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວ່າຄົນອື່ນຈະປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ ເຈົ້າຈະເດີນຕາມເສັ້ນທາງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮັບປະຕິບັດຕໍ່ພາລະຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສຸດໃຈ. ນີ້ຄືຄວາມໃກ້ຊິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງຄວາມໃກ້ຊິດນີ້ຈະສາມາດປະຕິບັດຮັບໃຊ້ພຣະອົງໂດຍກົງ ເພາະວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນຫົວໃຈຂອງຕົວເອງໄປແລ້ວ ແລະ

ຍອມຮັບເອົາພາລະຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນດັ່ງພາລາຂອງຕົນເອງແລະບໍ່ໄດ້ສົນໃຈວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້
 ຮັບຄວາມຫວັງ ຫຼື ບໍ່ມີຄວາມຫວັງໃດໆກໍຕາມ.
 ເຖິງແມ່ນວ່າເມື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຄວາມຫວັງແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ,
 ພວກເຂົາກໍຈະເຊື່ອຖືພຣະເຈົ້າດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຢ່າງແທ້ຈິງ.
 ນີ້ຄືປະເພດຂອງຄົນທີ່ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າຄືຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະ
 ມີພຽງມິດສະຫາຍຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດແບ່ງປັນຄວາມກະວົນກະວາຍ ແລະ
 ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາຈະເຈັບປວດ
 ແລະອິດເມື່ອຍພຽງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດອົດທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ
 ບັດເປົ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຖິ້ມໄປ ເພາະພວກເຂົາຮັກໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຝິງພໍໃຈ.
 ພຣະເຈົ້າຈະເອົາພາລະໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
 ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຈະເຮັດແມ່ນປາກົດອອກໃນຄໍາພະຍານຂອງຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ. ສະນັ້ນ
 ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄືຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ, ພວກເຂົາແມ່ນຄົນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ
 ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮັກຈາກພຣະອົງ ແລະ
 ມີພຽງຜູ້ຄົນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດບົກຄອງຮ່ວມກັນກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.
 ເມື່ອເວລາໃດທີ່ເຈົ້າກາຍເປັນຄົນໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ,
 ເມື່ອນັ້ນເຈົ້າຈະໄດ້ບົກຄອງຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີຮັບໃຊ້ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

471. ບາງຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແທ້ໆແມ່ນຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ເໝາະສົມໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ ແລະ
 ເປັນຄົນທີ່ສາມາດປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການກິນ
 ແລະ ດື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ຜົນ, ເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາຂອງເຈົ້າ.
 ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜານັ້ນກ່ອນ
 ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກໆສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ.
 ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຄວນມີ. ຖ້າເຈົ້າບາດສະຈາກຄວາມຮູ້ນີ້ແລ້ວ
 ໃນເວລາເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະສ້າງສິ່ງຂັດຂວາງ, ສິ່ງລົບກວນ ແລະ
 ຖ້າເຈົ້າຕັ້ງໝັ້ນໃນແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ,
 ເຈົ້າກໍຈະຖືກພຣະເຈົ້າລົ້ມເຈົ້າລົງຢ່າງບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດລຸກຂຶ້ນໄດ້ອີກ.
 ຈົ່ງເອົາບັດຈຸບັນເປັນຕົວຢ່າງ. ທຸກໆຖ້ອຍຄໍາ ແລະ
 ພາລະກິດໃນບັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນບໍ່ຖືກກັນກັບພຣະຄໍາພີ ແລະ
 ບໍ່ຖືກກັນກັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດກ່ອນໜ້ານີ້ ແລະ
 ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ ແລ້ວເຈົ້າອາດຈະລົ້ມລົງໄດ້ທຸກເວລາ.
 ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຮັບໃຊ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜານັ້ນກ່ອນ ແລະ
ແກ້ໄຂຄວາມຄິດເຫັນຂອງເຈົ້າເອງໃຫ້ຖືກຕ້ອງ.
ຫຼາຍສິ່ງທີ່ກ່າວເຖິງໃນອະນາຄົດຈະບໍ່ຄືກັນກັບສິ່ງທີ່ກ່າວໄວ້ໃນອະດີດ ແລະ
ຖ້າເຈົ້າບາດສະຈາກຄວາມໃຜຫາທີ່ຈະເຊື່ອຟັງ ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຍ່າງຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າໄດ້.
ຖ້າວິທີການປະຕິບັດພາລະກິດໃດໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຟັງເລິກເຂົ້າໃນໃຈເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າບໍ່ຍອມປະຖິ້ມມັນຈັກເທື່ອ,
ວິທີການດັ່ງກ່າວກໍຈະກາຍເປັນແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາຂອງເຈົ້າ. ຖ້າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນ
ໄດ້ຟັງເລິກເຂົ້າໃນຕົວເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ ແລະ ຖ້າພຣະທໍາ ແລະ
ຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດກາຍເປັນຊີວິດຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆນາໆກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.
ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຍຶດຕິດກັບທິດສະດີ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງອາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້”
ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

472. ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຫັນປ່ຽນຈາກນິໄສທຸດຈະລິດ
ບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າຫາກນິໄສຂອງເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກຕັດສິນ ແລະ
ລົງໂທດໂດຍພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ນິໄສຂອງເຈົ້າກໍຍັງເປັນຕົວແທນຂອງລາຕານຢູ່.
ສິ່ງນີ້ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດວ່າການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້ານັ້ນແມ່ນອອກມາຈາກຄວາມຕັ້ງໃຈ
ທີ່ດີຂອງຕົວເຈົ້າ. ມັນເປັນການຮັບໃຊ້ທີ່ອອກມາຈາກທາດແທ້ແບບລາຕານຂອງເຈົ້າ.
ເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍບຸກຄະລິກ ທໍາມະຊາດຂອງເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍຄວາມມັກສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ;
ນອກຈາກນັ້ນ, ເຈົ້າຍັງຄິດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄືນໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການຢາກເຮັດ ແລະ
ກຽດຊັງໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຢາກເຮັດ ແລະ
ເຈົ້າຖືກຊີ້ນໍາທັງໝົດໂດຍຄວາມມັກໃນການກະທໍາຂອງເຈົ້າເອງ.
ນີ້ຈະເອີ້ນວ່າເປັນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ໃນທີ່ສຸດ,
ທັດສະນະຄະຕິກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ກົງກັນຂ້າມ,
ເຈົ້າຈະດີດ້ານຢ່າງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ຍ້ອນວ່າເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ນິໄສຂອງເຈົ້າເສື່ອມໂຊມຢ່າງໜັກກວ່າເກົ່າ. ດ້ວຍວິທີນີ້,
ເຈົ້າຈະສ້າງກົດເກນສ່ວນຕົວກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໂດຍອີງໃສ່ບຸກຄະລິກຂອງເຈົ້າເອງເປັນ
ຫຼັກ ແລະ ອີງຕາມປະສົບການທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການຮັບໃຊ້ຕາມທັດສະນະຄະຕິຂອງເຈົ້າ.
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນປະສົບການ ແລະ ບົດຮຽນຂອງມະນຸດ.
ມັນແມ່ນບັດຊະຍາຂອງການດໍາລົງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກຂອງມະນຸດ.
ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ພວກນີ້ຕົກຢູ່ໃນກຸ່ມພວກຟາຣີຊາຍ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ທາງສາສະໜາ.
ຖ້າຫາກພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຕື່ນຕົວ ແລະ ກັບໃຈ, ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາກໍຈະຫັນໄປຫາພຣະຄຣິດທຽມ

ແລະ ຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດຢ່າງແນ່ນອນ ຜູ້ທີ່ຫຼອກລວງຄົນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ພຣະຄຣິດທຽມ ແລະ ຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດທີ່ຖືກກ່າວເຖິງຈະບາກົດຂຶ້ນຈາກທ່າມກາງຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ.

ຖ້າຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເຮັດຕາມນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ກະທຳຕາມຄວາມປະສົງສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາແລ້ວ,

ພວກເຂົາແມ່ນຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍທີ່ຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກທຸກເວລາ.

ຜູ້ທີ່ໃຊ້ປະສົບການຫຼາຍປີໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເພື່ອຊະນະໃຈຄົນອື່ນ, ສັງສອນພວກເຂົາ ແລະ

ເປັນເຈົ້ານາຍຢູ່ເໜືອພວກເຂົາ; ຢືນຢູ່ທີ່ສູງສົ່ງ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍກັບໃຈ,

ບໍ່ເຄີຍສາລະພາບບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ເຄີຍປ່ອຍວາງຜົນປະໂຫຍດຈາກຕຳແໜ່ງ

ເຊິ່ງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະລົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເປັນບຸກຄົນປະເພດດຽວກັບໂບໂລ

ທີ່ອວດອ້າງຄວາມເປັນອາວຸໂສຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໂອ້ອວດຄຸນວຸດທິຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ນຳເອົາຄົນປະເພດນີ້ໄປສູ່ຄວາມສົມບູນ.

ການຮັບໃຊ້ແບບນີ້ລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນມັກຢຶດຕິດກັບສິ່ງເກົ່າ.

ພວກເຂົາຢຶດຕິດກັບແນວຄວາມຄິດໃນອະດີດ, ຢຶດຕິດກັບສິ່ງຕ່າງໆຈາກອະດີດ.

ນີ້ແມ່ນອຸປະສັກອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມພວກມັນ,

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະບີບຮັດເຈົ້າຕະຫຼອດຊີວິດ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກຍໍເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ

ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຫັກຂາແລ້ວ ຫຼື ຫັກຫຼັງເຈົ້າໂດຍໃຊ້ແຮງງານໜັກກໍຕາມ,

ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຖືກຂ້າໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າກໍຕາມ. ກົງກັນຂ້າມ,

ພຣະອົງຈະບອກວ່າເຈົ້າເປັນຄົນຊົ່ວຊ້າ.

ມາຮອດວັນນີ້, ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາເປັນຜູ້ທີ່ສົມບູນແບບ,

ຜູ້ທີ່ພ້ອມຈະປ່ອຍວາງຄວາມເປັນຕົວຕົນເກົ່າຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ ສັດຊື່ ແລະ

ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ບາຖະໜາພຣະທຳຂອງພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ສົມບູນແບບ.

ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຄວນລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ໃນພຣະເຈົ້າມີຄວາມອຸດົມສົມບູນທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ

ແລະ ສະຕິບັນຍາທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ. ພາລະກິດທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈ ແລະ

ພຣະທຳທຳທີ່ລ້ຳຄ່າຂອງພຣະອົງກຳລັງລໍຖ້າຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ຊິນຊົມ. ດັ່ງທີ່ເປັນຢູ່ໃນບັດຈຸບັນ,

ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ, ຜູ້ທີ່ມີຖານະອາວຸໂສ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ອຍວາງໄດ້

ເຫັນວ່າເປັນການຍາກທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາສິ່ງໃໝ່ໆເຫຼົ່ານີ້.

ບໍ່ມີທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ສົມບູນແບບໄດ້.

ຖ້າຫາກວ່າບຸກຄົນນັ້ນບໍ່ຕັ້ງໃຈເຊື່ອຟັງ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ,

ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຮັບສິ່ງໃໝ່ໆເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຄົນຕໍ່ຕ້ານຫຼາຍຂຶ້ນ,

ເລັ່ງຫຼຸມຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຈົບລົງໃນເສັ້ນທາງທີ່ຜິດ.

ໃນການເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນບັດຈຸບັນນີ້

ພຣະເຈົ້າຈະຍົກລະດັບຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງດ້ວຍໃຈຈິງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງໃໝ່.
ພຣະອົງຈະຕັດສາວົກສາສະໜາຜູ້ທີ່ອ້າງວ່າເປັນຜູ້ອາວຸໂສອອກທັງໝົດ.

ຜູ້ທີ່ດີດ້ານຕໍ່ຕ້ານການປ່ຽນແປງ ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການພວກເຂົາແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ.

ເຈົ້າຢາກເປັນໜຶ່ງໃນບຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່?

ເຈົ້າໃຫ້ການຮັບໃຊ້ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມມັກສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າບໍ່ ຫຼື

ເຈົ້າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງບໍ່? ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ດ້ວຍຕົວຂອງເຈົ້າເອງ.

ເຈົ້າເປັນໜຶ່ງໃນສາວົກສາສະໜາເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ ຫຼື

ເຈົ້າແມ່ນເດັກເກີດໃໝ່ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດດ້ວຍພຣະເຈົ້າບໍ່?

ການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າໄດ້ຖືກຍົກຍ້ອງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຫຼາຍບານໃດ?

ໃນນັ້ນມີຫຼາຍບານໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສົນໃຈລໍາລຶກເຖິງ? ຫຼັງຈາກຫຼາຍປີໃນການຮັບໃຊ້,

ຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນໄປຫຼາຍບານໃດ? ເຈົ້າຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວບໍ່?

ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ,

ເຈົ້າຈະປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດທາງດ້ານສາສະໜາແບບເກົ່າຂອງເຈົ້າໃນເມື່ອກ່ອນ ແລະ

ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນເສັ້ນທາງໃໝ່ດີຂຶ້ນ. ມັນຍັງບໍ່ຊ້າເກີນໄປທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນຕອນນີ້.

ຄວາມຄິດທາງສາສະໜາແບບເກົ່າຈະບີບບັງຄັບຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນ.

ປະສົບການທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບຈະນໍາພວກເຂົາອອກຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ

ເພື່ອເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຕາມວິທີທາງຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປ່ອຍວາງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້,

ມັນຈະກາຍເປັນສິ່ງກົດຂວາງການຈະເລີນເຕີບໂຕໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະອົງສົມບູນແບບຢູ່ສະເໝີ.

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຂັບໄລ່ພວກເຂົາອອກຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຖ້າເຈົ້າຍອມຮັບການຕັດສິນ ແລະ

ການລົງໂທດຂອງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ. ຖ້າເຈົ້າຍອມປະຖິ້ມແນວທາງປະຕິບັດ ແລະ

ກົດທາງສາສະໜາເກົ່າຂອງເຈົ້າ ແລະ

ຢຸດຕິໃຊ້ຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາແບບເກົ່າເປັນເຄື່ອງວັດແທກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນນີ້,

ພຽງເມື່ອນັ້ນເຈົ້າກໍ່ຈະມີອະນາຄົດໃໝ່. ແຕ່ວ່າຖ້າເຈົ້າຍຶດຕິດກັບສິ່ງເກົ່າ,

ຖ້າເຈົ້າຍັງຄົງຮັກສາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ ກໍ່ບໍ່ມີທາງທີ່ເຈົ້າຈະສາດມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈຄົນເຊັ່ນນັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າຢາກເປັນຜູ້ທີ່ສົມບູນແບບ

ເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງໃຈຍອມປະຖິ້ມທຸກສິ່ງຈາກເມື່ອກ່ອນທັງໝົດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດໃນເມື່ອກ່ອນ ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ,

ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດປະຖິ້ມມັນໄດ້ ແລະ

ຢຸດຍຶດຕິດກັບມັນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເປັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ

ສໍາເລັດໂດຍກົງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍ່ຕາມ ມື້ນີ້ເຈົ້າຕ້ອງປະຖິ້ມມັນ.

ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຍືດຕິດກັບມັນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ທຸກສິ່ງຢ່າງຕ້ອງຖືກຟື້ນຟູຄືນໃໝ່. ໃນພາລະກິດ ແລະ ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ອ້າງອີງເຖິງສິ່ງເກົ່າທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຊຸດຄົ້ນເຖິງປະຫວັດສາດ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນເຮັດໃນສິ່ງໃໝ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຍືດຕິດກັບສິ່ງເກົ່າ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຍືດຕິດແມ່ນແຕ່ກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງເອງຈາກອະດີດ; ຈາກສິ່ງນີ້ຈະເຫັນໄດ້ຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດເກນໃດໆ. ໃນກໍລະນີນີ້ ແລະ ໃນນາມເປັນມະນຸດ, ຖ້າເຈົ້າຍືດຕິດຢູ່ກັບສິ່ງເກົ່າໃນອະດີດຢູ່ສະເໝີ, ປະຕິເສດທີ່ຈະປ່ອຍວາງ ແລະ ນຳໃຊ້ມັນເຂົ້າໃນການປະຕິບັດໃນຮູບແບບທຳນຽມຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດພາລະກິດໃນທາງທີ່ພຣະອົງເຄີຍເຮັດມາກ່ອນ, ແລ້ວຄຳວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເປັນການຕໍ່ຕ້ານບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ່? ເຈົ້າຕ້ອງໃຈປ່ອຍໃຫ້ໝົດທັງຊີວິດຂອງເຈົ້າຕົກຢູ່ໃນຄວາມຫາຍະນະ ແລະ ພິນາດໄປກັບສິ່ງເກົ່າເຫຼົ່ານີ້ບໍ່? ສິ່ງເກົ່າເຫຼົ່ານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຢາກເປັນຄົນປະເພດນັ້ນບໍ່? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການເປັນແບບນັ້ນແທ້, ຈົ່ງຢຸດຕິໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າກຳລັງເຮັດຢູ່ໂດຍໄວ ແລະ ຫັນກັບມາ ເລີ່ມຕົ້ນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃໝ່. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈົດຈຳການຮັບໃຊ້ໃນອະດີດຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີທາງບໍລິການທາງສາສະໜາຕ້ອງຖືກຫ້າມ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

473. ທຸກຄົນທີ່ບົງໃຈແລ້ວກໍສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ເອົາໃຈໃສ່ຮັບໃຊ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະມີຄຸນສົມບັດ ແລະ ມີສິດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້. ອີງຕາມການປະເມີນຂອງພວກເຈົ້າ, ສາມາດສັງເກດເຫັນໄດ້ວ່າຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແມ່ນໝາຍເຖິງການຕັ້ງໃຈເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ, ໝາຍເຖິງການອອກເດີນທາງ, ການໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ການເສຍສະລະເພື່ອພຣະເຈົ້າແລະອື່ນໆ. ຮ້າຍແຮງໄປກວ່ານັ້ນຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອສາສະໜາຫຼາຍຄົນເຊື່ອວ່າການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງມີຖືພຣະຄຳພີ, ແລ່ນໄປແລ່ນມາເຮັດເປັນເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດຂອງອານາຈັກແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ທຳທຳຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນ ໂດຍບັງຄັບໃຫ້ພວກເຂົາກັບໃຈ ແລະ ສາລະພາບຜິດ. ນອກຈາກນັ້ນຍັງມີສາວົກສາສະໜາຫຼາຍຄົນທີ່ຄິດວ່າ ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຄືການສອນສາສະໜາໃນໂບດ, ຫລັງຈາກໄດ້ຮຽນຈົບຈາກວິທະຍາໄລສາສະໜາ, ພາກັນສອນຜູ້ຄົນໂດຍອ່ານບົດຕ່າງໆໃນພຣະຄຳພີ. ຍັງມີອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຫຼາຍຄົນ ຜູ້ທີ່ເປັນສະມາສິກຄຣິສະຕັກຈັກເຊື່ອວ່າການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແມ່ນໝາຍເຖິງການບໍ່ເຄີຍແຕ່ງງານ ຫຼື ສ້າງຄອບຄົວ ແລະ ອຸທິດຊີວິດຂອງຕົວເອງທັງໝົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ນອກຈາກນີ້ກໍຍັງມີຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ເຂດທຸກຍາກທີ່ເຊື່ອວ່າ
ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແມ່ນໝາຍເຖິງການປິ່ນປົວຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ່ພວກຜິສາດທັງຫຼາຍ
ຫຼື ອະທິຖານ ແລະ ຮັບໃຊ້ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງຕົນ. ລະຫວ່າງພວກເຈົ້າຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າ
ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແມ່ນໝາຍເຖິງການກິນ ແລະ ການດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ອະທິຖານເຖິງພຣະເຈົ້າທຸກມື້ແລະໄປໂບດຢູ່ທຸກແຫ່ງທຸກບ່ອນ. ນອກນີ້ກໍຍັງມີຜູ້ຄົນເວົ້າວ່າ
ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບໂບດຄືການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ.

ແຕ່ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ສຸດທີ່ຈະຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຜູ້ຄົນທີ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍບານວ່າດາວໃນທ້ອງຟ້າ,
ແຕ່ໃນຈຳນວນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ ແລະ
ຜູ້ທີ່ສາມາດຮັບໃຊ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນມີໜ້ອຍຫຼາຍ, ໜ້ອຍທີ່ສຸດ.
ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າໃນສິ່ງນີ້?

ເຮົາເວົ້າແບບນີ້ກໍເພາະວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມປະໂຫຍກທີ່ວ່າ “ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ” ເລີຍ
ແລະ ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈວິທີການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.
ມີຄວາມຈຳເປັນອັນຮີບດ່ວນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈວ່າການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າປະເພດໃດແທ້ທີ່ສາມາດ
ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໄດ້.

ຖ້າພວກເຈົ້າບາຖະໜາຮັບໃຊ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ທຳອິດພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຄົນປະເພດໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ, ຄົນປະເພດໃດທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍໃຈ,
ຄົນປະເພດໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ
ຄົນປະເພດໃດທີ່ມີຄຸນວຸດທິທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ຢ່າງນ້ອຍນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນມີ.
ນອກຈາກນີ້, ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກເປົ້າໝາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ວຽກງານທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງກະທຳໃນທີ່ນີ້ ແລະ ບັດຈຸບັນນີ້. ຫຼັງຈາກເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງນີ້ ແລະ
ຜ່ານການຊີ້ນຳຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນທຳອິດທີ່ຈະເຂົ້າເຖິງ ແລະ
ຮັບເອົາຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອພວກເຈົ້າມີປະສົບການຕົວຈິງທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ,
ພວກເຈົ້າກໍຈະມີຄຸນວຸດທິທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້. ຫຼັງຈາກ ເວລາພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ,
ພຣະອົງກໍຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ວິນຍານຕາຂອງພວກເຈົ້າ,
ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ເບິ່ງເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢ່າງຈະແຈ້ງ.
ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າເຖິງຄວາມເປັນຈິງດັ່ງກ່າວນີ້, ປະສົບການຂອງເຈົ້າກໍຈະເລິກເຊິ່ງ ແລະ
ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນທີ່ມີປະສົບການດັ່ງກ່າວກໍຈະສາມາດຢ່າງໃນ
ທຳມະກາງຄຣິສະຕະຈັກ ແລະ ຊ່ວຍອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ
ດຶງເອົາຄວາມເຂັ້ມແຂງເຊິ່ງກັນແລະກັນ ເພື່ອທົດແທນຄວາມບົກພ່ອງຂອງຕົນເອງ ແລະ

ຮັບເອົາຄັງຄວາມຮູ້ໃນຈິດວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າເພີ່ມຂຶ້ນ. ຫລັງຈາກໄດ້ບັນລຸຜົນດັ່ງກ່າວນີ້ແລ້ວ
ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຮັບໃຊ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພຣະເຈົ້າກໍຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງໃນລະຫວ່າງການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີຮັບໃຊ້ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

474. ຄົນທີ່ສາມາດນຳພາຄຣິດສະຕະຈັກ, ສະໜອງຊີວິດໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ ແລະ
ເປັນອັກຄະສາວົກໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ ຕ້ອງມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງ;
ພວກເຂົາຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆໃນຝ່າຍວິນຍານ ແລະ
ການເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ປະສົບການແຫ່ງຄວາມຈິງ.
ມີພຽງແຕ່ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງມີຄຸນສົມບັດໃນການເປັນຄົນປະຕິບັດພາລະກິດ ຫຼື
ອັກຄະສາວົກທີ່ນຳພາຄຣິດສະຕະຈັກ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດຕິດຕາມໃນຖານະຄົນທີ່ຕ້ອຍຕ່າສຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດນຳພາໄດ້,
ແຮງໄກທີ່ຈະເປັນອັກຄະສາວົກທີ່ສາມາດສະໜອງຊີວິດໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນເລີຍ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ
ໜ້າທີ່ຂອງອັກຄະສາວົກບໍ່ແມ່ນການແລ່ນຫີນ ຫຼື ການຕໍ່ສູ້;
ມັນແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງລັງງານຊີວິດ ແລະ
ນຳພາຄົນອື່ນໃຫ້ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ.
ຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ນີ້ແມ່ນຖືກຝາກຝັງໃຫ້ແບກຮັບໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ໜັກໜ່ວງ,
ຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃດກໍຕາມຈະສາມາດແບກໄດ້.
ພາລະກິດປະເພດນີ້ພຽງແຕ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ໂດຍຄົນທີ່ການເປັນຢູ່ໃນຊີວິດ ນັ້ນກໍຄື
ຄົນທີ່ມີປະສົບການແຫ່ງຄວາມຈິງ.
ມັນບໍ່ສາມາດຖືກປະຕິບັດໂດຍຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ສາມາດຍອມຈຳນົນໄດ້, ສາມາດແລ່ນຫີນ ຫຼື
ເຕັມໃຈທີ່ຈະເສຍສະຫຼະຕົນເອງ; ຄົນທີ່ບໍ່ມີປະສົບການແຫ່ງຄວາມຈິງ, ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກລືຮານ ຫຼື
ພິພາກສາ ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດປະເພດນີ້ໄດ້. ຄົນທີ່ບໍ່ມີປະສົບການ,
ຄົນທີ່ປາສະຈາກຄວາມເປັນຈິງ ແມ່ນບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມເປັນຈິງຢ່າງຊັດເຈນ
ຍ້ອນພວກເຂົາເອງບໍ່ມີການເປັນຢູ່ປະເພດນີ້. ດັ່ງນັ້ນ
ຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເປັນຜູ້ນຳໄດ້,
ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາຍັງຄົງບໍ່ມີຄວາມຈິງເປັນເວລາດົນນານ
ພວກເຂົາຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການກຳຈັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

475. ເມື່ອເວົ້າເຖິງພາລະກິດ, ມະນຸດເຊື່ອວ່າພາລະກິດແມ່ນຕ້ອງແລ່ນໄປມາເພື່ອພຣະເຈົ້າ,
ເທດສະໜາໃນທຸກບ່ອນ ແລະ ໃຊ້ເວລາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະອົງ.
ເຖິງແມ່ນຄວາມເຊື່ອນີ້ຖືກຕ້ອງ, ມັນກໍເປັນພຽງດ້ານດຽວ;
ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດບໍ່ແມ່ນການເດີນທາງໄປໆມາໆເພື່ອພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ;

ນອກເໜືອຈາກນີ້, ພາລະກິດນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບພັນທະກິດ ແລະ
ການຕອບສະໜອງພາຍໃນຈິດວິນຍານ.
ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຫຼາຍຄົນບໍ່ເຄີຍຄິດເຖິງການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ
ແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກມີປະສົບການຫຼາຍປີ, ຍ້ອນວ່າ
ພາລະກິດທີ່ມະນຸດຄິດຂຶ້ນແມ່ນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງ. ສະນັ້ນ
ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສົນໃຈສິ່ງໃດໃນເລື່ອງພາລະກິດ ແລະ ນີ້ກໍຄືເຫດຜົນຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ວ່າ
ເປັນຫຍັງທາງເຂົ້າຂອງມະນຸດຈຶ່ງຍັງຢູ່ໃນດ້ານດຽວມາຕະຫຼອດ.
ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າສູ່ໂດຍການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ເພື່ອວ່າ
ພວກເຈົ້າຈະມີປະສົບການທີ່ດີຂຶ້ນໃນທຸກດ້ານ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າສູ່.
ພາລະກິດບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການແລ່ນໄປມາເພື່ອພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ມັນໝາຍຄວາມວ່າ
ຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຕາມແມ່ນເພື່ອມອບຄວາມສຸກໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ບໍ່. ພາລະກິດໝາຍເຖິງການທີ່ມະນຸດໃຊ້ຄວາມຊື່ສັດທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມຮູ້ທີ່ພວກເຂົາມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄອຍຮັບໃຊ້ມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງມະນຸດ ແລະ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຂົ້າໃຈ.
ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ທາງເຂົ້າຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນພາລະກິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
ພວກເຈົ້າກຳລັງສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ລະຫວ່າງເສັ້ນທາງການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ.
ການມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າຮູ້ຈັກວິທີການກິນ ແລະ
ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ; ທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື
ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວິທີການເປັນພະຍານກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ,
ສາດຄອຍຮັບໃຊ້ ແລະ ຕອບສະໜອງໃຫ້ກັບມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດ ແລະ
ຍັງເປັນທາງເຂົ້າຂອງພວກເຈົ້າ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄວນເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.
ມີຫຼາຍຄົນທີ່ພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈກັບການເດີນທາງໄປມາເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ເທດສະໜາໃນທຸກບ່ອນ,
ແຕ່ພາກັນເບິ່ງຂ້າມປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ເບິ່ງຂ້າມທາງເຂົ້າສູ່ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາ.
ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ນຳພາໃຫ້ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ...
ຄົນໃດໜຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພໍໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເພື່ອນຳຜູ້ຄົນທີ່ປະຕິບັດຕາມໃຈຂອງພຣະເຈົ້າມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ເພື່ອນຳມະນຸດມາຫາພຣະເຈົ້າ
ແລະ ເພື່ອແນະນຳພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
ຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບມະນຸດ,
ແລ້ວສຸດທ້າຍກໍເຮັດໃຫ້ໝາກຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສົມບູນ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້,
ມັນຈຳເປັນທີ່ສຸດທີ່ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພາລະກິດຢ່າງຄົບຖ້ວນ.
ດັ່ງທີ່ຄົນໜຶ່ງຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້,

ມະນຸດທຸກຄົນກໍສົມຄວນຄຳໃນການປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື
 ທຸກຄົນມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
 ມີປະເດັນໜຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈ:
 ເມື່ອມະນຸດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຖືກມອບໝາຍໂດຍພຣະເຈົ້າ,
 ມະນຸດມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ ແຕ່ສິ່ງທີ່ມະນຸດເວົ້າ ແລະ
 ຮູ້ຈັກບໍ່ແມ່ນວຸດທິພາວະຂອງມະນຸດທັງໝົດ.
 ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ສາມາດມາຮູ້ຈັກຄວາມບົກຜ່ອງຂອງພວກເຈົ້າໃນລະຫວ່າງການປະຕິບັດພາລະ
 ກິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ,
 ໃນທາງນີ້ ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບທາງເຂົ້າທີ່ດີຂຶ້ນໃນພາລະກິດຂອງພວກເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດ ແລະ ທາງເຂົ້າ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

476.

ການຮັບໃຊ້ທີ່ແຍກອອກຈາກຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນການຮັບໃຊ້ທີ່ເກີດ
 ຈາກເນື້ອໜັງ ແລະ ເກີດຈາກແນວຄວາມຄິດ ແລະ
 ບໍ່ສາມາດສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
 ຖ້າຄົນມີຊີວິດທຳມະກາງແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ,
 ແລ້ວພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງໃດໆທີ່ເໝາະສົມກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຮັບໃຊ້ໃນທຳມະກາງຈິນຕະນາການ ແລະ
 ແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ອີງຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ.
 ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ
 ການຮັບໃຊ້ທີ່ເປັນໄປຕາມຫົວໃຈຂອງພຣະອົງເອງ;
 ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການການຮັບໃຊ້ທີ່ເກີດຈາກແນວຄວາມຄິດ ແລະ ເນື້ອໜັງ.
 ຖ້າຄົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້
 ແລ້ວພວກເຂົາກໍມີຊີວິດຢູ່ທຳມະກາງແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆນາໆ.
 ການຮັບໃຊ້ຂອງຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຂັດຂວາງ ແລະ ລົບກວນ ແລະ
 ເປັນການຮັບໃຊ້ທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ
 ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້;
 ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມບາດກ້າວພຣະເຈົ້າໄດ້ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ
 ບໍ່ສາມາດເຂົ້າກັນກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. “ການປະຕິບັດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ”
 ໝາຍເຖິງການເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ,
 ຄວາມສາມາດປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ,
 ມີຄວາມສາມາດໃນການເຊື່ອຝັງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມພຣະເຈົ້າແຫ່ງປັດຈຸບັນ ແລະ

ເຂົ້າສູ່ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຖ້ອຍຄຳໃໝ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ
ຈຶ່ງຖືວ່າຄົນນັ້ນໄດ້ປະຕິບັດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
ຢູ່ໃນກະແສຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດຮັບເອົາການຍົກຍ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເຫັນພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ສາມາດຮູ້ຈັກຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານພາລະກິດລ້າສຸດຂອງພຣະອົງໄດ້ເຊັ່ນກັນ ແລະ
ສາມາດຮູ້ຈັກແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ ແລະ ທຳມະຊາດ ແລະ
ທາດແທ້ຂອງມະນຸດຈາກພາລະກິດລ້າສຸດຂອງພຣະອົງ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາສາມາດຮັບການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສເທື່ອລະໜ້ອຍໃນລະຫວ່າງການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ
າ. ມີພຽງແຕ່ຄົນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຮັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄົນທີ່ພົບຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຮູ້ຈັກພາລະກິດໃໝ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

477. ເມື່ອເວລາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ
ຖ້າເຈົ້າຢຶດຕິດກັບສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງຂຶ້ນໃນອະດີດ
ແລ້ວການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າຈະເກີດມີສິ່ງກົດກັນ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າກໍຈະລ້າສະໄໝ
ເຊິ່ງເປັນພິທີກຳທາງສາສະໜາ. ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຕ້ອງຖອມຕົວ ແລະ
ອົດທົນຢູ່ພາຍນອກ... ຖ້າເຈົ້າຳນາຄວາມຮູ້ປະເພດນີ້ໄປປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ
ແລ້ວຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວກໍເປັນແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ ແລະ
ການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວກໍກາຍມາເປັນການປະຕິບັດຂອງຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ.
“ແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາ” ໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ລ້າສະໄໝ ແລະ ເຊົາໃຊ້ກັນແລ້ວ
(ລວມທັງການຍອມຮັບພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້ ແລະ
ແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ເປີດເຜີຍໂດຍກົງ) ແລະ
ຖ້ານຳເອົາພຣະທຳດັ່ງກ່າວໄປປະຕິບັດໃນປັດຈຸບັນ,
ພຣະທຳນັ້ນກໍຈະເປັນສິ່ງຂັດຂວາງຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດກັບມະນຸດເລີຍ.
ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດລົບລ້າງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວເຂົາ
ທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜານັ້ນອອກ
ແລ້ວສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນກໍຈະກາຍມາເປັນອຸປະສັກໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງມະນຸດ.
ຄົນທີ່ມີແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາບໍ່ມີທາງນຳທັນບາດກ້າວຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດໄດ້, ພວກເຂົາລຳຊ້າໃນທຸກບາດກ້າວ,
ເພາະແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຄິດວ່າ ຕົນເອງທ່ຽງທຳຢ່າງຍິ່ງ ແລະ
ອວດດີ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກອາໄລອາວອນໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ ແລະ ກະທຳໃນອະດີດ;
ຖ້າມັນລ້າສະໄໝແລ້ວ ພຣະອົງກໍທຳລາຍມັນຖິ້ມ. ແນ່ນອນ

ເຈົ້າສາມາດປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ? ຖ້າເຈົ້າຢຶດຕິດກັບພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໃນອະດີດ ສິ່ງນີ້ຈະພິສູດໄດ້ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ?

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນປັດຈຸບັນ ແຕ່ຢຶດຕິດກັບແສງສະຫວ່າງໃນອະດີດ ສິ່ງນີ້ສາມາດພິສູດໄດ້ບໍ່ວ່າ ເຈົ້າເດີນຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະເຈົ້າ? ເຈົ້າຍັງບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດທາງສາສະໜາບໍ່? ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງອາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

478. ຫຼາຍຄົນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍພະລັງຈາກຄວາມຮັກອັນແຮງກ້າ, ແຕ່ພັດບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະດຳລັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍ ທີ່ລຶກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ດ້ວຍເຈດຕະນາທີ່ດີຂອງພວກເຂົາ, ສຸດທ້າຍພວກເຂົາມັກຈະກະທຳໃນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ກາຍເປັນການທຳລາຍການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນກໍລະນີທີ່ຮ້າຍແຮງ ພວກເຂົາຈະຖືກໄລ່ອອກ, ຖືກຕັດສິດບໍ່ໃຫ້ມີໂອກາດໃນການຕິດຕາມພຣະອົງອີກ ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ໄປສູ່ນາຮົກ ເຊິ່ງຈະຢຸດຕິການ ພົວພັນ ທັງໝົດກັບພຣະວິຫານ ຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເຮັດວຽກຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍພະລັງຈາກເຈດຕະນາດີຂອງພວກເຂົາ ຢ່າງໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ສຸດທ້າຍກາຍເປັນການກະທຳທີ່ບໍ່ເພິ່ງພໍໃຈພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນຈະນຳເອົາວິທີການຮັບໃຊ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາມາໃຊ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພະຍາຍາມນຳໃຊ້ວິທີການເຫຼົ່ານັ້ນ ໂດຍຄິດຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດວ່າ ວິທີການເຫຼົ່ານັ້ນຈະສາມາດນຳມາໃຊ້ຢູ່ບ່ອນນີ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ໂດຍທີ່ບໍ່ຕ້ອງອອກແຮງຫຍັງ. ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄິດເລີຍວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີອຸບປະນິໄສຄືດັ່ງລູກແກະ ແຕ່ພັດແມ່ນອຸບປະນິໄສຄືດັ່ງໂຕສິງ. ດັ່ງນັ້ນ

ຜູ້ທີ່ພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າເປັນຄັ້ງທຳອິດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດສື່ສານກັບພຣະອົງໄດ້ ເພາະວ່າຈິດໃຈຂອງພຣະອົງບໍ່ຄືກັນກັບມະນຸດ. ພາຍຫຼັງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດສືບຕໍ່ມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.

ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍຂໍ້ຄວາມຂອງຄຳເວົ້າ ຫຼື ຄຳສອນທາງສາສະໜາ, ແຕ່ສາມາດນຳໄປໃຊ້ເປັນຄັ້ງຊັບເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າເປັນທີ່ໄວ້ວາງໃຈທີ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສິ່ງພິສູດວ່າ ພຣະອົງມີຄວາມຍິນດີ ໃນຕົວເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າຂາດ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບ ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈິງ, ການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຮັກ ອັນແຮງກ້າຂອງເຈົ້າ ກໍສາມາດນຳເອົາຄວາມລັງກຽດ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງ ຈາກພຣະເຈົ້າມາສູ່ເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະໂອວາດສາມຂໍ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

479. ໃນສາສະໜາ, ຫຼາຍຄົນໄດ້ທົນທຸກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາ: ພວກເຂົາເອົາຊະນະຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາເຖິງກັບສືບຕໍ່ທົນທຸກ ແລະ ອົດກັ້ນໃນເວລາທີ່ໃກ້ຈະຕາຍ! ບາງຄົນຍັງອົດອາຫານໃນຕອນເຊົ້າກ່ອນພວກເຂົາຈະຕາຍ. ຕະຫຼອດທັງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາປະຕິເສດອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມທີ່ດີສຳລັບຕົວພວກເຂົາເອງ, ພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈກັບການທົນທຸກຢ່າງດຽວ. ພວກເຂົາສາມາດເອົາຊະນະຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປະຖິ້ມເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ. ວິນຍານແຫ່ງການອົດກັ້ນຕໍ່ການທົນທຸກຂອງພວກເຂົາເປັນຕາຍອ່ອນສັນລະເສີນ. ແຕ່ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ, ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາ, ທ່າທີທາງຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແນ່ນອນ ທຳມະຊາດເດີມຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກຈັດການແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ພວກເຂົາຂາດຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຕົນເອງ. ພາບໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນພາບດັ້ງເດີມທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ, ເປັນພຣະເຈົ້າເລື້ອຍໆ. ຄວາມເດັດດ່ຽວຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະທົນທຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າແມ່ນມາຈາກຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ທຳມະຊາດດ້ານບວກຂອງພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະອົງ ຫຼື ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຮັດວຽກ ແລະ ທົນທຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າແບບຕາບອດ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຸນຄ່າຫຍັງໃນການກະທຳດ້ວຍສະຕິປັນຍາ, ສົນໃຈແຕ່ໜ້ອຍດຽວກັບວິທີທີ່ຈະຮັບປະກັນວ່າການບໍລິການຂອງພວກເຂົາບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກເຖິງວິທີທີ່ຈະບັນລຸຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາຮັບໃຊ້ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະເດີມຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເຊື່ອງຊ້ອນຢູ່ໃນເລື່ອງເລົ່າລື, ເປັນຜົນພະລິດຂອງຈົນຕະນາການຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ເປັນ ພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍືນ ຫຼື ຄົ້ນພົບໃນບົດຂຽນເທົ່ານັ້ນ. ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ໃຊ້ຈົນຕະນາການທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຄວາມເຫຼືອມໃສໃນສາສະໜາຂອງພວກເຂົາເພື່ອທົນທຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ແນ່ນອນຫຼາຍ ຈົນເຖິງກັບວ່າໃນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງແລ້ວ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຂົາທີ່ຈະສາມາດຮັບໃຊ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະທົນທຸກດ້ວຍຄວາມຍືນດີແບບໃດກໍ່ຕາມ, ທັດສະນະເດີມຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ ແລະ

ພາບໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ,
 ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການພິພາກສາ, ການຂຽນຕີ, ການຫຼໍ່ຫຼອມ ແລະ
 ການເຮັດໃຫ້ສົມບູນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດນຳພາພວກເຂົາໂດຍໃຊ້ຄວາມຈິງ.
 ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູພຣະຜູ້ໄຖ່,
 ແຕ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຂົາເຄີຍເຫັນພຣະຜູ້ໄຖ່.
 ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບພຣະອົງຜ່ານທາງເລື່ອງເລົ່າລື ແລະ ຄຳບອກເລົ່າ.
 ຜົນຕາມມາກໍຄື
 ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາກໍພຽງແຕ່ເທົ່າກັບການຮັບໃຊ້ຕາມເວນຕາມກຳໂດຍລັບຕາເທົ່ານັ້ນ,
 ຄືກັບຄົນຕາບອດຮັບໃຊ້ພໍ່ຂອງເຂົາເອງ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ
 ແມ່ນຫຍັງຈະສາມາດຖືກບັນລຸໄດ້ໂດຍການຮັບໃຊ້ດັ່ງກ່າວ?
 ແລ້ວຜູ້ໃດຈະເຫັນດີໃນການຮັບໃຊ້ນັ້ນ? ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ,
 ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາຍັງເໝືອນເດີມໂດຍຕະຫຼອດ;
 ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຮັບເອົາບົດຮຽນທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ ແລະ
 ອີງການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາໃສ່ທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ຄວາມມັກຂອງພວກເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງນີ້ຈະສາມາດໃຫ້ລາງວັນຫຍັງໄດ້? ແມ່ນແຕ່ເປໂຕ
 ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູກໍບໍ່ ຮູ້ຈັກວິທີຮັບໃຊ້ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ;
 ເພິ່ນພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກສິ່ງນີ້ໃນເວລາສຸດທ້າຍ, ໃນເວລາທີ່ເພິ່ນເຖົ້າແລ້ວ.
 ສິ່ງນີ້ບອກຫຍັງກ່ຽວກັບຄົນຕາບອດເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການຖືກຈັດການ ຫຼື
 ການຖືກຮ້ານແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດນຳພາພວກເຂົາ?
 ການຮັບໃຊ້ຂອງຫຼາຍຄົນທຳມາກາງພວກເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນບໍ່ໄດ້ເປັນດັ່ງການຮັບໃຊ້ຂອງຄົນຕາບອດ
 ເຫຼົ່ານີ້ບໍ່? ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາການພິພາກສາ, ບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາການລິຮານ ແລະ ການຈັດການ ແລະ
 ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນລ້ວນແຕ່ຖືກເອົາຊະນະຢ່າງບໍ່ຄົບຖ້ວນບໍ່?
 ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນມີປະໂຫຍດຫຍັງ? ຖ້າຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ
 ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງການປ່ຽນແປງໃໝ່ ແລະ
 ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຫຍັງຢ່າງແທ້ຈິງ,
 ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ບັນລຸຫຍັງເປັນພິເສດໃນການຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າຈັກເທື່ອ!

(ຄັດຈາກບົດ “ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

480. ພຣະເຢຊູສາມາດປະຕິບັດຕາມການມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື
 ພາລະກິດການໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດຊາດ ຍ້ອນວ່າພຣະອົງເອົາໃຈໃສ່ທຸກຢ່າງ
 ຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດແຜນການ ຫຼື ຈັດແຈງເພື່ອພຣະອົງເອງ.
 ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງກໍຄືຜູ້ໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ ແລະ ພຣະອົງເອງກໍຍັງເປັນພຣະເຈົ້ານຳອີກ
 ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈເປັນຢ່າງດີ (ຄວາມຈິງແລ້ວ,

ພຣະອົງກໍຄືພຣະເຈົ້ານັ້ນເອງທີ່ໄດ້ຖືກປະຈັກພະຍານໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ເຮົາຍົກເລື່ອງນີ້ຂຶ້ນມາກ່າວກໍເພື່ອ ເອົາຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນ

ມາສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງເລື່ອງນີ້). ພຣະອົງຖືເອົາແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນໃຈກາງ, ອະທິຖານເຖິງພຣະບິດາແຫ່ງສະຫວັນສະເໝີ ແລະ

ສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາແຫ່ງສະຫວັນນັ້ນຕະຫຼອດເວລາ. ພຣະອົງເຄີຍອະທິຖານ ແລະກ່າວດັ່ງນີ້: “ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະບິດາ!

ຂໍໃຫ້ສໍາເລັດຜົນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງເທີນ ແລະ

ຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງຂ້ານ້ອຍເລີຍ.

ຂໍໃຫ້ພຣະອົງປະຕິບັດຕາມແຜນງານຂອງພຣະອົງນັ້ນເທິດ. ມະນຸດອາດອ່ອນແອ,

ແຕ່ເຫດໃດພຣະອົງຕ້ອງເປັນຫ່ວງພວກເຂົາດ້ວຍ? ມະນຸດຄືມົດໃນກໍາມີຂອງພຣະອົງ

ແລ້ວພວກເຂົາຈະເໝາະສົມກັບຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງພຣະອົງແນວໃດ? ໃນຈິດໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາພຽງແຕ່ໃຫ້ໄດ້ບັນລຸຜົນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະ

ຂ້ານ້ອຍຂໍໃຫ້ພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈະປະຕິບັດກັບຂ້ານ້ອຍໃຫ້ໄດ້ຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງນັ້ນດ້ວຍເທີນ”. ລະຫວ່າງເດີນທາງໄປເມືອງເຢຣູຊາເລັມ,

ພຣະເຢຊູຮູ້ສຶກເຈັບປວດທີ່ສຸດເໝືອນດັ່ງກັບວ່າມີມົດມາສຽບແທງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ,

ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍມີເຈດຕະນາ ແມ່ນແຕ່ພຽງໜ້ອຍດຽວທີ່ຈະຄືນຄໍາເວົ້າຂອງພຣະອົງ;

ຈະມີພະລັງອໍານາດບາງຢ່າງບັງຄັບໃຫ້ພຣະອົງເດີນໜ້າໄປເລື້ອຍໆຈົນໄປເຖິງບ່ອນທີ່ພຣະອົງຖືກຄຶງໃສ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ໃນທີ່ສຸດ, ພຣະອົງກໍຖືກຕອກຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ

ແລະກາຍເປັນເໝືອນເນື້ອໜັງທີ່ຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມບາບ.

ພຣະອົງໄດ້ສໍາເລັດພາລະກິດແຫ່ງການໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດຊາດ. ແລະ

ລອດພົ້ນຈາກໂສ້ເຫຼັກແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແລະ ແດນແຫ່ງມໍລະນາ. ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ, ຄວາມຕາຍ,

ນາຮົກ ແລະ ແດນແຫ່ງມໍລະນາກໍໝົດອໍານາດລົງແລະຖືກທຳລາຍໂດຍພຣະອົງ.

ພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ສາມສິບປີ, ຕະຫຼອດໄລຍະເວລາສາມສິບປີນັ້ນ

ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດສຸດຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງເພື່ອບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ

ໂດຍອີງຕາມພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຄິດສົນໃຈກ່ຽວກັບຜົນໄດ້ ຫຼື

ຜົນເສຍຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ມີແຕ່ຄິດໃສ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະຜູ້ເປັນບິດາສະເໝີ.

ດັ່ງນັ້ນ, ຫລັງຈາກພຣະອົງໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ນີ້ຄືບຸດຊາຍອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ທີ່ເຮົາເພິ່ງພໍໃຈທີ່ສຸດ”.

ເພາະວ່າການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ,

ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບພາລະອັນໜັກໜ່ວງໃນການໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດໄວ້ເທິງບ່າໄລ່ຂອງພຣະອົງ

ແລະ ບັງຄັບໃຫ້ພຣະອົງຈົ່ງໄປປະຕິບັດຕາມໃຫ້ສໍາເລັດ. ພຣະອົງແມ່ນຜູ້ທີ່ມີຄຸນວຸດທິ ແລະ

ມີສິດ ທີ່ສາມາດປະຕິບັດພາລະໜ້າທີ່ອັນສໍາຄັນດັ່ງກ່າວນັ້ນໃຫ້ສໍາເລັດ.

ຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງອົດທົນກັບຄວາມເຈັບປວດຢ່າງມະຫາສານເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງເຄີຍຖືກຊາຕານຫຼອກລວງຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່ເຄີຍທໍ້ຖອຍໃຈ. ພຣະເຈົ້າມອບໜ້າທີ່ໃຫ້ກັບພຣະອົງ ກໍເພາະວ່າພຣະເຈົ້າເຊື່ອໃຈແລະ ຮັກພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ກ່າວເປັນສ່ວນຕົວວ່າ: “ນີ້ຄືບຸດຊາຍອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ທີ່ເຮົາເພິ່ງພໍໃຈທີ່ສຸດ”. ໃນເວລານັ້ນ, ມີພຽງພຣະເຢຊູສາມາດປະຕິບັດສໍາເລັດພາລະກິດນີ້ໄດ້ ແລະ ນີ້ຄືໜຶ່ງຜົນງານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສໍາເລັດໃນພາລະກິດຂອງການໄຖ່ບາບມະນຸດຊາດທັງໝົດໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ.

ຖ້າພວກເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ທຸກຢ່າງເໝືອນພຣະເຢຊູ ແລະ ຫັນຫລັງໃຫ້ກັບເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະມອບໝາຍພາລະກິດອັນສໍາຄັນນີ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະມີເງື່ອນໄຂພຽງພໍໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າຈະກ້າເວົ້າວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສໍາເລັດຕາມການມອບໝາຍຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອນັ້ນພວກເຈົ້າຈະກ້າເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ສົມທຽບໃສ່ແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູແລ້ວ, ເຈົ້າຈະກ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຈະກ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຈະກ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່? ຖ້ານີ້ ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດັ່ງກ່າວນີ້, ເຈົ້າຈະກ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ໝັ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າບໍ່? ຄິດເບິ່ງໃຫ້ດີໆ, ແມ່ນເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ວ່າຮັບໃຊ້ຕົວເຈົ້າເອງ? ເຈົ້າຮັບໃຊ້ຊາຕານ, ແຕ່ເຈົ້າດີ້ດ້ານເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ແບບນີ້ແລ້ວບໍ່ແມ່ນເຈົ້າໝັ່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າບໍ່? ຫຼາຍຄົນລັບຫລັງເຮົາກໍຫລົງໄຫລນໍາຖານະ, ພວກເຂົາໃສ່ໃຈຕົນເອງແຕ່ເລື່ອງກິນ, ພວກເຂົາຮັກການຫຼິ້ນບອນ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ດູແລແຕ່ເນື້ອໜັງພາຍນອກ, ຢ້ານແຕ່ບໍ່ມີທາງຕັດຂາດອອກຈາກເນື້ອໜັງໄດ້. ພວກເຂົາບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເອງໃນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ໄປໂບດເພື່ອກິນຂອງຟຣີ ຫຼື ນອກນັ້ນກໍຫາຕັກເຕືອນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະທໍາຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາຈະໂອ້ອວດຕົນເອງ ແລະ ສະແດງເປັນເຈົ້າເປັນນາຍບົ່ງການຄົນອື່ນ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະມັກເວົ້າສະເໝີວ່າພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈະເວົ້າສະເໝີວ່າພວກເຂົາຄືຄົນໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນເລື່ອງຕະຫຼົກທີ່ສຸດບໍ່? ຖ້າຫາກເຈົ້າມີແຮງຈູງໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ ແຕ່ບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ກໍແປວ່າເຈົ້າເປັນຄົນໂງ່ຈ້າ ແຕ່ຖ້າຫາກເຈົ້າມີແຮງຈູງໃຈແບບບໍ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຈົ້າຍັງບອກວ່າເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ກໍແປວ່າເຈົ້າເປັນຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ສົມຄວນຖືກລົງໂທດໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ເຮົາບໍ່ມີຄວາມເມດຕາສຳລັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້! ໃນສາສະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາກິນຟຣີ ແລະ ມີແຕ່ຫຼົງໄຫຼກັບຄວາມສຸກຂອງຮ່າງກາຍ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຄິດເຖິງເລື່ອງຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາມີແຕ່ສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ດີສຳລັບຕົນເອງສະເໝີ, ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໃສ່ໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ, ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດແມ່ນບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາວາງແຜນ ແລະ ໃຊ້ກົນອຸປະກອນຕໍ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດ ແລະ ເປັນຄົນສອງໜ້າຄືກັບໝາຈຶ່ງຈອກໃນສວນອະງຸ່ນທີ່ລັກກິນໝາກລະແຊ່ງ ແລະ ໂດດເດັ່ນຢູ່ບໍ່ສວນອະງຸ່ນຢູ່ຕະຫຼອດ.

ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວນັ້ນສາມາດເປັນຄົນໃກ້ຊິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່?
 ເຈົ້າເໝາະສົມທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄຣິສະຕະຈັກ. ເຈົ້າເໝາະສົມຈະໄດ້ຮັບເອົາຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?
 ຜູ້ໃດຈະກ້າໄວ້ວາງໃຈຄົນຄືເຈົ້າ? ໃນເມື່ອເຈົ້າຮັບໃຊ້ແບບນີ້
 ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະສາມາດກ້າມອບພາລະໜ້າທີ່ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າແນວໃດ?
 ເຈົ້າຈະບໍ່ຊັກຊ້າຖ້ວງເວລາບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີຮັບໃຊ້ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

481. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ປະສົບ ແລະ ເຫັນແມ່ນເໝືອກວ່າຂອງໄຟຟົນ ແລະ ຜູ້ທຳນວາຍຈາກທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ, ແຕ່ວ່າພວກເຈົ້າສາມາດໃຫ້ຄຳປະຈັກພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຄຳເວົ້າຂອງບັນດາໄຟຟົນ ແລະ ຜູ້ທຳນວາຍເຫຼົ່ານີ້ຈາກສະໄໝກ່ອນໄດ້ບໍ່? ບັດນີ້ ສິ່ງທີ່ເຮົາປະທານໃຫ້ພວກເຈົ້າ ແມ່ນເໝືອກວ່າໄມເຊ ແລະ ເໝືອກວ່າດາວິດ, ສະນັ້ນ ໃນທຳນອງດຽວກັນ ເຮົາຂໍການເປັນປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຈົ້າເໝືອກວ່າໄມເຊ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າດາວິດ. ເຮົາໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຮ້ອຍເທົ່າ, ສະນັ້ນ ໃນທຳນອງດຽວກັນ ເຮົາຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າຕອບແທນເຮົາດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກຳທຳຕໍ່ພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນໜຶ່ງດຽວທີ່ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ມັນແມ່ນພວກເຈົ້າທີ່ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບຊີວິດຈາກເຮົາ ແລະ ຕ້ອງເປັນພະຍານໃຫ້ກັບເຮົາ. ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າທີ່ເຮົາສົ່ງລົງມາໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຮັດເພື່ອເຮົາ.

ເຮົາໄດ້ປະທານສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາທັງໝົດໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ, ເຮົາໄດ້ປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນຊີວິດທີ່ຄົນຖືກເລືອກ ແລະ ຊາວອິດສະຣາເອນບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບ. ໂດຍຄວາມຖືກຕ້ອງແລ້ວ, ພວກເຈົ້າຄວນຈະເປັນພະຍານຕໍ່ເຮົາ ແລະ ອຸທິດຄວາມໝູ່ມຕໍ່ເຮົາ ແລະ ປ່ອຍວາງຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ. ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຮົາປະທານສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໃຫ້ ຄວນເປັນພະຍານໃຫ້ເຮົາ ແລະ

ມອບຊີວິດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບເຮົາ. ເຮົາໄດ້ກຳນົດສິ່ງນີ້ໄວ້ຫຼວງໜ້າເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ. ມັນເປັນໂຊກສະຕາທີ່ດີຂອງພວກເຈົ້າທີ່ເຮົາປະທານສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າກໍຄືການເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ກັບສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ.

ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນເຮົາເພື່ອການຮັບພອນ, ແລ້ວພາລະກິດຂອງເຮົາກໍຈະມີຄວາມສຳຄັນໜ້ອຍທີ່ສຸດ ແລະ ພວກເຈົ້າເອງກໍຈະບໍ່ໄດ້ບັນລຸໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ.

ຊາວອິດສະຣາເອັນເຫັນພຽງແຕ່ຄວາມເມດຕາ, ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ ແລະ ຊາວຢິວໄດ້ປະຈັກພະຍານພຽງແຕ່ຄວາມອົດທົນ ແລະ ການໂຖ່ບາບຂອງເຮົາ.

ພວກເຂົາເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາໜ້ອຍຫຼາຍ, ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈພຽງແຕ່ໜຶ່ງໃນສ່ວນສືບພັນຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຍືນ ແລະ ເຫັນ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນແມ່ນເກີນກວ່າປະໂລຫິດໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາ.

ຄວາມຈິງທີ່ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈໃນປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນເຫັນວ່າພວກເຂົາ; ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນເກີນກວ່າສິ່ງທີ່ໄດ້ເຫັນໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ, ພ້ອມດ້ວຍໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ປະສົບແມ່ນເຫັນວ່າໂມເຊ ແລະ ເອລີຢາ. ເພາະສິ່ງທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນເຂົ້າໃຈແມ່ນ ພຽງແຕ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນແມ່ນພຽງພາບທາງຫຼັງຂອງພຣະເຢໂຮວາ;

ສິ່ງທີ່ຊາວຢິວເຂົ້າໃຈແມ່ນພຽງແຕ່ການໂຖ່ບາບຂອງພຣະເຢຊູ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບແມ່ນພຽງແຕ່ພຣະຄຸນທີ່ໄດ້ປະທານໃຫ້ໂດຍພຣະເຢຊູ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນແມ່ນພຽງແຕ່ຮູບພາບຂອງພຣະເຢຊູພາຍໃນເຮືອນຂອງຊາວຢິວເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນໃນມື້ນີ້ແມ່ນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ການໂຖ່ບາບຂອງພະເຢຊູ ແລະ ການກະທຳທັງໝົດຂອງເຮົາໃນປັດຈຸບັນ. ແລ້ວເຊັ່ນດຽວກັນ,

ເຈົ້າກໍໄດ້ຍືນພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ, ຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າໃນສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາ, ຮູ້ຈັກຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງເຮົາ ແລະ ໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ. ເຮົາຍັງໄດ້ບອກພວກເຈົ້າທັງໝົດກ່ຽວກັບແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ມີຄວາມສະຫງ່າງາມ ແລະ ມີຄວາມເມດຕາ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ.

ເຈົ້າໄດ້ເຫັນພາລະກິດທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮູ້ວ່າເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງ່າງາມ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ໃນຄັ້ງໜຶ່ງເຮົາໄດ້ນຳເອົາຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາລົງໃສ່ເຮືອນຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະ ໃນມື້ນີ້ ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າແລ້ວ.

ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມເລິກລັບຂອງເຮົາໃນສະຫວັນຫລາຍກວ່າເອຊາຢາ ແລະ ໂຢຮັນ; ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງເຮົາ ແລະ

ໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບບູຊາຫຼາຍກວ່າໄຟຟົນທຸກຄົນໃນຍຸກສະໄໝກ່ອນ.

ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຄວາມຈິງຂອງເຮົາ, ວິທີທາງຂອງເຮົາ ແລະ ຊີວິດຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ແມ່ນນິມິດ ແລະ ການເປີດເຜີຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໂຍຮັນ. ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມເລິກລັບອີກຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ຍັງໄດ້ເບິ່ງໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຮົາ; ພວກເຈົ້າຍອມຮັບເອົາການພິພາກສາຂອງເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງເຮົາຫຼາຍຂຶ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າເກີດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນແບບດັ່ງເດີມ ແລະ ແບບໃນອະດີດ ແລະ ພວກເຈົ້າຍັງໄດ້ປະສົບກັບສິ່ງຕ່າງໆໃນປັດຈຸບັນນີ້ ແລະ ສິ່ງທັງໝົດນີ້ແມ່ນກະທຳດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ.

ສິ່ງທີ່ເຮົາຂໍຈາກພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ໄດ້ຫຼາຍເກີນຂອບເຂດ, ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງໃນຕົວເຮົາ. ສະນັ້ນ, ເຮົາຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າຈົ່ງເປັນພະຍານຕໍ່ເຮົາ, ຕໍ່ໄຟຟົນໃນສະໄໝກ່ອນ ແລະ ນີ້ຄືຫົວໃຈຂອງເຮົາພຽງບາດຖະໜາເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຮູ້ຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບຄວາມສັດທາ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

482. ສິ່ງທີ່ເຮົາບາດຖະໜາຈາກເຈົ້າໃນຕອນນີ້ກໍຄືຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ແລະ ການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຮັກ ແລະ ການເປັນປະຈັກພະຍານຂອງເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ໃນຕອນນີ້ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າການເປັນປະຈັກພະຍານແມ່ນຫຍັງ ຫຼື ຄວາມຮັກແມ່ນຫຍັງ, ເຈົ້າຄວນມອບໃຫ້ເຮົາທັງໝົດທີ່ເຈົ້າມີ ແລະ ຍົກສົມບັດຊື່ນດຽວທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ເຮົາ: ຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ແລະ ການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າການເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ການເອົາຊະນະຊາຕານຂອງເຮົາຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ແລະ ການເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ, ເຊັ່ນດຽວກັນ ການເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ການເອົາຊະນະມະນຸດທັງໝົດຂອງເຮົາ.

ໜ້າທີ່ໃນການສັດທາຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບເຮົາ, ເພື່ອສະແດງຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງໃດທັງສິ້ນ ແລະ ເພື່ອເຊື່ອຟັງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ກ່ອນທີ່ເຮົາຈະເລີ່ມຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ, ເຈົ້າຈະເປັນພະຍານຕໍ່ເຮົາແນວໃດ? ເຈົ້າຈະຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ເຊື່ອຟັງເຮົາແນວໃດ? ເຈົ້າຈະອຸທິດຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າທັງໝົດຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າບໍ່ ຫຼື ເຈົ້າພຽງແຕ່ຈະຍອມຈຳນົນເທົ່ານັ້ນບໍ່? ເຈົ້າຈະຍອມຮັບເອົາການຈັດແຈງທຸກຢ່າງຂອງເຮົາ (ເຖິງມັນຈະເປັນຄວາມຕາຍ ຫຼື ການທຳລາຍ) ຫຼື ຈະຫົນໄປກາງທາງເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການຂ້ຽນຕີຂອງເຮົາ? ເຮົາຂ້ຽນຕີເຈົ້າ ເພື່ອວ່າ ເຈົ້າຈະເປັນພະຍານຕໍ່ເຮົາ ແລະ ຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ເຊື່ອຟັງເຮົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ການຂ້ຽນຕີໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນການເປີດເຜີຍຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດມີຄວາມກ້າວໜ້າຢ່າງບໍ່ມີສິ່ງໃດກິດຂວາງທັງນັ້ນ. ເພາະສະນັ້ນ, ເຮົາຂໍແນະນຳໃຫ້ເຈົ້າເປັນຄົນສະຫຼາດ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ຄວາມໝາຍຂອງການມີຊີວິດຂອງເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຄືກັບດິນຊາຍທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ. ເຈົ້າສາມາດຮູ້ໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າພາລະກິດຂອງເຮົາທີ່ຈະມາເຖິງແມ່ນຫຍັງ? ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າເຮົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດແບບໃດໃນວັນຂ້າງໜ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງເຮົາຈະດຳເນີນການແບບໃດ? ເຈົ້າຄວນຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງປະສົບການຂອງເຈົ້າໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຄວາມໝາຍຂອງຄວາມສັດທາຂອງພວກເຈົ້າໃນເຮົາ. ເຮົາໄດ້ເຮັດມາຫຼາຍແລ້ວ; ເຮົາຈະຍອມຈຳນົນກາງທາງດັ່ງທີ່ເຈົ້າຈົນຕະນາການໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາໄດ້ເຮັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ; ເຮົາຈະທຳລາຍມັນໄດ້ແນວໃດ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຮົາໄດ້ມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ຍຸກນີ້ສິ້ນສຸດລົງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ, ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວ່າ ເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່, ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນເພື່ອເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດຂອງອານາຈັກ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຍຸກ ແລະ ວາງພື້ນຖານສຳລັບການເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດໃນອະນາຄົດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຍຸກນີ້ສິ້ນສຸດລົງໃນອະນາຄົດ. ພາລະກິດຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍດາຍດັ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດ ແລະ ມັນບໍ່ມີຄ່າ ຫຼື ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຄືກັບເຈົ້າເຊື້ອ. ສະນັ້ນ ເຮົາຍັງຕ້ອງເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າຄວນສະລະຊີວິດຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຄວນອຸທິດຕົວເຈົ້າເອງຕໍ່ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ. ເຮົາບາຖະໜາໃຫ້ເຈົ້າເປັນພະຍານຕໍ່ເຮົາມາດົນນານແລ້ວ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາບາຖະໜາໃຫ້ເຈົ້າເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດຂອງເຮົາ. ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຮູ້ຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບຄວາມສັດທາ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

483. ເຈົ້າສາມາດສື່ສານເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກໃນແຕ່ລະຍຸກ ໃນລັກສະນະທີ່ເປັນຮູບປະທຳ, ດ້ວຍພາສາທີ່ສື່ເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງຍຸກດັ່ງກ່າວໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມບໍ? ເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຜະເຊີນພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະສາມາດບັນລະຍາຍອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລະອຽດໄດ້ບໍ? ເຈົ້າຈະສາມາດເປັນພະຍານເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ຢ່າງຖືກຕ້ອງໄດ້ບໍ? ເຈົ້າຈະຖ່າຍທອດສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ຜະເຊີນໃຫ້ແກ່ຜູ້ເຊື້ອທີ່ເປັນຕາສັງເກດ, ທຸກຍາກ ແລະ ເຫຼືອມໃສເຫຼົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ຫົວ ແລະ ກະຫາຍຫາຄວາມຊອບທຳ ແລະ ກຳລັງວ່ຖ້າໃຫ້ເຈົ້າລ້ຽງດູພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ? ຄົນປະເພດໃດທີ່ກຳລັງວ່ຖ້າເຈົ້າໃຫ້ລ້ຽງດູພວກເຂົາ? ເຈົ້າສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້ບໍ?

ເຈົ້າຮູ້ຈັກພາລະທີ່ຢູ່ເທິງບ່າໄຫຼ່ຂອງເຈົ້າ, ການຝາກຝັງຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຈົ້າບໍ່? ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງພາລະກິດທີ່ເປັນປະຫວັດສາດຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ?
ເຈົ້າຈະຮັບໃຊ້ຢ່າງພໍປະມານດັ່ງເຈົ້ານາຍໃນຍຸກຕໍ່ໄປແນວໃດ?
ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກອັນແຮງກ້າກ່ຽວກັບການເປັນນາຍບໍ່?
ເຈົ້າຈະອະທິບາຍເຖິງນາຍຂອງທຸກສິ່ງແນວໃດ? ມັນແມ່ນນາຍຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງທັງປວງ
ແລະ ຂອງສິ່ງວັດຖຸທັງໝົດໃນໂລກບໍ່?
ເຈົ້າມີແຜນຫຍັງສໍາລັບຄວາມກ້າວໜ້າຂອງພາລະກິດຂັ້ນຕໍ່ໄປ?
ມີຈັກຄົນທີ່ກໍາລັງຄອຍຖ້າໃຫ້ເຈົ້າເພື່ອເປັນຄົນລ້ຽງດູຂອງພວກເຂົາ?
ໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າແມ່ນໜ້າທີ່ໆໜັກບໍ່? ພວກເຂົາທຸກຍາກ, ເປັນຕາສັງເກດ, ຕາບອດ ແລະ
ເຮັດຫຍັງກໍບໍ່ຖືກ, ຮ້ອງໃຫ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ຫົນທາງຢູ່ໃສ? ພວກເຂົາປາຖະໜາຫາແສງສະຫວ່າງ
ຄ້າຍຄືດາວຕົກ ໃຫ້ລົງມາໃນທັນທີ ແລະ ກໍາຈັດກອງກໍາລັງແຫ່ງຄວາມມືດ
ທີ່ກົດຂີ່ມະນຸດມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ.
ໃຜສາມາດຮູ້ໄດ້ເຖິງຂອບເຂດສົມບູນທີ່ພວກເຂົາຫວັງຢ່າງໃຈຈົດໃຈລໍ ແລະ
ວິທີທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາ ໃນກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນສໍາລັບສິ່ງນີ້?
ແມ່ນແຕ່ໃນມື້ທີ່ແສງສະຫວ່າງແວຍຜ່ານ,
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ທົນທຸກທໍລະມານຢ່າງເລິກເຊິ່ງຍັງຄົງຖືກຈ່ອງຈໍາໃນຄຸກມືດໃຕ້ດິນ
ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປ່ອຍຕົວ; ເມື່ອໃດພວກເຂົາຈະບໍ່ຮ້ອງໃຫ້ອີກຕໍ່ໄປ?
ສິ່ງທີ່ເປັນຕາຍ້ານກໍຄືຄວາມໂຊກຮ້າຍຂອງວິນຍານທີ່ບອບບາງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບການພັກຜ່ອ
ນ ແລະ ພວກເຂົາຖືກມັດຢູ່ໃນສະພາວະນີ້ແຕ່ດົນ ໂດຍຂໍ້ຜູກມັດໄຮ້ບານີ ແລະ
ປະຫວັດສາດທີ່ແຂງກະດ້າງ. ແລ້ວໃຜເຄີຍໄດ້ຍືນສຽງຮ້ອງໃຫ້ຂອງພວກເຂົາ?
ໃຜເຄີຍເບິ່ງສະພາວະທີ່ເປັນທຸກຂອງພວກເຂົາ? ເຈົ້າເຄີຍຄິດບໍ່ວ່າ ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໂສກເສົ້າ
ແລະ ວິຕົກກັງວົນສໍາໃດ? ພຣະອົງຈະສາມາດທົນເຫັນມະນຸດຊາດຜູ້ໄຮັດຽງສາ
ທີ່ພຣະອົງສ້າງດ້ວຍມືພຣະອົງເອງ ຕ້ອງທົນທຸກກັບການທໍລະມານດັ່ງກ່າວໄດ້ແນວໃດ?
ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ, ມະນຸດເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍທີ່ຖືກໃສ່ພິດ. ແລ້ວເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດ
ຢູ່ລອດມາຮອດທຸກມື້ນີ້, ໃຜຈະຮູ້ວ່າ ມະນຸດຊາດຖືກໃສ່ພິດໂດຍຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແຕ່ດົນແລ້ວ?
ເຈົ້າລືມໄປແລ້ວບໍ່ວ່າ ເຈົ້າກໍແມ່ນໜຶ່ງໃນຜູ້ເຄາະຮ້າຍນັ້ນ? ຈາກຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະພະຍາຍາມຊ່ວຍຜູ້ລອດຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່?
ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະອຸທິດກໍາລັງທັງໝົດຂອງເຈົ້າເພື່ອຕອບແທນພຣະເຈົ້າ
ຜູ້ທີ່ຮັກມະນຸດຊາດຄືກັບເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດຂອງພຣະອົງເອງບໍ່? ເມື່ອທຸກສິ່ງຖືກກ່າວ ແລະ
ກະທໍາ, ເຈົ້າຈະຕິຄວາມໝາຍການຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອດໍາລົງຊີວິດທີ່ພິເສດຂອງເຈົ້າແນວໃດ?
ເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ
ຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ຈະດໍາລົງຊີວິດອັນມີຄວາມໝາຍຂອງບຸກຄົນເຫຼື້ອມໃສທີ່ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແທ້ໆບໍ່?

(ຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບພາລະກິດໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າແນວໃດ?”
ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

484.

ການເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຫຼັກໆແມ່ນເລື່ອງການເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພາລະ
ກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເອົາຊະນະຜູ້ຄົນ, ວິທີທີ່ພຣະອົງຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນ,
ວິທີທີ່ພຣະອົງປ່ຽນແປງຜູ້ຄົນ;

ມັນແມ່ນການເວົ້າເຖິງວິທີທີ່ພຣະອົງນຳພາຜູ້ຄົນໃຫ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງ,
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກເອົາຊະນະ, ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍພຣະອົງ.
ການເປັນພະຍານໝາຍເຖິງການເວົ້າເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນ.
ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ

ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ສາມາດເປີດເຜີຍພຣະອົງສູ່ສາທາລະນະ,
ໃນຄວາມເປັນພຣະອົງທັງໝົດ; ພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ.

ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະວິນຍານໂດຍກົງ;
ພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຮັດແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍພຣະວິນຍານ ແລະ

ພຣະທຳທີ່ພຣະອົງກ່າວແມ່ນຖືກກ່າວໂດຍພຣະວິນຍານ.
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ຖືກກ່າວອອກຜ່ານທາງເນື້ອໜັງທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ ພວກມັນແມ່ນການສະແດງອອກຂອງພຣະວິນຍານ.
ພາລະກິດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງເຮັດ ແລະ

ພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ.
ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງສວມໃສ່ເນື້ອໜັງ ແລະ ມາຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ, ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວ ຫຼື

ປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງ,
ຄວາມເປັນບົກກະຕິຂອງພຣະອົງ ແລະ ອຳນາດອັນໄພສານຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກບໍ່?

ເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ບໍ່ວ່າ ທາດແທ້ຂອງພຣະວິນຍານແມ່ນຫຍັງ? ເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັກໄດ້ບໍ່ວ່າ
ຄຸນລັກສະນະຂອງເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງແມ່ນຫຍັງ?

ມັນເປັນພຽງຍ້ອນພວກເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນແຕ່ລະບາດກ້າວໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ພຣະອົງຈຶ່ງຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ.

ຖ້າພວກເຈົ້າປາສະຈາກປະສົບການດັ່ງກ່າວ, ແລ້ວພຣະອົງຈະບໍ່ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນພະຍານ.
ສະນັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ,

ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນພະຍານເຖິງລັກສະນະພາຍນອກຂອງຄວາມເປັນມະນຸດບົກກະຕິຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ຍັງເປັນພະຍານເຖິງພາລະກິດທີ່ພຣະອົງເຮັດ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະອົງນຳພາ;

ເຈົ້າຕ້ອງເປັນພະຍານເຖິງວິທີທາງທີ່ເຈົ້າຖືກເອົາຊະນະໂດຍພຣະອົງ ແລະ
ໃນດ້ານໃດທີ່ເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ນີ້ແມ່ນປະເພດຂອງການເປັນພະຍານທີ່ເຈົ້າຄວນມີ...

ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນກັບການຂັງຄັກ, ການພິພາກສາ, ການຫຼົ່ງຫຼອມ, ການທົດລອງ, ຄວາມລົ້ມເຫຼວ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ ເທື່ອລະບາດກ້າວ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ; ເຈົ້າໄດ້ປະວາງຄວາມຄາດຫວັງຈາກເນື້ອໜັງ, ແຮງຈູງໃຈສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວທາງເນື້ອໜັງ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື

ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ເຖິງແມ່ນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍສ່ຳທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງ, ແຕ່ເຈົ້າກໍຮູ້ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເຈົ້າກໍເຊື່ອຢ່າງສິ້ນເຊີງໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ. ສະນັ້ນ ນີ້ຈຶ່ງອາດຖືກເອີ້ນໄດ້ວ່າຄຳພະຍານ, ຄຳພະຍານທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ແທ້ຈິງ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມາປະຕິບັດ, ພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂັງຄັກ ແມ່ນເພື່ອເອົາຊະນະມະນຸດ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງຕ້ອງເຮັດສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ສິ້ນສຸດຍຸກ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການສິ້ນສຸດ. ພຣະອົງກຳລັງສິ້ນສຸດຍຸກທັງໝົດ, ຊ່ວຍມະນຸດຊາດທັງປວງໃຫ້ລອດພົ້ນ, ໄຖ່ມະນຸດຊາດອອກຈາກຄວາມຜິດບາບເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ; ພຣະອົງກຳລັງຮັບເອົາມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນຢ່າງສົມບູນ.

ເຈົ້າຄວນເປັນພະຍານເຖິງທຸກສິ່ງນີ້. ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າໄດ້ເຫັນມັນດ້ວຍຕາຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ຜະເຊີນມັນຢ່າງເປັນສ່ວນຕົວ; ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ໄປເຖິງຈຸດຈົບຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງບໍ່ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.

ສິ່ງນັ້ນຊ່າງເປັນຕາສົມເພດແທ້ໆ! ໃນອະນາຄົດ, ເມື່ອຂ່າວປະເສີດຖືກເຜີຍແຜ່, ເຈົ້າກໍຄວນທີ່ຈະສາມາດເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າເອງ, ເປັນພະຍານເຖິງທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ທຸ່ມເທສຸດກຳລັງ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງຄວນບັນລຸ.

ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຂັ້ນຕອນນີ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ?

ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນສະທ້ອນຂອງມັນ? ແລ້ວມັນຖືກປະຕິບັດໃນມະນຸດໄດ້ຫຼາຍສ່ຳໃດ? ຜູ້ຄົນຄວນເຮັດຫຍັງ?

ເມື່ອພວກເຈົ້າສາມາດເວົ້າຢ່າງຊັດເຈນເຖິງພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນນະມຸດໄດ້ ປະຕິບັດຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລ້ວຄຳພະຍານຂອງເຈົ້າກໍຈະສົມບູນ. ເມື່ອເຈົ້າສາມາດເວົ້າຢ່າງຊັດເຈນເຖິງຫ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້: ຄວາມໝາຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ; ເນື້ອຫາຂອງພາລະກິດນັ້ນ; ທາດແທ້ຂອງພາລະກິດນັ້ນ; ອຸປະນິໄສທີ່ພາລະກິດເປັນຕົວແທນໃຫ້; ແລະ ຫຼັກການຂອງພາລະກິດນັ້ນ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍຈະພິສູດວ່າ ເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້, ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສູງຂະໜາດນັ້ນ ແລະ ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຖ້າເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເປັນໜຶ່ງໃນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກ. ເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນກັບພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງຂອງພຣະອົງ; ຜ່ານທາງພາລະກິດນີ້, ເຈົ້າຕ້ອງມາຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ, ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດຊາດ ແລະ ໃຊ້ຄວາມຮູ້ນີ້ເພື່ອເປັນພະຍານກ່ຽວກັບພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການປະຕິບັດ (7)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

485. ເມື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ຫຼັກກຽມແລ້ວເຈົ້າກໍຄວນເວົ້າກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າພິພາກສາ ແລະ ຂັ້ນຕອນຜູ້ຄົນ, ແມ່ນຫຍັງທີ່ພຣະອົງໃຊ້ໃນການທົດລອງເພື່ອຫຼຸ້ມຜູ້ຄົນ ແລະ ບ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ. ພ້ອມນັ້ນ ເຈົ້າຄວນເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເລື່ອມຊາມວ່າຖືກເປີດເຜີຍໃນປະສົບການຂອງພວກເຈົ້າຫຼາຍສ່ວນໃດ, ພວກເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກຫຼາຍສ່ວນໃດ ແລະ ພວກເຈົ້າຖືກເອົາຊະນະໂດຍພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດໃນທີ່ສຸດ; ເວົ້າກ່ຽວກັບເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ວນໃດ ແລະ ເຈົ້າຄວນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕອບແທນພຣະອົງສຳລັບຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງແນວໃດ. ພວກເຈົ້າຄວນໃສ່ເນື້ອຫາເຂົ້າໃນພາສາປະເພດນີ້ ໃນຂະນະທີ່ເວົ້າມັນອອກໃນລັກສະນະທີ່ງ່າຍໆ. ຢ່າເວົ້າກ່ຽວກັບທິດສະດີທີ່ວ່າງເປົ່າ. ໃຫ້ເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍຂຶ້ນ; ໃຫ້ເວົ້າຈາກຫົວໃຈ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ເຈົ້າຄວນຜະເຊີນ. ຢ່າປະກອບຕົນເອງດ້ວຍທິດສະດີທີ່ເບິ່ງຄືເລິກເຊິ່ງ ແລະ ວ່າງເປົ່າ ເພື່ອພະຍາຍາມໂອ້ອວດ; ການເຮັດແບບນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າປາກົດວ່າອວດດີ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ສຶກພໍສົມຄວນ. ເຈົ້າຄວນເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເປັນຈິງຈາກປະສົບການຕົວຈິງຂອງເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ທີ່ມັນເປັນຈິງ ແລະ ມາຈາກຫົວໃຈ; ສິ່ງນີ້ເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດຕໍ່ຄົນອື່ນ ແລະ ເໝາະສົມທີ່ສຸດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ. ພວກເຈົ້າເຄີຍເປັນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຫຼາຍທີ່ສຸດ ແລະ ມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະອົງໜ້ອຍທີ່ສຸດ, ແຕ່ໃນຕອນນີ້ ເຈົ້າໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ, ຢ່າໄດ້ລືມສິ່ງນັ້ນ. ເຈົ້າຄວນໄຕ່ຕອງ ແລະ ຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຄົນເຂົ້າໃຈພວກມັນຢ່າງຊັດເຈນ, ພວກເຂົາກໍຈະຮູ້ຈັກວິທີເປັນພະຍານ; ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຈະມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະເຮັດການກະທຳທີ່ເປັນຕາອັບອາຍ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ສຶກ.

(“ມີພຽງການສະແດງຫາຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ
ຄົນໃດໜຶ່ງຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສ”
ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

486. ເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງເພິ່ງພາປະສົບການຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ລາຄາທີ່ເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍ.

ມີພຽງແຕ່ແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໄດ້.
 ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າມີຄວາມປາຖະໜານນີ້ບໍ່?
 ຖ້າເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ນາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ຄືໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ຖ້າເຈົ້າສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມລັກສະນະທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຈາກຄົນຂອງພຣະອົງ,
 ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າແນວໃດແທ້?
 ເຈົ້າເປັນພະຍານໂດຍການສະແຫວງຫາ ແລະ
 ການປາຖະໜາທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ການເປັນພະຍານຜ່ານຄຳເວົ້າຂອງເຈົ້າ, ການເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ເຫັນການກະທຳຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງແທ້ຈິງ,
 ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ.
 ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາແມ່ນພຽງການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທົ່ານັ້ນ ແລະ
 ໄດ້ຮັບພອນໃນທີ່ສຸດ, ແລ້ວທັດສະນະຂອງຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໃນພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ບໍລິສຸດ.
 ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາວິທີທີ່ຈະເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ,
 ວິທີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ເມື່ອພຣະອົງເປີດເຜີຍຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບເຈົ້າ ແລະ
 ສະແຫວງຫາວິທີທີ່ຈະເປັນພະຍານເຖິງຄວາມມະຫັດສະຈັນ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ວິທີທີ່ຈະເປັນພະຍານເຖິງວິທີທີ່ພຣະອົງລົງວິໄນ ແລະ ຈັດການກັບເຈົ້າ.
 ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນພະຍາຍາມໄຕ່ຕອງໃນຕອນນີ້.
 ຖ້າຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຽງແຕ່ເພື່ອ
 ເຈົ້າຈະໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ,
 ແລ້ວມັນກໍຍັງບໍ່ພຽງພໍ ແລະ ບໍ່ສາມາດບັນລຸຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
 ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ປະຕິບັດຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ມີປະສົບການກັບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດໃນຜູ້ຄົນດ້ວຍວິທີທີ່ເປັນຈິງ.
 ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນຄວາມເຈັບປວດ, ນ້ຳຕາ ຫຼື ຄວາມໂສກເສົ້າ,
 ເຈົ້າກໍຕ້ອງຜະເຊີນກັບມັນທັງໝົດໃນການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ.
 ພວກມັນແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນດັ່ງຄົນໜຶ່ງທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນຕ້ອງຜ່ານການຫຼໍ່ຫຼອມ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

487.

ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມສັດທາຂອງເຈົ້າຈະເປັນສິ່ງທີ່ຈິງໃຈຫຼາຍ,
 ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າ ທີ່ສາມາດອະທິບາຍໃຫ້ເຮົາຢ່າງລະອຽດ ແລະ
 ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າ ທີ່ສາມາດຍືນຍັນເປັນພະຍານຕໍ່ຄວາມເປັນຈິງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນ.
 ໃຫ້ຄິດລອງເບິ່ງ. ໃນຂະນະນີ້ ພວກເຈົ້າເກືອບໝົດທຸກຄົນໄດ້ປະຖິ້ມໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ

ໂດຍແລ່ນນຳສິ່ງທີ່ເປັນເນື້ອໜັງ, ເພິ່ງພໍໃຈກັບເນື້ອໜັງ ແລະ
ເພີດເພີນຢ່າງໂລບມາກໂລພາກັບເນື້ອໜັງ. ພວກເຈົ້າມີຄວາມຈິງພຽງໜ້ອຍດຽວ.
ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດເປັນພະຍານ ໃນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນທັງໝົດໄດ້ແນວໃດ?
ພວກເຈົ້າໝັ້ນໃຈແທ້ບໍ່ວ່າ ພວກເຈົ້າສາມາດເປັນສັກຂີພະຍານໃຫ້ເຮົາໄດ້? ຖ້າມີໜຶ່ງ
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຫັນໃນມື້ນີ້ໄດ້,
ແລ້ວເຈົ້າຈະສູນເສຍໜ້າທີ່ຂອງການຖືກສ້າງໃຫ້ເປັນຄົນ.
ການດຳລົງຢູ່ຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງ. ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄຸນຄ່າຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ.
ອາດຈະເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ແມ່ນມະນຸດ!
ເຮົາໄດ້ເຮັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າເປັນຈຳນວນຫຼາຍຈົນນັບບໍ່ໄດ້. ແຕ່ຍ້ອນວ່າ ບັດຈຸບັນນີ້
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຍັງ, ບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍ ແລະ ເຮັດວຽກໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດ.
ໃນເວລາເຮົາຕ້ອງການຜັນຂະຫຍາຍພາລະກິດຂອງເຮົາ ເຈົ້າກໍ່ຈະແນມເບິ່ງດ້ວຍຄວາມວ່າງເປົ່າ,
ລີ້ນພັນກັນ ແລະ ບໍ່ມີປະໂຫຍດທີ່ສຸດ. ແລ້ວນັ້ນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຄົນບາບຕະຫຼອດເວລາບໍ່?
ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສຶກກິນແຫຼ່ງຢ່າງສຸດບໍ່? ເຈົ້າຈະບໍ່ຈົມຢູ່ກັບຄວາມຜິດຫວັງບໍ່?
ພາລະກິດທັງໝົດຂອງເຮົາ ໃນບັດຈຸບັນ ບໍ່ໄດ້ເຮັດຍ້ອນຄວາມກຽດຄ້ານ ແລະ ເປື້ອໜ້າຍ
ແຕ່ເພື່ອວາງຮາກຖານໃຫ້ແກ່ພາລະກິດຂອງເຮົາໃນອະນາຄົດ. ບໍ່ແມ່ນວ່າ ເຮົາຈົນຕາແຈ ແລະ
ຕ້ອງໄດ້ຄິດຫາສິ່ງໃໝ່ມາເຮັດ. ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ເຮົາເຮັດ;
ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໂດຍເດັກນ້ອຍທີ່ຫຼິ້ນໃນຖະໜົນ,
ແຕ່ເປັນພາລະກິດທີ່ເຮັດໃນນາມພຣະບິດາຂອງເຮົາ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ບໍ່ແມ່ນມີແຕ່ເຮົາ
ທີ່ເຮັດພາລະກິດນີ້ດ້ວຍຕົນເອງ. ແຕ່ເຮົາເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາ.
ໃນຂະນະດຽວກັນ, ບົດບາດຂອງເຈົ້າແມ່ນການຕິດຕາມ, ເຊື່ອຟັງ, ບ່ຽນແປງ ແລະ
ເປັນພະຍານຢ່າງເຄັ່ງຄັດ.
ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ.
ນີ້ແມ່ນຄຳຖາມທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ສຳລັບພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ ທີ່ຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈ. ພຣະບິດາຂອງເຮົາ
ໄດ້ກຳນົດຊາຕາຂອງພວກເຈົ້າທັງໝົດໃຫ້ແກ່ເຮົາ ນັບແຕ່ເວລາທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງໂລກ
ເພື່ອປະໂຫຍດໃນການສັນລະເສີນພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດຊາຕາກຳຂອງພວກເຈົ້າລ່ວງໜ້າ
ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສິ່ງໃດ ນອກເໜືອຈາກເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ
ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງການສັນລະເສີນພຣະອົງ. ຍ້ອນພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະບິດາຂອງເຮົາ;
ຍ້ອນພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ກຳນົດຊາຕາກຳລ່ວງໜ້າໃຫ້ພວກເຈົ້າຕິດຕາມເຮົາ.
ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ພວກເຈົ້າເລືອກເຮັດດ້ວຍຕົວເອງ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ
ແມ່ນພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາມອບໃຫ້ເຮົາ
ເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງໄດ້ມອບພວກເຈົ້າໃຫ້ແກ່ເຮົາ,
ພວກເຈົ້າກໍ່ຄວນປະຕິບັດຕາມວິທີທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ພວກເຈົ້າ ແລະ ຕາມເສັ້ນທາງ ແລະ

ພຣະທ່ານທີ່ເຮົາສອນໃຫ້ພວກເຈົ້າ

ເພາະມັນແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ

ທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມແນວທາງຂອງເຮົາ.

ນີ້ຄືຈຸດປະສົງແທ້ຈິງໃນຄວາມສັດທາຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາ. ສະນັ້ນ, ເຮົາຂໍເວົ້າກັບພວກເຈົ້າວ່າ
ພວກເຈົ້າເປັນພຽງຄົນ ທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາມອບໃຫ້ເຮົາ

ເພື່ອໃຫ້ປະຕິບັດຕາມແນວທາງຂອງເຮົາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າແມ່ນເຊື່ອໃນຕົວເຮົາເທົ່ານັ້ນ;

ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາຈາກເຮົາຍ້ອນວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄອບຄົວຊາວອິດສະຣາເອນ

ແຕ່ພໍດີແມ່ນມາຈາກກູໂຟດຈາກຍຸກບູຮານ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້

ແມ່ນການເປັນພະຍານໃຫ້ເຮົາ ແຕ່ເວລານີ້ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດຕາມວິທີທາງຂອງເຮົາ.

ທັງໝົດນີ້ກໍແມ່ນເພື່ອປະໂຫຍດຂອງການເປັນພະຍານໃນອະນາຄົດ.

ຖ້າພວກເຮົາເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຮັບຟັງແນວທາງຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ,

ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ

ຄວາມສໍາຄັນຈາກການທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ມອບພວກເຈົ້າໃຫ້ແກ່ເຮົາກໍຈະສູນເສຍໄປ.

ສິ່ງທີ່ເຮົາຍືນຍັນຢາກບອກພວກເຈົ້າກໍຄື: “ພວກເຈົ້າຄວນເດີນຕາມແນວທາງຂອງເຮົາ”.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຍັງແດ່?” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(XIII) ກ່ຽວກັບວິທີການຂັບໄລ່ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ບັນລຸຄວາມລອດພົນ

488. ຫຼັງຈາກຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ, ມະນຸດຊາດກໍສູນເສຍຫົວໃຈທີ່ຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງໜ້າທີ່ທີ່ສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າຄວນມີ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງກາຍເປັນສັດຕູທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຕໍ່ມາ ມະນຸດຊາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຊາຕານ; ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມີຫົນທາງທີ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນທຳມະກາງສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຄວາມເຄົາລົບຢ່າເກງຂອງພວກເຂົາໄດ້. ມະນຸດຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາຫັນຫຼັງໃສ່ພຣະອົງ ແລະ ບູຊາຊາຕານແທນ. ຊາຕານກາຍເປັນມິ່ງຂວັນໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສູນເສຍຕຳແໜ່ງຂອງພຣະອົງໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະອົງເສຍຄວາມໝາຍຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ເພື່ອຟື້ນຟູຄວາມໝາຍຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຕ້ອງຟື້ນຟູລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກຳຈັດມະນຸດຊາດອອກຈາກອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ. ເພື່ອເອົາມະນຸດຄືນມາຈາກຊາຕານ, ພຣະອົງຕ້ອງຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຄ່ອຍໆຟື້ນຟູລັກສະນະ ແລະ ໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດ ແລະ ສຸດທ້າຍ ກໍຟື້ນຟູອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ການທຳລາຍບຸດຊາຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍກໍຍັງຈະຖືກດຳເນີນຕໍ່ໄປເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າດີຂຶ້ນ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກດີຂຶ້ນ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດ, ພຣະອົງກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການພຣະອົງ; ຍ້ອນພຣະອົງປາຖະໜາຟື້ນຟູໜ້າທີ່ດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງຈະຕ້ອງຟື້ນຟູສິ່ງນັ້ນທັງໝົດ ແລະ ປາດສະຈາກການເຈືອປົນໃດໆ. ການຟື້ນຟູສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໝາຍເຖິງການເຮັດໃຫ້ມະນຸດນະມັດສະການພຣະອົງ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ; ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຍ້ອນພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງພຣະອົງດັບສູນຍ້ອນສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ; ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພຣະອົງໝັ້ນຄົງໃນທຳມະກາງມະນຸດຊາດ ໂດຍປາດສະຈາກການຕໍ່ຕ້ານຈາກບຸກຄົນໃດໆ. ອານາຈັກທີ່ພຣະອົງປາດຖະໜາທີ່ຈະສ້າງຕັ້ງຄືອານາຈັກຂອງພຣະອົງເອງ. ມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງປາດຖະໜາແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະນະມັດສະການພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງທັງໝົດ ແລະ ສະແດງເຖິງຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ.

ຖ້າພຣະອົງບໍ່ຊ່ວຍມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມໃຫ້ລອດພົ້ນ,
ແລ້ວຄວາມໝາຍທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງກໍຈະສູນຫາຍໄປ;
ພຣະອົງຈະບໍ່ມີສິດອຳນາດໃນທຳມະການມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
ອານາຈັກຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດມີຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ.
ຖ້າພຣະອົງບໍ່ທຳລາຍສັດຕູຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຜັງພຣະອົງເຫຼົ່ານັ້ນ,
ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງທັງໝົດ ຫຼື
ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດສ້າງຕັ້ງອານາຈັກຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້.
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ການບັນລຸຜົນສຳເລັດຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ:
ເພື່ອທຳລາຍໃຫ້ໝົດສຳລັບຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນທຳມະການມະນຸດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຜັງພຣະອົງ ແລະ
ເພື່ອນຳເອົາຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກຊົມ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກຊົມພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

489. ມະນຸດຊາດໃນຊ່ວງທຳອິດແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍ້ອນການລ້ວງ ແລະ
ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ມະນຸດຈຶ່ງຖືກຜູກມັດໂດຍຊາຕານ ແລະ
ຕົກໄປຢູ່ໃນມືຂອງສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ຊາຕານຈຶ່ງກາຍເປັນຈຸດມຸ່ງໝາຍທີ່ຜ່າຍແພ້ໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຍ້ອນຊາຕານຄອບຄອງມະນຸດ ແລະ
ຍ້ອນມະນຸດເປັນຕົ້ນຕໍຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ,
ຖ້າມະນຸດຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລ້ວເຂົາກໍຕ້ອງຖືກຍາດຄືນຈາກມືຂອງຊາຕານ
ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ຕ້ອງມີການພາມະນຸດກັບຄືນຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຊາຕານຈັບເປັນຊະເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ
ຊາຕານຕ້ອງຖືກເອົາຊະນະໂດຍຜ່ານການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງມະນຸດ
ນັ້ນກໍຄືການປ່ຽນແປງທີ່ເພີ່ມເພີດຂອງມະນຸດ. ດ້ວຍວິທີນີ້
ມະນຸດຜູ້ເຊິ່ງຖືກຈັບເປັນຊະເລີຍກໍສາມາດຖືກຍາດຄືນຈາກມືຂອງຊາຕານ.
ຖ້າມະນຸດເປັນອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນ ແລະ ການເປັນທາດຂອງຊາຕານ, ຊາຕານຈະອັບອາຍ,
ມະນຸດຈະຖືກພາກັບຄືນໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຊາຕານຈະຜ່າຍແພ້.
ຍ້ອນມະນຸດໄດ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນດ້ານມືດຂອງຊາຕານ
ມະນຸດຈຶ່ງກາຍມາເປັນສິ່ງທີ່ຍາດເອົາມາຈາກສົງຄາມທັງໝົດນີ້ ແລະ
ຊາຕານກໍຈະກາຍມາເປັນຈຸດມຸ່ງໝາຍທີ່ຈະຖືກລົງໂທດຫຼັງຈາກທີ່ສົງຄາມນີ້ສິ້ນສຸດລົງ
ເຊິ່ງເປັນເວລາຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການເພີ່ມເພີດວິວັດປົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ແມ່ນຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງຄວາມຕາຍ, ຄົນທີ່ຖືກຊາຕາຄອບງວ່າ.
 ຖ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກພິພາກສາ ແລະ
 ຖືກຂັງຕິໂດຍພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນກໍຈະບໍ່ສາມາດຫັນຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມຕາຍໄດ້;
 ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດກາຍເປັນຄົນທີ່ມີຊີວິດໄດ້. “ຄົນຕາຍ”
 ເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດໃຊ້ພວກເຂົາໄດ້,
 ແຮງໄກທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄຳພະຍານຂອງຄົນທີ່ມີຊີວິດ, ບໍ່ແມ່ນຄົນຕາຍ
 ແລະ ພຣະອົງຂໍໃຫ້ຄົນທີ່ມີຊີວິດ, ບໍ່ແມ່ນຄົນຕາຍ ປະຕິບັດພາລະກິດສຳລັບພຣະອົງ. “ຄົນຕາຍ”
 ແມ່ນຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເສີຍຊາໃນວິນຍານ ແລະ
 ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ ບໍ່ໄດ້ນຳເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ ແລະ
 ບໍ່ມີຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ຖືກຊຸດຮີດໂດຍຊາຕານ.
 ຄົນຕາຍສະແດງຕົນເອງໂດຍການຢືນຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມຈິງ, ໂດຍການກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ
 ແລະ ໂດຍການເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານ, ໜ້າລັງກຽດ, ຊົ່ວຮ້າຍ, ໂຫດຮ້າຍ, ບໍ່ຈົງໃຈ ແລະ ຫຼອກລວງ.
 ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະກິນ ແລະ ຕື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້; ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາມີຊີວິດ,
 ພວກເຂົາກໍພຽງແຕ່ເປັນຊາກສົບທີ່ຍ່າງ, ຫາຍໃຈ.
 ຄົນຕາຍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ແຮງໄກທີ່ຈະໃຫ້ເຊື້ອພັງພຣະອົງທັງໝົດ.
 ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຫຼອກລວງພຣະອົງ, ເໝັນປະໝາດພຣະອົງ ແລະ ທໍລະຍົດພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະ
 ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສະແດງອອກຈາກລັກສະນະທີ່ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດກໍເປັນເຜີຍເຖິງທຳມະຊາດ
 ຂອງຊາຕານ. ຖ້າຜູ້ຄົນປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ໄດ້ຮັບການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກພຣະເຈົ້າ,
 ແລ້ວພວກເຂົາກໍຕ້ອງຍອມຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ;
 ພວກເຂົາຕ້ອງເຕັມໃຈຍອມຕໍ່ການພິພາກສາ ແລະ ການຂັງຕິຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ຕ້ອງເຕັມໃຈຮັບເອົາການລິຮານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກຈັດການໂດຍພຣະອົງ. ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ
 ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດຄວາມຈິງທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໄວ້ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ
 ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ທີ່ມີຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງ.
 ຄົນທີ່ມີຊີວິດແມ່ນຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາໄດ້ຖືກພິພາກສາ ແລະ
 ຂັງຕິໂດຍພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາເຕັມໃຈອຸທິດຕົນເອງ ແລະ
 ມີຄວາມສຸກທີ່ຈະວາງຊີວິດຂອງພວກເຂົາລົງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ພວກເຂົາຈະເຕັມໃຈທີ່ຈະອຸທິດຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ.
 ມີແຕ່ເມື່ອຄົນທີ່ມີຊີວິດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ຊາຕານຈຶ່ງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ;

ມີແຕ່ຄົນທີ່ມີຊີວິດເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດເຜີຍແຜ່ພາລະກິດແຫ່ງພຣະກິດຕີຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ມີແຕ່ຄົນທີ່ມີຊີວິດເທົ່ານັ້ນທີ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີແຕ່ຄົນທີ່ມີຊີວິດເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຄົນແທ້ຈິງ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນແມ່ນມີຊີວິດ, ແຕ່ຍ້ອນຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ມະນຸດຈຶ່ງດຳລົງຊີວິດທຳມະກາງຄວາມຕາຍ ແລະ ດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ໃນລັກສະນະນີ້ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນຄົນຕາຍທີ່ບໍ່ມີວິນຍານ, ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນສັດຕູຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນເຄື່ອງມືຂອງຊາຕານ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຊະເລີຍຂອງຊາຕານ. ຄົນທີ່ມີຊີວິດທຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນໄດ້ກາຍເປັນຄົນຕາຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ສູນເສຍຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງກໍໄດ້ສູນເສຍມະນຸດຊາດ ທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນມາ ແລະ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງໜຶ່ງດຽວທີ່ມີລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະອົງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຈະເອົາຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງກັບຄືນມາ ແລະ ເອົາຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກສ້າງດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງ ແຕ່ຖືກຈັບເປັນຊະເລີຍໂດຍຊາຕານນັ້ນຄືນມາ, ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຝັນຄືນຊີບ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາກາຍເປັນຄົນທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ພຣະອົງຕ້ອງເອົາພວກເຂົາກັບຄືນມາ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ. ຄົນຕາຍແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ມີວິນຍານ, ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາທີ່ສຸດ ແລະ ຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ; ພວກເຂົາພຽງແຕ່ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຄົນທີ່ມີຊີວິດແມ່ນຄົນທີ່ວິນຍານຂອງພວກເຂົາໄດ້ເກີດໃໝ່, ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄົນທີ່ຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາມີຄວາມຈິງ ແລະ ຄຳພະຍານ ແລະ ມີແຕ່ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເພິ່ງພໍໃຈຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຄືບຸກຄົນທີ່ໄດ້ກັບມາມີຊີວິດແລ້ວບໍ່?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

491. ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດແມ່ນຫຍັງ? “ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ” ແມ່ນອິດທິພົນຂອງຊາຕານທີ່ຫຼອກລວງ, ເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມ, ຜູກມັດ ແລະ ຄວບຄຸມຜູ້ຄົນ; ອິດທິພົນຂອງຊາຕານແມ່ນອິດທິພົນທີ່ມີກິ່ນອາຍຂອງຄວາມຕາຍ. ທຸກຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານຈະຈົບຫາຍ. ເຈົ້າຈະໜີຈາກອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມືດໄດ້ແນວໃດ ຫຼັງຈາກຮັບເອົາຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແລ້ວ? ຫຼັງຈາກເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຢ່າງຈິງຈັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍທັນຫົວໃຈເຂົ້າຫາພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ. ໃນຈຸດນີ້ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການດົນບັນດານໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເຈົ້າຍິນດີມອບກາຍໃຈທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນເວລາດັ່ງກ່າວ
ເຈົ້າໄດ້ຫົວໜ້າຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດແລ້ວ.

ຖ້າທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດຄົນໜຶ່ງກະທຳເປັນສິ່ງທີ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຖືກຕ້ອງຕາມຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງ,
ມະນຸດຄົນນັ້ນກໍແມ່ນຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ແມ່ນຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການເບິ່ງແຍງ ແລະ ບົກບ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າຄົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ຫຼອກລວງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ,
ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງແບບບໍ່ຈົບໃຈ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອໃນການມີຊີວິດຢູ່ຂອງພຣະອົງ,

ຄົນລັກສະນະນີ້ທຸກຄົນແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ.

ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ
ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາທັງໝົດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ.

ບັນດາຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ.

ແມ່ນແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນການມີຊີວິດຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າກໍອາດຈະບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫ
ວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ

ເພາະວ່າຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະອົງອາດຈະບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສະເໝີໄປ ແລະ

ພວກເຂົາອາດຈະບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າສະເໝີໄປ. ມະນຸດພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ
ແລະ ຍ້ອນບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຈຶ່ງຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນກົດເກນເກົ່າ,

ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຖ້ອຍຄຳທີ່ຕາຍແລ້ວ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຊີວິດທີ່ມືດມົວ ແລະ ບໍ່ແນ່ນອນ,

ບໍ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ.

ເພາະສະນັ້ນ ມັນຊັດເຈນຢູ່ແລ້ວວ່າ

ຜູ້ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍອາດສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດໄດ້ເຊັ່ນກັນ

ເພາະວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍັງບໍ່ໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດໃນພວກເຂົາ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະຄຸນ ຫຼື

ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ

ລ້ວນແລ້ວແຕ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ; ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະອົງ ເວລາສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ.

ຖ້າຄົນໃດໜຶ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ໃຊ້ຊີວິດສ່ວນຫຼາຍຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ

ສະແດງວ່າການມີຊີວິດຢູ່ຂອງບຸກຄົນນັ້ນໄດ້ສູນເສຍຄວາມໝາຍແລ້ວ,

ຢ່າວ່າແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນການມີຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ.

ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຍອມແລ້ວ

ແຕ່ຍັງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄຳຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງໄດ້

ລ້ວນແຕ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ; ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ

ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄໍາຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະອົງ, ແລະ ມີແຕ່ພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະໜີ້ຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດໄດ້. ຄົນທີ່ຍັງບໍ່ຖືກປ່ອຍວາງ, ຜູ້ທີ່ຖືກສິ່ງໃດໜຶ່ງຄວບຄຸມຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ບໍ່ສາມາດມອບໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເປັນຜູ້ທີ່ຕົກເປັນທາດຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ກິ່ນອາຍຂອງຄວາມຕາຍ. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ການມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃນຄຣິສຕະຈັກແມ່ນດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ບັນດາຜູ້ທີ່ມີເຈດຕະນາບັນປ່ວນຊີວິດຄຣິສຕະຈັກ, ຜູ້ທີ່ມີເຈດຕະນາທໍາລາຍຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ຫຼື ສ້າງຕັ້ງພັກພວກຂອງຕົນເອງ ຍິ່ງດໍາລົງຊີວິດເລີກພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ; ພວກເຂົາຕົກເປັນທາດຂອງຊາຕານ. ບັນດາຜູ້ທີ່ມີຄວາມສໍາພັນບໍ່ປົກກະຕິກັບພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ມັກປາຖະໜາໃນສິ່ງຫຼູຫຼາ, ຜູ້ທີ່ມັກເອົາປຽບຄົນອື່ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງນິໄສຂອງຕົນ ແມ່ນຄົນທີ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໃສ່ໃຈ, ບໍ່ຈົງຈັງຕໍ່ການປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອບັນລຸຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຽງສະໜອງຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງຕົນ ແມ່ນເປັນຄົນທີ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດເຊັ່ນກັນ ແລະ ບົກຫຸ້ມດ້ວຍຄວາມຕາຍ. ບັນດາຜູ້ທີ່ກະທໍາການທຸຈະລິດ ແລະ ຫຼອກລວງ ໃນເວລາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແບບບໍ່ຈົງໃຈ, ສໍ້ໂກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ຄິດເພື່ອຕົນເອງສະເໝີ ແມ່ນຜູ້ທີ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງຈົງໃຈ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຕັ້ງໃຈປ່ຽນແປງນິໄສຕົນເອງ ແມ່ນຜູ້ທີ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຈົ່ງຫຼີບໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

492. ມະນຸດດໍາລົງຊີວິດທ່າມກາງເນື້ອໜັງ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເຂົາດໍາລົງຊີວິດໃນນະລົກແຫ່ງມະນຸດ ແລະ ປາສະຈາກການພິພາກສາ ແລະ ການຕີສອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດແມ່ນສົກກະປົກຄືກັນກັບຊາຕານ. ແລ້ວມະນຸດຈະບໍລິສຸດໄດ້ແນວໃດ? ເປໂຕເຊື້ອວ່າ ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນການປົກປ້ອງທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ພຣະຄຸນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດຂອງມະນຸດ. ມີແຕ່ຜ່ານການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຈາກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ກຽດຊັງເນື້ອໜັງ ແລະ ກຽດຊັງຊາຕານ. ວິໄນທີ່ເຄັ່ງຄັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບົດປ່ອຍມະນຸດໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ,

ມັນບົດບ່ອຍເຂົາໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກໂລກນ້ອຍຂອງເຂົາເອງ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ບໍ່ມີຄວາມລອດພົ້ນທີ່ດີກວ່າການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາອີກແລ້ວ! ເປໂຕອະທິຖານວ່າ “ໂອ
ພຣະເຈົ້າ! ຕາບໃດທີ່ພຣະອົງຕີສອນ ແລະ ພິພາກສາຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຮູ້ວ່າ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມອບຄວາມສຸກ ຫຼື
ສັນຕິສຸກໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມທົນທຸກ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບການຕີສອນທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ, ແຕ່ຕາບໃດທີ່ພຣະອົງບໍ່ປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍ
ຂ້ານ້ອຍກໍຈະສະບາຍໃຈ. ໃນບັດຈຸບັນ, ການຕີສອນ ແລະ
ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນການບົກບ້ອງທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ພຣະພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ.
ພຣະຄຸນທີ່ພຣະອົງຊົງມອບໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍບົກບ້ອງຂ້ານ້ອຍ.
ພຣະຄຸນທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍໃນບັດຈຸບັນແມ່ນການສຳແດງເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບ
ທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
ມັນແມ່ນການທົດລອງ ແລະ ຫຼາຍໄປກວ່ານັ້ນ ມັນແມ່ນຊີວິດແຫ່ງການທົນທຸກ”.
ເປໂຕສາມາດບ່ອຍວາງຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຮັກທີ່ເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ
ແລະ ການບົກບ້ອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ ເພາະວ່າ ເພິ່ນໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈາກການຕີສອນ
ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ,
ຖ້າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນນິໄສຂອງເຂົາ,
ຖ້າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ
ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ, ແລ້ວເຂົາຕ້ອງຍອມຮັບເອົາການຕີສອນ ແລະ
ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ຍອມໃຫ້ການລົງວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການຂັງຄອງຂອງພຣະເຈົ້າອອກໄປຈາກເຂົາ, ເພື່ອວ່າ
ເຂົາຈະສາມາດບົດບ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກການໃຊ້ເວລາຫຼ່ຽມຫຼອກລວງ ແລະ ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ
ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຮູ້ວ່າ ການຕີສອນ ແລະ
ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແສງສະຫວ່າງ ແລະ
ເປັນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີການອວຍພອນ, ພຣະຄຸນ ຫຼື
ການບົກບ້ອງທີ່ດີກວ່ານີ້ສຳລັບມະນຸດ. ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ
ເປັນຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ; ຖ້າເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາການບົກບ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລ້ວມະນຸດກໍຈະຊົ່ວຊ້າຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ຖ້າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ,
ເຂົາກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ເປໂຕໄດ້ອະທິຖານວ່າ “ພຣະເຈົ້າ,
ເມື່ອພຣະອົງຊົງປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ຂ້ານ້ອຍກໍມີຄວາມສຸກຫຼາຍ ແລະ
ຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ; ເມື່ອພຣະອົງຕີສອນຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍຍິ່ງຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ ແລະ

ມີຄວາມສຸກຢູ່ຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍອ່ອນແອ ແລະ ອົດກັ້ນຕໍ່ການທົນທຸກທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ,
ເຖິງແມ່ນມີນ້ຳຕາ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າ, ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າ
ຄວາມໂສກເສົ້ານີ້ກໍເປັນຍ້ອນການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ຍ້ອນຄວາມອ່ອນແອຂອງຂ້ານ້ອຍ.
ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງໄຫ້ກໍເພາະຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ,
ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າ ແລະ ເສຍໃຈ ກໍເພາະວ່າ
ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເໝາະສົມສຳລັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍເຕັມໃຈທີ່ຈະບັນລຸຂອບເຂດນີ້,
ຂ້ານ້ອຍເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ.
ການຕີສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ນຳການປົກປ້ອງມາສູ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ໄດ້ມອບຄວາມລອດພົ້ນທີ່ດີທີ່ສຸດໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ;
ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງດີເລີດກວ່າຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງ.
ຫາກປາສະຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ,
ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ມີຄວາມສຸກກັບຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ.
ໃນບັດຈຸບັນ, ຂ້ານ້ອຍຍິ່ງເຫັນຫຼາຍຂຶ້ນວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຢູ່ເໜືອສະຫວັນ ແລະ
ດີກວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຄວາມກະລຸນາ ແລະ
ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນແມ່ນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ.
ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ມອບຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ.
ຫາກປາສະຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ,
ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ
ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະສາມາດຜະເຊີນກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ອົດກັ້ນຕໍ່ການທົດລອງ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນຫຼາຍຮ້ອຍຄັ້ງ ແລະ
ເຖິງກັບວ່າເກືອບຕາຍ, ພວກມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງສູງສຸດ. ຖ້າການຕີສອນ, ການພິພາກສາ ແລະ
ການລົງວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າອອກຫ່າງຈາກຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມມືດ
ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານ. ແລ້ວເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຈະມີຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ?
ຖ້າການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຕ້ອງຈາກຂ້ານ້ອຍໄປ,
ມັນຈະເປັນເໝືອນກັບວ່າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໄດ້ປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍ, ເໝືອນກັບວ່າ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້າເປັນແບບນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍຈະດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປໄດ້ແນວໃດ?
ຖ້າພຣະອົງມອບຄວາມເຈັບປ່ວຍໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ ແລະ ເອົາອິດສະລະພາບຂອງຂ້ານ້ອຍໄປ,
ຂ້ານ້ອຍສາມາດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດໄດ້, ແຕ່ຖ້າການຕີສອນ ແລະ
ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຕ້ອງຈາກຂ້ານ້ອຍໄປ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ມີທາງດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປໄດ້.

ຖ້າຂ້ານ້ອຍປາສະຈາກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະສູນເສຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນຄວາມຮັກທີ່ເລິກເຊິ່ງເກີນກວ່າຂ້ານ້ອຍຈະພັນລະນາໄດ້. ຫາກປາສະຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດເຫັນໃບໜ້າອັນສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມມືດດັ່ງກ່າວ, ຊີວິດດັ່ງກ່າວ, ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສາມາດອົດທົນຢູ່ໄດ້. ການທີ່ມີພຣະອົງຢູ່ກັບຂ້ານ້ອຍເປັນເໝືອນກັບການເຫັນພຣະອົງ, ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະສາມາດປະຖິ້ມພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຂ້ານ້ອຍອ້ອນວອນພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍຂໍຮ້ອງພຣະອົງຂໍຢ່າເອົາຄວາມສຸກສະບາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງຂ້ານ້ອຍນັ້ນໄປຈາກຂ້ານ້ອຍເທິດ ເຖິງແມ່ນມັນເປັນພຽງຄຳເວົ້າສອງສາມຄຳທີ່ເຮັດໃຫ້ໝັ້ນໃຈກໍຕາມ. ຂ້ານ້ອຍຊື່ນຊົມໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນບັດຈຸບັນ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພຣະອົງໄດ້; ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ຮັກພຣະອົງໄດ້ແນວໃດ? ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫຼັ່ງນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມໂສກເສົ້າຫຼາຍຄັ້ງ ຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ຊີວິດແບບນີ້ມີຄວາມໝາຍຍິ່ງກວ່າ, ສາມາດປັບປຸງຂ້ານ້ອຍຫຼາຍຂຶ້ນ, ສາມາດປ່ຽນແປງຂ້ານ້ອຍຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບຄວາມຈິງທີ່ສິ່ງຊົງສ້າງຄວນໄດ້ຮັບ”.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

493. ເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດແມ່ນມາຈາກຊາຕານ, ມັນເຕັມໄປດ້ວຍນິໄສກະບົດ, ມັນເປີເປື້ອນຢ່າງໜ້າເວດທະນາ ແລະ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດ. ຜູ້ຄົນຢາກໄດ້ຄວາມສຸກທາງຝ່າຍເນື້ອໜັງຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ສະແດງອອກເຖິງເນື້ອໜັງຫຼາຍເກີນໄປ; ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກຽດຊ້ງເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຈົນເຖິງລະດັບໃດໜຶ່ງ. ເມື່ອຜູ້ຄົນປະຖິ້ມສິ່ງຕ່າງໆທີ່ສົກກະບົກ ແລະ ເສື້ອມຊາມຂອງຊາຕານ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ຖ້າພວກເຂົາຍັງບໍ່ກຳຈັດຕົນເອງຈາກຄວາມສົກກະບົກ ແລະ ຄວາມເສື້ອມຊາມ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຍັງດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານ. ເລ່ຫຼ່ຽມ, ຄວາມຫຼອກລວງ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊື່ສັດຂອງຜູ້ຄົນເປັນທຸກສິ່ງຂອງຊາຕານ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນຄືການເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນອິດສະຫຼະຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຂອງຊາຕານ. ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຜິດພາດໄດ້;

ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກປະຕິບັດເພື່ອຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມມືດ.

ເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອຈົນເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ

ແລະ

ສາມາດບົດບ່ອນຕົນເອງຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງເນື້ອໜັງ

ແລະ

ບໍ່ຖືກຄວາມເສື່ອມຊາມນີ້ມັດດ້ວຍໄສ້ອີກຕໍ່ໄປ,

ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນບໍ່?

ເມື່ອເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດສະແດງອອກເຖິງພຣະເຈົ້າໄດ້,

ເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ສັກກະບົກ

ແລະ

ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາມໍລະດົກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າຖືກຊໍາລະລ້າງ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ເຈົ້າຈະບໍລິສຸດ, ເຈົ້າຈະເປັນຄົນປົກກະຕິ

ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກອວຍພອນໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມເບີກບານໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການປະຕິບັດ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

494. ຊີວິດທັງໝົດຂອງມະນຸດໄດ້ດຳລົງຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານ ແລະ

ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ສາມາດບົດບ່ອນຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານດ້ວຍ

ຕົວພວກເຂົາເອງ. ທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກທີ່ສັກກະບົກ, ໃນຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ

ຄວາມວ່າງເປົ່າ, ໂດຍບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ຫຼື ຄຸນຄ່າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ;

ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດໂດຍປາສະຈາກຄວາມກັງວົນເພື່ອເນື້ອໜັງ, ເພື່ອຕັນຫາ ແລະ ເພື່ອຊາຕານ.

ບໍ່ມີຄຸນຄ່າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ.

ມະນຸດບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມຈິງທີ່ຈະບົດບ່ອນເຂົາໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານໄດ້.

ເຖິງແມ່ນມະນຸດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ອ່ານພຣະຄຳພີ,

ເຂົາກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈວິທີການບົດບ່ອນຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກການຄວບຄຸມແຫ່ງອິດທິພົນຂອງ

ຊາຕານ. ຕະຫຼອດຍຸກຕ່າງໆ, ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ໄດ້ຄົ້ນພົບຄວາມລັບນີ້, ມີໜ້ອຍຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈມັນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຈະກຽດຊັງຊາຕານ ແລະ ກຽດຊັງເນື້ອໜັງ,

ເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີບົດບ່ອນຕົນເອງໃຫ້ເປັນອິດສະລະຈາກອິດທິພົນແຫ່ງບ້ວງແຮ້ວຂອງຊາຕານ.

ໃນບັດຈຸບັນ, ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງຊາຕານບໍ່?

ເຈົ້າບໍ່ເສຍໃຈຕໍ່ການກະທຳທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ເຈົ້າສັກກະບົກ ແລະ

ບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ຫຼັງຈາກທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຍິ່ງມີຈິດໃຈທີ່ສະຫງົບສຸກ ແລະ

ຮູ້ສຶກມີຄວາມສະຫງົບຢ່າງໃຫຍ່. ຄວາມສະຫງົບຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເຈົ້າເສື່ອມຊາມບໍ່?

ຈິດໃຈທີ່ສະຫງົບສຸກນີ້ບໍ່ໄດ້ມາຈາກຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າບໍ່?

ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນນະລົກແຫ່ງມະນຸດ,

ເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຄວາມມືດຂອງຊາຕານ;

ທົ່ວດິນແດນ,

ຜີຮ້າຍດຳລົງຢູ່ກັບມະນຸດ

ໂດຍລ່ວງລ້ຳເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ.

ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,

ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນວິມານທີ່ສວຍງາມ.

ບ່ອນທີ່ເຈົ້າຢູ່ແມ່ນອານາຈັກຂອງມານຮ້າຍ,

ນະລົກຂອງມະນຸດ, ໂລກເບື້ອງລຸ່ມ. ຖ້າມະນຸດບໍ່ຖືກຊໍາລະລ້າງ, ແລ້ວເຂົາກໍຈະມີຄວາມສັກກະບົກ;

ຖ້າເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ດູແລໂດຍພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຂົາກໍຍັງເປັນຊະເລີຍຂອງຊາຕານ;

ຖ້າເຂົາບໍ່ຖືກພິພາກສາ ແລະ ຕີສອນ, ແລ້ວເຂົາກໍຈະບໍ່ມີທຶນທາງຫຼັບຫຼັກຈາກການກົດຂີ່ຂອງອິດທິພົນມຶດຂອງຊາຕານ. ນິໄສເສື່ອມຊາມທີ່ເຈົ້າສະແດງອອກມາ ແລະ ຄວາມປະພຶດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງທີ່ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຕາມແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງ່າຂອງຊາຕານ. ຖ້າຈິດໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການຊໍາລະລ້າງ ແລະ ນິໄສຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກພິພາກສາ ແລະ ຕີສອນ, ແລ້ວການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງເຈົ້າກໍຈະຍັງຖືກຄວບຄຸມໂດຍການຄອບງ່າຂອງຊາຕານ, ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າຖືກຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານ, ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າຖືກລ້ວງໂດຍຊາຕານ ແລະ ການເປັນຢູ່ທັງໝົດຂອງເຈົ້າກໍຖືກຄວບຄຸມດ້ວຍກຳມີຂອງຊາຕານ. ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ໃນຕອນນີ້ ເຈົ້າຢູ່ໄກສ່ຳໃດຈາກມາດຕະຖານຂອງເປໂຕ? ເຈົ້າມີຄວາມສາມາດແບບນັ້ນບໍ່? ເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາໃນປັດຈຸບັນຫຼາຍສ່ຳໃດ? ເຈົ້າມີສິ່ງທີ່ເປໂຕຮຽນຮູ້ຫຼາຍສ່ຳໃດ? ໃນປັດຈຸບັນ, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້, ເຈົ້າຈະສາມາດບັນລຸຄວາມຮູ້ນີ້ໃນອະນາຄົດໄດ້ບໍ່? ຄົນທີ່ຂີ້ຄ້ານ ແລະ ຂີ້ຍ້ານຄືກັບເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາເລີຍ. ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາສັນຕິສຸກແຫ່ງເນື້ອໜັງ ແລະ ຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີທາງຖືກຊໍາລະລ້າງໄດ້ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າກໍຈະກັບຄືນໄປຫາຊາຕານ ຍ້ອນສິ່ງທີ່ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຕາມແມ່ນຊາຕານ ແລະ ເນື້ອໜັງ. ດັ່ງສະພາບໃນປັດຈຸບັນ, ຫຼາຍຄົນບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈກ່ຽວກັບການຖືກຊໍາລະລ້າງ ຫຼື ການເຂົ້າສູ່ປະສົບການຊີວິດທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າເດີມ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ແນວໃດ? ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດກໍບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ກໍບໍ່ສາມາດຫຼົບຫຼີກຈາກອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມມຶດຂອງຊາຕານໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

495. ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຫຼີກອິດທິພົນຂອງຊາຕານໄດ້. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢ່າງສັດຊື່, ຜູ້ທີ່ຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນກະທຳຢ່າງໜຶ່ງ ແຕ່ລັບຫຼັງກະທຳອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຜູ້ທີ່ສ້າງພາບຖ່ອມຕົນ, ອົດທົນ ແລະ ມີຄວາມຮັກ ແຕ່ທີ່ຈິງແລ້ວເປັນຄົນຮ້າຍກາດ ມີແລ່ນລ່ຽມ ແລະ ບໍ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕົວຢ່າງຂອງຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມຶດ. ພວກເຂົາເປັນພວກງູດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ,

ຜູ້ທີ່ໝັ້ນໃຈວ່າຕົນເອງເປັນຝ່າຍຖືກ ແລະ ຈອງຫອງ, ຜູ້ທີ່ອວດໄອ້ ແລະ
ບົກບ້ອງສະຖານະພາບຂອງຕົນເອງ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຮັກຊາຕານ ແລະ ຄັດຄ້ານຄວາມຈິງ.
ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຂອງຊາຕານໂດຍສົມບູນ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງໝົດໃຈ,
ຜູ້ທີ່ເປັນຫວ່ງຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງ ແລະ ຂອງຄອບຄົວຢູ່ສະເໝີ,
ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມປະຖິ້ມທຸກຢ່າງເພື່ອສະລະຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ເຄີຍດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແມ່ນຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ນອກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຄົນປະເພດນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງມະນຸດຂຶ້ນມາ ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ; ດ້ວຍວິທີນີ້ ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ.
ໃນທຸກມື້ນີ້ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ພາລະຂອງພຣະອົງ,
ບໍ່ສາມາດມອບຫົວໃຈທັງໝົດໃຫ້ກັບພຣະອົງ,
ບໍ່ສາມາດເອົາໃຈຂອງພຣະເຈົ້າມາໃສ່ໃຈຂອງຕົນເອງ,
ບໍ່ສາມາດເອົາພາລະຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນພາລະຂອງຕົນເອງ;
ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສ່ອງໃສ່ຄົນປະເພດນີ້
ສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ.
ພວກເຂົາກຳລັງຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກະທຳບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ເສດຄວາມຈິງ.
ພວກເຂົາກຶ້ງເກືອກຢູ່ໃນຕົມຮ່ວມກັບຊາຕານ ແລະ
ເປັນຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດກິນ ແລະ
ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສະເໝີ ທັງເອົາໃຈໃສ່ຄວາມປະສົງ ແລະ
ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເຈົ້າກໍເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າກໍເປັນຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.
ເຈົ້າຢາກຫົນອອກຈາກການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ ແລະ
ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ພຣະວິນຍານບໍ່ລົສຸດກໍຈະມີໂອກາດປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ;
ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ
ພຣະວິນຍານບໍ່ລົສຸດກໍຈະບໍ່ມີໂອກາດປະຕິບັດພາລະກິດໃດໆ.
ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍ່ລົສຸດກະທຳໃນມະນຸດ, ແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະອົງສ່ອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດ
ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ມະນຸດ ຢູ່ໄດ້ພຽງໄລຍະສັ້ນ; ຖ້າມະນຸດບໍ່ລະມັດລະວັງ ແລະ
ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍ່ລົສຸດກະທຳກໍຈະຜ່ານພວກເຂົາໄປ.
ຖ້າມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະວິນຍານບໍ່ລົສຸດກໍຈະຢູ່ກັບພວກເຂົາ ແລະ

ປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຂົາ; ຖ້າມະນຸດບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
 ພວກເຂົາກໍ່ຕົກເປັນທາດຂອງຊາຕານ. ມະນຸດທີ່ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບນິໄສເສື່ອມໂຊມ
 ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການສະຖິດ ຫຼື ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
 ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຂອບເຂດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
 ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ ເຈົ້າກໍ່ເປັນຄົນຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກໍ່ຈະຖືກປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າ;
 ຖ້າເຈົ້າບໍ່ດຳລົງຕາມຂອບເຂດຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງ
 ແຕ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ
 ເຈົ້າແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານຢ່າງແນ່ນອນ.
 ມີພຽງເມື່ອເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ມອບໃຈຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ
 ເຈົ້າຈິ່ງຈະສະມາດບັນລຸຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້;
 ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຕາມພຣະເຈົ້າສັ່ງ, ເຈົ້າຕ້ອງເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພື້ນຖານການມີຊີວິດ
 ແລະ ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈິ່ງຈະເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ
 ພຣະອົງກໍ່ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ
 ເຈົ້າກໍ່ຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຈາກໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ເຂົ້າໃຈພາລະກິດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກະທຳ ພ້ອມທັງປິຕິຍົນດີກັບການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
 (ຄັດຈາກບົດ “ຈົ່ງຫຼົບຫົນຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)
 496. ເພື່ອຫົນຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ທຳອິດເຈົ້າຕ້ອງຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ; ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈິ່ງມີສະພາບທີ່ຖືກຕ້ອງ.
 ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຖືກຕ້ອງເປັນເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນສຳລັບການຫົນຈາກອິດທິພົນຂອງ
 ຄວາມມືດ. ການບໍ່ມີສະພາບທີ່ຖືກຕ້ອງໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າບໍ່ຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ
 ການຫົນອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດກໍ່ຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້.
 ການທີ່ມະນຸດຈະຫຼົບຫົນຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດໄດ້ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ
 ຖ້າມະນຸດບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້
 ພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດຫຼົບຫົນຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດໄດ້.
 ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຖືກຕ້ອງໝາຍເຖິງການດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຈາກພຣະ
 ທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ,
 ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ,

ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມເປັນຈິງທີ່ຍອມເສຍສະລະເພື່ອພຣະເຈົ້າ,
ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ບັນດາຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບເຫຼົ່ານີ້
ແລະ ຢູ່ໃນຄວາມເປັນຈິງນີ້ຈະຄ່ອຍໆປ່ຽນແປງ ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງເລິກເຊິ່ງກວ່າເກົ່າ
ແລະ ພວກເຂົາຈະປ່ຽນແປງດ້ວຍພາລະກິດທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າເກົ່າ
ຈົນໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຈະຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຫຼົບໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດຈະສາມາດຮູ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ
ຕາມລຳດັບ, ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນຕາມລຳດັບ ແລະ
ໃນທີ່ສຸດກາຍເປັນມິດສະຫາຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບໍ່ພຽງແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີແນວຄິດຕ່າງໆກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະບໍ່ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາຍັງຈະລັງກຽດແນວຄິດດັ່ງກ່າວ ແລະ

ການກະບົດທີ່ພວກເຂົາເຄີຍມີໃນເມື່ອກອນອີກດ້ວຍ

ເຊິ່ງສິ່ງນີ້ຈະນຳພາໄປສູ່ການມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ.

ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດໜີອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດກໍຈະໝົກໝຸນຢູ່ກັບຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອ
ງຕົນເອງ ແລະ ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະບົດ;

ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ບັດສະຍາຊີວິດ

ລວມທັງຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ.

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຮັກຢ່າງດຽວຈາກມະນຸດ ແລະ

ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດເຕັມໄປດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະອົງ.

ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,

ການຄົ້ນພົບສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນສະແຫວງຫາໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,

ການຮັກພຣະເຈົ້າເນື່ອງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,

ການເດີນທາງໄປມາເພື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ

ທັງໝົດນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງບັນລຸໃຫ້ໄດ້. ທຸກສິ່ງຕ້ອງຕັ້ງຢູ່ບົນຜືນຖານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ມະນຸດຈິ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ຖ້າມະນຸດບໍ່ກຽມພ້ອມດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດກໍບໍ່ມີຫຍັງ

ແຕ່ເປັນພຽງໜອນທີ່ຖືກຊາຕານຄວບຄຸມ. ຈິ່ງຊົ່ງຊາເບິ່ງວ່າ

ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈັກຂໍ້ທີ່ຟັງເລິກຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ?

ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ເຈົ້າກຳລັງໃຊ້ຊີວິດທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ?

ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ເຈົ້າກຳລັງໃຊ້ຊີວິດທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ?

ຖ້າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຍືດຄອງຕົວເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ,

ແລ້ວແມ່ນຫຍັງແທ້ໆທີ່ຄອບງວ່າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ? ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ

ເຈົ້າຖືກຊາຕານຄວບຄຸມ ຫຼື ເຈົ້າຖືກຄອບງວ່າໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ?

ຄໍາອະທິຖານຂອງເຈົ້າອອກມາຈາກພຣະທໍາຂອງພຣະອົງບໍ່? ເຈົ້າໄດ້ອອກມາຈາກສະພາບທີ່ບໍ່ດີ
ຜ່ານແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?
ຈົ່ງຍຶດເອົາພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຮາກຖານຊີວິດ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄວນກະທໍາ.
ຖ້າພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ
ສະແດງວ່າເຈົ້າກໍາລັງດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ, ເຈົ້າກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າໝັ້ນປະໝາດພຣະນາມຂອງພຣະອົງ;
ຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນລັກສະນະນີ້ຖືວ່າຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍ.
ເຈົ້າດໍາລົງຊີວິດສອດຄ່ອງກັບພຣະທໍາຂອງພຣະອົງຫຼາຍປານໃດ?
ເຈົ້າດໍາລົງຊີວິດບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ?
ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສໍາເລັດໃນເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ?
ພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍໃນເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ?
ເຈົ້າໄດ້ຟື້ນຟູສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງລະອຽດແລ້ວບໍ່?

ການຫົນອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ
ໃນແງ່ມຸມໜຶ່ງແມ່ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ
ອີກແງ່ມຸມໜຶ່ງແມ່ນຕ້ອງມີການຮ່ວມມືຢ່າງຈິງຈັງຈາກມະນຸດ.
ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າມະນຸດບໍ່ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ? ໃນເບື້ອງຕົ້ນ
ຖ້າມະນຸດຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ມະນຸດກໍຈະສາມາດມອບຈິດໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້
ເຊິ່ງເປັນໜ້າທີ່ທີ່ຕ້ອງໃຊ້ເວລາຍາວນານຈຶ່ງເຮັດໄດ້
ເພາະວ່າມະນຸດໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ
ຕົກເປັນທາດຂອງຊາຕານເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີແລ້ວ. ເພາະສະນັ້ນ
ການເຂົ້າສູ່ທາງທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນບໍ່ແມ່ນປະຕິບັດໄດ້ພາຍໃນມື້ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງມື້.
ເຮົາຍົກປະເດັນນີ້ຂຶ້ນມາເວົ້າໃນມື້ນີ້ກໍເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຮູ້ສະພາບຂອງຕົນເອງ;
ການເຂົ້າສູ່ທາງທີ່ຖືກຕ້ອງເປັນໄປໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ
ການດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງ. ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວ່າອິດທິພົນຂອງຊາຕານແມ່ນຫຍັງ
ກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດຫຼົບຫົນຈາກມັນໄດ້ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ
ເຈົ້າຈຶ່ງຈະກ້າວເຂົ້າສູ່ການກໍາຈັດມັນໃຫ້ໝົດໄປຈາກເຈົ້າຕາມລໍາດັບ.
ສໍາລັບສິ່ງທີ່ຄວນເຮັດຕໍ່ຈາກນັ້ນ ແມ່ນເປັນເລື່ອງຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າສູ່ຢ່າງຫ້າວຫັນ ແລະ
ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ວ່າຖ້າຢູ່ເສືອງ. ມີແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຈົ່ງຫຼົບຫົນຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

497. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນຈໍາເປັນ ແລະ ມີຄວາມໝາຍພິເສດ,
ຍ້ອນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນມະນຸດແມ່ນກ່ຽວພັນກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຊາດ. ແນ່ນອນ

ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໃນໂຍບກໍບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງ, ເຖິງແມ່ນໂຍບສົມບູນ ແລະ
ຊື່ສັດໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື, ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງ ຫຼື
ພຣະອົງຈະເຮັດມັນດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າລາຄາຈະເທົ່າໃດກໍຕາມ,
ບໍ່ວ່າຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງຈະແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ,
ເປົ້າໝາຍແຫ່ງການກະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ.
ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃສ່ໃນມະນຸດ, ພ້ອມທັງເງື່ອນໄຂ
ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດ; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື
ມັນແມ່ນເພື່ອບັນມະນຸດໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຊື່ອວ່າເປັນບວກຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະອົງ,
ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍັງເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອຟັງອຳນາດການບົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລ້ວກໍເຮັດໃຫ້ມະນຸດບັນລຸຄວາມຍ່າກເງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ,
ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນດ້ານໜຶ່ງຂອງເປົ້າໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳ.
ອີກດ້ານໜຶ່ງກໍຄື ຍ້ອນຊາຕານເປັນຜູ້ສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງ ແລະ
ເປົ້າໝາຍການຮັບໃຊ້ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມະນຸດຈຶ່ງຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຊາຕານຢູ່ເລື້ອຍໆ;
ນີ້ຄືວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນໃນການລ້ວງຂອງຊາຕານ ແລະ
ໂຈມຕີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ຄວາມຂີ້ຮ້າຍ ແລະ ຄວາມເປັນຕາລັງກຽດຂອງຊາຕານ,
ໃນທີ່ສຸດກໍເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນກຽດຊັງຊາຕານ ແລະ ສາມາດຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນດ້ານລົບ.
ຂະບວນການນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຖືກບົດບ່ອຍຕົນເອງເທື່ອລະໜ້ອຍຈາກການຄວບຄຸມ ແລະ
ການກ່າວຫາ, ການແຊກແຊງ ແລະ ການໂຈມຕີຂອງຊາຕານ, ຈົນກວ່າ
ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຍ່າກເງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເອົາຊະນະເໝືອນການໂຈມຕີ
ແລະ ການກ່າວຫາຂອງຊາຕານ; ມີພຽງເມື່ອນັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຖືກໂຖ່ຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
ການລອດພົ້ນຂອງຜູ້ຄົນກໍໝາຍຄວາມວ່າ ຊາຕານໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ, ມັນໝາຍຄວາມວ່າ
ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນອາຫານໃນປາກຂອງຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ, ແທນທີ່ຈະກິນກິນພວກເຂົາ,
ຊາຕານໄດ້ສະຫຼະຖິ້ມພວກເຂົາ. ນີ້ກໍຍ້ອນຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຊື່ສັດ, ຍ້ອນພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອ,
ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຍ່າກເງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຍ້ອນພວກເຂົາແຕກຫັກຈາກຊາຕານຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ພວກເຂົານຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ຊາຕານ,
ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຊາຕານເປັນຄົນຂີ້ຢ້ານ ແລະ ພວກເຂົາເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງເດັດຂາດ.
ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງພວກເຂົາໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ
ຄວາມຍ່າກເງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ຊາຕານຍອມປ່ອຍພວກເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ມີແຕ່ຜູ້ຄົນແບບນີ້ຈຶ່ງຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ມັນແມ່ນສິ່ງນີ້ທີ່ເປັນຈຸດປະສົງສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ.

ຖ້າພວກເຂົາບາຖະໜາທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ

ບາຖະໜາທີ່ຈະຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ,
ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຕ້ອງຜະເຊີນກັບການລ້ວງ ແລະ ການໂຈມຕີທັງໃຫຍ່ ແລະ
ນ້ອຍຈາກຊາຕານ. ຄົນທີ່ໄດ້ຫຼຸດພົນອອກຈາກການລ້ວງ ແລະ ການໂຈມຕີເຫຼົ່ານີ້ ແລະ
ສາມາດເອົາຊະນະຊາຕານໄດ້ຢ່າງສົມບູນແມ່ນຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ.

ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ

ຄົນທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໃນພຣະເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບການທົດລອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄົນທີ່ຖືກລ້ວງ ແລະ ໂຈມຕີໂດຍຊາຕານຫຼາຍຄັ້ງຈົນນັບບໍ່ໄດ້.

ຄົນທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໃນພຣະເຈົ້າກໍຈະເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ສາມາດເຮັດຕາມອຳນາດການບົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພວກເຂົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມຫົນທາງແຫ່ງການຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍເມື່ອຢູ່ທ່າມກາງການລ້ວງຂອງຊາຕານ.

ຄົນທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໃນພຣະເຈົ້າມີຄວາມຊື່ສັດ, ພວກເຂົາມີຄວາມເມດຕາ,

ພວກເຂົາຮູ້ຈັກແຍກແຍະລະຫວ່າງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງ,

ພວກເຂົາມີຄວາມສຳນຶກຍຸຕິທຳ ແລະ ມີເຫດຜົນ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດເອົາໃຈໃສ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຊີດຊູທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຖືກຜູກມັດ, ບໍ່ໄດ້ຖືກສອດແນມ,

ຖືກກ່າວໂທດ ຫຼື ຖືກຂົ່ມເຫັງໂດຍຊາຕານ; ພວກເຂົາເປັນອິດສະຫຼະຢ່າງສິ້ນເຊີງ,

ພວກເຂົາຖືກປົດປ່ອຍ ແລະ ຫຼຸດພົ້ນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ໂຢບເປັນມະນຸດທີ່ເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ
ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມອບເພີ່ນໃຫ້ແກ່ຊາຕານ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

498. ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມເຊື່ອຟັງຂອງໂຢບ ແລະ

ຄຳພະຍານຂອງເພີ່ນເພື່ອເອົາຊະນະຊາຕານແມ່ນແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ
ການດົນໃຈທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ຜູ້ຄົນ. ໃນໂຢບ,

ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມຫວັງສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ

ເຫັນສິ່ງນັ້ນຜ່ານຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ,

ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເອົາຊະນະຊາຕານທັງໝົດ ແລະ ມີອຳນາດເໜືອຊາຕານ. ພວກເຂົາເຫັນວ່າ
ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາຍອມຕໍ່ອຳນາດການບົກຄອງສູງສຸດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະບໍ່ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ

ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສູນເສຍທຸກສິ່ງ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍສາມາດນຳຄວາມອັບອາຍ ແລະ

ຄວາມຜ່າຍແພ້ມາສູ່ຊາຕານ ແລະ ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີແຕ່ຄວາມຕັ້ງໃຈ

ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນເພື່ອຍຶດໝັ້ນໃນຄໍາພະຍານຂອງພວກເຂົາ ເຖິງແມ່ນວ່າ
ມັນໝາຍເຖິງການສູນເສຍຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍຕາມ ເພື່ອຊາຕານຕ້ອງຖືກຂົ່ມຂູ່ ແລະ
ຖືກຕີໃຫ້ຖອຍຢ່າງກະທັນຫັນ. ຄໍາພະຍານຂອງໂຢບແມ່ນຄໍາເຕືອນຕໍ່ຄົນຮຸ່ນຕໍ່ມາ ແລະ
ຄໍາເຕືອນນີ້ໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ເອົາຊະນະຊາຕານ,
ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດບົດບ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກການກ່າວຫາ ແລະ
ການແຊກແຊງຂອງຊາຕານໄດ້ຈັກເທື່ອ ຫຼື ພວກເຂົາຈະບໍ່ສາມາດຫຼົບຫົນຈາກການຂົ່ມເຫັງ ແລະ
ການໂຈມຕີຂອງຊາຕານໄດ້ຈັກເທື່ອ.

ຄໍາພະຍານຂອງໂຢບໄດ້ສ້ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ແກ່ຄົນຮຸ່ນຕໍ່ມາ.
ແສງສະຫວ່າງນີ້ໄດ້ສົ່ງສອນຜູ້ຄົນວ່າ ມີພຽງຖ້າພວກເຂົາສົມບູນ ແລະ ຊື່ສັດເທົ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ; ມັນສົ່ງສອນພວກເຂົາວ່າ
ມີພຽງຖ້າພວກເຂົາຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍເທົ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດເປັນພະຍານທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ກົກກ້ອງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ;
ມີພຽງຖ້າພວກເຂົາເປັນພະຍານທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ກົກກ້ອງໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະບໍ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການນໍາພາ ແລະ
ການບົກບ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີພຽງເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ.
ບຸກຄະລິກຂອງໂຢບ ແລະ
ການສະແຫວງຫາຊີວິດຂອງເພິ່ນຄວນຖືກຮຽນແບບໂດຍທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມລອດພົ້ນ.
ສິ່ງທີ່ເພິ່ນດໍາລົງຊີວິດທັງຊີວິດຂອງເພິ່ນ ແລະ
ຄວາມປະພຶດຂອງເພິ່ນໃນລະຫວ່າງການທົດລອງແມ່ນຊັບສົມບັດອັນລ້ຳຄ່າຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງ
ຫາທົນທາງແຫ່ງການຍ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຫຼີກເວັ້ນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

499. ເມື່ອຜູ້ຄົນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ,
ຊີວິດຂອງພວກເຂົາກໍຖືກແຊກແຊງຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ເຖິງກັບຖືກຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານ.
ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນແມ່ນນັກໂທດຂອງຊາຕານ,
ພວກເຂົາບໍ່ມີອິດສະຫຼະພາບ, ພວກເຂົາຖືກຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານ, ພວກເຂົາບໍ່ມີຄຸນສົມບັດ ຫຼື
ມີສິດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາຖືກຕິດຕາມຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ
ໂຈມຕີຢ່າງໂຫດຮ້າຍໂດຍຊາຕານ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ມີຄວາມສຸກທີ່ຈະເວົ້າເຖິງ,
ພວກເຂົາບໍ່ມີສິດໃນການເປັນຢູ່ບົກກະຕິທີ່ຈະເວົ້າເຖິງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາບໍ່ມີສັກສີທີ່ຈະເວົ້າເຖິງເລີຍ. ມີພຽງແຕ່ຖ້າເຈົ້າລຸກຂຶ້ນ ແລະ ຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ
ໂດຍໃຊ້ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ
ຄວາມຍ່າເກງພຣະເຈົ້າເປັນອາວຸດເພື່ອຕໍ່ສູ້ເອົາເປັນເອົາ ຕາຍກັບຊາຕານ
ຈົນເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນແລ່ນຫົນ ແລະ

ກາຍເປັນຄົນຂີ້ຢ້ານເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ມັນເຫັນເຈົ້າ, ເພື່ອວ່າມັນຈະປະຖິ້ມການໂຈມຕີ ແລະ ການກ່າວຫາເຈົ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ມີອິດສະຫຼະ. ຖ້າເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະແຕກຫັກກັບຊາຕານຢ່າງສົມບູນ, ແຕ່ບໍ່ປະກອບມີອາວຸດທີ່ຈະຊ່ວຍເຈົ້າເອົາຊະນະຊາຕານ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຍັງຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ; ເວລາຜ່ານໄປ ເມື່ອເຈົ້າຖືກຊາຕານທໍລະມານຫຼາຍ ຈົນບໍ່ມີກຳລັງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວຫຼົງເຫຼືອໃນຕົວເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານ, ບໍ່ສາມາດບົດປ່ອຍຕົນເອງຈາກການກ່າວຫາ ແລະ ການໂຈມຕີຂອງຊາຕານຕໍ່ເຈົ້າທັງໝົດ, ເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມຫວັງພຽງເລັກນ້ອຍໃນຄວາມລອດພົ້ນ. ໃນທີ່ສຸດ, ເມື່ອການສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະກາດ, ເຈົ້າກໍຈະຍັງຢູ່ໃນກຳມີຂອງຊາຕານ, ບໍ່ສາມາດບົດປ່ອຍຕົນເອງ ແລະ ສຸດທ້າຍ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີໂອກາດ ຫຼື ຄວາມຫວັງຫຍັງເລີຍ. ຄວາມໝາຍກໍຄື ຄົນດັ່ງກ່າວຈະຕົກເປັນສະເລີຍຂອງຊາຕານຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

500. ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອມະນຸດ, ພຣະອົງໄດ້ບອກເຖິງຄວາມປະສົງ ແລະ ເງື່ອນໄຂທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ແລະ ສະແດງເຖິງການກະທຳ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນໃຫ້ແກ່ມະນຸດ. ຈຸດປະສົງກໍຄືເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີວຸດທິພາວະ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັບເອົາຄວາມຈິງຕ່າງໆຈາກພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນຄວາມຈິງທີ່ເປັນອາວຸດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ. ສະນັ້ນເມື່ອປະກອບມີອາວຸດແລ້ວ, ມະນຸດກໍຕ້ອງຜະເຊີນກັບການທົດສອບຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າມີຮູບແບບ ແລະ ວິທີການຫຼາຍຢ່າງເພື່ອທົດສອບມະນຸດ, ແຕ່ທຸກຢ່າງຈຳເປັນຕ້ອງມີ “ການຮ່ວມມື” ຂອງສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ: ຊາຕານ ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອໄດ້ມອບອາວຸດໃຫ້ແກ່ມະນຸດເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ, ພຣະເຈົ້າກໍມອບມະນຸດໃຫ້ແກ່ຊາຕານ ແລະ ຍອມໃຫ້ຊາຕານ “ທົດສອບ” ວຸດທິພາວະຂອງມະນຸດ. ຖ້າມະນຸດສາມາດຫົນລອດອອກຈາກຮູບແບບຂະບວນຮົບຂອງຊາຕານ, ຖ້າເຂົາສາມາດຫຼົບຫຼີກຈາກວົງລ້ອມຂອງຊາຕານ ແລະ ຍັງມີຊີວິດຢູ່, ແລ້ວມະນຸດກໍໄດ້ຜ່ານບົດທົດສອບແລ້ວ. ແຕ່ຖ້າມະນຸດລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະຫຼົບຫຼີກອອກຈາກຮູບແບບຂະບວນຮົບຂອງຊາຕານ ແລະ ຍອມຈຳນົນຕໍ່ຊາຕານ, ແລ້ວເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຜ່ານບົດທົດສອບ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະກວດສອບດ້ານໃດກໍຕາມຂອງມະນຸດ, ມາດຕະເກນສຳລັບການກວດສອບຂອງພຣະອົງກໍຄື ມະນຸດຈະຍຶດໝັ້ນໃນຄຳພະຍານຂອງເຂົາ ຫຼື ບໍ່ເມື່ອຖືກໂຈມຕີໂດຍຊາຕານ ແລະ ບໍ່ວ່າເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຈຳນົນ ແລະ ຍອມຕໍ່ຊາຕານ ຫຼື ບໍ່ໃນຂະນະທີ່ຖືກກັບດັກຂອງຊາຕານ. ມັນອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ

ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າເຂົາຈະສາມາດເອົາຊະນະ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊາຕານຜ່າຍແພ້ໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ບໍ່ວ່າເຂົາຈະສາມາດຮັບເອົາອິດສະຫຼະພາບໄດ້ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ວ່າເຂົາຈະສາມາດຍົກອາວຸດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຂົາຂຶ້ນດ້ວຍຕົນເອງເພື່ອເອົາ ຊະນະພັນທະນາການຂອງຊາຕານໄດ້ ຫຼື ບໍ່, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຕານປະຖິ້ມຄວາມຫວັງ ແລະ ປ່ອຍເຂົາໄປຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຖ້າຊາຕານປະຖິ້ມຄວາມຫວັງ ແລະ ປ່ອຍຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໄປ, ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ຊາຕານຈະບໍ່ພະຍາຍາມຮັບເອົາຄົນນີ້ໄປຈາກພຣະເຈົ້າອີກ, ຈະບໍ່ກ່າວຫາ ແລະ ແຊກແຊງກັບບຸກຄົນນີ້ອີກ, ຈະບໍ່ທໍລະມານ ຫຼື ໂຈມຕີພວກເຂົາຢ່າງມົວເມົາອີກ; ມີພຽງຄົນທີ່ເປັນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ນີ້ຄືຂະບວນການທັງໝົດທີ່ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຜູ້ຄົນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

501. ໃນປັດຈຸບັນ ເຈົ້າສາມາດສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນຄວາມເປັນມະນຸດທາງພາຍນອກຂອງເຈົ້າ ແລະ ການປັບປຸງຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າ ແຕ່ຕາມຫຼັກການທີ່ສໍາຄັນກໍຄື ເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທໍາໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນມີຄວາມໝາຍ ແລະ ມີຜົນປະໂຫຍດ: ມັນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າທີ່ເກີດໃນດິນແດນແຫ່ງສົກກະບົກສາມາດຫຼົບຫົນຈາກຄວາມສົກກະບົກ ແລະ ສິ່ງຖີ່ຖ້າງນັ້ນ, ມັນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດເອົາຊະນະອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ປະຖິ້ມອິດທິພົນມືດຂອງຊາຕານ. ໂດຍການເອົາໃຈໃສ່ກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ເຈົ້າຈະຖືກບົກບ້ອງໃນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສົກກະບົກນີ້. ໃນທີ່ສຸດ, ເຈົ້າຈະຖືກຂໍໃຫ້ເປັນພະຍານຫຍັງ? ເຈົ້າເກີດໃນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສົກກະບົກ ແຕ່ກໍສາມາດ, ບໍ່ເຈືອບົນດ້ວຍຄວາມສົກກະບົກອີກຄັ້ງ, ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງຊາຕານ ແຕ່ເອົາຕົວເອງອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ຖືກຄອບງໍາ ຫຼື ຂົ່ມຂູ່ໂດຍຊາຕານ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດໃນມືຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ. ນີ້ແມ່ນການເປັນພະຍານ ແລະ ຫຼັກຖານຂອງໄຊຊະນະໃນການຕໍ່ສູ້ກັບຊາຕານ. ເຈົ້າສາມາດປະຖິ້ມຊາຕານ, ເຈົ້າບໍ່ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສແບບຊາຕານໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າດໍາລົງຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມແມ່ນດໍາລົງຊີວິດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດບັນລຸເມື່ອພຣະອົງສ້າງມະນຸດຂຶ້ນມາ: ຄວາມເປັນມະນຸດບົກກະຕິ, ການຮູ້ສຶກທີ່ບົກກະຕິ, ການເຂົ້າໃຈທີ່ບົກກະຕິ, ການຕັ້ງໃຈແບບບົກກະຕິເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄໍາພະຍານທີ່ເກີດຂຶ້ນໂດຍສິ່ງຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າເວົ້າວ່າ “ພວກຂ້ານ້ອຍເກີດໃນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສົກກະບົກ ແຕ່ຍ້ອນການບົກບ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນການເປັນຜູ້ນໍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ເອົາຊະນະພວກຂ້ານ້ອຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ກໍາຈັດອິດທິພົນຂອງຊາຕານອອກຈາກຕົວເອງ. ການທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍສາມາດເຊື່ອຟັງໃນປັດຈຸບັນແມ່ນເປັນຜົນມາຈາກການຖືກພຣະເຈົ້າເອົາຊະ

ນະອີກດ້ວຍ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍດີ ຫຼື ຍ້ອນວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍຮັກພຣະເຈົ້າໂດຍທຳມະຊາດ. ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ກຳນົດພວກຂ້ານ້ອຍໄວ້ລ່ວງໜ້າ, ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຖືກເອົາຊະນະໃນບັດຈຸບັນ, ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ແລະ ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະອົງ; ພ້ອມນີ້ ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ພຣະອົງໄດ້ເລືອກພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະ ບົກປ້ອງພວກຂ້ານ້ອຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ລອດພົ້ນອອກຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານ ແລະ ສາມາດປະຖິ້ມຄວາມສັກກະບົກ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດໃນປະເທດແຫ່ງມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່”.

(ຄັດຈາກບົດ “ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

502. ໃນບັດຈຸບັນ, ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ; ເມື່ອມີແຫ່ງການເຜີຍແຜ່ພາລະກິດນີ້ມາເຖິງ ແລະ ເຈົ້າຈະເຫັນຄວາມບໍລິບູນໃນພຣະທຳນີ້, ເຈົ້າຈະເສຍດາຍ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ເຈົ້າກໍຈະຕົກສະເງື່ອນ. ມີການອວຍພອນ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຮັບເອົາພອນເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ມີຄວາມຈິງ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາມັນ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳເອົາການດູກູກມາສູ່ຕົນເອງບໍ່? ໃນບັດຈຸບັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ບາດກ້າວຕໍ່ໄປໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເທື່ອ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພິເສດກ່ຽວກັບການຮຽກຮ້ອງໃນຕົວເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ດຳລົງຊີວິດຕາມ. ມີພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງ; ແລ້ວສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ບໍ່? ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດບຸກວິນຍານຂອງເຈົ້າໃຫ້ຕື່ນໄດ້ບໍ່? ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກຽດຊັງຕົນເອງໄດ້ບໍ່? ເຈົ້າພິຈາລະນາທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານຢ່າງສັນຕິສຸກ ແລະ ດ້ວຍຄວາມປະຕິຢືນດີ ແລະ ຄວາມສະບາຍໃຈທາງເນື້ອໜັງທີ່ເລັກນ້ອຍນັ້ນບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຕ້ອຍຕ່ຳທີ່ສຸດໃນບັນດາຜູ້ຄົນບໍ່? ບໍ່ມີໃຜທີ່ໂງ່ກວ່າຄົນທີ່ໄດ້ເຫັນຄວາມລອດພົ້ນ ແຕ່ບໍ່ສະແຫວງຫາທີ່ຈະຮັບເອົາມັນ; ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຍືດຕິດຢູ່ກັບຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແລະ ມີຄວາມສຸກກັບຊາຕານ. ເຈົ້າຫວັງວ່າ ຄວາມເຊື່ອທີ່ເຈົ້າມີໃນພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສົ່ງຜົນໃຫ້ມີການທ້າທາຍ ຫຼື ຄວາມຍາກລ່າບາກ ຫຼື ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເຈົ້າສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄ່າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າກັບຊີວິດ, ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຖືເອົາຄວາມຄິດທີ່ເກີນເຫດຜົນຂອງເຈົ້າເອງຫຼາຍກວ່າຄວາມຈິງ. ເຈົ້າຊ່າງໄຮ້ຄ່າຫຼາຍ! ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຄືກັບໝູ ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງເຈົ້າ, ໝູ ແລະ ໝາ? ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມຄືຮັກເນື້ອໜັງ ບໍ່ແມ່ນສັດບໍ່? ຄົນຕາຍແລ້ວທີ່ປາສະຈາກວິນຍານບໍ່ແມ່ນຊາກສົບທີ່ຢ່າງໄດ້ບໍ່? ມີພຣະທຳຫຼາຍສ່ຳໃດທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ທຳມະກາງພວກເຈົ້າ?

ມີພຽງແຕ່ພາລະກິດເລັກນ້ອຍທີ່ຖືກປະຕິບັດທ່າມກາງພວກເຈົ້າ?
ເຮົາໄດ້ຈັດກຽມທ່າມກາງພວກເຈົ້າຫຼາຍສ່ວນໃດ? ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຍັງບໍ່ຮັບເອົາມັນ?
ເຈົ້າມີຫຍັງທີ່ຕ້ອງຕໍ່ວ່າບໍ່? ເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງເລີຍ ບໍ່ແມ່ນເພາະວ່າ
ເຈົ້າຮັກເນື້ອໜັງຫຼາຍເກີນໄປບໍ່? ແລ້ວບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າເກີນຂອບເຂດຫຼາຍໄປບໍ່?
ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເຈົ້າໂງ່ເກີນໄປບໍ່? ຖ້າເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບການອວຍພອນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້,
ແລ້ວເຈົ້າຈະໂທດພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕິສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

503. ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດໃນລະດັບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ ແລະ
ຊ່ວຍຄົນກຸ່ມນີ້ໃຫ້ລອດພົ້ນທັງໝົດ
ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດຫຼົບຫົນຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ,
ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ສັກສິດ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມີການນຳພາ ແລະ ການຊີ້ນຳຂອງແສງສະຫວ່າງ. ແລ້ວມັນຈຶ່ງມີຄວາມໝາຍໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ.
ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າກິນ ແລະ ນຸ່ງແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ;
ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຫຍັງ? ພວກເຂົາພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບ “ມໍລະດົກຂອງບັນພະບຸລຸດ” ຂອງພວກເຂົາ ແລະ
“ວິນຍານແຫ່ງຊາດ” ຂອງພວກເຂົາ.
ພວກເຂົາບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍຂອງຄວາມເປັນມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ! ເຄື່ອງນຸ່ງ, ຄຳເວົ້າ ແລະ
ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າແຕກຕ່າງຈາກພວກເຂົາທັງນັ້ນ. ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ
ພວກເຈົ້າຈະຫຼົບຫົນຈາກຄວາມສັກກະບົກຢ່າງຄົບຖ້ວນ,
ບໍ່ໄດ້ຕິດກັບດັກຢູ່ໃນການລ້ວງຂອງຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
ໄດ້ຮັບເອົາການຈັດກຽມປະຈຳວັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຄວນລະມັດລະວັງຢູ່ສະເໝີ.
ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າດຳລົງຊີວິດໃນສະຖານທີ່ສັກກະບົກ,
ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ມີມົນທົນຈາກຄວາມສັກກະບົກ ແລະ ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າ,
ຮັບການປົກປ້ອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກພວກເຈົ້າຈາກຄົນທັງໝົດໃນດິນແດນສີເຫຼືອງນີ້.
ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍທີ່ສຸດບໍ່? ເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ, ແນ່ນອນ
ເຈົ້າຄວນລະມັດລະວັງສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ.
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ລະມັດລະວັງສະການພຣະເຈົ້າ ແຕ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນເນື້ອໜັງທີ່ສັກກະບົກຂອງເຈົ້າ,
ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສັດຮ້າຍໃນເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງມະນຸດບໍ່? ຍ້ອນເຈົ້າເປັນມະນຸດ,
ເຈົ້າຄວນເສຍສະຫຼະຕົນເອງເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ອົດທົນກັບການທົນທຸກງ່າຍປະການ!
ເຈົ້າຄວນຍອມຮັບເອົາການທົນທຸກເລັກນ້ອຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບໃນປັດຈຸບັນຢ່າງເຕັມໃຈ ແລະ ໝັ້ນໃຈ

ແລະ ດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍຄືກັນກັບໂຢບ, ຄືກັນກັບເບໂຕ. ໃນໂລກນີ້, ມະນຸດສວມໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຜີຮ້າຍ, ກິນອາຫານຈາກຜີຮ້າຍ ແລະ ເຮັດວຽກ ແລະ ຮັບໃຊ້ພາຍໃຕ້ນິ້ວໂປ້ຂອງຜີຮ້າຍ, ຖືກຢຽບຢູ່ໃນຄວາມສຶກາກະບົກຂອງມັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ ຫຼື ຮັບເອົາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ, ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍໃນການດຳລົງຊີວິດແບບນີ້? ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາການປັບປຸງ. ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ລຸກຂຶ້ນໃນປະເທດຊາດຂອງມັງກອນແດງໃຫຍ່, ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນວ່າຊອບທຳ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ການປະຕິບັດ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(XIV) ກ່ຽວກັບວິທີການສະແຫວງຫາການປ່ຽນແບງດ້ານອຸປະນິໄສ ແລະ ຄວາມສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ

504.

ການປ່ຽນແບງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ

ແມ່ນເຮັດໄດ້ຜ່ານພາລະກິດຫຼາຍປະເພດຂອງພຣະເຈົ້າ;
ຖ້າບໍ່ມີການປ່ຽນແບງດັ່ງກ່າວຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດ,
ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ສະແຫວງຫາຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ.
ການປ່ຽນແບງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດບົ່ງບອກວ່າ
ມະນຸດໄດ້ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກການເປັນທາດຂອງຊາຕານ ແລະ ອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ
ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນແບບຢ່າງ ແລະ ຕົວຢ່າງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທຸກມື້ນີ້,
ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ
ໄດ້ຊົງສະເດັດມາເພື່ອກະທຳພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ພຣະອົງຊົງກຳນົດໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ເຊື້ອພັງພຣະອົງ ແລະ
ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ ໂດຍທີ່ຮູ້ຈັກພາລະກິດແທ້ ແລະ ພາລະກິດປົກກະຕິຂອງພຣະອົງ,
ເຊື້ອພັງທຸກພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ
ແລະ ເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ
ພ້ອມດ້ວຍການກະທຳທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຊົງກະທຳສຳເລັດໃນການປົກຄອງມະນຸດ.
ຜູ້ຄົນທີ່ເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ;
ມີພຽງການເປັນປະຈັກພະຍານແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນຈິງ ແລະ
ມີພຽງການເປັນປະຈັກພະຍານແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຊາຕານອັບອາຍໄດ້.
ພຣະເຈົ້າຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ມາຮູ້ຈັກພຣະອົງຜ່ານປະສົບການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຜ່ານການລົງໂທດ, ການຈັດການ ແລະ ການຕັດຈຳນວນ ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ.
ພຣະອົງຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ຄົນທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ເພື່ອໃຫ້ເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ
ແລະ ພ້ອມນັ້ນ ພຣະອົງຍັງຊົງນຳໃຊ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ປ່ຽນແບງອຸປະນິໄສ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະອົງ
ເພື່ອເປັນປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ.
ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດມາສັນລະເສີນພຣະອົງໂດຍໃຊ້ພຽງແຕ່ປາກ ແລະ
ພຣະອົງຊົງບໍ່ຕ້ອງການຄຳສັນລະເສີນ ແລະ ການເປັນພະຍານແບບຂອງຊາຕານ
ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອ. ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
ທີ່ມີຄຸນສົມບັດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງໄດ້ ແລະ
ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ປ່ຽນແບງອຸປະນິໄສຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຄຸນສົມບັດເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງໄດ້.
ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມະນຸດນຳເອົາຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງໂດຍເຈດຕະ
ນາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງຄົນທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

505. ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາເອງ; ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການພິພາກສາ ແລະ ການຂັງຄັກ ແລະ ການທົນທຸກ ແລະ ການຫຼຸ່ມແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ການຈັດການ, ການລົງວິໄນ ແລະ ການລິຮານໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຮັດພິເສດພິທີຕໍ່ພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ. ມັນແມ່ນພາຍໃຕ້ການຫຼຸ່ມແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສຂອງຜູ້ຄົນປ່ຽນແປງ. ຜ່ານການເປີດໂປງ, ການພິພາກສາ, ການລົງວິໄນ ແລະ ການຈັດການຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະບໍ່ກ້າປະພຶດຢ່າງໃຈຮ້ອນອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາຈະເລີ່ມໝັ້ນຄົງ ແລະ ສະຫງົບໃຈ. ຈຸດສຳຄັນທີ່ສຸດກໍຄືພວກເຂົາສາມາດຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະທຳໃນບັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາຍໃຕ້ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ, ເຖິງແມ່ນມັນຈະບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງມະນຸດ, ພວກເຂົາກໍສາມາດປະຖິ້ມແນວຄິດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະຍອມຮັບ. ໃນອະດີດ, ການເວົ້າເຖິງການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສ ສ່ວນໃຫຍ່ ແມ່ນໝາຍເຖິງການສາມາດປະຖິ້ມຕົນເອງ, ເພື່ອຍອມໃຫ້ເນື້ອໜັງທົນທຸກ, ເພື່ອລົງວິໄນຮ່າງກາຍຂອງຄົນໆໜຶ່ງ ແລະ ເພື່ອກຳຈັດຄວາມສຸກດ້ານເນື້ອໜັງອອກຈາກຕົນເອງ ເຊິ່ງເປັນການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສອີກແບບໜຶ່ງ. ໃນບັດຈຸບັນ, ທຸກຄົນຮູ້ວ່າ ການສະແດງເຖິງການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນການເຊື່ອຟັງພຣະທຳໃນບັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຮູ້ຈັກພາລະກິດໃໝ່ຂອງພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໃນເມື່ອກ່ອນ ເຊິ່ງຖືກວາດແຕ້ມດ້ວຍແນວຄິດຂອງພວກເຂົາເອງ ແມ່ນສາມາດຖືກກຳຈັດອອກ ແລະ ພວກເຂົາຈະສາມາດບັນລຸຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນການສະແດງເຖິງການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ຄົນທີ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

506. ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດເລີ່ມຕົ້ນຈາກການຮັບຮູ້ທາດແທ້ຂອງຕົນເອງ ແລະ ຜ່ານການປ່ຽນແປງໃນຄວາມຄິດ, ທາດແທ້ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິທາງຈິດໃຈ ໂດຍຜ່ານການປ່ຽນແປງດ້ານພື້ນຖານ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະບັນລຸການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດແມ່ນເກີດຈາກການທີ່ເຂົາຖືກຊາຕານວາງຢາພິດ ແລະ ຢຽບຢຳ, ຈາກໄພຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຊາຕານວາງໃສ່ໃນຄວາມຄິດ, ສິນທຳ, ການເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາ.

ມັນເປັນຍ້ອນເພາະວ່າສິ່ງພື້ນຖານຕ່າງໆຂອງມະນຸດໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ແຕກຕ່າງຈາກການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງມະນຸດໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ,

ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງມະນຸດຄວນເລີ່ມຕົ້ນຈາກການປ່ຽນແປງຄວາມຄິດ, ການເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາ ເຊິ່ງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະປ່ຽນແປງຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຄືການເປັນບໍລະບັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

507. ໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ, ຖ້າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊໍາລະລ້າງ ແລະ ບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນນິໄສຂອງເຂົາ, ຖ້າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ, ແລ້ວເຂົາຕ້ອງຍອມຮັບເອົາການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ຍອມໃຫ້ການລົງວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຂັ້ນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າອອກໄປຈາກເຂົາ, ເພື່ອວ່າ ເຂົາຈະສາມາດບົດບ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກການໃຊ້ເວລາຢູ່ໃນຫຼັກກະເລກ ແລະ ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຮູ້ວ່າ ການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ເປັນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ ແລະ ບໍ່ມີການອວຍພອນ, ພຣະຄຸນ ຫຼື ການບົກບ້ອງທີ່ດີກວ່ານີ້ສຳລັບມະນຸດ. ມະນຸດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານ ແລະ ເປັນຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ; ຖ້າເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບການຊໍາລະລ້າງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາການບົກບ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວມະນຸດກໍຈະຊົ່ວຊ້າຫຼາຍອີ່ງຂຶ້ນ. ຖ້າເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ, ເຂົາກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊໍາລະລ້າງ ແລະ ການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ເປໂຕໄດ້ອະທິຖານວ່າ “ພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ຂ້ານ້ອຍກໍມີຄວາມສຸກຫຼາຍ ແລະ ຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ; ເມື່ອພຣະອົງຕີສອນຂ້ານ້ອຍ, ຂ້ານ້ອຍອີ່ງຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈ ແລະ ມີຄວາມສຸກອີ່ງຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍອ່ອນແອ ແລະ ອົດກັ້ນຕໍ່ການທົນທຸກທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ, ເຖິງແມ່ນມີນ້ຳຕາ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າ, ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າ ຄວາມໂສກເສົ້ານີ້ກໍເປັນຍ້ອນການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງຂ້ານ້ອຍ ແລະ ຍ້ອນຄວາມອ່ອນແອຂອງຂ້ານ້ອຍ.

ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງໃຫ້ກໍເພາະຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າ ແລະ ເສຍໃຈ ກໍເພາະວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເໝາະສົມສຳລັບຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍຕັ້ງໃຈທີ່ຈະບັນລຸຂອບເຂດນີ້, ຂ້ານ້ອຍຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະໄທ.

ການຕິສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ນຳການບົກບ້ອງມາສູ່ຂ້ານ້ອຍ ແລະ
ໄດ້ມອບຄວາມລອດພົ້ນທີ່ດີທີ່ສຸດໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ;
ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງດີເລີດກວ່າຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງ.
ຫາກປາສະຈາກການຕິສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ,
ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ມີຄວາມສຸກກັບຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ.
ໃນບັດຈຸບັນ, ຂ້ານ້ອຍຍິ່ງເຫັນຫຼາຍຂຶ້ນວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຢູ່ເໜືອສະຫວັນ ແລະ
ດີກວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຄວາມກະລຸນາ ແລະ
ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ມັນແມ່ນການຕິສອນ ແລະ ການພິພາກສາ.
ການຕິສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ມອບຫຼາຍຢ່າງໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍ.
ຫາກປາສະຈາກການຕິສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ,
ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ
ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະສາມາດຜະເຊີນກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ”.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕິສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

508. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ, ແລ້ວກ່ອນອື່ນ
ເຈົ້າຕ້ອງເປັນທີ່ໂປດປານຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ພຣະອົງໂປດປານ ແລະ
ຜູ້ທີ່ພຣະອົງພໍໃຈເອງສົມບູນແບບ. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ເປັນທີ່ພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າເອງ,
ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງມີຫົວໃຈທີ່ເຊື່ອຟັງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ເຈົ້າຕ້ອງພະຍາຍາມສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ
ເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ.
ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດໄດ້ຜ່ານການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ່? ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າຖືກຕ້ອງບໍ່?
ຖ້າເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າຖືກຕ້ອງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະຊົມເຊີຍເຈົ້າ; ຖ້າເຈດຕະນາຂອງເຈົ້ານັ້ນຜິດ,
ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ສິ່ງທີ່ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຮັກບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຮັກເນື້ອໜັງ ແລະ
ຊາຕານ. ສະນັ້ນ,
ເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ການອະທິຖານເປັນວິທີຍອມຮັບການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ.
ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ຍືນຍົງຕໍ່ໜ້າເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງ,
ພຣະວິນຍານບໍ່ລົດສຸດກໍຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ ມັນແມ່ນທັງເຮົາເອງ ແລະ
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າອະທິຖານຫາ. ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອໃນເນື້ອໜັງນີ້?
ເຈົ້າເຊື່ອກໍຍ້ອນວ່າພຣະອົງມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນຄົນນີ້ບໍ່
ຖ້າພຣະອົງປາສະຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ? ເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອໃນບຸກຄົນນີ້,
ເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າຢ່າເກງບຸກຄົນນີ້,
ເຈົ້າຢ່າເກງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນບຸກຄົນນີ້ ແລະ
ຄວາມເຊື່ອໃນບຸກຄົນນີ້ກໍ່ແມ່ນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຊັ້ນກັນ.
ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ, ເຈົ້າຮູ້ສຶກໄດ້ວ່າພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ
ພຣະເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ແລະ ສະນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງອະທິຖານຫາພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ມື້ນີ້,
ຜູ້ຄົນສ່ວນຫຼາຍຍ້ານຫຼາຍເກີນໄປທີ່ຈະນຳເອົາການກະທຳຂອງພວກເຂົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ;
ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າອາດຈະຫຼອກລວງເນື້ອນັ້ນຂອງພຣະອົງ,
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼອກລວງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໄດ້.
ເລື່ອງໃດກໍ່ຕາມທີ່ບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ການກວດສອບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ກໍ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ
ແລະ ຄວນຖືກໂຍນຖິ້ມ; ບໍ່ດັ່ງນັ້ນມັນກໍ່ຈະເປັນບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ,
ເຈົ້າຕ້ອງວາງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ, ເມື່ອເຈົ້າເວົ້າ
ແລະ ສົນທະນາກັບບັນດາອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຈັດການທຸລະກິດຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຈະສະຖິດຢູ່ກັບເຈົ້າ ແລະ
ຕາບໃດທີ່ເຈດຕະນາຂອງເຈົ້ານັ້ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ສຳລັບພາລະກິດໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພຣະອົງຈະຍອມຮັບທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດ;
ເຈົ້າຄວນອຸທິດຕົນເອງຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ. ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານ,
ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມຮັກຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາການເບິ່ງແຍງ, ການປົກປ້ອງ
ແລະ ການກວດສອບ, ຖ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເຈດຕະນາຂອງເຈົ້າ,
ຄຳອະທິຖານຕ່າງໆຂອງເຈົ້າກໍ່ຈະມີປະສິດຕິພາບ. ຕົວຢ່າງຊັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າອະທິຖານໃນທີ່ປະຊຸມ,
ຖ້າເຈົ້າເປີດໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບອກກັບພຣະອົງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າໂດຍບໍ່ມີການເວົ້າຕົວະ
ແລ້ວຄຳອະທິຖານຕ່າງໆຂອງເຈົ້າກໍ່ຈະມີປະສິດຕິພາບຢ່າງແນ່ນອນ.
ຖ້າເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງຢູ່ໃນຫົວໃຈເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍ່ຄວນສາບານກັບພຣະເຈົ້າວ່າ:
“ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນ ແລະ ທ່າມກາງທຸກສິ່ງ,
ຂ້ານ້ອຍຂໍສາບານຕໍ່ພຣະອົງວ່າ: ຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງກວດສອບທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດ
ແລະ ປົກປ້ອງ ແລະ ເບິ່ງແຍງຂ້ານ້ອຍຕະຫຼອດເວລາ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ານ້ອຍເຮັດເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງເພື່ອຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ.
ຫາກຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍຢຸດຮັກພຣະອົງ ຫຼື ມັນທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ, ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຂ້ຽນຕີ ແລະ
ສາບແລ່ງຂ້ານ້ອຍຢ່າງສາຫັດດ້ວຍ. ຢ່າຍົກໂທດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍບໍ່ວ່າໃນໂລກນີ້ ຫຼື ໂລກໜ້າ!”
ເຈົ້າກ້າສາບານແບບນັ້ນບໍ່? ຖ້າເຈົ້າບໍ່ກ້າ, ນັ້ນກໍ່ສະແດງວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນຂີ້ຍ້ານ ແລະ
ເຈົ້າຍັງຮັກຕົວເຈົ້າເອງຢູ່. ພວກເຈົ້າມີວິທີການແກ້ໄຂບັນຫານີ້ບໍ່?
ຖ້ານີ້ແມ່ນວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາຂອງເຈົ້າແທ້ໆ, ເຈົ້າຄວນສາບານແບບນີ້.
ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະສາບານແບບນັ້ນ,

ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າສຳເລັກ. ເມື່ອເຈົ້າສາບານກັບພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກຳພັງ. ພຣະເຈົ້າກຳນົດວ່າເຈົ້າເປັນຄົນບາບ ຫຼື ເປັນຄົນຊອບທຳໂດຍການວັດແທກແຫ່ງຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ. ບັດຈຸບັນນີ້, ນີ້ແມ່ນຂະບວນການຂອງການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນແບບ ແລະ ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະນຳເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດມາໄວ້ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມຮັບເອົາການກວດສອບຂອງພຣະອົງ; ຖ້າເຈົ້າເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ເປັນກະບົດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ຫຼື ຖ້າເຈົ້າທໍລະຍົດພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະເຮັດໃຫ້ຄຳສາບານຂອງເຈົ້າເປັນຈິງ ແລະ ສະນັ້ນ ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນການລົງໂທດສູ່ອະເວລີ ຫຼື ການຂັງຄັກ, ນີ້ກໍເປັນການກະທຳຂອງເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າໃຫ້ຄຳສາບານແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າກໍຄວນປະຕິບັດຕາມຄຳສາບານນັ້ນ. ຖ້າເຈົ້າໃຫ້ຄຳສາບານ, ແຕ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄຳສາບານນັ້ນ, ເຈົ້າກໍຈະພົບກັບການລົງໂທດສູ່ອະເວລີ. ຍ້ອນຄຳສາບານເປັນຂອງເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ຄຳສາບານຂອງເຈົ້ານັ້ນບັນລຸຜົນ. ບາງຄົນຢ້ານ ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາອະທິຖານ ແລະ ອາໄລອາວອນວ່າ, “ທຸກຢ່າງຜ່ານໄປແລ້ວ! ໂອກາດຂອງຂ້ານ້ອຍໃນການມືນເມົາໄດ້ຫາຍໄປແລ້ວ; ໂອກາດຂອງຂ້ານ້ອຍໃນການເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຫາຍໄປແລ້ວ; ໂອກາດຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ຈະໝົກມຸ່ນກັບຄວາມບາຖະໜາທາງໂລກຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ຫາຍໄປແລ້ວ!” ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຍັງຄົງຮັກໂລກ ແລະ ຄວາມບາບຢູ່ ແລະ ພວກເຂົາຈະພົບກັບການລົງໂທດສູ່ອະເວລີຢ່າງແນ່ນອນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຕາມໃຈພຣະອົງເອງສົມບູນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

509. ມີກົດສຳລັບການທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນ, ເຊິ່ງພຣະອົງສ່ອງແສງສະຫວ່າງເຈົ້າໂດຍໃຊ້ພາກສ່ວນທີ່ເໝາະສົມຂອງເຈົ້າ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະມີເສັ້ນທາງປະຕິບັດ ແລະ ສາມາດແຍກຕົວເຈົ້າເອງອອກຈາກສະຖານະພາບດ້ານລົບທັງໝົດ, ຊ່ວຍວິນຍານຂອງເຈົ້າໃຫ້ໄດ້ຮັບການບົດບ່ອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດຮັກພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດໂຍນອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານນັ້ນຖິ້ມໄດ້. ເຈົ້າເປັນຄົນຊື່ ແລະ ເປີດເຜີຍ, ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮູ້ຈັກຕົວເອງ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດຕາມ. ແນ່ນອນ ພຣະເຈົ້າຈະອວຍພອນເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າອ່ອນແອ ແລະ ທໍ້ຖອຍ, ພຣະອົງກໍຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບເຈົ້າເປັນສອງເທົ່າ, ຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຈັກຕົວເຈົ້າເອງຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຕັມໃຈທີ່ຈະກັບໃຈສຳລັບຕົວເອງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈິ່ງຈະມີຄວາມສະຫງົບ ແລະ ສະບາຍໃຈ.
 ຄົນທີ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເປັນບົກກະຕິ,
 ຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບການຮູ້ຈັກຕົນເອງ,
 ຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈໃນການປະຕິບັດຂອງຕົນເອງຈະສາມາດໄດ້ຮັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອ
 ຍໆ ພ້ອມທັງໄດ້ຮັບການນຳພາ ແລະ ການສ່ອງແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ.
 ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະຢູ່ໃນສະຖານະພາບດ້ານລົບ,
 ເຂົາກໍຈະສາມາດຫັນປ່ຽນສິ່ງຕ່າງໆທັນທີ, ບໍ່ວ່າຈະເກີດຈາກການກະທຳດ້ວຍຈິດສຳນຶກ ຫຼື
 ເກີດຈາກການສ່ອງແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງຄົນໃດໜຶ່ງຈະບັນລຸຜົນສະເໝີເມື່ອເຂົາຮູ້ສະຖານະພາບເປັນຈິງຂອງ
 ຕົວເອງ ແລະ ອຸປະນິໄສ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄົນທີ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮູ້ຈັກຕົວເອງ ແລະ
 ເປີດເຜີຍຕົວເອງຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງໄດ້.
 ຄົນແບບນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຄົນທີ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້ຈະເລິກ ຫຼື
 ຕື້ນ, ໜ້ອຍ ຫຼື ຫຼາຍກໍຕາມ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນບັນລຸຜົນ, ມັນແມ່ນຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາເອງ.
 ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ມີຜົນຖານ, ເປັນຄົນທີ່ມີວິໄສທັດ.
 ຄົນແບບນີ້ແມ່ນໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບພຣະທຳ ແລະ
 ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດ ຫຼື ກ່າວແນວໃດກໍຕາມ ຫຼື
 ຄົນອື່ນໆຈະລົບກວນພຽງໃດກໍຕາມ, ເຂົາກໍສາມາດຍຶດໝັ້ນ ແລະ
 ຍືນຍັນເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ອີ່ງຜູ້ຄົນປະຕິບັດແບບນີ້ຫຼາຍເທົ່າໃດ
 ເຂົາກໍອີ່ງສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມຈິງທີ່ເຂົາເຂົ້າໃຈໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ.
 ຍ້ອນວ່າເຂົາປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ,
 ເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
 ມີຄວາມເດັດດ່ຽວທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງບັນດາຜູ້ທີ່ໃສ່ໃຈການປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

510.

ໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ,

ຖ້າມະນຸດປາຖະໜາການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ
 ແລ້ວພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ແຍກຕົນເອງອອກຈາກຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ. ໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ,
 ກ່ອນເຈົ້າຈະສາມາດບັນລຸການປ່ຽນແປງໄດ້ເທື່ອລະໜ້ອຍ ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກຕົນເອງ,
 ຕໍ່ຕ້ານກັບຕົນເອງ, ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ພ້ອມທັງຮຽນຮູ້ຫຼັກການ, ສາມັນສຳນຶກ ແລະ
 ກົດເກນແຫ່ງການປະພຶດຕົນໃນທຸກສິ່ງ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ໃສ່ໃຈກັບຄວາມຮູ້ໃນທາງທິດສະດີ ແລະ
 ພຽງແຕ່ດຳລົງຊີວິດທຳມະກາງພິທີກຳທາງສາສະໜາ ໂດຍບໍ່ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ,

ໂດຍບໍ່ມີການເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງຈັກເທື່ອ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ຈັກຕົນເອງ, ບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ ຫຼື ພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແລະ ເຈົ້າຈະເປັນຄົນຕາບອດ ແລະ ໂງ່ຈ້າຢູ່ສະເໝີ.

ພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດມະນຸດທີ່ບົກກະຕິຫຼັງຈາກຊ່ວງເວລາໄລຍະສັ້ນ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອປ່ຽນແປງແນວຄິດ ແລະ ທິດສະດີທີ່ຜິດພາດຂອງພວກເຂົາ. ກົງກັນຂ້າມ

ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສເດີມຂອງຜູ້ຄົນ, ປ່ຽນແປງວິທີການທັງໝົດທີ່ເດີມໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ປ່ຽນແປງວິທີການຄິດທີ່ລ້າສະໄໝ ແລະ ທັດສະນະທາງຄວາມຄິດຂອງເຂົາ. ການໃສ່ໃຈກັບຊີວິດຄຣິສຕະຈັກແຕ່ພຽງຢ່າງດຽວ ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງນິໄສເດີມໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ ຫຼື ປ່ຽນແປງວິທີທີ່ເຂົາດຳລົງຊີວິດເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ. ບໍ່ວ່າຫຍັງກໍຕາມ, ມະນຸດຕ້ອງບໍ່ອອກຈາກຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ.

ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດບົກກະຕິ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໃນຊີວິດຄຣິສຕະຈັກ; ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງດ້ວຍຄວາມຈິງ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໃນຊີວິດຄຣິສຕະຈັກ; ພວກເຂົາປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໃນຊີວິດຄຣິສຕະຈັກ. ເພື່ອເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ, ຜູ້ຄົນຕ້ອງຫັນທຸກສິ່ງມາທາງຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ. ຖ້າການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດມາຮູ້ຈັກຕົວເອງຜ່ານຫົນທາງເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນມະນຸດບົກກະຕິໃນຊີວິດຈິງ, ພວກເຂົາກໍຈະກາຍເປັນຄົນລົ້ມເຫຼວ.

ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ.

ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເວົ້າເຖິງຄວາມເປັນມະນຸດ

ແຕ່ດຳລົງຊີວິດຕາມທຳມະຊາດຂອງຜີຮ້າຍ.

ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເວົ້າເຖິງຄວາມຈິງ ແຕ່ດຳລົງຊີວິດຕາມທິດສະດີແທນ.

ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດໃນຊີວິດທີ່ເປັນຈິງດ້ວຍຄວາມຈິງ ແມ່ນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ຖືກພຣະອົງກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດ. ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດການເຂົ້າສູ່ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ,

ຮູ້ຈັກຂໍ້ບົກຜ່ອງ, ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ

ຮູ້ຈັກຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ບົກກະຕິ ແລະ ຄວາມອ່ອນແອຂອງເຈົ້າ. ດ້ວຍວິທີນັ້ນ,

ຄວາມຮູ້ທັງໝົດຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ນຳໃຊ້ເຂົ້າສູ່ສະຖານະການ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ.

ມີແຕ່ຄວາມຮູ້ປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເປັນຈິງ ແລະ

ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈສະພາບຂອງເຈົ້າເອງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ

ບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ສົນທະນາກ່ຽວກັບຊີວິດຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ຊີວິດທີ່ເປັນຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

511. ການກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຝຶກອະທິຖານ, ການຍອມຮັບພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຍອມຮັບໜ້າທີ່ທີ່ພຣະອົງຝາກຝັງໄວ້ກັບເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນເພື່ອວ່າ ມັນອາດຈະມີເສັ້ນທາງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ. ອີ່ງເຈົ້າມີພາລະຈາກການຝາກຝັງຂອງພຣະເຈົ້າໜັກຫຼາຍສ່ຳໃດ, ມັນກໍຈະງ່າຍຂຶ້ນສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ບາງຄົນບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮ່ວມມືກັບຄົນອື່ນໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາຖືກເອີ້ນຫາ; ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄົນທີ່ຂີ້ຄ້ານ ທີ່ຕ້ອງການພຽງແຕ່ເຮືອຢູ່ກັບຄວາມສຸກສະບາຍ. ອີ່ງເຈົ້າຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຮ່ວມມືກັບຄົນອື່ນໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດ, ເຈົ້າກໍອີ່ງຈະໄດ້ຮັບປະສົບການຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ຍ້ອນເຈົ້າມີພາລະ ແລະ ປະສົບການຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຈົ້າກໍຈະມີໂອກາດຫຼາຍຂຶ້ນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ສະນັ້ນ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ເຈົ້າຈະໃສ່ໃຈໃນພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ; ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຈົ້າຈະມີໂອກາດຫຼາຍຂຶ້ນທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ມັນຄືກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວນີ້ທີ່ກຳລັງຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນເວລານີ້. ອີ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດດົນໃຈເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດ, ເຈົ້າກໍອີ່ງຈະອຸທິດເວລາເພື່ອໃສ່ໃຈໃນພາລະຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ, ເຈົ້າອີ່ງຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ ແລະ ເຈົ້າອີ່ງຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ ແລະ ຈົນກວ່າ ໃນທີ່ສຸດເຈົ້າກໍຈະກາຍມາເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້. ໃນບັດຈຸບັນນີ້, ມີບາງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ແບກຮັບພາລະຫຍັງເລີຍສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຂີ້ຄ້ານ ແລະ ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ພຽງແຕ່ສົນໃຈກັບເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວເຫັນແກ່ຕົວເກີນໄປ ແລະ ພວກເຂົາຍັງຕາບອດອີກດ້ວຍ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນບັນຫານີ້ຢ່າງຊັດເຈນ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ແບກຮັບພາລະໃດໆເລີຍ. ອີ່ງເຈົ້າໃສ່ໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດ, ພາລະທີ່ພຣະເຈົ້າຝາກຝັງໄວ້ກັບເຈົ້າກໍຈະຫຼາຍຂຶ້ນສ່ຳນັ້ນ. ຄົນເຫັນແກ່ຕົວບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະທົນທຸກກັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຈ່າຍລາຄາ ແລະ ຜົນຕາມມາກໍຄື ພວກເຂົາຈະພາດໂອກາດທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນທຳຮ້າຍຕົນເອງບໍ່? ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ໃສ່ໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະມີພາລະທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ. ຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ແທນທີ່ຈະເອີ້ນສິ່ງນີ້ວ່າເປັນພາລະທີ່ເຈົ້າແບກຮັບເພື່ອຄຣິສຕະຈັກ, ມັນຈະດີກວ່າທີ່ຈະເອີ້ນວ່າເປັນພາລະທີ່ເຈົ້າແບກຮັບເພື່ອຊີວິດຂອງເຈົ້າເອງ, ເພາະຈຸດປະສົງຂອງພາລະນີ້ທີ່ເຈົ້າແບກຮັບສຳລັບຄຣິສຕະຈັກແມ່ນເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ໃຊ້ປະສົບການ ດັ່ງກ່າວເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ,

ໃຜກໍຕາມທີ່ແບກຮັບພາລະທີ່ໜັກທີ່ສຸດສໍາລັບຄຣິສຕະຈັກ ແລະ
 ໃຜກໍຕາມທີ່ແບກຮັບພາລະຂອງການເຂົ້າສູ່ຊີວິດ ກໍຈະເປັນຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.
 ເຈົ້າເຫັນສິ່ງນີ້ຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວບໍ່? ຖ້າຄຣິສຕະຈັກທີ່ເຈົ້າຢູ່ນັ້ນແຕກກະຈາຍອີດົມຊາຍ
 ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກັງວົນ ຫຼື ເປັນຫ່ວງ ແລະ
 ເຈົ້າເຖິງກັບເຮັດເປັນບໍ່ຮູ້ບໍ່ເຫັນເມື່ອອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກິນ ແລະ
 ຕື່ມພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງບົກກະຕິ, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ແບກຮັບພາລະໃດໆເລີຍ.
 ພຣະເຈົ້າບໍ່ມັກຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວ. ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າມັກ ແມ່ນຄົນທີ່ຫົວ ແລະ
 ກະຫາຍຫາຄວາມຊອບທໍາ ແລະ ພວກເຂົາໃສ່ໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ
 ພວກເຈົ້າຄວນຕັ້ງໃຈໃນພາລະຂອງພຣະເຈົ້າໃນຕອນນີ້.
 ເຈົ້າບໍ່ຄວນລໍຖ້າໃຫ້ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍອອກໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ເຫັນ
 ກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະເລີ່ມໃສ່ໃຈໃນພາລະຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວຕອນນັ້ນມັນຈະບໍ່ຊ້າເກີນໄປບໍ່?
 ຕອນນີ້ແມ່ນໂອກາດດີທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ອຍໃຫ້ໂອກາດນີ້ຫຼຸດມືເຈົ້າໄປ,
 ເຈົ້າຈະເສຍດາຍຕະລອດຊີວິດ,
 ຄືກັບທີ່ໂມເຊບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ດິນແດນແຫ່ງການາອານທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ
 ເພິ່ນກໍເສຍດາຍຕະລອດຊີວິດຂອງເພິ່ນ ແລ້ວຕາຍດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈ.
 ເມື່ອອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບທຸກຄົນ,
 ເຈົ້າຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຂຽນຕົວເຈົ້າ,
 ເຈົ້າກໍຈະຂຽນຕົວຕົນເອງເນື່ອງຈາກຄວາມເສຍໃຈຂອງເຈົ້າເອງ. ບາງຄົນບໍ່ເຊື່ອໃນສິ່ງນີ້,
 ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອ, ກໍໃຫ້ລໍຖ້າ ແລະ ເບິ່ງ. ບາງຄົນມີຈຸດປະສົງດຽວຄືປະຕິບັດຕາມພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້.
 ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະເສຍສະຫຼະຕົນເອງເພື່ອພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ໃຫ້ໃສ່ໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອບັນລຸຄວາມສົມບູນ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

512. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມີເສັ້ນທາງທີ່ຈະຢ່າງຢູ່ໃນແຕ່ລະຄົນ ແລະ
 ມອບໂອກາດໃຫ້ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຜ່ານຄວາມຄິດລົບຂອງເຈົ້າ,
 ເຈົ້າໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຮູ້ຈັກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ
 ຜ່ານການໂຍນຄວາມຄິດລົບຖີ້ມ ເຈົ້າຈະພົບເສັ້ນທາງປະຕິບັດ;
 ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຄືວິທີທາງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຜ່ານການນໍາພາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ
 ແລະ ການສ່ອງແສງສະຫວ່າງຂອງສິ່ງດຶງບາງຢ່າງຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ,
 ເຈົ້າຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າຢ່າງຫ້າວຫັນ, ເຕີບໂຕຂຶ້ນໃນຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ
 ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ແຈ້ງ. ເມື່ອສະພາບຂອງເຈົ້າດີ,
 ເຈົ້າຈະເຕັມໃຈອ່ານພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພິເສດ ແລະ
 ເຕັມໃຈອະທິຖານຫາພຣະເຈົ້າເປັນພິເສດ ແລະ
 ສາມາດເຊື່ອມໂຍງຄໍາເທດສະໜາທີ່ເຈົ້າໄດ້ຍິນເຂົ້າກັບສະຖານະພາບຂອງຕົວເຈົ້າເອງ.

ໃນເວລາດັ່ງກ່າວ ພຣະເຈົ້າສ່ອງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງພາຍໃນຕົວເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ເຫັນບາງສິ່ງໃນດ້ານບວກ. ນີ້ຄືວິທີທີ່ເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນດ້ານບວກ. ໃນສະພາບດ້ານລົບ, ເຈົ້າອ່ອນແອ ແລະ ເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານ; ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຍັງສ່ອງແສງສະຫວ່າງໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າພົບເສັ້ນທາງປະຕິບັດ. ຜົນໄດ້ຮັບຈາກສິ່ງນີ້ຄືການບັນລຸຄວາມສົມບູນໃນດ້ານລົບ. ພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນໄດ້ທັງດ້ານບວກ ແລະ ດ້ານລົບ. ມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າເຈົ້າສາມາດປະສົບໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າເຈົ້າສະແຫວງຫາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວສິ່ງທີ່ເປັນລົບກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສູນເສຍໄດ້, ແຕ່ຈະສາມາດນຳເອົາສິ່ງທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍກວ່າມາໃຫ້ເຈົ້າ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນວ່າມີສິ່ງໃດທີ່ຍັງຂາດເຂີນໃນຕົວເຈົ້າ, ສາມາດເຂົ້າໃຈສະຖານະພາບທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຫັນວ່າມະນຸດບໍ່ມີຫຍັງ ແລະ ກໍບໍ່ແມ່ນຫຍັງ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະສົບກັບການທົດລອງ, ເຈົ້າກໍບໍ່ຮູ້ ແລະ ຈະຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າຢູ່ເໜືອຄົນອື່ນ ແລະ ດຶກວ່າຄົນອື່ນຢູ່ສະເໝີ. ຜ່ານສິ່ງທັງໝົດນີ້ ເຈົ້າຈະເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ມາກ່ອນໜ້ານີ້ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດລົງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກບົກບ້ອງໂດຍພຣະເຈົ້າ. ການເຂົ້າສູ່ການທົດລອງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າປາດສະຈາກຄວາມຮັກ ຫຼື ຄວາມເຊື່ອ, ເຈົ້າຂາດການອະທິຖານ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮ້ອງເພງນະມັດສະການ ແລະ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ໃນທ່າມກາງສິ່ງນີ້ ເຈົ້າກໍໄດ້ມາຮູ້ຈັກຕົວຕົນຂອງເຈົ້າເອງ. ພຣະເຈົ້າມີຫຼາຍວິທີທາງໃນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ. ພຣະອົງໃຊ້ສະພາບແວດລ້ອມທຸກຮູບແບບເພື່ອຈັດການກັບອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ ໃຊ້ຫຼາກຫຼາຍສິ່ງເພື່ອເປີດເຜີຍມະນຸດ; ໃນດ້ານໜຶ່ງ ພຣະອົງຈັດການກັບມະນຸດ, ອີກດ້ານໜຶ່ງພຣະອົງເປີດໂປງມະນຸດ ແລະ ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງພຣະອົງເປີດເຜີຍມະນຸດ, ຊຸດອອກ ແລະ ເປີດເຜີຍ “ຄວາມເລິກລັບຕ່າງໆ” ໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈມະນຸດ ແລະ ສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນທຳມະຊາດຂອງເຂົາໂດຍການເປີດເຜີຍສະຖານະພາບຕ່າງໆຂອງເຂົາ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນຜ່ານຫຼາກຫຼາຍວິທີການ, ຜ່ານການເປີດເຜີຍ, ຜ່ານການຈັດການກັບມະນຸດ, ຜ່ານການຫຼຸ່ມມະນຸດ ແລະ ການຂຽນຕົວເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າຄືຄວາມເປັນຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງບັນດາຜູ້ທີ່ໃສ່ໃຈການປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາໃນຂັ້ນຕົ້ນແມ່ນການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນໃນທຸກສິ່ງທຸກ

ຢ່າງ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບຜ່ານທຸກຄົນ, ທຸກເລື່ອງ ແລະ ທຸກໆສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ພະເຊີນ, ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນຈະຖືກຮ່ວມເຂົ້າໃນຕົວພວກເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ກ່ອນອື່ນໝົດ ເຈົ້າຕ້ອງຮັບມຸ່ມລະດົກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ເສຍກ່ອນ ກ່ອນເຈົ້າຈະມີສິດສືບທອດພຣະພອນອັນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຫຍິ່ງໃຫຍ່ຈາກພຣະເຈົ້າ. ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາ ແລະ ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈກ່ອນສິ່ງອື່ນໃດ.

ຍິ່ງເຈົ້າສະແຫວງຫາເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບເທົ່າໃດ, ເຈົ້າຍິ່ງຈະສາມາດເຫັນມືຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງສະແຫວງຫາຄວາມເປັນຢູ່ຂອງພຣະທຳພຣະເຈົ້າຢ່າງຂະຫຍັນຂັ້ນແຂງ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະທຳພຣະອົງໂດຍຜ່ານມຸມມອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນເລື່ອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນທີ່ພິຈາລະນາສະຖານະທີ່ຢູ່ຊຶ່ງເຊັ່ນນີ້ ພຽງແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ ຫຼື ບໍ່ມີແນວຄວາມຄິດໃດໆ, ບໍ່ມີບັດຊະຍາສຳລັບການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບໃນຫຼາກຫຼາຍວິທີ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບສຳລັບເຈົ້າແມ່ນອາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໃນທຸກເລື່ອງ. ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໃນດ້ານບວກເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງແມ່ນດ້ານລົບອີກດ້ວຍ, ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບເພີ່ມເພີດຂຶ້ນ. ທຸກໆມື້ແມ່ນມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ເວລາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບ. ຫຼັງຈາກຊ່ວງເວລາແຫ່ງປະສົບການເຊັ່ນນີ້, ເຈົ້າຈະຖືກປ່ຽນແປງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ຕອນນີ້ ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງໂດຍທຳມະຊາດ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈເລີຍກ່ອນໜ້ານີ້; ໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ໃຜມາສອນເຈົ້າ, ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຍິ່ງຮູ້ໃນທຸກໆສິ່ງ ແລະ ປະສົບການທັງໝົດຂອງເຈົ້າຈະລົງໄປສູ່ລາຍລະອຽດເພີ່ມຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າຈະນຳທາງເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຫັນໄປທາງໃດອື່ນອີກ.

ແລ້ວເຈົ້າຈະຖືກຕັ້ງຢູ່ເທິງເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສົມບູນແບບໂດຍພຣະອົງ.

... ຖ້າເຈົ້າບາດຖະໜາໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບ, ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ທີ່ຈະພະເຊີນກັບທຸກໆສິ່ງ ແລະ ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າພະເຊີນ. ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຈົ້າພະເຊີນກັບບາງສິ່ງບາງຢ່າງ, ດີ ຫຼື ບໍ່ດີ, ເຈົ້າກໍ່ຄວນໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກມັນ ແລະ ມັນບໍ່ຄວນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຄົນເມືນເສືຍ. ບໍ່ວ່າເລື່ອງໃດກໍ່ຕາມ, ເຈົ້າຄວນພິຈາລະນາມັນໂດຍການຍືນຍົງຂ້າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ວິເຄາະ ຫຼື ຮຽນຮູ້ມັນຕາມມຸມມອງຂອງມະນຸດ (ນີ້ແມ່ນການຫັນປ່ຽນໃນປະສົບການຂອງເຈົ້າ). ຖ້ານີ້ແມ່ນລັກສະນະຂອງປະສົບການເຈົ້າ, ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະຖືກຄອບງຳໂດຍພາລະໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ;

ເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງເໝາະສົມພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຈະບໍ່ຫັນປ່ຽນຈາກການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຄົນປະເພດນີ້ມີໂອກາດດີ ແລະ
ມີໂອກາດຫຼາຍທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ.

ທຸກຢ່າງຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າພວກເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງຫຼືບໍ່ ແລະ
ເຈົ້າມີຄວາມເດັດດ່ຽວທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນແບບຫຼືບໍ່, ຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ
ໄດ້ຮັບພຣະພອນ ແລະ ມໍລະດົກຂອງພຣະອົງຫຼືບໍ່.

ມັນຈະເກີດຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ມີຄວາມເດັດດ່ຽວເທົ່ານັ້ນ,
ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ຫຼາຍ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຈົ້າຈະຫັນປ່ຽນໃນການປະຕິບັດຂອງພວກເຈົ້າຕະຫລອດ.

ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນສົມບູນແບບ. ເຖິງວ່າ ໃນຕອນນີ້,
ຫຼາຍຄົນໄດ້ຍອມຮັບເອົາພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນເວລາດົນນານແລ້ວກໍ່ຕາມ,
ພວກເຂົາໄດ້ຈຳກັດໂຕເອງພຽງເພື່ອຊີ້ນຳໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພຽງແຕ່ເຕັມໃຈຮັບຄວາມສະບາຍທາງເນື້ອໜັງຈາກພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ບາດຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍຫຼາຍຂຶ້ນ ຫຼື ສູງຂຶ້ນ,
ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຫົວໃຈຂອງມະນຸດຍັງຄົງຢູ່ຂ້າງນອກຢູ່ສະເໝີ.

ເຖິງແມ່ນວ່າພາລະກິດຂອງມະນຸດ, ການຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາ ແລະ
ຫົວໃຈແຫ່ງຄວາມຮັກທີ່ເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນມີຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດໜ້ອຍລົງ,
ຕາບໃດທີ່ແກ່ນແທ້ພາຍໃນມະນຸດ ແລະ
ຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຂອງເຂົາຍັງເປັນກັງວົນຢູ່,
ມະນຸດກໍ່ຍັງສະແຫວງຫາຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມຍືນດີຂອງເນື້ອໜັງຢູ່ ແລະ
ບໍ່ໃສ່ໃຈວ່າເງື່ອນໄຂ ແລະ ວັດຖຸປະສົງຂອງການຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນນັ້ນມີຫຍັງແດ່. ດັ່ງນັ້ນ
ຊີວິດຂອງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຍັງຫຍາບຊ້າ ແລະ ເສື່ອມໂຊມ,
ໂດຍບໍ່ມີການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.

ພວກເຂົາບໍ່ພຽງຄຳນຶງເຖິງຄວາມສັດທາໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນວ່າເປັນເລື່ອງສຳຄັນ. ກົງກັນຂ້າມ
ມັນເປັນຄືກັບວ່າພວກເຂົາພຽງມີຄວາມສັດທາເພື່ອປະໂຫຍດຂອງຄົນອື່ນ,
ໂດຍບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມຈິງໃຈ ຫຼື ການອຸທິດຕົນ ແລະ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມວ່າງເປົ່າ,
ດຳລົງຢູ່ຢ່າງບໍ່ມີຈຸດໝາຍ.

ມີພຽງໜ້ອຍຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ,
ໄດ້ຮັບສິ່ງຕ່າງໆຢ່າງເພີ່ມພູນ, ໃນວັນນີ້ກາຍເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມ
ຮັ່ງມີຫຼາຍຂຶ້ນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ.

ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໃນທຸກສິ່ງ ແລະ
ໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໂລກນີ້;

ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປີດແສງສະຫວ່າງໃຫ້ເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ ແລະ
ບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ການເວລາຜ່ານພົ້ນໄປລ້າງ, ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຢ່າງຈິງຈັງ.
ມີພຽງວິທີທາງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າຈະສົມຄວນ ແລະ ມີສິດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄຳສັນຍາຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

514. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດບໍ່ພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຕໍ່ບາງຄົນທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ປະຕິບັດຫຼາຍກວ່ານັ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກ. ພຣະອົງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຜູ້ໃດກໍໄດ້.
ພຣະອົງອາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວເຈົ້າໃນຕອນນີ້ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າຈະປະສົບກັບພາລະກິດນີ້.
ໃນໄລຍະຕໍ່ໄປ, ພຣະອົງອາດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຄົນອື່ນ ເຊິ່ງໃນກໍລະນີນີ້ ເຈົ້າຕ້ອງຮີບຕິດຕາມ;
ຍິ່ງເຈົ້າເດີນຕາມແສງສະຫວ່າງບັດຈຸບັນຢ່າງໃກ້ຊິດເທົ່າໃດ,
ຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍຍິ່ງຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ວ່າບາງຄົນຈະເປັນຄົນແບບໃດ

ແຕ່ຖ້າຕາບໃດທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວພວກເຂົາ,
ເຈົ້າກໍຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ. ຈົ່ງນຳໃຊ້ປະສົບການຂອງພວກເຂົາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ
ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ສູງສົ່ງຂຶ້ນອີກ. ເມື່ອເຮັດດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າຈະມີຄວາມຄືບໜ້າໄວຂຶ້ນ.
ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມສົມບູນສຳລັບມະນຸດ ແລະ ວິທີແຫ່ງການເຕີບໃຫຍ່ຂອງຊີວິດ.
ເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສົມບູນຈະສຳເລັດ

ແມ່ນໂດຍຜ່ານການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຕ້ອງຜ່ານຄົນປະເພດໃດພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຄົນສົມບູນ,
ຕ້ອງຜ່ານໃຜແດ່ ແລະ ເຫດການໃດແດ່ ຫຼື ສິ່ງໃດແດ່ ພຣະອົງຈຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບ
ແລະ ເຫັນສິ່ງຕ່າງໆ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດຢ່າງຕາມທາງທີ່ຖືກຕ້ອງນີ້,
ນັ້ນສະແດງວ່າພໍມີຫວັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບເຈົ້າທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າຫາກເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ດັ່ງນັ້ນ, ສະແດງວ່າອະນາຄົດຂອງເຈົ້າຈະມີດົມວ ແລະ
ໄຮ້ແສງສະຫວ່າງ. ເມື່ອເຈົ້າເຂົ້າມາຖືກທາງ, ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ.
ບໍ່ວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເປີດເຜີຍສິ່ງໃດຕໍ່ຄົນອື່ນໆກໍຕາມ,
ຖ້າເຈົ້າດຳເນີນການບົນພື້ນຖານຄວາມຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອປະສົບກັບສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍຕົວເອງ,
ປະສົບການນີ້ກໍຈະກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າຈະສາມາດມອບປະສົບການນີ້ຕໍ່ໃຫ້ກັບຄົນອື່ນໄດ້.

ຜູ້ທີ່ມອບປະສົບການໃຫ້ຄົນອື່ນດ້ວຍການເວົ້າຈໍ້ແບບນົກແກ້ວແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ມີປະສົມການ;
ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ຄົ້ນຫາ ໂດຍຜ່ານຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ແສງເຍືອງທາງຂອງຄົນອື່ນ
ເຊິ່ງເປັນການເຝິກຝົນກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດເລີ່ມຕົ້ນບອກເຫຼົ່າປະສົບການ ແລະ
ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງຕົນເອງ. ສິ່ງນີ້ຈະເປັນປະໂຫຍດອັນໃຫຍ່ຫຼວງແກ່ຕົວເຈົ້າເອງ.
ເຈົ້າຄວນໄດ້ຮັບປະສົບການໃນວິທີນີ້ ແລະ ເຊື່ອຟັງທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ ແລະ

ສຶກສາໃຫ້ເປັນບົດຮຽນໃນທຸກສິ່ງ ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຈະເຕີບໃຫຍ່. ການປະຕິບັດແບບນີ້ ເຮັດໃຫ້ກ້າວໜ້າໄວທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງ ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງແນ່ນອນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

515.

ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນບໍ່?

ຖ້າຫາກເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າຈະມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະປະຖິ້ມເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດດຳເນີນຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ຢູ່ເສີຍ ຫຼື ເປັນຄົນອ່ອນແອ. ເຈົ້າຈະສາມາດເຊື່ອຟັງທຸກຢ່າງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ທຸກໆການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນສິ່ງທີ່ປະເສີດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າຈະກະທຳໃນທີ່ສາທາລະນະ ຫຼື ໃນສະຖານທີ່ສ່ວນຕົວ. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ສັດຊື່ ແລະ ປະຕິບັດຄວາມເປັນຈິງໃນທຸກໆສິ່ງ ເຈົ້າກໍ່ຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ສົມບູນ. ພວກທີ່ໜ້າຫວ້າຍຫຼັງຫຼອກຜູ້ທີ່ຕໍ່ໜ້າເຮັດຈັ່ງໜຶ່ງ ແລະ ລັບຫຼັງເຮັດແບບອື່ນແມ່ນຜູ້ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

ພວກເຂົາທຸກຄົນເປັນບຸດແຫ່ງຄວາມພິນາດ ແລະ ການທຳລາຍລ້າງ; ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເປັນຄົນຂອງຊາຕານ.

ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນປະເພດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກເອົາ! ຖ້າການກະທຳ ແລະ

ພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດສະແດງອອກຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື

ບໍ່ສາມາດເຫັນໂດຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ກໍ່ພິສູດວ່າມີບາງສິ່ງທີ່ຜິດປົກກະຕິໃນໂຕເຈົ້າ.

ຖ້າເຈົ້າຍອມຮັບຄຳພິພາກສາ ແລະ ການຂັງຕີຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ

ໃສ່ໃຈກັບການປ່ຽນແບງຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ,

ເຈົ້າຈິ່ງຈະສາມາດເຂົ້າມາສູ່ເສັ້ນທາງໃນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້.

ຖ້າເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ

ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍ່ຄວນເຊື່ອຟັງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດ ໂດຍບາດສະຈາກສຽງຈົມວ່າແມ່ນແຕ່ຄຳດຽວ, ບາດສະຈາກການຄາດເດົາ ການປະເມີນຜົນ ຫຼື ຕັດສິນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ແມ່ນຂໍ້ເງື່ອນໄຂຕ່ຳສຸດໃນການທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນສຳລັບຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນກໍ່ຄືສິ່ງນີ້:

ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງດ້ວຍໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ. “ການເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງດ້ວຍໃຈທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ”

ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າທຸກການກະທຳ ແລະ

ພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າສາມາດສະແດງອອກຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້. ຍ້ອນເຈົ້າມີເຈດຕະນາທີ່ຖືກຕ້ອງ,

ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວທີ່ຈະສະແດງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື

ຕໍ່ໜ້າອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ບໍ່ວ່າການກະທຳຂອງເຈົ້າຈະຖືກ ຫຼື ຜິດກໍ່ຕາມ ແລະ

ເຈົ້າຈະກ້າປະຕິຍານຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງສະແດງທຸກຄວາມຕັ້ງໃຈ, ຄວາມນຶກຄິດ ແລະ

ແນວຄິດຂອງເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ເພື່ອການພິຈາລະນາຂອງພຣະອົງ; ຖ້າຫາກເຈົ້າປະຕິບັດ ແລະ ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງນີ້, ຄວາມກ້າວໜ້າໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍຈະມີຄວາມວ່ອງໄວ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຈິງ ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຢ່າງແນ່ນອນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

516. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຖືກໃຊ້ ແລະ ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງມີທຸກຢ່າງ: ຄວາມຕັ້ງໃຈໃນການທົນທຸກ, ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມອົດທົນ, ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ຈະມີປະສົບການກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ຄວາມຄຳນຶງເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ອື່ນໆອີກ. ການເຮັດໃຫ້ຄົນໜຶ່ງສົມບູນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍ ແລະ

ທຸກການຫຼໍ່ຫຼອມທີ່ເຈົ້າຜະເຊີນຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ມັນບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະອອກໄປຄົ້ນຫາຕາມທ້ອງຖະໜົນເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ມັນບໍ່ພຽງພໍທີ່ເສຍສະຫຼະຕົວເຈົ້າເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ.

ເຈົ້າຕ້ອງປະກອບມີຫຼາຍສິ່ງເພື່ອທີ່ຈະສາມາດກາຍມາເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້.

ເມື່ອເຈົ້າພົບກັບການທົນທຸກ ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດປະຖິ້ມຄວາມກັງວົນຫາເນື້ອໜັງ ແລະ ບໍ່ຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຊື່ອງພຣະອົງເອງຈາກເຈົ້າ,

ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງ, ຮັກສາຄວາມຮັກທີ່ຜ່ານມາຂອງເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັກນັ້ນສະດຸດ ຫຼື ຫາຍໄປ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະກະທຳຫຍັງກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ແບບແຜນຂອງພຣະອົງ ແລະ

ກຽມພ້ອມທີ່ຈະສາບແລ່ງເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າເອງ ແທນທີ່ຈະຕໍ່ວ່າພຣະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າຜະເຊີນກັບການທົດລອງ ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ

ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າອາດຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງຂົມຂືນ ຫຼື ຮູ້ສຶກລັງເລທີ່ຈະຈາກບາງສິ່ງທີ່ຮັກ. ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຈິ່ງຈະເອີ້ນວ່າ ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ.

ບໍ່ວ່າວຸດທິພາວະຕົວຈິງຂອງເຈົ້າຈະແມ່ນຫຍັງກໍຕາມ,

ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທົນທຸກກັບຄວາມລຳບາກນີ້ກ່ອນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມເນື້ອໜັງ.

ເຈົ້າຄວນເຕັມໃຈທີ່ຈະອົດທົນຕໍ່ຄວາມຍາກລຳບາກສ່ວນຕົວ ແລະ

ທົນທຸກຕໍ່ການສູນເສຍຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ

ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເຈົ້າຍັງຕ້ອງສາມາດຮູ້ສຶກສຳນຶກຜິດກ່ຽວກັບຕົນເອງໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ: ໃນອະດີດ,

ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ຕອນນີ້ ເຈົ້າສາມາດສຳນຶກຜິດຕົນເອງ.

ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຂາດໃນສິ່ງໃດໜຶ່ງ, ມັນແມ່ນຜ່ານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ພຣະເຈົ້າຈິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດບັນລຸເງື່ອນໄຂເຫຼົ່ານີ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້.

517.

ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສ

ຫຼັກໆແມ່ນໝາຍເຖິງການປ່ຽນແປງທຳມະຊາດຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ.

ສິ່ງທີ່ເປັນທຳມະຊາດຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຈາກພຶດຕິກຳພາຍນອກ;

ພວກມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງການເປັນຢູ່ຂອງເຂົາໂດຍກົງ. ນັ້ນກໍຄື

ພວກມັນກ່ຽວພັນເຖິງທັດສະນະຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງກ່ຽວກັບຊີວິດ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງເຂົາໂດຍກົງ,

ກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ໃນສ່ວນເລິກຈິດວິນຍານຂອງເຂົາ ແລະ ກ່ຽວກັບແກ່ນແທ້ຂອງເຂົາ.

ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງບໍ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມຈິງ,

ເຂົາກໍຈະບໍ່ປະສົບກັບການປ່ຽນແປງໃນດ້ານຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້.

ມີພຽງໂດຍປະສົບການຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ການເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງຢ່າງສົມບູນ,

ການປ່ຽນແປງຄຸນຄ່າຂອງຄົນ ແລະ ທັດສະນະຕົວຂອງຄົນໃດໜຶ່ງກ່ຽວກັບການເປັນຢູ່ ແລະ

ຊີວິດ, ການບັບທັດສະນະຂອງຄົນໃຫ້ເຂົ້າກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມສາມາດຍອມອ່ອນນ້ອມ ແລະ

ອຸທິດຕໍ່ພຣະອົງທັງໝົດເທົ່ານັ້ນ, ອຸປະນິໄສຂອງຄົນຈຶ່ງຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ.

ເຈົ້າອາດຈະເບິ່ງຄືກັບວ່າ

ໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມບາງຢ່າງ,

ເຈົ້າອາດຈະອົດທົນເມື່ອຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກ,

ເຈົ້າອາດຈະສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຖືກຈັດແຈງຈາກເບື້ອງເທິງ

ຫຼື

ເຈົ້າອາດຈະສາມາດໄປໃສກໍໄດ້ທີ່ເຈົ້າຖືກສົ່ງໃຫ້ໄປ,

ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນພຽງການປ່ຽນແປງເລັກໆນ້ອຍໆໃນພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າ

ແລະ

ບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະຖືວ່າເປັນການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ.

ເຈົ້າອາດຈະສາມາດຜ່ານຫຼາຍເສັ້ນທາງ,

ທົນທຸກກັບຄວາມລຳບາກຫຼາຍຢ່າງ

ແລະ

ອົດກັ້ນກັບຄວາມອັບອາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ; ເຈົ້າອາດຈະຮູ້ສຶກໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍ ແລະ

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດອາດປະຕິບັດພາລະກິດບາງຢ່າງໃນເຈົ້າ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,

ເມື່ອພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າເຮັດບາງສິ່ງທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບແນວຄິດຂອງເຈົ້າ,

ເຈົ້າອາດຈະຍັງບໍ່ຍອມເຮັດຕາມ; ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າອາດຊອກຫາຂໍ້ອ້າງ, ເປັນກະບົດ ແລະ

ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ຈົນເຖິງກັບວິຈານພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະທ້ວງພຣະອົງ.

ນີ້ຈະເປັນບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງຫຼາຍ!

ມັນຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ

ເຈົ້າຍັງມີທຳມະຊາດທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຜ່ານການປ່ຽນແປງໃດໆເລີຍ.

(“ສິ່ງທີ່ຄວນຮູ້ກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສຂອງຄົນໃດໜຶ່ງ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

519.

ຜູ້ຄົນສາມາດປະພຶດຕົນດີ,

ແຕ່ນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ

ພວກເຂົາປະກອບມີຄວາມຈິງ.

ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມທິດສະດີ

ແລະ

ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບເທົ່ານັ້ນ;

ຜູ້ຄົນທີ່ປາສະຈາກຄວາມຈິງແມ່ນບໍ່ມີວິທີແກ້ໄຂບັນຫາໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ທິດສະດີກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ແທນຄວາມຈິງໄດ້.

ຄົນທີ່ໄດ້ປະສົບກັບການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ.

ຄົນທີ່ໄດ້ປະສົບກັບການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຈິງ,

ພວກເຂົາກຳລັງແຍກແຍະທຸກບັນຫາ,

ພວກເຂົາຮູ້ຈັກວິທີການປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ,

ວິທີການປະຕິບັດຕາມຫຼັກການແຫ່ງຄວາມຈິງ, ວິທີການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ

ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈທຳມະຊາດຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເປີດເຜີຍ. ເມື່ອຄວາມຄິດ ແລະ

ແນວຄິດຂອງພວກເຂົາເອງໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ, ພວກເຂົາກໍສາມາດແຍກແຍະ ແລະ

ປະຖິ້ມເນື້ອໜັງໄດ້. ນີ້ແມ່ນວິທີການສະແດງອອກໃນການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສ.

ສິ່ງສຳຄັນກ່ຽວກັບການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສກໍຄື ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ

ເມື່ອດຳເນີນການຕ່າງໆ

ພວກເຂົານຳຄວາມຈິງເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມຖືກຕ້ອງພໍສົມຄວນ ແລະ

ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ຄ່ອຍຖືກເປີດເຜີຍອອກ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ,

ຄົນທີ່ຖືກປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສ ເບິ່ງຄືກັບວ່າມີເຫດຜົນ ແລະ ສາມາດແຍກແຍະໄດ້ເປັນພິເສດ

ແລະ ຍ້ອນຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຈິງຂອງພວກເຂົາ,

ພວກເຂົາບໍ່ຄ່ອຍສະແດງອອກວ່າຕົນເອງມີສິລະທຳ ແລະ ສະແດງຄວາມອວດດີພໍປານໃດ.

ພວກເຂົາສາມາດເຫັນ ແລະ ແຍກແຍະຄວາມເສື່ອມຊາມຕ່າງໆທີ່ຖືກເປີດເຜີຍອອກ, ສະນັ້ນ

ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມັກອວດດີ. ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າໃຈຢ່າງແນ່ນອນວ່າຕຳແໜ່ງຂອງມະນຸດຢູ່ໃສ,

ເຂົ້າໃຈວິທີການປະພຶດຢ່າງມີເຫດຜົນ, ວິທີການເຊື່ອຟັງ, ສິ່ງທີ່ຄວນເວົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນເວົ້າ

ແລະ ສິ່ງທີ່ຄວນເວົ້າ ແລະ ບໍ່ຄວນເວົ້າຕໍ່ຜູ້ຄົນປະເພດໃດ.

ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີການເວົ້າວ່າ ຄົນແບບນີ້ມີເຫດຜົນພໍສົມຄວນ.

ຄົນທີ່ມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສແມ່ນດຳລົງຊີວິດຢູ່ຄືກັບມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ

ພວກເຂົາມີຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາສາມາດເວົ້າ ແລະ

ເຫັນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງຢູ່ສະເໝີ ແລະ

ພວກເຂົາມີຫຼັກການໃນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາກະທຳ; ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຕໍ່ອິດທິພົນຂອງຜູ້ຄົນ,

ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງ ແລະ ພວກເຂົາລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີມຸມມອງຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ

ສາມາດຮັກສາຫຼັກການແຫ່ງຄວາມຈິງໄວ້ໄດ້. ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາກໍໝັ້ນຄົງພໍສົມຄວນ,

ພວກເຂົາບໍ່ໜາວບໍ່ຮ້ອນ ແລະ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະມີສະຖານະການແບບໃດກໍຕາມ,

ພວກເຂົາກໍເຂົ້າໃຈເຖິງວິທີການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ

ເຂົ້າໃຈວິທີການປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງຕ່າງໆເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ.

ຄົນທີ່ມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ

ແມ່ນບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈໃນການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນຄົນດີພຽງພາຍນອກ,
ພວກເຂົາມີຄວາມຊັດເຈນຢູ່ພາຍໃນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະກະທຳເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ສະນັ້ນ,
ຈາກພາຍນອກ ພວກເຂົາອາດເບິ່ງຄືບໍ່ກະຕືລົ້ນຫຼາຍ ຫຼື
ຄືກັບວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຫຍັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແຕ່ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດແມ່ນມີຄວາມໝາຍ,
ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນຢ່າງແທ້ຈິງ. ແນ່ນອນ ຄົນທີ່ມີອຸປະນິໄສປ່ຽນແປງແມ່ນມີຄວາມຈິງຫຼາຍ,
ສິ່ງນີ້ສາມາດຍືນຍັນໄດ້ຈາກທັດສະນະຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ
ຫຼັກການທີ່ຢູ່ໃນການກະທຳຂອງພວກເຂົາ. ແນ່ນອນ
ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງແມ່ນບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສ. ນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ
ຄົນທີ່ມີວຸດທິພາວະເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ
ມີປະສົບການໃນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາຈະຕ້ອງປະສົບກັບການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ;
ຫຼັກໆແລ້ວແມ່ນໝາຍເຖິງກໍລະນີທີ່ພຶດຕະກຳຢ່າງຂອງຊາຕານພາຍໃນທຳມະຊາດຂອງຜູ້ຄົນໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງ
ຍ້ອນຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ພຶດຕະກຳນັ້ນຂອງຊາຕານໄດ້ຖືກຊໍາລະລ້າງ ແລະ
ຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກໄດ້ຟັງເລີກເຂົ້າໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້,
ໄດ້ກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກາຍມາເປັນພື້ນຖານແຫ່ງການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ.
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງກາຍມາເປັນຄົນໃໝ່ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາກໍປ່ຽນແປງ.
ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ
ອຸປະນິໄສພາຍນອກຂອງຜູ້ຄົນອ່ອນໄຫວກວ່າເກົ່າ, ພວກເຂົາເຄີຍອວດດີ
ແຕ່ດຽວນີ້ເວົ້າຢ່າງມີເຫດຜົນ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຟັງໃຜ ແຕ່ດຽວນີ້ຮັບຟັງຄົນອື່ນ;
ການປ່ຽນແປງພາຍນອກດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສ. ແນ່ນອນ,
ການປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສແມ່ນລວມເຖິງສະພາວະເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດກໍຄື:
ຊີວິດເບື້ອງໃນຂອງພວກເຂົາແມ່ນໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ.
ຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງອອກກໍກາຍເປັນຊີວິດຂອງພວກເຂົາແທ້ຈິງ,
ພຶດຕະກຳທີ່ຢູ່ພາຍໃນຂອງພວກເຂົາກໍຖືກກຳຈັດອອກໄປ,
ທັດສະນະຂອງພວກເຂົາກໍຖືກປ່ຽນແປງໂດຍສິ້ນເຊີງ ແລະ
ບໍ່ມີທັດສະນະໃດສອດຄ່ອງກັບທາງໂລກ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເຖິງກົນອຸບາຍ ແລະ
ພຶດຕະກຳມັງກອນແດງໃຫຍ່ຢ່າງຊັດເຈນ; ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງແກ່ນແທ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງຊີວິດ.
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄຸນຄ່າໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນແປງ,
ນີ້ແມ່ນການປ່ຽນແປງທີ່ເປັນພື້ນຖານທີ່ສຸດ ແລະ
ມັນຄືແກ່ນແທ້ຂອງການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສ.

“ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການປ່ຽນແປງພາຍນອກ ແລະ ການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສ”

ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພະຄຣິດ)

520. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຜະເຊີນກັບການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮັກສໍາລັບຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ຈະຍອມຮັບຄວາມຈິງ. ການຍອມຮັບຄວາມຈິງໝາຍເຖິງຫຍັງ? ການຍອມຮັບຄວາມຈິງບົ່ງບອກວ່າ ບໍ່ວ່າເຈົ້າມີອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມແບບໃດກໍຕາມ ຫຼື ພິດອັນໃດຂອງມັງກອນແດງທີ່ອີງໃຫຍ່ຢູ່ໃນທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຮັບຮູ້ມັນ ເມື່ອມັນຖືກເປີດເຜີຍໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້; ເຈົ້າຍອມຮັບພວກມັນໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ, ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ອ້າງ ຫຼື ພະຍາຍາມທີ່ຈະເລືອກເອົາ ແລະ ເຈົ້າມາຮູ້ຈັກຕົນເອງ ໂດຍອີງໃສ່ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວ. ນີ້ແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເວົ້າຫຍັງກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພຣະຄໍາຂອງພຣະອົງອາດແທງຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະໃຊ້ພຣະທຳຫຍັງກໍຕາມ, ເຈົ້າກໍສາມາດຍອມຮັບພວກມັນໄດ້ ຕາບໃດທີ່ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ເຈົ້າສາມາດຮັບຮູ້ພວກມັນ ຕາບໃດທີ່ພວກມັນສອດຄ່ອງກັບຄວາມເປັນຈິງ. ເຈົ້າສາມາດອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈພວກມັນໄດ້ເລີກເຊິ່ງພຽງໃດກໍຕາມ ແລະ ເຈົ້າຍອມຮັບ ແລະ ອ່ອນນ້ອມຕໍ່ແສງສະຫວ່າງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຖືກສົນທະນາໂດຍອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອບຸກຄົນດັ່ງກ່າວໄດ້ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຈົນເຖິງຈຸດໃດໜຶ່ງ, ເຂົາກໍສາມາດຮັບເອົາຄວາມຈິງ ແລະ ບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງເຂົາ.

“ວິທີຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພະຄຣິດ)

521.

ກະແຈສຳຄັນເພື່ອບັນລຸການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສແມ່ນການຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງຕົນເອງ ແລະ ສິ່ງນີ້ຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຕາມການເປີດເຜີຍຈາກພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ຄົນໆໜຶ່ງຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຕົນເອງ, ຮັບຮູ້ພຶດຕ່າງໆຂອງຊາຕານທີ່ຢູ່ໃນທຳມະຊາດຂອງຕົນເອງ, ຮູ້ຈັກວ່າຕົນເອງໄ້ຈ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຮັບຮູ້ເຖິງອົງປະກອບທີ່ອ່ອນແອ ແລະ ເປັນລົບໃນທຳມະຊາດຂອງຕົນເອງ. ຫຼັງຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຈົ້າສາມາດກຽດຊັງຕົນເອງ ແລະ ປະຖິ້ມເນື້ອໜັງຢ່າງແທ້ຈິງ, ປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ ແລະ ມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະຍອມຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຕໍ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນເສັ້ນທາງຂອງເປໂຕ.

(“ການຮູ້ຈັກຕົນເອງຫຼັກໆແລ້ວແມ່ນກ່ຽວກັບການຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

522. ຖ້າຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບຕົວພວກເຂົາເອງແມ່ນຕົ້ນຫຼາຍ, ພວກເຂົາຈະພົບເຫັນວ່າ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະ ຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ປ່ຽນແປງແທ້ໆ.

ມັນຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງຮູ້ຈັກຕົວເອງໃນລະດັບທີ່ເລິກເຊິ່ງ

ເຊິ່ງໝາຍເຖິງການຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງຕົວເອງ: ອົງປະກອບຫຍັງທີ່ມີຢູ່ໃນທຳມະຊາດນັ້ນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກຳເນີດຂຶ້ນແນວໃດ ແລະ ພວກມັນມາແຕ່ໃສ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຈົ້າສາມາດກຽດຊັງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແທ້ບໍ່? ເຈົ້າໄດ້ເຫັນຈິດວິນຍານທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງຕົວເອງ ແລະ ທຳມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຕົວເອງແລ້ວບໍ່? ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຫັນຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຕົວເຈົ້າເອງ, ເຈົ້າກໍຈະເລີ່ມກຽດຊັງຕົວເອງ. ເມື່ອເຈົ້າກຽດຊັງຕົວເອງ ແລ້ວປະຕິບັດພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດປະຖິ້ມເນື້ອໜັງ ແລະ

ມີກຳລັງທີ່ຈະປະຕິບັດຄວາມຈິງໂດຍປາສະຈາກຄວາມລຳບາກ.

ເປັນຫຍັງຫຼາຍຄົນຈຶ່ງເຮັດຕາມຄວາມມັກທາງເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ? ເພາະພວກເຂົາຖືວ່າ ຕົວເອງດີຫຼາຍ, ຮູ້ສຶກວ່າ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາຖືກຕ້ອງ ແລະ ມີເຫດຜົນ, ຖືວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຖືວ່າ ພວກເຂົາຖືກຕ້ອງໂດຍສິ້ນເຊີງ, ສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດກະທຳການດ້ວຍການສົມມຸດວ່າ ຄວາມຍຸຕິທຳແມ່ນຢູ່ຂ້າງພວກເຂົາ. ເມື່ອຄົນເຮົາຮູ້ວ່າ ທຳມະຊາດທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄົນເຮົາແມ່ນຫຍັງ, ຂີ້ຮ້າຍສ່ຳໃດ, ເປັນຕາໜ້າລັງກຽດສ່ຳໃດ ແລະ ເປັນຕາສົມເພດສ່ຳໃດ, ຄົນເຮົາກໍຈະບໍ່ພາກພູມໃຈໃນຕົວເອງຫຼາຍເກີນໄປ, ບໍ່ອວດດີຫຼາຍ ແລະ ບໍ່ພໍໃຈກັບຕົວເອງຄືແຕ່ກ່ອນ. ຄົນດັ່ງກ່າວຮູ້ສຶກວ່າ: “ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຕັ້ງໃຈແທ້ ແລະ ເຮັດຕາມຄວາມຈິງ ແລະ ປະຕິບັດພຣະທຳບາງຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າບໍ່ສະນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍກໍຈະບໍ່ທຽບເທົ່າກັບມາດຕະຖານຂອງມະນຸດ ແລະ ຈະມີຄວາມອັບອາຍໃນການດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ”. ແລ້ວຄົນເຮົາກໍຈະເຫັນຕົວເອງບໍ່ມີຄ່າ ແລະ ບໍ່ສຳຄັນແທ້ໆ. ໃນເວລານີ້, ມັນງ່າຍທີ່ຄົນເຮົາຈະປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ຈະບາກົດວ່າ ຄົນເຮົາຂ້ອນຂ້າງຄ້າຍຄືກັບສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເປັນ. ເມື່ອຜູ້ຄົນກຽດຊັງຕົວເອງເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດປະຖິ້ມເນື້ອໜັງໄດ້. ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ກຽດຊັງຕົວເອງ

ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມເນື້ອໜັງ.

ການກຽດຊັງຕົວເອງຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນປະກອບມີສອງສາມຢ່າງ:

ສິ່ງທຳອິດແມ່ນການຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງຕົວເອງ; ແລະ

ສິ່ງທີສອງແມ່ນການເຫັນຕົວເອງເປັນຄົນທຸກຍາກ ແລະ ເປັນຕາສົມເພດ,

ການເຫັນຕົວເອງນ້ອຍ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ ແລະ

ການເຫັນຈິດວິນຍານທີ່ເປັນຕາສົມເພດ ແລະ ສຶກກະປົກຂອງຕົວເອງ.

ເມື່ອຄົນເຮົາເຫັນຢ່າງສົມບູນເຖິງສິ່ງທີ່ຕົນເປັນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ໄດ້ມີການບັນລຸຜົນດັ່ງກ່າວນີ້, ຄົນເຮົາກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຕົວເອງ ແລະ ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄົນເຮົາໄດ້ຮູ້ຈັກຕົວເອງຢ່າງສົມບູນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ຄົນເຮົາຈຶ່ງສາມາດກຽດຊັງຕົວເອງຢ່າງແທ້ຈິງ ຈົນເຖິງຂັ້ນສາບແລ້ງຕົວເອງ ແລະ ຮູ້ສຶກຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ຄົນເຮົາຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ຈົນແມ່ນແຕ່ຄົນເຮົາບໍ່ຄ້າຍຄືກັນກັບມະນຸດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນໃນມື້ໜຶ່ງ ເມື່ອໄພອັນຕະລາຍຈາກຄວາມຕາຍປາກົດຂຶ້ນ, ຄົນດັ່ງກ່າວກໍຈະຄິດວ່າ: “ນີ້ແມ່ນການລົງໂທດທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຊອບທຳຢ່າງແນ່ນອນ; ຂ້ານ້ອຍຄວນຕາຍແທ້ໆ!” ໃນຈຸດນີ້, ເຂົາຈະບໍ່ຈົ່ມວ່າຫຍັງ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະກ່າວໂທດພຣະເຈົ້າ ໂດຍພຽງແຕ່ຮູ້ສຶກວ່າ ເຂົາເປັນຕາສົມເພດຫຼາຍ, ສົກກະບົກ ແລະ ເສື່ອມຊາມຫຼາຍຈົນເຂົາຄວນຖືກກວາດລ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈິດວິນຍານຄືຂອງເຂົາແມ່ນບໍ່ເໝາະສົມທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນຈຸດນີ້, ບຸກຄົນນີ້ຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະທໍລະຍົດພຣະເຈົ້າ. ຖ້າຄົນໆໜຶ່ງບໍ່ຮູ້ຈັກຕົນເອງ ແລະ ຍັງພິຈາລະນາວ່າຕົນເອງຂ້ອນຂ້າງດີ, ແລ້ວເມື່ອຄວາມຕາຍມາເຄາະປະຕູ, ບຸກຄົນນີ້ກໍຈະຄິດວ່າ “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດດີຫຼາຍໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສະແຫວງຫາຢ່າງໜັກ! ຂ້ານ້ອຍໄດ້ມອບຫຼາຍຢ່າງ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທົນທຸກຫຼາຍຢ່າງ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດຕອນນີ້ ພຣະເຈົ້າກໍຍັງຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕາຍ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ. ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕາຍ? ເຖິງແມ່ນວ່າບຸກຄົນຄືຂ້ານ້ອຍຕ້ອງຕາຍ, ແລ້ວຜູ້ໃດຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດຟົ້ນ? ມະນຸດຊາດຈະບໍ່ມາເຖິງຈຸດຈົບບໍ່?” ກ່ອນອື່ນໝົດ, ບຸກຄົນນີ້ມີແນວຄິດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ຢ່າງທີສອງ, ບຸກຄົນນີ້ກໍລັງຈົ່ມຕໍ່ວ່າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງການອ່ອນນ້ອມຫຍັງເລີຍ. ນີ້ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບໂປໂລ: ເມື່ອລາວກໍລັງຈະຕາຍ, ລາວກໍຮູ້ຈັກຕົນເອງ ແລະ ເມື່ອເວລາການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າໃກ້ເຂົ້າມາ, ມັນກໍຊ້າເກີນໄປທີ່ຈະກັບໃຈ.

(“ການຮູ້ຈັກຕົນເອງຫຼັກໆແລ້ວແມ່ນກ່ຽວກັບການຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

523. ເມື່ອຜູ້ຄົນກ້າວຂາເຂົ້າໃນເສັ້ນທາງສູ່ຄວາມສົມບູນ

ອຸປະນິໄສເກົ່າຂອງພວກເຂົາກໍສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ນອກຈາກນັ້ນ,

ຊີວິດຂອງພວກເຂົາຍັງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ

ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງຢ່າງເລິກເຊິ່ງເທື່ອລະໜ້ອຍ. ພວກເຂົາສາມາດກຽດຊັງໂລກ ແລະ

ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນພວກເຂົາກຽດຊັງຕົວເອງ

ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຮູ້ຈັກຕົວເອງຢ່າງຊັດເຈນ.

ພວກເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດໂດຍຄວາມຈິງ ແລະ

ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງເປັນເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາ.

ພວກເຂົາບໍ່ຕັ້ງໃຈດຳລົງຊີວິດພາຍໃນຄວາມຄິດທີ່ສ້າງຂຶ້ນຈາກສະໜອງຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ພວກເຂົາຮູ້ສຶກກຽດຊັງຄວາມຄິດທີ່ວ່າຕົວເອງຊອບທຳ, ຄວາມອວດດີ ແລະ ຄວາມໂອ້ອວດຂອງມະນຸດ. ພວກເຂົາເວົ້າອອກມາຈາກຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຖືກຕ້ອງຢ່າງແຮງກ້າ, ຈັດການກັບສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍການຍື່ງຮູ້ ແລະ ສະຕິບັນຍາ ແລະ ຈົ່ງຮັກພັກດີ ແລະ ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຂົາປະສົບກັບກໍລະນີການຂັງຄັ້ງ ແລະ ການພິພາກສາ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ຢູ່ຊຶ່ງ ຫຼື ອ່ອນແອເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ບຸນຄຸນສຳລັບການຂັງຄັ້ງ ແລະ ການພິພາກສາຈາກພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດໂດຍທີ່ບໍ່ມີການຂັງຄັ້ງ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນບົກບ້ອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມເຊື່ອແຫ່ງຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ສັນຕິສຸກ ແລະ ສະແຫວງຫາເຂົ້າຈີ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຊົາຫົວ. ພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມສຸກຂອງເນື້ອໜັງແບບຊົ່ວຄາວ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

524. ຖ້າຄົນໆໜຶ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ແມ່ນມີຫຼັກການໃນຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງຄົນໆນັ້ນ ແລະ ສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງໃນທຸກດ້ານຂອງຄວາມຈິງ, ແລ້ວຄົນໆນັ້ນກໍເປັນຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ. ມັນສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າມີປະສິດທິພາບສຳລັບຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຢ່າງສົມບູນ, ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຈິງ ແລະ ພວກເຂົາສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກນີ້, ທຳມະຊາດແຫ່ງເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນກໍຄື ພື້ນຖານແທ້ໆແຫ່ງການເປັນຢູ່ເດີມຂອງພວກເຂົາ ຈະສົ່ນຄອນອອກຈາກກັນ ແລະ ພັງທະລາຍ. ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ຄົນມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນດັ່ງຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍຈະກາຍມາເປັນຄົນໃໝ່. ຖ້າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ຖ້ານິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງສຳລັບມະນຸດຊາດ, ການເປີດເຜີຍຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ມາດຕະຖານສຳລັບຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາບັນລຸກຳກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ, ຖ້າພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳ ແລະ ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້, ແລ້ວພວກເຂົາກໍຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວໄດ້ເກີດໃໝ່ ແລະ ໄດ້ກາຍມາເປັນຄົນໃໝ່ຜ່ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ເປີດສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ; ມັນເປັນເສັ້ນທາງແຫ່ງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາຊີວິດຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມຈິງທີ່ຖືກສະແດງອອກໂດຍພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນຊີວິດຂອງລາວ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ
ລາວຈຶ່ງກາຍມາເປັນບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ.

(“ວິທີຢ່າງໃນເສັ້ນທາງຂອງເປໂຕ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

525. ຖ້າຜູ້ຄົນມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ສາມາດໃຫ້ຄຳສັນລະເສີນຢ່າງຈິງໃຈແກ່ຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງ,
ແລ້ວມັນໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ມີຄວາມຈິງ; ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຈະດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງ.

ມີແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ມຸມມອງຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງກ່ຽວກັບໂລກ ແລະ ກ່ຽວກັບຊີວິດໄດ້ປ່ຽນແປງ
ບຸກຄົນນັ້ນຈຶ່ງຈະໄດ້ຜະເຊີນກັບການປ່ຽນແປງໂດຍຜືນຖານ. ເມື່ອຄົນໃດໜຶ່ງມີເປົ້າໝາຍໃນຊີວິດ
ແລະ ປະພຶດຕົນເອງຕາມຄວາມຈິງ, ເມື່ອຄົນໃດໜຶ່ງອ່ອນນ້ອມຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ດຳລົງຊີວິດໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ເມື່ອຄົນໃດໜຶ່ງຮູ້ສຶກສະຫງົບສຸກ ແລະ
ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງໃນສ່ວນເລິກຂອງຈິດວິນຍານຂອງເຂົາ,

ເມື່ອຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນປາສະຈາກຄວາມມືດມົວ ແລະ

ເມື່ອຜູ້ຄົນສາມາດດຳລົງຊີວິດຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ

ຢ່າງເສລີໃນການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າທັງມົດ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ

ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຈະໄດ້ກາຍມາເປັນບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຈິງ. ນອກຈາກນັ້ນ

ຄວາມຈິງທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນການຄອບຄອງຂອງເຈົ້າແມ່ນມາຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ມາຈາກພຣະເຈົ້າເອງ. ຜູ້ປົກຄອງຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ທຸກສິ່ງ, ພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າເປັນບຸກຄົນຈິງທີ່ດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ.

ແມ່ນຫຍັງຈະມີຄວາມໝາຍໄປຫຼາຍກວ່າການອະນຸຍາດຂອງພຣະເຈົ້າ?

ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງການມີຄວາມຈິງ.

(“ວິທີຮູ້ຈັກທຳມະຊາດຂອງມະນຸດ” ໃນການບັນທຶກບົດສົນທະນາຂອງພຣະຄຣິດ)

526. ໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຖ້າມະນຸດບໍ່ຈິງໃຈກ່ຽວກັບບັນຫາຊີວິດ,

ບໍ່ສະແຫວງຫາທາງເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງ, ບໍ່ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງເຂົາ

ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ແລ້ວເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້. ຖ້າເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ,

ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ,

ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ ແລະ

ສາເຫດທີ່ພາລະກິດນີ້ໄດ້ຖືກປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດ. ເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບບໍ່?

ໃນລະຫວ່າງການຕີສອນແບບນີ້, ເຈົ້າສາມາດບັນລຸປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ດຽວກັນກັບເປໂຕບໍ່?

ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ

ແລະ

ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິເສດຂອງເຈົ້າ,

ແລ້ວເຈົ້າກໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

ສຳລັບຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ,

ບາດກ້າວນີ້ຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນຂາດບໍ່ໄດ້;

ມີແຕ່ເມື່ອເຂົາຖືກເອົາຊະນະທຳນັ້ນ

ມະນຸດຈຶ່ງຈະສາມາດຜະເຊີນກັບພາລະກິດແຫ່ງການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້.

ຈະບໍ່ມີຄຸນຄ່າຢູ່ໃຫຍ່ຫຍັງ ຖ້າມີພຽງແຕ່ການປະຕິບັດໃນບົດບາດແຫ່ງການຖືກເອົາຊະນະ
ເຊິ່ງຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເໝາະສົມແກ່ການນຳໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ເຈົ້າຈະບໍ່ມີທາງມີສ່ວນໃນການຂະຫຍາຍຂ່າວປະເສີດ, ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດ ແລະ

ບໍ່ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງ ແລະ ການຟື້ນຟູຕົວເຈົ້າເອງຄືນໃໝ່ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ມີປະສົບການທີ່ແທ້ຈິງໃນຊີວິດ. ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດເທື່ອລະບາດກ້າວນີ້, ຄັ້ງໜຶ່ງ

ເຈົ້າເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ໃຫ້ບໍລິການ ແລະ ຄົນຂັດຂວາງ, ແຕ່ຖ້າໃນທີ່ສຸດແລ້ວ

ເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາທີ່ຈະເປັນເປໂຕ ແລະ

ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າກໍ່ບໍ່ແມ່ນຕາມເສັ້ນທາງທີ່ເປໂຕຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ສະນັ້ນ

ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວ ເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິເສດຂອງເຈົ້າ.

ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ແລ້ວເຈົ້າກໍ່ຈະມີຄຳພະຍານ ແລະ

ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ “ໃນພາລະກິດເທື່ອລະບາດກ້າວນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ,

ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍອມຮັບພາລະກິດແຫ່ງການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ເຖິງແມ່ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ອົດກັ້ນຕໍ່ການທົນທຸກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່,

ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ,

ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດ,

ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ການຕີສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໄວ້. ອຸປະນິເສດທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ

ແລະ ນຳການອວຍພອນ ແລະ ພຣະຄຸນມາສູ່ຂ້ານ້ອຍ; ແມ່ນການພິພາກສາ ແລະ

ການຕີສອນຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ປົກປ້ອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍບໍ່ລົສຸດ. ຖ້າຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຖືກຕີສອນ

ແລະ ພິພາກສາໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າພຣະທຳທີ່ຮຸນແຮງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາເຖິງຂ້ານ້ອຍ,

ຂ້ານ້ອຍກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຂ້ານ້ອຍກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ. ໃນບັດຈຸບັນ,

ຂ້ານ້ອຍເຫັນວ່າ ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງ,

ຄົນໜຶ່ງບໍ່ພຽງແຕ່ຊົມຊື່ນກັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນຄື

ສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດຄວນຊົມຊື່ນໃນອຸປະນິເສດທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຊົມຊື່ນໃນການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ

ເພາະອຸປະນິເສດຂອງພຣະເຈົ້າສົມຄວນແກ່ຄວາມຊົມຊື່ນຂອງມະນຸດ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ,
ຜູ້ຄົນຄວນຊົມຊົມກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ
ມີການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມີຄວາມຮັກທີ່ອີ່ງໃຫຍ່.
ເຖິງແມ່ນຂ້າພ້ອມບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນປັດຈຸບັນ,
ຂ້າພ້ອມກໍໂຊກດີທີ່ໄດ້ເຫັນມັນ ແລະ ຍ້ອນສິ່ງນີ້ ຂ້າພ້ອມຈຶ່ງເປັນສຸກ”.
ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງທີ່ຢ່າງໂດຍຄົນທີ່ປະສົບກັບການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ
ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເວົ້າ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວເປັນເໝືອນກັບເປໂຕ;
ພວກເຂົາມີປະສົບດຽວກັນກັບເປໂຕ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວຍັງແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຊີວິດ ແລະ
ຄົນທີ່ປະກອບມີຄວາມຈິງ. ເມື່ອພວກເຂົາມີປະສົບການຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ,
ໃນລະຫວ່າງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ
ພວກເຂົາກໍຈະບົດບ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານຢ່າງສົມບູນແນ່ນອນ ແລະ
ຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

527.

ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການແມ່ນຄົນທີ່ເໝືອນກັບເປໂຕ,

ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

ຄວາມຈິງແຫ່ງປັດຈຸບັນແມ່ນຖືກມອບໄວ້ໃຫ້ກັບຄົນທີ່ກະຫາຍຫາ ແລະ ສະແຫວງຫາມັນ.

ຄວາມລອດພົ້ນນີ້ແມ່ນມີໄວ້ໃຫ້ກັບຄົນທີ່ກະຫາຍຫາເພື່ອຖືກພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ

ບໍ່ໄດ້ມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບເອົາເທົ່ານັ້ນ,

ແຕ່ຍັງມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາພວກເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ພວກເຈົ້າຮັບເອົາພຣະເຈົ້າເພື່ອວ່າ

ພຣະເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາພວກເຈົ້າໄດ້. ໃນປັດຈຸບັນ, ເຮົາໄດ້ກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ກັບພວກເຈົ້າ

ແລະ ພວກເຈົ້າກໍໄດ້ຍືນກ່ຽວກັບພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ

ພວກເຈົ້າຄວນປະຕິບັດຕາມພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້. ໃນເວລາສຸດທ້າຍ

ເມື່ອເວລາທີ່ພວກເຈົ້າຳພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າສູ່ການປະຕິບັດຈະເປັນເວລາທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບເອົາພວກເຈົ້າ

ຜ່ານທາງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້; ໃນເວລາດຽວກັນ, ພວກເຈົ້າຍັງຈະໄດ້ຮັບເອົາພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເຊັ່ນກັນ

ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບເອົາຄວາມລອດພົ້ນທີ່ສູງທີ່ສຸດ.

ເມື່ອພວກເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສະອາດ, ພວກເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມຈິງໄດ້ ຫຼື ດຳລົງຊີວິດຄ້າຍຄືກັບຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ,

ແລ້ວສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນມະນຸດ, ເຈົ້າເປັນຊາກສົບທີ່ຢ່າງໄດ້ ແລະ ເປັນສັດ

ເພາະເຈົ້າປາສະຈາກຄວາມຈິງ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ເຈົ້າປາສະຈາກລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະເຢໂຮວາ

ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າກໍເປັນຄົນຕາຍທີ່ບໍ່ມີວິນຍານ! ເຖິງແມ່ນວ່າ

ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເປັນພະຍານຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເອົາຊະນະ,

ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຮັບເອົາກໍເປັນພຽງແຕ່ຄວາມລອດພົ້ນທີ່ເລັກນ້ອຍ ແລະ
ເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ປະກອບດ້ວຍວິນຍານ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບການຕິສອນ ແລະ ການພິພາກສາ, ຜົນກໍຄື
ອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຜົນຄືນໃໝ່ ຫຼື ຖືກປ່ຽນແບງເລີຍ;
ເຈົ້າກໍຍັງເປັນຕົວຕົນເດີມຂອງເຈົ້າຄືເກົ່າ, ເຈົ້າຍັງເປັນຂອງຊາຕານ ແລະ
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນທີ່ຖືກຊໍາລະລ້າງ. ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ
ມີພຽງແຕ່ຄົນປະເພດນີ້ທີ່ໄດ້ຮັບເອົາຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕິສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

528. ໃນເສັ້ນທາງການຮັບໃຊ້ໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈະປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
ໜຶ່ງປະເດັນທີ່ສໍາຄັນຄືການສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ຊີວິດ,
ສະແຫວງຫາເພື່ອການປ່ຽນແບງໃນອຸປະນິໄສ ແລະ
ສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າສູ່ຄວາມຈິງໃຫ້ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ,
ນີ້ແມ່ນເສັ້ນທາງເພື່ອບັນລຸການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບການມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ເປັນການມອບໝາຍປະເພດໃດ? ສິ່ງນີ້ແມ່ນກ່ຽວພັນກັບຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດ;
ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຈະເປັນພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າເຊິ່ງປະຕິບັດທົ່ວທັງຈັກກະວານ
ທັງປວງ, ສະນັ້ນ ໃນບັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາການປ່ຽນແບງໃນຊີວິດ-
ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຈົ້າ, ໃນອະນາຄົດ
ພວກເຈົ້າອາດກາຍເປັນເຄື່ອງພິສູດທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີຜ່ານພາລະກິດຂອງພຣະ
ອົງ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າກາຍເປັນຕົວຢ່າງສໍາລັບພາລະກິດໃນອະນາຄົດ.
ການສະແຫວງຫາໃນບັດຈຸບັນແມ່ນເພື່ອວາງພື້ນຖານສໍາລັບພາລະກິດໃນອະນາຄົດ, ເພື່ອວ່າ
ເຈົ້າຈະໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ ແລະ ສາມາດເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະອົງ.
ຖ້າເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສິ່ງນີ້ເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ຍິ່ງເຈົ້າວາງເປົ້າໝາຍໃນການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າສູງສ່ຳໃດ,
ເຈົ້າຍິ່ງສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໄດ້ຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ. ຍິ່ງເຈົ້າສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍິ່ງປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ.
ຍິ່ງເຈົ້າໃສ່ກໍາລັງຫຼາຍສ່ຳໃດເຂົ້າໃນການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຍິ່ງຈະໄດ້ຮັບຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ.
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສົມບູນຕາມສະພາວະທີ່ຢູ່ພາຍໃນຂອງພວກເຂົາ.
ບາງຄົນເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ ຫຼື ຖືກພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສົມບູນ,

ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາຢູ່ບອດໄພ ແລະ
 ບໍ່ທົນທຸກຕໍ່ຄວາມໂຊກຮ້າຍຕ່າງໆ. ບາງຄົນບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ
 ແຕ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະລົງສູ່ຊຸມເລິກທີ່ສຸດ. ໃນກໍລະນີນັ້ນ,
 ພຣະເຈົ້າກໍຈະປະທານດັ່ງທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາເຊັ່ນກັນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສະແຫວງຫາສິ່ງໃດກໍຕາມ,
 ພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ມັນເກີດຂຶ້ນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າກຳລັງສະແຫວງຫາໃນປັດຈຸບັນນີ້?
 ມັນແມ່ນການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນບໍ່? ການກະທຳ ແລະ
 ຄວາມປະພຶດໃນປັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ເພື່ອຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະອົງບໍ່?
 ເຈົ້າຕ້ອງວັດແທກຕົນເອງແບບນັ້ນໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.
 ຖ້າເຈົ້າໃສ່ໃຈທັງໝົດຂອງເຈົ້າເຂົ້າໃສ່ການສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍດຽວ,
 ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນຢ່າງແນ່ນອນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນເສັ້ນທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
 ເສັ້ນທາງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳພາຜູ້ຄົນແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ບັນລຸໂດຍວິທີການສະແຫວງຫາຂອ
 ງພວກເຂົາ. ຍິ່ງເຈົ້າກະຫາຍເພື່ອຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ,
 ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຍິ່ງຈະປະຕິບັດພາລະກິດພາຍໃນຕົວເຈົ້າຫຼາຍສຳນັ້ນ.
 ຍິ່ງເຈົ້າບໍ່ສາມາດສະແຫວງຫາໄດ້ຫຼາຍສຳໃດ ແລະ ຍິ່ງເຈົ້າຄິດລົບ ແລະ ເສື່ອມຖອຍຫຼາຍສຳໃດ,
 ເຈົ້າຍິ່ງຕັດໂອກາດບໍ່ໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍສຳນັ້ນ; ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ
 ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະປະຖິ້ມເຈົ້າ. ເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນບໍ່?
 ເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າຮັບເອົາບໍ່? ເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ບໍ່?
 ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາເພື່ອເຮັດທຸກສິ່ງໂດຍເຫັນແກ່ການຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ, ຖືກຮັບເອົາ
 ແລະ ຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ,
 ເພື່ອວ່າທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຈັກກະວານຈະສາມາດເຫັນເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສະແດງອອກໃນ
 ຕົວຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເປັນເຈົ້ານາຍຂອງບັນດາສິ່ງທັງປວງ ແລະ ໃນທຳມະກາງທຸກສິ່ງ
 ພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳພະຍານ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າລາສີຜ່ານພວກເຈົ້າ,
 ສິ່ງນີ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍທີ່ສຸດໃນທຸກລຸ້ນ!

(ຄັດຈາກບົດ “ຜູ້ຄົນທີ່ປ່ຽນແປງອຸປະນິໄສແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ”
 ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

XI ພຣະທຳກ່ຽວກັບການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ

(I) ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ

529. ໃນຈັກກະວານອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ ແລະ ທ້ອງຟ້າ, ສິ່ງມີຊີວິດຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນໄດ້ດຳລົງຊີວິດ ແລະ ຂະຫຍາຍພັນ, ປະຕິບັດຕາມກົດເກນແຫ່ງຊີວິດທີ່ໝູນວຽນໄປມາ ແລະ ອິດໝັ້ນກັບກົດລະບຽບໜຶ່ງຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ.

ຜູ້ທີ່ຕາຍກໍຕາຍໄປພ້ອມເລື່ອງລາວຂອງການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງດຳລົງຊີວິດເຮັດຊ້ຳຮອຍປະຫວັດສາດທີ່ເປັນຕາສະລົດໃຈແບບດຽວກັນກັບຄົນທີ່ຈິບຫາຍ.

ແລ້ວດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດຊາດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ ນອກຈາກຖາມຕົນເອງວ່າ: ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງມີຊີວິດ? ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຮົາຕ້ອງຕາຍ? ແມ່ນໃຜບັນຊາການໂລກນີ້? ແມ່ນໃຜສ້າງມະນຸດຊາດນີ້? ມະນຸດຊາດຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍແມ່ທຳມະຊາດແທ້ໆບໍ່? ມະນຸດຊາດຄວບຄຸມຊະຕາກຳຂອງເຂົາເອງແທ້ໆບໍ່? ...

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄຳຖາມທີ່ມະນຸດຊາດໄດ້ຖາມໂດຍບໍ່ສິ້ນສຸດເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ. ໜ້າເສຍດາຍ ຍິ່ງມະນຸດໝົກມຸ່ນກັບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ຫຼາຍເທົ່າໃດ, ເຂົາຍິ່ງເລີ່ມມີຄວາມກະຫຍາຍຫາວິທະຍາສາດຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ. ວິທະຍາສາດສະໜອງຄວາມພໍໃຈສັ້ນໆ ແລະ ຄວາມສຸກໃຈຂອງຮ່າງກາຍພຽງຊົ່ວຄາວ, ແຕ່ບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະປົດປ່ອຍມະນຸດອອກຈາກຄວາມເປົ່າປ່ຽວ, ຄວາມໂດດດ່ຽວ, ຄວາມຢ້ານກົວທີ່ຍາກຈະປົກປິດ ແລະ ຄວາມໝົດຫວັງທີ່ຝັງເລິກຢູ່ພາຍໃນວິນຍານຂອງເຂົາ. ມະນຸດຊາດພຽງໃຊ້ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານວິທະຍາສາດທີ່ເຂົາສາມາດເບິ່ງເຫັນດ້ວຍຕາເປົ່າຂອງເຂົາ ແລະ ເຂົ້າໃຈດ້ວຍມັນສະໜອງຂອງເຂົາເພື່ອປອບໃຈຂອງເຂົາ. ແຕ່ຄວາມຮູ້ດ້ານວິທະຍາສາດດັ່ງກ່າວບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະຢຸດມະນຸດຈາກການຄົ້ນຄວ້າຄວາມລຶກລັບໄດ້. ມະນຸດຊາດບໍ່ຮູ້ຈັກແທ້ໆວ່າໃຜເປັນຜູ້ປົກຄອງຈັກກະວານ ແລະ ສິ່ງທັງປວງ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ຈັກການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ອະນາຄົດຂອງມະນຸດຊາດ. ມະນຸດພຽງແຕ່ໃຊ້ຊີວິດ, ດ້ວຍຄວາມຈຳເປັນໃນທຳມະກາງກົດເກນນີ້. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼົບຫຼີກກົດເກນນີ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້ ເພາະວ່າໃນທຳມະກາງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ໃນສະຫວັນ ແມ່ນມີພຣະເຈົ້າອົງດຽວຈາກນິດນິລັນສູນິລັນດອນ ຜູ້ທີ່ມີອຳນາດອະທິປະໄຕເໝືອນທຸກສິ່ງ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍເຫັນຈັກເທື່ອ, ເປັນຜູ້ທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍເປັນຜູ້ທີ່ສູບລົມຫາຍໃຈເຂົ້າສູ່ບັນພະບູລຸດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ມອບຊີວິດໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ພຣະອົງຄືຜູ້ທີ່ສະໜອງ ແລະ ລໍ້ລ້ຽງມະນຸດຊາດ ປ່ອຍໃຫ້ເຂົາມີຊີວິດຢູ່; ແລະ ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ຊີ້ນຳມະນຸດຊາດຈົນມາເຖິງທຸກວັນນີ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຜູ້ດຽວຄືຜູ້ທີ່ມະນຸດຊາດເພິ່ງພາອາໄສເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ.

ພຣະອົງຖືອຳນາດອະທິປະໄຕເໜືອສິ່ງທັງປວງ ແລະ ບົກຄອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນຈັກກະວານ.
ພຣະອົງບັນຊາລະດູການທັງສີ່ ແລະ ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ເອີ້ນລົມ, ນ້ຳກ້າມ, ຫີມະ ແລະ ຟົນ.
ພຣະອົງນຳແສງຕາເວັນມາໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ ແລະ ນຳໄປສູ່ກາງຄືນ.
ພຣະອົງເປັນຜູ້ທີ່ບັນແຕ່ງສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ໂດຍມອບພູເຂົາ, ທະເລສາບ ແລະ
ແມ່ນ້ຳລຳທານ ແລະ ສິ່ງທັງປວງທີ່ຢູ່ພາຍໃນພວກມັນໃຫ້ແກ່ມະນຸດ.
ການກະທຳຂອງພຣະອົງຢູ່ທົ່ວທຸກຫົນແຫ່ງ, ລົດອຳນາດຂອງພຣະອົງຢູ່ທົ່ວທຸກຫົນແຫ່ງ,
ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງຢູ່ທົ່ວທຸກຫົນແຫ່ງ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຢູ່ທຸກຫົນແຫ່ງ.
ແຕ່ລະກົດເກນ ແລະ ກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້ຄືຈຸດສູນລວມຂອງການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ
ແຕ່ລະຢ່າງເປີດເຜີຍສະຕິບັນຍາ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ.
ມີໃຜແດ່ທີ່ສາມາດຍົກເວັ້ນຕົນເອງອອກຈາກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງໄດ້?
ແລ້ວໃຜສາມາດຍົກເວັ້ນຕົນເອງອອກຈາກການອອກແບບຂອງພຣະອົງ?
ທຸກສິ່ງມີຊີວິດແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການເບິ່ງແຍງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ສິ່ງທັງປວງແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ. ການກະທຳ ແລະ
ລົດອຳນາດຂອງພຣະອົງປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດບໍ່ມີທາງເລືອກນອກຈາກຮັບຮູ້ຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ
ພຣະອົງດຳລົງຢູ່ແທ້ ແລະ ມີສິດອຳນາດອະທິປະໄຕສິ່ງທັງປວງ. ນອກຈາກພຣະອົງແລ້ວ
ບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດບັນຊາຈັກກະວານໄດ້,
ແຮງໄກທີ່ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະສາມາດສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດໄດ້.
ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດຮັບຮູ້ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ ແລະ
ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່,
ບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສເລີຍທີ່ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າຖືກກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສເລີຍທີ່ພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດອະທິປະໄຕເໜືອທຸກສິ່ງຢູ່ສະເໝີ. ການເປັນຢູ່ ແລະ
ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກສະແດງບົນຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກຮັບຮູ້ ແລະ
ເຂົ້າໃຈໂດຍມະນຸດ ຫຼື ບໍ່. ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກອະດີດ, ປັດຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດຂອງມະນຸດ
ແລະ ມີແຕ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກຳນົດຊະຕາກຳຂອງມະນຸດຊາດ.
ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດຍອມຮັບເອົາຄວາມຈິງນີ້ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ມັນຈະໃຊ້ເວລາອີກບໍ່ດົນ
ກ່ອນທີ່ມະນຸດຊາດຈະໄດ້ເຫັນທຸກສິ່ງນີ້ດ້ວຍຕາຂອງເຂົາເອງ ແລະ
ນີ້ຄືຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະນຳມາໃຫ້ເກີດຂຶ້ນໃນໄວ້ນີ້. ມະນຸດຊາດມີຊີວິດ ແລະ
ຕາຍຢູ່ພາຍໃຕ້ສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເພື່ອຕາຂອງເຂົາຫຼັບລົງເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ,
ນັ້ນກໍແມ່ນຍ້ອນການຄຸ້ມຄອງນີ້ເຊິ່ງດຽວກັນທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກມັນຫຼັບລົງ. ມະນຸດມາ ແລະ
ໄປຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ, ຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ. ໂດຍທີ່ບໍ່ມີການຍົກເວັ້ນ,
ມັນເປັນສ່ວນທັງໝົດຂອງອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການອອກແບບຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ເຄີຍສິ້ນສຸດ; ມັນກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຊົ່ວນິດນີ້. ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດຮັບຮູ້ເຖິງການມີຢູ່ຂອງພຣະອົງ, ໄວ້ວາງໃຈໃນອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ, ເບິ່ງເຫັນການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ກັບຄືນສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ນີ້ຄືແຜນການຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຄຸ້ມຄອງມາເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດຜົນທຳມະການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

530. ຈາກເວລາທີ່ພຣະອົງເລີ່ມສ້າງສິ່ງທັງປວງ, ລົດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍເລີ່ມສະແດງອອກ ແລະ ເລີ່ມເປີດເຜີຍອອກ ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອສ້າງທຸກສິ່ງ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງໄດ້ສ້າງພວກມັນໃນລັກສະນະໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງສ້າງພວກມັນ, ທຸກສິ່ງກໍມີຊີວິດ ແລະ ຍືດໝັ້ນ ແລະ ເປັນຢູ່ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ໃນເວລາກ່ອນມະນຸດຊາດປາກົດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ພຣະຜູ້ສ້າງໃຊ້ລົດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເພື່ອສ້າງທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ ແລະ ໃຊ້ວິທີການໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະອົງເພື່ອຈັດແຈງສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງຊີວິດທີ່ເໝາະສົມສຳລັບມະນຸດຊາດ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳແມ່ນເພື່ອຈັດແຈງສຳລັບມະນຸດຊາດ ຜູ້ເຊິ່ງຈະຮັບເອົາລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະອົງໃນອີກບໍ່ດົນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ໃນເວລາກ່ອນມະນຸດຊາດຈະຖືກສ້າງ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສະແດງອອກໃນສິ່ງຖືກສ້າງທັງໝົດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກມະນຸດຊາດ, ໃນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳກັບສະຫວັນ, ແສງສະຫວ່າງ, ທະເລ, ແຜ່ນດິນ ແລະ ໃນສິ່ງທີ່ເລັກນ້ອຍສຳກັບສັດ ແລະ ນົກ ພ້ອມທັງໃນແມງໄມ້ ແລະ ເຊື້ອຈຸລິນຊີທຸກຊະນິດ ລວມເຖິງເຊື້ອແບັກເທເຣຍຫຼາກຫຼາຍຊະນິດທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນດ້ວຍຕາເປົ່າ. ແຕ່ລະຢ່າງຖືກມອບຊີວິດໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ແຕ່ລະຢ່າງເພີ່ມທະວີຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ແຕ່ລະຢ່າງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຮັບລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ພວກມັນກໍຍັງສະແດງອອກເຖິງຄວາມມີພະລັງແຫ່ງຊີວິດທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງປະທານໃຫ້ກັບພວກມັນ ຜ່ານທາງຮູບຮ່າງ ແລະ ໂຄງສ້າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງພວກມັນ; ເຖິງແມ່ນວ່າພວກມັນບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມສາມາດໃນການເວົ້າດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງມອບໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ, ພວກມັນແຕ່ລະຢ່າງກໍໄດ້ຮັບວິທີແຫ່ງການສຳແດງຊີວິດຂອງພວກມັນ ທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບພວກມັນ ແລະ ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພາສາຂອງມະນຸດ. ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ພຽງແຕ່ມອບພະລັງຊີວິດໃຫ້ກັບວັດຖຸທີ່ເບິ່ງຄືກັບວ່າບໍ່ເໝາະສົມ

ເພື່ອພວກມັນຈະບໍ່ຫາຍໄປຈັກເທື່ອ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງໄດ້ມອບສັນຊາດຕະຍານໃນການອອກລູກ
ແລະ ການທະວີຄູນໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ເພື່ອພວກມັນຈະບໍ່ຫາຍໄປຈັກເທື່ອ ແລະ
ເພື່ອພວກມັນຈະສືບທອດກົດເກນ ແລະ

ຫຼັກການແຫ່ງການເອົາຕົວລອດທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງມອບໃຫ້ກັບພວກມັນຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ.

ລັກສະນະທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຍຶດຕິດຢູ່ກັບມຸມມອງມະຫາພາກ ຫຼື
ຈຸລະພາກຢ່າງໜຽວແໜ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຈຳກັດກັບຮູບຮ່າງໃດໜຶ່ງ;

ພຣະອົງສາມາດບັນຊາການກິດຈະການຂອງຈັກກະວານ ແລະ ປົກຄອງເໜືອຊີວິດ ແລະ
ຄວາມຕາຍຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ພຣະອົງສາມາດກຳນົດທິດທາງໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງເພື່ອພວກມັນຈະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ;

ພຣະອົງສາມາດຄຸ້ມຄອງທຸກການເຮັດວຽກຂອງພູເຂົາ, ແມ່ນ້ຳ ແລະ ທະເລສາບ ແລະ
ປົກຄອງທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ພາຍໃນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ

ພຣະອົງສາມາດສະໜອງສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ສິ່ງທັງປວງ.

ນີ້ແມ່ນການສະແດງອອກຂອງສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງທຳມະກາງສິ່ງທັງປວງນອກຈາ
ກມະນຸດຊາດ. ການສະແດງອອກດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນພຽງສຳລັບຊ່ວງເວລາຊີວິດໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ;

ມັນຈະບໍ່ເຊົາຈັກເທື່ອ ຫຼື ພັກ ແລະ ມັນບໍ່ສາມາດຖືກປ່ຽນແປງ ຫຼື ຖືກທຳລາຍໂດຍບຸກຄົນ ຫຼື
ສິ່ງໃດໜຶ່ງ ຫຼື ມັນບໍ່ສາມາດຖືກເພີ່ມເຕີມ ຫຼື ລົດລົງໂດຍບຸກຄົນ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງ,
ຍ້ອນບໍ່ມີໃຜສາມາດແທນຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ສະນັ້ນ

ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຖືກແທນທີ່ໂດຍສິ່ງຖືກສ້າງໃດໆ;

ມັນບໍ່ສາມາດບັນລຸໂດຍສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກສ້າງໃດໆ. ລອງເອົາຜູ້ສົ່ງຂ່າວ ແລະ

ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຕົວຢ່າງ. ພວກມັນບໍ່ມີລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ

ແຮງແລ້ວເລີຍທີ່ຈະມີສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ເຫດຜົນທີ່ວ່າ

ເປັນຫຍັງພວກມັນບໍ່ມີລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ

ກໍຍ້ອນພວກມັນບໍ່ມີທາດແທ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກສ້າງ ເຊັ່ນຜູ້ສົ່ງຂ່າວ ແລະ

ທູດສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກມັນສາມາດເຮັດບາງສິ່ງແທນພຣະເຈົ້າໄດ້,

ພວກມັນກໍບໍ່ສາມາດເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າພວກມັນມີລິດອຳນາດບາງຢ່າງທີ່ມະນຸດບໍ່ມີ,

ພວກມັນກໍບໍ່ມີສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອສ້າງສິ່ງທັງປວງ, ເພື່ອບັນຊາການສິ່ງທັງປວງ ແລະ
ເພື່ອປົກຄອງເໜືອສິ່ງທັງປວງ. ສະນັ້ນ

ວາມເປັນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຖືກແທນໂດຍສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກສ້າງໃດໜຶ່ງ ແລະ

ໃນທຳນອງດຽວກັນ ສິດອຳນາດ ແລະ

ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືກແທນທີ່ໂດຍສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກສ້າງໃດໜຶ່ງ. ໃນພຣະຄຳພີ,

ເຈົ້າໄດ້ອ່ານກ່ຽວກັບຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສ້າງສິ່ງທັງປວງບໍ່?

ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວ

ຫຼື

ທູດສະຫວັນຕົນໃດຕົນໜຶ່ງຂອງພຣະອົງໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນການສ້າງສິ່ງທັງປວງ?

ມັນເປັນເພາະວ່າ ພວກມັນບໍ່ມີສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກມັນຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຄືກັບສິ່ງຖືກສ້າງທັງໝົດ, ພວກມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນລັກສະນະດຽວກັນ ພຣະຜູ້ສ້າງກໍເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກມັນ ແລະ ຍັງເປັນຜູ້ປົກຄອງຂອງພວກມັນ. ທ່າມກາງພວກມັນແຕ່ລະຢ່າງ ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະສູງສົ່ງ ຫຼື ຕ່ຳຕ້ອຍ, ມີລິດອຳນາດຫຼາຍ ຫຼື ໜ້ອຍ, ກໍບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ສາມາດລີ້ນສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ທ່າມກາງພວກມັນແລ້ວ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ສາມາດແທນທີ່ຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້. ພວກມັນຈະບໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດກາຍເປັນພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ ຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້!

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

531. ພຣະເຈົ້າເບິ່ງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ຍຶດໝັ້ນຍ້ອນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເລີ່ມປ່ຽນແປງເທື່ອລະໜ້ອຍ. ໃນເວລານີ້

ພຣະເຈົ້າພໍໃຈກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ການກະທຳຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ບັນລຸບໍ່? ຄຳຕອບກໍຄື: “ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ”. ພວກເຈົ້າເຫັນຫຍັງໃນນີ້? ປະໂຫຍກທີ່ວ່າ “ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ” ສີ່ເຖິງຫຍັງ? ມັນເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ກັບຫຍັງ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າມີລິດອຳນາດ ແລະ ສະຕິບັນຍາທີ່ຈະສຳເລັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງວາງແຜນ ແລະ ກຳນົດໄວ້ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໄວ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ແຕ່ລະຢ່າງສຳເລັດລົງ, ພຣະອົງຮູ້ສຶກເສຍໃຈບໍ່? ຄຳຕອບກໍຍັງເປັນ: “ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ”. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກເສຍໃຈ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງແມ່ນພໍໃຈ. ການທີ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກເສຍໃຈໝາຍເຖິງຫຍັງ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສົມບູນແບບ, ລິດອຳນາດ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງສົມບູນແບບ ແລະ ໂດຍສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ຄວາມສົມບູນແບບດັ່ງກ່າວຈຶ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້. ເມື່ອມະນຸດປະຕິບັດໜ້າທີ່, ເຂົາສາມາດເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ ຄືກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນບໍ່? ທຸກສິ່ງທີ່ມະນຸດເຮັດສາມາດສຳເລັດຢ່າງສົມບູນແບບໄດ້ບໍ່? ມະນຸດສາມາດເຮັດຫຍັງໃຫ້ສຳເລັດຄັ້ງດຽວ ແລະ ຕະຫຼອດໄປບໍ່? ຄືດັ່ງມະນຸດເວົ້າວ່າ: “ບໍ່ມີຫຍັງສົມບູນແບບ ມີແຕ່ດີຂຶ້ນ” ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມະນຸດເຮັດສາມາດບັນລຸໄດ້ຢ່າງສົມບູນແບບໄດ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດ ແລະ ບັນລຸເປັນສິ່ງທີ່ດີ,

ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນກໍຖືກກຳນົດໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າເມື່ອ “ພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ” ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນກໍເລີ່ມເປັນຮູບປະທຳຢ່າງຖາວອນ, ຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງພວກມັນ ແລະ ຖືກມອບຕຳແໜ່ງ, ຈຸດປະສົງ ແລະ ໜ້າທີ່ຢ່າງໝັ້ນຄົງ ຄັ້ງດຽວ ແລະ ຕະລອດໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ບົດບາດຂອງພວກມັນທຳມະກາງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ການເດີນທາງທີ່ພວກມັນຕ້ອງເດີນໃນລະຫວ່າງການຄຸ້ມຄອງສິ່ງທັງປວງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ນີ້ແມ່ນກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງມອບໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງ.

“ພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ” ຄຳເວົ້າທີ່ທຳມະດາ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຄຸນຄ່າຢ່າງພໍຄວນ ເຊິ່ງມັກຖືກເນີນເສີຍ ແມ່ນພຣະທຳແຫ່ງກົດເກນສະຫວັນ ແລະ ຄຳສັ່ງແຫ່ງສະຫວັນທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບສິ່ງມີຊີວິດທັງປວງ. ພວກມັນແມ່ນອີກໜຶ່ງຕົວຢ່າງແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ເປັນຈິງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ. ຜ່ານທາງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັບເອົາ ແລະ ບັນລຸທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະບັນລຸ, ແຕ່ຍັງສາມາດຄວບຄຸມທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນໄວ້ໃນກຳມີຂອງພຣະອົງ ແລະ ບົກຄອງສິ່ງທັງປວງໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ທຸກສິ່ງແມ່ນເປັນລະບົບລະບຽບ ແລະ ບົກກະຕິ. ທຸກສິ່ງຍັງທະວີຄູນ, ດຳລົງຢູ່ ແລະ ຕາຍໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ໂດຍສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງແລ້ວ ພວກມັນມີຢູ່ທຳມະກາງກົດເກນທີ່ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຖືກຍົກເວັ້ນ! ກົດເກນນີ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນທັນທີໃດທີ່ “ພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ” ແລະ ມັນຈະເປັນຢູ່, ສືບຕໍ່ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ເພື່ອແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າມາຈົນເຖິງມື້ທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງລົບລ້າງມັນ! ສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຖືກສຳແດງອອກບໍ່ພຽງແຕ່ໃນຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງໃນການສ້າງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ບັນລຸທຸກສິ່ງໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ, ແຕ່ໃນຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງໃນການບົກຄອງ ແລະ ຖືອຳນາດສູງສຸດໃນການບົກຄອງເໝືອນສິ່ງທັງປວງ ແລະ ປະທານຊີວິດ ແລະ ຄວາມມີຊີວິດຊີວາໃຫ້ກັບສິ່ງຕ່າງໆອີກດ້ວຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນໃນຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງໃນການເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງໃນແຜນການຂອງພຣະອົງບາກົດຂຶ້ນ ແລະ ເປັນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກທີ່ພຣະອົງສ້າງຄັ້ງດຽວ ແລະ ຕະຫຼອດໄປ ໃນຮູບຮ່າງທີ່ສົມບູນແບບ ແລະ ໂຄງສ້າງຊີວິດທີ່ສົມບູນແບບ ແລະ ບົດບາດທີ່ສົມບູນແບບ. ພ້ອມນັ້ນມັນຍັງຖືກສະແດງອອກໃນລັກສະນະທີ່ວ່າ ຄວາມຄິດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບຂໍ້ຈຳກັດໃດໆອີກດ້ວຍ, ບໍ່ຖືກຈຳກັດໂດຍເວລາ, ອາວະກາດ

ຫຼື ພູມສາດ. ຄືກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ຕົວຕົນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຈະຄົງຢູ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຊົ່ວນິດນິລັນ.

ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຈະເປັນຕົວແທນ ແລະ

ເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ກັບຕົວຕົນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ ແລະ

ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຈະເປັນຢູ່ຕະລອດໄປຄຽງຂ້າງກັບຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ!

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

532. ພຣະເຈົ້າສ້າງຊັບພະສິ່ງທັງປວງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຊັບພະທຸກສິ່ງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຈະບັນຊາສິ່ງທັງປວງ,

ເພື່ອວ່າສິ່ງທັງປວງຈະຢູ່ໃນກຳມີຂອງພຣະອົງ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງ ລວມເຖິງສັດ, ພືດ,

ມະນຸດຊາດ, ພູເຂົາ ແລະ ແມ່ນ້ຳ ແລະ ທະເລສາບ, ທຸກສິ່ງຕ້ອງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ.

ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າ ແລະ ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຕ້ອງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຂົາບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນ ແລະ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຕ້ອງຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການບັນແຕ່ງຂອງພຣະອົງ.

ສິ່ງນີ້ຖືກບັນຍັດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບັນຊາທຸກສິ່ງ ແລະ

ສິ່ງ ແລະ ຈັດຕຳແໜ່ງໃຫ້ຊັບພະສິ່ງທັງປວງ

ໂດຍທີ່ແຕ່ລະຢ່າງນັ້ນແມ່ນຖືກຈັດແຈງຕາມປະເພດຂອງໃຜມັນ ແລະ

ຈັດແບ່ງຕາມຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາເອງ ຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບໍ່ວ່າມັນຈະອີ່ງໃຫຍ່ສ່ຳໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີຫຍັງສາມາດລີ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ

ທຸກສິ່ງຮັບໃຊ້ມະນຸດຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດກ້າທີ່ຈະບໍ່ເຊື່ອຜັງພຣະເຈົ້າ ຫຼື

ທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

533. ກ່ອນມະນຸດຊາດນີ້ເກີດມີຊີວິດ, ຈັກກະວານພ້ອມທັງດາວເຄາະທຸກດວງ ແລະ ດວງດາວທຸກດວງໃນສະຫວັນໄດ້ມີຢູ່ແລ້ວ. ໃນລະດັບມະຫາພາກ,

ອົງປະກອບສະຫວັນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ໂຄຈອນຢູ່ເປັນປະຈຳ

ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອການມີຢູ່ທັງໝົດຂອງພວກມັນມາເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວ

໑. ດາວເຄາະດວງໃດໄປໃສໃນສະເພາະເວລາໃດໜຶ່ງ; ດາວເຄາະດວງໃດເຮັດໜ້າທີ່ອັນໃດ ແລະ

ເມື່ອໃດ; ສິ່ງທີ່ດາວເຄາະໜຸນຮອບຕາມວົງໂຄຈອນ ແລະ ເມື່ອມັນຫາຍໄປ ຫຼື ຖືກແທນທີ່,

ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ດຳເນີນການໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຜິດພາດແມ່ນແຕ່ນ້ອຍດຽວ. ຕຳແໜ່ງຂອງດາວເຄາະຕ່າງໆ

ແລະ ໄລຍະຫ່າງລະຫວ່າງພວກມັນທຸກດວງ ແມ່ນປະຕິບັດຕາມແບບແຜນຢ່າງເຂັ້ມງວດ

ເຊິ່ງທັງໝົດນີ້ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ດ້ວຍຂໍ້ມູນທີ່ແນ່ນອນ; ເສັ້ນທາງທີ່ພວກມັນເດີນທາງ,

ຄວາມໄວ ແລະ ແບບແຜນຂອງວົງໂຄຈອນຂອງພວກມັນ,

ເວລາທີ່ພວກມັນຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງຕ່າງໆທັງໝົດນີ້ສາມາດປະເມີນໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ

ອະທິບາຍໂດຍກົດໝາຍພິເສດ.

ດາວເຄາະຕ່າງໆໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້ມາແບບເວລາດົນນານແລ້ວ ແລະ
ບໍ່ເຄີຍດອກນອກທິດທາງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍ. ບໍ່ມີອຳນາດໃດສາມາດປ່ຽນແປງ ຫຼື
ລົບກວນວົງໂຄຈອນຂອງພວກມັນ ຫຼື ແບບແຜນທີ່ພວກມັນປະຕິບັດຕາມໄດ້.
ຍ້ອນກົດໝາຍພິເສດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຄວບຄຸມການເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກມັນ ແລະ
ຂໍ້ມູນແນ່ນອນຂອງພວກມັນແມ່ນໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ວ່າໜ້າແລ້ວໂດຍສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງ
ສ້າງ, ພວກມັນປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຄວາມສອດຄ່ອງຂອງພວກມັນເອງ
ພາຍໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການຄວບຄຸມຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ. ໃນລະດັບມະຫາພາກ,
ມັນບໍ່ຍາກສຳລັບມະນຸດທີ່ຈະຄົ້ນພົບບາງແບບແຜນ, ບາງຂໍ້ມູນ ແລະ ບາງກົດໝາຍ ຫຼື
ປະກົດການທີ່ແປກປະຫຼາດ ແລະ ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້.
ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດຊາດບໍ່ຍອມຮັບວ່າພຣະເຈົ້າມີຢູ່ຈິງ,
ບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້ສ້າງ ແລະ ມີອຳນາດເໜືອທຸກສິ່ງ ແລະ
ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຄືບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ການມີຢູ່ແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ນັກມະນຸດວິທະຍາ, ນັກດາລາສາດ, ນັກຟີຊິກຍັງຄົ້ນພົບເລື້ອຍໆວ່າ
ການມີຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງໃນຈັກກະວານ ພ້ອມທັງການ ແລະ
ແບບແຜນທີ່ກຳນົດການເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກມັນ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກບົກຄອງ ແລະ
ຄວບຄຸມໂດຍພະລັງມືດທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ.
ຄວາມຈິງນີ້ບົບບັງຄັບໃຫ້ມະນຸດຜະເຊີນໜ້າ ແລະ
ຍອມຮັບຮູ້ວ່າມີຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງທຳມາກາງແບບແຜນການເຄື່ອນໄຫວເຫຼົ່ານີ້ແບບຜູ້ປັບແຕ່ງທຸກ
ສິ່ງຢ່າງ. ພະລັງຂອງພຣະອົງນັ້ນມະຫັດສະຈັນ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ
ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນໜ້າອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງໄດ້, ພຣະອົງບົກຄອງ ແລະ
ຄວບຄຸມທຸກສິ່ງຢ່າງຢູ່ທຸກເວລາ. ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດ ຫຼື
ພະລັງໃດສາມາດເຂົ້າເຖິງອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງໄດ້. ໃນການຜະເຊີນໜ້າກັບຄວາມຈິງນີ້,
ມະນຸດຕ້ອງຍອມຮັບຮູ້ວ່າກົດໝາຍທີ່ບົກຄອງການດຳລົງຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງຢ່າງບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້
ໂດຍມະນຸດ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້; ພ້ອມກັນນັ້ນ
ມະນຸດຕ້ອງຍອມຮັບວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈກົດນີ້ໄດ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ
ພວກມັນບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍທຳມະຊາດ ແຕ່ຖືກກຳນົດໂດຍຜູ້ມີອຳນາດອະທິປະໄຕ.
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນການສະແດງອອກເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມະນຸດຊາດສາມາດ
ຮັບຮູ້ໄດ້ໃນລະດັບມະຫາພາກ.

ໃນລະດັບຈຸລະພາກ, ພູເຂົາທຸກໜ່ວຍ, ແມ່ນ້ຳ, ທະເລສາບ, ທະເລ ແລະ
ດິນແດນທີ່ມະນຸດເບິ່ງເຫັນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ທຸກລະດູການທີ່ເຂົາປະສົບ,
ທຸກສິ່ງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ລວມທັງຟືດ, ສັດ, ຈຸລິນຊີ ແລະ

ມະນຸດລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ, ຖືກຄວບຄຸມໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພາຍໃຕ້ອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການຄວບຄຸມຂອງພຣະເຈົ້າ ທຸກສິ່ງເກີດມີຊີວິດ ຫຼື ຫາຍໄປຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ກົດໝາຍເກີດຂຶ້ນເພື່ອປົກຄອງການເປັນຢູ່ຂອງພວກມັນ, ພວກມັນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ເພີ່ມທະວີຈຳນວນຂຶ້ນເລື້ອຍໆເພື່ອຮັບຮອງພວກມັນ. ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດຢູ່ເໜືອກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້. ຍ້ອນຫຍັງ? ຄຳຕອບດຽວກໍ່ຄື: ຍ້ອນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼື ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍ່ຄື ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ; ຍ້ອນການກະທຳສ່ວນຕົວຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນແມ່ນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ຖືກຜັດປ່ຽນ ຫຼື ປ່ຽນແປງຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ການຜັດປ່ຽນ ແລະ ການປ່ຽນແປງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເກີດຂຶ້ນ ຫຼື ຈາກຫາຍໄປເພື່ອແຜນການຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

534.

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກກ່າວອອກ,

ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຄວບຄຸມພາລະກິດນີ້ ແລະ

ຄວາມຈິງທີ່ຖືກສັນຍາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ເລີ່ມກາຍເປັນຄວາມຈິງເທື່ອລະໜ້ອຍ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການປ່ຽນແປງກໍ່ເລີ່ມປາກົດຂຶ້ນທ່າມກາງທຸກສິ່ງ ຄືກັນກັບວ່າ

ການມາເຖິງຂອງລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ, ຫຍ້າຈະກາຍເປັນສີຂຽວແນວໃດ, ດອກໄມ້ຈະອອກດອກແນວໃດ, ຕາຈະແຕກຫົ່ນອອກຈາກຕົນໄມ້ແນວໃດ, ນົກຈະເລີ່ມຮ້ອງແນວໃດ, ຫ່ານຈະກັບຄືນຖິ່ນແນວໃດ ແລະ ທົ່ງຫຍ້າຈະເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນແນວໃດ... ດ້ວຍການມາເຖິງຂອງລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ,

ທຸກສິ່ງຖືກເຮັດໃຫ້ຟື້ນຄືນ ແລະ ສິ່ງນີ້ກໍ່ເປັນການກະທຳທີ່ອັດສະຈັນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງສຳເລັດ, ທຸກສິ່ງໃນສະຫວັນ ແລະ

ເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ແລະ ປ່ຽນແປງຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຖືກຍົກເວັ້ນເລີຍ. ເມື່ອຄຳໝັ້ນສັນຍາ ຫຼື

ຄຳສັນຍາຖືກກ່າວອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງກໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ

ຖືກກຳນົດທິດທາງເພື່ອຄວາມສຳເລັດຂອງມັນ; ສິ່ງຖືກສ້າງທຸກຢ່າງກໍ່ຖືກບັນແຕ່ງ ແລະ

ຈັດແຈງຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ເຮັດຕາມບົດບາດໃຜມັນ ແລະ

ຮັບໃຊ້ໜ້າທີ່ຂອງໃຜມັນ. ນີ້ແມ່ນການສະແດງອອກຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ເຈົ້າເຫັນຫຍັງໃນສິ່ງນີ້ບໍ່? ເຈົ້າຮູ້ຈັກສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດ?

ມີຂອບເຂດໃນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ມີເວລາຈຳກັດບໍ່? ສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ

ມັນມີຄວາມສູງສະເພາະ ຫຼື ຄວາມຍາວສະເພາະ? ສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ມັນມີຂະໜາດ ຫຼື

ກຳລັງສຳເພາະ? ສາມາດວັດແທກມັນດ້ວຍຂະໜາດຂອງມະນຸດບໍ່?

ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເປີດ ແລະ ປິດ, ບໍ່ໄດ້ມາ ແລະ ໄປ ແລະ

ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດວັດແທກໄດ້ວ່າ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ຳໃດ.

ບໍ່ວ່າເວລາຈະຜ່ານໄປຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າອວຍພອນຄົນໆໜຶ່ງ, ແລະ
ການອວຍພອນນີ້ຈະສືບຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ ແລະ
ການຕໍ່ເນື່ອງຂອງການອວຍພອນຈະເປັນຄຳພະຍານໃຫ້ກັບສິດອຳນາດທີ່ບໍ່ສາມາດປະເມີນຄ່າໄດ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຈະຍອມໃຫ້ມະນຸດຊາດເຫັນແລ້ວເຫັນອີກເຖິງການປາກົດອີກຄັ້ງຂອງພະລັງຊີວິດທີ່ບໍ່ສາມາດດັບມອດໄດ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ການສະແດງອອກແຕ່ລະຢ່າງຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງແມ່ນການສະແດງຢ່າງສົມບູນເຖິງພຣະທຳທີ່ມາຈາກປາກຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງຖືກສະແດງໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງ ແລະ ໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ທຸກສິ່ງທີ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດກໍພິເສດເໝືອນການບຽບທຽບ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງໃດເລີຍ. ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ພາລະກິດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນພາບສວຍງາມທີ່ບໍ່ສາມາດທຽບໄດ້ ແລະ ສຳລັບສິ່ງຖືກສ້າງແລ້ວ, ພາສາຂອງມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດກ່າວເຖິງຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງມັນໄດ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຮັດສັນຍາກັບບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ,

ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພວກເຂົາພຣະເຈົ້າແມ່ນຮູ້ຈັກດີຄືກັບຫຼັງມືຂອງພຣະອົງເອງ
ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃສ ຫຼື ພວກເຂົາຈະເຮັດຫຍັງ, ເບື້ອງຫຼັງຂອງພວກເຂົາກ່ອນ ຫຼື
ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຮັບຄຳສັນຍາເປັນແນວໃດ ຫຼື

ຄວາມວຸ້ນວາຍໃນສະພາບແວດລ້ອມແຫ່ງການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະຮ້າຍແຮງຫຼາຍສ່ຳໃດ.
ບໍ່ວ່າເວລາຈະຜ່ານໄປຫຼາຍສ່ຳໃດຫຼັງຈາກທີ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກກ່າວອອກ, ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ ມັນກໍຄືກັບວ່າພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຫາກຖືກກ່າວອອກໄປ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດ ແລະ ມີສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວທີ່ພຣະອົງສາມາດຕິດຕາມ, ຄວບຄຸມ ແລະ ສຳເລັດຄຳສັນຍາທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງສ້າງໄວ້ກັບມະນຸດຊາດ ແລະ

ບໍ່ວ່າຄຳສັນຍາຈະເປັນຫຍັງກໍຕາມ,
ບໍ່ວ່າມັນຈະດົນສ່ຳໃດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍານັ້ນສຳເລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື
ບໍ່ວ່າຂອບເຂດຂອງຄວາມສຳເລັດຂອງຄຳສັນຍານັ້ນກວ້າງຂວາງຫຼາຍສ່ຳໃດ ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ເວລາ, ພູມສາດ, ຊົນເຜົ່າ ແລະ ອື່ນໆ, ຄຳສັນຍານີ້ກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ເກີດເປັນຈິງ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ຄວາມສຳເລັດ ແລະ

ການເຮັດໃຫ້ເປັນຈິງຂອງມັນຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງຄວາມພະຍາຍາມແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວຈາກພຣະອົງ.
ແລ້ວສິ່ງນີ້ພິສູດຫຍັງ? ມັນພິສູດວ່າຂອບເຂດຂອງສິດອຳນາດ ແລະ
ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະຄວບຄຸມຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ມະນຸດຊາດທັງໝົດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

535. ໃນການພັດທະນາຂອງມະນຸດຊາດໃນບັດຈຸບັນ, ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ
ວິທະຍາສາດຂອງມະນຸດຊາດກຳລັງຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ວ່າ
ຄວາມສຳເລັດໃນການຄົ້ນຄວ້າທາງວິທະຍາສາດຂອງມະນຸດເປັນສິ່ງທີ່ປະທັບໃຈ. ເວົ້າໄດ້ວ່າ
ຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆ,
ແຕ່ມີການຄົ້ນພົບທາງວິທະຍາສາດຢ່າງໜຶ່ງທີ່ມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບໄດ້
ນັ້ນກໍຄືເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດຊາດສາມາດສ້າງເຮືອບິນ, ເຮືອບັນທຸກຍົນ ແລະ ລະເບີດປະລະມານຸ,
ມະນຸດຊາດໄດ້ໄປເທິງອາວາກາດ, ຢ່າງເທິງດວງເດືອນ, ສ້າງອິນເຕີເນັດ ແລະ
ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝ, ແຕ່ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດສ້າງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ
ຫາຍໃຈໄດ້. ສັນຊາດຕະຍານຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ກົດເກນທີ່ພວກມັນດຳລົງຊີວິດຢູ່ ແລະ
ວົງຈອນຂອງຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຊະນິດ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້
ແລະ ບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໂດຍວິທະຍາສາດຂອງມະນຸດ. ໃນຈຸດນີ້, ເວົ້າໄດ້ວ່າ
ບໍ່ວ່າວິທະຍາສາດຂອງມະນຸດຈະບັນລຸຜົນສູງຫຼາຍສຳໃດກໍຕາມ,
ມັນກໍບໍ່ສາມາດບຽບທຽບໄດ້ກັບຄວາມຄິດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ ແລະ
ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມມະຫັດສະຈັນຂອງການສ້າງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ
ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້. ມີມະຫາສະໝຸດຫຼາຍແຫ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,
ແຕ່ພວກມັນກໍບໍ່ເຄີຍລະເມີດຂອບເຂດຂອງພວກມັນ ແລະ
ຫຼັງໄຫຼຖ້ວມແຜ່ນດິນຕາມໃຈມັກຈັກເທື່ອ ແລະ ນັ້ນກໍເພາະວ່າ
ພຣະເຈົ້າກຳນົດຂອບເຂດສຳລັບພວກມັນ; ພວກມັນຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ພຣະອົງສັ່ງພວກມັນ ແລະ
ຫາກປາສະຈາກການອະນຸຍາດຈາກພຣະເຈົ້າ ພວກມັນກໍບໍ່ສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້ຢ່າງອິດສະຫຼະ.
ຫາກປາສະຈາກການອະນຸຍາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກມັນບໍ່ອາດລ່ວງລ້າກັນ ແລະ ກັນ ແລະ
ພຽງແຕ່ສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍໄດ້ເມື່ອພຣະເຈົ້າສັ່ງ ແລະ ບ່ອນທີ່ພວກມັນໄປ ແລະ
ຢູ່ກໍຖືກກຳນົດໂດຍສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເວົ້າໃຫ້ຊັດເຈນກໍຄື “ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ” ໝາຍຄວາມວ່າ ມັນຂຶ້ນກັບພຣະເຈົ້າ.
ພຣະເຈົ້າມີສິດທີ່ຈະຕັດສິນໃຈໃນການກະທຳບາງສິ່ງ ແລະ
ທຸກສິ່ງກໍດຳເນີນໄປຕາມວິທີທາງທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາ. ກົດເກນຂອງທຸກສິ່ງແມ່ນຂຶ້ນກັບພຣະເຈົ້າ
ແລະ ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບມະນຸດ; ມະນຸດບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້.
ຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດເຄື່ອນຍ້າຍມັນໄດ້, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້ ແລະ
ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດຄົນໃດກໍບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້. ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ທຸກສິ່ງຢ່າງ, ຈັກກະວານ, ທ້ອງຟ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍດວງດາວ, ລະດູການທັງສີ່ຂອງປີ
ເຊິ່ງມະນຸດສາມາດເຫັນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຫັນ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີຢູ່, ເຮັດໜ້າທີ່ ແລະ
ປ່ຽນແປງພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຜິດພາດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ,

ອີງຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ອີງຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ອີງຕາມກົດເກນແຫ່ງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການຊົງສ້າງ. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື
 ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງກົດເກນຂອງພວກມັນໄດ້ ຫຼື
 ປ່ຽນແປງໜ້າທີ່ທາງທຳມະຊາດຂອງພວກມັນໄດ້;
 ພວກມັນເກີດຂຶ້ນກໍເພາະສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ສູນສິ້ນໄປກໍເພາະສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

536. ສິດອຳນາດສາມາດອະທິບາຍວ່າເປັນລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ກ່ອນອື່ນ,
 ສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງໜັ້ນໃຈວ່າ ທັງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດແມ່ນດ້ານບວກ.
 ພວກມັນບໍ່ມີການພົວພັນກັບສິ່ງທີ່ເປັນດ້ານລົບ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ຫຼື
 ສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງໃດເລີຍ.
 ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດສ້າງສິ່ງຕ່າງໆໃນຮູບຮ່າງໃດກໍຕາມທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ພະລັງ ແລະ
 ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າເປັນຊີວິດ, ສະນັ້ນ
 ພຣະອົງຈຶ່ງເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
 ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຊື່ອຟັງພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້
 ນັ້ນກໍຄື ເຮັດໃຫ້ເປັນໄປຕາມພຣະທຳທີ່ອອກມາຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຊີວິດ ແລະ
 ຈະເລີນພັນຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປົກຄອງ ແລະ
 ບັງຄັບບັນຊາທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ຈະບໍ່ມີການອອກນອກເສັ້ນທາງຈັກເທື່ອ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ ແລະ
 ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ມີສິ່ງເຫຼົ່ານີ້;
 ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ຄອບຄອງ ແລະ ມີລິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
 ມັນຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າ ສິດອຳນາດ. ນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ,
 ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນຄຳວ່າ “ສິດອຳນາດ” ຫຼື ທາດແທ້ຂອງສິດອຳນາດ,
 ທຸກສິ່ງແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຜູ້ສ້າງທັງນັ້ນ, ເພາະມັນເປັນສັນຍາລັກຂອງຕົວຕົນ ແລະ
 ທາດແທ້ໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຕົວຕົນ ແລະ
 ສະຖານະຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ; ນອກຈາກພຣະຜູ້ສ້າງແລ້ວ, ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື
 ສິ່ງໃດທີ່ສາມາດກ່ຽວຂ້ອງກັບຄຳວ່າ “ສິດອຳນາດ” ໄດ້.
 ນີ້ແມ່ນການຕີຄວາມໝາຍຂອງສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

537. “ເຮົາໄດ້ສ້າງຮຸ້ງກິນນ້ຳໄວ້ໃນກ້ອນເມກ ແລະ
 ມັນຈະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງເຮົາ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ”.
 ນີ້ແມ່ນພຣະທຳດັ່ງເດີມທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງກ່າວຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້,
 ສາຍຮຸ້ງກໍປາກົດຂຶ້ນຕໍ່ຕາມະນຸດ ແລະ ມັນກໍຍັງຄົງຢູ່ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ທຸກຄົນໄດ້ເຫັນສາຍຮຸ້ງ

ແລະ ເມື່ອເຈົ້າເຫັນມັນ, ເຈົ້າຮູ້ຈັກບໍ່ວ່າມັນບາກົດໄດ້ແນວໃດ? ວິທະຍາສາດກໍບໍ່ສາມາດພິສູດມັນໄດ້ ຫຼື ລະບຸບ່ອນທີ່ມັນເກີດຂຶ້ນໄດ້ ຫຼື ບົ່ງບອກທີ່ຢູ່ຂອງມັນໄດ້. ນັ້ນກໍເພາະສາຍຮຸ້ງເປັນສັນຍາລັກຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ສ້າງຂຶ້ນລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມະນຸດ; ມັນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຫຼັກເຫນືອທາງວິທະຍາສາດ, ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງໂດຍມະນຸດ ຫຼື ມະນຸດກໍບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້.

ມັນເປັນຄວາມຕໍ່ເນື່ອງຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.

ພຣະຜູ້ສ້າງໃຊ້ວິທີການພິເສດຂອງພຣະອົງເພື່ອປະຕິບັດຕາມພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບ ມະນຸດ ແລະ ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ການທີ່ພຣະອົງໃຊ້ສາຍຮຸ້ງເພື່ອເປັນສັນຍາລັກຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ແມ່ນເປັນຄຳສັ່ງແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ກົດເກນທີ່ຕ້ອງຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປ ແລະ ບໍ່ປ່ຽນແປງ, ບໍ່ວ່າຈະກ່ຽວກັບພຣະຜູ້ສ້າງ ຫຼື ມະນຸດຊາດທີ່ຖືກສ້າງ. ນີ້ເວົ້າໄດ້ວ່າ ກົດເກນທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ນີ້

ແມ່ນການສະແດງອອກທີ່ແທ້ຈິງອີກຢ່າງເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ຫຼັງຈາກການສ້າງທຸກສິ່ງ ແລະ ເວົ້າໄດ້ວ່າ ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ; ການທີ່ພຣະອົງໃຊ້ສາຍຮຸ້ງເພື່ອເປັນສັນຍາລັກແມ່ນຄວາມຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ການຂະຫຍາຍສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ນີ້ແມ່ນການກະທຳອີກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດໂດຍໃຊ້ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນກັບມະນຸດໂດຍໃຊ້ພຣະທຳ. ພຣະອົງບອກກັບມະນຸດເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ລັກສະນະທີ່ມັນຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ບັນລຸຜົນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເລື່ອງດັ່ງກ່າວກໍຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຕາມພຣະທຳທີ່ອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີລິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ ແລະ ໃນບັດຈຸບັນ ຫຼາຍພັນປີຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ ມະນຸດກໍຍັງສາມາດເບິ່ງສາຍຮຸ້ງທີ່ກ່າວອອກຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເພາະພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຖືກກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງນີ້ກໍຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງ ຫຼື ປ່ຽນໄປຈົນເຖິງບັດຈຸບັນ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດລົບສາຍຮຸ້ງນີ້ອອກໄດ້, ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງກົດເກນນີ້ໄດ້ ແລະ ມັນມີຢູ່ອ້ອມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. “ພຣະເຈົ້າຮັກສາຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດກໍຈະຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປ”.

ພຣະທຳດັ່ງກ່າວຖືກສະແດງອອກຢ່າງຊັດເຈນໃນນີ້ ແລະ ມັນເປັນສັນຍາລັກ ແລະ

ລັກສະນະທີ່ຊັດເຈນຂອງສິດອຳນາດ ແລະ ວິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສັນຍາລັກ ຫຼື ລັກສະນະດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຖືກຄອບຄອງໂດຍ ຫຼື ເຫັນໃນສິ່ງຖືກສ້າງໃດໆ ຫຼື ມັນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກສ້າງ. ມັນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າໜຶ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ແຍກແຍະຕົວຕົນ ແລະ ທາດແທ້ທີ່ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນ ຈາກສິ່ງຖືກສ້າງອື່ນໆ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ມັນເປັນສັນຍາລັກ ແລະ ລັກສະນະທີ່ນອກຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ບໍ່ມີສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງໃດສາມາດລີ້ນໄດ້.

ການທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງຂຶ້ນກັບມະນຸດແມ່ນການກະທຳທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ, ເປັນການກະທຳທີ່ພຣະອົງເຈດຕະນານຳໃຊ້ເພື່ອສືບສານຄວາມຈິງໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ເພື່ອບອກໃຫ້ມະນຸດຮູ້ເຖິງຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ເພື່ອບັນລຸຄວາມຕັ້ງໃຈນີ້ ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ວິທີການທີ່ພິເສດ ໂດຍໃຊ້ສັນຍາລັກເພື່ອສ້າງພັນທະສັນຍາຂຶ້ນກັບມະນຸດ, ສັນຍາລັກທີ່ເປັນຄຳສັນຍາຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນກັບມະນຸດ. ສະນັ້ນ ການສ້າງພັນທະສັນຍານີ້ຂຶ້ນເປັນເຫດການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ່? ມັນຍິ່ງໃຫຍ່ສ່ຳໃດ? ສິ່ງນີ້ແມ່ນສິ່ງພິເສດແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພັນທະສັນຍາ ນັ້ນກໍຄື ມັນບໍ່ແມ່ນພັນທະສັນຍາທີ່ສ້າງຂຶ້ນລະຫວ່າງມະນຸດຄົນໜຶ່ງ ແລະ ອີກຄົນໜຶ່ງ ຫຼື ລະຫວ່າງກຸ່ມໜຶ່ງ ແລະ ກຸ່ມອື່ນ ຫຼື ລະຫວ່າງປະເທດໜຶ່ງ ແລະ ປະເທດອື່ນ, ແຕ່ເປັນພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມະນຸດຊາດທັງໝົດ ແລະ ມັນຍັງຄົງມີຜົນຈົນເຖິງມື້ທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງລົບລ້າງທຸກສິ່ງ. ຜູ້ປະຕິບັດພັນທະສັນຍານີ້ແມ່ນພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຜູ້ຮັກສາພັນທະສັນຍານີ້ກໍຍັງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ. ສະຫຼຸບກໍຄື ຄວາມບໍລິບູນຂອງພັນທະສັນຍາສາຍຮຸ້ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນກັບມະນຸດຊາດ ແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ບັນລຸຕາມການສົນທະນາລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມະນຸດຊາດ ແລະ ຄົງຢູ່ມາຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ. ສິ່ງຖືກສ້າງຕ່າງໆສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ນອກຈາກຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້, ເຊື່ອຟັງ, ເຊື່ອ, ຮູ້ຄຸນຄ່າ, ເປັນພະຍານ ແລະ ສັນລະເສີນສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ? ຍ້ອນບໍ່ມີໃຜນອກຈາກພຣະຜູ້ສ້າງໜຶ່ງດຽວທີ່ມີວິດອຳນາດໃນການສ້າງພັນທະສັນຍາດັ່ງກ່າວຂຶ້ນ. ການປາກົດຂອງສາຍຮຸ້ງຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ ເປັນການປະກາດກັບມະນຸດຊາດ ແລະ ເອີ້ນໃຫ້ມະນຸດໃສ່ໃຈພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມະນຸດຊາດ. ໃນການປາກົດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ມະນຸດຊາດ, ສິ່ງທີ່ຖືກສະແດງອອກໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດບໍ່ແມ່ນສາຍຮຸ້ງ ຫຼື ພັນທະສັນຍາ, ແຕ່ເປັນສິດອຳນາດທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ການປະກົດຂອງສາຍຮຸ້ງຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການກະທຳທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ອັດສະຈັນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໃນບ່ອນລີ້ລັບ ແລະ ໃນຂະນະດຽວກັນກໍເປັນການສະແດງຢ່າງສຳຄັນເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ

ເຊິ່ງຈະບໍ່ຫາຍໄປຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ.
ນີ້ບໍ່ແມ່ນການສະແດງເຖິງອີກດ້ານຂອງສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

538. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ອ່ານ “ອັບຣາຮາມຈະກາຍເປັນຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຂັ້ມແຂງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນຜ່ານລາວ” ໃນປະຖົມມະການ 18:18, ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ? ພວກເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມພິເສດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ? ພວກເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ? ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ແນ່ນອນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳດ້າງກ່າວ ຍ້ອນ ຫຼື ເພື່ອເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງພຣະອົງໃນຄວາມສຳເລັດ; ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະທຳດັ່ງກ່າວເປັນເຄື່ອງພິສູດເຖິງສິດອຳນາດແຫ່ງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພຣະບັນຍັດທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ. ມີສອງຂໍ້ທີ່ພວກເຈົ້າຄວນໃສ່ໃຈໃນນີ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ: “ອັບຣາຮາມຈະກາຍເປັນຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຂັ້ມແຂງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ບັນດາປະຊາຊາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບການອວຍພອນຜ່ານລາວ”, ມີອົງປະກອບຂອງຄວາມບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ? ມີອົງປະກອບຂອງຄວາມກັງວົນໃຈບໍ? ມີອົງປະກອບຂອງຄວາມຍ້ານກົວບໍ? ຍ້ອນຄຳວ່າ “ຈະແນ່ນອນ” ແລະ “ຈະກາຍເປັນ” ໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ອົງປະກອບເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງພິເສດສຳລັບມະນຸດ ແລະ ມັກສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນໃນເຂົາ ແມ່ນບໍ່ເຄີຍກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຜູ້ສ້າງຈັກເທື່ອ. ບໍ່ມີໃຜກ້າໃຊ້ຄຳເວົ້າດັ່ງກ່າວ ເມື່ອອວຍພອນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ, ບໍ່ມີໃຜກ້າອວຍພອນຄົນອື່ນຢ່າງໝັ້ນໃຈໃຫ້ມີຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຂັ້ມແຂງ ຫຼື ຄຳສັນຍາທີ່ວ່າ ບັນດາປະຊາຊາດໃນແຜ່ນດິນໂລກຈາກໄດ້ຮັບການອວຍພອນຜ່ານລາວ. ອີ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແນ່ນອນຫຼາຍສຳໃດ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນອີ່ງພິສູດບາງສິ່ງຫຼາຍສຳນັ້ນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືບາງສິ່ງນັ້ນ? ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ພິສູດວ່າ ພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ, ວ່າສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງສາມາດເຮັດສຳເລັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ແລະ ຄວາມສຳເລັດຂອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ພຣະເຈົ້າແນ່ນອນໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ລັງເລແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງອວຍພອນໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຄວາມສົມບູນຂອງສິ່ງນີ້ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີອຳນາດໃດທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງ, ຂັດຂວາງ, ທຳລາຍ ຫຼື ລົບກວນການປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດດັ່ງກ່າວ. ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສາມາດລົບລ້າງ ຫຼື ມີອິດທິພົນຕໍ່ການປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ຄວາມສຳເລັດຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງພຣະທຳທີ່ກ່າວອອກມາຈາກບາກຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ຍອມອົດກັນຕໍ່ການປະຕິເສດຂອງມະນຸດ!

ເມື່ອໄດ້ອ່ານພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້, ເຈົ້າຍັງສົງໄສຢູ່ບໍ່? ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຖືກກ່າວອອກຈາກບາກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີລິດອຳນາດ, ຄວາມຫງ່າງາມ ແລະ ສິດອຳນາດໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວ ແລະ ຄວາມສຳເລັດຂອງຄວາມຈິງທີ່ແນ່ນອນ ແມ່ນບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງໃດໆ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງໃດກໍຕາມ ສາມາດລົ້ນສົ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້. ມີແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສົນທະນາກັບມະນຸດຊາດດ້ວຍນ້ຳສຽງ ແລະ ສຳນຽງດັ່ງກ່າວ; ຄວາມຈິງໄດ້ຟື້ນຟູວ່າ ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະທຳທີ່ວ່າງເປົ່າ ຫຼື ການເວົ້າໃຫຍ່ລ້າງ, ແຕ່ເປັນພຣະຄຳແຫ່ງສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວທີ່ບໍ່ມີບຸກຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ວັດຖຸໃດສາມາດຢູ່ເໝືອພຣະຄຳນັ້ນໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

539. ເມື່ອພຣະເຈົ້າເວົ້າວ່າ: “ເຮົາຈະເພີ່ມຄູນທະວີເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ” ນີ້ແມ່ນພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນກັບອັບຣາຮາມ ແລະ ເໝືອນກັບພັນທະສັນຍາຂອງສາຍຮັງ ມັນຈະສຳເລັດຕະຫຼອດນິລັນ ແລະ ມັນຍັງເປັນຄຳສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໄວ້ໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄຸນສົມບັດ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍານີ້ກາຍເປັນຈິງ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະເຊື້ອມັນ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະຍອມຮັບມັນ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະພິຈາລະນາແນວໃດກໍຕາມ ແລະ ເບິ່ງມັນແນວໃດກໍຕາມ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈະສຳເລັດລົງຕາມຕົວອັກສອນ, ຕາມພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໄວ້. ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ ຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນຄວາມປະສົງ ຫຼື ແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນບຸກຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງໃດໜຶ່ງ. ທຸກໆສິ່ງອາດຫາຍໄປ, ແຕ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈະຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ,

ມື້ທີ່ທຸກສິ່ງຫາຍໄປກໍເປັນມື້ທີ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດລົງຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ຍ້ອນພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ, ພຣະອົງມີສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ມີລິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ພຣະອົງຄວບຄຸມທຸກໆສິ່ງ ແລະ ທຸກແຮງພັກດັນໃນຊີວິດ; ພຣະອົງສາມາດເຮັດໃຫ້ບາງສິ່ງເກີດຂຶ້ນຈາກສິ່ງວ່າງເປົ່າ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ບາງສິ່ງກາຍເປັນສິ່ງວ່າງເປົ່າ ແລະ ພຣະອົງຄວບຄຸມການປ່ຽນແປງຂອງທຸກສິ່ງຈາກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈົນເຖິງສິ່ງທີ່ຕາຍແລ້ວ; ຍ້ອນພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ງ່າຍດາຍກວ່າການເພີ່ມທະວີເຊື້ອສາຍຂອງຄົນບາງຄົນ. ນີ້ຟັງຄືກັບເປັນເລື່ອງເພີ່ມຕື່ມຕໍ່ມະນຸດ ເໝືອນເທບນິຍາຍ, ແຕ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕັດສິນໃຈ ແລະ ສັນຍາທີ່ຈະເຮັດ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງເພີ່ມຕື່ມ ຫຼື ມັນເປັນເທບນິຍາຍ.

ກົງກັນຂ້າມ ມັນແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລ້ວ ແລະ ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຢ່າງແນ່ນອນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າໃນສິ່ງນີ້ບໍ່? ຄວາມຈິງດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມມີຈຳນວນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍບໍ່? ຫຼາຍສ່ຳໃດ? ຫຼາຍສ່ຳກັບ “ດາວໃນທ້ອງຟ້າ ດັ່ງເມັດຊາຍຢູ່ເທິງແຄມທະເລ” ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໄວ້ບໍ່? ພວກເຂົາແຜ່ຂະຫຍາຍທົ່ວທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກບ່ອນ, ໄປທຸກສະຖານທີ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກບໍ່? ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຈິງນີ້ສຳເລັດ?

ມັນສຳເລັດລົງຍ້ອນສິດອຳນາດແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ເປັນເວລາສອງສາມຮ້ອຍ ຫຼື ຫຼາຍພັນປີຫຼັງຈາກທີ່ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກກ່າວໄວ້, ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍສືບຕໍ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ກາຍມາເປັນຄວາມຈິງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ; ນີ້ແມ່ນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນເຄື່ອງພິສູດແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ: “ໃຫ້ມີແສງສະຫວ່າງ” ແລ້ວກໍມີແສງສະຫວ່າງ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນຢ່າງໄວວາຫຼາຍ, ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນເວລາສັ້ນໆ ແລະ ບໍ່ມີການຊັກຊ້າ. ໃນການສຳເລັດ ແລະ ການບັນລຸຂອງມັນ; ຜົນຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທັນທີເລີຍ.

ທັງສອງຢ່າງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເມື່ອພຣະເຈົ້າອວຍພອນອັບຣາຮາມ, ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຫັນອີກດ້ານຂອງທາດແທ້ຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງຄວາມຈິງທີ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເໝືອນການຄຳນວນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ພຣະອົງຍອມໃຫ້ມະນຸດເຫັນດ້ານທີ່ເປັນຈິງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ພິເສດຫຼາຍຂຶ້ນຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

540. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າອວຍພອນອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຢບ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢຸດຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ຫຼື ພຣະອົງສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະອົງໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດ ໃນຂະນະທີ່ລໍຖ້າເພື່ອເຫັນສິ່ງທີ່ຈະເປັນຜົນຕາມມາ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ທັນທີທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງເລີ່ມເຮັດຕາມພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າເຈດຕະນາທີ່ຈະປະຕິບັດ ແລະ ມີການຈັດແຈງຜູ້ຄົນ, ສິ່ງຂອງ ແລະ ວັດຖຸທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ທັນທີທີ່ພຣະທຳຖືກກ່າວອອກຈາກບາກຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເລີ່ມຖືກໃຊ້ທົ່ວແຜ່ນດິນທັງໝົດ ແລະ ພຣະອົງກຳນົດວິທີທາງເພື່ອເຮັດສຳລັບ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຄຳສັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ໃຫ້ອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຢບ, ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງວາງແຜນ ແລະ ຈັດຕັ້ງໃຫ້ເໝາະສົມທຸກຢ່າງສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນໃນແຕ່ລະບາດກ້າວ ແລະ

ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນສໍາຄັນທີ່ພຣະອົງວາງແຜນຈະປະຕິບັດ. ໃນລະຫວ່າງເວລານີ້,
ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ກໍານົດທິດທາງຂອງຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ຍັງກໍານົດທິດທາງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ
ຂອບເຂດທີ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກໃຫ້ບໍ່ພຽງແຕ່ລວມເຖິງຜູ້ສົ່ງຂ່າວ
ແຕ່ລວມເຖິງທຸກສິ່ງໃນການສ້າງທີ່ຖືກກໍານົດທິດທາງເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບພາລະກິດທີ່ພຣະອົງ
ຈດຕະນາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ;
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລັກສະນະສະເພາະໃນການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນຈົນຕະນາການຂອງພວກເຈົ້າ,
ບາງຄົນອາດມີຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື
ພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດ ແລະ ພຣະເຈົ້າມີລິດອຳນາດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ຢູ່ໃນສະຫວັນຊັ້ນສາມ ຫຼື ຢູ່ໃນບ່ອນຄົງທີ່ ແລະ
ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດສະເພາະໃດເລີຍ ແລະ
ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນພາຍໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ.
ບາງຄົນອາດຍັງເຊື່ອວ່າ ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າອວຍພອນອັບຣາຮາມ,
ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເຮັດຫຍັງເລີຍ ແລະ
ພຣະອົງພຽງຕ້ອງການກ່າວພຣະທໍາຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນແທ້ບໍ່?
ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນເລີຍວ່າ ບໍ່ແມ່ນ! ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດ,
ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເປັນຈິງ ແລະ ແທ້ຈິງ, ບໍ່ໄດ້ວ່າງເປົ່າ. ຄວາມແທ້ຈິງ ແລະ
ຄວາມເປັນຈິງຂອງສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ
ສະແດງອອກເທື່ອລະໜ້ອຍໃນການທີ່ພຣະອົງສ້າງທຸກສິ່ງ ແລະ ຄວບຄຸມຢູ່ເໜືອສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ
ໃນຂະບວນການທີ່ພຣະອົງນໍາພາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ. ທຸກວິທີການ, ທຸກທັດສະນະ ແລະ
ທຸກລາຍລະອຽດຂອງການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນມະນຸດຊາດ ແລະ ສິ່ງທັງປວງ ແລະ
ທຸກພາລະກິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ ພ້ອມທັງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງ,
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ພິສູດແທ້ຈິງວ່າ ສິດອຳນາດ ແລະ
ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຣະທໍາທີ່ວ່າງເປົ່າ. ສິດອຳນາດ ແລະ
ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຖືກສະແດງອອກ ແລະ ເປີດເຜີຍຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ໃນທຸກໆສິ່ງ.
ການສະແດງອອກ ແລະ
ການເປີດເຜີຍເຫຼົ່ານີ້ບົ່ງບອກເຖິງການມີຢູ່ທີ່ເປັນຈິງແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ
ຍ້ອນພຣະອົງໃຊ້ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະອົງເພື່ອສືບຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ເພື່ອບັນຊາການທຸກໆສິ່ງ ແລະ ເພື່ອປົກຄອງທຸກໆສິ່ງໃນທຸກຊ່ວງເວລາ; ທຸດສະຫວັນ ແລະ
ຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດແທນລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໄດ້.
ພຣະເຈົ້າຕັດສິນໃຈວ່າ ພຣະອົງຈະປະທານການອວຍພອນໃດໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຢບ,

ແລ້ວມັນກໍຂຶ້ນກັບການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເຖິງແມ່ນຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າມາຫາອັບຣາຮາມ ແລະ ໂຍບເປັນການສ່ວນຕົວ, ການກະທຳຂອງພວກເຂົາກໍເປັນໄປຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຂົາແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວກໍຍັງຢູ່ພາຍໃຕ້ການບົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ.

ເຖິງແມ່ນມະນຸດເຫັນຜູ້ສົ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າມາຫາອັບຣາຮາມ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າເຢື້ອໂຮວາເຮັດຫຍັງດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳພີ, ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ຜູ້ດຽວທີ່ໃຊ້ລິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດແທ້ຈິງກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ທົນຕໍ່ຂໍ້ສົງໄສຈາກມະນຸດຄົນໃດ! ເຖິງແມ່ນເຈົ້າໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນ ແລະ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວມີລິດອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ປະຕິບັດສິ່ງອັດສະຈັນຕ່າງໆ ຫຼື ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບາງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໝາຍໃຫ້, ການກະທຳຂອງພວກເຂົາກໍພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດສຳເລັດການມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແດງເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍວິທີໃດເລີຍ, ຍ້ອນບໍ່ມີມະນຸດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ມີ ຫຼື ຄອບຄອງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໃນການສ້າງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ບົກຄອງທຸກສິ່ງ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີມະນຸດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ສາມາດໃຊ້ ຫຼື ສະແດງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

541. ພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດບາງສິ່ງເພື່ອພິສູດຕົວຕົນຂອງພຣະອົງເອງໄດ້ບໍ່?

ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ສິ່ງນີ້ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍ, ມັນງ່າຍຄືກັບປອກກ້ວຍ. ພຣະອົງສາມາດເຮັດບາງສິ່ງໃນບ່ອນໃດກໍໄດ້, ໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ເພື່ອພິສູດຕົວຕົນ ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າມີວິທີເຮັດສິ່ງຕ່າງໆຂອງພຣະອົງ, ໂດຍມີແຜນການ ແລະ ເປັນບາດກ້າວ. ພຣະອົງບໍ່ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆໂດຍບໍ່ເລືອກ,

ແຕ່ກົງກັນຂ້າມພຣະອົງລໍຖ້າເວລາທີ່ເໝາະສົມ ແລະ

ໂອກາດທີ່ເໝາະສົມເພື່ອເຮັດບາງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈະໃຫ້ມະນຸດເຫັນ, ບາງສິ່ງທີ່ຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມໝາຍຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃນລັກສະນະນີ້, ພຣະອົງພິສູດເຖິງສິດອຳນາດ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວ

ການຟື້ນຄືນຊີບຂອງລາຊະໂຮສສາມາດພິສູດຕົວຕົນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບໍ່?

ໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງຂໍ້ຄວາມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີ: “ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວດັ່ງນັ້ນ

ພຣະອົງກໍຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງວ່າ ລາຊະໂຮສຈົ່ງອອກມາ.

ລາຊະໂຮສທີ່ເປັນຄົນຕາຍແລ້ວກໍອອກມາ....” ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດສິ່ງນັ້ນ,

ພຣະອົງພຽງແຕ່ເວົ້າປະໂຫຍກດຽວຄື: “ລາຊະໂຮສ ຈົ່ງອອກມາ”.

ແລ້ວລາຊະໂຮສກໍອອກມາຈາກຊຸມຝັງສົບຂອງລາວ, ສິ່ງນີ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ

ຍ້ອນຄຳເວົ້າສອງສາມຄຳທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວອອກມາເທົ່ານັ້ນ. ໃນລະຫວ່າງເວລານີ້,

ພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕັ້ງແທ່ນບູຊາ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດການກະທຳອື່ນ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ເວົ້າສິ່ງດຽວນີ້. ສິ່ງນີ້ຄວນຖືກເອີ້ນວ່າ ສິ່ງອັດສະຈັນ ຫຼື ຄຳສັ່ງບໍ່? ຫຼື ມັນແມ່ນເວດມົນຄາຖາບາງຢ່າງບໍ່? ໃນທາງຜິວເຜີນ, ມັນເບິ່ງຄືກັບວ່າສາມາດເອີ້ນໄດ້ວ່າ ສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ ຖ້າເຈົ້າເບິ່ງມັນຈາກທັດສະນະທີ່ທັນສະໄໝ, ແນ່ນອນ ເຈົ້າຍັງຈະສາມາດເອີ້ນມັນໄດ້ວ່າ ສິ່ງອັດສະຈັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນບໍ່ແມ່ນເວດມົນສະນິດໜຶ່ງແນ່ນອນທີ່ຈະສາມາດເອີ້ນວິນຍານຈາກຄວາມຕາຍໄດ້, ມັນບໍ່ແມ່ນເວດມົນຄາຖາຢ່າງແນ່ນອນ. ມັນຖືກຕ້ອງທີ່ຈະເວົ້າວ່າ

ສິ່ງອັດສະຈັນນີ້ເປັນສິ່ງທຳມະດາທີ່ສຸດ, ເປັນການສະແດງເລັກໆນ້ອຍເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດທີ່ຈະໃຫ້ຄົນໃດໜຶ່ງຕາຍ, ເຮັດໃຫ້ວິນຍານຂອງເຂົາອອກຈາກຮ່າງກາຍຂອງເຂົາ ແລະ ກັບຄືນສູ່ດິນແດນມໍລະນາ ຫຼື ໄປໃສກໍໄດ້ທີ່ມັນຄວນໄປ. ເວລາຕາຍຂອງບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ແລະ ສະຖານທີ່ໆພວກເຂົາຈະໄປຫຼັງຈາກຕາຍ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງສາມາດຕັດສິນໃຈໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ແລະ ຢູ່ບ່ອນໃດກໍໄດ້ ໂດຍບໍ່ຖືກຈຳກັດຈາກມະນຸດ, ເຫດການ, ສິ່ງຂອງ, ອາວະກາດ ຫຼື ພູມສາດໃດໆ. ຖ້າພຣະອົງຕ້ອງການເຮັດມັນ, ພຣະອົງກໍສາມາດເຮັດມັນໄດ້ ຍ້ອນທຸກສິ່ງ ແລະ ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕ່າງໆແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ທຸກສິ່ງແຜ່ຂະຫຍາຍ, ມີຊີວິດ ແລະ ຈົບຫາຍໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງສາມາດຟື້ນຄືນຊີວິດຄົນທີ່ຕາຍແລ້ວ ແລະ ພຣະອົງກໍສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໃນເວລາໃດກໍໄດ້, ຢູ່ບ່ອນໃດກໍໄດ້. ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດທີ່ມີພຽງພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ນຳລາຊະໂຮຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ, ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອພິສູດໃຫ້ມະນຸດ ແລະ ຊາຕານໄດ້ເຫັນ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດ ແລະ ຊາຕານຮູ້ວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບມະນຸດຊາດ, ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງ, ພຣະອົງກໍຍັງບັນຊາໂລກຝ່າຍຮ່າງກາຍທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ພ້ອມທັງໂລກຝ່າຍວິນຍານທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ສິ່ງນີ້ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຊາດ ແລະ ຊາຕານຮູ້ວ່າ ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ຄຳສັ່ງຂອງຊາຕານ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນການເປີດເຜີຍ ແລະ ການສະແດງອອກເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຍັງເປັນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າບອກສິ່ງທັງປວງວ່າ ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນຢູ່ໃນກຳມີຂອງພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຟື້ນຄືນຊີບຂອງລາຊະໂຮແມ່ນໜຶ່ງໃນວິທີທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງສັ່ງສອນ ແລະ

ແນະນຳແກ່ມະນຸດຊາດ. ມັນຄືການກະທຳທີ່ເປັນຮູບປະທຳ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າໃຊ້ວິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງໃນການແນະນຳ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດ. ມັນແມ່ນວິທີທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງຍອມໃຫ້ມະນຸດຊາດໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຈິງວ່າພຣະອົງບັນຊາສິ່ງທັງປວງ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າເລີຍ.

ມັນແມ່ນວິທີທີ່ພຣະອົງບອກແກ່ມະນຸດຊາດຜ່ານທາງການກະທຳຕົວຈິງວ່າ
ບໍ່ມີຄວາມລອດພົ້ນອັນໃດ ນອກຈາກຜ່ານທາງພຣະອົງ.
ວິທີການງຽບງຽມທີ່ພຣະອົງໃຊ້ເພື່ອສົ່ງສອນມະນຸດຊາດແມ່ນນິດນິລັນ, ຖາວອນ, ນຳເອົາຄວາມຕື່ນຕົກໃຈ ແລະ ແສງສະຫວ່າງທີ່ບໍ່ສາມາດມືດມົນຈັກເທື່ອ ມາສູ່ຫົວໃຈຂອງມະນຸດ. ການຟື້ນຄືນຊີບຂອງລາຊະໂຮເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນມີຜົນກະທົບຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມແຕ່ລະຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຜັງແຜ່ນໃນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າໃຈເຫດການ ແລະ ນິມິດຢ່າງເລິກເຊິ່ງທີ່ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສັງເກດຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

542. ເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ຕອນທີ່ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຂົ້າມາສູ່ໂລກນີ້, ເຈົ້າກໍເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ. ໂດຍການປະຕິບັດບົດບາດຂອງເຈົ້າໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າກໍເລີ່ມຕົ້ນການເດີນທາງໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ເບື້ອງຫຼັງຂອງເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ ແລະ ການເດີນທາງຂ້າງໜ້າຂອງເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫົນພົ້ນຈາກການບັນແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຈາກສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຄວບຄຸມຊະຕາກຳຂອງພວກເຂົາເອງໄດ້, ຍ້ອນວ່າ ມີພຽງແຕ່ພຣະອົງທີ່ປົກຄອງເໝືອນທຸກສິ່ງເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້. ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ມະນຸດເກີດຂຶ້ນມາ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍວິທີນີ້, ຄຸ້ມຄອງຈັກກະວານ, ຊີ້ນຳກົດລະບຽບຂອງການປ່ຽນແປງສຳລັບສິ່ງທັງປວງ ແລະ ເສັ້ນໂຄຈອນຂອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ເຊັ່ນດຽວກັບສັບພະສິ່ງທັງປວງ ມະນຸດໄດ້ຮັບການບຳລຸງຢ່າງງຽບ ແລະ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວຈາກຄວາມຫວານ ແລະ ນ້ຳຝົນ ແລະ ນ້ຳຄ້າງຈາກພຣະເຈົ້າ; ເຊັ່ນດຽວກັບສັບພະສິ່ງທັງປວງ ມະນຸດມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການບັນແຕ່ງດ້ວຍມືຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ. ຫົວໃຈ ແລະ ວິນຍານຂອງມະນຸດແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງໃນຊີວິດຂອງເຂົາແມ່ນຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຊື່ອສິ່ງນີ້ ຫຼື ບໍ່, ສິ່ງໃດກໍຕາມ ແລະ ທຸກສິ່ງ ບໍ່ວ່າຈະມີຊີວິດ ຫຼື ບໍ່ມີຊີວິດກໍຕາມ, ຈະຜັນປ່ຽນ, ປ່ຽນແປງ, ເກີດໃໝ່ ແລະ ຫາຍໄປໂດຍອີງຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປົກຄອງເໝືອນທຸກສິ່ງທັງໝົດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ຖ້າການເກີດຂອງຄົນຖືກກຳນົດໂດຍຊີວິດໃນຊາດກ່ອນຂອງເຂົາ
ແລ້ວຄວາມຕາຍຂອງຄົນກໍຄືຈຸດຈົບຂອງຊະຕາກຳນັ້ນ.

ຖ້າການເກີດຂອງຄົນແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃນຊີວິດນີ້ຂອງເຂົາ

ແລ້ວຄວາມຕາຍຂອງເຂົາກໍຄືຈຸດຈົບຂອງພາລະກິດນັ້ນ.

ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້ກຳນົດສະຖານະການທີ່ຕາຍຕົວສຳລັບການເກີດຂອງຄົນໄວ້ລ່ວງ

ໜ້າແລ້ວ,

ເຊິ່ງເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ

ພຣະອົງຍັງໄດ້ຈັດແຈງສະຖານະການທີ່ຕາຍຕົວສຳລັບຄວາມຕາຍຂອງຜູ້ຄົນອີກດ້ວຍ.

ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ບໍ່ມີໃຜເກີດມາໂດຍບັງເອີນ, ບໍ່ມີຄວາມຕາຍຂອງໃຜມາເຖິງແບບກະທັນຫັນ

ແລະ ທັງການເກີດ ແລະ ຄວາມຕາຍແມ່ນຈຳເປັນຕ້ອງເຊື່ອມໂຍງກັບຊີວິດໃນຊາດກ່ອນ ແລະ

ຊີວິດປັດຈຸບັນຂອງຄົນ. ສະຖານະການແຫ່ງການເກີດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຄົນ

ທັງສອງຢ່າງໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ; ນີ້ແມ່ນຊະຕາກຳຂອງຜູ້ຄົນ,

ນີ້ຄືໂຊກຊະຕາຂອງຜູ້ຄົນ. ເນື່ອງຈາກວ່າມີຄຳອະທິບາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍສຳລັບການເກີດຂອງຜູ້ຄົນ,

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ຄວາມຕາຍຂອງຜູ້ຄົນກໍຈະເກີດຂຶ້ນໂດຍທຳມະຊາດຂອງມັນ

ໂດຍອີງຕາມສະຖານະການພິເສດຕ່າງໆ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ຜູ້ຄົນມີອາຍຸໄຂທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ

ມີລັກສະນະ ແລະ ເວລາຕາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ບາງຄົນແຂງແຮງ ແລະ ມີສຸຂະພາບດີ

ແຕ່ຕາຍແຕ່ຍັງໜຸ່ມ, ບາງຄົນອ່ອນແອ ແລະ ເຈັບປ່ວຍ ແຕ່ມີຊີວິດຢູ່ຈົນເຖົ້າແກ່ ແລະ

ຕາຍໄປຢ່າງສະຫງົບ. ບາງຄົນຕາຍຍ້ອນສາເຫດທີ່ຜິດທຳມະຊາດ, ບາງຄົນຕາຍໂດຍທຳມະຊາດ.

ບາງຄົນຈົບຊີວິດຂອງພວກເຂົາແຫ່ງໄກຈາກເຮືອນຊານ,

ບາງຄົນຫຼັບຕາລົງເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍກັບຄືນທີ່ພວກເຂົາຮັກຢູ່ຄຽງຂ້າງພວກເຂົາ.

ບາງຄົນຕາຍກາງອາກາດ, ບາງຄົນຕາຍຢູ່ໃຕ້ຜືນດິນ. ບາງຄົນຈົມຢູ່ໃຕ້ນ້ຳ,

ບາງຄົນເສຍຊີວິດໃນໄພພິບັດ. ບາງຄົນຕາຍຕອນເຊົ້າ, ບາງຄົນຕາຍຕອນກາງຄືນ...

ທຸກຄົນຢາກເກີດມາມີຊີວິດ, ມີຊີວິດທີ່ຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ຄວາມຕາຍທີ່ມີກຽດສະຫງ່າ

ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດຜ່ານຊະຕາກຳຊີວິດຂອງຕົນເອງໄດ້,

ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼົບຫົນຈາກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້.

ນີ້ແມ່ນໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດ.

ມະນຸດສາມາດສ້າງແຜນທຸກຮູບແບບເພື່ອອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາ

ແຕ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດວາງແຜນລັກສະນະ ແລະ ເວລາເກີດ ແລະ

ເວລາຈາກໂລກນີ້ໄປຂອງພວກເຂົາໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນເຮັດທຸກວິທີທາງເພື່ອຫຼີກເວັ້ນ ແລະ

ຕໍ່ຕ້ານຄວາມຕາຍທີ່ຈະມາເຖິງ

ແຕ່ຄວາມຕາຍກໍຍັງຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ຕົວພວກເຂົາຢ່າງບຸງໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວ.

ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າພວກເຂົາຈະຕາຍເມື່ອໃດ ຫຼື ແນວໃດ, ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າມັນຈະເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃສ.

ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ມີອຳນາດແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍ,

ບໍ່ແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດໃດໃນໂລກທຳມະຊາດ ແຕ່ແມ່ນພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ຜູ້ທີ່ມີສິດອຳນາດເປັນເອກະລັກ.
ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງມະນຸດຊາດ
ບໍ່ແມ່ນຜົນຜະລິດຈາກບາງກົດເກນຂອງໂລກແຫ່ງທຳມະຊາດ,
ແຕ່ເປັນຜົນມາຈາກອຳນາດອະທິປະໄຕແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

544. ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກຄົນບໍ່ວ່າ ທ້າວຫັນ ຫຼື
ກຽດຄ້ານແມ່ນຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງ ແລະ
ບໍ່ວ່າຄົນໃດໜຶ່ງຈະຕໍ່ສູ້ດົນລົນແນວໃດກໍຕາມໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຊີວິດຂອງເຂົາ,
ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະຢ່າງບົນເສັ້ນທາງຄົດລ້ຽວຈັກເສັ້ນທາງກໍຕາມ, ສຸດທ້າຍແລ້ວ
ພວກເຂົາກໍຈະກັບໄປສູ່ວົງໂຄຈອນແຫ່ງໂຊກຊະຕາທີ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້ຂີດໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະໄດ້ແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ
ວິທີການທີ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຄວບຄຸມ ແລະ ບົກຄອງຈັກກະວານ.
ມັນແມ່ນຄວາມບໍ່ສາມາດກົດກັນໄດ້ນີ້, ຮູບແບບການຄວບຄຸມ ແລະ
ການບົກຄອງດັ່ງກ່າວຈຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ກົດເກນໃນການກຳນົດຊີວິດຂອງທຸກສິ່ງ,
ເຮັດໃຫ້ມະນຸດກັບຊາດມາເກີດຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກໂດຍບໍ່ມີການແຊກແຊງ,
ທີ່ເຮັດໃຫ້ໂລກໝູນວຽນເປັນບົກກະຕິ ແລະ ໝູນໄປຂ້າງໜ້າມື້ຕໍ່ມື້ ແລະ ປີຕໍ່ປີ.
ພວກເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານຕໍ່ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດ ແລະ ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈພວກມັນ
ບໍ່ວ່າຈະແບບຜິວຜີນ ຫຼື ຢ່າງເລິກເຊິ່ງກໍຕາມ ແລະ
ຄວາມເລິກແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຂຶ້ນຢູ່ກັບປະສົບການ ແລະ
ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ແລະ ຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ.
ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ ເຈົ້າຮູ້ຈັກຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຄວາມຈິງດີປານໃດ,
ເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ, ເຈົ້າຮູ້ຈັກແກ່ນແທ້ ແລະ
ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າດີປານໃດ.
ທັງໝົດນີ້ສະແດງເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ
ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ ວ່າເຈົ້າເຂົ້າໃຈເລິກເຊິ່ງພຽງໃດ. ການມີຢູ່ຂອງອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ
ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າມະນຸດຊາດຍອມຮັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ບໍ່? ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ
ພຣະເຈົ້າຄອບຄອງສິດອຳນາດນີ້ ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍການຍອມຮັບຂອງມະນຸດບໍ່?
ບໍ່ວ່າຈະໃນສະຖານະການໃດໆກໍຕາມ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍັງຄົງມີຢູ່. ໃນທຸກສະພາບການ,
ພຣະເຈົ້າຊົງກຳນົດ ແລະ ຈັດແຈງໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ ທຸກສິ່ງອີງຕາມຄວາມຄິດ
ແລະ ຄວາມປາດຖະໜາຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງຍ້ອນການປ່ຽນແປງມະນຸດ;
ມັນເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ,
ບໍ່ສາມາດຖືກປ່ຽນແປງໂດຍການປ່ຽນແປງໃດໆເຊັ່ນ ເວລາ, ອາກາດແລະ ສະພາບພູມິສາດ

ເພາະວ່າສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະສາມາດຮູ້ຈັກ ແລະ ຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະສາມາດຍອມຮັບມັນໄດ້ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ

ສະພາບການເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມເປັນຈິງກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ເໝືອນໂຊກຊະຕາມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ

ບໍ່ວ່າມະນຸດຈະມີທັດສະນະຄະຕິແນວໃດກໍຕາມຕໍ່ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ

ມັນກໍບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າມີອຳນາດອະທິປະໄຕເໝືອນໂຊກຊະຕາມະນຸດ ແລະ ເໝືອນທຸກສິ່ງໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ,

ພຣະອົງກໍຍັງຄວບຄຸມໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າຢູ່ດີ;

ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງໄດ້,

ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງກໍຍັງຄົງດຳລົງຢູ່ຄືເກົ່າ. ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຄວາມຈິງແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດນັ້ນເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມ

ມະເສຍຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນຈະບໍ່ປ່ຽນແປງໂດຍອີງຕາມຄວາມມັກຂອງມະນຸດ ແລະ

ເສັ້ນທາງເລືອກຂອງພວກເຂົາ. ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທົ່ວທຸກບ່ອນ, ທຸກເວລາ ແລະ

ທຸກເມື່ອ. ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະຜ່ານພົ້ນໄປ

ແຕ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ມີວັນຜ່ານພົ້ນໄປໄດ້ ຍ້ອນວ່າພຣະອົງເອງແມ່ນພຣະເຈົ້າ,

ພຣະອົງຄອບຄອງສິດອຳນາດທີ່ເປັນເອກະລັກ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດ ຫຼື

ກຳນົດໂດຍຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງຕ່າງໆ ຫຼື ກຳນົດໂດຍອາກາດ ຫຼື ສະພາບພູມິສາດ.

ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງລົດທານຸພາບຂອງພຣະອົງ,

ສືບຕໍ່ພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງດັ່ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍປະຕິບັດສະເໝີມາ; ພຣະອົງບົກຄອງທຸກສິ່ງ,

ປະທານໃຫ້ທຸກສິ່ງ ແລະ ບັນແຕ່ງທຸກສິ່ງດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງປະຕິບັດສະເໝີມາ.

ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງນີ້ໄດ້. ມັນແມ່ນຄວາມຈິງ;

ມັນຄືຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງມາແຕ່ດົນນານແລ້ວ!

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

545.

ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງຢ່າງຈິງຈັງ,

ຕ້ອງປະສົບ ແລະ ເຂົ້າໃຈດ້ວຍໃຈຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນວ່າ

ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ມີຜົນຕໍ່ຊີວິດຂອງທຸກຄົນ; ຕໍ່ອະດີດ, ປັດຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດຂອງທຸກຄົນ;

ຕໍ່ຊ່ວງເວລາທີ່ສຳຄັນໃນຊີວິດທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ຜ່ານ;

ຕໍ່ຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ທັດສະນະຄະຕິທີ່ພວກເຂົາຄວນມີກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ

ແນ່ນອນກ່ຽວກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງທຸກຄົນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ,

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາຕະຫຼອດຊີວິດເພື່ອຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈພວກມັນ.
ເມື່ອເຈົ້າເບິ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມທີ່,
ເມື່ອເຈົ້າຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າຈະຄ່ອຍໆຮັບຮູ້ ແລະ
ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງແຫ່ງການມີຢູ່ຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ແຕ່ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮັບຮູ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະມີຊີວິດມາດົນນານບານໃດກໍຕາມ
ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບເສດສ່ວນຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ,
ເມື່ອເຈົ້າໄປຮອດຈຸດສິ້ນສຸດຂອງເສັ້ນທາງ, ເຖິງແມ່ນວ່າ
ເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າມາເປັນເວລາຫຼາຍທົດສະວັດ
ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຫຍັງສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນໂຊກຊະຕາມະນຸດໂດຍທຳມະຊາ
ດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈທີ່ສຸດບໍ່? ດັ່ງນັ້ນ,
ບໍ່ວ່າໃນຊີວິດເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໄປໄກເທົ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຕອນນີ້ເຈົ້າມີອາຍຸກຣັກບີແລ້ວກໍຕາມ,
ບໍ່ວ່າການເດີນທາງຂອງເຈົ້າອາດຍັງຍາວໄກຫຼາຍພຽງໃດກໍຕາມ, ກ່ອນອື່ນ
ເຈົ້າຕ້ອງຮັບຮູ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພິຈາລະນາມັນຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ
ຍອມຮັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າຄືເຈົ້ານາຍທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງເຈົ້າ.
ການບັນລຸຄວາມຮູ້ທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ຖືກຕ້ອງ ແລະ
ຄວາມເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນໂຊກຊະຕາມະນຸດ
ແມ່ນບົດຮຽນທີ່ຈຳເປັນສຳລັບທຸກຄົນ; ແມ່ນກຸນແຈສູ່ການຮູ້ຈັກຊີວິດມະນຸດ ແລະ
ການບັນລຸຄວາມຈິງ. ນັ້ນຄືຊີວິດແຫ່ງການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ,
ເປັນຫຼັກສູດພື້ນຖານແຫ່ງການສຶກສາທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງຜະເຊີນໃນແຕ່ລະມື້ ແລະ
ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້. ຖ້າບາງຄົນຢາກໃຊ້ທາງລັດເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍນີ້,
ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າດຽວນີ້ເລີຍວ່າ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້!
ຖ້າເຈົ້າຢາກຫຼົບຫົນຈາກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນແຮງເປັນໄປໄດ້ໜ້ອຍທີ່ສຸດ!
ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດຽວຂອງມະນຸດ,
ພຣະເຈົ້າແມ່ນເຈົ້ານາຍອົງດຽວຂອງໂຊກຊະຕາມະນຸດ, ສະນັ້ນ
ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ມະນຸດຈະກຳນົດໂຊກຊະຕາຂອງຕົວເອງ,
ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຂົາຈະກ້າວຂາອອກຈາກສິ່ງນີ້ໄດ້. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະມີຄວາມສາມາດສູງບານໃດ
ເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດມີອິດທິພົນໄດ້ ແຮງໄກທີ່ຈະສາມາດປັ້ນແຕ່ງ, ຈັດແຈງ, ຄວບຄຸມ ຫຼື
ປ່ຽນແປງໂຊກຊະຕາຂອງຄົນອື່ນໄດ້. ມີພຽງພຣະເຈົ້າເອງທີ່ເປັນເອກະລັກເທົ່ານັ້ນ
ທີ່ກຳນົດທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບມະນຸດ
ຍ້ອນວ່າມີພຽງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີສິດອຳນາດທີ່ເປັນເອກະລັກທີ່ຄອບຄອງອຳນາດອະທິປະໄຕເໝືອນ

ອໂຊກຊະຕາມະນຸດ,

ເພາະສະນັ້ນ

ມີພຽງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນເຈົ້ານາຍທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງມະນຸດ.

ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຄອບຄອງອຳນາດອະທິປະໄຕ

ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເໝືອມະນຸດຊາດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາເທົ່ານັ້ນ

ແຕ່ຍັງເໝືອສິ່ງມີຊີວິດທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້, ເໝືອດວງດາວ ແລະ ເໝືອຈັກກະວານ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດໂຕ້ຖຽງໄດ້, ຄວາມຈິງທີ່ມີຢູ່ແທ້ ເຊິ່ງບໍ່ມີໃຜ ຫຼື ສິ່ງໃດສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ຖ້າຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ພໍໃຈກັບສິ່ງທີ່ເປັນຢູ່,

ຖ້າເຈົ້າເຊື່ອວ່າເຈົ້າມີທັກສະພິເສດ ຫຼື ຄວາມສາມາດບາງຢ່າງ ແລະ ຍັງຄຶດວ່າ ອາດມີໂອກາດໂຊກດີ ສາມາດປ່ຽນແປງສະຖານະການປັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າໄດ້ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍ່ສາມາດຫຼົບໜີສິ່ງນີ້ໄດ້;

ຖ້າເຈົ້າພະຍາຍາມປ່ຽນແປງໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າເອງໂດຍໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຂອງມະນຸດ ແລະ ແຍກຕົວເອງອອກຈາກໝູ່ເພື່ອນຂອງເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍ່ມີຊື່ສຽງ ແລະ ມີໂຊກລາບ; ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າກຳລັງສ້າງບັນຫາໃຫ້ກັບເຈົ້າເອງ, ເຈົ້າກຳລັງຊຸດຊຸມຝັງສົບຕົວເອງຢູ່! ວັນໜຶ່ງ ບໍ່ໄວກ່ຼາ ເຈົ້າຈະຄົ້ນພົບວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເລືອກທາງຜິດ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຈົ້າກໍ່ຈະສູນເປົ່າ. ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງເຈົ້າ,

ຄວາມຕ້ອງການຜົນໂຊກຊະຕາ ຂອງເຈົ້າ ແລະ ການປະພຶດອັນຊົ່ວຊ້າຂອງເຈົ້າເອງຈະນຳພາເຈົ້າໄປສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ບໍ່ມີທາງກັບຄືນ ແລະ ຍ້ອນສິ່ງນີ້ເຈົ້າຈະໄດ້ຈ່າຍລາຄາຢ່າງຂົມຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ປັດຈຸບັນນີ້ເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນເຫັນຜົນຮ້າຍແຮງທີ່ຈະຕາມມາ ໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າສືບຕໍ່ປະສົບ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນນາຍຂອງໂຊກຊະຕາມະນຸດຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ເຈົ້າຈະຄ່ອຍໆຮັບຮູ້ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າເຖິງໃນວັນນີ້ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະມີຫົວໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານແທ້ຈິງ ຫຼື ບໍ່ກໍ່ຕາມ ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນຄົນທີ່ຮັກຄວາມຈິງ ຫຼື ບໍ່ກໍ່ຕາມ

ທຸກສິ່ງແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບທັດສະນະຄະຕິທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ຄວາມຈິງ. ແນ່ນອນ ສິ່ງນີ້ກຳນົດວ່າ ເຈົ້າສາມາດຮູ້ຈັກ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແທ້ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ສຶກເຖິງສິດອຳນາດ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະເຈົ້າ, ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ ແລະ ຍອມຮັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍ່ຈະເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ການປະຕິເສດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ຍ້ອນເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າເດີນ ແລະ ທາງເລືອກທີ່ເຈົ້າເລືອກ. ແຕ່ໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ບັນດາຜູ້ທີ່ສາມາດຍອມຮັບການທົດລອງຂອງພຣະອົງ, ຍອມຮັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ, ຍອມຮັບສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ໄດ້ຮັບປະສົບການຈິງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ

ຈະບັນລຸຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ;
ພວກເຂົາຈະໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຢ່າງແທ້ຈິງ.
ມີພຽງຄົນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

546. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງໂລກນີ້, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງມະນຸດຊາດນີ້ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ພຣະອົງເປັນຜູ້ສ້າງວັດທະນະທຳຂອງຊາວເກຣັກບູຮານ ແລະ ອາລິຍະທຳຂອງມະນຸດ.
ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ປອບໂຍນມະນຸດຊາດ ແລະ
ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ດູແລມະນຸດຊາດທັງກາງຄືນ ແລະ ກາງເວັນ. ການພັດທະນາ ແລະ
ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກອຳນາດການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້
ແລະ ປະຫວັດສາດ ແລະ
ອະນາຄົດຂອງມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດຫົນລອດຈາກການປະດິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
ຖ້າເຈົ້າເປັນຄຣິດສະຕຽນທີ່ແທ້ຈິງ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເຊື່ອຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ
ແລະ ຄວາມຫຼົ້ມຈົມຂອງປະເທດ ຫຼື
ຊົນຊາດໃດກໍຕາມແມ່ນເກີດຂຶ້ນຕາມການປະດິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກຊະຕາກຳຂອງປະເທດຊາດ ຫຼື ຊົນຊາດໄດ້ ແລະ
ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຄວບຄຸມວິທີທາງຂອງມະນຸດຊາດ.
ຖ້າມະນຸດຊາດປາຖະໜາທີ່ຈະມີຊະຕາກຳທີ່ດີ, ຖ້າປະເທດໃດໜຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະມີຊະຕາກຳທີ່ດີ
ແລ້ວມະນຸດຕ້ອງກືມລົງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ສຳນຶກຜິດ ແລະ ສາລະພາບບາບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ
ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຊະຕາກຳ ແລະ
ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຈະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍຄວາມຫາຍຍະນະຢ່າງແນ່ນອນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າປົກຄອງຢູ່ເໜືອຊະຕາກຳຂອງມວນມະນຸດຊາດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

547. ໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ
ຂອງຈັກກະວານນັ້ນຕິດພັນກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຢ່າງໃກ້ຊິດ,
ຜູກຕິດຢູ່ກັບການປັບແຕ່ງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງຢ່າງບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້; ທ້າຍທີ່ສຸດ
ພວກມັນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງໄດ້. ໃນກົດເກນຂອງທຸກສິ່ງ,
ມະນຸດໄດ້ປະສົບກັບການປັບແຕ່ງຂອງພຣະຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະ ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ;
ໃນກົດແຫ່ງການຢູ່ລອດຂອງທຸກສິ່ງ ມະນຸດໄດ້ເຂົ້າໃຈການປົກຄອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ;
ໃນໂຊກຊະຕາຂອງທຸກສິ່ງ ມະນຸດໄດ້ເຂົ້າໃຈວິທີທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້ໃຊ້ອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະອົງ
ແລະ ຄວບຄຸມຢູ່ເໜືອພວກເຂົາ; ແລະ ໃນວົງຈອນຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງ
ມະນຸດໄດ້ປະສົບກັບການປັບແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໃນທຸກສິ່ງ ແລະ
ສິ່ງມີຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງ ເພື່ອເປັນພະຍານວ່າ ການປັບແຕ່ງ ແລະ

ການຈັດແຈ້ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນເໝືອນກົດເກນ, ກົດລະບຽບ, ສະຖາບັນ, ເໝືອນທຸກພະລັງ ແລະ ອຳນາດທາງໂລກທັງໝົດ. ດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດຊາດຈຶ່ງຖືກບັງຄັບໃຫ້ຍອມຮັບວ່າອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ສາມາດຖືກລະເມີດໄດ້ໂດຍສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງໃດໆ, ບໍ່ມີອຳນາດໃດສາມາດຍາດຊິງ ຫຼື ບ່ຽນແປງເຫດການ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້. ພາຍໃຕ້ກົດເກນ ແລະ ກົດລະບຽບສັກສິດເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມະນຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ແຜ່ຂະຫຍາຍພັນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຕົວຕົນແທ້ຈິງແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

548. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າມີສິດອຳນາດ ແລະ ລົດອຳນາດ, ພຣະອົງກໍ່ເຂັ້ມງວດ ແລະ ມີຫຼັກການໃນການກະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄົງຮັກສາຄວາມເປັນຈິງໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ຄວາມເຂັ້ມງວດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຫຼັກການໃນການປະຕິບັດຂອງພຣະອົງ ສະແດງເຖິງຄວາມບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດຢູ່ເໝືອນສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງໄດ້. ເຖິງວ່າພຣະອົງມີສິດອຳນາດສູງສຸດ ແລະ ທຸກໆສິ່ງກໍ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງມີລົດອຳນາດບົກຄອງທຸກສິ່ງ, ພຣະເຈົ້າກໍ່ບໍ່ເຄີຍທຳລາຍ ຫຼື ລົບກວນແຜນການຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ພຣະອົງໃຊ້ສິດອຳນາດ, ມັນກໍ່ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການຂອງພຣະອົງເອງຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແລະ ປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ຖືກກ່າວອອກຈາກປາກຂອງພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ປະຕິບັດຕາມບາດກ້າວ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງແຜນການຂອງພຣະອົງ. ແນ່ນອນ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າບົກຄອງຍັງເຊື່ອຟັງຫຼັກການໃນການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ຖືກຍົກເວັ້ນຈາກການຈັດແຈ້ງຂອງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຫຼັກການທີ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງນຳໃຊ້. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການອວຍພອນກໍ່ໄດ້ຮັບຊັບສິນທີ່ສົມບູນ ເຊິ່ງເກີດຈາກສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄົນທີ່ຖືກສາບແຊ່ກໍ່ໄດ້ຮັບການລົງໂທດຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາຍໃຕ້ການບົກຄອງຈາກສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນຈາກການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງຫຼັກການໃນການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງບໍ່ໄດ້ຖືກດັດປ່ຽນໂດຍການປ່ຽນແປງໃນບັດໄຈໃດກໍ່ຕາມ ແລະ ໃນທຳນາງດຽວກັນ ຫຼັກການໃນການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງກໍ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຍ້ອນເຫດຜົນໃດກໍ່ຕາມ. ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກອາດປະສົບກັບກາລິຍຸກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແຕ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ; ທຸກໆສິ່ງອາດຫາຍໄປ, ແຕ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຈະບໍ່ຫາຍໄປຈັກເທື່ອ.

ນີ້ແມ່ນທາດແທ້ຂອງສິດອຳນາດທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງ ແລະ
ບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວທີ່ສຸດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ!

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

549. ຊາຕານບໍ່ເຄີຍກ້າທີ່ຈະຝືນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ກໍຟັງຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງ ແລະ ຄຳບັນຊາສະເພາະຂອງພຣະເຈົ້າ,
ບໍ່ກ້າທີ່ຈະຂັດຂຶ້ນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈັກເທື່ອ ແລະ ແນ່ນອນ
ບໍ່ກ້າທີ່ຈະປ່ຽນແປງຄຳສັ່ງໃດໆຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງອິດສະຫຼະ.

ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້ໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ຊາຕານຈຶ່ງບໍ່ກ້າທີ່ຈະຂ້າມຂອບເຂດເຫຼົ່ານີ້.

ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄຳພະຍານຕໍ່ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ຊາຕານມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນຫຼາຍກວ່າມະນຸດຊາດກ່ຽວກັບວິທີການປະພຶດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ວິທີການເບິ່ງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ຊາຕານຈຶ່ງເຫັນສະຖານະ ແລະ
ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນຫຼາຍ ແລະ

ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ມັນບໍ່ກ້າທີ່ຈະເບິ່ງຂ້າມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເລີຍ ຫຼື
ມັນບໍ່ກ້າທີ່ຈະລະເມີດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນລັກສະນະໃດກໍຕາມ ຫຼື

ເຮັດຫຍັງທີ່ຝືນສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ

ມັນບໍ່ກ້າທ້າທາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນລັກສະນະໃດກໍຕາມ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນຊົ່ວຮ້າຍ
ແລະ ອວດດີໂດຍທຳມະຊາດ, ຊາຕານບໍ່ເຄີຍຂ້າມຂອບເຂດ ແລະ
ເຂດຈຳກັດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໃຫ້ມັນຈັກເທື່ອ. ເປັນເວລາຫຼາຍລ້ານປີ,

ມັນປະຕິບັດຕາມຂອບເຂດເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ປະຕິບັດຕາມຄຳບັນຊາ ແລະ
ຄຳສັ່ງທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ກັບມັນ ແລະ ບໍ່ເຄີຍກ້າທີ່ຈະລະເມີດຄຳສັ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ.

ເຖິງມັນປະສົງຮ້າຍ, ຊາຕານກໍມີສະຕິບັນຍາຫຼາຍກວ່າມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ;
ມັນຮູ້ຈັກຕົວຕົນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຮູ້ຈັກຂອບເຂດຂອງມັນເອງ. ຈາກການກະທຳທີ່
“ຍອມອ່ອນນ້ອມ” ຂອງຊາຕານ, ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ສິດອຳນາດ ແລະ

ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄຳສັ່ງແຫ່ງສະຫວັນ ເຊິ່ງຊາຕານບໍ່ສາມາດຝືນໄດ້ ແລະ
ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມເປັນໜຶ່ງດຽວ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ທຸກສິ່ງປ່ຽນແປງ ແລະ
ແຜ່ຂະຫຍາຍໄປໃນລັກສະນະທີ່ເປັນລະບົບລະບຽບ, ທີ່ມະນຸດຊາດສາມາດດຳລົງຊີວິດ ແລະ

ເພີ່ມທະວີພາຍໃນວິທີທາງທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ ໂດຍບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື

ສິ່ງໃດສາມາດລົບກວນຄວາມເປັນລະບຽບນີ້ ແລະ ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື

ສິ່ງໃດສາມາດປ່ຽນແປງກົດເກນນີ້, ຍ້ອນພວກມັນທັງໝົດມາຈາກມືຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຈາກຄໍາສັ່ງ ແລະ ສິດອໍານາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

550.

ຕົວຕົນພິເສດຂອງຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫຼາຍຄົນສະແດງອອກເຖິງຄວາມສົນໃຈຢ່າງແຮງກ້າໃນການສະແດງອອກຂອງມັນກ່ຽວກັບດ້ານຕ່າງໆ. ຍັງມີຄົນໂງ່ຫຼາຍຄົນເຖິງກັບເຊື່ອວ່າ

ຊາຕານກໍ່ມີສິດອໍານາດຄືກັນກັບພຣະເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າຊາຕານສາມາດສະແດງສິ່ງອັດສະຈັນ ແລະ ສາມາດເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ

ນອກຈາກການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າແລ້ວ,

ມະນຸດຊາດກໍ່ຍັງສະຫງວນພື້ນທີ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄວ້ໃຫ້ກັບຊາຕານ ແລະ

ເຖິງກັບນະມັດສະການຊາຕານດັ່ງພຣະເຈົ້າ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງເປັນຕາສົມເພດ ແລະ ເປັນຕາລັງກຽດ.

ພວກເຂົາເປັນຕາສົມເພດ ເພາະຄວາມບໍ່ຮູ້ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເປັນຕາລັງກຽດ

ເພາະຄວາມນອກຮີດ ແລະ ທາດແທ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໂດຍທໍາມະຊາດຂອງພວກເຂົາ. ໃນເວລານີ້,

ເຮົາຮູ້ສຶກວ່າ ມັນເປັນສິ່ງຈໍາເປັນທີ່ຈະບອກໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ວ່າ ສິດອໍານາດແມ່ນຫຍັງ,

ມັນສັນຍາລັກເຖິງຫຍັງ ແລະ ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຫຍັງ. ເວົ້າລວມແລ້ວກໍ່ຄື

ພຣະເຈົ້າເອງແມ່ນສິດອໍານາດ, ສິດອໍານາດຂອງພຣະອົງແມ່ນສັນຍາລັກແຫ່ງອໍານາດສູງສຸດ ແລະ

ມັນຄືທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມນັ້ນ

ສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຍັງເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບສະຖານະ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າເອງ.

ມີກໍລະນີໃດແດ່ທີ່ຊາຕານກ້າເວົ້າວ່າ ມັນເອງເປັນພຣະເຈົ້າ? ຊາຕານກ້າເວົ້າບໍ່ວ່າ

ມັນສ້າງສິ່ງທັງປວງ ແລະ ບົກຄອງຢູ່ເໜືອສິ່ງທັງປວງ? ແນ່ນອນ ມັນບໍ່ກ້າ!

ຍ້ອນມັນບໍ່ສາມາດສ້າງສິ່ງທັງປວງ; ຈົນເຖິງບັດຈຸບັນນີ້,

ມັນບໍ່ເຄີຍສ້າງຫຍັງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສ້າງຫຍັງທີ່ມີຊີວິດຈັກເທື່ອ.

ເພາະວ່າມັນບໍ່ມີສິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນຈະບໍ່ສາມາດມີສະຖານະ ແລະ

ຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກໍານົດໂດຍທາດແທ້ຂອງມັນ.

ມັນມີສິດອໍານາດຄືກັບພຣະເຈົ້າບໍ່? ແນ່ນອນ, ມັນບໍ່ມີ!

ແລ້ວຈະໃຫ້ພວກເຮົາເອີ້ນການກະທໍາຂອງຊາຕານ ແລະ

ສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ຊາຕານສະແດງອອກນັ້ນວ່າແມ່ນຫຍັງ? ມັນແມ່ນສິດອໍານາດບໍ່?

ມັນສາມາດຖືກເອີ້ນວ່າ ສິດອໍານາດບໍ່? ແນ່ນອນ ບໍ່ແມ່ນ!

ຊາຕານນໍາພາທົນທາງແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມເລົ້າເສຍໃຈ, ທໍາລາຍ ແລະ

ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທຸກດ້ານ. ໃນໄລຍະສອງສາມພັນປີຜ່ານມາ,

ນອກຈາກເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມ ແລະ ຖືກຂົ່ມເຫັງແລ້ວ, ຍັງລ້ວງ ແລະ

ຫຼອກລວງມະນຸດໄປສູ່ຄວາມຊົ່ວຊ້າ ແລະ ການປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ

ພາໃຫ້ມະນຸດຢ່າງໄປສູ່ຮ່ອມພູແຫ່ງເງົາຂອງຄວາມຕາຍ,
ຊາຕານເຄີຍເຮັດຫຍັງແດ່ທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການລະລຶກເຖິງ, ການຍົກຍ້ອງ ຫຼື
ການຖະນຸຖະໜອມຈາກມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ? ຖ້າຊາຕານມີສິດອຳນາດ ແລະ ວິດອຳນາດ,
ມະນຸດຊາດຈະຖືກມັນເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມບໍ່? ຖ້າຊາຕານມີສິດອຳນາດ ແລະ ວິດອຳນາດ,
ມະນຸດຊາດຈະຖືກມັນທຳລາຍບໍ່? ຖ້າຊາຕານມີວິດອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດ,
ມະນຸດຊາດຈະປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫັນໄປສູ່ຄວາມຕາຍບໍ່? ໃນເມື່ອຊາຕານບໍ່ມີສິດອຳນາດ ຫຼື
ວິດອຳນາດ, ພວກເຮົາຄວນສະຫຼຸບກ່ຽວກັບທາດແທ້ຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມັນເຮັດນັ້ນວ່າແມ່ນຫຍັງ?
ມີຄົນທີ່ໃຫ້ນິຍາມກັບທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດນັ້ນວ່າ ເປັນກົນອຸບາຍເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ເຮົາເຊື່ອວ່ານິຍາມດັ່ງກ່າວບໍ່ເໝາະສົມບານໃດ.

ການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍທີ່ມັນເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມນັ້ນເປັນພຽງກົນອຸບາຍເທົ່ານັ້ນບໍ່?
ອຳນາດຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຊາຕານໃຊ້ຂົ່ມເຫັງໂຢບ ແລະ
ຄວາມບາຖະໜາຢ່າງແຮງຂອງມັນໃນການຂົ່ມເຫັງ ແລະ ກົນກົນໂຢບ
ບໍ່ສາມາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະບັນລຸໂດຍກົນອຸບາຍເທົ່ານັ້ນ. ຈົ່ງທົບທວນເບິ່ງວ່າ ພຸງເກະ ແລະ
ພຸງສັດຂອງໂຢບ ທີ່ກະຈັດກະຈາຍກັນທົ່ວເນີນພູ ແລະ ພູເຂົາທີ່ຫາຍໄປໃນທັນທີທັນໃດ;
ຊັບສິນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຂອງໂຢບທີ່ຫາຍໄປໃນທັນທີນັ້ນແມ່ນບັນລຸໂດຍກົນອຸບາຍເທົ່ານັ້ນບໍ່?
ທຳມະຊາດຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຊາຕານເຮັດແມ່ນສອດຄ່ອງ ແລະ ເໝາະສົມກັບຄຳເວົ້າທາງລົບ ເຊັ່ນ:
ການເຮັດໃຫ້ອ່ອນແອ, ການຂັດຂວາງ, ການທຳລາຍ, ຄວາມອັນຕະລາຍ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ,
ການປະສົງຮ້າຍ ແລະ ຄວາມມືດ, ສະນັ້ນ ການເກີດຂຶ້ນຂອງທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນເຊື່ອມໂຍງກັບການກະທຳຂອງຊາຕານຢ່າງແໜ້ນແຟ້ນ ແລະ
ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກທາດແທ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານໄດ້. ບໍ່ວ່າຊາຕານຈະມີ “ວິດອຳນາດ”
ຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າມັນຈະເກັ່ງກາດ ແລະ ມັກໃຫຍ່ໃຜສູງສ່ຳໃດກໍຕາມ,
ບໍ່ວ່າມັນຈະສາມາດສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງສ່ຳໃດກໍຕາມ,
ບໍ່ວ່າເຕັກນິກທີ່ມັນເສື່ອມຊາມ ແລະ ລ້ວງມະນຸດມີຫຼາກຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າອຸບາຍ ແລະ
ແຜນການທີ່ມັນຂົ່ມຂູ່ມະນຸດຈະສະຫຼາດຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ,
ບໍ່ວ່າຮູບຮ່າງທີ່ມັນມີຢູ່ຈະສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ,
ມັນບໍ່ເຄີຍສາມາດສ້າງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດແມ່ນແຕ່ສິ່ງດຽວຈັກເທື່ອ, ບໍ່ເຄີຍສາມາດກຳນົດກົດໝາຍ ຫຼື
ກົດລະບຽບສຳລັບການເປັນຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ເຄີຍສາມາດປົກຄອງ ແລະ
ຄວບຄຸມສິ່ງໃດ ບໍ່ວ່າຈະເປັນສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ຫຼື ບໍ່ມີຊີວິດກໍຕາມ. ພາຍໃນຈັກກະວານ ແລະ ທ້ອງຟ້າ,
ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ຫຼື ສິ່ງດຽວທີ່ເກີດຈາກມັນ ຫຼື ດຳລົງຢູ່ອ້ອມມັນ; ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ຫຼື
ສິ່ງດຽວທີ່ຖືກມັນປົກຄອງ ຫຼື ຖືກມັນຄວບຄຸມ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ຕ້ອງອາໄສຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງໄປກວ່ານັ້ນ
ມັນຕ້ອງເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງ ແລະ ການບັງຄັບບັນຊາທຸກຢ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ.

ຫາກປາສະຈາກການອະນຸຍາດຈາກພຣະເຈົ້າ,
 ມັນກໍຍາກສຳລັບຊາຕານທີ່ຈະສຳຜັດແມ່ນແຕ່ຍົດນ້ຳ ຫຼື ແມ່ດິນຊາຍທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ;
 ຫາກປາສະຈາກການອະນຸຍາດຈາກພຣະເຈົ້າ,
 ຊາຕານຍິ່ງບໍ່ມີອິດສະຫຼະທີ່ຈະຍ້າຍມົດໄປມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
 ຢ່າວ່າແຕ່ມະນຸດຊາດທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນເລີຍ. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ຊາຕານຕ່ຳກວ່າດອກໄມ້ລີ້ຢູ່ເທິງພູເຂົາ, ຕ່ຳກວ່ານົກທີ່ບິນຢູ່ເທິງອາກາດ,
 ຕ່ຳກວ່າປາທີ່ຢູ່ໃນທະເລ ແລະ ຕ່ຳກວ່າໜອນທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
 ບົດບາດຂອງມັນໃນທຳມະກາງທຸກສິ່ງແມ່ນເພື່ອຮັບໃຊ້ທຸກສິ່ງທັງປວງ ແລະ
 ເຮັດວຽກໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ ແລະ ຮັບໃຊ້ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ວ່າທຳມະຊາດຂອງມັນຈະມີຈຸດປະສົງຮ້າຍສ່ຳໃດ ແລະ
 ທາດແທ້ຂອງມັນຈະຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ,
 ສິ່ງດຽວທີ່ມັນສາມາດເຮັດໄດ້ກໍຄືປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງມັນຢ່າງເຊື່ອຟັງ ນັ້ນກໍຄື
 ການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ການໃຫ້ຄວາມແຕກຕ່າງຕໍ່ກັບພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນທາດແທ້
 ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງຊາຕານ. ທາດແທ້ຂອງມັນບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດ,
 ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບວິດອຳນາດ, ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິດອຳນາດ;
 ມັນພຽງແຕ່ເປັນເຄື່ອງຫຼິ້ນໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນພຽງເຄື່ອງຈັກເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ!

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

551. ເຖິງແມ່ນຊາຕານເບິ່ງໂຢບດ້ວຍສາຍຕາຂຽວ,

ຫາກປາສະຈາກການອະນຸຍາດຂອງພຣະເຈົ້າ
 ມັນກໍບໍ່ກ້າທີ່ຈະແຕະຕ້ອງແມ່ນແຕ່ຜົມເສັ້ນດຽວເທິງຫົວຂອງໂຢບ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນຊົ່ວຮ້າຍ
 ແລະ ໃຫດຮ້າຍໂດຍທຳມະຊາດ, ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງກັບມັນ
 ຊາຕານກໍບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນ
 ຊາຕານໄວຍວາຍເໝືອນກັບໝາປ່າທຳມະກາງຝູງແກະໃນເວລາທີ່ມັນມາຫາໂຢບ,
 ມັນກໍບໍ່ກ້າທີ່ຈະລືມຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໃຫ້ກັບມັນ, ບໍ່ກ້າທີ່ຈະລະເມີດຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ
 ແລະ ໃນທຸກສິ່ງທີ່ມັນໄດ້ເຮັດ ຊາຕານກໍບໍ່ກ້າທີ່ຈະອອກຈາກຫຼັກການ ແລະ
 ຂອບເຂດແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ່? ຈາກສິ່ງນີ້ ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ
 ຊາຕານບໍ່ກ້າທີ່ຈະຜ່າຜົນພຣະທຳຂໍ້ໃດຂອງພຣະເຈົ້າເຢື້ອໂຮວາເລີຍ. ສຳລັບຊາຕານແລ້ວ,
 ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄຳສັ່ງ ແລະ ກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ
 ເປັນການສະແດງອອກເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ
 ເບື້ອງຫຼັງພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໝາຍເຖິງການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຄົນທີ່ລະເມີດ
 ຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນ.
 ຊາຕານຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ຖ້າມັນລະເມີດຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ,

ມັນຕ້ອງໄດ້ຮັບຜົນຕາມມາທີ່ມັນຜ່ານສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຕໍ່ຕ້ານກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຜົນຕາມມາເຫຼົ່ານີ້?
ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເວົ້າເຖິງເລີຍ ແນ່ນອນ ຜົນຕາມມາກໍຄືການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ການກະທຳຂອງຊາຕານຕໍ່ໂຢເບຣັນພຽງພາບຫຍໍ້ທີ່ມັນເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ ແລະ
ເມື່ອຊາຕານດຳເນີນການກະທຳເຫຼົ່ານີ້, ຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້ ແລະ
ຄຳສັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງໄວ້ໃຫ້ກັບຊາຕານເປັນພຽງພາບຫຍໍ້ຂອງຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງທຸກສິ່ງທີ່ມີ
ນຳເຮັດ. ນອກຈາກນັ້ນ ບົດບາດ ແລະ
ຕຳແໜ່ງຂອງຊາຕານໃນເລື່ອງນີ້ກໍເປັນພຽງພາບຫຍໍ້ຂອງບົດບາດ ແລະ
ຕຳແໜ່ງຂອງມັນໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການເຊື່ອມຮັບທັງໝົດຂອງຊາຕານຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນການລ້ວງໂຢເບຣັນພຽງພາບຫຍໍ້ຂອງວິທີທີ່ຊາ
ຕານບໍ່ກຳຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.
ແມ່ນຫຍັງທີ່ພາກສ່ວນເລັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຕືອນພວກເຈົ້າ? ທ່າມກາງສິ່ງຕ່າງໆ
ລວມເຖິງຊາຕານ ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ສາມາດຜ່ານກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ
ຄຳສັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງວາງອອກ ແລະ ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດທີ່ກຳລະເມີດກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນ
ແລະ ຄຳສັ່ງເຫຼົ່ານີ້, ຍ້ອນບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດສາມາດປ່ຽນແປງ ຫຼື
ຫຼົບຫຼີກຈາກການລົງໂທດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຕໍ່ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອມຮັບໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້.
ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດສ້າງຕັ້ງກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ຄຳສັ່ງ,
ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີວິດອຳນາດໃນການເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເກີດຜົນ ແລະ
ມີພຽງແຕ່ວິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດສາມາດຜ່ານໄດ້.
ນີ້ແມ່ນສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ, ສິດອຳນາດນີ້ເປັນສິ່ງສູງສຸດທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ
ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເວົ້າວ່າ “ພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ
ຊາຕານເປັນຜູ້ທີ່ສອງ”. ເພາະວ່າ ນອກຈາກພຣະຜູ້ສ້າງທີ່ມີສິດອຳນາດໜຶ່ງດຽວແລ້ວ
ຈະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອື່ນໃດອີກ!

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

552. ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ.

ມັນໄດ້ສ້າງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງນັບບໍ່ຖ້ວນ, ໄດ້ຫຼອກລວງຜູ້ຄົນຍຸກແລ້ວຍຸກເລົ່າ ແລະ
ໄດ້ເຮັດຜິດຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ມັນຂົ່ມເຫັງມະນຸດ, ຫຼອກລວງມະນຸດ,
ລ້ວງໃຫ້ມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ເຮັດການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງໆທີ່ໄດ້ສັບສົນ ແລະ
ທຳລາຍແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງ ແລະ
ສັດມີຊີວິດທີ່ມີຊີວິດທັງປວງກໍຍັງສືບຕໍ່ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ ແລະ
ກົດເກນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້. ເມື່ອບຽບທຽບກັບສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ,

ທ່າມະຊາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມບ່າເຖື່ອນຂອງຊາຕານເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າລັງກຽດ, ກຽດຊັງ, ຕ່ຳຊາມ, ເລັກນ້ອຍ ແລະ ອ່ອນແອຫຼາຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າຊາຕານຍ່າງທ່າມກາງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ, ມັນກໍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນຜູ້ຄົນ, ສິ່ງຂອງ ແລະ ວັດຖຸທີ່ພຣະເຈົ້າບັນຊາການ. ຫຼາຍພັນປີໄດ້ຜ່ານໄປ ແລະ ມະນຸດຊາດກໍຍັງໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງ ແລະ ອາກາດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້, ຍັງຫາຍໃຈຈາກລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍັງຊົນຊົມກັບດອກໄມ້, ນົກ, ປາ ແລະ ແມງໄມ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ມີຄວາມສຸກກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້; ກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນຍັງຄົງຜັນປ່ຽນໄປມາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ; ສິລະດູການກໍຜັນປ່ຽນໄປມາຕາມປົກກະຕິ; ຫ່ານກໍບິນຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າໂຍກຍ້າຍຖິ້ນໃນລະດູໜາວນີ້ ແລະ ບິນກັບຄືນໃນລະດູໃບໄມ້ລົ່ນທີ່ຈະມາເຖິງ; ປາໃນນ້ຳບໍ່ເຄີຍອອກຈາກແມ່ນ້ຳ ແລະ ທະເລສາບເຊິ່ງເປັນບ່ອນອາໄສຂອງພວກເຂົາ; ຈັກກະຈັນເທິງແຜ່ນດິນໂລກຮ້ອງສຸດຫົວໃຈຂອງພວກມັນໃນຍາມລະດູຮ້ອນ; ຈີນາຍໃນກໍຫຍ້າຮ້ອງສຽງຄ່ອຍໆກັບສາຍລົມໃນລະດູໃບໄມ້ລົ່ນ; ຫ່ານເຕົ້າໂຮມກັບເປັນຝູງໃນຂະນະທີ່ນົກອິນຊີຍັງຄົງຢູ່ຢ່າງໂດດດ່ຽວ; ຝູງສິງໂຕລ້ຽງດູພວກມັນເອງໂດຍການອອກລ່າ; ກວາງໃຫຍ່ບໍ່ອອກຫ່າງຈາກຫຍ້າ ແລະ ດອກໄມ້... ສິ່ງມີຊີວິດທຸກຊະນິດທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງຈາກໄປ ແລະ ກັບຄືນ ແລະ ກໍຈາກໄປອີກ, ການປ່ຽນແປງຫຼາຍລ້ານຄັ້ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນພືດຕາດຽວ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງກໍຄືສັນຊາດຕະຍານ ແລະ ກົດເກນຂອງການເອົາຕົວລອດ. ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຈັດກຽມ ແລະ ການບຳລຸງລ້ຽງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງສັນຊາດຕະຍານຂອງພວກເຂົາໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດທຳລາຍກົດເກນແຫ່ງການເອົາຕົວລອດຂອງພວກເຂົາໄດ້. ເຖິງແມ່ນມະນຸດຊາດ ຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຫຼອກລວງໂດຍຊາຕານ, ມະນຸດກໍຍັງບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມນ້ຳທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ອາກາດທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ມະນຸດຍັງດຳລົງຊີວິດ ແລະ ແຜ່ຂະຫຍາຍໃນພື້ນທີ່ທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຂຶ້ນ. ສັນຊາດຕະຍານຂອງມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ປ່ຽນໄປ. ມະນຸດຍັງອາໄສດວງຕາຂອງພວກເຂົາເພື່ອທີ່ຈະເຫັນ, ຫຼືຂອງພວກເຂົາເພື່ອໄດ້ຍິນ, ສະໝອງຂອງພວກເຂົາເພື່ອຄິດ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາເພື່ອເຂົ້າໃຈ, ແຄ່ງຂາ ແລະ ຕີນຂອງພວກເຂົາເພື່ອຢ່າງ, ມືຂອງພວກເຂົາເພື່ອໃຊ້ເຮັດວຽກ ແລະ ອື່ນໆ; ສັນຊາດຕະຍານທັງໝົດນີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຍອມຮັບເອົາການຈັດກຽມຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງ, ຄວາມສາມາດທີ່ມະນຸດຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ, ຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດຊາດໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງສິ່ງຖືກສ້າງກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ, ຄວາມຕ້ອງການຝ່າຍວິນຍານຂອງມະນຸດຊາດກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ,

ຄວາມຕ້ອງການຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຈະຄົ້ນຫາແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ,
 ຄວາມບາຖະໜາຂອງມະນຸດຊາດທີ່ຈະຖືກພຣະຜູ້ສ້າງຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ.
 ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນສະພາບການຂອງມະນຸດຊາດໃນປັດຈຸບັນ
 ຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຜູ້ທີ່ໄດ້ອົດທົນກັບຄວາມຜິນາດຢ່າງໂຫດຮ້າຍຂອງຊາຕານ.
 ເຖິງແມ່ນມະນຸດຊາດຕົກຢູ່ໃນການຂົ່ມເຫັງຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເປັນອາດາມ ແລະ
 ເອວາຕັ້ງແຕ່ການລົ້ມຕົ້ນສ້າງອີກຕໍ່ໄປ, ກົງກັນຂ້າມ
 ເປັນມະນຸດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ເຊັ່ນ: ຄວາມຮູ້, ການຈົນຕະນາການ,
 ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ອື່ນໆ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍອຸປະນິໄສຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເສື່ອມຊາມ,
 ແຕ່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ມະນຸດຊາດກໍຍັງເປັນມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນ.
 ມະນຸດຊາດຍັງຄົງຖືກປົກຄອງ ແລະ ປັບແຕ່ງໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນທິດທາງທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
 ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ມະນຸດຊາດ ຜູ້ເຊິ່ງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ
 ແມ່ນພຽງແຕ່ຖືກປົກຄຸມດ້ວຍສິ່ງເປີເປື້ອນ, ດ້ວຍຄວາມຫົວກະຫາຍ,
 ດ້ວຍປະຕິກິລິຍາທີ່ຊ້າໄປໜ້ອຍໜຶ່ງ, ຄວາມຊົງຈຳທີ່ບໍ່ດີຄືແຕ່ກ່ອນ ແລະ
 ອາຍຸກໍເຖົ້າຂຶ້ນເລັກນ້ອຍ, ແຕ່ໜ້າທີ່ ແລະ
 ສັນຊາດຕະຍານທັງໝົດຂອງມະນຸດຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກທຳລາຍ.
 ນີ້ແມ່ນມະນຸດຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າເຈດຕະນາທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ.
 ມະນຸດຊາດນີ້ຕ້ອງໄດ້ຍືນການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໄດ້ຍືນສຽງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ
 ແລະ ພວກເຂົາຕ້ອງລຸກຂຶ້ນ ແລະ ພ້າວໄປຫາແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງສຽງນີ້.
 ມະນຸດຊາດດັ່ງກ່າວນີ້ຕ້ອງເຫັນແຕ່ຮູບລັກສະນະຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນ ແລະ
 ພວກເຂົາຈະເປັນຄົນທີ່ບໍ່ສົນໃຈກັບສິ່ງອື່ນໆ ແລະ
 ປະຖິ້ມທຸກສິ່ງເພື່ອອອກມາເບິ່ງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ເຖິງກັບຈະຍອມສະຫຼະຊີວິດຂອງພວກເຂົາເພື່ອພຣະອົງ.
 ເມື່ອຫົວໃຈຂອງມະນຸດຊາດເຂົ້າໃຈພຣະທຳທີ່ຈົງໃຈຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ,
 ມະນຸດຊາດຈະປະຕິເສດຊາຕານ ແລະ ມາຢູ່ຄຽງຂ້າງພຣະຜູ້ສ້າງ;
 ເມື່ອມະນຸດຊາດໄດ້ລ້າງຄວາມສົກກະປົກອອກຈາກຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ໄດ້ຮັບເອົາການຈັດກຽມ ແລະ ການບຳລຸງລ້ຽງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງອີກຄັ້ງ,
 ຄວາມຊົງຈຳຂອງມະນຸດຊາດຈະຖືກຮື້ຟື້ນ ແລະ ໃນເວລານັ້ນ
 ມະນຸດຊາດຈະໄດ້ກັບຄືນສູ່ການປົກຄອງຂອງພຣະຜູ້ສ້າງຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

553. ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຖືກລອກແບບໂດຍມະນຸດໄດ້ ແລະ ຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຖືກມະນຸດປອມຕົວເປັນ.

ເຖິງວ່າເຈົ້າສາມາດລອກແບບນ້ຳສຽງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ,
ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດລອກແບບທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເຖິງວ່າເຈົ້າສາມາດຢືນຢູ່ໃນບ່ອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປອມຕົວເປັນພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຈດຕະນາທີ່ຈະເຮັດໄດ້ຈັກເທື່ອ ແລະ
ຈະບໍ່ສາມາດປົກຄອງ ແລະ ມີອຳນາດເໜືອທຸກສິ່ງໄດ້ຈັກເທື່ອ. ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າກໍຈະເປັນພຽງສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ເລັກນ້ອຍຢູ່ຕະລອດໄປ ແລະ ບໍ່ວ່າທັກສະ ແລະ
ຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າຈະມີຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າມີພອນສະຫວັນຫຼາຍສ່ວນໃດກໍຕາມ,
ເຈົ້າກໍຄື ໃນຄວາມເປັນຕົວຕົນຂອງເຈົ້າທັງໝົດແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ເຖິງເຈົ້າສາມາດກ່າວຄຳເວົ້າອວດເກັ່ງບາງຄຳ, ນີ້ກໍບໍ່ສາມາດສະແດງໄດ້ວ່າ
ເຈົ້າມີທາດແທ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ ຫຼື ບໍ່ສາມາດສື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າມີສິດອຳນາດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ.

ສິດອຳນາດ ແລະ ລິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ.
ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນໄດ້ມາຈາກການຮຽນຮູ້ ຫຼື ເພີ່ມພູນຈາກພາຍນອກ,
ແຕ່ເປັນທາດແທ້ໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ແລ້ວສະນັ້ນ
ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ສິ່ງຖືກສ້າງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດບ່ຽນແປງໄດ້.

ໃນຖານະທີ່ເປັນໜຶ່ງໃນສິ່ງຖືກສ້າງ, ມະນຸດຕ້ອງຮັກສາຕຳແໜ່ງຂອງເຂົາເອງ ແລະ
ປະພຶດຢ່າງຕັ້ງໃຈ. ເພື່ອຮັກສາສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງມອບໝາຍໃຫ້ກັບເຈົ້າຢ່າງເຊື່ອຖືໄດ້.
ບໍ່ປະຕິບັດນອກເສັ້ນ ຫຼື ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ນອກເໜືອຂອບເຂດຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າ ຫຼື
ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນຕາລັງກຽດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຢ່າພະຍາຍາມເປັນຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື
ກາຍເປັນຍອດມະນຸດ ຫຼື ຢູ່ເໜືອຄົນອື່ນ ຫຼື ສະແຫວງຫາທີ່ຈະກາຍເປັນພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ຄວນປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນ. ການສະແຫວງຫາເພື່ອຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ເປັນຍອດມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ໂງ່ຈ້າ.

ການສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍເປັນພຣະເຈົ້າຍິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ອັບອາຍທີ່ສຸດ; ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເປັນຕາໜ່າຍ
ແລະ ເປັນຕາລັງກຽດທີ່ສຸດ. ສິ່ງທີ່ເປັນຕາຍົກຍ້ອງ ແລະ
ສິ່ງທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງຄວນຍຶດຖືເໜືອສິ່ງໃດກໍຄື ການເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ແທ້ຈິງ;
ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍດຽວທີ່ທຸກຄົນຄວນສະແຫວງຫາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(II) ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ

554. ໃນພາລະກິດສຸດທ້າຍຂອງການສິ້ນສຸດຍຸກຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ ເຊິ່ງພຣະອົງເປີດເຜີຍທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ ເພື່ອພິພາກສາທຸກຄົນຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຮັກພຣະອົງດ້ວຍຈິງໃຈສົມບູນແບບ.

ພຽງການກະທຳແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນຳການສິ້ນສຸດມາສູ່ຍຸກໄດ້. ຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ສັບພະທຸກສິ່ງໃນການຊົງສ້າງຈະຖືກຈັດແບ່ງອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ແບ່ງແຕ່ລະປະເພດອອກອີງຕາມທຳມະຊາດຂອງພວກເຂົາ.

ນີ້ແມ່ນຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍຜົນສະຫຼຸບທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ ແລ້ວກໍຈະບໍ່ມີທາງເປີດເຜີຍຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟ້າງ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງພວກເຂົາໄດ້. ພຽງແຕ່ຜ່ານການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະສາມາດເປີດເຜີຍຜົນຕາມມາຂອງການສ້າງສັບພະສິ່ງ. ມະນຸດພຽງແຕ່ສະແດງທາດແທ້ຂອງເຂົາເມື່ອເຂົາຖືກຂຽນຕີ ແລະ ຖືກພິພາກສາ. ຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກຈັດໄວ້ຢູ່ນຳຄົນຊົ່ວຮ້າຍ, ຄົນດີໄວ້ກັບຄົນດີ ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນຈະຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ.

ຜົນຕາມມາຂອງການຊົງສ້າງຈະຖືກເປີດເຜີຍຜ່ານການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ ເພື່ອຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ ຄົນດີຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ ແລະ ທຸກຄົນຈະໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພາລະກິດທັງໝົດນີ້ຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຜ່ານການຂຽນຕີ ແລະ ພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳ. ເນື່ອງຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດໄດ້ເຖິງຂັ້ນຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟ້າງຂອງພວກເຂົານັ້ນຮ້າຍແຮງຢ່າງລົ້ນເຫຼືອ, ມີພຽງແຕ່ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ປະກອບດ້ວຍການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈຶ່ງສາມາດປ່ຽນແປງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນແບບຢ່າງແທ້ຈິງໄດ້.

ມີພຽງອຸປະນິໄສນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປີດເຜີຍຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ລົງໂທດຄົນທີ່ບໍ່ຊອບທຳທຸກຄົນຢ່າງຮຸນແຮງໄດ້. ສະນັ້ນ, ອຸປະນິໄສດັ່ງກ່າວແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໝາຍຂອງຍຸກດັ່ງກ່າວ ແລະ ການເປີດເຜີຍ ແລະ ການສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງກໍຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ້ງແຈ້ງເພື່ອພາລະກິດຂອງແຕ່ລະຍຸກ.

ບໍ່ແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຕາມອຳເພີໃຈ ແລະ ປາສະຈາກຄວາມໝາຍ. ລອງສົມມຸດວ່າ ໃນການເປີດເຜີຍຜົນໄດ້ຮັບຂອງມະນຸດໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະເຈົ້າຍັງຄົງປະທານຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກຢ່າງບໍ່ໝົດສິ້ນ ແລະ ສືບຕໍ່ຮັກເຂົາ,

ບໍ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດປະສົບກັບການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ
 ພຣະອົງສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນເຖິງຄວາມອົດກັ້ນ, ອົດທົນ ແລະ ການອະໄພໂທດ ແລະ
 ການຍົກໂທດໃຫ້ກັບມະນຸດ ບໍ່ວ່າຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາຈະຮ້າຍແຮງສ່ຳໃດກໍຕາມ,
 ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ເສດສ່ວນຂອງການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳ,
 ແລ້ວເມື່ອໃດການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະນຳມາສູ່ການສິ້ນສຸດ?
 ເມື່ອໃດອຸປະນິໄສແບບນີ້ຈຶ່ງຈະສາມາດນຳຜູ້ຄົນໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມຂອງມະນຸດຊາ
 ດ? ລອງຍົກຕົວຢ່າງ ຜູ້ພິພາກສາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຢູ່ສະເໝີ,
 ຜູ້ພິພາກສາທີ່ມີໃບໜ້າເມດຕາ ແລະ ຫົວໃຈອ່ອນໂຍນ. ຜູ້ພິພາກສາທີ່ຮັກຜູ້ຄົນ ໂດຍບໍ່ສົນໃຈວ່າ
 ພວກເຂົາໄດ້ກໍ່ອາຊະຍາກຳຫຍັງກໍຕາມ ແລະ ຜູ້ພິພາກສາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ
 ປ້ອງກັນຄົນກະທຳຜິດໂດຍບໍ່ສົນໃຈວ່າພວກເຂົາເປັນໃຜ. ໃນກໍລະນີນີ້,
 ເມື່ອໃດຜູ້ພິພາກສາດັ່ງກ່າວຈະສາມາດໃຫ້ຄຳຕັດສິນຢ່າງຍຸຕິທຳໄດ້. ໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ
 ມີພຽງການພິພາກສາທີ່ຊອບທຳເທົ່ານັ້ນສາມາດຈັດແບ່ງມະນຸດຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ນຳເອົາມະນຸດເຂົ້າສູ່ໂລກໃໝ່. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຍຸກທັງໝົດຈະຖືກນຳມາສູ່ການສິ້ນສຸດ
 ຜ່ານອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳແຫ່ງການພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕີຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ (3)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

555. ຊື່ຂອງເຮົາຈະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປຈາກເຮືອນສູ່ເຮືອນ, ໃນທຸກປະເທດ ແລະ ໃນທຸກທິດທາງ
 ແລະ ຈະຖືກເອີ້ນຂານຈາກປາກຂອງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ພ້ອມທັງເດັກນ້ອຍໃນທົ່ວໂລກຈັກກະວານ;
 ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ແນ່ນອນ. ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເອກະລັກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ເຮົາຄືຕົວຕົນໜຶ່ງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຮງຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຮົາແມ່ນທັງໝົດຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ
 ເຮົາແມ່ນການສະແດງອອກທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າບໍ່ເຄົາລົບເຮົາ,
 ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າສະແດງການຕໍ່ຕ້ານໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າກ່າວຄຳເວົ້າທ້າທາຍຕໍ່ເຮົາຈະຕ້ອງຕາຍຈາກການສາບແຊ່ງ ແລະ
 ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ (ຈະມີການສາບແຊ່ງຍ້ອນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ).
 ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໃຜກໍຕາມກ້າທີ່ຈະບໍ່ຊື່ສັດ ຫຼື ກະຕັນຍູຕໍ່ເຮົາ ແລະ
 ໃຜກໍຕາມທີ່ກ້າພະຍາຍາມລ້ຽວງເຮົາຈະຕາຍຈາກຄວາມກຽດຊັງຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ.
 ຄວາມຊອບທຳ, ເດຊະນຸພາບ ແລະ ການພິພາກສາຂອງເຮົາຈະຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ.
 ຕອນທຳອິດ, ເຮົາໜ້າຮັກ ແລະ ມີເມດຕາ,
 ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນຂອງເຮົາ; ຄວາມຊອບທຳ,
 ເດຊະນຸພາບ ແລະ
 ການພິພາກສາພຽງປະກອບໄປດ້ວຍອຸປະນິໄສຂອງເຮົາຜູ້ທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າເອງຢ່າງສົມບູນ.
 ໃນລະຫວ່າງຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ, ເຮົາໜ້າຮັກ ແລະ ມີເມດຕາ.
 ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສ້າເລັດ, ເຮົາມີຄວາມຮັກກະລຸນາ ແລະ ຄວາມເມດຕາ;

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍບໍ່ຈຳເປັນສຳລັບສິ່ງນັ້ນອີກ (ແລະ ບໍ່ມີເຄືອມຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ). ມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນຄວາມຊອບທຳ, ເດຊານຸພາບ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ ນີ້ຄືອຸປະນິໄສທີ່ສົມບູນຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທຳມະດາຂອງເຮົາ ຄຽງຄູ່ກັບຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ສົມບູນຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 79” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

556. ເພື່ອເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່ອນອື່ນໝົດ ຜູ້ຄົນຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະເຈົ້າ: ສິ່ງທີ່ພຣະອົງບໍ່ມັກ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງ, ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮັກ, ຜູ້ທີ່ພຣະອົງມີຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມເມດຕານຳ ແລະ ຄົນປະເພດໃດທີ່ພຣະອົງປະທານຄວາມເມດຕາໃຫ້. ນີ້ຄືປະເດັນຫຼັກ. ຜູ້ຄົນຍັງຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະສະຫງ່າງາມຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະມີຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມຮັກໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນຫຼາຍຊ່ຳໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ອົດທົນຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ລ່ວງເກີນສະຖານະ ແລະ ຕຳແໜ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ລ່ວງເກີນກຽດສັກສີຂອງພຣະອົງ. ເຖິງວ່າພຣະເຈົ້າຈະຮັກຜູ້ຄົນ ແຕ່ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຕາມໃຈພວກເຂົາ. ພຣະອົງມອບຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເອົາໃຈພວກເຂົາ; ພຣະເຈົ້າມີຫຼັກການຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂີດຈຳກັດຂອງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ, ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມຮັກນັ້ນຈະຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຄືກັບເຈົ້າປະຕິບັດກັບຄົນອື່ນຈັກເທື່ອ. ເຖິງວ່າມັນຈະແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດກັບຜູ້ຄົນດ້ວຍຄວາມໃກ້ຊິດທີ່ສຸດ, ແຕ່ຖ້າຜູ້ຄົນເຫັນພຣະເຈົ້າເປັນພຽງແຕ່ບຸກຄົນໜຶ່ງ, ຄືກັບວ່າ ພຣະອົງເປັນພຽງແຕ່ສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງສິ່ງໜຶ່ງ, ເປັນຄືເພື່ອນ ຫຼື ວັດຖຸແຫ່ງການນະມັດສະການ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະເຊື່ອງໃບໜ້າຂອງພຣະອົງຈາກພວກເຂົາ ແລະ ປະຖິ້ມພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ຜູ້ຄົນຕ້ອງບໍ່ໃສ່ໃຈບັນຫານີ້ໂດຍທີ່ບໍ່ຄິດ. ສະນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງມັກເຫັນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ທີ່ກ່າວໂດຍພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ເຊັ່ນ: ມັນບໍ່ສຳຄັນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງຫຼາຍເສັ້ນທາງພຽງໃດກໍຕາມ, ເຈົ້າໄດ້ເຮັດພາລະກິດຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ ຫຼື ເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ ແຕ່ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງກໍຈະຕອບແທນພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນອີງຕາມສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດກັບຜູ້ຄົນດ້ວຍຄວາມໃກ້ຊິດທີ່ສຸດ ແຕ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງບໍ່ປະຕິບັດກັບພຣະເຈົ້າດັ່ງເພື່ອນ ຫຼື ເພື່ອນ. ຢ່າຮ້ອງພຣະເຈົ້າວ່າ “ສ່ຽວ” ຂອງເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກພຣະອົງຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ,

ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະມອບຄວາມອົດທົນໃຫ້ເຈົ້າຫຼາຍພຽງໃດກໍຕາມ,
ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ປະຕິບັດກັບພຣະເຈົ້າວ່າເປັນເພື່ອນຈັກເທື່ອ.
ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VII” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

557. ການທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ອົດກັບຕໍ່ການກະທຳຜິດສິທາດແທ້ທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະອົງ;
ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນອຸປະນິໄສທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະອົງ;
ລົດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທາດແທ້ທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະອົງ.
ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າສະແດງອອກເຖິງຕົວຕົນ ແລະ
ສະຖານະຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງມີພຽງແຕ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີ. ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວວ່າ
ຫຼັກການນີ້ຍັງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງທີ່ເປັນເອກະລັກ.
ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທາດແທ້ຂອງພຣະອົງເອງ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງຕາມການເວລາ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ປັບປ່ຽນຈາກການປ່ຽນແປງຂອງສະຖານທີ່ທາງພູມສາດ.
ອຸປະນິໄສຕາມທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງແມ່ນທາດແທ້ທີ່ເປັນເນື້ອແທ້ຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຜູ້ໃດ, ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ
ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງກໍເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອຜູ້ຄົນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍ
ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ອຍອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງອອກມາ; ໃນກໍລະນີນີ້
ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ ຫຼື ຕົວຕົນ ແລະ
ສະຖານະຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງເຊັ່ນກັນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຈຮ້າຍ
ຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ຫຼື
ຍ້ອນອົງປະກອບແຕກຕ່າງກັນທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ຍ້ອນການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ.
ການທີ່ມະນຸດກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍແມ່ນການກະທຳຜິດຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ຕົວຕົນ
ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອມະນຸດລ່ວງເກີນພຣະອົງ,
ມະນຸດກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ທົດສອບຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.
ເມື່ອມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອມະນຸດຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ,
ເມື່ອມະນຸດທົບສອບຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ
ນັ້ນຄືເວລາແຫ່ງການແຜ່ຂະຫຍາຍຂອງຄວາມບາບ,
ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະເປີດເຜີຍໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ສະແດງຕົວຕົນຂອງມັນເອງ.
ສະນັ້ນ ການສະແດງອອກເຖິງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືສັນຍາລັກບົ່ງບອກວ່າ
ກອງກຳລັງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ມັນເປັນສັນຍາລັກບອກວ່າ
ກອງກຳລັງທີ່ຕໍ່ຕ້ານທັງໝົດຈະຖືກທຳລາຍ.
ນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນເອກະລັກຂອງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອສັກສີ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກທຳທາຍ, ເມື່ອກຳລັງແຫ່ງຄວາມຍຸຕິທຳຖືກຂັດຂວາງ ແລະ ບໍ່ເບິ່ງເຫັນໂດຍມະນຸດ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ຍ້ອນທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ບັນດາກອງກຳລັງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ, ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ ຂັດຂຶ້ນພຣະອົງ ຈຶ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ເສື້ອມຊາມ ແລະ ບໍ່ຍຸຕິທຳ; ພວກມັນມາຈາກຊາຕານ ແລະ ເປັນຂອງຊາຕານ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຍຸຕິທຳ ແລະ ມີແສງສະຫວ່າງ ແລະ ບໍລິສຸດຢ່າງໄຮ້ມົນທົນ, ສະນັ້ນ ທຸກສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ເສື້ອມຊາມ ແລະ ເປັນຂອງຊາຕານກໍຈະຫາຍໄປ ເມື່ອຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປ່ອຍອອກ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

558. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ກຳລັງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍກໍຖືກກວດສອບ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຊົ່ວຮ້າຍກໍຖືກທຳລາຍ, ໃນຂະນະທີ່ສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ສິ່ງດີໆແມ່ນຈະໄດ້ຮັບການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ຢູ່ສືບຕໍ່ໄປ. ພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ຍ້ອນສິ່ງທີ່ບໍ່ຍຸຕິທຳ, ບໍ່ດີ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ໄດ້ຂັດຂວາງ, ລົບກວນ ຫຼື ທຳລາຍກົດຈະກຳ ແລະ ການພັດທະນາປົກກະຕິຂອງສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ດີ. ເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອປົກປ້ອງສະຖານະ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງເອງ, ແຕ່ເພື່ອປົກປ້ອງການເປັນຢູ່ຂອງສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ, ເປັນບວກ, ສວຍງາມ ແລະ ດີ, ເພື່ອປົກປ້ອງກົດເກນ ແລະ ລະບຽບຂອງການຢູ່ລອດປົກກະຕິຂອງມະນຸດຊາດ. ນີ້ແມ່ນສາຍເຫດຕົ້ນຕໍຂອງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຄືການເປີດເຜີຍອຸປະໄສຂອງພຣະອົງຢ່າງເໝາະສົມ, ເປັນທຳມະຊາດ ແລະ ແທ້ຈິງຫຼາຍ. ບໍ່ມີແຮງຈູງໃຈທີ່ແຜ່ງຢູ່ໃນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີການຫຼອກລວງ ຫຼື ການວາງແຜນຮ້າຍ, ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະມີຄວາມປາຖະໜາ, ຄວາມມືເລັ່ງໜຽມ, ຄວາມຄິດຮ້າຍ, ຄວາມຮຸນແຮງ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ຫຼື ຮູບແບບອື່ນໆຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເສື້ອມຊາມ. ກ່ອນພຣະເຈົ້າຈະປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງທາດແທ້ຂອງທຸກເລື່ອງຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ຄົບຖ້ວນແລ້ວ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດນິຍາມ ແລະ ຂໍ້ສະຫຼຸບທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຊັດເຈນແລ້ວ. ສະນັ້ນ, ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດຈຶ່ງຊັດເຈນຫຼາຍ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໂງ່, ຕາບອດ, ໃຈຮ້ອນ ຫຼື ປະໝາດ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນວ່າ ບໍ່ມີຫຼັກການຢ່າງແນ່ນອນ. ນີ້ແມ່ນລັກສະນະຕົວຈິງກ່ຽວກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນເປັນຍ້ອນລັກສະນະຕົວຈິງທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້ານີ້, ມະນຸດຈຶ່ງບັນລຸການເປັນຢູ່ທີ່ປົກກະຕິ. ຫາກປາສະຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ,

ມະນຸດຊາດກໍຈະລົງສູ່ສະພາບການດຳລົງຊີວິດຢູ່ແບບບໍ່ປົກກະຕິ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ, ສວຍງາມ ແລະ ດີກໍຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ ບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ຫາກບາສະຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ກົດເກນ ແລະ ລະບຽບຂອງການເປັນຢູ່ສຳລັບສິ່ງຖືກສ້າງກໍຈະຖືກທຳລາຍ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຖືກລົບລ້າງໂດຍສິ້ນເຊີງ. ດັ່ງແຕ່ການເນລະມິດສ້າງມະນຸດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອປົກປ້ອງ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການເປັນຢູ່ປົກກະຕິຂອງມະນຸດຊາດ.

ຍ້ອນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງມີຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ລົດອຳນາດ, ບັນດາຄົນ, ສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ວັດຖຸສິ່ງຂອງ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ລົບກວນ ແລະ ທຳລາຍການເປັນຢູ່ທີ່ປົກກະຕິຂອງມະນຸດຊາດ ແມ່ນຈະຖືກລົງໂທດ, ຄວບຄຸມ ແລະ ທຳລາຍຕາມຜົນຂອງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ຕະຫຼອດເວລາສອງສາມພັນປີຜ່ານມາ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອໃຈມຕິ ແລະ ທຳລາຍວິນຍານທີ່ບໍ່ສະອາດ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍທຸກຮູບແບບ ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດ ແລະ ລູກສະໜຸນຂອງອາດາມ ໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຄົບໝ້າໄປຕາມແຜນການຂອງ ພຣະອົງຢູ່ສະເໝີ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຍ້ອນມີຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຫດຜົນອັນຊອບທຳທີ່ສຸດຂອງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ຖືກທຳລາຍຈັກເທື່ອ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

559. ຍ້ອນມະນຸດໂງ່ ແລະ ບໍ່ຮູ້, ການປະຕິບັດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດຈຶ່ງອີງຕາມຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດທົນເປັນຫຼັກ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ເຫດການສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກປິດບັງໄວ້ ແລະ ມັນບໍ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຕໍ່ມະນຸດ. ຜົນຕາມມາກໍຄື ມັນຍາກທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າສະແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງອອກມາ ແລະ ຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດຈຶ່ງຖືເປົ້າຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອມະນຸດຜະເຊີນກັບພາລະກິດ ແລະ ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມອົດທົນ ແລະ ການໃຫ້ອະໄພມະນຸດ, ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອໂອກາດສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເມດຕາ ແລະ ການແຈ້ງເຕືອນຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງມະນຸດຊາດ, ຖ້າຜູ້ຄົນຍັງໃຊ້ວິທີເກົ່າເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ພະຍາຍາມທີ່ຈະກັບໃຈ, ບັບບຸງວິທີທາງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ປະທານຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມອົດທົນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,

ພຣະເຈົ້າຈະຖອນຄືນຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງໃນເວລານີ້.

ຫຼັງຈາກນັ້ນ

ພຣະເຈົ້າກໍຈະພຽງແຕ່ປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງສາມາດສະແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໃນທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ,
ຄືກັບທີ່ພຣະອົງສາມາດໃຊ້ວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອລົງໂທດ ແລະ ທຳລາຍຜູ້ຄົນ.

ການທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ໄຟເພື່ອທຳລາຍເມືອງໃຊໂດມກໍແມ່ນວິທີການທີ່ໄວທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງໃນກ
ານທຳລາຍລ້າງມະນຸດຊາດ ຫຼື ສິ່ງອື່ນໆໂດຍສິ້ນເຊີງ. ການເຜົາປະຊາຊົນໃນເມືອງໃຊໂດມ
ນອກຈາກໄດ້ທຳລາຍຮ່າງກາຍພາຍນອກຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ມັນຍັງໄດ້ທຳລາຍຈິດໃຈ, ວິນຍານ
ແລະ

ຮ່າງກາຍທັງໝົດຂອງພວກເຂົາອີກ,

ເພື່ອແນ່ໃຈວ່າຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງຈະບໍ່ມີອີກໃນໂລກທາງກາຍ ແລະ ໂລກທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້.
ນີ້ແມ່ນລັກສະນະໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍ ແລະ ສະແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.

ການເປີດເຜີຍ ແລະ ການສະແດງອອກໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນລັກສະນະໜຶ່ງຂອງທາດແທ້
ຂອງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ,

ເຊິ່ງບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບການເປີດເຜີຍໂດຍທຳມະຊາດເຖິງທາດແທ້ຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣ
ະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງລົງສູ່ມະນຸດ, ພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມກະລຸນາ ຫຼື

ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາ ຫຼື ສະແດງຄວາມອົດກັ້ນ ຫຼື ຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ;
ບໍ່ມີໃຜ, ສິ່ງໃດ ຫຼື ເຫດຜົນໃດທີ່ຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະອົງສືບຕໍ່ອົດທົນ,

ມອບຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະທານຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ.
ໃນທຳມະກາງສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້, ໂດຍບໍ່ລັງເລໃຈແມ່ນແຕ່ຊ່ວງເວລາດຽວ,

ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງປາຖະໜາ ປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ລືດອຳນາດຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງຈະເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃນລັກສະນະທີ່ໄວທີ່ສຸດ ແລະ

ສະອາດທີ່ສຸດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງເອງ.

ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ລືດອຳນາດຂອງພຣະອົງ,
ເຊິ່ງມະນຸດບໍ່ຄວນທຳທາຍ ແລະ

ມັນຍັງເປັນການສະແດງອອກເຖິງດ້ານໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າສະແດງຄວາມກັງວົນ ແລະ ຄວາມຮັກຕໍ່ມະນຸດ,
ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຄົ້ນຫາຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ເຫັນລືດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ຫຼື

ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມບໍ່ອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງຕໍ່ການກະທຳຜິດ.

ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າ

ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນອຸປະນິໄສແຫ່ງຄວາມເມດຕາ, ຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ
ຄວາມຮັກເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອຜູ້ຄົນໄດ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າທຳລາຍເມືອງ ຫຼື

ກຽດຊັງມະນຸດຊາດ, ຄວາມໂມໂຫຂອງພຣະອົງໃນການທຳລາຍມະນຸດ
ພ້ອມທັງລືດອຳນາດຂອງພຣະອົງ,

ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ.
 ນີ້ແມ່ນການບໍ່ອົດທົນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ການກະທຳຜິດ.
 ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການກະທຳຜິດນັ້ນຢູ່ເໜືອຈົນຕະນາການຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ
 ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດແຊກແຊງມັນ ຫຼື ມີຜົນກະທົບຕໍ່ມັນໄດ້;
 ແຮງໄກທີ່ມັນຈະສາມາດຖືກຮຽນແບບ ຫຼື ລອກແບບໄດ້. ສະນັ້ນ
 ດ້ານນີ້ຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນອຸປະນິໄສທີ່ມະນຸດຊາດ ຄວນຮູ້ທີ່ສຸດ.
 ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີອຸປະນິໄສປະເພດນີ້ ແລະ
 ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນທີ່ປະກອບມີອຸປະນິໄສປະເພດນີ້.
 ພຣະເຈົ້າປະກອບມີອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳປະເພດນີ້ ຍ້ອນພຣະອົງກຽດຊັງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ,
 ຄວາມມືດມົວ, ຄວາມກະບົດ ແລະ ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ,
 ການເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມ ແລະ ການກິນກິນມະນຸດຊາດ,
 ຍ້ອນພຣະອົງກຽດຊັງການກະທຳຄວາມບາບທຸກຢ່າງທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ
 ເປັນຍ້ອນທາດແທ້ທີ່ບໍ່ລົສຸດ ແລະ ບໍ່ມີມົນທົນຂອງພຣະອົງ. ມັນເປັນຍ້ອນສິ່ງນີ້
 ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ທົນທຸກຕໍ່ສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງໃດໆທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ຂັດຂຶ້ນພຣະອົງຢ່າງເປີດເຜີຍ.
 ເຖິງແມ່ນບຸກຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາ ຫຼື ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກໄວ້ແລ້ວກໍຕາມ,
 ຖ້າພວກເຂົາພຽງແຕ່ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ກະທຳຜິດຫຼັກການທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໝົດຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນ, ພຣະອົງກໍຈະປ່ອຍ
 ແລະ ເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການລ່ວງເກີນ ແລະ
 ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາ ຫຼື ການລັງເລໃຈແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວເລີຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

560. ເຖິງແມ່ນ

ການຖອກເທຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດ້ານໜຶ່ງຂອງການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສທີ່
 ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງທີ່ຈະບໍ່ຍຸຕິທຳຕໍ່ເບົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ພຣະອົງແມ່ນບໍ່ໄດ້ຂາດຫຼັກການ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຈຮ້າຍໄວບານນັ້ນເລີຍ ແລະ
 ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ລົດອຳນາດຂອງພຣະອົງຢ່າງງ່າຍດາຍ.
 ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຂ້ອນຂ້າງຖືກຄວບຄຸມ ແລະ ກຳນົດໄວ້ຢ່າງດີ;
 ມັນບໍ່ສາມາດປຽບທຽບກັບວິທີທີ່ມະນຸດໃຈຮ້າຍ ຫຼື ລະບາຍຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ.
 ການສົນທະນາຫຼາຍບົດລະຫວ່າງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າແມ່ນຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນພຣະຄຳຟີ.
 ຄຳເວົ້າຂອງບາງຄົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບົດສົນທະນາແມ່ນຕົ້ນຫຼາຍ, ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຄືເດັກນ້ອຍ,
 ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ໃຈມຕີພວກເຂົາ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວໂທດພວກເຂົາ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ,
 ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງຂອງໂຢບ, ພຣະເຈົ້າເຢໂຮວາປະຕິບັດຕໍ່ໝູ່ທັງສາມຄົນຂອງໂຢບ ແລະ

ຄົນອື່ນໆແນວໃດ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຍືນຄຳເວົ້າທີ່ພວກເຂົາເວົ້າຕໍ່ໂຢບ? ພຣະອົງກ່າວໂທດພວກເຂົາບໍ່? ພຣະອົງໃຈຮ້າຍໃສ່ພວກເຂົາບໍ່? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງນັ້ນເລີຍ! ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງບອກໃຫ້ໂຢບອ້ອນວອນເພື່ອພວກເຂົາ ແລະ ອະທິຖານສຳລັບພວກເຂົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງກໍບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈກັບຂໍ້ຜິດພາດຂອງພວກເຂົາ.

ກໍລະນີເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງທັດສະນະຄະຕິຫຼັກໆທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດ ຊາດ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຈະເສື່ອມຊາມ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ພຽງໃດກໍຕາມ. ສະນັ້ນ ການປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງອາລົມຂອງພຣະອົງ ຫຼື ເປັນວິທີທີ່ພຣະອົງລະບາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະອົງອອກມາ.

ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງມະນຸດ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການປ່ອຍຄວາມໃຈຮ້າຍຢ່າງຂາດສະຕິ.

ພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ
ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມອາລົມຂອງພຣະອົງເອງໄດ້ ຫຼື
ຍ້ອນຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄດ້ເຖິງຈຸດຮ້ອນຮົນ ແລະ ຕ້ອງຖືກລະບາຍອອກ.
ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງແມ່ນການສະແດງ ແລະ
ການສະແດງອອກທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ
ມັນຄືການເປີດເຜີຍສັນຍາລັກແຫ່ງທາດແທ້ທີ່ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການຖືກລ່ວງເກີນ, ແຕ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຈຳແນກສາຍເຫດ ຫຼື ບໍ່ມີຫຼັກການ; ມັນແມ່ນມະນຸດຊາດເສື່ອມຊາມທີ່ມີສິດພິເສດໃນການໃຈຮ້າຍຢ່າງບໍ່ມີຫຼັກການ, ໃຈຮ້າຍແບບບໍ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ຄວາມໃຈຮ້າຍແບບບໍ່ຈຳແນກສາຍເຫດ. ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດມີສະຖານະ, ເຂົາມັກຈະພົບວ່າມັນຍາກທີ່ຈະຄວບຄຸມອາລົມຂອງເຂົາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງມັກສວຍເອົາໂອກາດຕ່າງໆເພື່ອສະແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງເຂົາ ແລະ ລະບາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາ; ເຂົາຈະໃຈຮ້າຍຂຶ້ນແບບບໍ່ມີເຫດຜົນ ເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມສາມາດຂອງເຂົາ ແລະ ໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ວ່າສະຖານະ ແລະ ຕົວຕົນຂອງເຂົາແຕກຕ່າງຈາກຂອງຄົນປົກກະຕິ. ແນ່ນອນ,

ຜູ້ຄົນເສື່ອມຊາມທີ່ປາສະຈາກສະຖານະຍັງມັກຈະເສຍສະຕິຢູ່ເລື້ອຍໆ.

ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພວກເຂົາແມ່ນເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາຢູ່ສະເໝີ. ເພື່ອທີ່ຈະປົກປ້ອງສະຖານະ ແລະ ສັກສີຂອງພວກເຂົາເອງ, ມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມຈະລະບາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາອອກມາສະເໝີ ແລະ ເປີດເຜີຍທຳມະຊາດແຫ່ງການອວດດີຂອງພວກເຂົາ. ມະນຸດຈະໃຈຮ້າຍຂຶ້ນ ແລະ ລະບາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາເພື່ອປ້ອງກັນ ແລະ ສົ່ງເສີມການມີຢູ່ຂອງຄວາມບາບ ແລະ ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ກໍເປັນວິທີໜຶ່ງທີ່ມະນຸດສະແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງເຂົາ;

ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດ, ດ້ວຍກິນອຸບາຍ ແລະ ການລ້ວງ,
 ດ້ວຍຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມທະເຍີທະຍານ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຢ່າງປ່າເຖື່ອນຂອງມະນຸດ.
 ເມື່ອຄວາມຍຸຕິທຳປະທະກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ,
 ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງມະນຸດຈະບໍ່ລຸກໄໝ້ຂຶ້ນເພື່ອປ້ອງກັນການມີຢູ່ຂອງຄວາມຍຸຕິທຳ ຫຼື
 ເພື່ອສົ່ງເສີມມັນ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເມື່ອກຳລັງແຫ່ງຄວາມຍຸຕິທຳຖືກຂົ່ມຂູ່, ຂົ່ມເຫັງ ແລະ
 ໂຈມຕີ, ທຳທີ່ຂອງມະນຸດຕໍ່ສິ່ງນີ້ຄືການເບິ່ງຂ້າມ, ການຫຼົບຫຼີກ ຫຼື ການຖອຍຫົນ.
 ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ເມື່ອຜະເຊີນກັບກຳລັງແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ,
 ທຳທີ່ຂອງມະນຸດຄືການຕອບສະໜອງ, ການກົມຫົວລົງສະແດງຄວາມຄາລາວະ. ສະນັ້ນ
 ການລະບາຍຂອງມະນຸດຈຶ່ງເປັນການຫຼົບຫຼີກຈາກກຳລັງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ,
 ເປັນການສະແດງອອກເຖິງຄວາມປະພຶດຢ່າງຮຸນແຮງທີ່ບໍ່ອາດຈະຄວບຄຸມໄດ້ ແລະ
 ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຢັບຢັ້ງໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
 ເມື່ອພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ກຳລັງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດກໍຈະຢຸດ,
 ຄວາມບາບທັງໝົດທີ່ທຳຮ້າຍມະນຸດກໍຈະຖືກຢັບຢັ້ງ,
 ກຳລັງທີ່ໂຫດຮ້າຍທັງໝົດທີ່ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ແບ່ງອອກ ແລະ
 ສາບແວງ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ
 ຜູ້ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດທັງໝົດຂອງຊາຕານທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ
 ກວດລ້າງໃຫ້ໝົດສິ້ນ. ໃນພື້ນທີ່ຂອງພວກເຂົາ,
 ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປໂດຍປາສະຈາກສິ່ງຂັດຂວາງ,
 ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສືບຕໍ່ພັດທະນາເທື່ອລະກ້າວຕາມຕາຕະລາງ ແລະ
 ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກໄວ້ກໍຈະປາສະຈາກການລົບກວນ ແລະ ການຫຼອກລວງຂອງຊາຕານ ແລະ
 ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການນຳພາ ແລະ
 ການເບິ່ງແຍງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທ່າມກາງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສັນຕິສຸກ ແລະ
 ສະຫງົບສຸກ. ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງຄຸ້ມກັນ
 ທີ່ປ້ອງກັນກຳລັງຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດບໍ່ໃຫ້ແຜ່ຂະຫຍາຍ ແລະ ຮ້າຍແຮງຈົນບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້
 ແລະ ມັນຍັງເປັນສິ່ງຄຸ້ມກັນທີ່ປົກປ້ອງການມີຢູ່ ແລະ ການແຜ່ກະຈາຍຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ
 ດີ ແລະ ປົກປ້ອງພວກເຂົາຈາກການຂົ່ມເຫັງ ແລະ ການໂຄ່ນລົ້ມຊົ່ວນິດນິລັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

561. ເມື່ອປະຕິບັດຕໍ່ການກະທຳແຕ່ລະຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງແນ່ໃຈກ່ອນວ່າ
 ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າປາສະຈາກສິ່ງອື່ນໆ ນັ້ນກໍຄື ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຕ້ອງບໍລິສຸດ
 ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ. ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ຮວມເຖິງການໂຈມຕີ, ການລົງໂທດ ແລະ
 ການທຳລາຍມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ. ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນ,

ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເກີດຂຶ້ນອີງຕາມອຸປະນິໄສໂດຍທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ແຜນການຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ມີສ່ວນປະກອບໃດໆຈາກຄວາມຮູ້, ປະເພນີ ແລະ ປັດຊະຍາຂອງມະນຸດຊາດ.

ການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທຂອງພຣະອົງ ໂດຍ ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບສິ່ງທີ່ກ່ຽວພັນກັບມະນຸດຊາດຜູ້ທີ່ເສື່ອມຊາມ. ມະນຸດຊາດມີແນວຄິດວ່າ ມີພຽງຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດຊາດເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ, ບໍ່ມີມົນທົນ ແລະ ບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກວ່າ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ມີມົນທົນເຊັ່ນກັນ; ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຕົກຕອງໃນຄຳຖາມ ເຊັ່ນ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການກະທຳຜິດ ຫຼື ເປັນຫຍັງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຮ້າຍແຮງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ບາງຄົນເຂົ້າໃຈຜິດວ່າ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຄືອາລົມຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ເຊັ່ນດຽວກັບອາລົມຮ້າຍຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ເຂົ້າໃຈຜິດວ່າ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຄືຄວາມໂມໂຫແບບດຽວກັນກັບມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ.

ພວກເຂົາເຖິງກັບສັນນິຖານວ່າ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄືກັບການເປີດເຜີຍຕາມທຳມະຊາດຂອງອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ການປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄືກັບຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມໃນເວລາ ທີ່ພວກເຂົາພົບກັບສະພາບການທີ່ບໍ່ພໍໃຈເທົ່ານັ້ນ ແລະ ເຊື່ອວ່າການປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງອາລົມຂອງພຣະອົງ. ຫຼັງຈາກການສົນທະນານີ້ແລ້ວ, ເຮົາຫວັງວ່າພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະບໍ່ມີແນວຄິດ, ຈິນຕະນາການ ຫຼື ການຄາດຄະເນແບບຜິດກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ເຮົາຫວັງວ່າ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບຮູ້ ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງກ່ຽວກັບຄວາມໂກດຮ້າຍແຫ່ງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດປ່ອຍວາງຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຕ່າງໆຜ່ານມາກ່ຽວກັບຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະສາມາດປ່ຽນແປງຄວາມເຊື່ອ ແລະ ມຸມມອງທີ່ຜິດໆຂອງເຈົ້າເອງກ່ຽວກັບທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດມີນິຍາມທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ກຳນົດເຫດຜົນ ຫຼື ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດໃສ່ໃນອຸປະນິໄສທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກຂຽນຂຶ້ນ

ຫຼື ຫຼັງຫຼອມໂດຍມະນຸດ. ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ
 ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ກ່ຽວພັນຫຍັງເລີຍກັບການເນລະມິດສ້າງ. ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າເອງ.
 ພຣະອົງຈະບໍ່ກາຍມາເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການເນລະມິດສ້າງຈັກເທື່ອ ແລະ
 ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຈະກາຍມາເປັນສະມາຊິກຂອງສິ່ງຖືກສ້າງ, ອຸປະນິໄສ ແລະ
 ທາດແທ້ຕາມທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ. ສະນັ້ນ
 ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັບການຮູ້ຈັກວັດຖຸສິ່ງຂອງ;
 ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການວິໄລບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ຫຼື
 ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັນກັບການເຂົ້າໃຈບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ. ຖ້າມະນຸດໃຊ້ແນວຄິດຂອງເຂົາ ຫຼື
 ໃຊ້ວິທີການຮູ້ຈັກວັດຖຸສິ່ງຂອງ ຫຼື ການເຂົ້າໃຈບຸກຄົນໃດໜຶ່ງເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ,
 ແລ້ວເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.
 ການຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອີງຕາມປະສົບການ ຫຼື ຈິນຕະນາການ ແລະ ສະນັ້ນ
 ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ກຳນົດປະສົບການ ຫຼື ຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າໃສ່ພຣະເຈົ້າ; ບໍ່ວ່າປະສົບການ ແລະ
 ຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າຈະມີຫຼາຍສ່ຳໃດ, ພວກມັນກໍຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດ. ອີກຢ່າງ,
 ຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ແທ້ຈິງ ແລະ ແຮງໄກທີ່ຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ
 ແລະ ມັນບໍ່ເຂົ້າກັນກັບອຸປະນິໄສ ແລະ ທາດແທ້ທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະບໍ່ສາເລັດຈັກເທື່ອ
 ຖ້າເຈົ້າເພິ່ງຈິນຕະນາການຂອງເຈົ້າເພື່ອເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເສັ້ນທາງດຽວກໍຄື:
 ໃຫ້ຍອມຮັບທຸກຢ່າງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວໃຫ້ຜະເຊີນ ແລະ ເຂົ້າໃຈສິ່ງນັ້ນເທື່ອລະໜ້ອຍ.
 ມີໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງແກ່ເຈົ້າເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ
 ຮູ້ຈັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮ່ວມມືກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມຫົວ ແລະ
 ຄວາມກະຫຍາຍຫາຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

562. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍລັງເລ ຫຼື ບໍ່ແນ່ໃຈໃນການກະທຳຂອງພຣະອົງ; ຫຼັກການ ແລະ
 ຈຸດປະສົງທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການກະທຳຂອງພຣະອົງລ້ວນແລ້ວແຕ່ຊັດເຈນ ແລະ ໂປ່ງໃສ, ບໍລິສຸດ ແລະ
 ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ, ບໍ່ມີກົນອຸບາຍ ຫຼື ເລ່ນກົນປະສົມຢູ່ຂ້າງໃນຢ່າງແນ່ນອນ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື
 ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມມືດມົນ ຫຼື ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.
 ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍກັບຊາວນິນາເວກໍຍ້ອນວ່າ
 ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພຣະອົງ; ໃນເວລານັ້ນ
 ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງແມ່ນສືບມາຈາກທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
 ເມື່ອຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄດ້ສະຫຼາຍໄປ ແລະ
 ພຣະອົງປະທານຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນິນາເວອີກຄັ້ງ,
 ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍກໍຍັງເປັນທາດແທ້ຂອງພຣະອົງເອງ.
 ການປ່ຽນແປງທັງໝົດນີ້ກໍເນື່ອງຈາກການປ່ຽນແປງໃນທັດສະນະຄະຕິຂອງມະນຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ໃນລະຫວ່າງໄລຍະເວລານີ້, ອຸປະນິໄສທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກທຳທາຍໄດ້ຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນ, ທາດແທ້ທີ່ອົດກັນຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນ ແລະ ທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ປ່ຽນ. ເມື່ອຜູ້ຄົນເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ທຳທາຍພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງກໍຈະນຳຄວາມໃຈຮ້າຍມາສູ່ພວກເຂົາ. ເມື່ອຜູ້ຄົນກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ, ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະປ່ຽນແປງ ແລະ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງກໍຈະເຊົາ. ເມື່ອຜູ້ຄົນສືບຕໍ່ງ່າຕ້ານພຣະເຈົ້າຢ່າງດີ້ດ້ານ, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງກໍຈະບໍ່ເຊົາ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງກໍຈະບີບພວກເຂົາເທື່ອລະໜ້ອຍຈົນພວກເຂົາຖືກທຳລາຍ. ນີ້ແມ່ນທາດແທ້ຂອງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະສະແດງຄວາມໂກດຮ້າຍ ຫຼື ຄວາມກະລຸນາ ແລະ ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາແບບໃດກໍຕາມ, ມັນຄືຄວາມປະພຶດຂອງມະນຸດ, ພຶດຕິກຳ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິທີ່ຢູ່ໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈມະນຸດທີ່ພວກເຂົາມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ.

ຖ້າພຣະເຈົ້ານຳບຸກຄົນໃດໜຶ່ງມາຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ຫົວໃຈຂອງບຸກຄົນນັ້ນກໍຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ.

ຍ້ອນບຸກຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ເຄີຍກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ, ບໍ່ເຄີຍກັມຫົວຂອງພວກເຂົາລົງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ຫຼື ມີຄວາມເຊື່ອແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ, ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັນຂອງພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ຖ້າບາງຄົນຮັບເອົາການດູແລຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມອົດກັນຂອງພຣະອົງຢູ່ເລື້ອຍໆ, ແລ້ວແນ່ນອນ ບຸກຄົນນັ້ນກໍຈະມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.

ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວກໍຈະກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ; ສະນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະລົງວິໄນຕໍ່ບຸກຄົນນີ້, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ມີຕໍ່ດັ່ງກ່າວ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

563. ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະໃຈຮ້າຍຫຼາຍສ່ຳໃດກັບຊາວນິນາເວກໍຕາມ, ທັນທີທີ່ພວກເຂົາປະກາດການອົດອາຫານ ແລະ ນຸ່ງຜ້າກະສອບ ແລະ ນຸ່ງເທິງຂີ້ເຖົ້າ, ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງກໍເລີ່ມອ່ອນລົງ ແລະ ພຣະອົງກໍເລີ່ມປ່ຽນຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະອົງປະກາດຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ ພຣະອົງຈະທຳລາຍເມືອງຂອງພວກເຂົາ, ພຣະອົງແມ່ນຍັງໃຈຮ້າຍກັບພວກເຂົາຢູ່ ເຊິ່ງເປັນຊ່ວງເວລາກ່ອນການສາລະພາບ ແລະ ການກັບໃຈຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ. ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກັບໃຈ, ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນິນາເວກໍປ່ຽນແປງເປັນຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັນຕໍ່ພວກເຂົາເທື່ອລະໜ້ອຍ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດຂັດແຍ້ງກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍທັງສອງດ້ານຂອງອຸປະນິໄສເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນ

ນຈາກເຫດການດຽວກັນ. ແລ້ວຜູ້ຄົນຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ຈັກການຂາດຂີ້ຂັດແຍ້ງນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ພຣະເຈົ້າສະແດງ ແລະ ເປີດເຜີຍທາດແທ້ທັງສອງດ້ານທີ່ກົງກັນຂ້າມກັນຕາມລຳດັບ ໃນຂະນະທີ່ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວກັບໃຈ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນເຖິງຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້ຂອງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ທັດສະນະຄະດີຂອງພຣະອົງເພື່ອບອກຜູ້ຄົນກັບສິ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ມັນບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ອົດກັນຕໍ່ຜູ້ຄົນ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນວ່າ
ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການສະແດງຄວາມເມດຕາກັບພວກເຂົາ; ກົງກັນຂ້າມ
ມັນແມ່ນພວກເຂົາທີ່ບໍ່ຄ່ອຍກັບໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ມັນຍາກສຳລັບຜູ້ຄົນທີ່ຈະຫັນຫຼັງຈາກຫົນທາງອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ
ປະຖົມຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ເມື່ອພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍກັບມະນຸດ,
ພຣະອົງຫວັງວ່າມະນຸດຈະສາມາດກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ແນ່ນອນ
ພຣະອົງຫວັງຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະເຫັນການກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງໃນກໍລະນີນີ້
ພຣະອົງກໍຈະສືບຕໍ່ປະທານຄວາມເມດຕາ ແລະ
ຄວາມອົດກັນຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ
ຄວາມປະພຶດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ,
ໃນຂະນະທີ່ຄວາມເມດຕາ ແລະ
ຄວາມອົດກັນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ກັບໃຈຕໍ່ໜ້າພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ,
ປະທານໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ສາມາດຫັນອອກຈາກຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ປະຖົມຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ.
ທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງຊັດເຈນຫຼາຍໃນການປະຕິບັດຂອງພຣະອົງຕໍ່ຊາວນີນາເວ:
ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍາກເລີຍທີ່ຈະຮັບເອົາ ແລະ
ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງກໍຄືການກັບໃຈຂອງຜູ້ຄົນ.
ຕາບໃດທີ່ຜູ້ຄົນປະຖົມຫົນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ປະຖົມຄວາມໂຫດຮ້າຍທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະປ່ຽນໃຈ ແລະ
ທັດສະນະຄະດີຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຂົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

564. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປ່ຽນໃຈຕໍ່ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ
ຄວາມອົດກັນຂອງພຣະອົງເປັນລັກສະນະທີ່ຈອມປອມບໍ່? ແນ່ນອນວ່າບໍ່ແມ່ນ!
ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ຖືກສະແດງອອກຈາກການປ່ຽນແປງລະຫວ່າງສອງລັກສະນະຂອງອຸປະນິໄ
ສຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດການກັບສະຖານະການດັ່ງກ່າວນີ້?
ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສົມບູນທັງໝົດ, ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກແບ່ງແຍກເລີຍ.

ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະສະແດງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ຫຼື ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຕໍ່ຜູ້ຄົນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ.

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຊີວິດຊີວາ ແລະ ມີຮູບຮ່າງຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ພຣະອົງປ່ຽນຄວາມຄິດ ແລະ ທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະອົງອີງຕາມການປ່ຽນແປງຂອງສິ່ງຕ່າງໆ. ການປ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະອົງຕໍ່ຊາວນີນາເວບອກໃຫ້ມະນຸດຊາດຮູ້ວ່າ

ພຣະອົງມີຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພຣະອົງເອງ; ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຫຸ່ນຍົນ ຫຼື ຮູບບັນດິນດາກ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດ. ພຣະອົງສາມາດໃຈຮ້າຍກັບປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວ,

ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະອົງສາມາດຍົກໂທດອະດີດຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນທຳທີ່ຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະອົງສາມາດຕັດສິນໃຈທີ່ຈະນຳຄວາມໂຊກຮ້າຍມາສູ່ຊາວນີນາເວ ແລະ

ພຣະອົງຍັງສາມາດປ່ຽນການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະອົງ ຍ້ອນການກັບໃຈຂອງພວກເຂົາ.

ຜູ້ຄົນມັກນຳໃຊ້ກົດລະບຽບຢ່າງຕາຍຕົວ ແລະ ໃຊ້ກົດລະບຽບດັ່ງກ່າວເພື່ອກຳນົດຂອບເຂດ ແລະ ຈຳກັດພຣະເຈົ້າ

ເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກເຂົາມັກໃຊ້ສູດຕຳລາເພື່ອພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ

ສຳລັບຂອບເຂດຂອງຄວາມຄິດມະນຸດແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ຄິດ ຫຼື ພຣະອົງບໍ່ມີແນວຄິດທີ່ເປັນຈິງ. ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ,

ຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃນສະພາບທີ່ປ່ຽນແປງຕະຫຼອດເວລາອີງຕາມການປ່ຽນແປງໃນສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ໃນສະພາບແວດລ້ອມຕ່າງໆ. ໃນຂະນະທີ່ຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ປ່ຽນແປງ, ລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຖືກເປີດເຜີຍ.

ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການປ່ຽນແປງນີ້ ຄືຊ່ວງເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມີການປ່ຽນໃຈ;

ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສະແດງຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນການເປັນຢູ່ທີ່ແທ້ຈິງຂອງຊີວິດຂອງພຣະອົງ ແລະ

ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງກໍເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດຊີວ ແລະ ພະລັງ. ໃນເວລາດຽວກັນ,

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ການເປີດເຜີຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງເອງເພື່ອພິສູດຕໍ່ມະນຸດຊາດເຖິງຄວາມຈິງແຫ່ງ

ການມີຢູ່ຂອງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ, ຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະອົງ,

ຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງ.

ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງຈະຖືກເປີດເຜີຍໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ແລະ

ສະຖານທີ່ໃດກໍໄດ້ຕາມການປ່ຽນແປງຂອງສິ່ງຕ່າງໆ. ພຣະອົງມີຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງສິ່ງໂຕ ແລະ

ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດທົນຂອງແມ່.

ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງບໍ່ຍອມໃຫ້ຄົນໃດໜຶ່ງຕັ້ງຄຳຖາມ, ລະເມີດ, ປ່ຽນແປງ ຫຼື

ປິດເປືອນ. ໃນທຳມະກາງເລື່ອງທັງໝົດ ແລະ ສິ່ງທັງປວງ, ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ

ນັ້ນກໍຄື ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ

ສາມາດຖືກເປີດເຜີຍໃນເວລາໃດກໍໄດ້ ແລະ ສະຖານທີ່ໃດກໍໄດ້.

ພຣະອົງສະແດງເຖິງສຳຄັນຕໍ່ລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ໃນທຸກມຸມຂອງການເນລະມິດສ້າງທັງປວງ ແລະ

ພຣະອົງນຳໃຊ້ພວກມັນຢ່າງມີຊີວິດຊີວາໃນທຸກຊ່ວງເວລາທີ່ຜ່ານໄປ.

ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດໂດຍເວລາ ຫຼື ອາກາດ; ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກສະແດງອອກ ຫຼື ຖືກເປີດເຜີຍຕາມຂໍ້ຈຳກັດຂອງເວລາ ຫຼື ອາກາດແບບເຄື່ອງຈັກ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ຖືກເປີດເຜີຍຢ່າງງ່າຍດາຍ ໃນທຸກເວລາ ແລະ ທຸກສະຖານທີ່. ເມື່ອເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າປ່ຽນໃຈ ແລະ

ເຊົາສະແດງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ລະເວັ້ນຈາກການທຳລາຍເມືອງນີນາເວ, ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ເມດຕາ ແລະ ຮັກເຄົາ? ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າປະກອບດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ວ່າງເປົ່າ?

ເມື່ອພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍດ້ວຍຄວາມໂກດທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມເມດຕາ, ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ມະນຸດຊາດ?

ຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ຮ້າຍແຮງນີ້ຖືກສະແດງອອກໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອຕອບໂຕ້ກັບການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຄົນ; ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຂໍ້ບົກຜ່ອງ.

ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສຳຜັດເພື່ອຕອບໂຕ້ກັບການກັບໃຈຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ມັນແມ່ນການກັບໃຈນີ້ທີ່ນຳໄປສູ່ການປ່ຽນໃຈຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະອົງຮູ້ສຶກດົນໃຈ, ເມື່ອພຣະອົງປ່ຽນໃຈ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງສະແດງຄວາມເມດຕາ ແລະ

ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດ, ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງທັງສິ້ນ; ພວກມັນສະອາດ, ບໍລິສຸດ, ບໍ່ມີມົນທົນ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງເຈືອປົນ. ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນແບບນັ້ນແທ້ຈິງ: ຄວາມອົດກັ້ນ ແມ່ນບໍ່ຕາງຈາກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ.

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງສະແດງເຖິງຄວາມໂກດຮ້າຍ ຫຼື ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນອີງຕາມການກັບໃຈຂອງມະນຸດ ແລະ

ອີງຕາມຄວາມປ່ຽນແປງໃນຄວາມປະພຶດຂອງມະນຸດ. ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍ ແລະ ສະແດງຫຍັງກໍຕາມ, ມັນກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ບໍລິສຸດ ແລະ ກົງໄປກົງມາ; ທາດແທ້ຂອງມັນແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກທາດແທ້ຂອງສິ່ງໃດໆໃນການເນລະມິດສ້າງ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າສະແດງຫຼັກການທີ່ເປັນພື້ນຖານໃນການກະທຳຂອງພຣະອົງ, ພວກມັນ ພ້ອມທັງຄວາມຄິດຂອງພຣະອົງ, ແນວຄິດຂອງພຣະອົງ, ທຸກການຕັດສິນໃຈ ແລະ

ທຸກການກະທຳທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດແມ່ນປາສະຈາກຂໍ້ບົກຜ່ອງ ຫຼື ມົນທົນໃດໆ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈແບບນັ້ນ ແລະ ຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ກະທຳແບບນັ້ນ,

ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ສຳເລັດກິດຈະການຂອງພຣະອົງ. ຜົນຮັບໃນການກະທຳຂອງພຣະອົງແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງພວກເຂົາແມ່ນບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ ແລະ ບໍ່ມີມົນທົນ. ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງບໍ່ມີໃນທຳມະກາງເນລະມິດສ້າງທັງໝົດ ກໍບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ ແລະ ສາມາດທົນຕໍ່ການຕົກຕອງທີ່ຮອບຄອບ ແລະ ປະສົບການຕ່າງໆ.

ຜ່ານການເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງລາວຂອງເມືອງນີນາເວ, ບັດນີ້
ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງທາດແທ້ຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ່?
ເຈົ້າໄດ້ເຫັນອີກດ້ານຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ່?
ມີຜູ້ໃດທຳມາກາງມະນຸດຊາດມີອຸປະນິໄສແບບນີ້ບໍ່? ມີຜູ້ໃດທີ່ມີຄວາມໂກດຮ້າຍແບບນີ້
ທີ່ເປັນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ມີຜູ້ໃດມີຄວາມເມດຕາ ແລະ
ຄວາມອົດກັ້ນດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີບໍ່?
ຜູ້ໃດທຳມາກາງການແນະນຳມິດສ້າງສາມາດເອົັນຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແບບນັ້ນ ແລະ
ຕັດສິນໃຈທຳລາຍ ຫຼື ນຳໄພພິບັດມາສູ່ມະນຸດຊາດໄດ້ແດ່?
ແລ້ວຜູ້ໃດມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະປະທານຄວາມເມດຕາໃຫ້ກັບມະນຸດ, ມີຄວາມອົດກັ້ນ ແລະ ໃຫ້ອະໄພ
ແລະ ບ່ຽນການຕັດສິນໃຈກ່ອນທຳລາຍມະນຸດບໍ່?
ພຣະຜູ້ສ້າງສະແດງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງຜ່ານວິທີການ ແລະ
ຫຼັກການທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບການຄວບຄຸມ ຫຼື
ຂໍ້ຈຳກັດທີ່ຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ຫຼື ສິ່ງໃດກຳນົດຂຶ້ນມາ. ດ້ວຍອຸປະນິໄສທີ່ເປັນເອກະລັກນີ້,
ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດບ່ຽນຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພຣະອົງໄດ້ ຫຼື
ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຊັກຈູງພຣະອົງ ແລະ ບ່ຽນແບງການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະອົງໄດ້. ພຶດຕິກຳ ແລະ
ຄວາມຄິດທັງໝົດທີ່ມີຢູ່ໃນການສ້າງທັງໝົດແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາຂອງອຸປະນິໄສອັນຊອ
ບທຳຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຄວບຄຸມຄວາມໂກດຮ້າຍ ຫຼື ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງໄດ້;
ມີພຽງແຕ່ທາດແທ້ຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື
ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ໄດ້.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນທຳມະຊາດທີ່ເປັນເອກະລັກແຫ່ງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ!

ຜ່ານການວິເຄາະ ແລະ
ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການບ່ຽນແບງທັດສະນະຄະຕິຂອງພຣະອົງຕໍ່ປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງນີນາເວ,
ພວກເຈົ້າສາມາດໃຊ້ຄຳວ່າ “ເປັນເອກະລັກ”
ເພື່ອບັນລະຍາຍເຖິງຄວາມເມດຕາທີ່ຄົ້ນພົບໃນອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງບໍ່?
ພວກເຮົາເວົ້າກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວວ່າ
ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນດ້ານໜຶ່ງຂອງທາດແທ້ຂອງອຸປະນິໄສຊອບທຳທີ່ເປັນເອກະລັກ
ຂອງພຣະອົງ. ບັດນີ້ ເຮົາຈະອະທິບາຍສອງລັກສະນະນີ້, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງ.
ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ; ບໍ່ອົດທົນເມື່ອຖືກທຳທາຍ ຫຼື ເມື່ອຖືກສອບຖາມ;
ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດທຳມາກາງສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງຄອບຄອງໄດ້. ມັນທັງເປັນເອກະລັກ
ແລະ ພິເສດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ ແລະ
ບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້. ໃນລັກສະນະດຽວກັນ, ອີກດ້ານໜຶ່ງຂອງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ

ກໍຄືຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ລົສຸດ ແລະ ບໍ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້.
 ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງ ສາມາດແທນທີ່ ຫຼື
 ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນການກະທຳຂອງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດແທນທີ່ ຫຼື
 ເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບພຣະອົງໃນການທຳລາຍເມືອງໂຊໂດມ ຫຼື
 ການຊ່ວຍເມືອງນີນາເວໃຫ້ລອດພົ້ນ.
 ນີ້ແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສຊອບທຳທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

565. ເຖິງແມ່ນເມືອງນີນາເວຈະເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມ, ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
 ໂຫດຮ້າຍຄືກັນກັບຄົນໃນເມືອງໂຊໂດມ, ການກັບໃຈຂອງພວກເຂົາແມ່ນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າປ່ຽນໃຈ
 ແລະ ຕັດສິນໃຈບໍ່ທຳລາຍພວກເຂົາ. ຍ້ອນວິທີທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດຕໍ່ພຣະທຳ ແລະ
 ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງເຖິງທຳທີ່
 ເຊິ່ງແຕກຕ່າງຈາກປະຊາຊົນແຫ່ງເມືອງໂຊໂດມໂດຍສິ້ນເຊີງ ແລະ
 ຍ້ອນຄວາມອ່ອນນ້ອມຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ
 ການກັບໃຈຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາຢ່າງຈິງໃຈ, ພ້ອມທັງພຶດຕິກຳທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ
 ຈິງໃຈຂອງພວກເຂົາໃນທຸກຢ່າງ, ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສະແດງຄວາມສົງສານຢ່າງຈິງໃຈຂອງພຣະອົງເອງ
 ແລະ ມອບຄວາມສົງສານນັ້ນໃຫ້ກັບພວກເຂົາ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ ແລະ
 ຄວາມສົງສານຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບຄົນໃດໜຶ່ງຈະເຮັດໄດ້ ແລະ
 ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບຄົນໃດໜຶ່ງຈະມີຄວາມເມດຕາ, ຄວາມອົດກັ້ນ ຫຼື
 ຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງຈິງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ມີຜູ້ໃດທີ່ເຈົ້າຖືວ່າເປັນຜູ້ຊາຍ ຫຼື
 ແມ່ຍິງທີ່ອົ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ສຸດຍອດມະນຸດ ຜູ້ທີ່ຈະກ່າວໃນຖານະເປັນຜູ້ຊາຍ ຫຼື
 ແມ່ຍິງທີ່ອົ່ງໃຫຍ່ຈາກຈຸດສູງ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຈະກ່າວຄຳຢືນຢັນແບບນີ້ຕໍ່ມະນຸດຊາດ ຫຼື
 ຕໍ່ການເນລະມິດສ້າງຈາກຈຸດທີ່ສູງທີ່ສຸດບໍ່?
 ຜູ້ໃດທຳມາກາງມະນຸດຊາດສາມາດຮູ້ຈັກສະພາວະຂອງຊີວິດມະນຸດຄືກັບຝ່າມືຂອງພວກເຂົາບໍ່?
 ຜູ້ໃດສາມາດແບກພາລະ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບສຳລັບການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດຊາດບໍ່?
 ຜູ້ໃດມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະປະກາດການທຳລາຍເມືອງໃດໜຶ່ງບໍ່?
 ແລ້ວຜູ້ໃດມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພເມືອງໃດໜຶ່ງບໍ່? ຜູ້ໃດສາມາດເວົ້າວ່າ
 ພວກເຂົາຊົ່ນຊົມໃນການເນລະມິດສ້າງຂອງພວກເຂົາເອງບໍ່? ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນ!
 ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມສົງສານຕໍ່ມະນຸດຊາດນີ້.
 ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ສະແດງຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກໄຄ່ຕໍ່ມະນຸດຊາດນີ້.
 ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບມະນຸດຊາດນີ້
 ເຊິ່ງເປັນຄວາມຮຸກທີ່ບໍ່ສາມາດທຳລາຍໄດ້. ໃນທຳນອງດຽວກັນ,
 ມີພຽງແຕ່ພຣະຜູ້ສ້າງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປະທານຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດຊາດນີ້ ແລະ

ຖະນຸຖະໜອມການເນລະມິດສ້າງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ຫົວໃຈຂອງພຣະອົງເດັ່ນ ແລະ ເຈັບປວດໃນທຸກການກະທຳຂອງມະນຸດ; ພຣະອົງໃຈຮ້າຍ, ໂສກເລົ້າ ແລະ ເສຍໃຈໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ; ພຣະອົງພໍໃຈ, ປິຕິຍິນດີ, ໃຫ້ອະໄພ ແລະ ດີອົກດີໃຈກັບການກັບໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງມະນຸດ; ທຸກຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງພຣະອົງລ້ວນແລ້ວແຕ່ມີຢູ່ ແລະ ກ່ຽວພັນກັບມະນຸດຊາດ; ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ມີແມ່ນຖືກສະແດງເພື່ອເຫັນແກ່ມະນຸດຊາດທັງສິ້ນ;

ຄວາມຮູ້ສຶກທັງໝົດຂອງພຣະອົງກ່ຽວພັນກັບການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດຊາດ.

ເພື່ອເຫັນແກ່ມະນຸດຊາດ, ພຣະອົງເດີນທາງ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດຫຼາຍຢ່າງໃນເວລາສັ້ນໆ; ພຣະອົງມອບທຸກສ່ວນຂອງຊີວິດຂອງພຣະອົງຢ່າງງຽບໆ; ພຣະອົງອຸທິດທຸກນາທີ ແລະ ວິນາທີຂອງຊີວິດຂອງພຣະອົງ... ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກສິ່ງສານຊີວິດຂອງພຣະອົງເອງ,

ແຕ່ພຣະອົງຖະນຸຖະໜອມມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງເອງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນຢູ່ສະເໝີ...

ພຣະອົງມອບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດນີ້... ພຣະອົງມອບຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ບໍ່ຄາດຫວັງຄ່າຕອບແທນ.

ພຣະອົງເຮັດແບບນີ້ກໍເພື່ອໃຫ້ມະນຸດຊາດສາມາດມີຊີວິດລອດຢູ່ໜ້າພຣະອົງຕໍ່ໄປ

ເພື່ອຮັບເອົາການສະໜອງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເຮັດສິ່ງນີ້ກໍເພື່ອວ່າ

ມີໜຶ່ງມະນຸດຊາດອາດຍອມຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ຮັບຮູ້ວ່າ

ພຣະອົງເປັນຜູ້ດູແລການເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ

ສະໜອງຊີວິດໃຫ້ກັບການເນລະມິດສ້າງທັງປວງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

566. ຄວາມເມດຕາ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນມີຢູ່ຈົງແນ່ນອນ, ແຕ່ຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ

ເມື່ອເວລາພຣະອົງປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ

ມັນກໍຍັງສະແດງໃຫ້ມະນຸດເຫັນອີກດ້ານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງບໍ່ຍອມອົດທົນຕໍ່ການທ້າທາຍຂອງມະນຸດ. ເມື່ອມະນຸດສາມາດເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ

ປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍມີຄວາມເມດຕາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃຫ້ແກ່ມະນຸດ;

ເມື່ອມະນຸດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສື່ອມຊາມ, ຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ເປັນສັດຕູກັບພຣະອົງ,

ພຣະເຈົ້າກໍໃຈຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ. ພຣະອົງໃຈຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງຈົນຮອດລະດັບໃດ?

ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງຈະຄົງຢູ່ຈົນພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ

ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ, ຈົນກວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ຢູ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ.

ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະຫາຍໄປ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື

ບໍ່ວ່າບຸກຄົນນັ້ນຈະແມ່ນຜູ້ໃດກໍຕາມ, ຖ້າຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາຫ່າງໄກອອກຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ

ຫັນຫົນຈາກພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ຫັນກັບຄືນມາຈັກເທື່ອ, ບໍ່ວ່າໃນລັກສະນະໃດ ຫຼື

ໃນເລື່ອງຄວາມປາຖະໜາສ່ວນຕົວຂອງພວກເຂົາກໍຕາມ,
ບໍ່ວ່າພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະນະມັດສະການ ແລະ ຕິດຕາມ ແລະ
ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ ຫຼື ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາແນວໃດກໍຕາມ,
ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກປ່ອຍອອກຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ມັນຈະເປັນຄືກັບ
ເມື່ອພຣະເຈົ້າປ່ອຍຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງຢ່າງຮຸນແຮງ,
ໄດ້ມອບໂອກາດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃຫ້ແກ່ມະນຸດ, ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ປ່ອຍມັນອອກມາ
ມັນກໍບໍ່ມີທາງທີ່ຈະເອົາມັນກັບຄືນມາ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ເມດຕາ ແລະ
ອົດກັ້ນຕໍ່ມະນຸດຊາດດັ່ງກ່າວອີກ.
ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງດ້ານໃນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການທ້າທາຍ... ພຣະອົງອົດກັ້ນ ແລະ
ເມດຕາຕໍ່ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ມີຄວາມກະລຸນາ, ສວຍງາມ ແລະ ດີ; ຕໍ່ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ຜິດບາບ ແລະ
ຊົ່ວຊ້າ, ພຣະອົງໂກດຮ້າຍຢ່າງແຮງ ຈົນພຣະອົງບໍ່ສາມາດຢຸດຢັ້ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໄດ້.
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນລັກສະນະສອງຢ່າງທີ່ສຳຄັນ ແລະ ໂດດເດັ່ນທີ່ສຸດໃນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍພວກມັນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນເຖິງຈຸດຈົບ:
ຄວາມເມດຕາທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

567. ຜູ້ຄົນເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳ ແລະ
ຕາບໃດທີ່ມະນຸດຕິດຕາມພຣະອົງຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ,
ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ລ່າອຽງຕໍ່ມະນຸດຢ່າງແນ່ນອນ ຍ້ອນວ່າພຣະອົງຊອບທຳທີ່ສຸດ.
ຖ້າມະນຸດຕິດຕາມພຣະອົງຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ,
ແລ້ວພຣະອົງຈະສາມາດປະຖິ້ມມະນຸດໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາບໍ່ລ່າອຽງຕໍ່ມະນຸດທັງໝົດ ແລະ
ພິພາກສາມະນຸດທຸກຄົນດ້ວຍອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງເຮົາ,
ແຕ່ມີສະພາບການທີ່ເໝາະສົມໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກມະນຸດ ແລະ
ສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງກໍຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍມະນຸດທຸກຄົນ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນໃຜກໍຕາມ.
ເຮົາບໍ່ສົນໃຈວ່າ ຄຸນສົມບັດຂອງເຈົ້າກວ້າງຂວາງ ຫຼື ເປັນຕາມບັບຖືຫຼາຍສ່ຳໃດ;
ເຮົາສົນໃຈພຽງແຕ່ວ່າ ເຈົ້າຢ່າງໃນຫົນທາງຂອງເຮົາ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ເຈົ້າຮັກ ແລະ ກະຫາຍຫາຄວາມຈິງ
ຫຼື ບໍ່. ຖ້າເຈົ້າຂາດຄວາມຈິງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ພຣະນາມຂອງເຮົາ ແລະ
ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຫົນທາງຂອງເຮົາ, ພຽງແຕ່ປະຕິບັດໂດຍບໍ່ສົນໃຈ ຫຼື ກັງວົນຫຍັງເລີຍ,
ແລ້ວໃນເວລານັ້ນ ເຮົາຈະຕິເຈົ້າຈົນລົ້ມລົງ ແລະ ລົງໂທດເຈົ້າສຳລັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າ
ແລ້ວຕອນນັ້ນເຈົ້າຈະເວົ້າແກ້ຕົວແນວໃດ? ເຈົ້າຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊອບທຳໄດ້ບໍ່?
ໃນບັດຈຸບັນ, ຖ້າເຈົ້າປະຕິບັດຕາມພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວໄວ້,
ແລ້ວເຈົ້າກໍເປັນຄົນປະເພດທີ່ເຮົາເຫັນດີນຳ. ເຈົ້າເວົ້າວ່າ
ເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກຢູ່ສະເໝີໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ,

ເຈົ້າໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງຜ່ານຮ້ອນຜ່ານໜາວ ແລະ ໄດ້ແບ່ງບັນເວລາທີ່ດີ ແລະ ບໍ່ດີກັບພຣະອົງ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວໄວ້ເລີຍ;

ເຈົ້າພຽງແຕ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດນັ້ນເຮັດນີ້ໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ

ເສຍສະລະຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນແຕ່ລະມື້ ແລະ ບໍ່ເຄີຍຄິດທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ. ເຈົ້າຍັງເວົ້າວ່າ “ໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າຊອບທຳ.

ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທົນທຸກເພື່ອພຣະອົງ, ແລ່ນໄປມາເພື່ອພຣະອົງ ແລະ ອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດວຽກໜັກ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ໃດເລີຍ;

ພຣະອົງຈະຈີ່ຂ້ານ້ອຍຢ່າງແນ່ນອນ”. ເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊອບທຳ, ແຕ່ຄວາມຊອບທຳນີ້ບໍ່ໄດ້ມີມົນທົນຈາກຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດເລີຍ ນັ້ນຄື:

ມັນບໍ່ມີຄວາມປະສົງຂອງມະນຸດ ແລະ ມັນບໍ່ໄດ້ມີມົນທົນຈາກເນື້ອໜັງ ຫຼື ການຈັດການຂອງມະນຸດ. ທຸກຄົນທີ່ເປັນບໍລະບັກ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ

ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຫົນທາງຂອງພຣະອົງ ຈະຖືກລົງໂທດ; ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບການອະໄພໂທດ ແລະ ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບການລະເວັ້ນ! ບາງຄົນເວົ້າວ່າ “ໃນປັດຈຸບັນ, ຂ້ານ້ອຍແລ່ນໄປມາເພື່ອພຣະອົງ;

ເມື່ອເວລາສຸດທ້າຍມາເຖິງ ພຣະອົງມອບການອວຍພອນເລັກນ້ອຍໃຫ້ກັບຂ້ານ້ອຍໄດ້ບໍ່?” ແລ້ວເຮົາຈະຖາມເຈົ້າວ່າ “ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາແລ້ວບໍ່?”

ຄວາມຊອບທຳທີ່ເຈົ້າເວົ້າເຖິງແມ່ນອີງຕາມການຈັດການຂອງມະນຸດ. ເຈົ້າຄິດພຽງແຕ່ວ່າ ເຮົາຊອບທຳ ແລະ ບໍ່ລ່າອຽງຕໍ່ມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ

ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍກໍຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຮັບເອົາການອວຍພອນຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ມີຄວາມໝາຍລຶກລັບໃນພຣະທຳຂອງເຮົາທີ່ວ່າ

“ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາເຖິງຈົນເວລາສຸດທ້າຍຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງແນ່ນອນ”

ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ:

ຄົນທີ່ຕິດຕາມເຮົາຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍເປັນຄົນທີ່ຈະຖືກເຮົາຮັບເອົາຢ່າງສົມບູນ,

ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກເຮົາເອົາຊະນະ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ.

ເຈົ້າໄດ້ບັນລຸເງື່ອນໄຂໃດແດ່? ເຈົ້າພຽງແຕ່ບັນລຸໃນການຕິດຕາມເຮົາຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ, ແຕ່ສິ່ງອື່ນໆເດ? ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ່?

ເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດການຮຽກຮ້ອງໜຶ່ງໃນຫ້າຢ່າງຂອງເຮົາ,

ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະສຳເລັດອີກສີ່ຢ່າງທີ່ເຫຼືອ. ເຈົ້າພຽງແຕ່ຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງທີ່ງ່າຍສຸດ

ແລະ ສະບາຍສຸດ ແລະ ສະແຫວງຫາມັນ ດ້ວຍທັດສະນະຄະຕິພຽງແຕ່ຫວັງວ່າຈະໄດ້ໃຊ້ກາດີ. ສຳລັບຄົນແບບເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງເຮົາແມ່ນການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ,

ມັນແມ່ນຜົນກຳສະໜອງທີ່ຊອບທຳ ແລະ

ມັນເປັນການລົງໂທດທີ່ຊອບທຳຕໍ່ຜູ້ກະທຳການຊົ່ວຊ້າທຸກຄົນ;

ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຕິດຕາມຫົນທາງຂອງເຮົາຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນ

ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຕິດຕາມຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳນີ້ຖືກສຳແດງອອກໃນການລົງໂທດມະນຸດ, ມະນຸດກໍຈະຕົກສະເງິ ແລະ ເສຍດາຍວ່າ ໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ ເຂົາບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມຫົນທາງຂອງພຣະອົງ. “ໃນເວລານັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍພຽງແຕ່ທົນທຸກ ແລ້ວກໍນ້ອຍໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີຂໍ້ອ້າງຫຍັງແດ່? ບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກການຖືກຕີສອນ!” ແຕ່ໃນຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກຳລັງຄິດວ່າ “ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້ານ້ອຍກໍໄດ້ຕິດຕາມຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ ສະນັ້ນ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຈະຕີສອນຂ້ານ້ອຍ, ມັນກໍອາດຈະບໍ່ແມ່ນການຕີສອນທີ່ຮຸນແຮງເກີນໄປ ແລະ ຫຼັງຈາກທີ່ວາງການຕີສອນນີ້ແລ້ວ ພຣະອົງກໍຍັງຕ້ອງການຂ້ານ້ອຍ. ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຊອບທຳ ແລະ ຈະບໍ່ປະຕິບັດກັບຂ້ານ້ອຍແບບນັ້ນຕະຫຼອດໄປ. ເພາະວ່າ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຄືກັບຄົນທີ່ຈະຖືກກວາດລ້າງ; ຄົນທີ່ຖືກກວາດລ້າງຈະໄດ້ຮັບການຕີສອນຢ່າງໜັກ ໃນຂະນະທີ່ການຕີສອນຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເບົາກວ່າ”.

ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄືກັບທີ່ເຈົ້າເວົ້າ. ມັນບໍ່ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າ ຄົນທີ່ເກັ່ງໃນການສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາຈະຖືກຈັດການຢ່າງຜ່ອນຜັນ. ຄວາມຊອບທຳແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ເປັນອຸປະນິໄສທີ່ບໍ່ທົນຕໍ່ການເຮັດຜິດໂດຍມະນຸດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມລັງກຽດຂອງພຣະເຈົ້າ. ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນກົດໝາຍ ແຕ່ເປັນບົດບັນຍັດຄຸ້ມຄອງ: ມັນເປັນບົດບັນຍັດຄຸ້ມຄອງພາຍໃນອານາຈັກ ແລະ ບົດບັນຍັດຄຸ້ມຄອງນີ້ແມ່ນການລົງໂທດທີ່ຊອບທຳຕໍ່ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຍ້ອນເມື່ອແຕ່ລະຄົນຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດ, ຄົນດີກໍຈະໄດ້ຮັບລາງວັນ ແລະ ຄົນຊົ່ວກໍຈະຖືກລົງໂທດ.

ມັນເປັນເວລາທີ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຊັດເຈນ, ມັນເປັນເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງຄວາມລອດພົ້ນຈະມາເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພາລະກິດແຫ່ງການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຈະບໍ່ຖືກປະຕິບັດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຜົນກຳສະໜອງຈະນຳມາເຖິງທຸກໆຄົນທີ່ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

568. ຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາຊົງສຳແດງຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ເອົາຊະນະຕົວເອງ ແລະ ການລົງໂທດທີ່ຄົນຜິດບາບທີ່ໄດ້ຮັບກໍເປັນການພິສູດອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງເຮົາແລ້ວ ແລະ ອີ່ງກວ່ານັ້ນ ກໍຍັງເປັນພະຍານຄວາມຮ້າຍກາດຂອງເຮົາ. ເມື່ອໄພພິບັດມາເຖິງ, ຄວາມອຶດຫິວອາຫານ ແລະ ໂລກລະບາດຈະຕົກຖືກທຸກຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະຮ້ອງໃຫ້ນຳຕາໄຫຼ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດບາບທຸກຮູບແບບ

ເຖິງວ່າຈະຕິດຕາມເຮົາໄດ້ຫຼາຍປີກໍຕາມ ຈະບໍ່ພົ້ນຈາກການຈ່າຍຄ່າບາບຂອງພວກເຂົາ; ພ້ອມນັ້ນ
ພວກເຂົາກໍຍັງຈະຖືກຕົກສູ່ໄພພິບັດທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່າເຄີຍປະກົດໃຫ້ເຫັນໃນຫຼາຍລ້ານປີຜ່ານມາ
ແລະ ພວກເຂົາກໍຈະໃຊ້ຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມຕື່ນຕົກໃຈ ແລະ ຍ້ານກົວ. ມີແຕ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມ
ແລະ ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະປະຕິບັດດີ ແລະ ສັນລະເສີນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ.
ພວກເຂົາຈະໄດ້ພົບຄວາມເພິ່ງພໍໃຈເໝາະທີ່ຈະພັນລະນາ ແລະ
ໄດ້ຮັບຄວາມເບີກບານໃຈທີ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍປະທານໃຫ້ມະນຸດມາກ່ອນ. ຍ້ອນວ່າ
ເຮົາຮັກການກະທຳດີຂອງມະນຸດ ແລະ ກຽດຊັງການກະທຳຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຂົາ.
ນັບຕັ້ງແຕ່ເຮົາເລີ່ມຕົ້ນນຳພາມະນຸດ
ຈິດໃຈເຮົາຈົດຈໍສະແຫວງຫາຄົນທີ່ເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວກັນກັບເຮົາ.
ເຮົາບໍ່ເຄີຍລົມຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວກັນກັບເຮົາ, ຈິດໃຈຂອງເຮົາກຽດຊັງຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ
ວ່າຄອຍໃຫ້ຮອດເວລາລົງໂທດພວກເຂົາ ເຮົາຈຶ່ງຈະເພິ່ງພໍໃຈ. ເວລາຂອງເຮົາມາຮອດມື້ນີ້ແລ້ວ
ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ລໍຖ້າອີກຕໍ່ໄປ!

(ຄັດຈາກບົດ “ກະກຽມຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(III) ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

569. ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງໃນສະຖານທີ່ງ່າຫຼັງ ແລະ
ສົກກະບົກທີ່ສຸດໃນບັນດາສະຖານທີ່ທັງປວງ ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ
ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດສະແດງຢ່າງຊັດເຈນເຖິງອຸປະນິໄສອັນບໍລິສຸດ ແລະ
ຊອບທຳທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.
ແລ້ວອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງຖືກສະແດງອອກຜ່ານຫຍັງ? ມັນຖືກສະແດງອອກ
ເມື່ອພຣະອົງພິພາກສາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ, ເມື່ອພຣະອົງພິພາກສາຊາຕານ,
ເມື່ອພຣະອົງກຽດຊັງຄວາມຜິດບາບ ແລະ ເມື່ອພຣະອົງລັງກຽດສັດຕູທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ
ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ. ພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວໃນມື້ນີ້ແມ່ນເພື່ອພິພາກສາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ,
ເພື່ອພິພາກສາຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດ, ເພື່ອສາບແລ້ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ.
ຄວາມບໍ່ຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມທໍລະຍົດຂອງມະນຸດ, ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງມະນຸດ,
ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການພິພາກສາ ແລະ
ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດແມ່ນໄດ້ຖືກປະນາມວ່າເປັນຄວາມຜິດບາບ.
ພຣະທຳຂອງພຣະອົງກ່ຽວພັນກັບຫຼັກການແຫ່ງການພິພາກສາ;
ພຣະອົງໃຊ້ການພິພາກສາແຫ່ງຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດ,
ຄຳສາບແລ້ງແຫ່ງຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດ ແລະ
ການເປີດໂປງໃບໜ້າທີ່ຂີ້ຮ້າຍຂອງມະນຸດເພື່ອສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ
ງ. ຄວາມບໍລິສຸດເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ
ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄືອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳແທ້ຈິງຂອງພຣະອົງ.
ອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນບໍລິບົດແຫ່ງພຣະທຳໃນປັດຈຸບັນ,
ເຮົາໃຊ້ພວກມັນເພື່ອກ່າວ ແລະ ພິພາກສາ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ.
ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນຄືພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ
ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າແຈ້ງສະຫວ່າງຢ່າງສົມບູນ.
ຖ້າບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍຂອງອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມໃນຕົວເຈົ້າ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ພິພາກສາເຈົ້າ ຫຼື
ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງຕໍ່ເຈົ້າ.
ຍ້ອນເຈົ້າມີອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມ, ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ອຍເຈົ້າໄປ ແລະ ມັນແມ່ນຜ່ານສິ່ງນີ້
ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຖືກສະແດງອອກ. ຖ້າພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າ ຄວາມສົກກະບົກ ແລະ
ຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດມີຫຼາຍເກີນໄປ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວ ຫຼື ພິພາກສາເຈົ້າ ຫຼື
ບໍ່ໄດ້ຂຽນຕີເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວສິ່ງນີ້ກໍຈະພິສູດວ່າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ,
ຍ້ອນວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ມີຄວາມກຽດຊັງຄວາມຜິດບາບ; ພຣະອົງຈະສົກກະບົກຄືກັບມະນຸດ.
ໃນປັດຈຸບັນ, ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມສົກກະບົກຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈຶ່ງພິພາກສາເຈົ້າ ແລະ
ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄວາມກະບົດຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈຶ່ງຂຽນຕີເຈົ້າ.

ເຮົາບໍ່ໄດ້ໂອ້ອວດລິດອຳນາດຂອງເຮົາຕໍ່ພວກເຈົ້າ ຫຼື ຕັ້ງໃຈກົດຂີ່ພວກເຈົ້າ; ເຮົາເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ກໍຍ້ອນພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ເກີດໃນດິນແດນອັນສັກກະບົກນີ້

ຖືກເຮັດໃຫ້ເປີດເປື້ອນດ້ວຍຄວາມສັກກະບົກຢ່າງຮຸນແຮງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າໄປແລ້ວ ແລະ

ພວກເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນໝູ່ທີ່ເກີດໃນມຸມທີ່ສັກກະບົກທີ່ສຸດຂອງໂລກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມັນເປັນຍ້ອນສິ່ງນີ້ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຖືກພິພາກສາ ແລະ

ເຮົາຈຶ່ງປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາມາເຖິງພວກເຈົ້າ. ມັນເປັນຍ້ອນການພິພາກສານີ້ແທ້ໆ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳ ແລະ

ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍລິສຸດ; ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງແທ້ໆ, ພຣະອົງຈຶ່ງພິພາກສາພວກເຈົ້າ ແລະ

ປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງໃສ່ພວກເຈົ້າ.

ຍ້ອນພຣະອົງສາມາດເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ

ເມື່ອພຣະອົງເຫັນຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດ ແລະ

ຍ້ອນພຣະອົງສາມາດເປີດເຜີຍຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ

ເມື່ອພຣະອົງເຫັນຄວາມສັກກະບົກຂອງມະນຸດ, ສິ່ງນີ້ກໍພຽງພໍທີ່ຈະສະແດງວ່າ

ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເອງ ຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ສົມບູນ ແລະ

ຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ສັກກະບົກ. ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ກຶ້ງເກືອກໃນບຶງໜອງກັບຄົນອື່ນ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ບໍລິສຸດກ່ຽວກັບເຂົາ ແລະ ເຂົາບໍ່ມີອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳ,

ແລ້ວເຂົາກໍຈະບໍ່ມີຄຸນສົມບັດພິພາກສາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດ ຫຼື

ເຂົາຈະບໍ່ເໝາະສົມປະຕິບັດການພິພາກສາຂອງມະນຸດ. ຖ້າບຸກຄົນໜຶ່ງຈະຕັດສິນອີກຄົນໜຶ່ງ, ມັນຈະບໍ່ເປັນຄືກັບວ່າພວກເຂົາຕົບໜ້າກັນເອງບໍ່?

ຜູ້ຄົນທີ່ສັກກະບົກສຳກັບອີກຄົນໜຶ່ງຈະສາມາດມີຄຸນສົມບັດພິພາກສາຄົນທີ່ເປັນຄືກັບພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ?

ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດພິພາກສາມະນຸດຊາດສັກກະບົກທັງປວງ.

ມະນຸດຈະສາມາດພິພາກສາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດໄດ້ແນວໃດ?

ມະນຸດຈະສາມາດເຫັນຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ ແລະ

ມະນຸດຈະສາມາດມີຄຸນສົມບັດເພື່ອປະນາມຄວາມຜິດບາບເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ແນວໃດ?

ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນສົມບັດພິພາກສາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ,

ແລ້ວພຣະອົງຈະເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຊອບທຳໄດ້ແນວໃດ?

ເມື່ອອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງຜູ້ຄົນຖືກເປີດເຜີຍອອກ, ພຣະເຈົ້າກໍກ່າວເພື່ອພິພາກສາຜູ້ຄົນ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈຶ່ງເຫັນວ່າພຣະອົງບໍລິສຸດ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງພິພາກສາ ແລະ

ຂຽນຕົວມະນຸດຍ້ອນຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ,

ໃນຂະນະດຽວກັນກໍເປີດໂບງຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ຫຼື ສິ່ງໃດສາມາດຫຼົບຫຼີກການພິພາກສານີ້; ທຸກສິ່ງທີ່ສັກກະບົກແມ່ນຖືກພຣະອົງພິພາກສາ ແລະ ມັນແມ່ນດ້ວຍເຫດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຊອບທຳ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ແນວໃດວ່າພວກເຈົ້າຄືຕົວປະກອບທັງໃນນາມ ແລະ ແທ້ຈິງ?

... ມັນແມ່ນຜ່ານຜູ້ຄົນທີ່ມາຈາກດິນແດນທີ່ສັກກະບົກ, ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກສະແດງອອກ; ໃນປັດຈຸບັນ, ພຣະອົງໃຊ້ຄວາມສັກກະບົກທີ່ສະແດງອອກໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ໃນດິນແດນແຫ່ງຄວາມສັກກະບົກ ນີ້ເພື່ອພິພາກສາ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງດັ່ງກ່າວຈຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສະແດງອອກທຳມະກາງການພິພາກສາ. ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງພິພາກສາ? ພຣະອົງສາມາດກ່າວພຣະທຳແຫ່ງການພິພາກສາກໍ ຍ້ອນພຣະອົງກຽດຊັງຄວາມຜິດບາບ; ພຣະອົງຈະສາມາດໃຈຮ້າຍແບບນັ້ນໄດ້ແນວໃດ ຖ້າພຣະອົງບໍ່ກຽດຊັງຄວາມກະບົດຂອງມະນຸດຊາດ? ຖ້າບໍ່ມີຄວາມເປື້ອນຫຼາຍພາຍໃນພຣະອົງ, ບໍ່ມີຄວາມລັງກຽດຢ່າງແຮງ, ຖ້າພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ຄວາມກະບົດຂອງຜູ້ຄົນ, ແລ້ວນັ້ນກໍຈະພິສູດວ່າພຣະອົງສັກກະບົກສຳກັບມະນຸດ. ການທີ່ພຣະອົງສາມາດພິພາກສາ ແລະ ຂຽນຕົມະນຸດກໍແມ່ນຍ້ອນພຣະອົງກຽດຊັງຄວາມສັກກະບົກ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງແມ່ນບໍ່ມີຢູ່ໃນພຣະອົງ. ຖ້າມີຄວາມຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຄວາມກະບົດໃນພຣະອົງເຊັ່ນກັນ, ພຣະອົງຈະບໍ່ກຽດຊັງຄົນທີ່ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ກະບົດ. ຖ້າພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຖືກປະຕິບັດໃນອິດສະຣາເອັນ, ຈະບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນພາລະກິດນັ້ນເລີຍ. ເປັນຫຍັງພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຈຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນປະເທດຈີນ ເຊິ່ງເປັນສະຖານທີ່ໜຶ່ງທີ່ມີດຽວທີ່ສຸດ ແລະ ຫຼ້າຫຼັງທີ່ສຸດໃນບັນດາສະຖານທີ່ທັງປວງ? ມັນແມ່ນເພື່ອສະແດງຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ສະຫຼຸບກໍຄື ຍິ່ງສະຖານທີ່ມີດຽວສຳໃດ, ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍິ່ງຖືກສະແດງອອກມາຢ່າງຊັດເຈນສຳນັ້ນ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ທຸກສິ່ງນີ້ແມ່ນເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີທີ່ຜົນຂອງບາດກ້າວທີສອງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຖືກບັນລຸ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

570.

ເຮົາໄດ້ເຫັນການກະທຳຕ່າງໆຂອງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງຊັດເຈນຕັ້ງແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ. ແລ້ວເຮົາກໍຍັງເບິ່ງຄົນທີ່ຖືກວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍໃຊ້ນັ້ນອອກ (ບັນດາຜູ້ທີ່ມີເຈດຕະນາຜິດ, ບັນດາຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຫາເນື້ອໜັງ ຫຼື ຄວາມຮັ່ງມີ, ບັນດາຜູ້ທີ່ສັນລະເສີນຕົນເອງ, ບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກແຕກແຍກກັນ, ອື່ນໆ). ຢ່າຄິດວ່າທຸກສິ່ງຈົບລົງຫຼັງຈາກທີ່ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍຖືກໂຍນຖິ້ມ. ເຮົາຊິຂໍບອກເຈົ້າແນວນີ້! ຕັ້ງແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ເຮົາຈະກຳຈັດຄົນເຫຼົ່ານີ້ເທື່ອລະຄົນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໃຊ້ພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປຈັກເທື່ອ! ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຄົນໃດກໍຕາມທີ່ຖືກວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຈະບໍ່ຖືກເຮົາໃຊ້ ແລະ

ຈະຖືກຕະອອກໄປ! ຢ່າຄິດວ່າເຮົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ! ຈົ່ງຮູ້ສິ່ງນີ້ໄວ້! ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ອາໄສຢູ່ໃນພຣະວິຫານທີ່ສັກກະປົກ! ເຮົາພຽງແຕ່ໃຊ້ຄົນທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ມີສະຕິບັນຍາ ທີ່ຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາແທ້ໆ ແລະ ສາມາດຄຳນຶງເຖິງພາລະຂອງເຮົາ. ນີ້ກໍເພາະວ່າຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວແມ່ນຖືກເຮົາກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ ແລະ ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວວ່າ ບໍ່ມີວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍປະຕິບັດພາລະກິດໃນພວກເຂົາເລີຍ.

ໃຫ້ເຮົາເຮັດອີກສິ່ງໜຶ່ງໃຫ້ຊັດເຈນເຊິ່ງກໍຄື: ຕັ້ງແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍມີພາລະກິດຂອງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ. ໃຫ້ເຮົາເວົ້າຍຳອີກຄັ້ງ: ເຮົາບໍ່ຕ້ອງການແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ມີພາລະກິດຂອງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ. ພວກເຂົາທຸກຄົນຈະຖືກໂຍນລົງສູ່ດິນແດນມໍລະນາພ້ອມກັບເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ!

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 76” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

571. ເນື້ອໜັງທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສູງສຸດ; ພຣະອົງຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ, ບໍລິສຸດ ແລະ ຊອບທຳ. ໃນທຳນອງດຽວກັນນັ້ນ, ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງກໍສູງສຸດ, ຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ, ບໍລິສຸດ ແລະ ຊອບທຳເຊັ່ນກັນ. ເນື້ອໜັງດັ່ງກ່າວແມ່ນພຽງແຕ່ສາມາດເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດແກ່ມະນຸດຊາດ, ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດ, ມີສະຫງ່າລາສີ ແລະ ອື່ນໆໃຫຍ່; ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ລະເມີດຄວາມຈິງ, ລະເມີດສິນທຳ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພຣະອົງຈະສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ທໍລະຍົດພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ; ເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງມີແກ່ນແທ້ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ຍ້ອນເປັນມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ; ຊາຕານບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເນື້ອໜັງຂອງພຣະເຈົ້າເສື່ອມຊາມໄດ້. ສະນັ້ນ, ເຖິງວ່າມະນຸດ ແລະ ພຣະຄຣິດຈະອາໄສຢູ່ພາຍໃນເພີ້ນທີ່ດຽວກັນ, ມີພຽງແຕ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຊາຕານຄອບງຳ, ນຳໃຊ້ ແລະ ດັກຈັບ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພຣະຄຣິດແມ່ນມີຄວາມແຂງແກ່ນຕໍ່ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານຢູ່ຕະຫຼອດການ ຍ້ອນວ່າ ຊາຕານຈະບໍ່ສາມາດຂຶ້ນໄປຢູ່ບ່ອນທີ່ສູງທີ່ສຸດຈັກເທື່ອ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອ. ມື້ນີ້, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ມີແຕ່ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ທີ່ທໍລະຍົດເຮົາ. ການທໍລະຍົດຈະບໍ່ເປັນບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຄຣິດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.

(ຄັດຈາກບົດ “ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ: ການທໍລະຍົດ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

572. ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີອົງປະກອບແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ; ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນດີ. ພຣະອົງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສວຍງາມ ແລະ ຄວາມດີທຸກຢ່າງ ພ້ອມທັງຄວາມຮັກທັງໝົດ.

ແມ່ນແຕ່ໃນເນື້ອໜັງ ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ. ເຖິງແມ່ນຕ້ອງເສຍສະລະຊີວິດຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍເຕັມໃຈ ແລະ ບໍ່ຕັດສິນໃຈແບບອື່ນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີອົງປະກອບແຫ່ງຄວາມຄິດວ່າຕົນເອງຖືກຕ້ອງ ແລະ ການເຫັນວ່າຕົນເອງສຳຄັນ ຫຼື ການຫຼອກລວງ ແລະ ຄວາມອວດດີ; ພຣະອົງບໍ່ມີອົງປະກອບແຫ່ງຄວາມບໍ່ຊື່ສັດ. ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າມາຈາກຊາຕານ; ຊາຕານເປັນຕົ້ນເຫດແຫ່ງຄວາມໜ້າລັງກຽດ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດ.

ເຫດຜົນທີ່ມະນຸດມີຄຸນສົມບັດຄ້າຍຄືກັບຂອງຊາຕານກໍຍ້ອນມະນຸດໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມ ແລະ ຈັດການໂດຍຊາຕານ. ພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມໂຊມ ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງມີພຽງແຕ່ລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີລັກສະນະຂອງຊາຕານ.

(ຄັດຈາກບົດ “ທາດແທ້ຂອງພຣະຄຣິດຄືການເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາໃນສະຫວັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

573. “ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ” ໝາຍຄວາມວ່າແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ, ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້ແກ່ມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີມົນທົນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຜິດ. ຮູບລັກສະນະແກ່ນແທ້ເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພຽງຄຳເວົ້າທີ່ພຣະອົງໃຊ້ເພື່ອ ໂອ້ອວດເຖິງສະຖານະຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງເພື່ອປະຕິບັດຕໍ່ແຕ່ລະຄົນດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຢ່າງງຽບງ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄື ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ວາງເປົ້າ ຫຼື ມັນບໍ່ແມ່ນທິດສະດີ ຫຼື ຄຳສັ່ງສອນ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຮູ້ປະເພດໃດໜຶ່ງແນ່ນອນ. ມັນບໍ່ແມ່ນການສຶກສາປະເພດໃດໜຶ່ງສຳລັບມະນຸດ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນຄືການເປີດເຜີຍທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ເປີດເຜີຍເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

574. ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາກ່າວເຖິງແມ່ນຫຍັງ? ໃຫ້ຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງນັ້ນບິດໜຶ່ງ. ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມເປັນຈິງຂອງພຣະອົງບໍ່? ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຊື່ສັດຂອງພຣະອົງບໍ່? ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພຣະອົງ? ມັນແມ່ນຄວາມຖ່ອມຕົວຂອງພຣະອົງບໍ່? ມັນແມ່ນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງບໍ່? ພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມຈິງ ແລະ ຊີວິດໃຫ້ກັບມະນຸດຢ່າງບໍ່ຈຳກັດ ສິ່ງນີ້ແມ່ນຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງບໍ່? (ແມ່ນແລ້ວ). ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍແມ່ນເປັນເອກະລັກ ແລະ ບໍ່ມີຢູ່ພາຍໃນມະນຸດຊາດທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ມັນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ໃນມະນຸດຊາດ.

ບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍຂອງຄວາມບໍ່ລືສຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຢູ່ໃນລະຫວ່າງທີ່ຊາຕານເຮັດໃຫ້ມະນຸດເສື່ອມຊາມ ຫຼື ໃນອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ຫຼື ໃນແກ່ນແທ້ ຫຼື ທຳມະຊາດຂອງຊາຕານ. ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີ ແລະ ເປັນແມ່ນເປັນເອກະລັກ; ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ມີ ແລະ ຄອບຄອງທາດແທ້ປະເພດນີ້... ແກ່ນແທ້ຂອງຄວາມບໍ່ລືສຸດແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງ, ແຕ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືມັນເປັນແກ່ນແທ້ແຫ່ງຄວາມຈິງ, ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ແສງສະຫວ່າງ. ຄຳວ່າ “ບໍ່ລືສຸດ” ພຽງແຕ່ເໝາະສົມເມື່ອໃຊ້ກັບພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ; ບໍ່ມີຫຍັງໃນການເນລະມິດສ້າງທີ່ສົມຄວນແກ່ການຖືກເອີ້ນວ່າ “ບໍ່ລືສຸດ”. ມະນຸດຕ້ອງເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

575. ເມື່ອພຣະເຈົ້າມາເຖິງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາຈາກໂລກ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນເນື້ອໜັງເພື່ອເຜີດເຜີນກັບໂລກ. ສະຖານທີ່ງານປະຕິບັດພາລະກິດຈະເປີດເຜີຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ແລະ ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດກໍຄືສະຖານທີ່ງານພຣະອົງກຳເນີດ. ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນດິນແດນທີ່ບໍ່ລືສຸດ ຫຼື ສົກກະບົກ ແລະ ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຢູ່ໃສ, ພຣະອົງກໍບໍ່ລືສຸດ. ທຸກສິ່ງໃນແຜ່ນດິນໂລກຖືກສ້າງໂດຍພຣະອົງ; ພຽງແຕ່ວ່າທຸກສິ່ງຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທຸກສິ່ງກໍຍັງເປັນຂອງພຣະອົງ; ພວກມັນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ໃນມືຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງມາສູ່ດິນແດນທີ່ສົກກະບົກ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອເປີດເຜີຍຄວາມບໍ່ລືສຸດຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງພຽງເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອເຫັນແກ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງອິດກັ້ນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແບບນີ້ໃນການຊ່ວຍຜູ້ຄົນ ໃຫ້ລອດພົ້ນໃນດິນແດນທີ່ສົກກະບົກນີ້. ການເຮັດແບບນີ້ກໍເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດທັງປວງ. ສິ່ງທີ່ພາລະກິດດັ່ງກ່າວສະແດງໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫັນກໍຄືອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມັນຍັງສາມາດສະແດງເຖິງຄວາມເລີດລ້ຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ດີກວ່າ. ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມທ່ຽງທຳຂອງພຣະອົງຖືກສະແດງຜ່ານຄວາມລອດພົ້ນຂອງກຸ່ມຄົນທີ່ຕຳຕ້ອຍທີ່ຄົນອື່ນລ້ຽງ ງດ. ການເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະບົກບໍ່ໄດ້ພິສູດເລີຍວ່າພຣະອົງຕຳຕ້ອຍ; ມັນພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ສິ່ງຊົງສ້າງທັງໝົດຂອງພຣະອົງໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງທີ່ພຣະອົງມີໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ. ຍິ່ງພຣະອົງເຮັດແບບນີ້, ມັນຍິ່ງເປີດເຜີຍເຖິງຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ລືສຸດ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ລືສຸດ ແລະ ຊອບທຳ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະບົກ ແລະ

ເຖິງແມ່ນພຣະອົງດຳລົງຊີວິດກັບຄົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກ
 ເໝືອນກັບທີ່ພຣະເຢຊູດຳລົງຊີວິດກັບຄົນບາບໃນຍຸກແຫ່ງພຣະຄຸນ,
 ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມວນມະນຸດຊາດບໍ່?
 ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນແບບນັ້ນເພື່ອມະນຸດຊາດຈະສາມາດຮັບເອົາຄວາມລອດຜົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ່?
 ສອງພັນປີກ່ອນ ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດກັບຄົນບາບເປັນເວລາຫຼາຍປີ. ນັ້ນກໍເພື່ອການໄຖ່ບາບ.
 ໃນບັດຈຸບັນ, ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດກັບກຸ່ມຄົນທີ່ສົກກະປົກ ແລະ ຕຳຕ້ອຍ.
 ນີ້ແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດຜົນ. ພາລະກິດທັງໝົດບໍ່ແມ່ນເພື່ອພວກເຈົ້າ, ມະນຸດທັງຫຼາຍບໍ່?
 ຖ້າມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດຜົນ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງດຳລົງຊີວິດ ແລະ
 ທົນທຸກກັບຄົນບາບເປັນເວລາຫຼາຍປີຫຼັງຈາກທີ່ເກີດໃນຮາງຫຍ້າ?
 ແລ້ວຖ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດຜົນ,
 ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງກັບຄືນມາເປັນເນື້ອໜັງເປັນຄັ້ງທີສອງ,
 ເກີດໃນດິນແດນນີ້ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຜີຮ້າຍລຸມນຸມກັນ ແລະ
 ດຳລົງຊີວິດກັບຄົນທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຢ່າງຮຸນແຮງ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊິສັດບໍ່?
 ມີພາລະກິດໃດແດ່ຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອມະນຸດຊາດ?
 ມີພາລະກິດໃດທີ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ລິສຸດ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ປຸງແບງບໍ່ໄດ້!
 ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປີເປື້ອນໂດຍຄວາມສົກກະປົກ
 ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ມາສູ່ດິນແດນທີ່ສົກກະປົກ; ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າ
 ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດຊາດແມ່ນບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເລີຍ, ການທົນທຸກ ແລະ
 ຄວາມອັບອາຍທີ່ພຣະອົງອົດກັ້ນກໍຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ!

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສຳຄັນຂອງການຊ່ວຍເຊື້ອສາຍຂອງໂມອາບໃຫ້ລອດຜົນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

576. ແນວຄິດຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ, ພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າ, ຄຳເວົ້າ ແລະ
 ການກະທຳຂອງເຈົ້າ,
 ທຸກການສະແດງອອກເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ເທົ່າກັບການເປັນຕົວປະກອບໃນຄວາມຊອບທຳ ແລະ
 ຄວາມບໍ່ລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?
 ການເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການສະແດງອອກເຖິງອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໂດຍ
 ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດຂອງເຈົ້າ, ແຮງຈູງໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ
 ຄວາມເສື່ອມຊາມທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໃນຕົວເຈົ້າສະແດງເຖິງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
 ພ້ອມທັງເປັນຄວາມບໍ່ລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າກໍເກີດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະປົກເຊັ່ນກັນ
 ແຕ່ພຣະອົງຍັງບໍ່ໄດ້ເປີເປື້ອນໄປດ້ວຍຄວາມສົກກະປົກ.
 ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດໃນໂລກທີ່ສົກກະປົກແບບດຽວກັບເຈົ້າ, ແຕ່ພຣະອົງມີເຫດຜົນ,
 ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ພຣະອົງກຽດຊັງຄວາມສົກກະປົກ.
 ເຈົ້າເຖິງກັບອາດຈະບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບສິ່ງທີ່ສົກກະປົກໃນຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າ,

ແຕ່ພຣະອົງສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ພຣະອົງຊື່ແຈງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ສິ່ງເດີມງເຫຼົ່ານັ້ນຂອງເຈົ້າ, ການຂາດການບຸກຜັງ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຈົ້າ ແລະ ວິທີການດຳລົງຊີວິດທີ່ຫຼ້າຫຼັງຂອງເຈົ້າ, ບັດນີ້ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຖືກເຮັດໃຫ້ປາກົດອອກສູ່ສາທາລະນະໂດຍການເປີດເຜີຍໃນບັດຈຸບັນ; ໂດຍການທີ່ພຣະເຈົ້າມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈິ່ງຈະເຫັນເຖິງຄວາມບໍລິສຸດ ແລະ ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງພິພາກສາ ແລະ ຂຽນຕົເຈົ້າ, ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈ; ບາງເທື່ອ ທຳມະຊາດແບບມານຮ້າຍຂອງເຈົ້າກໍສຳແດງອອກມາ ແລະ ພຣະອົງຊີ້ໃຫ້ເຈົ້າເຫັນສິ່ງນັ້ນ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກທາດແທ້ຂອງມະນຸດຄືກັບຫຼັງມືຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດທຳມະກາງພວກເຈົ້າ, ພຣະອົງກິນອາຫານແບບດຽວກັບເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງດຳລົງຊີວິດໃນສະພາບແວດລ້ມດຽວກັນ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພຣະອົງຮູ້ຫຼາຍກວ່າ; ພຣະອົງສາມາດເປີດໂປງເຈົ້າ ແລະ ເບິ່ງເຫັນທາດແທ້ທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ພຣະອົງກຽດຊັງໄປຫຼາຍກວ່າບັດຊະຍາໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມບໍ່ຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມກະບົດ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ພຣະອົງກຽດຊັງປະຕິກິລິຍາທາງເນື້ອໜັງຂອງຜູ້ຄົນ. ພຣະອົງອາດບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບບັດຊະຍາໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດ, ແຕ່ພຣະອົງສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ເປີດໂປງອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມທີ່ຜູ້ຄົນເປີດເຜີຍອອກ. ພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອກ່າວ ແລະ ສອນມະນຸດຜ່ານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງໃຊ້ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອພິພາກສາຜູ້ຄົນ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳ ແລະ ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງເອງເປັນທີ່ປະຈັກ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຜູ້ຄົນຈິ່ງກາຍມາເປັນຕົວປະກອບໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ. ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດ ແລະ ໃບໜ້າອັນຂີ້ຮ້າຍທັງໝົດຂອງຊາຕານປາກົດອອກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງບໍ່ລົງໂທດເຈົ້າ ແລະ ພຽງແຕ່ໃຊ້ເຈົ້າໃຫ້ເປັນຕົວປະກອບໃນຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກອັບອາຍ ແລະ ບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ປົກປິດຕົນເອງ ຍ້ອນເຈົ້າສົກກະປົກເກີນໄປ. ພຣະອົງກ່າວສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຖືກເປີດໂປງໃນມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ມີແຕ່ເມື່ອສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຖືກເຮັດໃຫ້ປາກົດອອກສູ່ສາທາລະນະເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ຄົນຈິ່ງຈະຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າບໍລິສຸດສຳໃດ. ພຣະອົງບໍ່ເບິ່ງຂ້າມຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດແມ່ນແຕ່ເລັກນ້ອຍໃນຜູ້ຄົນ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຄວາມຄິດອັນສົກກະປົກທີ່ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ; ຖ້າຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງຜູ້ຄົນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວພຣະອົງກໍບໍ່ຍົກໂທດໃຫ້ພວກເຂົາ. ໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,

ບໍ່ມີຫ້ອງສໍາລັບຄວາມສົກກະປົກຂອງມະນຸດ
ມັນຕ້ອງຖືກເຮັດໃຫ້ປາກົດສູ່ສາທາລະນະທັງໝົດ.

ຫຼື

ສິ່ງອື່ນໆ,

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີທີ່ຜົນຂອງບາດກ້າວທີ່ສອງຂອງພາລະກິດແຕ່ງການເອົາຊະນະຖືກບັນລຸ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

577. ເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນຈັກເທື່ອວ່າພຣະເຈົ້າມີມຸມມອງທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບມະນຸດກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆ
ແລະ ອື່ນໆໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນວ່າພຣະອົງໃຊ້ມຸມມອງ, ຄວາມຮູ້, ວິທະຍາສາດ, ປັດຊະຍາ ຫຼື
ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດຊາດເພື່ອຈັດການບັນຫາຕ່າງໆ. ກົງກັນຂ້າມ, ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ
ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປີດເຜີຍແມ່ນເຊື່ອມໂຍງກັບຄວາມຈິງ. ນັ້ນກໍຄື
ພຣະທໍາທຸກຂໍ້ທີ່ພຣະອົງກ່າວ ແລະ ທຸກການກະທໍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດແມ່ນຜູກມັດກັບຄວາມຈິງ.
ຄວາມຈິງນີ້ບໍ່ແມ່ນຜົນຂອງຄວາມເພີ່ມທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນ; ຄວາມຈິງນີ້ ແລະ
ພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກສະແດງອອກໂດຍພຣະເຈົ້າ
ໂດຍຄຸນງາມຄວາມດີແຕ່ງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຊີວິດຂອງພຣະອົງ. ຍ້ອນພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້
ແລະ ແກ່ນແທ້ຂອງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດແມ່ນຄວາມຈິງ,
ພວກເຮົາຈຶ່ງສາມາດເວົ້າວ່າແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າສັກສິດ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍຄື
ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເວົ້າ ແລະ ເຮັດໄດ້ນໍາພາລະກໍາລັງ ແລະ ແສງສະຫວ່າງມາເຖິງຜູ້ຄົນ,
ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງສິ່ງທີ່ດີເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ
ຊື່ເຖິງຫົນທາງສໍາລັບມະນຸດຊາດ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາອາດຢ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ.
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຖືກກໍານົດໂດຍແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ໂດຍແກ່ນແທ້ແຕ່ງຄວາມສັກສິດຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ V” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

578. ເມື່ອເຈົ້າມາເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ;
ເມື່ອເຈົ້າມາເຂົ້າໃຈຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທໍາທີ່ວ່າ “ພຣະເຈົ້າເອງ,
ທີ່ມີເອກະລັກ”. ເຈົ້າຈະບໍ່ເພີ່ມອີກຕໍ່ໄປ
ທີ່ຄິດວ່າມີເສັ້ນທາງອື່ນອີກນອກຈາກເສັ້ນທາງນີ້ທີ່ເຈົ້າສາມາດເລືອກຢ່າງ ແລະ
ເຈົ້າຈະບໍ່ຕັ້ງໃຈທໍລະຍົດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງໄວ້ໃຫ້ກັບເຈົ້າ.
ຍ້ອນແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຄືສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດ, ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ມີແຕ່ຜ່ານທາງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຢ່າງຜ່ານຊີວິດເທິງເສັ້ນທາງທີ່ຊອບທໍາແຕ່ງແສງສະຫວ່າງໄດ້;
ມີແຕ່ຜ່ານທາງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ;
ມີແຕ່ຜ່ານທາງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດດໍາລົງຊີວິດຕາມຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ແທ້ຈິງ
ແລະ ທັງມີ ແລະ ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ. ມີແຕ່ຜ່ານທາງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
ເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດຮັບເອົາຊີວິດຈາກຄວາມຈິງ.

ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກໄພອັນຕະລາຍ ແລະ ການຄວບຄຸມຂອງຊາຕານ.
ນອກຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດຊ່ວຍເຈົ້າຈາກທະເລແຫ່ງການທົນທຸກ
ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ທ່ວະມານອີກຕໍ່ໄປ. ສິ່ງນີ້ຖືກກຳນົດໂດຍແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຊ່ວຍເຈົ້າໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ;
ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຮັບຜິດຊອບອະນາຄົດຂອງເຈົ້າ, ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຊີວິດຂອງເຈົ້າຢ່າງທີ່ສຸດ ແລະ ພຣະອົງຈັດແຈ້ງທຸກສິ່ງສຳລັບເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດ
ບໍ່ວ່າຈະແປນສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼື ບໍ່ຖືກສ້າງສາມາດບັນລຸໄດ້. ເພາະວ່າ ບໍ່ມີສິ່ງຖືກສ້າງ ຫຼື
ບໍ່ຖືກສ້າງໃດໆທີ່ມີແກ່ນແທ້ຄືກັບແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີບຸກຄົນ ຫຼື
ສິ່ງໃດມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ ຫຼື ນຳພາເຈົ້າໄດ້.
ນີ້ຄືຄວາມສຳຄັນຂອງແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VI” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

579. ຕະຫຼອດຜ່ານມາ ເຮົາໄດ້ຍຶດຕິດມະນຸດກັບມາດຕະຖານທີ່ເຂັ້ມງວດຫຼາຍ.
ຖ້າຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າມາພ້ອມກັບເຈດຕະນາ ແລະ ເງື່ອນໄຂ,
ແລ້ວເຮົາກໍຈະບໍ່ຂໍມີສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າຄວາມຈິງຮັກພັກດີ,
ເພາະວ່າເຮົາກຽດຊັງຄົນທີ່ຫຼອກລວງເຮົາຜ່ານເຈດຕະນາຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຊຸດຮິດເຮົາດ້ວຍເງື່ອນໄຂຕ່າງໆ. ເຮົາພຽງປາຖະໜາໃຫ້ມະນຸດຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາຢ່າງທີ່ສຸດ ແລະ
ເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອເຫັນແກ່ ແລະ ເພື່ອພິສູດໜັງຄຳຄື: ຄວາມເຊື່ອ.
ເຮົາກຽດຊັງການໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ອ່ອນຫວານຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຮົາຍືນດີ,
ເພາະວ່າເຮົາປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຢູ່ສະເໝີ ແລະ ສະນັ້ນ
ເຮົາກໍປາຖະໜາຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາດ້ວຍຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງເຊັ່ນກັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າແມ່ນຜູ້ເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໃນພຣະເຈົ້າບໍ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

580. ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກວ່າ ເຮົາປາຖະໜາຄົນປະເພດໃດ;
ຄົນທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າໃນອານາຈັກ,
ຄົນທີ່ບໍ່ບໍລິສຸດບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດພື້ນດິນທີ່ສັກສິດຂອງເຮົາເປີເບື້ອນ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ເຈົ້າອາດຈະປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍປີ, ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ
ຖ້າເຈົ້າຍັງເປີເບື້ອນຢ່າງໜ້າລັງກຽດ,
ມັນກໍເຫຼືອທົນຕໍ່ກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນທີ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາ!
ຕັ້ງແຕ່ປະຖົມມະການຂອງໂລກຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ,
ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ປະຈົບປະແຈງເຮົາເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາຢ່າງງ່າຍດາຍຈັກເທື່ອ.
ນີ້ຄືກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດທຳລາຍມັນໄດ້! ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາຊີວິດ.
ໃນປັດຈຸບັນ, ຄົນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນກໍເປັນຄົນປະເພດດຽວກັນກັບເປໂຕ:

ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ສະແດງຫາການປ່ຽນແປງໃນອຸປະນິໄສຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
ປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນຖານະເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມີພຽງແຕ່ຄົນແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຄົ້ນຫາລາງວັນ ແລະ
ບໍ່ສະແດງຫາເພື່ອປ່ຽນແປງຊີວິດ-ອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າເອງ,
ແລ້ວຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຂອງເຈົ້າກໍຈະສູນເປົ່າ ແລະ ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້!

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມສໍາເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວແມ່ນຂຶ້ນກັບເສັ້ນທາງມະນຸດຢ່າງ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

581. ພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ພຣະອົງກໍມີສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ.
ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງສະແດງອອກ ແລະ
ເປີດເຜີຍແມ່ນການສະແດງເຖິງທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ.
ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເປັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ພ້ອມກັບທາດແທ້ ແລະ ຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ
ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດແທນທີ່ໄດ້.
ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງປະກອບດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດ, ການປອບໃຈມະນຸດ,
ຄວາມກຽດຊັງມະນຸດ ແລະ ອື່ນໆບາດານນັ້ນຍັງມີຄວາມເຂົ້າໃຈມະນຸດຢ່າງລະອຽດ.
ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ບຸກຄະລິກຂອງມະນຸດອາດແມ່ນການເບິ່ງໂລກໃນແງ່ດີ, ມີຊີວິດຊີວາ ຫຼື
ບາສະຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ. ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຂອງພຣະຜູ້ປົກຄອງຂອງທຸກສິ່ງ ແລະ
ທຸກຢ່າງທີ່ມີຊີວິດ ເຊິ່ງເປັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການເນລະມິດສ້າງທັງໝົດ.
ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງສະແດງເຖິງກຽດຕິຍົດ, ວິດອໍານາດ, ຄວາມສະຫງ່າງາມ, ຄວາມອົ່ງໃຫຍ່
ແລະ ເໝືອໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືການມີວິດອໍານາດສູງສຸດ.
ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງແມ່ນສັນຍາລັກແຫ່ງສິດອໍານາດ, ສັນຍາລັກຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຊອບທໍາ,
ສັນຍາລັກຂອງທຸກສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ດີ. ອື່ນໆບາດານນີ້
ມັນຍັງເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີຄວາມມືດ ແລະ ກອງກໍາລັງຂອງສັດຕູໃດທີ່ສາມາດ^[7]
ເອົາຊະນະ ຫຼື ຮຸກຮານໄດ້
ພ້ອມທັງເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະອົງຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ມີສິ່ງຖືກສ້າງໃດທີ່ສາມາດລ່ວງເກີນໄດ້ (ຫຼື
ພຣະອົງຈະບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການເຮັດຜິດ)^[8].

ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງວິດອໍານາດສູງສຸດ. ບໍ່ມີຄົນໃດ ຫຼື ກຸ່ມຄົນໃດທີ່ສາມາດ
ຫຼື ອາດລົບກວນພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ຫຼື ອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ.
ແຕ່ບຸກຄະລິກຂອງມະນຸດຄືສັນຍາລັກແຫ່ງອໍານາດເລັກນ້ອຍທີ່ມະນຸດມີເໝືອກວ່າສັດເທົ່ານັ້ນ.
ມະນຸດໃນຕົວເຂົາ ແລະ ດ້ວຍຕົວເຂົາເອງແມ່ນບໍ່ມີສິດອໍານາດ, ບໍ່ມີການປົກຄອງຕົນເອງ ແລະ
ບໍ່ມີຄວາມສາມາດຢູ່ເໝືອຕົນເອງ, ແຕ່ໃນທາດແທ້ຂອງເຂົາແລ້ວ
ເຂົາເປັນຄົນທີ່ໝອບຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມເມດຕາຂອງທຸກລັກສະນະຂອງຜູ້ຄົນ, ເຫດການ ແລະ
ສິ່ງຂອງຕ່າງໆ. ຄວາມປິຕິຍິນດີຂອງພຣະເຈົ້າກໍເນື່ອງຈາກການມີຢູ່ ແລະ

ການປາກົດຂອງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ແສງສະຫວ່າງ, ຍ້ອນການທຳລາຍຄວາມມືດ ແລະ ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ພຣະອົງຊີ້ນຳມືນດີ ໃນການນຳແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຊີວິດທີ່ດີມາໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດ; ຄວາມຍິນດີຂອງພຣະອົງແມ່ນຄວາມຍິນດີທີ່ຊອບທຳ

ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການມີຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນດ້ານບວກ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຍັງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມເປັນສິລິມົງຄຸນ.

ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເນື່ອງຈາກຄວາມເສຍຫາຍທີ່ການເປັນຢູ່ ແລະ ການແຊກແຊງຂອງຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳໄດ້ນຳມາສູ່ມະນຸດຊາດຂອງພຣະອົງ, ຍ້ອນການມີຢູ່ຂອງສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄວາມມືດ, ຍ້ອນການມີຢູ່ຂອງສິ່ງທີ່ຂັບໄລ່ຄວາມຈິງອອກ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍ້ອນການມີຢູ່ຂອງສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ານສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ສວຍງາມ.

ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງເປັນສັນຍາລັກບອກວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນດ້ານລົບຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມັນຍັງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ.

ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພຣະອົງແມ່ນເນື່ອງຈາກມະນຸດຊາດ ເຊິ່ງເປັນຄົນທີ່ພຣະອົງຄາດຫວັງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແຕ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ຍ້ອນພາລະກິດທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນມະນຸດບໍ່ເປັນໄປຕາມຄວາມຄາດຫວັງຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍ້ອນມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງຮັກນັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດໃນແສງສະຫວ່າງ.

ພຣະອົງຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ໄຮ້ດຽງສາ, ຕໍ່ມະນຸດທີ່ຊັດສີ່ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຕໍ່ມະນຸດທີ່ດີແຕ່ຂາດມຸມມອງຂອງເຂົາເອງ.

ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພຣະອົງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມດີຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມງົດງາມ ແລະ ຄວາມກະລຸນາ. ແນ່ນອນ ຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງມາຈາກການເອົາຊະນະສັດຕູ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມເຊື່ອທີ່ດີຂອງມະນຸດ.

ອີ່ງໄປກວ່ານີ້ ມັນເກີດຈາກການຂັບໄລ່ ແລະ ການທຳລາຍກອງກຳລັງສັດຕູທັງໝົດ ແລະ ຍ້ອນມະນຸດຊາດຮັບຊີວິດທີ່ດີ ແລະ ສະຫງົບສຸກ.

ຄວາມສຸກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຄືກັນກັບຄວາມສຸກຂອງມະນຸດ; ກົງກັນຂ້າມ ມັນເປັນຄວາມຮູ້ສຶກໃນການເກັບກ່ຽວໝາກຜົນທີ່ດີ, ແລະ ສະຫງົບສຸກ.

ເປັນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍກວ່າຄວາມປິຕິຍິນດີ.

ຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງເປັນສັນຍາລັກຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເປັນອິດສະຫຼະຈາກຄວາມທົນທຸກທໍລະມານຕັ້ງແຕ່ເວລານີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ແລະ ເປັນສັນຍາລັກຂອງມະນຸດທີ່ເຂົ້າສູ່ໂລກແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ.

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ຄວາມຮູ້ສຶກທັງໝົດຂອງມະນຸດຊາດເກີດຂຶ້ນກໍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງເຂົາເອງ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄວາມຊອບທຳ, ແສງສະຫວ່າງ ຫຼື ສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ໜ້ອຍທີ່ສຸດກໍຄືເພື່ອຄວາມກະລຸນາທີ່ສະຫວັນປະທານໃຫ້.

ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ເປັນຂອງໂລກແຫ່ງຄວາມມືດມົວ.

ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ມີຢູ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຄວາມປະສົງ
ແຮງໃກທີ່ຈະແມ່ນເພື່ອແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມະນຸດ ແລະ
ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດກ່າວເຖິງໃນລົມຫາຍໃຈດຽວກັນໄດ້. ພຣະເຈົ້າສູງສົ່ງຕະຫຼອດໄປ ແລະ
ສົມຄວນໄດ້ຮັບກຽດຕະຫຼອດໄປ, ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດຕໍ່າຊ້າຕະຫຼອດໄປ, ໄຮ້ຄ່າຕະຫຼອດໄປ.
ນີ້ກໍ່ຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າເສຍສະຫຼະຕະຫຼອດໄປ ແລະ ອຸທິດຕົວພຣະອົງເອງໃຫ້ກັບມະນຸດ;
ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ມະນຸດມີແຕ່ຮັບເອົາ ແລະ ພຽງແຕ່ອົດສັ່ງເພື່ອຕົວເຂົາເອງເທົ່ານັ້ນ.
ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາຄວາມເຈັບປວດຕະຫຼອດໄປເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ
ແຕ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍປະກອບສ່ວນຊ່ວຍຫຍັງເລີຍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ ຫຼື
ຄວາມຊອບທຳ. ເຖິງແມ່ນມະນຸດຈະພະຍາຍາມໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງ
ແຕ່ອ່ອນແອຫຼາຍຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຕ້ານທານຕໍ່ການໂຈມຕີແມ່ນແຕ່ຄັ້ງດຽວ
ຍ້ອນຄວາມພະຍາຍາມຂອງມະນຸດແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົວເຂົາເອງຢູ່ສະເໝີ ແລະ
ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄົນອື່ນ. ມະນຸດເຫັນແກ່ໂຕຢູ່ສະເໝີ ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນແກ່ຄົນອື່ນຕະຫຼອດໄປ.
ພຣະເຈົ້າເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຍຸຕິທຳ, ດີ ແລະ ສວຍງາມ,
ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດເປັນຄົນທີ່ສືບສານຕໍ່ ແລະ ເຮັດຄວາມຂີ້ຮ້າຍ ແລະ
ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດປາກົດແຈ້ງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີທາງປ່ຽນແປງທາດແທ້ແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ ແລະ
ຄວາມສວຍງາມຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ມະນຸດກໍ່ຍັງສາມາດທໍລະຍົດຄວາມຊອບທຳຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ
ໃນທຸກເວລາ ແລະ ໃນທຸກສະຖານະການ ແລະ ຫຼົງທາງຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມັນເປັນເລື່ອງສຳຄັນຫຼາຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

582. ການທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ການກະທຳຜິດຊົງທາດແທ້ທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະອົງ;
ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນອຸປະນິໄສທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະອົງ;
ລົດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທາດແທ້ທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພຣະອົງ.
ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າສະແດງອອກເຖິງຕົວຕົນ ແລະ
ສະຖານະຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງມີພຽງແຕ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ມີ. ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວວ່າ
ຫຼັກການນີ້ຍັງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງທີ່ເປັນເອກະລັກ.
ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທາດແທ້ຂອງພຣະອົງເອງ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງຕາມການເວລາ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ປັບປ່ຽນຈາກການປ່ຽນແປງຂອງສະຖານທີ່ທາງພູມສາດ.
ອຸປະນິໄສຕາມທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງແມ່ນທາດແທ້ທີ່ເປັນເນື້ອແທ້ຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນຜູ້ໃດ, ທາດແທ້ຂອງພຣະອົງກໍ່ບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ
ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະອົງກໍ່ເຊັ່ນກັນ. ເມື່ອຜູ້ຄົນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍ
ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ອຍອຸປະນິໄສໃດໆທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງອອກມາ; ໃນກໍລະນີນີ້
ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ ຫຼື ຕົວຕົນ ແລະ
ສະຖານະຂອງພຣະອົງກໍ່ບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງເຊັ່ນກັນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຈຮ້າຍ

ຍ້ອນການປ່ຽນແປງໃນທາດແທ້ຂອງພຣະອົງ

ຫຼື

ຍ້ອນອົງປະກອບແຕກຕ່າງກັນທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ,

ແຕ່ຍ້ອນການຕໍ່ຕ້ານຂອງມະນຸດຕໍ່ພຣະອົງໄດ້ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ.

ການທີ່ມະນຸດກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍແມ່ນການກະທຳຜິດຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ຕົວຕົນ

ແລະ ສະຖານະຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອມະນຸດລ່ວງເກີນພຣະອົງ,

ມະນຸດກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ທົດສອບຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະອົງ.

ເມື່ອມະນຸດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອມະນຸດຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ,

ເມື່ອມະນຸດທົບສອບຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ

ນັ້ນຄືເວລາແຫ່ງການແຜ່ຂະຫຍາຍຂອງຄວາມບາບ,

ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະເປີດເຜີຍໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ສະແດງຕົວຕົນຂອງມັນເອງ.

ສະນັ້ນ ການສະແດງອອກຖືກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືສັນຍາລັກບົ່ງບອກວ່າ

ກອງກຳລັງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ມັນເປັນສັນຍາລັກບອກວ່າ

ກອງກຳລັງທີ່ຕໍ່ຕ້ານທັງໝົດຈະຖືກທຳລາຍ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມເປັນເອກະລັກຂອງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອສັກສີ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກທຳທາຍ,

ເມື່ອກຳລັງແຫ່ງຄວາມຍຸຕິທຳຖືກຂັດຂວາງ ແລະ ບໍ່ເບິ່ງເຫັນໂດຍມະນຸດ,

ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ. ຍ້ອນທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ,

ບັນດາກອງກຳລັງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ, ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ແລະ

ຂັດຂຶ້ນພຣະອົງ ຈຶ່ງຊົ່ວຮ້າຍ, ເສື້ອມຊາມ ແລະ ບໍ່ຍຸຕິທຳ; ພວກມັນມາຈາກຊາຕານ ແລະ

ເປັນຂອງຊາຕານ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຍຸຕິທຳ ແລະ ມີແສງສະຫວ່າງ ແລະ ບໍລິສຸດຢ່າງໄຮ້ມົນທົນ,

ສະນັ້ນ ທຸກສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ເສື້ອມຊາມ ແລະ ເປັນຂອງຊາຕານກໍຈະຫາຍໄປ

ເມື່ອຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປ່ອຍອອກ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ II” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ຕົ້ນສະບັບເດີມອ່ານວ່າ “ມັນເປັນສັນຍາລັກຂອງຄວາມບໍ່ສາມາດເປັນ”.

ຂ. ຕົ້ນສະບັບເດີມອ່ານວ່າ “ພ້ອມກັບເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມບໍ່ສາມາດຖືກລ່ວງເກີນໄດ້ (ແລະ ບໍ່ອົດທົນຕໍ່ການຖືກລ່ວງເກີນ)”.

(IV) ພຣະເຈົ້າເປັນຕົ້ນກຳເນີດແຫ່ງຊີວິດສຳລັບທຸກສິ່ງ

583.

ຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນໃດກໍສາມາດມີໄດ້

ຫຼື

ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຄົນໃດກໍສາມາດຫາໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ.

ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດໃຫ້ຊີວິດ

ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ

ມີພຽງພຣະເຈົ້າເອງທີ່ມີທາດແທ້ຂອງຊີວິດ, ບໍ່ມີຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ບາດສະຈາກພຣະເຈົ້າເອງ

ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ມີພຽງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງຊີວິດ ແລະ

ເປັນບໍ່ນ້ຳທີ່ມີນ້ຳແຫ່ງຊີວິດຫຼັງໄຫຼຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ນັບຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງສ້າງແຜ່ນດິນໂລກ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພະລັງແຫ່ງຊີວິດ,

ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງທີ່ນຳຊີວິດມາສູ່ມະນຸດ ແລະ

ຈ່າຍດ້ວຍລາຄາທີ່ສູງເພື່ອມະນຸດອາດຈະໄດ້ຮັບຊີວິດ, ຍ້ອນພຣະເຈົ້າເອງເປັນຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນ

ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງເປັນຫົນທາງແຫ່ງການຟື້ນຟູຊີວິດຂອງມະນຸດ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຂາດໄປຈາກຫົວໃຈຂອງມະນຸດຈັກເທື່ອ ແລະ

ອາໄສຢູ່ທຳມະກາງມະນຸດຕະຫຼອດເວລາ.

ພຣະອົງໄດ້ເປັນກຳລັງພັກດັນໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງມະນຸດ,

ເປັນຮາກຖານໃຫ້ກັບການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ

ເປັນແຫຼ່ງທີ່ອຸດົມສົມບູນສຳລັບການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດຫຼັງຈາກການກຳເນີດ.

ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ມະນຸດເກີດຂຶ້ນໃໝ່ ແລະ

ເຮັດໃຫ້ມະນຸດສາມາດດຳລົງໃນທຸກບົດບາດຂອງຊີວິດຂອງເຂົາຢ່າງໜຽວແໜ້ນ.

ຍ້ອນອຳນາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ພະລັງຊີວິດທີ່ບໍ່ສາມາດດັບສູນໄດ້ຂອງພຣະອົງ,

ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດດຳລົງຊີວິດສືບຕໍ່ຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ

ເຊິ່ງພະລັງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຮາກຖານໃນການມີຊີວິດຢູ່ຂອງມະນຸດ ແລະ

ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍດ້ວຍລາຄາແພງທີ່ບໍ່ມີມະນຸດທຳມະດາຄົນໃດເຄີຍຈ່າຍມາກ່ອນ.

ພະລັງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເອົາໄຊຊະນະເໝືອນວິດອຳນາດທັງປວງ; ນອກຈາກນັ້ນ

ມັນຍັງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າວິດອຳນາດໃດໆທັງປວງ. ຊີວິດຂອງພຣະອົງເປັນຢູ່ຊົ່ວນິດນິລັນ,

ວິດອຳນາດຂອງພຣະອົງພິເສດ ແລະ

ພະລັງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະອົງບໍ່ສາມາດຖືກເອົາຊະນະໄດ້ໂດຍສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ຫຼື

ກຳລັງໃດໆຂອງສັດຕູ. ພະລັງແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ ແລະ ສ່ອງແສງເບິ່ງປະກາຍໄປທົ່ວ

ບໍ່ວ່າຈະເປັນເວລາ ຫຼື ສະຖານທີ່ໃດກໍຕາມ. ສະຫວັນ ແລະ

ແຜ່ນດິນໂລກອາດໄດ້ຜ່ານການປ່ຽນແປງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ,

ແຕ່ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຄືເກົ່າຕະຫຼອດໄປ. ທຸກສິ່ງຢ່າງຈາກໄປ ແຕ່ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງຄົງຢູ່

ຍ້ອນພຣະເຈົ້າເປັນບໍ່ເກີດແຫ່ງການມີຊີວິດຢູ່ຂອງທຸກສິ່ງຢ່າງ ແລະ

ຮາກຖານຂອງການມີຊີວິດຢູ່ຂອງພວກເຂົາ. ຊີວິດຂອງມະນຸດເກີດມາຈາກພຣະເຈົ້າ,

ການມີຢູ່ຂອງສະຫວັນກໍຍ້ອນພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການມີຢູ່ຂອງແຜ່ນດິນໂລກເກີດມາຈາກລົດອຳນາດແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມີພະລັງທີ່ສາມາດຢູ່ເໝືອອຳນາດການບົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະ
ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ແຂງແກ່ນສາມາດລອດພົ້ນຈາກຂອບເຂດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ດ້ວຍເຫດນີ້
ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນໃຜ ທຸກຄົນຕ້ອງຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການບົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ທຸກຄົນຕ້ອງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼີກຫຼັນໄປຈາກການຄວບຄຸມຂອງພຣະອົງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມອບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

584. ນັບຕັ້ງແຕ່ພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ, ພວກມັນກໍໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ ແລະ
ສືບຕໍ່ພັດທະນາຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ເປັນໄປຕາມກົດເກນທີ່ພຣະອົງກຳນົດໄວ້.
ພາຍໃຕ້ສາຍຕາຂອງພຣະອົງ, ພາຍໃຕ້ການບົກຄອງຂອງພຣະອົງ ມະນຸດຊາດໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ລອດ
ແລະ ໃນຂະນະທີ່ທຸກສິ່ງກໍໄດ້ພັດທະນາໄປຢ່າງເປັນລະບົບ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດປ່ຽນແປງ ຫຼື
ທຳລາຍກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ຍ້ອນການບົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈຶ່ງສາມາດຄຸນທະວີ
ແລະ ຍ້ອນການບົກຄອງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈຶ່ງສາມາດຢູ່ລອດໄດ້.
ນີ້ເວົ້າໄດ້ວ່າ ພາຍໃຕ້ການບົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຈຶ່ງມີຢູ່, ຈະເລີນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ,
ຕາຍໄປ ແລະ ເກີດໃໝ່ຕາມກົດເກນຂອງມັນ. ເມື່ອລະດູໃບໄມ້ບົ່ງມາເຖິງ
ຝົນກໍຕົກເປັນຝອຍເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງລະດູການທີ່ສົດໃສ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກລຸ່ມເຢັນ. ຝົນດິນເລີ່ມລະລາຍ ແລະ ຫຍ້າກໍເລີ່ມບົ່ງຂຶ້ນຈາກຝົນດິນ ແລະ
ເລີ່ມແຕກງອກ ໃນຂະນະທີ່ດົນໄມ້ກໍຄ່ອຍງາຍເປັນສີຂຽວ.
ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ນຳເອົາຊີວິດທີ່ສົດຊື່ນມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ.
ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ມັນເປັນເມື່ອທຸກສິ່ງໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ຈະເລີນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ.
ສັດທຸກຊະນິດອອກຈາກຮູຂອງພວກມັນເພື່ອສຳຜັດກັບຄວາມອົບອຸ່ນຂອງລະດູໃບໄມ້ບົ່ງ ແລະ
ເລີ່ມຕົ້ນປີໃໝ່. ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດພາກັນຕາກແດດໃນລະດູຮ້ອນ ແລະ
ມີຄວາມສຸກກັບອາຍຸອຸ່ນຂອງລະດູການ. ພວກມັນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຢ່າງວ່ອງໄວ. ດົນໄມ້, ຫຍ້າ ແລະ
ຟິດທຸກຊະນິດກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຢ່າງໄວວາ ຈົນໃນທີ່ສຸດພວກມັນກໍເກີດດອກອອກຜົນ.
ໃນລະຫວ່າງລະດູຮ້ອນ ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ລວມທັງມະນຸດແມ່ນພາກັນສົນລະວົນ. ໃນລະດູໃບໄມ້ຫຼົ່ນ,
ຝົນກໍນຳເອົາຄວາມລຸ່ມເຢັນຂອງລະດູໃບໄມ້ຫຼົ່ນມາ ແລະ
ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທຸກຊະນິດເລີ່ມຮູ້ສຶກເຖິງການມາຮອດຂອງລະດູເກັບກ່ຽວ.
ທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດກໍເກີດດອກອອກຜົນ ແລະ ມະນຸດເອງກໍເລີ່ມເກັບກ່ຽວໝາກໄມ້ຫຼາກຫຼາຍຊະນິດ
ເພື່ອຈະໄດ້ມີອາຫານກຽມພ້ອມໄວ້ສຳລັບລະດູໜາວ. ໃນລະດູໜາວ,
ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງໝົດກໍຄ່ອຍງາຍເລີ່ມປັກຫຼັກຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບ ແລະ

ພັກຜ່ອນຕາມສະພາບອາກາດທີ່ໜາວເຢັນ ແລະ ຜູ້ຄົນກໍຢຸດພັກໃນຊ່ວງລະດູການນີ້. ຈາກລະດູການສູ່ລະດູການ, ຜັນປ່ຽນຈາກລະດູໃບໄມ້ບົ່ງສູ່ລະດູຮ້ອນ ສູ່ລະດູໃບໄມ້ຫຼົ່ນ ສູ່ລະດູໜາວ, ການປ່ຽນແປງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນຕາມກົດເກນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ພຣະອົງນຳພາທຸກສິ່ງ ແລະ ມະນຸດຊາດໄດ້ນຳໃຊ້ກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ໄດ້ຄິດຄົ້ນວິຖີຊີວິດທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ມີສີສັນໃຫ້ກັບຕົນເອງ, ກະກຽມສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ມີອຸນຫະພູມ ແລະ ລະດູການແຕກຕ່າງກັນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ພາຍໃນສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ເປັນໄປຕາມກົດເກນນີ້, ມະນຸດສາມາດຢູ່ລອດ ແລະ ເພີ່ມທະວີໄປຕາມກົດເກນຂອງມັນ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີໃຜ ຫຼື ສິ່ງມີຊີວິດໃດສາມາດທຳລາຍມັນໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ ເຊັ່ນ: ທະເລກາຍເປັນທົ່ງນາ, ໃນຂະນະທີ່ທົ່ງນາກໍກາຍເປັນທະເລ ກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ກໍຄົງຍັງຢູ່. ພວກມັນມີຢູ່ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າດຳລົງຢູ່ ແລະ ກໍຍ້ອນການບົກຄອງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເປັນລະບົບຂະໜາດໃຫຍ່ແບບນີ້ ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນຈຶ່ງໄດ້ດຳເນີນໄປຕາມກົດເກນ ແລະ ກົດລະບຽບເຫຼົ່ານີ້. ພາຍໃຕ້ກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເກີດມີຜູ້ຄົນສືບທອດຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ແລະ ຜູ້ຄົນຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນໄດ້ມີຊີວິດລອດຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດເກນນີ້. ຜູ້ຄົນໄດ້ຊື່ມຊົມກັບສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດດັ່ງກ່າວນີ້ ພ້ອມດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າສຳລັບຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ມີມາແຕ່ກຳເນີດ ແລະ ບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງມັນກໍຕາມ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າບັນແຕ່ງກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ພຣະເຈົ້າບົກຄອງຢູ່ເໜືອກົດເກນເຫຼົ່ານີ້, ພຣະເຈົ້າກໍຍັງກະທຳພາລະກິດນີ້ສະເໝີໂດຍບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ. ວັດຖຸປະສົງຂອງພຣະອົງໃນການກະທຳພາລະກິດນີ້ກໍເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ເພື່ອວ່າມະນຸດຊາດອາດມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IX” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

585. ພຣະອົງບັນຊາກົດເກນທີ່ຄຸ້ມຄອງການປະຕິບັດຂອງທຸກສັບພະສິ່ງ; ພຣະອົງບັນຊາກົດເກນທີ່ຄຸ້ມຄອງການຢູ່ລອດຂອງສັບພະສິ່ງທັງປວງ; ພຣະອົງຄວບຄຸມທຸກສິ່ງ ແລະ ກຳນົດໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນອຸ່ມລູກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ອາໄສເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ເພື່ອວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ດັບສູນ ຫຼື ຫາຍໄປ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງມີຊີວິດຕໍ່; ດ້ວຍເຫດນີ້ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງມີຊີວິດພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນສະພາບແວດລ້ອມດັ່ງກ່າວ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນນາຍແຫ່ງກົດເກນຂອງການປະຕິບັດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ

ບໍ່ມີໃຜສາມາດແຊກແຊງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຮູ້ຈັກກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຄຸ້ມຄອງກົດເກນເຫຼົ່ານີ້. ເວລາໃດທີ່ຕົ້ນໄມ້ຈະອອກໜ້າ; ເວລາໃດທີ່ຜົນຈະຕົກ; ແຜ່ນດິນໂລກຈະໃຫ້ນ້ຳ ແລະ ສານອາຫານແກ່ພືດຫຼາຍຊໍ້າໃດ; ໃນລະດູການໃດທີ່ໃບໄມ້ຈະລົ້ນ; ໃນລະດູການໃດທີ່ຕົ້ນໄມ້ຈະອອກໝາກ; ແສງແດດຈະໃຫ້ສານອາຫານແກ່ຕົ້ນໄມ້ຫຼາຍຊໍ້າໃດ; ຕົ້ນໄມ້ຈະຫາຍໃຈອອກເປັນຫຍ້າງຫຼັງຈາກທີ່ຖືກແສງແດດ.

ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະເຈົ້າ ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງສ້າງທຸກສັບພະສິ່ງ, ເຊິ່ງເປັນກົດເກນທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດລະເມີດໄດ້. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງຂຶ້ນ ບໍ່ວ່າຈະມີຊີວິດ ຫຼື ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ ບໍ່ມີຊີວິດແມ່ນຢູ່ໃນກຳນົດຂອງພຣະອົງ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພຣະອົງຄວບຄຸມ ແລະ ບົກຄອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງ ຫຼື ລະເມີດກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ນີ້ເວົ້າໄດ້ວ່າ ໃນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງທຸກສັບພະສິ່ງ ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດລ່ວງໜ້າວ່າ ຖ້າບໍ່ມີແຜ່ນດິນໂລກ ຕົ້ນໄມ້ກໍຈະບໍ່ມີຮາກ, ແຕກໜ່ວຍ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່; ຖ້າແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ມີຕົ້ນໄມ້ ແລ້ວມັນຈະຫ່ຽວແຫ້ງ; ຕົ້ນໄມ້ຄວນເປັນຮັງຂອງນົກ ແລະ ບ່ອນທີ່ພວກມັນສາມາດຫຼົບຊ້ອນຈາກລົມ. ຕົ້ນໄມ້ສາມາດມີຊີວິດໂດຍບໍ່ມີແສງແດດໄດ້ບໍ່? (ບໍ່ໄດ້). ມັນບໍ່ສາມາດມີຊີວິດຖ້າມີພຽງແຕ່ແຜ່ນດິນໂລກເທົ່ານັ້ນ.

ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອມະນຸດ ນັ້ນກໍຄືເພື່ອການຢູ່ລອດຂອງມະນຸດ. ຈາກຕົ້ນໄມ້ ມະນຸດແມ່ນໄດ້ຮັບອາກາດສົດ ແລະ

ມະນຸດທີ່ອາໄສຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນໄດ້ຮັບການບົກບ້ອງຈາກຕົ້ນໄມ້.

ມະນຸດບໍ່ສາມາດມີຊີວິດໂດຍບໍ່ມີແສງແດດ ຫຼື ສິ່ງມີຊີວິດຕ່າງໆ. ເຖິງວ່າຄວາມສຳພັນຂອງພວກມັນຈະຊັບຊ້ອນ ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງຈື່ໄວ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງກົດເກນຕ່າງໆ ທີ່ຄຸ້ມຄອງທຸກສັບພະສິ່ງ ເພື່ອວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະສາມາດຄ້ຳລູກັນ ແລະ ກັນ, ອາໄສເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ມີຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັນ. ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື ທຸກສັບພະສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນແມ່ນມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍ. ຖ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງບາງຢ່າງໂດຍບໍ່ມີຄວາມໝາຍ ພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ມັນຫາຍໄປ. ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາວິທີການຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ທຸກສັບພະສິ່ງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ VII” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

586. ເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງທຸກສິ່ງ, ພຣະອົງໃຊ້ທຸກວິທີທາງ ແລະ ວິທີການຕ່າງໆເພື່ອສ້າງຄວາມສົມດຸນ, ເພື່ອຊ່ຽວຊາສະພາບການດຳລົງຢູ່ຂອງພູ ແລະ ທະເລສາບ, ຂອງພືດ ແລະ ສັດທຸກຊະນິດ, ນົກ ແລະ ແມງໄມ້. ເປົ້າໝາຍຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງມີຊີວິດທຸກຊະນິດອາໄສຢູ່ ແລະ ອອກແມ່ແຜ່ລູກຢູ່ໃຕ້ກົດເກນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດແຫ່ງການຊົງສ້າງສາມາດຢູ່ນອກເໜືອກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ ແລະ

ກົດເກນເຫຼົ່ານີ້ກໍບໍ່ສາມາດທຳລາຍໄດ້.

ຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມພື້ນຖານແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນມະນຸດຈຶ່ງສາມາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ ແລະ ເພີ່ມທະວີຈຳນວນໄດ້ຢ່າງປອດໄພຈາກຮຸນສູ່ຮຸ່ນ. ຖ້າສິ່ງມີຊີວິດໃດທີ່ເກີນປະລິມານ ຫຼື ຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້ ຫຼື ຖ້າມັນເກີນອັດຕາການເຕີບໃຫຍ່, ຄວາມຖີ່ໃນການສືບພັນ ຫຼື ຈຳນວນທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ໂດຍພຣະອົງແລ້ວ,

ສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດກໍຈະປະສົບກັບຄວາມພິນາດໃນຫຼາຍລະດັບ.

ໃນເວລາດຽວກັນ, ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມວນມະນຸດກໍຈະຖືກຄຸກຄາມ. ຖ້າສິ່ງມີຊີວິດຊະນິດໜຶ່ງມີຈຳນວນຫຼາຍເກີນໄປ, ມັນຈະບຸ້ນສະດົມອາຫານຂອງຄົນ, ທຳລາຍແຫຼ່ງນ້ຳຂອງຄົນ ແລະ ທຳລາຍບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງພວກເຂົາ. ໃນທຳນອງນັ້ນ, ການສືບພັນຂອງມະນຸດ ຫຼື ສະຖານະຄວາມຢູ່ລອດກໍຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບທັນທີ... ຖ້າມີພຽງສິ່ງມີຊີວິດຊະນິດດຽວ ຫຼື ຫຼາຍໆຊະນິດເກີນຈຳນວນທີ່ເໝາະສົມຂອງພວກມັນ, ແລ້ວອາກາດ, ອຸນຫະພູມ, ຄວາມຊຸ່ມແລະ

ແມ່ນແຕ່ອົງປະກອບຂອງອາກາດຢູ່ໃນພື້ນທີ່ຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດກໍຈະໄດ້ຮັບສານພິດ ແລະ ຖືກທຳລາຍໃນຫຼາຍລະດັບ. ພາຍໃຕ້ສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມຢູ່ລອດ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດກໍຈະຖືກຄຸກຄາມຈາກບັດໄຈດ້ານນິເວດວິທະຍາເຫຼົ່ານີ້ເຊັ່ນກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຄວາມສົມດຸນເຫຼົ່ານີ້ສູນເສຍໄປ, ອາກາດທີ່ຄົນເຮົາຫາຍໃຈກໍຈະຖືກທຳລາຍ, ນ້ຳທີ່ຄົນດື່ມກໍຈະຖືກເຈືອປົນ, ອຸນຫະພູມທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການກໍຈະປ່ຽນໄປ ແລະ ສິ່ງຜົນກະທົບໃນຫຼາຍລະດັບເຊັ່ນດຽວກັນ. ຖ້າສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນ,

ສະພາບແວດລ້ອມເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ເປັນຂອງມະນຸດໂດຍທຳມະຊາດກໍຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ຖືກທຳທາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ.

ໃນກໍລະນີທີ່ສະພາບແວດລ້ອມພື້ນຖານເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດຂອງມະນຸດໄດ້ຖືກທຳລາຍໄປ, ຊະຕາກຳ ແລະ ໂອກາດຂອງມວນມະນຸດຈະເປັນແນວໃດ? ນີ້ເປັນບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງຫຼາຍ! ຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຫດຜົນຂອງແຕ່ລະສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງມີຢູ່ເພື່ອມະນຸດຄືຫຍັງ, ແມ່ນຫຍັງຄືບົດບາດຂອງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ, ແຕ່ລະສິ່ງມີຜົນກະທົບແບບໃດຕໍ່ມະນຸດ ແລະ ມັນມີຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ມະນຸດໃນລະດັບໃດ,

ຍ້ອນວ່າຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າມີແຜນການສຳລັບທັງໝົດນີ້ ແລະ ພຣະອົງຄຸ້ມຄອງທຸກດ້ານຂອງທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຈຳເປັນຫຼາຍສຳລັບມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ນັບແຕ່ນີ້ໄປ, ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າສັງເກດເຫັນປະກົດການດ້ານລະບົບນິເວດທຳມະກາງສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງ ຫຼື ບາງກົດເກນທຳມະຊາດສ້າງຜົນກະທົບທຳມະກາງສິ່ງຕ່າງໆແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສົງໄສເຖິງຄວາມຈຳເປັນຂອງທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.

ເຈົ້າຈະບໍ່ໃຊ້ຄຳເວົ້າໂງ່ງອີກຕໍ່ໄປເພື່ອຕັດສິນຕາມອຳເພີໃຈຕໍ່ການຈັດແຈງທຸກສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ວິທີຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ກັບມະນຸດ.
ເຈົ້າຈະບໍ່ສະຫຼຸບຕາມອຳເພີໃຈກ່ຽວກັບກົດເກນຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບສັບພະທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງ
ສ້າງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IX” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

587.

ຖ້າທຸກສິ່ງຈາກການຊົງສ້າງສູນເສຍກົດເກນຂອງພວກມັນເອງ,
ພວກມັນກໍຈະບໍ່ດຳລົງຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ; ຖ້າກົດເກນຂອງທຸກສິ່ງສູນເສຍໄປ,
ແລ້ວສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຢູ່ທ່າມກາງທຸກສິ່ງກໍຈະບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ຢູ່ໄດ້.
ມະນຸດຊາດກໍຈະສູນເສຍສະພາບແວດລ້ອມທີ່ພວກເຂົາເພິ່ງພາເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດເຊັ່ນດຽວກັນ.
ຖ້າມະນຸດຊາດສູນເສຍທັງໝົດນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ຈະເລີນເຕີບໂຕ ແລະ
ອອກແມ່ແຜ່ລູກຈາກຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນ ດັ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ກະທຳຜ່ານມາ.
ເຫດຜົນທີ່ມະນຸດຢູ່ລອດມາຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ສະໜອງທຸກສິ່ງຂອງການຊົງ
ສ້າງເພື່ອບຳລຸງລ້ຽງພວກເຂົາ, ເພື່ອບຳລຸງລ້ຽງມວນມະນຸດຊາດໃນຮູບແບບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
ຍ້ອນພຣະເຈົ້າບຳລຸງລ້ຽງມວນມະນຸດໃນຮູບແບບທີ່ແຕກຕ່າງກັນເທົ່ານັ້ນ
ມວນມະນຸດຊາດຈຶ່ງຢູ່ລອດໄດ້ມາເຖິງປັດຈຸບັນນີ້, ຮອດທຸກວັນນີ້.
ດ້ວຍສະພາບແວດລ້ອມຕາຍໂຕເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດທີ່ເອື້ອອຳນວຍ ແລະ
ກົດເກນທຳມະຊາດທີ່ເປັນລະບຽບ, ຄົນທຸກປະເພດໃນແຜ່ນດິນໂລກ,
ທຸກຊົນຊາດສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ໃນຜື້ນທີ່ຂອງຕົນທີ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້.
ບໍ່ມີໃຜສາມາດອອກນອກພື້ນທີ່ເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ເຂດແດນລະຫວ່າງພວກມັນຍ້ອນວ່າ
ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ກຳນົດພວກມັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ IX” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

588.

ໂລກຝ່າຍວິນຍານແມ່ນສະຖານທີ່ສຳຄັນແຫ່ງໜຶ່ງ
ເຊິ່ງເປັນໂລກທີ່ແຕກຕ່າງຈາກໂລກວັດຖຸ. ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າມັນສຳຄັນ?
ພວກເຮົາຈະສົນທະນາກັນໃນເລື່ອງນີ້ຢ່າງລະອຽດ.
ການມີຢູ່ຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານນັ້ນເຊື່ອມໂຍງກັບໂລກວັດຖຸຂອງມະນຸດຢ່າງແຍກບໍ່ອອກ.
ມັນຫຼິ້ນບົດບາດສຳຄັນໃນວົງຈອນຊີວິດ ແລະ
ການຕາຍຂອງມະນຸດໃນການປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ; ນີ້ຄືບົດບາດຂອງມັນ ແລະ
ນີ້ກໍແມ່ນໜຶ່ງໃນເຫດຜົນທີ່ການມີຢູ່ຂອງມັນນັ້ນສຳຄັນ.
ຍ້ອນວ່າມັນແມ່ນບ່ອນທີ່ບໍ່ສາມາດສຳຜັດໄດ້ຈາກຄວາມສຳຜັດທັງຫ້າ,
ບໍ່ມີໃຜສາມາດຕັດສິນໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າໂລກຝ່າຍວິນຍານນັ້ນມີຢູ່ ຫຼື ບໍ່.
ພະລັງຕ່າງໆຂອງມັນເຊື່ອມໂຍງກັບການດຳລົງຢູ່ຂອງມະນຸດຢ່າງແໜ້ນແຟ້ນ,
ດ້ວຍເຫດນັ້ນລຳດັບຊີວິດຂອງມະນຸດຈຶ່ງໄດ້ຮັບອິດທິພົນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຈາກໂລກຝ່າຍວິນຍານ.
ສິ່ງນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່? ມັນກ່ຽວຂ້ອງ. ເມື່ອເຮົາເວົ້າສິ່ງນີ້,

ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງສົນທະນາຫົວຂໍ້ນີ້:

ກໍຍ້ອນວ່າມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການບໍລິຫານຂອງພຣະອົງ. ໃນໂລກເຊັ່ນນີ້, ໂລກທີ່ຄົນບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້, ມັນແມ່ນທຸກກົດເກນແຫ່ງສະຫວັນ, ກົດບັນຍັດ ແລະ ລະບົບການບໍລິຫານທີ່ຢູ່ເໜືອກົດໝາຍ ແລະ ລະບົບຂອງປະເທດໃດໆໃນໂລກວັດຖຸ, ບໍ່ມີສິ່ງມີຊີວິດໃດໆໃນໂລກນີ້ທີ່ຈະກ້າຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ລະເມີດມັນໄດ້. ເລື່ອງນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດອະທິປະໄຕ ແລະ ການບໍລິຫານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ, ມີກົດລະບຽບແຫ່ງການບໍລິຫານຢ່າງຊັດເຈນ, ມີກົດບັດຍັດແຫ່ງສະຫວັນທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ຂໍ້ບັງຄັບທີ່ຊັດເຈນ. ຢູ່ລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນຂົງເຂດຕ່າງໆ, ຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມຕ້ອງປະຕິບັດຕາມໜ້າທີ່ຂອງຕົນຢ່າງເຂັ້ມງວດ ແລະ ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ ແລະ ຂໍ້ບັງຄັບ ຍ້ອນພວກເຂົາຮູ້ວ່າຜົນທີ່ຈະຕາມມາຂອງການລະເມີດກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນແມ່ນຫຍັງ; ພວກເຂົາຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າລົງໂທດຄົນຊົ່ວ ແລະ ໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ ພ້ອມວິທີທີ່ພຣະອົງບໍລິຫານ ແລະ ບົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາເຫັນຢ່າງຊັດເຈນເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າດຳເນີນຂໍ້ບັງຄັບ ແລະ ກົດບັນຍັດແຫ່ງສະຫວັນຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແຕກຕ່າງຈາກໂລກວັດຖຸທີ່ມະນຸດອາໄສຢູ່ບໍ່? ແນ່ນອນ ພວກມັນແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ. ໂລກຝ່າຍວິນຍານແມ່ນໂລກທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງກັບໂລກວັດຖຸ. ເນື່ອງຈາກມີກົດບັນຍັດ ແລະ ຂໍ້ບັງຄັບແຫ່ງສະຫວັນ, ນີ້ຈຶ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດອະທິປະໄຕ, ການບໍລິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ສິ່ງນັ້ນຄືອຸປະນິເສດຂອງພຣະອົງ ລວມເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນອີກດ້ວຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

589. ພຣະອົງໄດ້ສ້າງກົດບັນຍັດ, ກົດສະຫວັນ ແລະ ລະບົບໃນອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານ, ເມື່ອສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກປະກາດໃຊ້ແລ້ວ, ພວກມັນໄດ້ຖືກປະຕິບັດຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ກຳນົດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງມີຊີວິດໃນຕຳແໜ່ງທາງການຕ່າງໆໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ບໍ່ມີໃຜກ້າລະເມີດພວກມັນ. ເພາະສະນັ້ນ, ໃນວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງມະນຸດຊາດໃນໂລກຂອງມະນຸດ, ບໍ່ວ່າຄົນຈະເກີດມາເປັນສັດ ຫຼື ເປັນມະນຸດ ກໍມີກົດໝາຍສຳລັບທັງສອງ. ຍ້ອນວ່າກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີໃຜກ້າທີ່ຈະລະເມີດມັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດທຳລາຍມັນໄດ້. ມັນເປັນຍ້ອນອຳນາດອະທິປະໄຕນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຍ້ອນວ່າກົດໝາຍດັ່ງກ່າວມີຢູ່ ໂລກວັດຖຸທີ່ຄົນເຫັນຈຶ່ງເປັນບົກກະຕິ ແລະ ເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ; ມັນເປັນຍ້ອນອຳນາດອະທິປະໄຕນີ້ຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ມະນຸດຈຶ່ງສາມາດຢູ່ຮ່ວມກັນຢ່າງສະຫງົບສຸກກັບໂລກອື່ນທີ່ບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງສຳລັບພວກເຂົາ ແລະ ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງສັນຕິ

ເຊິ່ງທັງໝົດນີ້ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
 ຫຼັງຈາກຊີວິດຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງຄົນຕາຍໄປ, ດວງວິນຍານກໍຍັງມີຊີວິດຢູ່, ສະນັ້ນ
 ມັນຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນຖ້າມັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ການບໍລິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ?
 ດວງວິນຍານຈະຊັດເຊດພະເນຈອນໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ, ບຸກລຸກໄປທຸກບ່ອນ ແລະ
 ເຖິງຂັ້ນສ້າງອັນຕະລາຍໃຫ້ກັບສິ່ງມີຊີວິດໃນໂລກຂອງມະນຸດ.
 ອັດຕະລາຍດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນແຕ່ກັບມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນກັບພືດ ແລະ
 ສັດອີກດ້ວຍ. ແນວໃດກໍຕາມ, ຜູ້ທຳອິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍກໍຈະແມ່ນຄົນ.
 ຖ້າດວງວິນຍານດັ່ງກ່າວປາດສະຈາກການຄວບຄຸມ
 ແລ້ວສ້າງຄວາມອັນຕະລາຍໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍແທ້ຈິງ,
 ແລ້ວວິນຍານດວງນີ້ກໍຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດຢ່າງເໝາະສົມໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານເຊັ່ນດຽວກັນ:
 ຖ້າສິ່ງນັ້ນຮຸນແຮງ, ດວງວິນຍານກໍຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຈະຖືກທຳລາຍ. ຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້,
 ມັນກໍອາດຈະຖືກວາງໄວ້ບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຈະກັບຊາດມາເກີດ.
 ໝາຍຄວາມວ່າ, ການບໍລິຫານດວງວິນຍານຕ່າງໆຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານນັ້ນເປັນລະບຽບ ແລະ
 ຖືກດຳເນີນການຕາມຂັ້ນຕອນ ແລະ ອີງຕາມກົດລະບຽບ.
 ເປັນຍ້ອນການບໍລິຫານດັ່ງກ່າວເທົ່ານັ້ນທີ່ໂລກວັດຖຸຂອງມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມສັບສົນວຸ້ນ
 ວາຍ, ທີ່ມະນຸດຂອງໂລກວັດຖຸຈຶ່ງມີຈິດໃຈທີ່ປົກກະຕິ, ມີເຫດຜົນທີ່ປົກກະຕິ ແລະ
 ຊີວິດຝ່າຍເນື້ອໜັງທີ່ເປັນລະບຽບ. ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດຊາດມີຊີວິດທີ່ປົກກະຕິແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນ
 ບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຈຶ່ງຈະສາມາດສືບຕໍ່ຈະເລີນເຕີບໃຫຍ່ ແລະ
 ຂະຫຍາຍເພີ່ມເຕີມຊົ່ວຮຸ່ນສູ່ຮຸ່ນຄົນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

590. ຄວາມຕາຍຂອງສິ່ງມີຊີວິດ, ການສິ້ນສຸດຂອງຊີວິດຝ່າຍຮ່າງກາຍ
 ບົ່ງບອກວ່າສິ່ງມີຊີວິດໄດ້ຜ່ານຈາກໂລກວັດຖຸສູ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານ,
 ໃນຂະນະທີ່ການເກີດຂອງຊີວິດໃໝ່ຝ່າຍຮ່າງກາຍບົ່ງບອກວ່າສິ່ງມີຊີວິດໄດ້ມາຈາກໂລກຝ່າຍວິນຍ
 ານສູ່ໂລກວັດຖຸ ແລະ ເລີ່ມທີ່ຈະດຳເນີນການ ແລະ ເຮັດບົດບາດຂອງມັນ.
 ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຈາກໄປ ຫຼື ການມາຂອງສິ່ງມີຊີວິດ,
 ທັງສອງແມ່ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກພາລະກິດຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານໄດ້.
 ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ຄົນເຂົ້າມາໃນໂລກວັດຖຸ, ການຈັດແຈງທີ່ເໝາະສົມ ແລະ
 ຄຳນິຍາມໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນແລ້ວໂດຍພຣະເຈົ້າໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ
 ວ່າຄອບຄົວໃດທີ່ຄົນນັ້ນຈະໄປເກີດນຳ, ຍຸກສະໄໝໃດທີ່ພວກເຂົາຈະມາ,
 ເວລາໃດພວກເຂົາຈະມາຮອດ ແລະ ບົດບາດທີ່ພວກເຂົາຈະຫຼິ້ນ. ສະນັ້ນ, ຕະຫຼອດຊີວິດຂອງຄົນນີ້,
 ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຂົາເຮັດ ແລະ
 ເສັ້ນທາງທີ່ເຂົາຢາກຈະດຳເນີນໄປຕາມການຈັດແຈງໄວ້ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ

ໂດຍບໍ່ມີການບ່ຽງເບນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເວລາເມື່ອຊີວິດຝ່າຍຮ່າງກາຍສິ້ນສຸດລົງ, ລັກສະນະ ແລະ ສະຖານທີ່ງ່າມນັ້ນສິ້ນສຸດລົງນັ້ນຊັດເຈນ ແລະ ແຍກແຍະໄດ້ຕໍ່ໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ພຣະເຈົ້າບົກຄອງໂລກວັດຖຸ ແລະ ພຣະອົງບົກຄອງໂລກຝ່າຍວິນຍານເຊັ່ນດຽວກັນ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ວົງຈອນຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍຊ້າລົງ ແລະ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດຜິດພາດໃນການຈັດແຈງວົງຈອນນັ້ນ. ແຕ່ລະຄົນທີ່ຖືຕໍາແໜ່ງທາງການຂອງໂລກຝ່າຍວິນຍານແມ່ນປະຕິບັດໜ້າທີ່ສ່ວນຕົວຂອງຕົນ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຄວນເຮັດ ໂດຍອີງຕາມຄໍາແນະນໍາ ແລະ ກົດລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ. ສະນັ້ນ, ໃນໂລກຂອງມະນຸດຊາດ, ທຸກບາກົດການທາງວັດຖຸທີ່ມະນຸດເຫັນນັ້ນເປັນໄປຕາມລະບຽບການ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມວຸ້ນວາຍ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເນື່ອງມາຈາກການບົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງຢ່າງເປັນລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ ພ້ອມທັງຄວາມຈິງທີ່ສິດອໍານາດຂອງພຣະອົງບົກຄອງຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງ. ການບົກຄອງຂອງພຣະອົງປະກອບດ້ວຍໂລກວັດຖຸທີ່ມະນຸດອາໄສຢູ່ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍປະກອບດ້ວຍໂລກຝ່າຍວິນຍານທີ່ລັບຢູ່ເບື້ອງຫຼັງມະນຸດ. ເພາະສະນັ້ນ, ຖ້າມະນຸດບາດຖະໜາຢາກມີຊີວິດທີ່ດີ ແລະ ຫວັງຈະອາໄສຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີ ນອກຈາກຈະຖືກສະໜອງດ້ວຍໂລກວັດຖຸທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ທັງໝົດແລ້ວ, ພວກເຂົາຍັງຕ້ອງຖືກສະໜອງດ້ວຍໂລກຝ່າຍວິນຍານອີກດ້ວຍ ເຊິ່ງບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້, ທີ່ບົກຄອງທຸກສິ່ງມີຊີວິດໃນນາມຂອງມະນຸດ ແລະ ເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍດີ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

591. ເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ຕອນທີ່ເຈົ້າຮ້ອງໃຫ້ເຂົ້າມາສູ່ໂລກນີ້, ເຈົ້າກໍເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ. ໂດຍການປະຕິບັດບົດບາດຂອງເຈົ້າໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນການກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າຂອງພຣະອົງ, ເຈົ້າກໍເລີ່ມຕົ້ນການເດີນທາງໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ເບື້ອງຫຼັງຂອງເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ ແລະ ການເດີນທາງຂ້າງໜ້າຂອງເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫົນພົ້ນຈາກການປັບແຕ່ງ ແລະ ການຈັດແຈງຈາກສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຄວບຄຸມຊະຕາກໍາຂອງພວກເຂົາເອງໄດ້, ຍ້ອນວ່າ ມີພຽງແຕ່ພຣະອົງທີ່ບົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດປະຕິບັດພາລະກິດດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້. ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ມະນຸດເກີດຂຶ້ນມາ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍວິທີນີ້, ຄຸ້ມຄອງຈັກກະວານ, ຊີ້ນຳກົດລະບຽບຂອງການປ່ຽນແປງສຳລັບສິ່ງທັງປວງ ແລະ ເສັ້ນໂຄຈອນຂອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ເຊັ່ນດຽວກັບສັບພະສິ່ງທັງປວງ ມະນຸດໄດ້ຮັບການບຳລຸງຢ່າງງ່ຽບ ແລະ ໂດຍບໍ່ຮູ້ຕົວຈາກຄວາມຫວານ ແລະ ນ້ຳຝົນ ແລະ ນ້ຳຄ້າງຈາກພຣະເຈົ້າ; ເຊັ່ນດຽວກັບສັບພະສິ່ງທັງປວງ ມະນຸດມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການປັບແຕ່ງດ້ວຍມືຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຮູ້ຕົວ. ຫົວໃຈ ແລະ ວິນຍານຂອງມະນຸດແມ່ນຢູ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ,

ທຸກສິ່ງໃນຊີວິດຂອງເຂົາແມ່ນຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຊື່ອສິ່ງນີ້ ຫຼື ບໍ່, ສິ່ງໃດກໍຕາມ ແລະ ທຸກສິ່ງ ບໍ່ວ່າຈະມີຊີວິດ ຫຼື ບໍ່ມີຊີວິດກໍຕາມ, ຈະຜັນປ່ຽນ, ປ່ຽນແປງ, ເກີດໃໝ່ ແລະ ຫາຍໄປໂດຍອີງຕາມຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປົກຄອງເໝືອທຸກສິ່ງທັງໝົດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

592. ພຣະເຈົ້າສ້າງໂລກໜ່ວຍນີ້ ແລະ ນຳມະນຸດມາສູ່ໂລກນີ້ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ພຣະອົງມອບຊີວິດໃຫ້. ຕໍ່ມາ ມະນຸດມີພໍ່ແມ່ ແລະ ຍາດພີ່ນ້ອງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໂດດດ່ຽວອີກຕໍ່ໄປ. ຕັ້ງແຕ່ມະນຸດມີນາຕາເບິ່ງໂລກແຫ່ງວັດຖຸນີ້ເປັນຄັ້ງທຳອິດ ເຂົາກໍຖືກກຳນົດຊີວິດໃຫ້ຢູ່ພາຍໃນການປັບແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມັນຄືລົມຫາຍໃຈແຫ່ງຊີວິດຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ສົ່ງເສີມສັບພະທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຕະຫຼອດການເຕີບໂຕ ຈົນກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່. ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການນີ້

ບໍ່ມີໃຜຮູ້ສຶກວ່າມະນຸດກຳລັງເຕີບໂຕພາຍໃຕ້ການດູແລຂອງພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ມະນຸດກຳລັງເຕີບໂຕພາຍໃຕ້ການດູແລອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາ ແລະ ຍ້ອນມັນຄືສັນຊາດຕະຍານແຫ່ງຊີວິດຂອງເຂົາເອງທີ່ຊີ້ນຳການເຕີບໃຫຍ່ຂອງເຂົາ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ມະນຸດບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ໃຜປະທານຊີວິດ ຫຼື ຊີວິດມາຈາກໃສ, ແຮງໄກທີ່ຈະຮູ້ວິທີທາງທີ່ສັນຊາດຕະຍານແຫ່ງຊີວິດສ້າງສິ່ງອັດສະຈັນ. ເຂົາພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກວ່າ ອາຫານຄືພື້ນຖານທີ່ຊີວິດຂອງເຂົາຕ້ອງສືບຕໍ່ໄປ,

ຄວາມມານະອົດທົນຄືແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງການມີຊີວິດຂອງເຂົາ ແລະ

ຄວາມເຊື່ອໃນຈິດໃຈຂອງເຂົາແມ່ນຕົ້ນທຶນທີ່ເປັນບ່ອນເພິ່ງພາໃນການເອົາຕົວລອດຂອງເຂົາ.

ສຳລັບພຣະຄຸນ ແລະ ການສະໜອງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ມະນຸດບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງເລີຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຂົາຈຶ່ງໃຊ້ຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ພວກເຂົາຢ່າງໄຮ້ຈຸດປະສົງ...

ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ມະນຸດຄົນດຽວທີ່ພຣະເຈົ້າດູແລທັງກາງເວັນ ແລະ

ກາງຄືນຕັ້ງໃຈນະມັດສະການພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສືບຕໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນມະນຸດ

ຍ້ອນພຣະອົງບໍ່ຄາດຫວັງຫຍັງ ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ວາງແຜນໄວ້.

ພຣະອົງເຮັດແບບນັ້ນກໍຍ້ອນຫວັງວ່າ ມື້ໜຶ່ງມະນຸດຈະຕົ້ນຂຶ້ນຈາກຄວາມຜັນຂອງເຂົາ ແລະ

ທັນທີໃດເຂົາຈະຖືກຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ,

ລາຄາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈ່າຍສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ກັບເຂົາ ແລະ

ຄວາມເປັນຫວັງຢ່າງໜັກທີ່ພຣະເຈົ້າລໍຖ້າໃຫ້ມະນຸດທັນກັບມາຫາພຣະອົງ...

ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້ຕ້ອງຜ່ານຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍ ແລະ

ພວກເຂົາສ່ວນຫຼາຍໄດ້ຜ່ານວົງຈອນແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແລະ ການເກີດໃໝ່ທັງນັ້ນ.

ຄົນທີ່ມີຊີວິດຢູ່ກໍຈະຕາຍໃນອີກບໍ່ດົນ ແລະ ຄົນທີ່ຕາຍກໍຈະກັບມາໃນອີກບໍ່ດົນ.

ທຸກສິ່ງຢ່າງແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ໄດ້ຖືກຈັດແຈງໂດຍພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ

ເສັ້ນທາງນີ້

ແລະ

ວົງຈອນນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຢາກໃຫ້ມະນຸດເຫັນຢ່າງແນ່ນອນ:

ຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດແມ່ນບໍ່ມີຈຳກັດ, ເປັນອິດສະລະຈາກດ້ານຮ່າງກາຍ, ເວລາ ຫຼື ອາກາດ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄວາມລຶກລັບຂອງຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດ ແລະ ເປັນເຄື່ອງພິສູດວ່າ ຊີວິດມາຈາກພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ

ຫຼາຍຄົນອາດບໍ່ເຊື່ອວ່າຊີວິດມາຈາກພຣະເຈົ້າ,

ມະນຸດກໍມີຄວາມສຸກກັບທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເຊື່ອ ຫຼື ປະຕິເສດການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕາມ. ຖ້າມີຫຼັກພຣະເຈົ້າບ່ຽນໃຈກະທັນຫັນ ແລະ

ປາຖະໜາທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໂລກນີ້ກັບຄືນ

ແລະ

ເອົາຊີວິດທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ຄືນມາ

ແລ້ວທຸກສິ່ງກໍຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ.

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຊີວິດຂອງພຣະອົງເພື່ອສະໜອງທຸກສິ່ງ ທັງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ ແລະ ບໍ່ມີຊີວິດ,

ນຳທຸກຢ່າງມາສູ່ຄວາມເປັນລະບຽບທີ່ດີໂດຍວິທີທາງແຫ່ງລົດທານຸພາບ

ແລະ

ສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດຄົ້ນຄິດຂຶ້ນໄດ້ ຫຼື ເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລະ

ຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການສະແດງອອກ

ແລະ

ການປະຈັກພະຍານເຖິງພະລັງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບັດນີ້ ເຮົາຈະບອກຄວາມລັບໃຫ້ກັບເຈົ້າ:

ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ລົດອຳນາດແຫ່ງຊີວິດຂອງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ສາມາດຍິ່ງເຖິງໄດ້ໂດຍສິ່ງຖືກສ້າງໃດໆ.

ມັນເປັນແບບນີ້ໃນບັດຈຸບັນ, ດັ່ງທີ່ມັນເປັນໃນອະດີດ ແລະ ມັນກໍຈະເປັນແບບນີ້ໃນອະນາຄົດ.

ຄວາມລັບທີ່ສອງທີ່ເຮົາຈະບອກໃຫ້ຮູ້ຄື:

ແຫຼ່ງກຳເນີດຊີວິດມາຈາກພຣະເຈົ້າ,

ສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະມີລັກສະນະ ຫຼື ໂຄງສ້າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນກໍຕາມ.

ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເປັນສິ່ງມີຊີວິດປະເພດໃດກໍຕາມ

ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຜົນເສັ້ນທາງໂຄຈອນແຫ່ງຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ

ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາກໍຄືໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້: ຫາກປາສະຈາກການດູແລ, ການຮັກສາ ແລະ

ການຈັດກຽມຂອງພຣະເຈົ້າ,

ມະນຸດບໍ່ສາມາດຮັບທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາຄວນຈະໄດ້ຮັບ,

ບໍ່ວ່າເຂົາຈະພະຍາຍາມຢ່າງພາກພຽນພຽງໃດກໍຕາມ

ຫຼື

ບໍ່ວ່າເຂົາຈະດື່ນລົນຢ່າງລຳບາກພຽງໃດກໍຕາມ. ຖ້າປາສະຈາກການສະໜອງຊີວິດຈາກພຣະເຈົ້າ

ມະນຸດກໍຈະສູນເສຍຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງຄຸນຄ່າຂອງການມີຊີວິດ

ແລະ

ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄວາມໝາຍໃນຊີວິດ.

ພຣະເຈົ້າຈະປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດ

ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງພຣະເຈົ້າເສຍຄຸນຄ່າຢ່າງໄຮ້ເຫດຜົນ

ລອຍນວນຢູ່ໄດ້ແນວໃດ?

ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວໄປກ່ອນໜ້ານີ້: ຢ່າລືມວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນແຫຼ່ງກຳເນີດຂອງຊີວິດຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

593. ພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງ ແລະ ບໍລິຫານທຸກສິ່ງ. ພຣະອົງສ້າງທຸກສິ່ງທີ່ມີ, ພຣະອົງບໍລິຫານທຸກສິ່ງທີ່ມີ, ພຣະອົງປົກຄອງທຸກສິ່ງທີ່ມີ ແລະ ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ມີ. ນັ້ນຄືສະຖານະພາບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄືຕົວຕົນຂອງພຣະອົງ. ສຳລັບທຸກສິ່ງ ແລະ ທັງໝົດທີ່ເປັນ ພ້ອມທັງຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງການສ້າງທັງມວນ. ນັ້ນຄືຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະອົງເປັນເອກະລັກທ່າມກາງທຸກສິ່ງ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນສິ່ງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດຊາດ ຫຼື ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານສາມາດໃຊ້ວິທີການ ຫຼື ຂໍ້ແກ້ຕົວເພື່ອບອມຕົວເປັນ ຫຼື ແທນທີ່ຕົວຕົນ ແລະ ສະຖານະພາບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ຍ້ອນວ່າ ທ່າມກາງທຸກສິ່ງ ມີພຽງພຣະອົງທີ່ມີຕົວຕົນນີ້ ທີ່ມີ ອຳນາດ, ສິດອຳນາດ ແລະ ຄວາມສາມາດເພື່ອປົກຄອງເໜືອການສ້າງ: ພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງອາໄສຢູ່ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວທ່າມກາງທຸກສິ່ງ; ພຣະອົງສາມາດຂຶ້ນໄປຍັງສະຖານທີ່ທີ່ສູງທີ່ສຸດ, ເໜືອທຸກສິ່ງ. ພຣະອົງສາມາດຖ່ອມຕົວພຣະອົງເອງໂດຍການກາຍເປັນມະນຸດ, ກາຍເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາຜູ້ທີ່ມີເລືອດ ແລະ ເນື້ອ, ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນ ແລະ ຮ່ວມສຸກຮ່ວມທຸກກັບພວກເຂົາ, ໃນຂະນະດຽວກັນ ພຣະອົງສ້າງບັນຊາທຸກສິ່ງທີ່ມີຢູ່, ກຳນົດໂຊກຊະຕາຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຢູ່ ແລະ ໃນທິດທາງໃດທີ່ພວກມັນທັງໝົດເຄື່ອນໄປ. ອື່ນໆໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງສ້າງທາງໂຊກຊະຕາຂອງມະນຸດຊາດທັງມວນ ແລະ ຊີ້ນຳທິດທາງຂອງມວນມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າແບບນີ້ຄວນໄດ້ຮັບການນະມັດສະການ, ເຊື້ອຟັງ ແລະ ຮູ້ຈັກໂດຍທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ. ສະນັ້ນ, ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຢູ່ໃນກຸ່ມ ຫຼື ປະເພດໃດທ່າມກາງມະນຸດຊາດ, ການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ, ການໃຫ້ຄວາມເຄົາລົບແກ່ພຣະເຈົ້າ, ການຍອມຮັບການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ການຍອມຮັບການຈັດແຈງຂອງພຣະອົງສຳລັບໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າແມ່ນທາງເລືອກດຽວ, ເປັນທາງເລືອກທີ່ຈຳເປັນສຳລັບທຸກຄົນ ແລະ ທຸກສິ່ງ. ໃນຄວາມເປັນເອກະລັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄົນເຫັນວ່າສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງ, ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ວິທີການທີ່ພຣະອົງສະໜອງໃຫ້ກັບທຸກສິ່ງນັ້ນ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນເອກະລັກຢ່າງສົມບູນ; ຄວາມເປັນເອກະລັກນີ້ກຳນົດຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ ມັນຍັງກຳນົດສະຖານະພາບຂອງພຣະອົງອີກດ້ວຍ. ເພາະສະນັ້ນ, ທ່າມກາງສິ່ງສ້າງທັງປວງ, ຖ້າສິ່ງມີຊີວິດໃດໜຶ່ງໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ ຫຼື ທ່າມກາງມະນຸດຊາດປາຖະໜາທີ່ຈະຢືນແທນທີ່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມສຳເລັດຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການພະຍາຍາມບອມຕົວເປັນພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

594. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນເພື່ອລົງໂທດມະນຸດພຽງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງແມ່ນເພື່ອລືຂີດຊະຕາກຳຂອງມະນຸດ. ອື່ນໆໄປກວ່ານັ້ນ

ກໍແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາການຍອມຮັບຈາກຄົນທັງປວງສໍາລັບທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທໍາ. ເຮົາຕ້ອງການ
ໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທໍາເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທໍາເປັນການສໍາເລັດເຖິງອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ, ບໍ່ແມ່ນການກະທໍາຂອງມະນຸດ
ແລະ ກໍບໍ່ແມ່ນທໍາມະຊາດ ເປັນສິ່ງທີ່ສ້າງມະນຸດຊາດຂຶ້ນມາ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຮົາເປັນຜູ້ສ້າງ
ແລະ ດູແລທຸກຊີວິດທັງປວງ. ຖ້າບາສະຈາກເຮົາ ມະນຸດກໍຈະມີແຕ່ຄວາມຕາຍ ແລະ
ປະສົບກັບການລົງໂທດດ້ວຍໄພພິບັດຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດຈະເຫັນດວງຕາເວັນ ແລະ
ດວງເດືອນທີ່ສວຍງາມອີກ ຫຼື ໂລກສີຂຽວໜ່ວຍນີ້ອີກ. ມະນຸດຈະປະເຊີນກັບກາງຄືນທີ່ໜາວຈັດ
ແລະ ໂລກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມືດ ແລະ ຄວາມຕາຍ. ເຮົາເປັນຄວາມພົ້ນດຽວຂອງມະນຸດ
ເຮົາເປັນຄວາມຫວັງດຽວຂອງມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ການດໍາລົງຢູ່ຂອງມະນຸດກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບເຮົາ.
ບາສະຈາກເຮົາແລ້ວ ມະນຸດກໍຈະດໍາລົງຢູ່ບໍ່ໄດ້. ບາສະຈາກເຮົາແລ້ວ
ມະນຸດກໍຈະປະເຊີນກັບໄພພິບັດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ຖືກມານຮ້າຍທຸກຮູບແບບຢຽບຍໍາທໍາລາຍລົງ
ເຖິງບານນັ້ນກໍຍັງບໍ່ມີຜູ້ໃດເຊື່ອຟັງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ເຮັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຮັດໄດ້
ເຮົາຫວັງຢ່າງດຽວວ່າມະນຸດຈະຕອບແທນເຮົາດ້ວຍການກະທໍາຄວາມດີ.
ເຖິງວ່າຜູ້ທີ່ຕອບແທນເຮົາດ້ວຍການເຮັດຄວາມດີມີໜ້ອຍ
ເຮົາຍັງຈະສິ້ນສຸດການເດີນທາງຂອງເຮົາໃນໂລກມະນຸດ ແລະ
ເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປ ເຊິ່ງກໍາລັງປະກົດໃຫ້ເຫັນ
ເພາະວ່າວຽກງານຂອງເຮົາທໍາມະກາງມະນຸດໃນໄລຍະຫຼາຍປີຜ່ານມາໄດ້ເກີດຜົນ ແລະ
ເຮົາກໍເພິ່ງພໍໃຈຫຼາຍ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ສົນໃຈຈໍານວນຄົນ ແຕ່ສົນໃຈການກະທໍາຄວາມດີຂອງພວກເຂົາ.
ຢ່າງໃດກໍຕາມເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະກະທໍາຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ.
ແລ້ວເຮົາກໍຈະເພິ່ງພໍໃຈ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ມີຄົນໃດໃນລະຫວ່າງ
ພວກເຈົ້າຈະໜີພົ້ນໄພພິບັດທີ່ຈະມາເຖິງນັ້ນໄດ້. ໄພພິບັດນັ້ນແມ່ນມາຈາກເຮົາ ແລະ
ເຮົາເປັນຜູ້ກໍານົດ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສົມບູນດີພໍໃນສາຍຕາເຮົາ
ພວກເຈົ້າຈະໜີພົ້ນໄພພິບັດດັ່ງກ່າວ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກະກຽມຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

XII ພຣະທຳກ່ຽວກັບລັດຖະທຳມະນູນ, ພຣະດຳລັດແຫ່ງການບົກຄອງ ແລະ ພຣະບັນຍັດຕ່າງໆຂອງຍຸກແຫ່ງລາຊະອານາຈັກ

595.

ພາລະກິດທີ່ຖືກວາງແຜນໄວ້ແລ້ວຂອງເຮົາຈະກ້າວໄປຂ້າງໜ້າໂດຍບໍ່ມີການຍຸດເຊົາແມ່ນແຕ່ຊ່ວຍ
ງວດລາດຽວ. ເມື່ອໄດ້ຍັບເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ ແລະ

ເມື່ອໄດ້ແບກພວກເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາດັ່ງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ,
ເຮົາຈະຮຽກຮ້ອງຢ່າງອື່ນຈາກພວກເຈົ້າ; ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ເຮົາຈະເລີ່ມປະກາດນຳໃຊ້ລັດຖະທຳມະນູນທີ່ເຮົາຈະບົກຄອງຍຸກນີ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ:

ຍ້ອນພວກເຈົ້າຖືກເອີ້ນວ່າປະຊາຊົນຂອງເຮົາ,
ພວກເຈົ້າກໍຄວນສາມາດສັນລະເສີນນາມຂອງເຮົາ; ນັ້ນກໍຄື
ຍືນເປັນພະຍານໃນທຳມະກາງການທົດລອງ. ຖ້າຜູ້ໃດກໍຕາມພະຍາຍາມລໍ່ລວງເຮົາ ແລະ
ປິດບັງຄວາມຈິງຈາກເຮົາ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອຖືລັບຫຼັງຂອງເຮົາ,
ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວຈະຖືກໂຍນອອກໄປ ແລະ ກຳຈັດອອກຈາກເຮືອນຂອງເຮົາ
ໂດຍບໍ່ມີການຍົກເວັ້ນ ເພື່ອລໍຖ້າໃຫ້ເຮົາຈັດການພວກເຂົາ. ຄົນທີ່ບໍ່ຊື່ສັດ ແລະ
ອັກກະຕັນຍູຕໍ່ເຮົາໃນອະດີດ ແລະ ຄົນທີ່ລຸກຂຶ້ນເພື່ອຕັດສິນເຮົາຢ່າງເປີດເຜີຍໃນປັດຈຸບັນ,
ພວກເຂົາກໍຈະຖືກໂຍນອອກຈາກເຮືອນຂອງເຮົາເຊັ່ນກັນ.

ຄົນທີ່ເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງພາລະຂອງເຮົາພ້ອມກັບສະແຫວງຫາເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະ
ທຳຂອງເຮົາຢູ່ສະເໝີ. ມີແຕ່ຄົນໃນລັກສະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ
ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການນຳພາ ແລະ ແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ
ໂດຍບໍ່ພົບກັບການຂັງຄັດ. ຄົນທີ່ໃສ່ໃຈແຕ່ການວາງແຜນເພື່ອອະນາຄົດຂອງພວກເຂົາເອງ
ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງພາລະຂອງເຮົາ ນັ້ນກໍຄື

ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈດ້ວຍການກະທຳຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ

ພວກເຂົາສະແຫວງຫາແຕ່ສິ່ງໃຫ້ທ່ານ,

ເຮົາປະຕິເສດທີ່ຈະໃຊ້ສິ່ງມີຊີວິດດັ່ງຄົນຂໍທານເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງແນ່ນອນ,

ເພາະຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ພວກເຂົາເກີດ

ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າການຄຳນຶງເຖິງພາລະຂອງເຮົາໝາຍເຖິງຫຍັງ.

ພວກເຂົາເປັນຄົນທີ່ຂາດຄວາມຮູ້ສຶກບົກກະຕິ; ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວກຳລັງທົນທຸກຈາກ

“ການຂາດສານອາຫານ” ຂອງສະໝອງ ແລະ ຈຳເປັນຕ້ອງກັບເມື່ອເຮືອນເພື່ອ “ບຳລຸງ”
ສະໝອງຂອງພວກເຂົາ. ເຮົາບໍ່ນຳໃຊ້ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວ. ໃນບັນດາປະຊາຊົນຂອງເຮົາ,

ທຸກຄົນຈຳເປັນຕ້ອງຄຳນຶງວ່າການຮູ້ຈັກເຮົາຄືໜ້າທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດຕະຫຼອດຈົນເຖິງທີ່ສຸດ,
ຄືກັບການກິນ, ການນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ການນອນ,

ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍລືມທີ່ຈະເຮັດແມ່ນແຕ່ຊ່ວຍງວດລາດຽວ, ເພື່ອວ່າໃນທີ່ສຸດແລ້ວ

ການຮູ້ຈັກເຮົາຈະກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຄຸ້ນເຄີຍຄືກັບການກິນ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດເປັນປະຈຳ
ໂດຍບໍ່ຈຳເປັນໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ. ແຕ່ສຳລັບພຣະທຳທີ່ເຮົາກ່າວ,
ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຕ້ອງຖືກປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມເຊື່ອສູງສຸດ ແລະ ຖືກຮັບເອົາຢ່າງສົມບູນ;
ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດແບບພິເສດເປັນພິທີ.
ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ໃສ່ໃຈຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຮົາກໍຈະຖືວ່າກຳລັງຕໍ່ຕ້ານເຮົາໂດຍກົງ;
ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ກິນຈາກພຣະທຳຂອງເຮົາ ຫຼື ບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮູ້ຈັກພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ
ກໍຈະຖືວ່າບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈຕໍ່ເຮົາ ແລະ ຈະຖືກກວາດລ້າງອອກຈາກເຮືອນຂອງເຮົາໂດຍກົງ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ
ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວໃນອະດີດ ສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາບໍ່ແມ່ນຄົນຈຳນວນຫຼາຍ,
ແຕ່ເປັນຄົນຈຳນວນໜ້ອຍ. ຈາກບັນດາຮ້ອຍຄົນ,
ຖ້າມີພຽງແຕ່ຄົນດຽວທີ່ສາມາດຮູ້ຈັກເຮົາຜ່ານທາງພຣະທຳຂອງເຮົາ,
ແລ້ວເຮົາກໍຈະໂຍນຄົນອື່ນທີ່ເຫຼືອຖິ້ມໝົດ ເພື່ອສຸມໃສ່ໃນການໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ
ແສງເຍືອງທາງໃຫ້ແກ່ຄົນນີ້ຄົນດຽວ. ຈາກສິ່ງນີ້ ເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ
ມັນບໍ່ເປັນຈິງທີ່ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍແຕ່ຢ່າງດຽວຈະສາມາດສະແດງເຖິງເຮົາໄດ້ ແລະ
ດຳລົງຊີວິດຕາມເຮົາ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການແມ່ນເຂົ້າສາວີ (ເຖິງແມ່ນເມັດອາດບໍ່ຄົບຖ້ວນ) ແລະ
ບໍ່ແມ່ນເຂົ້າມົກ (ເຖິງແມ່ນຈະມີເມັດຢ່າງຄົບຖ້ວນໃຫ້ຊີ້ນຊົມກໍຕາມ).
ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ຄຳນຶງເຖິງການສະແຫວງຫາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ປະພຶດໃນລັກສະນະແບບຄົນຂີ້ຄ້ານ,
ພວກເຂົາຄວນຫົນດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈຂອງພວກເຂົາເອງ;
ເຮົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ,
ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາສືບຕໍ່ນຳຄວາມອັບອາຍມາສູ່ນາມຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 5” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

596. ເຮົາບໍ່ໄດ້ລົງໂທດໃຜຢ່າງໄວ ແລະ ເຮົາບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຢ່າງບໍ່ຍຸຕິທຳ,
ເຮົາຊອບທຳຕໍ່ທຸກຄົນ. ເຮົາຮັກລູກຊາຍຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ
ເຮົາກໍກຽດຊັງຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ທ້າທາຍເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ;
ນີ້ແມ່ນຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການກະທຳຂອງເຮົາ.
ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຄວນມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນພຣະດຳລັດຂອງເຮົາ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ,
ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຍ່າຕາງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ
ຈະປະພຶດຕົນຢ່າງບໍ່ສົນໃຈເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ສິ່ງທີ່ເຮົາຢາກບັນລຸຊັ້ນກັນ,
ເຮົາຕ້ອງການເຮັດຫຍັງໃຫ້ສຳເລັດ, ເຮົາຕ້ອງການຮັບເອົາຫຍັງ ຫຼື
ອານາຈັກຂອງເຮົາຕ້ອງການຄົນປະເພດໃດ.

ພຣະດຳລັດຂອງເຮົາກໍຄື:

- 1) ບໍ່ວ່າເຈົ້າເປັນໃຜກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າຂັດແຍ່ງເຮົາຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກພິພາກສາ.
- 2) ບັນດາຄົນທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກຈະຖືກລົງວິໄນທັນທີສຳລັບແນວຄິດໃດກໍຕາມທີ່ຜິດ.

3) ເຮົາຈະວາງຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນເຮົາໄວ້ອີກດ້ານໜຶ່ງ. ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຂົາເວົ້າ ແລະ
ປະພຶດຢ່າງເລີນເລີ້ຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍເຊິ່ງເຮົາຈະລົງໂທດພວກເຂົາທັງໝົດ ແລະ
ຈັດລຳດັບພວກເຂົາ.

4) ສຳລັບຄົນທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາ, ເຮົາຈະເບິ່ງແຍງພວກເຂົາ ແລະ
ປົກປ້ອງພວກເຂົາຕະລອດເວລາ.

ເຮົາຈະຈັດຊີວິດໃຫ້ກັບພວກເຂົາໂດຍໃຊ້ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຢູ່ສະເໝີ.

ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະມີຄວາມຮັກຂອງເຮົາ ແລະ ພວກເຂົາຈະບໍ່ລົ້ມເຫຼວ ຫຼື
ສູນເສຍຫົນທາງຂອງພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ.

ຄວາມອ່ອນແອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາມີກໍເປັນສິ່ງຊົ່ວຄາວ ແລະ
ເຮົາຈະບໍ່ຈື່ຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ.

5) ສຳລັບຄົນທີ່ເບິ່ງຄືເຊື່ອ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອແທ້ໆ ໝາຍເຖິງຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາພຣະຄຣິດ ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານ, ຄົນປະເພດເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕາເວດທະນາທີ່ສຸດ
ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນຜ່ານທາງການກະທຳຂອງເຮົາ.
ເຮົາຈະຊ່ວຍຄົນປະເພດເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ລອດພົ້ນຜ່ານທາງການກະທຳຂອງເຮົາ ແລະ
ຈະນຳພວກເຂົາກັບມາ.

6) ລູກຊາຍກົກຜູ້ທີ່ຍອມຮັບນາມຂອງເຮົາກ່ອນກໍຈະໄດ້ຮັບພອນ!
ເຮົາຈະປະທານພອນທີ່ດີທີ່ສຸດໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ,
ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຈົ້າຊີ້ນຊົມພວກມັນຈົນພວກເຈົ້າພໍໃຈ; ບໍ່ມີໃຜກ້າຂັດຂວາງສິ່ງນີ້ໄດ້.
ທັງໝົດນີ້ຖືກຈັດກຽມໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າທັງໝົດ, ຍ້ອນນີ້ແມ່ນພຣະດຳລັດຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 56” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

597. ຕອນນີ້ເຮົາປະກາດພຣະດຳລັດຂອງອານາຈັກຂອງເຮົາ:
ທຸກສິ່ງຢູ່ພາຍໃນການພິພາກສາຂອງເຮົາ, ທຸກສິ່ງຢູ່ພາຍໃນຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ,
ທຸກສິ່ງຢູ່ພາຍໃນເດຊານຸພາບຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາກັບທຸກຄົນ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ເວົ້າວ່າພວກເຂົາເຊື່ອໃນເຮົາ ແຕ່ໃນສ່ວນເລິກແລ້ວ ພວກເຂົາຂັດແຍ້ງເຮົາ ຫຼື
ບັນດາຜູ້ທີ່ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກ, ແຕ່ວ່າ
ທັງໝົດຢູ່ໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມຂອງເຮົາເອງ. ຄົນທີ່ເວົ້າສຽດສຶກ່ຽວກັບເຮົາ
ແຕ່ໃນທາງທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ໄດ້ສັງເກດ ຈະຕາຍທັນທີ (ພວກເຂົາຈະພິນາດທັງວິນຍານ, ຮ່າງກາຍ ແລະ
ຈິດວິນຍານ). ບັນດາຜູ້ທີ່ກົດຂີ່ ຫຼື

ເຮັດໂຕໜ້າລັງກຽດຕໍ່ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາຈະຖືກພິພາກສາທັນທີໂດຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ.
ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຄົນທີ່ອິດສາຄົນທີ່ເຮົາຮັກ ແລະ ຜູ້ທີ່ຄິດວ່າເຮົາບໍ່ຍຸດຕິທຳ
ຈະຖືກມອບໃຫ້ຖືກພິພາກສາໂດຍຜູ້ທີ່ເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ. ທຸກຄົນທີ່ປະພຶດດີ, ລຽບງ່າຍ ແລະ
ສັດຊື່ (ລວມເຖິງຜູ້ທີ່ຂາດສະຕິບັນຍາ) ແລະ

ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຢ່າງຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວຈະຄົງຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາທັງໝົດ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຝຶກອົບຮົມ, ໝາຍຄວາມວ່າ ບັນດາຄົນສັດຊື່ທີ່ຂາດສະຕິບັນຍາ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຈະມີອຳນາດໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກໍຍັງຖືກຈັດການ ແລະ ແຕກຫັກເຊັ່ນກັນ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຝຶກອົບຮົມບໍ່ແມ່ນສິ່ງແນ່ນອນ. ກົງກັນຂ້າມ, ມັນແມ່ນຜ່ານສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນຄວາມຊົງວິດທານຸພາບສູງສຸດຂອງເຮົາ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະຂັບໄລ່ທຸກຄົນທີ່ຍັງສົງໄສເຮົາ; ເຮົາບໍ່ຕ້ອງການພວກເຂົາແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ (ເຮົາກຽດຊັງຄົນທີ່ຍັງສົງໄສເຮົາໃນເວລາເຊັ່ນນີ້). ໂດຍວິທີການກະທຳທີ່ເຮົາກະທຳທົ່ວທັງຈັກກະວານ, ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ຄົນສັດຊື່ເຫັນຄວາມມະຫັດສະຈັນແຫ່ງການກະທຳຂອງເຮົາ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈິ່ງເຮັດໃຫ້ສະຕິບັນຍາ, ການຍິ່ງຮູ້ ແລະ ການໄຈ້ແຍກຂອງພວກເຂົາເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ເຮົາຍັງຈະເຮັດໃຫ້ຄົນຫຼອກລວງຖືກທຳລາຍໃນທັນທີຍ້ອນການກະທຳຢ່າງມະຫັດສະຈັນຂອງເຮົາ. ລູກຊາຍກົກທັງໝົດຜູ້ທີ່ເປັນຄົນທຳອິດທີ່ຍອມຮັບຊື່ຂອງເຮົາ (ໝາຍເຖິງບັນດາຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ບໍ່ມີມົນທົນ, ເປັນຄົນສັດຊື່) ຈະເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ໄດ້ຮັບການເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ ແລະ ບົກຄອງເໜືອທຸກຊາດ ແລະ ທຸກຄົນຄຽງຂ້າງກັນກັບເຮົາ, ບົກຄອງຄືດັ່ງກະສັດໃນອານາຈັກ ແລະ ພິພາກສາທຸກຊາດ ແລະ ທຸກຄົນ (ນີ້ໝາຍເຖິງລູກຊາຍກົກທຸກຄົນໃນອານາຈັກ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄົນອື່ນໆ). ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ທ່າມກາງທຸກຊາດ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຖືກພິພາກສາ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບໃຈ ຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາ ແລະ ກາຍເປັນຄົນຂອງເຮົາ, ໃນຂະນະທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ດີດ້ານ ແລະ ບໍ່ກັບໃຈຈະຖືກຖິ້ມລົງສູ່ຊຸມເລິກທີ່ສຸດ (ເພື່ອພິນາດຕະຫຼອດການ). ການພິພາກສາໃນອານາຈັກຈະແມ່ນຄັ້ງສຸດທ້າຍ ແລະ ມັນຈະແມ່ນການຊຳລະລ້າງໂລກຂອງເຮົາຢ່າງລະອຽດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຈະບໍ່ມີຄວາມອະຍຸດຕິທຳ, ຄວາມເສົ້າໂສກ, ນ້ຳຕາ ຫຼື ຄຳຄວນອີກຕໍ່ໄປ, ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຈະບໍ່ມີໂລກອີກຕໍ່ໄປ. ທຸກສິ່ງຈະເປັນການສະແດງອອກຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ທຸກສິ່ງຈະເປັນອານາຈັກຂອງພຣະຄຣິດ. ຊ່າງສະຫງ່າລາສີແທ້ໆ! ຊ່າງສະຫງ່າລາສີແທ້ໆ!

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 79” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

598. ຕອນນີ້ເຮົາປະກາດໃຊ້ພຣະດຳລັດຂອງເຮົາສຳລັບພວກເຈົ້າ (ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ນັບແຕ່ມີປະກາດໃຊ້, ກຳນົດການລົງໂທດຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ):

ເຮົາຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງເຮົາ ແລະ ທຸກສິ່ງກໍຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ: ໃຜກໍຕາມທີ່ສົງໄສຈະຖືກຂ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ບໍ່ມີຫ້ອງວ່າງສຳລັບການພິຈາລະນາໃດໆ; ພວກເຂົາຈະຖືກກຳຈັດທັນທີ, ສະນັ້ນແລ້ວກໍກຳຈັດຄວາມກຽດຊັງຂອງຫົວໃຈເຮົາ. (ນັບແຕ່ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ມັນໄດ້ຮັບການຍືນຍັນແລ້ວວ່າ ໃຜກໍຕາມທີ່ຖືກຂ້າຕ້ອງບໍ່ແມ່ນສະມາຊິກຂອງອານາຈັກຂອງເຮົາ ແລະ ຕ້ອງເປັນລູກຫຼານຂອງຊາຕານ).

ໃນນາມຂອງລູກຊາຍກົກ, ເຈົ້າຄວນຮັກສາຕໍາແໜ່ງຂອງຕົວເອງໄວ້ ແລະ
ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າເອງໃຫ້ດີ ແລະ ຢ່າສອດຮູ້ສອດເຫັນ.
ເຈົ້າຄວນຖວາຍຕົວເຈົ້າເອງໃຫ້ແກ່ແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ທຸກແຫ່ງທີ່ເຈົ້າໄປ
ເຈົ້າຄວນເປັນປະຈັກພະຍານທີ່ດີໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ແລະ ມອບສະຫງ່າລາສີໃຫ້ແກ່ຊື່ຂອງເຈົ້າ.
ຢ່າເຮັດການກະທຳທີ່ໜ້າອັບອາຍ; ຈົ່ງເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າທັງໝົດ ແລະ
ຄົນຂອງເຈົ້າ. ຢ່າເຮັດຊົ່ວແມ່ນແຕ່ຄາວດຽວ:

ເຈົ້າຕ້ອງບາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າທຸກຄົນທີ່ມີຕົວຕົນຂອງລູກຊາຍກົກຢູ່ສະເໝີ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄົນຮັບໃຊ້;
ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຄວນເຊີດໜ້າຊູຕາກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ.

ເຈົ້າກຳລັງຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າມອບສະຫງ່າລາສີໃຫ້ແກ່ຊື່ຂອງເຈົ້າ,
ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເສື່ອມເສຍຊື່ຂອງເຈົ້າ.

ບັນດາຜູ້ທີ່ເປັນລູກຊາຍກົກແຕ່ລະຄົນມີໜ້າທີ່ສ່ວນຕົວຂອງຕົນເອງ ແລະ
ບໍ່ສາມາດເຮັດທຸກສິ່ງໄດ້. ນີ້ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ
ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າໜີຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ເຈົ້າຕ້ອງອຸທິດຕົວເອງໝົດໃຈ
ພ້ອມກັບຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ແລະ
ກຳລັງທັງໝົດຂອງເຈົ້າເພື່ອປະຕິບັດສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ພວກເຈົ້າ.

ນັບຈາກມື້ນີ້ໄປ, ທົ່ວໂລກຈັກກະວານ ໜ້າທີ່ຂອງການດູແລລູກຊາຍທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຄົນທັງໝົດຂອງເຈົ້າຈະຖືກມອບໝາຍໃຫ້ແກ່ລູກຊາຍກົກຂອງເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ ແລະ
ເຈົ້າຈະຂຽນຕີໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ສາມາດອຸທິດຫົວໃຈ ແລະ
ຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາເພື່ອປະຕິບັດມັນ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງເຈົ້າ.
ເຈົ້າຈະບໍ່ປ່ອຍ ຫຼື ຖືເບົາກັບແມ່ນແຕ່ລູກຊາຍກົກຂອງເຈົ້າ.

ຖ້າມີຄົນໃດໜຶ່ງທຳມາກາງລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ ຫຼື ທຳມາກາງຄົນຂອງເຈົ້າທີ່ເຍາະເຍີ້ຍ ຫຼື
ດູໝິ່ນຄົນໜຶ່ງໃນລູກຊາຍກົກຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະລົງໂທດພວກເຂົາຢ່າງໂຫດຮ້າຍ
ຍ້ອນວ່າລູກຊາຍກົກຂອງເຈົ້າເປັນຕົວແທນຂອງຕົວເຈົ້າເອງ; ສິ່ງທີ່ຄົນໃດໜຶ່ງກະທຳຕໍ່ພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາກໍກະທຳຕໍ່ເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ນີ້ແມ່ນບົດບັນຍັດທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດຂອງເຈົ້າ.
ເຈົ້າຈະອະນຸຍາດໃຫ້ລູກຊາຍກົກຂອງເຈົ້າຈັດການຄວາມຊອບທຳຂອງເຈົ້າຕໍ່ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າ
ແລະ ຄົນຂອງເຈົ້າຄົນທີ່ລະເມີດຕໍ່ບົດບັນຍັດນີ້ຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາ.

ເຈົ້າຈະຄ່ອຍໆປະຖິ້ມໃຜກໍຕາມທີ່ນັບຖືກເຈົ້າແບບຫຼິ້ນໆ ແລະ
ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບແຕ່ອາຫານຂອງເຈົ້າ, ເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ການນອນຫຼັບ,
ເຂົ້າຮ່ວມພຽງແຕ່ກິດຈະການພາຍນອກຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຄຳນຶງເຖິງພາລະຂອງເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ໃສ່ໃຈຕໍ່ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເອງຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນມຸ້ງໄປຫາທຸກຄົນທີ່ມີຫູ.

ໃຜກໍຕາມທີ່ເຮັດການບໍລິການແກ່ເຈົ້າຕ້ອງຖອຍຢ່າງເຊື່ອຝັງໂດຍບໍ່ຕ້ອງຄັດຄ້ານ.
ໃຫ້ລະມັດລະວັງ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຈະຄັດເຈົ້າອອກ. (ນີ້ແມ່ນບົດບັນຍັດເພີ່ມເຕີມ).

ລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາຈະຈັບເອົາທ່ອນເຫຼັກນັບຈາກນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ແລະ ເລີ່ມປະຕິບັດສິດອຳນາດຂອງເຮົາເພື່ອບົກຄອງທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກຄົນ, ເພື່ອຢ່າງທຳມະກາງທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກຄົນ ແລະ ເພື່ອດຳເນີນການພິພາກສາ, ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ເດຊານຸພາບຂອງເຮົາທຳມະກາງທຸກຊົນຊາດ ແລະ ທຸກຄົນ. ລູກຊາຍຂອງເຮົາ ແລະ ຄົນຂອງເຮົາຈະຢ່າເກງເຮົາ, ສັນລະເສີນເຮົາ, ເຊີດຊູເຮົາ ແລະ ໃຫ້ກຽດເຮົາຢ່າງບໍ່ຢຸດຢ້ອນ, ຍ້ອນວ່າແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາໄດ້ຖືກປະຕິບັດ ແລະ ລູກຊາຍກົກຂອງເຮົາສາມາດບົກຄອງຮ່ວມກັບເຮົາ.

ນີ້ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງບົດບັນຍັດບໍລິຫານຂອງເຮົາ; ຫຼັງຈາກນີ້ ເຮົາຈະບອກພວກມັນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດຄືບໜ້າໄປ. ຈາກບົດບັນຍັດບໍລິຫານທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ, ພວກເຈົ້າຈະເຫັນຈັງຫວະທີ່ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ ພ້ອມທັງຂັ້ນຕອນທີ່ພາລະກິດຂອງເຮົາໄດ້ໄປເຖິງ. ນີ້ຈະເປັນການຢືນຢັນ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 88” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

599. ພຣະດຳລັດ 10 ຂໍ້ ທີ່ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຕາມ ໃນຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ

(ບົດຄັດເລືອກຈາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ)

1) ມະນຸດບໍ່ຄວນສັນລະເສີນຕົວເອງ ຫຼື ຍົກຍ້ອງຕົວເອງ. ມະນຸດຄວນບູຊາ ແລະ ສັນລະເສີນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

2) ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດສິ່ງໃດໜຶ່ງ ທີ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ກັບປະໂຫຍດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນບົກບ້ອງພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ການເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

3) ເງິນ, ວັດຖຸສິ່ງຂອງ ແລະ ຊັບສິນທັງໝົດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນເຄື່ອງຖວາຍທີ່ມະນຸດຄວນເປັນຜູ້ມອບ.

ບໍ່ມີໃຜສົມຄວນໄດ້ນຳໃຊ້ເຄື່ອງຖວາຍເຫຼົ່ານັ້ນອອກຈາກນັກບວດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ ເນື່ອງຈາກວ່າເຄື່ອງຖວາຍຂອງມະນຸດ ແມ່ນມີໄວ້ສຳລັບຄວາມສຸກຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າແບ່ງບັນເທີງເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ກັບນັກບວດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ມີຄຸນສົມບັດ ຫຼື ມີສິດໃຊ້ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງຂອງເຄື່ອງເຫຼົ່ານີ້. ເຄື່ອງຖວາຍທັງໝົດຂອງມະນຸດ (ລວມທັງເງິນ, ວັດຖຸສິ່ງຂອງ ແລະ ສິ່ງຂອງທີ່ສາມາດນຳໃຊ້) ແມ່ນມອບໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນມອບໃຫ້ມະນຸດ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ມະນຸດຈຶ່ງບໍ່ສົມຄວນໄດ້ໃຊ້ເຄື່ອງເຫຼົ່ານີ້. ຖ້າມະນຸດໄດ້ໃຊ້ເຄື່ອງເຫຼົ່ານີ້ ນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າມະນຸດໄດ້ລັກເອົາເຄື່ອງຖວາຍ. ຜູ້ໃດທີ່ເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຄົນຢູດາ

ເພາະວ່ານອກຈາກຈະເປັນຄົນທີ່ລະຄິດແລ້ວ

ຄົນຍູດາຍັງຊ່ວຍຕົວເອງໂດຍການລັກເອົາສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຖົງເງິນນຳເອົາ.

4) ມະນຸດມີອຸປະນິໄສທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ມະນຸດຍັງມີອາລົມ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ຈິ່ງມີການຫ້າມຢ່າງເດັດຂາດ ບໍ່ໃຫ້ສະມາຊິກສອງຄົນ ທີ່ເປັນເພດກົງກັນຂ້າມ ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນຕາມລຳພັງ ໃນເວລາທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພົບເຫັນວ່າຜູ້ໃດກະທຳໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນ ແລະ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນເດັດຂາດ.

5) ເຈົ້າຈະບໍ່ຕັດສິນພຣະເຈົ້າ ຫຼື ປຶກສາຫາລືຢ່າງບໍ່ເປັນທາງການຕໍ່ບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ ແລະ ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເວົ້າ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ເກີນຂອບເຂດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ລະເມີດຂອບເຂດຂອງເຈົ້າ. ໃຫ້ລະວັງຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງທັງໝົດນີ້ຈະປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າປະຕິບັດສິ່ງໃດໜຶ່ງ ທີ່ລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ.

6) ເຈົ້າຄວນເຮັດໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນປະຕິບັດ ແລະ ປະຕິບັດພັນທະ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ ຈົ່ງຍຶດໝັ້ນກັບໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ. ໃນເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າກໍຄວນປະກອບສ່ວນຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດເຊັ່ນນັ້ນ ເຈົ້າກໍບໍ່ເໝາະທີ່ຈະກິນ ແລະ ດື່ມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເໝາະທີ່ຈະອາໄສຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

7) ນອກຈາກການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ເຈົ້າກໍຄວນປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຄົນທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຊ້ ໃນທຸກວຽກງານ ແລະ ບັນຫາຕ່າງໆຂອງສາສະໜາຈັກ.

ແມ່ນແຕ່ການລະເມີດກົດລະບຽບພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວກໍຍັງເປັນສິ່ງທີ່ຍອມຮັບບໍ່ໄດ້.

ເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດຢ່າງເດັດຂາດ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງວິເຄາະສິ່ງທີ່ຖືກ ຫຼື ຜິດ. ສິ່ງທີ່ຖືກ ຫຼື ຜິດບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງເອົາຕົວເອງໄປພົວພັນກັບການເຊື່ອຟັງແບບເຕັມທີ່ເທົ່ານັ້ນ.

8) ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄວນເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບູຊາພຣະອົງ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນສັນລະເສີນ ຫຼື ນັບຖືບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນມອບຕຳແໜ່ງທີ່ໜຶ່ງໃຫ້ພຣະເຈົ້າ, ຕຳແໜ່ງທີ່ສອງໃຫ້ຄົນທີ່ເຈົ້ານັບຖື ແລະ ຕຳແໜ່ງທີ່ສາມໃຫ້ແກ່ຕົວເຈົ້າເອງ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຄູ່ຄວນທີ່ຈະມີຕຳແໜ່ງຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນພິຈາລະນາຄົນອື່ນ ໂດຍສະເພາະຄົນທີ່ເຈົ້າເຄົາລົບ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເທົ່າທຽມກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ສະເໝີພາບກັບພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນຈະບໍ່ຍອມຮັບກັບສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້.

9) ເຈົ້າຄວນມີຄວາມຄິດກ່ຽວກັບວຽກງານຂອງສາສະໜາ. ເຈົ້າຄວນຍຸດຕິຄວາມຄາດຫວັງສຳລັບຕົວເອງຂອງເຈົ້າເອງ, ມີຄວາມເດັດຂາດກັບບັນຫາຄອບຄົວ,

ອຸທິດຕົນຢ່າງສຸດໃຈຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ກຳນົດພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນບັນຫາທຳອິດ ແລະ ຊີວິດຂອງເຈົ້າເປັນບັນຫາທີສອງ.
ນີ້ຄືການປະພຶດທີ່ດີຂອງຜູ້ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

10) ບໍ່ຄວນບັງຄັບຍາດຕິພຶ້ນຢ່າງຜູ້ທີ່ບໍ່ມີສັດທາ (ລູກຂອງເຈົ້າ, ຜົວ ຫຼື ເມຍຂອງເຈົ້າ, ເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ ຫຼື ພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄົນອື່ນໆ) ໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມສາສະໜາຈັກ.
ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຈຳນວນສະມາຊິກບໍ່ໜ້ອຍ ແລະ
ບໍ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງເພີ່ມຈຳນວນຄົນທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ.
ບໍ່ຄວນນຳພາຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຊື່ອເຂົ້າມາໃນສາສະໜາຈັກ. ພຣະດຳລັດນີ້ແມ່ນມີຕໍ່ທຸກຄົນ.
ໃນເລື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້ ພວກເຈົ້າກໍ່ຄວນກວດກາ ຕິດຕາມ ແລະ ເຕືອນກັນ ແລະ ກັນ ແລະ
ບໍ່ໃຫ້ລະເມີດພຣະດຳລັດ. ເຖິງຈະແມ່ນຍາດຕິພຶ້ນຢ່າງຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສັດທາ
ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນສາສະໜາຈັກດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈ ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ຄວນໄດ້ຮັບໜັງສື ຫຼື ໄດ້ຮັບຊື່ໃໝ່.
ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຄົນໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຕ້ອງຫ້າມພວກເຂົາບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນສາສະໜາຈັກ ໂດຍໃຊ້ວິທີການໃດກໍ່ໄດ້ທີ່ຈຳເປັນ.
ຖ້າສາສະໜາຈັກໄດ້ຮັບຄວາມວຸ້ນວາຍ ເນື່ອງຈາກການຄຸກຄາມຂອງພວກມານຮ້າຍ,
ເຈົ້າກໍ່ຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກ ຫຼື ຖືກກຳນົດຂໍ້ຫ້າມໃນຕົວທ່ານ.
ສະຫຼຸບກໍ່ຄືທຸກຄົນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ແຕ່ເຈົ້າກໍ່ຄວນລະວັງ ຫຼື
ບໍ່ໃຊ້ມັນເພື່ອເປັນການແກ້ແຄ້ນສ່ວນຕົວ.

(ຈາກໜັງສື ພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

600. ຜູ້ຄົນຕ້ອງຍຶດໝັ້ນຕໍ່ຫຼາຍໜ້າທີ່ ທີ່ພວກເຂົາຄວນປະຕິບັດ.
ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຄວນຍຶດໝັ້ນ ແລະ ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງປະຕິບັດ.
ຈົ່ງບໍ່ອຍໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕ້ອງເຮັດ;
ມະນຸດບໍ່ສາມາດມີບົດບາດໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ມະນຸດຄວນຍຶດໝັ້ນໃນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດ
ເຊິ່ງບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມັນບໍ່ແມ່ນຫຍັງເລີຍ
ນອກຈາກເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດ ແລະ ຄວນຍຶດໝັ້ນດັ່ງພຣະບັນຍັດ,
ຄືກັນກັບການຍຶດໝັ້ນຕາມພຣະບັນຍັດໃນພັນທະສັນຍາເດີມ.
ເຖິງບັດຈຸບັນຈະບໍ່ແມ່ນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ ແຕ່ກໍ່ຍັງມີພຣະທຳຫຼາຍຂໍ້ທີ່ຄວນຍຶດໝັ້ນ
ເຊິ່ງຢູ່ໃນຮູບແບບດຽວກັບພຣະທຳໃນຍຸກແຫ່ງພຣະບັນຍັດ.
ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກດຳເນີນພຽງແຕ່ອາໄສການສຳຜັດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພວກມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນຍຶດໝັ້ນ. ຕົວຢ່າງ:
ເຈົ້າຈະບໍ່ຕັດສິນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຕຳນານມະນຸດ
ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້. ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະຮັກສາຕຳແໜ່ງຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຈະບໍ່ເຮັດຜິດສິນທຳ. ຖ້ອຍຄຳຂອງເຈົ້າຄວນມີຄວາມເໝາະສົມ ແລະ ຄຳເວົ້າ ແລະ

ການກະທຳຂອງເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດຕາມການຈັດແຈງຂອງມະນຸດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້.
ເຈົ້າຄວນເຄົາລົບພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະບໍ່ເນີນເສີຍຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພຣະທຳທີ່ອອກຈາກບາກຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຮຽນແບບນ້ຳສຽງ ແລະ
ຈຸດປະສົງຂອງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ສ່ວນດ້ານພາຍນອກ,
ເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນການຕໍ່ຕ້ານຕໍ່ມະນຸດ ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້ຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ
ອື່ນໆອີກ. ແຕ່ລະຄົນຄວນຍຶດໝັ້ນຕໍ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

601. ໃນບັດຈຸບັນ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ສຳຄັນໃຫ້ມະນຸດຍຶດໝັ້ນໄປກວ່າສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້:
ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ພະຍາຍາມຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າທີ່ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ຫຼື ປິດບັງສິ່ງໃດໜຶ່ງຈາກພຣະອົງ.
ເຈົ້າຈະບໍ່ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ຫຍາບຄາຍ ຫຼື ໃນສິ່ງທີ່ອວດດີຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ.
ເຈົ້າຈະບໍ່ຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ໂດຍໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ອ່ອນຫວານ ແລະ
ຖ້ອຍຄຳທີ່ຈົບງາມເພື່ອຮັບເອົາຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າຈະບໍ່ກະທຳໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄົາລົບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າຈະເຊື່ອຟັງໃນທຸກສິ່ງທີ່ກ່າວອອກຈາກບາກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະບໍ່ຂັດຂຶ້ນ, ຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື
ໂຕ້ຖຽງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຈະບໍ່ຕີຄວາມໝາຍພຣະທຳທີ່ກ່າວຈາກບາກຂອງພຣະເຈົ້າ
ຕາມທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າເຫັນຄວນ. ເຈົ້າຄວນລະວັງລັ້ນຂອງເຈົ້າ
ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໃຫ້ມັນເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງແຜນການຫຼອກລວງຂອງຄົນຊົ່ວ.
ເຈົ້າຄວນລະວັງບາດກ້າວຂອງຕົວເຈົ້າ
ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໃຫ້ລ່ວງລະເມີດຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳນົດໄວ້ໃຫ້ເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າລ່ວງລະເມີດ,
ນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຢືນຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວຄຳເວົ້າທີ່ລ້ວງ ແລະ ໂອ້ອວດ ແລະ
ດ້ວຍເຫດນີ້ ມັນຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງເຈົ້າ.
ເຈົ້າຈະບໍ່ເຜີຍແຜ່ພຣະທຳທີ່ກ່າວຈາກບາກຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ລະມັດລະວັງ
ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນເຍາະເຍີ້ຍເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ພວກຜິຮ້າຍມາຫຼອກລວງເຈົ້າ.
ເຈົ້າຈະເຊື່ອຟັງພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນ. ເຖິງວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈມັນ
ແຕ່ເຈົ້າກໍຕ້ອງບໍ່ຕັດສິນມັນ; ສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ແມ່ນພຽງສະແຫວງຫາ ແລະ ສົນທະນາ.
ບໍ່ມີໃຜສາມາດລ່ວງລະເມີດສະຖານທີ່ດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຈາກຕຳແໜ່ງຂອງມະນຸດ
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃນສິ່ງໃດໄດ້ນອກຈາກຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນ. ຈາກຕຳແໜ່ງຂອງມະນຸດ
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດສອນພຣະເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນ,
ການເຮັດໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນການຊັກນຳໄປໃນທາງທີ່ຜິດ.
ບໍ່ມີໃຜສາມາດຢືນຢູ່ຕຳແໜ່ງຂອງບຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນພະຍານໃຫ້; ໃນຄຳເວົ້າ, ການກະທຳ
ແລະ ຄວາມຄິດໃນສ່ວນເລິກຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຢືນຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງຂອງມະນຸດ.
ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້, ມັນເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງມະນຸດ ແລະ

ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງມັນໄດ້;
ການພະຍາຍາມເຮັດໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວຈະເປັນການລະເມີດກົດບັນຍັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ
ໆ. ທຸກຄົນຄວນຈື່ຈໍາສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ໄວ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະບັນຍັດແຫ່ງຍຸກໃໝ່” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

602. ທຸກປະໂຫຍກທີ່ເຮົາກ່າວມີສິດອໍານາດ ແລະ ການພິພາກສາ ແລະ
ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງພຣະທໍາຂອງເຮົາໄດ້. ເມື່ອພຣະທໍາຂອງເຮົາອອກມາ,
ສິ່ງຕ່າງໆຈະສໍາເລັດລົງຕາມພຣະທໍາຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ; ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ.
ພຣະທໍາຂອງເຮົາແມ່ນສິດອໍານາດ ແລະ
ຜູ້ໃດທີ່ແກ້ໄຂພຣະທໍາເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນໄດ້ລ່ວງເກີນການຂັ້ນຕົ້ນຂອງເຮົາ ແລະ
ເຮົາຈະຕ້ອງລົງມືກັບພວກເຂົາ. ໃນກໍລະນີຮ້າຍແຮງ
ພວກເຂົານໍາເອົາການທໍາລາຍມາສູ່ຊີວິດຂອງຕົນເອງ ແລະ ພວກເຂົາກໍລົງສູ່ແດນມໍລະນະ ຫຼື
ສູ່ຊຸມເລິກ. ນີ້ແມ່ນວິທີດຽວທີ່ເຮົາຈັດການກັບມວນມະນຸດ ແລະ
ມະນຸດບໍ່ມີທາງທີ່ຈະປ່ຽນແປງມັນໄດ້ ເນື່ອງຈາກນີ້ແມ່ນພຣະດໍາລັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງເຮົາ.
ຈົ່ງຈື່ຈໍາສິ່ງນີ້ໄວ້! ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ລ່ວງເກີນພຣະດໍາລັດຂອງເຮົາ;
ສິ່ງຕ່າງໆຕ້ອງເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ! ໃນອະດີດ, ເຮົາງ່າຍກັບພວກເຈົ້າຫຼາຍເກີນໄປ
ແລະ ພວກເຈົ້າກໍຜະເຊີນແຕ່ກັບພຣະທໍາຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ.
ພຣະທໍາທີ່ເຮົາກ່າວກ່ຽວກັບການລົງມືກັບຄົນນັ້ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນເທື່ອ. ແຕ່ນັບຈາກມື້ນີ້ໄປ,
ໄພພິບັດທັງໝົດ (ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະດໍາລັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງເຮົາ)
ຈະມາຕາມໆກັນເພື່ອລົງທຸກຄົນທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ.
ຈະຕ້ອງມີການມາເຖິງຂອງຄວາມຈິງ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຄົນກໍຈະບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ
ແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ຕົວເອງເສື່ອມຊາມຊ້ໍາແລ້ວຊ້ໍາອີກ.
ນີ້ແມ່ນຂັ້ນຕອນແຫ່ງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ ແລະ
ແມ່ນວິທີເຊິ່ງເຮົາປະຕິບັດຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດເຮົາ.
ເຮົາກ່າວແບບນີ້ກັບພວກເຈົ້າລ່ວງໜ້າເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດຫຼີກຫຼ່ຽງການກະທໍາຄວາມຜິ
ດ ແລະ ການທົນທຸກກັບການລົງໂທດທີ່ບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດຕະຫຼອດໄປ. ໝາຍຄວາມວ່າ ນັບແຕ່ມື້ນີ້ໄປ,
ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບບ່ອນທີ່ເໝາະສົມຂອງພວກເຂົາຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ
ເຮົາຈະຂັ້ນຕົ້ນພວກເຂົາເທື່ອລະຄົນ ຍົກເວັ້ນແຕ່ບຸດຊາຍກົກຂອງເຮົາ.
ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຫຼຸດລອດໄປແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ. ພວກເຈົ້າກໍາເສເພອີກແມ້!
ເຈົ້າກໍາກະບົດອີກແມ້! ເຮົາເຄີຍກ່າວມາກ່ອນແລ້ວວ່າເຮົາຊອບທໍາກັບທຸກຄົນ,
ວ່າເຮົາບໍ່ມີເສດສ່ຽວຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ
ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າອຸປະນິໄສຂອງເຮົາຕ້ອງບໍ່ຖືກລ່ວງເກີນ. ນີ້ແມ່ນຕົວຕົນຂອງເຮົາ.
ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງນີ້ໄດ້. ທຸກຄົນໄດ້ຍືນພຣະທໍາຂອງເຮົາ ແລະ

ທຸກຄົນເຫັນໂສມໜ້າທີ່ມີລັດສະໝີຂອງເຮົາ. ທຸກຄົນຕ້ອງເຊື່ອຟັງເຮົາຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຢ່າງແນ່ນອນ. ນີ້ແມ່ນພຣະດຳລັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງເຮົາ. ທຸກຄົນທົ່ວຈັກກະວານ ແລະ ຈົນສຸດແຜ່ນດິນໂລກຄວນສັນລະເສີນ ແລະ ເຊີດຊູເຮົາ ຍ້ອນວ່າເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ເປັນເອກະລັກ, ຍ້ອນວ່າເຮົາແມ່ນຕົວຕົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດປ່ຽນແປງພຣະທຳ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງເຮົາ, ຄຳບາໄສ ແລະ ທຳທາງຂອງເຮົາໄດ້ ຍ້ອນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເລື່ອງຂອງເຮົາຜູ້ດຽວ ແລະ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ມີມາແຕ່ສະໄໝບູຮານ ແລະ ຈະມີຢູ່ຕະຫຼອດໄປ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 100” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

603.

ການພິພາກສາຂອງເຮົາແມ່ນມາເຖິງທຸກຄົນ,

ພຣະດຳລັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງເຮົາສຳຜັດທຸກຄົນ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຕົວເຮົາແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ທຸກຄົນ.

ນີ້ແມ່ນເວລາສຳລັບພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາ (ໃນເວລານີ້, ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະທົນທຸກກັບຄວາມໂຊກຮ້າຍແມ່ນຖືກຈຳແນກອອກຈາກກັນ). ທັນທີທີ່ມີການກ່າວພຣະທຳຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍໄດ້ຈຳແນກຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະທົນທຸກກັບຄວາມໂຊກຮ້າຍ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນຊັດເຈນ ແລະ ເຮົາສາມາດເຫັນມັນໝົດພາຍໃນແວບດຽວ.

(ເຮົາກຳລັງກ່າວສິ່ງນີ້ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຮົາ; ສະນັ້ນ, ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງບໍ່ຂັດກັບການກຳນົດລ່ວງໜ້າ ແລະ ການຄັດເລືອກຂອງເຮົາ). ເຮົາຕະເວນໄປທົ່ວພູເຂົາ ແລະ ແມ່ນ້ຳ ແລະ ໃນທ່າມກາງສິ່ງທັງປວງ, ຂ້າມອາວະກາດຂອງຈັກກະວານ, ສັງເກດເບິ່ງ ແລະ ຊຳລະລ້າງທຸກບ່ອນ ເພື່ອວ່າ ສະຖານທີ່ງ່ຽບສະຫງວນເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ດິນແດນທີ່ຫຍຸ້ງເຫຍື່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະຫາຍໄປ ແລະ ຖືກເຜົາເປັນຄວາມວ່າງເປົ່າເນື່ອງຈາກພຣະທຳຂອງເຮົາ. ສຳລັບເຮົາແລ້ວ, ທຸກສິ່ງແມ່ນງ່າຍດາຍ. ຖ້າຕອນນີ້ແມ່ນເວລາທີ່ເຮົາໄດ້ກຳນົດລ່ວງໜ້າເພື່ອການທຳລາຍລ້າງໂລກ, ເຮົາຈະສາມາດກິນມັນດ້ວຍການກ່າວພຣະທຳຂໍ້ດຽວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ,

ຕອນນີ້ຍັງບໍ່ແມ່ນເວລາເທື່ອ. ທຸກຢ່າງຕ້ອງມີຄວາມພ້ອມກ່ອນເຮົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດ ເພື່ອວ່າ ແຜນການຂອງເຮົາຈະບໍ່ຖືກລົບກວນ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາຈະບໍ່ຖືກຂັດຂວາງ. ເຮົາຮູ້ວິທີເຮັດສິ່ງນີ້ຢ່າງເໝາະສົມ: ເຮົາມີສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາມີການຈັດກຽມຂອງເຮົາເອງ. ຜູ້ຄົນຕ້ອງບໍ່ເໝາະສົມແຕ່ນີ້ວດຽວ; ຈົ່ງລະວັງຕົວເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຖືກຂ້າດ້ວຍມືຂອງເຮົາ.

ສິ່ງນີ້ແມ່ນໄດ້ແຕ່ຕ້ອງພຣະດຳລັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງເຮົາແລ້ວ. ຈາກສິ່ງນີ້ ຄົນເຮົາແມ່ນສາມາດເຫັນເຖິງຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງພຣະດຳລັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງເຮົາ ພ້ອມກັບຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພຣະດຳລັດແຫ່ງການບົກຄອງເຫຼົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງມີສອງດ້ານ:

ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ເຮົາຂ້າທຸກຄົນທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ລະເມີດພຣະດຳລັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງເຮົາ; ໃນອີກດ້ານ, ເຮົາສາບແຊ່ງທຸກຄົນທີ່ລະເມີດພຣະດຳລັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງເຮົາໃນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ. ສອງພາກສ່ວນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຂາດບໍ່ໄດ້ ແລະ ແມ່ນຫຼັກການບໍລິຫານຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງພຣະດຳລັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງເຮົາ. ທຸກຄົນແມ່ນຖືກຈັດການຕາມສອງຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ ໂດຍບໍ່ມີອາລົມ ບໍ່ວ່າຄົນເຮົາຈະຈົງຮັກພັກດີຫຼາຍຊໍ້າໃດກໍຕາມ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ, ຄວາມສະຫງ່າຜ່າເຜີຍຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ ເຊິ່ງຈະເຜົາທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ທຸກສິ່ງທີ່ເປັນທາງໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ. ໃນພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນມີຄວາມລຶກລັບທີ່ຍັງລັບຢູ່ ແລະ ມີຄວາມລຶກລັບທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໃນພຣະທຳຂອງເຮົາເຊັ່ນກັນ. ສະນັ້ນ, ຕາມແນວຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ໃນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ, ພຣະທຳຂອງເຮົາແມ່ນບໍ່ສາມາດຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ຕະຫຼອດ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຮົາກໍບໍ່ສາມາດຢັ້ງເຖິງໄດ້ຕະຫຼອດ. ນັ້ນກໍຄື ເຮົາຕ້ອງຖິ້ມມະນຸດອອກຈາກແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາ. ເຮົາຕ້ອງເຮັດມັນດ້ວຍວິທີນີ້ ເພື່ອຮັບເອົາບຸດຊາຍກົກຂອງເຮົາ ແລະ ເພື່ອປະຕິບັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຮົາຕ້ອງການປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 103” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

604. ຕາບໃດທີ່ໂລກເກົ່າຍັງຢູ່, ເຮົາຈະໂຍນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາລົງໄສ່ເຊື້ອຊາດຕ່າງໆ, ປະກາດພຣະບັນຍັດການບົກຄອງຂອງເຮົາໄປທົ່ວຈັກກະວານຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ຕິດຕາມການລົງໂທດຕໍ່ຜູ້ທີ່ລະເມີດພຣະບັນຍັດດຳກ່າວນັ້ນ:

ເມື່ອເວລາເຮົາຫັນໜ້າໄປສູ່ຈັກກະວານເພື່ອກ່າວ, ມະນຸດທຸກຄົນຈະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ ແລະ ຈາກນັ້ນຈະເຫັນຜົນງານທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃນທົ່ວຈັກກະວານ.

ຜູ້ໃດທີ່ເດີນກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ. ເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ

ຜູ້ໃດທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາດ້ວຍການກະທຳຂອງມະນຸດ ຈະຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການລົງໂທດຂອງເຮົາ.

ເຮົາຈະເອົາດວງດາວຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນສະຫວັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ດວງດາວເຫຼົ່ານັ້ນເປັນດວງດາວ ໃໝ່ ແລະ ຈົ່ງຂອບໃຈເຮົາທີ່ດວງອາທິດ ແລະ ດວງຈັນຈະໄດ້ຮັບການສ້າງໃໝ່.

ທ້ອງຟ້າຈະບໍ່ຄືເກົ່າອີກຕໍ່ໄປ,

ຊັບພະສິ່ງທີ່ມະຫາສານຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບການສ້າງໃໝ່ອີກຄັ້ງ.

ທັງໝົດຈະສົມບູນດ້ວຍພຣະທຳຂອງເຮົາ.

ຫຼາຍປະເທດຊາດທີ່ຢູ່ໃນຈັກກະວານຈະຖືກແບ່ງປັນໃໝ່ ແລະ ຖືກແທນທີ່ດ້ວຍອານາຈັກຂອງເຮົາ

ເພື່ອໃຫ້ປະເທດຊາດຕ່າງໆໃນແຜ່ນດິນໂລກຫາຍໄປຕະຫຼອດການ ແລະ
ຈະກາຍເປັນອານາຈັກທີ່ບູຊາເຮົາ, ເຊື້ອຊາດທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ
ຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ໃນບັນດາມະນຸດໃນຈັກກະວານ, ທຸກຄົນທີ່ເປັນຄົນຂອງຜິສາດຮ້າຍຈະຖືກກຳຈັດ;
ທຸກຄົນທີ່ບູຊາຊາຕານຈະຖືກວາງລົງໄປໃນເຕົາໄຟຂອງເຮົາ,
ຍົກເວັ້ນແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃນສາຍນ້ຳ, ສ່ວນທີ່ເຫລືອຈະຖືກບ່ຽນເປັນເຖົ້າທານ.
ເມື່ອເຮົາລົງໂທດຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຢ່າງໜັກ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍສາສະໜາ
ໃນຫຼາກຫຼາຍຂອບເຂດຈະກັບຄືນມາຫາອານາຈັກຂອງເຮົາ, ຖືກເອົາຊະນະດ້ວຍພາລະກິດຂອງເຮົາ,
ເພາະວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນການມາເຖິງຂອງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດໃນເທິງກ້ອນເມກສີຂາວ.
ທຸກຄົນຈະຖືກແຍກອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ
ຈະໄດ້ຮັບການຂັງຄັກທີ່ເໝາະສົມກັບການກະທຳຂອງພວກເຂົາ.
ຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາຈະຖືກດັບສະຫຼາຍໄປ,
ສຳລັບຜູ້ທີ່ມີການກະທຳໃນແຜ່ນດິນໂລກທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຮົາ,
ພວກເຂົາຈະສືບຕໍ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງບຸດເຮົາ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາ.
ເຮົາຈະເປີດເຜີຍຕົວຕົນຕໍ່ບັນດາຜູ້ຄົນ ແລະ
ເຊື້ອຊາດທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນດ້ວຍສຽງຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ເພື່ອປະກາດຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາໃຫ້ມະນຸດທັງປວງໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 26” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

XIII ພຣະທຳກ່ຽວກັບຂໍ້ກຳນົດ, ຄຳແນະນູນ, ການປອບໃຈ ແລະ ຄຳເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າ

(I) ຂໍ້ກຳນົດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ

605. ບັດນີ້ ພວກເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍມາເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວນເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ການກາຍມາເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງການເຂົ້າສູ່ຍຸກແຫ່ງອານາຈັກ. ໃນບັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າສູ່ການຝຶກຝົນແຫ່ງອານາຈັກຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ

ຊີວິດໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໂລເລ ແລະ

ບໍ່ເປັນລະບົບລະບຽບແບບທີ່ພວກເຂົາເປັນກ່ອນໜ້ານີ້;

ຊີວິດເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ສາມາດບັນລຸຕາມມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮີບຮ້ອນໃດໆ ແລ້ວນີ້ສະແດງວ່າ

ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມປາດຖະໜາທີ່ຈະປັບປຸງຕົນເອງ, ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າສັບສົນ ແລະ ວຸ້ນວາຍ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດໄດ້.

ການເຂົ້າສູ່ການຝຶກອົບຮົມແຫ່ງອານາຈັກໝາຍເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງມີໃຈຍອມຮັບການຝຶກຝົນດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່?

ເຈົ້າຕ້ອງມີໃຈທີ່ຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຮີບດ່ວນບໍ່?

ເຈົ້າຕ້ອງມີໃຈທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ລະບຽບວິໄນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ເຈົ້າຕ້ອງມີໃຈທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການຕີສອນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ເມື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງເຈົ້າ ແລະ ທົດສອບເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດ?

ເຈົ້າຈະປະຕິບັດຫຍັງແດ່ ໃນເວລາທີ່ພົບກັບຄວາມເປັນຈິງທຸກຮູບແບບ? ໃນອະດີດ

ຄວາມສົນໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບຊີວິດ; ໃນບັດຈຸບັນ,

ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງແຫ່ງຊີວິດ ແລະ

ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າ.

ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ປະຊາຊົນແຫ່ງອານາຈັກຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

ທຸກຄົນທີ່ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງມີຊີວິດ,

ພວກເຂົາຕ້ອງຍອມຮັບການຝຶກຝົນຈາກອານາຈັກ ແລະ

ສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງທັດສະນະຄະຕິກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຈາກປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກ.

ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຈາກປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກມີດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1) ພວກເຂົາຕ້ອງຍອມຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງຍອມຮັບພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ກ່າວໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

2) ພວກເຂົາຕ້ອງເຂົ້າສູ່ການຝຶກຝົນແຫ່ງອານາຈັກ.

3) ພວກເຂົາຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອໃຫ້ຫົວໃຈໄດ້ຮັບການສຳຜັດຈາກພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຫົວໃຈຂອງເຈົ້າໄດ້ຫັນມາຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ ແລະ ເຈົ້າມີຊີວິດຝ່າຍວິນຍານທຳມະດາ

ເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່ໃນອານາຈັກແຫ່ງອິດສະລະພາບ, ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ
ເຈົ້າຈະມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.
ມີພຽງແຕ່ເວລາທີ່ເຈົ້າມີຊີວິດພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າຈຶ່ງຈະເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

4) ພວກເຂົາຕ້ອງຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ.

5) ພວກເຂົາຕ້ອງສະແດງເຖິງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.

ຫ້າຫົວຂໍ້ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ເຮົາມອບໝາຍໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ.

ພຣະທ່າຂອງເຮົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈຍອມຮັບເອົາໜ້າທີ່ເຫຼົ່ານີ້, ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ບັງຄັບເຈົ້າ
ແຕ່ຖ້າເຈົ້າຍອມຮັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ
ເຈົ້າກໍຈະສາມາດປະຕິບັດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ໃນບັດຈຸບັນ
ພວກເຈົ້າເລີ່ມຍອມຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍເປັນປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກ ແລະ
ບັນລຸຕາມມາດຕະຖານທີ່ຈຳເປັນສໍາລັບປະຊາຊົນຂອງອານາຈັກ.
ນີ້ຄືບາດກ້າວທໍາອິດຂອງການເຂົ້າສູ່.
ຖ້າເຈົ້າບາດຖະໜາປະຕິບັດຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ
ແລ້ວເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍທັງຫ້າເຫຼົ່ານີ້ ແລະ
ຖ້າເຈົ້າສາມາດເຮັດສໍາເລັດຫ້າຂໍ້ນັ້ນໄດ້ ເຈົ້າຈະເປັນຄົນທີ່ຕາມໃຈພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຖືກພຣະເຈົ້າໃຊ້ໄປໃນທາງທີ່ດີຢ່າງແນ່ນອນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຮູ້ຈັກພາລະກິດໃໝ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງ”

ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

606. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ສືບທອດໃນມື້ນີ້ດີເກີນກວ່າສິ່ງທີ່ອັກຄະສາວົກ ແລະ
ພະສາດສະດາທັງໝົດໄດ້ຮັບ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າສິ່ງທີ່ໂມເຊ ແລະ ເປໂຕໄດ້ຮັບ.
ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາພຣະພອນພາຍໃນໜຶ່ງມື້ ຫຼື ສອງມື້;
ສາມາດຮັບເອົາພຣະພອນຜ່ານການເສຍສະລະຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ນັ້ນກໍຄື
ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮັກທີ່ບໍລິສຸດ, ຄວາມເຊື່ອທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ຄວາມຈິງຫຼາຍໆທີ່ພຣະເຈົ້າຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບໄວ້; ນອກຈາກນັ້ນ,
ພວກເຈົ້າຕ້ອງສາມາດເບິ່ງທີ່ຄວາມຍຸຕິທໍາ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຢ້ານກົວ ຫຼື ຍອມແຜ່ ແລະ
ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມຮັກທີ່ໝັ້ນຄົງ ແລະ ບໍລິດລະຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງ ຄືກັບການປ່ຽນແປງຂອງຈິດໃຈໃນຊີວິດ;
ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງຖືກແກ້ໄຂ ແລະ
ພວກເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບການຄວບຄຸມທຸກຢ່າງຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ລົ່ມ ແລະ

ຍັງຕ້ອງເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍ.

ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ.

ນີ້ຄືຄວາມປະສົງສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ຄວາມຕ້ອງການທີ່ພຣະເຈົ້າຂໍຈາກຄົນກຸ່ມນີ້.

ເມື່ອພຣະອົງປະທານໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ,

ພຣະອົງກໍຈະຂໍສິ່ງຕອບແທນຈາກພວກເຈົ້າ

ແລະ

ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການນັ້ນ.

ດັ່ງນັ້ນ,

ພາລະກິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຈະປາດສະຈາກເຫດຜົນ

ແລະ

ຈາກສິ່ງນີ້

ຈິ່ງສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈິ່ງໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ມີມາດຕະຖານສູງ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ເຄັ່ງຄັດຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ນີ້ຄືເຫດຜົນທີ່ພວກເຈົ້າຄວນມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

ສະຫຼຸບກໍຄື ພາລະກິດທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະຕິບັດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະເໝາະສົມທີ່ຈະຮັບມໍລະດົກຂອງພຣະອົງ.

ນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າເອງ

ແຕ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງການໄຖ່ບາບ

ແລະ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນກຸ່ມນີ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ມີສຸດມີຄວາມສົມບູນ.

ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ສະນັ້ນ,

ເຮົາກໍຂໍຕັກເຕືອນຜູ້ຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າທັງຫຼາຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມສໍານຶກ: ຢ່າທົດສອບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຢ່າຕໍ່ຕ້ານອີກເລີຍ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມທໍລະມານທັງໝົດທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍທົນທຸກມາກ່ອນ

ແລະ

ທົນທຸກຕໍ່ການເຍາະເຍື້ຍຫຼາຍກວ່ານັ້ນແທນທີ່ຂອງມະນຸດ.

ແມ່ນຫຍັງອີກທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖົມໄດ້?

ແມ່ນຫຍັງທີ່ສໍາຄັນໄປກວ່າຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ?

ແມ່ນຫຍັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ? ມັນເປັນໜ້າທີ່ທີ່ຍາກລ່າບາກສອງເທົ່າ ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າຕ້ອງປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ມີສຸດນີ້.

ຖ້າມະນຸດລະເມີດໂດຍທີ່ຮູ້ ແລະ ຕັ້ງໃຈ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕ້ອງໄດ້ຊັກຊ້າລົງ.

ໃນເຫດການໃດກໍຕາມ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ໜ້າສົນໃຈໃຫ້ກັບໃຜເລີຍ ແລະ ບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ກັບໃຜອີກ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າງ່າຍດາຍສໍາກັບທີ່ມະນຸດຈົນຕະນາການບໍ່?” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

607. ພຣະທໍາທີ່ເຮົາກ່າວ ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ມີຕໍ່ ມວນມະນຸດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນມີສະເພາະຕໍ່ກັບບຸກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ ຫຼື ຄົນບາງປະເພດເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຄວນຕັ້ງໃຈຮັບເອົາພຣະທໍາ ຂອງເຮົາຈາກຈຸດຢືນ ຂອງຄວາມເປັນຈິງ ພ້ອມທັງຮັກສາທັດສະນະຄະຕິ ທີ່ມີຄວາມເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ຄວາມຈິງໃຈ ຢ່າງໜັກແໜ້ນ. ບໍ່ເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະທໍາແມ່ນແຕ່ຄໍາດຽວ ຫຼື ຄວາມຈິງທີ່ເຮົາເວົ້າ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ດູຖູກພຣະທໍາທັງໝົດຂອງເຮົາ. ໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ ເຮົາເຫັນຫຼາຍຢ່າງທີ່

ພວກເຈົ້າກະທຳທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຈິງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາຈຶ່ງຂໍຮ້ອງພວກເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈ
ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ເປັນທາດແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ຄວາມໜ້າລັງກຽດ. ບໍ່ໃຫ້ຢຽບຍຳຄວາມຈິງ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ມຸມໃດໜຶ່ງຂອງພຣະວິຫານຂອງ
ພຣະເຈົ້າເປີເປື້ອນ. ນີ້ຄືຄຳຕັກເຕືອນຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພວກເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະໂອວາດສາມຂໍ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

608. ເຮົາພຽງແຕ່ຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຈັບປວດທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຕ້ອງເສຍເປົ່າ
ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຫວັງວ່າ
ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຫ່ວງໃຍເຫັນອົກເຫັນໃຈທີ່ເຮົາມີ ແລະ
ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຮົາດັ່ງຜືນຖານຂອງວິທີການທີ່ພວກເຈົ້າປະພຶດໃນຖານະມະນຸດ.
ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະເປັນພຣະທຳທີ່ພວກເຈົ້າຕັ້ງໃຈຮັບຟັງ ຫຼື ບໍ່,
ບໍ່ວ່າພວກເຈົ້າຈະມີຄວາມສຸກໃນການຍອມຮັບພວກມັນ ຫຼື
ພຽງແຕ່ສາມາດຍອມຮັບພວກມັນດ້ວຍຄວາມອຶດອັດ,
ພວກເຈົ້າກໍຕ້ອງປະຕິບັດຕໍ່ພຣະທຳຢ່າງຈິງຈັງ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ອຸປະນິໄສ ແລະ
ການປະພຶດຕົວຕາມສະບາຍ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາໃຈຮ້າຍຢ່າງຮຸນແຮງ
ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮົາລັງກຽດຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າ
ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະສາມາດອ່ານພຣະທຳຂອງເຮົາຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກເປັນພັນງຄັ້ງ ແລະ
ພວກເຈົ້າອາດເຖິງກັບມາຮູ້ຈັກພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນດ້ວຍໃຈ. ມີພຽງວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ
ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຮົາສຳລັບພວກເຈົ້າລົ້ມເຫຼວໄດ້.
ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ດຳລົງຊີວິດແບບນີ້ໃນປັດຈຸບັນ.
ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນແມ່ນໝົກມຸ່ນຢູ່ກັບຊີວິດທີ່ມືນເມົາ, ຊີວິດແຫ່ງການກິນ
ແລະ ດື່ມຕາມໃຈຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າໃຊ້ພຣະທຳຂອງເຮົາເພື່ອເພີ່ມພູນຫົວໃຈ ແລະ
ວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້
ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ມາເຖິງຂໍສະຫຼຸບກ່ຽວກັບໃບໜ້າແທ້ຈິງຂອງມະນຸດຊາດວ່າ:
ມະນຸດສາມາດທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາໄດ້ທຸກເວລາ ແລະ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຊີ້ສັດກັບພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ: ການທໍລະຍົດ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

609. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຮັກຢ່າງດຽວຈາກມະນຸດ ແລະ
ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດເຕັມໄປດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະອົງ.
ການດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ການຄົ້ນພົບສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນສະແຫວງຫາໃນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,
ການຮັກພຣະເຈົ້າເນື່ອງຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,

ການເດີນທາງໄປມາເພື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ທັງໝົດນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງບັນລຸໃຫ້ໄດ້. ທຸກສິ່ງຕ້ອງຕັ້ງຢູ່ບົນຜົນຖານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະ ເມື່ອນັ້ນ ມະນຸດຈິ່ງຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

ຖ້າມະນຸດບໍ່ກຽມພ້ອມດ້ວຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດກໍບໍ່ມີຫຍັງ
ແຕ່ເປັນພຽງໝອນທີ່ຖືກຊາຕານຄວບຄຸມ. ຈິ່ງຊົ່ງຊາເບິ່ງວ່າ

ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຈົ້າມີພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຈັກຂໍ້ທີ່ຟັງເລິກຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ?

ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ເຈົ້າກຳລັງໃຊ້ຊີວິດທີ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ?

ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ເຈົ້າກຳລັງໃຊ້ຊີວິດທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ?

ຖ້າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຍືດຄອງຕົວເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ,

ແລ້ວແມ່ນຫຍັງແທ້ໆທີ່ຄອບງວ່າຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ? ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ

ເຈົ້າຖືກຊາຕານຄວບຄຸມ ຫຼື ເຈົ້າຖືກຄອບງວ່າໂດຍພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ?

ຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າອອກມາຈາກພຣະທຳຂອງພຣະອົງບໍ່? ເຈົ້າໄດ້ອອກມາຈາກສະພາບທີ່ບໍ່ດີ

ຜ່ານແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ຈິ່ງຍືດເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຮາກຖານຊີວິດ; ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄວນກະທຳ.

ຖ້າພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ

ສະແດງວ່າເຈົ້າກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ, ເຈົ້າກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ,

ເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າໝົນປະໝາດພຣະນາມຂອງພຣະອົງ;

ຄວາມເຊື່ອຂອງຄົນລັກສະນະນີ້ຖືວ່າຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ສ້າງຄວາມວຸ້ນວາຍ.

ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງຫຼາຍປານໃດ?

ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດບໍ່ສອດຄ່ອງກັບພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ?

ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດໃນເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ?

ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສູນເສຍໃນເຈົ້າຫຼາຍປານໃດ?

ເຈົ້າໄດ້ຜິຈາລະນາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງລະອຽດແລ້ວບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ຈິ່ງຫຼົບໜີຈາກອິດທິພົນຂອງຄວາມມືດ ແລະ ເຈົ້າຈະຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

610. ພວກເຈົ້າຕັ້ງໃຈຮັບເອົາພອນຂອງເຮົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່

ເຊິ່ງເປັນພອນດຽວກັນກັບພອນໃນສະຫວັນ?

ພວກເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຖະໜອມຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບເຮົາ, ຄວາມສຸກຈາກພຣະທຳຂອງເຮົາ

ແລະ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບເຮົາດັ່ງສິ່ງທີ່ມີຄຳ ແລະ ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?

ພວກເຈົ້າສາມາດອ່ອນນ້ອມຕໍ່ເຮົາຢ່າງສົມບູນໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່

ໂດຍທີ່ບໍ່ຄິດໃສ່ຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຈົ້າເອງ?

ພວກເຈົ້າສາມາດຍອມໃຫ້ພວກເຈົ້າເອງຖືກເຮົາເຮັດໃຫ້ຕາຍ

ແລະ

ຖືກເຮົານຳພາຄືກັນກັບໂຕແກະໄດ້ແທ້ບໍ່?

ມີໃຜແດ່ໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ສາມາດເຮັດສໍາເລັດສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້? ແບ່ນໄປໄດ້ບໍ່
 ທີ່ທຸກຄົນຖືກເຮົາຮັບເອົາ ແລະ ໄດ້ຮັບຄໍາໝັ້ນສັນຍາຈາກເຮົາ ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພອນຂອງເຮົາ?
 ພວກເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຫຍັງບໍ່ຈາກພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້? ຖ້າເຮົາທົດສອບພວກເຈົ້າ,
 ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເອົາພວກເຈົ້າເອງໄປຢູ່ໃນການບັນແຕ່ງຂອງເຮົາໄດ້ບໍ່ ແລະ
 ໃນທ່າມກາງຂອກການທົດສອບເຫຼົ່ານີ້ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຄົ້ນຫາຈຸດປະສົງ ແລະ
 ເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງເຮົາໄດ້ບໍ່? ເຮົາບໍ່ໄດ້ຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າສາມາດເວົ້າດ້ວຍຄໍາເວົ້າທີ່ປະທັບໃຈ ຫຼື
 ເວົ້າເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ໜ້າຕື່ນເຕັ້ນ; ກົງກັນຂ້າມ,
 ເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານທີ່ດີໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະ ເພື່ອວ່າ
 ເຈົ້າຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງຢ່າງສົມບູນ ແລະ ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ຖ້າເຮົາບໍ່ເວົ້າໂດຍກົງ
 ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດປະຖິ້ມທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າ ແລະ ຍອມໃຫ້ເຮົາໃຊ້ເຈົ້າຢູ່ບໍ່?
 ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງທີ່ເຮົາຕ້ອງການບໍ່?
 ໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍໃນພຣະທໍາຂອງເຮົາແດ່? ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
 ເຮົາຮຽກຮ້ອງບໍ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າຊຶ່ງຊາດ້ວຍຄວາມສົງໄສອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
 ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າເອົາໃຈໃສ່ໃນການເຂົ້າສູ່ຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເຂົ້າໃຈແກ່ນແທ້ຂອງພຣະທໍາຂອງເຮົາ.
 ສິ່ງນີ້ຈະປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈພຣະທໍາຂອງເຮົາຜິດ ແລະ
 ບໍ່ໃຫ້ມີຄວາມບໍ່ຊັດເຈນຕໍ່ຄວາມໝາຍຂອງເຮົາ
 ເຊິ່ງມັນຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າລະເມີດຕໍ່ບົດບັນຍັດແຫ່ງການບົກຄອງຂອງເຮົາ. ເຮົາຫວັງວ່າ
 ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາໃນພຣະທໍາຂອງເຮົາສໍາລັບພວກເຈົ້າ.
 ບໍ່ໃຫ້ຄິດເຖິງຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຈົ້າເອງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
 ຈົ່ງປະຕິບັດຕາມທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ
 ເພື່ອຍອມຮັບເອົາການບັນແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ.
 ທຸກຄົນທີ່ຢືນຢູ່ພາຍໃນຄົວເຮືອນຂອງເຮົາຄວນເຮັດເທົ່າທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້;
 ເຈົ້າຄວນຖວາຍສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງເຈົ້າເອງໃຫ້ແກ່ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາຢູ່ເທິງ
 ແຜ່ນດິນໂລກ. ເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະນໍາເອົາສິ່ງດັ່ງກ່າວໄປປະຕິບັດຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່?

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 4” ຂອງພາກພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

611. ຕະຫຼອດເວລາ, ປະຊາຊົນຂອງເຮົາຄວນເພົາລະວັງຕໍ່ແຜນຮ້າຍຂອງຊາຕານ,
 ບົກບ້ອງປະຕູເຮືອນຂອງເຮົາເພື່ອເຮົາ; ພວກເຂົາຄວນສາມາດສະໜັບສະໜູນກັນ ແລະ ກັນ
 ແລະ ສະໜອງໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນ ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງການຕິດແຫ້ວຂອງຊາຕານ ເຊິ່ງໃນເວລານັ້ນ
 ມັນກໍຈະຊ້າເກີນໄປທີ່ຈະເສຍໃຈ. ແບ່ນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງເຝິກອົບຮົມພວກເຈົ້າຢ່າງຮີບດ່ວນ?
 ແບ່ນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບໂລກວິນຍານ? ແບ່ນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງເຕືອນ
 ແລະ ແນະນໍາພວກເຈົ້າຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ? ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ບໍ່?
 ການຄິດຂອງພວກເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຮັບຄວາມຊັດເຈນບໍ່? ສະນັ້ນ,

ພວກເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມສາມາດໃນການມີປະສົບການຫຼາຍ
ໂດຍການສ້າງຜືນຖານຂອງອະດີດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ແມ່ນເພື່ອຂັບໄລ່ຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດພາຍໃນພວກເຈົ້າ ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງພຣະທຳແຫ່ງບັດຈຸບັນ
ໂດຍຍອມໃຫ້ພຣະທຳຂອງເຮົາແຕ່ລະຂໍ້ມີຮາກຖານ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ພາຍໃນຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ
ທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ໄດ້ໝາກຜົນຫຼາຍຂຶ້ນ. ນີ້ກໍເພາະວ່າ
ສິ່ງທີ່ເຮົາຂໍບໍ່ແມ່ນດອກໄມ້ທີ່ສົດໃສ ແລະ ຂຽງາມ ແຕ່ເປັນໝາກໄມ້ທີ່ອຸດົມສົມບູນ
ທີ່ບໍ່ສູນເສຍຄວາມສຸກຂອງມັນ. ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ່?
ເຖິງວ່າ ດອກໄມ້ໃນເຮືອນແກ້ວແມ່ນມີຫຼາຍຄືກັບດວງດາວ ແລະ ດຶງດູດຜູ້ຊົນທີ່ຊົມ
ແຕ່ເມື່ອພວກມັນແຫ້ວ

ພວກມັນກໍຈະຖືກຈຶກຂາດເປັນສິ່ງຄືກັບແຜນອັນຊົ່ວຮ້າຍຂອງຊາຕານ ແລະ
ຈະບໍ່ມີໃຜສົນໃຈພວກມັນ. ແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ຖືກລົມພັດ ແລະ ຖືກຕາເວັນເຮັດໃຫ້ແຫ້ງຈົນກອບ
ທີ່ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ເຖິງວ່າ ດອກໄມ້ເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ເບິ່ງບານຢ່າງສວຍງາມ
ແຕ່ພວກມັນກໍຈະມີໝາກໄມ້ ເມື່ອດອກໄມ້ແຫ້ວ ເພາະວ່າ
ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ພວກມັນເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ເມື່ອເຮົາກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້,
ພວກເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຫຼາຍສ່ວນໃດ? ເມື່ອດອກໄມ້ໄດ້ແຫ້ວ ແລະ ອອກໝາກ ແລະ
ເມື່ອສາມາດສະໜອງໝາກໄມ້ທັງໝົດນີ້ໃຫ້ກັບຄວາມສຸກຂອງເຮົາ,
ເຮົາກໍຈະຈົບສິ້ນພາລະກິດທັງໝົດຂອງເຮົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ຈະເລີ່ມຊີ້ນຊົມແກ້ວຜະລິກແຫ່ງສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາ!

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 3” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

612. ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານ
ໃນບັດຈຸບັນແມ່ນຫວັງມີປາຍທາງທີ່ງົດງາມ, ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຫວັງວ່າ
ໂຊກລາບທີ່ດີຈະມາເຖິງພວກເຂົາທັນທີ ແລະ ພວກເຂົາທຸກຄົນກໍຫວັງວ່າ
ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຮູ້ເຖິງສິ່ງນັ້ນ
ພວກເຂົາແມ່ນຈະເຫັນຕົວເອງນັ່ງຢູ່ບ່ອນໜຶ່ງດ້ວຍຄວາມສະຫງົບສຸກ ຫຼື
ອີກບ່ອນໜຶ່ງຢູ່ເທິງສະຫວັນ. ແຕ່ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ
ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ພ້ອມກັບຄວາມຄິດທີ່ສວຍງາມຂອງພວກເຂົາ ແມ່ນບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກວ່າ
ພວກເຂົາມີຄຸນສົມບັດ ຫຼື ບໍ່ ໃນການໄດ້ຮັບໂຊກລາບດັ່ງກ່າວທີ່ຕົກລົງມາຈາກສະຫວັນ ຫຼື
ເພື່ອຈະນັ່ງຢູ່ຕ່າງເທິງສະຫວັນ. ພວກເຈົ້າໃນປະຈຸບັນ ແມ່ນມີຄວາມຮູ້ທີ່ດີກ່ຽວກັບຕົວເອງ
ແຕ່ພວກເຈົ້າຍັງຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຫົນພົ້ນຈາກໄພພິບັດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ
ມີຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ ທີ່ຈະລົງໂທດຜູ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ມັນເບິ່ງຄືວ່າ ການຜັນຫວານ
ແລະ

ການຕ້ອງການສິ່ງຕ່າງໆດັ່ງທີ່ພວກມັນເປັນແມ່ນລັກສະນະທົ່ວໄປຂອງທຸກຄົນທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃ

ຫ້ສ້ອມຊາມ ເຊິ່ງກໍ່ບໍ່ແມ່ນຄວາມອັດສະລິຍະຂອງບາງບຸກຄົນ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນ
ເຮົາກໍ່ຍັງຕ້ອງການຢຸດຕິຄວາມບາດຖະໜາທີ່ເກີນຂອບເຂດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຂອງພວກເຈົ້າໃນການໄດ້ຮັບພອນ.

ເນື່ອງຈາກການເຮັດຜິດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນມີຫຼາຍ ແລະ
ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າກໍ່ມີຫຼາຍ ແລະ ເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ
ແລ້ວສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເໝາະກັບແຜນການອັນສວຍງາມສໍາລັບອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ບໍ່?

ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການສືບຕໍ່ເຮັດຕາມໃຈຕົວເອງໃນທາງທີ່ຜິດ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຫຍັງດຶງເຈົ້າໄວ້
ແຕ່ກໍ່ຍັງຕ້ອງການໃຫ້ຄວາມຝັນກາຍເປັນຈິງ,
ເຮົາກໍ່ຂໍສົ່ງເສີມໃຫ້ເຈົ້າສືບຕໍ່ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນມາ ເພາະວ່າ
ຄວາມຝັນຂອງເຈົ້າແມ່ນຄວາມຝັນທີ່ວ່າງເປົ່າ ແລະ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຜູ້ຊອບທຳ,
ພຣະອົງຈະບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນສໍາລັບເຈົ້າ ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ຄວາມຝັນກາຍເປັນຈິງ,
ກໍ່ຈົ່ງຢາຜັນ ແຕ່ໃຫ້ຜະເຊີນກັບຄວາມຈິງ ແລະ ຜະເຊີນກັບຄວາມເປັນຈິງຕະຫຼອດໄປ.
ນັ້ນແມ່ນວິທີດຽວທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າລອດໄດ້.

ຂັ້ນຕອນຕ່າງໆໃນວິທີການນີ້ທີ່ເປັນຮູບປະທຳແມ່ນມີຫຍັງແນ່?

ສິ່ງທຳອິດ ແມ່ນໃຫ້ກວດສອບການເຮັດຜິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ກວດສອບພຶດຕິກຳ
ແລະ ຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ.

ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດນຳໃຊ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ເຮົາເຊື່ອວ່າ
ຜູ້ຄົນທີ່ໃຊ້ຄວາມຄິດແມ່ນສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ
ທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍຂອງການເຮັດຜິດ ແລະ ຄວາມຈິງ ແມ່ນຄົນທີ່ຖືກຍົກເວັ້ນ ຍ້ອນວ່າ
ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ໃຊ້ຄວາມຄິດ.
ເຮົາກຳລັງເວົ້າເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນດີນຳ, ຜູ້ທີ່ຊື່ສັດ, ບໍ່ໄດ້ຜ່າຜົນພຣະດຳລັດຢ່າງຮ້າຍແຮງ
ແລະ ສາມາດຊອກຫາການເຮັດຜິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ນີ້ຈະແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການຈາກພວກເຈົ້າ ແຕ່ມັນກໍ່ບໍ່ໄດ້ແມ່ນສິ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນ
ທີ່ເຮົາຕ້ອງການຈາກພວກເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ເຮົາຫວັງວ່າ
ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຫົວຂວັນລັບໆຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການນີ້ ຫຼື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍ່ຄື ເຈົ້າຈະບໍ່ດູກູກມັນ ຫຼື
ບໍ່ຖືເບົາກັບມັນ. ຈົ່ງປະຕິບັດກັບມັນດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງ ແລະ ຢ່າເມີນເສືອຕໍ່ມັນ.

ສິ່ງທີສອງ, ສໍາລັບການເຮັດຜິດ ແລະ ການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ,
ຈົ່ງຊອກຫາຄວາມຈິງທີ່ສອດຄ່ອງ ແລະ ນຳໃຊ້ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ ເພື່ອແກ້ໄຂພວກມັນ
ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ປ່ຽນການເຮັດຜິດ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າ ແລະ
ການກະທຳດ້ວຍການປະຕິບັດຄວາມຈິງ.

ສິ່ງທີສາມ, ຈົ່ງເປັນຄົນທີ່ຊື່ສັດ, ຢ່າເປັນຄົນທີ່ສະຫຼາດ ແລະ ມີເລ່ວລ່ຽມຕະຫຼອດ. (ນີ້
ເຮົາຂໍຮ້ອງພວກເຈົ້າອີກຄັ້ງໃຫ້ເປັນຄົນຊື່ສັດ.)

ຖ້າເຈົ້າສາມາດບັນລຸທັງສາມສິ່ງນີ້ ເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນໂຊກດີ, ເປັນຄົນທີ່ຜັນກາຍເປັນຈິງ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບໂຊກລາບທີ່ດີ. ບາງເທື່ອ
ພວກເຈົ້າຈະປະຕິບັດກັບຄຳສະເໜີທີ່ບໍ່ໜ້າດຶງດູດໃຈທັງສາມເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງ ຫຼື
ບາງເທື່ອປະຕິບັດກັບຄຳສະເໜີເຫຼົ່ານີ້ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຜັນຂອງພວກເຈົ້າເປັນຈິງ,
ນຳເອົາອຸດົມການຂອງພວກເຈົ້າມາປະຕິບັດ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເອົາພວກເຈົ້າມາລໍ້າຊົນ ຫຼື
ເພື່ອຫຼອກລວງພວກເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການເຮັດຜິດຈະນຳພາມະນຸດໄປສູ່ນາຮົກ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

613. ເຮົາມີຄວາມປາດຖະໜາຫຼາຍຢ່າງ.
ເຮົາປາດຖະໜາໃຫ້ພວກເຈົ້າປະພຶດຕົນໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ດີຂຶ້ນ,
ຈົ່ງສັດຊື່ເພື່ອປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ, ມີຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມເປັນມະນຸດ,
ເປັນຄົນທີ່ສາມາດມອບທຸກສິ່ງ ແລະ ເສຍສະລະຊີວິດຂອງຕົນເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ອື່ນໆ.
ຄວາມຫວັງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເກີດຈາກຄວາມຂາດເຂີນ, ຄວາມເສື່ອມຊາມ ແລະ
ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າ. ຖ້າການສົນທະນາແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ເຮົາມີກັບພວກເຈົ້າ
ແມ່ນບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງພວກເຈົ້າ,
ບາງເທື່ອສິ່ງດຽວທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ກໍຄືບໍ່ເວົ້າຫຍັງອີກ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ພວກເຈົ້າແມ່ນເຂົ້າໃຈຜົນຮັບຂອງສິ່ງນັ້ນ. ເຮົາບໍ່ເຄີຍພັກຜ່ອນ, ສະນັ້ນ ຖ້າເຮົາບໍ່ເວົ້າ
ເຮົາກໍຈະເຮັດບາງສິ່ງ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນເບິ່ງ. ເຮົາສາມາດເຮັດໃຫ້ລື່ນຂອງຄົນເນົ່າເບື້ອຍ ຫຼື
ເຮັດໃຫ້ບາງຄົນຕາຍແບບຖືກຕັດອອກເປັນສິ້ນສ່ວນ ຫຼື
ເຮັດໃຫ້ເສັ້ນປະສາດຂອງຄົນຜິດປົກກະຕິ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເບິ່ງໜ້າລັງກຽດໃນທຸກວິທີທາງ.
ເວົ້າອີກຄັ້ງກໍຄື

ເຮົາສາມາດເຮັດໃຫ້ຄົນທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດທີ່ເຮົາໄດ້ຕົ້ມໄວ້ໂດຍສະເພາະພວກເຂົາ.
ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຮົາຈະຮູ້ສຶກຍືນດີ, ມີຄວາມສຸກຫຼາຍ ແລະ ພໍໃຈຫຼາຍ. ມັນຖືກເວົ້າຢູ່ສະເໝີວ່າ
“ຄວາມດີແມ່ນຖືກຕອບແທນດ້ວຍຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວດ້ວຍຄວາມຊົ່ວ”,
ແລ້ວເປັນຫຍັງໃນຕອນນີ້ຈຶ່ງບໍ່ເປັນແບບນັ້ນ? ຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ
ເຈົ້າຕ້ອງການຕັດສິນຕໍ່ບາງຢ່າງກ່ຽວກັບເຮົາ, ເຮົາກໍຈະເຮັດໃຫ້ບາງຂອງເຈົ້າເນົ່າເບື້ອຍ ແລະ
ນັ້ນກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາດີໃຈຈົນບໍ່ມີສິ້ນສຸດ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ
ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ, ແຮງໄກທີ່ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດ,
ໃນຂະນະທີ່ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາກະທຳແມ່ນຄວາມຈິງ;
ທຸກການກະທຳຂອງເຮົາແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຫຼັກການຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ
ພຣະດຳລັດທີ່ເຮົາໄດ້ວາງອອກ. ດັ່ງນັ້ນ,
ເຮົາຂໍຊຸກຍູ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈົ່ງສະສົມຄຸນງາມຄວາມດີ, ຍຸດເຮັດຄວາມຊົ່ວຕ່າງໆ ແລະ

ເອົາໃຈໃສ່ກັບການຮຽກຮ້ອງຂອງເຮົາໃນເວລາຫວ່າງຂອງເຈົ້າ. ເມື່ອນັ້ນເຮົາກໍຈະມີຄວາມສຸກ. ຖ້າພວກເຈົ້າຕ້ອງປະກອບສ່ວນ (ຫຼື ບໍລິຈາກ) ຄວາມພະຍາຍາມເປັນພັນເທົ່າໃຫ້ກັບຄວາມຈິງ ຄືດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃຫ້ກັບເນື້ອໜັງ, ເຮົາກໍຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດຜິດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ບໍ່ມີບາກທີ່ເນົ່າເປື້ອຍ. ນີ້ບໍ່ຊັດເຈນບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ການເຮັດຜິດຈະນຳພາມະນຸດໄປສູ່ນາຮົກ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

614. ໃນຖານະທີ່ເປັນໜຶ່ງໃນສິ່ງຖືກສ້າງ, ມະນຸດຕ້ອງຮັກສາຕຳແໜ່ງຂອງເຂົາເອງ ແລະ ປະພຶດຢ່າງຕັ້ງໃຈ. ເຝົ້າຮັກສາສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ສ້າງມອບໝາຍໃຫ້ກັບເຈົ້າຢ່າງເຊື່ອຝັງ. ບໍ່ປະຕິບັດນອກເສັ້ນ ຫຼື ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຢູ່ນອກເໜືອຂອບເຂດຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າ ຫຼື ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເປັນຕາລັງກຽດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຢ່າພະຍາຍາມເປັນຄົນຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ກາຍເປັນຍອດມະນຸດ ຫຼື ຢູ່ເໜືອຄົນອື່ນ ຫຼື ສະແຕງຫາທີ່ຈະກາຍເປັນພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ຄວນປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນ. ການສະແຕງຫາເພື່ອຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນຍອດມະນຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ໄກ້ຈ້າ.

ການສະແຕງຫາເພື່ອກາຍເປັນພຣະເຈົ້າຍິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ອັບອາຍທີ່ສຸດ; ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເປັນຕາໜ່າຍ ແລະ ເປັນຕາລັງກຽດທີ່ສຸດ. ສິ່ງທີ່ເປັນຕາຍົກຍ້ອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ສິ່ງຖືກສ້າງຄວນຍຶດຖືເໜືອສິ່ງໃດກໍຄື ການເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທີ່ແທ້ຈິງ; ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍດຽວທີ່ທຸກຄົນຄວນສະແຕງຫາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ I” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

615. ພວກເຈົ້າຄວນປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າເອງດ້ວຍຄວາມສາມາດ ແລະ ດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ເປີດເຜີຍ, ຊື່ສັດ ແລະ ເຕັມໃຈເຮັດທຸກຢ່າງ. ດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເວົ້າ ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ລະເລີຍກັບໃຜກໍຕາມທີ່ໄດ້ທົນທຸກ ຫຼື ເສຍສະລະເພື່ອພຣະອົງ. ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນແບບນີ້ແມ່ນສົມຄວນແກ່ການຍຶດໝັ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນລົມມັນຈັກເທື່ອ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະສະບາຍໃຈກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະບໍ່ສະບາຍໃຈກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາເປື້ອໜ້າຍຕະຫຼອດໄປ. ຖ້າພວກເຈົ້າທຸກຄົນສາມາດປະຕິບັດຕາມຄວາມສຳນຶກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຈົ້າມີໃຫ້ກັບເຮົາ, ທຸ່ມເທຄວາມພະຍາຍາມໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ອຸທິດທັງຊີວິດເພື່ອພາລະກິດຂ່າວປະເສີດຂອງເຮົາ, ຖ້າພວກເຈົ້າເຮັດໄດ້ແບບນັ້ນ ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຮົາຈະບໍ່ໂດດເດັ່ນດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດເວລາບໍ່? ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດສະບາຍໃຈກັບພວກເຈົ້າໄດ້ແທ້ບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຈຸດໝາຍປາຍທາງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

616. ເຈົ້າສາມາດສື່ສານເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ພຣະເຈົ້າສະແດງອອກໃນແຕ່ລະຍຸກ ໃນລັກສະນະທີ່ເປັນຮູບປະທຳ, ດ້ວຍພາສາທີ່ສື່ເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງຍຸກດັ່ງກ່າວໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມບໍ່? ເຈົ້າ

ຜູ້ທີ່ໄດ້ຜະເຊີນພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ
ຈະສາມາດບັນລະຍາຍອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງລະອຽດໄດ້ບໍ່?
ເຈົ້າຈະສາມາດເປັນພະຍານເຖິງອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ຢ່າງຖືກຕ້ອງໄດ້ບໍ່?
ເຈົ້າຈະຖ່າຍທອດສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ຜະເຊີນໃຫ້ແກ່ຜູ້ເຊື່ອທີ່ເປັນຕາສັງເກດ, ທຸກຍາກ ແລະ
ເຫຼືອມໃສເຫຼົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ຫົວ ແລະ ກະຫາຍຫາຄວາມຊອບທຳ ແລະ
ກຳລັງລໍຖ້າໃຫ້ເຈົ້າລ້ຽງດູພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ?
ຄົນປະເພດໃດທີ່ກຳລັງລໍຖ້າເຈົ້າໃຫ້ລ້ຽງດູພວກເຂົາ? ເຈົ້າສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້ບໍ່?
ເຈົ້າຮູ້ຈັກພາລະທີ່ຢູ່ເທິງບ່າໄຫຼ່ຂອງເຈົ້າ, ການຝາກຝັງຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຈົ້າບໍ່? ຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງພາລະກິດທີ່ເປັນປະຫວັດສາດຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ?
ເຈົ້າຈະຮັບໃຊ້ຢ່າງພໍປະມານດັ່ງເຈົ້ານາຍໃນຍຸກຕໍ່ໄປແນວໃດ?
ເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກອັນແຮງກ້າກ່ຽວກັບການເປັນນາຍບໍ່?
ເຈົ້າຈະອະທິບາຍເຖິງນາຍຂອງທຸກສິ່ງແນວໃດ? ມັນແມ່ນນາຍຂອງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງທັງປວງ
ແລະ ຂອງສິ່ງວັດຖຸທັງໝົດໃນໂລກບໍ່?
ເຈົ້າມີແຜນຫຍັງສຳລັບຄວາມກ້າວໜ້າຂອງພາລະກິດຂັ້ນຕໍ່ໄປ?
ມີຈັກຄົນທີ່ກຳລັງຄອຍຖ້າໃຫ້ເຈົ້າເພື່ອເປັນຄົນລ້ຽງດູຂອງພວກເຂົາ?
ໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າແມ່ນໜ້າທີ່ໆໜັກບໍ່? ພວກເຂົາທຸກຍາກ, ເປັນຕາສັງເກດ, ຕາບອດ ແລະ
ເຮັດຫຍັງກໍບໍ່ຖືກ, ຮ້ອງໃຫ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ຫົນທາງຢູ່ໃສ? ພວກເຂົາປາຖະໜາຫາແສງສະຫວ່າງ
ຄ້າຍຄືດາວຕົກ ໃຫ້ລົງມາໃນທັນທີ ແລະ ກຳຈັດກອງກຳລັງແຫ່ງຄວາມມືດ
ທີ່ກົດຂີ່ມະນຸດມາເປັນເວລາຫຼາຍປີ.
ໃຜສາມາດຮູ້ໄດ້ເຖິງຂອບເຂດສົມບູນທີ່ພວກເຂົາຫວັງຢ່າງໃຈຈົດໃຈຈໍ່ ແລະ
ວິທີທີ່ພວກເຂົາປາຖະໜາຫາ ໃນກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນສຳລັບສິ່ງນີ້?
ແມ່ນແຕ່ໃນມື້ທີ່ແສງສະຫວ່າງແວຍຜ່ານ,
ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ທົນທຸກທໍລະມານຢ່າງເລິກເຊິ່ງຍັງຄົງຖືກຈ່ອງຈຳໃນຄຸກມືດໃຕ້ດິນ
ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປ່ອຍຕົວ; ເມື່ອໃດພວກເຂົາຈະບໍ່ຮ້ອງໄຫຼ່ອີກຕໍ່ໄປ?
ສິ່ງທີ່ເປັນຕາຍ້ານກໍຄືຄວາມໂຊກຮ້າຍຂອງວິນຍານທີ່ບອບບາງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບການພັກຜ່ອ
ນ ແລະ ພວກເຂົາຖືກມັດຢູ່ໃນສະພາວະນີ້ແຕ່ດົນ ໂດຍຂໍ້ຜູກມັດໄຮ້ບານີ ແລະ
ປະຫວັດສາດທີ່ແຂງກະດ້າງ. ແລ້ວໃຜເຄີຍໄດ້ຍືນສຽງຮ້ອງໄຫຼ່ຂອງພວກເຂົາ?
ໃຜເຄີຍເບິ່ງສະພາວະທີ່ເປັນທຸກຂອງພວກເຂົາ? ເຈົ້າເຄີຍຄິດບໍ່ວ່າ ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າໂສກເສົ້າ
ແລະ ວິຕົກກັງວົນສ່ຳໃດ? ພຣະອົງຈະສາມາດທົນເຫັນມະນຸດຊາດຜູ້ໄຮັດຽງສາ
ທີ່ພຣະອົງສ້າງດ້ວຍມືພຣະອົງເອງ ຕ້ອງທົນທຸກກັບການທໍລະມານດັ່ງກ່າວໄດ້ແນວໃດ?
ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ, ມະນຸດເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍທີ່ຖືກໃສ່ພິດ. ແລ້ວເຖິງແມ່ນວ່າ ມະນຸດ
ຢູ່ລອດມາຮອດທຸກມື້ນີ້, ໃຜຈະຮູ້ວ່າ ມະນຸດຊາດຖືກໃສ່ພິດໂດຍຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແຕ່ດົນແລ້ວ?

ເຈົ້າລືມໄປແລ້ວບໍ່ວ່າ ເຈົ້າກໍແມ່ນໜຶ່ງໃນຜູ້ເຄາະຮ້າຍນັ້ນ? ຈາກຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະພະຍາຍາມຊ່ວຍຜູ້ລອດຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່?

ເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະອຸທິດກຳລັງທັງໝົດຂອງເຈົ້າເພື່ອຕອບແທນພຣະເຈົ້າ

ຜູ້ທີ່ຮັກມະນຸດຊາດຄືກັບເນື້ອໜັງ ແລະ ເລືອດຂອງພຣະອົງເອງບໍ່? ເມື່ອທຸກສິ່ງຖືກກ່າວ ແລະ ກະທຳ, ເຈົ້າຈະຕີຄວາມໝາຍການຖືກໃຊ້ໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອດຳລົງຊີວິດທີ່ພິເສດຂອງເຈົ້າແນວໃດ? ເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈ

ແລະ

ຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດອັນມີຄວາມໝາຍຂອງບຸກຄົນເຫຼືອມໃສທີ່ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແທ້ໆບໍ່?

(ຈາກບົດ “ເຈົ້າຄວນໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບພາລະກິດໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າແນວໃດ?”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

617. ເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງ, ແນ່ນອນ ເຈົ້າຄວນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ

ແຕ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນເນື້ອໜັງທີ່ສັກກະບົກຂອງເຈົ້າ,

ແລ້ວເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສັດຮ້າຍໃນເຄື່ອງແຕ່ງກາຍຂອງມະນຸດບໍ່?

ຍ້ອນເຈົ້າເປັນມະນຸດ,

ເຈົ້າຄວນເສຍສະຫຼະຕົນເອງເພື່ອພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ອົດທົນກັບການທົນທຸກໆປະການ!

ເຈົ້າຄວນຍອມຮັບເອົາການທົນທຸກເລັກນ້ອຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບໃນບັດຈຸບັນຢ່າງເຕັມໃຈ ແລະ ໝັ້ນໃຈ

ແລະ ດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍຄືກັນກັບໂຢບ,

ຄືກັນກັບເປໂຕ.

ໃນໂລກນີ້,

ມະນຸດສວມໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຜີຮ້າຍ,

ກິນອາຫານຈາກຜີຮ້າຍ

ແລະ

ເຮັດວຽກ ແລະ

ຮັບໃຊ້ພາຍໃຕ້ນິ້ວໄມ້ຂອງຜີຮ້າຍ,

ຖືກຢຽບຢຳໃນຄວາມສັກກະບົກຂອງມັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ

ຫຼື

ຮັບເອົາຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງ,

ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍໃນການດຳລົງຊີວິດແບບນີ້?

ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ,

ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາການປັບປຸງ.

ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ລຸກຂຶ້ນໃນປະເທດຊາດຂອງມັງກອນແດງໃຫຍ່,

ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນວ່າຊອບທຳ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ການປະຕິບັດ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

618.

ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ ສະຫງົບສຸກນີ້. ໃນອະນາຄົດ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າອີກແລ້ວ

ຍ້ອນຜູ້ຄົນພຽງແຕ່ມີໂອກາດຮັກພຣະເຈົ້າໃນເນື້ອໜັງເທົ່ານັ້ນ;

ເມື່ອພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກອື່ນ

ກໍຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເວົ້າເຖິງການຮັກພຣະເຈົ້າອີກ.

ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນບໍ່?

ແລ້ວພວກເຈົ້າຄວນຮັກພຣະເຈົ້າແນວໃດໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພວກເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່?

ເຈົ້າເຄີຍຄິດເຖິງສິ່ງນີ້ບໍ່? ເຈົ້າກຳລັງລໍຖ້າຈົນເຖິງຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າຕາຍແລ້ວຈຶ່ງຈະຮັກພຣະເຈົ້າບໍ່?

ນີ້ບໍ່ແມ່ນການສົນທະນາທີ່ວາງເປົ້າບໍ່? ໃນບັດຈຸບັນ,
 ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສະແຫວງຫາທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ?
 ການຮັກພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຫຍຸ້ງວຽກຈະສາມາດເປັນຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພຣະເຈົ້າບໍ່?
 ເຫດຜົນທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະສິ້ນສຸດລົງໃນບໍ່ລຳ
 ກໍຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ມີຄຳພະຍານຕໍ່ໜ້າຊາຕານແລ້ວ. ສະນັ້ນ
 ຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຮັດຫຍັງອີກເລີຍ;
 ມະນຸດພຽງແຕ່ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເຂົາມີຊີວິດຢູ່ເທົ່ານັ້ນ.
 ນີ້ແມ່ນກຸນແຈທີ່ສຳຄັນ. ຍ້ອນເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຫຼາຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ຍ້ອນຄວາມກັງວົນທີ່ເຜົາໄໝ້ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ,
 ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເປີດເຜີຍບົດສະຫຼຸບຂອງຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດກ່ອນຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດ
 ນີ້ຈະສຳເລັດລົງ ເຊິ່ງສະແດງຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ມີເວລາຫຼາຍສຳໃດ;
 ຖ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ກັງວົນໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງໄວແບບນັ້ນບໍ່?
 ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ພຣະເຈົ້າມີເວລາສັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດພາລະກິດໃນລັກສະນະນີ້.
 ຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າໝົດຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ,
 ໝົດຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ໝົດກຳລັງຂອງພວກເຈົ້າ
 ຄືກັບພວກເຈົ້າຮັກຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດບໍ່?
 ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດໄດ້ຢູ່ໃສອີກ? ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຕາບອດເກີນໄປບໍ່?
 ເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າບໍ່? ພຣະເຈົ້າສົມຄວນແກ່ຄວາມຮັກຂອງມະນຸດບໍ່?
 ຜູ້ຄົນສົມຄວນແກ່ຄວາມເຫຼື້ອມໃສຂອງມະນຸດບໍ່? ແລ້ວເຈົ້າຄວນເຮັດແນວໃດ?
 ໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິຈັງ ໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ແລະ ເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງກັບເຈົ້າ.
 ເບິ່ງວ່າພຣະອົງຈະຂ້າເຈົ້າຖ້ມ ຫຼື ບໍ່. ສະຫຼຸບກໍຄື
 ໜ້າທີ່ຂອງການຮັກພຣະເຈົ້າສຳຄັນໄປກວ່າການກ່າຍ ແລະ ການຂຽນສິ່ງຕ່າງໆລົງເພື່ອພຣະເຈົ້າ.
 ເຈົ້າຄວນໃຫ້ບຸລິມະສິດກັບສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ເພື່ອວ່າຊີວິດຂອງເຈົ້າຈະມີຄຸນຄ່າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ
 ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຈົ້າກໍຄວນລໍຖ້າ “ການພິພາສາກ”
 ຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບເຈົ້າ. ເຮົາສົງໄສວ່າແຜນການຂອງເຈົ້າຈະລວມມີການຮັກພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່,
 ເຮົາປາຖະໜາໃຫ້ແຜນການຂອງທຸກຄົນກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ ແລະ
 ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດຈະກາຍເປັນຄວາມຈິງ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 42”

ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງ

ກາຍ)

619. ມະນຸດຕ້ອງສະແຫວງຫາເພື່ອດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ
 ບໍ່ຄວນພໍໃຈກັບສະຖານະການໃນບັດຈຸບັນຂອງເຂົາ. ເພື່ອດຳລົງຊີວິດຕາມລັກສະນະຂອງເປໂຕ,

ເຂົາຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການຂອງເປໂຕ.
ມະນຸດຕ້ອງສະແຫວງຫາສິ່ງຕ່າງໆທີ່ສູງສົ່ງກວ່າເກົ່າ ແລະ ເລິກເຊິ່ງຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ.
ເຂົາຕ້ອງສະແຫວງຫາຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າທີ່ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ ແລະ ບໍລິສຸດຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ
ຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍ. ມີແຕ່ສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຊີວິດ; ມີແຕ່ເມື່ອນັ້ນ
ມະນຸດຈຶ່ງຈະເປັນເໝືອນກັບເປໂຕ.

ເຈົ້າຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບການມີທ່າທີ່ຕໍ່ການເຂົ້າສູ່ດ້ານບວກຂອງເຈົ້າ ແລະ
ຕ້ອງບໍ່ຍອມຈຳນົນໃຫ້ຕົນເອງຖອຍຫຼັງໂດຍເຫັນແກ່ຄວາມສະບາຍຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ
ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ຫົວຊາກັບຄວາມຈິງທີ່ເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ, ເຈາະຈົງຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ
ຕາມຄວາມເປັນຈິງຍິ່ງຂຶ້ນ. ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າຕ້ອງຕາມຄວາມເປັນຈິງ ແລະ
ເຈົ້າຕ້ອງຄົ້ນຫາທິນທາງທີ່ຈະບົດບ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກຊີວິດທີ່ຊົ່ວຊ້ານີ້ ແລະ
ມີຊີວິດທີ່ບໍ່ມີຫຍັງກັງວົນທີ່ບໍ່ແຕກຕ່າງຫຍັງຈາກຊີວິດຂອງສັດ.

ເຈົ້າຕ້ອງດຳລົງຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ, ຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຫຼອກລວງຕົນເອງ ຫຼື
ປະຕິບັດກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າເໝືອນກັບເຄື່ອງຫຼິ້ນສຳລັບຫຼິ້ນໄປມາ.

ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີຄວາມຈິງໃດທີ່ບໍ່ສາມາດໄດ້ມາ ແລະ
ບໍ່ມີຄວາມຍຸຕິທຳໃດທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໄດ້. ເຈົ້າຄວນດຳລົງຊີວິດຂອງເຈົ້າແນວໃດ?
ເຈົ້າຄວນຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ

ໃຊ້ຄວາມຮັກນີ້ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະອົງແນວໃດ?

ບໍ່ມີບັນຫາໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ. ເໝືອນສິ່ງອື່ນໃດ, ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ
ຄວາມພາກພຽນດັ່ງກ່າວ ແລະ ບໍ່ຄວນເປັນຄືກັນກັບຄົນອ່ອນແອທີ່ບໍ່ມີຄວາມກ້າຫານ.
ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ຈັກວິທີປະສົບກັບຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ

ປະສົບກັບຄວາມຈິງທີ່ມີຄວາມໝາຍ ແລະ
ບໍ່ຄວນປະຕິບັດກັບຕົນເອງພຽງພໍແຕ່ເປັນພິທີໃນລັກສະນະນັ້ນ.

ຊີວິດຂອງເຈົ້າກໍຈະຜ່ານເຈົ້າໄປໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ; ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ
ເຈົ້າຈະມີໂອກາດທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງບໍ່?

ມະນຸດສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກເຂົາໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວບໍ່? ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ
ຄວາມສຳນຶກເໝືອນກັບເປໂຕ; ຊີວິດຂອງເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມໝາຍ ແລະ

ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫຼິ້ນເກມກັບຕົວເຈົ້າເອງ. ໃນຖານະທີ່ເປັນມະນຸດ ແລະ
ເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງສາມາດພິຈາລະນາຢ່າງລະມັດລະວັງ

ວ່າເຈົ້າຈະປະຕິບັດກັບຊີວິດຂອງເຈົ້າແນວໃດ, ເຈົ້າຄວນຖວາຍຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າແນວໃດ,
ເຈົ້າຄວນມີຄວາມເຊື່ອທີ່ມີຄວາມໝາຍຂຶ້ນຕື່ມໃນພຣະເຈົ້າແນວໃດ ແລະ

ໃນເມື່ອເຈົ້າຮັກພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າຄວນຮັກພຣະອົງໃນວິທີທາງທີ່ບໍ່ລິສຸດຍິ່ງຂຶ້ນ, ສວຍງາມຍິ່ງຂຶ້ນ ແລະ
ດີຍິ່ງຂຶ້ນແນວໃດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕິສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

620. ຂໍຮຽກຮ້ອງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ ແລະ
ຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າແມ່ນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້,
ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງຫ້າຢ່າງຈາກຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ: ຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ,
ການຕິດຕາມທີ່ຈົບຮັກພັກດີ, ການນອບນັ້ມຢ່າງເດັດຂາດ, ຄວາມຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ
ຄວາມເຄົາລົບຢ່າງຈິງໃຈ.

ໃນຫ້າຢ່າງນີ້, ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄົນບໍ່ຕັ້ງຄຳຖາມພຣະອົງ ຫຼື
ຕິດຕາມພຣະອົງໂດຍໃຊ້ຈິນຕະນາການ ຫຼື ມຸມມອງທີ່ເລື່ອນລອຍ ແລະ
ເປັນນາມມະທຳຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ;
ພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າອີງຕາມຈິນຕະນາການ ຫຼື ແນວຄິດໃດໆ.
ພຣະອົງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງປະຕິບັດຢ່າງຊື່ສັດ, ບໍ່ສອງຈິດສອງໃຈ ຫຼື
ບໍ່ມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຫຍັງຈາກເຈົ້າ, ທົດສອບເຈົ້າ, ຕັດສິນເຈົ້າ,
ຈັດການເຈົ້າ ແລະ ລິຮານເຈົ້າ ຫຼື ລົງວິໄນ ແລະ ຕິເຈົ້າ,
ເຈົ້າຄວນນອບນັ້ມຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງເດັດຂາດ. ເຈົ້າບໍ່ຄວນຖາມຫາສາເຫດ ຫຼື ສ້າງເງື່ອນໄຂ,
ແລ້ວເຈົ້າຢື່ງບໍ່ຄວນເວົ້າເຖິງເຫດຜົນເລີຍ. ການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າຕ້ອງເດັດຂາດ.
ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຂົງເຂດທີ່ຄົນຂາດເຂີນຫຼາຍທີ່ສຸດ.
ພວກເຂົາມັກຈະຍັດຍຸດການເວົ້າ, ຄຳເວົ້າ ແລະ ຖ້ອຍຄຳທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະອົງໃຫ້ກັບພຣະອົງ,
ເຊື່ອວ່າຄຳເວົ້າດັ່ງກ່າວແມ່ນນິຍາມຂອງຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ.
ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ເຊິ່ງມາຈາກຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ,
ຈາກການໃຫ້ເຫດຜົນຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາເອງບໍ່ໄດ້ມີຄວາມສຳພັນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກັບທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.
ສະນັ້ນ, ເຮົາຢາກບອກພວກເຈົ້າວ່າ, ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາຢາກໃຫ້ຄົນມີ,
ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ຂໍໃຫ້ເຈົ້າຮັບຮູ້ພຣະອົງ ຫຼື ພຣະທຳຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ຍັງຂໍໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະອົງນັ້ນຖືກຕ້ອງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
ເຈົ້າສາມາດເວົ້າໄດ້ພຽງແຕ່ປະໂຫຍກດຽວເທົ່ານັ້ນ ຫຼື ຮູ້ພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ,
ຄວາມຮັບຮູ້ເລັກນ້ອຍນີ້ກໍໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ
ສອດຄ່ອງກັບທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າກຽດຊັງການສັນລະເສີນ ຫຼື
ການຍົກຍ້ອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ເປັນຈິງ ຫຼື ບໍ່ພິຈາລະນາຢ່າງຮອບຄອບ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
ພຣະອົງຊັງມັນເມື່ອຄົນປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງຄືກັບອາກາດ.
ພຣະອົງຊັງມັນເມື່ອຄົນເວົ້າຢ່າງບໍ່ມີຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ຄວາມຈິງ, ເວົ້າຕາມໃຈ ແລະ ບໍ່ລັງເລໃຈ,
ເວົ້າແນວໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຂົາເຫັນວ່າເໝາະສົມໃນລະຫວ່າງການສົນທະນາເຖິງຫົວຂໍ້ຕ່າງໆກ່ຽວ

ກັບພຣະເຈົ້າ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະອົງຊັງບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ອວດອ້າງຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບພຣະອົງ, ສົນທະນາຫົວຂໍ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດ ຫຼື ການສະຫງວນໃດໆເລີຍ. ຂໍ້ສຸດທ້າຍໃນບັນດາເງື່ອນໄຂຫ້າຂໍ້ທີ່ໄດ້ກ່າວມານັ້ນ ແມ່ນຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຢ່າງຈິງໃຈ:

ນີ້ແມ່ນຂໍ້ຮຽກຮ້ອງສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງທັງໝົດ.

ເມື່ອບາງຄົນມີຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍຈະສາມາດເຄົາລົບນັບຖືພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືນີ້ມາຈາກສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈພວກເຂົາ; ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືນີ້ຖືກມອບໃຫ້ຢ່າງເຕັມໃຈ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຜົນຂອງການກົດດັນຈາກພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂໍໃຫ້ເຈົ້າເຮັດຂອງຂວັນຈາກທັດສະນະ, ການປະພຶດ ຫຼື ພຶດຕິກຳທາງພາຍນອກທີ່ດີແກ່ພຣະອົງ; ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງຂໍໃຫ້ເຈົ້າເຄົາລົບນັບຖືພຣະອົງ ແລະ ຢ່າເກງພຣະອົງໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈເຈົ້າ.

ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືດັ່ງກ່າວນັ້ນບັນລຸໄດ້ກໍຍ້ອນຜົນຈາກການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ, ຜົນຈາກການໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜົນຈາກການໄດ້ເຂົ້າໃຈທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງເຈົ້າວ່າ ຄວາມຈິງແລ້ວ ເຈົ້າເປັນໜຶ່ງໃນສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພາະສະນັ້ນ, ຈຸດປະສົງຂອງເຮົາໃນການໃຊ້ຄຳວ່າ “ຈິງໃຈ” ເພື່ອໃຫ້ນິຍາມຄວາມເຄົາລົບນັບຖືນັ້ນແມ່ນເພື່ອໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນຄວນມາຈາກສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈພວກເຂົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເອງ, ທີ່ເປັນເອກະລັກ X” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

621. ຕອນນີ້ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນເບິ່ງຕົນເອງໃຫ້ໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້, ເພື່ອເບິ່ງວ່າມີຄວາມທ່ວະຍົດຫຼາຍສ່ຳໃດຢູ່ພາຍໃນພວກເຈົ້າ.

ເຮົາກຳລັງລໍຖ້າການຕອບໂຕ້ຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງໃຈຮ້ອນ. ຢ່າປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາພ້ອມພໍດີ.

ເຮົາບໍ່ເຄີຍຫຼິ້ນເກມກັບຜູ້ຄົນ. ຖ້າເຮົາເວົ້າວ່າເຮົາຈະເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ,

ເຮົາກໍຈະເຮັດມັນຢ່າງແນ່ນອນ. ເຮົາຫວັງວ່າ

ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈະເປັນຄົນທີ່ຮັບເອົາພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ບໍ່ຄິດວ່າ ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນນາວະນິຍາຍແຫ່ງວິທະຍາສາດ.

ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການແມ່ນການກະທຳທີ່ເປັນຮູບປະທຳຈາກພວກເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນຈົນຕະນາການຂອງພວກເຈົ້າ. ຕໍ່ໄປ ພວກເຈົ້າຕ້ອງຕອບຄຳຖາມຂອງເຮົາ ເຊິ່ງມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ຖ້າເຈົ້າແມ່ນຜູ້ໃຫ້ບໍລິການຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າຈະສາມາດໃຫ້ບໍລິການເຮົາໄດ້ຢ່າງຈິງຮັກພັກດີບໍ່ ໂດຍປາສະຈາກອົງປະກອບທີ່ພ້ອມພໍດີ ຫຼື ທາງດ້ານລົບ? 2. ຖ້າເຈົ້າພົບເຫັນວ່າ ເຮົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຍັງຈະສາມາດຢູ່ ແລະ ໃຫ້ບໍລິການເຮົາຕະຫຼອດຊີວິດບໍ່? 3. ຖ້າເຮົາຍັງເຍືອກເຢັນຫຼາຍຕໍ່ເຈົ້າ

ເຖິງແມ່ນເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍ,
 ເຈົ້າຈະສາມາດສືບຕໍ່ເຮັດວຽກໃຫ້ເຮົາຢ່າງສັບສົນໃຈຢູ່ບໍ່? 4. ພາຍຫຼັງເຈົ້າໄດ້ເສຍສະລະເພື່ອເຮົາ,
 ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການອັນເລັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະໝົດກຳລັງໃຈ ແລະ
 ຜິດຫວັງກັບເຮົາ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ໃຈຮ້າຍ ແລະ ຮ້ອງດຳບໍ່? 5. ຖ້າເຈົ້າຈົງຮັກພັກດີຢູ່ສະເໝີ,
 ມີຄວາມຮັກຫຼາຍຕໍ່ເຮົາ, ແຕ່ເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບເປັນ, ຄວາມທຸກຍາກ ແລະ
 ການປະຖິ້ມໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ຍາດຕິພົນນ້ອງຂອງເຈົ້າ ຫຼື
 ຖ້າເຈົ້າອົດກັ່ນກັບຄວາມໂຊກຮ້າຍອື່ນໆໃນຊີວິດ, ຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ແລະ
 ຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາຍັງຈະສືບຕໍ່ຢູ່ບໍ່? 6.
 ຖ້າສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈົນຕະນາການໄວ້ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ກົງກັບສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ,
 ເຈົ້າຈະຢ່າງຢູ່ເສັ້ນທາງໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? 7.
 ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ເຈົ້າຫວັງຈະໄດ້ຮັບ, ເຈົ້າຈະສາມາດສືບຕໍ່ເປັນຜູ້ຕິດຕາມເຮົາຢູ່ບໍ່? 8.
 ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໃຈຈຸດປະສົງ ແລະ ຄວາມສຳຄັນຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ,
 ເຈົ້າຈະສາມາດເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງ ທີ່ບໍ່ຕັດສິນ ແລະ ສະຫຼຸບຕາມອຳເພີໃຈໄດ້ບໍ່? 9.
 ເຈົ້າສາມາດເຊື່ອຊູຂອງພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດບໍ່
 ໃນຂະນະທີ່ເຮົາຢູ່ຮ່ວມກັບມະນຸດຊາດ? 10. ເຈົ້າສາມາດເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ຈົງຮັກພັກດີຂອງເຮົາບໍ່
 ທີ່ຕັ້ງໃຈໃນທຸກຕະຫຼອດຊີວິດເພື່ອເຮົາ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຫຍັງກໍຕາມ? 11.
 ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ ເຈົ້າສາມາດທີ່ຈະປະຖິ້ມການພິຈາລະນາ, ການວາງແຜນ ຫຼື
 ການກະກຽມສຳລັບເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຢູ່ລອດໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າບໍ່?
 ຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຈົ້າເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ ແລະ ເຮົາຫວັງວ່າ
 ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະສາມາດຕອບເຮົາໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ: ການທົ່ວໂລກ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

622. ສິ່ງທີ່ເຮົາບາດຖະໜາຈາກເຈົ້າໃນຕອນນີ້ກໍຄືຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ແລະ
 ການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຮັກ ແລະ ການເປັນປະຈັກພະຍານຂອງເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ
 ໃນຕອນນີ້ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າການເປັນປະຈັກພະຍານແມ່ນຫຍັງ ຫຼື ຄວາມຮັກແມ່ນຫຍັງ,
 ເຈົ້າຄວນມອບໃຫ້ເຮົາທັງໝົດທີ່ເຈົ້າມີ ແລະ ຍົກສົມບັດຊັ້ນດຽວທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ເຮົາ:
 ຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ການເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າ.
 ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າການເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ການເອົາຊະນະຊາຕານຂອງເຮົາຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຈົງຮັກພັກດີ
 ແລະ ການເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດ, ເຊັ່ນດຽວກັນ
 ການເປັນປະຈັກພະຍານຕໍ່ການເອົາຊະນະມະນຸດທັງໝົດຂອງເຮົາ.
 ໜ້າທີ່ໃນການສັດທາຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ກັບເຮົາ,
 ເພື່ອສະແດງຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງໃດທັງສິ້ນ ແລະ
 ເພື່ອເຊື່ອຟັງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ກ່ອນທີ່ເຮົາຈະເລີ່ມຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ,

ເຈົ້າຈະເປັນພະຍານຕໍ່ເຮົາແນວໃດ? ເຈົ້າຈະຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ເຊື່ອຟັງເຮົາແນວໃດ?
 ເຈົ້າຈະອຸທິດຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າທັງໝົດຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າບໍ່ ຫຼື
 ເຈົ້າພຽງແຕ່ຈະຍອມຈຳນົນເທົ່ານັ້ນບໍ່? ເຈົ້າຈະຍອມຮັບເອົາການຈັດແຈງທຸກຢ່າງຂອງເຮົາ
 (ເຖິງມັນຈະເປັນຄວາມຕາຍ ຫຼື ການທຳລາຍ) ຫຼື
 ຈະໜີໄປກາງທາງເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການຂຽນຕົວຂອງເຮົາ? ເຮົາຂຽນຕົວເຈົ້າ ເພື່ອວ່າ
 ເຈົ້າຈະເປັນພະຍານຕໍ່ເຮົາ ແລະ ຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ເຊື່ອຟັງເຮົາ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
 ການຂຽນຕົວໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນການເປີດເຜີຍຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ
 ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດມີຄວາມກ້າວໜ້າຢ່າງບໍ່ມີສິ່ງໃດກົດຂວາງທັງນັ້ນ. ເພາະສະນັ້ນ,
 ເຮົາຂໍແນະນຳໃຫ້ເຈົ້າເປັນຄົນສະຫຼາດ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ຊີວິດຂອງເຈົ້າ ຫຼື
 ຄວາມໝາຍຂອງການມີຊີວິດຂອງເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຄືກັບດິນຊາຍທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ.
 ເຈົ້າສາມາດຮູ້ໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງເຮົາທີ່ຈະມາເຖິງແມ່ນຫຍັງ?
 ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າເຮົາຈະປະຕິບັດພາລະກິດແບບໃດໃນວັນຂ້າງໜ້າ ແລະ
 ພາລະກິດຂອງເຮົາຈະດຳເນີນການແບບໃດ?
 ເຈົ້າຄວນຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງປະສົບການຂອງເຈົ້າໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
 ຄວາມໝາຍຂອງຄວາມສັດທາຂອງພວກເຈົ້າໃນເຮົາ. ເຮົາໄດ້ເຮັດມາຫຼາຍແລ້ວ;
 ເຮົາຈະຍອມຈຳນົນກາງທາງດັ່ງທີ່ເຈົ້າຈົນຕະນາການໄດ້ແນວໃດ?
 ເຮົາໄດ້ເຮັດພາລະກິດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ; ເຮົາຈະທຳລາຍມັນໄດ້ແນວໃດ? ແທ້ຈິງແລ້ວ,
 ເຮົາໄດ້ມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ຍຸກນີ້ສິ້ນສຸດລົງ. ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ, ແຕ່ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ວ່າ
 ເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ໃໝ່, ເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດໃໝ່ ແລະ
 ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນເພື່ອເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດຂອງອານາຈັກ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ
 ພາລະກິດໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຍຸກ ແລະ
 ວາງພື້ນຖານສຳລັບການເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດໃນອະນາຄົດ ແລະ
 ເຮັດໃຫ້ຍຸກນີ້ສິ້ນສຸດລົງໃນອະນາຄົດ. ພາລະກິດຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍດາຍດັ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດ ແລະ
 ມັນບໍ່ມີຄ່າ ຫຼື ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຄືກັບເຈົ້າເຊື່ອ. ສະນັ້ນ ເຮົາຍັງຕ້ອງເວົ້າກັບເຈົ້າວ່າ:
 ເຈົ້າຄວນສະລະຊີວິດຂອງເຈົ້າໃຫ້ກັບພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
 ເຈົ້າຄວນອຸທິດຕົວເຈົ້າເອງຕໍ່ຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ.
 ເຮົາບາຖະໜາໃຫ້ເຈົ້າເປັນພະຍານຕໍ່ເຮົາມາດົນນານແລ້ວ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ເຮົາບາຖະໜາໃຫ້ເຈົ້າເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດຂອງເຮົາ. ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຮູ້ຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບຄວາມສັດທາ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

(II) ຄໍາແນະນຳ ແລະ ການປອບໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ

623. ມື້ນີ້ພຣະເຈົ້າຕັດສິນພວກເຈົ້າ, ຂຽນຕີພວກເຈົ້າ ແລະ ກ່າວໂທດພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈຸດປະສົງໃນການກ່າວໂທດຂອງພວກເຈົ້າ
ນັ້ນກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກຕົວພວກເຈົ້າເອງ. ພຣະອົງກ່າວໂທດ, ສາບແຊ່ງ, ຕັດສິນ ແລະ
ຂຽນຕີເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ຈັກຕົວເອງ, ເພື່ອວ່າ ອຸປະນິໄສຂອງເຈົ້າອາດຈະປ່ຽນແປງ ແລະ
ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍ່ເພື່ອວ່າ ເຈົ້າອາດຈະຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງຕົວເຈົ້າເອງ ແລະ
ເຫັນວ່າການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າທັງໝົດນັ້ນຊອບທຳ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ
ແລະ ອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງ,
ວ່າພຣະອົງປະຕິບັດພາລະກິດຕາມແຜນການໄຖ່ບາບມະນຸດຂອງພຣະອົງ ແລະ
ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທ່ຽງທຳຜູ້ທີ່ຮັກມະນຸດ, ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ, ຕັດສິນ ແລະ
ຂຽນຕີມະນຸດ. ຖ້າເຈົ້າຮູ້ພຽງແຕ່ວ່າເຈົ້າເປັນຄົນມີສະຖານະຕ່ຳຕ້ອຍ, ວ່າເຈົ້າເປັນຄົນເສື່ອມຊາມ
ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງ,
ແຕ່ກັບບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າປາດຖະໜາປະຕິບັດພາລະກິດການໄຖ່ບາບມະນຸດຂອງພຣະອົງແບບລຽບ
ງ່າຍຜ່ານທາງການພິພາກສາ ແລະ ການຂຽນຕີທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນນີ້,
ເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ມີທາງໄດ້ຮັບປະສົບການ, ແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະສາມາດດຳເນີນຕໍ່ໄປຂ້າງໜ້າໄດ້.
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຂ້າ ຫຼື ທຳລາຍ, ແຕ່ມາເພື່ອຕັດສິນ, ສາບແຊ່ງ, ຂຽນຕີ ແລະ
ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຈົນກວ່າແຜນການຄຸ້ມຄອງ 6.000 ປີຂອງພຣະອົງຈະຈົບສິ້ນລົງ
ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍຜົນສະຫຼຸບແຕ່ລະປະເພດຂອງມະນຸດ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ;
ຈຸດປະສົງຂອງມັນກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງສົມບູນທັງໝົດ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ.
ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນດ້ວຍວິທີໃດກໍ່ຕາມ,
ທັງໝົດແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກທຳມະຊາດອັນຊົ່ວຮ້າຍດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ;
ນັ້ນກໍ່ຄື ພຣະອົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນໂດຍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຊີວິດ.
ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດດັ່ງກ່າວ
ພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ມີທາງທີ່ຈະຮັບເອົາການໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
ການໄຖ່ບາບແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ ແລະ
ການສະແຫວງຫາຊີວິດຄືສິ່ງທີ່ມະນຸດຕ້ອງປະຕິບັດເພື່ອຮັບເອົາການໄຖ່ບາບນັ້ນ.
ໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ, ການໄຖ່ບາບຄືຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເປັນການຂຽນຕີ, ການຕັດສິນ, ແລະ ການສາບແຊ່ງໄດ້;
ການໄຖ່ບາບຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
ຕ້ອງມີຄຳເວົ້າປອບໃຈ ແລະ ພອນອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ປະທານໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຄົນເຊື່ອວ່າ

ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ ພຣະອົງປະຕິບັດເຊັ່ນນັ້ນໂດຍສຳພັດພວກເຂົາດ້ວຍພອນ ແລະ ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ມອບຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ໝາຍຄວາມວ່າ, ການສຳພັດມະນຸດຂອງພຣະອົງກໍ່ຄືການຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ. ການລອດພົ້ນແບບນີ້ແມ່ນຖືກປະຕິບັດໂດຍການບັນລຸຕາມຂໍ້ຕົກລົງ.

ມີພຽງເມື່ອພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຮ້ອຍເທົ່າເທົ່ານັ້ນ

ມະນຸດຈິ່ງຈະຍອມຮັບນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດດີເພື່ອພຣະອົງ ແລະ ນຳສະຫງ່າລາສີມາໃຫ້ພຣະອົງ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດ.

ພຣະເຈົ້າລົງມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດທີ່ເສື່ອມຊາມໃຫ້ລອດພົ້ນ; ສິ່ງນີ້ຄືຄວາມເປັນຈິງ. ຖ້າບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ, ແນ່ນອນວ່າ

ພຣະອົງຈະບໍ່ມາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງດ້ວຍພຣະອົງເອງ. ໃນອະດີດ,

ຫົນທາງແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງປະກອບດ້ວຍການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ເຊັ່ນວ່າ

ພຣະອົງມອບທຸກສິ່ງໃຫ້ກັບຊາຕານເພື່ອແລກປ່ຽນກັບມະນຸດຊາດທັງໝົດ.

ບັດຈຸບັນແມ່ນບໍ່ຄືອະດີດ:

ຄວາມລອດພົ້ນທີ່ປະທານໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນເກີດຂຶ້ນໃນເວລາຍຸກສຸດທ້າຍ

ໃນລະຫວ່າງການຈັດແບ່ງຜູ້ຄົນຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ;

ວິທີທາງແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກ ຫຼື ຄວາມເມດຕາ, ແຕ່ແມ່ນການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ

ເພື່ອວ່າມະນຸດອາດຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ຢ່າງສົມບູນ. ດັ່ງນັ້ນ,

ສິ່ງດຽວທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບກໍ່ຄືການຕິສອນ, ການພິພາກສາ ແລະ

ການຂຽນຕີຢ່າງໄຮ້ຄວາມບານີ, ແຕ່ຮູ້ໄວ້ວ່າ ໃນການຂຽນຕີຢ່າງໄຮ້ຄວາມບານີນີ້

ບໍ່ແມ່ນການລົງໂທດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວເລີຍ. ບໍ່ວ່າພຣະທຳຂອງເຮົາຈະຮຸນແຮງພຽງໃດກໍ່ຕາມ

ຫຼື ພຣະທຳເລັກນ້ອຍທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບ ບາກົດວ່າຈະໄຮ້ຄວາມເມດຕາທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຈົ້າ ແລະ

ບໍ່ວ່າເຮົາຈະໂກດຮ້າຍພຽງໃດກໍ່ຕາມ, ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຈົ້າກໍ່ຄືພຣະທຳແຫ່ງການສິດສອນ

ແລະ ເຮົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະທຳຮ້າຍພວກເຈົ້າ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

ນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ເທັດຈິງທັງໝົດບໍ່? ຮູ້ໄວ້ວ່າ ທຸກມື້ນີ້, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳ ຫຼື

ການຫຼົ່ງຫຼອມ ແລະ ການຂຽນຕີຢ່າງໄຮ້ຄວາມບານີ,

ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນຂອງມວນມະນຸດ.

ບໍ່ວ່າໃນບັດຈຸບັນນີ້ຈະມີການຈັດແບ່ງຄົນຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາແບບໃດ ຫຼື

ປະເພດຂອງມະນຸດຈະຖືກຈັດວາງອອກແບບໃດກໍ່ຕາມ, ຈຸດປະສົງຂອງພຣະທຳ ແລະ

ພາລະກິດທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງໃຫ້ລອດພົ້ນ.

ການພິພາກສາຢ່າງຊອບທຳກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດບໍ່ລືສຸດ,

ການຫຼໍ່ຫຼອມຢ່າງໄຮ້ຄວາມເມດຕາກໍ່ເພື່ອຊໍາລະລ້າງພວກເຂົາ, ພຣະທໍາ ຫຼື
 ການຂຽນຕີຢ່າງຮຸນແຮງກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ. ສະນັ້ນ
 ວິທີການໂຖບາບໃນບັດຈຸບັນນີ້ຈະບໍ່ຄືກັນກັບໃນອະດີດ. ບັດຈຸບັນ,
 ພວກເຈົ້າຖືກນໍາໄປສູ່ຄວາມລອດພົ້ນຜ່ານການພິພາກສາຢ່າງຊອບທໍາ ແລະ
 ເປັນເຄື່ອງມືທີ່ດີສໍາລັດຈັດແບ່ງພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນອອກຕາມປະເພດຂອງຕົນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ການຂຽນຕີຢ່າງໂຫດຮ້າຍຄືຫົນທາງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າ
 ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະມີຫຍັງເວົ້າອີກໃນການຜະເຊີນກັບການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາດັ່ງກ່າວນີ້?
 ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຄວາມສຸກກັບຄວາມລອດພົ້ນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບບໍ່?
 ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະ ຮູ້ຈັກລົດທານຸພາບ ແລະ
 ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະອົງ; ນອກຈາກນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຍັງໄດ້ປະສົບກັບການຂຽນຕີ ແລະ
 ການລົງວິໄນຂອງພຣະອົງຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ
 ພວກເຈົ້າກໍ່ຍັງໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຢ່າງສູງ ບໍ່ແມ່ນບໍ່?
 ພອນຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພອນຂອງຄົນອື່ນບໍ່?
 ພຣະຄຸນຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າສະຫງ່າລາສີ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີທີ່ຊາໂລມອນໄດ້ຮັບອີກ!
 ໃຫ້ຄິດເບິ່ງ: ຖ້າເຈດຕະນາໃນການມາຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອກ່າວໂທດ ແລະ ລົງໂທດພວກເຈົ້າ
 ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ, ແລ້ວວັນຂອງພວກເຈົ້າຈະລອດມາຮອດທຸກມື້ນີ້ບໍ່?
 ພວກເຈົ້າ ເປັນຄົນຜິດບາບທີ່ມີເລືອດ ແລະ ເນື້ອຈະສາມາດມີຊີວິດລອດມາຮອດທຸກມື້ນີ້ບໍ່?
 ຖ້າເບົ້າໝາຍຂອງເຮົາແມ່ນພຽງການລົງໂທດພວກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ,
 ແລ້ວເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງ ແລະ
 ເລີ່ມດໍາເນີນກິດຈະການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວນັ້ນ?
 ເຮົາພຽງໃຊ້ພຣະທໍາຂັດງວກໍ່ສາມາດລົງໂທດພວກເຈົ້າໄດ້ແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນບໍ່?
 ເຮົາຍັງຈະຕ້ອງການທໍາລາຍພວກເຈົ້າຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ກ່າວໂທດພວກເຈົ້າອີກບໍ່?
 ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຊື່ອພຣະທໍາເຫຼົ່ານີ້ຂອງເຮົາອີກບໍ່?
 ເຮົາສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນພຽງຜ່ານຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາເທົ່ານັ້ນບໍ່? ຫຼື
 ເຮົາສາມາດພຽງໃຊ້ແຕ່ການຄຶງກາງເຂນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນເທົ່ານັ້ນບໍ່?
 ອຸປະນິໄສອັນຊອບທໍາຂອງເຮົາບໍ່ເອື້ອອໍານວຍໃນການເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຊື່ອຟັງຢ່າງສົມບູນຫຼາຍຂຶ້ນບໍ່?
 ມັນບໍ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ຢ່າງສົມບູນຫຼາຍຂຶ້ນແທ້ບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າຄວນວາງພອນທາງດ້ານສະຖານະໄວ້ທາງຂ້າງ ແລະ

ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອນໍາຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

624. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນແຫ່ງຄວາມບາບ ແລະ ຄວາມຜິດສິນທໍາ
 ແລະ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນແມ່ນຄົນທີ່ຜິດສິນທໍາ ແລະ ເປັນຄົນບາບ. ໃນບັດຈຸບັນ
 ພວກເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ຈະໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ສໍາຄັນໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບການຂຽນຕີ

ແລະ ການພິພາກສາ, ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຢ່າງເລິກເຊິ່ງແທ້ໆ ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຮັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດ,
ພຣະເຈົ້າຮັກພວກເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີເຈດຕະນາຮ້າຍ.
ມັນເປັນຍ້ອນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຈົ້າ, ພຣະອົງພິພາກສາພວກເຈົ້າ
ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະກວດສອບຕົນເອງ ແລະ ຮັບຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້.
ທັງໝົດນີ້ກໍເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການເຮັດມະນຸດໃຫ້ສົມບູນ. ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບ,
ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ ແລະ
ບໍ່ມີຄວາມບາຖະໜາທີ່ຈະທຳລາຍມະນຸດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນມາດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
ຕອນນີ້ ພຣະອົງໄດ້ມາຢູ່ທຳມະກາງພວກເຈົ້າເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດ ແລະ
ຄວາມລອດພົ້ນຍິ່ງບໍ່ແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນຫຼາຍກວ່າເກົ່າບໍ່? ຖ້າພຣະອົງກຽດຊັງພວກເຈົ້າ,
ພຣະອົງຍັງຈະປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ສຳຄັນດັ່ງນັ້ນເພື່ອນຳພາພວກເຈົ້າດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງບໍ່?
ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງທົນທຸກແບບນັ້ນ? ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຽດຊັງພວກເຈົ້າ ຫຼື
ມີເຈດຕະນາຮ້າຍຕໍ່ພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ
ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງທີ່ສຸດ. ມັນເປັນຍ້ອນຜູ້ຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງ
ພຣະອົງຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນຜ່ານການພິພາກສາ; ຖ້າບໍ່ສະນັ້ນ,
ການຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນກໍເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວິທີດຳລົງຊີວິດ ແລະ
ບໍ່ເຖິງຮູ້ເມື່ອເຖິງວິທີການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ຍ້ອນພວກເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ຜິດສິນທຳ
ແລະ ຜິດບາບນີ້ ແລະ ພວກເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ຮ້າຍທີ່ຜິດສິນທຳ ແລະ ສົກກະບົກ,
ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ສາມາດທົນປ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າຊົ່ວຊ້າລົງກວ່າເກົ່າ,
ພຣະອົງບໍ່ສາມາດທົນເຫັນພວກເຈົ້າດຳລົງຊີວິດໃນດິນແດນທີ່ສົກກະບົກນີ້ດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃນ
ຕອນນີ້, ຖືກຊາຕານຢຽບຍຳຢ່າງຕາມໃຈ ແລະ
ພຣະອົງບໍ່ສາມາດທົນປ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າຕົກລົງສູ່ດິນແດນມໍລະນາ.
ພຣະອົງພຽງແຕ່ຕ້ອງການຮັບເອົາຄົນກຸ່ມນີ້ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຢ່າງສົມບູນ.
ນີ້ແມ່ນຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະໃນຕົວພວກເຈົ້າ,
ມັນພຽງແຕ່ເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຫັນວ່າ
ທຸກສິ່ງທີ່ປະຕິບັດໃນຕົວເຈົ້າແມ່ນຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມລອດພົ້ນ, ຖ້າເຈົ້າຄິດວ່າ
ມັນເປັນພຽງວິທີການ, ວິທີທໍລະມານມະນຸດ ແລະ ເປັນບາງສິ່ງທີ່ເຊື່ອຖືບໍ່ໄດ້,
ແລ້ວເຈົ້າກໍອາດຕ້ອງກັບໄປທີ່ໂລກຂອງເຈົ້າເພື່ອທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມລຳບາກ!
ຖ້າເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຢູ່ໃນກະແສນີ້ ແລະ ເພີດເພີນກັບການພິພາກສານີ້ ແລະ
ຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້, ເພີດເພີນກັບພອນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້,
ພອນທີ່ບໍ່ສາມາດພົບເຫັນໄດ້ບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງຢູ່ໃນໂລກມະນຸດ ແລະ ເພີດເພີນກັບຄວາມຮັກນີ້,
ແລ້ວໃຫ້ເຮັດດີໆ: ຢູ່ໃນກະແສນີ້ເພື່ອຍອມຮັບພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ

ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ໃນມື້ນີ້ ເຈົ້າອາດທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດເລັກນ້ອຍ ແລະ ການຫຼຸ່ມຫຼອມ ຍ້ອນການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ມີຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມໝາຍໃນການທົນທຸກກັບຄວາມເຈັບປວດນີ້. ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຄົນຖືກຫຼຸ່ມ ແລະ ຖືກເປີດໂປງໂດຍການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໄຮ້ບານີ, ເປົ້າໝາຍກໍແມ່ນເພື່ອລົງໂທດພວກເຂົາສໍາລັບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ, ລົງໂທດເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ມີຫຍັງໃນພາລະກິດນີ້ທີ່ມີເຈດຕະນາປະນາມເນື້ອໜັງໃຫ້ພັງທະລາຍ.

ການເປີດເຜີຍຢ່າງໂຫດຮ້າຍຂອງພຣະທໍາແມ່ນພຽງເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການນໍາພາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ພວກເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບພາລະກິດນີ້ດ້ວຍຕົວເອງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າ ມັນບໍ່ໄດ້ນໍາພາພວກເຈົ້າເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ! ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສາມາດດໍາລົງຢູ່ດ້ວຍຄວາມເປັນມະນຸດທີ່ບົກກະຕິແລະ ທັງໝົດນີ້ແມ່ນສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍຄວາມເປັນມະນຸດບົກກະຕິຂອງເຈົ້າ.

ທຸກຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງເຈົ້າ, ຕາມຄວາມອ່ອນແອຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕາມວຸດທິພາວະແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີພາລະທີ່ບໍ່ສາມາດທົນໄດ້ຖືກວາງໃສ່ພວກເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຊັດເຈນຕໍ່ເຈົ້າໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ເຈົ້າຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າ ເຮົາເຂົ້າມາກັບເຈົ້າ ແລະ ແນ່ນອນ ເຈົ້າເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າ ເຫດຜົນທີ່ເຮົາຂຽນຕີ, ພິພາກສາ ແລະ ຕໍານິຕິເຄື່ອນເຈົ້າທຸກມື້ແມ່ນຍ້ອນເຮົາກຽດຊັງເຈົ້າ. ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກແມ່ນການຂຽນຕີ ແລະ ການພິພາກສາ, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ສິ່ງນີ້ແມ່ນຄວາມຮັກສໍາລັບເຈົ້າ ແລະ ມັນຄືການບົກປ້ອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງພາລະກິດນີ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງຍິ່ງຂຶ້ນ, ມັນກໍຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ມີປະສົບການ. ຄວາມລອດພົ້ນນີ້ຄວນນໍາຄວາມສະບາຍໃຈມາສູ່ເຈົ້າ. ຢ່າປະຕິເສດທີ່ຈະມີສະຕິ. ເມື່ອໄດ້ມາໄກບານນີ້ແລ້ວ

ຄວາມສໍາຄັນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະກໍຄວນເປັນທີ່ຊັດເຈນຕໍ່ເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ຄວນອິດຖືຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບມັນໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງອີກຕໍ່ໄປ!

(ຄັດຈາກບົດ “ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (4)” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

625. ທຸກຄົນແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການຫຼຸ່ມຫຼອມຍ້ອນພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ມະນຸດຊາດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພອນໃຫ້ທົນທຸກຜ່ານການຫຼຸ່ມຫຼອມນີ້. ສາມາດເວົ້າໄດ້ ອີກວ່າຄົນທີ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາການທົດລອງແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຮັບການອວຍ ພອນ. ອີງຕາມຄວາມສາມາດດັ່ງເດີມຂອງຜູ້ຄົນ, ຄວາມປະພຶດຂອງພວກເຂົາ ແລະ

ທ່າທີຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຂົາບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບເອົາການຫຼໍ່ຫຼອມແບບນີ້. ນັ້ນກໍຍ້ອນວ່າ ພວກເຮົາຖືກພຣະເຈົ້າຍົກຂຶ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການອວຍພອນນີ້. ຜູ້ຄົນເຄີຍເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະເຫັນໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ໄດ້ຍິນພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ. ໃນບັດຈຸບັນ ທັງໝົດແມ່ນເປັນຍ້ອນການຍົກຂຶ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມກະລຸນາຂອງພຣະອົງທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ຮັບເອົາການຫຼໍ່ຫຼອມແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນການໄດ້ຮັບພອນຂອງແຕ່ລະຄົນທີ່ເກີດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ພວກເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນກັບສິ່ງນີ້ດ້ວຍຕົນເອງແລ້ວບໍ່? ໃນລັກສະນະທີ່ຜູ້ຄົນຄວນທົນທຸກ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມລໍາບາກ ແມ່ນຖືກກໍານົດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ໄດ້ອີງຕາມເງື່ອນໄຂຂອງຜູ້ຄົນ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງຢ່າງແນ່ນອນ.

ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທຸກຄົນຄວນມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຍອມຮັບການທົດລອງແຫ່ງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ທົນທຸກຢູ່ພາຍໃນພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ຊັດເຈນກັບພວກເຈົ້າແລ້ວບໍ່? ສະນັ້ນ ເພື່ອເປັນການແລກປ່ຽນສໍາລັບຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຜ່ານພົ້ນມາ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນຂອງມັນ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ທົນທຸກເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຮັບເອົາການຍົກຍ້ອງຈາກພຣະອົງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງສໍາລັບພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຮັກແບບທໍາມະຊາດ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

626. ເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບການພິພາກສາ, ການຕີສອນ, ການຂັງຄັກ ແລະ ການຊໍາລະລ້າງຂອງພຣະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ເຈົ້າສາມາດຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍຈາກພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຖືກກໍານົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະເຈົ້າໃນເວລາເບື້ອງຕົ້ນແລ້ວ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງກັງວົນເກີນໄປເວລາທີ່ເຈົ້າຖືກຕີສອນ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດນໍາພາລະກິດທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດໃນຕົວພວກເຈົ້າໄປໃສໄດ້ ແລະ ພອນທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດນໍາທຸກສິ່ງທີ່ມອບໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າໄປໃສໄດ້. ຄົນແຫ່ງສາສະໜາບໍ່ມີທາງທຽບກັບພວກເຈົ້າໄດ້. ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຊຸ່ງຊານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນພຣະຄໍາພີ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບທິດສະດີທາງສາສະໜາ, ແຕ່ຍ້ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຕົວພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບຫຼາຍກວ່າຄົນອື່ນໆໃນທົ່ວທຸກຍຸກ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ, ນີ້ຄືການໄດ້ຮັບພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຈົ້າ. ຍ້ອນສິ່ງນີ້, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງອຸທິດຕົນໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ຊື່ສັດກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ຍ້ອນພຣະເຈົ້າຍົກສະຖານະເຈົ້າຂຶ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງເພີ່ມຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຈົ້າ ແລະ ກຽມພ້ອມວຸທິພາວະຂອງເຈົ້າເພື່ອຍອມຮັບເອົາໜ້າທີ່ມອບໝາຍຈາກພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຕ້ອງຍຶດໝັ້ນໃນບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ກັບເຈົ້າ,

ສະແຫວງຫາເພື່ອກາຍເປັນໜຶ່ງໃນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຍອມຮັບການຝຶກຝົນແຫ່ງອານາຈັກ, ຍອມຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍກາຍເປັນພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈເຫຼົ່ານີ້ບໍ່? ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມຕັ້ງໃຈຕໍ່ສິ່ງດັ່ງກ່າວ ແລ້ວໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າກໍຈະຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຈະກາຍເປັນພະຍານທີ່ມີສະຫງ່າລາສີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈວ່າ ໜ້າທີ່ຫຼັກກໍຄືການຖືກຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເປັນພະຍານຢ່າງສະຫງ່າລາສີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຮູ້ຈັກພາລະກິດໃໝ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕິດຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

627. ເຖິງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ, ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງແຫ່ງການພິພາກສາທີ່ຮຸນແຮງຂອງເຮົາ ແລະ ພວກເຈົ້າໄດ້ອົດທົນຕໍ່ການທົນທຸກຢ່າງຮຸນແຮງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະມີເຈດຕະນາທີ່ລົ້ວລັບຂອງເຮົາ! ເຮົາລົງວິໄນພວກເຈົ້າເພື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດຜົນ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ສຳລັບລູກຊາຍອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະລົງວິໄນພວກເຈົ້າ, ລິຮານພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນໃນອີກບໍ່ດົນ. ຫົວໃຈຂອງເຮົາຮ້ອນຮົ່ນຫຼາຍ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງເຮົາ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ປະພຶດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາ. ພຣະທຳຂອງເຮົາໃນບັດຈຸບັນໄດ້ມາເຖິງພວກເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຮັກ ແລະ ພວກເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ໄດ້ຜະເຊີນກັບຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຍັງມີຄົນຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ກຳລັງເຮັດທຳທີ່ມີຄວາມຮັກ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນຄວາມໂສກເສົ້າຂອງຄົນອື່ນ ພວກເຂົາກໍຈະມີນ້ຳຕາໄຫຼອອກຈາກຕາຂອງພວກເຂົາ. ແລ້ວກໍຍັງມີຄົນອື່ນທີ່ ເບິ່ງພາຍນອກຄືກັບວ່າຕິດໜີ້ບຸນຄຸນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາ ເບິ່ງຄືກັບວ່າ ພາກັນສຳນຶກຜິດ, ແຕ່ພາຍໃນພວກເຂົາ, ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບພຣະອົງເລີຍ; ກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນພຽງສາກບັງໜ້າເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາກຽດຊັງຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ສຸດ! ອີກບໍ່ດົນ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກໍຈະຖືກຕັດອອກຈາກນະຄອນຂອງເຮົາ. ເຈດຕະນາຂອງເຮົາກໍຄື ເຮົາຕ້ອງການຄົນທີ່ຕ້ອງການເຮົາຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເຮົາດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາພໍໃຈໄດ້, ສຳລັບພວກເຂົາ ເຮົາຈະສະໜັບສະໜູນດ້ວຍມືຂອງເຮົາເອງຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ຮັບປະກັນວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ປະສົບກັບໄພພິບັດຢ່າງແນ່ນອນ. ຜູ້ຄົນທີ່ຕ້ອງການພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຈະຄຳນຶງເຖິງຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ ແລະ ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ.

ສະນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງໃນອີກບໍ່ດົນ ແລະ ຍອມຮັບພຣະທຳຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນພາລະທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດຂອງເຮົາ. ຖ້າຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ໄຟຟົນທັງຫຼາຍລ້ວນແລ້ວແຕ່ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ສາມາດສົນທະນາກັບເຮົາໂດຍກົງ, ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ ປະຕິບັດຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ, ເມື່ອນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຈະເປັນລູກຊາຍອັນເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ຄົນທີ່ເຮົາພໍໃຈຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ເຮົາຈະປະທານພອນປະເສີດທັງໝົດໃຫ້ກັບພວກເຂົາ.

(ຈາກ “ບົດທີ 23” ຂອງຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

628. ໃນປັດຈຸບັນ, ເຈົ້າບໍ່ສາມາດພໍໃຈແຕ່ກັບວິທີທີ່ເຈົ້າຖືກເອົາຊະນະ, ແຕ່ຕ້ອງພິຈາລະນາເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຈະຢ່າງໃນອະນາຄົດເຊັ່ນກັນ. ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ບໍ່ຄວນຄິດຢູ່ສະເໝີວ່າ ຕົວເຈົ້າເອງບໍ່ມີຄວາມສາມາດ. ຄວາມຈິງມີຄວາມລ່າອງງໍບໍ່? ຄວາມຈິງສາມາດຕໍ່ຕ້ານຄົນໂດຍເຈດຕະນາໄດ້ບໍ່? ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເກີດຄວາມໜັກໃຈໄດ້ບໍ່? ຖ້າເຈົ້າຍຶດໝັ້ນເພື່ອຄວາມຍຸຕິທຳ, ມັນຈະຕິໃຫ້ເຈົ້າລົ້ມລົງບໍ່? ຖ້າມັນເປັນຄວາມປາຖະໜາຂອງເຈົ້າແທ້ທີ່ຈະສະແຫວງຫາຊີວິດ, ຊີວິດຈະສາມາດຫຼົບຫຼີກເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ຖ້າເຈົ້າປາສະຈາກຊີວິດ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ຄວາມຈິງເບິ່ງຂ້າມເຈົ້າ, ແຕ່ຍ້ອນເຈົ້າຢູ່ຫ່າງຈາກຄວາມຈິງ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມຍຸຕິທຳ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງຜິດປົກກະຕິກັບຄວາມຍຸຕິທຳ, ແຕ່ຍ້ອນເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ມັນອອກນອກເສັ້ນແຫ່ງຄວາມຈິງ; ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຊີວິດຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ສະແຫວງຫາມັນເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ຊີວິດບໍ່ມີຄວາມສຳນຶກຕໍ່ເຈົ້າ, ແຕ່ຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສຳນຶກຕໍ່ຊີວິດ ແລະ ໄດ້ຂັບໄລ່ຊີວິດນັ້ນໃຫ້ອອກໄປ; ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງ ແລະ ບໍ່ສາມາດຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ແສງສະຫວ່າງບໍ່ສາມາດເຍືອງທາງໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ແຕ່ຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົນໃຈກັບການມີຢູ່ຈິງຂອງແສງສະຫວ່າງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ແສງສະຫວ່າງຈຶ່ງໄດ້ຈາກເຈົ້າໄປຢ່າງງຽບ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແຫວງຫາ, ສາມາດເວົ້າໄດ້ພຽງແຕ່ວ່າ ເຈົ້າເປັນຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ບໍ່ມີຄ່າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມກ້າຫານໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ມີຈິດວິນຍານທີ່ຈະຕ້ານທານກຳລັງແຫ່ງຄວາມມືດ. ເຈົ້າອ່ອນແອເກີນໄປ! ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼົບຫຼີກຈາກກຳລັງຂອງຊາຕານທີ່ອ້ອມລ້ອມເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າພຽງແຕ່ມີໃຈທີ່ຈະໃຊ້ຊີວິດປະເພດທີ່ບອດໄພ, ໝັ້ນຄົງນີ້ ແລະ ຕາຍໄປກັບຄວາມໂງ່ເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນບັນລຸແມ່ນການສະແຫວງຫາເພື່ອຖືກເອົາຊະນະ; ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ທີ່ຈຳເປັນຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າພໍໃຈທີ່ຈະຖືກເອົາຊະນະ, ເຈົ້າແມ່ນໄດ້ຂັບໄລ່ການເປັນຢູ່ຂອງຄວາມສະຫວ່າງ.

ເຈົ້າຕ້ອງທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລ່າຍາກເພື່ອຄວາມຈິງ,
 ເຈົ້າຕ້ອງອົດກັ້ນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍຂາຍໜ້າເພື່ອຄວາມຈິງ ແລະ
 ເພື່ອທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງຂຶ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງຜ່ານການທົນທຸກທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນ.
 ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນເຮັດ.
 ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງໂຍນຄວາມຈິງຖິ້ມເພື່ອເຫັນແກ່ຊີວິດຄອບຄົວທີ່ສະຫງົບສຸກ ແລະ
 ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງສູນເສຍສັກສີ ແລະ
 ຄວາມໝັ້ນຄົງໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມສຸກຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ.
 ເຈົ້າຄວນສະແຕວງຫາທຸກສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ດີ ແລະ
 ຄວນສະແຕວງຫາເສັ້ນທາງໃນຊີວິດທີ່ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍຢ່າງຂຶ້ນ. ຖ້າເຈົ້າມີຊີວິດທີ່ຕ່ຳຊ້ຳແບບນີ້
 ແລະ ບໍ່ສະແຕວງຫາຈຸດປະສົງໃດເລີຍ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຈົ້າເສຍຖິ້ມຊິ່ງບໍ່?
 ເຈົ້າຈະສາມາດຮັບເອົາຫຍັງແດ່ຈາກຊີວິດດັ່ງກ່າວ?
 ເຈົ້າຄວນປະຖິ້ມຄວາມສຸກທຸກຢ່າງຈາກຝ່າຍເນື້ອໜັງເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມຈິງ ແລະ
 ບໍ່ຄວນໂຍນຄວາມຈິງທັງໝົດຖິ້ມເພື່ອເຫັນແກ່ຄວາມສຸກເລັກນ້ອຍ.
 ຄົນແບບນີ້ບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ ຫຼື ສັກສີ; ຊ່າງບໍ່ມີຄວາມໝາຍໃນການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາເລີຍ!

(ຄັດຈາກບົດ “ປະສົບການຂອງເປໂຕ: ຄວາມຮູ້ຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

629. ຢ່າຄິດວ່າການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າງ່າຍປານນັ້ນ. ສິ່ງສຳຄັນຄືວ່າເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກພຣະອົງ,
 ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ
 ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະທົນກັບຄວາມຍາກລ່າຍາກເພື່ອພຣະອົງ,
 ມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະສະຫຼະຊີວິດຂອງເຈົ້າເພື່ອພຣະອົງ ແລະ
 ມີຄວາມປະສົງທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະອົງ. ນີ້ຄືວິໄສທັດທີ່ເຈົ້າຄວນມີ.
 ມັນຈະບໍ່ໄດ້ຜົນຖ້າເຈົ້າຄິດໃສ່ແຕ່ການໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຕະຫຼອດ. ຢ່າໄດ້ສົມມຸດວ່າ
 ພຣະເຈົ້າສະຖິດພຽງເພື່ອຄວາມສຸກຂອງຄົນ ແລະ ເພື່ອປະທານພຣະຄຸນໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ.
 ເຈົ້າຄິດຜິດແລ້ວ! ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດສ່ຽງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເພື່ອຕິດຕາມ,
 ຖ້າຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມທຸກຢ່າງທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກເພື່ອຕິດຕາມແລ້ວ,
 ພວກເຂົາກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດຕິດຕາມຈົນເຖິງທີ່ສຸດໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ!
 ເຈົ້າຕ້ອງມີວິໄສທັດເປັນດັ່ງຮາກຖານຂອງເຈົ້າ.
 ຖ້າມີຂອງການທົນທຸກທໍລະມານກັບໄພພິບັດຂອງເຈົ້າມາເຖິງ, ເຈົ້າຄວນເຮັດແນວໃດ?
 ເຈົ້າຍັງຈະສາມາດຕິດຕາມໄດ້ຢູ່ບໍ່? ຢ່າເວົ້າແບບບໍ່ຈິງຈັງບໍ່ວ່າ
 ເຈົ້າຈະສາມາດຕິດຕາມຈົນເຖິງທີ່ສຸດກໍ່ຕາມ. ກ່ອນອື່ນ
 ເຈົ້າຄວນຈະມີນິຕາຂອງເຈົ້າອອກໃຫ້ກວ້າງເພື່ອເບິ່ງວ່າ ເວລາບັດຈຸບັນນີ້ຄືຫຍັງ.
 ເຖິງແມ່ນວ່າບັດຈຸບັນນີ້ພວກເຈົ້າອາດເປັນຄືກັບເລົ່າຂອງວິຫານ,

ວັນເວລາຈະມາເຖິງເມື່ອເສົາເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດຈະຖືກດ້ວງຈາະເຮັດໃຫ້ວິຫານພັງທະລາຍລົງ
ຍ້ອນວ່າບັດຈຸບັນນີ້ ມີຫຼາຍວິໄສທັດທີ່ເຈົ້າຍັງຂາດຢູ່. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເອົາໃຈໃສ່
ມີພຽງແຕ່ໄລກນ້ອຍໆຂອງພວກເຈົ້າເອງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ
ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ທີ່ສຸດ ແລະ
ແມ່ນຫຍັງຄືເສັ້ນທາງຂອງການສະແຫວງຫາທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດ.
ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃສ່ໃຈກັບວິໄສທັດຂອງພາລະກິດໃນວັນນີ້ ແລະ
ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍຶດຖືເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດບໍ່ວ່າ
ມື້ໜຶ່ງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະເອົາພວກເຈົ້າໄປໄວ້ໃນສະຖານທີ່ທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍທີ່ສຸດ?
ພວກເຈົ້າສາມາດຈົນຕະນາການເຖິງວັນທີ່ເຮົາອາດຈະຍາດຊົງເອົາທຸກສິ່ງໄປຈາກພວກເຈົ້າ
ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະກາຍເປັນຫຍັງ? ພະລັງງານຂອງພວກເຈົ້າໃນມື້ນັ້ນຍັງຈະເປັນຄືຕອນນີ້ຢູ່ບໍ່?
ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າຈະມີອີກບໍ່? ໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ,
ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ນິມິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ນັ້ນກໍຄື “ພຣະເຈົ້າ”. ນີ້ແມ່ນເລື່ອງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈພາລະກິດ, ຢ່າປະຕິບັດຕາມຢ່າງສັບສົນ!” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

630. ການມາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໂດຍການເຊື່ອໃນພຣະອົງ; ນີ້ແມ່ນເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍ ແລະ
ມະນຸດຄວນສະແຫວງຫາ.

ເຈົ້າຄວນອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມໃນການດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພື່ອພຣະທຳນັ້ນອາດຈະໄດ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດໃນການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າ.
ຖ້າເຈົ້າມີພຽງຄວາມຮູ້ທາງທິດສະດີ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈະສູນເປົ່າ. ພຽງແຕ່ເຈົ້າເຮັດຕາມ ແລະ
ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືວ່າສົມບູນ ແລະ
ສອດຄ່ອງກັບຄວາມປະລິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນເສັ້ນທາງນີ້
ມະນຸດຫຼາຍຄົນສາມາດເວົ້າເຖິງຄວາມຮູ້ຕ່າງໆນາໆ ແຕ່ໃນເວລາແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງພວກເຂົາ
ດວງຕາຂອງພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳຕາ ແລະ
ພວກເຂົາຊົງໂຕເອງທີ່ໃຊ້ເວລາທັງຊີວິດຢ່າງສິ້ນເປື້ອງ ແລະ ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງສູນເປົ່າ.
ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຂົ້າໃຈທິດສະດີ ແຕ່ບໍ່ສາມາດນຳຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ ແລະ
ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ໂດຍທີ່ແລ່ນໄປນີ້ແດ່ຫັ້ນແດ່ຄືກັບເຜິ້ງທີ່ຫຍຸ້ງວຽກ;
ເມື່ອພວກເຂົາໃກ້ຕາຍ ພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ໃນຕອນສຸດທ້າຍວ່າ ພວກເຂົາຂາດຄຳພະຍານທີ່ແທ້ຈິງ
ເຊິ່ງພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເລີຍ. ສະນັ້ນ ນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ຊ້ຳເກີນໄປບໍ່?
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຖືໂອກາດເວລາທີ່ມີຢູ່ ແລະ ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າຮັກ?
ເປັນຫຍັງຕ້ອງຖ້າໃຫ້ຮອດມື້ອື່ນ? ຖ້າໃນຊີວິດ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ທົນທຸກເພື່ອຄວາມຈິງ ຫຼື
ສະແຫວງຫາເພື່ອໄດ້ຮັບມັນມາ, ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ວ່າ
ເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຮູ້ສຶກເສຍໃຈໃນເວລາທີ່ກຳລັງຈະຕາຍ? ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ
ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ? ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດໄດ້

ພຽງແຕ່ເຂົ້າອຸທິດຄວາມພະຍາຍາມພຽງໜ້ອຍດຽວກໍສາມາດນຳເອົາຄວາມຈິງໄປປະຕິບັດ ແລະ ເປັນທີ່ພໍໃຈພຣະເຈົ້າໄດ້. ຫົວໃຈຂອງມະນຸດຖືກຄອບງຳໂດຍຜິຮ້າຍ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ກົງກັນຂ້າມ ເຂົາເດີນທາງໄປມາເພື່ອເນື້ອໜັງຂອງຕົນຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຍັງໃນທີ່ສຸດ. ຍ້ອນເຫດຜົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ມະນຸດມີບັນຫາ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຢູ່ເລື້ອຍໆ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມທໍລະມານຂອງຊາຕານບໍ່? ນີ້ບໍ່ແມ່ນການເສື່ອມໂຊມຂອງເນື້ອໜັງບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ຄວນຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າໂດຍການຮັບໃຊ້ແຕ່ປາກ. ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າຕ້ອງເລີ່ມປະຕິບັດໃຫ້ມັນຈັບຕ້ອງໄດ້. ຢ່າຫຼອກລວງໂຕເອງ; ແບບນັ້ນຈະໄດ້ປະໂຫຍດຫຍັງ? ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຫຍັງຈາກການດຳເນີນຊີວິດໂດຍເຫັນແກ່ເນື້ອໜັງຂອງໂຕເຈົ້າເອງ ແລະ ເຮັດວຽກໜັກເພື່ອຊື່ສຽງ ແລະ ຊັບສິນ?

(ຄັດຈາກບົດ “ເນື້ອງຈາກເຈົ້າເຊື້ອໃນພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າຄວນດຳລົງຊີວິດຢູ່ເພື່ອຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

631. ຄົນທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຊີວິດແມ່ນບໍ່ສາມາດຖືກປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ກະຫາຍຫາຄວາມຈິງແມ່ນບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ. ເຈົ້າບໍ່ໃສ່ໃຈໃນການສະແຫວງຫາການປ່ຽນແປງສ່ວນຕົວ ແລະ ການເຂົ້າສູ່, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມໃສ່ໃຈໃນຄວາມປາຖະໜາທີ່ເກີນຂອບເຂດ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຈຳກັດຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ກິດກັນເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດປ່ຽນແປງເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດນຳເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກໄດ້ບໍ່? ຖ້າເບົາໝາຍຂອງການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຄວນສວາຍໃຊ້ໂອກາດນີ້ ແລະ ກັບຄືນສູ່ໂລກໃຫ້ຈົບສິ້ນໄປ. ການເສຍເວລາຂອງເຈົ້າແບບນີ້ບໍ່ຄຸ້ມຄ່າເລີຍແທ້ໆ, ເປັນຫຍັງຕ້ອງທໍລະມານຕົນເອງ? ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າສາມາດເພີດເພີນກັບທຸກສິ່ງຈາກໂລກທີ່ສວຍງາມນັ້ນ? ເງິນທອງ, ແມ່ຍິງທີ່ສວຍງາມ, ສະຖານະ, ຄວາມທະນົງຕົວ, ຄອບຄົວ, ລູກຫຼານ ແລະ ອື່ນໆອີກ, ຜົນຜະລິດເຫຼົ່ານີ້ຂອງໂລກບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບບໍ່? ມັນຈະມີປະໂຫຍດຫຍັງທີ່ຕ້ອງພະເນຈອນໄປມາໃນນີ້ເພື່ອຊອກຫາສະຖານທີ່ເຈົ້າສາມາດມີຄວາມສຸກໄດ້? ຂະໜາດບຸດມະນຸດຍັງບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ວາງຫົວຂອງພຣະອົງລົງ, ແລ້ວເຈົ້າຈະສາມາດມີຜື່ນທີ່ເພື່ອຄວາມສະບາຍໃຈໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຈະສ້າງສະຖານທີ່ສວຍງາມເພື່ອຄວາມສຸກສະບາຍໃຫ້ກັບເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ນັ້ນເປັນໄປໄດ້ບໍ່? ນອກຈາກການພິພາກສາຂອງເຮົາ, ມັນນີ້ ເຈົ້າພຽງແຕ່ຮັບຄຳສັ່ງສອນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ. ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຄວາມສຸກສະບາຍຈາກເຮົາ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຕຽງນອນແຫ່ງດອກກຸຫຼາບທີ່ເຈົ້າສະແຫວງຫາທັງເວັນ ແລະ ຄືນ. ເຮົາຈະບໍ່ປະທານຄວາມຮັ່ງມີຂອງແຜ່ນດິນໂລກໃຫ້ກັບເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າສະແຫວງຫາຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລ້ວ ເຮົາກໍຕ້າມໃຈທີ່ຈະມອບຫົນທານແຫ່ງຊີວິດທັງໝົດໃຫ້ກັບເຈົ້າ,

ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຄືກັບບາທີ່ກັບຄືນສູ່ແມ່ນ້ຳ.
ເຮົາກໍຈະເອົາທຸກສິ່ງຄືນ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສະແດງໜ້າຢ່າງແທ້ຈິງ,

ເຮົາບໍ່ແຕ່ມໃຈທີ່ຈະມອບພຣະທຳຈາກບາກຂອງເຮົາໃຫ້ກັບຄືນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໂລບມາກໂລພາເພື່ອຄວາມສຸກສະບາຍ, ຜູ້ທີ່ເປັນຄືກັບໝູ ແລະ ໝາ!

(ຄັດຈາກບົດ “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ແຕ່ມໃຈທີ່ຈະເປັນຕົວປະກອບ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

632. ໃນບັດຈຸບັນ, ມັນແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ມັນຄືການຖືກເອົາຊະນະທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອໃນການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງພຣະເຢໂຮວາ. ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບການຂັ້ນຕົ ແລະ ການພິພາກສາດັ່ງກ່າວ. ຜ່ານການຂັ້ນຕົ ແລະ ການພິພາກສານີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງຖືກເອົາຊະນະ ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ຫາກບາສະຈາກການຂັ້ນຕົ ແລະ ການພິພາກສາແບບທີ່ເຈົ້າກຳລັງໄດ້ຮັບໃນບັດຈຸບັນນີ້, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍຈະສູນເປົ່າ, ເພາະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ; ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຊື່ອໃນພຣະອົງຫຼາຍສ່ຳໃດກໍຕາມ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈະຍັງເປັນພຽງການສະແດງອອກທີ່ວ່າງເປົ່າເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ມີຜົນຖານໃນຄວາມເປັນຈິງ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້, ພາລະກິດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຊື່ອຟັງຢ່າງສົມບູນ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈຶ່ງຈະກາຍເປັນຈິງ ແລະ ເພິ່ງພາໄດ້ ແລະ ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າກໍຈະຫັນໄປຫາພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນເຈົ້າທົນທຸກກັບການພິພາກສາ ແລະ ການສາບແຊ່ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຍ້ອນຄຳວ່າ “ຄວາມເຊື່ອ”, ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ເຈົ້າກໍມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງທີ່ແທ້ຈິງທີ່ສຸດ, ເປັນຈິງທີ່ສຸດ ແລະ ລ້ຳຄ່າທີ່ສຸດ. ນີ້ແມ່ນຍ້ອນລະຫວ່າງການພິພາກສາເທົ່ານັ້ນທີ່ເຈົ້າເຫັນເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງສຸດທ້າຍຂອງການເລືອກລະຫັດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ; ຢູ່ໃນການພິພາກສານີ້, ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຫັນວ່າ ພຣະຜູ້ສ້າງແມ່ນເປັນທີ່ຮັກ; ຢູ່ໃນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະດັ່ງກ່າວ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຫັນເຖິງແຂນຂອງພຣະເຈົ້າ; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງເລີ່ມເຂົ້າໃຈຢ່າງສົມບູນເຖິງຊີວິດຂອງມະນຸດ; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງຮັບເອົາເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຊີວິດມະນຸດ ແລະ ເລີ່ມເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງ “ມະນຸດ”; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນເຖິງອຸປະນິໄສອັນຊອບທຳຂອງຜູ້ຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ ແລະ ໃບໜ້າທີ່ສວຍງາມ ແລະ ສະຫງ່າງາມຂອງພຣະອົງ; ຢູ່ໃນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງຮຽນຮູ້ເຖິງຈຸດກຳເນີດຂອງມະນຸດ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງ “ປະຫວັດສາດທີ່ອຳມະຕະ” ຂອງມະນຸດຊາດ; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງເລີ່ມເຂົ້າໃຈເຖິງບັນພະບຸລຸດຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຈຸດກຳເນີດຂອງຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງມະນຸດຊາດ; ຢູ່ໃນການເອົາຊະນະນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບເອົາຄວາມປິຕິຍົນດີ ແລະ ຄວາມສຸກສະບາຍ ພ້ອມກັບການຕີສອນທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ,

ການລົງວິໄນ

ແລະ

ພຣະທ່າແຫ່ງການຕໍານິຕິຕືອນຈາກພຣະຜູ້ສ້າງຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ງ;

ຢູ່ໃນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະນີ້

ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບພອນ

ພ້ອມກັບໄພພິບັດທີ່ມະນຸດຄວນຈະໄດ້ຮັບ... ນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມເຊື່ອທີ່ເລັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າບໍ່?

ແລ້ວຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່?

ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບເອົາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍບໍ່?

ບໍ່ແມ່ນແຕ່ເຈົ້າໄດ້ຍືນພຣະທ່າຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ

ໄດ້ເຫັນເຖິງສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ,

ແຕ່ເຈົ້າຍັງຜະເຊີນກັບແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະອົງເປັນການສ່ວນຕົວ.

ບາງເທື່ອເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ທົນທຸກກັບການຂຽນຕິແບບນີ້ ຫຼື

ກັບການພິພາກສາແບບນີ້.

ແຕ່ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ

ຫາກປາສະຈາກຄວາມເຊື່ອ,

ບໍ່ແມ່ນພຽງເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດຮັບເອົາການຂຽນຕິແບບນີ້

ຫຼື

ການດູແລແບບນີ້ຈາກຜູ້ຊົງລົດທານຸພາບສູງສຸດ,

ແຕ່ເຈົ້າຍັງຈະສູນເສຍໂອກາດທີ່ຈະພົບກັບພຣະຜູ້ສ້າງຕະຫຼອດໄປ.

ເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ຈັກຕົນກໍາເນີດຂອງມະນຸດຊາດຈັກເທື່ອ

ແລະ

ບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດມະນຸດຈັກເທື່ອ. ເຖິງແມ່ນຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າຕາຍໄປ ແລະ

ວິນຍານຂອງເຈົ້າຈາກໄປ,

ເຈົ້າກໍຍັງຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈການກະທຳທັງໝົດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ,

ແຮງໄກທີ່ເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກວ່າພຣະຜູ້ສ້າງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວເທິງແຜ່ນດິນໂລກ

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງສ້າງມະນຸດຊາດ. ໃນຖານະສະມາຊິກຂອງມະນຸດຊາດທີ່ພຣະອົງສ້າງຂຶ້ນມາ,

ເຈົ້າຕ້ອງມີໃຈທີ່ຈະຕົກລົງສູ່ຄວາມມືດມົດໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງແບບນີ້

ແລະ

ທົນທຸກກັບການລົງໂທດຊົ່ວນິດນິລັນບໍ່? ຖ້າເຈົ້າແຍກຕົນເອງອອກຈາກການຂຽນຕິ ແລະ

ການພິພາກສາໃນບັດຈຸບັນ,

ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະໄດ້ພົບ?

ເຈົ້າຄິດວ່າຫຼັງຈາກທີ່ອອກຈາກການພິພາກສາໃນບັດຈຸບັນ,

ເຈົ້າຈະສາມາດຫຼົບໜີຈາກຊີວິດທີ່ຫຍຸ້ງຍາກນີ້ໄດ້ບໍ່? ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງບໍ່ວ່າ ຖ້າເຈົ້າອອກຈາກ

“ບ່ອນນີ້”

ໄປ,

ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະຜະເຊີນຄືຄວາມທ່ຽວມານຢ່າງເຈັບປວດ

ຫຼື

ການຂົ່ມເຫັງຢ່າງໂຫດຮ້າຍທີ່ເກີດຈາກຜິຮ້າຍ?

ເຈົ້າອາດຜະເຊີນກັບກາງເວັນ

ແລະ

ກາງຄືນທີ່ບໍ່ສາມາດທົນໄດ້? ເຈົ້າຄິດວ່າ ພຽງແຕ່ຍ້ອນເຈົ້າຫຼົບໜີການພິພາກສານີ້ໃນມື້ນີ້,

ເຈົ້າກໍສາມາດຫຼົບຫຼີກການທ່ຽວມານໃນອະນາຄົດໄດ້ບໍ່?

ແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າ?

ມັນສາມາດເປັນ

ແຊງກຣີລາ

ແທ້ໆບໍ່ທີ່ເຈົ້າຫວັງວ່າຈະໄດ້ຮັບ?

ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າສາມາດຫຼົບໜີການຂຽນຕິຊົ່ວນິດນິລັນໃນອະນາຄົດໂດຍພຽງແຕ່ແລ່ນໜີຈາກຄວາມ

ເປັນຈິງແບບທີ່ເຈົ້າເຮັດໃນຕອນນີ້ບໍ່? ຫຼັງຈາກມື້ນີ້, ເຈົ້າຈະສາມາດຄົ້ນພົບໂອກາດແບບນີ້

ແລະ ພອນແບບນີ້ອີກບໍ່? ເຈົ້າຈະສາມາດຄົ້ນພົບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ ເມື່ອໄພພິບັດເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າບໍ່?

ເຈົ້າຈະສາມາດຊອກຫາສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ

ເມື່ອມະນຸດຊາດທັງປວງເຂົ້າສູ່ຄວາມສະຫງົບບໍ່?

ຊີວິດທີ່ມີຄວາມສຸກຂອງເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນ ແລະ ຄອບຄົວນ້ອຍໆທີ່ປອງດອງກັນຂອງເຈົ້າ, ພວກເຂົາສາມາດແທນຈຸດໝາຍປາຍທາງຊົ່ວນິດນີ້ລົນໃນອະນາຄົດຂອງເຈົ້າບໍ່?

ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຖ້າເຈົ້າໄດ້ຮັບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວທຸກສິ່ງນັ້ນກໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງຖືກສ້າງ ຄວນຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ຍັງເປັນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄວນມີຕັ້ງແຕ່ຕອນທຳອິດແລ້ວ. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຊີວິດຂອງເຈົ້າໄດ້ຫຼາຍກວ່າການເອົາຊະນະດັ່ງກ່າວ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

633. ເມື່ອໂມເຊຟາດໃສ່ຫີນ ແລະ ນ້ຳທີ່ພຣະເຢໂຮວາປະທານໃຫ້ນັ້ນຜູ້ອອກມາ, ນັ້ນກໍ່ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ. ເມື່ອເດວິດຫຼິ້ນພິນສັນລະເສີນເຮົາ ກໍ່ຄືພຣະເຢໂຮວາ ດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ, ນັ້ນກໍ່ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ. ເມື່ອໂຢບສູນເສຍສັດລ້ຽງທີ່ເຕັມພູເຂົາ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີອັນມະຫາສານຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງລາວເຕັມໄປດ້ວຍຕຸ່ມໜອງ, ນັ້ນກໍ່ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ. ເມື່ອລາວສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງເຮົາ ກໍ່ຄືພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ເຫັນຄວາມສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ ກໍ່ຄືພຣະເຢໂຮວາ, ນັ້ນກໍ່ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ.

ເປໂຕສາມາດຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ.

ລາວສາມາດຖືກຕອກຕະບູຄຶງໃສ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອເຮົາ ແລະ

ມອບປະຈັກພະຍານອັນສະຫງ່າລາສີໃຫ້ແດ່ເຮົາ ກໍ່ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວເຊັ່ນກັນ.

ເມື່ອໂຢຮັນເຫັນຮູບຮ່າງອັນສະຫງ່າລາສີຂອງບຸດມະນຸດ, ນັ້ນກໍ່ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ.

ເມື່ອລາວໄດ້ເຫັນນິມິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍ, ນັ້ນກໍ່ແຮງເປັນຍ້ອນຄວາມສັດທາຂອງລາວເຊັ່ນກັນ.

ສາເຫດທີ່ຜູ້ທີ່ເອີ້ນວ່າບັນດາປະເທດຕ່າງໆຊາດໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍຈາກເຮົາ ແລະ ມາຮູ້ຈັກວ່າ ເຮົາໄດ້ກັບຄືນມາໃນເນື້ອໜັງເພື່ອກະທຳພາລະກິດໃນທຳມະກາງມະນຸດ

ກໍ່ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ. ທຸກຄົນທີ່ຖືກຕີດ້ວຍພຣະທຳຂອງເຮົາທີ່ຮຸນແຮງ

ແຕ່ຍັງໄດ້ຮັບການປອບໃຈຈາກພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ,

ພວກເຂົາເຮັດໄປແບບນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາບໍ່? ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ

ແຕ່ຍັງທົນທຸກທໍລະມານຢູ່ກັບຄວາມທຸກຍາກຢູ່ນັ້ນ

ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິເສດຈາກໂລກນີ້ເຊັ່ນກັນບໍ່? ຜູ້ທີ່ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ນອກພຣະທຳຂອງເຮົາ

ໂດຍຫຼົບຫຼີກການທໍລະມານແຫ່ງການທົດລອງ,

ພວກເຂົາທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນກຳລັງລ່ວງລອຍທົ່ວໂລກນີ້ບໍ່?

ພວກເຂົາປຽບເໝືອນໃບໄມ້ຍາມລະດູໃບໄມ້ລົ້ນທີ່ຖືກລົມພັດໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງຫົນ

ໂດຍທີ່ບໍ່ມີບ່ອນໃຫ້ພັກ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະໄດ້ຮັບພຣະທຳແຫ່ງການປອບໃຈຂອງເຮົາ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ການຂຽນຕີ ແລະ ການຫຼີ້ນຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມພວກເຂົາ

ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນຂໍທານບໍ່ ທີ່ລ່ວງລອຍໄປບ່ອນນັ້ນບ່ອນນີ້

ໂດຍຢ່າງໃດມາຕາມຖະໜົນຢູ່ນອກອານາຈັກສະຫວັນ? ໂລກນີ້ເປັນບ່ອນທີ່ເຈົ້າພັກເຊົາແທ້ບໍ່?
ເຈົ້າສາມາດໄດ້ຮັບຮອຍຢືມທີ່ເລື່ອນລາງທີ່ສຸດແຫ່ງຄວາມພໍໃຈຈາກໂລກນີ້ແທ້ບໍ່

ໂດຍການຫຼີກຫຼ່ຽງການຂຽນຕີຂອງເຈົ້າ?

ເຈົ້າສາມາດໃຊ້ຄວາມສຸກໄລຍະສັ້ນໆຂອງເຈົ້າເພື່ອບົກບົດຄວາມວ່າງເປົ່າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ
ເຊິ່ງເປັນຄວາມຫວ່າງເປົ່າທີ່ບໍ່ສາມາດບົກບົດໄດ້ແທ້ບໍ່?

ເຈົ້າອາດຈະສາມາດຫຼອກລວງທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າໄດ້ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫຼອກລວງເຈົ້າໄດ້.
ເພາະວ່າ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າແມ່ນມີໜ້ອຍເກີນໄປ, ຈົນເຖິງບັດຈຸບັນນີ້
ເຈົ້າຈຶ່ງອ່ອນແອທີ່ຈະຄົ້ນຫາຄວາມສຸກທີ່ຊີວິດມີໃຫ້. ເຮົາຂໍກະຕຸ້ນໃຫ້ເຈົ້າ:

ໃຊ້ເຄິ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າເພື່ອເຮົາຢ່າງຈິງໃຈຈະດຶກວ່າການໃຊ້ຊີວິດທັງຊີວິດໃນສະພາບທຳມະດາ ແລະ
ວັນວາຍຢູ່ກັບເນື້ອໜັງ ໂດຍທົນທຸກກັບຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ມະນຸດບໍ່ອາດສາມາດທົນໄດ້.
ມັນມີຈຸດປະສົງຫຍັງທີ່ຈະຍົກຄຸນຄ່າຕົນເອງສູງເຖິງຂະໜາດນັ້ນ ແລະ

ຫຼົບຫຼີກຈາກການຂຽນຕີຂອງເຈົ້າ?

ມັນມີຈຸດປະສົງຫຍັງທີ່ຈະເຊື່ອງຕົນເອງຈາກການຂຽນຕີຊົ່ວຄາວຂອງເຮົາພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບຄວາມອັ
ບອາຍຂາຍໜ້າຊົ່ວນິດນີ້ ແລະ ການຂຽນຕີຕະຫຼອດໄປເທົ່ານັ້ນ? ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ,
ເຮົາບໍ່ໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ໃຜເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຮົາ.

ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຕັ້ງໃຈຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ແຜນການທັງໝົດຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ,
ເຮົາຈະບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາຢ່າງບໍ່ດີ.

ແຕ່ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ທຸກຄົນເຊື່ອໃນຕົວເຮົາຄືດັ່ງໂຢບໄດ້ເຊື່ອໃນຕົວເຮົາ

ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ.

ຖ້າຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າສູງກວ່າໂທມາ,

ແລ້ວຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກເຮົາ,

ພວກເຈົ້າຈະພົບເຫັນຄວາມສຸກໃນຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງພວກເຈົ້າ

ແລະ

ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໃນວັນຂອງພວກເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການເປັນຄົນທີ່ແທ້ຈິງໝາຍເຖິງຫຍັງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

634. ຖ້າຕອນນີ້ເຮົາເອົາເງິນຈຳນວນໜຶ່ງມາວາງໄວ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ

ໃຫ້ພວກເຈົ້າມີອິດສະຫຼະທີ່ຈະເລືອກ

ແລະ

ຖ້າເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວໂທດພວກເຈົ້າລຳລັບການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຈົ້າ,

ແລ້ວຄົນສ່ວນໃຫຍ່ກໍຈະເລືອກເງິນ

ແລະ

ປະຖິ້ມຄວາມຈິງ.

ຜູ້ທີ່ມີເດັດໃນບັນດາພວກເຈົ້າກໍອາດຈະສະຫຼະເງິນ

ແລະ

ເລືອກຄວາມຈິງຢ່າງບໍ່ເຕັມໃຈ,

ໃນຂະນະທີ່ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນລະຫວ່າງກາງກໍຈະຄວ້າເອົາເງິນໄວ້ໃນມືຂ້າງໜຶ່ງ ແລະ ຄວາມຈິງໄວ້ອີກຂ້າງ.

ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້

ທາດແທ້ຂອງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຊັດເຈນໃນຕົວມັນເອງບໍ່?

ເມື່ອກຳລັງເລືອກລະຫວ່າງຄວາມຈິງ

ແລະ

ສິ່ງໃດໜຶ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງຈົງຮັກພັກດີ,

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນກໍຈະຕັດສິນໃຈໄປໃນທຳນອງນັ້ນ

ແລະ

ທ່າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະຍັງຄືເກົ່າ.

ມັນບໍ່ແມ່ນແບບນັ້ນບໍ່? ບໍ່ໄດ້ມີຫຼາຍ
 ຄົນໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ສັບໄປສັບມາລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສິ່ງທີ່ຜິດ?
 ໃນການແຂ່ງຂັນລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ດີ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ, ສີດາ ແລະ ສີຂາວ, ແນ່ນອນ
 ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ຈັກເຖິງທາງເລືອກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈລະຫວ່າງຄອບຄົວ ແລະ ພຣະເຈົ້າ,
 ລູກໆ ແລະ ພຣະເຈົ້າ, ສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມແຕກແຍກ, ຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກ,
 ສະຖານະ ແລະ ຄວາມສາມັນທຳມະດາ, ການຖືກສະໜັບສະໜູນ ແລະ ການຖືກປະຖິ້ມ ແລະ ອື່ນໆ.
 ລະຫວ່າງຄອບຄົວທີ່ມີສັນຕິສຸກ ແລະ ຄອບຄົວທີ່ແຕກແຍກ, ພວກເຈົ້າກໍ່ເລືອກອັນທີ່ຢູ່ກ່ອນໜ້າ
 ແລະ ເຈົ້າເລືອກໂດຍບໍ່ລ້ຽວໃຈ; ລະຫວ່າງຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ໜ້າທີ່,
 ພວກເຈົ້າກໍ່ເລືອກສິ່ງທີ່ມາກ່ອນໜ້າ ເຖິງກັບຂາດຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະກັບຄືນຝັ່ງ^[7]
 ລະຫວ່າງຄວາມຫຼູຫຼາ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກ, ພວກເຈົ້າກໍ່ເລືອກອັນກ່ອນໜ້າ; ແລະ
 ລະຫວ່າງລູກຊາຍ, ລູກສາວ, ເມຍ ແລະ ຜົວ ແລະ ເຮົາ, ພວກເຈົ້າກໍ່ເລືອກສິ່ງທີ່ຢູ່ກ່ອນໜ້າ; ແລະ
 ລະຫວ່າງແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຈິງ, ພວກເຈົ້າກໍ່ຈະເລືອກອັນກ່ອນໜ້າອີກ.
 ເມື່ອພົບພໍ້ກັບການກະທຳອັນຊົ່ວຮ້າຍທຸກຮູບແບບຂອງພວກເຈົ້າ,
 ເຮົາພຽງແຕ່ແມ່ນໝົດສັດທາໃນຕົວຂອງພວກເຈົ້າ. ມັນພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາປະຫຼາດໃຈວ່າ
 ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້ານັ້ນຕໍ່ຕ້ານທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ອ່ອນໄຫວ. ການອຸທິດ ແລະ
 ຄວາມພະຍາຍາມເປັນເວລາຫຼາຍປີບໍ່ໄດ້ນຳຫຍັງເລີຍມາເຖິງເຮົາ ນອກຈາກການປະຖິ້ມ ແລະ
 ຄວາມສິ້ນຫວັງຂອງພວກເຈົ້າ,
 ແຕ່ຄວາມຫວັງຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພວກເຈົ້າກໍ່ນັບມື້ນັບເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ
 ເພາະມື້ຂອງເຮົາໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ໜ້າທຸກຄົນໝົດແລ້ວ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍ່ຕາມ
 ພວກເຈົ້າກໍ່ຍັງສືບຕໍ່ສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ມີດົນ ແລະ ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
 ປະຕິເສດທີ່ຈະປ່ອຍວາງພວກມັນ. ດັ່ງນັ້ນ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດ?
 ພວກເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາສິ່ງນີ້ຢ່າງລະອຽດກ່ອນແລ້ວບໍ່? ຖ້າໃຫ້ພວກເຈົ້າເລືອກອີກຄັ້ງ,
 ແລ້ວຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຈົ້າຈະແມ່ນຫຍັງ? ພວກເຈົ້າຍັງຈະເລືອກອັນກ່ອນໜ້າຢູ່ບໍ່?
 ພວກເຈົ້າຍັງຈະນຳຄວາມຜິດຫວັງ ແລະ ຄວາມເສົ້າເສຍໃຈທີ່ເປັນຕາໜ້າສົມເພດມາສູ່ເຮົາຢູ່ບໍ່?
 ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຍັງຈະມີຄວາມອົບອຸ່ນພຽງເລັກນ້ອຍຢູ່ບໍ່?
 ພວກເຈົ້າຈະຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຮົາສະບາຍໃຈຢູ່ບໍ່? ໃນຊ່ວງເວລານີ້
 ພວກເຈົ້າຈະເລືອກຫຍັງ? ພວກເຈົ້າຈະຍອມຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຮົາ ຫຼື ຈະໝົດຄວາມສົນໃຈກັບມັນ?
 ມື້ຂອງເຮົາໄດ້ຖືກວາງອອກຕໍ່ສາຍຕາຂອງພວກເຈົ້າທຸກຄົນແລ້ວ ແລະ
 ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນກໍ່ຄືຊີວິດໃໝ່ ແລະ ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ
 ເຮົາຕ້ອງບອກພວກເຈົ້າວ່າ
 ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດໃໝ່ຈາກອະດີດ
 ແຕ່ເປັນການສິ້ນສຸດພາລະກິດເກົ່າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ນີ້ແມ່ນການກະທຳຄັ້ງສຸດທ້າຍ.

ເຮົາຄິດວ່າ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນປົກກະຕິກ່ຽວກັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນນີ້.
ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນມື້ໜຶ່ງອີກບໍ່ດົນ
ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນນີ້, ສະນັ້ນ
ພວກເຮົາຜ່ານຜ່າມັນໄປຮ່ວມກັນ ແລະ ຕ້ອນຮັບຕອນສຸດທ້າຍທີ່ຈະມາເຖິງ! ແນວໃດກໍຕາມ
ສິ່ງທີ່ສືບຕໍ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາເປັນກຸ່ມກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າກໍຄື ເມື່ອຜະເຊີນກັບກັບຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳ
ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ, ພວກເຈົ້າເລືອກອັນກ່ອນໜ້າຢູ່ສະເໝີ. ເຖິງແນວໃດກໍຕາມ
ສິ່ງນັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ຢູ່ໃນອະດີດຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮົາກໍຫວັງເຊັ່ນກັນວ່າ
ຈະລືມທຸກສິ່ງໃນອະດີດຂອງພວກເຈົ້າ, ເຖິງວ່າສິ່ງນີ້ຈະເຮັດໄດ້ຍາກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ເຮົາກໍມີວິທີການທີ່ດີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມັນສຳເລັດ: ໃຫ້ອະນາຄົດມາທົດແທນອະດີດ ແລະ
ປ່ອຍໃຫ້ເງົາມືດໃນອະດີດຂອງພວກເຈົ້າຖືກປັດເປົ່າອອກໄປເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງ
ພວກເຈົ້າໃນມື້ນີ້. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຕ້ອງລົບກວນໃຫ້ພວກເຈົ້າຕັດສິນໃຈອີກຄັ້ງ:
ແລ້ວພວກເຈົ້າຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ໃຜແທ້ໆ?

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ຜູ້ໃດ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

635. ຄົນໜຸ່ມບໍ່ຄວນປາສະຈາກອຸດົມການ, ຄວາມປະຖະໜາທີ່ທະເຍີທະຍານ ແລະ
ກະຕິລົ້ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕົນເອງດີຂຶ້ນ;
ພວກເຂົາບໍ່ຄວນໝົດກຳລັງໃຈກ່ຽວກັບຄວາມຄາດຫວັງຂອງພວກເຂົາ ຫຼື
ພວກເຂົາບໍ່ຄວນສູນເສຍຄວາມຫວັງໃນຊີວິດ ຫຼື ຄວາມໝັ້ນໃຈໃນອະນາຄົດ;
ພວກເຂົາຄວນມີຄວາມພາກພຽນເພື່ອສືບຕໍ່ຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກໃນ
ນຕອນນີ້ ນັ້ນກໍຄື
ການປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາເພື່ອສະຫຼະຊີວິດທັງໝົດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ແກ່
ເຮົາ. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນປາສະຈາກຄວາມຈິງ ຫຼື ພວກເຂົາບໍ່ຄວນເຊື່ອງຄວາມຫຼອກລວງ ແລະ
ຄວາມບໍ່ຊອບທຳ, ພວກເຂົາຄວນຍຶດໝັ້ນໃນຈຸດຢືນທີ່ຖືກຕ້ອງ.
ພວກເຂົາບໍ່ຄວນລ່ອງລອຍໄປມາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຄວນມີຈິດໃຈທີ່ຈະກ້າເສຍສະຫຼະ ແລະ
ພະຍາຍາມຫາຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ຄວາມຈິງ.
ຄົນໜຸ່ມຄວນມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະບໍ່ຍອມຈຳນົນຕໍ່ການກົດຂີ່ໂດຍອຳນາດແຫ່ງຄວາມມືດ ແລະ
ເພື່ອປ່ຽນແປງຄວາມໝາຍຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຂົາ.
ຄົນໜຸ່ມບໍ່ຄວນຍອມຈຳນົນໃຫ້ແກ່ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ, ແຕ່ຄວນເປີດເຜີຍ ແລະ
ກົງໄປກົງມາ ດ້ວຍຈິດໃຈແຫ່ງການໃຫ້ອະໄພສຳລັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຂົາ. ແນ່ນອນ
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງຈາກທຸກຄົນ ແລະ ຄຳແນະນຳຂອງເຮົາສຳລັບທຸກຄົນ.
ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຣະທຳທີ່ປອບໂຍນຂອງເຮົາສຳລັບຄົນໜຸ່ມທຸກຄົນ.
ພວກເຈົ້າຄວນປະຕິບັດຕາມພຣະທຳຂອງເຮົາ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ
ຄົນໜຸ່ມບໍ່ຄວນປາສະຈາກຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະແຍກແຍະໃນບັນຫາຕ່າງໆ ແລະ

ສະແຫວງຫາຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ຄວາມຈິງ. ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາທຸກສິ່ງທີ່ສວຍງາມ ແລະ ດີ ແລະ ພວກເຈົ້າຄວນຮັບເອົາຄວາມເປັນຈິງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ເປັນບວກ. ພວກເຈົ້າຄວນຮັບຜິດຊອບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຖືເປົ່າ. ຜູ້ຄົນມາເທິງໂລກ ແລະ ມັນກໍ່ຫາໄດ້ຍາກທີ່ຈະພົບພໍ້ກັບເຮົາ ແລະ ມັນຍັງຫາໄດ້ຍາກທີ່ຈະມີໂອກາດສະແຫວງຫາ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມຈິງ.

ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ປະເມີນຄ່າເວລາທີ່ສວຍງາມນີ້ວ່າເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງເພື່ອສະແຫວງ ຫາໃນຊີວິດນີ້? ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຕໍ່ຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢຽບຍຳ ແລະ ທຳລາຍຕົນເອງເພື່ອຄວາມບໍ່ຊອບທຳ ແລະ ຄວາມສັກກະບົກທີ່ຫຼິ້ນຕະຫຼົກກັບຜູ້ຄົນຢູ່ສະເໝີ?

ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດຄືກັບຜູ້ເຖົ້າເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຄົນບໍ່ຊອບທຳເຮັດ?

ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຮຽນແບບວິທີເດີມງຂອງສິ່ງເດີມງ?

ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຄວນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍຸຕິທຳ, ຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດ; ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນເສື່ອມໂຊມຫຼາຍໃນອາຍຸໜຸ່ມນ້ອຍຂະໜາດນີ້, ເຊິ່ງມັນຈະນຳພວກເຈົ້າໄປສູ່ແດນມໍລະນາ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ

ສິ່ງນີ້ຈະເປັນຄວາມໂຊກຮ້າຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງບໍ່? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ ສິ່ງນີ້ບໍ່ຍຸຕິທຳຢ່າງໃຫຍ່ບໍ່?

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ສົມບູນແບບຂອງພວກເຈົ້າທັງໝົດ ແລະ ຖວາຍມັນເທິງແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ມັນເປັນການຖວາຍສຸດທ້າຍ ແລະ ມີເອກະລັກ ທີ່ພວກເຈົ້າຖວາຍໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນຍຶດໝັ້ນໃນຈຸດຍືນຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ບໍ່ພັດປົວໄປມາດ້ວຍສາຍລົມທຸກສາຍທີ່ພັດຜ່ານມາຄືກັບກ້ອນເມກໃນທ້ອງຟ້າ.

ເຈົ້າເຮັດວຽກໜັກເປັນເວລາເຄິ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າ,

ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສະແຫວງຫາຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເຈົ້າຄວນມີ?

ເຈົ້າເຮັດວຽກໜັກເປັນເວລາເຄິ່ງຊີວິດ, ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ອຍໃຫ້ພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າທີ່ເປັນຄືກັບໝູ ແລະ ໝານັ້ນລາກຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງການເປັນຢູ່ສ່ວນດົວຂອງເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຊຸມຜັງສົບ. ເຈົ້າບໍ່ຄິດບໍ່ວ່າ ນີ້ແມ່ນຄວາມອະຍຸຕິທຳອັນໃຫຍ່ຫຼວງສຳລັບເຈົ້າ? ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກບໍ່ວ່າ

ການດຳລົງຊີວິດໃນລັກສະນະນີ້ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງທັງສິ້ນ? ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນລັກສະນະນີ້ຈະຈົບລົງດ້ວຍການສ້າງບັນຫາ,

ເຮັດໃຫ້ເພື່ອນບ້ານອຶດອັດໃຈ ແລະ ຄອບຄົວທັງໝົດກໍ່ບໍ່ມີຄວາມສຸກ ແລະ ມັນຈະນຳໄປສູ່ໄພພິບັດທີ່ຮ້າຍແຮງ. ຖ້າເຈົ້າດຳລົງຊີວິດແບບນີ້,

ມັນຈະບໍ່ເທົ່າກັບການມີຊີວິດທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດບໍ່? ຊີວິດຜູ້ໃດຈະໂຊກດີໄປຫຼາຍກວ່າເຈົ້າ ແລະ ຊີວິດຜູ້ໃດຈະເປັນຕາຫົວໄປຫຼາຍກວ່າເຈົ້າ?

ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາເຮົາເພື່ອຮັບເອົາຄວາມຍິນດີຈາກເຮົາ ແລະ

ພຣະທຳແຫ່ງການປອບໂຍນສຳລັບເຈົ້າບໍ່? ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ແລ່ນໄປມາເປັນເວລາເຄິ່ງຊີວິດ,

ເຈົ້າທ້າທາຍເຮົາ ຈົນເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈກັບເຈົ້າ ຫຼື ສັນລະເສີນເຈົ້າ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຊີວິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າສູນເປົາບໍ່? ເຈົ້າຈະມີໜ້າໄປພົບກັບວິນຍານຂອງໄຟຟົນເຫຼົ່ານັ້ນໃນຍຸກຕ່າງໆ ຜູ້ທີ່ຖືກປ່ອຍອອກມາຈາກບ່ອນລ້າງບາບບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົນໃຈເຮົາ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເກີດໄຟຟື້ບັດທີ່ຮ້າຍແຮງ, ມັນຈະດຶກວ່າທີ່ຈະນຳໃຊ້ໂອກາດນີ້ ແລະ ເດີນທາງຢ່າງມີຄວາມສຸກໄປທົ່ວມະຫາສະໝຸດອັນກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເຊື່ອຟັງ “ການມອບໝາຍ” ຂອງເຮົາ. ເຮົາບອກພວກເຈົ້າແຕ່ດົນມາແລ້ວວ່າ ໃນບັດຈຸບັນຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈ ແຕ່ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຈາກໄປ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກຈົມລົງໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຖືກກິນກິນໂດຍຄື້ນທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ. ພວກເຈົ້າສາມາດບົກບ້ອງຕົນເອງໄດ້ແທ້ບໍ່? ເຈົ້າໝັ້ນໃຈແທ້ບໍ່ວ່າ ວິທີການສະແຫວງຫາໃນບັດຈຸບັນຂອງເຈົ້າຈະຮັບປະກັນວ່າ ເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ? ຫົວໃຈຂອງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແຂງກະດ້າງບໍ່? ການຕິດຕາມປະເພດນີ້, ການສະແຫວງຫາປະເພດນີ້, ຊີວິດປະເພດນີ້ ແລະ ບຸກຄະລິກປະເພດນີ້, ມັນຈະສາມາດໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະທຳສຳລັບຄົນໜຸ່ມ ແລະ ຄົນເຖົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

636. ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການເອົາຊະນະຜູ້ຄົນຜ່ານການຂຽນຕື, ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການນຳພາຜູ້ຄົນດ້ວຍການຈູງດັງຢູ່ສະເໝີ. ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ຄົນເຊື່ອຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຮູບແບບທີ່ມີວິໄນ ແລະ ໂດຍຜ່ານສິ່ງນີ້ຈຶ່ງຈະພໍໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ຜູ້ຄົນບໍ່ມີຄວາມລະອາຍ ແລະ ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ. ເຮົາເຊື່ອວ່າມັນດີທີ່ສຸດສຳລັບພວກເຮົາທີ່ຈະຄົ້ນຫາວິທີທີ່ງ່າຍທີ່ສຸດໃນການເຮັດໃຫ້ພຣະອົງພໍໃຈ ນັ້ນກໍຄື ເພື່ອເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ງ່າຍ ແລະ ໜ້າປະຕິຍົນດີບໍ່? ໃຫ້ຢ່າງໃນເສັ້ນທາງທີ່ເຈົ້າຄວນຢ່າງ; ບໍ່ໃຫ້ໃສ່ໃຈກັບສິ່ງທີ່ຄົນອື່ນເວົ້າ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ຄິດຫຼາຍເກີນໄປ. ອະນາຄົດຂອງເຈົ້າ ແລະ ໂຊກຊະຕາຂອງເຈົ້າຢູ່ໃນກຳມີຂອງເຈົ້າເອງບໍ່? ເຈົ້າພະຍາຍາມຫຼົບຫຼີນຢູ່ສະເໝີ, ບາຖະໜາທີ່ຈະຢ່າງໃນເສັ້ນທາງໂລກ, ແຕ່ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດອອກໄປໄດ້? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງສອງຈິດສອງໃຈຢືນຢູ່ທາງແຍກເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຈົບລົງດ້ວຍການເລືອກເອົາເສັ້ນທາງນີ້ອີກຄັ້ງ? ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ພະນະຈອນເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ເປັນຫຍັງບັດນີ້ ເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນມາສູ່ເຮືອນຫຼັງນີ້ ເຖິງແມ່ນເຈົ້າເອງບໍ່ຕ້ອງການ? ສິ່ງນີ້ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບເຈົ້າບໍ່? ສຳລັບພວກເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນກະແສນີ້, ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອເຮົາ ແລ້ວໃຫ້ຟັງສິ່ງນີ້: ຖ້າເຈົ້າວາງແຜນທີ່ຈະຈາກໄປ, ໃຫ້ເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າຈະອະນຸຍາດເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່,

ໃຫ້ເບິ່ງວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະດົນບັນດານເຈົ້າແນວໃດ, ໃຫ້ຜະເຊີນກັບມັນດ້ວຍຕົວເຈົ້າເອງ.
ເວົ້າແບບກົງໄປກົງມາກໍຄື ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກກັບຄວາມໂຊກຮ້າຍ,
ເຈົ້າກໍຕ້ອງທົນທຸກມັນໃນກະແສນີ້ ແລະ ຖ້າມີການທົນທຸກ, ເຈົ້າກໍຕ້ອງທົນທຸກໃນທີ່ນີ້, ໃນມື້ນີ້;
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄປບ່ອນອື່ນໄດ້ອີກ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນຊັດເຈນຕໍ່ເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຈະໄປໃສ?
ນີ້ຄືບົດບັນຍັດແຫ່ງການບໍລິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.
ເຈົ້າຄິດວ່າການທີ່ພຣະເຈົ້າຄັດເລືອກເອົາຜູ້ຄົນກຸ່ມນີ້ ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງບໍ່?
ໃນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນປັດຈຸບັນ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຈຮ້າຍງ່າຍ,
ແຕ່ຖ້າຜູ້ຄົນພະຍາຍາມລົບກວນແຜນການຂອງພຣະອົງ, ໃບໜ້າຂອງພຣະອົງກໍຈະປ່ຽນໄປທັນທີ,
ປ່ຽນຈາກສົດໃສກາຍມາເປັນມືດຄື້ມ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງແນະນຳເຈົ້າໃຫ້ປັກຫຼັກ ແລະ
ຍອມຕໍ່ການປັບແຕ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍອມໃຫ້ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າສົມບູນ.
ມີແຕ່ຜູ້ຄົນທີ່ເຮັດແບບນີ້ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະເປັນຄົນສະຫຼາດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເສັ້ນທາງ... (7)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

637. ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
ໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າສຳຄັນກັບພວກເຈົ້າຫຼາຍ ນັ້ນກໍຄື ມັນໜ້າກັງວົນທີ່ສຸດ.
ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ, ມັນກໍຈະເທົ່າກັບວ່າ
ພວກເຈົ້າຂາດຈຸດໝາຍປາຍທາງ ແລະ ໂຊກຊະຕາກຳຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະພົບແຕ່ຄວາມພິນາດ.
ແຕ່ພວກເຈົ້າເຄີຍຄິດຢູ່ບໍ່ວ່າ ຖ້າຄົນໜຶ່ງພະຍາຍາມເສຍສະລະ
ເພື່ອພຽງເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງຕົນ,
ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຂົາແມ່ນຈະບໍ່ເກີດຜົນປະໂຫຍດຫຍັງ?
ຄວາມພະຍາຍາມດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ຈົງໃຈ ນັ້ນກໍຄື ພວກມັນຈອມປອມ ແລະ ຫຼອກລວງ.
ຖ້າເປັນແນວນັ້ນ
ຄົນທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມຜ່າຍແພ້ຢ່າງແ
ນ່ນອນ ຍ້ອນວ່າ
ຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າເກີດຂຶ້ນຍ້ອນການຫຼອກລວງ.
ເຮົາໄດ້ເວົ້າກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວວ່າ ເຮົາບໍ່ມັກທີ່ຜູ້ຄົນມາປະຈົບປະແຈງ ຫຼື ລູບແຂ່ງເລຍຂາ ຫຼື
ປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນດີໃຈຊຶ່ງ. ເຮົາມັກຄົນທີ່ຊື່ສັດເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມຈິງ ແລະ
ຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຮົາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ເຮົາມັກເວລາທີ່ຄົນສາມາດສະແດງຄວາມລະອຽດອ່ອນທີ່ສຸດ ແລະ ຄຳນຶງເຖິງຫົວໃຈຂອງເຮົາ
ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື
ເຮົາມັກເວລາທີ່ພວກເຂົາສາມາດເສຍສະລະທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ.
ມີພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະສະບາຍໃຈ. ໃນປັດຈຸບັນນີ້
ມີສິ່ງຕ່າງໆກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າທີ່ເຮົາບໍ່ມັກຫຼາຍສ່ວນໃດ?

ມີສິ່ງຕ່າງໆກ່ຽວກັບພວກເຈົ້າທີ່ເຮົາມັກຫຼາຍສ່ວນໃດ? ໃນບັນດາພວກເຈົ້າບໍ່ມີໃຜເລີຍບໍ່
ທີ່ສໍານຶກເຖິງຄວາມໜ້າລັງກຽດທີ່ພວກເຈົ້າສໍາແດງອອກມາເພື່ອເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງ
ພວກເຈົ້າ?

ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ, ເຮົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະທຳລາຍຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເປັນບວກ ແລະ
ໄດ້ຮັບແຮງຈູງໃຈ, ໂດຍສະເພາະແລ້ວ
ເຮົາບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດນັ້ນໝົດກຳລັງ
ໃຈ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ
ເຮົາຕ້ອງເຕືອນພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໄວ້ກ່ອນກ່ຽວກັບຄວາມບົກຜ່ອງຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
ຈິດວິນຍານສົກກະປົກທີ່ຢູ່ໃນສ່ວນລຶກຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ.

ຈຸດປະສົງໃນການເຮັດແບບນີ້ກໍ່ຫວັງວ່າ
ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຖວາຍຫົວໃຈທີ່ແທ້ຈິງເພື່ອຜະເຊີນກັບພຣະທຳຂອງເຮົາ ເພາະວ່າ
ສິ່ງທີ່ເຮົາກຽດຊັງທີ່ສຸດກໍ່ຄືການຫຼອກລວງຂອງຜູ້ຄົນ. ເຮົາພຽງແຕ່ຫວັງວ່າ
ໃນພາລະກິດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງເຮົານັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດປະຕິບັດໄດ້ຢ່າງໃດດີເດັ່ນ,
ອຸທິດຕົນຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ບໍ່ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ຈົງໃຈອີກຕໍ່ໄປ. ແນ່ນອນ
ເຮົາຍັງຫວັງໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ
ເຮົາຍັງມີເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາ ເຊິ່ງນັ້ນກໍ່ຄື
ການໃຫ້ພວກເຈົ້າຕັດສິນໃຈຢ່າງດີທີ່ສຸດທີ່ຈະຖວາຍການອຸທິດຕົນຄັ້ງດຽວ ແລະ ຄັ້ງສຸດທ້າຍ.
ຖ້າບາງຄົນບໍ່ມີການອຸທິດໃນຄັ້ງນີ້, ຄົນນັ້ນກໍ່ຈະເປັນຊັບສົມບັດຂອງຊາຕານຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ
ເຮົາກໍ່ຈະບໍ່ສືບຕໍ່ນຳໃຊ້ເຂົາ. ເຮົາຈະສົ່ງເຂົາກັບເຮືອນເພື່ອໃຫ້ພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາດູແລ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຈຸດໝາຍປາຍທາງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

638. ໃນອະນາຄົດ ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນ ຫລື ຖືກສາບແລ້ງ
ກໍ່ຈະຖືກຕັດສິນຕາມການກະທຳທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໃນມື້ນີ້.
ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ ມັນກໍ່ຈະເກີດຂຶ້ນດຽວນີ້ ໃນຍຸກສະໄໝນີ້;
ຍັງບໍ່ມີໂອກາດອື່ນອີກ ໃນອະນາຄົດ. ຕອນນີ້,
ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີການເວົ້າ.
ໃນອະນາຄົດ, ບໍ່ວ່າຈະເກີດການທົດລອງຢ່າງໃດກັບພວກເຈົ້າ, ຈະເກີດເຫດການຫຍັງຂຶ້ນ ຫຼື
ເກີດໄພພິບັດອັນໃດກັບພວກເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນ,
ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ເດັດຂາດ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສ. ສິ່ງນີ້ຈະເຫັນໄດ້ຈາກໃສ? ຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າ
ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານຍຸກ ແລະ ສະໄໝທີ່ບໍ່ເຄີຍບັນລຸໃນລະດັບສູງຫລາຍຄັ້ງທີ່ມີໃນທຸກມື້ນີ້
ເຊິ່ງມັນໄດ້ເຂົ້າເຖິງຂອບເຂດສູງສຸດ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນທຳມະກາງມະນຸດທັງປວງ
ບັດຈຸບັນແມ່ນບໍ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນມາກ່ອນ. ຄົນໃນສະໄໝຜ່ານມາບໍ່ມີໃຜທີ່ໄດ້ສຳພັດກັບສິ່ງນີ້.

ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນຍຸກແຫ່ງພຣະເຢຊູກໍບໍ່ໄດ້ມີການເປີດເຜີຍຄືກັບໃນປັດຈຸບັນ;
ພຣະທ່ານທີ່ໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກເຈົ້າໄດ້ບັນລຸເຖິງຂັ້ນສູງສຸດ, ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈ ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຜະເຊີນ. ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫົນໄປ ໃນລະຫວ່າງການທົດລອງ ແລະ ການຕີສອນ,
ສິ່ງນີ້ ພຽງພໍແລ້ວທີ່ຈະພິສູດວ່າ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນລຸເຖິງຈຸດຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ.
ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມະນຸດຈະສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນບາງສິ່ງທີ່ມະນຸດຮັກສາໄວ້ໄດ້,
ແຕ່ມັນແມ່ນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເອງ. ດັ່ງນັ້ນ,
ຈາກຄວາມຈິງຫຼາຍຢ່າງໃນພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ
ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດໃຫ້ມະນຸດສົມບູນ ແລະ ແນ່ນອນວ່າ
ພຣະອົງສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນໄດ້. ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າສາມາດເຫັນໃນສິ່ງນີ້ໄດ້,
ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າສາມາດມີການຄົ້ນພົບສິ່ງໃໝ່ນີ້ໄດ້
ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະບໍ່ລໍຖ້າການກັບມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູ,
ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະອະນຸຍາດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າສົມບູນຢູ່ໃນຍຸກປັດຈຸບັນ. ດັ່ງນັ້ນ,
ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຄວນຈະເຮັດຢ່າງສຸດຂີດ ແລະ ສຸດຄວາມສາມາດ
ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າອາດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນໂດຍພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ສໍາລັບທຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

639. ຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບທຸກຄົນແມ່ນເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ,
ເພື່ອຖືກຮັບໂດຍພຣະອົງໃນທີ່ສຸດ, ເພື່ອຖືກຊໍາລະລ້າງໂດຍພຣະອົງຢ່າງສົມບູນ ແລະ
ເພື່ອກາຍເປັນຄົນທີ່ພຣະອົງຮັກ. ມັນບໍ່ສໍາຄັນທີ່ເຮົາຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນລ້າຫຼັງ ຫຼື
ມີຄວາມສາມາດຕໍ່າ ເຊິ່ງສິ່ງນີ້ກໍເປັນຄວາມຈິງທັງໝົດ. ການທີ່ເຮົາເວົ້າແບບນີ້ບໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ
ເຮົາເຈດຕະນາທີ່ຈະປະຖິ້ມເຈົ້າ ຫຼື ເຮົາສູນເສຍຄວາມຫວັງໃນພວກເຈົ້າ
ຢ່າວ່າແຕ່ເຮົາບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າເລີຍ. ໃນປັດຈຸບັນ
ເຮົາໄດ້ມາເພື່ອປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ
ພາລະກິດທີ່ເຮົາປະຕິບັດແມ່ນການສືບຕໍ່ຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ.
ທຸກຄົນມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າເຈົ້າຕ້ອງເຕັມໃຈ,
ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາ ເຊິ່ງໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າກໍຈະສາມາດບັນລຸຜົນຕາມມາດຕິກ່າວ
ແລະ ບໍ່ມີພວກເຈົ້າແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວທີ່ຈະຖືກປະຖິ້ມ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມສາມາດຕໍ່າ,
ເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມສາມາດຕໍ່າຂອງເຈົ້າ;
ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມສາມາດສູງ,
ເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມສາມາດສູງຂອງເຈົ້າ; ຖ້າເຈົ້າຂາດຄວາມຮູ້
ແລະ ກົກໜັງສື, ເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມກົກໜັງສືຂອງເຈົ້າ;
ຖ້າເຈົ້າຮູ້ໜັງສື, ເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າຮູ້ໜັງສື;

ຖ້າເຈົ້າເປັນຜູ້ອາວຸໂສ, ເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບອາຍຸຂອງເຈົ້າ;
ຖ້າເຈົ້າສາມາດສະໜອງການຕ້ອນຮັບຢ່າງອົບອຸ່ນ,
ເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບຄວາມສາມາດນີ້; ຖ້າເຈົ້າເວົ້າວ່າ
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດສະເໜີການຕ້ອນຮັບຢ່າງອົບອຸ່ນ ແລະ ພຽງແຕ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ບາງຢ່າງ
ບໍ່ວ່າຈະເປັນການປະກາດຂ່າວປະເສີດ ຫຼື ການດູແລຄຣິສຕະຈັກ ຫຼື
ການເຂົ້າຮ່ວມວຽກງານທົ່ວໄປອື່ນໆ,
ຄວາມສົມບູນທີ່ເຮົາມີຕໍ່ເຈົ້າກໍຈະສອດຄ່ອງກັບໜ້າທີ່ທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດ. ການເປັນຄົນທີ່ສັດຊື່,
ເຊື້ອພັງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າສູງສຸດ,
ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ ແລະ ບໍ່ມີການປະຕິບັດໃດທີ່ດີກວ່າທັງສາມຢ່າງນີ້. ໃນທີ່ສຸດ
ມະນຸດກໍຈະເປັນຕ້ອງບັນລຸທັງສາມສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຖ້າເຂົາສາມາດບັນລຸພວກມັນໄດ້
ເຂົາກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ. ແຕ່ທີ່ສໍາຄັນຄື ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາຢ່າງແທ້ຈິງ,
ເຈົ້າຕ້ອງກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ ແລະ ຂ້າງເທິງຢ່າງຂະຫຍັນຂັ້ນແຂງ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ຢູ່ລັກກັບສິ່ງນັ້ນ.
ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ ທຸກຄົນມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ແລະ
ສິ່ງນີ້ກໍຄືຄວາມຈິງ, ແຕ່ ເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນໃນການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າ,
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບັນລຸຕາມບັນທັດຖານທັງສາມຢ່າງນີ້, ໃນທີ່ສຸດ ເຈົ້າກໍຕ້ອງຖືກກໍາຈັດ.
ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ທຸກຄົນນໍາໃຫ້ທັນ, ຕ້ອງການໃຫ້ທຸກຄົນມີພາລະກິດ ແລະ
ແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ສາມາດເຊື້ອພັງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ
ຍ້ອນນີ້ຄືໜ້າທີ່ທີ່ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຄວນປະຕິບັດ.
ເມື່ອພວກເຈົ້າທັງໝົດໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ,
ພວກເຈົ້າກໍຈະມີພະຍານທີ່ດັງສະນັ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ.
ທຸກຄົນທີ່ມີພະຍານແມ່ນຄົນທີ່ມີໄຊຊະນະເໝືອດາຕານ ແລະ ໄດ້ຮັບຄໍາສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ຈະຍັງຄົງດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຟື້ນຟູຊີວິດບົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນໍາພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ”
ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

640. ມະນຸດທີ່ເຫັນຮ່າງຈາກການສະໜອງຊີວິດຂອງອົງຊົງລິດທານຸກຸພາບສູງສຸດ
ແມ່ນຂາດຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງຂອງການດໍາລົງຢູ່ ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດ
ພວກເຂົາກໍຍ້ານກົວຄວາມຕາຍ. ພວກເຂົາປາສະຈາກຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ
ການສະໜັບສະໜູນ ແຕ່ກໍຍັງລັງເລໃຈທີ່ຈະຫຼັບຕາຂອງພວກເຂົາລົງ ແລະ
ພວກເຂົາກຽມພ້ອມທີ່ຈະຍຶດເຍືອການເປັນຢູ່ທີ່ໄຮ້ຄຸນຄ່າຢູ່ໃນໂລກນີ້
ໂດຍທໍາລາຍເນື້ອໜັງຢ່າງໄຮ້ຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ຈິດວິນຍານຂອງຕົນເອງ. ເຈົ້າດໍາລົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍວິທີນີ້,
ບໍ່ມີຄວາມຫວັງຄືດັ່ງຄົນອື່ນໆ ທີ່ປາສະຈາກເປົ້າໝາຍ.
ມີພຽງພຣະຜູ້ບໍລິສຸດແຫ່ງຕໍານານທີ່ຈະຊ່ວຍຜູ້ຄົນທີ່ຮ້ອງໄຫ້ໃນທ່າມກາງຄວາມທົນທຸກທໍລະມານ

ຂອງຕົນ ແລະ ຜູ້ທີ່ບາຖະໜາຢ່າງຍິ່ງໃນການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ. ເຖິງບັດຈຸບັນນີ້ ຄວາມເຊື່ອດັ່ງກ່າວກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກບັນລຸຜົນໃນຜູ້ຄົນທີ່ຂາດສະຕິເຫຼົ່ານັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຜູ້ຄົນກໍຍັງສະແຫວງຫາມັນ. ອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້

ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງຮ້າຍແຮງ; ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ

ພຣະອົງກໍເປື້ອໜ້າຍກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ສຶກ

ເພາະພຣະອົງຕ້ອງໄດ້ລໍຖ້າດົນເກີນໄປສຳລັບຄຳຕອບຈາກມະນຸດ. ພຣະອົງບາຖະໜາເພື່ອຄົ້ນຫາ ແລະ ສະແຫວງຫາຫົວໃຈ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ ເພື່ອນຳເອົານັ້ນ ແລະ ອາຫານມາໃຫ້ກັບເຈົ້າ ເພື່ອບຸກເຈົ້າຕື່ນ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຫົວເຂົ້າ ແລະ ຫົວນຳອີກຕໍ່ໄປ. ເມື່ອເຈົ້າເມື່ອຍໃຈ ແລະ ເມື່ອເຈົ້າເລີ່ມຮູ້ສຶກວ່າໂລກນີ້ແຕ່ມໄປດ້ວຍຄວາມໂດດດ່ຽວ ແລະ ດຽວດາຍ ກໍຈົ່ງຢ່າຫຼົງທາງ ແລະ ຈົ່ງຢ່າຮ້ອງໄຫ້. ພຣະເຈົ້າອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ ພຣະຜູ້ເບິ່ງແຍງ

ຈະຍືນດີອ້ອມກອດເອົາການມາຂອງເຈົ້າທຸກເວລາ. ພຣະອົງເຝົ້າເບິ່ງຢູ່ຄຽງຂ້າງເຈົ້າ ແລະ ລໍຖ້າການກັບຄືນມາຂອງເຈົ້າ.

ພຣະອົງລໍຖ້າມື້ທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຈຳຂອງເຈົ້າຄືນມາຢ່າງກະທັນຫັນ: ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຈົ້າມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນບາງເວລາໃດໜຶ່ງ ເຈົ້າໄດ້ຫຼົງທາງເດີນ, ໃນບາງເວລາໃດໜຶ່ງ ເຈົ້າໄດ້ເສຍສະຕິເທິງເສັ້ນທາງ ແລະ ໃນບາງເວລາໃດໜຶ່ງ ແມ່ນໄດ້ຮັບເອົາ “ປິດາ” ດັ່ງກ່າວນັ້ນ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເມື່ອເຈົ້າຮູ້ວ່າ ອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດໄດ້ຄອຍເຝົ້າເບິ່ງແຍງ ແລະ ລໍຖ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາດົນນານເພື່ອການກັບມາຂອງເຈົ້າ.

ພຣະອົງໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງດ້ວຍຄວາມຫວັງຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ລໍຖ້າການຕອບທີ່ປາສະຈາກຄຳຕອບ. ການເບິ່ງແຍງຂອງພຣະອົງແມ່ນມີລາຄາເນື້ອກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ ແລະ ມັນກໍເພື່ອຫົວໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດ. ບາງເທື່ອການເຝົ້າເບິ່ງແຍງນີ້ອາດບໍ່ມີກຳນົດ ແລະ ບາງເທື່ອມັນອາດຈະສິ້ນສຸດ. ແຕ່ເຈົ້າຄວນຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ຫົວໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສໃນບັດຈະບັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຄຳຄວນຂອງອົງຊົງລິດທານຸພາບສູງສຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

641. ຄວາມຮັກ ແລະ

ຄວາມສົງສານຂອງພຣະເຈົ້າຊື່ມຜ່ານທຸກລາຍລະອຽດໃນພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະສາມາດເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາທີ່ດີຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ພຣະອົງຍັງປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈກະທຳໃຫ້ສຳເລັດຢ່າງບໍ່ອິດເມື່ອຍ.

ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍລ່າໃດກໍຕາມ, ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳມາສູ່ມະນຸດ ແມ່ນສາມາດຊີ້ນຳໂດຍທຸກຄົນ. ບາງຄັ້ງ, ໃນມື້ນີ້ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກກັບຄວາມຮັກ ຫຼື ຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າສະໜອງໃຫ້, ແຕ່ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າບໍ່ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ ແລະ

ບໍ່ຍອມແພ້ຕໍ່ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຈົ້າທີ່ຈະສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ,

ມັນກໍຈະມີມື້ທີ່ຮອຍຍ້ມຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.

ຍ້ອນວ່າຈຸດປະສົງຂອງພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອກອບກູ້ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້
ອຳນາດຂອງຊາຕານ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະຖິ້ມຜູ້ຄົນທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ແລະ
ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມະນຸດພຽງແຕ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນທ່າມກາງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

642.

ໃນຂະນະທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການໂຖ່ບາບຂອງພຣະເຈົ້າ,

ບັນດາຜູ້ທີ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນທັງໝົດຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດຈົນເຖິງທີ່ສຸດ,

ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຂົາທີ່ຈະຖືກປະຖິ້ມ,

ເນື່ອງຈາກວ່າວັດຖຸປະສົງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນ.

ໃນລະຫວ່າງການໂຖ່ບາບມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດບັນລຸການປ່ຽນແປງນິໄສຂອງພວກເຂົາ

ແລະ

ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງສົມບູນທັງໝົດ,

ຈະກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຖືກລົງໂທດທັງໝົດ.

ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ຂອງພາລະກິດ,

ພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳຈະເປີດເຜີຍໃຫ້ກັບມະນຸດທຸກເສັ້ນທາງ

ແລະ

ຄວາມເລິກລັບທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ເພື່ອວ່າ ມະນຸດຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ

ແລະ ຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດ

ແລະ

ເພື່ອວ່າ

ພວກເຂົາຈະສາມາດມີເງື່ອນໄຂນຳເອົາພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າໄປປະຕິບັດຕາມ

ແລະ

ບັນລຸການປ່ຽນແປງນິໄສຂອງພວກເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າໃຊ້ແຕ່ພຣະທຳເທົ່ານັ້ນໃນການປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ

ແລະ

ບໍ່ໄດ້ລົງໂທດຄົນຍ້ອນວ່າພວກເຂົາມີການກະບົດພຽງເລັກນ້ອຍ,

ຍ້ອນວ່າຕອນນີ້ແມ່ນເວລາຂອງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ຖ້າທຸກຄົນທີ່ກະບົດຖືກລົງໂທດ,

ກໍຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະມີໂອກາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້; ພວກເຂົາທັງໝົດຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ

ຕົກສູ່ແດນມໍລະນາ.

ວັດຖຸປະສົງຂອງພຣະທຳໃນການຕັດສິນມະນຸດແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຈັກຕົວຕົນຂອງພວກເຂົາ

າອງ ແລະ ຍອມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ; ບໍ່ແມ່ນເພື່ອລົງໂທດພວກເຂົາດ້ວຍການພິພາກສາດັ່ງກ່າວ.

ໃນລະຫວ່າງການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳ, ຫຼາຍຄົນຈະເປີດເຜີຍການກະບົດ ແລະ

ການຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກເຂົາອອກມາ

ພ້ອມທັງການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ບັງເກີດເປັນມະນຸດ.

ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະອົງຈະບໍ່ລົງໂທດຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດຍ້ອນສິ່ງນີ້, ແຕ່ ກົງກັນຂ້າມ

ພຣະອົງພຽງແຕ່ຈະປະຖິ້ມບັນດາຜູ້ທີ່ເສື່ອມຊາມທີ່ສຸດ

ແລະ

ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້. ພຣະອົງຈະເອົານີ້ອໜັງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ຊາຕານ ແລະ

ໃນບາງກໍລະນີ ກໍ່ຈະທຳລາຍເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ. ສ່ວນຄົນທີ່ເຫຼືອແມ່ນຈະສືບຕໍ່ປະຕິບັດຕາມ
 ແລະ ປະສົບກັບການຈັດການ ແລະ ການລິຮານ. ຖ້າໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາປະຕິບັດຕາມ
 ພວກເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດຍອມຮັບການຈັດການ ແລະ ການລິຮານ ແລະ
 ກາຍເປັນຄົນເສື່ອມຊາມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ,
 ແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ຈະສູນເສຍໂອກາດໃນຄວາມລອດພົ້ນຂອງພວກເຂົາ.
 ທຸກຄົນທີ່ຍອມຮັບການເອົາຊະນະດ້ວຍພຣະທຳຈະມີໂອກາດພຽງພໍເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນ.
 ການຊ່ວຍຄົນເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ລອດພົ້ນ
 ຈະສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນເຖິງຄວາມເມດຕາບານີສູງສຸດຂອງພຣະອົງ. ເວົ້າອີກຢ່າງກໍ່ຄື
 ພວກເຂົາຈະຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມອົດທົນສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ຕາບໃດທີ່ຄົນຫັນຫຼັງໃຫ້ກັບເສັ້ນທາງທີ່ຜິດ, ຕາບໃດທີ່ຄົນສາມາດກັບໃຈ,
 ພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະມອບໂອກາດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະອົງ. ທຳອິດ
 ເມື່ອຜູ້ຄົນກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປາດຖະໜາເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ,
 ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະເຈົ້າເຮັດທຸກວິທີທາງເພື່ອຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ.
 ຖ້າຫາກບາງຄົນບໍ່ມີຜົນທີ່ສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນແທ້ໆ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະປະຖິ້ມພວກເຂົາ.
 ເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊັກຊ້າໃນການລົງໂທດບາງຄົນກໍ່ຍ້ອນວ່າພຣະອົງຕ້ອງການຊ່ວຍທຸກຄົນທີ່ສາ
 ມາດຊ່ວຍໄດ້. ພຣະອົງຕັດສິນ, ໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ແລະ ນຳພາຜູ້ຄົນດ້ວຍພຣະທຳເທົ່ານັ້ນ ແລະ
 ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໄມ້ຄ້ອນຕີພວກເຂົາໃຫ້ຕາຍ.
 ການໃຊ້ພຣະທຳເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນແມ່ນວັດຖຸປະສົງ ແລະ
 ຄວາມໝາຍຂອງຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າຄວນວາງພອນທາງດ້ານສະຖານະໄວ້ທາງຂ້າງ ແລະ

ເຂົ້າໃຈຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອນຳຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

643. ໃນໂລກທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ, ການປ່ຽນແປງຫຼາຍຢ່າງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ,
 ມະຫາສະໝຸດຖືກຖົມດ້ວຍຂີ້ຕົມກາຍເປັນທົ່ງຫຍ້າ,
 ທົ່ງຫຍ້າຖືກນ້ຳຖ້ວມກາຍເປັນມະຫາສະໝຸດຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ.
 ນອກຈາກພຣະອົງຜູ້ທີ່ປົກຄອງເໜືອທຸກສິ່ງໃນຈັກກະວານແລ້ວ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດນຳພາ ແລະ
 ຊີ້ນຳມະນຸດຊາດນີ້ໄດ້. ບໍ່ມີຄົນອື່ນໃຫຍ່ຄົນໃດທີ່ສາມາດປະຕິບັດວຽກງານ ຫຼື
 ຈັດແຈງໃຫ້ກັບມະນຸດຊາດນີ້
 ແຮງໄກທີ່ຈະມີໃຜສາມາດນຳມະນຸດຊາດນີ້ໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ ແລະ
 ບົດບ່ອນພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກນີ້ໄດ້.
 ພຣະເຈົ້າຄຳຄວນເຖິງອານາຄົດຂອງມະນຸດຊາດ,
 ພຣະອົງໂສກເສົ້າເສຍໃຈກັບການພິນາດຂອງມະນຸດ ແລະ
 ເຈັບປວດທີ່ມະນຸດຊາດກຳລັງກ້າວໄປສູ່ຄວາມເນົາເປື້ອຍເທື່ອລະຂັ້ນ ແລະ

ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຫວນກັບຄືນບໍ່ໄດ້. ມະນຸດຊາດທີ່ໄດ້ທຳລາຍຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ປະຖົມພຣະອົງເພື່ອສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ:
 ມີໃຜແດ່ທີ່ເຄີຍຄຳນຶງເຖິງທິດທາງທີ່ມະນຸດຊາດດັ່ງກ່າວອາດຈະມຸ້ງໜ້າໄປສູ່?
 ມັນເປັນຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ຢ່າງແນ່ນອນທີ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜສະແຫວງຫາທຶນທາງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ຫຼື
 ພະຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
 ທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ມີໃຜສະແຫວງຫາເພື່ອເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ
 ຄວາມເຈັບປວດຂອງພຣະເຈົ້າເລີຍ. ແມ່ນແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຍືນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ
 ມະນຸດກໍຍັງສືບຕໍ່ໃນເສັ້ນທາງຂອງຕົນເອງ, ຍືນຍັນທີ່ຈະອອກຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ, ຫຼືບຫຼີກພຣະຄຸນ
 ແລະ ການດູແລຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ,
 ເລືອກທີ່ຈະຂາຍຕົນເອງໃຫ້ກັບຊາຕານ ເຊິ່ງເປັນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ໃດເຄີຍຄຳນຶງບໍ່ວ່າ
 ຖ້າມະນຸດຍືນຍັນໃນຄວາມດີດ້ານຂອງເຂົາ
 ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດຊາດນີ້ທີ່ປ່ອຍຖິ້ມພຣະອົງໄປໃດຍ່ອຍຫຼືກວນວໃດ?
 ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າເຫດຜົນສຳລັບການເຕືອນໃຈ ແລະ
 ການຕັກເຕືອນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກຈາກພຣະເຈົ້າແມ່ນຍ້ອນພຣະອົງໄດ້ກຽມໄພພິບັດທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ
 ໄວ້ໃນມືຂອງພຣະອົງແລ້ວ ເຊິ່ງຈະເປັນໄພພິບັດທີ່ເນື້ອໜັງ ແລະ
 ວິນຍານຂອງມະນຸດບໍ່ສາມາດທົນໄດ້. ໄພພິບັດນີ້ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນການລົງໂທດເນື້ອໜັງ
 ແຕ່ເປັນການລົງໂທດວິນຍານອີກດ້ວຍ. ເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ສິ່ງນີ້:
 ເມື່ອແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສຳເລັດ ແລະ ເມື່ອສິ່ງເຕືອນໃຈ ແລະ
 ການຕັກເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງ,
 ພຣະອົງຈະປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍແບບໃດ? ມັນຈະເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີສິ່ງຖືກສ້າງໃດໆເຄີຍປະສົບ ຫຼື
 ໄດ້ຍືນມາກ່ອນ. ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ໄພພິບັດນີ້ແມ່ນບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ ແລະ
 ຈະບໍ່ຖືກເຮັດຊ້ຳອີກຈັກເທື່ອ. ເພາະວ່າ
 ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອສ້າງມະນຸດຊາດພຽງຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ ແລະ
 ຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນພຽງຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ຄືຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ມັນຍັງເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ.
 ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ບໍ່ມີໃຜສາມາດເຂົ້າໃຈເຈດຕະນາຢ່າງພາກພຽນ ແລະ
 ການຄາດຫວັງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ພຣະເຈົ້າຫວັງຊ່ວຍມະນຸດຊາດໃຫ້ລອດພົ້ນໃນຄັ້ງນີ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າເປັນແຫຼ່ງກຳເນີດແຫ່ງຊີວິດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ກັບຄືນຝັ່ງ: ເປັນສ່ານວນຂອງພາສາຈີ, ເຊິ່ງໝາຍເຖິງ “ກັບຕົວຈາກທຶນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ”.

(III) ຄໍາເຕືອນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ

644. ຜູ້ຄົນທີ່ຕ້ອງການໄດ້ຮັບຊີວິດໂດຍບໍ່ເພິ່ງພາຄວາມຈິງທີ່ພຣະຄຣິດກ່າວໄວ້ ແມ່ນຄົນທີ່ເປັນຕາໜ່າຍທີ່ສຸດໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບທຶນທາງແຫ່ງຊີວິດທີ່ພຣະຄຣິດນຳມາໃຫ້ ແມ່ນຄົນທີ່ຫຼົງໃນຄວາມເຈັ້ຍຜັນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບພຣະຄຣິດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຈະຖືກພຣະເຈົ້າກຽດຊັງຕະຫຼອດໄປ. ພຣະຄຣິດເປັນປະຕູໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າສູ່ອານາຈັກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ເຊິ່ງບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດຜ່ານໄປໄດ້. ບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດຖືກພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ນອກຈາກຜ່ານທາງພຣະຄຣິດ. ເຈົ້າເຊື້ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບພຣະທຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຊື້ອຟັງທຶນທາງຂອງພຣະອົງ. ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຄິດເຖິງພຽງແຕ່ການຮັບພອນ ໂດຍບໍ່ມີການຮັບຄວາມຈິງ ຫຼື ການຮັບການຈັດກຽມຂອງຊີວິດ. ພຣະຄຣິດມາໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື້ອໃນພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງຈະໄດ້ຮັບການສະໜອງຂອງຊີວິດ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງການສິ້ນສຸດຍຸກເກົ່າ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຍຸກໃໝ່ ແລະ ເປັນເສັ້ນທາງທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ຮັບເອົາເພື່ອເຂົ້າສູ່ຍຸກໃໝ່. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ພຣະອົງ ແລະ ກົງກັນຂ້າມ ເຈົ້າກ່າວໂທດ, ກ່າວໝິ່ນປະໝາດ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຂົ່ມເຫັງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຖືກຜົາໄໝ້ຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ, ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ຍ້ອນພຣະຄຣິດອົງນີ້ເອງເປັນການສະແດງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ການສະແດງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂອງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄວ້ໃຈໃຫ້ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ກະທຳ ແລ້ວເຈົ້າກ່າວໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຜົນກຳທີ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ກ່າວໝິ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະໄດ້ຮັບແມ່ນເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນ ໄດ້ຊັດເຈນໂດຍຕົວມັນເອງຢູ່ແລ້ວ. ພ້ອມນີ້ ເຮົາຂໍບອກເຈົ້າວ່າ ຖ້າເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ ປະຕິເສດພຣະອົງ ແລ້ວຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດແບກຮັບຜົນຕາມມາແທນເຈົ້າໄດ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີໂອກາດໃນການໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າອີກແລ້ວ; ເຖິງແມ່ນເຈົ້າພະຍາຍາມໄຖ່ຕົນເອງ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ຍ້ອນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານບໍ່ແມ່ນມະນຸດ, ສິ່ງທີ່ເຈົ້າປະຕິເສດບໍ່ແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ອ່ອນແອ ແຕ່ເປັນພຣະຄຣິດ. ເຈົ້າຮູ້ສຶກຕົວກ່ຽວກັບຜົນຕາມມານີ້ບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດພາດນ້ອຍໆ ແຕ່ເປັນການກະທຳຄວາມຜິດອາຊະຍາກຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ເຮົາແນະນຳໃຫ້ທຸກຄົນຍິ່ງແຂ້ວຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຄວາມຈິງ ຫຼື ວິຈານຢ່າງບໍ່ລະໝັດລະວັງ ຍ້ອນມີພຽງແຕ່ຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນຳຊີວິດມາໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງ ນອກຈາກຄວາມຈິງ ທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເກີດໃໝ່ ແລະ ເຫັນໃບໜ້າຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ມີພຽງແຕ່ພຣະຄຣິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດມອບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດຊົ່ວນິດນິລັນໃຫ້ກັບມະນຸດໄດ້”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

645. ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າ ບໍ່ມີປະເທດ ຫຼື
ລຶດອຳນາດໃດທີ່ສາມາດຍືນຂວາງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະບັນລຸໄດ້.
ຄົນທີ່ຂັດຂວາງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕໍ່ຕ້ານພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ລົບກວນ ແລະ
ທຳລາຍແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກລົງໂທດໂດຍພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສຸດ.
ຄົນທີ່ທຳທາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກສົ່ງລົງນະລົກ;
ປະເທດໃດກໍຕາມທີ່ທຳທາຍພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍ;
ຊົນຊາດໃດກໍຕາມທີ່ລຸກຮືຂຶ້ນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກກວາດລ້າງອອກຈາກແຜ
ນດິນໂລກນີ້ ແລະ ຈະບໍ່ມີຜູ້ຄົນແບບນັ້ນໃນໂລກນີ້ອີກຕໍ່ໄປ.
ເຮົາແນະນຳໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງທຸກຊົນຊາດ, ປະເທດ ແລະ
ແມ່ນແຕ່ອຸດສາຫະກຳໃຫ້ຟັງສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອເບິ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເພື່ອສົນໃຈກັບຊະຕາກຳຂອງມະນຸດຊາດ, ດ້ວຍວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ,
ເປັນຕາມນັບຖືທີ່ສຸດ, ສູງສົ່ງທີ່ສຸດ ແລະ
ເປັນພຽງຈຸດມຸ້ງໝາຍດຽວຂອງການນະມັດສະການທຳມະກາງມະນຸດ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດທັງໝົດດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ
ເໝືອນກັບທີ່ເຊື່ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ ຜູ້ເຊິ່ງດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ
ເໝືອນກັບອາດາມ ແລະ ເອວາ ຜູ້ເຊິ່ງຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າແຕ່ດັ່ງເດີມ
ທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສວນເອເດນ.

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນກັບຄືນທະເລຊັດສາດ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດກັກຂັງພຣະອົງໄດ້ ແລະ
ບໍ່ມີໃຜສາມາດຍັບຍັ້ງບາດກ້າວຂອງພຣະອົງໄດ້.
ມີພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຟັງພຣະທຳຂອງພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາ ແລະ
ກະຫາຍຫາພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດຕິດຕາມບາດກ້າວຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຮັບເອົາພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມປະຕິບັດຕາມພຣະອົງ
ກໍຈະປະສົບກັບໄພພິບັດທີ່ບໍ່ອາດຕ້ານທານໄດ້ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າບົກຄອງຢູ່ເໝືອນຊະຕາກຳຂອງມວນມະນຸດຊາດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

646. ພຣະເຈົ້າສະແຫວງຫາຄົນທີ່ປາຖະໜາຢາກໃຫ້ພຣະອົງປະກົດຕົວ.
ພຣະອົງສະແຫວງຫາຄົນທີ່ສາມາດໄດ້ຍືນພຣະທຳຂອງພຣະອົງ, ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ລືມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ
ແລະ ຖວາຍຫົວໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບພຣະອົງ.
ພຣະອົງສະແຫວງຫາຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງຄືກັນກັບເດັກນ້ອຍທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ
ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ. ຖ້າບໍ່ມີອຳນາດໃດຂັດຂວາງເຈົ້າໃນການອຸທິດຕົວໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ
ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະເບິ່ງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຊົມຊອບ ແລະ ຈະປະທານພອນຂອງພຣະອົງມາຍັງເຈົ້າ.

ຖ້າເຈົ້າມີຖານະທີ່ສູງສົ່ງ, ມີຊື່ສຽງທີ່ເປັນຕາເຄົາລົບ, ປະກອບດ້ວຍຄວາມຮູ້ທີ່ເຫຼືອລົ້ນ, ເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສິນທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ມີໜ້າມີຕາໃນສັງຄົມ, ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຂັດຂວາງເຈົ້າຈາກການມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເພື່ອຮັບເອົາການຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະອົງ ແລະ ການບັນຊາຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ, ແລ້ວທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ຊອບທຳທີ່ສຸດຂອງມະນຸດຊາດ. ຖ້າເຈົ້າປະຕິເສດການເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນເຫັນແກ່ຖານະ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງເຈົ້າເອງ, ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດກໍຈະຖືກສາບແລ່ງ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຈະຖືກພຣະເຈົ້າກຽດຊັງ. ບາງເທື່ອ ເຈົ້າເປັນປະທານປະເທດ ຫຼື ນັກວິທະຍາສາດ, ສິດຍາພິບານ ຫຼື ເຖົ້າແກ່, ແຕ່ບໍ່ວ່າຕໍາແໜ່ງຂອງເຈົ້າຈະສູງສົ່ງສໍາໃດກໍຕາມ, ຖ້າເຈົ້າເພິ່ງພາຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າໃນພາລະໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເປັນຄົນທີ່ມີເຫຼວຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຈະສູນເສຍການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດເວລາ, ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບຫຍັງເລີຍທີ່ເຈົ້າເຮັດ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ຍອມຮັບວ່າ ອາຊີບຂອງເຈົ້າເປັນອາຊີບທີ່ຊອບທຳ ຫຼື ຍອມຮັບວ່າ ເຈົ້າກໍາລັງເຮັດວຽກເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງມະນຸດຊາດ. ພຣະອົງຈະເວົ້າວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນການນໍາໃຊ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ອໍານາດຂອງມະນຸດເພື່ອຖອນມະນຸດອອກຈາກການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອປະຕິເສດການອວຍພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຈະກ່າວວ່າ ເຈົ້າກໍາລັງນໍາພາມະນຸດຊາດໄປສູ່ຄວາມມືດ, ສູ່ຄວາມຕາຍ ແລະ ສູ່ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເປັນຢູ່ທີ່ປາສະຈາກຂໍ້ຈຳກັດ ເຊິ່ງມະນຸດໄດ້ສູນເສຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ການອວຍພອນຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າປົກຄອງຢູ່ເໜືອຊະຕາກຳຂອງມວນມະນຸດຊາດ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

647. ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ເຖິງຕົ້ນຕໍຂອງເຫດຜົນທີ່ພວກຟາລີຊາຍຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູບໍ່? ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ທາດແທ້ຂອງພວກຟາລີຊາຍບໍ່? ພວກເຂົາຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມເພີ່ມຂຶ້ນກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາ. ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ເຊື່ອວ່າ ພຣະເມຊີອາຈະລົງມາ ແຕ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງແຫ່ງຊີວິດ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພວກເຂົາຍັງຄົງລໍຖ້າພຣະເມຊີອາໃນບັດຈຸບັນ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າ ຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງຄືຫຍັງ. ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ ຄົນທີ່ໄງ່ຈ້າ, ດີ້ດ້ານ ແລະ ຂາດຄວາມຮູ້ແບບນີ້ຈະຮັບພອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາຈະເຫັນພຣະເມຊີອາໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຂົາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູ ກໍຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ທິດທາງຂອງພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ

ຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ທິນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວເຖິງ ແລະ ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ
ກໍຍ້ອນພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນພຣະເມຊີອາ
ແລະ ບໍ່ເຄີຍຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະເມຊີອາ

ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດພາດໃນການຍຶດຕິດຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດກັບນາມມະຍົດຂອງພຣະເມຊີອາ
ໃນຂະນະດຽວກັນພວກເຂົາກໍຕໍ່ຕ້ານທາດແທ້ຂອງພຣະເມຊີອາດ້ວຍທຸກວິທີທາງທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ທາດແທ້ຂອງພວກຟາລີຊາຍແມ່ນຄວາມດີດ້ານ, ຄວາມອວດດີ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຟັງຄວາມຈິງ.
ຫຼັກການແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແມ່ນ:

ເຖິງວ່າເຈົ້າຈະມີການເທດສະໜາທີ່ມີຄວາມໝາຍເລິກເຊິ່ງ, ເຖິງເຈົ້າຈະມີອຳນາດທີ່ສູງສົ່ງ
ເຈົ້າກໍບໍ່ແມ່ນພຣະຄຣິດ ນອກຈາກເຈົ້າຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ພຣະເມຊີອາ.
ຄວາມຄິດເຫັນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຂັດກັບເຫດຜົນ ແລະ ເປັນຕາເບື້ອງນ່າຍບໍ່?
ເຮົາຖາມພວກເຈົ້າອີກຄັ້ງ:

ມັນບໍ່ງ່າຍສຳລັບພວກເຈົ້າຫຼາຍໄປທີ່ຈະເຮັດຜິດພາດຄືກັບພວກຟາລີຊາຍກ່ອນໜ້ານີ້
ໂດຍທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ?

ເຈົ້າສາມາດເບິ່ງທິນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງອອກບໍ່? ເຈົ້າສາມາດຮັບປະກັນໄດ້ບໍ່ວ່າ
ເຈົ້າຈະບໍ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ? ເຈົ້າສາມາດຕິດຕາມພາລະກິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ບໍ່?
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ເຈົ້າຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ ຫຼື ບໍ່, ແລ້ວເຮົາເວົ້າວ່າ
ເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຂອບເຂດໃກ້ຄວາມຕາຍແລ້ວ.

ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເມຊີອາສາມາດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູ, ປະຕິເສດພຣະເຢຊູ ແລະ
ກ່າວຮ້າຍພຣະອົງໄດ້ທັງໝົດ. ຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະເຢຊູສາມາດປະຕິເສດພຣະອົງ ແລະ
ດຳພຣະອົງໄດ້ທັງໝົດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ພວກເຂົາສາມາດເຫັນການກັບມາຂອງພຣະເຢຊູເປັນການຫຼອກລວງຂອງຊາຕານ ແລະ
ມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍຂຶ້ນຈະກ່າວໂທດພຣະເຢຊູທີ່ກັບມາເປັນມະນຸດ.

ສິ່ງທັງໝົດນີ້ບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຢ້ານບໍ່?
ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າພະເຊີນຈະເປັນການໝົນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,

ການຫຼົ່ມຈົມຂອງພຣະທຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ມີຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ ແລະ
ການປະຕິເສດແບບດູກູກໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສຳແດງອອກ.

ພວກເຈົ້າສາມາດຮັບຫຍັງຈາກພຣະເຢຊູຖ້າພວກເຈົ້າສັບສົນມືນເມົາເຊັ່ນນີ້?
ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດພາດຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງດີດ້ານ,

ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໃຈພາລະກິດຂອງພຣະເຢຊູເມື່ອພຣະອົງກັບມາເປັນມະນຸດເທິງເມກສີຂາ
ໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາບອກພວກເຈົ້າສິ່ງນີ້: ຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງ

ແຕ່ລ່ຖ້າການມາເຖິງຂອງພຣະເຢຊູເທິງເມກສີຂາວຢ່າງຕາບອດຈະໝົນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍ
ລິສຸດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ພວກເຂົາເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ສົມຄວນຖືກທຳລາຍ.

ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງການພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູ ແລະ
ພຽງແຕ່ຕ້ອງການຮັບອານາຈັກສະຫວັນທີ່ມີແຕ່ຄວາມສຸກ,
ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຊື່ອຟັງພຣະທໍາທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວ ແລະ
ບໍ່ເຄີຍຮັບເອົາຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູສໍາແດງອອກໃນເວລາທີ່ພຣະອົງກັບມາເປັນມະນຸດ.
ພວກເຈົ້າຈະຍຶດຖືສິ່ງໃດເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຢຊູກັບມາເທິງເມກສີຂາວ?
ຍຶດຖືຄວາມຈິງໃຈທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດບາບຢູ່ຕະຫຼອດ ແລະ
ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍສາລະພາບມັນຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກນັ້ນບໍ່?
ພວກເຈົ້າຈະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຫຍັງໃຫ້ແກ່ພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ຈະກັບມາເທິງເມກສີຂາວ?
ມັນເປັນປີແຫ່ງພາລະກິດທີ່ພວກເຈົ້າສັນລະເສີນຕົນເອງບໍ່?
ພວກເຈົ້າຈະຍຶດຖືສິ່ງໃດເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ຈະກັບມາ ເຊື່ອໃນຕົວເຈົ້າ?
ຍຶດຖືເອົາທໍາມະຊາດແຫ່ງການອວດດີຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຖືຄວາມຈິງນັ້ນບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ເວລາທີ່ເຈົ້າເຫັນຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະ
ແຜ່ນດິນໂລກຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

648. ເຮົາບອກພວກເຈົ້າວ່າ ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນໝາຍສໍາຄັນ
ແມ່ນກຸ່ມຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມພິນາດຢ່າງແນ່ນອນ.
ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບພຣະທໍາຂອງພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບມາເປັນມະນຸດ
ແມ່ນລູກຫຼານຂອງນະຣົກ, ຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງອັກຄະເທວະດາ
ເຊິ່ງເປັນກຸ່ມຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມພິນາດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ.
ຫຼາຍຄົນອາດບໍ່ສົນໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາບອກກ່າວ
ແຕ່ເຮົາຍັງຍາກບອກໄພ່ພົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູທຸກຄົນວ່າ
ເມື່ອພວກເຈົ້າເຫັນພຣະເຢຊູລົງມາຈາກແຜ່ນດິນສະຫວັນເທິງເມກສີຂາວດ້ວຍຕາຂອງພວກເຈົ້າ
ເອງ ນີ້ຈະເປັນການບາກົດຕົວຢ່າງເປີດເຜີຍຂອງຜະຣະອາທິດແຫ່ງຄວາມທ່ຽງທໍາ. ບາງເທື່ອ
ນັ້ນຈະເປັນເວລາແຫ່ງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຢ່າງໃຫຍ່ສໍາລັບເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ
ເວລາທີ່ເຈົ້າເປັນພະຍານການລົງມາຂອງພຣະເຢຊູຈາກແຜ່ນດິນສະຫວັນຍັງເປັນເວລາທີ່ເຈົ້າຈະລົງ
ນະຣົກເພື່ອຮັບການລົງໂທດອີກດ້ວຍ.
ນັ້ນຈະເປັນເວລາແຫ່ງການສິ້ນສຸດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມັນເປັນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ລາງວັນຄົນດີ ແລະ ລົງໂທດຄົນຊົ່ວ. ເນື່ອງຈາກວ່າ
ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຈະສິ້ນສຸດລົງກ່ອນທີ່ມະນຸດຈະໄດ້ເຫັນໝາຍສໍາຄັນ
ໃນເວລາມີການສະແດງຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ ມີພຽງຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງ ແລະ
ບໍ່ສະແຫວງຫາໝາຍສໍາຄັນຈະໄດ້ຮັບການຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດ
ເຊິ່ງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ຈະກັບມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຂົ້າຮ່ວມໃນອ້ອມກອດຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ຜູ້ຄົນທີ່ຍຶດຖືໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ວ່າ “ພຣະເຢຊູ

ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຂີ່ເມກສີຂາວ ແມ່ນພຣະເຢຊູຕົວບອມ” ຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ
ຍ້ອນພວກເຂົາເຊື່ອພຽງພຣະເຢຊູທີ່ກະທຳໜ້າສຳຄັນ
ແຕ່ບໍ່ຮັບຮູ້ພຣະເຢຊູທີ່ປະກາດການພິພາກສາທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ສ້າງຫົນທາງທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງຊີວິດ.
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເມື່ອພຣະເຢຊູກັບມາເທິງເມກສີຂາວຢ່າງເປີດເຜີຍ
ພຣະອົງອາດຈັດການກັບພວກເຂົາ ເພາະພວກເຂົາດີ້ດ້ານເກີນໄປ, ໝັ້ນໃຈໃນຕົວເອງເກີນໄປ
ແລະ ອວດດີຫຼາຍເກີນໄປ. ຄົນເຊື່ອມຊາມແບບນີ້ຈະໄດ້ຮັບລາງວັນຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
ການກັບມາຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຄວາມລອດພົ້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາຄວາມ
ຈິງ ແຕ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມຈິງແມ່ນຈະຖືກຕັດສິນລົງໂທດ.
ພວກເຈົ້າຄວນເລືອກເສັ້ນທາງຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ
ບໍ່ຄວນໝັ່ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ປະຕິເສດຄວາມຈິງ.
ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນເປັນຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ອວດດີ
ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງການນຳຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຈົ່ງປາດຖະໜາ ແລະ
ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ; ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ.
ເຮົາແນະນຳພວກເຈົ້າໃຫ້ຢ່າງຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງ.
ຢ່າຟ້າວດ່ວນສະຫຼຸບ; ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ ຢ່າເຮັດເປັນທຳມະດາ ແລະ
ບໍ່ໃສ່ໃຈກັບຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ
ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄວນຖ່ອມຕົວ ແລະ ສະແດງຄວາມເຄົາລົບນັບຖື. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍືນຄວາມຈິງ
ແຕ່ບໍ່ເຫັນດີນຳ ພ້ອມທັງດູຖູກ ແມ່ນຄົນທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍືນຄວາມຈິງ
ແຕ່ດ່ວນສະຫຼຸບຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນ ຫຼື ຕຳນິມັນ ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອວດດີ.
ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູບໍ່ຄວນສາບແຊ່ງ ຫຼື ກ່າວຕຳນິຄົນອື່ນ.
ພວກເຈົ້າທັງໝົດຄວນເປັນຄົນທີ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ຍອມຮັບຄວາມຈິງ. ບາງເທື່ອ
ການໄດ້ຍືນຫົນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງ ແລະ ອ່ານພຣະທຳແຫ່ງຊີວິດ, ເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ມີພຽງໜຶ່ງໃນ
10,000 ຄຳເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງເຈົ້າ ແລະ
ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ຄວາມໃນພຣະຄຳພີ ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ
ເຈົ້າຄວນສືບຕໍ່ສະແຫວງຫາທັງໝົດຂອງ 10,000 ຄຳເຫຼົ່ານີ້. ເຮົາຍັງແນະນຳໃຫ້ເຈົ້າຖ່ອມຕົວ
ບໍ່ໝັ້ນໃຈໃນຕົນເອງຫຼາຍເກີນໄປ ແລະ ບໍ່ສັນລະເສີນຕົນເອງສູງສົ່ງເກີນໄປ.
ດ້ວຍຫົວໃຈແຫ່ງການເຄົາລົບພຣະເຈົ້າໜ້ອຍດຽວຂອງເຈົ້າ
ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ. ຖ້າເຈົ້າພິຈາລະນາຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ
ຕຶກຕອງພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຊ້ຳໄປຊ້ຳມາ ເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຄວາມຈິງຫຼືບໍ່ ແລະ
ແມ່ນຊີວິດຫຼືບໍ່. ບາງເທື່ອ ການໄດ້ອ່ານສອງສາມປະໂຫຍກ
ບາງຄົນຈະກ່າວຕຳນິພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຕາບອດ ໂດຍກ່າວວ່າ
“ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປກວ່າການເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ” ຫຼື

“ນີ້ແມ່ນພຣະຄຣິດຕົວບອມທີ່ມາເພື່ອຫຼອກລວງຜູ້ຄົນ”.

ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເວົ້າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກເຮັດໃຫ້ຕາບອດດ້ວຍຄວາມໂງ່ຈ້າ! ເຈົ້າເຂົ້າໃຈພາລະກິດ ແລະ ສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ເຮົາແນະນຳໃຫ້ເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ອີກຄັ້ງ! ພວກເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ຫຼັບຫຼັບຕາກ່າວຕໍານິພຣະທຳທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ

ຍ້ອນການບາກົດຂອງພຣະຄຣິດຕົວບອມໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ແລະ

ຕ້ອງບໍ່ເປັນຄົນທີ່ໝັ້ນປະໝາດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຍ້ອນພວກເຈົ້າຢ້ານກົນອຸບາຍ.

ມັນຈະບໍ່ເປັນເລື່ອງທີ່ເປັນຕາເສຍດາຍຢ່າງຍິ່ງບໍ່? ຫຼັງຈາກການພິຈາລະນາ ຖ້າເຈົ້າຍັງເຊື່ອວ່າ ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ, ບໍ່ມີທາງນັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການກ່າວຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວເຈົ້າຈະຖືກລົງໂທດໃນທີ່ສຸດ ແລະ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບພອນ.

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບຄວາມຈິງດັ່ງກ່າວທີ່ໄດ້ກ່າວຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ຊັດເຈນ ແລ້ວເຈົ້າເໝາະສົມກັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?

ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ໂຊກດີທີ່ໄດ້ກັບມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ຈົ່ງຄິດທົບທວນເບິ່ງ!

ຢ່າຟ້າວໃຈຮ້ອນ, ຈົ່ງຕິດຕາມໃຫ້ດີ ແລະ ຢ່າປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄືກັບເກມ.

ຈົ່ງຄິດເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ,

ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຄວາມຄາດຫວັງຂອງເຈົ້າ, ເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຊີວິດຂອງເຈົ້າ

ແລະ ຢ່າເຮັດລົ້ວກັບຕົນເອງ. ເຈົ້າສາມາດຍອມຮັບພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ເວລາທີ່ເຈົ້າເຫັນຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະເຈົ້າແມ່ນໄດ້ສ້າງສະຫວັນ ແລະ

ແຜ່ນດິນໂລກຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

649. ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະຄຣິດຈະໃຊ້ຄວາມຈິງເພື່ອສອນມະນຸດໃນທົ່ວໂລກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ຄວາມຈິງທັງໝົດ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມີຫຼາຍຄົນຮູ້ສຶກບໍ່ດີກ່ຽວກັບການບັງເກີດເປັນມະນຸດຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຈົ້າ

ເພາະວ່າມະນຸດເຫັນວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ເຊື່ອໄດ້ຍາກທີ່ພຣະເຈົ້າຈະກາຍເປັນມະນຸດເພື່ອປະຕິບັດພາລະ

ກິດແຫ່ງການພິພາກສາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາຕ້ອງບອກເຈົ້າວ່າ

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເໜືອຄວາມຄາດຫວັງຂອງມະນຸດຫຼາຍ ແລະ

ຍາກທີ່ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຈະຍອມຮັບໄດ້.

ຍ້ອນວ່າຜູ້ຄົນເປັນພຽງໂຕໜອນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ

ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຄອບຄອງຈັກກະວານ;

ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດເປັນຄືກັບບວກນ້ຳເນົ່າເໝັນທີ່ເປັນພຽງບໍ່ເກີດຂອງໜອນເທົ່ານັ້ນ,

ໃນຂະນະທີ່ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງພາລະກິດທີ່ຖືກນຳພາໂດຍຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າຄືໝາກຜົນແ

ຫ່ງສະຕິບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນພະຍາຍາມທີ່ຈະແຂ່ງຂັນກັບພຣະເຈົ້າຢູ່ຕະຫຼອດ

ເຊິ່ງເຮົາບອກວ່າມັນເຫັນຊັດໃນຕົວມັນເອງວ່າ ຜູ້ໃດຈະທົນທຸກກັບຄວາມສູນເສຍໃນທີ່ສຸດ.

ເຮົາຂໍແນະນຳພວກເຈົ້າທຸກຄົນ ບໍ່ຄວນຄິດວ່າຕົນເອງມີຄ່າຫຼາຍໂປກວ່າທອງຄຳ.

ຖ້າຄົນອື່ນສາມາດຮັບເອົາຄໍາຝິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ
 ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮັບເອົາຄໍາຝິພາກສາຂອງພຣະອົງ?
 ເຈົ້າຍືນສູງກວ່າຄົນອື່ນຫຼາຍບານໃດ? ຖ້າຄົນອື່ນສາມາດກົມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າຄວາມເປັນຈິງ
 ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດຄືຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້?
 ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າມີແຮງຜັກດັນທີ່ບໍ່ສາມາດຢຸດຢັ້ງໄດ້.
 ພຣະອົງຈະບໍ່ປິຕິບັດຊ້ຳພາລະກິດແຫ່ງການຝິພາກສາເພື່ອເຫັນແກ່ “ຄວາມດີ” ທີ່ເຈົ້າໄດ້ສ້າງ ແລະ
 ເຈົ້າກໍຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈທີ່ບໍ່ອ່ອນໄຫວໃນການດຶງດູດກ່າວນັ້ນຫຼຸດໄປ.
 ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອພຣະທໍາຂອງເຮົາ
 ແລ້ວຈົ່ງລໍຖ້າໃຫ້ບັນລັງຂາວທີ່ອີ່ງໃຫຍ່ໃນທ້ອງຟ້າຕັດສິນລົງໂທດເຈົ້າ! ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ໄວ້ວ່າ
 ຊາວອິດສະຣາເອນທຸກຄົນໄດ້ກຽດຊັງ ແລະ ປະຕິເສດພຣະເຢຊູ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ
 ຄວາມຈິງຂອງການທີ່ພຣະເຢຊູໄຖ່ບາບມະນຸດຍັງຂະຫຍາຍໄປທົ່ວຈັກກະວານ ແລະ
 ໄປຈົນສຸດແຜ່ນດິນໂລກ. ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງມາແຕ່ດົນນານບໍ່?
 ຖ້າເຈົ້າຍັງລໍຖ້າພຣະເຢຊູຮັບເອົາເຈົ້າໄປສູ່ສະຫວັນ,
 ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າເຈົ້າຄືທ່ານໄມ້ຕາຍທີ່ແຂງກະດ້າງທ່ານໜຶ່ງ^[7].
 ພຣະເຢຊູຈະບໍ່ຮັບຮູ້ຜູ້ເຊື່ອຈອມປອມຄືກັບເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ຄວາມຈິງ ແລະ
 ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາພຽງແຕ່ພອນເທົ່ານັ້ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
 ພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາໃນການໂຍນເຈົ້າລົງໄປໃນບຶງໄຟເພື່ອຖືກເຜົາໄໝ້ເປັນເວລາຫຼາຍ
 ພັນປີ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການຝິພາກສາດ້ວຍຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

650. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງໂລກນີ້, ພຣະອົງໄດ້ສ້າງມະນຸດຊາດນີ້ ແລະ ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ພຣະອົງເປັນຜູ້ສ້າງວັດທະນະທໍາຂອງຊາວເກຣັກບູຮານ ແລະ ອາລິຍະທໍາຂອງມະນຸດ.
 ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ປອບໂຍນມະນຸດຊາດ ແລະ
 ມີພຽງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ດູແລມະນຸດຊາດທັງກາງຄືນ ແລະ ກາງເວັນ. ການພັດທະນາ ແລະ
 ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງມະນຸດແມ່ນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກອໍານາດການບົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້
 ແລະ ປະຫວັດສາດ ແລະ
 ອະນາຄົດຂອງມະນຸດຊາດບໍ່ສາມາດຫົວລອດຈາກການປະດິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
 ຖ້າເຈົ້າເປັນຄຣິດສະຕຽນທີ່ແທ້ຈິງ ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະເຊື່ອຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ
 ແລະ ຄວາມຫຼົ້ມຈົມຂອງປະເທດ ຫຼື
 ຊົນຊາດໃດກໍຕາມແມ່ນເກີດຂຶ້ນຕາມການປະດິດສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກຊະຕາກໍາຂອງປະເທດຊາດ ຫຼື ຊົນຊາດໄດ້ ແລະ
 ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຄວບຄຸມວິທີທາງຂອງມະນຸດຊາດ.
 ຖ້າມະນຸດຊາດປາຖະໜາທີ່ຈະມີຊະຕາກໍາທີ່ດີ, ຖ້າປະເທດໃດໜຶ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະມີຊະຕາກໍາທີ່ດີ

ແລ້ວມະນຸດຕ້ອງກື້ມລົງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ສຳນຶກຜິດ ແລະ ສາລະພາບບາບຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ
ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຊະຕາກຳ ແລະ
ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຈະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍຄວາມຫາຍຍະນະຢ່າງແນ່ນອນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າປົກຄອງຢູ່ເໜືອຊະຕາກຳຂອງມວນມະນຸດຊາດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

651. ພວກເຈົ້າຄວນສະແຫວງຫາການຖືກ ຍອມຮັບໂດຍພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຕໍ່
ຊາຕາກຳ ຂອງພວກເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອພວກເຈົ້າຮັບຮູ້ວ່າ
ພວກເຈົ້າຖືກຮັບເຂົ້າຮ່ວມໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພວກເຈົ້າກໍຄວນເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມສັນຕິສຸກ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເພິ່ງພໍໃຈໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ເວົ້າໄດ້ອີກວ່າ ການກະທຳຂອງເຈົ້າຕ້ອງມີສິນທຳ
ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ທີ່ມີຢູ່ໃນການກະທຳນັ້ນ.
ຖ້າສິ່ງດັ່ງກ່າວຫາກເກີນຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະຖືກກງດຊັງ ແລະ
ປະຕິເສດໂດຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ນອກນັ້ນກໍຈະຖືກດູຖຸກໂດຍມະນຸດທຸກຄົນ.
ເມື່ອເຈົ້າຕົກຢູ່ໃນສະພາບການທີ່ມືດມົວດັ່ງກ່າວ ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດຖືກຮັບເຂົ້າຢູ່ໃນພຣະວິຫານ
ຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກຮັບເອົາໂດຍພຣະເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະໂອວາດສາມຂໍ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

652. ຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງເຮົາອາດຈະທຳມະດາ
ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງບອກພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ທຳມະດາຄືດັ່ງກັບໜຶ່ງບວກໜຶ່ງເທົ່າກັບສອງ.
ຖ້າສິ່ງດຽວທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດ ແມ່ນການເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ໂດຍບໍ່ມີເປົ້າໝາຍ,
ເວົ້າເລື້ອຍເປື້ອຍແບບເປົ່າຫວ່າງ ແລະ ພັງຄືສູງຊິ່ງ, ແບບແຜນ ແລະ
ຄວາມບາດຖະໜາຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະເປັນໜ້າເຈັຍທີ່ຫວ່າງເປົ່າຕະຫຼອດການ.
ເຮົາຈະບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກສົງສານຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ທົນທຸກທໍລະມານເປັນເວລາຫຼາຍ
ປີ ແລະ ເຮັດວຽກຢ່າງໜັກໂດຍບໍ່ມີຫຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນເປັນຮູບປະທຳ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ເຮົາປະຕິບັດຕໍ່ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງເຮົາໂດຍການລົງໂທດ,
ບໍ່ແມ່ນໂດຍການໃຫ້ລາງວັນ ແລະ ຢ່າວ່າແຕ່ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈເລີຍ.
ບາງເທື່ອພວກເຈົ້າຈົນຕະນາການວ່າ ໃນການເປັນຜູ້ຕິດຕາມເປັນເວລາຫຼາຍປີ
ພວກເຈົ້າແມ່ນໄດ້ເຮັດວຽກຢ່າງໜັກບໍ່ວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ພວກເຈົ້າແມ່ນສາມາດເອົາຖ້ວຍເຂົ້າໃນເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າ ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ບໍລິການ.
ເຮົາຈະເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ຄິດແບບນີ້ ຍ້ອນວ່າ
ພວກເຈົ້າໄດ້ສະແຫວງຫາຫຼັກທຳມາຕະຫຼອດຈົນຮອດປະຈຸບັນ
ກ່ຽວກັບວິທີຫາຜົນປະໂຫຍດຈາກບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ແລະ ວິທີທີ່ບໍ່ໃຫ້ຕົວເອງຖືກເອົາປຽບ.
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງກຳລັງບອກພວກເຈົ້າຕອນນີ້ດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງວ່າ: ເຮົາບໍ່ສົນວ່າ
ວຽກໜັກຂອງເຈົ້າແມ່ນຄວນໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນສຳໃດ,

ຄຸນວຸດທິຂອງເຈົ້າແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າປະທັບໃຈພຽງໃດ, ເຈົ້າໄດ້ຕິດຕາມເຮົາຢ່າງໃກ້ຊິດ,
 ເຈົ້າມີຊື່ສຽງ ຫຼື ທັດສະນະຄະຕິຂອງເຈົ້າໄດ້ບັບບຸງຂຶ້ນຊື່ໃດກໍຕາມ;
 ຖ້າເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ເຮົາຮຽກຮ້ອງ, ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກເຮົາ.
 ຈົ່ງຢຸດມີຄວາມຄິດ ແລະ ການຄຳນວນເຫຼົ່ານັ້ນຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ແລະ
 ຈົ່ງເລີ່ມປະຕິບັດກັບຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງເຮົາດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງ. ບໍ່ສະນັ້ນ,
 ເຮົາຈະຫັນປ່ຽນທຸກໆຄົນໃຫ້ເປັນຂີ້ເຖົ້າ ເພື່ອສິ້ນສຸດພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ
 ຢ່າງໜ້ອຍກໍປ່ຽນແປງພາລະກິດ ແລະ
 ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຮົາທີ່ມີມາເປັນເວລາຫຼາຍປີໃຫ້ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ໄຮ້ຄວາມໝາຍ
 ເນື່ອງຈາກວ່າ ເຮົາບໍ່ສາມາດນຳສັດຕູ ແລະ
 ຜູ້ຄົນທີ່ມີກິນອາຍຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຄືດັ່ງຊາຕານເຂົ້າມາໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ ແລະ
 ເຂົ້າໄປສູ່ຍຸກຕໍ່ໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການເຮັດຜິດຈະນຳພາມະນຸດໄປສູ່ນາຮົກ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

653. ດຽວນີ້ເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ພຣະວິນຍານຂອງເຮົາຈະກະທຳໃນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
 ເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ເຮົາຈະເລີ່ມພາລະກິດຂອງເຮົາຢູ່ໃນບັນດາຊາດທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຍິວ. ອີ່ງກວ່ານັ້ນ,
 ມັນເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ເຮົາຈະຈັດແບ່ງສິ່ງທີ່ສ້າງຂຶ້ນທັງໝົດໂດຍການຈັດແບ່ງເຂົ້າໃນປະເພດຂອງ
 ແຕ່ລະຄົນຕາມລຳດັບເພື່ອໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາດຳເນີນໄປໄດ້ໄວ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນຫຼາຍຂຶ້ນ.
 ສະນັ້ນ,
 ສິ່ງທີ່ເຮົາຮ້ອງຂໍຈາກພວກເຈົ້າຍັງແມ່ນການໃຫ້ເຈົ້າອຸທິດຕົນທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອພາລະກິ
 ດຂອງເຮົາຄືເກົ່າ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ
 ດຳເນີນວຽກງານທັງໝົດທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃນຕົວພວກເຈົ້າ ແລະ
 ໃຊ້ທຸກເຫຼືອແຮງຂອງເຈົ້າເຂົ້າໃນພາລະກິດຂອງເຮົາເພື່ອໃຫ້ມັນມີປະສິດທິຜົນເພີ່ມຂຶ້ນ.
 ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈ. ຢຸດຕໍ່ສູ້ກັນເອງລະຫວ່າງພວກເຈົ້າທັງຫຼາຍ, ຢຸດຊອກວິທີ ຫຼື
 ຊອກຫາຄວາມສະບາຍທາງຮ່າງກາຍ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາຊັກຊ້າ ແລະ
 ທຳລາຍອະນາຄົດອັນສວຍງາມຂອງເຈົ້າ.
 ການເຮັດແບບນັ້ນແທນທີ່ຈະສາມາດໃຫ້ການປົກປ້ອງແກ່ເຈົ້າ
 ແຕ່ຈະເປັນການທຳລາຍຕົວເຈົ້າອີກຊ້າ. ນັ້ນຈະເປັນຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງເຈົ້າເອງແມ່ນບໍ່?
 ສິ່ງທີ່ເຈົ້າກຳລັງມີຄວາມສຸກຢ່າງໄວພາໃນທຸກມື້ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ກຳລັງທຳລາຍອະນາຄົດຂອງເຈົ້າ ແລະ
 ຄວາມເຈັບປວດທີ່ພວກເຈົ້າປະສົບໃນມື້ນີ້ກໍແມ່ນສິ່ງທີ່ກຳລັງປົກປ້ອງເຈົ້າ.
 ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຈະແຈ້ງເພື່ອຫຼີກເວັ້ນຈາກການເປັນເຄື່ອຄວາມຫຼອກລວງທີ່ເຮັດໃຫ້
 ເຈົ້າລອດພົ້ນໄດ້ຍາກ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນການຫຼົງທາງໄປສູ່ໝອກໜາ ແລະ
 ບໍ່ສາມາດຄົ້ນຫາແສງຕາເວັນ. ເມື່ອໝອກ ໜາແຈ້ງສະຫວ່າງອອກ,
 ເຈົ້າກໍຈະເຫັນຕົວເຈົ້າເອງໃນຄຳພິພາກສາຂອງມື້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ. ເມື່ອເຖິງເວລານັ້ນ,

ມື້ຂອງເຮົາແມ່ນຈະໃກ້ມາຮອດມະນຸດຊາດແລ້ວ.
ເຈົ້າຈະຫຼົບຫົນຈາກຄໍາຟິພາກສາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ເຈົ້າຈະສາມາດທົນກັບຄວາມຮ້ອນທີ່ເຜົາໄໝ້ຈາກດວງຕາເວັນໄດ້ແນວໃດ?
ເມື່ອເວລາເຮົາມອບຄວາມອຸດົມສົມບູນໃຫ້ແກ່ມະນຸດແລ້ວ,
ມະນຸດບໍ່ທະນຸຖະໜອມມັນໄວ້ໃນຫົວໃຈ, ແຕ່ປະຖົມມັນໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ບໍ່ມີໃຜຈະສັງເກດເຫັນມັນໄດ້.
ເມື່ອຮອດມື້ຂອງເຮົາລົງມາຮອດມະນຸດ, ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດຄົ້ນພົບຄວາມສົມບູນຂອງເຮົາໄດ້ ຫຼື
ເຫັນຄວາມຈິງທີ່ຂົມຂື່ນທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າຕໍ່ມະນຸດໃນເມື່ອກ່ອນ. ມະນຸດຈະຄວນຄາງ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້
ເພາະວ່າມະນຸດໄດ້ສູນເສຍຄວາມແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຕົກຢູ່ໃນຄວາມມືດແລ້ວ.
ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຫັນໃນທຸກມື້ນີ້ພຽງແຕ່ແມ່ນດາບທີ່ແຫຼມຄົມຈາກປາກຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ.
ພວກເຈົ້າບໍ່ທັນເຄີຍເຫັນໄມ້ໃນມື້ຂອງເຮົາ ຫຼື ແບວໄຟທີ່ເຮົາເຜົາໄໝ້ມະນຸດ ແລະ
ນັ້ນແມ່ນຍ້ອນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຍັງຈອງຫອງ ແລະ ບໍ່ໃສ່ໃຈຕໍ່ກັບການປະກົດຕົວຂອງເຮົາ.
ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນຍ້ອນຫຍັງເຈົ້າຍັງຂັດຂື່ນກັບເຮົາຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຮົາ,
ໂຕ້ຖຽງດ້ວຍຄໍາເວົ້າຈາກລັ້ນປາກຂອງມະນຸດກັບຄໍາເວົ້າຈາກປາກຂອງເຮົາທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າໄປແລ້ວ.
ມະນຸດບໍ່ຢ້ານກົວເຮົາ ແລະ ຍັງສືບຕໍ່ເປັນສັດຕູກັບເຮົາຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້,
ມະນຸດຍັງບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວເລີຍ. ພວກເຈົ້າມີລີ້ນ ແລະ ແຂ້ວທີ່ບໍ່ຊອບທຳໃນປາກຂອງພວກເຈົ້າ.
ຄໍາເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຍັງຄືກັບຄໍາເວົ້າ ແລະ
ການກະທຳຂອງງູທີ່ຊັກຊວນໃຫ້ເອວາເຮັດບາບ.
ພວກເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກກັນແລະກັນແບບຕາຕ່າງ ແລະ ແຂ້ວຕ່ແຂ້ວ ແລະ
ພວກເຈົ້າດື່ມຮົນໃນການປະກົດຕົວຂອງເຮົາເພື່ອຍາດຊຶງຕ່າແໜ່ງ, ຊື່ສຽງ ແລະ
ຜົນປະໂຫຍດລ່າລັບຕົວພວກເຈົ້າເອງ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າເຮົາກຳລັງເຜົາເບິ່ງຄໍາເວົ້າ ແລະ
ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຢ່າງລັບງູຢູ່. ກ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າມາຢູ່ໃນການປະກົດຕົວຂອງເຮົາ,
ເຮົາໄດ້ຍັງເຖິງສ່ວນລຶກຂອງຫົວໃຈພວກເຈົ້າແລ້ວ. ມະນຸດຕ້ອງການຫຼົບຫົນຈາກກຳມີຂອງເຮົາ
ແລະ ຫຼົບຫຼີກການສັງເກດຈາກສາຍຕາເຮົາຢູ່ ສະເໝີ,
ແຕ່ເຮົາບໍ່ເຄີຍຫຼົບຈາກການເຜົາຕິດຕາມຄໍາເວົ້າ ຫຼື ການກະທຳຂອງມະນຸດເລີຍ. ກົງກັນຂ້າມ
ເຮົາອະນຸຍາດຄໍາເວົ້າ ແລະ ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ເຂົ້າສູ່ສາຍຕາຂອງເຮົາຢ່າງມີຈຸດປະສົງ,
ເພື່ອໃຫ້ເຮົາສາມາດລົງໂທດຄວາມບໍ່ຊອບທຳຂອງມະນຸດ ແລະ
ປະຕິບັດການຟິພາກສາຕໍ່ກັບການກະບົດຂອງມະນຸດ. ສະນັ້ນ ຄໍາເວົ້າ ແລະ
ການກະທຳຂອງມະນຸດແບບລັບງູຍັງຄົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າບັນລັງຟິພາກສາຂອງເຮົາສະເໝີ ແລະ
ຄໍາຟິພາກສາຂອງເຮົາບໍ່ເຄີຍປ່ອຍໃຫ້ມະນຸດຫຼຸດພົ້ນໄປໄດ້,
ເພາະວ່າການກະບົດຂອງມະນຸດແມ່ນຫຼາຍເກີນໄປ. ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອເຜົາທຳລາຍ,
ເພື່ອກັ່ນຕອງຄໍາເວົ້າ, ເພື່ອການກະທຳທັງໝົດຂອງມະນຸດທີ່ໄດ້ເວົ້າໄປ ແລະ
ເພື່ອການກະທຳໄປໂດຍຜ່ານການປະກົດຕົວຂອງພຣະຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້^[2]

ເມື່ອເຮົາອອກຈາກໂລກນີ້ໄປ, ຜູ້ຄົນຈະຍັງຮັກສາຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາ ແລະ
ຈະຍັງຮັບໃຊ້ເຮົາຄືກັນກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ອັນບໍລິສຸດຂອງເຮົາທີ່ປະຕິບັດໃນພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຕອນນີ້
ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາໃນໂລກນີ້ສືບຕໍ່ໄປຈົນກວ່າມີສຳເລັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດເພີ່ມແຜ່ຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າເບັນພາລະກິດຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

654.

ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ

ວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທຸກປະເພດອອກຫາບ່ອນພັກຜ່ອນຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ
ຊອກຫາຊາກສົບຂອງມະນຸດ ທີ່ມັນສາມາດກິນໄດ້ຢ່າງບໍ່ມີສິ້ນສຸດ. ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເອີຍ!
ພວກເຈົ້າຕ້ອງຄົງຢູ່ພາຍໃນການເບິ່ງແຍງ ແລະ ການປົກປ້ອງຂອງເຮົາ. ຈົ່ງຢ່າໄຮ້ສິນທຳເດັດຂາດ!
ຈົ່ງຢ່າປະພຶດຕົນໂດຍບໍ່ລະວັງ! ເຈົ້າຄວນຖວາຍຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າໃນເຮືອນຂອງເຮົາ
ແລະ ດ້ວຍຄວາມຈົງຮັກພັກດີເທົ່ານັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດຕອບໂຕ້ຕໍ່ກົນອຸບາຍຂອງຜີຮ້າຍໄດ້.
ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນປະພຶດດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃນອະດີດ ບໍ່ວ່າ ຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ສະຖານະການໃດກໍຕາມ
ໂດຍເຮັດສິ່ງໜຶ່ງຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລ້ວເຮັດອີກສິ່ງລັບຫຼັງເຮົາ; ຖ້າພວກເຈົ້າເຮັດເຊັ່ນນີ້,
ພວກເຈົ້າກໍເກີນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່ບາບແລ້ວ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງພຽງພໍບໍ່?
ມັນເປັນຍ້ອນວ່າ ທຳມະຊາດເດີມຂອງມະນຸດແກ້ໄຂບໍ່ໄດ້,
ເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ເຕືອນຜູ້ຄົນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ. ຈົ່ງຢ່າເປື້ອນໜ້າຍ!
ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນຊາຕາກຳຂອງພວກເຈົ້າ! ບ່ອນທີ່ເປີ້ເປື້ອນ ແລະ
ສົກກະປົກແມ່ນສິ່ງທີ່ຊາຕານຕ້ອງການຢ່າງແທ້ຈິງ; ຍິ່ງພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄຖ່ບາບຢ່າງສິ້ນຫວັງ
ແລະ ຍິ່ງພວກເຈົ້າໄຮ້ສິນທຳ ໂດຍປະຕິເສດທີ່ຈະຍອມຢັບຢັ້ງໃຈ,
ວິນຍານທີ່ສົກກະປົກເຫຼົ່ານັ້ນອີ່ງຈະສວຍໂອກາດໃນການແຊກຊຶມເຂົ້າໄປໃນພວກເຈົ້າ.
ຖ້າພວກເຈົ້າໄດ້ມາຮອດຈຸດນີ້, ຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຫຍັງ
ນອກຈາກເປັນການເວົ້າຫຼິ້ນລ້າງ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມເປັນຈິງໃດໆ ແລະ
ວິນຍານທີ່ສົກກະປົກກໍຈະກິນກິນຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
ປະຕິຮູບມັນໃຫ້ເປັນຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ເປັນ ແຜນການຊົ່ວຮ້າຍ
ເພື່ອໃຊ້ທຳລາຍພາລະກິດຂອງເຮົາ. ຈາກນັ້ນ,
ພວກເຈົ້າກໍຈະສາມາດຖືກເຮົາຂັງຄຸມໃນເວລາໃດກໍໄດ້.
ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງສະຖານະການນີ້;
ທຸກຄົນພຽງແຕ່ເຮັດທຳທຳບໍ່ໄດ້ຍືນໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຍືນ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ລະວັງຕົວແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ຈື່ໃນສິ່ງທີ່ຖືກເຮັດໃນອະດີດ;
ເຈົ້າຍັງລໍຖ້າໃຫ້ເຮົາຜ່ອນຜັນຕໍ່ເຈົ້າໃນການ “ລືມ” ອີກຄັ້ງແທ້ບໍ່?

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 10” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

655. ຫຼາຍຄົນເລືອກທີ່ຈະຖືກລົງໂທດໃຫ້ຕົກນາຮົກ ແທນທີ່ຈະເວົ້າ ແລະ ປະຕິບັດຢ່າງຊື່ສັດ.
ບໍ່ແບກໃຈເລີຍທີ່ເຮົາ ຈະມີວິທີການ ຈັດການແບບອື່ນ ທີ່ກຽມໄວ້ສໍາລັບ ຄົນທີ່ບໍ່ຊື່ສັດ.
ແນ່ນອນຢູ່ແລ້ວ ເຮົາເຂົ້າໃຈດີເລື່ອງ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກລໍາບາກ
ທີ່ພວກເຈົ້າພົບພໍ້ໃນການພະຍາຍາມເປັນຄົນຊື່ສັດ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນສະຫຼາດ ແລະ
ຊໍານິຊໍານານຫຼາຍ ໃນການປະເມີນສຸພາບບຸລຸດ

ໂດຍອີງຕາມມາດຕະຖານອັນຕ່າງໆຂອງພວກເຈົ້າເອງ,
ດ້ວຍເຫດນີ້ພາລະກິດຂອງເຮົາຈຶ່ງງ່າຍຂຶ້ນຫຼາຍ.

ໃນເມື່ອພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຫາກຮັກສາຄວາມລັບຂອງພວກເຈົ້າໄວ້ກັບຕົວເອງ, ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ
ເຮົາກໍຈະສົ່ງພວກເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມພິນາດເທື່ອລະຄົນ ເພື່ອຮັບ “ການສັ່ງສອນ” ຈາກກອງໄຟ,
ເພື່ອວ່າຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຈົ້າອາດຈະມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນຕໍ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະທໍາຂອງເຮົາຢ່າງສຸດໃ
ຈ. ໃນທີ່ສຸດ ເຮົາຈະດຶງຄໍາເວົ້າວ່າ “ພຣະເຈົ້າແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງຄວາມສັດທາ”
ອອກຈາກບາກຂອງພວກເຈົ້າ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະຕີເອິກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
ເວົ້າອອກມາດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າເສຍໃຈວ່າ “ຈິດໃຈຂອງມະນຸດຈຶ່ງແມ່ນບໍ່ຈົງໃຈ!”
ສະພາບຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນຈັ່ງໃດໃນຕອນນີ້? ເຮົາຄິດວ່າ

ເຈົ້າຈະບໍ່ອວດອົ່ງທະນົງຕົວເກີນໄປຄືດັ່ງທີ່ເຈົ້າເປັນໃນຕອນນີ້.

ຢ່າວ່າແຕ່ເລື່ອງພວກເຈົ້າຈະເຮັດເປັນ “ຄົນເລືກເຊິ່ງທີ່ຍາກຈະເຂົ້າໃຈ” ຄືດັ່ງທີ່ເປັນໃນຕອນນີ້ເລີຍ.
ບາງຄົນປະພຶດຕົນໃນຮູບແບບຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ສຸພາບແລະ ເບິ່ງຄືວ່າ “ມີມາລະຍາດທີ່ດີ”
ໂດຍສະເພາະຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຂົາພັດກາຍເປັນຄົນຕໍ່ຕ້ານ ແລະ
ຂາດລະບຽບຕໍ່ໜ້າພຣະວິນຍານ. ພວກເຈົ້າຈະຮັບເອົາຄົນດັ່ງກ່າວລວມເຂົ້າກັບກຸ່ມຄົນທີ່ຊື່ສັດບໍ່?
ຖ້າເຈົ້າໜ້າຊື່ໃຈຄົດ ແລະ ເປັນຄົນລະເລີງໃນສັງຄົມ, ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ
ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນສໍາຄັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ຖ້າຄໍາເວົ້າຂອງເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຂໍ້ແກ້ຕົວ ແລະ
ເຫດຜົນທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ສຸດໃນການປະຕິບັດຕໍ່ຄວາມຈິງ.
ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມໝັ້ນໃຈຫຼາຍຈົນເຈົ້າບໍ່ສະໜັກໃຈທີ່ຈະແລກປ່ຽນ ແລະ
ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປີດເຜີຍຄວາມໃນໃຈຂອງເຈົ້າ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄືຄວາມທຸກໃຈ
ຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າຄົນອື່ນ ເພື່ອການສະແຫວງຫາຫົນທາງແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງ, ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າ
ເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບ ການໄຖ່ບາບຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ພົ້ນອອກຈາກ
ຄວາມມືດຢ່າງງ່າຍດາຍ...

ລາຕາກໍາຂອງບຸກຄົນຈະເປັນແນວໃດໃນຕອນສຸດທ້າຍນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າ

ຄົນນັ້ນມີຫົວໃຈທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ມີຫົວໃຈທີ່ບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່ ແລະ ຄົນນັ້ນຍັງມີຈິດວິນຍານທີ່ບໍລິສຸດ ຫຼື ບໍ່.

ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຊື່ສັດຫຍັງເລີຍ ເປັນຄົນທີ່ມີຈິດໃຈຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ

ເປັນຄົນທີ່ມີຈິດວິນຍານທີ່ບໍ່ສະອາດ, ແລ້ວແນ່ນອນ

ໃນທີ່ສຸດເຈົ້າກໍຈະຕົກຢູ່ບ່ອນທີ່ມະນຸດຖືກລົງໂທດ ດັ່ງທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນຊະຕາກໍາຂອງເຈົ້າ.

ຖ້າເຈົ້າອ້າງວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຊື່ສັດຫຼາຍ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍປະພຶດຕົນຕາມຄວາມເປັນຈິງ ຫຼື ເວົ້າຄວາມຈິງ, ເຈົ້າຍັງຈະລໍຖ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ພອນແກ່ເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຍັງຫວັງໃຫ້ພຣະເຈົ້າຖືວ່າ ເຈົ້າເປັນບຸກຄົນທີ່ໂປດບານໃນສາຍຕາຂອງພຣະອົງບໍ່? ນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີຄິດທີ່ຜິດປົກກະຕິບໍ່? ເຈົ້າຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ແລ້ວພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຈະສາມາດຮອງຮັບເອົາຄົນແບບເຈົ້າ ທີ່ມີມືບໍ່ສະອາດໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະໂອວາດສາມຂໍ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

656. ຕອນນີ້ ບໍ່ວ່າການສະແຕວງຫາຂອງພວກເຈົ້າຈະມີປະສິດທິພາບ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນຖືກວັດແທກໂດຍສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າມີໃນປັດຈຸບັນ.

ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກໃຊ້ເພື່ອກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງພວກເຈົ້າ; ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຜົນຕາມມາຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍອອກໃນການເສຍສະຫຼະທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ.

ຜົນຕາມມາຂອງພວກເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຈາກການສະແຕວງຫາຂອງພວກເຈົ້າ, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ. ໃນບັນດາພວກເຈົ້າທັງໝົດ, ມີຫຼາຍຄົນທີ່ເກີນຄວາມລອດພົ້ນ, ຍ້ອນມື້ນີ້ເປັນມື້ທີ່ເປີດເຜີຍຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ສົບສົນໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ; ເຮົາຈະບໍ່ນຳພາຄົນທີ່ເກີນຄວາມລອດພົ້ນໄປສູ່ຍຸກຕໍ່ໄປ. ຈະມີເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງເຮົາສຳເລັດ. ເຮົາຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດໃນຊາກສົບທີ່ເໝາະເຮົາ ແລະ ໄຮ້ວິນຍານທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ເລີຍ;

ຕອນນີ້ແມ່ນຍຸກສຸດທ້າຍແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງມະນຸດ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ. ຢ່າກ່າວໂທດສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ຈຸດຈົບຂອງໂລກໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ. ມັນຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້. ສິ່ງຕ່າງໆໄດ້ມາເຖິງຈຸດນີ້ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເຈົ້າໃນຖານະມະນຸດຈະສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອຢຸດພວກມັນ;

ເຈົ້າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງສິ່ງຕ່າງໆຕາມທີ່ເຈົ້າບາຖະໜາ. ມື້ວານ,

ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈຳລາຄາເພື່ອສະແຕວງຫາຄວາມຈິງ ແລະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊື່ສັດ; ມື້ນີ້ ເວລາໄດ້ມາເຖິງ ເຈົ້າເກີນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ; ແລະ ມື້ອື່ນ ເຈົ້າຈະຖືກກຳຈັດ ແລະ ຈະບໍ່ມີທາງເວັ້ນສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນຫົວໃຈຂອງເຮົາອ່ອນໄຫວ ແລະ ເຮົາກຳລັງເຮັດສຸດຄວາມສາມາດຂອງເຮົາເພື່ອຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ລອດພົ້ນ,

ຖ້າເຈົ້າບໍ່ພະຍາຍາມໃນສ່ວນຂອງເຈົ້າເອງ ຫຼື ຄິດຄຳນຶງເຖິງຕົວເຈົ້າເອງ, ສິ່ງນີ້ຈະກ່ຽວຫຍັງກັບເຮົາ? ຄົນທີ່ຄິດເຖິງພຽງແຕ່ເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄົນທີ່ມັກຄວາມສະບາຍ; ຄົນທີ່ເບິ່ງຄືເຊື່ອ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອແທ້ໆ; ຄົນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການເຮັດຢາ ແລະ ເວດມົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ; ຄົນທີ່ຜິດສິນທຳ, ໃຈແຕກ ແລະ ສົກກະບົກ; ຄົນທີ່ລັກເຄື່ອງຖວາຍແກ່ພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ສິ່ງຂອງພຣະອົງ; ຄົນທີ່ຮັກການຕິດສິນບົນ; ຄົນທີ່ຜັນຢ່າງຂີ້ຄ້ານເຖິງການຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ; ຄົນທີ່ອວດດີ ແລະ ທະນົງຕົວ; ຄົນທີ່ພຽງແຕ່ພະຍາຍາມຫາຊື່ສຽງ ແລະ ໃຊກລາບສ່ວນຕົວ;

ຄົນທີ່ເຜີຍແຜ່ຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ສຸພາບ; ຄົນທີ່ໝັ້ນປະໝາດພຣະເຈົ້າເອງ; ຄົນທີ່ບໍ່ເຮັດຫຍັງ
ນອກຈາກຕັດສິນ ແລະ ກ່າວຮ້າຍພຣະເຈົ້າເອງ; ຄົນທີ່ກໍ່ຕັ້ງກຸ່ມພັກພວກ ແລະ
ສະແຫວງຫາຄວາມເປັນເອກະລາດ; ຄົນທີ່ຍົກຍ້ອງຕົນເອງເໝືອນພຣະເຈົ້າ; ຊາຍ ແລະ ຍິງໜຸ່ມ,
ໄວກາງຄົນ ແລະ ໄວອາວຸໂສທີ່ໄຮ້ຄ່າ ຜູ້ເຊິ່ງຕິດກັບດັກໃນກິເລດຕັນຫາ; ຊາຍ ແລະ
ຍິງທີ່ເພີດເພີນກັບຊື່ສຽງສ່ວນຕົວ ແລະ ໂຊກລາບ ແລະ
ສະແຫວງຫາສະຖານະສ່ວນຕົວທຳມະກາງຄົນອື່ນໆ;
ຄົນທີ່ບໍ່ສຳນຶກຜິດທີ່ຕິດກັບດັກຢູ່ໃນຄວາມຜິດບາບ,
ພວກເຂົາທັງໝົດບໍ່ໄດ້ເກີນຄວາມລອດພົ້ນບໍ່? ຄວາມຜິດສິນທຳ, ຄວາມຜິດບາບ, ຢາທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ,
ເວດມົນ, ຄຳເວົ້າທີ່ຫຍາບຫຍາຍ ແລະ
ຄຳເວົ້າບໍ່ສຸພາບລ້ວນແລ້ວແຕ່ກໍ່ການຈະລາຈົນທຳມະກາງພວກເຈົ້າ; ແລະ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈ ແລະ
ຄຳເວົ້າແຫ່ງຊີວິດແມ່ນຖືກຢຽບຢຳໃນບັນດາພວກເຈົ້າ ແລະ
ພາສາບໍລິສຸດໄດ້ຖືກເຮັກໃຫ້ເປີດເປື້ອນໃນບັນດາພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າທີ່ເປັນຊາວຕ່າງຊາດ
ທີ່ໃຊ້ໄປດ້ວຍຄວາມສັກກະບົກ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງ!
ຜົນຕາມມາສຸດທ້າຍຂອງພວກເຈົ້າຈະແມ່ນຫຍັງ? ຄົນທີ່ຮັກເນື້ອໜັງ,
ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດເວດມົນຂອງເນື້ອໜັງ ແລະ
ຜູ້ທີ່ຕິດກັບດັກໃນຄວາມຜິດບາບຈາກຕັນຫາຈະສາມາດໜ້າດ້ານສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດໄດ້ແນວໃດ!
ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນແບບພວກເຈົ້າແມ່ນໜ້ອນທີ່ເກີນຄວາມລອດພົ້ນ?
ເຈົ້າມີສິດຫຍັງທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງນີ້ ແລະ ນັ້ນ? ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນ,
ບໍ່ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວໃນຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຄວາມຈິງ ແລະ ພຽງແຕ່ຮັກເນື້ອໜັງ,
ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ? ຄົນທີ່ບໍ່ຮັກຫົນທາງແຫ່ງຊີວິດ,
ຄົນທີ່ບໍ່ຍົກຍ້ອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະອົງ,
ຜູ້ທີ່ວາງອຸບາຍເພື່ອເຫັນແກ່ສະຖານະຂອງພວກເຂົາເອງ, ຜູ້ທີ່ຍົກຍ້ອງຕົນເອງ,
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນຄືເກົ່າບໍ່ ແມ່ນແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ?
ແມ່ນຫຍັງຄືຄຸນຄ່າໃນການຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ລອດພົ້ນ?
ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ຫຼື ບໍ່
ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບວ່າຄວາມອາວຸໂສຂອງເຈົ້າມີຫຼາຍສ່ຳໃດ ຫຼື ເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຈັກປີແລ້ວ
ແລະ ແຮງໄກທີ່ມັນຈະຂຶ້ນກັບວ່າເຈົ້າໄດ້ສ້າງຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືຫຼາຍສ່ຳໃດ. ກົງກັນຂ້າມ
ມັນຂຶ້ນກັບວ່າ ການສະແຫວງຫາຂອງເຈົ້າໄດ້ເກີດຜົນ ຫຼື ບໍ່. ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກວ່າ
ຄົນທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນແມ່ນ “ຕົ້ນໄມ້” ທີ່ອອກໝາກ, ບໍ່ແມ່ນຕົ້ນໄມ້ທີ່ມີໃບຂຽວງາມ ແລະ
ເຕັມໄປດ້ວຍຄອກ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເກີດໝາກຫຍັງເລີຍ.
ເຖິງແມ່ນເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເວລາຫຼາຍປີເພື່ອພະເນຈອນຕາມທ້ອງຖະໜົນ, ມັນສຳຄັນຫຍັງ?
ຄຳພະຍານຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ?

ຄວາມເຄົາລົບຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນມີໜ້ອຍກວ່າຄວາມຮັກຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຕົນເອງ ແລະ
ຄວາມບາຖະໜາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາຂອງເຈົ້າ, ບຸກຄົນປະເພດນີ້ບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ເສື່ອມຊາມບໍ່?
ພວກເຂົາຈະສາມາດເປັນຕົ້ນແບບ ແລະ ແບບຢ່າງສໍາລັບຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ?
ທ່ານມະຊາດຂອງເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້, ເຈົ້າກະບົດເກີນໄປ,
ເຈົ້າເກີນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ! ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຈະຖືກກໍາຈັດບໍ່?
ເວລາທີ່ພາລະກິດຂອງເຮົາສໍາເລັດບໍ່ແມ່ນເວລາແຫ່ງການມາເຖິງຂອງວັນສຸດທ້າຍຂອງເຈົ້າບໍ່?
ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫຼາຍຢ່າງ ແລະ ກ່າວພຣະທໍາຫຼາຍຂໍ້ທໍາມະກາງພວກເຈົ້າ,
ມີຈັກຂໍ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າຫຼຸຂອງພວກເຈົ້າແທ້ໆ? ມີຈັກຂໍ້ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອຟັງ?
ເມື່ອພາລະກິດຂອງເຮົາສິ້ນສຸດລົງ, ນັ້ນຈະເປັນເວລາທີ່ເຈົ້າເຊົາຕໍ່ຕ້ານເຮົາ,
ເວລາທີ່ເຈົ້າເຊົາຢືນຂັດຂວາງເຮົາ. ໃນເວລາທີ່ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດ,
ພວກເຈົ້າກໍປະພຶດຕໍ່ຕ້ານເຮົາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ;
ພວກເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປະຕິບັດຕາມພຣະທໍາຂອງເຮົາຈັກເທື່ອ. ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ
ເຈົ້າປະຕິບັດ “ພາລະກິດ” ຂອງເຈົ້າເອງ, ສ້າງອານາຈັກນ້ອຍໆຂອງເຈົ້າເອງ.
ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງເລີຍນອກຈາກກຸ່ມໝາໃນ ແລະ ໝາ, ເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອຕໍ່ຕ້ານເຮົາ!
ເຈົ້າພະຍາຍາມຢູ່ສະເໝີທີ່ຈະນໍາເອົາຄົນທີ່ມອບຄວາມຮັກໃຫ້ເຈົ້າທັງໝົດເຂົ້າສູ່ອ້ອມກອດຂອງເຈົ້າ
າ, ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຂອງເຈົ້າມີຢູ່ໃສ? ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນຫຼອກລວງ!
ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອຟັງ ຫຼື ຄວາມເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດແມ່ນຫຼອກລວງ ແລະ
ໝົນປະໝາດ! ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ບໍ່? ຜູ້ຊາຍທີ່ຜິດສິນທໍາ ແລະ
ເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາທາງເພດຕ້ອງການສະເໝີທີ່ຈະດຶງດູດໃສເພນີທີ່ຍິ້ວເຍົ້າມາຫາພວກເຂົາເພື່ອ
ຄວາມສຸກຂອງພວກເຂົາເອງ.
ເຮົາຈະບໍ່ຊ່ວຍມານຮ້າຍທີ່ຜິດສິນທໍາທາງເພດແບບນັ້ນໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງເດັດຂາດ.
ເຮົາກຽດຊັງພວກເຈົ້າ ມານຮ້າຍທີ່ສົກກະບົກ ແລະ ຄວາມເຕັມໄປດ້ວຍຕັນຫາ ແລະ
ຄວາມຍິ້ວຍວນຂອງພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຈົມລົງສູ່ນະຣົກ. ພວກເຈົ້າມີຫຍັງໃຫ້ແກ້ຕົວບໍ່?
ພວກເຈົ້າ ມານຮ້າຍທີ່ສົກກະບົກ ແລະ ວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນເປັນຕາລັງກຽດ!
ພວກເຈົ້າເປັນຕາຂີ້ດຽດ! ຂີ້ເຫຍື້ອແບບນີ້ຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ແນວໃດ?
ພວກເຂົາທີ່ຕິດກັບດັກໃນຄວາມຜິດບາບຈະຍັງສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນບໍ່? ມື້ນີ້ ຄວາມຈິງນີ້,
ຫົນທາງນີ້ ແລະ ຊີວິດນີ້ບໍ່ໄດ້ດຶງດູດໃຈພວກເຈົ້າ; ກົງກັນຂ້າມ
ພວກເຈົ້າຖືກດຶງດູດຫາຄວາມຜິດບາບ; ຫາເງິນ; ຫາຖານະ, ຊື່ສຽງ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ;
ຫາຄວາມສຸກທາງເນື້ອໜັງ; ຫາຄວາມເຈົ້າຊູ່ຂອງຜູ້ຊາຍ ແລະ ສະເໜ່ຂອງແມ່ຍິງ.
ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຄຸນສົມບັດທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງເຮົາ?
ພາບລັກຂອງພວກເຈົ້າເຖິງກັບຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ,
ສະຖານະຂອງພວກເຈົ້າເຖິງກັບສູງສົ່ງກວ່າພຣະເຈົ້າ,

ດ້ານກຽດຊື່ສຽງຂອງພວກເຈົ້າໃນທ່າມກາງມະນຸດແມ່ນບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງ,
ພວກເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນຮູບບັນທີ່ຜູ້ຄົນບູຊາ. ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກາຍມາເປັນອັກຄະເທວະດາບໍ່?
ເມື່ອຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນຖືກເປີດເຜີຍ
ເຊິ່ງຍັງເປັນເວລາທີ່ພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໃກ້ຈະເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມັນ,
ຫຼາຍຄົນໃນບັນດາພວກເຈົ້າຈະເປັນຊາກສົບທີ່ເກີນຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ຕ້ອງຖືກກຳຈັດ.
ໃນລະຫວ່າງພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ, ເຮົາກະລຸນາ ແລະ ດີຕໍ່ທຸກຄົນ.
ເມື່ອພາລະກິດສິ້ນສຸດລົງ, ຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນກໍຈະຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ
ໃນເວລານັ້ນ ເຮົາຈະບໍ່ກະລຸນາ ແລະ ດີອີກຕໍ່ໄປ,
ຍ້ອນຜົນຕາມມາຂອງຜູ້ຄົນຈະໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍອອກ ແລະ
ແຕ່ລະຄົນກໍຈະໄດ້ຖືກຈັດອອກຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ຈະບໍ່ເກີດປະໂຫຍດຫຍັງໃນການປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນອີກ
ຍ້ອນຍຸກແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຈະຜ່ານໄປ ແລະ ເມື່ອຜ່ານໄປແລ້ວ ມັນກໍຈະບໍ່ກັບຄືນມາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການປະຕິບັດ (7)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

657. ເຮົາໄດ້ເຕືອນພວກເຈົ້າຫຼາຍຄັ້ງ ແລະ ໄດ້ປະທານຄວາມຈິງຫຼາຍຂໍ້ແກ່ພວກເຈົ້າ
ເພື່ອບົກຄອງພວກເຈົ້າ. ບັດຈຸບັນ ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກພັດທະນາຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າໃນອະດີດ,
ເຂົ້າໃຈຫຼັກທຳຫຼາຍຂໍ້ ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຄົນໆໜຶ່ງຄວນເປັນ ແລະ ມີສາມັນສຳນຶກຫຼາຍ
ເຊິ່ງຄົນຊື່ສັດຄວນມີ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວ.
ເຮົາບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດຜົນສຳເລັດຂອງພວກເຈົ້າ ແຕ່ເຮົາຕ້ອງໄດ້ເວົ້າຢ່າງກົງໄປກົງມາວ່າ
ເຮົາກໍຍັງບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດການບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ການກະບົດທັງຫຼາຍຂອງພວກເຈົ້າ
ທີ່ມີຕໍ່ເຮົາເປັນເວລາຫຼາຍປີມານີ້ ຍ້ອນວ່າ ໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ມີນັກບຸນ,
ພວກເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນ ແລະ
ເປັນສັດຕູຂອງພຣະຄຣິດ. ການເຮັດຜິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ
ການບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າຈົນຮອດປະຈຸບັນແມ່ນນັບບໍ່ຖ້ວນ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ມັນຈຶ່ງບໍ່ຄ່ອຍແປກ ທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າຊ້ຳຕະຫຼອດເວລາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ.
ເຮົາບໍ່ຢາກດຳລົງຊີວິດແບບນີ້ກັບພວກເຈົ້າ ແຕ່ເພື່ອອະນາຄົດຂອງພວກເຈົ້າ,
ເພື່ອປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້າ, ເຮົາຈຶ່ງຈະທວນຄືນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າອີກຄັ້ງໃນທີ່ນີ້. ເຮົາຫວັງວ່າ
ພວກເຈົ້າຈະເຮັດຕາມໃຈເຮົາ ແລະ ເຮົາກໍຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າ
ພວກເຈົ້າຈະສາມາດເຊື່ອພຣະທຳທຸກຂໍ້ທີ່ເຮົາກ່າວ ແລະ ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ ກໍຫວັງວ່າ
ພວກເຈົ້າອາດເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍທີ່ແອບແຜງຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂອງພຣະທຳຂອງເຮົາ.
ຈົ່ງຢ່າສົງໄສກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ ຫຼື ຮ້າຍໄປກວ່ານັ້ນ
ແມ່ນການຮັບເອົາພຣະທຳຂອງເຮົາຕາມທີ່ພວກເຈົ້າປາດຖະໜາ ແລະ
ໂຍນພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຖືມຕາມໃຈ ເຊິ່ງເຮົາເຫັນວ່າ ເປັນສິ່ງທີ່ຮັບບໍ່ໄດ້.

ຈົ່ງຢ່າຕັດສິນພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ຢ່າວ່າແຕ່ການຖືເບົາຕໍ່ພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເລີຍ ຫຼື ເວົ້າວ່າ ເຮົາລ້ວງພວກເຈົ້າຕະຫຼອດ ຫຼື ຮ້າຍໄປກວ່ານັ້ນ ແມ່ນການເວົ້າວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮົາບອກພວກເຈົ້າ ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຖືກຕ້ອງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຮັບບໍ່ໄດ້. ຍ້ອນພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າດ້ວຍຄວາມສົງໄສ, ບໍ່ເຄີຍເອົາພຣະທຳຂອງເຮົາ ແລະ ເບິ່ງຂ້າມເຮົາ, ເຮົາຂໍບອກພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງທັງມວນ:

ຢ່າເອົາສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໄປເຊື່ອມໂຍງກັບບັດຊະຍາ,
ຢ່າເອົາສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໄປລວມກັນກັບຄຳຫຼອກລວງຂອງນັກຕົ້ມຕຸນ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ແມ່ນຢ່າໂຕ້ຕອບພຣະທຳຂອງເຮົາດ້ວຍການດູຖູກ. ບາງເທື່ອໃນອະນາຄົດ
ອາດຈະບໍ່ມີໃຜສາມາດບອກພວກເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງບອກພວກເຈົ້າຢູ່ ຫຼື
ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມກະລຸນາ,
ຢ່າວ່າແຕ່ພາພວກເຈົ້າຢ່າງຜ່ານຈຸດເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຄວາມອົດທົນເລີຍ. ມື້ທີ່ຈະມາເຖິງ
ແມ່ນຈະຖືກໃຊ້ໃນການເອົາເວລາທີ່ດີກັບຄືນມາ ຫຼື ໃນການຮ້ອງໄຫ້ສຽງດັງ ຫຼື
ຄວນຄາງດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ຫຼື ເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຜ່ານກາງຄືນທີ່ຄ່າມືດ
ໂດຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມຈິງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ຫຼື ຊີວິດທີ່ສະໜອງໃຫ້ ຫຼື ພຽງແຕ່ລໍຖ້າຢ່າງໝົດຫວັງ
ຫຼື ຢູ່ໃນຄວາມເສຍໃຈທີ່ຂົ່ມຂືນຈົນພວກເຈົ້າບໍ່ມີເຫດຜົນ.... ຄວາມເປັນໄປໄດ້ອື່ນເຫຼົ່ານີ້
ແມ່ນຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ແທ້ໆ ສຳລັບພວກເຈົ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ. ຍ້ອນວ່າ
ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນບັນດາພວກເຈົ້າທີ່ຄອບຄອງບ່ອນນັ້ນ
ທີ່ພວກເຈົ້າໃຊ້ນັ້ງເພື່ອນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ;
ພວກເຈົ້າເອົາຕົວເອງໄປໝົກໝຸ່ນຢູ່ກັບໂລກແຫ່ງຕັນຫາ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ,
ປະບົນເຂົ້າກັບຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າ, ເຂົ້າກັບຈິດວິນຍານ, ວິນຍານ ແລະ
ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຫຼາຍໆສິ່ງທີ່ບໍ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດ ແລະ ຄວາມຈິງ ແລະ
ແທ້ຈິງແລ້ວ ແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ ສິ່ງທີ່ເຮົາຄາດຫວັງຈາກພວກເຈົ້າກໍຄື
ພວກເຈົ້າສາມາດຖືກນຳມາສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ. ຄວາມຫວັງຢ່າງດຽວຂອງເຮົາກໍຄື
ພວກເຈົ້າສາມາດເບິ່ງແຍງຕົວເອງ, ສາມາດລ້ຽງດູຕົວເອງ ແລະ
ບໍ່ເນັ້ນໜັກຫຼາຍກັບປາຍທາງຂອງຕົວເອງ ໃນຂະນະທີ່ເບິ່ງພຶດຕິກຳ ແລະ
ການເຮັດຜິດຂອງຕົວດ້ວຍຄວາມບໍ່ສົນໃຈ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການເຮັດຜິດຈະນຳພາມະນຸດໄປສູ່ນາຮົກ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

658. ຍິ່ງການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າຫຼາຍຊ່ຳໃດ, ໂອກາດຂອງເຈົ້າໃນການໄດ້ຮັບປາຍທາງທີ່ດີກໍຍິ່ງໜ້ອຍລົງ. ກົງກັນຂ້າມ,
ຍິ່ງການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າໜ້ອຍຊ່ຳໃດ, ໂອກາດຂອງເຈົ້າໃນການຖືກພຣະເຈົ້າຍ້ອງຍໍກໍຍິ່ງຫຼາຍຂຶ້ນ.
ຖ້າການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າເພີ່ມຂຶ້ນຮອດຈຸດທີ່ວ່າ ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຮົາຈະຍົກໂທດໃຫ້ເຈົ້າ,
ເຈົ້າກໍຈະເສຍໂອກາດໃນການຖືກຍົກໂທດທັງໝົດ. ໃນກໍລະນີນັ້ນ ປາຍທາງຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ຢູ່ເທິງ

ແຕ່ຈະຢູ່ລຸ່ມ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອເຮົາ ກໍຈົ່ງມີຄວາມກ້າຫານ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮັດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ
ກໍໃຫ້ເບິ່ງວ່າ ມັນຈະນຳຫຍັງມາໃຫ້ເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຕັ້ງໃຈແທ້ກັບການປະຕິບັດຄວາມຈິງ
ເຈົ້າກໍຈະມີໂອກາດ ທີ່ຄວາມຜິດຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການຍົກໂທດຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ
ຈຳນວນຂອງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າກໍຈະໜ້ອຍລົງ ແລະ ໜ້ອຍລົງ.
ຖ້າເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈປະຕິບັດຄວາມຈິງ
ການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າກໍຈະເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ
ເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ຈົນວ່າເຈົ້າເຖິງຂີດຈຳກັດ
ເຊິ່ງຈະເປັນເວລາທີ່ເຈົ້າຖືກທຳລາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
ນີ້ຈະເປັນເວລາທີ່ຄວາມຜັນອັນສວຍງາມກ່ຽວກັບການຮັບພອນຂອງເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍ.
ຈົ່ງຢ່າຖືວ່າ ການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າແມ່ນເປັນຄວາມຜິດຂອງຄົນທີ່ຍັງບໍ່ບັນລຸນິຕິພາວະ ຫຼື ຄົນໄງ່,
ຈົ່ງຢ່າໃຊ້ຂໍ້ອ້າງວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຄວາມຈິງ
ຍ້ອນຄວາມສາມາດຂອງເຈົ້າທີ່ມີໜ້ອຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ການປະຕິບັດຄວາມຈິງເປັນສິ່ງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້
ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຈົ່ງຢ່າພຽງແຕ່ຖືວ່າ
ການເຮັດຜິດທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດນັ້ນແມ່ນເປັນການກະທຳຂອງບາງຄົນ ທີ່ບໍ່ຮູ້ດີໄປກວ່ານີ້.
ຖ້າເຈົ້າເກັ່ງໃນການຍົກໂທດໃຫ້ຕົວເອງ ແລະ
ເກັ່ງໃນການປະຕິບັດກັບຕົວເອງດ້ວຍໃຈກວ້າງຂວາງ, ເຮົາກໍຂໍເວົ້າວ່າ ເຈົ້າແມ່ນຄົນຂີ້ຢ້ານ
ຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ມີວັນໄດ້ຮັບຄວາມຈິງ ແລະ ການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຍຸດຫຼອກຫຼອນເຈົ້າ
ແຕ່ມັນຈະຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຈົ້າເຮັດຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຂອງຄວາມຈິງ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນໝູ່ຮ່ວມເດີນທາງທີ່ຈົງຮັກພັກດີຂອງລາຕານຕະຫຼອດໄປ.
ຄຳແນະນຳຂອງເຮົາໃຫ້ກັບເຈົ້າກໍຍັງຄືເກົ່າ: ຢ່າພຽງແຕ່ສົນໃຈກັບບາຍທາງຂອງເຈົ້າ ແລະ
ເບິ່ງຂ້າມການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າທີ່ເຊື່ອງຊ້ອນຢູ່; ຈົ່ງຖືການເຮັດຜິດຂອງເຈົ້າຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ
ຢ່າເບິ່ງຂ້າມການເຮັດຜິດທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມເປັນຫ່ວງຕໍ່ບາຍທາງຂອງເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການເຮັດຜິດຈະນຳພາມະນຸດໄປສູ່ນາຮັກ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

659. ເຖິງແມ່ນວ່າແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າຈະມີອົງປະກອບແຫ່ງຄວາມຮັກ ແລະ
ພຣະອົງເມດຕາຕໍ່ທຸກຄົນ, ຜູ້ຄົນແມ່ນໄດ້ເບິ່ງຂ້າມ ແລະ ລືມຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າ
ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະອົງເປັນແກ່ນແທ້ທີ່ມີກຽດສັກສີເຊັ່ນກັນ.
ການທີ່ພຣະອົງຮັກບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ຄົນຈະສາມາດກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະອົງຕາມອຳເພີໃຈ
ໂດຍບໍ່ບຸກບັ້ນຄວາມຮູ້ສຶກ ຫຼື ປະຕິກິລິຍາຂອງພຣະອົງ ຫຼື
ຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ວ່າພຣະອົງມີຄວາມເມດຕາບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຫຼັກການໃນການປະຕິບັດ
ຕໍ່ຜູ້ຄົນ. ພຣະເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່; ພຣະອົງເປັນຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງ.
ພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຫຸ່ນຕຸກກະຕາທີ່ຖືກຈົນຕະນາການຂຶ້ນມາ ຫຼື ວັດຖຸອື່ນໆ.
ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະອົງເປັນຢູ່,

ພວກເຮົາຄວນຟັງສຽງຂອງຫົວໃຈຂອງພຣະອົງຢ່າງລະມັດລະວັງຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ,
ໃສ່ໃຈກັບທ່າທີຂອງພຣະອົງຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ມາເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະອົງ.
ພວກເຮົາບໍ່ຄວນໃຊ້ຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດເພື່ອນິຍາມພຣະເຈົ້າ ຫຼື
ພວກເຮົາບໍ່ຄວນເອົາຄວາມຄິດ ຫຼື ຄວາມປາຖະໜາຂອງມະນຸດກໍານົດພຣະອົງ,
ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນໃນລັກສະນະຂອງມະນຸດ ໂດຍອີງຕາມຈິນຕະນາການຂອງມະນຸດ.
ຖ້າເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້, ແລ້ວເຈົ້າກໍກຳລັງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍ,
ບຸກບັ້ນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ທ້າທາຍກຽດສັກສີຂອງພຣະອົງ! ສະນັ້ນ
ຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ມາເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮຸນແຮງຂອງເລື່ອງນີ້,
ເຮົາແນະນຳໃຫ້ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບໃນການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ.
ໃຫ້ລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບໃນຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າ.
ສຳລັບວິທີການທີ່ເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຍິ່ງເຈົ້າລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບຫຼາຍສ່ຳໃດ,
ມັນກໍຍິ່ງເປັນການດີຫຼາຍສ່ຳນັ້ນ! ເມື່ອເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນຫຍັງຄືທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າ
ກໍຈົ່ງລະເວັ້ນຈາກການເວົ້າໄລເລ, ຢ່າປະໝາດໃນການກະທຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ຢ່າເວົ້າໄປເລື້ອຍເປື້ອຍ.
ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ, ຢ່າສະຫຼຸບຕາມອຳເພີໃຈ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຈົ້າຄວນລໍຖ້າ ແລະ ສະແຫວງຫາ;
ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເປັນການສະແດງອອກເຖິງການຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ການຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍເຊັ່ນກັນ. ນອກເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ, ຖ້າເຈົ້າສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ໄດ້ ແລະ
ນອກເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ ຖ້າເຈົ້າມີທັດສະນະຄະຕິນີ້, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໂທດເຈົ້າສຳລັບຄວາມໂງ່ຈ້າ,
ຄວາມບໍ່ຮູ້ ແລະ ການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າໃນເຫດຜົນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງຕ່າງໆ. ກົງກັນຂ້າມ,
ຍ້ອນທ່າທີໃນການຢ້ານກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຈະຊື່ເຈົ້າ, ນຳພາ ແລະ ໃຫ້ສ່ອງແສງແກ່ເຈົ້າ ຫຼື
ອົດທົນຕໍ່ຄວາມເປັນເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄວາມບໍ່ຮູ້ຂອງເຈົ້າ.
ແຕ່ຖ້າທ່າທີຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງຄືການບໍ່ເຄົາລົບ, ຕັດສິນພຣະອົງຕາມທີ່ເຈົ້າປາຖະໜາ ຫຼື
ຄາດເດົາຕາມອຳເພີໃຈ ແລະ ກຳນົດແນວຄິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະປະນາມເຈົ້າ,
ລົງວິໄນເຈົ້າ ແລະ ເຖິງກັບລົງໂທດເຈົ້າ; ຫຼື ພຣະອົງອາດສະແດງຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບເຈົ້າ.
ບາງເທື່ອ ຄວາມຄິດເຫັນນີ້ຈະກ່ຽວພັນກັບຜົນຕາມມາຂອງເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຂໍເນັ້ນອີກຄັ້ງ:
ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຄວນລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ.
ຢ່າເວົ້າໂດຍບໍ່ລະມັດລະວັງ ແລະ ຢ່າປະໝາດໃນການກະທຳຂອງເຈົ້າ. ກ່ອນທີ່ເຈົ້າຈະເວົ້າຫຍັງ,
ເຈົ້າຄວນຢຸດ ແລະ ຄິດຄຳນຶງວ່າ: ການກະທຳນີ້ຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍບໍ່?
ການເຮັດສິ່ງນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍກຳລັງເຄົາລົບພຣະເຈົ້າບໍ່? ແມ່ນແຕ່ໃນເລື່ອງເລັກໆນ້ອຍໆ,
ເຈົ້າກໍຄວນພະຍາຍາມຕອບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ໄດ້ ແລະ
ໃຊ້ເວລາເພີ່ມເຕີມເພື່ອພິຈາລະນາຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້.
ຖ້າເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕາມຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງແທ້ຈິງໃນທຸກລັກສະນະ, ໃນທຸກສິ່ງ,

ຕະຫຼອດເວລາ ແລະ ນຳໃຊ້ທຳທີ່ດັ່ງກ່າວ ໂດຍສະເພາະເມື່ອເວລາເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈບາງສິ່ງບາງຢ່າງ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຈະນຳພາເຈົ້າຢູ່ສະເໝີ ແລະ ສະໜອງເສັ້ນທາງໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ເດີນຕາມ. ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນຈະສະແດງອອກໃນຮູບແບບໃດກໍຕາມ, ພຣະເຈົ້າກໍເຫັນພວກເຂົາຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ແຈ້ງແຈ້ງ ແລະ ພຣະອົງຈະປະເມີນການສະແດງອອກເຫຼົ່ານີ້ຂອງເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ເໝາະສົມ. ຫຼັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ຜ່ານການທົດລອງຄັ້ງສຸດທ້າຍ,

ພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາພຶດຕິກຳທັງໝົດຂອງເຈົ້າ ແລະ

ສະຫຼຸບມັນຢ່າງຄົບຖ້ວນເພື່ອກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງເຈົ້າ.

ຜົນຕາມມານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເຊື່ອໂດຍບໍ່ມີການສົງໄສເລີຍ.

ສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການບອກພວກເຈົ້າໃນນີ້ກໍຄື:

ທຸກການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ,

ທຸກການປະພຶດຂອງພວກເຈົ້າ

ແລະ

ທຸກຄວາມຄິດຂອງພວກເຈົ້າຕັດສິນໂຊກຊະຕາຂອງພວກເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

660. ເມື່ອເວົ້າກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຜູ້ຄົນສະແຫວງຫາ ແລະ ວິທີທີ່ຜູ້ຄົນເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ, ທຳທີ່ຂອງຜູ້ຄົນແມ່ນຫຼັກສຳຄັນ.

ຢ່າເມີນເສີຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າຄືກັບວ່າພຣະອົງເປັນພຽງອາກາດວ່າງເປົ່າທີ່ລ່ວງລອຍຢູ່ໃນຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ; ໃຫ້ຄິດເຖິງພຣະເຈົ້າທີ່ເຈົ້າເຊື່ອຢູ່ສະເໝີວ່າເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດຢູ່, ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ໃນສະຫວັນຊັ້ນສາມໂດຍບໍ່ມີຫຍັງເຮັດ. ກົງກັນຂ້າມ,

ພຣະອົງກຳລັງຫຼຽວເບິ່ງຫົວໃຈຂອງທຸກຄົນຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ, ສັງເກດວ່າເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງ, ເຝົ້າເບິ່ງທຸກຄຳເວົ້າເລັກໆນ້ອຍໆ ແລະ ທຸກການກະທຳເລັກໆນ້ອຍໆຂອງເຈົ້າ,

ເຝົ້າເບິ່ງວ່າເຈົ້າປະພຶດແນວໃດ ແລະ ເບິ່ງວ່າທຳທີ່ຂອງເຈົ້າຕໍ່ພຣະອົງແມ່ນເປັນແນວໃດ.

ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະຕັ້ງໃຈມອບຕົນເອງໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່, ພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຄິດ ແລະ ແນວຄິດໃນສ່ວນເລິກສຸດຂອງເຈົ້າກໍໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ

ຖືກເຝົ້າເບິ່ງໂດຍພຣະອົງແລ້ວ. ເນື່ອງຈາກພຶດຕິກຳຂອງເຈົ້າ, ເນື່ອງຈາກການກະທຳຂອງເຈົ້າ ແລະ ເນື່ອງຈາກທຳທີ່ຂອງເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ, ຄວາມຄິດເຫັນຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບເຈົ້າ ແລະ ທຳທີ່ຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າກໍປ່ຽນແປງຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ.

ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ຄຳແນະນຳບາງຢ່າງກັບບາງຄົນ:

ຢ່າວາງຕົນເອງຄືກັບເດັກເກີດໃໝ່ໃນມືຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄືກັບວ່າພຣະອົງຄວນຫຼົງໄຫຼ່ເຈົ້າ, ຄືກັບວ່າພຣະອົງບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມເຈົ້າໄດ້ ແລະ ຄືກັບວ່າທຳທີ່ຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້ານັ້ນໝັ້ນຄົງ

ແລະ ບໍ່ປ່ຽນແປງຈັກເທື່ອ ແລະ ເຮົາຂໍແນະນຳເຈົ້າໃຫ້ເຊົາຜົນ!

ພຣະເຈົ້າເປັນທຳໃນການທີ່ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນ ແລະ

ພຣະອົງຈິງຈັງໃນວິທີການຂອງພຣະອົງໃນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ ແລະ

ການຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນ. ນີ້ແມ່ນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ບໍ່ເຮັດຄືກັບສັດລ້ຽງໃຫ້ຢອກຫຼີ້ນ.
ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບມະນຸດບໍ່ແມ່ນແບບຕາມໃຈ ຫຼື ເອົາໃຈ ຫຼື ຄວາມເມດຕາ ແລະ
ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງຕໍ່ມະນຸດຊາດກໍບໍ່ໄດ້ຕາມໃຈ ຫຼື ເມື່ນເສີຍ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບມະນຸດກ່ຽວພັນກັບການຖະໜຸນຖະໜອມ, ການສົງສານ ແລະ
ການເຄົາລົບຊີວິດ; ຄວາມເມດຕາ ແລະ
ຄວາມອົດກັ້ນຂອງພຣະອົງສະແດງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຄາດຫວັງຈາກພວກເຂົາ ແລະ
ສິ່ງທີ່ມະນຸດຊາດຕ້ອງການເພື່ອຄວາມຢູ່ລອດ. ພຣະເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ພຣະເຈົ້າມີຢູ່ແທ້ຈິງ;
ທ່າທີຂອງພຣະອົງມີຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນມີຫຼັກການ, ບໍ່ແມ່ນຈໍາພວກກົດລະບຽບທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນ
ແລະ ມັນສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນປ່ຽນແປງ ແລະ
ບັບປ່ຽນເທື່ອລະໜ້ອຍຕາມການເວລາ, ຂຶ້ນກັບສະຖານະການທີ່ພວກມັນເກີດຂຶ້ນ ແລະ
ພ້ອມກັບທ່າທີຂອງແຕ່ລະຄົນ. ສະນັ້ນ ເຈົ້າຄວນຮູ້ຈັກຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນທີ່ສຸດວ່າ
ແກ່ນແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ ແລະ
ອຸປະນິເສດຂອງພຣະອົງຈະປາກົດໃນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ໃນບໍລິບົດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.
ເຈົ້າອາດບໍ່ຄິດວ່າ ນີ້ແມ່ນບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ
ເຈົ້າອາດໃຊ້ແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງເພື່ອຈິນຕະນາການເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຄວນເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ.
ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມີບາງຄັ້ງທີ່ມຸມມອງກົງກັນຂ້າມກັນຄົນລະຂົ້ວຂອງເຈົ້ານັ້ນເປັນຈິງ ແລະ
ການໃຊ້ແນວຄິດຂອງເຈົ້າເອງເພື່ອພະຍາຍາມວັດແທກພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໃຈຮ້າຍແລ້ວ. ນີ້ກໍຍ້ອນວ່າ
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດໍາເນີນການໃນລັກສະນະທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າພຣະອົງເຮັດ ຫຼື
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ເລື່ອງນີ້ຄືກັບທີ່ເຈົ້າເວົ້າວ່າພຣະອົງຈະເຮັດ. ສະນັ້ນ
ເຮົາຈຶ່ງເຕືອນເຈົ້າໃຫ້ລະມັດລະວັງ ແລະ ຮອບຄອບໃນວິທີການຂອງເຈົ້າຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າ
ແລະ ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມຫຼັກການຢ່າງໃນຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື
ການຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຫຼີກເວັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ.
ເຈົ້າຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ໜັກແໜ້ນກ່ຽວກັບເລື່ອງຕ່າງໆໃນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ກ່ຽວກັບທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເຈົ້າຕ້ອງຄົ້ນຫາຄົນທີ່ມີແສງສະຫວ່າງເພື່ອສື່ສານເລື່ອງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ແກ່ເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າຕ້ອງສະແຫວງຫາຢ່າງຈິງຈັງ. ຢ່າເບິ່ງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າເປັນຫຸ່ນຕຸກກະຕາ
ໂດຍຕັດສິນພຣະອົງຕາມອໍາເພີໃຈ, ສະຫຼຸບກ່ຽວກັບພຣະອົງຕາມອໍາເພີໃຈ ແລະ
ບໍ່ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບນັບຖືທີ່ພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບ.
ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າກໍາລັງນໍາຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ເຈົ້າ ແລະ ກໍານົດຜົນຕາມມາຂອງເຈົ້າ,
ພຣະອົງອາດມອບຄວາມເມດຕາ ຫຼື ຄວາມອົດກັ້ນ ຫຼື ການພິພາກສາ ແລະ

ການຂຽນຕີໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດນກໍຕາມ, ທ່າທີຂອງພຣະອົງທີ່ມີຕໍ່ເຈົ້າແມ່ນບໍ່ໄດ້ໝັ້ນຄົງ.
ມັນຂຶ້ນກັບທ່າທີຂອງເຈົ້າເອງທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງ ພ້ອມທັງຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເຈົ້າມີກ່ຽວກັບພຣະອົງ.
ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ລັກສະນະໃດໜຶ່ງທີ່ຜ່ານໄປຂອງຄວາມຮູ້ ຫຼື
ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍານົດພຣະອົງຢ່າງບໍ່ສິ້ນສຸດ.
ຢ່າເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ຕາຍແລ້ວ; ໃຫ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊີວິດຢູ່.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີການຮູ້ຈັກອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸ”

ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

661. ພວກເຈົ້າບາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນຕົວພວກເຈົ້າ
ແຕ່ພວກເຈົ້າຫ່າງເຫີນຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍ. ແມ່ນຫຍັງຄືບັນຫາໃນທີ່ນີ້?
ພວກເຈົ້າຍອມຮັບພຽງແຕ່ພຣະທໍາຂອງພຣະອົງ ແຕ່ບໍ່ຮັບການຈັດການຂອງພຣະອົງ ຫຼື
ການວິຖານຂອງພຣະອົງ;
ແຮງໄກທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບເອົາການຈັດແຈງທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ,
ເພື່ອມີຄວາມເຊື່ອທີ່ສົມບູນໃນພຣະອົງ. ແລ້ວແມ່ນຫຍັງຄືບັນຫາໃນທີ່ນີ້?
ໃນການວິເຄາະຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນພຽງເປືອກໄຂ່ທີ່ວ່າງເປົ່າ
ທີ່ບໍ່ສາມາດໃຫ້ກໍານົດລູກໄກໄດ້.
ຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ນໍາເອົາຄວາມຈິງມາສູ່ພວກເຈົ້າ ຫຼື
ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຊີວິດ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ
ຄວາມເຊື່ອນັ້ນໄດ້ນໍາຄວາມຮູ້ສຶກລວງຕາເຖິງການບໍາລຸງລ້ຽງ ແລະ
ຄວາມຫວັງມາສູ່ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ. ມັນຄືຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງການບໍາລຸງລ້ຽງ ແລະ
ຄວາມຫວັງນີ້ທີ່ເປັນຈຸດປະສົງຂອງພວກເຈົ້າໃນການເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ ແລະ
ຊີວິດ. ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າ
ແນວທາງປະຕິບັດໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນພຽງການພະຍາຍາມປະຈົບປະ
ແຈງພຣະເຈົ້າຜ່ານການຍອມຮັບໃຊ້ ແລະ ຄວາມໄຮ້ຢາງອາຍ ແລະ
ບໍ່ສາມາດຖືວ່າເປັນຄວາມເຊື່ອທີ່ແທ້ຈິງໄດ້ ບໍ່ວ່າໃນວິທີທາງໃດກໍຕາມ.
ລູກໄກຈະສາມາດບາກົດອອກຈາກຄວາມເຊື່ອແບບນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ເວົ້າອີກແບບໜຶ່ງກໍຄື
ຄວາມເຊື່ອປະເພດນີ້ຈະສາມາດສໍາເລັດຫຍັງໄດ້?
ຈຸດປະສົງຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອໃຊ້ພຣະອົງເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງ
ພວກເຈົ້າເອງ.
ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ແທ້ຈິງແຫ່ງການເຮັດຜິດຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່?
ພວກເຈົ້າເຊື່ອໃນການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ
ປະຕິເສດການເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ເຮົາບໍ່ຮັບຮູ້ມຸມມອງຂອງພວກເຈົ້າ; ເຮົາຍົກຍ້ອງພຽງແຕ່ຄົນທີ່ຕິດດິນ ແລະ

ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,
 ບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍຮັບຮູ້ພຣະຄຣິດທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈັກເທື່ອ.
 ບໍ່ວ່າຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນສ່ຳໃດກໍຕາມ, ສຸດທ້າຍແລ້ວ
 ພວກເຂົາຈະບໍ່ພົ້ນຈາກມືຂອງເຮົາທີ່ຈະລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້. ມະນຸດເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ;
 ພວກເຂົາເປັນຄົນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເຊື່ອຟັງພຣະຄຣິດດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.
 ແນ່ນອນ ຈຳນວນຂອງພວກເຂົາລວມເຖິງທຸກຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກ ແລະ
 ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄືບໍ່ຮັບຮູ້ພຣະຄຣິດ. ເຈົ້າເຊື່ອບໍ່ວ່າ
 ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕໍ່ພຣະຄຣິດຕາມທີ່ເຈົ້າພໍໃຈ ຕາບໃດທີ່ເຈົ້າຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ?
 ຜິດແລ້ວ! ຄວາມບໍ່ຮູ້ພຣະຄຣິດຂອງເຈົ້າແມ່ນຄວາມບໍ່ຮູ້ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ.
 ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະສັດຊື່ກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນສ່ຳໃດກໍຕາມ ມັນກໍເປັນພຽງການເວົ້າ ແລະ
 ການກະທຳທີ່ວ່າງເປົ່າ
 ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ເຄື່ອງມືທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຮັບເອົາຄວາມຈິງ
 ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນເຄື່ອງມືໃນການກ່າວໂທດມະນຸດ
 ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍຍັງຄວ້າເອົາຂໍ້ແທ້ຈິງເພື່ອລົງໂທດຄົນຊົ່ວຮ້າຍ.
 ເຈົ້າເຄີຍເຂົ້າໃຈຜົນຕາມມາທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ແລະ ເປັນໄພໃນທີ່ນີ້ບໍ່?
 ເຈົ້າເຄີຍມີປະສົບການກັບພວກມັນບໍ່? ເຮົາບາຖະໜາວ່າ ມີໃດມື້ໜຶ່ງໃນໄວໆນີ້
 ພວກເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງນີ້ ນັ້ນກໍຄື ເພື່ອທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ
 ເຈົ້າຕ້ອງບໍ່ພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໃນສະຫວັນ ແຕ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ
 ແມ່ນຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກດ້ວຍ. ຢ່າສັບສົນກັບບູລິມະສິດຂອງເຈົ້າ ຫຼື
 ບ່ອຍໃຫ້ສິ່ງສຳຮອງມາຢູ່ເໜືອສິ່ງທີ່ເປັນຫຼັກ. ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ
 ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດສ້າງຄວາມສຳພັນທີ່ດີກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ນຳຫົວໃຈຂອງເຈົ້າເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແລະ
 ໄດ້ພົວພັນກັບເຮົາເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ ແຕ່ຍັງຄົງຫ່າງເຫີນຈາກເຮົາ ແລ້ວເຮົາກໍຈະເວົ້າວ່າ
 ມັນແມ່ນເຈົ້າທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເລື້ອຍໆ ແລະ
 ຈຸດຈົບຂອງເຈົ້າກໍຍາກຫຼາຍທີ່ຈະຄາດຄະເນໄດ້.
 ຖ້າການພົວພັນກັບເຮົາເປັນເວລາຫຼາຍປີບໍ່ພຽງແຕ່ລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະປ່ຽນແປງໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນຄົນທີ່
 ມີຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຄວາມຈິງໄດ້ ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
 ມັນເຮັດໃຫ້ຝັງແໜ້ນວິທີການທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າເຂົ້າໃນທຳມະຊາດຂອງເຈົ້າ ແລະ
 ເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ມີຄວາມອວດດີສອງເທົ່າກວ່າທີ່ມີແຕ່ກ່ອນ,
 ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບເຮົາຍິ່ງເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ
 ຈົນເຈົ້າເຫັນເຮົາເປັນພຽງລູກນ້ອງຊັ້ນຕ່ຳຂອງເຈົ້າ ແລ້ວເຮົາຈະເວົ້າວ່າ
 ຄວາມເຈັບປວດຂອງເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເລິກພຽງແຕ່ຢູ່ຜິວໜັງອີກຕໍ່ໄປ

ແຕ່ມັນຈະຊົມເຂົ້າໄປໃນກະດູກຂອງເຈົ້າ.

ສິ່ງທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ສຳລັບເຈົ້າແມ່ນພຽງລໍຖ້າຈັດງານສົບຂອງເຈົ້າ.

ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ເຮັດບາບທີ່ສົມຄວນຕາຍ

ເຊິ່ງເປັນບາບທີ່ບໍ່ສາມາດໃຫ້ອະໄພໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຈົ້າ,

ພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນກໍຈະຍືນຍັນທີ່ຈະເອົາຊີວິດຂອງເຈົ້າ

ຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງເຈົ້າຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນບັນຫາທຳມະດາ

ແຕ່ເປັນບັນຫາທີ່ທຳມະຊາດອັນຮ້າຍແຮງຫຼາຍ. ເມື່ອເຖິງເວລານັ້ນ

ຢ່າໂທດວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ລ່ວງໜ້າ. ທຸກສິ່ງແມ່ນຈະລົງເອີຍດ້ວຍວິທີນີ້ ນັ້ນກໍຄື

ເມື່ອເຈົ້າກ່ຽວພັນກັບພຣະຄຣິດ ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ທີ່ເປັນມະນຸດທຳມະດາ

ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຫຍັງເລີຍນອກຈາກບຸກຄົນໜຶ່ງ ແລ້ວຕອນນັ້ນ

ເຈົ້າກໍຈະພົບກັບຄວາມຈິບຫາຍ. ນີ້ເປັນພຽງການຕັກເຕືອນຂອງເຮົາຕໍ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເທົ່ານັ້ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວິທີທີ່ຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

662. ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ດຳລົງຊີວິດດ້ວຍຄວາມສັດທາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ຕັດສິນ ແລະ
ຫຼອກລວງພຣະເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລາໃດໜຶ່ງ. ການກະທຳບໍ່ດີບາງຢ່າງກໍບໍ່ຈຳເປັນ

ຕ້ອງບັນທຶກວ່າເປັນການກະທຳຜິດ ແຕ່ບາງຄັ້ງກໍໃຫ້ອະໄພບໍ່ໄດ້ ເນື່ອງຈາກວ່າ

ການກະທຳຫຼາຍຢ່າງທີ່ຝ່າຜົນຕໍ່ພຣະດຳລັດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ

ເປັນການລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼາຍຄົນທີ່ເປັນຫ່ວງກັບຊາຕາກຳຂອງ

ພວກເຂົາອາດຈະຖາມວ່າ ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຫຍັງ. ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ພວກເຈົ້າມີນິໄສອວດດີ

ແລະ ຈອງຫອງໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ບໍ່ຕັ້ງໃຈຍອມຮັບເອົາຄວາມຈິງ. ຍ້ອນເຫດຜົນດັ່ງກ່າວນີ້

ເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງບອກພວກເຈົ້າໃນຕອນນີ້ ແລະ ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ພິຈາລະນາຕົວເອງ.

ເຮົາແນະນຳໃຫ້ພວກເຈົ້າທຳຄວາມເຂົ້າໃຈກັບເນື້ອໃນຂອງພຣະດຳລັດ ໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ

ພະຍາຍາມຮຽນຮູ້ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດປິດປາກພວກເຈົ້າໄດ້

ແລະ ລື້ນຂອງເຈົ້າຈາກການເວົ້າໂອ້ອວດຢ່າງຕາມໃຈ ແລະ

ເຈົ້າຈະລ່ວງເກີນອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາ ແລະ ຕົກໄປຢູ່ໃນຄວາມມືດ

ນັ້ນກໍຄືປາດສະຈາກການສະຖິດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ ຂາດແສງສະຫວ່າງ.

ເພາະວ່າການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນບໍ່ມີສິນທຳ ເຊິ່ງໄດ້ກະທຳ ຫຼື ເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ຄວນ,

ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຜົນກຳຕາມສະໜອງທີ່ເໝາະສົມ. ເຖິງແມ່ນວ່າການເວົ້າຈາກແລະ

ການກະທຳຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີສິນທຳ ແຕ່ ເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າມີສິນທຳໃນສອງຢ່າງນີ້ຫຼາຍ.

ເຫດຜົນທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບຜົນກຳຕາມສະໜອງແມ່ນຍ້ອນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ລ່ວງເກີນພຣະເຈົ້າ,

ບໍ່ແມ່ນລ່ວງເກີນມະນຸດ. ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ

ຖ້າເຈົ້າໄດ້ກະທຳຜິດຫຼາຍຄັ້ງຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຈົ້າກໍຈະກາຍເປັນລູກທີ່ຊົ່ວຊ້າທີ່ສຸດ.

ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ມັນອາດຈະປະກົດວ່າ ເຈົ້າໄດ້ສ້າງກຳພຽງໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ

ທີ່ບໍ່ໄດ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍກວ່ານັ້ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຈົ້າຮູ້ຕົວຢູ່ບໍ່ວ່າ
ໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າແມ່ນຄົນໜຶ່ງ ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບໃຫ້ຖວາຍອີກແລ້ວ?
ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ຜ່າຜົນພຣະດຳລັດຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງ ຄັ້ງ ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ
ກໍບໍ່ໄດ້ສະແດງທ່າທີຂອງການສຳນຶກຜິດ. ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າບໍ່ມີທາງເລືອກ ນອກຈາກການຕົກນາຮົກ
ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າລົງໂທດມະນຸດ. ໃນຂະນະທີ່ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ
ມີຄົນຈຳນວນໜ້ອຍໄດ້ສ້າງບາບກຳບາງຢ່າງ ທີ່ຜິດຕໍ່ສິນທຳ ແຕ່ພາຍຫຼັງຖືກຈັດການ ແລະ
ຖືກຊີ້ນຳ ພວກເຂົາກໍຄ່ອຍໆຄົ້ນພົບຄວາມເສື່ອມເສຍຂອງພວກເຂົາເອງ ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນ
ກໍໄດ້ເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ
ພວກເຂົາກໍສືບຕໍ່ຮັບການສຶກສາອົບຮົມເປັນຢ່າງດີຈົນຮອດປັດຈຸບັນ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍ
ກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນ ຜູ້ທີ່ຈະຄົງເຫຼືອຢູ່. ແຕ່ເຮົາສະແຫວງຫາຄົນທີ່ຊື່ສັດ, ຖ້າເຈົ້າແມ່ນຄົນຊື່ສັດ
ແລະ ເປັນຄົນທີ່ກະທຳຕາມສິນທຳ ເຈົ້າກໍສາມາດເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກພຣະ ເຈົ້າ.
ຖ້າໃນການກະທຳຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລ່ວງເກີນອຸປະປະນີໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເຈົ້າສະແຫວງຫາພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຈິດໃຈເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ,
ສັດທາຂອງເຈົ້າກໍຖືວ່າ ໄດ້ມາດຕະຖານແລ້ວ. ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ເຄົາລົບບູຊາພຣະເຈົ້າ ແລະ
ບໍ່ມີຈິດໃຈທີ່ຢ່າກຽງ ແມ່ນ ຈະລ່ວງເກີນພຣະດຳລັດຂອງພຣະເຈົ້າ ຢ່າງຊັດເຈນ.
ຫຼາຍຄົນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍພະລັງຈາກຄວາມຮັກອັນແຮງກ້າ,
ແຕ່ພັດບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບພຣະດຳລັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຂາດຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍ ທີ່ລຶກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ
ດ້ວຍເຈດຕະນາທີ່ດີຂອງພວກເຂົາ,
ສຸດທ້າຍພວກເຂົາມັກຈະກະທຳໃນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ກາຍເປັນການທຳລາຍການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນກໍລະນີທີ່ຮ້າຍແຮງ ພວກເຂົາຈະຖືກໄລ່ອອກ,
ຖືກຕັດສິດບໍ່ໃຫ້ມີໂອກາດໃນການຕິດຕາມພຣະອົງອີກ ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ໄປສູ່ນາຮົກ
ເຊິ່ງຈະຢຸດຕິການ ພົວພັນ ທັງໝົດກັບພຣະວິຫານ ຂອງພຣະອົງ.
ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ເຮັດວຽກຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍພະລັງຈາກເຈດຕະນາດີຂອງພວກເຂົາ
ຢ່າງໄຮ້ດຽງສາ ແລະ ສຸດທ້າຍກາຍເປັນການກະທຳທີ່ບໍ່ເພິ່ງພໍໃຈພຣະເຈົ້າ.
ຜູ້ຄົນຈະນຳເອົາວິທີການຮັບໃຊ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ
ເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາມາໃຊ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພະຍາຍາມນຳໃຊ້ວິທີການເຫຼົ່ານັ້ນ ໂດຍຄິດຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດວ່າ
ວິທີການເຫຼົ່ານັ້ນຈະສາມາດນຳມາໃຊ້ຢູ່ບ່ອນນີ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ໂດຍທີ່ບໍ່ຕ້ອງອອກແຮງຫຍັງ.
ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຄິດເລີຍວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີອຸປະປະນີໄສຄືດັ່ງລູກແກະ
ແຕ່ພັດແມ່ນອຸປະປະນີໄສຄືດັ່ງໂຕສິງ. ດັ່ງນັ້ນ
ຜູ້ທີ່ພົວພັນກັບພຣະເຈົ້າເປັນຄັ້ງທຳອິດຈຶ່ງບໍ່ສາມາດສື່ສານກັບພຣະອົງໄດ້

ເພາະວ່າຈິດໃຈຂອງພຣະອົງບໍ່ຄືກັນກັບມະນຸດ. ພາຍຫຼັງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ເທົ່ານັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດສືບຕໍ່ມາຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.

ຄວາມຮູ້ດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍຂໍ້ຄວາມຂອງຄຳເວົ້າ ຫຼື ຄຳສອນທາງສາສະໜາ, ແຕ່ສາມາດນຳໄປໃຊ້ເປັນຄັງຊັບເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າເປັນທີ່ໄວ້ວາງໃຈທີ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນສິ່ງພິສູດວ່າ ພຣະອົງມີຄວາມຍິນດີ ໃນຕົວເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າຂາດ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບ ຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈິງ, ການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຮັກ ອັນແຮງກ້າຂອງເຈົ້າ ກໍສາມາດນຳເອົາຄວາມລັງກຽດ ແລະ ຄວາມກຽດຊັງ ຈາກພຣະເຈົ້າມາສູ່ເຈົ້າໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະໂອວາດສາມຂໍ້” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

663. ທຸກປະໂຫຍກທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແມ່ນມີອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນນັ້ນ.

ພວກເຈົ້າຕ້ອງຕັ້ງໃຈຕໍ່ຕອງພຣະທຳຂອງເຮົາຢ່າງລະມັດລະວັງ

ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຈາກພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງແນ່ນອນ.

ທາດແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຍາກຫຼາຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ ແຕ່ເຮົາເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ຢ່າງໜ້ອຍ

ພວກເຈົ້າທັງໝົດກໍມີຄວາມຄິດບາງຢ່າງກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວເຮົາກໍຫວັງວ່າ

ພວກເຈົ້າຈະສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນ ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ.

ເມື່ອນັ້ນເຮົາກໍຈະໄດ້ໝັ້ນໃຈອີກເທື່ອໜຶ່ງ.

ຕົວຢ່າງ

ຈົ່ງຮັກສາພຣະເຈົ້າໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢູ່ທຸກເວລາ.

ໃນຕອນທີ່ເຈົ້າກະທຳກໍຈົ່ງເຮັດຕາມພຣະທຳຂອງພຣະອົງ.

ຈົ່ງສະແຫວງຫາເຈດຕະນາຂອງພຣະອົງໃນທຸກສິ່ງຢ່າງ

ແລະ

ຈົ່ງລະເວັ້ນຈາກການກະທຳທີ່ບໍ່ເຄົາລົບ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ

ເຈົ້າບໍ່ຄວນວາງພຣະເຈົ້າໄວ້ຢູ່ດ້ານຫຼັງຈິດໃຈຂອງເຈົ້າເພື່ອເຕັມເຕັມອະນາຄົດທີ່ເປົ່າຫວ່າງໃນຫົວໃຈ

ຂອງເຈົ້າ. ຖ້າເຈົ້າເຮັດແບບນີ້ ເຈົ້າກໍໄດ້ກະທຳຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ອີກຄັ້ງ

ສົມມຸດວ່າ ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຮັດການໝັ່ນປະໝາດ ຫຼື ກ່າວຕໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຈົ້າ ແລະ

ອີກຄັ້ງ ສົມມຸດວ່າ

ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕາມທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຝາກຝັງໃຫ້ກັບເຈົ້າຢ່າງເໝາະສົມ

ແລະ

ຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະທຳທຸກຂໍ້ຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຈົ້າ

ແລ້ວເຈົ້າກໍໄດ້ຫຼີກເວັ້ນຈາກການຜ່າຜົນບົດບັນຍັດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງແລ້ວ.

ຕົວຢ່າງ

ຖ້າເຈົ້າເຄີຍເວົ້າວ່າ “ເປັນຫຍັງຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ຄິດວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ?” “ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າ

ພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນພຽງຄວາມສະຫວ່າງບາງຢ່າງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ”,

“ໃນຄວາມຄິດເຫັນຂອງຂ້ານ້ອຍ ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດຈຳເປັນຕ້ອງຖືກຕ້ອງ”,

“ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ດຶກວ່າຄວາມເປັນມະນຸດຂອງຂ້ານ້ອຍ”,

“ພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເປັນຕາເຊື້ອແທ້ໆ”

ຫຼື

ຄຳເວົ້າທີ່ວິຈານອື່ນໆ,

ແລ້ວເຮົາກໍຂໍຕັກເຕືອນໃຫ້ເຈົ້າຈົ່ງສາລະພາບ ແລະ ສຳນຶກຜິດໃນຄວາມບາບຂອງເຈົ້າໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ມີທາງໄດ້ຮັບໂອກາດແຫ່ງການອະໄພໂທດ ຍ້ອນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລ່ວງເກີນມະນຸດ
ແຕ່ລ່ວງເກີນພຣະເຈົ້າເອງ. ເຈົ້າອາດເຊື່ອວ່າ ເຈົ້າກຳລັງຕັດສິນມະນຸດ

ແຕ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄິດແນວນັ້ນ.

ການທີ່ເຈົ້າບໍ່ເຄົາລົບເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງກໍ່ເທົ່າກັບການບໍ່ເຄົາລົບຕໍ່ພຣະອົງ. ເມື່ອເປັນແບບນີ້
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳຜິດຕໍ່ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຕ້ອງຊີ້ວ່າ

ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າປະຕິບັດກໍ່ເພື່ອຮັກສາພາລະກິດຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃນເນື້ອໜັງ
ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດນີ້ໄດ້ຮັບປະຕິບັດຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ຖ້າເຈົ້າບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງນີ້

ແລ້ວເຮົາກໍ່ເວົ້າວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີທາງປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ.
ຍ້ອນເຈົ້າໄດ້ທຳທາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ສະນັ້ນ

ພຣະອົງຈະນຳໃຊ້ການລົງໂທດທີ່ເໝາະສົມເພື່ອສັງສອນບົດຮຽນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.

(ຄັດຈາກບົດ “ມັນເປັນເລື່ອງສຳຄັນຫຼາຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

664. ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ ແລະ ເປັນ,
ພວກເຈົ້າໄດ້ຂໍສະຫຼຸບກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພວກເຈົ້າຄວນປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ່? ສຸດທ້າຍ,

ເພື່ອຕອບຄຳຖາມນີ້, ເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ຄຳແນະນຳສາມປະການແກ່ພວກເຈົ້າ: ປະການທີ່ໜຶ່ງ
ຢ່າທົດສອບພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈຫຼາຍສ່ຳໃດກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ,

ບໍ່ວ່າເຈົ້າຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງຫຼາຍສ່ຳໃດກໍ່ຕາມ, ຢ່າທົດສອບພຣະອົງແທ້ໆ.
ປະການສອງ ຢ່າຕໍ່ສູ້ເພື່ອສະຖານະກັບພຣະເຈົ້າ.

ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະມອບສະຖານະປະເພດໃດໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ຫຼື

ພຣະອົງຈະຝາກຝັງພາລະກິດປະເພດໃດໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ,

ບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະຍົກເຈົ້າໃຫ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ແບບໃດ ແລະ ບໍ່ວ່າເຈົ້າໄດ້ເສຍສະຫຼະຕົນເອງ ແລະ
ສະຫຼະໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຫຼາຍສ່ຳໃດ, ຢ່າແຂ່ງຂັນເພື່ອສະຖານະກັບພຣະອົງ. ປະການສາມ

ຢ່າຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າເຂົ້າໃຈ ຫຼື ບໍ່ ຫຼື ເຈົ້າສາມາດຍອມຕໍ່ສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດກັບເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່,
ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈັດແຈງໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງນຳມາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ,

ຢ່າຂັດຂືນພຣະເຈົ້າແທ້ໆ. ຖ້າເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳສາມປະການນີ້,
ແລ້ວເຈົ້າກໍ່ຈະຂ້ອນຂ້າງບອດໄພ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ມັກເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຈຮ້າຍ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

665. ບາງເທື່ອ ເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ,
ແຕ່ເຈົ້າກໍ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ; ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງກ່ຽວກັບຊີວິດ. ເຖິງແມ່ນເຈົ້າຈະຖືກຂຽນຕີ
ແລະ ຖືກຟ້າກສາ, ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງຫຍັງເລີຍ ແລະ ໃນສ່ວນເລິກຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຊີວິດ.
ເມື່ອເວລາທີ່ຈະທົດສອບວຽກງານຂອງເຈົ້າມາເຖິງ,

ເຈົ້າຈະຜະເຊີນກັບການທົດລອງທີ່ດຸເດືອດຄືກັບແປວໄຟ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ຈະຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນຫຼາຍທີ່ສຸດ.

ແປວໄຟນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ຕົວຕົນທັງໝົດຂອງເຈົ້າກາຍເປັນຂີ້ເທົ່າ. ໃນຖານະຂອງຄົນທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ, ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄຳບໍລິສຸດໜຶ່ງອອນຢູ່ພາຍໃນ, ຄົນທີ່ຍັງຕິດຢູ່ກັບອຸປະນິໄສເດີມທີ່ເສື່ອມຊາມ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດໜ້າທີ່ໃນການເປັນຄົນຮັບໃຊ້ທີ່ດີ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກກຳຈັດໄດ້ແນວໃດ? ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະມີປະໂຫຍດຫຍັງສຳລັບຄົນທີ່ມີຄຳໜ້ອຍກວ່າໜຶ່ງແຜ່ນນີ້, ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຊີວິດ? ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ມື້ຂອງພວກເຈົ້າຈະຍິ່ງຮ້າຍແຮງຫຼາຍກວ່າມື້ຂອງໃນອາ ແລະ ໂຊໂດມ! ແລ້ວຄຳອະທິຖານຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງກັບເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະສາມາດກັບຄືນມາ ແລະ ເລີ່ມກັບໃຈໃໝ່ໄດ້ແນວໃດ ເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ? ຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດທັງໝົດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ມັນກໍຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ; ສິ່ງທີ່ຈະມີຢູ່ກໍຄືການເລີ່ມຕົ້ນຂອງພາລະກິດແຫ່ງການລົງໂທດຄົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານ, ເຈົ້າກະບົດ ແລະ ເຈົ້າເຮັດສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຈົ້າຮູ້ວ່າເປັນສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ. ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງການລົງໂທດທີ່ຮ້າຍແຮງບໍ່? ເຮົາກຳລັງສະກົດສິ່ງນີ້ອອກໃຫ້ເຈົ້າເຫັນໃນບັດຈຸບັນ. ຖ້າເຈົ້າເລືອກທີ່ຈະບໍ່ຟັງ, ແລ້ວເມື່ອໄພພິບັດເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າໃນເວລາຕໍ່ມາ, ມັນຈະບໍ່ຊ້າເກີນໄປບໍ່ ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ເລີ່ມຮູ້ສຶກເສຍໃຈ ແລະ ເລີ່ມເຊື່ອໃນຕອນນັ້ນ? ເຮົາກຳລັງໃຫ້ໂອກາດເຈົ້າກັບໃຈໃນມື້ນີ້, ແຕ່ເຈົ້າກໍບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນ. ເຈົ້າຕ້ອງການລໍຖ້າອີກດົນບານໃດ? ຈົນເຖິງມື້ແຫ່ງການຂຽນຕົບ? ໃນບັດຈຸບັນ ເຮົາບໍ່ຈຶ່ງການຝ່າຜົນໃນອະດີດຂອງເຈົ້າ; ເຮົາໃຫ້ອະໄພເຈົ້າຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ, ພະຍາຍາມບໍ່ເບິ່ງດ້ານລົບຂອງເຈົ້າ ແຕ່ເບິ່ງພຽງດ້ານບວກຂອງເຈົ້າ, ເພາະວ່າ ພຣະທຳ ແລະ ພາລະກິດທັງໝົດຂອງເຮົາທີ່ຢູ່ໃນບັດຈຸບັນແມ່ນຕັ້ງໃຈຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າລອດພົ້ນ ແລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມີເຈດຕະນາທີ່ບໍ່ດີຕໍ່ເຈົ້າ. ແຕ່ເຈົ້າກໍປະຕິເສດທີ່ຈະເຂົ້າສູ່; ເຈົ້າບໍ່ສາມາດແຍກແຍະສິ່ງທີ່ດີອອກຈາກສິ່ງທີ່ຊົ່ວ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກເຫັນຄຸນຄ່າຄວາມເມດຕາ. ຄົນປະເພດດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ລໍຖ້າການມາເຖິງຂອງການລົງໂທດ ແລະ ຜົນກຳສະໜອງອັນຊອບທຳບໍ່?

(ຄັດຈາກບົດ “ເບື້ອງຫຼັງແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະ (1)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

666.

ພາລະກິດຂອງເຮົາໃນທຳມະກາງພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພາລະກິດດຽວກັນກັບຂອງພຣະເຢໂຮວາໃນອິດສະຣາເອນ ແລະ ໂດຍສະເພາະບໍ່ແມ່ນພາລະກິດດຽວກັນກັບທີ່ພຣະເຢຊູເຮັດໃນຢູດາຍ. ເຮົາເວົ້າ ແລະ ເຮັດພາລະກິດດ້ວຍຄວາມອົດທົນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ພ້ອມນີ້ ເຮົາຍັງເອົາຊະນະສິ່ງເສື່ອມຊາມເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ ແລະ ການພິພາກສາອີກດ້ວຍ. ມັນບໍ່ຄືກັນກັບການທີ່ພຣະເຢໂຮວາຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງໃນອິດສະຣາເອນ. ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນອິດສະຣາເອນ ແມ່ນເພື່ອປະທານອາຫານ ແລະ ນ້ຳຫຼໍ່ລ້ຽງຊີວິດ ແລະ

ພຣະອົງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ
ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງໃນຂະນະທີ່ກະທຳການສະໜອງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.
ພາລະກິດໃນມື້ນີ້ແມ່ນຖືກເຮັດໃນທຳມະການຊາດທີ່ຖືກສາບແລ້ງຂອງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເລືອກ.
ບໍ່ມີອາຫານທີ່ອຸດົມສົມບູນ ຫຼື ນ້ຳຫຼໍ່ລ້ຽງຊີວິດເພື່ອດັບຄວາມກະຫາຍ
ແລ້ວແຮງໄກທີ່ຈະມີວັດສະດຸດຶງທີ່ພຽງພໍ; ມີແຕ່ການພິພາກສາ, ຄຳສາບແລ້ງ ແລະ
ການຂັງຄັດທີ່ນັ້ນທີ່ມີຫຼາຍພໍ. ພວກໂຕໜອນເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນກອງຂີ້ສັດ
ແມ່ນບໍ່ຄູ່ຄວນທີ່ສຸດທີ່ຈະໄດ້ຮັບພູເຂົາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຝູງງົວ ແລະ ແກະ,
ຄວາມຮັ່ງມີຢ່າງມະຫາສານ ແລະ ລູກເຕົ້າທີ່ສວຍງາມທີ່ສຸດທີ່ມີຢູ່ທົ່ວບ້ານທົ່ວເມືອງ
ທີ່ເຮົາໄດ້ປະທານໃຫ້ອິດສະຣາເອນ. ອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່ໄດ້ນຳເອົາຝູງງົວ, ແກະ, ເຄື່ອງຄຳ
ແລະ ເຄື່ອງເງິນ ທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຂອງອິດສະຣາເອນ ມາບູຊາຢູ່ແທ່ນບູຊາ
ໂດຍມີຈຳນວນຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງສ່ວນສິບທີ່ພຣະເຢໂຮວາຕ້ອງການພາຍໃຕ້ກົດເກນ
ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຂົາຫຼາຍກວ່າກຳ
ກໍຄືຫຼາຍກວ່າຮ້ອຍເທົ່າທີ່ອິດສະຣາເອນໄດ້ຮັບພາຍໃຕ້ກົດເກນ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຫຼໍ່ລ້ຽງໃຫ້ອິດສະຣາເອນ
ແມ່ນມີຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ອັບຣາຮາມໄດ້ຮັບທັງໝົດ ແລະ ມີຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ອີຊາກໄດ້ຮັບທັງໝົດ.
ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງອິດສະຣາເອນອຸດົມສົມບູນ ແລະ ເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນ ແລະ
ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາທີ່ຢູ່ໃນອິດສະຣາເອນແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.
ຜູ້ທີ່ເຮົາອວຍພອນ ແລະ ຫ່ວງໃຍຍັງແມ່ນປະຊາຊົນຂອງອິດສະຣາເອນທີ່ຖືກເລືອກ
ນັ້ນກໍຄືຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ອຸທິດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈາກເຮົາ.
ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາເກັບເຮົາໄວ້ໃນຈິດໃຈ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາລູກງົວ ແລະ
ລູກແກະທີ່ເກີດໃໝ່ຂອງພວກເຂົາມາບູຊາຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊາອັນສັກສິດຂອງເຮົາ ແລະ
ໄດ້ຖວາຍທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີໃຫ້ເຮົາ
ຈົນເຖິງຂັ້ນຖວາຍລູກຊາຍຄົນທຳອິດທີ່ເກີດໃໝ່ຂອງພວກເຂົາ
ໃນການລ່ຖ່າຢ່າງຄາດຫວັງກັບການຄືນມາຂອງເຮົາ. ແລ້ວພວກເຈົ້າເດ?
ພວກເຈົ້າໄດ້ບຸກຄວາມໂມໂຫຂອງເຮົາ, ຮຽກຮ້ອງຈາກເຮົາ ແລະ
ລັກເຄື່ອງບູຊາຂອງຜູ້ອື່ນທີ່ໄດ້ນຳມາຖວາຍໃຫ້ເຮົາ ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ
ພວກເຈົ້າກຳລັງລ່ວງເກີນເຮົາ; ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ສິ່ງດຽວທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບແມ່ນການຮ້ອງໃຫ້ ແລະ
ການລົງໂທດຢູ່ໃນຄວາມມືດ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຍຸແຍ່ຄວາມໂມໂຫຂອງເຮົາຫຼາຍຄັ້ງ ແລະ
ເຮົາໄດ້ປ່ອຍໄພທີ່ເຜົາໃໝ່ຂອງເຮົາລົງມາຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ວ່າ
ບາງຄົນຕ້ອງພົບກັບຈຸດຈົບອັນໜ້າອານາດ ແລະ
ເຮືອນຊານທີ່ມີຄວາມສຸກແມ່ນໄດ້ກາຍເປັນຊຸມຝັງສົບທີ່ເປົ່າປ່ຽວ.
ສິ່ງດຽວທີ່ເຮົາມີສຳລັບພວກໜອນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄວາມໂມໂຫທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດ ແລະ
ເຮົາບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະໃຫ້ພອນແກ່ພວກເຂົາ. ເຮົາໄດ້ກະທຳການຍົກເວັ້ນ, ຍົກພວກເຈົ້າຂຶ້ນ,

ອົດກັນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ໄດ້ເຮັດພາລະກິດໃນພວກເຈົ້າກໍເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ.
ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ,
ເຮົາຈະສາມາດອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຫຼັງດຽວກັນກັບໜອນທີ່ກັ່ງໄປກັ່ງມາໃນກອງຂີ້ສັດໄດ້ແນວໃດ?
ເຮົາຮູ້ສຶກລັງກຽດການກະທຳ ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າທຸກຄົນຫຼາຍ ແລະ ຢ່າງໃດກໍຕາມ
ເພາະວ່າ ເຮົາມີ “ຄວາມສົນໃຈ” ໜ້ອຍໜຶ່ງໃນຄວາມສົກກະປົກ ແລະ ຄວາມກະບົດຂອງພວກເຈົ້າ,
ສິ່ງນີ້ເລີຍໄດ້ກາຍເປັນສູນລວມພຣະທຳອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ. ບໍ່ສະນັ້ນ
ເຮົາກໍຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນທຳມກາງພວກເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານຢ່າງແນ່ນອນ. ດັ່ງນັ້ນ,
ພວກເຈົ້າຄວນຮູ້ວ່າ ທັດສະນະຄະຕິຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພວກເຈົ້າແມ່ນພຽງແຕ່ຄວາມເຫັນໃຈ ແລະ
ຄວາມອິດສະຫຼະ; ເຮົາບໍ່ມີຄວາມຮັກໃຫ້ພວກເຈົ້າແມ່ນແຕ່ຍົດໜຶ່ງ.
ສິ່ງທີ່ເຮົາມີສຳລັບພວກເຈົ້າແມ່ນພຽງແຕ່ຄວາມອົດກັນ ເພາະວ່າ
ເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ.
ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນການກະທຳຂອງເຮົາ ເພາະວ່າ ເຮົາໄດ້ຄັດເລືອກຄວາມສົກກະປົກ ແລະ
ຄວາມກະບົດເປັນ “ວັດຖຸດິບ”; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ,
ເຮົາກໍຈະບໍ່ເປີດເຜີຍການກະທຳຂອງເຮົາໃຫ້ພວກໂຕໜອນເຫຼົ່ານີ້ເຫັນແນ່ນອນ.
ເຮົາເຮັດພາລະກິດໃນຕົວພວກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຕັມໃຈ, ບໍ່ມີຄວາມພ້ອມ ແລະ
ຄວາມເຕັມໃຈຄືດັ່ງທີ່ເຮົາມີໃນຕອນທີ່ເຮົາປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາໃນອິດສະຣາເອນ.
ເຮົາກຳລັງອົດກັບຄວາມໂມໂຫຂອງເຮົາ
ໃນຂະນະທີ່ບັງຄັບຕົວເຮົາເອງເພື່ອເວົ້າໃນທຳມກາງພວກເຈົ້າ.
ຖ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ
ແລ້ວເຮົາຈະອົດທົນສືບຕໍ່ເບິ່ງພວກໂຕໜອນດັ່ງກ່າວໄດ້ແນວໃດ?
ຖ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະໂຫຍດຂອງຊີ້ຂອງເຮົາ ແລ້ວເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປຈຸດສູງສຸດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
ເຜົາສົບໂຕໜອນເຫຼົ່ານີ້ໄປພ້ອມກັບກອງຂີ້ສັດຂອງພວກເຂົາຈົນໝົດ!
ຖ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອປະໂຫຍດຂອງລັດສະໝີຂອງເຮົາ
ແລ້ວເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ພວກຜິສາດຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ຕ້ານເຮົາຢ່າງເປີດເຜີຍພ້ອມກັບແກວ່ງຫົວຂອງ
ພວກເຂົາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາບໍ່? ຖ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາດຳເນີນໄປໄດ້ດີ
ໂດຍທີ່ບໍ່ມີສິ່ງກົດຂວາງແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ
ແລ້ວເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຄືກັບໂຕໜອນມາຂົ່ມເຫັງເຮົາຢ່າງປ່າເຖື່ອນບໍ່?
ຖ້າຜູ້ຄົນຫຼາຍຮ້ອຍຄົນໃນໝູ່ບ້ານໃນອິດສະຣາເອນລຸກຮື້ຂຶ້ນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານເຮົາຄືແບບນີ້,
ເຖິງວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດການບູຊາຕໍ່ເຮົາ
ເຮົາກໍຈະທຳລາຍພວກເຂົາພາຍໃຕ້ແຜ່ນດິນແຕກໃນຝັນດິນ
ເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ເມືອງອື່ນໆເຮັດການກະບົດຕໍ່ເຮົາໄດ້ອີກ. ເຮົາແມ່ນໄຟທີ່ເຜົາໄໝ້

ແລະ ເຮົາບໍ່ອົດກັນຕໍ່ການກະທຳຜິດ. ເພາະວ່າມະນຸດທຸກຄົນຖືກເຮົາສ້າງຂຶ້ນມາ, ພວກເຂົາກໍຕ້ອງເຊື່ອຟັງຕໍ່ສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ ແລະ ເຮັດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດການກະບົດໄດ້. ຜູ້ຄົນບໍ່ມີສິດເຂົ້າມາຫຍຸ້ງກ່ຽວໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລ້ວແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະມີຄຸນສົມບັດວິເຄາະສິ່ງທີ່ຖືກ ຫຼື ຜິດໃນພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາ. ເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງ ແລະ ສິ່ງທີ່ຖືກຊົງສ້າງຄວນບັນລຸທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ເຄົາລົບບູຊາເຮົາ; ພວກເຂົາບໍ່ຄວນພະຍາຍາມໃຊ້ເຫດຜົນກັບເຮົາ ແລະ ພິເສດ ພວກເຂົາບໍ່ຄວນຕໍ່ຕ້ານເຮົາ. ເຮົາຄຸ້ມຄອງຜູ້ຄົນຂອງເຮົາດ້ວຍອຳນາດຂອງເຮົາ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເປັນສ່ວນໃນການຊົງສ້າງຂອງເຮົາຄວນຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງເຮົາ. ເຖິງວ່າໃນປະຈຸບັນ ພວກເຈົ້າຈະກ້າຫານ ແລະ ອວດດີຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ເຖິງພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະທຳທີ່ເຮົາສັ່ງສອນພວກເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ຮູ້ຈັກຢ່າເກງ, ເຮົາພຽງໄດ້ແຕ່ທົນກັບຄວາມກະບົດຂອງພວກເຈົ້າ; ເຮົາຈະບໍ່ຍອມເສຍອາລົມຂອງເຮົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີຜົນກະທົບຕໍ່ພາລະກິດຂອງເຮົາ ຍ້ອນໂຕໜອນນ້ອຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໄດ້ຝຶກດົນໃນກອງຂີ້ສັດຂຶ້ນມາ. ເຮົາອົດທົນກັບການມີຢູ່ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາລັງກຽດ ແລະ ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາກຽດຊັງ ຍ້ອນຜົນປະໂຫຍດແກ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຈົນກວ່າພຣະຄຳຂອງເຮົາຈະສົມບູນ ແລະ ຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງເຮົາ. ຈົ່ງຢ່າກັງວົນ! ເຮົາບໍ່ສາມາດຈົມລົງໄປຢູ່ໃນລະດັບດຽວກັນກັບໂຕໜອນທີ່ບໍ່ມີຊີ້ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ປຽບທຽບລະດັບທັກສະຂອງເຮົາກັບເຈົ້າ. ເຮົາລັງກຽດເຈົ້າ ແຕ່ເຮົາກໍສາມາດອົດທົນໄດ້. ເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫົນພົ້ນຈາກມື້ທີ່ເຮົາຈະຕີສອນເຈົ້າ ເຊິ່ງພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ສັນຍາກັບເຮົາໄວ້ແລ້ວ. ໂຕໜອນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນສາມາດປຽບທຽບກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການຊົງສ້າງໄດ້ບໍ່? ໃນລະດູໃບໄມ້ລົ້ນ, ໃບໄມ້ທີ່ລົ້ນຈະກັບຄືນໄປສູ່ຮາກເຫງົ້າຂອງມັນ; ເຈົ້າຈະກັບຄືນເມື່ອເຮືອນຊານຂອງ “ບິດາ” ຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຈະກັບຄືນໄປຢູ່ຄຽງຂ້າງພຣະບິດາຂອງເຮົາ. ຄວາມຮັກທີ່ອ່ອນໄຫວຂອງພຣະອົງຈະຕິດຕາມເຮົາ ແລະ ການຢຽບຢູ່ຂອງບິດາຂອງເຈົ້າຈະຕິດຕາມເຈົ້າ. ເຮົາຈະມີລັດສະໝີຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະ ເຈົ້າຈະມີຄວາມອັບອາຍຂອງບິດາຂອງເຈົ້າ. ເຮົາຈະໃຊ້ການຕີສອນທີ່ເຮົາໄດ້ເກັບໄວ້ເປັນເວລາດົນນານເພື່ອໃຫ້ຕິດຕາມເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະພົບກັບການຕີສອນຂອງເຮົາດ້ວຍເນື້ອໜັງທີ່ເນົ່າບູດຂອງເຈົ້າ ທີ່ເສື່ອມຊາມເປັນເວລາຫຼາຍສິບພັນປີ. ເຮົາຈະຕ້ອງໄດ້ສະຫຼຸບພາລະກິດແຫ່ງພຣະທຳຂອງເຮົາໃນຕົວເຈົ້າ ພ້ອມກັບການອົດກັນ ແລະ

ເຈົ້າຈະເລີ່ມເຮັດບົດບາດໃນການທົນທຸກຕໍ່ຄວາມພິນາດຈາກພຣະທໍາຂອງເຮົາ.
 ເຮົາຈະຍືນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ຈະປະຕິບັດພາລະກິດໃນອິດສະຣາເອນ; ເຈົ້າຈະຮ້ອງໄຫ້ ແລະ
 ກັດແຂ້ວຕົວເອງ, ດໍາລົງຢູ່ ແລະ ຕາຍໄປໃນຂີ້ຕົມ. ເຮົາຈະໄດ້ຮັບຮູບຮ່າງແທ້ຂອງເຮົາກັບຄືນມາ
 ແລະ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມສັກກະບົກກັບພວກເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ
 ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມຂີ້ຮ້າຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າກັບຄືນໄປ ແລະ
 ສືບຕໍ່ດຸດໄປມາຢູ່ໃນກອງຂີ້ສັດ. ເມື່ອພາລະກິດ ແລະ ພຣະທໍາຂອງເຮົາຖືກເຮັດສໍາເລັດ,
 ມັນກໍຈະເປັນມື້ແຫ່ງຄວາມສຸກສໍາລັບເຮົາ. ເມື່ອການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ
 ການກະບົດຂອງເຈົ້າຖືກເຮັດສໍາເລັດ, ມັນກໍຈະເປັນມື້ແຫ່ງການຮ້ອງໄຫ້ສໍາລັບເຈົ້າ.
 ເຮົາຈະບໍ່ເຫັນໃຈເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນເຮົາອີກ. ເຮົາຈະບໍ່ສົນທະນາກັບເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
 ເຈົ້າຈະບໍ່ຜະເຊີນກັບເຮົາອີກ. ເຮົາຈະກຽດຊັງການກະບົດຂອງເຈົ້າ ແລະ
 ເຈົ້າຈະຄິດຮອດຄວາມໜ້າຮັກຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະຕິເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະຄິດຮອດເຮົາ.
 ເຮົາຈະເໝາະສົມຈາກເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຍືນດີ ແລະ ເຈົ້າຈະຮັບຮູ້ເຖິງຫີນບຸນຄຸນທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາ.
 ເຮົາຈະບໍ່ເຫັນເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ເຈົ້າຈະຫວັງຫາເຮົາສະເໝີ. ເຮົາຈະກຽດຊັງເຈົ້າ ເພາະວ່າ
 ໃນບັດຈຸບັນເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ແລະ ເຈົ້າຈະຄິດຮອດເຮົາ ເພາະວ່າ ໃນບັດຈຸບັນເຮົາຕິສອນເຈົ້າ.
 ເຮົາຈະບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະອາໄສຢູ່ຄຽງຂ້າງເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າຈະໂຫຍຫາຢ່າງຂົ່ມຂື່ນ ແລະ
 ຫ້ອງໄຮ້ຕະຫຼອດການ ເພາະເຈົ້າຈະເສຍໃຈກັບທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕໍ່ເຮົາ.
 ເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກສໍານຶກຜິດຕໍ່ການກະບົດ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານຂອງເຈົ້າ,
 ເຈົ້າຈະໝອບລົງກັບພື້ນພ້ອມກັບຄວາມເສຍໃຈ ແລະ ລົ້ມລົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ແລະ
 ສາບານທີ່ຈະເລີກບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາອີກຕໍ່ໄປ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນໃຈຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະຮັກພຽງແຕ່ເຮົາ
 ແຕ່ເຈົ້າຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຍືນສຽງຂອງເຮົາອີກຕໍ່ໄປ. ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າລະອາຍໃຈກັບຕົວເອງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອໃບໄມ້ທີ່ລົ້ມໄດ້ກັບຄືນສູ່ຮາກເຫງົ້າຂອງມັນ, ເຈົ້າຈະເສຍໃຈກັບສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດ”
 ໃນໜັງສືພຣະທໍາປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

667. ຕອນນີ້ເຮົາກໍາລັງເບິ່ງເນື້ອໜັງທີ່ໝົກມຸ່ນຂອງເຈົ້າ ເຊິ່ງຈະຫຼອກລວງເຮົາ ແລະ
 ເຮົາກໍມີຄໍາເຕືອນໜ້ອຍໜຶ່ງໃຫ້ກັບເຈົ້າ ເຖິງວ່າເຮົາຈະບໍ່ໃຊ້ການຕິສອນເພື່ອ “ຮັບໃຊ້” ເຈົ້າ.
 ເຈົ້າກໍຄວນຮູ້ບົດບາດທີ່ເຈົ້າມີໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຈະພໍໃຈ.
 ນອກເໜືອຈາກເລື່ອງນີ້, ຖ້າເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານເຮົາ ຫຼື ໃຊ້ເງິນຂອງເຮົາ ຫຼື ກິນຂອງບູຊາທີ່ມີໄວ້ສໍາລັບເຮົາ
 ນັ້ນກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ ຫຼື ຖ້າໂຕໜອນແບບພວກເຈົ້າຈະກັດກັນເອງ ຫຼື
 ຖ້າສັບພະສິ່ງທີ່ຄ້າຍຄືໝາຈະມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ຫຼື ເຮັດຜິດຕໍ່ກັນເອງ, ເຮົາກໍຈະບໍ່ສົນໃຈກັບສິ່ງນັ້ນເລີຍ.
 ພວກເຈົ້າພຽງແຕ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ວ່າ ພວກເຈົ້າແມ່ນສິ່ງຫຍັງ ແລະ ເຮົາກໍຈະພໍໃຈແລ້ວ.
 ນອກຈາກທັງໝົດນີ້ແລ້ວ, ມັນກໍບໍ່ເປັນຫຍັງ ຖ້າເຈົ້າຢາກຈະຊັກອາວຸດໃສ່ກັນ ຫຼື
 ຕໍ່ສູ້ກັນເອງດ້ວຍຄໍາເວົ້າ; ເຮົາບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະໄປຫຍັງກ່ຽວໃນສິ່ງດັ່ງກ່າວ ແລະ
 ເຮົາບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບເລື່ອງຂອງມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າ

ເຮົາບໍ່ສົນໃຈກ່ຽວກັບຂໍ້ຂັດແຍ່ງລະຫວ່າງພວກເຈົ້າ; ມັນຍ້ອນວ່າ
ເຮົາບໍ່ແມ່ນໜຶ່ງໃນບັນດາພວກເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງພວກເຈົ້າ.
ເຮົາເອງບໍ່ແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງຂອງໂລກ ເຊິ່ງດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ເຮົາຈຶ່ງລັງກຽດຊີວິດທີ່ວຸ້ນວາຍຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ຄວາມສຳພັນທີ່ບໍ່ເປັນລະບຽບ ແລະ
ບໍ່ຖືກຕ້ອງລະຫວ່າງພວກເຂົາ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນເຮົາລັງກຽດກຸ່ມຄົນທີ່ຜິດນັ້ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ເຮົາມີຄວາມຮູ້ທີ່ເລິກເຊິ່ງ ກ່ຽວກັບຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດໃນຈິດໃຈຂອງສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງແຕ່ລະຄົນ ແລະ
ກ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງພວກເຈົ້າ
ເຮົາແມ່ນຮູ້ເຖິງຄວາມບໍ່ຊອບທຳທີ່ຜັງເລິກຢູ່ໃນໃຈມະນຸດມາກ່ອນແລ້ວ ແລະ
ເຮົາກໍຮູ້ເຖິງຄວາມຫຼອກລວງ ແລະ ຄວາມຄົດໆໃນໃຈຂອງມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ,
ເຖິງວ່າຈະບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍເລີຍໃນເວລາທີ່ຜູ້ຄົນເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ, ເຮົາກໍຍັງຮູ້ວ່າ
ຄວາມບໍ່ຊອບທຳທີ່ຢູ່ພາຍໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນມີຫຼາຍກວ່າຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງທຸກສິ່ງທຸກ
ຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງ. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ຂຶ້ນໄປສູ່ຈຸດສູງສຸດຂອງຝູງຊົນ;
ພວກເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນໄປເປັນບັນພະບູລຸດຂອງມວນຊົນ. ພວກເຈົ້າເຮັດຕາມອຳເພີໃຈທີ່ສຸດ ແລະ
ພວກເຈົ້າແລ່ນອາລະວາດໃນທຳມະກາງໂຕໜອນ ໂດຍຊອກຫາບ່ອນທີ່ຈະຜ່ອນຄາຍ ແລະ
ພະຍາຍາມກິນໜອນທີ່ນ້ອຍກວ່າພວກເຈົ້າ. ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ
ພວກເຈົ້າແມ່ນມີເຈດຕະນາຮ້າຍ ແລະ ເປັນຕາຍ້ານຫຼາຍກວ່າຜິສາດ ທີ່ໄດ້ຈົມລົງໄປກິນທະເລ.
ພວກເຈົ້າຢູ່ໃນພື້ນຂອງກອງຂີ້ສັດ, ລົບກວນໂຕໜອນອື່ນໆແຕ່ທາງເທິງຈົນຮອດລຸ່ມ
ຈົນກວ່າພວກມັນບໍ່ມີຄວາມສະຫງົບ, ຕ່ຳສູ້ກັນເອງໄລຍະໜຶ່ງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍໃຈເຢັນລົງ.
ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກບ່ອນຂອງຕົວເອງ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງຕ່ຳສູ້ກັນເອງໃນກອງຂີ້ສັດ.
ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຫຍັງຈາກການດື່ມລົດດັ່ງກ່າວ? ຖ້າໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າ
ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ
ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດຕ່ຳສູ້ກັນເອງຫຼັບຫຼັງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ເຖິງວ່າສະຖານະຂອງເຈົ້າຈະສູງສົ່ງພຽງໃດກໍຕາມ
ແຕ່ເຈົ້າກໍຍັງແມ່ນໂຕໜອນທີ່ເໝັນເນົາໃນກອງຂີ້ສັດບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເຈົ້າຈະສາມາດມີປຶກ ແລະ
ກາຍເປັນນົກເຂົາໃນທ້ອງຟ້າໄດ້ແນວໃດ?
ພວກເຈົ້າແມ່ນໂຕໜອນນ້ອຍໆທີ່ເໝັນທີ່ລັກເຄື່ອງຖວາຍຈາກແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ
ນັ້ນກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ; ໃນການເຮັດແບບນັ້ນ, ເຈົ້າສາມາດຊ່ວຍຊີ້ສູງທີ່ເສຍຫາຍ ແລະ ລົ້ມເຫຼວ
ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ຄົນຂອງອິດສະຣາເອນທີ່ຖືກເລືອກໄດ້ບໍ່? ເຈົ້າແມ່ນຄົນຊົ່ວທີ່ບໍ່ມີຢາງອາຍ!
ເຄື່ອງບູຊາຢູ່ແທ່ນບູຊາແມ່ນຖືກຖວາຍແກ່ເຮົາໂດຍຜູ້ຄົນ
ເພື່ອເປັນການສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກເມດຕາກະລຸນາຈາກຄົນທີ່ເຄົາລົບບູຊາເຮົາ.
ພວກມັນແມ່ນເພື່ອການຄວບຄຸມ ແລະ ການນຳໃຊ້ຂອງເຮົາ, ສະນັ້ນ

ເຈົ້າຈະສາມາດບັນເທົາພິກຂາຈາກເຈົ້າ ເຊິ່ງຜູ້ຄົນໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?
 ເຈົ້າບໍ່ຢ້ານກາຍເປັນຄົນຢູດາບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ຢ້ານວ່າ
 ດິນແດນຂອງເຈົ້າອາດຈະກາຍເປັນສະໜາມທີ່ຕັ້ງໄປດ້ວຍເລືອດບໍ່? ເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຢາງອາຍ!
 ເຈົ້າຄິດວ່າ ພິກຂາທີ່ຜູ້ຄົນຖວາຍແມ່ນເພື່ອຫຼໍ່ລ້ຽງທ້ອງໃສ່ຂອງໂຕໜອນແບບເຈົ້າບໍ່?
 ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເອົາໃຫ້ເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າພໍໃຈ ແລະ ຕັ້ງໃຈເອົາໃຫ້ເຈົ້າ;
 ສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຈົ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າສາມາດໃຊ້ໄດ້.
 ເຈົ້າບໍ່ສາມາດລັກເຄື່ອງຖວາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດພາລະກິດແມ່ນເຈົ້າ,
 ພຣະເຢໂຮວາ ເຊິ່ງກໍຄືພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຜູ້ຄົນພາກັນຖວາຍເຄື່ອງບູຊາກໍຍ້ອນເຈົ້າ. ເຈົ້າຄິດວ່າ
 ມັນເປັນຄຳຕອບແທນສຳລັບການແລ່ນໄປມາທີ່ເຈົ້າເຮັດບໍ່? ເຈົ້າຈັງແມ່ນບໍ່ມີຢາງອາຍແທ້ໆ!
 ເຈົ້າແລ່ນໄປມາເພື່ອຫຍັງ? ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຕົວເຈົ້າເອງບໍ່?
 ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງລັກເຄື່ອງບູຊາຂອງເຈົ້າ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງລັກເງິນຈາກຖົງເງິນຂອງເຈົ້າ?
 ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນລູກຊາຍຂອງ ຢູດາ ອິສະກາຣິອັດ ບໍ່? ເຄື່ອງບູຊາທີ່ມີໃຫ້ເຈົ້າ ກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ
 ແມ່ນເປັນເຄື່ອງບູຊາເພື່ອໃຫ້ພວກປະໂລຫິດໄດ້ຊົມຊືມ. ເຈົ້າແມ່ນພວກປະໂລຫິດບໍ່?
 ເຈົ້າກ້າກິນເຄື່ອງຖວາຍຂອງເຈົ້າດ້ວຍຄວາມສະບາຍໃຈ ແລະ ເຖິງກັບວາງພວກມັນຢູ່ເທິງໂຕະ;
 ເຈົ້າບໍ່ມີຄຳຫຍັງເລີຍ! ຄົນຊົ່ວທີ່ບໍ່ມີຄຳເອີຍ! ໄຟຂອງເຈົ້າ ກໍຄືພຣະເຢໂຮວາ
 ຈະເຜົາເຈົ້າຈົນເປັນຂີ້ເຖົ້າ!

(ຄັດຈາກບົດ “ເມື່ອໃບໄມ້ທີ່ລົ່ນໄດ້ກັບຄືນສູ່ຮາກເຫງົ້າຂອງມັນ, ເຈົ້າຈະເສຍໃຈກັບສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຮັດ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

668. ເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດ ແລະ ກ່າວແບບນີ້ທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ກຳລັງ ແລະ
 ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ
 ແຕ່ພວກເຈົ້າເຄີຍເຊື່ອຟັງໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບອກພວກເຈົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງນີ້ບໍ່?
 ຢູ່ໃສແດ່ທີ່ພວກເຈົ້າເຄີຍກັມຂາບລົງຕໍ່ເຈົ້າ ພຣະຜູ້ມີລິດທານພາບສູງສຸດ?
 ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າແບບນີ້? ເປັນຫຍັງທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເວົ້າ ແລະ
 ກະທຳຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໂກດຮ້າຍ? ເປັນຫຍັງຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງແຂງກະດ້າງ?
 ເຈົ້າເຄີຍໃຈມຕີພວກເຈົ້າບໍ່? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເຮັດຫຍັງ ມີແຕ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໂສກເສົ້າ ແລະ
 ກັງວົນໃຈ? ພວກເຈົ້າກຳລັງລ່ຽມຕັ້ງແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຈົ້າ ຜູ້ເປັນພຣະເຢໂຮວາ
 ໃຫ້ມາເຖິງພວກເຈົ້າບໍ່?
 ພວກເຈົ້າກຳລັງລ່ຽມຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າສຳແດງຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ເກີດຈາກການທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງບໍ່?
 ທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດບໍ່ແມ່ນເພື່ອພວກເຈົ້າບໍ່? ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າ ຜູ້ເປັນພຣະເຢໂຮວາ
 ແບບນີ້ຢູ່ເປັນປະຈຳ: ລັກເຄື່ອງບູຊາຂອງເຈົ້າ,
 ເອົາເຄື່ອງບູຊາເທິງແທ່ນບູຊາຂອງເຈົ້າກັບບ້ານໄປຫາຖ້ຳໝາປ່າເພື່ອລ້ຽງລູກໝາປ່າ ແລະ
 ລູກຂອງລູກຂອງໝາປ່າທີ່ຢູ່ໃນຖ້ຳຂອງໝາປ່າ; ຜູ້ຄົນຕໍ່ສູ້ກັນເອງ,

ພະເຈົ້າໜ້າກັນແລະກັນດ້ວຍດາບ ແລະ ຫຼອກຢ່າງໂກດແຄ້ນ, ໂຍນພຣະທຳຂອງເຮົາ
ພຣະຜູ້ມີວິດທານຸພາບສູງສຸດຖີ່ມລົງໃນສ້ວມໃຫ້ສັກກະປົກຄືກັບອາຈົມ.

ຄວາມຊື່ສັດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ໃສ?

ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນຄວາມເປັນສັດແລ້ວ!

ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນຫີນຕັ້ງແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ

ເມື່ອມີແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາມາເຖິງ

ເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະພິພາກສາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບເຮົາ

ນັ້ນຄືພຣະຜູ້ມີວິດທານຸພາບສູງສຸດ

ໃນມື້ນີ້?

ພວກເຈົ້າຄິດບໍ່ວ່າ

ໂດຍການຫຼອກລວງເຮົາດ້ວຍວິທີນີ້ ໂດຍການໂຍນພຣະທຳຂອງເຮົາຖີ່ມລົງໃນຕົມ ແລະ

ບໍ່ຮັບຟັງພຣະທຳນັ້ນເລີຍ, ພວກເຈົ້າຄິດບໍ່ວ່າ ໂດຍການເຮັດແບບນີ້ລັບຫຼັງເຮົາ

ພວກເຈົ້າຈະສາມາດລອດພົ້ນຈາກສາຍຕາແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ

ສາຍຕາຂອງເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢໂຮວາ ເຫັນພວກເຈົ້າແລ້ວ ເມື່ອພວກເຈົ້າລັກເຄື່ອງບູຊາຂອງເຮົາ

ແລະ ອິດສາຍາກໄດ້ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຮົາ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ເມື່ອພວກເຈົ້າລັກເຄື່ອງບູຊາຂອງເຮົາ

ມັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າແທ່ນບູຊາທີ່ມີການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ?

ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າຕົນເອງສະຫຼາດພຽງພໍໄດ້ແນວໃດທີ່ຈະຫຼອກລວງເຮົາດ້ວຍວິທີນີ້?

ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະອອກຫ່າງຈາກຄວາມຜິດບາບທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະຂ້າມການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃນມື້ນີ້

ບໍ່ມີທາງອອກໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ

ແຕ່ສະສົມການລົງໂທດໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າໃນມື້ຕໍ່ໄປ;

ມັນທຳທາຍການລົງໂທດຂອງເຮົາ

ພຣະຜູ້ມີວິດທານຸພາບສູງສຸດ

ທີ່ມີໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ.

ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ

ຄຳເວົ້າທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າຈະສາມາດລອດພົ້ນຈາກການລົງໂທດຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຈົ້າຈະສາມາດມາເຖິງຫຼືຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາຈະເປີດທາງອອກໃຫ້ກັບຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາຈະປ່ອຍການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຈົ້າທຳທາຍເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາຈະບໍ່ຕັດລີ້ນຂອງພວກເຈົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງຄືກັບບູໄດ້ແນວໃດ?

ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂໍຮ້ອງເຮົາເພື່ອເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຄວາມທ່ຽງທຳຂອງເຮົາ ແຕ່ ກົງກັນຂ້າມ

ພວກເຈົ້າສະສົມຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາທີ່ເປັນຜົນມາຈາກຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳຂອງພວກເຈົ້າ.

ເຮົາຈະສາມາດຍົກໂທດໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ

ພຣະຜູ້ມີວິດທານຸພາບສູງສຸດ, ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກຳທະຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນສັກກະປົກ.

ສາຍຕາຂອງເຮົາ

ພຣະຜູ້ມີວິດທານຸພາບສູງສຸດ

ເຫັນຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳຂອງພວກເຈົ້າຄືກັບການລົງໂທດທີ່ບໍ່ລົດລະ.

ການລົງໂທດ

ແລະ

ການພິພາກສາທີ່ທ່ຽງທຳຂອງເຮົາຈະສາມາດອອກຫ່າງຈາກພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ຍ້ອນພວກເຈົ້າເຮັດສິ່ງນີ້ກັບເຮົາ ເຮັດໃຫ້ເຮົາໂສກເສົ້າ ແລະ ໂກດຮ້າຍ
ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າລອດພົ້ນຈາກມືຂອງເຮົາ ແລະ ອອກຫ່າງຈາກມື້ທີ່ເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢຮອວາ
ຈະລົງໂທດ ແລະ ສາບແຊ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ຄຳເວົ້າ ແລະ
ຖ້ອຍຄຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຫຼູເຮົາແລ້ວ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
ຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜ້າຄຸມແຫ່ງຄວາມທ່ຽງທຳອັນສັກສິດຂອງເຮົາເປີດເປື້ອນ?
ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ທຳທາຍຄວາມໂມໂຫທີ່ແຮງກ້າຂອງເຮົາ?
ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາໃຈຮ້າຍຕັ້ງແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ ແລະ
ໄດ້ທົດສອບຄວາມອົດທົນຂອງເຮົາເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວເຊັ່ນກັນ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
ພວກເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍເນື້ອໜັງຂອງເຮົາຈົນກາຍເປັນຜ້າຂາດ? ເຮົາໄດ້ອົດທົນຈົນຮອດຕອນນີ້,
ເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງປ່ອຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາ, ບໍ່ອົດທົນຕໍ່ພວກເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງຫຼູຂອງເຮົາແລ້ວ ແລະ
ສຽງຮ້ອງໃຫ້ຂອງເຮົາກໍໄດ້ໄປເຖິງຫຼູຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ?
ພຣະອົງຈະອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາແບບນີ້ໄດ້ແນວໃດ?
ມີພາລະກິດໃດແດ່ຂອງເຮົາທີ່ບໍ່ໄດ້ດຳເນີນເພື່ອເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຈົ້າ?
ແຕ່ມີພວກເຈົ້າຄົນໃດແດ່ທີ່ຮັກພາລະກິດຂອງເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢຮອວາຫຼາຍຂຶ້ນ?
ເຮົາຈະບໍ່ສັດຊື່ກັບຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຍ້ອນວ່າເຮົາອ່ອນແອ ແລະ
ຍ້ອນຄວາມທຸກທໍລະມານໃຈທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບບໍ່? ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຫົວໃຈຂອງເຮົາບໍ່?
ເຮົາກ່າວກັບພວກເຈົ້າດັ່ງທີ່ພຣະເຢຮອວາໄດ້ກ່າວ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ສະລະຫຼາຍຢ່າງເພື່ອພວກເຈົ້າບໍ່?
ເຖິງແມ່ນເຮົາຕັ້ງໃຈແບກຮັບຄວາມທົນທຸກທໍລະມານນີ້ທັງໝົດເພື່ອເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງ
ພາລະກິດຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ,
ເຮົາຈະປ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນອິດສະລະຈາກການລົງໂທດທີ່ເຮົາຈະນຳມາຍັງພວກເຈົ້າ
ເຊິ່ງເປັນຜົນມາຈາກການທົນທຸກທໍລະມານຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົມຊືມໃນຕົວເຮົາຢ່າງລົ້ນເຫຼືອບໍ່? ມື້ນີ້
ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ປະທານເຮົາໃຫ້ພວກເຈົ້າ; ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຫຼາຍກວ່າພຣະທຳທີ່ອຸດົມສົມບູນຂອງເຮົາ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
ຊີວິດຂອງເຮົາຖືກແລກກັບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ກັບສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບ?
ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ພຣະບິດາຂອງເຮົາໃຊ້ຊີວິດຂອງເຮົາເພື່ອເຮັດສົງຄາມກັບຊາຕານ ແລະ
ພຣະອົງຍັງໄດ້ປະທານຊີວິດຂອງເຮົາໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຮ້ອຍເທົ່າ ແລະ
ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າຫຼີກເວັ້ນຈາກການທົດລອງຫຼາຍຢ່າງ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
ມີພຽງແຕ່ໂດຍພາລະກິດຂອງເຮົາ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຖືກລະເວັ້ນຈາກການທົດລອງຫຼາຍຢ່າງ ແລະ
ຈາກການລົງໂທດທີ່ກຳລັງລຸກໄໝ້ຫຼາຍຢ່າງ? ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ
ຍ້ອນເຮົາພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສຸກໃຈຈົນຮອດບັດນີ້?

ທຸກມື້ນີ້ ພວກເຈົ້າຍັງແຂງກະດ້າງຢ່າງໜັກ ແລະ ບໍ່ຍອມອ່ອນນ້ອມໄດ້ແນວໃດ, ມັນຄືກັບວ່າ ຄວາມຕາຍດ້ານໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນໃຈຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?

ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃນມື້ນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າລອດພົ້ນຈາກມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກການຈາກລາຂອງເຮົາຈາກແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ມີຫົວໃຈທີ່ແຂງກະດ້າງ ແລະ

ບໍ່ຍອມອ່ອນນ້ອມລອດພົ້ນຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະເຢໂຮວາໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ບໍ່ມີໃຜທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງສາມາດລອດພົ້ນຈາກມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

669. ຈົ່ງຄິດທົບທວນໃນອະດີດ: ເມື່ອໃດທີ່ສາຍຕາຂອງເຮົາເກີດມີຄວາມໂກດຮ້າຍ ແລະ ນ້ຳສຽງຂອງເຮົາເກີດມີຄວາມຮຸນແຮງກັບພວກເຈົ້າ?

ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາໂຕ້ຖຽງກ່ຽວກັບເລື່ອງເລັກນ້ອຍກັບພວກເຈົ້າ?

ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາລົງໂທດຕັກເຕືອນພວກເຈົ້າຢ່າງບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ?

ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາລົງໂທດຕັກເຕືອນພວກເຈົ້າຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ?

ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເຫັນແກ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາທີ່ເຮົາຂໍໃຫ້ພຣະບິດາຂອງເຮົາຮັກສາພວກເຈົ້າຈາກການທົດລອງທຸກຢ່າງ? ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງປະຕິບັດຕໍ່ເຮົາແບບນີ້?

ເຮົາເຄີຍໃຊ້ອຳນາດຂອງເຮົາເພື່ອໃຈມຕິເນື້ອໜັງຂອງພວກເຈົ້າບໍ່?

ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຕອບແທນເຮົາແບບນີ້? ຫຼັງຈາກທີ່ທຳທ່າສົນໃຈເຮົາ ເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ຮ້ອນ ຫຼື ບໍ່ເຢັນ ແລະ ແລ້ວ ເຈົ້າກໍພະຍາຍາມໄມ້ມ້ນ້ຳວເຮົາ ແລະ ເຊື່ອງສິ່ງຕ່າງໆຈາກເຮົາ ແລະ ປາກຂອງພວກເຈົ້າກໍເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳລາຍແຫ່ງຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳ.

ພວກເຈົ້າຄິດວ່າລີ້ນຂອງພວກເຈົ້າສາມາດຫຼອກລວງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາໄດ້ບໍ່?

ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ລີ້ນຂອງພວກເຈົ້າສາມາດລອດພົ້ນຈາກຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາໄດ້ບໍ່?

ພວກເຈົ້າຄິດວ່າ ລີ້ນຂອງພວກເຈົ້າຈະສາມາດຕັດສິນການກະທຳຂອງເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢໂຮວາຕາມທີ່ລີ້ນຂອງພວກເຈົ້າຕ້ອງການໄດ້ບໍ່?

ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຖືກມະນຸດດຳເນີນການພິພາກສາບໍ່?

ເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ໜ້ອນນ້ອຍໆມາເວົ້າໝິນປະໝາດເຮົາແບບນີ້ບໍ່?

ເຮົາຈະຈັດວາງລູກແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງດັ່ງກ່າວໄວ້ທຳມະກາງການຮັບພອນທີ່ບໍ່ສິ້ນສຸດຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍ ແລະ

ກ່າວໂທດພວກເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ. ເມື່ອເຮົາກາງທ້ອງຟ້າອອກ ແລະ ສ້າງທຸກສິ່ງຂຶ້ນ ເຮົາບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃດກໍຕາມມີສ່ວນຮ່ວມຕາມທີ່ພວກເຂົາມັກ,

ເຮົາບໍ່ເຄີຍອະນຸຍາດໃຫ້ສິ່ງໃດທຳລາຍພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ

ການຄຸ້ມຄອງຂອງເຮົາຕາມທີ່ມັນຕ້ອງການໃນແບບໃດກໍຕາມ. ເຮົາບໍ່ອົດທົນຕໍ່ມະນຸດ ຫຼື ສິ່ງຂອງ;

ເຮົາຈະສາມາດຍົກໂທດໃຫ້ກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ມີເມດຕາຕໍ່ເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາຈະສາມາດໃຫ້ອະໄພກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ກະບົດຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາຈະຍົກໂທດໃຫ້ກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ຊະຕາກຳຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ

ພຣະຜູ້ມີວິດທານຸພາບສູງສຸດບໍ່?

ເຮົາຈະພິຈາລະນາໃຫ້ຄວາມບໍ່ທ່ຽງທຳ ແລະ ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ລົສຸດໄດ້ແນວໃດ?

ຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າຈະທຳລາຍຄວາມບໍ່ລົສຸດຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາບໍ່ຖືກທຳລາຍໂດຍຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ທ່ຽງທຳ

ຫຼື

ເຮົາບໍ່ຮັບເອົາການຖວາຍບູຊາຂອງຄົນທີ່ບໍ່ທ່ຽງທຳ. ຖ້າເຈົ້າຊີ້ສັດກັບເຮົາ ຜູ້ເປັນພຣະເຢຊູໂຮວາ

ເຈົ້າສາມາດເອົາເຄື່ອງຖວາຍບູຊາທີ່ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາບໍ່?

ເຈົ້າສາມາດໃຊ້ລິ້ນທີ່ເປັນພິດຂອງເຈົ້າເວົ້າໝັ້ນປະໝາດນາມສັກສິດຂອງເຮົາໄດ້ບໍ່?

ເຈົ້າສາມາດກະບົດຕໍ່ພຣະທຳຂອງເຮົາແບບນີ້ໄດ້ບໍ່? ເຈົ້າສາມາດປະຕິບັດຕໍ່ລັດສະໝີ ແລະ

ນາມສັກສິດຂອງເຮົາຄືກັບເຄື່ອງມືທີ່ຮັບໃຊ້ຊາຕານ

ຜູ້ທີ່ຊົ່ວຮ້າຍບໍ່?

ຊີວິດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອຄວາມຊື່ນບານຂອງຄົນທີ່ບໍ່ລົສຸດ.

ເຮົາສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າຫຼິ້ນກັບຊີວິດຂອງເຮົາຕາມທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການ

ແລະ

ໃຊ້ມັນເປັນເຄື່ອງມືໃນການສ້າງຂໍ້ຂັດແຍ່ງທຳມະກາງພວກເຈົ້າເອງໄດ້ແນວໃດ?

ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເມດຕາເລີຍ

ແລະ

ຂາດວິທີທາງແຫ່ງຄວາມດີ

ໃນວິທີທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ

ເຮົາໄດ້ບັນທຶກການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າລົງໃນພຣະທຳແຫ່ງຊີວິດແລ້ວ?

ພວກເຈົ້າຈະລອດພົ້ນມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ

ເມື່ອເຮົາລົງໂທດອີຢິບໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຈົ້າຕໍ່ຕ້ານ

ແລະ

ບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງເຮົາແບບນີ້

ເທື່ອແລ້ວເທື່ອເລົ່າໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາບອກເຈົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ

ເມື່ອຮອດມື້ນັ້ນ

ການລົງໂທດຂອງພວກເຈົ້າຈະໜັກຫຼາຍກວ່າຂອງອີຢິບ!

ພວກເຈົ້າຈະສາມາດລອດພົ້ນຈາກມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຕາມຄວາມຈິງ:

ຄວາມອົດທົນຂອງເຮົາຖືກກຽມໄວ້ສຳລັບການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າ

ແລະ

ມີຢູ່ເພື່ອການລົງໂທດຂອງພວກເຈົ້າໃນມື້ນັ້ນ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ຈະທໍລະມານຕໍ່ການພິພາກສາທີ່ໂກດຮ້າຍ

ເມື່ອເຮົາໝົດຄວາມອົດທົນນັ້ນບໍ່?

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນກຳມືຂອງເຮົາ

ນັ້ນກໍຄືພຣະຜູ້ມີວິດທານຸພາບສູງສຸດບໍ່?

ດັ່ງນັ້ນ

ພາຍໃຕ້ທ້ອງຟ້ານີ້

ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາແບບນັ້ນໄດ້ແນວໃດ?

ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຈະຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ

ເພາະພວກເຈົ້າໄດ້ພົບກັບພຣະເມຊີອາ

ຕາມທີ່ຖືກກ່າວຂານໄວ້ວ່າ

ພຣະອົງຈະສະເດັດມາ

ແຕ່ບໍ່ເຄີຍມາຈັກເທື່ອ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສັດຕູຂອງພຣະອົງບໍ່?

ພຣະເຢຊູເປັນເພື່ອນກັບພວກເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຈົ້າເປັນສັດຕູກັບພຣະເມຊີອາ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ

ເຖິງພວກເຈົ້າເປັນເພື່ອນກັບພຣະເຢຊູ

ແຕ່ການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຝັງເລິກຢູ່ໃນເສັ້ນເລືອດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ໜ້າລັງກຽດທີ່ສຸດ? ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າຈະໃກ້ຊິດກັບພຣະເຢໂຮວາຫຼາຍ ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ຄຳເວົ້າທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ໄປເຖິງຫຼືຂອງພຣະເຢໂຮວາ ແລະ ທຳທາຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ? ພຣະອົງຈະໃກ້ຊິດກັບເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ເຜົາເສັ້ນເລືອດຂອງພວກເຈົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ແນວໃດ? ພຣະອົງຈະບໍ່ສາມາດເປັນສັດຕູຂອງເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ບໍ່ມີໃຜທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງສາມາດລອດພົ້ນຈາກມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

670. ພວກເຈົ້າທຸກຄົນກຳລັງນັ່ງໃນບ່ອນນັ່ງທີ່ງົດງາມ ໂດຍສັງສອນຄົນລຸ້ນໜຸ່ມທີ່ເປັນຄົນປະເພດດຽວກັນກັບພວກເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ພວກເຂົາທຸກຄົນນັ່ງກັບເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຮູ້ ຫຼື ບໍ່ວ່າ ດົນນານມາແລ້ວ “ລູກຫຼານ” ຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນບໍ່ມີລົມຫາຍໃຈ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພາລະກິດຂອງເຮົາສູນເສຍໄປ. ລັດສະໝີຂອງເຮົາແມ່ນເບິ່ງແສງຈາກດິນແດນແຫ່ງທິດຕາເວັນອອກ ຫາ ດິນແດນແຫ່ງທິດຕາເວັນຕົກ ແຕ່ເມື່ອລັດສະໝີຂອງເຮົາກະຈາຍໄປເຖິງສົ້ນຂົ້ວຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ເມື່ອມັນເບິ່ງແສງຂຶ້ນມາ ແລະ ສ່ອງສະຫວ່າງອອກໄປ, ເຮົາຈະເອົາລັດສະໝີຂອງເຮົາຈາກທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ນຳມັນໄປໃຫ້ທາງທິດຕາເວັນຕົກ ເພື່ອວ່າ ຜູ້ຄົນແຫ່ງຄວາມມືດ ທີ່ໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາໃນທິດຕາເວັນອອກ ຈະບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງອີກຕໍ່ໄປ. ເມື່ອສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນ, ພວກເຈົ້າຈະດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນຮ່ອມພູແຫ່ງເງົາມືດ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ຜູ້ຄົນໃນປັດຈຸບັນ ແມ່ນດຶກວ່າເກົ່າຫຼາຍຮ້ອຍເທົ່າ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ສາມາດເຮັດຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາຍັງບໍ່ແມ່ນພະຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ເຮົາເທື່ອ. ພວກເຈົ້າສາມາດດຶກວ່າເກົ່າຮ້ອຍເທົ່າກໍຍັງບໍ່ຮູ້ເຖິງຜົນທັງໝົດຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາ. ມັນແມ່ນໝາກຜົນທີ່ເກີດຈາກພາລະກິດຂອງເຮົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາຮູ້ສຶກລັງກຽດຄຳເວົ້າ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບບຸກຄະລິກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຮູ້ສຶກບໍ່ພໍໃຈຫຼາຍກັບການປະຕິບັດຂອງພວກເຈົ້າຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ ເພາະວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບເຮົາ. ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະສາມາດເປັນຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດຕາມລັດສະໝີຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ ແລະ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຈົງຮັກພັກດີທີ່ສຸດຕໍ່ພາລະກິດໃນອະນາຄົດຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນງົດງາມຫຼາຍ; ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະສະຫຼະທັງຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າໃນນາມພາລະກິດຂອງເຮົາ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະເສຍສະລະຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າເພື່ອມັນ,

ແຕ່ອຸປະນິໄສຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງຈັກໜ້ອຍເລີຍ. ພວກເຈົ້າມີແຕ່ຄຳວ່າທີ່ອວດດີ
ເຖິງວ່າທີ່ຈິງແລ້ວ ການກະທຳຕົວຈິງຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນອະນາດຫຼາຍ. ມັນປະກົດວ່າ ວິໄນ ແລະ
ບາກຂອງຄົນແມ່ນຢູ່ໃນສະຫວັນ ແຕ່ຂ້າແມ່ນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຄຳວ່າ ແລະ
ການກະທຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຊື່ສຽງຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງຍັງຢູ່ໃນສະພາບທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ຖືກທຳລາຍ.
ຊື່ສຽງຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຖືກທຳລາຍ, ກິລິຍາທຳທາງຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເສື່ອມໂຊມລົງ,
ວິທີເວົ້າຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຕ່ຳຕ້ອຍ, ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເປັນຕາລັງກຽດ;
ເຖິງແມ່ນແຕ່ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຈົ້າກໍຈະຈົມລົງສູ່ຄວາມຕ່ຳຕ້ອຍ.

ພວກເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມຄິດຄັບແຄບຕໍ່ຜູ້ຄົນ ແລະ

ພວກເຈົ້າຜິດຖຽງກັນກ່ຽວກັບທຸກຢ່າງທີ່ເປັນເລື່ອງເລັກນ້ອຍ.

ພວກເຈົ້າຜິດຖຽງກັນກ່ຽວກັບຊື່ສຽງ ແລະ ສະຖານະຂອງຕົວເອງ
ຈົນເຖິງຂັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະຕົກລົງນາຮົກ ແລະ ເຂົ້າໄປຢູ່ໃນທະເລສາບແຫ່ງໄຟ. ຄຳວ່າ
ແລະ ການກະທຳໃນບັດຈຸບັນຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນພຽງພໍທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດຕັດສິນວ່າ
ພວກເຈົ້າເປັນຄົນບາບ.

ທັດສະນະຄະຕິຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນພຽງພໍສຳລັບເຮົາທີ່ຈະຕັດສິນວ່າ
ພວກເຈົ້າແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ຊອບທຳ ແລະ ນິໄສທັງໝົດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະບົ່ງບອກວ່າ
ພວກເຈົ້າແມ່ນວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ໜ້າລັງກຽດ.
ການສະແດງອອກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເປີດເຜີຍ ແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະບົ່ງບອກວ່າ
ພວກເຈົ້າແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຕື່ມເລືອດຂອງວິນຍານທີ່ສົກກະປົກຢ່າງພຽງພໍ.

ເມື່ອມີການກ່າວເຖິງການເຂົ້າສູ່ອານາຈັກ ພວກເຈົ້າກໍຈຶ່ງຢາກທະຍົດຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕົວເອງ.
ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຈົ້າໃນບັດຈຸບັນແມ່ນດີພໍສຳລັບເຈົ້າ
ໃນການເຂົ້າສູ່ປະຕູແຫ່ງອານາຈັກຂອງສະຫວັນແລ້ວບໍ່? ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າ
ພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າສູ່ດິນແດນບໍລິສຸດແຫ່ງພາລະກິດ ແລະ ພຣະທຳຂອງເຮົາ ໂດຍທີ່ຄຳວ່າ
ແລະ ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຜ່ານການທົດສອບຂອງເຮົາບໍ່?

ແມ່ນໃຜສາມາດຕົບຕາທັງສອງຂອງເຮົາໄດ້ຢ່າງສຳເລັດແດ່? ຄວາມຊົ່ວຊ້າ, ຄວາມປະພຶດ ແລະ
ການສົນທະນາອັນຕ່ຳຕ້ອຍຂອງພວກເຈົ້າຈະຫົນພົ້ນສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ເຮົາໄດ້ກຳນົດຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າເປັນຊີວິດທີ່ຕື່ມເລືອດ ແລະ

ກິນເນື້ອໜັງຂອງວິນຍານທີ່ສົກກະປົກເຫຼົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າ

ພວກເຈົ້າລອກຮຽນແບບພວກມັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາທຸກມື້. ໂດຍສະເພາະຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ

ພຶດຕິກຳຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນບໍ່ດີ ແລ້ວເຮົາຈະບໍ່ຮູ້ສຶກລັງກຽດພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ?

ຄຳວ່າຂອງພວກເຈົ້າມີຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດຂອງວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ: ພວກເຈົ້າອ້ອນວອນ, ປິດບັງ

ແລະ ປະຈົບປະແຈງຄືກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເຮັດເວດມົນຄາຖາ ແລະ

ຄືກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ທະຍົດ ແລະ ຕື່ມເລືອດຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຊອບທຳ.

ການສະແດງອອກຂອງມະນຸດທຸກຄົນ

ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຊອບທຳຫຼາຍ

ແລ້ວຜູ້ຄົນທັງໝົດຈະສາມາດຖືກຈັດໃຫ້ຢູ່ໃນດິນແດນບໍລິສຸດທີ່ມີຄວາມຊອບທຳໄດ້ແນວໃດ?

ເຈົ້າຄິດວ່າ

ພຶດຕິກຳທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ບໍລິສຸດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຜູ້ທີ່ບໍ່ຊອບທຳບໍ່?

ໃນທີ່ສຸດ ລື້ນທີ່ຄ້າຍຄືກັບໆໃຫຍ່ຂອງເຈົ້າຈະທຳລາຍເນື້ອໜັງຂອງເຈົ້າ ໂດຍເຮັດໃຫ້ມີຄວາມພິນາດ

ແລະ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເປັນຕາລັງກຽດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ

ມີຂອງເຈົ້າທີ່ເປື້ອນດ້ວຍເລືອດຂອງວິນຍານສັກກະປົກຍັງຈະດຶງວິນຍານຂອງເຈົ້າລົງສູ່ນາຮົກ

ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຄືບໍ່ໂດດເຂົາໂອກາດນີ້

ເພື່ອຊຳລະລ້າງມືຂອງເຈົ້າທີ່ປົກຫຸ້ມດ້ວຍຄວາມສັກກະປົກ?

ເປັນຫຍັງເຈົ້າບໍ່ໃຊ້ໂອກາດນີ້ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດເພື່ອຕັດລື້ນຂອງເຈົ້າທີ່ກ່າວຄຳເວົ້າບໍ່ຊອບທຳ?

ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ ທີ່ເຈົ້າຕັ້ງໃຈໃນທຸກພາຍໃຕ້ແປວໄຟຂອງນາຮົກ ຍ້ອນມືທັງສອງ, ລື້ນ ແລະ

ບາກຂອງເຈົ້າ? ເຮົາເຝົ້າເບິ່ງໃຈຂອງທຸກຄົນດ້ວຍຕາທັງສອງ ເພາະວ່າ ແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ

ກ່ອນທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງມະນຸດ ເຮົາໄດ້ກຳໜົດໃຈຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນມືຂອງເຮົາ. ເຮົາເບິ່ງໃຈມະນຸດອອກ

ຕັ້ງແຕ່ດົນ, ສະນັ້ນຄວາມຄິດໃນໃຈຂອງມະນຸດຈະສາມາດໝົນຜົນສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ພວກເຂົາຈະສາມາດຫຼົບໜີຈາກພຣະວິນຍານທີ່ເຜົາໄໝ້ຂອງເຮົາໃຫ້ທັນເວລາໄດ້ແນວໃດ?

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕ່ຳໃນບຸກຄະລິກຫຼາຍ!” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

671. ເຮົາໄດ້ຢູ່ທຳມະກາງພວກເຈົ້າ, ພົວພັນກັບພວກເຈົ້າໃນລະດູໃບໄມ້ບົ່ງ ແລະ

ໃນລະດູໃບໄມ້ລົ້ນເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ເຮົາໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນທຳມະກາງພວກເຈົ້າເປັນເວລາດົນນານ

ແລະ ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບພວກເຈົ້າ.

ແລ້ວຄວາມປະພຶດທີ່ຊົ່ວຊ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະຫຼຸດພົ້ນອອກໄປຕ່ຳໜ້າຕ່ຳຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?

ຄຳເວົ້າທີ່ປະທັບໃຈເຫຼົ່ານັ້ນຂອງພວກເຈົ້າ ແມ່ນຍັງດັງກ້ອງຢູ່ໃນຫູຂອງເຮົາຢູ່ຕະຫຼອດເວລາ;

ຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງພວກເຈົ້າເປັນຈຳນວນລ້ານໆ

ແມ່ນຖືກວາງຢູ່ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາຈົນບໍ່ສາມາດນັບໄດ້.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,

ໃນສ່ວນການອຸທິດຕົນ ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ໄປແລ້ວ ແມ່ນບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.

ຄວາມຈິງໃຈຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນແຕ່ຍົດນ້ອຍໆຍົດດຽວກັບມີຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ.

ໝາກຜົນແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ເຮົາແມ່ນຢູ່ໃສ?

ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຈາກເຮົາ

ແລະ

ພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມລຶກລັບທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຈາກສະຫວັນ

ແລະ

ເຮົາຍັງໄດ້ສະແດງແປວໄຟແຫ່ງສະຫວັນໃຫ້ພວກເຈົ້າເຫັນ ແຕ່ເຮົາບໍ່ມີໃຈທີ່ຈະຈຸດເຜົາພວກເຈົ້າ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ

ພວກເຈົ້າໄດ້ມອບຄືນໃຫ້ກັບເຮົາຫຼາຍຊ່ຳໃດແລ້ວ?

ພວກເຈົ້າຕັ້ງໃຈມອບໃຫ້ເຮົາຫຼາຍຊ່ຳໃດ?

ເຈົ້າຖືອາຫານທີ່ເຮົາໄດ້ເອົາໃຫ້ເຈົ້າ

ແລ້ວຫັນມາຖວາຍມັນໃຫ້ກັບເຮົາ ໂດຍເວົ້າວ່າ ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບເປັນການຕອບແທນ

ເຫຼືອແຮງຈາກການເຮັດວຽກໜັກຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈຶ່ງຖວາຍທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າມີໃຫ້ກັບເຮົາ.
ເຈົ້າບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າ “ສິ່ງບໍລິຈາກ” ຂອງເຈົ້າທີ່ມີໃຫ້ເຮົາ
ແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ລັກຈາກແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ ແລ້ວຕອນນີ້ເຈົ້າກຳລັງຖວາຍສິ່ງນັ້ນໃຫ້ກັບເຮົາ.
ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນກຳລັງຫຼອກລວງເຮົາບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ບໍ່ວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮົາເຜີດເຜີນນຳໃນປະຈຸບັນນີ້
ແມ່ນສິ່ງຖວາຍທັງໝົດທີ່ຢູ່ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ຮັບມາ
ເພື່ອເປັນການຕອບແທນສຳລັບການເຮັດວຽກໜັກຂອງເຈົ້າ ແລະ
ນຳສິ່ງນັ້ນມາຖວາຍໃຫ້ກັບເຮົາ? ພວກເຈົ້າຈຶ່ງແມ່ນກຳຫຼອກລວງເຮົາແທ້ໆ
ແລ້ວເຮົາຈະສາມາດອະໄພໃຫ້ພວກເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາຈະສາມາດອົດກັນກັບສິ່ງນີ້ໄດ້ດົນປານໃດ?
ເຮົາໄດ້ມອບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ເປີດເຜີຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອພວກເຈົ້າ,
ໄດ້ສະໜອງເພື່ອຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ເປີດຕາຂອງພວກເຈົ້າ
ແກ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງຫຼອກລວງເຮົາແບບນີ້ ໂດຍເມີນເສືອຕໍ່ສາມັນສຳນຶກຂອງພວກເຈົ້າເອງ.
ເຮົາໄດ້ປະທານທຸກສິ່ງແກ່ພວກເຈົ້າໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ເພື່ອວ່າ ເຖິງພວກເຈົ້າຈະທົນທຸກ
ພວກເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງຈາກເຮົາ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ນຳມາຈາກສະຫວັນ. ນອກເໜືອຈາກນີ້,
ພວກເຈົ້າບໍ່ອຸທິດຕົວຈັກດີ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ບໍລິຈາກພຽງເລັກນ້ອຍກໍຕາມ
ພວກເຈົ້າກໍຈະມາ “ສະສາງ” ກັບເຮົາພາຍຫຼັງ. ສິ່ງບໍລິຈາກຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ເສຍຖິ້ມບໍ່?
ສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ກັບເຮົາແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງ ແຕ່ເປັນພຽງເມັດຊາຍໜຶ່ງເມັດ
ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຂໍຈາກເຮົາແມ່ນເປັນຄຳໜຶ່ງໂຕນ. ເຈົ້າບໍ່ໄຮັເຫດຜົນເກີນໄປໂພດບໍ່?
ເຮົາເຮັດພາລະກິດໃນທຳມະກາງພວກເຈົ້າ.
ອັດຕາສິບສ່ວນຮ້ອຍທີ່ເຮົາຄວນໄດ້ຮັບບໍ່ເຫັນແມ່ນແຕ່ຮ້ອງຮອຍຈັກດີ
ຢ່າວ່າແຕ່ການເສຍສະຫຼະເພີ່ມເຕີມເລີຍ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ,
ອັດຕາສິບສ່ວນຮ້ອຍທີ່ຄົນເຫຼືອມໃສໃນສາສະໜາບໍລິຈາກ ແມ່ນຖືກຄົນຊົ່ວຍຶດເອົາໄປໝົດ.
ພວກເຈົ້າທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນແຕກກະຈາຍອອກຈາກເຮົາບໍ່?
ພວກເຈົ້າທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນເປັນບໍລະບັກກັບເຮົາບໍ່?
ພວກເຈົ້າທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນກຳລັງທຳລາຍແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາບໍ່?
ແລ້ວຈະໃຫ້ເຮົາເຫັນບຸກຄົນປະເພດນີ້ເປັນສັບສົມບັດໃນສາຍຕາຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ?
ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນໝູ ແລະ ໝາທີ່ເຮົາກຽດຊັງບໍ່?
ຈະໃຫ້ເຮົາສາມາດເອີ້ນການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຈົ້າເປັນສັບສົມບັດໄດ້ແນວໃດ?
ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນເພື່ອໃຜກັນແທ້? ເປັນໄປໄດ້ທີ່ມັນຈະໂຈມຕີພວກເຈົ້າທຸກຄົນ
ເພື່ອເປີດເຜີຍອຳນາດຂອງເຮົາ? ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນເພິ່ງພາຂໍ້ພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ່?
ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງໃຊ້ແຕ່ພຣະທຳເພື່ອແນະນຳພວກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ
ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ປຸງພຣະທຳເປັນຂໍ້ມູນຄວາມຈິງ
ເພື່ອໂຈມຕີພວກເຈົ້າໃຫ້ໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້? ພຣະທຳ ແລະ

ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນພຽງເພື່ອໃຈມຕີມະນຸດບໍ່?

ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ຂ້າຄົນບໍ່ລິສຸດໂດຍບໍ່ມີການຈຳແນກບໍ່?

ຕອນນີ້

ມີພວກເຈົ້າຈັກຄົນທີ່ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາດ້ວຍຕົວຕົນຂອງພວກເຈົ້າທັງໝົດເພື່ອສະແຫວງຫາເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຊີວິດມະນຸດ? ມີແຕ່ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ

ແຕ່ໃຈຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຍັງລອຍນວນ ແລະ ຫ່າງເຫີນຈາກເຮົາຫຼາຍ. ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ພາລະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຮົາແມ່ນຫຍັງ, ຈຶ່ງມີພວກເຈົ້າບາງຄົນທີ່ຕ້ອງການຫົນອອກຈາກເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຢູ່ຫ່າງຈາກເຮົາ ແລະ ຕ້ອງການດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນວິມານສະຫວັນແຫ່ງນັ້ນ ທີ່ບໍ່ມີການຕີສອນ ແລະ ການພິພາກສາ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນປາດຖະໜາໃນໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່? ແນ່ນອນ ເຮົາບໍ່ໄດ້ບັງຄັບເຈົ້າ. ເສັ້ນທາງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າເລືອກ ແມ່ນການເລືອກຂອງເຈົ້າເອງ ແລະ ເສັ້ນທາງໃນປະຈຸບັນແມ່ນໄປພ້ອມກັບການພິພາກສາ ແລະ ການສາບແລ້ງ ແຕ່ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຄວນຮູ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ

ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນການພິພາກສາ ຫຼື ການຕີສອນ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນຂອງຂວັນທີ່ດີທີ່ສຸດ ທີ່ເຮົາສາມາດມອບແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກມັນແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງການຢ່າງຮີບດ່ວນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຕໍ່າໃນບຸກຄະລິກຫຼາຍ!” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

672. ວິນຍານທຸກດວງທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເປັນທາດຢູ່ໃນ ອຳນາດຂອງຊາຕານ. ມີພຽງແຕ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຖືກແຍກອອກມາ, ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄ້າຍຂອງຊາຕານ ແລະ ຖືກນຳເຂົ້າມາສູ່ອານາຈັກໃນປັດຈຸບັນ. ຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ທຳມະຊາດຂອງມະນຸດກໍຍັງຝັງລົກຢູ່ໃນເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດ. ເຖິງໝາຍຄວາມວ່າ

ເຖິງແມ່ນວິນຍານຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ, ທຳມະຊາດຂອງພວກເຈົ້າກໍຍັງເປັນຄືກັບທີ່ມັນເປັນໃນເມື່ອກ່ອນ ແລະ ໂອກາດທີ່ພວກເຈົ້າຈະທໍລະຍົດເຮົາກໍຍັງຄົງມີຢູ່ໜັງຮ້ອຍເປີເຊັນ.

ນັ້ນກໍຄືເຫດຜົນທີ່ພາລະກິດຂອງເຮົາໃຊ້ເວລາຍາວນານຫຼາຍ ຍ້ອນວ່າ ທຳມະຊາດຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນຍາກທີ່ຈະຮັກສາ. ຕອນນີ້

ພວກເຈົ້າທຸກຄົນແມ່ນກຳລັງຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກດ້ວຍສຸດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຈົ້າ,

ແຕ່ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນບໍ່ສາມາດທໍລະຍົດເຮົາ ແລະ ກັບຄືນສູ່ອຳນາດຂອງຊາຕານ, ສູ່ຄ້າຍຂອງມັນ ແລະ ກັບໄປສູ່ຊີວິດເດີມຂອງພວກເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນຂໍ້ແທ້ຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້. ໃນເວລານັ້ນ ມັນຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ພວກເຈົ້າຈະນຳສະເໜີຄວາມເປັນມະນຸດ ຫຼື

ຮູບລັກສະນະຂອງມະນຸດແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເຮັດໃນປັດຈຸບັນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຮ້າຍແຮງ ພວກເຈົ້າຈະຖືກທຳລາຍ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ກໍຈະພິນາດຕະຫຼອດການ, ຖືກລົງໂທດຢ່າງຮຸນແຮງ, ບໍ່ໄດ້ເກີດໃໝ່ອີກຈັກເທື່ອ. ນີ້ແມ່ນບັນຫາທີ່ຖືກວາງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ.

ເຮົາກຳລັງເຕືອນພວກເຈົ້າດ້ວຍວິທີນີ້ ເພື່ອວ່າ ຢ່າງທີໜຶ່ງ, ພາລະກິດຂອງເຮົາຈະບໍ່ສູນເປົ່າ ແລະ ຢ່າງທີສອງ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນອາດດຳລົງຊີວິດໃນມື້ແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ເລື່ອງທີ່ ບໍ່ວ່າພາລະກິດຂອງເຮົາສູນເປົ່າ ຫຼື ບໍ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນບັນຫາທີ່ສຳຄັນ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນແມ່ນພວກເຈົ້າສາມາດມີຊີວິດທີ່ມີຄວາມສຸກ ແລະ ອະນາຄົດທີ່ອັດສະຈັນ. ພາລະກິດຂອງເຮົາແມ່ນພາລະກິດຂອງການຊ່ວຍວິນຍານຂອງຜູ້ຄົນໃຫ້ລອດພົ້ນ.

ຖ້າວິນຍານຂອງເຈົ້າຕົກໄປຢູ່ໃນມືຂອງຊາຕານ, ຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າກໍຈະບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢ່າງສະຫງົບສຸກ. ຖ້າເຮົາບົກບ້ອງຮ່າງກາຍຂອງເຈົ້າ, ວິນຍານຂອງເຈົ້າກໍຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ການເບິ່ງແຍງຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ. ຖ້າເຮົາລັງກຽດເຈົ້າ, ຮ່າງກາຍ ແລະ ວິນຍານຂອງເຈົ້າກໍຈະຕົກໄປຢູ່ໃນມືຂອງຊາຕານທັນທີ. ແລ້ວເຈົ້າສາມາດຈິນຕະນາການເຖິງສະຖານະການຂອງເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ຖ້າມື້ໜຶ່ງພຣະທຳຂອງເຮົາສູນເສຍໃນຕົວພວກເຈົ້າ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະມອບພວກເຈົ້າທຸກຄົນໃຫ້ແກ່ຊາຕານ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າຕົກລົງສູ່ການທໍລະມານທີ່ແສນເຈັບປວດ ຈົນຄວາມໃຈຮ້າຍຂອງເຮົາຫາຍໄປຈົນໝົດ ຫຼື ເຮົາເອງຈະເປັນຜູ້ລົງໂທດພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ສາມາດໂຖກຮືນໄດ້ ຍ້ອນວ່າ ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າທີ່ທໍລະຍົດເຮົາບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງ: ການທໍລະຍົດ (2)” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

673. ເຮົາພຽງແຕ່ຫວັງວ່າ ໃນພາລະກິດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງເຮົານັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະສາມາດປະຕິບັດໄດ້ຢ່າງໃດດີເດັ່ນ, ອຸທິດຕົນຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ບໍ່ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ຈົງໃຈອີກຕໍ່ໄປ. ແນ່ນອນ ເຮົາຍັງຫວັງໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຍັງມີເງື່ອນໄຂຂອງເຮົາ ເຊິ່ງນັ້ນກໍຄື ການໃຫ້ພວກເຈົ້າຕັດສິນໃຈຢ່າງດີທີ່ສຸດທີ່ຈະຖວາຍການອຸທິດຕົນຄັ້ງດຽວ ແລະ ຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ຖ້າບາງຄົນບໍ່ມີການອຸທິດໃນຄັ້ງນີ້, ຄົນນັ້ນກໍຈະເປັນຊັບສົມບັດຂອງຊາຕານຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ເຮົາກໍຈະບໍ່ສືບຕໍ່ນຳໃຊ້ເຂົາ. ເຮົາຈະສົ່ງເຂົາກັບເຮືອນເພື່ອໃຫ້ພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາດູແລ. ພາລະກິດຂອງເຮົາເປັນປະໂຫຍດໃຫ້ກັບພວກເຈົ້າຫຼາຍ; ສິ່ງທີ່ເຮົາຫວັງໄດ້ຮັບຈາກພວກເຈົ້າກໍຄືຫົວໃຈທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ມີຄວາມປາຖະໜ້າສູງ, ແຕ່ຈົນຮອດປັດຈຸບັນນີ້ ມີຂອງເຮົາກໍຍັງວ່າງເປົ່າເໝືອນເດີມ. ໃຫ້ລອງຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ເບິ່ງ: ຖ້າມື້ໜຶ່ງ ເຮົາຍັງຄົງເສຍໃຈເໝືອນຄຳບັນຍາຍແບບນີ້ ທ່າທີຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພວກເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດ? ເຮົາຈະຍັງເປັນມິດຢູ່ບໍ່? ຫົວໃຈຂອງເຮົາຈະມີສັນຕິສຸກຢູ່ບໍ່? ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄົນທີ່ບຸກເຂົ້າຢ່າງພາກພຽນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເກັບກ່ຽວເມັດເຂົ້າແມ່ນແຕ່ເມັດດຽວບໍ່? ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ່ວ່າ

ຄວາມເຈັບປວດຂອງບາງຄົນທີ່ຖືກຕີຢ່າງໜັກແບ່ນແນວໃດ?
ພວກເຈົ້າສາມາດຊົມລົດຊາດແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດຂອງຄົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫວັງ
ຜູ້ເຊິ່ງຕ້ອງຈາກບາງຄົນໄປບິນເງື່ອນໄຂທີ່ບໍ່ຈົບງາມບໍ່?
ພວກເຈົ້າເຄີຍເຫັນຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງຄົນທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ໃຈຮ້າຍບໍ່?
ພວກເຈົ້າສາມາດຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຮີບດ່ວນໃນການຕ້ອງການແກ້ແຄ້ນຂອງຄົນທີ່ຖືກປະຕິບັດ
ດ້ວຍຄວາມໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຫຼອກລວງບໍ່? ຖ້າພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຄິດຂອງຄົນເຫຼົ່ານີ້,
ເຮົາຄິດວ່າ
ມັນກໍ່ບໍ່ຍາກທີ່ພວກເຈົ້າຈະຈົບຕະນາການເຖິງທ່າທີຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາແຫ່ງການແກ້ແຄ້ນຂອ
ງພຣະອົງ. ສຸດທ້າຍນີ້
ເຮົາຫວັງໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົນພະຍາຍາມຢ່າງຈິງຈັງເພື່ອເຫັນແກ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຈົ້
າເອງ; ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ,
ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນນຳໃຊ້ວິທີທີ່ຫຼອກລວງເຂົ້າໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ
ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາກໍ່ຍັງຄົງຜິດຫວັງກັບພວກເຈົ້າ. ຄວາມຜິດຫວັງດັ່ງກ່າວຈະນຳໄປສູ່ສິ່ງໃດ?
ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳລັງຫຼອກລວງຕົນເອງບໍ່? ຄົນທີ່ຄິດເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາ
ແຕ່ທຳລາຍມັນ ຄືຄົນຢ່າງໜ້ອຍແມ່ນບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ.
ເຖິງແມ່ນຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະໂກດຮ້າຍພຽງໃດ, ແລ້ວມີໃຜຈະເຫັນອົກເຫັນໃຈພວກເຂົາ?
ສະຫຼຸບແລ້ວ ເຮົາຍັງເຕັມໃຈທີ່ຈະປາຖະໜາໃຫ້ພວກເຈົ້າມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ດີ.
ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ເຮົາຫວັງວ່າ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າປະສົບກັບຄວາມຜິນາດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ວ່າດ້ວຍເລື່ອງຈຸດໝາຍປາຍທາງ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

674. ພາລະກິດຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນເພື່ອລົງໂທດມະນຸດພຽງເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ຍັງແມ່ນເພື່ອລືຂີດຊະຕາກຳຂອງມະນຸດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ
ກໍ່ແມ່ນເພື່ອຮັບເອົາການຍອມຮັບຈາກຄົນທັງປວງສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳ. ເຮົາຕ້ອງການ
ໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເຫັນວ່າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ
ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳເປັນການສຳແດງເຖິງອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ, ບໍ່ແມ່ນການກະທຳຂອງມະນຸດ
ແລະ ກໍ່ບໍ່ແມ່ນທຳມະຊາດ ເປັນສິ່ງທີ່ສ້າງມະນຸດຊາດຂຶ້ນມາ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ເຮົາເປັນຜູ້ຊົງສ້າງ
ແລະ ດູແລທຸກຊີວິດທັງປວງ. ຖ້າປາສະຈາກເຮົາ ມະນຸດກໍ່ຈະມີແຕ່ຄວາມຕາຍ ແລະ
ປະສົບກັບການລົງໂທດດ້ວຍໄພພິບັດຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດຈະເຫັນດວງຕາເວັນ ແລະ
ດວງເດືອນທີ່ສວຍງາມອີກ ຫຼື ໂລກສີຂຽວໜ່ວຍນີ້ອີກ. ມະນຸດຈະປະເຊີນກັບກາງຄືນທີ່ໜາວຈັດ
ແລະ ໂລກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມືດ ແລະ ຄວາມຕາຍ. ເຮົາເປັນຄວາມພົ້ນດຽວຂອງມະນຸດ
ເຮົາເປັນຄວາມຫວັງດຽວຂອງມະນຸດ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ການດຳລົງຢູ່ຂອງມະນຸດກໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບເຮົາ.
ປາສະຈາກເຮົາແລ້ວ ມະນຸດກໍ່ຈະດຳລົງຢູ່ບໍ່ໄດ້. ປາສະຈາກເຮົາແລ້ວ
ມະນຸດກໍ່ຈະປະເຊີນກັບໄພພິບັດຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ ຖືກມານຮ້າຍທຸກຮູບແບບຢຽບຢູ່ທຳລາຍລົງ

ເຖິງບານນັ້ນກໍຍັງບໍ່ມີຜູ້ໃດເຊື່ອຟັງເຮົາ. ເຮົາໄດ້ເຮັດພາລະກິດທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດເຮັດໄດ້
ເຮົາຫວັງຢ່າງດຽວວ່າມະນຸດຈະຕອບແທນເຮົາດ້ວຍການກະທຳຄວາມດີ.
ເຖິງວ່າຜູ້ທີ່ຕອບແທນເຮົາດ້ວຍການເຮັດຄວາມດີມີໜ້ອຍ
ເຮົາຍັງຈະສິ້ນສຸດການເດີນທາງຂອງເຮົາໃນໂລກມະນຸດ ແລະ
ເລີ່ມປະຕິບັດພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປ ເຊິ່ງກຳລັງປະກົດໃຫ້ເຫັນ
ເພາະວ່າວຽກງານຂອງເຮົາທຳມະກາງມະນຸດໃນໄລຍະຫຼາຍປີຜ່ານມາໄດ້ເກີດຜົນ ແລະ
ເຮົາກໍເພິ່ງພໍໃຈຫຼາຍ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ສົນໃຈຈຳນວນຄົນ ແຕ່ສົນໃຈການກະທຳຄວາມດີຂອງພວກເຂົາ.
ຢ່າງໃດກໍຕາມເຮົາຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າຈະກະທຳຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ.
ແລ້ວເຮົາກໍຈະເພິ່ງພໍໃຈ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ມີຄົນໃດໃນລະຫວ່າງ
ພວກເຈົ້າຈະຫົນພົ້ນໄພພິບັດທີ່ຈະມາເຖິງນັ້ນໄດ້. ໄພພິບັດນັ້ນແມ່ນມາຈາກເຮົາ ແລະ
ເຮົາເປັນຜູ້ກຳນົດ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ສົມບູນດີພໍໃນສາຍຕາເຮົາ
ພວກເຈົ້າຈະຫົນພົ້ນໄພພິບັດດັ່ງກ່າວ. ໃນໄພພິບັດຜ່ານມາ ພຶດຕິກຳ ແລະ
ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເໝາະສົມ ເພາະຄວາມເຊື່ອ ແລະ
ຄວາມຮັກຂອງພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ພຽງພໍ ແລະ ເຈົ້າໄດ້ພຽງສະແດງໂຕເອງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຍ້ານກົວ
ຫຼື ກ້າຫານເທົ່ານັ້ນ. ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ ເຮົາຈະຕັດສິນພຽງແຕ່ຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ.
ເຮົາເປັນຫວ່ງນຳການກະທຳແລະອຸປະນິໄສຂອງພວກເຈົ້າ
ເຊິ່ງເປັນມາດຖານໃນການກຳນົດຈຸດຈົບຂອງພວກເຈົ້າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ເຮົາຂໍປະກາດຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ:
ເຮົາຈະບໍ່ເມດຕາບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາເມື່ອພົບພໍ້ຄວາມລຳບາກ
ເພາະວ່າຄວາມເມດຕາຂອງເຮົາມີຂອບເຂດ. ນອກຈາກນີ້
ເຮົາບໍ່ມັກຜູ້ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ເຮົາແມ່ນແຕ່ເທື່ອດຽວ ແລະ
ໂດຍສະເພາະເຮົາຈະບໍ່ພົວພັນກັບຜູ້ທີ່ທໍລະຍົດຕໍ່ໝູ່ເພື່ອນ. ນີ້ແມ່ນອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ
ບໍ່ວ່າຄົນນັ້ນແມ່ນໃຜກໍຕາມ. ເຮົາຄວນບອກພວກເຈົ້າວ່າ:
ຜູ້ໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາເສຍໃຈຈະບໍ່ໄດ້ຮັບໂອກາດຄັ້ງທີສອງຈາກເຮົາ ແລະ
ຜູ້ໃດໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນເຮົາແລ້ວກໍຈະຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາສະເໝີໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກະກຽມຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

ໝາຍເຫດ:

ກ. ທ່ອນໄມ້ຕາຍ: ສຳນວນພາສາຈີນທີ່ໝາຍເຖິງ “ເກີນຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ”.

ຂ. ຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບບໍ່ມີວະລີ “ດ້ວຍວິທີນີ້”.

XIV

ພຣະທຳກ່ຽວກັບມາດຕະຖານຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບການກຳນົດຜົນໄດ້ ຮັບຂອງມະນຸດ ແລະ ກ່ຽວກັບຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຄົນທຸກປະເພດ

675. ກ່ອນມະນຸດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ, ການທີ່ຄົນແຕ່ລະປະເພດຖືກລົງໂທດ ຫຼື ໄດ້ຮັບລາງວັນ ແມ່ນຈະຖືກກຳນົດໂດຍອີງຕາມວ່າ ພວກເຂົາສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ, ວ່າພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ ຫຼື ບໍ່. ຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຫ້ການຮັບໃຊ້ແກ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ ແຕ່ຍັງບໍ່ຮູ້ ຫຼື ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຈິງ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວແມ່ນຄົນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍກໍຄືເປົ້າໝາຍຂອງການລົງໂທດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ; ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຈະຖືກລົງໂທດອີງຕາມການກະທຳຊົ່ວຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນເຊື່ອ ແລະ ພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບການເຊື່ອຟັງຂອງມະນຸດເຊັ່ນກັນ. ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເລື້ອນລອຍ ແລະ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າຄົນເຫຼົ່ານີ້ຍັງບໍ່ສາມາດຈັດການໃນການເຊື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ ໃນເວລາທີ່ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ຍັງສືບຕໍ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າທີ່ເຫັນໄດ້ໃນເນື້ອໜັງ, ແລ້ວ “ຜູ້ເຊື່ອເລື້ອນລອຍ” ເຫຼົ່ານີ້ຈະກາຍເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ.

ມັນເປັນຄືກັບບາງຄົນທຳມະກາງພວກເຈົ້າ ເຊິ່ງໃຜກໍຕາມທີ່ຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດດ້ວຍຄຳເວົ້າ ແຕ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຄວາມຈິງໃນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ ໃນທີ່ສຸດ ກໍຈະກາຍເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການກຳຈັດ ແລະ ການທຳລາຍ. ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ໃຜກໍຕາມທີ່ຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ດ້ວຍຄຳເວົ້າ, ກິນ ແລະ ດື່ມຄວາມຈິງທີ່ສະແດງອອກໂດຍພຣະອົງໃນຂະນະທີ່ຍັງສະແຫວງພຣະເຈົ້າທີ່ເລື້ອນລອຍ ແລະ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ກໍຍັງຈະມີໂອກາດຖືກທຳລາຍໃນອະນາຄົດຫຼາຍຂຶ້ນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ທີ່ຈະສາມາດຄົງຢູ່ຈົນຮອດເວລາແຫ່ງການພັກເຊົາທີ່ຈະມາເຖິງຫຼັງຈາກທີ່ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ຫຼື ຈະບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ທີ່ຄືກັນກັບຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຍັງຄົງຢູ່ຈົນຮອດເວລາແຫ່ງການພັກເຊົາ.

ຄົນທີ່ເປັນຜິສາດແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ; ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ການບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວຈະຖືກທຳລາຍທັງໝົດ. ການທີ່ເຈົ້າຈະມີຄວາມຈິງ ແລະ ການທີ່ເຈົ້າຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບທາດແທ້ຂອງເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບລັກສະນະຂອງເຈົ້າ ຫຼື ວິທີທີ່ເຈົ້າອາດເວົ້າ ແລະ ປະພຶດບາງຄັ້ງຄາວ.

ການທີ່ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຈະຖືກທຳລາຍ ຫຼື ບໍ່ ແມ່ນກຳນົດໂດຍທາດແທ້ຂອງຄົນນັ້ນ; ມັນຖືກຕັດສິນອີງຕາມທາດແທ້ທີ່ເປີດເຜີຍອອກໂດຍການກະທຳ ແລະ ການສະແຫວງຫາຄວາມຈິງຂອງພວກເຂົາ. ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດພາລະກິດຄືກັນ ແລະ ເຮັດພາລະກິດເທົ່າກັນ, ຜູ້ທີ່ມີທາດແທ້ຂອງມະນຸດທີ່ດີ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຈິງ ແມ່ນຜູ້ທີ່ສາມາດຄົງຢູ່, ໃນຂະນະທີ່ມີທາດແທ້ຊົ່ວຂອງມະນຸດ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າທີ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້ແມ່ນຄົນທີ່ຈະເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງການທຳລາຍ. ພາລະກິດ ຫຼື ພຣະທຳທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດ ແມ່ນຈະໄດ້ຈັດການກັບມະນຸດຢ່າງເໝາະສົມ ໂດຍອີງໃສ່ທາດແທ້ຂອງມະນຸດແຕ່ລະຄົນ; ຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດພາດເກີດຂຶ້ນແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ ແລະ ຈະບໍ່ມີຂໍ້ຜິດພາດແມ່ນແຕ່ຂໍ້ດຽວ. ມີພຽງແຕ່ເມື່ອຜູ້ຄົນປະຕິບັດພາລະກິດ ຄວາມຮູ້ສຶກ ຫຼື ຄວາມໝາຍຂອງມະນຸດຈຶ່ງຈະປະສົມປະສານກັນ. ພາລະກິດທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດແມ່ນເໝາະສົມທີ່ສຸດ; ພຣະອົງຈະບໍ່ນຳເອົາຄຳກ່າວອ້າງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງມາສູ່ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢ່າງເດັດຂາດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

676. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະເປັນວິນຍານຂອງຄົນຕາຍ ຫຼື ເປັນຄົນທີ່ຍັງໃຊ້ຊີວິດໃນເນື້ອໜັງ, ຄົນຊົ່ວຮ້າຍທຸກຄົນ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ຈະຖືກທຳລາຍຫຼັງຈາກທີ່ຄົນທີ່ບໍລິສຸດໃນທຳມະກາງມະນຸດຊາດໄດ້ເຂົ້າສູ່ການພັກເຊົາ. ສຳລັບວິນຍານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ວິນຍານຂອງຄົນທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຄົນທີ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊອບທຳ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຍຸກໃດກໍຕາມ ທຸກຄົນທີ່ກະທຳຊົ່ວຈະຖືກທຳລາຍໃນທີ່ສຸດ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ຊອບທຳຈະຢູ່ລອດ. ການທີ່ບຸກຄົນ ຫຼື ວິນຍານຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກຕັດສິນໂດຍອີງໃສ່ພາລະກິດຂອງຍຸກສຸດທ້າຍທັງ ໝົດ; ກົງກັນຂ້າມ, ມັນຖືກກຳນົດໂດຍອີງໃສ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ຕໍ່ຕ້ານ ຫຼື ບໍ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່. ຖ້າຜູ້ຄົນໃນຍຸກກ່ອນໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ກໍຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການລົງໂທດຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ແລະ ຄົນໃນຍຸກນີ້ທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ກໍຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການລົງໂທດຢ່າງແນ່ນອນເຊັ່ນກັນ. ມະນຸດຖືກແຍກອອກບົນພື້ນຖານຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ, ບໍ່ແມ່ນບົນພື້ນຖານຂອງຍຸກທີ່ພວກເຂົາອາໄສຢູ່. ເມື່ອຖືກແບ່ງແຍກ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຖືກລົງໂທດ ຫຼື ໄດ້ຮັບລາງວັນທັນທີ; ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະເຈົ້າຈະພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການລົງໂທດຄວາມຊົ່ວ ແລະ ໃຫ້ລາງວັນແກ່ຄວາມດີ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ດຳເນີນພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຂອງພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ແບ່ງແຍກມະນຸດອອກເປັນຄົນດີ ແລະ

ຄົນຊົ່ວນັບຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງເລີ່ມດຳເນີນພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນທ່າມກາງພວກເຂົາແລ້ວ.
ມັນເປັນພຽງແຕ່ວ່າພຣະອົງຈະມອບລາງວັນໃຫ້ແກ່ຄົນຊອບທຳ ແລະ
ລົງໂທດຄົນຊົ່ວຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະອົງສິ້ນສຸດລົງເທົ່ານັ້ນ; ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າ
ພຣະອົງຈະແຍກພວກເຂົາອອກເປັນປະເພດໃຜລາວຫຼັງຈາກສຳເລັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງ
ແລ້ວຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງໃນການລົງໂທດຄົນຊົ່ວ ແລະ
ມອບລາງວັນໃຫ້ຄົນດີທັນທີ.

ຈຸດປະສົງທັງໝົດທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພາລະກິດແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການລົງໂທດຄົນຊົ່ວ ແລະ
ການມອບລາງວັນໃຫ້ແກ່ຄົນດີນັ້ນ ແມ່ນເພື່ອຊຳລະລ້າງມະນຸດທັງປວງໃຫ້ບໍລິສຸດ
ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະສາມາດນຳເອົາມວນມະນຸດຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຢ່າງນິລັນດອນ.
ຂັ້ນຕອນພາລະກິດນີ້ຂອງພຣະອົງແມ່ນສຳຄັນທີ່ສຸດ;
ມັນແມ່ນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

677. ມາດຕະຖານທີ່ມະນຸດໃຊ້ຕັດສິນມະນຸດແມ່ນອີງໃສ່ພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາ;
ຜູ້ທີ່ມີພຶດຕິກຳດີເປັນຄົນຊອບທຳ ແລະ ຄົນທີ່ມີພຶດຕິກຳທີ່ໜ້າລັງກຽດແມ່ນເປັນຄົນຊົ່ວ.
ມາດຕະຖານທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ພິພາກສາມະນຸດແມ່ນອີງໃສ່ວ່າ
ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນເຊື້ອຟັງພຣະອົງ ຫຼື ບໍ່; ຜູ້ທີ່ເຊື້ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນເປັນຄົນທີ່ຊອບທຳ
ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື້ອຟັງພຣະເຈົ້າແມ່ນເປັນສັດຕູ ແລະ ເປັນຄົນຊົ່ວ
ໂດຍບໍ່ວ່າຄົນນັ້ນຈະມີພຶດຕິກຳທີ່ດີ ຫຼື ບໍ່ດີ ແລະ ບໍ່ວ່າຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາຈະຖືກຕ້ອງ ຫຼື
ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ບາງຄົນປາດຖະໜານຳໃຊ້ການກະກຳທີ່ດີ
ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີໃນອະນາຄົດ ແລະ
ບາງຄົນປາດຖະໜານຳໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ດີເພື່ອຮັບເອົາຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ດີ.
ທຸກຄົນເຊື້ອແບບຜິດຽວ ພຣະເຈົ້າກຳນົດຜົນໄດ້ຮັບຂອງມະນຸດຫຼັງຈາກໄດ້ເບິ່ງພຶດຕິກຳ ຫຼື
ຫຼັງຈາກໄດ້ຟັງຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາ; ດັ່ງນັ້ນ ຫຼາຍຄົນຈຶ່ງມີປະສົງທີ່ຈະໃຊ້ສິ່ງນີ້
ເພື່ອລ້ວງພຣະເຈົ້າໃຫ້ພໍໃຈພວກເຂົາຊົ່ວຄາວ. ໃນອະນາຄົດ
ຜູ້ຄົນທີ່ຈະມີຊີວິດລອດໃນສະພາບທີ່ສະຫງົບສຸກ ຈະຕ້ອງໄດ້ທົນຕໍ່ວັນແຫ່ງຄວາມຍາກລຳບາກ
ແລະ ຍັງຈະໄດ້ເປັນພະຍານໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າອີກດ້ວຍ;
ພວກເຂົາທັງໝົດຈະເປັນຄົນທີ່ເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ເປັນຄົນທີ່ຕັ້ງໃຈເຊື້ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ຕ້ອງການໃຊ້ໂອກາດ
ເພື່ອເຮັດການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຕັ້ງໃຈ
ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການປະຕິບັດຄວາມຈິງຈະບໍ່ຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ຄົງຢູ່ໄດ້.
ພຣະເຈົ້າແມ່ນມີມາດຕະຖານທີ່ເໝາະສົມສຳລັບການຈັດແຈງຜົນໄດ້ຮັບຂອງທຸກຄົນ;
ພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດການຕັດສິນໃຈເຫຼົ່ານີ້ຕາມຄຳເວົ້າ ແລະ ພຶດຕິກຳຂອງຄົນເທົ່ານັ້ນ ຫຼື

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈຕາມການກະທຳຂອງພວກເຂົາໃນເວລາໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.
ພຣະອົງຈະບໍ່ຜ່ອນຜັນຕໍ່ການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຂອງຄົນຢ່າງເດັດຂາດຍ້ອນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຜ່ານ
ມາຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ພຣະອົງຈະບໍ່ລະເວັ້ນຜູ້ໃດຈາກຄວາມຕາຍຍ້ອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ເສຍສະລະຄັ້ງໃດຄັ້ງໜຶ່ງໃຫ້ກັບພຣະ
ເຈົ້າ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼີກເວັ້ນການລົງໂທດຕໍ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ບໍ່ມີໃຜສາມາດປົກປິດການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ
ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການທໍລະມານຈາກການທຳລາຍໄດ້.
ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົວເອງໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ນັ້ນກໍ່ໝາຍຄວາມວ່າ
ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພອນ ຫຼື ຄວາມໂຊກຮ້າຍກໍ່ຕາມ,
ພວກເຂົາແມ່ນຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາລາງວັນ,
ຖ້າຜູ້ຄົນມີຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າເມື່ອເວລາທີ່ພວກເຂົາເຫັນພອນ
ແຕ່ເສຍຄວາມຊື່ສັດເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນພອນໃດໆ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ
ຖ້າພວກເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຍັງບໍ່ສາມາດເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ໄດ້ຕາມທີ່ພວກເຂົາຄວນເຮັດ,
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງຊື່ສັດມາກ່ອນກໍ່ຕາມ
ພວກເຂົາກໍ່ຍັງຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍ. ສະຫຼຸບແລ້ວ,
ຄົນຊົ່ວບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ຕະຫຼອດການ ຫຼື ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້;
ມີພຽງແຕ່ຄົນຊອບທຳເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເປັນເຈົ້ານາຍຂອງການພັກເຊົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

678. ການທີ່ຄົນໃດໜຶ່ງໄດ້ຮັບພອນ ຫຼື
ທົນທຸກກັບຄວາມໂຊກຮ້າຍແມ່ນຖືກກຳນົດຕາມທາດແທ້ຂອງຄົນນັ້ນ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດຕາມທາດແທ້ທີ່ຄົນນັ້ນມີຄືກັນກັບຄົນອື່ນໆ. ອານາຈັກບໍ່ມີຄຳກ່າວ ຫຼື
ກົດລະບຽບແບບນີ້. ຖ້າຄົນໃດໜຶ່ງສາມາດຢູ່ລອດໄດ້ໃນທີ່ສຸດ ນັ້ນກໍ່ຍ້ອນວ່າ
ຄົນໆນັ້ນໄດ້ບັນລຸເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຖ້າຫາກວ່າ
ຄົນນັ້ນບໍ່ສາມາດຢູ່ລອດຈົນເຖິງເວລາແຫ່ງການພັກເຊົາ ນັ້ນກໍ່ຍ້ອນວ່າ
ບຸກຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດຕອບສະໜອງຕາມເງື່ອນໄຂຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.
ທຸກຄົນແມ່ນມີຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ເໝາະສົມ.
ຈຸດໝາຍປາຍທາງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄດ້ຖືກກຳນົດຕາມທາດແທ້ຂອງແຕ່ລະຄົນ ແລະ
ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄົນອື່ນໆຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
ການກະທຳຊົ່ວຮ້າຍຂອງລູກບໍ່ສາມາດໂອນໄປໃຫ້ແມ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້ ແລະ
ຄວາມຊອບທຳຂອງລູກກໍ່ບໍ່ສາມາດແບ່ງປັນກັບແມ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້.
ການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງແມ່ບໍ່ສາມາດໂອນໄປໃຫ້ລູກໆຂອງພວກເຂົາໄດ້ ແລະ

ຄວາມຊອບທຳຂອງພໍ່ແມ່ກໍບໍ່ສາມາດແບ່ງປັນກັບລູກງຂອງພວກເຂົາໄດ້.

ທຸກຄົນແມ່ນແບກຮັບບາບກຳຂອງຕົນເອງ ແລະ

ທຸກຄົນແມ່ນເສບສຸກກັບໂຊກລາບຂອງຕົນເອງ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດທົດແທນຄົນອື່ນໄດ້;

ນີ້ແມ່ນຄວາມຊອບທຳ. ໃນມຸມມອງຂອງມະນຸດ, ຖ້າພໍ່ແມ່ໄດ້ຮັບພອນ,

ລູກງຂອງພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ຮັບເຊັ່ນກັນ ແລະ ຖ້າລູກງເຮັດຄວາມຊົ່ວ,

ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາກໍຕ້ອງຊົດໃຊ້ຄວາມບາບເຫຼົ່ານັ້ນ. ນີ້ແມ່ນມຸມມອງຂອງມະນຸດ ແລະ

ວິທີການກະທຳສິ່ງຕ່າງໆຂອງມະນຸດ. ມັນບໍ່ແມ່ນມຸມມອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຜົນໄດ້ຮັບຂອງແຕ່ລະຄົນແມ່ນຖືກກຳນົດຕາມທາດແທທີ່ເກີດຈາກການກະທຳຂອງພວກເຂົາ

ແລະ ມັນຖືກກຳນົດຢ່າງເໝາະສົມສະເໝີ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດແບກຮັບບາບຂອງຄົນອື່ນໄດ້;

ແຮງຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ບໍ່ມີໃຜສາມາດຮັບໂທດແທນຄົນອື່ນໄດ້. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ແນ່ນອນທີ່ສຸດ.

ການດູແລຢ່າງຖະໜອມຂອງພໍ່ແມ່ຕໍ່ລູກຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ

ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດສິ່ງທີ່ຊອບທຳແທນລູກງຂອງພວກເຂົາໄດ້ ຫຼື

ຄວາມຮັກກະຕັນຍູຂອງລູກງທີ່ມີຕໍ່ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ ໝາຍຄວາມວ່າ

ພວກເຂົາສາມາດປະຕິບັດສິ່ງທີ່ຊອບທຳແທນພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາໄດ້.

ນີ້ຄືຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງຂໍ້ພຣະທຳທີ່ວ່າ: “ແລ້ວໃນທັງນາມີຊາຍສອງຄົນ;

ຄົນໜຶ່ງຈະຖືກຮັບໄປ ແລະ ອີກຄົນຈະຖືກປະຖິ້ມ. ຍິງສອງຄົນກຳລັງບົດແບ້ງຢູ່ໃນໂຮງເຮັດແບ້ງ;

ຄົນໜຶ່ງຈະຖືກຮັບໄປ ແລະ ອີກຄົນຈະຖືກປະຖິ້ມ”. ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດນຳເອົາລູກງຂອງພວກເຂົາ

ທີ່ເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໄປສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້ໃນບົນຟື້ນຖານຄວາມຮັກອັນເລິກເຊິ່ງຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່

ລູກງ ແລະ ບໍ່ມີໃຜສາມາດເອົາເມຍ (ຫຼືຜົວ)

ຂອງພວກເຂົາໄປສູ່ບ່ອນພັກເຊົາໄດ້ໃນບົນຟື້ນຖານການປະພຶດທີ່ຊອບທຳຂອງຕົນເອງ.

ນີ້ແມ່ນກົດແຫ່ງການບົກຄອງ; ບໍ່ມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນຕໍ່ບຸກຄົນໃດໆ. ສຸດທ້າຍກໍຄື

ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳແມ່ນຜູ້ປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳ ແລະ

ຜູ້ທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວແມ່ນຜູ້ທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວ. ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຄວາມຊອບທຳ ໃນທີ່ສຸດ

ກໍຈະຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ຢູ່ລອດ ໃນຂະນະທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວຈະຖືກທຳລາຍ.

ຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດ; ພວກເຂົາບໍ່ສົກກະບົກ. ຜູ້ທີ່ສົກກະບົກແມ່ນຜູ້ທີ່ສົກກະບົກ ແລະ

ບໍ່ມີພາກສ່ວນໃດຂອງພວກເຂົາບໍລິສຸດ. ຜູ້ຄົນທີ່ຈະຖືກທຳລາຍແມ່ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນຊົ່ວ

ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຈະມີຊີວິດລອດລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນຄົນຊອບທຳ, ແມ່ນແຕ່

ລູກງຂອງຄົນຊົ່ວທີ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ແລະ ແມ່ນແຕ່

ພໍ່ແມ່ຂອງຄົນຊອບທຳທີ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວ. ບໍ່ມີຄວາມສຳພັນ ລະຫວ່າງຜົວທີ່ເຊື່ອ ແລະ

ເມຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງລູກງທີ່ເຊື່ອ ແລະ ພໍ່ແມ່ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ;

ຄົນສອງປະເພດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ. ກ່ອນທີ່ຈະກ້າວເຂົ້າໄປຢູ່ໃນບ່ອນພັກເຊົາ,

ຄົນໃດໜຶ່ງແມ່ນມີຍາດຕິຜົນ້ອງເປັນຕົວຕົນ ແຕ່ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ

ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຍາດຕິພິນ້ອງທີ່ເປັນຕົວຕົນໃຫ້ກ່າວເຖິງອີກ.
ຜູ້ທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເປັນສັດຕູກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຮັດໜ້າທີ່; ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຜູ້ທີ່ກຽດຊັງພຣະອົງແມ່ນຢູ່ກົງກັນຂ້າມກັນ. ຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ ແລະ
ຜູ້ທີ່ຈະຖືກທຳລາຍແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດຄົນລະປະເພດທີ່ບໍ່ຄືກັນ.
ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຈະສາມາດມີຊີວິດລອດ ແລະ
ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ບໍ່ເຮັດສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍ; ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້,
ສິ່ງນີ້ຈະຍືນຍົງຕະຫຼອດໄປ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

679. ສຸດທ້າຍແລ້ວ ຄົນທີ່ເຮັດຊົ່ວ ແລະ ຄົນທີ່ຊອບທຳ ທຸກຄົນກໍຄືສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ.
ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວຈະຖືກທຳລາຍໃນທີ່ສຸດ ແລະ
ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ກະທຳຄວາມດີຈະມີຊີວິດລອດ.
ນີ້ແມ່ນການຈັດແຈງທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສຳລັບສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທັງສອງປະເພດ.
ເນື່ອງຈາກຄວາມບໍ່ເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ, ຄົນທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວ
ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາແມ່ນສິ່ງຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຖືກຊາຕານຈັບກຸມ,
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້. ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ກະທຳຄວາມດີ
ບໍ່ສາມາດລອດພົ້ນໄດ້ບົນພື້ນຖານຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພວກເຂົາຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຫຼັງຈາກທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເສື່ອມຊາມ.
ຄົນທີ່ກະທຳຊົ່ວແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ;
ພວກເຂົາເປັນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ ແລະ
ໄດ້ຖືກຊາຕານຈັບກຸມຢ່າງສົມບູນ. ຜູ້ຄົນທີ່ກະທຳຄວາມຊົ່ວກໍແມ່ນຄົນເຊັ່ນກັນ;
ພວກເຂົາແມ່ນມະນຸດທີ່ຖືກເສື່ອມຊາມຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ
ເປັນຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້. ຍ້ອນພວກເຂົາເປັນສິ່ງມີຊີວິດ,
ຄົນທີ່ກະທຳຄວາມດີກໍຖືກເສື່ອມຊາມເຊັ່ນກັນ
ແຕ່ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ເຕັມໃຈແຍກຕົວອອກຈາກອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ກາຍເປັນຄົນທີ່ສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນທີ່ກະທຳຄວາມດີບໍ່ໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ,
ກົງກັນຂ້າມພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ແລະ ປະຖິ້ມອຸປະນິໄສອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ;
ພວກເຂົາສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຈະຕັ້ງໜັ້ນໄດ້ໃນທີ່ສຸດ ແຕ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ
ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມຈັກເທື່ອ.
ຫຼັງຈາກພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ,
ທຳມະກາງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຂອງພຣະອົງຈະມີຜູ້ຄົນຖືກທຳລາຍ ແລະ ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ.
ນີ້ແມ່ນກະແສພາລະກິດຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກເວັ້ນໄດ້ ແລະ
ບໍ່ມີໃຜສາມາດປະຕິເສດມັນໄດ້. ຄົນກະທຳຄວາມຊົ່ວບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຢູ່ລອດ; ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ

ຕິດຕາມພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດຈະຢູ່ລອດຢ່າງແນ່ນອນ. ເນື່ອງຈາກວ່າ
ພາລະກິດນີ້ແມ່ນການຄຸ້ມຄອງມະນຸດຊາດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຈະມີຜູ້ທີ່ລອດພົ້ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກກຳຈັດ.
ນີ້ແມ່ນຜົນໄດ້ຮັບອີງຕາມຄວາມແຕກຕ່າງຂອງແຕ່ລະຄົນ ແລະ
ນີ້ແມ່ນການຈັດແຈງທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສຳລັບສິ່ງມີຊີວິດຂອງພຣະອົງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

680. ເຮົາໄດ້ຊອກຫາຫຼາຍຄົນໃນໂລກທີ່ຈະເປັນຜູ້ຕິດຕາມຂອງເຮົາ.
ທ່ານກາງຜູ້ຕິດຕາມເຫຼົ່ານີ້, ມີຜູ້ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ເປັນນັກບວດ, ເປັນຜູ້ນຳພາ, ຜູ້ທີ່ສ້າງໂອລົດ,
ຜູ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ຄົນ ແລະ ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກງານຮັບໃຊ້.
ເຮົາໄດ້ຈັດແບ່ງພວກເຂົາອອກເປັນກຸ່ມທີ່ແຕກຕ່າງກັນໂດຍອີງຕາມຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີທີ່ພວກເຂົາ
ສະແດງຕໍ່ເຮົາ.
ເມື່ອມະນຸດທັງໝົດໄດ້ຖືກຈຳແນກອອກອີງຕາມປະເພດຂອງພວກເຂົາເຊິ່ງນັ້ນຄືເມື່ອທ່ານມະຊາດ
ຂອງມະນຸດໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍແລ້ວ,
ເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະນັບເອົາແຕ່ລະຄົນຕາມປະເພດທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ເອົາພວກເຂົາວາງໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ເໝາະສົມ
ເພື່ອທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຕະໜັກເຖິງຄວາມປະສົງຂອງເຮົາເພື່ອການໄຖ່ບາບໃຫ້ແກ່ມວນມະນຸດ.
ໃນທາງກັບກັນ, ເຮົາເອີ້ນເອົາກຸ່ມຄົນທີ່ເຮົາຕ້ອງການຮັກສາໄວ້ໃຫ້ໄດ້ກັບຄືນສູ່ພຣະວິຫານຂອງເຮົາ,
ແລ້ວຈາກນັ້ນເຮົາຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຄົນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຍອມຮັບເອົາພາລະກິດຂອງເຮົາໃນມື້ສຸດ
ທ້າຍ. ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ, ເຮົາຈຳແນກມະນຸດໂດຍອີງຕາມປະເພດ, ແລ້ວຈາກນັ້ນໃຫ້ລາງວັນ
ຫຼື ລົງໂທດແຕ່ລະຄົນບົນຜົນການກະທຳຂອງພວກເຂົາ.
ນີ້ຄືຂັ້ນຕອນທີ່ປະກອບກາຍເປັນພາລະກິດຂອງເຮົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຫຼາຍຄົນຖືກເອີ້ນມາ, ແຕ່ໜ້ອຍຄົນຈະຖືກເລືອກ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

681. ບັດນີ້ ເຈົ້າຮູ້ສາຍເຫດທີ່ແທ້ຈິງແລ້ວບໍ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອໃນເຮົາ?
ພວກເຈົ້າຮູ້ຈຸດປະສົງ ແລະ ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງພາລະກິດຂອງເຮົາບໍ່?
ເຈົ້າຮູ້ໜ້າທີ່ທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຈົ້າແລ້ວບໍ່? ເຈົ້າຮູ້ການເປັນປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່?
ຖ້າຫາກເຈົ້າພຽງແຕ່ເຊື່ອໃນເຮົາ, ແຕ່ຍັງບໍ່ມີວິແວວຄວາມສະຫງ່າລາສີ ຫຼື
ປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາໃນຕົວເຈົ້າ, ແລ້ວເຮົາກໍໄດ້ກຳຈັດພວກເຈົ້າໄປດົນນານແລ້ວ.
ສຳລັບຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກທຸກຢ່າງ, ພວກເຂົາອີ່ງເປັນສັງເກດໝາຍໃນຕາຂອງເຮົາ ແລະ ໃນເຮືອນຂອງເຮົາ,
ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຫຍັງນອກຈາກເປັນອຸປະສັກທີ່ຂວາງທາງຂອງ,
ພວກເຂົາເປັນເຂົ້ານົກທີ່ຕ້ອງຖືກຜັດຖິ້ມໃຫ້ໝົດໃນພາລະກິດຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາໃຊ້ການບໍ່ໄດ້,
ພວກເຂົາບໍ່ມີຄຸນຄ່າຫຍັງເລີຍ ແລະ ເຮົາໄດ້ລັງກຽດພວກເຂົາມາເປັນເວລາດົນແລ້ວ.
ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງເຮົາຈະໂຍນລົງໃສ່ກັບທຸກຄົນທີ່ບໍ່ເປັນປະຈັກພະຍານ ແລະ
ໄມ້ຄ້ອນເທົ່າຂອງເຮົາຈະບໍ່ເຄີຍຫ່າງຈາກພວກເຂົາ.

ເຮົາໄດ້ມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນກຳມີຂອງມານຊົ່ວຮ້າຍມາດົນນານແລ້ວ;
 ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບພອນຂອງເຮົາ. ເມື່ອມື້ນັ້ນມາເຖິງ,
 ການຂຽນຕືຂອງພວກເຂົາຈະໂສກເສົ້າຫຼາຍກ່ວາຜູ້ອື່ນໆ. ມື້ນີ້,
 ເຮົາພຽງແຕ່ປະຕິບັດພາລະກິດຕາມໜ້າທີ່ຂອງເຮົາ; ເຮົາຈະມັດກົກເຂົ້າສາລິທັງໝົດ
 ພ້ອມກັບເຂົ້ານົກເຫຼົ່ານັ້ນເຂົ້າກັນ. ນີ້ແມ່ນພາລະກິດຂອງເຮົາໃນມື້ນີ້.
 ເຂົ້ານົກທັງໝົດຈະຖືກຜັດຖິ້ມໃນເວລາຂອງການຜັດເຂົ້າຂອງເຮົາ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ
 ເມັດເຂົ້າສາລິຈະຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ໃນສາງ ແລະ
 ເຂົ້ານົກເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຜັດອອກຈະຖືກນຳໄປຈູດເຜົາໃນໄຟໃຫ້ໄໝ້ກາຍເປັນຂີ້ຝຸ່ນ.
 ພາລະກິດຂອງເຮົາໃນຕອນນີ້ແມ່ນພຽງແຕ່ມັດມະນຸດທັງໝົດເຂົ້າກັນນັ້ນກໍຄືເພື່ອເອົາຊະນະພວ
 ກເຂົາຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເຮົາຈະເລີ່ມຜັດເພື່ອເປີດເຜີຍຈຸດຈົບຂອງມະນຸດທັງໝົດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ເຈົ້າຮູ້ຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບຄວາມສັດທາ?” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

682. ທຸກມື້ນີ້ ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາ
 ແມ່ນກຸ່ມຄົນສອງປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ
 ເຊິ່ງຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາກໍຍັງແຕກຕ່າງກັນອີກດ້ວຍ.
 ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ ແລະ ປະຕິບັດຄວາມຈິງ
 ແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ວິທີທາງທີ່ແທ້ຈິງ ແມ່ນຜິສາດ ແລະ ສັດຕູ;
 ພວກເຂົາເປັນເຊື້ອສາຍຂອງເທວະທູດ ແລະ ຈະເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງການທຳລາຍ.
 ແມ່ນແຕ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຢ່າງຕາຍໃຈໃນພຣະເຈົ້າເລື້ອນລອບ, ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນພວກຜິສາດເຊັ່ນກັນບໍ່?
 ຜູ້ຄົນທີ່ມີຈິດສຳນຶກດີ ແຕ່ບໍ່ຍອມຮັບວິທີທາງທີ່ແທ້ຈິງ ແມ່ນພວກຜິສາດ;
 ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ.
 ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບວິທີທາງທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນດັ່ງກ່າວຈະຜະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກນາໆປະການກໍຕາມ,
 ພວກເຂົາກໍຍັງຈະຖືກທຳລາຍ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖິ້ມທາງໂລກ,
 ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຮັບການພັດພາກຈາກພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ
 ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມກຳຈັດຄວາມສຸກຂອງຕົນເອງຈາກຝ່າຍເນື້ອໜັງ ແມ່ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຝັງພຣະເຈົ້າ
 ແລະ ຈະເປັນເປົ້າໝາຍແຫ່ງການທຳລາຍ.
 ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຜິສາດ; ແລະ ອື່ນໆໄປກວ່ານັ້ນ,
 ພວກເຂົາຈະຖືກທຳລາຍ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແຕ່ບໍ່ປະຕິບັດຄວາມຈິງ,
 ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນການບັງເກີດເປັນມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນການມີຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າຈະເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການທຳລາຍ.
 ຄົນທີ່ຈະຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ຄົງຢູ່ ແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ຜ່ານການທົດທຸກຂອງການຫຼົ່ຫຼອມ ແລະ
 ຢືນຢັດຢ່າງໝັ້ນຄົງ; ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ຜ່ານການທົດລອງຢ່າງແທ້ຈິງ.

ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າຄືສັດຕູ; ນັ້ນກໍຄື ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າທີ່ບັງເກີດເປັນມະນຸດ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຢູ່ພາຍໃນ ຫຼື ພາຍນອກກະແສນີ້ກໍຕາມຖືວ່າເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຣິດ! ໃຜແມ່ນຊາຕານ, ໃຜແມ່ນຜິສາດ ແລະ ໃຜແມ່ນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ ຖ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ? ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າບໍ່? ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ອ້າງວ່າມີຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ບາດສະຈາກຄວາມຈິງບໍ່? ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ສະແດງໜ້າເພື່ອໄດ້ຮັບພອນ ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ສາມາດເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ່? ເຈົ້າຍັງຜູກພັນກັບພວກຜິສາດເຫຼົ່ານັ້ນໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ສະແດງມະໂນທຳ ແລະ ຄວາມຮັກກັບພວກເຂົາ; ແລ້ວໃນກໍລະນີນີ້ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຂະຫຍາຍຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ດີໃຫ້ກັບຊາຕານບໍ່? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພົວພັນກັບພວກຜິສາດບໍ່? ຖ້າຜູ້ຄົນທຸກມື້ນີ້ຍັງບໍ່ສາມາດແຍກແຍະລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ ແລະ ສືບຕໍ່ສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຢ່າງຕາບອດ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະສະແດງໜ້າຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ບໍ່ສາມາດໃນທຸກວິທີທາງເພື່ອຮັບເອົາເຈດຕະນາຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນຂອງຕົວເອງ, ແລ້ວ ຈຸດຈົບຂອງພວກເຂົາກໍຈະເປັນຕາສົມເພດອື່ນຊື່ນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນຜັກເຊົາພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

683. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຮັດຕາບອດ ຫຼື ຫຼຸໜວກໃສ່ຜູ້ຄົນທີ່ໝັ້ນປະໝາດ ຫຼື ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ຄົນທີ່ກ່າວຮ້າຍພຣະອົງ, ຜູ້ຄົນທີ່ເຈດຕະນາໂຈມຕີ, ກ່າວຮ້າຍ ແລະ ສາບແຊ່ງພຣະອົງ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງມີທັດສະນະຄະຕິຢ່າງຊັດເຈນຕໍ່ພວກເຂົາ. ພຣະອົງກຽດຊັງຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພຣະອົງກ່າວໂທດພວກເຂົາໃນຫົວໃຈຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເຖິງກັບປະກາດຢ່າງເປີດເຜີຍວ່າ ຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາຈະແມ່ນຫຍັງ, ເພື່ອຜູ້ຄົນຈະຮູ້ວ່າ ພຣະອົງມີທັດສະນະຄະຕິຢ່າງຊັດເຈນຕໍ່ຄົນທີ່ໝັ້ນປະໝາດພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຈະກຳນົດຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ຜູ້ຄົນແມ່ນຍາກທີ່ຈະສາມາດເຫັນຄວາມຈິງໃນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຈັດການກັບຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຜົນຕາມມາ ແລະ ຄຳຕັດສິນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນວິທີການ ແລະ ແບບແຜນສະເພາະທີ່ພຣະເຈົ້າມີສຳລັບການຈັດການພວກເຂົາ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຫຼັກການຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເຫດການເກີດຂຶ້ນຈິງເພື່ອຈັດການກັບພຶດຕິກຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງບາງຄົນ. ນັ້ນກໍຄື ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະກາດຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຕັດສິນຜົນຕາມມາຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ພຣະອົງໃຊ້ເຫດການເກີດຂຶ້ນແທ້ຈິງເພື່ອກຳນົດການລົງໂທດພວກເຂົາ ແລະ ຮັບຜົນກຳສະໜອງຢ່າງຍຸຕິທຳ. ເມື່ອຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນ,

ມັນແມ່ນເນື້ອໜັງຂອງຜູ້ຄົນທີ່ທົນທຸກກັບການລົງໂທດ ໝາຍຄວາມວ່າ
ການລົງໂທດແມ່ນສິ່ງທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ດ້ວຍສາຍຕາມະນຸດ.
ເມື່ອຈັດການກັບພຶດຕິກຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງບາງຄົນ,
ພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ສາບແລ່ງພວກເຂົາດ້ວຍພຣະທຳ ແລະ ດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ການລົງໂທດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບອາດເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ
ຜົນຕາມມາປະເພດນີ້ອາດຍິ່ງຮ້າຍແຮງຫຼາຍກວ່າຜົນຕາມມາທີ່ຜູ້ຄົນສາມາດເຫັນ ເຊັ່ນ:
ການຖືກລົງໂທດ ຫຼື ຖືກຂ້າຕາຍ. ນີ້ກໍຍ້ອນພາຍໃຕ້ສະຖານະການດັ່ງກ່າວ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈບໍ່ຊ່ວຍຄົນປະເພດນີ້ໃຫ້ລອດພົ້ນ, ພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມເມດຕາ ຫຼື
ມີຄວາມອົດທົນສຳລັບພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ຈະບໍ່ສະໜອງໂອກາດໃຫ້ພວກເຂົາອີກ,
ແລ້ວທັດສະນະຄະຕິທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ພວກເຂົາກໍເປັນທັດສະນະຄະຕິແບບປະຖິ້ມສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ.
ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມໝາຍຂອງ “ການປະຖິ້ມ” ໃນນີ້? ຄວາມໝາຍຜື້ນຖານຂອງຄຳສັບນີ້ກໍຄື
“ການປະວາງບາງສິ່ງໄວ້ຕ່າງຫາກ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈກັບມັນອີກຕໍ່ໄປ”. ແຕ່ໃນນີ້, ເມື່ອພຣະເຈົ້າ
“ປະຖິ້ມຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ”, ມັນມີຄວາມໝາຍສອງຢ່າງຄື: ຄວາມໝາຍທຳອິດ
ພຣະອົງໄດ້ມອບຊີວິດຂອງຄົນນັ້ນ ແລະ ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບບຸກຄົນນັ້ນໃຫ້ຊາຕານຈັດການ ແລະ
ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຈະບໍ່ຄຸ້ມຄອງບຸກຄົນນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ. ບໍ່ວ່າບຸກຄົນນັ້ນຈະເປັນບ້າ ຫຼື
ໂງ່ຈ້າ ຫຼື ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຕາຍ ຫຼື ມີຊີວິດ ຫຼື
ພວກເຂົາຖືກໂຍນລົງສູ່ໝໍ້ນະຣົກສຳລັບການລົງໂທດຂອງພວກເຂົາ,
ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ
ສິ່ງຖືກສ້າງດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະຜູ້ສ້າງ. ຄວາມໝາຍທີສອງກໍຄື ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດວ່າ
ພຣະອົງເອງຕ້ອງການເຮັດບາງສິ່ງກັບບຸກຄົນນີ້, ດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ.
ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ພຣະອົງຈະໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກການບໍລິການຂອງບຸກຄົນນີ້ ຫຼື
ພຣະອົງຈະໃຊ້ພວກເຂົາໃຫ້ເປັນເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້.
ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ພຣະອົງຈະມີວິທີການພິເສດເພື່ອຈັດການກັບຄົນປະເພດນີ້,
ວິທີການພິເສດເພື່ອປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຂົາດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດກັບໂບໂລ. ນີ້ແມ່ນຫຼັກການ
ແລະ ທຳທີ່ໃນຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະຈັດການກັບຄົນປະເພດນີ້. ສະນັ້ນ
ເມື່ອຜູ້ຄົນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວຮ້າຍ ແລະ ໝົນປະໝາດພຣະອົງ,
ຖ້າພວກເຂົາທ້າທາຍອຸປະນິໄສຂອງພຣະອົງ ຫຼື
ຖ້າພວກເຂົາບັງຄັບພຣະເຈົ້າເກີນຂອບເຂດຄວາມອົດທົນຂອງພຣະອົງ,
ແລ້ວຜົນຕາມມາກໍບໍ່ຕ້ອງຄິດເຖິງເລີຍ.
ຜົນຕາມມາທີ່ຮຸນແຮງທີ່ສຸດກໍຄືພຣະເຈົ້າຈະມອບຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບພວກເຂົາໃຫ້ແກ່ຊາຕານເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ.
ພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະໄພຊົ່ວນິດນິລັນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ

ບຸກຄົນນີ້ໄດ້ກາຍເປັນອາຫານໃນປາກຂອງລາຕານ, ເປັນເຄື່ອງຫຼິ້ນໃນມືຂອງມັນ ແລະ ຈາກນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບພວກເຂົາອີກ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອຸປະນິໄສຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າເອງ III” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

684. ເວລານີ້ເປັນເວລາກຳນົດຈຸດຈົບຂອງມະນຸດແຕ່ລະຄົນ ບໍ່ແມ່ນເວລາທີ່ເຮົາເລີ່ມລົງໂທດມະນຸດເທື່ອ. ເຮົາຈະບັນທຶກທຸກຖ້ອຍຄຳ ແລະ ການກະທຳຂອງແຕ່ລະຄົນໄວ້ໃນປຶ້ມບັນທຶກຂອງເຮົາ ລວມທັງວິທີການທີ່ພວກເຂົາຕິດຕາມເຮົາ ນິໄສໃຈຄໍແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຜົນງານບັນສຸດທ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້ຈະບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດລອດພົ້ນຈາກກຳມືຂອງເຮົາໄດ້ ແລະ ຄົນທັງໝົດຈະ ຕົກຢູ່ຕາມກຸ່ມທີ່ເຮົາກຳນົດໄວ້.

ເຮົາຕັດສິນຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງແຕ່ລະຄົນອີງຕາມວ່າພວກເຂົາມີຄວາມຈິງຫຼືບໍ່ ບໍ່ແມ່ນອີງໃສ່ອາຍຸ, ລະດັບອາວຸໂສ, ລະດັບຄວາມທຸກທໍລະມານ ຫຼື ລະດັບຄວາມໜ້າສົງສານ. ບໍ່ມີທາງເລືອກອື່ນ ມີແຕ່ທາງນີ້ທາງດຽວ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ເອົາໄວ້ວ່າ ຄົນທັງໝົດທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກລົງໂທດ. ນີ້ເປັນຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ເພາະສະນັ້ນ ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກລົງໂທດກໍຖືກລົງໂທດຕາມຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຜົນຕອບແທນຕາມຄວາມຜິດບາບທັງຫຼາຍຂອງພວກເຂົາ.

(ຄັດຈາກບົດ “ກະກຽມຄວາມດີໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງເຈົ້າ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

685. ຕອນນີ້ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແລ້ວບໍ່ ວ່າສິ່ງໃດຄືການພິພາກສາ ແລະ ສິ່ງໃດຄືຄວາມຈິງ? ຖ້າເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈແລ້ວ, ແລ້ວເຮົາຂໍແນະນຳເຈົ້າໃຫ້ຍອມເຊື່ອຟັງຮັບເອົາການຖືກພິພາກສາ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດທີ່ຈະຖືກຍົກຍ້ອງໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຖືກພຣະອົງນຳພາໄປສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ທີ່ພຽງຍອມຮັບເອົາຄຳພິພາກສາ ແຕ່ບໍ່ສາມາດຖືກຊໍາລະລ້າງໃຫ້ບໍລິສຸດຈັກເທື່ອ, ນັ້ນກໍຄື ຜູ້ທີ່ຫຼົບຫຼີນໄປໃນທ່າມກາງພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາ ຈະຖືກລັງກຽດ ແລະ ປະຕິເສດໂດຍພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ. ຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາຈະມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍກວ່າ ແລະ ຮ້າຍແຮງກວ່າຄວາມບາບພວກຟາຣີຊາຍ ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ທໍລະຍົດພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນດັ່ງກ່າວ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີສົມຄວນແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດບໍລິການ ກໍຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດທີ່ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍເປັນການລົງໂທດຊົ່ວນິລັນດອນ. ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຍົກເວັ້ນຄົນທໍລະຍົດ ຜູ້ທີ່ໄດ້ສະແດງຄວາມສັດຊື່ດ້ວຍຄຳເວົ້າ ແຕ່ຕໍ່ມາແມ່ນທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ. ຄົນປະເພດນີ້ຈະໄດ້ຮັບຜົນກຳຜ່ານການລົງໂທດຕໍ່ວິນຍານ, ຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍ. ແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນເປັນການເປີດເຜີຍແທ້ຈິງເຖິງອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ນີ້ບໍ່ແມ່ນຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຕັດສິນລົງໂທດ ແລະ ເປີດເຜີຍເຂົາບໍ່?

ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍທຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດຄວາມປະພຶດຊົ່ວຊ້າທຸກປະເພດໃນລະຫວ່າງເວລາແຫ່ງ
ການພິພາກສາໄປສະຖານທີ່ໆຕັ້ງແຕ່ໄປດ້ວຍວິນຍານຊົ່ວ ແລະ
ປ່ອຍໃຫ້ວິນຍານຊົ່ວເຫຼົ່ານີ້ທຳລາຍຮ່າງກາຍຝ່າຍເນື້ອໜັງຂອງພວກເຂົາຕາມໃຈມັກ ແລະ
ຮ່າງກາຍຂອງຜູ້ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກໍສົ່ງກັນເໝັນເນົ່າຂອງລາກສົບ.
ສິ່ງດັ່ງກ່າວແມ່ນຜົນກຳທີ່ເໝາະສົມສຳລັບພວກເຂົາ.
ພຣະເຈົ້າຈົດບັນທຶກຄວາມບາບທຸກຢ່າງຂອງຜູ້ເຊື່ອຈອມປອມທີ່ບໍ່ຊື່ສັດ, ອັກຄະສາວົກປອມ ແລະ
ຜູ້ປະຕິບັດພາລະກິດຈອມປອມ; ຫລັງຈາກນັ້ນ ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ເໝາະສົມ
ພຣະອົງຈະໂຍນພວກເຂົາໄປຢູ່ທ່າມກາງວິນຍານທີ່ສົກກະປົກ,
ປ່ອຍໃຫ້ວິນຍານທີ່ສົກກະປົກເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາທັງໝົດເປັນເປື້ອນຢ່າງຕາມໃ
ຈມັກ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ເກີດໃໝ່ອີກຄັ້ງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຫັນແສງສະຫວ່າງອີກຈັກເທື່ອ.
ຜູ້ໜ້າຊື່ໃຈຄົດເຫຼົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ເຮັດບໍລິການໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ
ແຕ່ບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ຈົນຮັກພັກດີເຖິງທີ່ສຸດແມ່ນຖືກພຣະເຈົ້ານັບໃຫ້ຢູ່ກຸ່ມຄົນຊົ່ວຊ້າ
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເດີນຢູ່ໃນການຊີ້ນຳຂອງຄົນຊົ່ວຊ້ານັ້ນ ແລະ
ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງກຸ່ມຄົນທີ່ຂາດລະບຽບວິໄນ; ໃນທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາ.
ພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມ ແລະ ບໍ່ສົນໃຈກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ພຣະຄຣິດ ຫຼື
ບໍ່ປະກອບສ່ວນຫຍັງດ້ວຍກຳລັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເມື່ອຍຸກໄດ້ປ່ຽນແບງໄປ
ພຣະອົງຈະທຳລາຍລ້າງພວກເຂົາທັງໝົດ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ,
ແຮງໄກທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບເສັ້ນທາງເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຈົງໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ຖືກບັງຄັບໂດຍສະຖານະການໃຫ້ປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງພໍເປັນພິທີ
ແມ່ນຈະຖືກນັບໄວ້ກັບຜູ້ຄົນທີ່ເຮັດບໍລິການສຳລັບຄົນຂອງພຣະອົງ. ໃນບັນດາມະນຸດເຫຼົ່ານັ້ນ
ມີພຽງຈຳນວນນ້ອຍທີ່ສາມາດຢູ່ລອດໄດ້
ໃນຂະນະທີ່ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຈະດັບສູນໄປກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທີ່ແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດບໍລິການ.
ໃນທີ່ສຸດແລ້ວ,
ພຣະເຈົ້າຈະນຳເອົາທຸກຄົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຄິດອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັບພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ອານາຈັກຂອງພຣະ
ອົງ ເຊັ່ນ: ຜູ້ຄົນ ແລະ ລູກຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຄົນທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ລ່ວງໜ້າໂດຍພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດ.
ພວກເຂົາຈະເປັນໝາກຜົນຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ແຕ່ສຳລັບຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດຖືກຈັດຢູ່ໃນປະເພດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້,
ພວກເຂົາຈະຖືກນັບໃຫ້ຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ແນ່ນອນ
ພວກເຈົ້າສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້ເລີຍວ່າ ຜົນຮັບຂອງພວກເຂົາຈະອອກມາແບບໃດ.
ເຮົາໄດ້ເວົ້າທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຄວນເວົ້າກັບພວກເຈົ້າໄປແລ້ວ;
ເສັ້ນທາງທີ່ພວກເຈົ້າເລືອກແມ່ນທາງເລືອກຂອງພວກເຈົ້າເອງ. ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຄວນເຂົ້າໃຈກໍຄື:

ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍລ່ຖ້າສໍາລັບຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດກ້າວທັນພຣະອົງໄດ້ ແລະ
ອຸປະນິໄສທີ່ຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ມະນຸດຄົນໃດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະຄຣິດປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການພິພາກສາດ້ວຍຄວາມຈິງ” ໃນໜັງສືພຣະທໍາບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

XV

ພຣະທຳກ່ຽວກັບການທຳນວາຍຄວາມງົດງາມຂອງລາຊະອານາຈັກ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດ ແລະ ຄຳສັນຍາ ແລະ ພອນຂອງພຣະເຈົ້າ

686. ພາລະກິດຂອງເຮົາຄົງຢູ່ເປັນເວລາຫົກພັນປີ ແລະ ເຮົາສັນຍາວ່າ
ການຄວບຄຸມມະນຸດທັງໝົດຂອງຜີຮ້າຍກໍຈະບໍ່ດົນໄປກວ່າຫົກພັນປີ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ເວລາແມ່ນໝົດແລ້ວ. ເຮົາຈະບໍ່ສືບຕໍ່ ຫຼື ຊັກຊ້າອີກຕໍ່ໄປ, ລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍ
ເຮົາຈະຕີຜ່າຍແຜ່ຊາຕານ, ເຮົາຈະເອົາລັດສະໝີທັງໝົດຂອງເຮົາຄືນ ແລະ
ເຮົາຈະຮຽກວິນຍານທັງໝົດທີ່ເປັນຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກກັບມາ
ເພື່ອວິນຍານທີ່ທົນທຸກທໍລະມານເຫຼົ່ານີ້ຈະລອດພົ້ນຈາກທະເລແຫ່ງຄວາມທົນທຸກທໍລະມານ ແລະ
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈະສິ້ນສຸດພາລະກິດທັງໝົດຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ນັບຈາກມື້ນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ
ເຮົາຈະບໍ່ມາເປັນມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກ ແລະ
ພາລະກິດທັງໝົດທີ່ຄວບຄຸມໂດຍພຣະວິນຍານຂອງເຮົາກໍຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ.
ແຕ່, ເຮົາຈະເຮັດອີກສິ່ງໜຶ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ: ເຮົາຈະສ້າງ “ມະນຸດຊາດ” ຂຶ້ນມາໃໝ່
ມະນຸດຊາດທີ່ບໍ່ລົບສຸດ ແລະ ເປັນເມືອງທີ່ສັດຊີຂອງເຮົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ແຕ່ຈົ່ງຮູ້ໄວ້ວ່າ
ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍໂລກທັງໝົດ ຫຼື ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍມະນຸດຊາດທັງໝົດ.
ເຮົາຈະຮັກສາໜຶ່ງສ່ວນສາມທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່, ໜຶ່ງສ່ວນສາມທີ່ຮັກເຮົາ ທີ່ເຮົາມີໄຊຊະນະຢ່າງແທ້ຈິງ
ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໜຶ່ງສ່ວນສາມນີ້ເກີດຜົນ ແລະ
ຂະຫຍາຍຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຄືກັບທີ່ຊາວອິດສະຣາເອັນໄດ້ເຮັດພາຍໃຕ້ຂໍ້ບັນຍັດ,
ລ້ຽງພວກເຂົາດ້ວຍແກະ ແລະ ງົວຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ
ພ້ອມດ້ວຍຄວາມອຸດົມສົມບູນທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.
ມະນຸດຊາດກຸ່ມນີ້ຈະຢູ່ກັບເຮົາຕະຫຼອດໄປ,
ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນມະນຸດຊາດສັກກະປົກທີ່ໜ້າເວດທະນາໃນບັດຈຸບັນ
ແຕ່ແມ່ນມະນຸດຊາດທີ່ເປັນການຮວບຮວມຈາກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທຸກຄົນທີ່ຖືກຮັບໂດຍເຮົາ.
ມະນຸດຊາດດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ, ຮຸກຮານ ຫຼື ຄວບຄຸມໂດຍຊາຕານ ແລະ
ຈະເປັນມະນຸດຊາດພຽງກຸ່ມດຽວທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາເອົາໄຊຊະນະຊາຕາ
ນ. ເປັນມະນຸດຊາດທີ່ເຮົາໄດ້ເອົາຊະນະໃນມື້ນີ້ ແລະ ຖືກຮັບໂດຍພຣະສັນຍາຂອງເຮົາ.
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ມະນຸດຊາດທີ່ຖືກເອົາຊະນະໃນລະຫວ່າງຍຸກສຸດທ້າຍກໍແມ່ນມະນຸດຊາດທີ່ຈະຮັບການຍົກເວັ້ນ ແລະ
ຈະໄດ້ຮັບພອນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດຂອງເຮົາ.
ມັນຈະເປັນພຽງຂໍ້ພິສູດດຽວແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງເຮົາເໝືອນຊາຕານ ແລະ
ເປັນພຽງຊະເລີຍເສິກຂອງສົງຄາມລະຫວ່າງເຮົາກັບຊາຕານ.

ເຮົາໄດ້ໄຖ່ຊະເລີຍເສິກສົງຄາມເຫຼົ່ານີ້ຈາກອຳນາດຂອງຊາຕານ ແລະ
 ເປັນພຽງການຫຼໍ່ຫຼອມແກ້ວຜະລຶກ ແລະ
 ໝາກຜົນດຽວຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງທຶກພັນປີຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາມາຈາກທຸກຊົນຊາດ ແລະ
 ທຸກນິກາຍ ແລະ ທຸກແຫ່ງ ແລະ ທຸກປະເທດທີ່ວັງຈັກກະວານ.
 ພວກເຂົາມາຈາກຊົນຊາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ມີພາສາ, ປະເພນີ ແລະ ສິຜົວທີ່ແຕກຕ່າງກັນ;
 ພວກເຂົາຂະຫຍາຍໄປທົ່ວທຸກເຊື້ອຊາດ ແລະ ສາສະໜາຕ່າງໆເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
 ແມ່ນແຕ່ທຸກໆມຸມຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນທີ່ສຸດ
 ພວກເຂົາຈະລວມຕົວກັນເພື່ອສ້າງມະນຸດຊາດທີ່ສົມບູນແບບ
 ເຊິ່ງເປັນການຮວບຮວມຂອງມະນຸດທີ່ກຳລັງຂອງຊາຕານຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້.

(ຄັດຈາກບົດ “ບໍ່ມີໃຜທີ່ເກີດຈາກເນື້ອໜັງສາມາດລອດພົ້ນຈາກມື້ແຫ່ງຄວາມໂກດຮ້າຍ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

687. ໃນຂະນະທີ່ພຣະທຳຂອງເຮົາຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ,
 ອານາຈັກກໍຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ
 ມະນຸດກໍກັບຄືນສູ່ຄວາມທຳມະດາເທື່ອລະໜ້ອຍ ແລະ ສະນັ້ນ
 ອານາຈັກໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາຈຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນອານາຈັກນັ້ນ,
 ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຄົນຟື້ນຟູຊີວິດຂອງມະນຸດທຳມະດາ. ລະດູໜາວທີ່ໜາວຈັດໄດ້ຈາກໄປ,
 ແທນດ້ວຍໂລກແຫ່ງເມືອງລະດູໃບໄມ້ບົ່ງ ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ມີລະດູໃບໄມ້ບົ່ງໝົດປີ.
 ຜູ້ຄົນຈະບໍ່ພົບກັບໂລກທີ່ມືດມົນ ແລະ ໂສກເສົ້າຂອງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ,
 ພວກເຂົາຈະບໍ່ອົດກັ້ນຕໍ່ຄວາມໜາວເຢັນຂອງໂລກມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຕົກັນ,
 ປະເທດຕ່າງໆບໍ່ເຮັດສົງຄາມຕໍ່ກັນ, ບໍ່ມີການເຂັນຂ້າ ແລະ
 ນອງເລືອດຈາກການເຂັນຂ້າກັນອີກຕໍ່ໄປ; ດິນແດນທັງປວງແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ
 ທຸກຫົນແຫ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອົບອຸ່ນລະຫວ່າງມະນຸດ. ເຮົາຍ້າຍໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ,
 ເຮົາມີຄວາມສຸກຈາກເທິງບັນລັງຂອງເຮົາ, ເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງດວງດາວ.
 ທູດສະຫວັນພາກັນຖວາຍເພງໃໝ່ ແລະ ການເຕົ້ນລຳໃໝ່ໃຫ້ກັບເຮົາ.
 ຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຂົາເອງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນ້ຳຕາໄຫຼລົງໃນໜ້າຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.
 ເຮົາບໍ່ໄດ້ຍືນສຽງທູດສະຫວັນຮ້ອງໃຫ້ຕໍ່ໜ້າເຮົາອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
 ບໍ່ມີໃຜຕໍ່ວ່າເຮົາກ່ຽວກັບຄວາມລຳບາກອີກຕໍ່ໄປ. ມື້ນີ້ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ;
 ມື້ອື່ນ ພວກເຈົ້າທຸກຄົນຈະມີຊີວິດຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ.
 ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນພອນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ເຮົາໄດ້ປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດບໍ?

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 20” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

688. ເມື່ອອານາຈັກລົງມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ,
 ທຸກຄົນຈະຟື້ນຟູລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ. ສະນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ
 “ເຮົາມີຄວາມສຸກຈາກເທິງບັນລັງຂອງເຮົາ, ເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງດວງດາວ.

ທູດສະຫວັນພາກັນຖວາຍເພງໃໝ່ ແລະ ການເດັ່ນລ່າໃໝ່ໃຫ້ກັບເຮົາ.
ຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຂົາເອງບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນ້ຳຕາໄຫຼລົງໃນໜ້າຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ.
ເຮົາບໍ່ໄດ້ຍືນສຽງທູດສະຫວັນຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ໜ້າເຮົາອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
ບໍ່ມີໃຜຕໍ່ວ່າເຮົາກ່ຽວກັບຄວາມລຳບາກອີກຕໍ່ໄປ". ສິ່ງນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ
ມື້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບສະຫງ່າລາສີຢ່າງສົມບູນແມ່ນມື້ທີ່ມະນຸດມີຄວາມສຸກກັບການພັກຜ່ອນ;
ຜູ້ຄົນບໍ່ດື່ມຮົ່ມເນື່ອງຈາກການລົບກວນຂອງລາຕານອີກຕໍ່ໄປ, ໂລກຢຸດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ ແລະ
ຜູ້ຄົນກໍດຳລົງຊີວິດຢ່າງສະຫງົບ,
ຍ້ອນດວງດາວຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍທີ່ຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ ແລະ ດວງຕາເວັນ,
ດວງເດືອນ, ດວງດາວ ແລະ ອື່ນໆ ແລະ ພູເຂົາ ແລະ ແມ່ນ້ຳທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ
ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ປ່ຽນແປງໄປ. ແລ້ວຍ້ອນມະນຸດໄດ້ປ່ຽນໄປ ແລະ
ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ປ່ຽນໄປເຊັ່ນກັນ, ສະນັ້ນແລ້ວ ທຸກສິ່ງຈຶ່ງປ່ຽນແປງໄປ.
ນີ້ຄືເປົ້າໝາຍສຸດຍອດຂອງແຜນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ສິ່ງທີ່ຄວນຖືກເຮັດໃຫ້ບັນລຸໃນທີ່ສຸດ.

(ຄັດຈາກ "ບົດທີ 20"

ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເລິກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງ

ກາຍ)

689. ໃນແສງແມບຂອງຟ້າແມບເຫຼື້ອມ,
ສັດທາໂຕແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍໃນຮູບຮ່າງທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນ. ເຊັ່ນກັນ
ດ້ວຍການເຍືອງທາງຈາກແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ
ມະນຸດກໍໄດ້ຮັບຄວາມບໍລິສຸດທີ່ເຂົາເຄີຍມີຄັ້ງໜຶ່ງກັບຄືນມາ. ໂອ, ໂລກທີ່ເສື່ອມຊາມຂອງອະດີດ!
ໃນທີ່ສຸດ ມັນກໍຖືກຂວ້າລົງໄປໃນນ້ຳທີ່ສົກກະບົກ ແລະ ຈົມລົງພື້ນ ແລ້ວກໍສະຫຼາຍກາຍເປັນຂີ້ຕົມ!
ໂອ, ມະນຸດທັງໝົດເອີຍ ທີ່ເປັນສິ່ງຊົງສ້າງຂອງເຮົາເອງ!
ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາກໍໄດ້ກັບຄືນມາມີຊີວິດອີກຄັ້ງໃນແສງສະຫວ່າງ,
ໄດ້ຄົ້ນພົບພື້ນຖານສຳລັບການມີຊີວິດ ແລະ ຢຸດດື່ມຮົ່ມໃນຂີ້ຕົມ! ໂອ,
ສິ່ງຕ່າງໆຂອງການຊົງສ້າງທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນທີ່ເຮົາຖືໃນມືຂອງເຮົາ!
ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ຜ່ານພຣະທຳຂອງເຮົາບໍ່?
ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີບົດບາດໃນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນແສງສະຫວ່າງໄດ້ແນວໃດ?
ແຜ່ນດິນໂລກຈະບໍ່ຢຸດນຶ້ງ ແລະ ມີດຽບອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ສະຫວັນຈະບໍ່ເປົ່າປ່ຽວ ແລະ
ໂລກເລົ່າອີກຕໍ່ໄປ. ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກທີ່ບໍ່ຖືກແຍກໂດຍຊ່ອງວ່າງອີກຕໍ່ໄປ
ຖືກຮວມເຂົ້າກັນໂດຍບໍ່ມີວັນຈະຖືກແຍກອອກອີກ. ໃນໂອກາດທີ່ປິຕິຍືນດີນີ້,
ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມຍືນດີນີ້, ຄວາມຊອບທຳຂອງເຮົາ ແລະ
ຄວາມບໍລິສຸດຂອງເຮົາໄດ້ແຜ່ອອກໄປທົ່ວຈັກກະວານ ແລະ

ມະນຸດທຸກຄົນຈະສັນລະເສີນສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ.
 ນະຄອນແຫ່ງສະຫວັນກຳລັງຫົວດ້ວຍຄວາມສຸກ ແລະ
 ອານາຈັກຂອງແຜ່ນດິນໂລກກຳລັງເຕັ້ນລຳດ້ວຍຄວາມສຸກ. ໃນເວລານີ້
 ແມ່ນຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຍິນດີ ແລະ ມີຜູ້ໃດທີ່ຍັງບໍ່ຮ້ອງໄຫ້ແດ່?
 ແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຢູ່ໃນສະພາບດັ່ງເດີມຂອງມັນແມ່ນເປັນຂອງສະຫວັນ ແລະ
 ສະຫວັນກໍໄດ້ຮວມເຂົ້າກັນກັບແຜ່ນດິນໂລກ. ມະນຸດແມ່ນສາຍເຊືອກທີ່ຮັດສະຫວັນ ແລະ
 ແຜ່ນດິນໂລກເຂົ້າກັນ ແລະ ຍ້ອນຄວາມບໍລິສຸດຂອງມະນຸດ, ຍ້ອນການສ້າງມະນຸດຂຶ້ນໃໝ່,
 ສະຫວັນຈຶ່ງບໍ່ຖືກປິດບັງຈາກແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
 ແຜ່ນດິນໂລກກໍບໍ່ມີດຽບຕໍ່ສະຫວັນອີກຕໍ່ໄປ.
 ໃບໜ້າຂອງມະນຸດແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຮອຍຍິ້ມແຫ່ງຄວາມພໍໃຈ ແລະ
 ເຊື່ອງຊ້ອນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນແມ່ນຄວາມຫວານຊື່ນທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ.
 ມະນຸດບໍ່ຖຽງກັບມະນຸດ ແລະ ມະນຸດບໍ່ຕົກັນ. ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ ແມ່ນມີຜູ້ໃດບໍ່
 ທີ່ບໍ່ດຳລົງຊີວິດຢ່າງສະຫງົບສຸກກັບຜູ້ອື່ນ? ໃນມື້ຂອງເຮົາ ແມ່ນມີຜູ້ໃດບໍ່
 ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊີ້ຂອງເຮົາເລື້ອມເສຍ? ມະນຸດທຸກຄົນຈ້ອງເບິ່ງເຮົາດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບນັບຖື ແລະ
 ໃນໃຈຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາກໍຮ້ອງຫາເຮົາຢ່າງລັບງ. ເຮົາໄດ້ຄົ້ນຫາທຸກການກະທຳຂອງມະນຸດ.
 ໃນທຳມະການຂອງມະນຸດທີ່ຖືກຊຳລະລ້າງ ແມ່ນບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະຕັດສິນເຮົາ.
 ມະນຸດທຸກຄົນແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍອຸປະນິໄສຂອງເຮົາ. ມະນຸດທຸກຄົນກຳລັງຮູ້ຈັກເຮົາ,
 ກຳລັງເຂົ້າໃກ້ເຮົາ ແລະ ຮັກເຮົາ. ເຮົາຖືກຍຶດໝັ້ນໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດ,
 ຖືກສັນລະເສີນຢ່າງສູງສຸດໃນສາຍຕາຂອງມະນຸດ ແລະ ໄຫຼຜ່ານໃນເສັ້ນເລືອດຂອງມະນຸດ.
 ຄວາມເບີກບານໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດເຕັມໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງຫົນໃນແຜ່ນດິນໂລກ, ອາກາດເຢັນ
 ແລະ ສົດຊື່ນ, ບໍ່ມີໝອກໜາບົກຄຸມແຜ່ນດິນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ດວງຕາເວັນກໍສ່ອງແສງຮຸ່ງເຫຼື້ອມ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 18” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

690. ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ, ຜູ້ຄົນເຫັນແສງສະຫວ່າງອີກຄັ້ງ. ໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ,
 ຜູ້ຄົນຄົ້ນພົບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມັກ. ເຮົາມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ,
 ເຮົາທັກທາຍຈາກທິດຕາເວັນອອກ. ເມື່ອລັດສະໝີຂອງເຮົາເບິ່ງປະກາຍອອກມາ,
 ທຸກປະຊາຊາດກໍແຈ້ງສະຫວ່າງ, ທຸກສິ່ງຖືກນຳມາສູ່ແສງສະຫວ່າງ,
 ບໍ່ມີແມ່ນແຕ່ສິ່ງດຽວທີ່ຢູ່ໃນຄວາມມືດອີກຕໍ່ໄປ. ໃນອານາຈັກ,
 ຊີວິດທີ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າແມ່ນມີຄວາມສຸກເໝາະທີ່ຈະຊົ່ງຊາໄດ້.
 ສາຍນ້ຳເຕັ້ນລຳດ້ວຍຄວາມຊື່ນບານກັບຊີວິດທີ່ໂຊກລາບຂອງຜູ້ຄົນ, ພູເຂົາ
 ພ້ອມດ້ວຍຜູ້ຄົນຊື່ນຊົມຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງເຮົາ. ມະນຸດທຸກຄົນກຳລັງດື່ມຮົນ,
 ເຮັດວຽກໜັກ ແລະ ສະແດງຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີຂອງພວກເຂົາໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ.
 ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ ບໍ່ມີການກະບົດອີກ, ບໍ່ມີການຕໍ່ຕ້ານອີກ; ສະຫວັນ ແລະ

ແຜ່ນດິນໂລກເພິ່ງພາເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ມະນຸດ ແລະ
 ເຮົາຍັບເຂົ້າໃກ້ກັນດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ຜ່ານຄວາມສຸກທີ່ຫວານຊື່ນຂອງຊີວິດ,
 ເພິ່ງພາອາໄສເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ... ໃນເວລານີ້,
 ເຮົາເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດຂອງເຮົາຢູ່ໃນສະຫວັນຢ່າງເປັນທາງການ. ບໍ່ມີການລົບກວນຂອງຊາຕານອີກ
 ແລະ ຜູ້ຄົນກໍເຂົ້າສູ່ການພັກເຊົາ. ຕະຫຼອດທົ່ວຈັກກະວານ,
 ຜູ້ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາ, ໄດ້ຮັບພອນທີ່ຫາທຽບບໍ່ໄດ້,
 ບໍ່ແມ່ນໃນຖານະຜູ້ຄົນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນ
 ແຕ່ໃນຖານະຜູ້ຄົນດຳລົງຊີວິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ.

ມະນຸດຊາດທຸກຄົນໄດ້ຜ່ານຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ແລະ ໄດ້ຕື່ມຊີວິດທີ່ຂົມຂື່ນ ແລະ
 ຫວານຊື່ນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ. ບັດນີ້, ເມື່ອດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງເຮົາ,
 ຄົນໆໜຶ່ງຈະບໍ່ປິຕິຍິນດີໄດ້ແນວໃດ? ຄົນໆໜຶ່ງສາມາດປະຖິ້ມຊ່ວງເວລາອັນງົດງາມນີ້ໄດ້ງ່າຍດາຍ
 ແລະ ບ່ອຍໃຫ້ມັນຫຼຸດໄປໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ຄົນເອີຍ! ຈົ່ງຮ້ອງເພງໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ
 ເຕັ້ນລ່າດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີເພື່ອເຮົາ! ຍົກຫົວໃຈທີ່ຈົງໃຈຂອງເຈົ້ານັ້ນຂຶ້ນ ແລະ
 ຖວາຍມັນໃຫ້ກັບເຮົາ! ຕົກອງຂອງເຈົ້າ ແລະ ຫຼິ້ນຢ່າງເບີກບານເພື່ອເຮົາ!
 ເຮົາທຸ່ກຄວາມສຸກຂອງເຮົາໄປທົ່ວທັງຈັກກະວານ!
 ເຮົາເປີດເຜີຍໃບໜ້າອັນສະຫງ່າລາສີຂອງເຮົາໃຫ້ກັບຜູ້ຄົນ!

ເຮົາຈະຮ້ອງອອກມາດ້ວຍສຽງກ້ອງກັງວານ! ເຮົາຈະຢູ່ເໝືອນຈັກກະວານ!
 ເຮົາໄດ້ບົກຄອງທ່າມກາງຜູ້ຄົນແລ້ວ! ຜູ້ຄົນສັນລະເສີນເຮົາ!
 ເຮົາເລື່ອນລອຍໃນສະຫວັນສີຟ້າເບື້ອງເທິງ ແລະ ຜູ້ຄົນຢ່າງໄປພ້ອມກັບເຮົາ.
 ເຮົາຢ່າງຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາກໍຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຮົາ. ຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນຊື່ນບານ,
 ເພງຂອງພວກເຂົາສັ່ນສະເທືອນຈັກກະວານ, ເປີດອອກສະຫວັນຊັ້ນສູງ!
 ຈັກກະວານບໍ່ບົກຄຸມດ້ວຍໝອກອີກຕໍ່ໄປ; ບໍ່ມີຂີ້ຕົມອີກ, ບໍ່ມີການກັກນ້ຳເປື້ອນອີກ.
 ຜູ້ຄົນບໍລິສຸດຂອງຈັກກະວານເອີຍ! ພາຍໃຕ້ການກວດກາຂອງເຮົາ
 ພວກເຈົ້າສະແດງໃບໜ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຈົ້າ.

ພວກເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຄົນທີ່ບົກຄຸມດ້ວຍຄວາມສັກກະບົກ ແຕ່ເປັນໄຟຟົນທີ່ບໍລິສຸດເໝືອນດັ່ງຍົກ,
 ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເປັນທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ພວກເຈົ້າທຸກຄົນເປັນທີ່ເພິ່ງພໍໃຈຂອງເຮົາ!
 ທຸກສິ່ງກັບມາມີຊີວິດອີກຄັ້ງ! ໄຟຟົນທຸກຄົນໄດ້ກັບຄືນມາຮັບໃຊ້ເຮົາໃນສະຫວັນ,
 ເຂົ້າສູ່ອ້ອມກອດອັນອົບອຸ່ນຂອງເຮົາ, ບໍ່ຮ້ອງໄຫ້ອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ກັງວົນອີກຕໍ່ໄປ,
 ຖວາຍຕົນເອງໃຫ້ກັບເຮົາ, ກັບຄືນມາສູ່ເຮືອນຂອງເຮົາ ແລະ
 ໃນບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາຈະຮັກເຮົາໂດຍບໍ່ສິ້ນສຸດ!
 ບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງຊີວິດນິລັນດອນ! ຄວາມໂສກເສົ້າຢູ່ໃສ! ນ້ຳຕາຢູ່ໃສ! ເນື້ອໜັງຢູ່ໃສ!
 ແຜ່ນດິນໂລກຈາກໄປ ແຕ່ສະຫວັນຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປ. ເຮົາບາກົດຕໍ່ທຸກຄົນ ແລະ

ທຸກຄົນກໍສັນລະເສີນເຮົາ. ຊີວິດນີ້, ຄວາມງົດງາມນີ້, ຈາກນິດນິລັນສູ່ນິລັນດອນ ແລະ ຈະບໍ່ມີວັນປ່ຽນແປງ. ນີ້ຄືຊີວິດແຫ່ງອານາຈັກ.

(ຈາກ “ພວກເຈົ້າທຸກຄົນ ຈົ່ງປິຕິຍິນດີ!”

ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ລັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

691. ອານາຈັກກຳລັງຂະຫຍາຍທຳມະກາງມະນຸດ, ມັນກຳລັງເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນທຳມະກາງມະນຸດ, ມັນກຳລັງຕັ້ງຂຶ້ນທຳມະກາງມະນຸດ; ບໍ່ມີກຳລັງໃດສາມາດທຳລາຍອານາຈັກຂອງເຮົາໄດ້.

ຈາກປະຊາຊົນຂອງເຮົາທີ່ຢູ່ໃນອານາຈັກໃນປັດຈຸບັນ,

ແມ່ນໃຜໃນພວກເຈົ້າທີ່ບໍ່ແມ່ນມະນຸດທຳມະກາງມະນຸດ?

ແມ່ນໃຜໃນພວກເຈົ້າທີ່ຢູ່ນອກສະພາບການຂອງມະນຸດ?

ເມື່ອຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ຂອງເຮົາຖືກປະກາດອອກໃຫ້ກັບຜູ້ຊົນ, ມະນຸດຈະມີປະຕິກິລິຍາແນວໃດ?

ເຈົ້າໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງເຈົ້າເອງເຖິງສະພາວະຂອງມະນຸດຊາດ; ແນ່ນອນ

ເຈົ້າຍັງບໍ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະອົດກັນຢູ່ໃນໂລກໃບນີ້ຕະຫຼອດໄປ ແມ່ນບໍ່?

ເຮົາກຳລັງຢ່າງທຳມະກາງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ, ເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ທຳມະກາງປະຊາຊົນຂອງເຮົາ.

ໃນປັດຈຸບັນ ຄົນທີ່ມີຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ເຮົາ, ຄົນແບບນີ້ກໍເປັນສຸກ;

ສັນຕິສຸກມີແກ່ຄົນທີ່ຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່ເຮົາ,

ພວກເຂົາຈະອາໄສຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ; ສັນຕິສຸກມີແກ່ຄົນທີ່ຮູ້ຈັກເຮົາ,

ພວກເຂົາຈະມີວິດອຳນາດໃນອານາຈັກຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ;

ສັນຕິສຸກມີແກ່ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເຮົາ, ພວກເຂົາຈະຫຼົບຫົນຈາກການຜູກມັດຂອງຊາຕານ ແລະ

ໄດ້ຮັບພອນຈາກເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ; ສັນຕິສຸກມີແກ່ຄົນທີ່ສາມາດປະຖິ້ມຕົນເອງ,

ພວກເຂົາຈະເຂົ້າສູ່ການຄອບຄອງຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ

ສືບທອດຮັບເອົາຄວາມກະລຸນາແຫ່ງອານາຈັກຂອງເຮົາ.

ເຮົາຈະຈື່ຄົນທີ່ເຮັດນັ້ນເຮັດນີ້ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ,

ເຮົາຈະໂອບກອດຄົນທີ່ສະຫຼະເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາຢ່າງເບີກບານໃຈ,

ເຮົາຈະມອບຄວາມສຸກໃຫ້ກັບຄົນທີ່ຖວາຍໃຫ້ກັບເຮົາ.

ເຮົາຈະອວຍພອນຄົນທີ່ຄົ້ນພົບຄວາມສຸກໃນພຣະທຳຂອງເຮົາ;

ພວກເຂົາຈະເປັນເລົ່າທີ່ຄ້າຫຼັງຄາເຮືອນໃນອານາຈັກຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ,

ພວກເຂົາຈະມີຄວາມເມດຕາໂດຍບໍ່ມີສິ່ງໃດເທົ່າທຽມໃນເຮືອນຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ

ບໍ່ມີໃຜສາມາດທຽບກັບພວກເຂົາໄດ້. ເຈົ້າເຄີຍຮັບເອົາພອນທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ກັບເຈົ້າບໍ່?

ເຈົ້າເຄີຍສະແຫວງຫາສັນຍາທີ່ສ້າງຂຶ້ນສຳລັບເຈົ້າບໍ່?

ພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການນຳທາງຂອງເຮົາ

ພວກເຈົ້າຈະສາມາດຜ່ານພົ້ນຈາກກຳມີຂອງອຳນາດແຫ່ງຄວາມມືດໄປໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ.

ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສູນເສຍແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການນຳທາງໃນທຳມະກາງຄວາມມືດແນ່ນອນ.

ພວກເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ປົກຄອງສັບພະສິ່ງທັງປວງຢ່າງແນ່ນອນ.

ພວກເຈົ້າຈະເອົາຊະນະຊາຕານຢ່າງແນ່ນອນ.

ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຍືນຢູ່ທ່າມກາງຝູງຄົນຈຳນວນຫຼວງຫລາຍທີ່ເປັນພະຍານເຖິງການເອົາຊະນະຂອງເຮົາ ຕໍ່ກັບການພັງທະລາຍຂອງອານາຈັກມັງກອນແດງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງແນ່ນອນ. ແນ່ນອນວ່າ ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງເດັດດ່ຽວເດັດຂາດ ແລະ ໝັ້ນຄົງບົນແຜ່ນດິນສີນິມ. ຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ພວກເຈົ້າທົນຢູ່, ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ມາຈາກເຮົາ ແລະ ແນ່ນອນວ່າ ລັດສະໝີຂອງເຮົາຈະສ່ອງແສງສະຫວ່າງໄປທົ່ວຈັກກະວານ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 19” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

692. ສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາມີຢູ່ທຸກບ່ອນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທົ່ວຈັກກະວານທັງປວງ. ໃນທ່າມກາງທຸກສິ່ງ ແມ່ນມີໝາກຜົນຈາກສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາ, ໃນທ່າມກາງມະນຸດທຸກຄົນ ແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍພາລະກິດທີ່ດີທີ່ສຸດຈາກສະຕິບັນຍາຂອງເຮົາ; ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ ທຸກສິ່ງແມ່ນຄືກັນໝົດ ແລະ ທຸກຄົນແມ່ນອາໄສຢູ່ຢ່າງສັນຕິສຸກຢູ່ກ້ອງສະຫວັນຂອງເຮົາ ຄືກັບແກະທີ່ຢູ່ໃນທົ່ງຫຍ້າຂອງເຮົາ. ເຮົາເຄື່ອນໄຫວໄປມາຢູ່ເໜືອມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ ກຳລັງເບິ່ງໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເບິ່ງຄືເກົ່າ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ເປັນຄືເກົ່າດັ່ງທີ່ເຂົາເຄີຍເປັນ. ເຮົາພັກຢູ່ເທິງບັນລັງ, ເຮົາອີງຢູ່ເໜືອຈັກກະວານທັງປວງ ແລະ ເຮົາພິຈາລະນາ ເນື່ອງຈາກວ່າ ທຸກສິ່ງໄດ້ຮັບຄວາມບໍລິສຸດຂອງພວກເຂົາກັບຄືນມາແລ້ວ ແລະ ເຮົາສາມາດອາໄສຢູ່ພາຍໃນພູເຂົາຊີໂອນອີກຄັ້ງຢ່າງສະຫງົບສຸກ ແລະ ຜູ້ຄົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງສະຫງົບ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເພິ່ງພໍໃຈພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງເຮົາ. ທຸກຄົນກຳລັງຈັດການກັບທຸກສິ່ງໃນກຳມີຂອງເຮົາ, ທຸກຄົນໄດ້ຮັບສະຕິບັນຍາ ແລະ ຮູບລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາກັບຄືນມາ; ໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກປົກຄຸມດ້ວຍຝຸນອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ມີແຕ່ຄວາມບໍລິສຸດຄືກັບແກ້ວຍົກ, ແຕ່ລະຄົນແມ່ນມີໃບໜ້າຄືກັບຜູ້ບໍລິສຸດທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງມະນຸດ ຍ້ອນວ່າ ອານາຈັກຂອງເຮົາໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນແລ້ວໃນທ່າມກາງມະນຸດ.

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 16” ຂອງພາກພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

693. “ເຮົາເຄື່ອນໄຫວໄປມາຢູ່ເໜືອມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ ກຳລັງເບິ່ງໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເບິ່ງຄືເກົ່າ ແລະ ບໍ່ມີໃຜທີ່ເປັນຄືເກົ່າດັ່ງທີ່ເຂົາເຄີຍເປັນ. ເຮົາພັກຢູ່ເທິງບັນລັງ, ເຮົາອີງຢູ່ເໜືອຈັກກະວານທັງປວງ...”. ນີ້ແມ່ນຜົນຈາກພາລະກິດໃນບັດຈຸບັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ທຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເລືອກຈະກັບຄືນສູ່ສະພາບດັ່ງເດີມຂອງພວກເຂົາ ຍ້ອນວ່າ ທຸດສະຫວັນທີ່ໄດ້ທົນທຸກເປັນເວລາຫຼາຍປີໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍ ຄືດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ “ໃບໜ້າຄືກັບຜູ້ບໍລິສຸດທີ່ຢູ່ໃນໃຈຂອງມະນຸດ”. ຍ້ອນວ່າ ທຸດສະຫວັນເຮັດພາລະກິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ

ລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວໂລກ, ສະຫວັນຈຶ່ງຖືກນຳມາສູ່ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຖືກຍົກຂຶ້ນໄປສູ່ສະຫວັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດຈຶ່ງເປັນຈຸດເຊື່ອມຕໍ່ທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ; ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະບໍ່ແຍກຈາກກັນອີກຕໍ່ໄປ, ບໍ່ຖືກແບ່ງແຍກອອກຈາກກັນອີກ ແຕ່ຖືກເຊື່ອມຕໍ່ເຂົ້າເປັນໜຶ່ງດຽວ. ໃນທົ່ວໂລກແມ່ນມີແຕ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີຝຸ່ນ ຫຼື ດິນຕົມ ແລະ ທຸກສິ່ງແມ່ນຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ ຄ້າຍຄືກັບແກະນ້ອຍທີ່ນອນຢູ່ເທິງທົ່ງຫຍ້າສີຂຽວກ້ອງທ້ອງຟ້າ ໂດຍມີຄວາມສຸກກັບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍ້ອນການມາຂອງສີຂຽວ ລົມຫາຍໃຈແຫ່ງຊີວິດຈຶ່ງສ່ອງແສງໄປທົ່ວ ເນື່ອງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງມາເທິງແຜ່ນໂລກ ເພື່ອມາດຳລົງຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັບມະນຸດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວຈາກປາກຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ “ເຮົາສາມາດອາໄສຢູ່ພາຍໃນພູເຂົາຊີໂອນອີກຄັ້ງຢ່າງສະຫງົບສຸກ”. ນີ້ແມ່ນສັນຍາລັກເຖິງຄວາມຜ່າຍແພ້ຂອງລາຕານ, ມັນແມ່ນມື້ແຫ່ງການພັກຜ່ອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມື້ນີ້ຈະຖືກສັນລະເສີນ ແລະ ຖືກປະກາດໂດຍທຸກຄົນ ແລະ ຖືກລະລຶກໂດຍທຸກຄົນ. ເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າພັກຜ່ອນຢູ່ບັນລັງຍັງແມ່ນເວລາທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງ ແຜ່ນດິນໂລກສຳເລັດ ແລະ ແມ່ນຊ່ວງເວລາທີ່ຄວາມລຶກລັບທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເປີດເຜີຍຕໍ່ມະນຸດ; ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະຢູ່ຮ່ວມກັນຢ່າງສັນຕິສຸກຕະຫຼອດໄປ ໂດຍທີ່ບໍ່ມີວັນແຍກຈາກກັນອີກ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພາບທີ່ສວຍງາມຂອງອານາຈັກ!

(ຄັດຈາກ “ບົດທີ 16”

ຂອງພາກການຕີຄວາມໝາຍຂອງຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຈັກກະວານທັງປວງໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງ ກາຍ)

694. ອີງຕາມໜ້າທີ່ ແລະ ຄຳພະຍານທີ່ແຕກຕ່າງຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ເອົາຊະນະທີ່ຢູ່ພາຍໃນອານາຈັກຈະຮັບໃຊ້ເປັນປະໂລຫິດ ຫຼື ຜູ້ຕິດຕາມ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະທຳມະກາງຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນກໍຈະກາຍເປັນຄະນະປະໂລຫິດພາຍໃນ ອານາຈັກ.

ຄະນະປະໂລຫິດຈະຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງຂ່າວປະເສີດທົ່ວທັງຈັກກະວານໄດ້ມາເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ. ເມື່ອເວລານັ້ນມາເຖິງ, ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄວນເຮັດກໍຈະເປັນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາພາຍໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການທີ່ເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າພາຍໃນອານາຈັກ. ໃນຄະນະປະໂລຫິດ ຈະມີປະໂລຫິດຕົນໃຫຍ່ ແລະ ປະໂລຫິດ ແລະ ຄົນທີ່ເຫຼືອຈະເປັນບຸດຊາຍ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ສິ່ງນີ້ແມ່ນຖືກກຳນົດໂດຍຄຳພະຍານທີ່ພວກເຂົາມີໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຄວາມລຳບາກຍາ

ກແຄ້ນ; ພວກມັນບໍ່ແມ່ນຕຳແໜ່ງທີ່ມອບໃຫ້ຕາມອຳເພີໃຈ.
ຫຼັງຈາກທີ່ສະຖານະຂອງມະນຸດຖືກແຕ່ງຕັ້ງແລ້ວ, ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສິ້ນສຸດ
ຍ້ອນແຕ່ລະຄົນຖືກຈັດແບ່ງຕາມປະເພດຂອງໃຜລາວ ແລະ ກັບຄືນສູ່ທີ່ເດີມຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ນີ້ຄືເຄື່ອງໝາຍທີ່ບົ່ງບອກເຖິງຄວາມສຳເລັດຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ນີ້ແມ່ນຜົນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ເປັນແກ້ວຜະລິກຂອງນິມິດແຫ່ງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການຮ່ວມມືຂອງມະນຸດ. ໃນທີ່ສຸດ,
ມະນຸດກໍຈະໄດ້ພົບບ່ອນພັກເຊົາໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພຣະເຈົ້າກໍຈະກັບຄືນສູ່ບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພຣະອົງເພື່ອພັກເຊົາເຊັ່ນກັນ.
ນີ້ຄືຜົນສຸດທ້າຍຂອງການຮ່ວມມືເປັນເວລາ 6.000 ປີລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

695. ເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ
ມະນຸດຈະຖືກນຳໄປສູ່ໂລກທີ່ສວຍງາມ. ແນ່ນອນ ຊີວິດນີ້ກໍຈະຍັງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ແຕ່ມັນຈະບໍ່ເປັນຄືກັບຊີວິດມະນຸດໃນປັດຈຸບັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
ມັນເປັນຊີວິດທີ່ມະນຸດຊາດຈະມີຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເອົາຊະນະບັນດາມວນມະນຸດຊາດ,
ມັນຈະເປັນການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ສຳລັບມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ການທີ່ມະນຸດຊາດມີຊີວິດດັ່ງກ່າວຈະເປັນເຄື່ອງພິສູດວ່າ
ມະນຸດຊາດໄດ້ເຂົ້າສູ່ອານາຈັກໃໝ່ທີ່ສວຍງາມແລ້ວ.
ມັນຈະເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
ຫຼັງຈາກທີ່ມະນຸດໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ຖືກເອົາຊະນະ,
ຂໍ້ສັນຍາສຳລັບຊີວິດທີ່ສວຍງາມດັ່ງກ່າວກໍຄື ເຂົາຈະຕ້ອງຍອມຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະຜູ້ສ້າງ.
ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ພາລະກິດແຫ່ງການເອົາຊະນະແມ່ນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນທີ່ມະນຸດ
ຊາດຈະເຂົ້າສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນນັ້ນ.
ຊີວິດດັ່ງກ່າວແມ່ນຊີວິດໃນອະນາຄົດຂອງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,
ມັນເປັນຊີວິດທີ່ສວຍງາມທີ່ສຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ເປັນຊີວິດປະເພດທີ່ມະນຸດປາຖະໜາ
ເຊິ່ງເປັນປະເພດທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບໃນປະຫວັດສາດຂອງໂລກ. ມັນເປັນຜົນໄດ້ຮັບສຸດທ້າຍຂອງ
6.000 ປີຂອງພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດຊາດປາຖະໜາຫຼາຍທີ່ສຸດ ແລະ
ມັນຍັງເປັນຄຳສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າມີໃຫ້ມະນຸດ. ແຕ່ຄຳສັນຍານີ້ບໍ່ສາມາດບັງເກີດຂຶ້ນໃນທັນທີ;
ມະນຸດຈະເຂົ້າສູ່ປາຍທາງໃນອະນາຄົດພຽງແຕ່ເມື່ອພາລະກິດແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ
ແລະ ເຂົາຖືກເອົາຊະນະຢ່າງສົມບູນ ນັ້ນກໍຄື ເມື່ອຊາຕານໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ຜ່າຍແພ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
ມະນຸດຈະປາສະຈາກທຳມະຊາດແຫ່ງຄວາມຜິດບາບຫຼັງຈາກທີ່ເຂົາຖືກຫຼໍ່ຫຼອມ
ເພາະພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາຕານຜ່າຍແພ້ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ

ຈະບໍ່ມີການບຸກລຸກໂດຍກອງກຳລັງຮຸນແຮງ ແລະ
ບໍ່ມີກອງກຳລັງຮຸນແຮງໃດທີ່ສາມາດໂຈມຕີເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດໄດ້. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ມະນຸດຈະເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ບໍລິສຸດ ນັ້ນກໍຄື ເຂົາຈະເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນນິລັນດອນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຟື້ນຟູຊີວິດບົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

696. ເມື່ອມະນຸດບັນລຸຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ກອງກຳລັງທັງໝົດຂອງຊາຕານຕົກຢູ່ໃນການເປັນທາດ
ມະນຸດຈະດຳລົງຊີວິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງງ່າຍດາຍ.
ສິ່ງຕ່າງໆຈະບໍ່ຊັບຊ້ອນຄືກັບທີ່ພວກມັນເປັນຢູ່ໃນບັດຈຸບັນ ເຊັ່ນ: ຄວາມສຳພັນຂອງມະນຸດ,
ການສຳພັນໃນສັງຄົມ, ຄວາມສຳພັນທີ່ຊັບຊ້ອນຂອງຄອບຄົວ... ພວກມັນນຳເອົາຫຼາຍໆບັນຫາມາ
ເຊິ່ງເຈັບປວດຫຼາຍ! ຊີວິດຂອງມະນຸດໃນທີ່ນີ້ໂສກເສົ້າຫຼາຍ! ເມື່ອມະນຸດຖືກເອົາຊະນະ ຫົວໃຈ ແລະ
ຈິດໃຈຂອງເຂົາຈະປ່ຽນແປງ ນັ້ນກໍຄື ເຂົາຈະມີຫົວໃຈທີ່ເຄົາລົບ ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າ.
ເມື່ອທຸກຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃນຈັກກະວານ ຜູ້ເຊິ່ງສະແຫວງຫາເພື່ອຮັກພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກເອົາຊະນະແລ້ວ
ເຊິ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ເມື່ອຊາຕານຖືກເຮັດໃຫ້ຜ່າຍແພ້ ແລະ
ເມື່ອຊາຕານພ້ອມກັບກອງກຳລັງແຫ່ງຄວາມມືດທັງໝົດໄດ້ຕົກຢູ່ໃນການເປັນທາດ
ແລ້ວຊີວິດຂອງມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກກໍຈະບໍ່ຖືກລົບກວນ ແລະ
ເຂົາຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຢ່າງມີອິດສະຫຼະ.
ຖ້າຊີວິດຂອງມະນຸດປາສະຈາກຄວາມສຳພັນທາງເນື້ອໜັງ ແລະ
ປາສະຈາກຄວາມຊັບຊ້ອນຂອງເນື້ອໜັງ ແລ້ວມັນກໍຈະງ່າຍກວ່າເກົ່າຫຼາຍ.
ຄວາມສຳພັນທາງເນື້ອໜັງຂອງມະນຸດຊັບຊ້ອນຫຼາຍ ແລະ
ການທີ່ມະນຸດມີສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍເປັນເຄື່ອງພິສູດແລ້ວວ່າ
ເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນຂອງຊາຕານ.
ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນແບບດຽວກັນກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຈົ້າ,
ຖ້າເຈົ້າມີຄວາມສຳພັນແບບດຽວກັນກັບສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າ
ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະບໍ່ມີຄວາມກັງວົນ ແລະ ຈະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນຫວັງໃຜເລີຍ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ດຶກວ່ານີ້
ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ມະນຸດຈະຮັບການບັນເທົາຈາກຄວາມເຈັບປວດເຄິ່ງໜຶ່ງ.
ການມີຊີວິດແບບມະນຸດບົກກະຕິເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ມະນຸດກໍຈະຄ້າຍຄືກັບທູດສະຫວັນ;
ເຖິງແມ່ນຈະຍັງເປັນເນື້ອໜັງຢູ່ ເຂົາຈະຄ້າຍຄືກັບທູດສະຫວັນຫຼາຍ. ນີ້ຄືຄຳສັນຍາສຸດທ້າຍ
ເຊິ່ງມັນເປັນຄຳສັນຍາສຸດທ້າຍທີ່ປະທານໃຫ້ກັບມະນຸດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຟື້ນຟູຊີວິດບົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ”
ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

697. ບັນດາຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ມໍລະດົກຂອງພຣະອົງ. ນັ້ນໝາຍເຖິງ ພວກເຂົາຈະໄດ້ໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີແລະເປັນ, ເພື່ອວ່າມັນຈະກາຍເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີຢູ່ພາຍໃນໃຈ;
ພວກເຂົາມີພຣະທຳທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນຕົວເຂົາ; ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເປັນຫຍັງ, ພວກເຈົ້າສາມາດຮັບເອົາທຸກສິ່ງທີ່ເປັນ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈຶ່ງດຳເນີນຊີວິດຕາມຄວາມຈິງ. ນີ້ແມ່ນປະເພດຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໄດ້ຮັບ. ມີພຽງຄົນປະເພດນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ມີສິດໄດ້ຮັບພອນທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້:

- 1) ໄດ້ຮັບຄວາມຮັກທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ.
- 2) ປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກສິ່ງ.
- 3) ໄດ້ຮັບການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ, ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ.
- 4) ໃຊ້ຊີວິດຕາມພາບລັກສະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກຢູ່ເທິງໂລກ; ຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແບບທີ່ເປັນໂຕຮັກ, ຖືກຄຶງກາງແຂນເພື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ສົມຄວນຕາຍເພື່ອຕອບແທນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ໄດ້ຮັບລັດສະໝີດຽວກັນກັບເປໂຕ.
- 5) ເປັນທີ່ຮັກ, ນັບຖື ແລະ ຊົມເຊີຍຂອງຜູ້ຄົນທັງໝົດທີ່ຢູ່ເທິງໂລກ.
- 6) ເອົາຊະນະການເປັນທາດຂອງຄວາມຕາຍ ແລະ ຮາເດສ, ບໍ່ເປີດໂອກາດໃຫ້ຊາຕານເຮັດວຽກງານຂອງມັນ, ຖືກພຣະເຈົ້າຄອບຄອງ, ອາໄສຢູ່ໃນວິນຍານທີ່ສົດຊື່ນ ແລະ ມີຊີວິດຊີວາ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກອິດເມື່ອຍ.
- 7) ມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍ່ອາດເວົ້າໄດ້ກ່ຽວກັບຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລະ ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຕະຫຼອດເວລາຕະຫຼອດຊີວິດ, ຄືກັບວ່າເຂົາໄດ້ເຫັນວັນແຫ່ງລັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງແລ້ວ.
- 8) ໄດ້ຮັບລັດສະໝີຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີສີໜ້າຄ້າຍຄືບັນດານັກບຸນຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.
- 9) ກາຍເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຮັກຢູ່ເທິງໂລກ, ນັ້ນກໍຄື ເປັນບຸດຊາຍສຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.
- 10) ປ່ຽນແປງຮູບລັກສະນະ ແລະ ຂຶ້ນໄປສະຫວັນຊັ້ນສາມຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າ, ເອົາຊະນະເນື້ອໜັງ.

(ຄັດຈາກບົດ “ຄຳສັນຍາຕໍ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

698. ເມື່ອມະນຸດເຂົ້າສູ່ບາຍທາງນິດນິລັນ ມະນຸດຈະນະມັດສະການພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ຍ້ອນມະນຸດໄດ້ຮັບຄວາມລອດຟົ້ນ ແລະ ເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນນິດນິລັນ ມະນຸດຈຶ່ງຈະບໍ່ສະແຫວງຫາຈຸດປະສົງໃດອີກ ຫຼື ອີ່ງໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ເຂົາຈະບໍ່ຕ້ອງກັງວົນວ່າ ເຂົາຖືກອ້ອມລ້ອມດ້ວຍຊາຕານ. ໃນເວລານີ້ ມະນຸດຈະຮູ້ຈັກທີ່ຂອງເຂົາ ແລະ ຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກຕີສອນ ຫຼື ຟິພາກສາ,

ແຕ່ລະຄົນກໍຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ. ໃນເວລານັ້ນ
ມະນຸດຈະເປັນສິ່ງຖືກສ້າງທັງໃນຕົວຕົນ ແລະ ໃນສະຖານະ. ຈະບໍ່ມີການຈຳແນກວ່າສູງ ແລະ
ຕ່ຳອີກຕໍ່ໄປ; ແຕ່ລະຄົນຈະພຽງແຕ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ
ມະນຸດຈະຍັງດຳລົງຊີວິດໃນປາຍທາງຂອງມະນຸດຊາດທີ່ເປັນລະບຽບ ແລະ
ເໝາະສົມສຳລັບມະນຸດຊາດ,
ມະນຸດຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການນະມັດສະການພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ
ມະນຸດຊາດປະເພດນີ້ຈະເປັນມະນຸດຊາດຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ. ໃນເວລານັ້ນ
ມະນຸດຈະໄດ້ຮັບຊີວິດທີ່ເຍືອງທາງໂດຍພຣະເຈົ້າ, ເປັນຊີວິດທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລ ແລະ
ການບົກບ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຊີວິດທີ່ຮ່ວມກັນກັບພຣະເຈົ້າ.
ມະນຸດຊາດຈະໃຊ້ຊີວິດບົກກະຕິທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
ບັນດາມະນຸດຊາດຈະເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ແຜນການຄຸ້ມຄອງ 6.000
ປີຈະເຮັດໃຫ້ຊາຕານຜ່າຍແຜ່ໄປໃນທີ່ສຸດ ເຊິ່ງໝາຍຄວາມວ່າ
ພຣະເຈົ້າຈະເອົາຄືນລັກສະນະດັ່ງເດີມຂອງມະນຸດທັງຈາກທີ່ສ້າງເຂົາຂຶ້ນມາ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ
ຄວາມປະສົງດັ່ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

(ຄັດຈາກບົດ “ການຝັນຟູຊີວິດບົກກະຕິຂອງມະນຸດ ແລະ ການນຳພາເຂົາໄປສູ່ປາຍທາງທີ່ມະຫັດສະຈັນ”

ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກິດໃນຮ່າງກາຍ)

699. ການໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມສະຫງົບໝາຍຄວາມວ່າເປັນຊີວິດທີ່ບໍ່ມີສົງຄາມ,
ບໍ່ມີຄວາມເປີເປື້ອນ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມບໍ່ຊອບທຳຢ່າງຜັງແໜ້ນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ
ມັນເປັນຊີວິດທີ່ປາສະຈາກການຮຸກຮານຂອງຊາຕານ (ໃນນີ້ “ຊາຕານ”
ໝາຍເຖິງກອງກຳລັງສັດຕູ) ແລະ ປາສະຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ຫຼື
ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການຮຸກຮານຂອງກອງກຳລັງໃດໆທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ;
ມັນເປັນຊີວິດທີ່ທຸກສິ່ງປະຕິບັດຕາມປະເພດຂອງຕົນເອງ ແລະ
ສາມາດນະມັດສະການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງການສ້າງ; ເຊິ່ງສະຫວັນ ແລະ
ແຜ່ນດິນໂລກກໍຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະຫງົບ. ນີ້ຄືຄວາມໝາຍຂອງພຣະທຳທີ່ວ່າ
“ຊີວິດແຫ່ງການພັກເຊົາຂອງມະນຸດ”. ເມື່ອພຣະເຈົ້າພັກເຊົາ
ກໍຈະບໍ່ມີຄວາມບໍ່ຊອບທຳເທິງແຜ່ນດິນໂລກອີກຕໍ່ໄປ ຫຼື
ຈະບໍ່ມີການຮຸກຮານຈາກກອງກຳລັງໃດໆຂອງສັດຕູອີກ ແລະ ມະນຸດຊາດກໍຈະໄດ້ເຂົ້າສູ່ໂລກໃໝ່;
ພວກເຂົາຈະບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ກົງກັບຂ້າມ
ພວກເຂົາຄືມະນຸດທີ່ໄດ້ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ຖືກຊາຕານເຮັດໃຫ້ເສື່ອມຊາມ.
ວັນທີ່ມະນຸດມີຄວາມສະຫງົບກໍຍັງຈະເປັນວັນທີ່ພຣະເຈົ້າມີຄວາມສະຫງົບເຊັ່ນກັນ.
ພຣະເຈົ້າສູນເສຍຄວາມສະຫງົບກໍຍ້ອນວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າສູ່ຄວາມສະຫງົບໄດ້,
ບໍ່ແມ່ນເປັນຍ້ອນວ່າພຣະອົງບໍ່ສາມາດມີຄວາມສະຫງົບຕັ້ງແຕ່ຕົນ.

ການເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະຢຸດການເຄື່ອນໄຫວ ທີ່
ຢຸດພັດທະນາ ຫຼື ມັນໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຢຸດການເຮັດພະລິກິດ ທີ່
ມະນຸດຈະຢຸດການດຳເນີນຊີວິດ.

ສັນຍານຂອງການເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາແມ່ນເມື່ອຊາຕານໄດ້ຖືກທຳລາຍ,
ເມື່ອຄົນຊົ່ວຮ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກັບຊາຕານໃນການເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຖືກລົງໂທດ ແລະ
ຖືກກວາດລ້າງ ແລະ ເມື່ອກຳລັງທັງໝົດ ທີ່ເປັນສັດຕູກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ.
ການທີ່ພຣະເຈົ້າເຂົ້າໄປສູ່ບ່ອນພັກເຊົາແມ່ນໝາຍຄວາມວ່າ
ພຣະອົງຈະບໍ່ປະຕິບັດພາລະກິດແຫ່ງການລອດພົ້ນຂອງມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ.

ການທີ່ມະນຸດຊາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາແມ່ນໝາຍຄວາມວ່າ
ມະນຸດທຸກຄົນຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພາຍໃຕ້ການໃຫ້ພອນຂອງພຣະອົງ
ໂດຍປາສະຈາກຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງຊາຕານ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳເກີດຂຶ້ນອີກ.
ພາຍໃຕ້ການເບິ່ງແຍງຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດຊາດຈະດຳລົງຊີວິດຕາມປົກກະຕິເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.
ເມື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຊາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຮ່ວມກັນກໍໝາຍຄວາມວ່າ
ມະນຸດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ຊາຕານໄດ້ຖືກທຳລາຍ ແລະ
ພາລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປະຕິບັດຕໍ່ມະນຸດຊາດແມ່ນສຳເລັດລົງຢ່າງສົມບູນ.

ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສືບຕໍ່ເຮັດພາລະກິດກັບມະນຸດອີກ ແລະ
ພວກເຂົາຈະບໍ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາຕານອີກຕໍ່ໄປ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຫຍຸ້ງ ແລະ
ມະນຸດກໍຈະບໍ່ວຸ້ນວາຍຕະຫຼອດເວລາອີກຕໍ່ໄປ; ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມະນຸດຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມໆກັນ. ພຣະເຈົ້າຈະກັບຄືນໄປສູ່ສະຖານທີ່ເດີມຂອງພຣະອົງ
ແລະ ແຕ່ລະຄົນກໍຈະກັບໄປສູ່ສະຖານທີ່ອັນຖືກຕ້ອງຂອງຕົນ.

ນີ້ແມ່ນຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມະນຸດຈະອາໄສຢູ່ເມື່ອການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າສິ້ນສຸດລົງ.

ພຣະເຈົ້າມີຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພຣະອົງ ແລະ ມະນຸດກໍມີຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງມະນຸດ.
ໃນຂະນະທີ່ພັກເຊົາ,

ພຣະເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ນຳພາມະນຸດຊາດທັງໝົດໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ
ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃຕ້ແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ,
ພວກເຂົາຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງອົງດຽວຢູ່ເທິງສະຫວັນ.

ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຢູ່ໃນທຳມກາງມະນຸດຊາດອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
ມະນຸດກໍຈະບໍ່ສາມາດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າໃນຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພຣະອົງໄດ້. ພຣະເຈົ້າ ແລະ
ມະນຸດບໍ່ສາມາດອາໄສຢູ່ໃນໂລກດຽວກັນ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ,
ທັງສອງແມ່ນມີລັກສະນະການດຳລົງຊີວິດຂອງຕົນເອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ນຳພາມະນຸດຊາດທັງໝົດ ແລະ

ມະນຸດທັງໝົດແມ່ນແກ້ວຜະລິກແຫ່ງພາລະກິດການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າ.
 ມະນຸດຊາດຄືຜູ້ທີ່ຖືກນຳພາ ແລະ ບໍ່ມີແກ່ນແທ້ຄືກັນກັບພຣະເຈົ້າ. ການເຂົ້າສູ່ບ່ອນ “ພັກເຊົາ”
 ໝາຍເຖິງການກັບຄືນໄປສະຖານທີ່ດັ່ງເດີມຂອງຕົນ. ດັ່ງນັ້ນ,
 ເມື່ອພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາກໍໝາຍຄວາມວ່າ
 ພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນສູ່ສະຖານທີ່ດັ່ງເດີມຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼື
 ຢູ່ໃນທ່າມກາງມະນຸດເພື່ອແບ່ງປັນຄວາມສຸກ ແລະ
 ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງພວກເຂົາໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ.
 ເມື່ອມະນຸດຊາດເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາກໍໝາຍຄວາມວ່າ
 ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງຊົງສ້າງທີ່ແທ້ຈິງແລ້ວ;
 ພວກເຂົາຈະນະມັດສະການພຣະເຈົ້າຈາກແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ມີຊີວິດຂອງມະນຸດແບບປົກກະຕິ.
 ຜູ້ຄົນຈະບໍ່ເປັນຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ ແລະ
 ພວກເຂົາຈະກັບຄືນໄປຫາຊີວິດດັ່ງເດີມຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນຊີວິດ ແລະ
 ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ ພາຍຫຼັງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ.
 ຄວາມຜ່າຍແພ້ຂອງຊາຕານເປັນແນວໂນ້ມທີ່ຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ໃນສົງຄາມລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຊາຕານ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ,
 ການເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຂອງພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກໄດ້ສຳເລັດພາລະກິດແຫ່ງການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົ
 ງ ແລະ ການຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງສົມບູນ ແລະ
 ການເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາກໍກາຍເປັນແນວໂນ້ມທີ່ຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້ເຊັ່ນກັນ.
 ສະຖານທີ່ພັກເຊົາຂອງມະນຸດຊາດແມ່ນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
 ສະຖານທີ່ພັກເຊົາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃນສະຫວັນ.
 ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດນະມັດສະການພຣະເຈົ້າໃນບ່ອນພັກເຊົາຂອງພຣະອົງ,
 ພວກເຂົາຈະມີຊີວິດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
 ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້ານຳພາມະນຸດທຸກຄົນໃນບ່ອນພັກເຊົາຂອງພວກເຂົາ,
 ພຣະອົງຈະນຳພາພວກເຂົາຈາກສະຫວັນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຈາກແຜ່ນດິນໂລກ.
 ພຣະເຈົ້າຍັງຄົງຈະເປັນພຣະວິນຍານ ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດຈະຍັງເປັນເນື້ອໜັງ. ພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ມະນຸດແມ່ນພັກເຊົາໃນລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າພັກເຊົາ,
 ພຣະອົງຈະສະເດັດມາ ແລະ ບາກົດຢູ່ທ່າມກາງມະນຸດ; ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດພັກເຊົາ,
 ພວກເຂົາຈະຖືກນຳພາໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອໄປສູ່ສະຫວັນ ແລະ
 ພ້ອມທັງເພື່ອມີຄວາມສຸກກັບຊີວິດໃນສະຫວັນ.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳບາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

700. ເມື່ອມະນຸດໄດ້ຖືກຟື້ນຟູສູ່ລັກສະນະດັ່ງເດີມ ແລະ

ເມື່ອພວກເຂົາສາມາດບັນລຸຜົນຕາມໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາເອງ,

ສາມາດຮັກສາຕຳແໜ່ງຂອງພວກເຂົາເອງຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ
 ເຊື່ອຟັງການຈັດແຈງທັງໝົດຂອງພຣະເຈົ້າ,
 ພຣະເຈົ້າຈະຮັບເອົາກຸ່ມຄົນທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ
 ພຣະອົງຍັງຈະໄດ້ສ້າງຕັ້ງອານາຈັກເທິງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ນະມັດສະການພຣະອົງ.
 ພຣະອົງຈະຮັບໄຊຊະນະຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກໂດຍນິລັນດອນ ແລະ
 ຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຈະຖືກທຳລາຍລົງຢ່າງນິລັນດອນ.
 ນີ້ຈະເປັນການຟື້ນຟູເຈດຕະນາດັ່ງເດີມຂອງພຣະອົງໃນການສ້າງມະນຸດຊາດ;
 ມັນຈະເປັນການຟື້ນຟູເຈດຕະນາໃນການສ້າງສັບພະສິ່ງທັງປວງ ແລະ
 ມັນຍັງຈະຟື້ນຟູສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ນັ້ນກໍຄື ທຳມກາງສັບພະທຸກສິ່ງ
 ແລະ ທຳມກາງສັດຕູຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງໄຊຊະນະທັງໝົດຂອງພຣະອົງ.
 ຕໍ່ຈາກນີ້ໄປ ມະນຸດຊາດຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດບົນເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ.
 ພຣະເຈົ້າຈະເຂົ້າສູ່ບ່ອນພັກເຊົາຢ່າງນິລັນດອນກັບມະນຸດຊາດເຊັ່ນກັນ ແລະ
 ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດຢ່າງນິດນິລັນຮ່ວມກັນ ລະຫວ່າງ ພຣະອົງເອງ ແລະ ມະນຸດ. ຄົນສົກກະປົກ ແລະ
 ຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະສູນຫາຍໄປ ແລະ ຜູ້ທີ່ຮ້ອງໄຫ້ເສຍໃຈຈະຖືກດັບສູນ ແລະ
 ທຸກສິ່ງໃນໂລກນີ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ. ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ
 ຜູ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຊ່ວຍໃຫ້ລອດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຍັງຢູ່; ມີແຕ່ການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຍັງຢູ່.

(ຄັດຈາກບົດ “ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດຈະເຂົ້າບ່ອນພັກເຊົາພ້ອມກັນ” ໃນໜັງສືພຣະທຳປາກົດໃນຮ່າງກາຍ)

